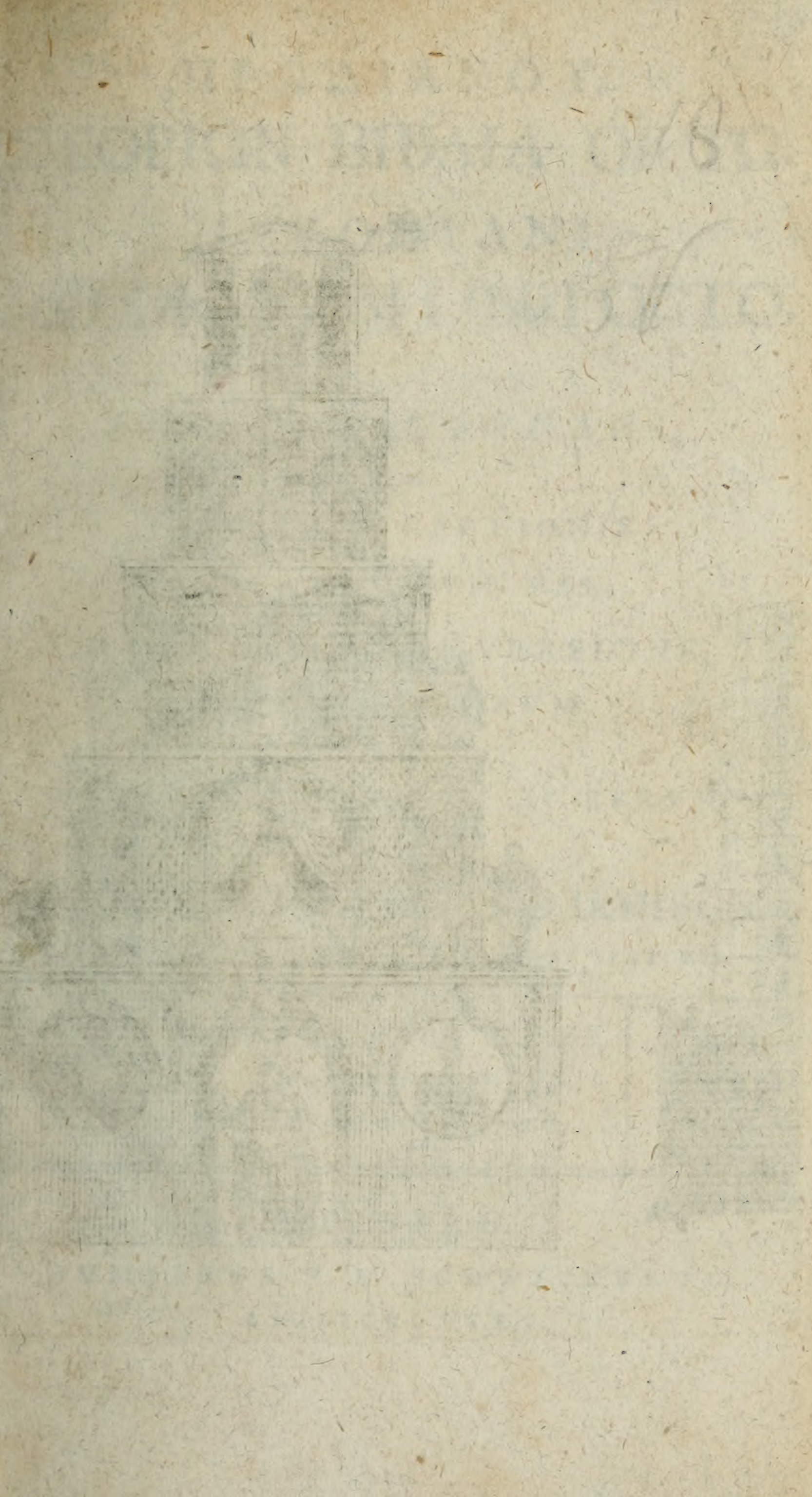
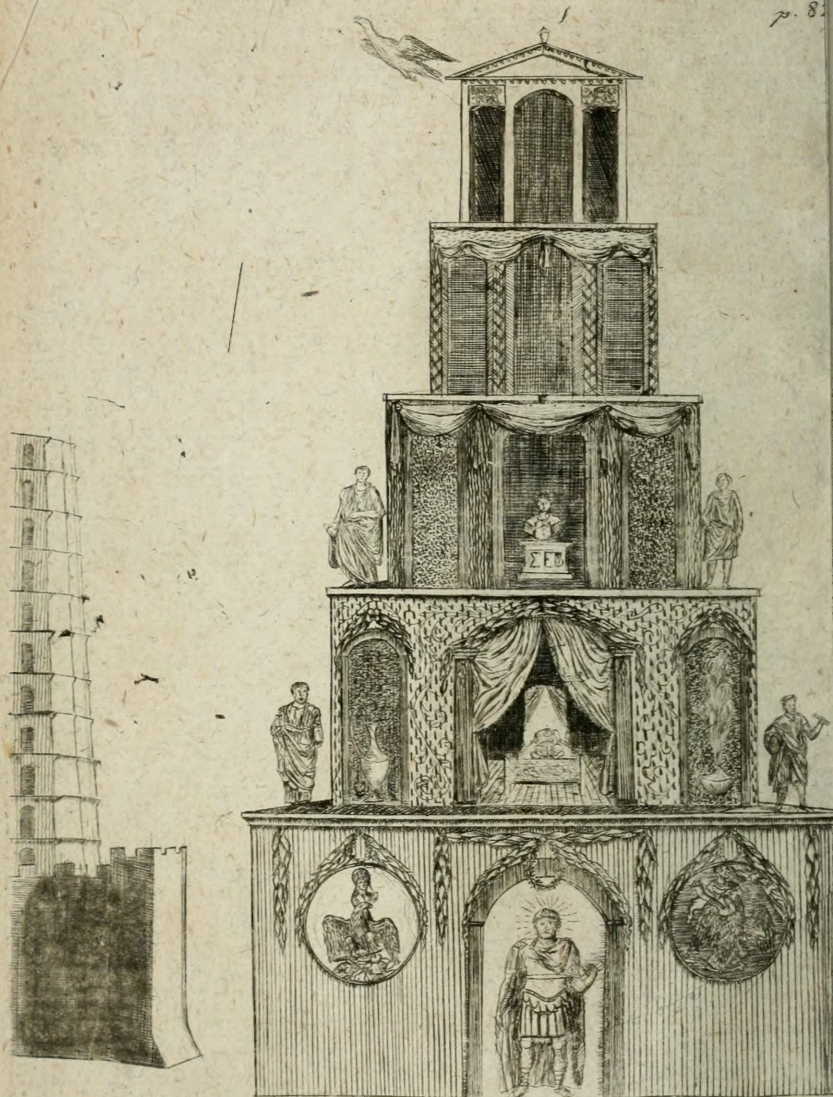

p. 8

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΒΙΒΛΙΑ ΟΚΤΩ.

HERODIANI
HISTORIARVM LIBRI OCTO,

E RECENSIONE
HENRICI STEPHANI,
CVM
VARIETATE LECTIONIS
TRIVM CODICVM MSS.,
NOVA BERGLERI VERSIONE,
NOTIS VARIORVM
ET
INDICIBVS VERBORVM AC RERVM,
CVRANTE
THEOPHILO GVILIELMO IRMISCH,
ART. MAG. LIPS. GYMNASII PLAVIANI RECTORE.

TOMVS SECVNDVS.

PRAEMITTITVR
DE VSV OPERIS HERODIANI.

LIPSIAE,
SVMTIBVS E. B. SCHWICKERTI,
CIƆIƆCCLXXXX.

EPISTOLA

AD

FRATREM

AVGVSTVM GVILIELMVM,

IN PAGO

GROSSPOERTHEN,

PROPE CIZAM VRBEM,

CVRIONEM

OPTIME MERENTEM.

DE VSV OPERIS HERODIANI.

EPISTOLA.

Quae multae ac magnae amandi Tui, Cariſſime Frater, fuerunt perpetuo cauſae, ſanguinis non tantum neceſſitudo, nec tantum diſciplinae inſtitutionis que cum Roſtio, Viro Divino, ſocietas, ſed et morum, ſenſuum atque ſtudiorum conſpiratio ſimilitudo que, tum amoris ac benevolentiae ſingularis redditio et veluti repercuſſus, officiorum que remuneratio et viciſſitudo: eaedem extiterunt nunc cauſae Tibi ipſi tanquam in manus palam que tradendi atque commendandi Tomum Herodiani hunc, et inſuper iſtae, tum quod noſſem, Te, quae paucorum parentum eſt vel facultatis et doctrinae opportunitas, vel voluntatis honeſtas, vel laboris moleſtiae que patientia, vel temporis atque otii laxitas, hoc tribuere Tuis liberis, ut ipſe inſtituas eos, ita que, ut nemine egeas magiſtro alio ad communicandam cum iis doctrinam plenam accuratam que, tum quod olim in epiſtola, cum Tomo primo ad Te miſſa, ſuaderem, ut cum filiis Tuis legeres illam opellam excerpendo inde ac tantum exſugendo medullam velut aliquam.

Hanc mentem meam quoniam tum temporis non vacabat longius explicare: nunc quidem id facturus, videor a Te non modo veniam impetraturus, ſed adeo gratiam initurus quandam, ubi oſtendero, quae in perlegendo libro utiliter ſpectari debeant a Te ac poſſint. Sed eidem Tecum colloquio cum interfuturi ſint omnes alii, qui legant, vel viri, ad Graecitatis adyta quaſi iam admiſſi, vel tirones, ad initia iſtius et ſacra adhuc adſpirantes atque contendentes: utrique ut videant, quae commoda ex eodem ad ſe redundent libro, operam ſimul daturus ſum, non tam, ut praeco mearum prodeam legar que rerum, quam potius, ut paulo diligentius, quam per Ephemerides litterarias fieri potuit, ſuper uſu Herodiani operis et diſſeratur et exiſtimetur, ut que conſilium, ita a me inſtitutae impenſae que operae totius, nec aliter, plenius aperiam, et leniter modo humaniter que a me removeam voces ac ſuſpiciones, prolatas illas de more et modo, quem ſequar vel finxerim mihi in explicandis et interpretandis libris.

Ac Tu quidem, mi Frater, noſti, perſequi me unice diſciplinam beati Erneſtii, cum illam, quam ex ore iſtius diu percepi auribus meis per ſcholas lectiones que non tantum publicas, ſed quoque privatas, tum hanc, quam ille editis in libris ac ſcriptoribus impreſſit, et nominatim in diſciplina et lege ſcholarum Saxoniae noſtrae, egregio illo opere et a partibus aliis, et ab ea potiſſimum, quae pertinet ad tractandos ſcriptores claſſicos. Atqui haec interpretandi ratio non amat illas ambages, illas quaſi pluvias copioſas atque inun-

dationes, quae per Notas in Herodiani opere subinde comparent. Talis amplitudo, et doctrinae scientiae que profusio potius, quam largitio atque communicatio, nunquam mihi in scholis meis adamata est et adhibita. Audisti autem et Tu me, Frater Optime, et verum me loqui agnoscis. Sed ibi discipulis modo breviter sententiam expono, et quantum satis est, ut locus intelligatur perspiciatur que, ac res eius, verba, singula cum iunctis, series, virtus rhetorica, et si qua alia. Nec abeo ibi ad aliena, manens in necessariis et propinquis, admiscens que modo affinia pauca, quae copiam ac notitiam vocabulorum iuvent.

Ab hac autem interpretandi brevitate ac veluti parsimonia discessi sane — sentis enim et ipse, Frater, — in editione Herodiani ad longitudinem et copiam prope immensam, nec tamen ita, quod mihi fingerem, sic interpretem debere versari unumquemque, ut ubique unius vocabuli notiones effundat omnes simul, Gesnerum in Latinis Schellerum ve compilando, ac domi ante horam et lectionem inspiciendo, aut in Graecis Stephani vel Scapulae Lexica, aut Collectanea, quae pararit, sua. Viderunt que recte Ephemerides Lipsicae, non debere sic omnes publicari scriptores veteres. Nec timendi sunt imitatores atque sectatores; nec volet quis alius sese protrudere in tale pistrinum, quod Illustris Heynius aliquando per epistolam ad me vocabat.

Sed a more Ernestino meo que deflexi, crede mihi, Frater Dulcissime, invitus, et hac ductus causa probabili, ut cum aliis communicarem reperta a me, dum miseria semel et molestia mihi devoranda erat illa, ut super Graecitate Herodiani, et singulis verbis, et formulis dicendi quaererem, nec id forte diebus singulis, sed propemodum quibusvis horis. Quam temporis iacturam dolens saepe, ac saepe satiatus quaerendo ad nauseam usque, duravi tamen, quoniam constantiam et in aliis amabam, meas que ipsius notitias adaugens, inservire aliorum commodis posse me putabam.

Sic ergo, mi Frater, revertor eo, unde abii, ut ostendam, quae in multitudine mea ad Herodianum sit commoditas vel Tua, vel aliorum. Μή τι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὴν, ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα;

Scilicet universum consilium in legendo scriptore prisci temporis aliquo pertinet illuc modo, ut hauriamus inde tum res et sententias, tum verba formulas que loquendi, tum denique formam quandam et imaginem cogitandi atque disserendi vel ore, vel scriptis.

Cui desiderio ut satisfacere possimus, et textum intelligere scribentis, hoc est, cogitare idem cum illo, animo que nobis fingere notiones easdem rerum ac verborum, et assumere cogitationum seriem eandem: primo requiritur textus rectus et verus, atque adeo is, qui sit aut ab ipso profectus scriptore, aut emendatus certe sic, ut isti cum veri specie tribui queat.

Hanc textus veritatem et puritatem adiuvat *critica ars* et interpres, hac arte imbutus, tenens que proinde

1) regulas criticas, vulgares illas vel interiores, quae parantur tum e libellis quibusdam, hoc nomine ac consilio scriptis, ut Clerici, ut Burmanni, tum legendis tractandis que editionibus scriptorum principibus, quae quidem nactae sint peritos Commentatores et Commentarios e genere critico, tum denique e libris singularibus Observationum in scriptores integros aut certa istorum loca,

2) acumen criticum, ut videat, quae recta, quae prava, et quibus de caussis,

3) ingenium criticum, ut in depravatis quidem locis reperiat simile quid, similem quam medicinam,

4) animum, criticae arti commodum, hoc est, a) patientem laboris in cogitando atque excogitando, item in quaerendo per Lexica et Indices cum editionum, tum librorum Observationum, — b) constantem ac firmum, qui non sit pronus ad corrigendum ubique, et fingendum omnia e suo ingenio, qui, liber a partium studio, nec vetera mordicus teneat, si absurda plane, nec nova reiiciat, si prorsus necessaria, nec subito occupetur a lectionibus Codicum novis aut virorum doctorum coniecturis, quantumvis ingeniosis ac speciosis, qui que aliorum emendationes sine ira toleret atque diiudicet,

5) usum aliquem Codicum manu scriptorum, ut norit elementorum figuras et ductus, compendiorum in scribendo rationes ac modos, sed praecipue librariorum morem alium triplicis generis illum, vel in exarandi arbitrio, iungendis separandis que vocabulis, vel in negligenter properanter que scribendo, ut peccetur in elementis singulis aut omittendis totis vocabulis versibus ve, vel denique in mutandis, novandis addendis que aut verbis, aut rebus, de industria, ad sapientiam ostendendam, vel per glossas.

Qui quidem usus et ipse comparatur vario modo, atque

1) e Codicibus inspiciendis ipsis tractandis que diutius, quae non est multorum felicitas, voluntas, patientia et scientia,

2) ex Excerptis e Codicibus, horum que comparatione cum editione quadam,

3) e libris operibus que, singulatim editis super Codicum omni conditione, ut Montefalconii, ut Mabillonii,

4) ex editionibus scriptorum tum principibus, quae dicuntur, hoc est, ductis ab initio e Codicibus, tum bonis aliis, item Observationum libris, ubi super Codicum lectionibus fit iudicium.

Iam, quanta copia artis peritiae que criticae exercendae atque ostendendae in Herodiano offerretur, cognoscere potuisti, mi Frater, e singulis fere paginis et Notis, etiam, qualem me ibi gererem. Verum, quod in iudiciis super opere Herodiano per Ephemerides litterarias mecum deprehendebas, quam parce tangerent illam operam meam criticam, cum fuisset tamen plurima et praecipua, quam emendationes, aut factas iam in textu, aut tantum in Notis propositas

tas adhuc, raro praeferrent, quam defensiones lectionum vulgatarum, in quibus et ipsis multum sudabam tamen, nullas fere memorarent: id quidem non iudicum illorum properationi tribuemus, sed potius rationi libellorum, quorum angustiis inclusi aut exclusi, tenentur defungi breviter tantum iudicandi recensendi que munere.

Quodsi igitur quaeris ex me, Frater Dilecte, quo prosit ista critica cura tam severa et multa, et quibus: habeto sic. Versatur illa pars critica in diiudicandis tum lectionibus diversis vel Editionum, vel Codicum, vel Interpretum duorum, Politiani et Bergleri, tum coniecturis atque emendationibus virorum doctorum per Notas, et deinde in propositis a me ipso quibusdam ad corrigendum ingeniis.

Hoc iudicium criticum, quo anquiritur exploratur que in partem utramque, caussis allatis idoneis, quid statuendum sit de rebus istis, probandae ne, an minus, intermissum est a quibusdam editoribus, tum in editionibus minoribus, in usum que scholarum vel lectionum paratis, ut chartae ac sumtibus emtorum parceretur, aut iudicium id sibi servarent interpretantibus, aut relinquerent aliis, sive magistris, sive adeo iuvenibus, paulo peritioribus, tum vero et in editionibus maioris molis, easdem ob caussas, maxime que tum, ubi facilis est optio atque diiudicatio.

Id ipsum videas, mi Frater, me secutum, ut in rebus leviculis, et per se patentibus, facile que reperiendis, iudicium ferrem nullum, ac res tales in Varietate Lectionis modo producerem. Enimvero, ubi textus constituendus, vera que invenienda lectio, et iusta sententia, interpretatio series que loci, ibi quidem iudicium istud criticum nolui omittere, et abesse in editione eiusmodi, quae princeps esset et ampla, nec solis comparata tironibus usui ve scholarum parvarum, sed etiam doctis et in Graecitate longe provectis viris.

Qui quidem cum ipsi per se possint de istis rebus iudicare ac dignoscere recta a pravis et vera a falsis: non sane docendi caussa adhibita est iis critica pars illa. Sed iidem ut solent in edendis scriptoribus partem exercere istam, veniam que hanc sibi sumunt, ita eandem dare velle debebunt aliis, et legunt adeo talia iudicia critica vel ad recolendum, quae dudum novere, vel ad agnoscendum, quae alii in eo genere sentiant.

Horum ergo secutus ego consuetudinem, iuvenibus maxime volui, si possem, *thesaurum* quendam *criticum* suppeditare, ratus, non eos iuvari, si sub textum nudas proiicerem res supra propositas, varias lectiones, reliquas, et sine omni iudicio, nec aliud esse alioquin, ac si quis medicus cadaver hominis aliquod modo proponat spectandum, sed ipse postea deserat, nec dissecare instituat, nec sermone habendo iudicio que ferendo super eo alios edoceat.

Meministi vero, Frater Carissime, et Batavos, qui riderent interdum editores eiusmodi ieiunos steriles que eorum editiones, cum sine critico iudicio Lectionis Varietas et caeterae res istae superiores in lucem prodiissent.

Tum cogitaveris, Frater, illud etiam, ut diiudicandis rebus eiuscemodi nos critici exseramus ac promamus iudicandi vim, acumen, ingenium, sic quoque eadem opera iuvenes certae aetatis, legendo cogitando que secutos, suum acuere iudicium, ingenium alere, et discendis regulis criticis ac legibus loci alicuius vel emendandi, vel tuendi, animadvertenda que critici verecundia et lenitate, fieri idoneos posse ad alios libros, sacros illos et profanos, bene legitime que diiudicandos, cum non sint leges illae uni tantum propriae loco, sed plerumque universae, pluribus que communes et aptae scriptorum locis.

Nominatim vero illa pars critica, quae spectet atque enumeret errores graviores Editionum minus, quam Codicum, commissos ab operis vel librariis, praesertim in confusis litteris, syllabis, vocibus totis, praecipue praepositionibus, quantae utilitatis sit, quanti que pretii, quin memineris, Frater, non dubito. Immo legisti, qui alii tales res adeo non negligerent, ut potius summa cum cura anquirerent referrent que, vel per Indices, ut cum Cornario Fischerus in Platonis particulis, ut Reizius in Tertio Luciani Tomo, ut Alberti in Glossario N. T. At quanti isti Viri et quam docti! Quam provide, quam utiliter egerunt! Horum opera accuratio que ut saepe mihi profuit in parte hac critica: ita confido, fore, ut, quam diligentiam adhibebam in talibus erroribus detegendis atque monstrandis, eadem aliis olim profutura sit quoque, et, confecto postea Indice simili, ut reperiantur, qui, quam habeo gratiam vel vivis, vel mortuis viris, in genere hoc me adiuvantibus, eandem mihi aliquando, vel non viventi amplius, habeant; ut sensisti mecum, Frater, esse iam, qui per Ephemerides litterarias istam operam et postularint et expectarint.

Harum igitur critices partium usus vagatur maxime ad viros doctos et adultiores adolescentulos. Nam apud pueros tenerioris aetatis et in scholis minoribus haec quidem pars critica, nisi plane praetereunda sit, tamen modice parce que tantum usurpabitur, nec longo iudicandum erit sermone de locis corruptis, sed breviter fons ac modus erroris vitii que indicandus, causae et leges emendandi servandi que textus paucis afferendae, quoniam aut puerorum talium ingenium nondum est eiusmodi, ut percipiat longum iudicium criticum, aut ea opera praeripitur tempus aliis rebus, magis necessario monendis ac discendis utilius.

Et sic memineris, Frater Dulcissime, e scholis, quibus interfuisti olim, meis, brevissime semper hanc me tractasse partem criticam. Sic que Tu ipse intelligis, Tuis nunc quidem utile fore satis que, ubi cognoscant primo e diversitate ista lectionum genera quaedam praecipua, confusiones praesertim cum causis, deinde canones aliquot criticos ad emendandum vel obtinendum locum, saltem vulgares, ubivis obvios et in aliis libris legendis intelligendis que omnibus maxime profuturos.

Rem vis explicatius audire? Quoniam Te novi facilem erga me et in obſequio promtum paratum que: ibis mecum per ſingula.

Cum non una ſit Variarum Lectionum ratio, ſed quaedam earum parvi momenti, maioris quaedam aliae: ubi in extremis duas has litteras *v. N.* conſpexeris, ibi digneris legere ſubiectam Notam.

Verum in legendis Notis, praecipue meis, muniendus eſt animus patientia illa cogitandi, et ſuſtinenda quaedam moleſtia e continua rerum prolatarum ſerie. Cum enim multa dicenda eſſent ex inſtituto: ut cum lucro emtorum charta caperet multa, non ſolum elementorum parvitas adiuvare potuit, verum etiam haec mei ſcribentis cura, qua caverentur divulſae periodi nimiae atque ſingulares enunciationes, ſed contra cogitata copularentur arctis quibusdam ſcribendi generibus formulis que, nec omitti poſſent parentheſes, quibus ſane interdum cogitandi ſeries turbari, ſed et cogitandi patientia intendi poteſt, ſi reputentur moleſtiae iſtius perferendae lenimenta nonnulla, excerpendi que potiora voluntas atque propoſitum.

Sed quae Varietas Lectionis pertinuerit modo ad errores operarum aut librariorum inanes, ea aut plane transeatur, aut ſine monito legatur. Nam valet illa illius a me facta commemoratio tantum eo, ut natura pretium que Editionum aut Codicum agnoſcatur; cuius utriusque rei notitia pueris certae aetatis non eſt neceſſaria.

Tum Editarum Codicum que Varietas Lectionis quaedam profert rationem diſtinguendi atque interpungendi. Quae quum non mutat ſeriem ac ſenſum: ſimiliter omitti poterit. Sin erit inde ſeriei ſenſus ve mutatio, quam illa *v. N.* ſignificabunt pariter: breviter modo diſcrimen e Nota repetetur, ſufficiet que, monuiſſe haec in univerſum,

1) totam interpungendi rationem ac ponendi diſtinctiones maiores, minores, commata, cola, ſemicola, puncta, etiam hodie incertam fluctuare, nec habere apud multos perpetuam legem,

2) memoratas a me diſtinctiones interdum eſſe modo ad noſcendum, unde v. c. fluxerint editiones quaedam, ſed et in uſum Berglerianae Verſionis.

Porro alia Lectionis Varietas habet levia quaedam haec,

1) voces vel iunctas vicinius, ut encliticas, *εἴτι*, etc. vel contra ſeparatas, ut negativas, *μὴ δὲ*, quarum poſtremum genus monebitur interdum facere aliquod momentum ad ſenſum et rectionem meliorem, ut in *οὐδὲ*, *οὐδέποτε*, quae neceſſario interdum eſſe divellenda, ut prius genus in encliticis hauddubie ortum e vetuſta ſcribendi ratione in Mss., quo de poſt,

2) accentus alios, ut in verbis, v. c. *δράσαι* et *δρᾶσαι*, it. in ſubſtantivis, *αἰδὼ* et *αἰδῶ*, it. *κρηπίδας* et *κρηπῖδας*, it. *χώραν* et *χῶραν*, et *στρατιώτας*, pro Oxonienſis editionis *στρατιῶτας*, denique in dictionibus illis encliticis, maxime continuis, *ἐπί σε* et *ἐπὶ σὲ*, it. *εἴ τε τινὲς* et *εἴ τέ τινες*. In quo genere ut brevi monito

est opus praecepto que: sic cuique concedendum esse arbitrium suum videtur, ut et in

3) addendis omittendis ve tum *spiritu*, ut in προὔχοντα et προύχοντα, it. τοὐναντίον, etc. tum *iota* illo *subscripto*, v. c. infinitivorum, τολμᾷν, it. alibi, in ἄρασθαι, it. ῥᾴδιον, πρᾷον, it. κᾀκεῖθεν, et κομιδῇ, ἡσυχῇ, in quibus postremis modo verior rectior que a nobis ostensa est scriptura et per editionem nostram adhibita, tum *apostropho*, ut in δ' et δὲ, it. ὑπ' et ὑπὸ, in quo nec certi quid esse diximus, nec sententia perdit.

Alia res est in Varietate Lectionis hae, quae tenet confusionem litterarum. Hic quidem

1) pertinent quaedam ad notitiam solam, ut simplices esse adhibitas pro duplicibus, v. c. ἀσχάλων, pro λλ,

2) quaedam pervertunt sensum, ut ἔμελε, pro ἔμελλε, it. ὑμῖν, pro ἡμῖν, it. προσιέναι et προϊέναι, quo in postremo genere tenetur lex illa atque animadversio communis, saepe praepositiones confundi,

3) quaedam, ut permutatio thematum in verbis, tanquam προσεδόκουν et προσεδόκων, item temporum, ut infinitivorum aoristi et futuri, ὑπακούσασθαι et ὑπακούσεσθαι, item praesentis ac futuri, μένειν et μενεῖν, suppeditant monita super rebus talibus non inutilia, primum quidem, diversa esse themata, in έω et άω, secundum autem, tempora ista esse syn., denique tertium, dissensum esse ex absentia accentuum olim in Codd.

Atque haec quidem meministi, mi Frater, pertinere maxime ad Editiones; in quibus Tua ipsius prudentia sagacitas que addet alia, hic a me non tacta atque repetita.

Enimvero in Varietate Lectionis, qua ducitur e Codicibus, prodesse Tuis pueris, atque aliis etiam, putem haec in primis praecepta,

1) olim seriem fuisse ibi omnium unam, sine intervallo et veluti intercapedine quadam, unde ista iuncta, οὐχήκιστα et οὐχ ἥκιστα, συχόμοια, ἐξανάγκης, τηνταχίστην, κατολίγον, rel.

2) hinc fluxisse non tantum eadem aut similia in editiones primas, ut Aldinas, sed et errores librariorum lectiones que novas, v. c. dividendis aut copulandis vocibus,

3) librarios tamen inconstantes solere esse non modo hactenus, ut ista iuncta separent alibi iterum, sed etiam aliter, ut interdum simplices, interdum duplices rursus adhibeant, λ et λλ, it. μ et μμ, similiter in apostropho δ' et δὲ, rel., porro in substantivorum vocalibus ι et ει, ut ἀσθενίας et ἀσθενείας, it. in consonantibus, veluti σσ et ττ, in θαλάττης et θαλάσσης, tum in accentuum ratione, it. in contractione, προσκαλ. et προυκαλ. tum in accusativo plur., βασιλέας et βασιλεῖς, it. in τοὔνομα et τὸ ὄνομα, similiter in leni pronominis, αὐτοῦ et ἀυτοῦ, denique maxime in articulo addendo, omittendo, aliter ve locando,

4) fieri talia etiam per glossas, quas glossas esse varii generis, variis que de causis susceptas, quas dispositas per classes dabimus olim,

5) praeter alia, confusas saepius esse ibi praepositiones, ut πρὸ et πρὸς, quae et interdum perierint in vocum initiis,

6) adhiberi quaedam compendia scribendi, ut ανος, pro ἄνθρωπος, it. scripturas ambiguas, tanquam μισεῖτε et ἀνειμένως,

7) peccari praeterea varie ibi, in accentibus, σπούδαιον, pro σπουδαῖον, it. in spiritu, ὁμόσαντες, pro ὀμοσ. contra que ὅρκων, pro ὅρκ. sed maxime in omittendis quibusdam, singulis vocabulis, versibus integris et pluribus, id que sine idonea causa, vel ob similes litteras et voces.

Quorum omnium exempla et deprehendisti iam, Carissime Frater, et postea deprehendes.

Haec ex parte *critica*, maxime, qua pertinet ad Herodianum. Est enim subinde etiam crisis adhibita a me atque emendatio, spectans alios scriptores, per occasionem productos, etiam v. c. ad Suidam. Unde olim, exemplo aliorum, quoque subiicietur Operi absoluto Index in loca aliorum scriptorum vel emendata, vel illustrata. Quae opera proposita est sane potius viris doctis et editoribus postea.

Sed, Frater Suavissime, aliud est porro iter ingrediendum, quo aeque libenter sequeris. Venimus enim ad mei Operis partem hanc, quam dico *philologicam*, si forte licet appellare sic illam, angustiore sane sensu, cum tracto istas grammaticae vulgaris partes duas, etymologiam et syntaxin, sed in prima etiam amplius quid, et quod est Lexicorum. Igitur in hac parte *philologica* quae videatur esse utilitas?

Aliis quidem, non pueris, dedi, quae pertinent ad verborum notionem aut rectionem variam, tum illa in fine plerumque, ubi leguntur: *confer in rem criticam et confusionem*, denique cum tetigi affinia vocabula, et raro synonymica. His enim, a me congestis repertis que inter quaerendum, utentur potissimum, qui olim Lexica aut vetera edant auctiora, aut nova concinnent; sicut et Gesneri Thesaurus habet hoc, ut ad extremum moneat de confusione vocis cum alia.

Tamen et pueris proderit haec copia nostra ad notitiam Graecitatis amplificandam, quod sit copia vocabulorum, porro quoties ditavi libellum L. Bosii de Ellipsibus Graecis, deinde ubi seriem quandam et genealogiam significationum demonstravi, aut revocavi ad pauciores principes que notiones vocabulum; quo memoriae consultum itur, et praeterea Lexicographis iterum.

Pueri autem in primis ex hac parte accipient librorum notitiam, et discent, qui adeundi sint verborum phrasium que veluti testes, fontes, fundi, et ubi, quibusdam quasi cisternis atque receptaculis,

exempla dictorum reperiantur plura. Quae notitia librorum, adiuta per Indicem in compendia nominum, iam Tomo Primo praemissum, non illa pueris sane adhibebitur ad vanam ostentationem, sed potius cum ad reverentiam amorem que talium librorum atque virorum, ubique fere laudatorum, tum ad cupiditatem eorum legendorum, cui siti satisfiet deinde e bibliothecis vel publicis, vel privatis, quas adeundo quaerent libros cognitos, cum ignari talium nesciant, quomodo utendum sit bibliothecis, quid ve per ferias et otia utiliter legendum ad notitias que locupletandas.

Memini vero, mihi sic profuisse etiam Rostium, praeceptorem olim hic Plaviae prorsus egregium. Qui cum subinde per lectiones in schola aut domi (ubi hospitem me multorum annorum, et eum interioris admissionis dignatus) nomina librorum eiusmodi philologicorum protulisset, et cum honorifica commendatione, ac me non ignarum horum dimisisset in Academiam Lipsicam, et ad viros ibi primarios: habui tunc, quos ab istis viris, aut e bibliothecis publicis peterem libros, aut quos per examina ipse nominarem cum laude, aut quos per otia recognoscerem, dum socii studiorum nil scirent, quod aut secum soli que agerent, aut responderent interrogati atque explorati.

Sed et memini de Te, mi Frater, quid instituendo in hanc partem iuvares. Cum enim ruri Tecum habuisses magna illa Beckiorum nomina, et illum in primis, qui Lipsiae nunc eminet ita longe ac praeclare, ad me duxisses simul, profectus quondam visendi ergo huc Plaviam: is Beckius, ita gnarus librorum redditus a Te, nil, nisi, ut lateret in bibliotheca mea, nec modo editiones scriptorum libellos que Observationum pervolaret, sed et horas totas legendo iis frueretur, otium sic fallens suum aliquod, et explens non exspatiando, sed animum pascendo atque nutriendo.

Itaque in Tuis quid nunc facias filiis ipsis, probe scio, vel absens, ut ex Herodiani hac parte philologica suggestam a Te notitiam librorum tenentes, non tam laudem aliquam in Academia nobiscum et principatum in plebe studiosa ferant, quam exempla secuti domestica et vestigia, quaerendo a doctoribus et e bibliothecis libros generis huiusce, versando que hos manu diurna atque nocturna, doctrinam cumulent, memores, libris hisce commoda accedere non tantum iis, qui scholarum umbris addicant vitam, sed et adeo his, qui theologorum personam suscipiant non vulgarium.

Sed, nondum, opinor, fessi colloquio nostro, Frater Doctissime, progrediamur ad Herodiani partem tertiam, quae est *exegetica*, tractans non modo Graecum textum, qua ratione reddendus sit atque intelligendus, sed quoque Versiones, quas alii dederint.

Ad textum quidem intelligendum cum requiratur rerum cognitio atque historiae: nemo lectorum omnium negligere volet allata illuc e scriptoribus eiusdem vel aevi, vel historiae, ut Dione Cassio, Capitolino, Anglis, aut qui res narratas illustrant, ut numismatum, antiquitatum, geographiae auctoribus.

Sed rerum peritiam comitetur intelligentia verborum, vel privorum, vel iunctorum, tum enunciationum, aut singularium, aut in periodum unam conclusarum plurium.

Ac structura quidem et copulatio enunciatorum cum valeat ad fingendam legentium orationem, sit que repetita partim ex usu atque auctoritate scriptorum priscorum utriusque sermonis, Graeci Latini que, partim e placitis et praeceptis rhetorum: quis tandem puerorum refugiat monita super talibus per Notas? Horum maxime scriptionem, orationem stylum que conformari oportet ac fingi.

Quanquam diu est, cum hoc non curant amplius, ut ad contexta veterum scriptorum ipsa, et istorum in nectenda oratione rationem atque collocationem componant Versiones suas Interpretes. Implicatam nimis, aiunt, veterum orationem, quae constet periodis et crebris et longioribus. Cumulata istorum, quae interiiciantur, membra, quae contineant περιστάσεις varias secundarias que enunciationes, facere Versionem languidam, ac praecipue frequentata ista participia, et genitivos istos ablativos que consequentiae. Unde rumpendas esse periodos atque divellendas, et pro corpore iusto exhibenda membra singularia, incisa, cola, breves que comprehensiones et ambitus orationis. Hunc esse nostratis linguae *genium*, indolem, ingenium, hoc praecipuum, ut brevitate commendetur, atque adeo perspicuitate maiori.

Cum Vernaculis hominibus concedam voces huiuscemodi: qui Latine scriptores Graecos reddere instituunt, non ii habent, quo purgent negligentiam in vertendo suam, et quod committunt hoc, ut deserant severitatem interpretandi, nimis que discedant a textu et velut exemplo. Servare potest Latina quidem lingua et versio, si a tropis quibusdam, et locis non adeo multis discesseris, tum rectionem verborum, tum ordinem seriem que, tum denique periodos. Et hactenus utentur lectores, et nominatim pueri aetatis maturioris, disputatis a me subinde per Notas, maxime de periodo struenda.

At vero sane muniti patientia illa cogitandi accedant, necesse est. Postulat enim longa orationis series, longum quasi filum, ac suspensus per interposita membra sensus, diducta que et instructa multis partibus atque exornata protasis apodosis ve, et demonstrata a me scriptoris ars et peritia, postulat mentem intensam cogitationem que continuam. Erit adeo et hicce fructus e libro, ut hinc quoque ad patientiam laboris et molestiae animus adsuefiat.

Sed ridere videris Tu, mi Frater, cum me vides poscentem haec severa saeculo hoc, ad omnem vergente mollitiem, etiam in rebus, quae disciplinam attingunt. Omnia nunc litterarum studiosis facilia sint et veluti prona. Omnia absque sudore parari debent et pulvere. At sinamus, Frater, suo illos vivere modo. Nostros cogemus adeo severa proficere lege patienter que et cum molestia multa.

Compensabit virtutem hanc, constantiam, fortitudinem commodum illud, ut, ad singulas voces phrases que attenti, discant Tui simul

cum aliis pueris atque iuvenibus vertendi rationem tum severam, tum variam, certe Latinae verborum copiae illam inservituram, una cum legibus ac modis, quibus deceat reddi vocabulum quodque.

Nosti enim et hoc, Dilectissime Frater, quam leves sint hodie celeres que interpretes, ut non diu cogitent de verbo, quo vertant, alio, alii respondente, proprio, vicino, sed saepe scribant numero, quod primum in mentem veniat, verum praesertim, quantopere negligant Graecarum particularum vim atque notionem.

In quam partem non admodum saepe novus peccavit Herodiani interpres Berglerus, liber ille aliter interdum tamen, quanquam verecundus prae vetere Politiano. In quorum interpretationibus diiudicandis cum opera occupetur nostra pariter: Latinae item linguae facultatem adiutam experientur pueri suam, praeterquam, quod oblectatos se sentiant, cum videant, qua arte et quasi calliditate Herodianus Latinitatem contexerit Graecis vestibus, etiam furta sua et imitamenta. Suavitas exorietur voluptas que similis isti, cum inter se certantes in locis ac rebus pingendis animadvertas poëtas, et varietatem ingenii copiam que, et inveniendi atque eloquendi novitatem.

Sed haec et alia, ut Scheidii aliorum ve Versiones locorum certorum, cognoscere non avent pueri atque iuvenes, nisi quibus magistri contigerunt boni, Rostio et Tibi, mi Frater, non dissimiles, ac quibus inditus est impressus que a prima statim aetate amor et cupiditas sciendi plura, nec tantum haec, quibus eget victus quotidianus aut institutum vitae aliquod per necessitatem summam.

Vulgo etenim nunc, ex eadem illa saeculi huius mollitie, circulos, quibus studiorum includant stadium, sibi faciunt pueri (corrupti adeo a magistris quibusdam ignavis et male prudentibus sapientibus que) angustiores, nec spectant latos, quibus colligatur scientia, campos ad percurrendum, amplexi encyclopaedias quasdam sicciores, et superficiem rerum contuiti modo, nec fundum petentes litterarum.

Cum Tuos, Frater Optime, doceas recte ac plene: ut incitamentum aliquod et quendam celeustam ad reliquum iter litterarium audias, cum praecone amoris mei in Te perpetui praesente, do Tibi, dedo, dico Herodiani Tomum hunc alterum, cuius ratio similis quidem est illi primo, quoad tractandi modum severitatem que curae, etiam in praemissis iterum *Corrigendis* et *Addendis*, quae nec Tu contemseris, nec qui hunc Tomum per Ephemerides nunciant censores, utpote spicilegium quoddam e repertis per occasionem et retractatas post prela cum spatio cogitandi longiore plagulas, quae, ut in superiore Tomo factum meministi, missae Lipsia huc Plaviam singulis hebdomadibus, effecerunt, ut in Tomum secundum hunc absumeretur annus fere. Sed fert tamen idem hic Tomus brevitatem maiorem illam, quam ipse promisi praevidi que, et Ephemerides quaedam poposcerunt, complexus quippe *tres* nostri scriptoris libros, tum Excursus et pauciores, nec ita longos.

His rebus frueris, mi Frater, memor mei, et monitus, ad tertium Operis Tomum confectos iam nunc a me libros quintum, sextum et septimum dimidium, ac, quo tempore scribebam haec, e septimo libro septimum item caput. Quos labores dum prela exercent nova: spero, fore, ut reliqua pars textus Graeci tractando absolvatur, caetera que componantur, quae Tomum expleant tertium, ac finem sic Operi imponant toti.

Sed certum quod tempus, quo succedat ultimus hic Tomus, praedicere nequeo, cum longe progredi non liceat in paucis a labore scholastico otii temporibus, maxime per hyemem, et plagulis, quae Lipsia veniunt singulae ad emendandum, prela retardantibus, et propter perpetuam quaerendi de Herodiani Graecitate necessitatem, denique quoniam longioris curae-cogitationis que futurae videntur dissertationes binae in primis, tum census Codicum manu scriptorum Editionum que, tum Herodianae scriptionis imago universa.

Quandocunque Opus confectum plane prodeat: quos Indices varios expetunt Ephemerides, et ipse Tu, Frater Carissime, necessarios vides, ut reperiri possint repeti que res tractatae, dabo sane, e multis haustos plagulis, quibus illino quotidie singula, scitu necessaria.

Deum vero et Tua, mi Frater, patitur pietas et meus vult animus laudari hic palam atque praedicari, cum virium animi corporis que sustentarit integritatem et alacritatem, in primis salvam oculorum aciem in continua contentione, et declinante nunc aetate atque descendente, post vitae annum quinquagesimum septimum, sed muneris scholastici trigesimum. Dabit idem immortalis Deus mihi quidem, si salutare est, cum vita longiori finem laboris huius immensi, sed Tibi Tuis que

pro iucundis aptissima quaeque.

Ita vive, Frater Optime, cum Tuis porro, ut potes ac soles, me que ama, ut facis et scis, Te a me amari unice.

Scripsi Plaviae Variscorum mense Novembri A. C. N. CIƆIƆCCLXXXIX.

Finieram, cum addenda offerebantur duo, primum hoc, quod filius periculum fecit sculpendi in tabula aenea ad 4, 2, 12. sqq. non modo *aediculam* illam *consecrationis*, sed etiam *Pharum*, ib. §. 15. comparatam ab Herodiano. Quarum similitudo aut dissimilitudo aestimari sane poterit melius, utrisque iuxta se positis. Sculpsit autem ad imaginem aedificii apud Fabricium in bibliographia antiq. p. 368., sed turris alterius apud Montefalcon. antiqu. ed. Vern. p. 382. Tab. 126. Nr. 2.

Deinde in manus venit de primo Herodiani Tomo iudicium, factum in libello, qui inscribitur *allgemeine deutsche Bibliothek*, ubi 90 Band. 1 Stück S. 204 auctor, sive potius artifex, bilem et virus

ſic effudit, ut nemo antea. Cuius ego hic modo referam iſta, quae falſo et per iniuriam dixit. — *Die drey Handſchriften* — *ſind die* beſten *Hülfsmittel*, welche *gebraucht worden ſind* (?) weit *unbeträchtlicher* iſt *Berglers* Ueberſetzung (?) *Aber* durch *den* Gebrauch *dieſer* Hülfsmittel *hat* Herodian *ſelbſt* nichts *gewonnen* (?) — *wenn* man *einmal* in *die* Noten *blicken* will, *und* ſich *da* plötzlich *in* einen *unabſehbaren* Wuſt (?) *von* Druckfehlern (?) — *Abbreviaturen*, und *tauſend* andern (?) *nichts* aufklärenden (?) *Dingen* wie begraben *ſieht*. — Hr. Irm. *bleibt* der *alten* orthodoxen *Kritik* ſo *getreu*, wie *z. B.* Hr. Fiſcher *in Leipzig*, und *zur* Vertheidigung *einer* alten *Leſeart* wird *alles* aufgeboten, *was* Aehnlichkeit *hat* oder *nicht* (?) — Zahlreiche *Erläuterungen* von *einzelnen* Worten *und* Redensarten, *ſind* noch *am* Ende *als* Excurſus *angehängt*, die *mit* der *kleinlichſten* (?) Weitſchweifigkeit *für* Schüler (?) *abgefaſst ſind*. — Quid igitur? Cenſor hic certe properavit, impatiens que et legendi et videndi et cogitandi, atque ira impeditus, adeo ſe criticum non praebuit talibus effatis, adeo falſa ſuopte confinxit ingenio, adeo ſua omnia ſine rationibus et argumentis exemplis que profudit, ut ſilentio in poſterum praetereunda ſint ac negligenda, ſi qua de Tomis operis reliquis iudicaverit.

Et poteram celare viri iſtius totum ſtomachum illum iam nunc Te quoque, mi Frater, et alios, in quorum notitiam ille libellus non venturus eſt, niſi erant, qui, me prorſus ad iſta tacente, putarent, illum aliquid dixiſſe, cum nihil dixerit, viciſſe illum, ſed me iacere. At enim ſtamus adhuc, et porro ſtabimus, muniti non tantum veritatis clypeo, — mendacia vanitatem que peroſi, — ſed quoque lenitatis aliquo radiantes decore, contenti item rectorum conſiliorum conſcientia, et apud iudices idoneos honore quodam. Tu quidem, Optime Frater, in memoriam videris mihi revocare illa Noſtri 4, 14, 9. et veterum Comicorum affinia haec,

Ἀνδρὸς, τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν,

et

Νίκα λογισμῷ τὴν παροῦσαν συμφοράν.

Addebam Plav. d. XV. Decbr. anno eodem.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

A. p. 2. l. 25. εν fine fpiritu effe debet — p. 4. l. 24. alibi, cf. Diod. S. 2, 149. l. 25. ὁ. μέσ. τῶν αἰχμαλώτων ἐβάδιζεν. — p. 6. l. 18. cum π. v. Hoog. Op. p. 1078. Nr. 7. p. fq. e. Ael. V. h. v. π. et ὡς, Fi. Ae. 2, 26. i. eo Xen. Cyr. ex 5, 2, 5. ὅ τί ποτε εἴη ταῦτα, Th. V. 1. p. 275. i. ὅ, τι ποτε λ. quaenam *illae* res *effent*, quocum Stp. in m. aliquid faltem dedit, — p. 10. l. 5. αἰφνιδίως xx — ib. l. 7. v. N. xx) αἰφνηδίως ed. Lu. mendofe. — ib. l. pen. Capit. de Vero — p. 11. l. 31. it. Dd. S. 2, 161. l. 42. p. fq. l. 30. — p. 12. l. 21. poft 99. add. „et ap. Polb. 2, 576. i. ἐγὼ δὲ διαδεξάμενος τὴν ἀ. *huius* ego *regnum* ut *fufcepi*, fine Ind. (ubi modo formula fyn. διαδ. τὰ πράγματα,) it. p. 726. m. — p. 14. l. 27. Dem. 444, 6. 480, 19. fq. et cum ὑπὲρ 569, 17. it. cum adi. noftro ib. Ind., cui add. 174, 5. 7. 387, 11. 479, 27. 481, 10. fed — p. 15. l. 3. colon fiat in apice poft φίλον h

B. p. 19. l. 10 *foribus*" cf. 7, 12, 13. — ib. l. 19. confeq. — ib. l. ult. ὂν — ὄντα — p. 24. l. 15. *cunctamini*, cf. Dem. fine Ind. 102, 11. 138, 13. τί μέλλομεν; — ib. l. 35. Bach. — p. 26. l. 17. *adeffe*, fed alio fenfu ib. 2, 238. l. 12. τῶν ἐ. σ. προσιόντων, *qui* ipforum *in* fal. *ad* eos *accederent*, tum fine Ind. ap. Luc. 1, 709. l. 41. ἐ. σ. falutis *caufa*, — ib. l. 22. pro fibi leg. fiti — ib. l. 33. Dion. Caf. it. Liban. ep. 11. i. κεῖται γὰρ Ἀριςαίνετος, *hic* enim *fepultus* iacet *Ariftaenetus*, per terrae motum, fed cum —

C. p. 35. l. 15. Polb. fed cum Stp. ad Herdt. 459, 36. 39. ὁ. κήρυκας, — p. 46. l. 34. etc. cf. in συμβ. τὰ ἀρ. 1, 4, 9. τὰ ἀρ. σ. variatum non tantum ordine, fed et adiuncto σωτ. a Noftro de fuo, nunc demum mihi repertis ap. Herdt. fine Ind. 616, 7. συμβουλευομένου ἂν συμβουλεύσειε τὰ ἀρ. *ei confultanti* optima *confuluerit*. — p. 47. l. 1. dele comma poft ὡς — ib. l. 2. ὑπὸ —

D. p. 49. l. 10. poft cf. add. „fine Ind. Polb. 1, 35. i. f. 1, 59. i. Abr. — p. 50. l. ult. *Staatsverwaltung*, cf. fubft. cum alia praep. ap. Liban. p. 18. l. 7. τῇ περὶ ταῦτα ἀρετῇ, *ifta* in *his* talibus *folertia*. Denique. — p. 52. l. 31. poft alibi add. „(1, 17, 10. in ἐτῶν τοσ. variato per ordinem) eodem — p. 56. l. 15. poft πεπειρ. add. „cf. Thuc. 408, 2. τῇ προσδοκίᾳ ὧν πείσονται, *expectatione* cladium, *quas* effent *accepturi*. — ib. l. 32. poft 120, 7. add. „it. Phil. p. 307. A. e. μὴ μέλλοντας καὶ βραδύνοντας, ἀλλ' ὑπερβάλλοντας τάχει. — p. 57. l. 35. πανδ. et in ἐμ. προθυμ. ad 3, 6, 16. — ib. l. ult. fyn. cf. Di. H. S. T. 1. 389, 35. παραδιδόντας σφᾶς αὐτοὺς ὑμῖν δίχα τῶν ὅπλ. inermes *fe* vobis *dederent*. — p. 60. l. 40. fubft., ut ap. Dd. S. 2, 249. l. 37. ἐταράττετο τὴν ψυχὴν, at — p. 63. l. 14. e P., nihil monens de rectione cum diferta pr. μετὰ, iuncta peculiari ratione et in notione ordinis, cf. Call. Iov. v. 36. Muf. v. 135. If. Ev. Xen. Cyr. et Bach. fed fine Ind. ej. Ἀνβ. 3, 1, 45. 4, 6, 10. cum Poff. Sy. p. 249. m. Rs. O. V. 7. If. fed cum acc. perf. eodem aliter Hom. Ind. in N. it. Herdt. et Wytt. Pl. tum in οἱ μετὰ cum gen. perf. i. q. οἱ περὶ λ. Rs. O. V. 6. porro in rem crit. Eur. Phoen. p. 534. b. Diod. S. Fi. Pal. p. 122. N. c. e. tum de vi in compoff. Gat. Adv. et Abr. ad Ae. V. 2.

E. p. 66. l. 10, alibi, cf. 1, 9, 2. i.) et — p. 67. l. pen. Luc. Rs. O. V. 4. Xen. Bach. Thom. M. fed cum pr. πρὸς et gen. perf. fine Ind. ap. Herdt. 371, 80. 566, 12. fed Sch. — p. 70. l. 31. fqq. leg. fic: Di. H. S. T. 1., cf. infra ad 7, 1, 21. ὑπατείας, fed femel in Polb. Ind. 2, 28. i. cum liberrima Vs., ut in fyn. formula ap. Iof. 2, 410. m. τὴν ὕπατον δίδοὺς τιμὴν, *eum* confulem *declaravit*, ad quae N. „i. e. τὴν ὑπατικὴν τι-

μήν. Sic ap. Herodi. habemus τὴν ὕπατον ἀρχ." et praeterea cum al. subst. rei aut pers. Call. Theogn., at nominatim ut epitheton deorum, Apollinis D'Arn. An. Cr. it. Iovis V. Eur. Hipp. Diatr. it. Dianae Dem., porro cum gen. pers. Hom. Orph. ubi et absolute, ut ap. Luc. τὰ Ὕπατα, pro nomine loci proprio, et in re musica ὑπάτη Dd. S. cum L. Bos. Ell. Suid. 3, 535. i. Hsy. 2, 1452. m. et pro ὑπατικὸς Cas. ad Suet. Dom. c. 15. ut scriptores — p. 73. l. 22. quae operae inter corrigendum transposuerunt tribus versibus, sic reparanda sunt„ reddens adeo primo adv. intra articul. et nom. per adi. et neutr. adi. per subst., deinde, praeter pron. aliud possess. ὑμέτερον e P., adiunctum gen. in regimine per particip. abl., sed ut sic praep. eius pendeat a pr. nom. ὁ., non sq. τ., nec tamen fere aliter licuerit, cum severa ratio hic non procedat. — p. 75. l. 40. post *pron.* add. „sed Hom. Ἰλ. ά, 299. τῳ ἄλλῳ, *cum* alio *quovis*, Dem. —

F. p. 83. l. 14. φαίνεσθαι, sed L. N. T. Schw. p. 720. N. 1. e. „sic Herodi. 2, 3, 15. ἀχ. ὀνομ. *ingratus* animus *est*." — p. 87. l. 9. uncum adde post rel.) in — ib. l. 40. A. et cum praep. alia ap. Heliod. p. 133. e. μὴ οὕτω ποτὲ πάθος ἰσχύειν, ὡς μνήμην τὴν εἰς τὸ θεῖον ἐκπλῆξαι. — p. 88. l. 19. in οὐ cum — p. 91. l. 7. *interesse*" (quod — ib. l. 8. T. 2. it. Polb. cui add. E. L. 25. f. 2, 573. e. τὰ διαφέροντα τοῖς ἰδίοις πράγμασιν, *quae regno suo* sint *accommoda*, coll. syn. p. sq. i. συμφέροντος λ. — ib. l. 10. leg. 126, 40. et Dd. S. 2, 322. l. 65. sine Indd. at Ind. Luc. — ib. l. 22. Fi. The. b. m. sed ap. Dem. sine Ind. cf. sine artic. 57, 5. 1410, 15. tum plene καθ' ἕνα ἄνδρα 278, 12. — p. 95. l. 5. μικρ. λ., cf. infra ad 7, 3, 17.

G. p. 100. l. 39. Ad 2, 4, 1. Leisn. — p. 105. l. 45. Herdt. (ubi et sine Ind. cum gen. pers. 372, 5. οὐ βουλομένους ὑπηκόους εἶναι Δαρείου, *Dario* parere *recusantes*, ubi e glossa est Var. L. dat. Δαρείῳ, cf. sine V. L. ib. 572, e. τῶν Λακεδαιμ. ὑπήκοοι) et Xen. — p. 106. l. 10. provinciales, cf. Polb. 1, 285. m. πόλιν, μὴ οὖσαν ὑπήκοον Ῥωμ. — p. 108. l. 26. in m. Ms. Bg. — p. 109. l. 19. sqq. et syn. Polb. 2, 728. m. καὶ κοινῇ, καὶ κατ' ἰδίαν, — ib. l. 34. nominatim ad nostrum adi. — p. 110. l. pen. *ingenium*, (expleto sic ad neutr. illo subst. ἦθος, quo de cf. §. 2. N. e. ad εἴς τε τὸ κοσμ.) sed solum τὸ πρ. cum gen. al. Fa. Aes. ut nudum adi. in L. N. T. Xen. Z. Pol. et Cyr. at sine Ind. Bach. Sy. 1, 10. Is. Ev. ut cum acc. ellipt. πρᾶος τὸν τρόπον, sed cum praep. etiam Dem. et in rem critic.

H. p. 115. l. 20. Stp. Th. cf. Xen. Ἀνβ. 7, 3, 26. ὁ δὲ ὑπέσχετο — τῷ στρατηγῷ τετραμοιρίαν καὶ γῆν, ὁπόσην ἂν βούλωνται, — p. 116. l. 6. ubi Sch. — ib. l. 21. post 20. i. add. „Caeterum P. deserit quoque Sch. in „εἰς *in* aliquot *annos*" sed in v. ἐτ. cum Bg., ubi praep. cum subst. temporis valet pro nostro *auf*, et Lat. *per* s. *usque ad*, cf. 7, 2, 19. — p. 117. l. 38. post *formae*. add. „Caeterum huc sine Gr. e P. respicit Heinecc. Antiq. Rom. p. 246. i. „paucissimi sane Principes Helvium Pertinacem imitabantur qui Imperatoriis possessionibus nomen suum inscribi prohibebat, non esse illas dictitans imperantium proprias, sed communes Romanorum et publicas. Herodi. 2, 4, 11. — p. 118. l. 45. allatam, it. a Poss. Call. p. 670. i. quibus — p. 119. l. 29. v. ἐλ. ubi add. 196, 7. 14. — p. 121. l. 32. (quem -- laudarat,) ubi et huc respicitur sine Vs., Hemsth.

I. p. 131. l. 18. Diod. S. cui add. 2, 238. l. 28. — ib. l. 19. leg. 237. 1. 262, 5. it. Ios. 2, 371. f. 6. m. — p. 134. l. 12. omittit, cf. 1, 6, 1., sed — p. 137. l. 18. Krg. cf. ap. Polb. sine Ind. 2, 279. m. κατὰ μὲν τὸ παρὸν — πρὸς δὲ τὸ μέλλον λ. in *praesentia* quidem -- *in* posterum *vero*, it. p. 726. i. κατὰ τὸ παρὸν, in *praesentia*, (opp. sqq. εἰς τὸ μέλλον et p. e. τῆς εἰς τὸ

μέλλον ἐλπίδος,) it. 741. f. 100. e. it. ap. Di. H. S. 491, 26. — p. 141. l. 31. in v. γ. Zoſ. 5, 9, 6. εἰς βαθὺ γ. ἦν προελθὼν, Luc. —

K. p. 145. l. 46. fine Ind. ap. Herdt. 617, 34. ἐπ. ἦν, μὴ λ. it. 477, 36. ἐπικίνδυνός ἐστι αἰεί κοτε ἡ Ἰωνίη, ἡ δὲ Πελοπόννησος ἀσφαλέως ἱδρυμένη, *Jonia* quidem *ſemper* obnoxia *periculis* eſt, *ſed* rel. Thuc. — p. 148. l. 8. ὄντας, cf. ſine Ind. iterum ap. Xen. Ἀνβ. 7, 6, 11. πάντα μὲν ἄνθρωπον ὄντα προσδοκᾶν δεῖ, Th. V. 2. p. 429. i. homini *nihil* non *expectandum eſt*, Char. 71, 8. θάνατον μὲν γὰρ, ἄνθρωπος ὢν, προσεδόκων, Vs. p. 83. l. 16. mortem *equidem* exſpectabam, *qui* mortalis *ſum*, ſed melius D'Orv. p. 394. e. „homo *natus*. Eur. Hipp. 472. ἄνθρωπος οὖσα" *cum* ſis *homo*, in Vs. Barn. et Valk. ſed ſine N., tum ſine Ind. Herdt. 17, 1. τὰ πάντα μέν νυν ταῦτα συλλαβεῖν ἄνθρωπον ἐόντα, ἀδύνατον, ſed *haec* omnia *conſequi* hominem, *impoſſibile eſt*, immo *igitur* omnia *quidem* haec *ſimul* accipere *hominem* natum, *impoſſibile* ſ. *fieri nequit*, it. 534, 36. εἰδέναι δὲ ἄνθρωπον ἐόντα, κῶς χρὴ τὸ βέβαιον, δοκέω μὲν οὐδαμῶς, *ſcire* vero *aliquem*, quum *ſit* homo, *qua ratione* quid *firmum* eſſe *oporteat*, nequaquam *arbitror*, Abr. Dl. — ib. l. 14. πεφυκότι, et cum Vs. Th. V. 1. p. 3. i. *homini*, prout *eſt* a *natura*, ſed — ib. l. 27. *inſidias*, ſed ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 428, 9.) ubi — ib. l. 35. *dixit*, it. Polb. 2, 311. i. τοῦτο ἐμὸν μὲν οὐκ ἦν ἔγκλημα, *mea* in *eo* nulla *profecto* culpa *eſt*, et ſubſt. — p. 154. l. 9. iram et timorem — p. 158. l. 35. *corripere*, it. 2, 162. l. 97. παρ. κατειχ. τοὺς -- p. 159. l. 22. *quaerebantur*, ſed in v. ſqq. ſimul illud The. Fi. 14, 2. τοῦτο ζητεῖν, καὶ μὴ δύνασθαι εὑρεῖν, nobiſcum —

L. p. 170. l. 25. Suid. cum Poſſ. C. ſed phyſice — ib. l. 26. Dion. H. S. T. 1. Ioſ. Gat. ad Ant.) ſed de — ib. l. 28. *animi*, tum τὸ εὐσταθὲς ap. Epict., ut ſyn. ſubſt. εὐστάθεια ap. Suid. Hſy. Ioſ. cum Thom. M. p. 301. N. 3., copulante — ib. l. 34. dele comma poſt appoſitione — p. 171. l. ult. illi 2, 3, 9. e. ſine Vs. — p. 172. l. 37. π. δ. ὀψ. — p. 173. l. 11. T. 1. Herdt. 623, 20., ἄχρι — p. 178. l. 45. formula, (niſi poſt ap. Polb. ſine Ind. 1, 313. m. κ. δὲ τὸν α. κ. *ſimul*, una cum his, κ. δὲ τὸν κ. τοῦτον p. 675. e. *eodem* etiam *tempore*, at 2, 364. m. ſ. 5. i. eo *tempore*, tum p. 588. e. ὅτι κ. τὸν κ. τοῦτον, per Latt. eadem, at p. 735. m. *per* idem *tempus*, et p. 762. m. per Vs. liberrim., porro κ. τὸν κ., ἡνίκα λ. p. 598. m. it. κ. τὸν κ., ἐν ᾧ λ. p. 714. m. it. κ. δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, *per* idem *tempus*, ib. 1, 695. e. ſ. 96. i. at p. ſq. e. κ. δὲ τοὺς αὐτ. καιροὺς, per Vs. liberr., ſed eadem 2, 30. m. *eodem* etiam *tempore*, it. p. 453. e. κ. δὲ τοὺς κ. τούτους, ſub *idem* vero *tempus*, et in media oratione ap. Ioſ. 1, 537. l. 9. κατ' αὐτὸν καιρὸν, *ſub* idem *tempus*, ſed rurſus ap. Polb. 1, 200. l. 9. per ſyn. praep. ἐπὶ τοὺς αὐτ. καιροὺς, *ad* eadem *tempora*,) ſed affini — ib. l. 46. *tempeſtate*, Dd. S. 2, 455. l. 32. οἱ δὲ — κατὰ τὸν αὐτ. χρόνον, *circa* idem *tempus*, it. Thuc. 265, 22. κατὰ δὲ τὸν αὐτ. χρόνον, καθ' ὃν ταῦτα ἐγένετο, per *idem* tempus, *quo* haec *gerebantur*, Iſ. Ev. — p. 179. l. 16. Eutr. Met. (cui add. ib. e Xiph. 256, 40. οὐκλέριος — ἀνὴρ ὑπατευκὼς, vir *conſularis*,) alium que — p. 187. l. 19. alibi, et ap. Polb. ſine Ind. 2, 723. e. μετέωρος ταῖς ἐλπ. γενόμενος, ſpe *elatus*, it. p. ſq. e. μετέωρος ἐγενήθη ταῖς ἐλπ. inflari *vana* ſpe *coepit*. — ib. l. 45. poſt l. 4. add. „ſed ap. Phil. p. 2. E. e. τῷ δ' αἰσθητῷ γένεσιν τὸ οἰκεῖον ὄνομα ἐπεφήμισεν, de *ſenſibili* vero *generationem* tanquam *proprium* vocabulum *praedicat*. — ib. l. pen. lege ſic deinceps" ſed vulg. lectio ſit difficilior, repugnet que etiam Ms. Ve., denique etſi καὶ per ſe ob pr. litteras ſimiles elapſum, tamen ob eas ipſas faciat ingratum concurſum in κεῖται καὶ, quem librarius et alibi inducit, cf. 2, 7, 3. nec Noſter refugit. — p. 192. l. 33. ἅτε —

N. p. 194. l. 43. claudere, (quod hodie etiam — p. 195. l. 26. Ind. 473, 5. it. Xen. Cyr. 4, 5, 47. εἴ τι δέοι — p. 197. l. 8. nobiscum, pro τοὖν. rel., v. N. — ib. l. 15. nominativus Mss. non — p. 200. l. 13. Phoc. it. ſine Ind. Dd. S. 2, 214. e. — p. 201. l. 30. p. 45. e. it. Ioſ. 2, 429. i. καὶ ἔστιν ὁ κωλύσων οὐδείς, *nec* eſt *qui* prohibeat *quisquam*, nemine — p. 202. l. 33. αἴτιος, cf. ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 537, 25. ἦν τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς εὐτυχεῖν σφαλερὸν ἀνθρώπῳ χρῆμα —. ἀσχήματός τε γὰρ ἀνοήτου πολλοῖς αἴτιον γενόμενον, λανθάνει καὶ ἐπιθυμιῶν ἀρχηγὸν λ. ubi, ſi lectio ſalva, fuerit ergo neutrum tamen; ducente — p. 204. l. 10. Ael. V. h. et Ioſ. cui add. 2, 362. ſ. 5. m. ſed —

O. p. 211. l. 16. ſperaveris, cf. Abr. ad Ae. 1, 363. m. „ἀποπεσεῖν τῆς ἐλπ. fuerit ψευσθῆναι τῆς ἐλπ. quod Thuc. — ἐκπεσεῖν τῶν ἐλπ." cf. Dd. S. 2, 182. l. 31. it. ap. Polb. Ind. „διαψεύδεσθαι τῶν ἐλπ. excidere *ſpe*" cui add. ib. 2, 727. e. διαψευσθεῖσα τῶν ἐλπ. ἡ σύγκλητος, fruſtrati *patres* ſua *ſpe*. — p. 214. l. 14. Scythone" dum per analog. modo ſcribitur, cf. ad 7, 5, 11. — p. 216. l. 41. et 44. leg. maiuſculis elementis P. N. C. — p. 217. l. 26. quoque cum dat. *provinciae*, — ib. l. 30. Fi. 38, 5. κ. ὃν χρόνον, ut Phil. p. 748. F. i. ſed 763. e. ut hic, it. L. N. T. Schw. p. 732. N. hinc „*quo* tempore *dicta* illa *Romae* fiebant, *Syriae* Niger *praefuit*." — ib. l. 40. attribuit ei praeſidi Phoenicen — p. 223. l. 14. ambigue, ſed ordinem — ib. l. 22. e Thuc. habetur ſine Ind. —

P. p. 228. l. 27. p. 41. m. et Polb. 1, 288. e. δεομένοις ἐβοήθησαν, *petentibus* opem *tulerint*, it. p. 564. e. δεόμενοι σφισὶ βοηθεῖν, opem *ſibi* fieri *orantes*, — p. 229. certo, (ob adiuncta etiam interdum, ut ſine Ind. ap. Dd. S. 2, 455. l. 21. τῆς ψυχῆς ἐπτοημένης διὰ τὸν ἀπροσδόκητον φόνον, ſubito *conſternatis* metu *animis*, ut — p. 231. l. 31. Lat. P. (cf. ad ἐθν. cum gen. Συρ. ex analog. infra 7, 5, 19.) et Stp. — p. 233. l. 14. hinc, ubi ſumenda v. notio anguſta — ib. l. 33. Heſy. it. Zoſ. 1, 35, 1. τὴν Νικομήδειαν, μεγίστην οὖσαν καὶ εὐδαίμονα, διά τε πλοῦτον, καὶ τὴν εἰς ἅπαντα εὐπορίαν, ὀνομαστοτάτην, Nicomediam, *urbem* maximam *et* fortunatam, *opibus* que *ac* rerum *omnium* copia *celeberrimam*, non — ib. l. 35. *copioſa*, ſed ſumente μεγ. craſſo ſenſu, pro valde magnam, aut relative ad caeteras iſtius regionis urbes. — p. 234. l. 39. cum N., Ioſ. Bud. C. et in rem crit. Abr. Dl. Th. p. 794. m., in v. — p. 235. l. 25. τῷ τέ, non — p. 238. l. 15. ſine Vs., me reperiente tantum ap. Xen. Hell. „χεῖρα ὀρέγειν τινί, *adiumento* eſſe *alicui* p. 249. e. de divitiis" τὰ ἐν τῷ Παγγαίῳ χρύσεια χεῖρα ἂν αὐτοῖς ὀρέγοι, Th. V. 3. p. 300. e. manum *eis etiam* aurifodinae *in* Pangaeo *porrigent*, ſed phyſico ſenſu χεῖρα ὀρέγειν ſ. τὴν χ. et τὰς χ. Orph. λιθ. 10, 16. Luc. 1, 157. i. 598. e. 613. e. 742. l. 60. 765. l. 99. 2, 529. l. 18. 717. l. 85. 3, 22. l. 29. 131. e. 167. e. — p. 239. l. 29. V. 1. cf. in τηλ. Hſy. et abſolute de perſ. ap. Luc. at de re ap. Iſ. M. Pan. p. 62. e. τὸν — τηλικαῦτα διαπραξάμενον.

Q. p. 242. l. 41. leg. cf. 1, 8, 15. — ib. l. 44. mendum Vs. P. ſervat, — p. 246. l. 40. συνειλ., it. Herdt. 464, 90., variante — p. 247. l. 13. Io. 19, 2. it. in tropicum ſenſum Suid. 3, 82. m. v. περιβ. primum, variante — p. 248. l. 22. vidimus, cf. 2, 3, 5., hic — p. 254. l. 31. αὐτοῦ δ., it. ej. Ἀνβ. 1, 3, 4. εἴ τι δέοιτο, et Thuc. — ib. l. 32. *indigerent*, it. p. ſq. l. 87. — p. 256. l. 15. ὀχυρ. cum leni.

R. p. 259. l. 7. cum praep. vel id, vel alia ſyn. — ib. l. 12. ubi Bg. ſyn. — p. 260. l. 28. Cyr. Sed in v. οἰκ. — p. 271. l. 6. ἐξ ὧν τὴν —

S. 277. l. 10. it. Ind. Aeſ. Fa. ſed Aeſch. — p. 279. l. 36. ἑαυτῷ, cf. 3, 4, 12. 19. — p. 280. l. 9. Th. (cui add. Polb. 2, 290.) aliter — p

286. l. 40. habui modo v. med. ex Ind. — p. 287. l. 39. ἐπεξελθ. τ. Π. φ.) vel αἵματι —

T. p. 289. l. 20. Heyn. sed sine Ind. ap. Herdt. 578, 33. ἐπ' ᾧ στρατηγός τε καὶ ἡγ. τῶν Ἑλλήνων ἔσομαι πρὸς τὸν βάρβαρον, Graecorum *dux* et *imperator*, ut Noster — p. 295. l. 35. subst. π. cf. sine Ind. ap. Polb. 1, 482. i. μ. δολ. καὶ βίας, *dolo* — p. 303. l. 9. iterum, aut vi, aut ob sq. similem syllabam, praeter —

V. p. 309. l. 22. ὑπημελεῖτο — p. 310. l. 8. ἢ capiatur — ib. l. 14. ἢ, pauperis — p. 312. l. 20. N. 48., cui add. 4, 100. 49, 5., nihil — p. 313. l. 12. cf. 2, 3, 17. et in analog. ὡς ἀκούω Ael. V. h., Bg. — p. 314. l. 23. Th., at alias — ib. l. 44. etc. 560, 13. ult. 799, 26. 919, 18. it. πρὸς ἑκάστους καθ' ἕνα 63, 23., ἑνὸς ἡμῶν ἑκάστου εἷς τίς ἐστι γονεύς, 142, 4. sed εἷς ἕκαστος ὑμῶν 556, 7. 557, 2. 777, 11. 1410, 24. it. τὸ καθ' ἕκαστον 145, 22. it. καθ' ἕκαστα 24, 4. 45, 19. 99, 13. — p. 317. l. 19. *evadant*, at p. 68. m. rerum *bellicarum*, ap. Z. p. 117. i. tum p. 162. — ib. l. 26. ἀρίστην ἄσκησιν — ib. l. 44. p. 142. ult., tum ej. Ἀνβ. 3, 1, 23. καὶ ψύχη, καὶ θάλπη καὶ πόνους φέρειν. Denique —

X. p. 321. l. 32. repugnare, cf. Liv. 38, 27. i. *Galli ne primum* quidem *impetum* et *clamorem* Romanorum *tulerunt*. — p. 325. l. 16. particip. Sed in subst. κερδ. cf. Poss. C. Vig. Abr. ad Ae. T. 1. L. N. T. Soph. Ai. Call. Theogn. Thuc. Rs. O. V. 6. 7. Ant. Dem. Ael. V. h. Fi. The. Di. H. S. T. 1. Luc. Fa. Aes. (ubi et κερδῷος, cum Lyc.) Geop., at de turpi lucro Diog. L., ut κέρδιστος de pers. Hom. — ib. l. 26. *lusum*, it. Thuc. 395, 70. sed Ael. — p. 329. l. 39. Gs. Chr. Wernsdf. ad Phil. p. 300. et Abr. — ib. l. ult. Dem. cui add. cum inf. 54, 26. 55, 6. 245, 27. — p. 330. l. 21. supra 1, 10, 9. e. ubi, tacente L. Bos., proprie ellipsis est alicuius particip., ut γινομένη, cf. infra ad 6, 2, 10. e Polb., quod et valet de syn. συσταδὸν, variante —

Y. p. 338. l. 21. sq. hic scribente Nostro tantum ad analog. in v. rectione, dum dat verbo vulg. gen. hunc rei de suo, ut mox v. χρ. iungit subst. suum, — ib. l. 31. Herdt. (cui add. 388, 5.) ubi — p. 339. l. 19. Alias enim *fidem facere*, aut — p. 342. l. 10. cf. 1, 9, 20. i. et Lat. formulas similes, repertas ap. D'Orv. Ch. p. 423. m. „Tac. A. 15, 4. *acto* raptim *agmine* (Moneses) *ut* famam *sui* praeveniret, (*praeiret*.) Mamertin. — *ipsam*, quae *vos* conata est *praevenire*, famam *praevertistis*" ubi pro D'Orv. correctione malim προέθει τὲ γὰρ λ. sed tamen ap. Dd. S. 2, 222. l. 73. φθάσας τὴν φημ. τῆς λ. famam *antevertens* et simile — p. 349. l. 14. *implentia*, et ap. Thuc. sine Ind. 99, 52. ἵν' ἀντὶ τ. ᾖ, *ut muri* loco *essent*. — p. 350. i. antepen. tantum, cf. 2, 13, 21.

Z. p. 354. l. 15. Cyr., infra 5, 4, 9. e. it. Di. H. S. T. 1. 567, i. ἐξήγαγον ἐκ τοῦ χάρακος — τὸν στρατὸν, copias *e* castris *eduxerunt*, it. Herdt. 39, 26. τοὺς Λυδοὺς ἐξῆγε ἐς μάχην, *in* proelium *eduxit*. — p. 356. l. 37. Gr. n. Caeterum non dicam, an Noster per ista sua ἔρ. ἄρρ. respicere voluerit ad nomen Alpium, in N. Boecl. prolatum, quo de et ap. Flor. 3, 3, 6. *tripertito agmine* per *Alpes*, id est, *claustra* Italiae, *ferebantur*. — p. 357. l. 3. And. it. sine Var. L. ap. Herdt. 512, 39. 44. cum — ib. l. 10. locus, *ad* — p. 358. l. 33. suscipiendum τὲ, cum — p. 363. l. 10. παρεσκεύασε, sed Polb. 2, 440. f. 8. e. παρασκευάζεσθαι τὰ πρ. τὸν πολ. bellum *apparare*. — p. 365. l. 40. Vs. P. et in variationem 1, 10, 7. καὶ περὶ βασιλείας ἤδη λ. — p. 366. l. 28. post 15. add. „it. Polb. 3, 143. e. τὰ Ῥωμαίων φρονεῖ, Romanis *favet*, quoad — p. 367. l. 13. urbem, quanquam —

Aa. p. 373. l. 34. adhibitum, cf. Di. H. S. T. 1. οὐδὲ ὠδυράμην τὴν ἐμαυτοῦ τυχ. Dd. S. 1, 587. l. 13. πολλὰ τὴν ἑαυτῶν τυχ. κατωδύροντο, et p.

573. l. 2. πολλὰ τὴν ἑαυτοῦ δακρύσας τυχ. sed 2, 322. l. 70. κατωδύρετο τὴν περὶ αὐτὸν τυχ. *fortunam* suam *deploravit*, et Ios. 1, 697. f. 4. i. τὴν τοῦ πατρὸς ἀπωδύρετο τυχ. *patris sui* fortunas *deplorabat*. In sqq. — p. 374. l. 23. *nitidum*, it. p. 324. B. i. αἱ τοῦ — νοῦ δορυφόροι δυνάμεις, *potentiae* stipatrices *mentis*, a Nostro — p. 376. l. ult. laevem quidem orationem.

Bb. p. 390. l. 31. per gen., et e — p. 399. l. 13. τηλικοῦτον ἔχει τὸ μέγεθος, — ib. l. 38. ἐπιτ. aut ad gen. τῶν πετρ. Sed cui — ib. l. ult. sed tamen L.—

Cc. p. 404. l. 34. spectabat, (etiam 1, 1563. e.) τεθνάναι — p. 405. l. 5. νομοθέτης" qui — ib. l. 18. alium ib. l. 3. de vita Mosis p. 525. B. τοὺς μυρίων ἄξια θανάτων εἰργασμένους, *mille* supplicia *meritos*, it. ap. Kuhn. - ib. l. 29. nominato, inventus tandem p. 766. A. e. multas *mortes* sustinens *ante* illam *ultimam*, ad istam — p. 406. l. 9. subduxerunt." Sed in ephemer. Baruthin. an. 1789. Nr. 91. p. 664. de Austriacis „*ohne* Gewehr, *ohne* andere *Munition*, als *ihren* Muth, *sah* man *sie* einem *tausendfachen* Tode *trotzen*." — p. 409. l. 31. Ind., cf. Schol. — p. 410. l. 22. illam, (probatam et a Sb. Ind. „τὲ pro δὲ") sed — p. 411. l. 14. resolutum — p. 412. l. 24. *estis*; per alia elementa.

Dd. p. 419. l. 20. diserta -- ib. l. 30. coniunct. pro -- p. 420. l. 38. etiam; ut -- p. 421. l. 9. notius -- ib. l. 27. syn. adv. ἐφ' -- ib. l. 42. post 12. add. „cf. sine Ind. Ios. 1, 941. f. 3. i. ἐν ἀπ. τοῦ ἐλευθέρου γεγονότες, cum *de* libertate *desperarint*, ubi -- p. 422. l. 38. 'Avβ. cui add. 3, 4, 43. e. -- p. 423. l. 8. Herdt. 18, 88. 94. ib. l. 9. a. e. 41. i. 462, 43. et Gs. -- p. 425. l. 34. confus. -- p. 426. l. 18. post 5. e. add. „cf. Herdt. 666, 19. σὺν τῷ λοιπῷ στρ. it. 207, 59. -- p. 427. l. 24. C. (cf. infra 6, 2, 3. ad εἰς φορ. ex Herdt.) non -- p. 429. l. 21. *suspiciendum*, cf. ib. 2, 220. l. 59. 232. i. 238. i. -- p. 432. l. 24. cum subst. νομ.

Ee. p. 437. l. 39. *esse*, sine Ind., ut et alium ex eodem locum infra ad 7, 7, 3. ἀνδριαντ. cf. Spart. -- p. 438. l. 14. post 25. add. „Ind. Sb. et Di. H. ej. T. utr. Rs. O. V. 7. Ant. Xen. Bach. Luc. Fi. The. Dd. S. Ios. Zos. 5, 1, 3. variante -- p. 439. l. 26. adiunctum,) nec -- ib. l. 45. κατὰ, cf. N. T. Hebr. 8, 5. ποίησον πάντα κατὰ τὸν τύπον λ. -- p. 444. l. 17. b. m. sed ap. Plat. Fi. Symp. p. 111. m. ἥκειν οὖν αὐτὸν οὐ πολὺν χρ., ὡς εἰώθει, διατρίψαντα, cf. ib. p. 203. e., in rem -- p. 446. l. 43. (cf. sine Ind. Di. H. S. T. 1. 322, 5. τῶν μετεχόντων τοῦ βουλευτικοῦ συνεδρίου τοὺς ἀκμ. ἐπιλ. delectis *e* senatorum *numero* qui *aetate* et *viribus* valerent *maxime*, sed 389, e. εἰ βουλόμεθα τῶν θεραπόντων ἐπιλεξάμενοι τοὺς ἀκμ. ἐλευθερῶσαι, si, *delectu* ex *servitiis* facto, *valentissimum* quemque *libertate* donare *voluerimus*, et ad ἐπ. -- p. 448. l. 9. ἐκέλευε

Ff. p. 449. l. 1. ἔξοδον, συν. -- p. 456. l. 8. Ael. V. h. sed sine Ind. Di. H. S. T. 1. 104, 26. 352, e., pereunte --

Gg. p. 465. l. 18. ut, praeter -- p. 467. l. 35. cum aliis -- p. 468. l. 17. parvulum *filium*, -- ib. l. 31. in π. (cf. Di. H. S. T. 1. 323, e. οἷς πισεύσαντες, quo *freti*,) deseruit -- ib. l. 40. quod que haud -- p. 469. l. 22. *reliquerat*, s. *contentus esse* imperio *in* eos, *quos* s. tot, *quot* pater *rel*. ib. l. 43. quam χωρὶς κινδύνων, *absque* Martis *discrimine*, Dd. S. 2, 197. l. 90. -- p. 472. l. 43. notiones subst. nostri alias -- p. 472. l. pen. *civitatibus*" cf. Ae. ep. S. p. 65. κατὰ πόλιν ἐκ., variante -- p. 476. l. 25. sententia, cf. Zos. 3, 2, 7. τὰ μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἄχρι παντὸς τοῦ βίου 'Ιουλιανῷ πραχθέντα συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς ἐν πολυσίχοις γέγραπται βίβλοις, ab *historiarum* auctoribus *et* a *poëtis*, prolixis *descripta* libris *leguntur*, Luc. -- p. 477. l. 36. modo in Lat. ad πρ., ut alias; manens --

Hh. p. 487. l. 37. in fine N. post l. l. add. „it. Herdt. 389, 59. ὡς

δεδήλωταί μοι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λόγων, quemadmodum a me in *primo* libro *declaratum est*, cf. 495, 97. 174, 66. 278, 30. 389, 59. 233, 63. 105, 7. 114, 73. 77. -- p. 488. l. 26. agitur, praeter Suid. 2, 41. i. nudum ἠγγέλη, ἀπηγγέλη, *nunciatum est*, quoque de re -- ib. l. 44. Cyr. it. syn. ap. Herdt. 456, 68. στρατιὴν δὲ τὴν πεζὴν ἄλλοι ἡγεμόνες ἦγον ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον, parem -- p. 489. l. 38. Vig. Mox ex analog. est formula ἐν μ. τ. ἦν, cf. 2, 12, 4. -- ib. l. 45. *per* provincias (pro *in*) ad *praefectos*; variante -- ib. l. ult. vi med. sumserint, -- p. 491. l. 22. post 1, 15, 1. add. „ubi et dictum de absentia accentuum in Codd., unde pendebat discrimen et iudicium. In sq. -- ib. l. 28. in sing. et vicinius ad τῷ, pro illo P., cf. 2, 7, 2. -- p. 493. l. 11. τῶν στρατοπ. per copiam syn., Nostro -- ib. l. 28. subst. κουφ. hoc sensu trop., ap. Stp. Th. sine exemplo, Ind. -- p. 495. l. 32. post 12, 79. add. „cf. infra ad 3, 8, 20.) sed v. διακρ. -- p. 496. l. 28. cf. 2, 13, 16. In rel. Bg. --

I i. p. 497. l. 21. quo de p. 1074. e. „Herodi. -- ib. l. 32. post 133, 21. adde „Post haec reperi ap. Herdt. 321, 66. ἡ δὲ Προποντὶς, ἐοῦσα εὖρος μὲν σταδίων πεντακοσίων, μῆκος δὲ τετρακοσίων καὶ χιλίων, Propontis *autem* latitudinis *quingentorum* stadiorum *est*, mille *et* quadringentorum *longitudinis*, rel. -- p. 498. l. 45. post 386, 6. add. „it. Herdt. 458, 16. ἡ δὲ πρόσοδός σφι ἐγίνετο ἔκ τε τῆς ἠπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετάλλων, *erat* autem *eis* proventus hic *ex* continenti *atque* ex *metallis*, (cuius v. participium γενομέναις suppleas hic ap. Nostr. ad artic. ταῖς,) sq. formula syn. per v. ib. ἐκ — τῶν — μετάλλων — ὀγδώκοντα τάλαντα προσῄιε λ. it. συχνὰ — προσῄιε ἀπό τε τῆς ἠπείρου καὶ τῶν μετάλλων λ. it. Thom. -- ib. l. 48. per analog. tamen exinde quidem, -- p. 499. l. 19. abundans.“ Sed de forma pass. κεκτ. pro med. cf. in particip., vel absolute, ut κεκτημένος pro domino, it. fem. ἡ κεκτ. pro domina, it. οἱ κεκτημένοι, pro opulentis, vel cum aliquo acc. rei, Suid. Ind. Sb. Is. Ev. Fi. p. 24. e. τὴν πόλιν — οὔτε λιμένας κεκτημένην, Ae. ep. S. Luc., sine Ind. Xen. M. S. 3, 9, 11. it. Dem. 140, ult. coll. 141, 17. 185, 4. 27. 534, 27. Arist. Kust. Lyc. Harl. Chr. P. L. Bos. Ell. Krb. Obs. p. 244. e. Moer. ubi et κεκτῆσθαι, cf. Poss. Sy. et Call. Hsd. Xen. Bach. Rs. O. V. 8. Di. et ἐκέκτηντο ib. And. sed κέκτημαι et ἔκτημαι ap. Thom. M. cf. et ap. laud. ad 2, 6, 8. -- p. 500. l. 16. post §. 11. add. „sed scribente de suo in subst. διαβ. cum tripl. praep. cf. cum syn. ap. Herdt. 99, 86. ἡ δ. ἡ ἐπὶ Μασσαγέτας, sed ad analog. in κωλ. τὴν διαβ. cf. 3, 3, 2. e. -- p. 506. l. 13. ed. 1. et de aliis pers. s. rebus Hom. Call. Dd. S. ut act. (pro quo 3, 1, 5. στρατὸν συλλέγειν per variationem) cum Nostri -- ib. l. 25. Menex. it. Herdt. 435, 6. συνέβαλόν τε τοῖσι Πέρσῃσι — καὶ μάχην ἐμαχέσαντο ἰσχυρὴν, λ. Mox -- p. 507. l. 20. ἐπιγιγν., sed in formulam Thuc. 70, 71. Φόνος ἐγένετο ἀμφοτέρων πολὺς, *utrinque* magna *strages* est *facta*, Zos. 2, 22, 12. πολὺς μὲν ἐγένετο φ. ingens *hominum* caedes *accidit*, et Di. H. S. T. 1. 495, 37. φόνος πλεῖστος αὐτόθι τῶν -- ἐγένετο, it. 367, 5. ὥστε πολὺν ἐξ ἀμφοτέρων γενέσθαι φόνον, sed 503, 32. οὔτε φυγὴ πολεμίων ἐκ παρατάξεως ἐγένετο, it. 532, 43. γίνεται φ. ἐνταῦθα πολὺς, *magna* ibi *caedes* est *edita*, sed p. sq. l. 10. φυγὴ δὲ τῶν -- ἐγένετο, it. 578, 7. 569, 1. καὶ γίνεται αὐτῶν μάχη καρτερὰ καὶ φόνος ἐξ ἑκατέρων πολὺς, magna *utrinque* caedes *facta est*, it. 582, 7. ὡς δὲ συνέπεσον ἀλλήλοις, φόνος ἐγίνετο τῶν Ῥωμαίων πολὺς, *ut* vero *conflixerunt* exercitus, *cadebant* multi *Romani*, et 592, e. γίνεται ὀξεῖα μάχη καὶ φον. ἀμφοτέρων πολὺς, acre *oritur* proelium, *et* magna *utrinque* strages *editur*, it. 671, 36. -- p. 508. l. 24. nec adeo, per -- ib. l. 32. Cyr. Z. it. Demetr. Ph. p. 16. s. 20. e. εὐθὺς -- p. 511. l. 27. expressam, sed modo in Not. --

Kk. p. 513. l. 33. perſeverarent, -- p. 514. l. 17. Cyr. Dd. S. cui add. 2, 408. l. 4. cum -- p. 515. l. 13. Bg., ſed ſine Ind. ap. Herdt. 561, 59. 599, 65. 702, 2., ad -- p. 516. l. 15. οἰκήσαντες, it. Herdt. 531, 43. ἥπερ δὴ Ἀβύδῳ ὅμουρός ἐστι, quae *Abydo* contermina *eſt*. -- p. 517. l. 9. N. 12. et infra 7, 3, 11. -- p. 519. l. 16. m., ſed ſine Ind. Dd. S. 2, 523. l. 89., ubi -- p. 521. l. 28. *eſſet*, it. Di. H. S. T. 1. 373, 8. γενομ. δὲ μ. κ. it. Dd. S. 1, 409. i. et Herdt. 198, 77. μ. δὲ γ. κ. *acri* proelio *commiſſo*,) it. -- p. 522. l. 14. G. m. Lat. Bg. ad -- p. 523. l. 22. v. περὶ ib. -- p. 524. l. 22. Diod. S. 1, 265. l. 42. ὡδοποίησε τὴν τραχύτητα τῆς ὁδοῦ καὶ τὸ δύσβατον, aſperas *tranſitu* que *difficiles* vias *ſtravit* et *aperuit*, et 2, -- ib. l. 35. analog. it. in ἐπαλξ. cum τοῦ τειχ. cf. G. Th. v. *pinn.* Nr. 3. *muri* ſumma *pinnae* rel. et infra 8, 4, 20. -- p. 525. l. 10. accentu, at ſine lapſu -- ib. l. 15. Dem. 60, 6. it. Polb. 2, 43. ſ. 29. i. ἐπὶ θατ. δὲ τῆς ἀγορᾶς, a *parte* altera *fori*, Heſy. -- ib. l. 45. e P., qui in ſq. membro, per analog. conflato, et per variationem cum 3, 1, 13. e. κωλ. τὴν διάβασιν, libere addit ſuum adv., cf. 2, 14, 2. et pro τοῦ στρ. ſubſtituit aliud ſubſt., unde Bg. modo in ἐν. τοῦ λ., cf. de διοδ. 8, 1, 15. et G. Th. *tranſitum* -- *prohibere*, e Corn. N., ubi tamen eſt Var. L. *tranſitu*. — p. 526. l. 18. maiuſculis,, -- p. 528. l. ult. litterarum, it. manus, cum haeſiſſet adhuc in mente finitio prior, vel ex --

Ll. p. 529. l. 17. hendiad., cf. Dd. S. 1, 352. l. 66. de Gallis, ἔνιοι δ' αὐτῶν ἐπὶ τοσοῦτο (quod forſan e gloſſa pro Mss. in Var. L. τοσοῦτον) τοῦ θανάτου καταφρονοῦσιν, ὥστε γυμνοὺς καὶ περιεζωσμένους καταβαίνειν εἰς τὸν κίνδυνον, mortem *contemnunt*. Mox -- ib. l. 24. Bg. Ms., ob comma -- ib. l. 32. quanquam v. ipſum Bg. proprie de rebus valet, cf. -- ib. l. pen. πολὺν λ., ubi tamen et 471, 27. πολὺν ἐργασάμενος τῶν κρατίστων φόνον, edita *maxima* optimatium *caede*, ut in -- p. 530. l. 30. περφ. (ut priora ὀχ. — δυσμάχου cohaereant quoque cum datt. ſ. abl. ὄρει λ.) quod v. -- p. 531. l. 6. ἀμέριμνον -- p. 533. l. 19. *fluxum*," ubi Noſter per analog., ut in pr. ἐμπ. λ. cf. G. Th. 994, 39. quum -- *nunquam* ſit *illius* a *me* curſus *impeditus*, quam formulam modo e P. ſervat Bg. cum Stp. Th. per pravam lect. „ἐμπ. αὐτοῦ τοῦ σ. δ." -- p. 534. l. 22. *mare*, cum Heyn. ad Virg. Ge. 2, 460. cui add. ib. v. 203. ſq. *terra* — *ſolum*. Sed -- p. 536. l. 9. ἀποδε -- ib. l. 19. et ſupra 2, 6, 22. m. ſed ſine Ind. Thuc. 495, 45. οὐδενὸς κωλύοντος, nullo *prohibente*; aliter -- p. 537. l. 18. libere, cf. §. 2. e., Noſtri -- ib. l. 20. alibi, cf. §. 1. -- ib. l. 25. cum pr. cap. §. 13. i. ſing. τῷ -- ib. l. 30. ſuper particula πλὴν -- ib. l. ult. poſt 297, 10. add. „dante Noſtro ſuo ſuſt. eandem praep., quam habet v. affine κινδυνεύειν, cf. 7, 6, 11. m. -- p. 539. l. 24. ſq. quod adiicitur -- locis oppreſſum, -- p. 540. l. 19. G. Th. i. et 1, 13, 12. p. 563. -- p. 544. l. 9. nihil in analog. et ſententiam tenente me, quam haec e G. Th., in adi. i. *ne* ſimili *utamur* fortuna, *atque* uſi *ſumus*, et in ſubſt.

Mm. p. 545. l. 14. *alacr.* it. Di. H. S. T. 1. 390, 6. ἁπάσῃ πρ. et ſq. l. 17. πάσῃ πρ. ſed ſyn. ib. 691, 24. μετὰ προθυμίας, promtis *animis*, it. Dd. S. 2, 46. l. 45. μετὰ πολλῆς πρ. *praecipiti* quadam *confidentia*. -- p. 547. l. 22. fin. (§. 17.) *Stroth*. -- ib. l. ult. referretur; poſt quos acc., ſimul et alium φευγ., ſubiicitur adhuc novus acc. pron. αὐτοὺς, non tam per abundantiam quandam, quam in oppoſ. ſq. π. τ. πλ. ἄλλων, cf. 5, 8, 16. ſed ut hic etiam iam αὐτοὺς praecedat, et adeo hoc pron. in eadem periodo cumuletur. -- p. 548. l. pen. ib. e., quod hic cum expreſſo dat. ſ. abl. ἱπ. ſing. per analog. (cf. §. 19.) ut et ſq. φ. cum adiunctis. -- ib. l. ult. alibi, cf. 2, 14, 5. -- p. 549. l. 14. f.) In Ms. Ve. καὶ αὐτὸς — ἀποδιδράσκει deeſt.

Is. Pan. M. Plut. Hs. Sb. Ind. Dem. Ael. V. h. et Luc. sed e Nostro sine *Zan.* sed comma -- p. 550. l. 21. sine Vs., at Dref. de V. med. Fi. p. 321. m. „eandem notionem Mediam minime raro obtinet in Herodiano, sicut 3, 4, 14. καὶ ἐν — ἀπ *occultanti* que *se* in *suburbano* quodam *ab* equitibus *reperto* caput *amputatum*" fere e P. cf. 7, 4, 8. sed Leisn. -- p. 551. l. 41. *ex proposito*, cf. — p. 553. l. 7. in Mss. v. N. — ib. l. 15. s. 5. et Herdt. 178, 86., tertiam — p. 555. l. pen. 2, 12, 2. et disertum plur. ἱπ. cum v. ap. Hom. ex Ind. 'Ιλ. κ', 330. μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος Τρώων, non *sane* istis *equis* vir *vehetur* alius *Troianorum*, sed cum aliis dat. s. abl. simul ἅρμασι ib. Ind. it. νώτοις ἵππου Orph. it. Sb. e Zos. 3, 30, 10. ἀσκοὺς τοίνυν ἀλλήλοις συνδήσαντες, — ἐποχούμενοί τε τούτοις, διέβησαν, *itaque* colligatis *utribus*, — his *ipsis* invecti *transiecerunt*, et cum rei gen. aut abl., etiam tropice, it. cum pr. ἐπὶ iisdem que casibus Abr. Dl. Th. Tum — p. 557. l. 25. post 4, 10, 7. add. „et de Persis ap. Xen. 'Αvβ. 3, 3, 10. οἱ δὲ βάρβαροι ἱππεῖς καὶ φεύγοντες ἅμα ἐτίτρωσκον, εἰς τοὔπισθεν τοξεύοντες ἀπὸ τῶν ἵππων. — p. 558. l. 15. Bg. cf. 7, 4, 2. e. Mox —

N n. p. 563. l. 23. *adhuc* (libere addito, cf. 2, 15, 7.) in v. — ib. l. 30. γὰρ, cf. 1, 1, 5. i. p. 16. m., deferente — p. 568. l. pen. cf. 3, 4, 11. 1, 15, 3. — p. 569. l. 40. *dein*, cf. 1, 13, 12. e. sed — p. 570. l. 31. cf. 1, 8, 2. m. διὸ, — ib. l. 41. Th., sed in vim med., a Bg. hic non ostensam, pro Lat. *deponere* a *se*, rectius statuente Kust. lib. de V. med. p. 53. e. sq. (s. 1, 44. qui veri numeri pro illis Ind ed. Fi.) quam Woll. ed. p. 103. i. „ἀποθέμενος ξίφος, *sibi* deposuit *gladium*." — p. 571. l. 28. p. 144. e. sed cum μὴ L. N. T. Schw. et ad Thom. M. p. 363. N. 4. it. in pass. de re, pro conquiri, Xen. Pol. Z. — ib. l. 33. etiam, sed ib. 1, 780. l. 34. δεήσει δήπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτοὺς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην, oportebit *scilicet* ambos *excutere* (excuti *ipsos*,) *uter* in *sinu* habeat *phialam*, et Ael. V. h. 4, 18. e. ὑπόπτης ὢν εἰς πάντας ὁ Διονύσιος, ὅμως εἰς Πλάτωνα τοσαύτην ἔσχεν αἰδῶ, ὡς ἐκεῖνον μόνον εἰσιέναι πρὸς αὐτὸν μὴ ἐρευνώμενον, ut *ille* solus *sine* scrutatione *ad* eum *accederet*, cf. N. et Ind.

O o. p. 579. l. pen. *necessarias*, cf. Di. H. S. T. 1. 293, 43. διὰ προφάσεις οὐκ ἀναγκ., tenente — p. 581. l. 27. πολ. et Herdt. 44. e. πολέμιον ἀντὶ φ. ἐμοὶ καταστῆναι, ex amico factus (mihi) hostis. Ad — ib. l. ult. τιμαῖς — p. 582. l. 39. Herdt. 12, 87. 96, 89. 100. 386, 38. 459, 45. sq. 639, 95. 649, 71. 672, 91. 673, 23. — ib. l. 41. Ind. Di. H. S. T. 2. Luc. — 9, 17. cf. Fi. Pal. Rs. O. V. 7. Is. Xen. Z. Pol. Gs. Chr. Thuc. 231, 63. Is. P. Mor. p. 94. e. opp. sq. τοὺς ἠπειρώτας. — p. 586. l. 36. *saltatorum*, sed sine Ind. Di. H. S. T. 1. 363, 19. ἅπαντες ὁμοίαις προθυμίαις χρησάμενοι, *pari* omnium *alacritate*, 368, 27. πολλῇ χρωμένους πρ., 370, 34. ἁπάσῃ πρ. χρώμενος, et 759, 40. ἁπάσῃ σπουδῇ καὶ πρ. χρώμενοι, de suo Nostro iungente ἀνδρ. — p. 587. l. 21. ad ἐπ. Suid. Bud. C. L. N. T. cum Raph. Hom. Phoc. Xen. Bach. et 'Αvβ. Ael. V. h. Luc. Fa. Ae. Rs. O. V. 4. 8. Din. et Lyc. Dem. cui add. 896, 26. et in vim praep. Abr. Dl. Th. Vig. et Poss. C. — p. 588. l. 43. pen. it. Herdt. 109, 13. et in —

P p. p. 593. l. 42. Poll. 1, 210. et Phil. p. 316. E. i. τὰ ἐνδόσιμα τῶν νευμάτων, deferente — p. 596. l. 29. post 16. add. „it. varie ap. Herdt. sine Ind. 172, 98. 322, 29. 451, 7. 560, 29. 34. 566, 78. 599, 77. 81. 698, 46. 699, 63. 700, 6. 702, 1. 706, 50. 717, 35., hic — p. 599. l. 40. μεγάλην κ. εὐδ. it. Herdt. 386, 54. Εὐβοίῃ νήσῳ μεγάλῃ τε καὶ εὐδ., *magnam* et *beatam*. — ib. l. 44. Ind. „σ. i. q. pr. — ib. l. 45. Noster, (etiam cum 3, 2, 19. καὶ μάχης κατ. γεν. per ordinem,) cf. 'Αvβ. it. Herdt. 425, 55. συμβολῆς γεν., sed in — p. 600. l. 16. dele uncos ( ) et fini Not. cum addi-

tamento. ib. l. 23. *temeritatem.* Mox γενν. — μαχ. per analog. it. ῥᾳδ. λ. ib. l. 32. Suid. 1, 691. N. 2. οὐδὲ θατέρᾳ ληπτὸν λ. verum e coniectura sola, (cf. Cup. Obf. p. 159. m. θατέρᾳ ληπτούς, et p. fq. i. οὐδετέρᾳ ληπτὸν, quod ipfum ap. Suid. reftituas, fcil. μερίσι, tacente L. Bof. Ell. p. 193. fq.) praeterea — ib. l. 35. θατερ. et infra ad 7, 5, 11. i. e. Lycu. — p. 603. l. 36. in fq. ἐκ. — p. 605. l. 21. φθόνον, τοῖς — ib. l. 42. Nofter, in ἐπιφ. λ. fcribens per analog., in fq. — p. 606. l. 21. iterum (per analog. cum χλ.) ap. — ib. l. 30. Liv. Ind., fcribente Noftro ex analog. hoc et pr. membro. — ib. l. ult. ex 312, 20., conflatis a Noftro omnibus per analog. — p. 607. l. 10. φον. (cum adiunctis per analog. itidem) quod — ib. l. 25. Geop. fed fine Ind. Herdt. 280, 7. 286, 2. 335, 12. 22. 402, 90. 410, 96. 445, 14. 18. 632, 76. 649, i. 651, 53. 694, 3. 711, 5. et de — p. 608. l. 16. Nofter, in rel. fcribens ex analog., variat — ib. l. 38. κομ., per analog. copulato cum rel., addit —

Qq. p. 609. l. 16. Noftro (conflatis ex analog. omnibus) hic — p. 610. l. 13. pr., dum Nofter iungit rel. per analog. — ib. l. 22. hic (ex analog.) ufus — p. 611. l. 35. Noftro (ex analog. conflatis rel.) per — p. 612. l. 10. καθ., habente fua adiuncta per analog. cf. — p. 615. l. 44. Severo, fed ap. Herdt. 68, 14. οὕτω τῷ θ. χρῆται, *tum demum* ira *utatur*, cum artic. fine difcrimine, et in — p. 616. l. 31. N. 12. it. fine Ind. Herdt. 451, 88. τὸ μὲν αὐτοῦ σῶμα αὐτοῦ ταύτῃ ἀνεσταύρωσαν, τὴν δὲ κεφαλὴν ταριχεύσαντες, ἀνήνεικαν παρὰ βασιλέα, λ. it. 596, 83. τὸν δὴ — ἀνεσταύρωσε, fq. ἀνακρεμασθέντος ὤν αὐτοῦ λ. fed 617, 13. ἐκέλευσε ἀποταμόντας τὴν κεφ. ἀνασταυρῶσαι, quem *iuffit*, poftquam *abfcidiffent* caput, *in* crucem *tolli*, et 728, 33. Λεωνίδεω — ἀποθανόντος, Μαρδόνιός τε καὶ Ξέρξης ἀποταμόντες τὴν κεφ. ἀνεσταύρωσαν, Leonidae *interemti* recifo *capite* Mardonius *ac* Xerxes truncum *in* crucem *fuftulerunt*, fq. l. 36. Μαρδόνιον ἀνασκολοπίσας, fuffixo *Mardonio.* — p. 617. l. 31. m. Ms. Bg. — p. 620. l. 3. αὐτῶν —

Rr. p. 625. l. 13. *magnum,* olim reftituendum,) tum — ib. l. 20. Hs. it. Dd. S. de perf. 2, 161. l. 55. fed ap. Iof. 2, 157. f. 2. e. τὸ δυσπειθὲς φύσει πρὸς τοὺς βασιλέας, dum — p. 628. l. 26. cf. 3, 7, 9. at in τοῖς ἐπ. θατ. e Sb. — p. 630. l. 39. N. 7. it. fine Ind. Di. H. S. T. 1. 739, e. ut in univerfum fubft. τὸ ἀλ. Ind. ib. T. 2. Thuc. et Rs. O. V. 4. 7. Ant. Dem. Ael. — p. 631. l. 15. avaritia, cf. infra 4, 4, 18. e. ex Spart. — p. 633. l. 13. τοιᾶςδε, cf. ἐν — ἐν 7, 5, 18. e., et ab — p. 634. l. ult. cf. 1, 1, 5. e. quocum variando iungitur ἡμ. ex analog. — p. 635. l. 27. e P., fed in formulam ἐπιτ. ἐπιν. et ἐπιν. ἀγ. cf. adhuc Dd. S. Ind. cui add. 1, 352. l. 81. — p. 636. l. 36. peractis," dum omnia conflat Nofter per analog. — p. 637. l. 16. ἐπιτελ., quod P. neglexit, defertus a Bg. etiam ad εἰς ζ., per analog. iuncta cum μυσ., ubi Sch. cum Bg. e P. „init. *Cer.* quae Graecis κατ' ἐξοχὴν *myfteria* dicebantur, *quia nullo magis quam filentio folemnia* Iuftin. 5, 1, 1." fed Sb. Ind. „ad *imit.* myft. *Cer.*" dum fert G. Th. N. 2. „*initia,* μυστήρια, Cereris facra, et alii ritus, his fimiles, occulti" fed in v. fevero *myfteria* non ita perfpicue, ac Schell. L., ufurpatum effe fic fimpliciter pro illis unis Cereris facris, qua notione hic Nofter adhibuit fuum Gr. ex auctoritate vetere, atque adeo pro maioribus et Eleufiniis, cf. L. Bof. Ant. Gr. p. 76. fq. Schol. Ar. Pl. v. 846. et Lyc. v. 1328. Xen. Hell. Dd. S. 1, 260. N. 56. p. 271. l. 79. et 333. l. 35. V. Eur. Hipp. Fi. The. cum N. Caf. Gs. Chr. Di. H. S. T. 2. ubi et tropice, cum gen. rei, κακίας, ut ap. Iof. cum Obf. Krb. Loesn. Kypk. T. 2. L. N. T. Tittm. de veft. Gnoft., in notationem Suic. et Suid., tum praecipue et fenfu ecclef., pro f. coena, Carpz. Hier. dial., fed univerfe, pro arcanis rebus, Orph. Rs. O. V. 4.

Vs. ad Dion. Ca. p. 1159. §. 90. — p. 638. l. 12. Gier. it. Iuven. 10, 246. sqq., sed in — p. 639. l. 21. ipso (iunctis hic per analog. omnibus) explicante — ib. l. sq. sumens formulam ad ὁ μ. χρ. potius e Sch. — ib. l. 27. Polb. 1, 497. e. it. varie ap. Herdt. 4, 90. 38, 71. 107, 29. 47. 182, 41. 196, 93. sed 417, 10. ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ χρόνου, tum 559, 3. 560, 27. 590. e. 633, 11. it. sine Ind. Di. H. S. T. 1. 344, 42. Ad — ib. l. 36. illud„ — χρόνον" redditur —

Ss. p. 642. l. 39. adiuveris suppleto adi. ἄλλα, *et* — p. 644. l. 17. Abgaro.„) — ib. l. 36. ὥστε (cf. L. Bos. Ell. p. 567. e.) pro — p. 645. l. 5. Bs. 2. R., etiam in illa Antw. v. N. — ib. l. 17. edd., etiam in Antw., *interamnanam*, — p. 650. l. 16. τὶ — p. 651. l. 17. ἀπόλλυσθαι — p. 652. pen. Noster, ex analog. conflans omnia, variat — ib. l. ult. respicit, deferens et Sch. „δυσφ. *tristem* existentem *super* — προκ. processisse *ei* (non) *ex* voto *obsidionem*." — p. 654. l. 32. N. 4, omnia haec ad analog. conflante Nostro. — p. 655. l. 10. post 1302, 5. add. „ad quam analog. Noster de ὀχθ. it. mox in ἀφ. λ. — ib. l. 19. formulam ex analog. in τὰ — p. 656. l. 25. Noster, conflatis suis per analog. cf. 1, 9, 19. 3, 1, 2. iterum — ib. l. 32. idem ex analog. cum —

Tt. p. 659. l. 17. sine Ind. Herdt. 427, 15. ἀναλαβόντες παῖδάς τε καὶ γυν. sumtis *liberis* atque *uxoribus*, it. 446, 49. γυν. καὶ τέκνα, tum 79, 42. τὰ τέκνα καὶ τὰς γυν. sed 83, 5. τάς τε γυν. καὶ τὰ τέκνα, καὶ τὰ χρήματα καὶ τοὺς οἰκετοὺς, tum 116, e. καὶ τέκνα καὶ γυν. it. p. sq. i. Ios. — p. 665. l. 11. e., libere adv. addente P. cf. 1, 13, 12. e., quem deserit cum Bg. et Poss. C. p. 457. i. „*Romae* non *paucos* an. *commoratus est*." — p. 668. l. 37. Herdt. cui add. 19, 20. διεφθαρμένον τὴν ἀκοὴν, auribus *captum*, it. 632, 84. οἱ ἵπποι τὰ σκέλεα διεφθάρκεσαν, *equorum* crura *corrupta sunt*, Rs. — p. 669. l. 12. Xen. Bach. Cyr. — ib. l. sq. p. 83. m. Herdt. Ios. Pal. Fi. Fa. Aes. Dd. S. Is. Pan. M. p. 15. e. L. N. T. Suid. Hsy., P. deserente — p. 670. l. 12. cf. Xen. Cyr. et Pol. Z. sed sine — ib. l. 31. ut 3, 4, 16., etiam hoc membrum, ut prius, conflante Nostro per analog. — ib. l. ult. ep. 41." dum de suo Noster iungit adv. In — p. 671. l. 20. syn., per analog., cf. — ib. l. 26. Sb., sed in σωφρ. §. 3. e., de suo iungente utrumque Nostro. — ib. l. ult. 2, 14, 4., membro utr. ex analog. conflato —

Vv. p. 673. l. 17. post 4, 6. e. add. „sed omnibus et hic per analog. conflatis a Nostro. — p. 674. l. 10. m., at formulam iungente ad analog., maxime Lat., in Bg. cum abl. rei s. modi, cf. G. Th. — p. 678. l. 26. Nostro (per analog. iuncto τὴν ἀρχ.) in sq. — p. 681. l. 30. *mensa*, (cf. Herdt. 381, i. εὖ ὑμέας ἐδέξατο καὶ τραπέζῃ καὶ κοίτῃ, *mensa* et *lecto*,) nihil — ib. l. 35. verbum, ex analog. cum suis gen. datum, cf. Sb. — p. 682. l. 21. τε," adv. iungente Nostro per analog., sed — ib. l. 23. membrum, itidem ex analog. modo conflatum, ubi — ib. l. 36. adiunctum per analog. adv. ἑκάστ. — p. 683. l. 16. iunctos ex analog. a Nostro — ib. l. 27. *exhibebatur* — ib. l. 33. e P. cum rel. per analog. — p. 684. l. 36. ἰδ., variato etiam pro subst. ἰδιώτης supra, cf. — p. 685. l. 9. praep., dante Nostro utrumque subst. cum suis adiunctis ex analog. — ib. l. 44. *gestaret*," conflatis quoque his per analog. — p. 688. l. 9. cf. in analogiam cum — ib. l. 17. Noster, conflans sua per analog., pro — ib. l. 31. P. in enunciatione, per analog. ficta, omiserit —

Xx. p. 689. l. 9. requiritur in conflatis ex analog. — ib. l. 34. eant, etiam hoc membro per analog. conficto. — ib. l. ult. ἱστάω, dum in membro utr. dantur omnia ex analog. — p. 690. l. 25. Noster utr. in membro,

una cum vetusta simplicitate in repetito v. eodem βλ., analogiam -- ib. l. 34. habui, at conflatis omnibus per analog. -- ib. l. 41. vulg. in conficta per analog. enunciatione copulantur -- p. 691. l. 13. περ., quod adiuncta sua ex analog. habet. -- ib. l. 44. cum suo gen. per analog., cf. Ael. -- p. 692. l. 7. ἐθεράπευε' -- ib. l. 22. et 1, 10, 10. e. cf. Herdt. 466, i. μηχανᾶται δὴ τοιάδε, *hanc* rem *commentus est*. Caeterum -- ib. l. ult. Bach., iunctum ex analog. -- p. 693. l. 37. saltem, ut et in pr. membro. In -- ib. l. 42. τοῦτον πις.) Ex analog. cf. Palaeph. -- p. 694. l. 22. perf., dum in utr. membro scribitur modo ad analog. -- p. 695. l. 12. iustissimam, cf. sine Ind. Polb. 1, 97. m. πέρας ἐπιθεῖναι τῷ πολέμῳ συμφέρον, *finem* ex *usu* suo *posse* bello *imponi*, et ib. e. τέλος ἐπέθηκαν τοῖς ὅλοις, cum Toup. ad Suid. 1, 153. i. Luc. v. τελ. sed v. ἐπ. Rs. O. V. 6. Plut. Hs. et Orph. v. ἐπεθ., reddente -- ib. l. 25. Th. 2, 169. B., sed -- p. 696. l. 17. Nostro tum in pr. membris deinceps, tum in τιμ. -- ib. l. 21. T. 1. it. sine Ind. Herdt. 15, 72. 135, 97. sine Var. L., ut -- ib. l. 26. copiam, sed in membro utr. per analog. scribente, cf. -- ib. l. 30. §. 15. per omnia dante Nostro tantum analogiam. -- ib. l. 41. in v. cum adiunctis et in νυκτ. -- p. 697. l. 15. *agere*," conflante Nostro per analog. membrum utr. -- p. 698. l. 26. *crede*, seu potius *dubita*, s. *delibera*, cf. -- ib. 38. *obedire*. Quanquam melius fuerit, ad secundum membrum e pr. repetere utrumque v., ut fiat μήτε προςδόκα, ἐμὲ κελεῦσαι, σὲ ὑπακοῦσαι, *neque* expecta, *me* amplius *iubere*, ut *obedias*; quoniam non modo alibi occurrunt duplices inf., cf. 1, 14, 15. e. sed etiam duplex unius v. rectio, hic κελ. cum et acc. solo τοι. et acc. cum inf. σὲ ὑπακ. -- ib. l. 45. φερ., et in hoc cum pr. παρὰ, cf. -- ib. l. ult. ἀπόῤῥητα," et G. Th. 496, 27. 43. 65. nuntii— *de* bello *a* Parthis — *afferuntur*. -- p. 699. l. 22. alias, conflatis et his ad analog. -- ib. l. 31. abeunte P. per enunciationem, confictam ex analog., sed -- p. 700. l. 23. μετασχ. sed sine Ind. ib. T. 1. 388, 27. ἀφροσύνης, ἧς πλεῖστον ὄχλος μετέχει μέρος, (cf. -- p. 701. l. antep. Nostro in membris duobus, per analog. conflatis, quadam -- p. 702. l. 5. λύκος, Xen. 'Αvβ. 7, 6, 42. τ. ἀκ. ὁ 'Ηρακλείδης, μάλα ἐξεπλάγη, Th. V. 2. p. 439. l. 4. ea *quum* Heraclides *audisset*, sed ib. §. 3. ἀκ. τα. ὁ Σεύθης λ. et ἀκ. δὲ τα. ὁ Φ. 2, 1, 13. cf. 1, 4, 16. 2, 3, 6. 2, 4, 18. 21. 5, 1, 3. 5, 2, 8. 3, 6, 21. 6, 6, 25. 7, 3, 1. 20. 45. 7, 7, 11. ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἤκουσεν ὁ 'Οδρ., ib. 15. 48. it. ej. Hell. 3, 3, 8. 4, 1, 17. 5, 1, 29. it. Herdt. 578, 36. τα. ἀκ. — ὁ Σύαγρος, *ea* Syagrus *audiens*, sed 666, 3. τ. ἀκ. Ξέρξης, *his* auditis, *Xerxes*, cum N. cf. syn. -- ib. l. 14. m. ad syn. ap. Ios. 1, 904. l. 7. m. ἐκπλαγεὶς τὴν διάνοιαν αὐτοῦ, *eum* propter *animi* continentiam *admiratus*, alio sensu. -- p. 703. l. 7. terras, cum adiunctis ex analog. cf. -- p. 704. l. 30. cum λ., ut Nostri variatio cum 3, 8, 13. τοῖς ἐξ ἀνατολῆς ἀνθρώποις et 2, 7, 10. e. τοῖς κατὰ τὴν ἀνατ. ἀνθρ. -- ib. l. 34. G. m., conflato per analog. toto membro.

Yy. p. 705. l. 40. analog., sed et aliam simul in utr. adi. cum v. ἀκ., hic -- ib. l. pen. γραμμ. (ex analog. iunctum cum v. ἠτ.) mendose, -- p. 706. l. 30. ἐντελλ. "*tyrannis* mos *est*") sine -- ib. l. 32. ipsum per analog. 212, -- p. 707. l. 23. factum, ut totum membrum, sed -- ib. l. 31. sqq. (ubi in ἐκτ. ἐ. τὸν φ. variatur cum §. pr. per additum artic., sed ex analog. finguntur tum membrum pr. διδ. λ. cf. G. Th. v. *libell.* 78, 94. tum v. ἐντ. cum inf. cf. laud. ad 1, 9, 21. tum deinde rel. membra omnia,) quoque -- p. 708. l. 33. b. e., conflante reliqua Nostro per analog. -- p. 709. l. 14. Polb., membro utr. facto ex analog., etiam sqq. tribus. -- p. 710. l. 18. e. sed Nostro dante per analog. sua hic et sq. §. at formulam

ὑ. σωτ. cum Dione, cf. 3, 11, 2. p. 685. m. -- p. 711. l. 23. Noſtri tum formulam totam, (ex analog., in v. ἥκ. cum dat. perſ. et nominat. ſubſt. perſ., oppreſſa particula ὡς, cf. 2, 14, 6. et G. Th. v. *ven.* 950, 66. 73. *nunquam putavi fore*, ut *ſupplex* ad *te* venirem, -- *in* hanc *urbem* miſſus *venio*, et in ſyn. 129, 8. 33. *adſum* praeſens *praeſenti* tibi, -- *iam* haec *tibi* aderit *ſupplicans*,) tum copiam -- ib. l. 27. ἡγοῦντο, ſine Ind., ſed per copulam ap. Dd. S. 1, 425. l. 20. ἀποκαλεῖν εὐεργέτην, καὶ σωτῆρα, καὶ βασιλέα, benefactorem *et* liberatorem *patriae* regem *que*, cum N. W. ubi et e Polb. ſine Ind. 2, 188. m. it. ap. Gat. Adv., cf. de utr. ſimul aut ſolo εὐ., variis illo tributo, L. N. T. (quorum Schw. hinc ſine Vs.) cum Inttp. ad Luc. 22, 25., etiam Pric., Hſy. cum N., Carpz. dial. Hier., Wernsdf. ad Phil., D'Orv. Ch., cui add. p. 407. m. ubi Suid. 3, 374. e., Eur. Barn. Herdt., ſine Ind. ad Thuc. p. 84. N. 64. Rs. O. V. 4. 6. 8. And. et Lyc. Iſ. Ev. Fi. et Pan. M. p. 112. l. 5. Fi. Ae. et Pal. Xen. Cyr. et Pol. Z. Ael. V. h. Luc. et Fa. Ael. cum G. Th. v. *everg.* -- ib. l. ult. εἰς. Reliqua Noſtri ſunt ex analog. -- p. 712. l. 14. formulam ex analog. pro -- ib. l. 28. cf. 2, 5, 15., Noſtro autem per analog. dante membra omnia, etiam in ſq. §. -- p. 713. l. 30. Gat., de ſuo per analog. cum v. ὑπ. copulante -- p. 714. l. 17. analog. aeque, ac in pr. membro. -- ib. l. 23. tempore, conflatis utr. membris per analog. -- ib. l. 35. adi., ex analog. iuncta, retinet -- p. 715. l. 16. Vs., ſed per totam §. ſcribente Noſtro ad analog. -- ib. l. 24. poſt 5, 32, 4. add. „omnia haec fingente Noſtro ex analog. -- p. 716. l. 23. poſt 3, 11, 17. e. add. „ſed hic aeque, ac in pr. membro οὐδ. λ., ſcribente per analog. -- ib. l. 28. in pr. membro et ſq. -- p. 717. l. 8. ἐπέτρεψε, -- ib. l. 25. ſyn. ex analog., ubi -- p. 718. l. 16. med., omnibus deinceps ex analog. datis in ſqq. membris. -- ib. l. 30. eſt, conflato membro ex analog. -- p. 719. l. 2. εἰπών, -- ib. l. 16. e. ſed per analog. iungente ſua Noſtro. -- ib. l. 42. rel., conflatis deinceps ex analog., it. partim §. ſq. -- p. 720. l. 28. poſt 3, 3, 13. add. „ſed per analog. Noſter in rel. -- ib. l. 44. cf. 2, 6, 16. et in variata τουτ. πις. 2, 15, 8., maxime in pron. ſyn., ex analog. etiam in ſqq. pluribus deinceps, it. §. ſq.

Zz. p. 721. l. 39. m., ad analog. hic et ſqq. membris ſcribente Noſtro. -- p. 722. l. 21. cum 2, 5, 8. Caeterum perſpicuitatis ergo olim poſt φυλ. melius fiet comma tantum, ut una modo periodus compareat et apodoſis in τὲ -- τὲ relatis, ſed contra colon poſt αὐλῇ, ut in fine protaſis. Quo facto, τὲ et δὲ ſervari etiam poterunt in Vs., *ut* autem *pervenit* ad *imperatoriam* aulam: *tum* citra *impedimentum* intravit, *ignorantibus* negotium *cuſtodibus*, tum *occurrens* tribunus *decipiens* que *ſalutavit* cum *imperatorem* rel. -- ib. l. ſq. inſidiando" partim que a Poſſ. C. p. 509. i. „*compoſito dolo* ſalutabat *imper.*" -- ib. l. 24. N. 50. cum Ind. in rectionem et caſum cum v., dat. et acc., it. Abr. ad Ae. T. 1. Thuc. Fa. Ae. Eutr. Met. Cell. 3, 10, 5. Rs. O. V. 4. 6. Dem. -- ib. l. 27. adv., iunctum per analog., plane -- ib. l. 34. tempus, quod v. et ipſum modo ad analog. habet adiuncta ſua. -- ib. l. 42. fut., ſed totam §. conflante Noſtro ex analog. -- p. 723. l. 28. verbo, per analog. ſtante cum adiunctis. Deinde -- ib. l. 40. ſimplex, iterum ex analog. modo iunctis v. utr. -- ib. l. 43. pron., (cf. infra ad 3, 14, 8. ex Herdt.) non -- ib. l. ult. 113, 17., omnibus et hic conflatis ad analog. -- p. 724. l. 39. quod utr. v. Noſter -- ib. l. antep. αν, ἦν εἶχον -- p. 726. l. 24. ἐ. ἀ., per analog. confingente Noſtro priora, ſed et ſqq. -- ib. l. pen. Stp. (quam Bg. e P., ſeverioris in tempore v., habentis ex analog. adiuncta ſua, cf. §. 4.) pertinet -- p. 728. l. 16. λ., (ad quam analog. Noſter, varians ſimul in v. cum pr. ἥκ.)

Fi. -- ib. l. 23. ult. et Liv. 40, 9. e. *credis, me, pater,* inter *inermes* convivas *coenaturum* fuisse, *ad* quem *armati* comissatum *venerunt?* -- ib. l. 31. φσν., sed Nostro conflante pr. omnia per analog. -- p. 729. l. 25. κελεύσαντος, reliqua dum Noster dat ex analog. -- p. 730. l. 12. quorum illud Sb. -- p. 731. l. 46. adeo, praeter analogiam cum v. κατ., variat -- p. 734. l. 37. sqq. Caeterum totam §. Noster conflavit ex analog. -- p. 735. l. 33. excitabat (cf. supra ad 3, 10, 7.) ignorante -- ib. l. 43. hanc, ex analog. factam, subiiciente -- p. 736. l. 18. hanc ex analog. deserit --

Aaa. p. 737. l. 28. D. i., membrum adeo utr. per analog. concinnante Nostro, etiam, quod proxime sequitur. -- p. 739. l. 41. supra, et Dd. S. 1, 107. l. 24.) it. -- p. 740. l. 12. Vs., cui add. 111, 45. nec -- p. 741. l. 22. proprio, sed per analog. cum v. πρστρ.) etiam -- ib. l. 42. m., cum ἀδ. ex analog., cf. Liv. 40, 8. i. et m. amicos, *expertes* inter *fratres* certaminum, -- *exempla* discordiarum *fraternarum.* -- p. 742. l. 23. Nostrum (hic dante sua ex analog.) alibi -- p. 743. l. ult. στρατοῦ, sed fingens rel. ad analog., etiam in sqq. §. -- p. 744. l. 15. στρατ., quam cum -- περιουσ. inde -- ib. l. 20. εἶχον. Caeterum, unde hae divitiae a Severo conflatae, v. 3, 8, 13. e. sqq. et 4, 4, 18. e. -- p. 746. l. 21. subst., (ut et ap. Herdt. 423, 100. τῶν ἱματίων ὄφελος εἶναι οὐδὲν, nihil *sibi* prodesse *vestes,* sed 427, 1. ἐξευρὼν βούλευμα, ἀπ' οὗ Ἴωσι μὲν ἔμελλε οὐδεμίη ὠφελίη ἔσεσθαι,) hic -- ib. l. ult. iterum, at per totam §. ex analog. -- p. 747. l. 13. tropo, omnibus ex analog. iunctis, etiam in sqq. -- p. 750. l. 33. cf. 3, 13, 4. sed ex analog. Nostro conflante omnia in pr. et sqq. -- p. 751. l. 16. generis bene -- ib. l. 39. V. 6. Dd. S. 2, 161. l. 79. -- ib. l. ult. Nr. 6., ut Noster ad analog. sua dederit, etiam in sqq.

Bbb. p. 753. l. pen. 3, 10, 4., adiuncto v. ἀπ. per analog., P. -- p. 755. l. 23. sqq., per analog. conflatis convertit -- ib. l. 39. praesto, etiam hoc membro conficto ex analog. it. §. sq. -- p. 757. l. 25. post 20., add. „et Herdt. 282, 56. οἱ δ' ἐκπλ. τῷ γινομένῳ, *qua* ex *re* perculsi *ii,* variante -- ib. l. 36. cf. Poss. C. p. 47. e. Rs. Or. -- p. 759. l. 21. εὐτρ. λ. ex analog. cum -- p. 761. l. 13. Herdt. cui add. 108, 66. cum -- ib. l. sq. privum, ex analog. -- p. 762. l. 15. formula, ut et in sqq. v. κοσμ. et νομ. cum adiunctis, nihil -- p. 763. l. 20. Mela 3, 6, (40.) Solin. -- ib. l. 24. Voss. (et Mor.) ad -- p. 764. l. 9. rel., per analog., ut sqq. §. -- p. 766. l. 38. Vs., variato cum 1, 14, 9. e. ἐπέσχον αὐτοῦ τὴν ὁρμ. -- p. 767. l. 8. αὐτῷ -- ib. l. 30. sq., per analog. autem iungente Nostro diversos casus et νε., ut paulo post τοῖς πρέσβ. -- p. 768. l. 42. παραλ. per analog. Bg. --

Ccc. p. 769. l. 35. Bg. cf. 3, 7, 7. 14. sed tota §. per analog. conficta, it. sqq. -- p. 770. l. 39. analog., ut adiuncta rel., non -- ib. l. pen. Ind., sed ad Soph. Ai. v. 80. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ, τοῦτον εἰς δόμους μένειν Schol. ἐν δόμοις, it. Mus. v. 181. ἐμὴν ἐς πατρίδα μένειν, cum Di. H. S. T. 1. 616, 8. et in -- p. 772. l. pen. cf. 3, 5, 9. et in analog. G. Th. v. 148, 6. 16. diu -- *aegrotavit.* -- p. 773. l. 24. φαιν. ex analog. ponitur -- ib. l. 37. P. (desertus a Bg. in ἀν. cum adiunctis ex analog.) cum -- p. 775. l. 37. sqq. et per analog. iungente cum τρ. bina adi. -- p. 776. l. 42. praesentiam, -- p. 779. l. 36. variatur, sed ex analog. cum ὑπ. λ. -- p. 781. l. ult. ζήτει -- p. 782. l. 19. e., cum rel. iuncto ex analog. -- p. 783. l. 47. membro, per analog. itidem facto, ubi -- p. 784. l. 41. πίστεις, sed cum praep. sine Ind. Dd. S. 2, 356. e. τὰ πιστὰ περὶ τῆς ἀσφαλείας ἔλαβεν, *incolumitatis* fidem *accepit,* -- ib. ult. i., supra 3, 8, 15. et infra --

Ddd. p. 788. l. 33. κομ., ex analog. cum rel. iunctum, sed a -- ib. l. ult. ac 1, 9, 14., per analog. iterum conflata formula, it. sqq. -- p. 789

l. 31. Nr. 12. sed in genus cursurae s. vecturae, it. equae, eo institutae, Salm. ad Capit. Maximin. T. 2. p. 10. a. m. sqq.) tum -- p. 791. l. 11. τούτῳ, dum et haec §. conficta erat ex analog. -- p. 797. l. 35. variandum, conflatis §. utr. ad analog. — p. 798. l. 7. sed in analog. cum -- p. 799. l. 41. διελ. λ. ex analog., (pro -- p. 800. l. 34. it. Allgem. Litter. Zeit. an. 1789. Nr. 188. p. 693. i. „*die* zum *Palast* gehörigen *Gebäude* waren *grösser*, als *manche* ganze *Stadt*" it. de -- ib. l. 37. διαγ. ex analog. cum adiunctis 1, 12, 11. -- ib. l. ult. 2, 8, 1., conflatis per analog. omnibus huius §.

Eee. p. 801. l. 33. analog. (etiam in rel. huius et sqq. §.) cf. -- p. 802. l. 41. in marg. ad pr. -- p. 804. l. 22. Vs. cf. in analog. G. Th. obstruuntur *omnes* frigoris *et* iniuriae *aditus*,) sed -- p. 806. l. 16. Thuc. 487, 41. εἴ περ ποτὲ, *si* unquam *alias*, et 492, -- ib. l. antep. 1, 7, 9. m. sed in Lat. alia et Gr. syn. ἀπαθανατίζειν ad Capit. in Marco T. 1. p. 359. e. it. in Severo p. 602. N. 3. Cas. et Salm. -- p. 807. l. 1. Cap. II. A. -- ib. l. ult. loco nihil -- p. 808. l. 17. ad 3, 15, 7. variatum ἀνέπαυσ. -- p. 809. l. 10. adi., ex analog. cf. G. Th. 340, 70. „*more* hominum *evenit* Ter. Andr. 5, 6, 3." cum N. Wst. -- ib. l. 45. Theogn. Caeterum Iuglerus in lib. de principum funeribus imaginariis p. 10. e. a §. 3. hac ad §. 7. profert Vs. P. -- p. 810. l. 20. in vestibulo -- ib. l. 33. sqq., per analog., ubi -- p. 811. l. 8. rectionem ex analog. v. ap. -- p. 812. l. pen. epitheton e Sen. -- p. 814. l. ult. post 12. add. „etiam hac §. per analog. conflata, it. sqq. -- p. 815. l. 42. poni, dum habet idem --

Fff. p. 819. l. antep. pertinens, cf. Luc. παίδων χοροὶ et syn. χοροὶ ἐκ παίδων καὶ παρθένων, sed χορ. παιδ. Di. H. S. T. 2. Sed -- p. 821. l. 21. cf. 3, 4, 4. et -- ib. l. 41. cf. §. 15. et 18. e. 22., pro -- p. 822. l. 2. intra textum utr. leg. numeri 13. -- p. 823. l. 43. §. 22. it. ap. Rosin. A. R. p. 200. Casal. p. 355. Nieup. Tab. 5. -- p. 824. l. 7. post 10. add. „cogitante unius generis maius quid et minus Vern. Cunradi p. 143. e. „Pforten und *Thüren*." -- p. 825. l. 11. sed de utraque -- p. 826. l. 23. Vern. (ubi p. 407. sq. hinc a §. 1. sqq. per Vs. lib.) ad -- ib. l. 25. Tab. 50." it. ad Capit. Anton. Pi. T. 1. p. 266. Cas. N. 6. cum tres nominasset pharos in Italia, Puteolis, Ravennae et in Ostiensi portu „forma erat pharorum, qualis spectatur in antiquis nummis pyrarum figura, quae ad consecrationem imperatorum exstrui in campo Martio solitae. auctor Herodianus in quarta historia." -- p. 827. l. 8. Bs. 2. al. cf. 3, 11, 4. m. -- p. 831. l. 28. ap. P. illud Gr. vulg. („*cuncta* que *illico*" quod fuerit potius παραχρῆμα s. εὐθέως s. παρ' αὐτὰ, cf. 3, 11, 17.) sed -- ib. l. 41. Sch. it. in δὲ, per τὲ, cf. §. 6. -- p. 832. l. 45. Bg., qui et severior ad formulam ὥσπ. -- ἐπ. ex analog., cf. 3, 3, 1. et 8, 4, 20. cum Gs. Chr. „ἐπ. *pinna*, propugnaculum, locus altissimus."

Ggg. p. 833. l. 10. Noster (confingens ad analog. omnia etiam haec extr.) subiicit -- p. 834. l. 43. m. P., sed G. Th. ad analog. ferente multa exempla in v. *consecrare* cum acc. pers. s. rei et abl. modi, cui par hic Nostri acc. ellipt. ταυτ. τ. τ., nominatim adeo 1168, 31. *virorum* fortium *memoriam* honore *deorum* immortalium *consecrare*. -- p. 835. l. 22. Dem. it. in formula πάντα πράττειν cum nominat. particip., in quam reperi modo syn. πάντα ποιεῖν, ap. Xen. Cyr. „π. ἐποίουν πείθοντες, *sedulo* s. *omni* studio *suadebant*" (mutando sic particip. in finitum tempus, sed formulam in adv., quod et h. l. procedat, it. *omni modo* uterque *tentabat*.) it. Rs. Or. V. 6. v. πᾶς et ποι. ubi et cum ὅπως, ut ap. alios cum ὡς et ὥστε, sed et absolute, cf. Thuc. v. πᾶν, sed v. ποι. Dem. b. e. ex 514, ult. cui add. 896, 3. Xen. M. S. Is. Ev. a. m. cum Wolf. Ann. p. 554. e. Di. H. S. T. 1. Luc. 3, 85. e. cum Vig. p. 280. N. 9. et 456. N. 63., diverso autem sensu ac proprio, ubi est cum praep. quadam, ut 2, 14, 7. π. πρ. εἰς ζῆ-

λον, cum N. ib. it. infra ad 4, 5, 13. Μαρκ. e Dione, it. cum aliis adiunctis, ut in N. T. Io. 15, 21. sed G. Th. modo absolute aut cum coniunct. *ut*, cf. v. *fac.* 576, e. it. v. *omn.* 580, 35. sqq. -- p. 838. l. 42. σρ., per copiam, ad variandum pro uno 3, 14, 4. σρ. β. -- p. 839. l. 12. Tertull. et v. *minae* 286, 24. *virtus* instituendo *ac* persuadendo, *non* minis *et* vi *ac* metu *traditur*, cf. -- ib. l. 38. iuncta, et per variationem omissis πρὸς ἀλλήλους §. 2. -- p. 840. l. 38. analog., etiam in τῆς μ. π., sed -- ib. l. 41. α.) per analog. it. ad ὑπ' 'E. it. -- p. 844. l. 28. N. Bc. Sed de illa Aegypti ap. Dd. S. 1, 60. l. 59. ὥστε παρὰ τοῖς πλείστοις πρώτην ἢ δευτέραν ἀριθμεῖσθαι τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην πόλεων, cum N. -- p. 845. l. 14. omissa μεχ. -- ib. l. 17. προσηκ. sub) pertineo -- ib. l. 20. *einen*, etiam his ad analog. datis. -- p. 846. l. 22. adv. cf. 4, 2, 23. et -- ib. l. 23. Bg. in rel., tum alio tempore ad v. ἑυρ. tum Lat. ad ὅπ. (cf. in analog. G. Th. v. *inven.* 1209, 20. ille, *quomodo* crimen -- *confirmaret*, non *inveniebat*, et v. *reper.* 157, 92. non *reperiebam*, quemadmodum *posset* iungi *sententia* rel.) tum adiuncto -- ib. l. 36. νεμ. sed per totam §. scribitur ex analog. -- p. 847. l. 14. suo, sed non variante cum §. 9. συν. ἐπειρ. -- ib. l. 24. *concilium*, et Xen. Hell. 4, 1, 18. διέλυσαν τὸν σύλλογον,) it. -- ib. l. 43. στασ. 5, 8, 15. sed cum v. per analog. cf. G. Th. 1282, 34. crescebat *odium* in *eos* -- p. 848. l. 29. ἀεὶ, cf. 3, 13, 14. et -- ib. l. 32. perspicuitatem, necessario perimens figuram Gr. polyptoti, Nostro elapsi fortuito, opinor. -- ib. l. 39. coll. 3, 4. sed τὸ φιλ., ad variandum pro φιλονεικία in superioribus, cum Plut. Krg. cf. in merum adi. Hsy. Bud. C. L. N. T. Rs. O. V. 6. Xen. Cyr. M. S. et Pol. Z. cum Gs. Chr. et Ios. sed in rem crit. Hdb. Xen. p. 83.

Hhh. p. 849. l. 17. expressam, ut in formula cum §. pr. τὰ ἐν. ἐφρ. -- p. 850. l. 26. syn., ex analog., ubi -- p. 853. l. ult. altaribus -- p. 854. l. 32. scribitur, et in sqq. deinceps. -- ib. l. 38. e P., cf. Dd. S. 2, 183. l. 77. (et -- p. 859. l. 13. κινδ., conflans rel. per analog. -- p. 863. l. 14. Sb. »ἐκχ. πάντα, *prodig.*« -- ib. l. 28. *invidiam*, ut per analog. iunguntur ἀλλ. συμφ., sed tecte carpuntur hic Severi avaritia, caedes et proscriptiones, cf. 3, 8, 13. e. sqq. cum Spart. p. 608. m. *interfectis* innumeris *Albini* partium *viris*, -- omnium *bona* publicata *sunt*, aerarium*que* auxerunt. -- *Filiis* etiam *suis* ex *hac* proscriptione *tantum* reliquit, *quantum* nullus *imperatorum*, rel. -- ib. l. 40. sic; praeter analogiam in iuncto v. ἀκ., variante -- p. 864. l. 23. Vs., per analog., tacente G. Th. cf. Capit. in Maximin. p. 41. i. hostes *appellat* Maximinum *et* eius *filium*.

Iii. p. 866. l. 42. it. in syn. ap. Thuc. 129, 25. παραυτίκα ἀναστάντας, simulac *ex* morbo *convaluerunt*, it. in -- p. 868. l. 17. haustae per analog., dum G. Th. -- p. 870. l. 41. Bg., (ubi cf. G. Th. i. et Nr. 5.) etiam -- ib. l. sq. aliunde, comparans tum illud Bg. cum aliquo subst. rei, cf. G. Th. 467, 102. tum vero et syn. cum Gr. n. *vituperatio* -- *stultitiae*, cf. -- p. 871. l. 15. Noster, conflans rel. ex analog. -- ib. l. 26. praep., etiam, si haec copulata putetur ex analog. cum subst. ἐν., ut ap. Zos. 3, 14, 3. κατασκεψομένους, εἴ τι πολέμιον ἢ προφανῶς, ἢ δι' ἐνέδρας ἐπίῃ, *qui explorarent*, an *hostile* quoddam *agmen* vel *palam*, vel *per* insidias *irrueret*, cf. 7, 5, 8. Mox -- ib. l. sq. inf., pro simpl. ἐσὶ, Bg. -- p. 872. l. 43. supra, fictis rel. ad analog. sed rem -- p. 873. l. 11. error, cf. de confusis quidem ρ et ν 3, 15, 12. e. aut -- p. 875. l. 8. cf. 4, 2, 23., conflata per analog. et hac §. it. sq. -- p. 880. l. 22. varietur ex analog.; me --

Kkk. p. 882. l. antep. sq. Caeterum P. facit cum Ms. Ve. in vulg. ordine, quem librarius Mss. rel. in praeposito v. novavit cum vi manifesta per glossam e comparatione cum 2, 14, 4. e. 3, 8, 7. 4, 3, 1. -- p. 884. l. 16. finxit, ut rel. huius §, cf. -- p. 885. l. 13. notitia," cf. 1, 13, 16. -- p. 887.

l. 22. cui datur pr. πρὸς pro superiori ὑπὸ ad variandum, cum Herdt. 461, 8. τὸ παιδίον τὸ τιμώμενον πρὸς τῆς γειναμένης, puerum, qui honorabatur a matre, cf. Xen. -- p. 889. l. 31. ad sensum, substituto nom. propr. cf. 2, 1, 13. -- p. 894. l. 25. adi. cf. 1, 7, 1. -- p. 895. l. 6. iterum, cf. 3, 3, 1. et, --

LII. p. 898. l. 13. nihil reperi, nec in analog., praeter laud. ad 3, 12, 23. in ἀπ. cum πρὸς, nisi ap. G. Th. *respondere*, cum adv. aliquo, v. c. *acute*, it. „congruenter *respondere* Vlp.“ -- p. 899. l. ult. iterum, it. in formula per analog. ἀποθ. λ., ut Dres. de V. med. Fi. p. 208. i. sub „ἀποτίθεσθαι, proprie *a* se *deponere* aliquid“ rectius, quam Woll. ib. p. 102. e. hinc „Romanum *sibi* deposuit *paludamentum*. Sequitur illic ἠμφιέννυτο, i. e. sibi *induit*“ cf. 3, 5, 11. e. in *Addend.* ad p. 570. l. 41. -- p. 903. l. 25. Ern., variata per copiam priori formula per v. privum σκ., cf. Hsy. σκάπτει, ὀρύττει, sine N., in quo Stp. Th. hinc fere cum P. „si *quid* fodiendum *foret*, primus *fodiens*“ hoc sensu militari dum non amplius reperi, sed tantum domestico, de agris, vineis, hortis, cf. L. N. T. cum Kypk. T. 1. et Raph. Luc. Geop. Fa. Aes. Plut. Krg. Xen. Cyr. sed Bach. 19, 4. ἐξορύττοιτο τὰ σκαπτόμενα et mox ὀρύττουσιν, tum Rs. O. V. 4. cum pr. ἐν ἀμπελουργείῳ, at Phoc. cum abl. instrumenti δικέλλῃ, tum σκαπτὴ ὕλη Herdt. et σκαπτὴρ ad Moer. -- p. 904. l. 27. εὐτ., ex analog. forsan Lat. cf. G. Th. „*mensa*, -- prandium, coena, -- tenuis“ it. *vilia* -- *alimenta*. Sed -- p. 907. l. 37. facilia,“ cf. G. Th. 585, 90. sq. p. l. 6. „*faciles* -- *cibi*, i. facile comparabiles s. paratu faciles, -- *facilis* -- *maza* Grat. i. parabilis“ e qua analog. fuerit quoque adiunctus dat. pers. cf. ib. l. 34. Caeterum recte Leisn. in Ms. Bg. cerussa signerat comma ante *etiam* -- p. 910. l. 19. ὁμ. (cf. Dem. -- ib. l. 29. Ell., quod peculiari ratione iunctum cum formula rel., ex analog., cf. Fa. Aes. 68, 3. ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, sq. syn. στέργουσα, it. per syn. praep. Hom. Ἰλ. β', 668. ἐφίληθεν Ἐκ Διὸς, *dilecti fuerunt* a *Iove*, tum per syn. dat. Call. Del. v. 270. οὐδέ τις ἄλλη Γαιάων τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ, neque *ulla* alia *terrarum* tantopere *deo* amabitur *alii*, tum de med., tacentibus lib. de V. med., sensu pass. per fut. cf. Hom., ut per aor. 1. D'Orv. Ch., sed sensu med. Hsy., etiam v. ἐφ., Suid. Lyc. et pro amice excipere Orph. tum de act., praeter notionem pro solere in Exc. ad 1, 2, 8., cf. pro amare Poss. Sy. So. Ai. Mus. Theogn. Plut. Krg. at cum περὶ κῆρι Fi. Ae., sed pro nimis amare Kypk. T. 1., tum pro osculari Raph. Fi. The. Xen. Cyr. cum Gs. Chr. sed in varia L. N. T. Hom. Hsd. Call. Harl. Chr. P. Poss. Ca. Dem. Ael. V. h. Luc. Plut. Hs. Xen. Z. Pol. Mem. S. et Bach. ubi et in differentiam ab ἐρᾶν, ut a κύειν ap. Ammon. Sic et de suo Noster sq. ἐθαυμ. cum ὡς et nominat. cf. 2, 14, 3. -- p. 912. l. ult. Hs. per analog. cum v. ἄν. Mox --

Mmm. p. 914. l. 20. ἔσθ' ὁ., (ut affini ἔσθ' ὅτε 4, 4, 1. e.) in -- ib. l. ult. cf. ib. 2, 195. l. 80. G. -- p. 915. l. 30. gen., per analog., sed -- p. 917. l. 39. ubi minorem laevitatem habet Ms. Ba. ordo alius, in - collocatio... -- ib. l. 44. ἐνεδ., ex analog., ubi -- p. 920. l. ult. πολ. At in sq. τὸν Ἀχ. ταφ. Cell. l. l. p. 44. e., de Sigeo agens „ad urbem vel in promontorio, aut iuxta illud Ἀχιλλέως μνῆμα, Achillis *monimentum*, ut Strabo nominavit. Cic. p. Arch. c. 10. quum *in* Sigeo *Alexander* ad *Achillis* tumulum *adstitisset*, --. Sunt qui etiam oppidum *Achilleum* memorent. Plin. -- fuit et *Achilleon*, oppidum *iuxta* tumulum *Achillis* „cf. ad Stp. Byz. v. Ἀχ. it. Car. Stp. Dict., etiam v.“ *Achillea*, insula Ponti Eux. -- quod ibi *Achillis* sepulcrum *ostenditur*“ cum G. Th. v. *Achilles* 70, 68. 71. 78. „Sen. Troad. -- Mactanda *virgo* est *Thessali* busto *ducis*“ it. p. sq. l. 35. sqq. cui add., quod Graeci in Thracia exstruxerunt Achilli Cenotaphium, ante a Sen. ta-

ctum, cf. ad Ovid. Met. 13, 439. Gier. et Eur. Hec. ed. Brunk. v. 37. τύμβου it. 41. 91. etc. sed τὸν Ἀχίλλειον τύμβον v. 124. et χῶμ' Ἀχιλλείου τάφου v. 221. sed τάφῳ 505, sed cum Noſtro v. N. ſq. ex Ael. -- p. 923. l. 36. Graeca ex analog. vicinius -- p. 925. l. 11. pron., sed per analog. in compoſ. cum praep. ſua Noſter, cf. cum ἐς Αἴγυπτον, ſc. ἐπιστολὴν, Herdt., it. cum ἐπὶ ſine Ind. Ael. V. h. 2, 17. e. L. Boſ. Ell. p. 199. e. Pal. Fi. 32, 14. Abr. Dl. Th. L. N. T. ubi et cum πρὸς, ut ap. Suid., cf. in act. phyſice Hom. ἐπεθ. it. tropice Hsd. ἐ, 332. Polb. cum Rsk. Di. H. T. 2. Poſſ. Ca. tum in varia Call. Ael. l. l. Luc. Long. M. ſed in med. ſimul Rs. O. V. 4. 6. 7. 8. Fi. The. et Pal. Fa. Ae. Xen. Cyr. Ἀνβ. Bach. et M. S. -- p. 927. l. 32. τριχῶν, ἃς λ. -- ib. l. 36. illa antea pron. τούτων, quam tamen et Bg. refert, cf. Exc. --

Nnn. p. 931. l. 22. προσποιούμενος, ſed de urbe Alexandria cf. laud. ad §. 21. -- p. 932. l. 16. adv. et omnibus acc. ad analog. -- p. 933. l. 12. *Todtenopfer*," dum in παντ. Bg. e P. cf. 4, 7, 2. ſed Noſter cum ἐν. per analog. -- ib. l. 20. populorum, ſed Hirt. de bell. Alex. 30, 6. maxima *et* electiſſima *Alexandrinorum* multitudo *defendebat* eam *partem*, rel. -- p. 934. l. 39. πυνθ., quod cum adiunctis eſt ex analog. -- p. 937. l. 37. it. 4, 7, 4. Sed in rem et Alexandri monimentum nihil reperi ap. eos, qui de urbe ipſa Alexandria Aegypti ſcripſerunt, Plin. H. N. 5, 10. Curt. 4, 8, 2. ſqq. (nec 10, 10, 20. de ſepultura loquens,) Amm. M. 22, 16. p. 272. i. Hirt. de b. Alex. c. 1 - 5., Arrian. de exped. Alex. p. 156. m. Stp. Byz. Car. Stp. Dict. Cell. n. o. a. 2, 769. ubi p. e. „regia -- in parte urbis amoeniſſima, quae mare ſpectat, collocata fuit, et in partes diviſa ſ. membra, quorum aliquod Μουσεῖον, -- aliud Σῶμα, *Soma*, in quo regia ſepulcra erant, (p. ſq. m.) Pars urbis, aut ſuburbium potius, a mari remotius Νεκρόπολις, *Necropolis* dicta, a ſepulcretis, puta." Tum nihil ap. Angl. Heyn. H. 1, 130. ſed 3, 668. i. cum narraſſent, Alexandri cadaver ab Arrhidaeo ductum eſſe in Aegyptum, pergunt „Als die Leiche nach Aegypten gebracht war: liess ſie Ptolemaeus in einen prächtigen Tempel ſetzen, den er zu dem Ende zu Alexandrien gebaut hatte, wo ſie noch viele Iahrhunderte nachher zu ſehn war." Quod tamen templum ubinam fuerit? Qua in parte urbis? Ubi, ſecundum Cell. l. l., regia ſepulcra erant, an in Necropoli? Nec definit quid Dd. S. 1, 60. l. 52. ſqq. 2, 200. l. 97. ſqq. et maxime p. 279. l. 32. ſqq. de templo illo agens. Sed Noſtri hic adv. ἐκεῖθεν, referendum, credo, ad proxima §. pr. εἰς τὸν νεὼν, (quo, abſolute poſito, innuatur aut unum iſtius urbis, aut aliquod praecipuum, id que in urbe, ob pr. εἰς τὴν πόλιν,) nil docet, quam in diverſo loco fuiſſe Alexandri monimentum, et ſaltem peculiarem partem iſtius templi, quod Ptolemaeus exſtruxit, ſi illuc ſtatim Caracalla veniſſe cenſetur. In ſq. -- p. 939. l. 18. adiuncta duo particip. (peculiari ratione, et vel modum declarantia laetitiae pr. ingentis, adeo que reſolvenda per particulam *dum*, vel per ſe ſumenda et reſolvenda per copulam) contrahit Bg. -- ib. l. 29. ἀπώλεσεν, iuncta tota §. ex analog. -- ib. l. 32. *occultum*, it. in αἰτ. cum τ. τ., variando ſimul cum 1, 11, 1. 1, 12, 7. αἰτ. τοιαύτης. -- p. 940. l. 18. in ſq. ex analog. membro -- ib. l. 29. Noſtri per analog. periphraſi -- p. 944. l. 13. ἅμ. ut in pr. κν. cum adiunctis. -- ib. l. 46. potius in notionem pro --

Ooo. p. 945. l. 12. Ἀλεξάνδρειαν, pro quo Noſter per analog. τὴν τ. ἐδ. ἀν. it. in ſq. καλ. λ. et membra rel. -- p. 947. l. 35. membrorum ex analog. -- ib. l. 43. adiunctum de ſuo v. συνεορτ. -- p. 948. l. 28. rel., datis per analog. omnibus inde a pr. ὡς -- ib. l. 36. in πεδ., (nec ipſe tamen definiens, intra urbem fuerit, an extra, dum infra in alia re diſer-

te 4, 11, 4. *ἐν τῷ πρὸ τῆς πόλεως πεδίῳ,*) qui -- p. 949. l. 29. particula nuda cum -- ib. l. sq. quoque, ex analog. cf. -- ib. l. 45. διας. (per analog. cum adiunctis) partim -- p. 950. l. 12. militari, sed cum ἐκ. ad analog., cf. ib. l. 39. necessitate, at olim non restituendum, quoniam ille ceperit pro simpl. ἕξεως, pereunte quippe et alibi εὖ in compos.) tum -- ib. l. pen. *apto*; dum reddam sic totum, *quomodo* s. *qui* haberet *quoad* et *aetatem*, et *corporis* staturam *et* reliquum *bonum* habitum, s. et *staturam* et *reliquum* bonum *corporis* habitum, *ad* militiam *aptum*; ubi et expressi τὶ, iterum non suo positum loco, sed praemissum, pro πᾶς ἡλ. τὰ ἐχ. λ. cf. 3, 3, 1. 7, 1, 5. -- p. 951. l. 1. eius promissionibus -- p. 952. l. ult. e P., iuncto per analog. toto membro -- p. 954. l. 19. pron. relat. iterum, -- ib. l. pen. περ., per analog. iuncta, sed -- p. 957. l. pen. Geop., per analog. iuncto membro utr. it. sq. -- p. 958. l. 22. *habentes*, s. parum *virium*. In -- ib. l. antep. 3, 2, 4. et Thuc. 503, 60. πλεῖστος γὰρ δὴ φόνος οὗτος -- ἐγένετο, *haec* enim *strages* -- maxima *fuit*. -- p. 959. l. ult. Nostri l. l., dantis rel. ex analog.

Ppp. p. 964. l. 37. dum P. -- p. 965. l. 10. alterutra -- p. 967. l. 40. θαυμ. (ubi L. N. T. Schw. hinc „telas, *quae* maximi *fiunt*") modo -- p. 971. l. 29. seiunximus, conflatis his per analog., it. membro sq. cf. 3, 12, 10. -- p. 972. l. 23. ὁ β., ex analog., ut sq. membrum, cf. 2, 6, 11. -- ib. l. 40. καλεῖ λ. per analog. supplet -- ib. l. 44. post 344. add. „cum Herdt. 496, 43. Mox ad διαδρ. λ. Bg. fere, ut 2, 6, 5., deserto P., etiam in libere additis tum pron. τούτου s. πράγματος τούτου, tum adv. cf. 3, 9, 19.

Qqq. p. 980. l. 18. post 17 add. „et in variat. 3, 9, 17. μηδέν τι δεινὸν προςδεχόμενος. In -- ib. l. 36. conferente -- p. 983. l. 30. i., tenente -- p. 984. l. 38. uterque Intp. Lat. forsan -- p. 986 l. 24. partem, cf. 1, 14, 12. Sed -- p. 987. l. 4. γεγενῆσθαι -- ib. l. 39. m.) cf. Stp. -- p. 991. l. 30. tum quia praemittuntur res, cibus et vestitus, quas εἰς θηλ. νοσ. διεβ. tanquam *morbum* muliebrem *reprehendit*, quae res non referri possunt ad *physicum* illud vitium, sed ad *morale*, denique quia praecedit -- p. 992. l. 34. liberum. Caeterum parenthesis signa potuerant forsan et omitti, quoniam sqq. περιεργ. λ. arcte cohaerent cum proximo nomine Ἄντων.

Rrr. p. 995. l. 37. severiori, (cf. ad 4, 14, 8.) sed -- ib. l. 42. κολ. it. τἆλ. cum -- p. 996. l. 25. membro, cf. 4, 8, 11. 13. ubi -- p. 1001. l. 29. possit, cf. 4, 14, 4. N. χιλιάρχων. -- p. 1003. l. 16. iungit Noster per analog. -- p. 1007. l. 34. it. ed. Mor. -- ib. l. 37. it. Sb. et ej. Dion. H. T. utr. Ael. V. h. Rs. -- p. 1008. l. 14. Xen. Bach. Fa. Aes. Hom. L. N. T., sine --

Sss. p. 1009. l. 30. Noster (ut in pr. et sq. formula) ad analog. -- p. 1010. l. 41. Nostro ex analog. per -- p. 1011. l. 11. ἀφ. ad analog. cum adiunctis Schw. -- p. 1012. l. 38. ἀνεχ. (per analog. cum adiunctis,) quo -- p. 1015. l. 42. ξιφ. est ex analog. et syn. -- p. 1016. l. 22. Strothi audienda est -- ib. l. 46. Sb., ej. -- p. 1017. l. 26. *coelo*, vel per hanc -- p. 1018. l. antep. iungitur a Nostro de suo ὅλ.

Ttt. p. 1032. l. 43. sed Sb. Ind. saltem addit pron. dat. „*iustis* ei *persolutis*" pro -- p. 1039. l. 16. sed tamen 818, 75. ex Or. pro Mil. et *laudum* -- p. 1040. l. pen. pron., severior --

Vvv. p. 1041. l. 33. subst. Caeterum hic pron. αὐτοῖς praepositum est nominativo subst. οἱ βαρβ. et tota illa enunciatio ὡς ἐθ. ὠ. interiecta intra inversam enunciationem aliam, cf. §. 11. τούτων 3, 4, 20. Ad -- p. 1048. l. 25. οἱ δὲ ἐπ. -- p. 1049. l. 41. cf. Plat. Sy. p. 197. e. Phil. -- p. 1051. l. 41. cf. §. 2. Addend. p. 1041. l. 33. et in v. -- p. 1055. l. 19. σαρ. cf. Dd. S. 2, 185. l. 84.) deinde

---

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστοριῶν [a] βιβλίον δεύτερον.

Ἀνελόντες δὲ τὸν Κόμμοδον οἱ ἐπιβουλεύσαντες, ὡς ἐν τῷ [b] πρώτῳ συντάγματι τῆς ἱστορίας δεδήλωται, κρύψαι τὲ [c] τὸ γενόμενον βουλόμενοι [d],

Herodiani de imperio post Marcum liber secundus.

Cum autem occidissent Commodum eius insidiatores, ut in primo volumine huius historiae declaratum est, atque celare factum vellent: ut cu-

a) Inclusum a me ἱστ. sola Stp. ed. hic retinet, idemque in sequentium librorum titulis. Rectius caeterae omittunt, ut supra notavi ad titulum libri prioris. *Syb.* Ibi v. tum de brevitate M. Ba. hic iterum Ἡρ. ἱστοριῶν δευτέρα, tum de edd. ratione partim, Ald. Ἡρ. τ. μ. Μ. β. βιβ. δ., cum B. 1. L. al., quae tamen post βασ. comma faciunt, ut nostra e Stp. servant In. et Bc., etiam Lu., numerum modo in litteram mutans βιβλ. β, et Pat. Βασ. ἱστοριῶν, Βιβ. δ.; commate interposito. b) Art. τῷ omittunt vitiose Ox. e Par. c) Ms. Ba. κρύψαι τε, ut 1, 17, 3. d) Colon hic ante ὡς, ut pr. libro, in Stp. rel., unde res in Ms. Bg.

Ἀνελ.) In utr. particip. severior Bg., quam P., unde in primo retinet Lat., sed in postr. tempus aor. mutat in praes. sine damno, v. 1, 4, 8. m. κυβ., addito gen. pron., quia fere cum P. vertit particip. in subst., quasi dat. αὐτῷ in Gr. explens.

συνταγμ.) Bg servat subst. Lat. e P., sed tantum ex h. l. Sylb. „volumen, *liber*," ut Stp. Th. „volumen *compositum*" sine auctoritate, quae sensu eo forte in Ind. R. Or. V. 4., sed certius in Ind. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. e 1, 7. l. 58. it. Cl. Cic., ubi tantum ad Att. 12, 45. i. in N. redditur per Latt. Sylb., sed ubique absolute, cum Noster adiunxerit gen. ἱστ., ubi Sch. „historicum *volumen*," resolvens subst. gen. in syn. adi., dum P. omittit gen., e quo Gr. illum in titulo repetitum forte, diximus ad l. 1. Apud G. Th. cum Gr. n. „*syntagma*, (recentioribus aliquando frequentatum in titulis scriptorum) ad verbum *coordinatio*, (quo uti poterat L. Ern.) et ap. Gr. ad rem militarem pertinet, — liber s. opus coordinatum et constructum ap. Cic." sed in v. *liber* modo syn. σύνταξις, quo de hic modo praebemus Suid. p. 409. i. σ., ἡ συγγραφή, ἡ ἱστορία, *liber*, scriptum, *historia*, Πολύβιος, Ταῦτα ἐν ταῖς πρὸ τοῦ συντάξεσι δεδηλώκαμεν, *haec* in *praecedentibus* libris *demonstravimus*, quae, Nostro vicina, aliter tamen sunt ap. Polb. 11, 2. T. 2. p. 275. e., ubi paulo ante, ταῦτα — ἡμῖν πρότερον δεδήλωται, antea *ostendimus*, quae libera et hic sunt ap. P., qui illud ἡμῖν pron. sic per aliam formulam in act. respexerit, e quo Lat verbum modo servat Sch. „*demonstratum est*" ignorante pass. Stp. Th., quod v. ap. Poss. Call. p. 355. i. et in Ind. Xen. Cyr. Z. per Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., in art. τῆς de suo Bg. agente per pron.; it. in sq. τὲ, sed in κρ. et τὸ γ. e P.

ὡς ἂν τοὺς Φυλάσσοντας τὴν βασίλειον αὐλὴν δορυΦόρους λάθοιεν, εἱλίσαντες [e] ϛρωμνῇ τινι [f] εὐτελεῖ τὸ σωμάτιον [g]

2. ſtodientes imperialem aulam ſatellites latere poſſent, involutum ſtragulo quodam vili corpusculum et conſtrictum,

e) Ms. Ba. εἰλήσαντες v. N. f) ϛρωμνῇ τινὶ Stp. rel. g) Ms. Ba. τὸ σῶμα v. N.

τοὺς φυλ.) Mox ſimpliciter hos vocat φύλακας §. 3., alibi aliter. *Leisn.* cf. 1, 2, 5. e. Ad Cap. in Pert. c. 5. e. T. 1. p. 541. m. *ad palatium ergo Pertinax profectus, quod tunc vacuum erat, quia* Commodus *in* Vectilianis *occiſus eſt*, Caſ. N. 4. „in V.) In aedibus Vectilianis, de quibus in ipſius vita, (p. 516.) Ap. Herodi. initio ſecundi βασίλειος αὐλὴ non eſt palatium, ſed domus Vectiliana, vel eius veſtibulum, ubi excubabant οἱ σωματοφύλακες. Ubicunque princeps, ibi aula" cf. 1, 5, 27., aliter hic reddente τ. β. α. Bg., quam P., ſed cum Sch. „φ. *ſatellites* cuſt. *aulam.*" Caeterum in hac regione e Bc. ed. toleravimus adhuc §. novae numerum, olim removendum, cum ὡς nectat arctius ſqq. cum prioribus; unde et ſuſtulimus diſtinctionem maiorem edd. poſt βουλ., ubi Bg. cum P., reſolutis particip. per particulam, protaſin finire videtur, commate tamen ſervato, pro quo diſtinximus noſtro more duobus punctis; Noſtro periodum iterum per participia faciente, et in apodoſi iterum praemittente alia particip. et enunciationem aliquam per ὡς particulam. Denique in λαθ., P. deſerto, Bg. opt. per v. *poſſe* ad perſpicuitatem, ſeverius vero Stp. in marg.

εἱλίσαντες) Leg. ἐνειλήσαντες. *Reisk.* Compoſitum hoc, quanquam praep. perire per ſe potuit a pr. ſimili ἐν ſinitione, ut Bg. e P. libere ſic vertere, contra libros non ſuſcipiendum; cum et Noſter ſimplicibus ſaepe utatur pro compoſ., et Gr. noſtrum per Lat. illud compoſ. etiam reddatur in L. Ern. et Stp. Th., hinc tacente, tum ſimplex Lat. ab Intrp. hic non potuerit adhiberi, ut hoc ſenſu non uſurpatum, cf. G. Th., ubi Bg. modo per compoſ. Rsk. et aliud. Tum Sch. „εἱλίσαντες, part. aor. 1. ab εἱλίω, de quo tamen dubito, an ſit in uſu. Pro eo dicitur εἱλύω ſ. εἱλέω, *volvo.* Unde dicendum fuiſſet εἱλύσαντες ſ. εἱλήσαντες ϛ. τ. quum *volviſſent* corpus *ſtragulo quodam.* Poſterior lectio placet Sylb." qui in Ind. „rectius εἱλήσαντες" quo et redit Ms. lectio, ſpiritum modo alium ferens, qui et alibi variat (monente iam Stp. Th.) in v. εἱλέω, εἱλύω, εἱλίσσω et ἑλίσσω, quae ſola reperi, cf. Stp. Th. L. Ern. et N. T., Ind. Hom. Heſ. Orph. Call. Ariſt. Kuſt. Luc., tum Suid. et Heſ., it. Eur. Phoen. v. 3. Or. v. 444. 1293. 1432. et ad huius Ion. v. 40. Barn., ad Herodt. 1, 176. N. 4. et 2, 8. N. 23. ad Tim. Gl. p. 52. ad Ammon. p. 38. N. 81. et Kl. ad Tyrt. p. 109. i., ut aliquando Ms. lectionem debeamus amplecti, cum poëticae magis ſint εἱλύσαντες et εἱλίσσαντες, in quibus modo litterae in loco noſtro corruptae fuerint, υ et ι, tum σ pro duplici, cf. Fi. Ind. Aeſch. v. εἱλισσὸς, et ad Eur. Phoen. v. 242. Var. L. ἑλίσσων et ἑλίσων.

τὸ σωματ.) Ms. σῶμα a Gloſſatore eſt, per comparationem e §. 5., aut ut ſciamus, diminutivum eſſe pro primitivo, ut alibi, tacente Stp. Th., etiam illud, quod Sch. addit poſt ſeverum Lat. cum Bg. e P. „hominis defuncti cadaver, (prorſus ut L. Ern. Nr. 2., in quo et convenit cum

καὶ καταδήσαντες, ἐπιθέντες [h] δυσὶν οἰκέταις τῶν πιςῶν ἑαυτοῖς, ἐκπέμπουσιν [i], ὡς δή τι σκεῦος τῶν ἐκ τοῦ θαλάμου	impositum duobus famulis, qui essent ipsis fideliores, exportari curant, tanquam scilicet aliquid ex cubiculi supel-

h) Ms. Ba. et Vi. ἐπιθέντες δὲ δυσ. v. N. i) Hoc comma fuit in B. 2. L. al. cum Ms. Bg.

illo Ms.) κ. quum *constrinxissent* s. *colligassent* corp." prius Lat. e P. cum Bg., ut postr. e Sb. Ind., sed cum nostro Gr. ap. G. Th. v. *devincire* et *obstringere*; cf. Stp. Th., qui physica hac notione ponit tantum ex Hom. semel, cf. Ind. Ern. Luc. et L. N. T., hic ut valeat quid praep., et quod alibi e G. Th. dedimus in Bg. Lat.

ἐπιθέντες) Mss. insertum δὲ pro τὲ in pluribus particip., ut alibi, agnoscit sane hic quoque P. in sua *ac* copula, potuitque intra similes syllabas τες et δυ facile per se excidere, ut tamen eodem carere queas, ut in aliis particip. coacervatis, cum et absit in M. Ve., et Bg. tolerarit asyndeton.

δυσ. οἰκ. τ. π.) v. Reitz. ad Luc. bis acc. c. 16. T. 2. p. 810. *Leisn.* ubi N. 17. noster locus non bene adhibetur ad firmandum Luc. μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προστάξειεν οἰόμενον, in quo est forma illa contracti pron., pro τούτων, ἃ πρ., non ὧν, ut ibi ponitur, quae in hunc locum non cadit, ubi modo gen. τῶν πις. pendet ab adi. δυσὶν, ut partitivo, quod addendum est Poss. Sy. p. 45. i., cf. Xen. M. S. 2, 1, 1. m. δύο τῶν νέων, nisi ob illum ipsum gen., quem et μηδὲν ibi habet eadem ex causa, huc respexerunt ad Luc., ubi Bg. non reddit per assumtam ἐκ praep., (quod mihi placiturum erat, *duobus* e *fidis* sibi *famulis*, uno subst. transposito, pro severiori *duobus* famulis *e* fidis *sibi*,) sed per expletum resolutumque particip. ὄντων, mutato simul adi. gradu, dum e liberiore P. affert hunc locum Stp. Th. in v. ἐπιτ. i. ubi Noster tantum ex analog. ut et §. 5.

ἐκπεμπ.) Bg. e Sch. alio ordine „*curant* exportari *defunctum*" praeeunte quodammodo P. alio tempore, ut G. Th. cum Gr. n. „*emitto*, — extra mittere, quod interdum imperio fit" s. imperando et iubendo, cui par hic Lat. Bg., respiciente Sch. per suum *defunct.* ad pron. αὐτὸ, e pr. σωμ. repetendum.

ὡς δή τι λ.) Sch. modo in σκ. *supellectilem*, et in adi. π. „σκευῶν" e pr. acc. σκ. supplens hunc gen., qui cum pron. τὶ in adi. hic, (ut in Lat. *aliquis*, cf. G. Th. p. 249. l. 73. 76. et Hor. Turs. p. 93. i.) procedat, et, ut alii gen. cum subst. alibi, tentatus esse possit a Ms. in vulgarem acc. περιττὸν, a pr. σκ. pendentem; ut tamen e pr. τῶν per lapsum scribae vulgatum gen. π. ortum dicas etiam, nihilque mutes ob Mss. reliquorum consensum; quanquam e P. quoque Bg. cum M. Ba. faciat; quorum Intp. tamen liberior est ratio in subst. σκ. transposito, pro *aliquam supellectilem* cubiculi *supervacaneam*, cum voluerint, credo, Gr. formam in pron. τὶ neutro et praep. servare, ubi τὶ cum gen. τῶν adiuvant per ἐκ praep., sed eandem Gr. cum gen. τ. θ. recte exprimunt solo gen., cum Graeca Nostri sine possint mutari in τῶν τοῦ θ., sine praep. illa, quae et alibi modo periphrasin genitivi facit, sive cum subst. stans intra articulum et subst., sive intra art. et adi., ut hic de vulg. lect., sive denique, ut e nova, modo post art., cf. Abr. Dl. Th. Auct. p. 385. e. Rsk. ad

περιττῶν [k]. οἱ δὲ φέροντες [l] διὰ μέσων ἐκφέρουσι τῶν φυλάκων [m]· ὧν οἱ μὲν ἀπὸ μέθης ἐκραιπάλων, οἱ δὲ ἐγρηγορότες κἀκεῖνοι [n] εἰς ὕπνον

3. lectile supervacaneum. Illi autem portantes, per medios id efferunt custodes: quorum alii ex ebrietate crapula gravabantur, qui autem vigilarent,

k) Ms. Ba. περιττόν. v. N. l) Comma hic cum Bg. etiam in A. et al., et praeterea comma post δὲ in Sb. m) Variantibus rel. in commate aut puncto hic, reliquimus Stp. et al. colon, quo et Bg. respicit. n) κἀκ. sine Iota in A. al.

Diod. An. V. 1. p. 92. m. ad p. 601. Fi. ad Well. p. 356. e. L. Ern. v. ἐκ Nr. 12. et N. T. Krb. p. 202. e., ubi recte monetur, esse in hoc periphrasin adiectivi, quod tamen hic in Gr. 9. subst. desit ap. Lat., et modo per Lat. *cubicularius* s. *cubicularis* efficias, utque proprie hic quoque ellipsin sumas particip. ὄντων ad τῶν art., unde deinde consequaris v. subst. cum pr. ἐκ, quae formula deinde redit ad illam adiectivi, ut v. c. *e* re *esse* resolvas in *utile esse*. Caeterum Phil. in Fl. p. 749. C. m. ὡς περιττὸν ἄχθος λ. *tanquam* onus *supervacaneum*.

οἱ δὲ φερ.) Sch. modo in ἐκφ. „*efferunt* corpus *per custodes*" in subst. addito respiciens e pr. σωμ. repetendum pron. αὐτὸ, quod statim exprimit simul Bg., accipiens fere e P. particip. φ. physica notione, ut sic stet cum affini v. ἐκφ., quo de v. ad 1, 13, 4. i., et simile Luc. 1, 172. l. 14. ἀράμενοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου *e* triclinio *a* nonnullis *effertur*, quanquam et ceperis tropica, pro adv. festinanter, cito, qua de alibi.

ὧν οἱ μ. ἀ. μ. ἐκρ.) quorum alii crapulam edormiebant. Sic μέθαις cum κραιπάλαις est supra 1, 3, 3. et in hoc libro (2, 6, 9. e.) παρὰ μέθην καὶ κραιπάλην. Sed hic poterat satis esse ἐκρ. *Steph.*

Putans adeo, redundare ἀ. μ., ut Leisn. in marg. Ox. „pleon., v. c. 3." sed Sch. in v. ἐ. „ἀ. μ. crapulam *sentiebant* ex *ebrietate*, ebrii *erant*, (hoc postr. fere e P.) ἀ. μ. ἐ. *ab* ebrietate *temulenti erant*" cf. Exc. ad 1, 3, 3. e., severe agente Bg., et modo v. ἐκρ. in phrasin mutante, ignotam G. Th.

οἱ δὲ ἐγρ.) Forte οἱ δ' ἔτι ἐγρηγορότες ἴσα κἀκείνοις λ. iuxta illis, pariter atque illi. *Reisk.*

Quorum prius adv. temporis, etsi potuit excidere, tamen nec Mss. nec P. referunt, et facile subauditur, ut et Sb. in Stp. ad marg. Vs. inserit. Sed postrema Rsk. pars, aeque violenta, non admittitur e contextu prioribusque, cum ibi dicantur satellites quidam plane profundeque dormisse, et decubuisse etiam haud dubie aut in solo, aut in sedibus, sed nunc quidam referantur vigilasse ex parte, sed et simul, somno urgente, stantes capita reclinasse in manus, quibus hastas tenebant, quale quid et pinxerat, quasi magister Nostro, Liv. 44, 33. *scuto* prae se *erecto* stare *galeatos*; dein, *ubi* fessi sint, *innixos* pilo, *capite* super *marginem* scuti *posito*, sopitos *stare*; cf. in v. ἐγρ. hinc sine Vs. Stp. Th., e cuius marg. fere Bg. resolvit (v. Suid 1, 675. m., non coll. ad Hes. 1, 1076. i. et sumit Lat. formulam, ignotam G. Th., in κατεφ., ubi Sch. „*prolabebantur* in *s*." bene in subst. ὕπν. comparans hoc v. cum εἰς ὕπν.

κατεφέροντο, κατεχούσαις τὲ ταῖς χερσὶ τὰ δοράτια ἐπανεπαύοντο [o], οἱ δ' [p] οὐ πάνυ τὸ ἐκφερόμενον τοῦ θαλάμου, ὃ

et ipsi in somnum deferebantur, ac tenentibus manibus ha-
4. stilia requiescebant: caeteri non valde, quid esset, quod

o) Stp. et al. colon cum Bg. pro puncto rel., v. N. p) In M. Ba. οἱ δ' abest. *Mart.*. v. N.

καθέλκεσθαι 1, 17, 20., ubi v., ut de nostro v., posito sive absolute, sive cum dat. ὕπνῳ, sive cum pr. εἰς, ἐπὶ et πρὸς, Bud. C. 570, 22. p. sq. l. 16. Stp. Th. aliunde, ad N. T. Inttp. Act. 20, 9. Lexx. it. Kypk. 2, 105. Munth. p. 273. m. Abr. ad Aesch. 1, 619. et Dl. Th. p. 822. m. Denique Sch. v. ἐπ. „χ. *dormitabant* (fere e P.) *reclinati* in *manus*, (e Stp. marg.) κ. χ. *tenentibus* manibus *hastilia*, χ. indormire *manibus* ten. *hastilia*" hinc ducente quid Bg., sed etiam e Stp. Th. 3, 108. i. „ἐπ., q. d. superquiesco, (ignotum G. Th.) Herodi. l. 2. ὧν — ἐκραιπάλων, — ἐγρηγορότες, (quod comma etiam in eius ed. cum omnibus, praeter B. 2., quo de mox,) — ἐπ., q. d. superquiescebant *manibus* tenentibus *hastilia*, pro *quiescebant* super manibus, i. e. innixi manibus, quae vicissim hastilibus innixae erant, vel *requiescebant* incumbentes manibus, quae vicissim hastilibus incumbebant. At Pol. pulchram hanc descriptionem hominum, qui se a somno vix defendere possunt, in sua intp. minime expressit, — Porro quum dico hic *quiescebant* s. *requiescebant*, intelligendum est non pro somnum capiebant, sicut et quies de somno saepe dicitur, sed simpliciter de illo requiescendi modo, qui est hominum, se ad somnum componentium, et qui vix ab eo sibi temperare possunt. Dicit enim οἱ δὲ ἐγρηγ. Ad hanc autem signif. pertinet illa expositio, quam dat Suidas v. ἀναπ., videlicet ἀνακλίνεσθαι ὡς πρὸς ὕπνον" (1, 174. e. *decumbere* ad *somnum capiendum*,) quae vere disputata videntur, sed ut verbum non praeterea physica hac notione muniret aliunde, nec mihi repertum; monstrante Sch. rectionem cum dat. rei, qui a praep. in v. pendet, tum Stp. aliter, quam nos supra, solvente tropum in m. P. ad v. κατεχ., sed in Th. aliunde tenente vim v. κ. pro Lat. Bg. simplici, etiam ap. G. Th. cum Gr. n. Caeterum post ἐπαν., ut et supra post ἐκραιπ., commata delegimus, ut ὧν οἱ μὲν cohaererent magis cum relatis sqq. οἱ δὲ — οἱ δ', in quibus non nihil molesta sunt ἐγρηγ. et κἀκεῖνοι, ubi Bg. decipiat aliquem, posterius e Stp. marg. reddens, (quod forte excusent Lat. *is* pro hic s. ille, et contra *illud* pro hoc, cf. Hor. Turs. p. 389. et 446., it. Gr. αὐτὸς pro ἐκεῖνος, quo de alibi; quanquam servaturus eram *et illi*, sumens de Lat. more sic, ut pron. repetatur post alium casum, ubi potest abesse; ut hic sufficiebat solum καὶ pro *etiam*, cf. Schell. de stilo p. 439. e.) deinde οἱ δὲ ἐγρ. vertens, tanquam cohaerentia secum; unde resolvit per pron. merum relat. et verbum temporis finiti, non respiciens simul partitionem in οἱ δὲ, in quo severior Stp. in marg., *alii*, qui *vigilabant*, qui, etsi opprimens δὲ, tamen οἱ recte sensu partiendi prodit per syn. Lat., cf. 1, 3, 12. m., et participium ἐγρ., per se acceptum, resolvit per pron. Sed Bg. ratio, non illa probanda, post ἐκραιπ. requirit distinctionem maiorem.

τὸ ἐκφερ.) Talis fere syntaxis Alciphronis 3, 60. ὁ δὲ ἔλυτρα τῶν καρύων ἐπολυπραγμόνει, μή που τὶ τῶν ἐδωδίμων ἀπομεῖναν διέλαθεν, *alius putamina* nucum *rimabatur*, si *quid* edibile *intus relictum* latuisset. *Leisn.*

τι[q] ποτ' εἴη, ἐπολυπραγμόνουν[r]· ἐπεὶ μηδὲ[ſ] αὐτοῖς διέφερε, ταῦτ' εἰδέναι. τὸ μὲν οὖν σῶμα τοῦ βασιλέως οὕτω κλαπὲν[t] ἐκκο-

ex cubiculo exportaretur, inquirebant, nec ipſorum intererat, haec ſcire. Corpus quidem principis ſic furtim ſub-

q) M. Ba. ἐπολυπραγμόνουν, ὅ, τι ποτ' εἴη λ. v. N., comma illud interiicientibus rel., ſed nobiscum, ſine eo, diviſa voce in B. 1. L. r) Hic comma in al. cum M. Bg. v. N. ſ) M. Ba. μηδ' α. cf. 1, 12, 13. m., ut μὴ δὲ (unde Ms. fluxit accentus) ed. A. al. t) Comma hic defuit in unis Ox., ſed poſt νυκτ. comma fuit in M. Bg. tantum.

Ibi p. 426. i. num *alicubi*, ſ. *an* forte *quid edulium* rerum, partium nuclei, *relictum delituiſſet*, ubi acc. praemiſſus eſt merus, cum hic ſimul ſit enunciatio per pron. interiecta, praepoſtero ordine, quem ſagacitas Gloſſatoris M. Ba. deprehenſum voluit oſtendere praeponendo verbo, quae tamen nondum ſufficiebant, ſed debebat totum membrum ſic inverti, οἱ δ' οὐ π. ἐπολ., ὅ τι π. εἴη τὸ ἐκφ. τ. θ., alium ſequentibus ordinem Stp. in marg. et Bg., qui inde ſumſerit reſolutum particip., mutans tamen in meliorem e temporum conſecutione coniunctivum, negligentior in ποτὲ omiſſo, it. in ὅ τι per ſimpl. pron., quo de cum π. v. ad 1, 1, 5. i., cum Stp. ib. aliquid ſaltem dediſſet, *quidnam* eſſet, *quod* rel., pro quo varie Sch. in „ἐκφ. quod *efferebatur* ex *cub.* εἴη, quidquid *eſſet*, ὅ,τι *quodcunque* tandem *eſſet*, ἐπολ. *non* curioſe *admodum* inquirebant *in hoc*, quidnamcunque *eſſet*, πάνυ, vehementer, *magnopere*“ notionem ſimpl. in v. πολ. ſequente Bg. et Stp. in m., qui tamen in Th. aliunde inclinat ad Sch. notionem ſecundariam, ut alii, cf. abſolute Ind. Ariſt. Kuſt. Xen. Hell. Mor. et Ioſ. ex 1, 586. ſ. 2. e. it. p. 9. e. de deo adeo, ſed cum acc. rei ib. p. 105. m. 213. ſ. 2. l. 5. Rs. Or. V. 3. p. 279. l. 3. Ind. Plut. Krg. et Gs. Chr. Diod. S. Dion. C. 1273, 74. Ind. Polb. Xen. Ἀνβ. it. Pol. Z., cum gen. rei ap. Diod. S. 2, 43. l. 10. it. cum pr. περὶ Ael. V. h. et Dion. H. S. T. 1. it. ὑπὲρ Bud. C. 419, 54. ſed cum adv., loco praepoſitionis, πέρα Ind. Luc., at cum adv., emphaſin illam labefactante, Ioſ. 1, 261. ſ. 2. m. ἀκριβῶς ἕκαστα πολ. *curioſis* oculis *perſpicere*, ſed cum pron. τί ποιεῖν μέλλουσιν ib. 2, 29. ſ. 60. e. *curioſe* inquirere, *quidnam* facturi *eſſent*, it. ſq. εἰ p. 26. ſ. 54. i. denique Obſ. Miſc. Amſt. V. 6. p. 292. et Rsk. ad Polb. p. 491. e., at de v. ἐκφ. phyſica notione et cum gen. cf. Diod. S. 1, 348. l. 88. et Rs. Or. V. 7. Ant. p. 661. e., quam notionem et rectionem ignorat Stp. Th., ut Bg. Lat. in G. Th. modo eſt cum Gr. §. ſq. ἐκκομ., per quod Noſter variat.

ἐπεὶ μ. λ.) Sch. „ἐ. *quandoquidem*, (quod eſt i. q. quia, ut alibi dictum, et par illi *quum* Stp. in marg., quae poſt ἐπολ. admittunt comma, vel maiorem diſtinctionem aliquam cum Stp. ib., pro qua et maxima ſtabit, ſi per *nam* reddatur.) δ. α. εἰδ., *intererat* ipſorum *ſcire*“ cum Sb. Ind. et Bg, qui non bene oppreſſit particulam ἐ., pro *nam* nec *ipſ. int.* rel., i. e. ipſis utile erat, cf. Ind. Dem. e) per eandem cum dat. perſ. et inf. rectionem, εἰπεῖν — μοι ταῦτα — οὐδὲν διαφέρει, add. 43, 11. 78, 4.

κλαπὲν) corpus *principis* clam *abductum*. Eodem modo de cadavere Alcmenae a Mercurio clam ablato Anton. Lib. f. 33. Ζεὺς δὲ Ἑρμῆν πέμπει, κελεύων Ἀλκμήνην ἐκκλέψαι, καὶ ἀπενεγκεῖν εἰς μακάρων νήσους, λ. — Ἑρμῆς δὲ πεισθεὶς Ἀλκμήνην ἐκκλέπτει, λ. Sed forte κλαπὲν h. l. non eſt,

μισθὲν τε τῆς αὐλείου θύρας ductum, exportatumque per *νύκτωρ*, *σχήματι ἐπιθέντες*, atrii ianuam noctu, cum vehi-

furtim ablatum, (ut P. habuit,) sed simpliciter, celatum, occultatum, v. Eurip. Ion. v. 946. *ἐκκλέπτειν Ἀπόλλωνος γάμους*, *celare* Apollinis *concubitus*. De v. *κλέπτειν* v. Per. ad Ael. V. h. 3, 47. *Leisn.*

Sed ibi p. 322. N. 5. reprehenditur illa verbi vis pro occultare, et asseritur altera pro furtim facere, altero ignaro, s. non animadvertente, qua de cf. ib. ad 12, 64. p 834. N. 7. Πτολεμαῖος — τὸ σῶμα ἐξέκλεψε, καὶ μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν — ἐκόμισε, reddente Bg. e Stp. m., quem cf. in Th. aliunde, Foes. Oec. Ind. Xen. Bach., Ἀνβ. Mor. et Pol. Z. Suid. 2, 325. m., non coll. ad Hes. 2, 275.

ἐκκ. τ. αὐλ.) Sic alibi *αὔλειον θύραν* dicit, sed et *αὔλειον εἴσοδον*, si non est error 2, 5, 4. *Steph.* *αὔλειαι θύραι*, *ἡ ἐπὶ τὴν αἴθουσαν*, porticum domus, ἤγουν ἡ ἔξω τοῦ προδόμου πρὸς αὐτῇ τῇ αὐλῇ. ὅθεν καὶ αὔλειαι πρὸς διαστολὴν distinctionem τὴν τῶν ἐνδοτέρω θυρῶν. Sic Eust. ad Ὀδ ψ. p. 801. l. 29. *Leisn.*

Qui et in Ox. supra Gr. „*per* vestibuli *ianuam*, (et in marg.) Vales. ad Harpocr. p. 27. et Bos. in *θύρα* „quorum hic L. Bos. Ell. p. 148. e. non huc respicit, vertens *ianuam exteriorem* s. *atriensem*, sed prior in N. ad Harp. p. 13. p. 87. l. 11. contra Steph. in marg., (quod tamen et Bg. retinuit,) et 2, 5, 4. disputat, volens potius *vestibuli*. Qui Stp. et errat, cum dicit, Nostrum alibi iterum sic, ut hic, dicere, nec huc spectat in Th., sed Sch. in „*θ.* e *ianua* aulae *elatum*, *αὐλ.* *aulae*, vestibularis *ianuae*" per syn. formulam duorum subst., sed ut res melius intelligatur ex his ad Poll. 1, 76. *αὔλ. θύρα*, atrii *ianua* N. 11. Kühn. „Ianua haec vestibularis, si viam publicam spectes, prima est domum ingressuris, at exeuntibus inde ultima occurrit" cf. Harpocr. p. 87. Hes. 1, 615. i. p. sq. i. cum N., Suid. 1, 379. e. p. sq. i. et ad eum Toup. T. 1. p. 22., Moer. p. 88. cum N., Bud. C. 1499, 51., ad Lys. Rs. Or. V. 5. p. 21. D'Orv. Ch. p. 31. v. 7. Wess. ad Diod. 2, 323. N. 99. Valck. ad Herodt. p. 469. N. 64. *παρὰ θύρῃσι τῇσι αὐλείῃσι*, *iuxta* ianuam *aulae*, alia forma, articulo cum adi. postposito, et rursus alia, cum dupl. artic. *τὴν θύραν τὴν αὔλειαν*, vestibuli *foribus* ap. Theophr. Ch. 18, 1. m., ubi v. Cas. et Fisch. N. p. 125. a. 193. et Ind., it. syn. Soph. Antig. v. 18. *ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν*, *extra* aulae *portas*, et Eur. Hel. v. 445. *πρὸς αὐλείοισιν — πύλαις*, *ad* fores *atrii*, sed Sch. *ἐκκ.* „*τῆς θ.* corpus *elatum* per *ianuam*" partim e P., qui omiserat *τ. αὐλ. θ.*, cf. Loesn. ad N. T. p. 110. i.

νύκτωρ) Adv. hoc ambigue positum est, ut trahi possit ad superiora particip., vel ad extr. enunciationem, *εἰς — ἀπ.*, non certe commode cum Stp. in marg. ad proximum membrum *σχ. ἐπ.*, a quo propterea per comma separavimus cum Bg., quia id membrum non est unum de principibus, sed secundarium, reliquis edd. segregantibus id adv. a prioribus, commate post *θυρ.* posito, et referentibus ad extr. membrum cum P., qui tamen et cum Stp. rexerit, et in *κλαπ. ἐκκομ. τε* videtur hendiadyn statuisse in participiis, per copulam iunctis, et insuper novam copulam assumsit.

σχ. ἐπιθ.) Videtur Commodi corpus contumeliae causa vehiculo fuisse impositum, ut Scheff. censet de re veh. 1, 18. p. 270. sq. Ita enim servi et damnati ap. Rom. sepultura mandabantur, ut plaustris efferrentur, instar pecorum. Ita hac infamia ap. Herodi. 4, 6, 2. notantur

εἰς τὸ ἀριστεῖον[u] ἀπέπεμψαν. culo impoſuiſſent, in Ariſteum

u) M. Ba. ἀρίστιον v. N.

Getae imperatoris amici et miniſtri a Caracalla fratre condemnati. *Leisn.*

In Noſtri quidem altero loco alia cauſa videtur eſſe, ſed hic modo feſtinatio, ut quam celerrime cadaver amoveatur.

εἰς τὸ ἀριστεῖον) Hoc agnoſcit etiam Pol. Verſio *Ariſteum*, et Memmius ex huius hiſtoriae l. 4. colligit, fuiſſe ſepulcrum principum. Sed rectius fortaſſe προάστειον, *ſuburbanum*, quo Commodum delectatum fuiſſe, patet ex praecedd. 1, 12, 11. itemque Severum infra 3, 13, 2. *Sylb.* Pro ἀριστ. fort. leg. προάστειον, in Ind. *Idem.* Nomen, ut videtur, loci Romani, in quem corpus Commodi miſſum fuit. Memmius ex Herodi. 4, 1, 7. colligit, fuiſſe ſepulcrum principum ita dictum. Sylb. tamen conjicit, legendum eſſe προάστειον, quo Commodus delectatus ſit et Severus. *Scheid.* Olim quidem exiſtimabam, legi fortaſſe debere Ἀριστιεῖον, ita, ut praedium cuiusdam Ariſtii eſſet: poſtea, mutata ſententia, putavi emendandum εἰς τὸ προάστειον. Sed, ut in re mihi quidem obſcura, nihil affirmem. *Fab.* Legunt alii, neſcio, qua fide, προαστεῖον, (ſic in utr. ed.) *Oxon.* Nemo explicare poteſt, quid ſit Ἀριστεῖον hocce, aut ubi fuerit. Quid ſi hanc vocem ex lingua vetere Teutonica derivaremus? Teutonicis militibus ſtipatus fuit Commodus, qui hanc denominationem ex Germania Romam transferre potuere. Ap. veteres Germanos *Ariſtato* eſt monimentum ſepulcrale, v. Wachter. Gloſſ. p. 72. Reineſius alicubi notavit, (in marg. forte ed. Par.) ſe Ἀριστεῖον interpretari locum, in quem Romae *Optimates* convenire ſolerent. Sed ubi mentio fit iſtius loci? Iſte locus aeque ignotus, ac Ἀριστεῖον. Forte leg. Ἀντωνῖνον. *Leisn.* Lego Αὐγουστεῖον. *Auguſteum* appellabatur conditorium, ubi cineres et oſſa Auguſtorum tumulabantur. Vulgo pronunciabant Ἀγυστεῖον, unde nata vulgaris lectio. Cogitavi etiam aliquando de Ἀδραστεῖον, templo Nemeſis. *Reisk.* Exercuit viros doctos vox ἀριστεῖον, varieque eam tentarunt. Sed nihil mutandum eſſe puto in lectione huius loci, et minime veroſimile eſt, notiſſimam vocem προάστειον a librariis in hanc transformatam eſſe, quam potius ad eundem modum formatam cenſeo, ut voces πρυτανεῖον, ἀνάκειον, ἡφαιστεῖον, ἡρακλεῖον, et, quod propius huc pertinet, μαυσώλειον. Locum denotare videtur, ubi οἱ ἄριστοι ſepeliebantur, cf. 4, 1. Notum eſt, ἀριστεῖον alias donum ſignificare, quod militibus propter fortitudinem tribuebatur. *Stroth.* Vox haec iam diu turbavit Herodiani interpretes. Sylb. legi volebat προάστειον, quod minime mihi quidem placet. Memmius ex 4, 1, 7. colligit, ſignificari commune principum monumentum. Eandem explicationem nuperrime amplexus eſt Strothius. Sed velim primo ſcire, quinam ſint οἱ ἄριστοι; ſoli ne imperatores, — quod contra omnem omnium et Herodiani in primis uſum loquendi pugnat, — an etiam alii, genere illuſtres? Deinde an noctu licuiſſet corpus Commodi in publicum imperatorum monumentum deportare? Quod vero maxime militat contra explicationem Strothii: Ael. Lampridius Commodum bis humatum eſſe narrat. Primum enim clam per noctem ſepultus eſt c. 20. in Comm. (T. 1. p. 527. e.) Idem Dio Caſ., vel potius Xiph. tradit, ſecundum quem Commodus inſciente ſenatu et populo terrae traditus eſt. Quum enim plebs,

ὁ δὲ Λαῖτος καὶ Ἔκλεκτος ἅμα 6. miserunt. Laetus autem et

ut statuas eius, ita etiam corpus trahere et lacerare vellet, quod ipsum Lampr. habet l. c.: Pertinax dixit (Xiph. S. p. 387. l. 10.) τῇ γῇ ἤδη τὸν νεκρὸν κεκρύφθαι. *Postea* vero, sedato scil. primo populi tumultu, corpus Commodi (*iussu Pertinacis*) in *monumentum* Adriani *translatum est*. Haec sunt verba Lampridii c. 17. in Comm. (p. 521.) Hoc vero Adriani monumentum sine dubio est idem illud templum, cuius Herodianus meminit 4, 1, 7., ad quem locum cum Memmio provocat Strothius, ἔνθα Μάρκου τε καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων, hinc et Adriani, ad cuius familiam, iure saltem adoptionis, pertinebat Marcus, ἱερὰ μνήματα δείκνυνται. Ex his clarissime elucet, hoc imperatorum publicum monumentum non esse posse idem, quod Ἀριστεῖον, quoniam, ut ex Herodiani cum Lampridio comparatione apparet, in hoc prima, in illo secunda demum Commodi sepultura facta est. In eam itaque deducor cogitationem, vocem hanc, quum praesertim, sensu scil. ad hunc locum accommodato, ap. nullum alium auctorem occurrat, minus recte hic legi. En coniecturam meam! Lego Ἄρεος aut Ἄρεως — qua forma Noster utitur 4, 2, 11., qui locus etiam quodammodo confirmat emendationem meam, — πεδίον. Quam facile ex ΑΡΕΟΣΠΕΔΙΟΝ enasci potuerit ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ, nemo non videt. In Campo Martio vero quam saepissime viros nobiles, in primis imperatores non solum crematos esse, sed sepultos etiam, id equidem possem magno exemplorum numero confirmare. Sufficient ex plurimis pauca. Primum Syllam in campo Martio honoris causa sepultum, tradit Appianus. Idem Plutarchus docet, qui Lucullo quoque eundem honorem habitum narrat. Porro Marcellus, filius sororis Augusti, in campo M. sepultus est, ut diserte narrat Serv. ad Virg. Aen. 6, 873. sq. Ipse deinde Augustus, Suet. c. 100. Tac. An. 1, 8., ubi inter alia Tiberius campum M. vocat sedem sepulturae destinatam. Mausoleum quoque Augusti in campo M. ad ripam Tiberis erat extructum, cf. Strab. ed. Casaub. p. 236. Ibidem Germanicus sepultus est Tac. An. 3, 4. et Britannicus ib. 13, 17. Sed ohe! iam satis est exemplorum, et ex Dione multa adhuc congerere possem, si opus esset. Non sine ratione igitur meam emendationem ad veritatem proxime accedere credo, donec aut aliam faciliorem certioremque protulerint eruditi, aut saltem aliam huic loco convenientem ἀριστείου significationem ostenderint. *Gedik.*

In re incerta nihil equidem facio, quam, ut, relicta nunc vulgata lectione, a qua Ms. illa modo diversa est per litteras et solennem varietatem, expectem, quid aliis videatur de propositis, ipse quidem non inclinans ad Sb. προάστειον, tum quod a litteris vulgatae lectionis abhorret, tum quia ap. Nostrum deinceps non fit mentio sepulturae in suburbano, nec multum tribuens Reiskiano, quod nec novi pronunciatum ita, sed aliunde, cf. Xiph. 225, 38. cum Ind. Sb. Lat. v. *augustale* et ad Dion. Caf. p. 606., porro existimans, Leisnerianum esse difficilius, quam ut Noster sic simpliciter et sine explicatione posuerit, sicut et Gedikii illud videtur nimis vagum nec satis definitum, et Ἀδριανεῖον, quo quis tendat e Lamprid., iterum a vulgatis litteris abire; quibus propiora quondam habebam μνημεῖον, de maiusculis quidem elementis, aut ἀρχεῖον i. palatium, (quo interea ductus sit Commodus, extra id peremtus, cf. §. 2., donec in sepulcrum solitum veniret,) quam vocabuli notionem non repetiit L. Ern. e Stp. Th., ubi tamen est modo in plur. τὰ ἀρχεῖα,

τῇ Μαρκίᾳ τὸ πρακτέον ἐβουλεύοντο. ἔδοξε δὲ [x] αὐτοῖς, περὶ μὲν τοῦ θανάτου φήμην ἐγκατασπεῖραι, ὅτι δὴ αἰφνιδίως τετελευτήκοι, ἀποπληξίας ἐπιπεσούσης. καὶ γὰρ

Electus cum Marcia, quid factu opus eſſet, conſultabant. Viſum autem ipſis, de morte quidem eius rumorem ſerere, quaſi ſcilicet repente mortuus fuerit,
7.cum eum apoplexia invaſiſſet.

x) M. Ba. δὴ v. N.

ut et in Sb. Ind. et Gs. Chr. Gr., quanquam et in ſing. obvium, v. Ind. Xen. Ἑλλ. Mor. et Cyr., a litterarum quidem ſimilitudine maxime blandiens, nec tamen a me obtrudendum, ut nec alia, de quibus v. 3, 15, 16. e. De duplici quidem Commodi ſepultura etiam cf. ap. Angl. Heyn. Hiſt. 4, 1022. e. ut de v. ἀπ. pro ſimpl., ap. Bg. e P., quoque Stp. Th. aliunde, ſed non cum pr. εἰς, cf. tamen Rs. Or. V. 6. Dem. et Fi. Pal., et cum ſyn. ἐπὶ et πρὸς Ael. V. h. it. ὡς Iſocr. Pan. Mor. p. 22. m. ubi ſevera ſunt Lat. *ablegare* et *amandare*, quae utr. ap. G. Th. cum Gr. n. ſed ap. Woll. de V. med. p. 24. e. „Herodi. 2, 1, 5. *corpus* principis *elatum* in *Ariſteum* ἀπέπεμψαν, *miſerunt*, quo quidem loco ἀποπέμπειν deſignat *mittere* cum *comitatu*“ (e P.) qui parvus hic fuerit.

τὸ πρακτ. ἐβ) Bg. ut alibi, it. in ſq. ἔδ., ut Ms. δὴ, pro igitur; nihil hic iuvante P., e quo mox Bg. ſupplet in θαν. pron., et in φ. ἐγκ. Lat. ſimpl. ducit, pro quo dediſſem ſaltem compoſ. illud Stp. Th. hinc „rumorem *diſſeminare* in urbe“ etiam ap. Ern. L., ſed ſine adiuncto extr., quod nec neceſſarium, cum pr. ἐν redundet, cf. 1, 4, 18. e., unde ap. G. Th. in illo Lat. modo κατασπείρειν, ſed ap. Poſſ. Call. p. 415. i. „ἐγ. φ. π. τινος, famam *de aliqua* re *divulgare*, (quod et ſimul in L. Ern. et ap. G. Th. ibi pro explic., ut et) *ſpargere*, Herodi.“ praeter quem non reperi alibi formulam, nec verbum, niſi alio ſenſu ap. D'Orv. Ch., Noſtro reſpiciente forte formulam Lat. in v. illo, et ſimul Gr. in κατασκεδάζειν φήμην, cf. Stp. Th. v. utr., et, ignotam illi, φήμας ὑπὲρ ἑαυτοῦ κατασπείρεσθαι, famam *de* ſe *ſpargendi*, ap. Ael. V. h. 14, 30. i., at de περὶ, pro quod attinet, quomodo et Lat. Bg. e P. valet, cf. L. N. T. Schw. v. i. et Krb. p. 500. Nr. 8) Munth. p. 324. Z. ad Vig. p. 633. b. e. et Ind. Xen. Cyr. it. Dem. 84, 5. 27. et 86, 10.

ὅτι) Libere cum P. reddit Bg. hanc voculam, proprie ut ſtet poſt ſubſt. φ. ſimiliter, ut cum v. aſſini φημὶ, cf. Diod. S., dum Stp. Th. in ſq. v. τελ. formam hanc plusqf. per ſimpl. augmentum ignorat.

ἀποπλ. ἐπ.) Sch. „ἐπ. *quum* incidiſſet *apoplexia*, — ἀ. ἐ., mori, *apoplexia* repente *incidente*“ pro P. contractis Gr. duabus formulis in unam, retenta in v. ἐπ. notione ſecundaria illa, ſed Bg. iterum reddente, ut alibi, et pron. αὐτῷ explente, tum ad Noſtrum non ſpectante Stp. Th. in ἀπ., quod novit tantum pro ſtupore illo ac torpore corporis mentisque, noſtratium *Schlag*, ſ. *Schlagfluß*, non item pro ictu ſanguinis, nobis *Blutſturz*, niſi forte v. e., cf. Rhodig. L. A. l. 6. c. 8. p. 279. G. Th. v. et *attonitus*, Foeſ. Oec. Suid. 1, 289. e. Eutrop. 8, 5, 7. e. de Vero, it. Aur. Vict. epit. 16, 8., rem ipſam et morbi genus tranſeuntibus etiam Anglis ap. Heyn. l. l., et Lat. Bg. e P. retinente cum Capit. cum de Vero T. 1. p. 345. et 433. e., ubi v. N.

ἐνδεχομένην πίστιν ἕξειν ᾤοντο τὴν φήμην, προδιαβεβλημένης τῆς ἀκορέστου καὶ ὑπερβαλλούσης[y] ἐκείνου τροφῆς. πρῶτον δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, ἐπιλέξα-

Etenim facile fidem inventurum arbitrabantur hunc rumorem, dudum infamato insatiabili et 8. nimio eius victu. Sed ante omnia visum est, deligere vi-

y) M. Ba. ὑπερβαλλουσ. v. N.

ἐνδεχ.) certe ap. hos, qui cibi ac potus imtemperantiam credunt esse causam apoplexiae. Consulendi medici. *Leisn.*

Sch. ἐνδ. „π. ἔχειν, *facile*, s. *probabili* ratione *credi*, — ἕξ. fidem, h. e. *creditum iri*, — φ. *rumorem* facile *creditum iri*, — π. ἐ. ἔχει φήμη, facile *creditur* de illo huius rei fama" partim e P., unde Bg. modo participium mutat in adv., de suo adhibens in v. ἕξ. syn. Lat., accommodate ad Vern. rationem, pro severis, *facilem* fidem *habiturum*, quomodo licet dicere, cum et Lat. dicatur contra *difficilis fides*, cf. in subst. G. Th. 654, 69. et 656, 34. „*habuit* res *fidem*, i. credita est" cf. l. 42. sqq., dum Bg. phrasis, non alibi reperta, proprie alia est Gr. illa N. T. Luc. 18, 8., e P. laudante hunc locum Stp. Th. v. π. 3, 138. A. m. post haec „res aliqua dr. π. ἐχ. fidem *habere*, s. obtinere, s. impetrare, vel uno v. *credi*" sed tantum e Nostro, praeter quem, nostra notione, habui tantum e Diod. S. 1, 47. ult. cum articulo sine discrimine, οὐδὲ τὴν πισ. ἔχει, fide *destituitur*, sed alia notione, a Stp. non plene prolata, praeter illam N. T., v. Ind. Dem. v. π. Nr. 3. R. Or. V. 7. Is. v. ἐ. et π. it. Ael. V. h., tacente Stp. Th. hinc in v. ἐνδ., nec simile quid afferente, ubi pro adi. haberi possit particip., unde et Sb. Ind. „probabili *argumento*" dux Sch. partim, Vig. (quem et Leisn. in Ox. marg. notarat per „Vi. 277.") p. 350. Nr. 11. „ἐν. πίστις, fides, quae satis facile ac probabiliter adhibeatur, ap. Herodi. l. 2. i." Polb. 8, 2. i. T. 2. p. 99. i. τὰς ἐνδεχομένας πίστεις, *pignora* fidei *idonea*, sensu militari, e forensi ducto, cf. Ind. it. Thom. M. p. 306. Suid. 1, 632. e. 746. m. Bud. C. 787, 46. Abr. Dl. Th. p. 362. i. R. Or. V. 4. p. 140. e. 142. i. V. 8. Ind. Lyc. p. 660. i. it. ad Polb. p. 392. i., sed sine Ind. Dem. 34, 3. 307, 3. it. Phil. in Flacc. p. 759. pen. et Xen. Mem. S. Ind. Denique Bg. de suo artic. τὴν per pron.

προδιαβ.) Sch. „πρ. quum *iam* ante *omnium* sermonibus *traductus* esset *eius* immoderatus *cibus*, — ἀκ. immodici *cibi*, — ὑπ. cibo *nimio*" brevius recte agente Bg. in v. πρ., ubi tantum praep. in adv. syn. separatur, quae commoda Vers. non est in L. Ern. et Stp. Th., ubi sine auctoritate, quam v. ap. Thuc. 425, 14. cum N., et in Luc. Ind., sed et 3, 592. l. 42., ubi p. sq. Nostri locus in N. affertur sine Vs., a Kypk. 1, 296. sic redditus, „*quum* iam *antea* ille *ob* immoderatas *epulas* male *audiret*" partim e Stp. marg. in v., sed et e P. in subst. τρ., quod h. l. pro victu, i. modo capiendi cibi ac potus, quem utr. bene Leisn. antea innuebat, tacente Stp. Th., sed cum Bg. Lat. tamen, ap. G. Th. cum Grr. al., sed etiam pro diaeta, tum ad particip. Lat. Bg. etiam in L. Ern. „ὑπερβάλλων, *nimius*, Gl. V." cf. Stp. Th. Ind. Fisch. Aesch. et sine Ind. Dem. 101, 5. Sed Ms. aliud tempus, aor. pro praes., ut alibi, eodem sensu, hic vel per errorem in duplici, vel per glossam ob pr. tempus praeter. in πρ.

πρῶτον) E P. a Bg. redditum adv. per formulam syn., (quo de sensu

σθαι ἄνδρα [z] πρεσβύτην τινὰ καὶ σώφρονα, τὸν διαδεξόμενον τὴν ἀρχὴν [a], ὅπως αὐτοί τε σωθεῖεν, καὶ ἀπὸ τῆς πικρᾶς καὶ ἀκολάστου τυραννίδος πάντες ἀναπνεύσειαν. καθ' ἑαυτοὺς δὲ [b] ἀναλογιζόμενοι, οὐδέ-

rum aliquem proveſtum aetate ac ſobrium, ſucceſſurum imperio, ut et ipſi incolumes forent, et ab acerba ac proterva tyrannide omnes reſpirarent. Secum autem reputantes, ne-

z) Comma hic in Ox. et Ed. v. N. a) Colon hic in Stp. rel., ſed inde depravatum punctum in Lu. et al. b) M. Ba. δὴ v. N.

alibi, etiam ap. Stp. Th. aliunde,) ſed et pron. omiſſum, (olim reſtituendum,) it. Lat. in v. ἐπ., quod et in G. Th., it. in L. Ern. et Stp. Th., una cum ſyn. *eligere*, ap. G. Th. cum Gr. n., quae ſint tamen potius Gr. ἐκλέγειν, in poſtr. Lat. ibi praefixum etiam, videaturque et hic redundare praep., cf. de hoc v. Abr. Dl. Th. p. 343. m. Ind. Luc., et pro legere, (quod et ipſum oſtendat vim ſimpl.) ad Heſ. 1, 1324. e. N. 27. Tum Bg. e P. πρ. per formulam, etiam ap. Stp. Th. aliunde, quod, proprie ſubſt., moverit edd. illos, ut comma ponerent poſt ἄ., ad quod Bg. et P. pron. τ. trahentes, pro adi. potius ſumſerint, ut alia ſubſt., et hic etiam ob adiunctum σ., variante Noſtro in δ. τὴν ἀ. cum 1, 5, 2. m., ſed ſine auctore formulam ponente Stp. Th. 1, 957. G., cf. Dreſ. de V. m. p. 547. i. Kypk. 2, 39. m. et Diod. S. 1, 135. l. 35. it. p. 501. l. 99. Sic Bg. e P. etiam in v. σωθ., (ubi tenet Stp. Th. modo formulam Lat. affinem,) it. in v. altero ἀν., quod et ap. G. Th., tropo ſic ſoluto „recipere intro halitum, et per hoc ipſum vigorem, animum, vires" ſed a Stp. tantum e poëtis „recreare ſe, animum recipere, rel." i. e. a tyrannide ſ. tyranno liberatum eſſe, et proinde tranquillum ac laetum poſt tyrannidem, cf. Foeſ. Oec. et cum ſyn. pr. ἐκ τοῦ δέους in Ind. Dion. H. S. T. 1., ſed abſolute Dem. Xen. Cyr. Z. et Luc., ut per pravos numeros in Ind. Polb., at de Lat. Niz. et Cl. Cic., ut pr. ἀνὰ ſignificet nihil, vel iterum, rurſus, ut noſtrates, *wieder* frey *athmen*, ſed ἀπὸ et ἐκ pro μετὰ, Lat. *poſt*, vel *ſich* erhohlen *von*. Tum Sch. partim cum P. in „π. *amara* ſ. *ſaeva* tyr." quorum primum ap. G. Th. cum Gr. n., non item Bg., tamen utrumque pro moleſto et ingrato, nec vero de ſubſt. Bg., quo de Gr. proprie fere dicitur adi. π., cf. Wyttb. Plut. de ſera n. v. p. 43. e. et Zoſ. 1, 6, 4. Χαιρέου ἐλευθερώσαντος πικρᾶς τὸ πολίτευμα τῆς τυρ., Chaerea *remp.* a *tyr.* peracerba *vindicante*, it. 1, 13, 5. e. *acerbam*, ſed ap. Luc. 1, 635. l. 1. *amaram*, Heſ. 2, 961. i. πικρὸν, χαλεπὸν, λ. ſine N., tacente Stp. Th. etiam in adi. ἀκ., quo de alibi, ut et de Lat. Bg., ap. G. Th. non de ſubſt., nec cum Gr. aliunde mihi reperto, ſed haud dubie intelligendo hic cum P.

καθ' ἑ.) Ms. δὴ etiam P. *igitur* hic refert, qui tamen et δὲ ad ſenſum dederit, ut libere addit adv. *diu*, aut in v. per ſecundariam notionem aſſumſit, repetitum ſemel a Sch. in „ἀν. *reputantes* apud *ſeſe*, ἑ. diu *inter* ſe *conſultantes*, — καθ' — *ap.* ſe *conſult.*" dum Bg. in praep. ut 1, 6, 21. e. et Fiſch. ad Well. p. 371. m. „κ. Lat. *cum*," noſtro loco ſubiecto ſine Vs., ſed Sb. Ind. v. κ. m. „*apud* ſe, *ſecum*" reſpiciente P. alia Gr.,

να οὕτως ἐπιτήδειον εὕρισκον [c], ὡς Περτίνακα. ἦν δὲ [d] ὁ Περτίναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε [e] καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας

minem fic idoneum invenie-
9. bant, ut Pertinacem. Erat
autem Pertinax genere Italus,
in multis, tam militaribus,
quam civilibus probatus nego-

c) Vitia ex fe deinceps nata in B. 2. R. εὕρισιον, B. I. L. εὕρησιον et B. I. R. εὑρήσειαν. d) M. Ba. δ' ὁ π. cum A. utr. et B. I. cf. I, 17, 14. i. Poft Περτ. comma in Stp. rel., fed nullum in B. I. R. al. v. N. e) τε in M. Ba. abeft. *Mart.* v. N.

v. c. ap. Thuc. 262, 74. κ. ἑ. βουλευσάμενοι, confilio *inter* fe *inito*, fed in v. ἀν. Stp. Th. tacente cum Lat. Bg., ut L. Ern., nec emphafin aliquam prodente, ut redundet praep., cum et in fimpl. λογ. habuerimus Bg. Lat., quo de G. Th. cum Gr. utr. „iterum iterumque, f. diligenter putare, — multum ac diu cogitare, rel.“ cf. Bud. C. 927, 10. Ind. Dem. Xen. Mem. S. et Polb. it. L. N. T.

ἐπ. εὑρ.) Bg. ut Sch. in v. „inveniebant *idoneum*, ad imperium“ bene explens abfolute pofitum adi., e pr. tamen ut et repetas εἰς τοῦτο, fcil. εἰς τὸ διαδέξασθαι τὴν ἀρχὴν, tum v. εὑρ. hic tropice, pro cognofcere, f. intelligere, f iudicare; Stp. Th. eodem tendente per 1, 1307. G. „comperio, reperio, Dem. πολλάκις εὑρίσκω λογιζόμενος, λ.“ fine Ind., cf. Ind. Fi. The. Aefch. et Pal. Plut. Hf. Ael. V. h. et L. N. T. it. G. Th. cf. 1, 17, 9. m.

ἦν δὲ) De Pertinacis fucceffione et iis, quae ea occafione facta funt, brevior Noftro eft Dio Caf. p. 1225. fqq. f. Xiph. S. 386, 17. fqq., ut in partibus contrarius Capit. in P. c. 4. T. 1. p. 538. Sed v. ἦν hic eft in dupl. rectione, primo cum nominativo Ἰταλ., deinde cum participiis; unde per totam §. modo requiritur diftinctio minima, usque ad v. τηρησ., et aliquando §. 10. numerus removebitur.

τὸ μ. γ. Ἰτ.) Xiph. (S. 387, 26.) ἦν δὲ ὁ Π. Λίγυς ἐξ Ἄλβης Πομπηΐας, (πατρὸς οὐκ εὐγενοῦς,) *erat autem* P. *Ligur*, civitate *Alba* Pompeia *ortus*, (patre *ignobili*) Cafaubonus (ad Capit. in P. c. 1. i. T. 1. p. 529. N. 2.) propter parentem *Ligurem* dici Pertinacem fufpicatur. Sed et ipfum Ligurem natum, afferit Vict. ep. (18, 6.) libertino *genitus* patre *ap.* Ligures *in* agro *fqualido* Loilii *Gentiani*. Capit. in Pert. 1. *natus eft* P. *in* Apennino *in* villa *Martis*; quam cum in Liguria non invenire liceat: Cafaubonus, ut coepimus dicere, Dionem de origine, non de nativitate accepit, (l. l. N. 5.) cui fententiae favet Herodiani Ἰταλ. *Boecl.* Xiph. Λίγυν, cui affentit Victor. Capitolinus *natum* tradit *in Ap. in v. M.* Ut mirari fubeat, quod in Zonara fcriptum reperio, Λίβυς ἦν ἐκ τῆς Ἄλβης Πομπηΐας, quod nec fatis animadvertit ipfius Intp., cum ita reddiderit, *Afer* ex *A. P.*, ideoque mendum irrepfiffe fufpicor γ in β perperam mutato. *Oxon.* Alba Pompeia colonia et urbs Liguriae ad Tanarum flumen, cuius meminit Plin. 3, 5. Si fides Capitolino c. 1. *natus eft in Apennino in villa Martis*, f. ut Cluver. vult, *in* villa *patris*, quam villam credibile eft prope Albam Pomp. fuiffe fitam. Nec igitur Herodi., Dio et Cap. diffentiunt. Sed diffentire videtur Zonaras, qui Λίβυς ἦν, inquit, ἐκ τῆς Ἀλβ. Π. Sed Λιβ. corrupte editur pro Λίγυς. *Leisn.*

πράξεσι [f], πολλὰ δὲ κατὰ Γερμανῶν καὶ τῶν ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν βαρβάρων ἐγείρας τρό- tiis, et qui multa adversum Germanos atque orientales barbaros erexerat tropaea:

f) Colon in Stp. rel.

De re illa v. ad Dion. C. 1227, 75. et Schotti Illuſtris ICti Lipſ. lib. ſingular. de vita et conſt. Pert. p. 9. e. cum Capit. c. 1. i. p. 529. *pater* libertinus — *fuit.* Sed Bg. e P. iterum in formula τὸ γ. Ἰτ., etiam in omiſſis μὲν et δὲ, ſervans contra copulas ſqq. ubi τὲ in vicinia alterius καὶ Ms. opprimit iterum (cf. 1, 13, 15. e.) cum P. ſed in v. εὐδ. Bg., ut 1, 2, 2. m. v. δοκιμωτάτους, cf. aliunde Bud. C. 505, 10. Stp. Th. et ad The. Ch. Caſ. p. 28. m. et Ind. Fi., cum pr. ἐν etiam, it. Ind. Thuc. Ael. V. h. Luc. Xen. Cyr. utr., Hell. Mor. Pol. Z. et Mem. S., ſed Dem. ſine Ind. 110, 19., et alio ſenſu 383, ult., qua ſervata praep., non pro laudatus ſ. celebratus ceperit Bg. ſuum, in ſubſt. πρ. a P. diſcedens, quocum aliunde reddit Stp. Th., ſed et cum Bg. 3, 525. F. m. et G. e., ut tamen et de muneribus capias e §. 11. ſ. magiſtratibus, cf. ad Luc. 2, 238. N. a. m.

πολλὰ δὲ) Per copulam ſimpl. e P. fere, ſed de ſuo Bg. ſimul participium per pron. reſolvit, (cf. 1, 12, 8. i.) tum ex eodem in rel.; nihil tenente Stp. Th., quam in v. e. „ἐγείρειν τρόπαιον ap. Herodi. ſaepe, *excitare* ſ. *ſtatuere* tropaeum, (cf. Ind. Ael. V. h., ſed 3, 1618. B. m.) ἀνιστάναι τρ. eodem ſignificatu, quo ἱστάναι, *erigere*, et ἐγ. *excitare*, (D. i.) κατά τινος στῆσαι ſ. ἐγείρειν τρ., *de* — trop. *ſtat.*“ et tamen rurſus ex aliquo Noſtri loco reddente *contra*, quod, ut et Bg., non dicunt Lat., ſed *ſuper*, ex, *de*, cf. G. Th. v. *trop.*, quae dicuntur pro *propter*, ut pro Lat. his omnibus illud κ. Gr., cf. Stp. Th., qui et l. l. habet τρ. ἱστάναι cum ἐπὶ, it. cum ἀπὸ, ut ap. Dem. 444, 6. et cum ὑπὲρ 569, 17., ſed Noſtri formulam ap. Luc. 3, 520. l. 85. οὐ γάρ ἐστι κατὰ τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγεῖραι τρόπαιον, neque *enim* contra *Demoſthenis* orationes *tropaeum* licet *erigere*, quo in Lat. G. Th. etiam non habet cum Bg. ſubſt., forte ut ab initio in formula hac praep. κ. valuerit illud Lat. Stp. Gs. et Bg. proprio ſenſu ex iſto Cic. ap. G. Th. v. *trop.* e., *cum inter ſe bellum geſſiſſent*, *ut ii*, *qui* viciſſent, *tropaeum* aliquod *in* finibus *ſtatuerent*, rel., quod cadit in vicinos ac finitimos, etiam eos, qui ap. Noſtrum ſequuntur.

κατὰ Γερμ.) Hoc teſtatum habemus et infra duobus locis, (2, 9, 12. m. et forte 2, 10, 7.) *Steph.* v. de militia eius Capit. in P. c. 2. (T. 1. p. 532.) *Boecl.* De tropaeis, contra Germanos a Pert. erectis, duobus locis Dio 71, 3. p. 1179. et 73, 6. p. 1230. Pertinacem etiam bellis Britannicis cum laude interſuiſſe, tradit Dio. Quas victorias contra Orientales barbaros reportarit, minime annotatum invenio. De tropaeis, Pertinacis ductu contra Germanos erectis, ipſe Herodi. iterum 2, 9, 12. cf. Xiph. in Marco p. 364. i. et 366. (l. 20. ed. S.) *Leisn.*

Equidem de Germanis notaram e Dion. 1179, 50., de Britannis p. 1225. N. §. 1. et p. 1210. l. 54., ſed e Capit. l. l. et p. 535. i. de Germ., ut de Brit. c. 3. p. 537. i., ap. quem c. 2. p. 532. *bello* Parthico *induſtria ſua promeritus*, rel., cf. Xiph. S. 363, 20. et Schott. l. l. p. 10. e., unde hic, ut alibi, Parthos intelligam per τῶν ὑπὸ τὴν ἀν. βαρβ., cf. 1, 2, 9. e.,

παια [g], μόνος τὲ περιλειφθεὶς τῶν σεμνῶν πατρῴων τῷ Κομμόδῳ φίλων [h]. ὃν οὐκ ἀπέκτεινε, τῶν [i] Μάρκου ἑταίρων τὲ καὶ στρατηγῶν ἐντιμότατον γε-

10. solusque reliquus ex venerandis illis paternis Commodo amicis: quem non interfecit omnium Marci sociorum ac ducum fortissimum, sive

g) Colon in Sb., quo et Bg. spectat, sed comma in A. al., at punctum in Stp. rel. h) Hic comma in M. Ba. cum A. al., sed punctum in Lu. et Bc. i) In Ox. omissa sunt τῶν — γενομ., quod et Leisn. in marg. monuerat.

hic e P. servante Bg. formulam aliam per adi., dum Sch. in praep. e. „*sub* ortu *habitantes*" supplet particip. οἰκούντων, κατοικούντων, s. ὄντων.

μόνος τὲ λ.) Inter paternos Commodi amicos (v. 1, 17, 3.) sunt Cl. Pompeianus, Pertinax, Victorinus praefectus urbi secundum Dion. 72, 4. p. 1205. (l. 62. sqq.) in quem numerum Didium Iulianum etiam refert Spartianus in Iul. c. 2. (v. l. l.) Ex quibus Victorinus decesserat post Perennis interitum sub Cleandro, v. Fabr. ad Dion. p. 1212. §. 62. Iulianus etiam sub Commodo occisus fuerat. Sed Cl. tamen Pompeianus hoc tempore in vivis fuit. Itaque ei a Pertinace in senatu oblatum esse imperium scribit Capit. c. 4. (e. p. 539.) Eidem a Pert. cum in caeteris maximum honorem tributum Dio 72, 3. scribit, tum in senatu locum juxta Pertinacem in subsellio datum. Cur ergo huius Cl. Pompeiani nullam rationem ducit Herodi., scribitque, unum Pertinacem reliquum ex paternis Commodi amicis fuisse? Forte Cl. Pompeianus ignotus Herodiano fuit; quippe qui ob timorem Commodi ruri latere solebat, raroque in urbem commeare, excusans senectutem et morbum oculorum, ut Dio 72, 3. scribit. Forte etiam sensus verborum Herodiani hic est, solus reliquus erat ex paternis amicis iis, quos Commodus aliqua veneratione prosequebatur. *Leisn.*

Cum, ut dictum ad 1, 8, 10., Pompeiani non fiat mentio deinceps ap. Nostrum: credibile fit, Nostro nihil de vivo eo amplius constitisse, et adi. μόνος proprie ac sine adiuncto illo hic poni, ubi Bg. cum Sch. in π. „*reliquus* solus *amicorum*" partim e P. in particip. π. per adi., tenente Stp. Th., praeter locum e N. T., modo Nostri illum §. 16., ubi variatur alio tempore, sine Vs. post „π. pro superstitem esse," cf. tamen, praeter Sb. Ind. e Xiph. et Zos., etiam Luc. cum Ael. V. h. 9, 8. p. 582. εἰ δέ τι περιελείφθη ἐξ αὐτῶν, *si* quid *vero* reliquum *ex* iis *supererat*, ubi a pron. τὶ pendet praep., assumta hic a Bg. post μόνος cum gen. e P. fere, secus ac 1, 2, 6., qui praeivit in artic. per pron., desertus in gradu adi. σεμν., it. in libere addito adv. (forsan e §. 16) ad φιλ., quod severius Bg. servat cum dat.

τῶν Μ.) E P. fere additus, ut alibi, gen. adi. πάντων cum superl., sed in adi. moderatius actum, ut tamen et Leisn. in marg. M. Bg. notaret libertatem, ubi Sch. „honoratissimum sociorum" ap. G. Th. cum Gr. n., ubi Stp. Th. ignorat superl., cf. Ind. Sb. Xen. Cyr. et Dem., cui add. 143, 25. 428, 19. et L. N. T. Denique particip. γεν. oppressum, ut alibi ὄντα, eodem sensu, hic resolvendum per *etsi erat* rel. Sed in ἑταίρων notio fuerit simplicis societatis et amicitiae, ob vicinum in pr. φίλων, angusto sensu acceptum, cf. 1, 8, 1. s., aut variatio quaedam.

νόμενον [k], ἢ διὰ σεμνότητα propter gravitatem reveri-
αἰδούμενος, ἢ ὡς πένητα τη- tus, sive ut pauperem ser-
ρήσας. ἦν γὰρ [l] αὐτοῦ καὶ 11. vans. Erat enim et id
τοῦτο μέρος τῶν ἐγκωμίων, ὅτι, pars laudum eius, quod plu-

k) M. Ba. colon. l) B. 2. L. γὲ vitiose e compendio.

ἢ διὰ σ.) Infra §. 20. ἡλικίας σεμνότητα vocat. *Leisn.* Hic Bg. e P. cum Stp. Th. v. i., non tamen explicante, quid sit, sed ap. G. Th. sine Gr. „2) — firmitas ac constantia animi, et in vultu, moribus, verbis, rebus agendis quaedam severitas, — Cic. de senect. 33. *ut* infirmitas *puerorum*, et *ferocitas* iuvenum, *et* gravitas *iam* constantis *aetatis*" i. virilis, sed et senilis, qua de maxime ap. Nostrum alibi usurpatur, nec modo severitas, ut in Cl. Cic. et Niz., nobis *Ernst* s. *Ernsthaftigkeit*, in vultu, fronte, oculis, et sermone, cum abstineas nimia hilaritate et indecora, sed etiam tarditas quaedam, ut cogitata, verba et actiones ne properes, nihil celerius cupidiusque, sed omnia lente cogitateque facias, (quae pars proprie est in rebus physice gravibus,) et denique constantia et aequabilitas, cum idem semper sis et similis tibi, quoad et animum et externam rationem omnem corporis, vultus, orationis, rel., quae virtutis pars in senibus praecipue conspicua est, ut pote sine aetatis temporisque longinquitate fere non parabilis; me quidem capiente hic Gr. cum Vern. vet. pro honestate s. virtute omni; quo sensu Lat. Bg. non proferunt G. Th. Cl. Cic. et L. Schell., sed capitur quoque adi. σεμνὸς, ut alibi dictum, et capi etiam potest in prioribus, quo hic respicitur, (etiam ad περιλ. in ὃν οὐκ ἀπ. per variationem quandam ex antecedente,) cf. ad αἰδ. 1, 6, 21. et Capit. in Pert. c. 12. i. p. 563. *fuit* senex *venerabilis*.

ὡς π. τηρ.) Sch. in v. „*conservans* in vita, Sylb. parcens ei" qui proprie in Ind. sic dedit, „conservans, i. p. ei." ubi Bg. severe per simpl., eodem sensu et Gr. ap. G. Th., tacente Stp. Th. hinc et de hac notione v. cum acc. pers., qui hic abest in oppresso pron. αὐτὸν, pro sinere vivere et non occidere, (quo sensu et simul pr. αἰδ. capiendum, concurrentibus ita per copiam syn. affinibus cum pr. οὐκ ἀπεκτ.) nec L. Ern. sic nominatim explicante, quanquam per Latt. illa cum Stp., quae et sufficiunt, cum quoque sumantur pro reservare et asservare, nobis *aufbehalten*, quo sensu v. dr. de pers. alibi cum pr. εἰς, ut in N. T., vel cum dat. rei, cf. Krb. Obs. p. 410. i. et Suid. 1, 878. m., quae sola reperi, huc pertinentia, ubi existimo, quandam Lat. subesse, et ellipsin, quam Sch. explebat, ἐν τῇ ζωῇ, vel dat. s. abl. solius τῇ ζωῇ, it. adi. ζωὸν etc. Ut pauperem autem non interfici iusserit, quia morte eius nihil lucri et divitiarum accresceret, propter quae occisi alii supra, v. 1, 8, 4. Itaque possimus carere emendatione Leisn. in m. Ox. „leg. μὴ δείσας" non *veritus*, quod et tautologiam prope faciat cum pr. αἰδ. De aliis caussis servati Pertinacis cf. Schott. l. l. p. 12. e.

μέρος τ.) Sch. severe cum Bg. in μ., tacente Stp. Th., ubi μ. tropice pro genere s. specie capias, ut Lat., ducto vocabuli sensu e scholis rhetorum, qui proprie partes classesque laudum habent. Caeterum fere e P. mutatur a Bg. ordo pron. αὐτοῦ, a Nostro remoti a subst. praepositique propter laevitatem.

πλεῖϛα πάντων ἐγχειρισθεὶς, πάντων οὐσίαν [m] εἶχεν ἐλάττονα. πρὸς δὴ τοῦτον τὸν 12.

rima omnium ſibi commiſſa habens, omnibus facultates habebat minores. Ad hunc

m) M. Ba. περιουσίαν v. N.

πλεῖϛα π. ἐγχ.) Congruit cum elogii huius ſententia exemplum Ariſtidis ap. Corn. N. 3, 2, 2. *hic qua fuerit* abſtinentia, *nullum eſt certius indicium*, *quam*, quod, *cum* tantis *rebus* praefuiſſet, *in* tanta *paupertate* deceſſit, *ut*, *qui efferretur*, *vix reliquerit*. De Pertinace Victor (de Caeſ. 18, 1. *immodice parcus*,) *Curios aequaverat Fabriciosque*, v. Conr. Rittersh. comm. ad Salv. p. 20. ſq. *Boecl.* Sic argumentatur Nep. in Ariſt. c. 3. — Per ſe paupertas nemini nec laudi, nec dedecori. At merito laudatur, quae tantae virtutis eſt index, (et cum tanta virtute, in primis cum abſtinentia et continentia, eſt coniuncta.) Plura tam laudabilis paupertatis exempla Intp. Nep. ſuppeditant. *Leisn.*

Nepotis loco nos quidem utamur etiam ad verba Noſtri, ut *tantis rebus* cum *praefuiſſet* prope ſit πλ. π. ἐγχ., ſupplendo in πλ. ſubſt. πράγματα, ut ſint vel negotia, ut §. 9. ap. Bg. in πραξ., vel peculiari ſenſu munera publ., quae Pertinacis memorantur ad Dion. Caſ. p. 1225. N. §. 1., laudato in primis Capit. capp. 1—4., unde per quendam ordinem ponimus haec, cum fuit praefectus cohortis in Syria c. 1. p. 531. et c. 3. p. 535. e., in Moeſia c. 2. p. 532. 535. e., in Dacia c. 2. p. 534. ſq. e. in Africa c. 4. p. 537. et praefectus urbi ib. p. ſq. i., e quo ſtatim adiungimus diverſa a Noſtro c. 3. i. p. 535. e. *integre* ſe *usque* ad *Syriae* regimen *tenuit*: poſt *exceſſum* vero *Marci*, pecuniae *ſtuduit*; quare *etiam dictis popularibus eſt laceſſitus*, c. 8. e. p. 555. i. *quum* ille *parcius* ſe *ageret*, ex *omnium* continentia *vilitas nata eſt*, ib. c. 9. avaritiae *ſuſpicione* privatus *non caruit*, et p. 557. *multi autem eum etiam in provinciis*, quas *conſularis* geſſit, *ſordide* ſe *egiſſe* in *litteras retulere*. *Nam vacationes et legationes militares* dicitur *vendidiſſe*. *Denique quum parentum minimum eſſet patrimonium et nulla hereditas obveniſſet*, ſubito *dives eſt factus*, ad quae Caſ. N. „refellit Herodianus, cui potius fidem habe. Ait ille, Commodum, qui omnes patris amicos ſuſtulit, unico Pertinaci pepercisse, quod propter paupertatem illum contemneret, ἦν γὰρ λ.“ cf. Schott. l. l. p. 10. e. it. p. 12. e., et ad Capit. c. 12. p. 564. Caſ. N. 2., Noſtro praeterea ludente ſuaviter in repetito adi. πάντων, etiam e Lat. more, duobus in membris, ubi P. voluit aſſequi eundem gen., non item Bg., in v. ἐγχ. compoſita uſus formula, ut alibi, quo ſervaret acc. adiunctum, qui vulgo per pron. relat. alius caſus redditur, ut Sch. „cui *plurima* adminiſtranda *ſunt demandata*, (per quae ſeverius propiusque ad Gr. verbi notationem dediſſem, *demandata*, mandata *habens*, ubi deinde particip. reſolvendum per *etſi*, quo pertinet P. *quum*, ſequente *tamen*, ut ſyn. *cum*,) πλ. cum gen. π. *plurima* omnium *adminiſtrans*“ qui gen. perſ. hic tamen alius, quam alibi in maſc. adi., per Lat. abl. reſolvendus et affine adi. comparativi, plura omnibus, ſ. quam omnes; unde et in Gr. comparativum pro ſuperl. ſumas, qualis aperte in ſq. π. ἐλ.; niſi, ſuperlativo retento, π. cum eo coniungas aſſumta praep. ἐκ, μετὰ, inter *omnes*, quod et fieri debet in G. Th. *uno* 359, 33. ego *utor* uno *omnium plurimum*, quia ibi eſt ſimul adv.; ut tamen prior ratio et alibi occurrat, cf. ad

Περτίνακα, νυκτὸς ἀκμαζούσης, πάντων τὲ ὕπνῳ κατειλημμένων, ἀφικνοῦνταί ὁ Λαῖτος καὶ Ἔκλεκτος [n], ὀλίγους τῶν συνωμοτῶν ἐπαγόμενοι. ἐπιςάντες δὲ αὐτοῦ [o] κεκλεισμένης τῆς οἰκίας ταῖς θύραις, διε-

igitur Pertinacem, nocte intempesta, omnibus somno oppressis, veniunt Laetus atque Electus, paucos ex coniurationis sociis secum adducentes: 13. et consistentes, occlusa domo, ad eius fores, ex-

n) M. Ba. καὶ ὁ Ἐκλ. v. N. o) Hic et post οἰκ. comma fuit in Sb., ut in M. Bg., v. N.

Vig. p. 66. b. m., tacentibus N. et Ind. ad Ael. V. h. 14, 41. [i.] πλεῖςον ἀνθρώπων πίνων οἶνον, plurimum *omnium* vini *bibens*, ad sensum, omisso subst. *hominum*, quod Gr. hic ap. Nostrum deest, cf. Herodt. 14, 39. ubi commutantur, τινὰ πάντων ὀλβιώτατον, *quem* omnium *beatissimum*, — ἀνθρώπων ὀλβιώτατος, *inter* homines *beatissimum*. Denique Sch. ἐλ. „οὐσ. minorem *substantiam*" quo de Lat. alibi, ut G. Th. 588, 69. „Gloss. *facultas*, περιουσία, *facultates*, οὐσία, εὐπορία, — divitiae, opes" quod Gr. Ms. hic e glossa est per comparationem aliorum Nostri locorum, cf. Schol. laud. ad 6, 1, 18. et 1, 8, 16.

νυκτ. ἀκμ.) E P. utrumque Bg., sed Sch. in „ἀκμ. n. *int.*, media" ut ap. G. Th., sed hinc ap. Stp. Th. v. ἀκμ. sine alio auctore, et in *v.* 2, 1100. B. m. cum P. Vs. plane sine ullo, quo nec mihi reperto, nisi alii habent, Noster analogiam secutus sit verbi cum subst. temporis ap. Thuc. ἀκμάζοντος θέρους, cf. Exc. ad 1, 3, 3. i.

πάντων λ.) reliquis *omnibus*, praeter eos, qui nunc aliquid moliuntur; in formula ὕ. κ. (ubi Bg. deserit P.) severius agente Stp. Th. 2, 571. E. „pass. ap. Herodi. (sine numeris) — *omnibus* somno *correptis*, (sub) κ. invado, corripio, incesso" tacente in subst. ὕ., nec alium auctorem proferente, nec me deprehendente, nisi formulas, quas Noster imitatus sit, in v. pass. cum dat. rei aliquo, Diod. S., Suid. 2, 278. i. R. Or. V. 8. And. constrictus *tenebatur*, Luc. 1, 77. l. 78. *correptus*, quae rectio par est illi cum praep. aliqua, ἐκ Ind. Ael. V. h. it. ὑπὸ ib. et Dem., ubi bene „*occupari*, *corripi*, capi, *compediri*" ut compares Stp. Th. in subst. 3, 1749. ὕπνῳ δεδμῆσθαι E. m. et F. m., non allata formula act., cum ὕπνος dr. λαβεῖν τινα, v. Ind. Fi. The., ut v. pass. in Ind. Xen. Cyr., absolute stans, redditur cum Bg., quo de alibi, sed ap. G. Th. tantum 488, 88. *oppressit* somnus *virginem*, quod est invasit, ut pass. dicentur *somno oppressi*, qui a somno capti sunt et dormiunt, et adeo hic, tropo remoto, omnibus dormientibus. Mox Ms. articulum in secundo subst. addit, in simili causa §. 6. nihil novans, sed et alibi inconstans. Sed sq. ὀλιγ. cum gen. poni, nec Sch. monuit, nec Poss. Synt. p. 45. i., ubi Bg. per praep. iterum, secus ac P., sed G. Th. profert modo Bg. rationem, qui in σ., ut alibi, deserto P., sed in v. ἐπ. vim med. bene per praep. et pron. exprimit, prorsus ut L. Ern. „6) mecum adduco" tacentibus Stp. Th. et lib. de V. med. F. p. 32. c. et W. p. 40. m., cf. Ind. Ael. V. h. Xen. Pol. Z. et Gs. ad Luc. 1, 527. l. 29.

κεκλεισμ.) Malim κεκλεισμέναις, ut cum θύραις cohaereat. *Reisk.* Ut scribere Noster potuit cum aliis, v. N. T. Io. 20, 19., et videtur habuisse

γείρουσι [p] τὸν φυλάττοντα [q].	citant ianitorem.
ἀνοίξας δὲ ἐκεῖνος, καὶ θεασά-	Qui ubi aperuit, viditque milites ad-
μενος στρατιώτας ἐφεστῶτας καὶ	esse et Laetum, quem scie-

p) διεγείρασι Lu. mendose. q) M. Ba. φυλάσσοντα v. N.

P., ut tamen et libere egerit, sicut in rel. huius partis, ubi Bg., pro interpunctione Ms. sui, cum Sb. statuit gen. conseq., quibus non opus est, sic regendo, ἐπ. ταῖς θ. τῆς κεκλ. οἰ. αὐτοῦ, ubi gen. pron. diremtus ac praemissus iterum, et particip. ante artic. et subst. positum, quomodo et rexerit Sch. in κ. „οἰκ. θυρ. (sine Vs. et in οἰκ.) κ. τ. θ., *domus clausae foribus*" referente Bg. pron. (quanquam pertinens ad §. pr. personam τὸν Περτιν.) ad τ. θ. propter inductos abl. con-seq., tum retinente compos. e P. in v. κ., (ubi Stp. Th. „sic κεκλεισμέναι πύλαι ap. Herodi." sine numeris et falso, ut Ind. docet, cum simpl. severo Lat. tamen,) praeterea ex eodem δὲ per τὲ, quem recte deserit in v. ἐπ., ubi Sch. „quum *stetissent* ad *ianuas*, — θ. *quum* foribus *astitissent*" eodem sensu, quem in huius v. aor. 2. non tenent Stp. Th. et L. Ern., sed N. T. Krb.

διεγ. τ. φ.) Bg. e P. fere in v. utr., sed in primo, quoad tempus, magis cum Sch. „*excitant* e somno" non male explente, (plane cum L. N. T. Krb.) at in Lat. v. e Sb. Ind., ap. G. Th., praeter Grr. al. compos., quoque cum simpl. ἐγείρω, unde bene Stp. Th. „δ. i. q. ἐγείρω" non praefixo Lat., nec subiecto loco alio, quam nostro, praeter quem modo reperi ap. Hes. 1, 979. m. διεγείρω, ἐξυπνίζω, sine N., sed tropice ap. Suid. 1, 575. e. it. Ind. Dion. H. S. T. 2. et Diod. S. Sed Stp. Th. 4, 229. b. B. e. „φ. de iis dr., qui custodes aut excubitores s. vigiles appellantur, sine adiectione positum. Herodi. l. 2. ἐπ. — φ., ubi P. non dubitavit reddere *ianitorem*" particip. per subst., cf. L. N. T. ex Act. 28, 16. σὺν τῷ φυλάσσοντι αὐτὸν στρατιώτῃ, qualem casum pron. et hic suppleverim, ut quoque militem intellexerim, in primis, si licet sumi, Pertinacem tum adhuc fuisse Praefectum urbi, qui secum habuerit talem excubitorem, in proximo cubantem conclavi, ad quod nunc stantes, infra in platea clamando, pulsando, excitant hominem; accepta notione e L. Ern. „custodias ago, excubo" quanquam de Pertinace privato et paupere, ut supra dicebatur, etiam Bg. homo valet, ap. G. Th. „cui ianuae custodia commissa est" quod et ipsum inest in Gr., per supplementum acc. τὴν θύραν s. τὰς θύρας, quas ellipsis malim, quam illam accusativi affinis φυλακὴν, cf. L. Bos. p. 358. L. N. T. cum Stp. Th., ut h. l. tantum petas pron. αὐτὰς e pr. plur., qui valet vel proprie, de duabus valvis, vel pro sing. In Ms. autem lectione nihil est, quam glossa per formam aliam, quarum illa Ms. vulgaris putatur, sed haec nostri loci Attica, cf. Fi. ad Well. p. 70. m. it. ad Thuc. p. 16. N. 7. it. p. 83. N. 49. et ad Luc. 1, 92. N. 95.

ἀνοίξ.) E P. pron. demonstr. mutatum in relat., initio enunciationis novae post punctum, et particip. resolutum, et enunciatio inversa, sed maxime δὲ oppresso, et in pronomen illud clam coniecto, cf. affine ὁ δὲ 1, 17, 15., non huc spectante in v. ἀν. Stp. Th. et L. Bos. Ell. E Pol. etiam reliqua Lat. in θ. et ἐφ., per syn. in postr., ubi Noster non variat, et Sch. „*adstantes foribus*" e pr. ταῖς θ. repetit pron. αὐταῖς, Bg. non contrahente cum P. sq., ὃ — ὄντα, (ubi Sch. v. *noverat*,) sed ad v.

Λαῖτον, ὃν ᾔδει ἔπαρχον ὄντα, ἐκπλαγεὶς καὶ ταραχθεὶς ἀγγέλλει. ὁ δὲ ἥκειν αὐτοὺς κελεύει, δεινὰ [r], προσδοκώμενα ἑαυτῷ ἑκάστοτε, συμβήσεσθαι φάσκων. ἐν τοσαύτῃ γοῦν αὐτόν φασι [s] μεῖναι ψυχῆς

bat praefectum esse, expavefactus et perturbatus nunciat 14. Pertinaci. Is venire iubet, mala expectata sibi assidue, eventura esse affirmans. 15. In tanta porro ipsum aiunt mansisse animi tran-

r) Comma hoc, absens in M. Ba. cum A. al., servavimus e Stp. rel.
s) M. Ba. φασὶν αὐτὸν εἶναι, sed eadem manus in marg. adscripsit, γρ. μεῖναι. *Mart.* v. N.

ἀγ. ex eodem servante proprium nomen e suppleto pron. αὐτῷ, cf. 1, 17, 14. sq., ubi Noster per verba ἐκπ. et ταρ. variabat, hic copulans per copiam.

ὁ δὲ) Forte κελεύει, οὐ δεινὰ τὰ προσδ. non terribilia sibi venire ea, quae identidem expectasset. *Reisk.*

Sic potuit Noster scribere, cui nunc aliter placuit, consentiente etiam P., e quo Bg. omittit δὲ et ἑ. pron., utraque olim restituenda, in rel. severior, sed in adv. ἑ. liber hic quoque, cf. 1, 17, 23. c., quocum Sch. tantum in v. σ., qui in φ. „inquiens, aiens, *dictitans*" in primo cum P., quem deserit Bg. in v. πρ., ubi Stp. Th. v. e. „in malum ap. Herodi. δ. — φ." sine numeris et Vs. cf. 1, 1, 4. e. L. N. T. Ind. Dem. et Polb. it. Krb. Obs. p. 132. e., valente Gr. v. pro universo Bg. e §. 16., sed anguste pro timere e §. 17., per quae Noster variat, verbo privo substituens phrasin.

γοῦν) Hunc locum in particula Sch. subiecit suis ad 1, 14, 12., Bg. e P. reddente, quod redeat ad *igitur* in continuatione vel demonstratione, in hanc sententiam et seriem, quia iam expectabat talia, inde non perturbatus est his rebus, sed mansit tranquillus, dum, ut tela praevisa, quod aiunt, minus nocent, sic mala cogitata ante minus angunt turbantque; sumta sic notione ex οὖν, ut contra ex γὲ, procedit quoque Sch. ibi *certe*, pro saltem, in exemplis commemorandis aptum, cf. 1, 15, 11. i. Tum Ms. lectio εἶναι ἐν ἀτ. per se procedit, ab aliis adiunctis talibus cum v. subst. per praep. ἐν, et sumto praes. pro perf., ut alibi, et habere potuit eam P., nisi liberius vertit, sicut omisit v. φ. Verum lapsus etiam inciderit scribae, aut vis nolentis bis μ. redire, hic et §. sq. m., sicut Leisn. ad marg. Ox. „μεῖναι bis" per simplicitatem vetustam et gratam negligentiam non variante Nostro, et Sch. in praep. diserte „εἶναι — ἐν ἀταρ. constantem *esse*, (haud dubie deceptus a P.) μ. *mansisse* animo *imperterrito*" sine praep., non reddente Sb. Ind., sed fortuito subiiciente syn. phrasin ἀτάραχον διαμεῖναι, ex Eutr. Met. 8, 14, 2., at Stp. Th. tantum aliunde alias formulas dante in v. μ. cum ἐν et subst., verum pauperrimo in „ἀτ. status animi imperturbati, animus imperturbatus. Alii tranquillitas animi. Sed haec latius patet" sine auctore, et cum sint coniuncta ista, ut tamen Bg. postremum Lat. dederit, etiam L. Ern., recteque, cf. Fabr. ad Sext. Emp. p. 203. Heyn. Epict. et 1, 13, 3. i., tropo remoto, esse tranquillum aeque, ac prius; tenentibus nostratibus affinius subst. *Unerschrockenheit.*

ἀταραξίᾳ, ὡς μηδ' ἀναθορεῖν τοῦ σκίμποδος, μεῖναι δὲ [t] ἐπὶ τοῦ σχήματος [u], καὶ τὸν Λαῖτον [x], ἅμα τῷ Ἐκλέκτῳ εἰσελθόντα [y], καίτοι δοκοῦντας [z] ἐπὶ

quillitate, ut nec exsiliret lecto, sed maneret in eodem statu: ac Laetum cum Electo ingressum, quamvis viderentur ad caedem venisse, allo-

t) M. Ba. et Ve. δ' ἐπὶ λ. u) M. Ba. et Ve. ὀχήματος facili errore litterae, v. N. Tum post σχ., pro rel. edd. puncto aut commate, erat in Sb. colon, quo spectat M. Bg. x) M. Ba. τῷ λαίτῳ v. N. y) M. Ba. εἰσελθόντι v. N. z) M. Ba. δοκοῦντα, qui accus. ad inf. μεῖναι pertinet. *Mart.* Hunc sing. fert et M. Vi., v. N.

ὡς μηδ' ἀναθ.) Sch. v. „*resilire*, movere *se* e *lecto*" sed Stp. Th. „resilio, — it. prosilio, ut Bud. ap. Herodi. l. 2. interpr. — ut *ne* prosilierit *quidem* e *lectulo*, s. ut P.—" e quo Bg. ducit Lat. in subst., habens aliud in v., quod cum illis Stp. etiam ap. Ern. L. hoc ordine „1) exsilio, 2) prosilio, 3) resilio" quorum primum ap. G. Th., praeter alia Gr., tenet ἐκθορέω, secundum, ἐκπηδάω, προθορέω, sed tertium ἀναθρώσκω, syn. nostro, ubi mihi quidem praep. sit Lat. *sursum*, nobis *aufspringen* s. *auffahren von*, quam praep., in Bg. Lat. conspicuam, suppleveris in Gr., ut scias, unde gen. adiunctus pendeat, sicut diserte Stp. subiicit e Plut. ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος, ubi simul expressa illa praep., it. ad Luc. 1, 29. N. 80. b., ubi bene, „eorum, qui stupefacti sunt et subito casu perculsi, repentinos impetus atque exsiliendi vehementiam significat" s. celeriter et cum impetu surgere, it. ap. D'Orv. Ch. p. 213. i., ubi Rsk. 2, 9. e. reddit *subsilire*, ut Ind. Ael. V. h., cf. ad Luc. l. l. p. 813. N. 64. Suid. sine χρήσει, nec coll. ad Hes.

μεῖναι λ.) Sch. e P. partim in ἐ. „habitum *oris* non mutare, σχ. *non* mutare *vultum*" quo de demum in seqq. sermo est, unde Bg. melius, haud dubie pro situ, sessione, accubitione in grabato; qua notione non tenet G. Th., ubi tamen et 863, 29. e Cels. subsistere *in* eodem *habitu*, sub „qualitas et forma corporis" quae etiam hic obtinet in sedendo et cubando, ut dicebam, ad quam notionem et ap. Stp. Th. noster locus referetur, qui in v. tantum e Nostri alio et Dem. loco habet rectionem de pers. cum ἐπὶ et gen., nec simile quid in praep., per quam hic variatur cum pr. ἐν, recte comparante illo has praep. ib. 1, 1209. E. e., ut Noster diserte 2, 5, 8. m. μένων καὶ τότε ἐν — σχήματι, cf. Ind. Dem., tropoque remoto, cubare porro, ut ante; Nostro respiciente sane Lat. Bg. formulam, ubi additur pron. aliquod, cf. G. Th., ut libere hic a Bg., quasi fuerit ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχ., quomodo tamen non correxerit, cum, qui manet in statu, simul maneat in eodem.

ἐπὶ τ. σχ.) i. e. ὡς εἶχεν. Cod. vitiose ὀχημ. Saepius autem litterae σ et ο a librariis parum diligentibus permutatae sunt. Sic ap. Xen. Cyr. l. 5. c. 1. in Bas. ed. exstat εἰ οἷόν τε pro εἰσιόντι, et l. 6. c. 4. οὐ δή που pro σὺ δή που, et in inscriptione capitis 22. l. 4. Euseb. de Vita Const. ὅπου δὴ pro σπουδῇ. *Stroth.*

τὸν Λαῖτ. — εἰσελθ.) Ms. dat. pendeat ab inferiori φάναι, qui saltus nimius sit, cum propius stet v. προσειπ., quod tamen modo cum acc. pers. novi; ut potius error inciderit in litteris finibusque τῳ sine Iota et

φόνῳ ἥκειν, προσειπεῖν τε, καὶ θαῤῥοῦντι, μηδὲ ὠχριάσαντι τῷ προσώπῳ [a], „Πάλαι μὲν, „φάναι [b], καὶ πάσης νυκτὸς τό-

queretur, et constanti minimeque pallenti vultu, *Du-* 16. *dum equidem*, diceret, *et quavis nocte hunc finem vi-*

a) M. Ba. punctum cum Bc. b) In M. Ba. φ. stat sine commatibus. *Mart.* Diffident hic etiam edd., sed ut in re levi nec memoranda, potiusque hoc accentus discrimen φᾶναι in A. al., v. N.

τον, it. τι et τα, quanquam et P. habuerit eandem lectionem, qui tamen et liber fuerit, ut in rel. per hanc regionem.

δοκοῦντας) Mss. sing., ad pr. inf. μ. tractus, atque adeo ad Pertinacem, sit in sensu activo, pro *putantem*, eos *venire* rel., ut quaedam loca e Bud. reddita profert Stp. Th. 1, 1029. F. m. it. G. e., et iterum diserte P. habet, nisi et hic liberius egit, potestque Glossator ad unum retulisse Laetum, non intelligens genus synesis s. synthesis, cum plur. ponitur verbi s. particip. post casum personae unius, cui alia adiungitur alius casus et interveniente praep., ut *Laetus* cum *Electo*, aut enunciatione singulari, quae h. l. per particip. expressa est, *Laetus*, ingressus *cum Electo*, s. *qui* cum El. *ingressus est*, quibus par quoque illa ratio per copulam meram iunctarum duarum pers., vel rerum adeo, *Laetus* et *Electus*; in quibus omnibus, cum plures sint pers. vel res, apparet etiam caussa adiuncti numeri plur., cuius figurae, (nominant et syllepsin casuum,) quoad est huius loci, e media illa classe, in nomine pers. cum enunciatione alia, iunctoque sing. et plur. participii, duo exempla dedit Reich. ad Gem. Pl. p. 55. N. f) e p. 90. i. et 113. l. 6., ubi tamen non bene tantum *nominativus* pers. ponebatur, cum alius casus esse queat, ut hic est accus. in oratione obliqua.

ἐπὶ φ. ἡκ.) In marg. Ox. Leisn. „caussa finalis“ cf. 1, 2, 2. ad Luc. 1, 791. e. 2, 257. N. 46. et p. 793. N. 32. Vig. p. 601. Nr. 12. Ind. Ael. V. h. Xen. Mem. S. et Cyr. it. Fi. Pal., deserto P., reddente Sch. in v. „adesse caedendi caussa“ at Bg. manente in praep. aliqua, cui par ad sensum Lat. *propter*.

θαῤῥ.) F. θαῤῥοῦντα, in accus., μηδὲν ὠχρ. *Reisk.* Per quod postr. pron. asyndeton existat, copulam agnoscente P. (unde Bg.) liberius, it. vulg. dativum, quem et Bg. iungit cum subst. πρ. e P., sed Stp. Th. 1, 1505. A. e. „P. ap. Herodi. (sine numeris) θαῤῥοῦν πρόσωπον vertit, *vultum* audaciae *plenum*: at ego maluissem *fiduciae* plenum“ recte, sed severius per adi. simpl. *fidenti*, ap. G. Th. cum Gr. n., aut *confidenti*, quod ib. Servius per Lat. Bg. explicat, i. nullum timorem et tristitiam prodenti, sed et fiduciam ac tranquillitatem, tacente G. Th. de omnibus illis adi. cum subst., (quod h. l. de fronte, oculis et genis valet,) etiam Stp. Th., ubi tamen cum Lat. Bg., it. in part. ὠχρ., ubi Bg. e P. severe, pro adi. pallido, etiam ap. G. Th. cum Gr. n.

φάναι) Copulatum cum pr. φασὶ, fere ut ἔφη post εἰποῦσα 1, 17, 9. e., Sch. tantum afferente „*dicere*, per ά acut., ad differ. φᾶναι verbi φαίνω“ ut Suid. 3, 577. e. φάναι, εἰπεῖν, φᾶναι δὲ ἀντὶ τοῦ λάμψαι, sine N., nec coll. ad Hes. 2, 1493. Nr. 2, tacente etiam Stp. Th., cf. 1, 17, 16. Tum Bg. per syn. in πασ., fere e P., sed plane in τόδε, cf. Stp. Th. aliunde et 1, 5, 4. e.

„δὲ τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' „ἐλπίδος, μόνος τὲ τῶν πατρῴ-„ων c περιλειπόμενος φίλων ἔτι,

tae sperabam: cumque solus ex paternis sim adhuc reli-

c) M. Ba. et Vi. πατρ. ἔτι περ. φίλων λ. v. N.

εἶχ. δι' ἐλ.) futurum cogitabam, futurum praesentiebam. *Leisn.* Sed Sch. „ἐλπ. *expectare* malum, h. e. metuere, δ. *sperare*“ e P. hoc cum Bg., pro quibus severe dederim e Cic. ad Att. 11, 21. *habui* in *spe*, quae formula deinde mutari potest in privum v. Bg., et in Sch. illa, cf. Stp. Th. 1, 1317. H. „ἔχω cum praep. — frequentissime reddendum est verbo Lat., habente significationem verbi Gr., a quo deductum est nomen (subst.) vel quod deducitur a nomine, illi adiuncto, ut — ἔχω δι' ἐλπ., Herodi. ἐλπίζω, (sine loco quo diserto et alio auctore, et iterum p. 1197. E. m.) dicitur et δι' ἐ. ἐχ. ab Herodi. (sic tantum, et sine Vs., denique p. 979. A. m.) διὰ constructionem (cum gen. et v. ἐχ.) eandem habens, non semper reddi potest praep. *in*, sed saepe δ. cum gen. et v. per unicum Lat. verbum interpretamur, aut verbum cum nomine, nonnunquam et aliter, ut δ. ἐλπ. ἐχ. *sperare*, ap. eundem Herodi.“ quorum illa religio in Lat. *in* tollitur Cic. loco, cf. ad Luc. 2, 143. b. N. 30. ex h. l. „*hunc* exitum *vitae*, i. e. necem a percussoribus immissis, *diu* sperabam, i. e. metuebam“ et eandem formulam in Ind. Ael. V. h. v. ἐχ. et Dion. H. S. T. 1. v. δ., ubi et similes cum aliis subst., it. Luc. Ael. V. h. et Xen. Cyr. Z. v. δ. it. ad Vig. p. 568. N. 68. cum praecepto simili Stp. et ex h. l. „hunc *vitae* exitum *expectavi*“ p. 566. Nr. 2. et p. 244. N. 57., ubi recte comparatur Lat. illa formula nostra „sic *in* spe *habere*, pro sperare dixit Sall. Cat. c. 31.“ §. 7., ubi v. Cort. p. 193. b. e., qui tamen argutatur „*in* spe *habere* est fere certo et in praesenti sperare“ melius comparans syn. *esse* in *spe*, tacente G. Th. in v. *hab.*, non item in subst. 519, 14. „hab. *aliquid* in *spe*, i. sperare“ sed modo e Cic. illo, cf. ad 1, 3, 11. e. et de δ. pro ἐν 1, 7, 9. m.

περιλειπ.) Mss. glossam in ordine alio, transposito adv., ut suo v. propius esset et maior etiam laevitas, sine omni hiatu, neque necessitas requirit, (cum liber sit situs in adv., ante et post v.: etiam obvium id in fine enunciationis,) neque adiuvare videtur P., sed magis Bg., qui ex eodem iterum μόνος cum gen. libere tractatum servat, ut §. 10., pro quibus Noster hic variat tum addito adv., tum participio alius temporis, ubi Sch. fere cum P. „*qui* reliquus *essem* solus *amicorum*“ per impf. (pro Bg. praes.) sed et retenta istius libertate in pron. relat. pro copula τὲ, unde reliqua Nostri oratio seriesque eidem P. erat dissolvenda, ubi Sch. in pr. „ἐπ. *super* me *cunctantem*, βρ. differentem *diu* mihi mortem inferre“ e P. partim, nihil monens de v. ἐθ. cum particip. pro inf., quod procedit in v. affectuum, tacentibus Stp. Th., Poss. Synt. et Call., it. Indd., nisi sumas v. cum acc. pers. et participium huic modo adiunctum, *mirabar Commodum*, dum *cessabat*, s. *quod*, cf. G. Th. 293, 12. te *bella* loquentem *miretur*, pauperrimo Stp. Th. in v. βρ., nec N. T. spectante, sed huc sine Vs. et Lat. Bg., quod cum Stp. *tardare* ap. G. Th. cum Gr. n., ut alterum eius *cunctare* et Bg. ib. modo cum praep. Bg., quae melior, quam Sch., nobis *an* s. *bey*, cf. absolute positum v. β. Ind. Arist. Kust., cui add. Thesm. v. 668., et Luc., ubi et cum pr.

„ἐθαύμαζον ἐπ' ἐμοὶ Κόμμοδον „βραδύνοντα. τί δὴ μέλλετε; ὑμεῖς τε γὰρ δράσετε „τὸ[d] κεκελευσμένον, ἐγώ τε πονηρᾶς ἐλπίδος καὶ φόβου συνεχοῦς ἀπαλλάξομαι.“ Πρὸς

quus amicis, mirabar in me
17. *Commodum ceſſare. Quid*
ergo cunctamini? Nam et
vos facietis imperata, et ego
mala ſpe metuque aſſiduo li-
18. *berabor.* Ad haec Lae-

d) Art. deeſt in A. 2. mendoſe.

πατρὰ ex 1, 622. pen., cui add. p. 233. l. 65., ſed de re Ael. V. h. et Phocyll. v. 78. et med., ignotum Stp. Th., ap. Abr. Dl. Th.

τί δ. μ.) Bg. in δὴ, ad noſtram ſententiam, fere e P., ſed in v. μ. cum Sch., tacente hinc Stp. Th., cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ut ap. Luc. 1, 376. l. 2. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; quid *ergo* vos *amplius* (etiam ſ. tandem) *cunctamini?* cf. p. 597. e. μὴ μέλλε οὖν, *noli* ergo *cunctari*, in qualem negativam mutari etiam Noſtri enunciatio ex interrogatione poteſt. μὴ δὴ μέλλετε, *ne* igitur *cunctamini.* Mox Bg. ſeverius in τὲ γὰρ — δὲ et in temp. δρ., ſed e P. in numero alio particip., ubi Sch. „imperatum *facere*“ quem ſing. ignorat G. Th. cum Indd. et Niz., ubi modo, *ſeſe*, quod *imperatum* eſſet, *facturos*, ut Stp. Th. non tenet hoc particip., (cf. Ind. Luc. v. e. ſed hoc cum v. δρ. per analog. tum Lat. illam antea, tum Gr. cf. ad 6, 1, 24.) ſed formulam ſyn. in plur. et ſing. per particip. praeſ., quo alibi Noſter variat.

πονηρᾶς ἐλπ.) mali futuri praeſenſio hic πονηρὰ ἐλπίς. *Leisn.* ſ. mali abſentis expectatio et cogitatio, ut contra *bona ſpes*, per adi. quoque, pro gen. ſubſt., praepoſito hic univerſo ſubſt. et ſequente definiente magis, cf. 1, 3, 11. e. et 1, 7, 2. e., nihil ut ſimile habuerim, quam Luc. 1, 846. l. 67. πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, male *ſane* de *rebus* ſuis *ſperavit*, et 2, 740. l. 35. ἐλπίδας ἀεὶ πονηράς, *ſpes* ſemper *malas*, G. Th. tacente, et Sch. π. „triſti *ſpe*, (e P. partim, ut et) φ. a *formidine* perpetua *liberabor*, σ. continuo *timore*“ Stp. Th. 3, 224. F. ſine Vs. huc ſpectante, ſed in marg. praeeunte Bg.

ἀπαλλαξ.) ego *a* prava *ſuſpicione* et *metu* perpetuo *liberabor.* Hic med. pro paſſ. videtur poſitum. Antiph. Or. 1. p. 22. (R. Or. V. 7. p. 614. l. 27.) μᾶλλον φιλησομένη ὑπὸ τοῦ Φιλόνεω, magis *amanda* a *Philoneo*, pro φιληθησομένη. Ipſe Herodi. 8, 7, 16. διοικήσεται pro διοικηθήσεται, v. D'Orv. Ch. p. 261. (immo p. 692. m. v. 27.) Bacch. et Ern. ad Xen. Apol. §. 26. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „pro ἀπαλλαχθήσομαι“ tacente Stp. Th., ſed ad ſenſum ſaltem ſic accipientibus Sb. Ind. „liberabor *metu*“ et Sch. hinc partim „*liberabor* a *formidine*“ reſpicienda rectione, ut gen. pendeat a praep. in v., cf. 1, 7, 1., ſed Dreſ. de V. med. p. 180. m. „med. ἀπ. — valet *ſe* liberare *ipſum*, ut ap. Herodi. 2, 1, 17. ἐγω — ἀπ. *me* que *aliquando* a *triſti* ac *perpetua* formidine *liberabo*“ quae redeunt tandem ad paſſ., eoque ſenſu medium univerſe, et nominatim fut. eius, cf. in noſtro v. Xen. Cyr. 4, 5, 46. e. πραγμάτων ἀπαλλαξόμεθα, 5, 2, 32. τοῦ φόβου ἀπαλλάξονται, cum artic. ſine diſcrimine, it. 'Ανβ. 5, 1, 8. et 7, 1, 3. it. Luc. 1, 551. l. 95. ſine N., ſed Moer. p. 13. cum N., ubi et de aliis v., de quibus cf. ib. p. 21. N. 1. p. 116. N. 1. p. 123. N. 2. p. 367. Thom. M.

ταῦτα ὁ Λαῖτος[e], „Οὐ παύσῃ, „ἔφη[f], ἀνάξια σαυτοῦ καὶ τῶν „προβεβιωμένων σοὶ λέγων; οὐ „γὰρ ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σῷ ἥδε

tus, *Non desines*, inquit, *indigna te et anteacta vita tua loqui? Non enim in perniciem tuam hic noster ad-*

e) ὁ Λ. deest in M. Ba. *Mart.* v. N. f) ἔφη utrinque non habet commata. *Mart.* cf. §. 16.

p. 135. N. 5. p. 620. post Nr. 4. p. 852. N. 4., tum Bud. C. 1257, 39. lib. de V. med. Fi. p. 56. et 305. e., id. ad Well. p. 344. e. Z. ad Vig. p. 184. b. m., porro ad Thuc. 54, 19. N. 23. it. p. 155. N. 59. et p. 460. N. 89. Abr. Dl. p. 152. m. ad Aesch. 1, 91. 318. in. it. L. Arist. p. 178. m., ad Ael. V. h. 7, 10. e. R. Or. V. 3. p. 542. e. 678. N. 78. V. 4. p. 203. N. 88., ad Xen. Mem. S. 3, 7, 9. Ern. et Hdb. p. 142. i., Schw. ad Onos. p. 18. N. 29. Barn. Eur. Hel. v. 359., denique Indd. Z. Xen. M. S. Pol. et Cyr. Lat. v. *med.*, praeterea in rectionem et notionem illam Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. N. T. L. et Obs. Krb. p. 124., ubi cum praep. eadem in v. separatim „ἀπαλλαγήσομαι ἀπ' αὐτοῦ, *ab* eo *liberabor*" Loesn. p. 118. i. Kypk. T. 1., it. per vicina Eur. Phoen. v. 1084. ὥς σ' ἀπαλλάξω φόβου, *quia* liberabo *te* a *metu*, it. Dem. 556, 27. et R. Or. V. 6. v. δέος, it. in v., ut et in hoc tropico verbi sensu lateat proprius et princeps, quem equidem statuerim, pro amovere, amoveri, amovere se. Caeterum ap. Beger. p. 684. ad numum Pertinacis primum scribuntur haec „providentiam Deorum adumbrat, qua Pertinax, dum mortem expectat, orbis imperium, etiam invitus, accepit."

οὐ παύσῃ) Interrogationi huic est vis imperativi, παῦσον, (immo παύου in pass. s. med. s. παῦσαι.) Sic §. 22., ubi Pertinax huic interrogationi similem, quasi irridens, (vel potius tantum imitando et huc respiciendo,) reponit interrogationem, (οὐ παύσεσθε κ.) Sic Act. 13, 10. (οὐ παύσῃ διαστρέφων κ.) *Leisn.*

Ad quem sacrum locum simili errore Pric. „οὐ π. hic est παῦσον" subiectis Nostri locis illis sine Vs., hic Sch. cum Bg. e Stp. marg. reddente, „*desines — dicere*" sed P. per imperat., cf. 1, 6, 4., e quo et cum Bg. partim Sch. ad sq. τῶν πρ. „vita *anteacta* s. *superiore* tua *indigna*" verbo pass. cum dat. pers. mutato in subst. cum particip. s. adi. et pron. possess., pro *indigna* iis, *quae* tibi s. *a* te *acta* sunt *ante*, s. *in* priori *vita*, quorum prius simplex firmes e 2, 5, 6., ubi explicandi causa adiicitur, ἀνάξια τῶν προβ. αὐτῷ καὶ προπεπραγμένων, quem locum Nostri tantum Sb. Ind. et Stp. Th. novit cum simili Synes. et Plut. sine Vs. sub „τὰ προβεβιωμένα, vita *anteacta*" ut et hic in marg. dederat, ad Plut. Hs. 14, 10. τὴν δόξαν τῶν πρ. ἐξέχεαν, *omnem* ante *acta* vita *collectam* effuderunt *gloriam*, tacentibus N., sed Ind. „*rerum* ante *actarum*, (suppleto quasi subst. χρημάτων s. πραγμάτων) th. προβιόω, quod non in usu" nec reperi quid, praeter Ios. 1, 234. s. 15. i. ὧν τὴν μαρτυρίαν ἀληθῆ ποιήσει τὰ προβ., quorum *testimonium* ratum *faciet* vita *anteacta*, qui cum Nostro duxerit e Dem. 315, 5. τὰ σοὶ κἀμοὶ βεβιωμένα, it. 600, 17., sed sine dat. pers. 609, 22. τὰ πεπραγμένα καὶ βεβιωμένα, it. 751, pen. et 789, 19., cf. 403, 15. 24. 563, 17. 617, ult., p. sq. l. 11. 758, 10. et 21. it. Aesch. Or. epist. Rs. V. 3. p. 675. pen. et Sammet. Ind., it. Lys. R. V. 6. p. 760. e. it. Bud. C. 1515, 40.

„ἡμῶν ἡ [g] ἄφιξις, ἀλλ' ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ τε ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. κεῖται μὲν γὰρ ὁ τύραννος, δίκην δοὺς τὴν προσήκουσαν [h], καὶ, ἅπερ αὐτὸς ἡμᾶς δρᾶσαι [i] διε-

ventus, *sed in salutem cum nostram ipsorum, tum Ro-*
19. *mani imperii. Iacet enim tyrannus, poenasque dedit debitas, et, quae ipse*

g) Art. deest in Lu. vitiose. h) Comma hoc in solis B. 1. R. et Bc. 2., pro colo Stp. rel., it. puncto A. et al., v. N. i) M. Ba. δρᾶσαι ἡμᾶς v. N.

ἐπ' ὀλ.) Sch. in pr. et nom. „*tui* exitii *causa*, mortem tuam *petentes*, (e P. fere in postr.) — salutis causa" contra Bg. ducente e Stp. marg., etiam quoad omissum v. subst., it. in ἧδε et ἡμῶν per alium casum, secus ac Sch. in „ἀ. nostri *ipsorum*" sed Stp. Th. 2, 1274. A. m. „οὐκ — ἀφ., ad exitium et mortem tibi afferendam" partim e P., sed plene totum Nostri locum in v. σωτ. i., cf. Dem. 361, 3. Φίλιππος ἀπηγγέλλετο — ἐπὶ τῇ τῶν Φωκέων σωτηρίᾳ παρεληλυθέναι, et Ios. 1, 729. e. κηρύσσειν περὶ τὸ τεῖχος, ὡς ἐπ' ἀγαθῷ τε παρείη τοῦ δήμου καὶ σωτηρίᾳ τῆς πόλεως, sese *propter* populi *utilitatem* urbis *que* salutem *adesse*, cf. §. 15. e. ἐπὶ φ., quocum variatur per subst. syn. ὀλ., quo de cf. 4, 4, 1.

κεῖται) Bg. e P. omnia, etiam in oppresso μ., ad sq. §. δὲ referendo, sed Sch. „κ. *iacet* interfectus" quod Gr. particip. φονευθεὶς diserte additur 7, 5, 15., ut servandum potius sit Lat. severum, et intelligendum hoc cum Gr. de iis, qui humi prostrati sunt post mortem ac caedem, et interdum etiam in sepulcro sibi, cf. Hom. 'Οδ. γ', 109., ubi praec. κατέκταθεν, quanquam deinde, ut supra in v. πεσεῖν, potest consequens pro antecedente sumi, ut κεῖσθαι dicatur et *iacere*, qui caesus sit ac mortuus, cf. Sb. Ind. e Zos. 3, 30, 8., ubi de iis, qui post pugnam in campo nondum sepulti iacent, διερευνώμενοι δὲ τοὺς κειμένους, *quum* que *humi* iacentes *perquirerent*, bene expleto subst. ἐν τῇ γῇ, s. adv. χαμαὶ, Ind. Sb. „οἱ κ., caesi *et* humi *iacentes*" Stp. Th. 2, 160. F. m. ex Hom. sine loco et Nostri duobus sine Vs. „quibus in locis exponi etiam potest *iacere*. Dicitur enim *iacere*, qui mortuus est" Hes. 2, 217. m. cum N. 11. Schol. Soph. Ai. v. 1008. L. Ern. et N. T. Krb., Abr. Dl. Th. p. 236. e., ad Luc. 3, 317. e. Kl, Tyrt. p. 52. e. Harl. Chr. Gr. p. 23. N. 22. Hs. Fa. Aes. p. 61. cum Ind. it. Fi. Aesch. et Dion. Cas. it. cum diserto ἐν τῇ μάχῃ Ael. V. h. et G. Th. Nr. 5. In sq. formula δικ. δ. πρ. Sch. „*quum* luisset *poenas*" fere cum P., e quo Bg. resolvit particip., manens in severo Lat., cf. 1, 8, 12. e., Stp. Th. v. utr. aliunde, Abr. Dl. Th. p. 301. e. it. ad Aesch. 2, 188. e. Ern. ad Hom. T. 5. p. 50. e. Thom. M. p. 227. Ind. Xen. Bach. 'Ανβ., Cyr. et Pol. Z., Polb. Dem., qui pauperrimus, cf. 382, 25. τὴν προσήκ. δ. δεδωκότες ἂν εἶεν, cum diserto Nostri adi., it. 544, 11., ubi Bg. e P., etiam Stp. Th. aliunde, sed ap. G. Th. severum *conveniens* sine Gr., nec de subst. Bg. aut simili.

καὶ ἅ π.) Bg. omittit interpretari haec verba, καὶ — παθ. *Leisn.* in m. M. Bg., unde exciderint potius scribae culpa, cum et teneat P., e quo partim restituimus; Stp. Th. 3, 61. F. i. v. πασχ. huc respiciente sine Vs., sed tacente in v. δρ. et διαν., quod tamen cum simpl. nostro etiam reddit, ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Bud. C. 1012, 42. Gottl. Pl. Menex.

„νοεῖτο, ταῦτα πρὸς [k] ἡμῶν „παθών [l]. ἡμεῖς δὲ ἥκομεν „σοὶ [m] τὴν βασιλείαν ἐγχει- „ριοῦντες, ὃν ἴσμεν προύχοντα [n] „ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ σω- „φροσύνῃ βίου, μεγέθει τὲ [o]

nobis facere cogitabat, ea 20. *passus est a nobis. Nos vero adsumus tibi imperium tradituri, quem scimus eminere in senatorio ordine temperantia vitae, amplitudine*

k) M. Ve. πρὸ mendose, ut et Stroth. „Cod. vitiose.“ l) Mss. tres ἔπαθε. v. N. m) Hoc acc. Stp. Sb. et Lu., pro rel. reiecto, ut post σοὶ comma in A. cum B. 1., v. N. n) προὔχ. sic simul cum leni A. al. v. N. o) τὲ in M. Vi. deest. *Loc.* etiam in M, Ba. v. N.

p. 42. N. 69. Ind. Xen. Mem. S. Thuc. et Dem., cui add. 876, 6. et ad sententiam simile 883, ult. ἐκεῖνος μὲν οὖν οὕτως, ὥσπερ ἄξιος ἦν, κακὸς κακῶς ἀπώλετο, ἃ τοὺς ἄλλους ἐπεβούλευσε ποιῆσαι, ταῦτα παθὼν αὐτὸς, cf. 1, 13, 4. m. In M. Ba. autem alius ordo hic tollit cum laevitate etiam antitheton illud in vicinis αὐτὸς ἡμ. pron. Sed Mss. omnium tempus finitum iterum, pro particip., nec a P. agnoscitur, et e glossa est, forsan illa e simili loco 7, 5, 15., vel hinc, quod e depravato παθεν aliquis, addito augmento, finxit novitatem. Nos quidem, cum Bg. coepisset resolvere particip. in pr. δοὺς, etiam debuimus in altero παθ. id facere, etsi per se a pr. tempore finito κεῖται pendent utr. participia; unde et distinctiones omnes maiores per hanc regionem sustulimus, et praeterea post καὶ comma dedimus, ut magis appareret rectio, κεῖται — δοὺς — καὶ — παθ.

ἥκομ.) In M. Bg. nihil distinctionis erat usque ad ἐγχ., quocum v. manifesto iunxit P. σοὶ dat., post id ponens, quocum et ego retulerim dat. illum potius ad ἐγχ., quam ad ἥκ., quanquam per se procedit, et alibi cum hoc v. stat, quia hic magis in v. ἐγχ. necessarius est ille casus de consilio loquentium; unde aliquando post ἥκ. comma statuemus, ignorante Stp. Th. fut. v. ἐγχ., cum Lat. tamen Bg. e P., quocum ille et in ἥκ.

προὔχοντα) *eminentem.* Sic loca eminentia, ut promontoria et extrema littora dicuntur τὰ προὔχοντα. *Stroth.*

Variante Nostro pro ἐξέχειν et ὑπερέχειν 1, 8, 11. et 16. m., non habet Stp. Th. Lat. Bg. (deserto P., pro superare alios, hic in Gr. cum abl. rei s. modi,) sed aliunde in contracta verbi Gr. forma simul lenem, secus ac hic in ed., qua de synaloephe v. Koen. ad Greg. p. 47. N. 81., cum aliis et ipse lenem adhibens, dum nos relinquimus scripturam in talibus deprehensam. Sic idem Stp. nec profert plur. hunc v. ἴσμ. cum auctore, cf. Ind. Luc., nec v. cum particip. pro inf., cf. 2, 5, 12. In sqq. Bg. e P., sed Noster, varians quoque pro σώφρονι βίῳ, respicit simul ad §. 8. huius cap. simplex πρεσβύτην σώφρονα.

μεγέθει) Ms. τὲ omissum iterum ante καὶ, intervallo sequens, sed hic forte ob pr. similem syllabam, aut quia in tribus membris alioqui non habere solet copulam medium, ubi P. quoque agnoscit copulam, sed Bg. libere nullam, Sch. in ἀξ. ponente tantum Lat. gen. Bg., quo de alibi, i. e. cum propter sapientiam et honestatem sis in honore, et pareant verbis consiliisque tuis alii; nisi h. l. capias iterum de dignitate, pro magistratu eminentiori inter senatores, cf. 1, 17, 2. Sed nostro ex

„ἀξιώματος καὶ ἡλικίας σεμνό-„τητι, ποθούμενόν τε καὶ τι-„μώμενον ὑπὸ τοῦ δήμου [p]. „ὅθεν κἀκείνοις [q] εὐκταῖον, καὶ „ἡμῖν σωτήριον τὸ πραττόμενον „ἔσεσθαι προσδοκῶμεν.“ Πρὸς ταῦτα ὁ Περτίναξ, „Οὐ παύ-„σεσθε [r], ἔφη [s], χλευάζοντες

auctoritatis et aetatis gravitate, carumque populo ac venerabilem; unde et illis opta-
21. *bile et nobis salutare, quod agimus, futurum speramus.*
22. Ad haec Pertinax, *Non desinetis*, inquit, *ludere hominem senem, tantamque mi-*

p) Colon hic Stp. rel. cum M. Bg., sed comma aut punctum in al. q) Sine Iota κἀκ. A. al. r) παύσεσθαι B. 1. al. mendose. s) In M. Ba. ἔφη iterum ne commata quidem habet. *Mart.* cf. §. 18.

loco nescio, an possit negari, Pertinacem fuisse adhuc Praefectum urbi, cf. §. 13., qui forte simul fuerit in senatu tamen; cf. 2, 6, 12.

ἡλικ. σ.) aetatis *maiestate* s. *gravitate*; quia nimirum canities quandam gravitatem et modo non maiestatem affert. Sic alibi τὴν μὲν ἡλικίαν σεμνὸν dicit. Pol. autem ita hunc locum vertit, (vel *aetate* etiam *et* gravitate *morum*,) quasi legerit ἡλικίᾳ καὶ σεμνότητι. *Steph.*

Ille Nostri locus est de eodem Pertinace 2, 2, 16., ap. quem et de senibus hoc epitheton est quater 2, 10, 7. 2, 13, 12. 6, 1, 3. et 8, 8, 19., sicut nostro cap. §. 10. e. meram σεμνότητα Leisn. explicabat ex h. l., ubi redeat tandem eodem aetas gravis et aetas venerabilis, cf. Ios. 2, 409. l. 7. ἡγεμόνα, γήρως σεμνότητι — κεκοσμημένον, *senectutis* gravitate *decoratum*, P. errorem non sequente Sch. in „ἡλ. *aetatis* senilis *gravitate*, σ. *veneratione* s. *gravitate* aetatis“ sed Sb. Ind. hinc et §. 10. „*venerabilis gravitas*, s. maiestas“ nimium tamen ut sit simul iunctum adi., quod e P. in particip. τ. tenet Bg., ut et alterum in ποθ. cum alio ordine in subst. et casu alio dat., pro *amatum* et *cultum* a *populo*, Stp. Th. in v. π. pass. aliunde tenente notionem nostram, sed in neutro particip. Lat. Bg.

κἀκείνοις) Per synesin plur. pron. demonstr. post subst. collectivum τοῦ δήμου, cf. Z. Xen. Pol. p. 55. a. e. §. 9.; praeter Lat. in σωτ., ducente Bg. omnia e P., (dum Sch. modo in πρ. etiam praemisit *expectamus*,) sed paupere Stp. Th. in adi. εὐκτ., cum Lat. Bg., cf. Poll. Suid. 1, 893. e. et Luc. Ind.

οὐ παύσ.) Sic paulo ante §. 18. οὐ παύσῃ λέγων; *Steph.* Hic Sch. iterum cum Bg., qui rel. cepit e P., πρ. per adi. cum subst., quasi assumto ἄνθρωπον s. ἄνδρα, quod et simul erat §. 8. i., ubi Bg. aliter, nihil tale tenentibus L. Ern. et N. T. it. Stp. Th. qui tamen 4, 530. E. m. in v. χλ. e Nostro „l. 2. οὐ — πρ., *non* desinetis *seni* homini *illudere*, senem *hominem* ludos *facere*, s. *ludificari*? Omnino enim putabat, eos ad se interficiendum a Commodo missos, quum illi contra imperatoriam dignitatem deferrent“ hic, ut ap. G. Th. in Bg. sine Gr. Nr. 2. „iocari et irridere, — deludere alterum, — decipere, — *ludifico*, — deridere, s. per iocum et ludum fallere“ ut mox sequitur ap. Nostrum ἀπατῆσαι, cf. Munth. p. 211. et Loesn. p. 168. m.

„πρεσβύτην, καὶ τοσαύτην „μου[t] δειλίαν κατεγνωκότες, ὡς „πρῶτον ἀπατῆσαι[u] βούλεσθε[x], εἶθ' οὕτω φονεῦσαι;" „Ἀλλὰ μὴν, ἔφη ὁ Ἔκλεκτος[y],

hi imputare timiditatem, ut prius decipere velitis, deinde sic occidere? Atqui, in-
23. quit Electus, *quando*

t) Sic nudum pron. in omnibus edd. u) ἀπαιτ. B. I. R. mendose. x) Sic etiam M. Ba. *Mart.* ut et rel. Mss. tacite, it. edd., praeter βούλεσθαι B. I., v. N. y) Colon hic in M. Ba.

δειλίαν) Cur timiditatem aut δειλ.? *Leisn.* in m. M. Bg. et Ox. Quoniam senibus interdum est timiditas, et per eam illi ad aliquid facile permoventur, in primis instando et urgendo vehementius, quam Pertinax noluerit de se cogitari, negans, se esse adeo timidum, ut accipiat faciatque, quod velint, sed se satis adhuc fortem esse intrepidumque, ut renuat repugnetque; sicut et in superioribus nullum prodiderat timorem §. 14. sqq. Hactenus procedat Bg. e P. Versio, et vulgata omnium librorum lectio, agnita quoque a Stp. Th. in v. κ. cum P. Vs., quam tamen et ipse olim emendabam in illud Dem. 875, 6. τοσαύτην ὑμῶν εὐήθειαν κατέγνωκεν, aut Luc. 3, 36. l. 84. κατεγνωκότες μου — ἄνοιαν, aut in ἀβουλίαν, *imprudentiam*, incogitantiam, amentiam, stultitiam, quod ad litteras vulgatae proximum videbatur, ut et ἀδηλίαν, *ignorantiam*, imperitiam, cf. L. Ern. et Suid. non coll. ad Hes. ut prima α littera periret ob pr. υ, sed deinde ει ex η corrumperetur. Nunc quidem toleravi repertum, cum haberet aliquam saltem sententiam, cf. 1, 6, 15. e.

ὡς — βουλ.) Malim βούλεσθαι. *Steph.* Quod, a Sch. in β. repetitum per Lat. P. et Bg., habet speciem aliquam ab usu Nostri frequente tum in continuis iunctisque inf., tum in ὡς pro ὥστε cum inf., et a multa confusione finitionum σθε et σθαι, ut tamen ὡς pro ἵνα s. particula finali tolerem cum indicativo et finito tempore per exempla L. N. T. Krb. p. 749. Nr. 9. et Schw. p. 1445. b. Nr. 10), et quia affine illud ἵνα etiam sic usurpatur. In rel. Bg. partim e P., cf. Lat. ad ἀπ. (ap. G. Th. etiam cum Gr. n.) 1, 13, 10. m. in compos. ἐξαπ., pro quo hic Noster per simplex variat, sed severius, quam P., in εἶθ' οὕτω, expressa utr. particula, aliis fere οὕτω negligentibus, ut redundantem, cf. Ind. Sb. aliunde, *postea*, Fi. Pal., *tum* vero, *deinde*, non reddens in Ind. The. e prooem. §. 4., ubi Caf. ed. *postea vero*, it. sine Vs. Ind. Fa. Aes. Hs. et Ael. V. h., ubi 1, 4. e. ita *deinde*, sed 1, 16. i. sic *demum*; ignorante formulam Stp. Th., non item syn. 1, 1160. F. m. „ἔπειθ' οὕτω, *tum* demum, *deinde*" cf. sine Ind. Dem. absolute 25, 18., it. interiectis quibusdam 133, 2. sq., ut hic, 44, 18. πρῶτον μὲν — εἶτ' αὐτοὺς οὕτω λ., it. Fi. Theo. prooem. l. l. πρῶτ. μὲν — εἶθ' οὕτως λ., sicut quoque hic εἶτα, ut alias, capi licebit pro Lat. *et*, sed οὕτω pro Lat. *tum* s. *deinde*, cf. ad N. T. Obs. Krb. p. 143. e. Munth. p. 194. e. 273. e. Kypk. 1, 359. m. Reich. ad Gem. Pl. p. 92. e. it. Hor. Turs. p. 467. m., alioqui, proprie sumto εἶτα, venias ad figuram ἐκ παραλλήλου et Lat. *tum deinde*, s. *tunc deinde*, it. *deinde tum*, s. *deinde tunc*, it. *deinde post*, s. *deinde postea*, pro uno *deinde* s. *tunc*, cf. Hor. Turs. et hunc cum G. Th. de *ita demum* et *sic demum*.

ἀλλὰ μ.) Sch. „π. credidisti *nobis*" pro quo Bg. melius e P. perf. per

„ἐπεὶ λέγουσιν ἡμῖν οὐ [z] πεπί-„στευκας, λαβὼν τουτὶ τὸ γραμ-„ματεῖον, (γνωρίζεις δὲ τὴν Κομ-„μόδου χεῖρα, οὔσης σοὶ τῆς „ἀναγνώσεως ἐν συνηθείᾳ [a],) „ἐπισκέψαι [b]. οὕτω [c] γὰρ γνώ-

verbis nostris non credis, cape huncce libellum, (nosti autem Commodi manum, cum sit tibi eius lectio consueta,) ac lege. Sic enim cognosces,

z) οὐ in B. 2. omissum vitiose. a) In M. Ba. non sunt signa ( ). *Mart.* nec in edd., nisi in Stp. rel. b) Ms. Ba. et Vi. ἀνάγνωθι v. N. c) M. Vi. οὕτως, cf. 1, 1, 5. m.

praef., ab eo discedens in λεγ. ἡμ., quod particip. cum pron. perf. reddit per subst. et pron. alius generis et possess., perite, ad Vern. que rationem potissimum, cf. Schell. de stilo p. 342. e., quanquam saltem servassem viciniora, *dictis nostris*, aut severa potius *dicentibus nobis*, cf. Luc. 1, 756. l. 92. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι, *neque* enim *talia* (tibi) dicenti *crediderim*, et p. pr. l. 79. it. 3, 99. l. 7., tenente Stp. Th. v. π. i., praeter ea, quae respondent magis Bg. „Isocr. οὔτε γὰρ ἀπιστεῖν βούλεσθαι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις, οὔτε πιστεύειν δύνασθαι παντάπασιν αὐτοῖς, (sine Vs., quae libera in ed. W. 414, 32.) Xen. Hell. 5. ὡς οὐκ ἂν πιστεύσειε λόγοις, (Th. 5, 3, 15. V. 3. p. 319.) Thuc. l. 3. πιστεύσαντες ὑμῖν, *fidem habentes* verbis *vestris*, — (etiam ex h. l.) *quando* nobis *fidem* non *habes*" quod nihil, quam P.

λαβὼν) Bg. fere e P. resolvit, sed reddit severius pron., ubi Sch. sine Vs. „Attice, τ." sed Stp. Th. *hoc*, tantum ex Arist. Nub. v. 201. sine Ind., ubi modo „τ. pro τοῦτο, Pl. 51.— B. 944." qui est alter Stp. locus, tacente Schol., sed ad Kust. accedentibus Hes. 2, 1404. m. τ., τοῦτο, sine exemplo, it. p. 1353. e. ταυτὶ, ταῦτα, nec coll. Suid. 3, 436. e., ubi in Vs. additum „Attice, *haec*" sed p. 492. τουτὶ, ἐπέκτασις, pro τοῦτο, per productionem vocis, *hoc*; ad redundantiam etiam inclinante Stp. Th. 4, 1065. D. m., etiam Greg. de dial. §. 66. p. 55., me cum Bg. faciente, ut ἰ accessio in fine vocum sit i. q. δὲ enclitica. Mox sq. δὲ, indicem parenthesis, in Ms. Bg. neglectum, e Stp. m. restituimus, cum et P. ostendisset, sed pro γὰρ acceptum, eodem tamen consilio; libere adv. *certe* addente P., unde Bg. tantum in χ., ut Stp. Th. in v. γν.

οὔσης) Omissum a P. hoc membrum totum, assequitur fere Bg., nisi quod participium resolvit, tum addit pr. αὐτῆς, ad χ. relatum, et formulam praep. cum subst. reddit per adi. s. particip., prope cum Sch. in σ. „*quum* consueta *tibi* sit *lectio*; quum solitus sis, quae illa manu scripta sunt, legere, (in ἐν cum v. εἶν.) notum *esse*, — ἀν. lectione *existente* tibi *nota*, h. e. manu eius, quae scribere solet, — οὔσ. quum *ea* sit *nota*" sed ut rectiora sint prima, ducta e Sb. Ind. v. σ. „*cum* tibi *consueta* sit *lectio*" Stp. Th. hinc nihil tenente, nec simile, nec G. Th., nec me in adversariis aut ex Indd., ut forte Noster ad analogiam modo scripserit, respiciens simul ad Bg., aut illud *familiare* mihi *est*, ap. Plin., cf. G. Th. „consuetum, solitum" sensus ut brevis sit, quum adsueveris eam manum legere, et saepe legeris eam.

ἐπισκέψαι) Hic Mss. glossa est manifesta, respiciens ad 1, 17, 14., (pro quo variat Noster hic,) et tropico verbo substituens proprium, ut Bg. e

„σῃ, τίνα τὲ [d] κίνδυνον ἐφύγο- „μεν, καὶ ὅτι μὴ σκῆψις, ἀλλ' „ἀλήθεια πρόσεστι τοῖς λεχθεῖ- „σιν.“ Ἐπιγνοὺς δὴ τὰ γε- γραμμένα ὁ Περτίναξ, πει-

quale periculum effugerimus, nec simulationem, sed veritatem inesse nostris dictis.

24. Recognita ergo scriptura Pertinax credensque vi-

d) Ꝺε B. 1. mendose.

P. cum Sch. „*inspice*, lege *libellum*“ tacente Stp. Th., cum notione tamen et Sch., et illa pro lustrare et recensere, e quibus, ut quoque nostris *ansehen* et *durchsehen*, confit notio Bg., nihil praebente G. Th., cf. Ind. Dem. et Luc. Mox neglectum a P. οὕτω, pro tunc, exinde, per id, s. proprie *eo modo*, qui praecessit, sc. inspiciendo ac legendo, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. et Dem. v. e. Nr. 2. Sed Bg. e P. in v. γν. (quod et ap. G. Th.) it. in v. ἐφ., ut in utr. v. aliunde Stp. Th., qui in κινδ. formulam tenet e solo Nostri alio loco, cf. v. φευγ. pro comp. aliquo, ut διαφ. s. ἐκφ., Ind. Dem. et L. N. T., sed nostram phrasin Ind. Thuc. et Fa. Aes. Hs. 64, 3., tacente G. Th. in simpl. v. *fug*. Denique severior Bg. in v. γνωσ. rectione dupl., per pron. et simul per coni. ὅτι.

σκῆψις) Sylb. (Ind.) commentum. σκ. est praetextus, simulatio, excusatio. Hes. σ., πρόφασις. Plat. 6. de leg. ἀγὼν προφάσεις οὐ πάνυ δέχεται, quod proverbium ap. Arist. Ach. v. 391. his verbis legitur, σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέχεται, *excusationem* hoc *certamen* non *admittit*, v. Leop. em. 13, 7. (ap. Grut. Lamp. T. 3. p. 270. e.) Vide, an idem sensus vocis ap. Lycurg. adv. L. p. 124. (R. Or. V. 4. p. 162. l. 15.) τί γὰρ ἔδει προφάσεων, ἢ λόγων, ἢ σκήψεως; ἁπλοῦν τὸ δίκαιον, ῥᾴδιον τὸ ἀληθές. *Leisn.*

Sch. „praetextus“ et P. et Sb. deinde, quorum primum modo Stp. Th. tenet aliunde, nec Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Suid. 3, 329. e. Polb. et Dem., cui add. 527, 14. 540, 25. 573, 7. coll. l. 1. Tum Sch. „πρ. *veritas* adest *dictis*, vera sunt dicta, — λ. *dictis* subest *veritas*“ Bg. e P. retinente pron. ad λ., sed in particip. severiore, cf. §. 1. λεγ., ubi assumto ἡμῖν s. ὑφ' ἡμῶν, illuc venias, sed ut etiam in Lat. *dictis* participio saepe omittatur pron. pers., in v. πρ. tenente Stp. Th. aliunde tantum Bg. Lat., sed non cum subst. ἀλ., ut nec G. Th.; unde forte iterum Noster ad analogiam modo scripserit, cf. v. πρ. cum dat. rei Ind. Luc. et Dem., cui add. 66, 21.

ἐπιγνοὺς) Sb. Ind. post locum Zos. 4, 59, 4. e. „ἐ. *agnoscere*, — sic ἐ. τ. γ., quod idem γνωρίσας τὴν χεῖρα 1, 17, 9. i. „quem locum et comparat Bud. C. 363, 18. praemissis „ἐ. agnoscere, i. e. noscitare“ aliunde, quae et Stp. Th. repetit, sed Sch. „*quum* legendo *recognosset*, qua manu essent scripta“ dux Bg., ap. G. Th. „ἀναγνωρίζω, ἀναγινώσκω, rem alias notam denuo agnoscere, — simpliciter recensere“ quorum prius redit ad notionem Bud., ut praep. retineat vim aliquam, pro rursus, s. iterum, sed posterius quoque admittit notionem illius Gr. ἀναγιν., pro simpl. legere, quam tamen non reperi, sed aut pro simpl. noscere, aut pro agnoscere, aliterve, cf. Hes. 1, 1319. i. 1346. i. L. Ern. et N. T. Gatak. Op. Crit. Abr. Dl. Th. et Auct., tum Ind. Polb. Dion. H. S. T. 1. Long. Mor. Fa. Aes. Hs. et R. Or. V. 8. And., ut h. l. manserim in illa pro deprehendere inspiciendo ac legendo, agnoscens et ipse, Nostrum

σθείς τε [e] ἀνδράσι, καὶ πρότερον αὐτοῦ φίλοις, πάντα πυθόμενος τὰ πεπραγμένα, ἐπιδίδωσιν ἑαυτόν.

ris, etiam ante sibi amicis, omnibus intellectis, quae gesta erant, dedit se ipsum.

Καὶ πρῶτον ἀρέσκει, προελθεῖν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, καὶ πεῖραν τῆς γνώμης τῶν στρατιωτῶν λαβεῖν [f]. πείσειν δὲ αὐτοὺς ὁ Λαῖτος ὑπισχνεῖτο [g], ἐπείπερ

Ac primum placet prodire ad castra praetoriana et experiri animos militum: quos Laetus in suam sententiam se adducturum pollicebatur:

e) M. Ba. πιςθεὶς τὲ his acc. f) Hic inf. deest in Par. 1. mendose. Post eum colon in Stp. rel. cum M. Bg. g) Mss. tres συνυπισχν. v. N. Distinctio hic in M. Bg., quae data, ut in M. Ba. punctum.

hic variare pro istis γν. τ. χ. e loco Sb., quanquam eadem propiora sunt §. pr. i., sicut variatur aliquo pacto pro pr. τὴν χεῖρα aut τὸ γραμματ. in τὰ γεγρ., a Bg. bene reddito, cf. 1, 17, 4. i. γραμμ., qui in sq. πεισθ. servat e P. tantum notionem, aptam illis §. pr. οὐ πεπις., et pro gen. αὐτ. cum φ. dativum libere, ne quis ad emendandum properet, cum et rectus sit gen. cf. 1, 13, 11.

πάντα πυθ.) *omnibus*, quae *gesta* erant, *cognitis*. Ap. Xiph. 73. §. 1. ἔπεμψε τὸν πιςότατον τῶν ἑταίρων, τὸ σῶμα τὸ τοῦ Κομμόδου ὀψόμενον λ. *Leisn.*

Sch. cum Bg. alio ordine, partim e P., sed ap. Stp. Th. etiam hoc Lat. aliunde, pro audire, credo, sed in ἐπιδ. Bg. vicinior, etiam oppresso pron. dat. αὐτοῖς, partim e Sb. Ind. „dat *se* illorum *monitis*" quod sit i. q. obsequi et parere, facere, quod monerent, non amplius resistere et recusare, cf. G. Th. Nr. 2. „*dare* se *alicui* est ad illius se voluntatem accommodare" tenente Stp. Th. modo Lat. Bg. et notionem similem illi P., ad quam et hic locus refertur sine Vs. ad Luc. 2, 613. N. 73., cf. 1, 16, 10.

ἀρέσκει) Variatur cum cap. pr. §. 8. i. ἔδοξε, e P., qui liber in καὶ πρ., ubi Bg. severior, ut in τὸ στρατ. intelligenter, cf. 1, 8, 2. i., (quo sensu arctiori mox τῶν στρατ. capiendum quoque, cf. 1, 17, 3. e.) sed πειρ. τ. γ. λ. prope cum P., sed Sch. in „πειρ. periclitari" et Stp. Th. 3, 151. i. „periculum facere animi illorum s. voluntatis, s. tentare s. explorare illorum animum s. mentem" cf. 1, 8, 10. In sq. v. πεισ. Bg. e P., nisi quod adv., libere ab illo adiunctum, omittit, cf. 1, 3, 12. ut de δὲ cum pron. demonstr. αὐτ. mutato in pron. relat. 1, 17, 17. m.

ὑπισχν.) Non placet Codicis lectio συνυπισχ. *Stroth.* Compositum hoc, quale alibi Mss. pro simpl. adhibent, cf. 1, 16, 10. m. ἐλπ., in P. non comparet, nec in Lexx. et Indd., quae causae sint quaedam, cur queat displicere, etiam contra consensum Mss., nisi aliis innotuerit, praeter me, per bonam auctoritatem; ut tamen vel sic glossa manere possit potius, quam ut σὺν praep. exciderit ob τος syllabam pr. Sed Bg. cum Sch. severius in tempore, quam P.

αὐτῷ ἐπάρχῳ ὄντι μετρίαν [h] *ἀπένεμον αἰδῶ* [i]. *συμπαρά-*

quando quidem tanquam prae-
2. ſecto aliquam tribuebant re-

h) Sic etiam M. Ba. Malebat Stp. *οὐ μ.* Sed quoniam Mſ. *συνυπ.* habet, mihi nihil mutandum videtur. *Mart.* In vulg. tacite manent et Mſs. rel. cum edd., v. N. i) *αἰδῶ* ſic cum circumflexo B. 2. cum Par. 1. v. N.

αὐτῷ ἐπ.) praefecto, ſcil. praetorii. Alias additur *στρατοπέδων*, ut ſcil. praefectus praetorianis exercitibus diſcerni poſſit ab *ἐπάρχῳ τῆς πόλεως*. Laetus 1, 16, 12. diſerte dr. *ἐπ. τῶν στρ.* Ap. Dion. integrum eius nomen eſt *Αἰμύλιος Λαῖτος* 72, 17. Alibi Q. Aemilius Laetus dr. *Leisn.*

Cf. 1, 8, 2. i. et 1, 9, 18. Sed Bg. e P. non modo opprimit particip. et pron., ſed et addit ſyn. particulam Lat., Gr. *ὡς*, pro *ei*, cum *praefectus eſſet.*

μετρ.) For. *οὐ μετρ.* *Steph.* quod nos diceremus *eine* ziemliche *Achtung.* Sic Euſeb. Hiſt. E. 7, 32. de Dorotheo dicit, *τούτου μετρίως τὰς γραφὰς διηγουμένου κατηκούσαμεν.* Et Noſter infra c. 7. (§. 6. e.) dicit, *αὐτὸς τὴν ἡλικίαν ἤδη μετρίως προβεβηκὼς (ἦν.)* *Stroth.*

Bg. ſervat vulg., e P. reddens, ſed Sch. „*μ.* aliquantam *reverentiam*, Sylb. (Ind. mediocrem, i. e.) ſat magnam. Stp. ſupplet *οὐ*" immo intrudit temere, ut Bg. non ſatis bene vertit, pro iuſtam, decentem, legitimam, idoneam, magnam, cf. Gron. ad Polb. T. 1. p. 896. m. „*μέτρια ταῖς τύχαις*, fortunis *ſufficientem.* Nam id eſt *μέτριον* interdum, *ἀρκοῦν*, *ἱκανόν*. — Sic patrem audivi defendentem illud Herodi. 11, 5. *πεισ.* -- *αἰδῶ*, ubi Stp. mallet *οὐ μ.* At Herodianus ſignificat, etſi valde corrupta eſſet diſciplina, tamen ad hoc praefecto praetorii ſatis fore auctoritatis, (et p. 899. i.) *τριβὴν σύμμετρον* accipio *καθήκουσαν*, *ἁρμόζουσαν*, *ἱκανὴν*" ſ. i. q. *μεμετρημένος*, comparatus ad modum iuſtum, ut recte vertitur ad Zoſ. 6, 7, 7. i. *πέμψαι μετρίαν δύναμιν λ.*, ut *idoneas* copias *mitteret*, ſicut *τὰ μέτρια* capio pro Lat. *iuſta* ſ. *aequa*, it. *iura*, ap. Lyſ. R. Or. V. 3. p. 319. l. 33. et ap. Dem. p. Cor., Harl. p. 371., (Ind. alio inclinante,) it. ap. Aeſch. R. Or. V. 3. p. 382. e., ubi Cod. *προσήκοντα* eſt gloſſa, cf. ib. Tayl. et Dem. copulata 985, 3. *καὶ δίκαια, καὶ μέτρια*, it. 1007, 8. ſq. et 1168, 7. *καὶ μέτρια, καὶ προσήκοντα*, cf. 1003, 26. 1009, 6. 1021, 1. Ind. Fi. Aeſch. et Xen. Pol. Z., it. ad Heſ. *ἔργ.* v. 306. Intp., in primis Krb. et Graev., contra quem antea verti Lat. *magnus*, cum, quae iuſta ſunt et talia, qualia decet, et ſufficientia, ſuo modo etiam magna dici poſſint, tacente Stp. Th., at L. Ern. fere nobiscum faciente. Tum Sch. in *αἰδ.* „*reverentiam* exhibere *alicui*" bene comparans 4, 13, 10., ubi ſimpl. *νέμειν*, pro quo hic Noſter variat per compoſ., ubi et Bg. ſeverius adhibet ſimpl. Lat., cf. 1, 8, 1., ubi *τιμὴν* idem fuerit, quod hic *αἰδῶ*, cf. ib. §. 5., formulam non tenente Stp. Th., nec me aliunde, ut Noſter forte ad analogiam finxerit illius *ἀπ. τιμήν*. Denique in accuſ. *αἰ.* circumflexum praeferens Stp. Th., tamen hic gravem edidit, inconſtanter agentibus et aliis, cf. Ind. Luc. per utr. formam, ſed Dion. H. S. T. 1. per circumfl., ut per grav. Ael. V. h., it. Well. Gr. p. 24. e. Nr. 3. p. 68. i. Nr. 3. p. 91. m. March. Gr. p. 278. ſq. N. 1. Thom. M. p. 861. N. 1. Moer. p. 366. N. 3. ad Luc. 3, 556. N. 48. Fi. ad Well. p. 106. m., nobis quidem per Grammaticam rationem e contractione probantibus circumflexum cum edit. Xen. M. S. 3, 7, 5. et Pol. Z., ſed hic relinquentibus inventa.

λαβόντες οὖν καὶ τῶν λοιπῶν, ὅσοι παρῆσαν, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἠπείγοντο. ἤδη δὲ καὶ τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς προκεχωρήκει [k], καὶ, τῆς ἑορτῆς ἐνεστώσης, πρὸ ἡμέρας πάντα ἐπράττετο. διαπέμπουσι δή

verentiam. Aſſumtis igitur caeteris etiam, qui aderant, ad
3. caſtra properabant. Iam autem et maior pars noctis proceſſerat, atque feſto inſtante, ante lucem omnia
4. agebantur. Mittunt ergo

k) Punctum hic in M. Ba.

συμπαραλ.) Sch. „aſſumtis una ſecum etiam reliquis, quotquot aderant“ tantum in extr. cum P., ſed in praep. verbi prima diligentior, quam Bg., tum liberior in adſcito pron., e Vern. ratione, accedens tamen ad Stp. Th. „una excipio ſ. una aſſumo“ ſubiecto ſine Vs. loco noſtro uno, ſed cum Lat. iisdem in L. Ern. etiam e Philox., tum in Sb. Ind. tantum e Zoſ. 2, 45, 3. e. per liberam Vs., in L. N. T. Schw. ſine exemplo, ſed verſum ut in Fi., ubi Act. 12, 25. ſicut h. l. cum καὶ et eodem particip. „ſimul aſſumentes etiam —“ cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Ael. V. h. Tum oppreſſum a Bg. etiam pron. demonſtr. τούτους, ſ. ἐκείνους ante ὅσ., pro quo P. πάντας ſuppleverat, negligens contra τῶν λοιπ., qui quales fuerint, non dicam, niſi e §. 4. τῶν πιστῶν, tacente etiam Xiph. 2, 1225. l. 11. ed. S. 386, 26. οὕτω δὴ ἐς τὸ στρατόπεδον κρύφα ἐσεκομίσθη. Denique Bg. cum P. non in ſq. στρ., at per ſyn. in v. ἐπ., quod ap. G. Th. in Bg. tantum per act.

ἤδη δὲ) Severior Bg. in rel., ad τὸ πλ. aſſumit e Stp. m. ſubſt. μέρος, ut 1, 13, 4., dum P. tenet formulam Gr. (ex analog. factam, cf. infra ad 4, 2, 5. e Xen.) per neutrum, quanquam alio gradu, pro *plurimum noctis* ſ. Sch. „*plurima* pars *noctis*“ ſed Stp. Th. partim e P. 4, 678. E. „multum *noctis* iam *proceſſerat*“ tenens Noſtri formam in plusq. praeterea p. ſq. i. e Thuc., non item alteram προὐκεχ. ap. Cyr. Xen. 2, 3, 17. nec ſenſum explicans, cf. Schott. l. l. p. 15. m. et ſupra 1, 16, 7. ubi et de ſq. τῆς ἑ. ἐν. ubi Bg. fere cum Sch. „inſtanti feſto“ tacente Stp. Th. etiam de Lat. Bg. in hoc perf. pro praeſ. cf. L. N. T. Krb. et Schw. p. 484. N. it. Ind. Dion. Caſ. et Dem., cui add. 153, 23. τῆς ἔχθρας αὐτοῖς ἐνεστώσης, ſq. explic. καὶ τοῦ κινδύνου πλησίον ὄντος, it. 896, 20. et pen., it. ad 1, 3, 1. e. Caeterum Leisn. in m. Ox. comparabat 2 Theſſ. 2, 2.

πρὸ ἡμ.) Neglectum hoc membrum a P., ſervat Bg. e Sch. in ἡμ., quo Lat., praeter L. N. T. Ind. Fi. The. et Pal. it. Ks. Or. V. 6. Abr. Dl. Th. p. 838. i., utitur quoque Stp. in Th. aliunde, ubi formulam ignorat, (hic in marg. reddens ſevere *ante diem*,) quae tamen in Ind. Xen. Cyr. Z., cum Bg., ut ſyn. πρὸ τῆς ἕω in Thuc. Sed πάντα hic, de quibus dictum in praec. Ap. Beger. 2, 684. numus Pertinacis ſecundus „pertinet ad Herodianum, quod memorat caedem Commodi Pertinacisque ſucceſſionem anno ineunte accidiſſe.“

διαπεμπ.) Modo Lat. in v. e P., ſed rel. e Stp. marg., qui in Th. e P. 3, 203. G. e. poſt „*dimitto*, h. e. in diverſas partes mitto, qua in ſign. Latino v. utitur Caeſar, *nuncios* in *omnes* partes *dimittebat*, — Cic. pueros *circum* amicos *dimittit*“ quorum notio illa Stp. quidem per ſe hic

τινας[l] τῶν πιςῶν τοὺς διαβοήσοντας, ὅτι ὁ Κόμμοδος τέθνηκε μὲν[m], ὁ Περτίναξ δὲ εἰς τὸ ςρατόπεδον βασιλεύσων ἄπεισι. διαδραμούσης δὲ τῆς Φήμης, πᾶς ὁ δῆμος[n], ἐνθουσιῶντι ἐοικὼς, ἐξεβακχεύετο[o]·

aliquos ex fidis, qui proclament, Commodum mortuum esse, Pertinacem autem iam imperaturum in castra pergere. Qua divulgata fama, universus populus, lymphatico similis, ebacchari:

l) δὴ τινὰς his acc. Stp. rel., ut mox post πις. nullibi comma, praeter M. Bg. m) M. Ba. ὁ Κομ. μὲν τέθνηκε· Περτ. λ., sed M. Vi. μὲν τέθνηκε tantum, v. N. n) Hic nostrum est comma, etiam in M. Bg., sed post ἐοικ. modo in A. cum B. I. L. o) Hic comma in B. I., sed colon cum M. Bg. in Stp. rel., it. punctum in A. al.

procedit, at istud Caes. monstrat per adiuncta diserta, verbum Lat., quanquam ap. G. Th. repertum cum simili explic. e praep., esse tamen i. q. simpl., per quod cum Bg. vertitur Gr. etiam in Ind. Polb., ad praep. rursus spectante Sch. „*mittunt* hinc, *inde*, (non item in sq. δ.) eos, *qui* divulgabunt *rumores*" partim e Sb. Ind. et P., unde Stp. Th. plene, cf. ad Ael. V. h. 3, 15. N. 3. Ind. Luc. et Diod. S., cui add. 2, 300. l. 64. et p. 400. l. 9., sed Bg. ap. G. Th. „καταβοάω, palam et valde clamare, vociferari" h. l. ut esse possit clamare hic, illic, s. in diversis locis, sed et simpl., et sufficere Sb. *divulgare*, quod et L. Ern. tenet solum Nr. 1.

ὅτι ὁ K.) Ut res gereretur scilicet ex arte, Tacito notata An. 1, 5, 5. *laeti interdum nuncii vulgabantur, donec provisis, quae tempus monebat, simul excessisse Augustum, et rerum potiri Neronem fama eadem tulit. Boecl.*

Mss. res produnt violentiam, quae inde orta, quod Glossatori displiceret μὲν distractum a suo nomine et positum in fine membri, qualia exempla tamen in Ind. dedimus, cf. Bach. Xen. Oec. 15, 5. et Abr. Dl. Th. p. 336. m., quae vis deinde simul in M. Ba. extrusit articulum ante alterum nomen propr. Π., cf. 1, 17, 3. e., quocum tamen idem mansisse videtur in M. Vi., et simul τέθνηκε sine ν ἐφελκ. ante vocalem, cf. Fi. ad Well. p. 213. e. et Plut. Hs. p. 84. e. Sed Bg. e P. omittit μὲν, it. addit adv. temporis, sine necessitate, cf. 1, 3, 1., sed deserit P. iterum in ςρ., cf. §. 2., et in v. ἀπ., (ubi Sch. *abit*,) servans mox ex eodem articulum pro pron. demonstr., cum δὲ mutatum in pron. relat., severior simul in particip. retento, cf. 1, 15, 2.

ἐνθουσ.) Hic ἐνθ. ἐοικὼς i. q. ἔνθεος, s. θεόληπτος, s. κάτοχος ἐκ θεῶν, s. κατεχόμενος ἐκ θεῶν, s. τετελεσμένος τοῖς θεοῖς, quas locutiones de iis, qui alicuius dei numine afflati, aliquo affectu incitantur, illustrant Bach. ad Xen. p. 117. (N. i.) Cup. Obs. 3, 12. (i. p. 304.) Per. ad Ael. V. h. 3, 9. (N. 4.) Pol. *lymphato similis*, male. Hic enim de populo laetabundo sermo est: at lymphatus de territis et subito furore correptis fere usurpatur. Ratio loquendi inde ducta est, quia subito furore corripi et terroribus impleri crederentur, qui speciem nymphae in aqua conspexissent. *Leisn.*

Stp. Th. 1, 1532. C. m. post varias Lat. phrases et „ἐνθουσιῶν, nu-

διέθεόν τε, καὶ τοῖς οἰκείοις discurrebantque ac amicis suis ἕκαςος χαίρων διήγγελλε [p], quisque laetabundus nuncia-

p) M. Ba. ἀπήγγιλλε, sed M. Ve. et Vi. ἀπήγγειλε, v. N.

mine afflatus, — furore percitus" etiam affert h. l. e P., quocum vertit et Bg. per syn., quae Lat. utr. cum Gr. νυμφόληπτος ap. G. Th. „furiosus, insaniens, insanus" ut Bg. hic ceperit, bono tamen sensu ac poëtico, ut Stp., nobis *begeistert*, reddente Bg. e P. etiam rel., ubi ὁ δημ. iterum angusta notione fuerit de populi parte infima e sqq. τοῖς ἐπ' ἀξ. λ.

ἐξεβακχ.) subaudi χαρᾷ. Nam hunc casum addere Gr. solent. Aristaen. 1, 16. (Abr. ed. p. 42. e.) ἐκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι, (ed. Pav. p. 114. i. amore *lymphata*.) Ubi de vehementibus commotionibus, sive laetitia, sive ira, sive amore, etc. sermo est: amant Gr. tralationes, a Bacchantibus, a thyrso, a tympanis vel Bacchantium vel Phrygiis, etc. desumtas, Senec. ep. 108. Schol. Eur. Hec. v. 123. Suid. (T. 1. p. 411. e.) Βάκχος λ. Ita ergo dicebantur, qui Bacchi sacris operabantur, dein etiam aliorum deorum, et eorum maxime, qui suos cultores furore quodam agitabant. Hinc Hes. (T. 1. p. 681. m.) βακχεύει, μαίνεται, λ., v. Per. ad Ael. V. h. 3, 9. (N. 8.) Herodi. 5, 5, 5. et alibi. *Leisn.*

Propter pr. ἐνθ. et sq. διεθ., it. §. sqq. ἐθ. et ἐβ., hic ἐξεβ. sensu med. capietur universe pro exultare gaudio, vehementer laetari, magnam laetitiam declarare, prae gaudio extra se esse et nimium esse, et licentius agere, nobis *ausser* sich *seyn*, s. *ausgelassen seyn* et *handeln*, Sch. „ebacchabatur, *furore* bacchico *agitabatur*" in primo cum P. fere, e quo Bg. et inf. servat historicum, ap. G. Th. sine Gr. et Lat. idonea e Lamprid., et cum Gr. al. in Latt. Stp. Th. „bacchor, *debacchor*" sine auctore et exemplo, sed ap. Ern. L. „*vehementer* bacchor, *deb.*" ut forte praepositioni tribueretur vis aliqua et illa augendi ob adv. adiunctum, quae Ern. sunt ap. Stp. modo in act., cf. Luc. 1, 43. l. 97. πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, *continuo* bacchari *coeperunt*, ubi adv. additum monstrat notionem pro simpl. cum Ind., (nisi μάλα ad pr. αὐτ. trahas,) it. Eur. Bacch. v. 1294. ἐμάνητε, πᾶσά τ' ἐξεβακχεύθη πόλις, *insanistis*, et *tota* civitas *Bacchico* furore *correpta est*, Hes. 1, 1127. e. ἐκβακχεύει, — ἀσέμνως ἑορτάζει, it. Suid. 1, 688. i., cf. p. 411. m.

διεθ.) Ad pr. sing. ὁ δημ. collectivum per synesin relatus iterum plur. v. δ., tamen hic in alio membro et post sing. verbi simul; e P. ducente Bg. tantum Lat., (quod ap. Stp. Th. aliunde, et ap. G. Th. cum Gr. n., cf. 1, 15, 11. e. περιθ., hic ut praep. valeat quid, ut §. pr. i., cf. Ind. Xen. Cyr.) it. ad sq. οἰκ., ubi modo addit de suo pron., sed eius Lat. ad χαιρ. ignorat G. Th., non item Schell. Lex.

διηγγ.) Melior videtur Codicis lectio ἀπήγγειλε. *Stroth.* Res Mss. duplex, alia praep. et aliud tempus, ex errore litterarum oriunda fuerit, ac pro glossa putanda, etsi P. consentire videtur, suum Lat. adhibens ad Gr. Mss. 1, 13, 8. e., dum Bg. iterum per simpl. reddit, cf. 1, 15, 3., hic ut pron. τοῦτο deficiat e §. 4. remotiori re una de morte Commodi. Tum Sch. „τοῖς — *praestantibus*, ἀξ. iis, *quibus* dignitas *supererat*," immo simpl. *erat*, fere e P., melius Bg. supplente particip. καθεστῶσι s. οὖσι, cf. 5, 2, 3. et 2, 6, 5., ubi variat Noster per praep. ἐν syn., ap. Vig. p. 594. i. Nr. 2. „οἱ ἐπ' ἐξουσίας, s. οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, iidem sunt, qui οἱ ἐν τῷ τέλει, magistratus, s. *qui* sunt *in* dignitate *constituti*," sine auctore, quo-

καὶ μάλιςα τοῖς ἐπ' ἀξιώσεως ἢ πλουσίοις. ἐκείνοις γὰρ καὶ q) ἐπιβουλεύοντα ᾔδεσαν τὸν Κομμόδον. ἐθεόν τε r) περί τε τὰ ἱερὰ καὶ βωμοὺς,

bat, ac potissimum in aliqua
6. dignitate constitutis aut divitibus. Illis enim et insidiari sciebant Commodum. Currebantque circa templa et aras,

q) Tacite sic omnes Mss. cum edd., sed Ing. μάλιςα susceperunt e Stp., v. N. r) M. Ba. ἔθεον δὲ π., v. N.

rum primum est ap. Dem. 126, 20., sed ap. Stp. Th. nihil, quam quod ad 1, 9, 6. e. dedimus, verum in rem ap. Dion. Caſ. 1227, 52. τοῖς τε βουλευταῖς, ὅσοις καὶ μάλιςα ἐκ τοῦ Κομμόδου φόβος ἐπῆρτο, ὁ ὄχλος ἐπέλεγεν, Ἆγε, ἄγε, ἐσώθης, ἐνίκησας. Denique libere a P. additur disiunctiva altera, ut a Bg. pron. τινὲς in subst. ἀξ.

ἐκείνοις γὰρ κ.) For. καὶ μάλιςα ἐπιβ. *Steph.* Idem est, ac si dixisset καὶ γὰρ ἐκείν. ἐπ., *nam* illis *quoque*, s. *etenim* illis. *Reisk.*

Stp. tacite iterum sapuit e P. „*namque* illis *potissimum*" qui libere adv. hoc addebat, ut καὶ pro *etiam*, (quod Bg. refert per syn. severumque,) negligebat, nisi fortasse cum Rsk. copulans, pro illo *etenim* ad sensum dabat per *namque*, quae, quanquam vulgo pro simpl. *nam* sumimus, tamen etiam pro dupl. *nam et* s. *nam etiam* valeant, tacente G. Th. et Hor. Turs., dum Sch. in v. καὶ fontem Stp. monstrat similiter „Stp. κ. μαλ. ἐπ. ut P. *ill. pot.*" ubi primo, de Bg. ratione, καὶ locum obtinebit suum et sensum, praeter alios, *etiam* illis insidiabatur, proceribus, senatoribus et divitibus aliis etiam, non solis paternis amicis, cf. §. 10. it. 1, 8, 4. et 14. sqq., sed deinde sane cum Rsk. καὶ potest putari transpositum, in mediamque coniectum orationem e fronte, pro Rs. aut κἀκείνοις, cf. Abr. Dl. Th. p. 107. et L. Arist. p. 112. m., quomodo capio etiam Schol. Aesch. ad Sept. c. Th. v. 101., Luc. 1, 280. l. 26. *enim*, et Ael. V. h. 12, 55. e., ubi Ind. v. γὰρ „abundat, vel ponitur pro δὲ," subiecta Vs., quae et ad latus *vero etiam*. Tum Sch. in ἐπ. „periculum *inferre* illis cogitantem" per syn. P., servans particip. Gr. pro inf., quod et licuit in Bg. *insidiatum*.

ἔθεον τε) Ms. τὲ in δὲ mutatum, ut alibi, referat hic iterum P. in suo *igitur*, pro δὴ capiens, dum Bg. servat copulam propriam, quae et hic est e vetusta simplicitate et serie, in primis tamen post superius τὲ §. pr. et interiectam enunciationem e causarum genere, per narrationem instructam, quasique in parenthesi sumendam. Tum Bg., deserto P., in v. ἔθ. plane cum Sch., variante Nostro hic per distractam a v. praep. et alium casum cum 5, 5, 18 περιθέοντα τοῖς βωμοῖς, e quo loco hic intelligetur non simplex cursus, sed per choream. At in sq. ϑ. χ. ὀμ. alia Mss. in oratione collocatio est ex ingenio Glossatoris, causa hic ut non pateat idonea, et ipse P. servet vulgatam contra M. Ba., desertus a Bg. in formula, qua sic, ignorata a Stp. Th., v. per plur. in Ind. Fa. Aes., sed per sing. ap. Kypk. 1, 210. e., variante Nostro cum 1, 10, 16. et 1, 7, 12. χαριςήρια ὁμολ. Mox Sch. in κ. „*iacere* occisum" cf. 2, 1, 19., at Bg. de suo in τὸν μον. per pron., quia hoc nomen indigebat quadam adiunctione potius, quam pr. τὸν τυρ., qui non alius intelligi poterat, unusque tantum erat, ut contra gladiatores plures; quanquam haec forte

θεοῖς χάριτας ὁμολογοῦντες [s]. ἐβόων δὲ διάφορα, οἱ μὲν, κεῖσθαι τὸν τύραννον, λέγοντες, οἱ δὲ, τὸν μονομάχον, ἄλλοι δὲ [t] ἀπρεπέστερα [u] βλασφημοῦντες. καὶ ὅσα πρότερον ἐπεῖχεν ὁ φόβος ῥήματα [x], ταῦτα, προελθούσης ἀδείας

diis gratias agentes. Cla- 7. mabant autem diversa, alii, iacere tyrannum dicentes, alii, illum gladiatorem, alii indecentius maledicentes: et quae prius represserat metus verba, haec procedente licentia et libertate

s) M. Ba. χάριτας ὁμ. θεοῖς λ., sed M. Vi. χαρ. θ. ὁμ., v. N. t) καὶ Lu. mendose, e compendio forte, et post δὲ nullum comma tantum in B. Ox. et Pat. u) M. Ba. εὐπρεπέστερον v. N. x) M. Ba. ὁ φ. ἐπεῖχε ῥημ. v. N.

subtiliora, et Bg., etiam a Leisn. in Ms. notatus linea ducta, potuisset cum P. simpliciter reddere, quia talia convicia per se facile sine pron. illo demonstr. ad pers. accommodantur.

ἄλλοι δὲ) v. omnino acclamationes eiuscemodi etiam in senatu factas in Lamprid. Comm. c. 18. sq. (T. 1. p. 524.) et exempla similia collecta Brissonio in formulis et Bern. Ferrario de acclamatt. veterum. *Boecl.* Xiph. (Rm. 1226, 40. sqq., ubi v. N. §. 10.) *ἀλιτήριον δέ τινα καὶ τύραννον ἀποκαλοῦντες, προσετίθεσαν ἐπισκώπτοντες, τὸν μονομάχον, τὸν ἁρματηλάτην, τὸν ἀριστερὸν, τὸν κηλήτην. Oxon.*

Sch. fere cum P. „ἀπ. *foediora* probra *iactantes*, βλ. *foediora* convitia *vociferantes*" ignorante Stp. Th. hunc locum et rectionem verbi βλ., quod hic est aut cum acc. rei, (ut ap. Luc. 2, 232. ult. *οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν*, *qui* audeant *pessima* de *se* maledicta *spargere*, ubi melius redditur per Lat. simpl. *dicere* aut proferre, it. iactare, cf. Ind. Dem., cui add. 228, 14.) aut cum adv., ut Bg. diserte reddit, et quidem per neutr. sing., pro quo plur. adi. saepe ponitur, quod et hic Ms. Glossator innuere voluit, quem depravavit scriba, pro ἀπρεπέστερον errans in prima syllaba, cf. Alb. Gl. N. T. p. 180. m. et de v. βλ. Lexx. ej., ubi et cum alio rei acc., quem obiecti dixeris, Iac. 2, 7., ut cum altero modi Poll. Call, Ind. R. Or. V. 4. Dion. H. S. T. 2. The. Ch. Fi. et Caf., it. Munth. p. 116. e. Suid. 1, 436. e. et Dem. 1021, ult., p. sq. l. 17. coll. l. 10. 19. 22. 25. pen. et ult. it. 1023, 1. Mox ad ἐπειχ. in Ms. alio ordine, quem et P. referat, nihil est, quam glossa e laevitate maiori, ubi Bg. in ἐπειχ. tempore cum P., ut alibi, at Sch. „cohibebat, *reprimebat* verba *metus*" partim e Sb. Ind., ubi „inhibet, *cohibet*." In sententiam vero e ῥημάτων genere cf. Xiph. 1227, 58. sqq. *τοῦ μὲν γὰρ ἀπηλλαγμένοι, τὸν δὲ οὕτω φοβούμενοι, τό τε διὰ μέσου αὐτῶν ὡς ἐλεύθεροι ἐκαρποῦντο, καὶ ἀξίωμα παῤῥησίας ἐν τῷ ἀδεεῖ αὐτοῦ ἐλάμβανον· οὐ γὰρ ἐξήρκει σφίσι τὸ μηκέτι φοβεῖσθαι, ἀλλ' ἐν τῷ θαρσοῦντι καὶ ἐξυβρίζειν ἤθελον.*

προελθ.) Forte *προσελθ. Reisk.* quod etiam Leisn. in marg. Ox. adscripsit ad P. *oborta*, unde tamen nihil confecerim, quanquam ipse inclinans diu ad Rsk., cum saepe confusae sint illae praep., et de adiunctis subst. potius valeat προσελθ., *accedere*, quam vulgatum, a Bg. tamen toleratum, quasi pro *prorumpere*, i. se exserere et ostendere, quorum nihil tamen habet G. Th. in ullo v. Lat. syn., sed in Bg. subst. primo, cum

καὶ ἐλευθερίας, ῥαδίως[y] ἐλέγετο. πλεῖστον δὴ[z] τοῦ δήμου συνέθει δρόμῳ, καὶ[a] ἐπὶ τὸ

facile dicebantur. 8. Maior autem pars populi concurrebat et ad castra conten-

y) ῥαδ. sine Iota Ox. 1. et Pat. z) Hoc vocabulum, in M. Ba. per compendium litterarum scriptum, δὴ, quam δὲ legere malim. *Mart.* Solae Ing. δὲ e Stp. suscepere, v. N. a) In M. Vi. καὶ deest. *Lac.* In M. Ba. deest καὶ et comma post δρ., tum post στρατ. est colon, et seqq. leguntur: ἠπείγοντο δὲ μάλιστα δεδ. *Mart.* E M. Ve. excerpta erant modo haec, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. ἠπείγοντο δὲ μαλ. δεδ. v. N.

Gr. n., 86, 67. alio sensu, *processit* latius *licentia*, nec Stp. Th., nisi quod Lat. Bg. tenet in v. ἀδ., ubi Sch. „licentia, *libertate*" haesitans hic in notione, et pro syn. sequentis ἐλ. capiens, quod et Bg. e P. sic acceperit, cum tamen et valere possit proprie de vacuitate a metu, quo in primis spectant illa Xiph. l. l., vel de impunitate, cf. 1, 10, 4. m., quibuscum consistit ἐλευθ., cum extra non impediaris, quo minus agas et dicas, cf. iuncta utr. ap. G. Th. v. *lic.* et *lib.*, cum Gr. utr. 74, 102. sqq. Denique severe Bg. in ῥ. ἐλ., ubi P. liber, omisso adeo adv. quod intelligam pro, nemine incitante admodum, s. sine multo aliorum incitamento; nihil noscente Stp. Th., quam λόγον s. λόγους λέγειν, cf. Ind. Fi Aesch. v. λεγ. et R. Or. V. 4. λόγοι — λέγονται, it. V. 7. Is., tum ῥῆμα εἰπεῖν V. 4. v. ῥ. et cum λέγειν forte in Ind. Dem. v. e., it. N. T. ῥήματα λαλεῖν et ῥῆμα in L. Krb. et Schw. maxime, ad quam analogiam Noster scripserit, ubi, ut et in Lat. Bg., verbum alio exprimetur, ut proferri, extrudi.

πλ. δὴ) For. δέ. *Steph.* qui iterum e P. corrigit, et forte simul Bg. cum Sb. Ind. per sua ambigua „δὴ pro δὲ" sine necessitate, cum pro *igitur* valere possit vulgatum, in primis post parenthesin quasi aliquam §. 7. et reditum ad priora §. 6. et 5., ubi de currente plebe iam coeptum, quae reliquam simul excitabat strepitu ac clamore, ut paulatim maior pars conflueret in certum locum aliquem, v. c. forum, sed, ibi ad tempus consistens, cum audisset, Pertinacem ad castra isse, eodem deinde pergeret extra urbem; in qua vulgatae lectionis sententia serieque nihil inesse absurdi videtur. Sed ab ea discedit primo P., sic reddens, quasi καὶ hic sit pro *etiam*, nec habuerit ille in suo Cod. v. finitum σ., sed solum δρόμῳ, idque sine commate, unde, καὶ praeposito, illius haec, *sed et pleraque pars* populi *cursu* concitato *ad* exercitum *contendebat*; ubi adeo refert clare sing. v. ἠπείγετο. In eandem sententiam redigetur quoque lectio M. Ven., quoad primam partem, si sumas, quod Excerpta tacebant, post δρ. non fuisse ibi comma, *plurima* pars populi *curriculo* confluxit *etiam* ad *castra*. Sed quod M. Vi. omnia servat, uno καὶ abiecto: id non edit commodum sensum, sed tamen aperit caussam fontemque lectionis M. Ba. et simul M. Ve. ab extrema parte. Scilicet, cum καὶ excidisset ob sq. ἐπὶ simile: laboranti seriei aliquis succurrebat δὲ addendo, sed mutabat insuper v. ἠπειγ. in plur., forte e §. 2., et denique τοῦτο pron. plane exturbabat, tanquam non necessarium; etsi licet etiam inversa ratione statuere, cum ἠπείγετο τοῦτο, una serie scripta, aliquis legeret, memor §. 2., ἠπείγοντο δὲ, et sic quoque καὶ turbaret nexum, pro copula acceptum mera, eundem scribam id καὶ sustulisse, et post στρατοπ. induxisse distinctionem maiorem. Quidquid factum sit: apparet, vim intercessisse, et vulgatam posse consistere, in qua Sch. in πλ., partim cum P.,

στρατόπεδον ἠπείγετο, τοῦτο μάλιστα δεδιότες, μή πως ἄρα οἱ στρατιῶται ὀκνηρότερον ἐπακούσωσι[b] τῇ Περτίνακος ἀρχῇ.

debat, id potiſſimum veriti, ne forte milites aegrius obedirent Pertinacis imperio;

b) M. Ba. etiam ſic habet. Caeterum addit et τοῦ ante Περτ. *Mart.* v. N.

ut Bg., cf. §. 3. „*plurima* pars *populi*, ε. populus *concurrebat* curſu *concitato*, δρ. σ. curſu *contendere*“ ubi Bg. contrahit formulam, omiſſo ſubſt., pro *concurrebat celeriter*, vel *concurrebat curriculo*, ut in hoc poſtr. G. Th. affert copulata, ſimili luſu in derivatis ex ſe, ap. Plaut., *tranſcurre* curriculo *ad nos*, et ap. Ter. Heaut. 4, 4, 11. curriculo *percurre*, ad quem Wſth. non ſat idonea loca comparat, ſed Barth. recte cenſet „maximam in currendo celeritatem notare“ ubi tamen additurus eram, illum abl., ut alibi, ſignificare i. q. adv. celeriter, quo adiuncto cum verbis iſtis *currendi*, per ſe iam celeritatis notionem tenentibus, exiſtit h. l. celerrime conveniebant ſ. confluebant, ſimilia proferente Stp. Th. tantum haec, e Xen. συνηπείγετο — δρόμῳ, tacentibus Indd. meis, et ex Aeſch. δρ. ἐκφυγεῖν, quod videtur eſſe illud R. Or. V. 4., quibus add. Thuc. 277, 67. ἔθεον δρ., curſu *contenderunt*, cum Sch., it. 303, 79. et Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. „δ. θεῖν, *incitato* curſu *ire*“ Luc. 2, 221. p. ἔθει δρ., curriculo *petit*, Suid. 1, 683. ſine auctore eadem, in Vs., *currens abiit*, libere, ad quorum analogiam Noſter ſcripſerit.

ἠπειγ. τ. μκλ.) Haec lectio verior eſt, quam lectio Cod. Ven. — *Stroth.* In quam rem in N. pr. cauſas dedimus, hic adiungentes, cum v. δεδ. accuſativum pron. τοῦτο, ſimul ſequente μὴ, recte a Bg. ſervatum contra P., de Lat. etiam ratione, cf. Ter. Andr. 1, 5, 34. Eun. 1, 2, 60., He. 3, 1, 25., tacentibus N., it. ſupra ad Noſtr. 1, 13, 13., et ap. Luc. 1, 196. l. 15. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ λ., *niſi* forte *hoc* veretur, *ne*; quo ſine pron. quanquam alibi Noſter etiam ſcribit cum aliis: tamen propterea equidem non deſcenderim ad pleonaſmum, cf. Ind. Xen. Pol. Z. v. τοῦτο.

μή πως) Pertinet huc ratio illa Taciti ex Hiſt. 2, 37, 4. *legatos ac duces et milites magna ex parte luxus, egeſtatis, ſcelerum ſibi conſcios, niſi pollutum obſtrictumque meritis ſuis principem, non paſſuros.* Unde infra c. 3. (§. 22. ſqq.) Pertinax ipſe huius metus ſchema ſibi figurat in graviſſima oratione, quam habuit in ſenatu. *Boecl.*

Pro P., negligente particulas binas, Sch. in „*h.* ne *ſcilicet*, ſ. ne *forte*“ ut vulgo reddunt ſolas μή πως et μὴ ἄρα, quarum alterutram hic Bg. oppreſſerit, ubi ἄρα, non ſimul cum μή πως alibi repertam mihi, reddiderim *ne* forte *ſcilicet* ſ. *nempe*, quae notio eſt aliunde ap. Stp. Th. 1, 503. E. m. L. Ern. N. T. Fi. γ. Vig. p. 473. Nr. 4. Hoog. Op. p. 113. Nr. 10. Ind. Fi. Aeſch. Xen. Cyr. Z. it. ap. Hom. Ἰλ. θ', 177. μ', 233., quo et pertineat Heſ. 1, 508. i. ἄρα, — δὴ, cum Suid. 1, 307. i., ubi tamen et *igitur* valeat.

ὀκν. ἐπακ.) Malim ὑπακ., praeſertim, quum paulo poſt (§. 10.) legatur ὑπακοῦσαι. *Steph.*

Repetente Sch. in v. cum „obedierint *imperio* minus *libenter*“ ſed Sb. Ind. „pro ὑπ., oboedire, — ſic 827, 4.“ e Zoſ. 6, 5, 4. e. οὐκέτι τοῖς τούτων ἐπακούοντα νόμοις, *Romanorum* legibus *non* amplius *obedientes*, ubi

ἐσομένην γὰρ σώφρονα [c] μὴ 9. quod sobrium futurum non

c) Comma hic omnium edd., forte et Ms. Ba. tacite, sustulimus, v. N.

tamen idem in N. „aptius ὑπ." hinc forte et nostro in loco correcturus, at in Ind. Dion. Cas. „τίνας ἐπακούσουσι, sic scrib., non ὑπ., quod dativum postulat" sed Harl. Chr. P. p. 105. ad v. 95. ὁ δὲ σφισιν οὐκ ἐπακούει, *at* ille *ipsas* non *exaudit*, in N. „Steph. ὑπ. — Sed diversitas haec parum valet. Hoc enim in loco idem est ac ἀκούει: quippe verba composita eandem saepe habent potestatem et structuram, uti simplicia" tenente quidem Stp. Th. v. ἐπ. notionem „pro audio, i. e. sum dicto audiens" non item tertium casum, quem nec ipse praeterea reperi, sed v. ἐπ. positum absolute in Ind. Luc. et Fa. Aes. Hs., cum gen. rei Hesd. Mus. Luc. Ael. V. h. R. Or. V. 4. et Dem., cum gen. pers. et acc. rei Thuc. et Luc., it. cum adv. simul Orph., cum acc. pers. Luc., cum acc. rei Hesd. Orph. Hom., (cui add. Ἰλ. γ', 277.) ubi et medium, Stp. Th. ignotum, cum gen. rei et adv., ut confusae potius tum in loco Harl., tum hic ap. Nostr. videantur praep. ἐπὶ et ὑπὸ, sicut alibi, ita in nostro v., cf. Ind. Fi. Thc. et ad Luc. 3, 56. N. 11., sed de v. ὑπ. per variam rectionem Ind. Hom. Orph. Arist. Kust. Thuc., cum Abr. Dl. et Auct., R. Or. V. 4. 7. If. 8. And. et Dem., cui add. 35, 7. 68, 13. 132, 17. coll. l. 13. it. 144, ult. 231. pen. it. 108, 22. 158, 8. 296, 9. Xen. M. S. et Cyr. Z., Luc. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Fi. Pal., Plut. Hs. Suid. 3, 549. e. L. N. T. et Stp. Th., ubi tamen non invenimus Nostri formulam, ad aliorum rectionem cum dat. rei conformatam, et a Bg. severius, quam a Stp. in marg. redditam, ubi ἀρχὴ fuerit vel potestas, vel modus imperandi et administrandi remp., sed Ms. alter articulus libere additus, ut alias, denique Stp. Th. in ὑπ. cum P. Vs. servat vulg. ἐπακ., cum loco Xen. Cyr., cf. Ind. Z., ubi redditur Lat. *cunctantius*, ad quod tandem redeat Bg., quanquam et ad Sch. supra.

ἐσομεν.) Pervertit Noster ordinem totius enunciationis severum προσεδόκων γὰρ, τοὺς στ. μὴ π. τὶ ἀποδεξ. ἐσομ. σωφ., tum quia vellet ad τοὺς στ. adhuc aliquid adiungere causae loco, per participp. εἰθ. et ἐγγεγ., (quo et tendit P. in particip. solutis his per pron. cum particula explicandi, *qui* scilicet — *consuevissent*,) tum quia placeret opprimere pron. αὐτὴν, unde cum pr. subst. ἀρχῇ proxime coniungendum particip. ἐσ., et quia hoc ipsum positum in notione causae, quae in periodo struenda, qualis hic per particip. fit, saepe praemittitur; unde severe sic collocanda verba Nostri, προσεδ. γὰρ, τοὺς στρατ., τυρ. δουλ. εἰθ., ἀρχ. τε — ἐγγ., μὴ π. τὶ ἀποδ. αὐτὴν, ἐσ. σωφρ., ubi comma toleratur post αὐτὴν suppletum, quo omisso iterum pron., inversoque ordine comma non locum obtinet, cum inf. non habeat casum aliquem, sed tota oratio pendeat, existant que etiam acc. consequ. sine necessitate cum molestiaque hac, ut bis pron. extra sit assumendum ἐσομ. γὰρ αὐτὴν σωφρ., s. ἐσομένης γὰρ αὐτῆς σώφρονος, et μὴ π. τὶ αὐτὴν ἀποδ. λ. In quo diversam iniere viam Inttp. Lat., dum vetus P., praeter libertatem in sumto concreto pro abstracto, et in oppresso particip., causalem particulam servavit, quanquam syn. modo, sed Stp. in marg., *illud* enim, *quod* moderatum *esset futurum*, servata causali legitima, participioque resoluto per causalem particulam, explevit pron. αὐτὴν, denique Bg., conservans participium, suppletum idem pron. una cum particula causali mutavit in pron. relat., quod sane

πάνυ τὶ [d] ἀποδέξασθαι [e] τοὺς valde probaturos milites opi-

d) M. Ba. τοι v. N. e) ἀποδέξεσθαι solae Ing. e Stp. voluntate, v. N.

dissolvere licet in *nam hoc* s. *hac enim*, cf. 1, 5, 21. Caeterum omissum subst. *milites* in Ms. Bg. e P. et Stp. marg. restituimus.

μὴ παν.) Bg. e Stp. in marg. τὶ pron., ut alibi, perimit hic post adv. π. cum multis, v. Bud. C. 1271, 44. Stp. Th. in v. π. et τὶ 3, 1549. i., et in eodem pron. Sb. Ind., sed Foes. Oec. p. 282. b. i., tum Ind. Xen. Mem. S. et Dem., cui add. 1172, 23., it. ad Ael. V. h. 1, 16. m. p. 24. ult., laudante tantum formulam D'Orv. Ch. p. 455. v. 13., sed illi pron. dante vim *limitativam*, it. *deminuendi* et *coërcendi* Dev. p. 312. m. et 352. e. it. Hoog. in Op. p. 1282. sqq., sed non substituto Lat. aliquo vocabulo, quod videatur hic facere P. in suis, *non* sane *nimis*, unde Sch. in adv. π. „τὶ, *nimis*" solum retinuit, dum nos pron. τὶ et hic post π. sumimus vi augendi s. intendendi, cum Bach. ad Xen. Oec. 3, 8., qui tamen nec ipse Lat. substituit aliquod, cum liceat hic τὶ reddere Lat. *admodum*, et totam formulam *non* valde *admodum*, nobis *nicht* sonderlich *eben*, cf. 2, 1, 4., it. *nicht* ganz *recht*, et comparare alia adv. copulata cum nostro, praeter πάνυ καρτερῶς Luc. 2, 5. ult., πάνυ ἰσχυρῶς Ind. Sb., etiam πάνυ σφόδρα Arist. Kust. R. Or. V. 4. et 7. H. it. Rsm. ad Dev. p. 311. e. Tum post adv. π. afferunt illud Ms. τοὶ aliunde etiam Bud. cum Stp. et Dev. cum Hoog., posteriores eodem illo cum τὶ sensu, sed priores iterum per abundantiam, neutri exemplum proferentes ex loco scriptoris aliquo, ut tamen pro simpl. πάνυ variet in Codd. πάνυ τοι et πάνυ τὶ ap. Thuc. 547, 94., quod utr. habuit in N. patronum, sed rursus sine Vs. et alio exemplo, quale nec ipse praeterea reperi, memor tantum, aliter variare supra ap. Nostr. 1, 13, 8. e. τὶ et τοὶ, quod equidem cum π. etiam ceperim pro *sane*, nobis *freylich*, notione affirmandi vulgari, vel etiam augendi intendendique cum L. Ern. „τοὶ, particula encl., quae aliis iungitur, sed non sine vi, ut — οὔ τοι, *nequaquam*, (ut Bud. C. 1278, 41.) non" in postr. hoc remota iterum illa vi, ut Stp. Th. 2, 1539. C. „οὔτι pro οὐ, *non*, poëtice, ut οὐδέτι pro οὐδὲ, *neque*, pro quo potius dr. οὔτοι in prosa" Hes. 2, 823. i. οὔτοι, — οὐ, sed Suid. 2, 743. e. sq. οὔτοι, ἀντὶ τοῦ οὐ μὴν, non *autem*, — ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, *nequaquam*, quo ordine uti Vs. debuit, haerente Hoog. in Op. p. 999. sq. tantum in asseverandi notione pro *non sane*, nisi quod cum δὴ simul pro simpl. neg. Nr. 4. capere videtur, ad vehementiorem negationem vero tendente etiam Schol. Arist. ib. Nr. 3. e., dum explicat οὐ μὴ, quod suo loco p. 944. sqq. exponitur Lat. *minime*, it. *nequaquam*; in quo et hic manserim, comparans οὔ τι, quod ib. p. 995. Nr. 4. similiter redditur, (fluctuante Hes. l. l. p. pr. m. per interpretamenta οὐδὲν, — οὐδαμῶς, — οὐ,) quod ut elliptice proprie dicitur, pro οὐ κατά τι, (quasi *non* secundum *quid*, pro quo magis Lat. *non* aliquo *modo*, s. *non* ullo *modo*, per syn. abl., et *nullo modo*, sic patente tum pron., tum vi negandi maiori,) ita per haec reditur ad eundem in τὶ et τοὶ sensum, atque adeo vel ad glossam in Ms. nostro, vel ad scribae lapsum, sicut et variant οὔ τι et οὔ τοι ap. Arist. Ran. v. 525. cf. Schol. et Hoog. Op. p. 998.

ἀποδέξασθαι — προσεδ.) Scribo ἀποδέξεσθαι. *Steph.* qui, e P. corrigens, in Th. modo profert v. πρ. cum inf. vel praes., vel fut., ut Thom. M. tantum rectionem cum inf. fut. et acc. rei p. 747. προσδοκῶ ἀπαλλαγήσεσθαι

ϛρατιώτας, προσεδόκων, τυραννίδι δουλεύειν εἰθισμένους, ἁρπαγαῖς τε καὶ βίαις f ἐγγεγυμνασμένους. ἵν' οὖν g

nabantur, tyrannidi servire suetos, in que rapinis et violentiis exercitatos. Ut

f) M. Ba. βίᾳ v. N. g) In M. Vi. οὖν deest. Loc. etiam in Mss. rel. sed ut M. Ba, praeterea post ἐγγεγ. habuerit comma, v. N.

τῆς νόσου, καὶ πρ. ἀπαλλαγὴν τῆς νόσου, καὶ πρ. δὲ πείσεσθαι κακὰ, καὶ πρ. κακὰ, at, agens de verbis cum tempore triplici, praes., praet. et fut., p. 167. i. τὸ δὲ προσδοκῶ καὶ ἐλπίζω, ἁπλᾶ μὲν οὕτω τιθέμενα, μέλλοντι συντάσσονται καὶ ἐνεστῶτι, εἰ δὲ διαλελυμένως, οἷον ἐλπίδα ἔχω καὶ προσδοκίαν ἔχω, καὶ πρὸς παρῳχημένον καὶ πρὸς μέλλοντα. Ἀριστείδης —, προσδοκίαν τινὰ ἔξουσι δι' ἡμῶν πάλιν σωθήσεσθαι, quibus, omni tacente N., Grammaticus negat, v. πρ. cum inf. praet. s. aor. poni, si simpliciter sic et ipsum privumque occurrat, sed concedit idem, si dissolvatur in formulam syn. ex affini subst. cum v. ἔχειν, quale exemplum istius ipsius formulae cum inf. aor. 1. ap. Dem. 1478, pen. βδελυρία — διασωθῆναι πλείω προσδοκίαν ἔχει, verum ut illa praeceptio refellatur lege hac, quod phrases tales syn. non modo notionem habent eandem cum v. privo, pro quo ponuntur per variationem, (quanquam Ind. Dem. nullibi exponit,) sed et eandem cum suo v. rectionem, et adeo consecutionem in tempore. Atqui privum v. πρ. repertum est absolute positum in Luc. Ind. et L. N. T. sed cum acc. pers. ib., it. cum acc. rei, ut Ind. R. Or. V. 7. Antiph. it. Polb., ubi in malam partem, it. cum adv. simul ap. Phil. in Fl. p. 756. e., sed cum pr. περὶ Fa. Aes. Hs. 93, 3. et cum παρὰ in Ind. Dem., praeterea cum inf. fut. in Ind. Luc., cum inf. aor. 2. ap. Dem. 196, 9. ὅθεν δὴ κακὸν αὐτοῖς ἄν τι γενέσθαι προσδοκῶσι, et in N. T. Act. 3, 5. προσδοκῶν τι παρ' αὐτῶν λαβεῖν, sed et cum inf. aor. 1. in F. Aes. Hs. 15, e. ἅ περ τελέσαι ἔργῳ οὐ προσδοκῶσιν, ubi sine ulla Var. L. cum nostro v. est ipsum illud inf. tempus, quo de hic Stp. dubitabat aeque male, ac supra in aliis v., et Bg. nihil eum iuverit, secutus rationem Lat., ut alibi in causa eadem, cf. de v. ἀπ. Stp. Th. aliunde, et Ind. Dem., cui add. 82, 2. 6, 16., supra 1, 1, 4. i. et cum οὐ πάνυ τὶ syn. iterum 5, 2, 11.

τυρ. δουλ. εἰθ.) Sch. in τ. „opp. σώφρων ἀρχὴ" abstractum retinens, i. e. imperiis et iussis tyranni, pro quo intelligetur concretum hic iterum melius ob sqq. v., reddente Bg. e P., sed in εἰθ. severius per simpl., ap. Stp. Th. aliunde cum P. Lat. Mox Ms. sing. βίᾳ, cum plur. ἁρπ. per se subsistens, diserteque a P. monstratus, tamen e lapsu aut glossa fuerit, cum in Lat. P. desit plur. ap. elegantes scriptores, (unde et Bg. alio subst.) et ap. Nostr. plur. ἁρπ. semper etiam cum plur. β. incedat, sicut alibi utriusque subst. simul singularis, cf. Abr. Dl. Th. p. 23. sed Sch. „ἁ. *rapinas* exercere *assueti*, ἐγγ. *consuetos* exercendis *rapinis*" partim e P., ut Stp. Th. „Herodi. (sine numeris) ἐγγεγυμνασμένος ἁρπαγαῖς, *exercitatus* in *rapinis*, pro rapinas exercere suetus" in primo cum Bg. dissolvens praep. recte, sed v. ponens modo e Plut. praeterea, ut Sb. Ind. tantum e Met. Eutr. 9, 16, 1. c., nec mihi alibi repertum.

ἵν' οὖν) Mss. οὖν, omissum a sqq. litteris similibus, nec facile hic desiderandum, ut alibi, in transitu ad rem novam, clare ostendit P., quanquam ordine alio, quem e Stp. marg. severius tenet Bg., etiam Lat. in pron. ἐ., pro ἐκεῖνος iterum.

αὐτοὺς ἐκβιάσοιντο [h] ὑπακοῦσαι, πανδημεὶ συνῆλθον. ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ὁ Λαῖτός τε [i] καὶ Ἔκλεκτος εἰσῆλθον [k] ἄγοντες τὸν Περτίνακα, συγκαλέσας [l] τοὺς στρα-

igitur illos cogerent obedire, 11. univerſi convenerunt. Cum autem eſſent ad caſtra, Laetus et Electus ingreſſi ſunt ducentes Pertinacem: ac, convocatis militibus, Laetus

h) ἐκβιάσοιντο Par. utr. et Ox. 1. mendoſe. i) M. Pa et Vi. ὁ δὲ λαῖτος καὶ ἔκλ. v. N. k) Comma hic in B. 2. al. v. N. l) M. Vi. συγκαλέσας τε τοὺς λ. v. N.

ἐκβιας.) F. ἐκβιάσαιντο. *Leisn.* in marg. Ox., manente in vulg. cum libris omnibus etiam P., it. Sch. „fut. 1. opt., impulerint *ipſos*" it Sb. Ind., quanquam oblique „ἐκβιάσονται —, *cogent*" ſubiecto ſimili loco e Zoſ., ubi tamen in textu ipſo et ed. Cell. 4, 14, 6. e. p. 375. i. δεδιέναι —, μὴ — ἐκβιάσαιντο, aor. adeo poſt perf., qualem temporum conſecutionem Bg. obſervat hic e Lat. indole in impf. poſt perf., pro qua ratione Graeci habent perf. ſ. aor. cum fut., et quidem indicativi, quo de poſt ἵνα hodie ſatis conſtat, cf. Hoog. Op. p. 521. i. et Z. ad Vig. p. 540. a. f), ut et poſt ſyn. ὅπως; quod et cum opt. praeſ. aut aor., cf. Hoog. l. l. p. 836. m. p. ſq. et Z. l. l. p. 422. a. 2) et p. ſq. b), ſed poſt ſyn. ὡς opt. aor. 1. (quo hic Leisn. ſpectat) Hoog. l. l. p. 1189. m. Nr. 4. et Z. l. l. p. 541. b. 3), pro quo hic fuerit ἵνα cum opt. fut., cuius generis exemplum non reperiens, etſi lapſus per ſe inciderit in οι et αι ſ. ο et α, tamen nondum auſim novare quid, ob conſenſum edd. plurium cum Mss. Sed de v. ἐκβ. cf. Stp. Th. hinc e P. et Ind. Ael. V. h. Tum Bg. in πανδ., ut alibi, ubi variatur pro §. 5. πᾶς ὁ δῆμος, ſed ad ſenſum reſtrictivum pro §. 8. πλεῖστον τοῦ δήμου, quo et ſpectat P. liber.

ἐγεν. ἐν) Sch. in v. „*pervenerunt* in *caſtra*" in Lat. fere cum P., qua de notione alibi, diſcedente Bg., etiam in praep., ſed hic haud dubie non pro iuxta et extra caſtra, ſed pro in caſtris ipſis, cf. G. Th. Nr. 3. Mox de Ms. re ad ὁ Λ. dicetur ſimul ad ſqq. In v. εἰσῆλθ. Bg. e P., qui ad ἄγ. „*ingreſſi* — una *cum* Pert. *ſunt*" ſequitur rationem mutantium v. ἄγ. participium in praep. Lat. *cum*, ut v. ἔχων, cf. Ind. Fi. Pal., pro quo malim tantum explere Lat. *ſecum*, et ſumere pro compoſ. *adducere*, cf. ib., variante Noſtro pro 7, 1, 15. m. τὸν Λαιτ. ἅμα τῷ Ἐκλέκτῳ εἰσελθόντα. Denique ſyntheſis hic in ſing. duorum ſubſt. ὁ Λ. τὲ κ. Ἐκλ. cum v. plur. εἰσῆλθ., cf. Abr. Dl. Th. p. 410. e. it. Auct. p. 320. in. et Poſſ. Synt. p. 16. i. et 70. e., ut poſt εἰσῆλθ. melius ſtatuetur comma, quia hic participium cum ſuo caſu, verbo poſtpoſitum, ut peculiare membrum haberi poteſt; quod ſecus eſt in locis ap. Palaeph., praeter 39, 5., ubi tamen etiam ſine commate editur, at contra cum aliquo ap. Heſ. ἔργ. v. 85.

συγκαλ.) Redditio periodi a συγκ. incipienda eſt, aut, ſi reddito in praecedenti membro ſtatuatur, hic copulate legendum συγκαλέσας τὲ, aut relative cum Pol., οὗ συγκ. *Sylb.* Poſt κα excidit καί. Meo igitur periculo lege Περτίνακα, καὶ συγκαλ. *Stroth.*

Lentius nos agamus non modo propter aliam copulam, a Ms. allatam, ut alibi in participiis, et in eodem v. συγκ. 1, 4, 1., ſed quia forte ne opus eſt copula hic, ſi cum Sb. periodi protaſis finiatur poſt Περτ., et in apodoſi praemiſſum putetur particip. συγκ., ut τὲ poſt ὁ Λαιτ. poſitum, cum proprie ſtare debuiſſet poſt ὁ artic. ſtatim, in ſeriem hanc,

τιάτης ὁ Λαῖτος, ἔλεξε τοιάδε. dixit huiuscemodi quaedam.
„Κόμμοδος μὲν ἡμῖν m ὁ βασι- 12. Commodus quidem im-
„λεὺς τέθνηκεν ἀποπληξίᾳ n· perator nobis mortuus est apo-
„αἴτιος δὲ τοῦ τοιούτου θανάτου plexia. Causa autem eiusmodi

m) Lugd. ὑμῖν v. N. n) Colon hoc in Stp. rel., sed in al. comma aut punctum cum M. Bg.

Quum vero populi turba omnis essent in castris, *et* Laetus Electusque etiam eo ingressi essent, secum adducto Pertinace: ibi tum Laetus, postquam milites convocasset, dixit *haecce*; ubi posterius ὁ Λαιτ. in Gr. postpositum in enunciatione inversa, a Bg. ad sq. membrum relatum ob abl. conseqn., at Mss. δὲ post primum ὁ Λαιτ. in secundo membro, loco τε, iterum intrusum pro copula mera aut distinctiva, quam tamen non agnoscit P., qui potius cum Bg. periodum claudit post Περτ., et novam deinde incipit, sed libere haud dubie assumto adv. loci *ibi*, Sb. οὗ f. ὅπου, quod referendum sit ad sq. v. ἐλ., dum Bg. contra videtur accedere ad Stroth.

ἡμῖν — τεθν.) Pol. ὑμῖν legit. *Steph.* cum verterit „*imperator* vester — *interiit*" sed ut tum Memm. correxerit „*noster* f. *nobis*" tum Bg. dederit vulg., severeque dat., quo de per adi. f. aliud pron. possess. v. 1, 13, 4. i. et 1, 2, 2. e., unde non opus est coniectura Leisn. ad m. Ox. „f. ἡμῶν, v. Hemsth. ad Arist. Plut." De confusis istis duobus pron. alibi vidimus et deinde legemus ad §. 18., quod tamen non cadat in ed. Lugd., cuius auctor de industria ὑμῖν posuerit, cum praefixerit vocabulo stellulam, quae monere solet de subiecta Nota, ubi nihil, quam Stp. superiora. E contextu definiatur forte quid pro ὑμῖν ex animo dicentis, per totam orationem frigido, etiam iratiori in Commodum §. hac et sq., sicut Laetum cum sociis etiam antea mors Commodi non movit, ut nec ad se eam retulerint per ἡμῖν, nisi per simulationem. Qui enim illa formula alioqui utuntur ex animi sententia et vere, per eam declarant, ad se quoque pertinere alterius mortem, et cum suo dolore aliquo damnoque evenire; quae insunt in appellatione illa, quum dativum hunc *incommodi* dicunt, cf. §. 16. i. Itaque super h. l. ampliandum.

ἀποπλ.) Nam ita supra (2, 1, 6.) decreverunt conspirati, περὶ τ. θ. — ἀποπλ. ἐπιπ., famam *de* eius *morte* spargere, *quod* repente *perierit*, apoplexia *contactus*. Capit. in Pert. c. 4. (in. T. 1. p. 538.) *fictum* est *autem*, quod *morbo* Commodus *esset* extinctus. *Boecl.*

In hoc subst. deseritur P. a Bg. sed Stp. Th. hinc quoque tacet, etiam in v. θν., quod cum dat. f. potius abl. rei f. modi tantum metaphorice novit, non item physice, cf. R. Or. V. 4. et Dem. Ind. et orationis colorem similem ap. Xen. Ἀνβ. 2, 1, 3. m. Th. V. 2. p. 76. m. οὗτοι ἔλεγον, ὅτι Κῦρος μὲν τέθνηκεν, Ἀριαῖος δὲ λ.

αἴτιος) Bg. e P. in αἰτ., (ubi Sch. *auctor*, cf. 1, 13, 6. e. hic Noster iterum ex analog. cum θαν. at in rel. cum Dem. 700, 3. τοῦ μὲν ἀγῶνος — οὐδ' — αἴτιός ἐστιν ἄλλος τὶς αὐτῷ, πλὴν αὐτὸς αὐτῷ,) it. in οὐκ per syn. subst., (quanquam proprie magis est illud ἄλλος οὐδεὶς 1, 13, 1.) denique in αὐτὸς cum syllabica accessione in fine, cf. 1, 4, 8. i. it. Stp. Th. aliunde 1, 603. D. e., et in aspero αὐτῷ, (e Lat. ratione ob αἰτ. pr.) sed severior in non neglecto pron. τοι. et in omisso post ἄλλος v. subst. ἐστὶ, laudante

„οὐκ ἄλλος [o], ἀλλ᾽ αὐτὸς *mortis nemo alius, ſed ipſemet*
„αὐτῷ [p]. συμβουλεύουσι γὰρ 13. *ſibi. Suadentibus enim*
„ἡμῖν αἰεὶ [q] τὰ ἄριστα καὶ σω- *nobis ei optima ſemper et ſa-*
„τήρια [r], οἷς μὴ πειθόμενος, *lutaria, his non obtemperans,*

o) Colon hic in M. Ba., ſed ἄλλος omiſſum vitioſe in Par. 1. p) αὐτῷ per lenem in M. Vi. it. ed. A. al. v. N. q) M. Ba. ἀεὶ αὐτῷ τὰ ἀρ., ſed M. Vi. tantum ἀεὶ v. N. r) M. Ba. σωτήρια· οἷς λ. et ſic eſt colon etiam poſt διεφθ. *Mart.* v. N.

noſtrum locum Abr. ad Aeſch. 1, 300. e. et 659. i. propter ἀλλὰ poſt ἄλλος pro ἀλλ᾽ ἢ aut ſimpl. ἢ, cf. Ern. ad Hom. Ὀδ. γ΄, 377., aut pro εἰ μὴ, Lat. *niſi*, v. L. N. T. Krb. p. 36. m. Nr. 4), quanquam hic, relatum ad pr. οὐκ, manere pro adverſativo poteſt, et cum Bg. e P. ſervari, cf. Gatak. de ſtilo N. T. c. 22. p. 122. G. (quem et excerpſerat Leisn. in Vol. aliquo,) ubi Noſtri locus vertitur bis „*cauſa* mortis *huiusmodi* nullus *fuit* alius, *niſi* ipſe *ſibi*. — Quanquam non deerunt forte, qui dicturi ſint, ἀλλὰ iſtic in uſitato ſignificatu adhiberi, et ſubeſſe ellipſin aliquam, q. d. *mortis eiusmodi* illi *autor* — ita enim malim αἴτιος, quam *cauſa* reddere, — *nemo alius* fuit: *ſed* ipſe *ſibi* ſcilicet *autor extitit*."

αἰεὶ) In Mss. nihil, quam gloſſae, prima in expleto pron. αὐτῷ, quod, non agnitum a P., ad plenam ſententiam etiam Bg. addit, Noſtro id omittente, credo, tum quod facile mente ſuppleri poſſet, tum ne poſt §. pr. iterum rediret, ſicut non facile ob vicinitatem excidit, ſed iam 1, 9, 15. ad εὐν. a Ms. obtruſum. Sed altera gloſſa multo manifeſta magis in adv., ut ap. Heſ. 1, 147. e. αἰεὶ, ἀεὶ, cum Noſter in uſu vocis vulg. imitetur aeque proſaicos, ac poëtas, v. Ind. Thuc. v. ἀεὶ et ad eum p. 208. N. 76. D'Orv. Ch. p. 133. e., ad Luc. 2, 206. N. 33. p. 925. N. 71., ad Herodt. p. 353. N. 16. it. p. 738. N. 19. e., ubi ſine Var. L. eſt 147, 35., ſed pro αἰεὶ in textu variat quoque ἀεὶ per gloſſam ap. Thuc. 162, 19. 208, 76. 219, 91. 225, 34. 57., contra αἰεὶ pro textus ἀεὶ 257, 83., cenſente Schurzfl. ad Long. p. 57. m. „Atticos demum pro αἰεὶ communi dicere coepiſſe ἀεὶ" cf. Fi. Aeſch. 3, 11. e. cum Ind., ſed ſine eo ap. Xen. Ageſ. Bach. 11, 12. m., Polb. T. 3. p. 37. m. Exc. e l. 10. e. Phil. in Flacc. p. 756. ult. Dem. 11, 22. 13, 9. et 12. 15, 16. 20, 7. 22, 23. 27, 5. 37, 17. 42, ult. et 43, 17., ſed tamen et ἀεὶ 49, 19. 50, 5. 51, 26. 57, 24. 65, 3. et 5. 68, 18. etc.

οἷς μὴ π.) Redundat οἷς. *Steph.* Expungendum οἷς, ut ſuperfluum, vel enclitice legendum σωτήριά οἱ, i. e. αὐτῷ, *ei ſalutaria*, ut Schottus adnotat. *Sylb.* Bergl. exprimit illud οἷς. Sed hoc delendum videtur. Tum certe elegantior erit conſtructio, et mollius fluet oratio. *Leisn.* Dele οἷς, vitioſe redundans. *Reisk.* Illud οἷς delendum videtur. *Stroth.*

Leisn., in Bg. Ms. *his* uncis includens, in marg. Ox. iterum „dele illud οἷς" ſed Sch. „dubium, an ſit maſc., num neutr. Steph. cenſet, omnino redundare" quo quis ſe facillime expediat, ut et per illud ure, ſeca, pro quo lenius illud Sb., ſane etiam in proſa uſitatum, v. Stp. Th. Bud. C. 30, 50. Ael. V. h. 1, 3. e. p. 7. N. 5. et Ind. Xen. Cyr. Z., ſed forte ad litteras vicinius οὐ, ſic legendo, συμβουλεύουσι — ἡμῖν — σωτήρια οὐ μὴ πειθόμενος, cum e littera υ facile oriri potuerit ις, et ſententia exiſtat optima conſtructioque, *ſuadentibus* nobis *optima* et *ſalubria* minime *parens*, quo ſenſu οὐ μὴ, pro ſimpl. negativa, aut vehementer negante

„βιοὺς δὲ, ὡς, οὐκ [s] ἀγνοεῖτε,		*ſed vivens, quemadmodum non*
„ὑπὸ πλήθους ἀποπνιγεὶς [t],		*ignoratis, nimia copia ſuffoca-*
„διεφθάρη. τὸν μὲν οὖν κατ-	14.	*tus, interiit. Illum qui-*
„έλαβε τέλος τὸ πεπρωμένον.		*dem oppreſſit finis fatalis.*

s) M. Ba. et Vi. οὐχ ὡς ἀγν. v. N. t) ἐπιπνιγ. Ox. 2. mendoſe.

notum, cf. Stp. Th. 2, 909. G. 1533. B. ſq. Bud. C. 1316, 20. L. N. T. Abr. ad Aeſch. 1, 100. Dev. p. 296. Dawes. Miſc. Cr. p. 222. Eur. Alop. v. 1. et Dem. 53, 4. ſine Ind. Mox in v. β. (ubi Sch. „quum *viveret*“ deſerto quoque P.) non tenet Stp. Th. hunc aor. cum exemplo, cf. Ind. Thuc. Luc. Ael. V. h. Herdt. Dem. cum L. N. T. et Heſ. non coll. Suid.

ὡς οὐκ ἀγν.) Leisn. in marg. Ox. „euphem.“ ſed ut ſimul contemtus quidam ſit hic in eo praeteritionis genere ab animo loquentis inimico, ut in Mss. re abſurda transpoſitio, forte ex aliis Noſtri locis, cf. 1, 15, 19. m., tenente Stp. Th. formulam negantem pro aiente, (quam P. libere ſequitur, peritiusque pro ſimpl., quam pro quorundam emphaſi *bene*, probe *noſtis*,) ex uno loco Dem., quem ignorat Ind. cum his 77, 25. 153, 11. cf. Ind. Luc. et infra ad 4, 5, 3.

ὑπὸ πλ.) Totum hoc membrum ὑ. πλ. ἀπ. propter priora participia debet mente poſt διεφθ. poni iterum, P. ſequente Sch. in ſubſt. partim „*a* nimio *cibo* potu *que*“ quae potius eſt explicatio, quam Verſ., a Bg. ſeverius curata, omiſſa quidem praep., ſed uno ſervato ſubſt. cum adjuncto adi.; dum habet Stp. Th. „πλῆθος i. q. πληθώρα, i. e. plenitudo, humorum, in primisque ſanguinis, in corpore redundantia; quo forte referri aliquis poſſe exiſtimet, quod Herodi. l. 2. dicit, ὑ. — δ., ubi Pol. vertit, —. Niſi pro πλησμονὴ accipere malis, ut ſit, quum *nimio potu* cibo *que* ſe expleſſet“ quae poſterior ſententia verior eſt e 2, 1, 7., ut πλ. ſit h. l. copia cibi ac potus, ſ. alimentum copioſius, quod l. l. erat ἡ ἀκόρεςος καὶ ὑπερβάλλουσα ἐκείνου τροφὴ, it. intemperantia in cibo potuque, quas notiones tenet L. Ern. modo in v. πλησμονὴ cum Stp. Th., ubi 3, 376. G. e Xen. rep. Lac. „ὑπὸ πλησμονῆς βαρύνεσθαι“ 2, 5. ſine Ind. Z., ed. Th. V. 2. p. 530. *ut* prae *repletione* non *gravetur*, ſed ap. Ael. V. h. Ind. et Verſ. ad latus 9, 26. e. μή ποτε διαῤῥαγῇ ὑπὸ πλησμ., ne *nimia* ſaturitate *dirumperetur*, pro qua Noſter ſuum poſuerit, cf. Foeſ. Oec. p. 310. b. c., ubi fere cum Bg. redditur πλησμ. *nimia* ciborum *abundantia*, et „πλησμονὴ ἀντὶ τοῦ πλήθους ſumi videtur“ quo in noſtro ſubſt. ibi nihil, quam illa Stp., nec per Indd. aliquid de hac notione, medicis, ut videtur, propria, cf. de v. paſſ. ἀπ. L. N. T. Sed Lat. Sch. *periit* ad v. διαφθ. utitur P. demum in ſq. membro, contractior in hoc, unde Bg. omittit mox οὖν, at τὸν ſumit per pron. ſyn., (cf. ap. poëtas non tantum, ut Hom. Ἰλ. ἑ, 401. quo pertinet Hſy. τὸν - τοῦτον, ſed etiam in proſa, ut Xen. Cyr. v. Ind. cum N. et Ael. V. h. v. ὁ e.) ſeverior in formula κ. τελ., quam 1, 9, 23. e. Caeterum tamen ap. Beg. 2, 683. eſt numus, ſerie quartus „Commodus *Conſecratus*.“

τελ. τὸ πεπρ.) Vox poëtis admodum familiaris. Sic Hom. Ἰλ. 3, 309. ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐςὶν, cf. 15, 209. 18, 329. Theocr. Id. 24, 80. Anacr. od. 23, 10. Heſ. Theog. v. 465. 475. *Stroth.*

Sch. „περατόω, *finio*, paſſ. praet. per ſync. — fatalis *terminus* eum *invaſit*“ e P. reddente Stp. Th. ſub eodem themate 3, 232. G. e. „πεπρωμένος, *fatalis*, fato *deſtinatus*, Hom. (loco primo Stroth.) Xen. quoque

„οὐδὲ γὰρ μία, οὐδ' ἡ αὐτὴ[u] „πᾶσιν ἀνθρώποις θανάτου „αἰτία[x]. διάφοροι δὲ οὖσαι,

Neque enim una eademque cunctis hominibus mortis causa, sed cum sint diversae,

u) M. Ba. οὐδ' αὐτὴ πασ. v. N. x) Colon hic in Stp. rel., ut data in M. Bg.

πεπρ. τέλος, *fatalem* vitae *exitum* dicit, quemadmodum et Herodi. l. 2.“ tacentibus Indd. meis Xen., et rel., ubi tantum alia in πεπρ. aut πεπρωτ.; cf. Hom. Hes. Orph. Callim. it. Dem. Ios. 1, 519. e. Epict. H., F. Aes. Hs. it. Suid. 3, 78. e. Hes. 2, 9, 6. e. it. in similes formulas Fi. Ind. Aesch. v. χρεών. Caeterum Leisn. in marg. Ox. comparabat „Virg. Aen. 4, 696.“

οὐδὲ γ.) Ms. res in omisso articulo vel lapsus scribae, vel ingenium, quia prius adi. etiam nudum, cum tamen in altero alia causa sit et usus frequentior in αὐτὸς cum art., cf. alibi, e P. mutante Bg. negativam alteram in copulam meram cum alio ordine, cf. Ios. Ant. prooem. i. οὐ μίαν, οὐδὲ τὴν αὐτὴν — αἰτίαν, *non* unam, *nec* eandem — *causam*, Dem. 205, 26. ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ πᾶσιν ἀεὶ βουλομένη πράττειν, et Luc. 3, 405. l. 2. καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι, *vinum vero* ipsum *convivis* omnibus *unum* idem *que* esse *impera*.

διαφ.) Infra c. 5. (2, 5, 9.) *παντὶ γὰρ ἀνθρώπων βίῳ ἀνάγκη τέλος ἐπιτεθῆναι*, omni *hominum* vitae *necesse est* finem *imponi*. Caeterum ex Dem. or. π. στεφ. iterum expressam hanc Herodiani sententiam autumat Schottus Obs. h. 3, 12. Verba oratoris sunt, (cf. sq. N.) Cui congruit illud Eurip. κατθανεῖν δ' ὀφείλεται καὶ τῷ κατ' οἴκους ἐκτὸς ἡμένῳ πόνων, (quorum prima modo reperi ap. Eur. Andr. v. 1272.) et alterius vet. poëtae ap. Stob. serm. 272. ὅταν γὰρ ὁ καιρὸς τοῦ θανεῖν ἐλθὼν τύχῃ, Οὐδ' ἂν πρὸς αὐλὰς Ζηνὸς ἐκφύγῃ μολών. *Boecl.* Mortis causae aliae aliis quidem sunt: sed cunctae tamen ad eundem vitae finem tendunt. συντελεῖν est una perficere, ex consequenti adiuvare, ut ap. Ael. V. h. 13, 1. v. R. ad Luc. T. 2. p. 243. (N. 49., ubi mendose δυνάμενον et *poterat*.) Schottus Obs. hum. 3, 12. p. 142. notat, hanc sententiam a Demosth. π. στεφ. sumtam, πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ἐστὶ τοῦ βίου ὁ θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ, *omnium* hominum *vita* morte *finitur*, etiamsi *quis* in *corte* conclusum *tueri* sese *studeat*, (*se servet*, *teneat*.) Locus est de Cor. p. 326. C. Secundum Ulp. p. 73. οἰκ. dicitur cors. Dicit igitur, etsi mutarit vitae rationem, etsi gallina esse putetur, morietur omnino, tametsi lucem fugiat et se occultet. *Leisn.*

Ad Dem. 258, 19. v. R. Or. V. 9. p. 237. et Harl. p. Cor. p. 240. it. ad Cic. Or. p. Sext. c. 21. m., respiciente Nostro aeque ad Dem. 1306, 25. πᾶσίν ἐστιν ἀνθρώποις τέλος τοῦ βίου θάνατος, sed faciente Sch. cum Bg. in διαφ., cf. sine Vs. hinc Bud. C. 735, 50. post „συνήκω, desino, *coëo*, — idem paene συντελῶ, (et 876, 24. post) σ. *eodem* tendere et pertinere“ et inde Stp. Th. v. i., etiam adeo servata lectione alia cum artic. τοῦ βίου, post „σ. simul ad finem tendo, s. ad eundem finem tendo, (sed et simpliciter) una tendo“ (ob adiuncta diserta εἰς ἓν τ.) allato simili loco Aristot. διάστασις, διφυὴς μὲν οὖσα, πρὸς μίαν δὲ συντελοῦσα ἀρχήν, non recte perimente Bg. praepositionem, quae valeat hic illa Lat. *simul* s. *una*, et Lat. *contendere*, cum sermo sit de pluribus, quo et tendit liberum P. *cunctae*, cf. Luc. 2, 558. N. 91., cum eadem praep., sed diverso sensu, Ind. Dem. Xen. Hell. Mor. Thuc. v. ξυντ. Dion. H. S. T. 1., ubi et cum

„εἰς ἓν τέρμα βίου συντελοῦσιν. „ἀλλ᾽ ἀντ᾽ ἐκείνου γὰρ ὑμῖν „ἄγομεν ἡμεῖς τε καὶ ὁ δῆμος „ὁ Ῥωμαίων y) ἄνδρα τὴν μὲν „ἡλικίαν σεμνὸν, τὸν δὲ βίον

ad unum vitae terminum tendunt. 16. *Verum enim pro illo vobis adducimus ipsi ac populus Romanus virum aetate gravem, vita sobrium, in-*

y) M. Ba. ὁ δῆμος τῶν Ῥωμ. et poſt ἄν. comma eſt ib. *Mart.* Comma hoc nullibi per edd., ſed ὁ articulus omiſſus in B. et Pat., v. N.

acc. rei, ſed alia notione Rs. Or. V. 4. Diod. S. Geop. Long. Mor. Ael. V. h., cum praep. eadem et dat. perſ. Xen. Cyr., ſed ſolo cum dat. perſ. Ioſ. 2, 337. l. 4. et cum dat. rei Alciphr. 3, 71. e., cf. Abr. Dl. Th. et ad Aeſch. T. 1. it. ſyn. συντείνειν Eur. Ino v. 19. et Dem. 145, 23. 299, 17., non tenente Stp. Th. ſubſt. τ. cum gen. β., ſed ſolum τ. pro τέλος ζωῆς ex Heſ. 2, 1367. m. ſine N. et exemplo, quod habeo e Luc. 1, 503. l. 72. ἄχρι πρὸς τὸ τ. εὐδαιμόνως διαβιῶναι, *vitae* ad *metam* usque *feliciter peractae*, pro quo l. 69. τὸ τέλος τοῦ βίου, in quo ipſo ſubſt. omittitur alias ille gen., ut in noſtro, ſilente L. Boſ. Ell., quocum eſt tamen, ſed cum artic. ſine diſcrimine, ap. Xen. rep. Lac. 10, 1. ἐπὶ τέρματι τοῦ βίου, Th. V. 2. p. 549. *ad* vitae *metam*, ſed ap. Ael. V. h. 2, 35. i. *in* extremo *vitae*, ut absque artic. ſyn. ap. Eur. Phoen. v. 1361. τέρμον᾽ — βίου, terminum *vitae*, ſevero Lat. in ed. Valck. ap. G. Th. cum Gr. n., quod de aliis rebus v. Ind. Fi. Aeſch. Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. Luc. Dion. H. S. T. 1. Soph. Ai. Orph. Phocyll. Theogn. Ariſt. Kuſt., qui eſt locus Suid. 3, 450. i., ignoratus Kuſt. et Stp. Th., dum Bg. poſt bene reſolutum particip. οὔσαι per Lat. *cum*, pro etſi, opprimit illud P. *tamen* in altero membro, ſed ad Noſtri ſententiam reſpicit Cort. ad Sall. hiſt. 1, 15. p. 940. *unum* omnibus *finem* natura — *ſtatuit*, ubi in N. ſine Gr. tantum „multae viae, unus exitus" cf. Xen. Cyr. Z. 5, 1, 12. μυρίων δ᾽ οὐσῶν μηχανῶν ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου, οὐκ ἀπαλλάττονται, Th. Vs. V. 1. p. 267. i. quum *rationes* infinitae *ſint* e *vita* excedendi, *non* tamen *excedunt.*

ἀλλ᾽) Leisn. in marg. Ox. „quaſi eſſet ἀλλὰ θαῤῥεῖτε" reſpiciens ἀλλὰ, quoad cenſetur habere uſum in hortando ſ. excitando et dici elliptice, in primis cum γὰρ, v. Hoog. Op. p. 8. Nr. 17. p. 12. Nr. 1. p. 15. Nr. 8. p. 18. ſqq., ubi tamen et ſunt exempla diſtracti, ut h. l., ἀλλὰ γὰρ, interpoſitis quibusdam, p. 19. m. 21. Nr. 4. p. ſq. Nr. 5. it. ad Vig. p. 458. b. e. Abr. ad Aeſch. 2, 111. e. Dev. p. 19. m. Rs. Or. V. 5. p. 237. N. 17. Orph. Arg. v. 528. Bud. C. 1264, 13. Stp. Th. 1, 336. D. ſed ſine Lat. Bg., qui bene ſtatim iungit pro ſimpl. P. *verum*, (cf. 1, 8, 5. m.) e quo retinet Bg. reliqua, ſed pron. ἡμεῖς haud dubie ſumit, ut αὐτοὶ, pro nos ipſi, (quo de alibi,) tacente Stp. Th., proprie ut redundet, niſi quatenus eſt in oppoſitione cum ὑμῖν et ὁ δ. ὁ Ῥ., ubi Ms. formula, in artic. alio et ad gen. relato, per vulgarem rationem, e gloſſa eſt, ducta ex aliis ſcriptoribus, cf. 1, 10, 10., nec ap. Noſtr. uſurpata, ſed, quae hic habetur, iterum infra 8, 5, 15., ut comma poſt ἄνδρα per ſe tolerabitur, acceptis adi. ſqq. pro participp.

τὴν μ. ἡλ.) v. Annot. ad ἡλικίας σεμνότητι 2, 1, 20. *Steph.* qui in Th. 1, 1452. C. m. ſubiicit hunc locum ſine Vs. his, ubi „ἡλ. ponitur pro aetate ſenili, (et p. pr. G. e. ſine numeris,) unum addo, Herodianum, quum

„σώφρονα, ἀρετῆς δὲ τῆς ἐν „ἔργοις ἔμπειρον [z]. ὧν οἱ μὲν 17. | *dustria in rebus gerendis peritum: cuius vos quidem*

z) M. Ba. σπούδαιον v. N.

dicit ἄνδρα τ. ἡλ. σ. et ἡλικίᾳ σεμνοτάτους, it. ἡλικίας σεμνότητα, ad senilem gravitatem mihi videri respicere" sed in adi. σ. neque Bg. Lat. tenet, nisi 3, 751. F. i. et e., nec exemplum cum acc. tali rei, oppressa κατὰ, quod est ap. Luc. 1, 682. l. 81. σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν, *habes* vultum *venerabilem*, reddente Bg. e P., cf. de annis Pertinacis 1, 1, 5. m. et 7. Aur. Vict. ep. 18, 3. et Capit. c. 4. T. 1. p. 539. i. *factus* est *sexagenario* maior *imperator*, et Angl. ap. Heyn. H. 4, 1027. e.

τῆς ἐν ἐργ.) i. e. in rebus gerendis. *Stroth.* ut Bg., rectius iterum, (cf. 1, 5, 25.) quam P., quem deserit quoque Sch. „ἀρ. *virtutis* bellicae *peritus*, (in artic. cum praep. formulam mutans in adi.) τῆς ἐν ἐργ. *operosae*" sed Stp. Th. in" ἐμπ. „*militaris* disciplinae *peritum*" e P., praeter gradum alium, quod adi. hic capiatur pro simpl. gnarus, aut melius pro Lat. *compos* et *praeditus*, ob adiunctum subst., quod Bg., (ductum forte e Capit. in Pert. c. 2. T. 1. p. 535. m. ex *quo* eminente *industria*, it. c. 1. p. 532.) ap. G. Th. „σπουδὴ, ἀρετὴ, φιλοπονία, Gl. Lat. Gr., studium et diligentiam notat, — Cic. pro l. Manil. 29. — *industria* in *agendo*" quam aliunde Cl. Cic. v. *diligentia* e. bene explicat, ut sit „alacritas et studium in labore suscipiendo, urgendo et perferendo" et, quae simplicia Niz. habet, sedulitas et labor, nobis *Arbeitsamkeit* s. *Aemsigkeit*, ad quam rationem redigetur Gr. subst. ἀρ. hactenus, ut vocabulum generis et amplioris notionis stet pro forma et peculiari quadam virtute; quanquam equidem potius id h. l. ceperim pro facultate, arte ac scientia, cf. Fi. Aesch. Ind. et laudatos in Exc. ad 1, 1, 3. e., et totam Nostri formulam ἀρ. τ. ἐν ἐργ. pro 1, 2, 9. i. πολιτικὴν ἀρετὴν, et pro facultate negotiorum gerendorum publicorum, et reipubl. administrandae, sumendo τὰ ἔργα sensu angusto, ut τὰ πράγματα, et Lat. *res*, sicut in Ind. Fi. Aesch. v. e. „οἱ ἐν τῷ ἔργῳ γενόμενοι, qui *in* rep. *versati sunt*" pro quo Noster adhibuit plur., forte e Lat., quo et spectet Bg. phrasis, a G. Th. non explicita, cf. v. *res*, pro negotio, 172, 86. sqq., ut comparo etiam Nostri ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων, v. c. 1, 1, 9., it. 5, 5, 2. πραγμάτων ἄπειρος et 4, 12, 1. πολιτικῶν πραγμ. ἐμπειρίας ἔχων, et formulam ἀρ. τῆς ἐν ἐργ. explico, ut alibi, ut praep. cum subst. sit pro adi. cum Sch., quasi dicas ἀρετῆς ἐργώδους s. ἐργατικῆς, vel pro gen. subst., ἀρετῆς τῶν ἔργων, quae tamen non reperi alibi, sed alio sensu extremum modo ap. Lys. Or. R. V. 5. p. 91. i. in Ind. sine Vers., sed in N. non severe, pro *praestantia* s. *excellentia* rerum *gestarum*, et ap. Diod. S. 2, 33. e. διὰ τὴν ἐν τῷ στρατηγεῖν ἀρετὴν, singularis *exercitus* ductandi *virtus*, qua de demum in sqq. memoratur ap. Nostrum, ubi et formulam illam per particip. Cic. supra reddas, *in agendo*, quae elliptica, addito subst. *negotio*, ducat ad Bg., qui in subst. ἐργ. assumere videtur aliquod particip., v. c. πραττομένοις, cf. Capit. c. 12. p. 565. quos Commodus *rebus* agendis *imposuit*; sicut Noster respicere potuit severum Lat. *in actibus*, i. administrationibus negotiorum publ. et munerum, cf. G. Th. 220, 71. et supra 2, 1, 9. de Pertinace ipso ἐν πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας πράξεσι nobis ut sufficiat *erfahren* s. *kundig* in *der* Kunst *zu regieren* s. *Regierungskunst* s. *Staatsverwaltung*. Denique Ms. res per sapientiam Glos-

„πρεσβύτεροι καὶ τῶν ϛρατιω-
„τικῶν αὐτοῦ παρατάξεων [a]
„ἐπειράθητε [b], οἱ δὲ λοιποὶ τῆς

veterani etiam militaria acta *experti eſtis, caeteri autem*

a) πράξεων Mss. tres, v. N. b) Comma hoc modo in B. 2. L. et Ed., ſed colon in Stp. rel. et punctum in al., v. N.

ſatoris eſt orta, ſed cum accentu pravo, cf. Suid. 3, 365. e. σπουδαῖος, σοφὸς, λ.

ὧν οἱ μ.) Bg. e P. pron. duo ὧν — αὐτοῦ mutat in unum οὗ, expleto ſimul in v. ἐπειρ. pron. ὑμεῖς, et neglecto adeo ὧν, quod reſpicit remotius §. pr. ὑμῖν, pro ſeveriori, *quorum* vos *quidem*, vel etiam ſine pron. *vos*, ut ſane formula οἱ μὲν et οἱ δὲ cum ſecundae perſ. verbis negligi in Lat. debet, quoad pron., quae ad ſe relata requirunt poſt ἐπειρ. modo comma in conſtructione ſecundi membri eadem, et quia ὧν ſimul pertinet ad οἱ δὲ λ. — ἐσχ., ſequente Bg. Lat. P. in πρεσβ., de militibus hic aptiſſimum et ſolenne, ignorantibus hunc uſum Stp. Th. et L. Ern.

παρατάξεων) Pro hoc vocab. aptius legemus πράξεων, ut paulo poſt (2, 3, 4.) ἐν ταῖς ϛρατιωτικαῖς πράξεσι, et ſupra (2, 1, 9., quem locum paulo ante dedimus,) atque alibi paſſim. *Sylb.* Pol. virtutem *bellicam*. Videtur legiſſe πράξεων, quod et Sb. aptius putat. *Scheid.* Apparet, a Bg. probari coniecturam Sb. *Leisn.* Pro καὶ ante τῶν ϛρ. legendum ἐπὶ, ſed παραταξ. tuebor, quorum teſtes vos fuiſtis, quotquot annis eſtis provectiores, in aciebus, quibus ille, ut miles adhuc gregarius, interfuit. *Reisk.* Magis placet Codicis lectio πράξεων. *Stroth.*

Nos quidem cauſas addemus, quare vix abſtinuerimus, quin lectionem Mss. reciperemus, et coniecturam Sb., qui et in Ind. hinc „παρατάξεις pro πράξεις.“ Nam primo ſane P. videtur ſic in ſuo Cod. habuiſſe, et Bg. idem reddidiſſe, tum facilis fuit confuſio, maxime imperito ſcribae, ut et alibi contigit, cf. Ind. Diod. S. v. πρ., porro Noſter reſpexerit locum illum de Pert. 2, 1, 9., cum et hic agat de partibus laudum illius duabus, ſed per variationem ordine inverſo, denique idem Noſter praeterea adi. et epitheton ϛρατιωτικὸς adhibet de πράξεσιν, ut ibi, ſed nunquam de παρατ. vulg., quocum non tenet id Stp. Th., e Noſtro plane in v. h. tacens, et habens vulg. ſemper abſolute poſitum, ut ap. Noſtrum, cf. Ioſ. Ael. V. h. et Luc., ſed cum epitheto ἰσχυρὰ et ἐπιφανὴς ap. Diod. S. 1, 240. l. 28. et p. 269. l. 17., cum adiuncto ſubſt. aliquo ib. p. 22. l. 1. et Ind. Dem., et per miram rationem ap. Aeſch. Or. R. V. 3. p. 481. e. ἐκ παρατάξεως μάχῃ κρατήσαντες, *acie* inſtructa, *in* pugna *vincentes*, ſine explic. in N. et Ind., niſi gloſſema μάχῃ quis putet, denique in notione extra bellum Ind. Dem., R. Or. V. 4. et Dion. H. S. T. 1., cf. Suid. 3, 40. i. et Heſ. 2, 871. i. De Rsk. rebus, incerta eſt illa explicatio de Pertinace milite gregario, cum aeque cogitare liceat de eo, ut duce, cf. 2, 1, 9., tum correctio iſta in ἐπὶ pro καὶ non eſt neceſſaria, quanquam nec P. καὶ exprimit, liber ille tamen et per hanc regionem alias, et denique de ὧν rectio et ſenſus aeque commodus nobis eſt ante monſtratus; aberrante etiam Sch. in „ἐπ. *experti* eſtis *ordines*.“

οἱ δὲ λ.) E contextu et pr. oppoſito οἱ λ. facile intelliguntur milites iuniores; hauriente Bg. e P. hic et in ſq. πολ. caſu alio de Lat. ratione, per quam ſervatur participium Gr., ubi Sch. plane cum Sb. Ind. „*prae*-

„πόλεως ἐπάρχοντα τοσούτων „ἐτῶν ἀεὶ διὰ τιμῆς τε καὶ θαύ- „ματος ἔσχετε. δίδωσί τε 18. „ὑμῖν [c] ἡ τύχη οὐ βασιλέα μό- „νον, ἀλλὰ καὶ πατέρα χρη-

urbi praefectum tot annis semper in honore et admiratione habuistis. Datque vobis fortuna non principem solum, sed et parentem bonum.

c) ἡμῖν M. Vi., it. edd. A. al., v. N.

fecturam urbis *gerentem*" non huc spectantibus Bud. C. 189, 5. et Stp. Th., ubi tamen et Bg. Lat., non vero de rectione monitum cum gen., pendente a praep. in v. In rem de τοσ. ἐτ., nihil definit Capit. c. 4. T. 1. p. 538. *post hoc praefectus urbi factus; in qua praefectura post Fuscianum, hominem severum, Pertinax mitissimus et humanissimus fuit, et ipsi Commodo plurimum placuit, quia* Cos. *esset* iterum, *quum Pertinax factus est*, sic legendo, pro *ille*, quae vox facile orta e maiusculis litteris illius *Cos.* compendii, pro *consul*; e quo simul constitui possint anni istius praefecturae, quam acceperit anno, priusquam excederet Marcus, cf. ib. N. 1. Cas., atque adeo A. V. C. 932., et servarit ad annum illum 954, quo exeunte imperator factus, et hinc ad tredecim annos, cf. Almelov. Fast. Coss. p. 141. e., cum sumi possit, praefecturam et in hoc Pertinace fuisse perpetuam, v. Krbs. lib. singular. de praef. urb. Rom. p. 20. m., in primis, cum Pertinax a Commodo in aliis cultus sit nec male tractatus, cf. supra 2, 1, 10., diserte tradentibus Angl. ap. Heyn. H. 4, 1029. i. *ward* er — *endlich* Befehlshaber *von* Rom, *welches* Amt *er* (auch noch) *bekleidete*, als *Commodus* umgebracht *wurde*, non repugnante N., sed laudante „Capit. 1—4. Dio l. l. 3. sq." aliter forte sentiente Schotto in lib. l. p. 12. i.

διὰ τιμ.) In formula Gr. severior hic Bg., quam 2, 1, 16., reddente Sch. ad sensum in praep. „cum v. ἐχ. — δ. τ. *honorare*" ut ad Vig. p. 568. a. m., addito, „δ. θ. ἔχειν, *mirari*, (et toto Nostri loco converso,) *urbi* praefectum *tot* annos *semper* honorastis *et* mirati *fuistis*," suo loco servato adv., secus ac ap. P., e quo et casus quartus in τοσ. ἐτ., ubi Bg. dederat, ut alibi, eodem sensu; Stp. Th. per omnia tacente, et formulam tenente neutr., nec me, ut Noster forte scripserit ad analog. modo, etiam Lat., quoad primum subst. quidem, a G. Th. solum prolatum in v. *hab.* 857, 93. sine explic., sed ab Ind. Luc. v. διὰ syn. ex 1, 691. l. 70. δ. τ. αὐτὸν ἐκείνη — ἦγε, *in* honore *illum* ipsa *habebat*, et 3, 367. i. δ. τ. ἦγον αἰδούμενοι καὶ θαυμάζοντές με, in *honore* me *cum* veneratione *atque* admiratione *habuerunt*.

διδ. τε) Malim γέ. *Reisk.* Sine magna necessitate, quanquam confusis istis duabus voculis saepe, et P. etiam referente in suo *igitur* δὲ aut δή, cum vulg. τὲ non raro usurpetur in re nova et post punctum, ut Lat. Bg., per vetustam simplicitatem in nectendis enunciationibus, eadem mente mox sequens, ubi Bg. libere ad sensum, in rel. e P., sententiam suam repetente Nostro, cf. 1, 5, 13. et ad πατ. χρ. aliter Bg., quam 1, 4, 21.

ὑμῖν) Confudit multimodis haec aliaque complurima barbara pronunciatio, quantumque saevierit pestis haec in libris Gr. antiquis, saepe ad alterius verba voce praeeuntis, ab orthographiae ignaro vel Graece

„στόν[d]. εὐφρανεῖ τε[e] ἡ τοῦδε „ἀρχὴ οὐ μόνον ὑμᾶς[f] τοὺς ἐν- „ταυθοῖ[g] δορυφοροῦντας, ἀλ- „λὰ καὶ τοὺς ἐπὶ ταῖς ὄχθαις „τῶν ποταμῶν, καὶ τοὺς ἐπὶ „τοῖς ὅροις τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς

17. *Laetificabit quoque huius imperium non solum vos, qui hic estis stipatores, sed etiam eos, qui in ripis fluviorum et terminis Romani imperii*

d) Hic comma in B. I. R., v. N. e) M. Ba. τὸ ut alibi. f) M. Ba. et Vi. οὐχ ὑμᾶς μόνον v. N. g) M. Ba. et Vi. ἐνταῦθα v. N.

parum docto librario, manu exaratis, non ignorant, qui variarum lectionum, in Gr. auct. editionibus quibusdam adiectarum, immo cumulatarum, rationem habuerunt. Ac toleranda esset quidem haec labes, si manifesta ubique esset depravatio: sed eiusmodi est frequenter, velut hoc ipso loco, ut, quae ab auctore profecta sit lectio, decernere tuto nequeas. *Loc.*

A sensu sane nihil momenti fuerit ad definiendum, sed e Mss. rel., qui cum P. consentiunt in vulg., ut iudicium fiat e plurium sententia.

οὐ μον. ὑμᾶς) Mss. ordo alius est e vi manifesta, (maxime ob οὐχ, e dissimili οὐ factum,) et contra P., et e mera glossa, ut redeat idem ordo, qui §. pr., cum tamen Noster variare voluerit, reddente Bg. fere cum P. in pron. τ., non item in v. εὐφρ., quod ap. G. Th. in Lat. eius, ignorato a Stp. Th.

ἐνταυθοῖ) Mss. glossa manifesta, ut Hes. I, 1259. i. ἐντ., ἐνταῦθα, v. N. 3., ubi Schol. Hom. similiter, tacente hinc Stp. Th., sed cum bona auctoritate, it. in v. δορ., cui add. Schol. Thuc. Suic. Th. Bud. C. D'Orv. Ch. p. 71. v. 3. Ind. Xen. Cyr. et Luc., it. Zos. 6, 2, 2. ἐδορυφόρουν, ὡς βασιλέα, *ceu* principem, *solito* satellitio *comitantur*, ubi deest pron. αὐτὸν, quod exprimitur ap. Dion. Cas. I, 702. l. 57. τοῖς δορυφοροῦσιν αὐτὸν, *stipatoribus*, pro quo solo subst. Bg. hic resolvit particip. per pron. et formulam v. subst. cum nom., manens simul in v. Gr., absolute posito, dum non addit simul gen. *eius*, a supplendo illo pron. αὐτὸν e pr. βασιλ., cf. 2, 4, 8., quod verius, quam Sch. suppletus acc. rei „δορ. ἀρχὴν, (ut liberior P. ad τ. ἐντ., qui decepit tamen Sch., ut in artic. ὁ poneret) τ. ἐντ. *praesentes*" sine particip. δορ., quasi hic esset formula illa articuli cum adv. pro aliquo adi.

τοὺς ἐπὶ τ. ὄχθ. — κ. τ. ἐπ. τ. ὅρ.) Illos *riparios*, hos *limitaneos milites* appellant Lat. recentiores. *Sylb.* Ad ostia quoque fluminum praesidia collocata erant, sicuti ad fines imperii, quae naves hostiles aut piratas arcerent. *Stroth.*

Leisn. in m. Ox. signarat „Lips. de Magn. I, 4." qui liber Op. T. 3. primus p. 23. tractat de copiis et praesidiis sparsim circa limites, ubi deinde legiones certae memorantur dispositae in Hispania, in Gallia ad Rhenum, in Africa, in Aegypto, in Syria ad Euphratem, in Maesia et Pannonia ad Danubium et in Dalmatia, cf. Analect. ad milit. Rom. ib. p. 376. e., ubi tamen non huc respicitur, nec in Graev. Th. T. 10. a Nic. Berger. p. 218. f. 11. de imperii Rom. limitibus, qui late ibi exponuntur, ad orientem et in Asia ut sint Indi aut Euphrates, ad occidentem, ubi Oceanus Atlanticus alluit oras Africae, Hispaniarum et Gallia

„ἱδρυμένους, οἳ τὴν πεῖραν αὐ- *positi sunt, qui experimenta*
„τοῦ τῶν ἔργων φέρουσι [h] διὰ *factorum eius gestant in me-*

h) M. Ve. et Vi. εὖ φερ. v. N.

rum, it. Britanni cum Oceano Britannico, tum ad meridiem Aethiopes, Mauritaniaque, vergens ad occidentalem Aethiopiam, tum aliae incultiores regiones Africae, usque ad orientales Aethiopas, cum Elephantine et Syene in Aegypti interioribus, denique ad septentrionem et Aquilonem Sarmatae, it. Rhenus cum Danubio, quibus iungitur et Britannia, usque ad Caledonios, qui hodie Scoti sint, et Palus Maeotis, quatenus ad Aquilonem vergat; unde et, qui fluvii hic a Nostro innuantur, apparet, etiam illud, non diversa poni ab eodem, nisi ab alia parte spectata, ripas et terminos, eosdemque illos esse Sb. milites, de quibus v. G. Th. v. utr. et *ripariensis*, ubi „erant milites, qui in imperii limitibus excubabant pro rep. adversus barbaros, puta in ripis Danubii, ad tuendas Pannonias adversus Sarmatas, et in ripis Euphratis, adversus Parthos. Herodi. 6,“ ex Alciato, qui tamen et ripam Rheni saltem, (si non etiam Tigris,) addere debebat, adversus Germaniae populos praesidium quoque tenentem, cf. 6, 7, 12. sqq. it. 2, 11, 8. sq., ad Vopisc. T. 2, p. 520. b. N. 2. sq. it. p. 663. a. N. 2. „limitanei et ripenses iidem, — limitanei et ripenses in ripa per cuneos constituebantur“ it. ad Spart. T. 2. p. 113. *locis*, in *quibus* barbari *non* fluminibus, *sed* limitibus *dividuntur*, N. 6. „quid appellat *limites?* Nam et flumina pro limitibus. Rom. imperium alibi limitibus, a natura positis, claudebatur, alibi arte constructis. Prioris generis sunt mare, h. e. Oceanus: nam Mediterraneum, paucis exceptis circa Pontum et Maeotin, orbis Romanus capiebat totum: flumina magna, ut Danubius et Euphrates, vel aliquando Rhenus et Tigris, it. montes, ut in Asia Taurus. — Addit Herodi. (l. l. postr.) terras desertas et solas. — Posterioris generis sunt fossae, castra, arces, concaedes, stipites, muri“ P. sequente Sch. partim in „ἱδρ. collocatos *super* terminos *imperii*, defendendi causa“ nec monente de ellipsi subst. στρατιώτας, cf. l. l. postr.

τὴν πεῖρ.) διὰ μν. φέρειν, ut δ. χειρὸς, δ. στόματος, pro ἐν χειρί. In m. Ox. *Leisn.* Inepta est Cod. lectio εὖ φ. Caeterum huic loquendi generi simile est illud, cum infra c. 9. (2, 9, 18. e.) dicitur ἔφερεν ἐπὶ γνώμης. *Stroth.*

Ibi quidem, si lectio salva est, universe formula adhibetur de animo, sed h. l. sensu angustiori et de parte quadam veluti animi mentisque facultate, quam Bg. reddit e P., it. N. ad Vig. p. 568. a. e., sed partim Stp. Th. in subst. μν. i. „φ. δ. μ., memoria *tenere*, ap. Herodi.“ sine numeris, sed cum iis in v. φ. 4, 82. i. sub notione pro tenere, per meminisse s. recordari, ut Bud. C. 541, 14. „οἱ — μν., i. e., oblivisci non possunt, meminerunt“ quorum neuter aliam auctoritatem tenet, ut nec ego, praeter affinia διὰ μν. εἶναι et δ. μ. ἔχειν Ind. Luc. et Ael. V. h. v. δ. e., it. δι' ὀργῆς φέρειν et δι' ὀργ. ἔχειν Ind. Dion. H. S. T. 1., ad quorum analogiam Noster hic se composuerit, ut Bg. ad affinia, v. c. *gestare in sinu*, it. *gerere* in *oculis*, cf. G. Th., ubi modo, praeter P. ac Stp., in v. et subst. maxime „*habere* in *memoria*, i. meminisse“ at nihil in altero subst. *exper.*, quam Gr. n. et Lat. *specimen* inter alia, quo sensu, it. pro documento, sumserim hic Gr. π., cf. Stp. Th. aliunde; Ind. Xen. Mem.

„μνήμης. τό τε γὰρ[i] βάρ-„βαρον οὐ χρήμασιν ἔτι θερα-„πεύσομεν, πείρᾳ[k] δὲ, ὧν	moria. *Nam nec barbaros pecuniis amplius captabimus, sed post experimentum*

i) In M. Vi. γὰρ deest. *Los.* ut in M. Ba. τότε β. sic vicinius, sine commate, ut in ed. Bs. 2. R. cf. N. et 1, 13, 4. i. l) M. Ba. πεῖρε mendose.

S. et Thuc. p. 89. e., quod alterutrum Lat. requirat etiam adiunctum subst. τ. ἐργ., nec ipsum cum illo π. ap. Stp. Th. iunctum, aut aliunde mihi notatum, ubi Bg., fere cum P., pron. ὧ. ordinat, ut et aliter, quam §. 16. e., reddit, variante Nostro pro §. 17. τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ πράξεων, omisso adi., quod hic suppleas, quo de sensu militari s. bellico cf. 1, 5, 25. et Stp. Th. aliunde, e P. partim ducente Sch. in π. „ἐργ. τινὸς ὀ. μν. φ., experientia *edoctum* res *alicuius* praeclare *gestas* memoria *retinere.*" Sed Mss. οὐ, ortum e repetitis litteris pr. ων, repugnat tum M. Ba. et P., tum historiae, quia Pertinax etiam illis militibus ad ripas limitesque innotuit per praefecturas istorum locorum, cf. 2, 1, 11.

τό τε γ. β.) Omissum in Mss. γὰρ nec comparet in P. *neque vero*, quae referant potius τὸ δὲ βαρβ., aut saltem τό τε β., cum ille τὲ saepe per δὲ reddat, sed ad sensum liberum, cum in nova re etiam τὲ valeat, id que solum sufficiat quoque sine γὰρ, ut 1, 5, 26., quo respicit Noster etiam quoad sententiam hic extremam, et forte Ms. auctor etiam, si γὰρ non est e sq. syllaba βαρ, sed ab Herodi. ipso, qui debeat ita causam reddere enunciationis remotioris §. pr. i., et cur gratum futurum sit imperium Pertinacis ripariensibus et limitaneis, quia barbari, tam fortem ducem et iam experti, et propterea verituri, non sint vexaturi terras Romanorum vicinas, sed quieturi, nec pecuniam captaturi, sed sese subiecturi ultro; quae fuerit saltem aliqua series, forte et a Bg. cogitata, dum, servato γὰρ, copulat τὲ cum οὐ, ut transponendo fiat quasi οὔτε, et totum οὔτε γὰρ τὸ βαρβ., expedituris se ex h. l. facile iis, qui censent, τὲ cum γὰρ aut redundare, aut esse Lat. *etenim*, pro simpl. γὰρ, cf. 1, 4, 3., ut de τὸ β. pro universis Romanorum hostibus 1, 15, 15. m., hic non certo definiendis, nisi e variis in pr. §. propositis ripis ac limitibus.

ἔτι θερ.) Hic ut adv. in Bg. Vs. omissum restituimus, a P. per Lat. aliud servatum, ita Leisn. in Bg. Ms. signavit „θ. demulcebimus" ubi Stp. Th. e P. 1, 1540. A. m. post „θ. simpl. pro conciliare" quae notio hic sufficit, it. pacare et in suas partes trahere, quo et tendit Bg., non adhibitum ib., nec in L. Ern., sed ap. G. Th. cum Gr. n. 748, 94., quanquam non cum subst. nostro, quocum iterum ap. Zos. 1, 3, 3. χρήμασι τὰς οὔσας αὐτῷ δυνάμεις θεραπεύων, pecuniis *suas* copias *demulcens*, cf. ib. 1, 19, 2. Thuc. 89, 45. Misc. Obs. A. N. T. 3. p. 8. Ind. Xen. Cyr. et Sb. In sq. Sch. partim e P. „π. *experientia*, πεπ. quae *perpessi sunt* ab *eo*, στρ. *eo* duce *existente*" in quo v. cf. Stp. Th., ubi Bg. plane cum P. formulam mutat in subst. affine ac pron., sumens hoc pro τούτου, sed de suo resolvens abl. πειρ. per miram praep., at cum eodem opprimens Gr. praep. πρ., pro severis, *sed* experientia *eorum*, quae *ab* eo *passi sunt*, exercitum *ductante*, s. cum adhuc dux esset exercitus, cf. Dem. 58, 11. οἷα — πεπ. ὑπὸ τούτων. Caeterum Leisn. in m. Ms. Bg. „non legit ergo Bg. ἂν πρ. ἁ., sed illud πρὸς omittit" quae hactenus tantum vera sunt.

„πρὸς αὐτοῦ πεπόνθασι στρα-„τηγοῦντος, φόβῳ ὑποτάξον-„ται[l]." Τοιαῦτα δὴ λέγοντος τοῦ Λαίτου, μὴ[m] κατασχὼν ἑαυτὸν[n] ὁ δῆμος, μελλόντων καὶ ὀκνούντων ἔτι τῶν στρατιωτῶν, Σέβαστόν τε ἀναγορεύει, καὶ πατέρα καλεῖ, πάσαις τε

eorum, quae hoc duce perpessi sunt, metu subiicien-
21. *tur.* Talia scilicet dicente Laeto non continens seipsum populus cunctantibus et dubitantibus adhuc militibus, Augustum illum declarat et patrem appellat, ac faustis

l) Schott. Ms. ἐπιτ. *Sylb.* v. N. m) In M. Ve. deest μὴ — στρατιωτῶν. *Zan.* etiam, monente Loc., in M. Vi., v. N., ut μὴ omissum vitiose in B. 1. n) M. Ba. ἑαυτοῦ v. N.

ut ille non verterit quidem praep. πρ., ut iam dixi antea, sed tamen ad sensum dederit eandem in formula sua, in v. *perp.* cum abl., quae par est illi praep. cum gen., variante Nostro partim cum illis 1, 5, 26. e. δέει τῶν πεπειραμένων.

φ. ὑποταξ.) In Ms. nihil, quam solennis error in ε et υ, Stp. Th. e P. sumente „fut. pass." sed Sch. „med. fut." cum eodem Lat., ut et Bg., ubi pass. sit resolvendum in med. s. act. cum pron., quae med. vis commodior videtur ob adiunctum dat. φ., cf. Dres. de V. med. p. 487. e., at med. fut. pro pass. supra 2, 1, 17., tum alibi de synthesi in subst. collectivo τὸ βαρβ. sing. cum v. ὑπ. plur., proprie ut hic ex acc. illius subst. repetendum sit pron. αὐτοὶ in nominativo.

τοιαῦτ. δὴ) De Ms. alio casu in v. κ. cf. 1, 15, 1., sed hic in partem contrariam, reddente Sch. fere cum P. „κ. ἑ. *quum* se *cohiberet*" ut Bg. in v. ὀκν., etiam ap. Stp. Th. aliunde, sed G. Th. „cunctationem et haesitationem cum in sententia, tum in faciendo significat" nobis *Bedenken tragen* s. *haben*, cogitantibus et deliberantibus, et propter cogitationes et res aliquas dubias et periculosas non statim agere, aut non libenter, quod postr. hic malim ob adiunctum simul μελλ., temporis notionem iam habens, dum de discrimine nihil cogitat Stp. Th., sed tantum 2, 872. B. „Herodi. aliquoties μ. et ὀ. copulat" sine loco, nec aliunde, cf. tamen Dem. 25, 6. et cum alio syn. Ind., cui add. 120, 11. 138, 13. 120, 7. Caeterum alia dixit Laetus etiam ap. Dion. 1226, 18.

μὴ κατ. — στρατ.) Male haec absunt a Cod. *Stroth.* scriba totum versum transiliente, hic sine causa probabili, et cum Mss. rel. etiam P. servante vulg., unde Bg. in sq. Σεβ. addit pron. αὐτὸν s. ἐκεῖνον, et reddit rel., praeter γερ., ubi plane sic Sch. „*prosequitur*, s. *ornat* eum *f. accl.*" ut Stp. Th. aliunde, (cf. Ind. Dem. Xen. Bach. et Cyr. it. Luc.,) qui e P. in v. ἀναγ. 1, 29. i. post praefixum Lat. Bg., cf. 1, 1, 7. Exc. et Ind. Xen. Pol. Z. cum Lat. *appellare*, ut sit i. q. sq. hic, per variationem, maxime quoad compos. et simpl., non repetente L. Ern. illud Bg., sed rel. Stp., ut *publice* pronunciare, ubi notio secundaria magis sit e v. ἀγορ., quam e praep., tacente de ea etiam N. ad Vig. p. 559. a. m., cf. Ind. Gem. Pleth., et ad Thom. M. p. 68. N. 5., ut silet Stp. Th. hinc in Σεβ., quo de cf. 1, 1, 5. cum G. Th. in Bg., respiciente Nostro in πατ. ad §. 18., cf. Capit. c. 5. T. 1. p. 540. eadem *die*, qua *Augustus* est *appellatus*, et

γεραίρει εὐφημίαις. τότε καὶ[o] οἱ στρατιῶται οὐχ ὁμοίᾳ μὲν προθυμίᾳ, τῇ δὲ ἐκ τοῦ παρόντος πλήθους ἀνάγκῃ[p], (καὶ γὰρ ἦσαν πανταχόθεν ὑπὸ τοῦ δήμου περιειλημμένοι[q], ὀλίγοι

22. omnibus acclamationibus ornat. Tunc et milites, non simili quidem alacritate, sed coacti, propter praesentem multitudinem, necessitate, (etenim erant undique a populo circum-

o) In Ms. Ba. καὶ abest. *Mart.* v. N. Et mox post πρ. per edd. nullum comma, et tacite etiam in Mss., sed in M. Bg. data. p) In M. Ba. parenthesis signa utrinque nulla. *Mart.* ut in edd. quibusdam. q) περιειλημένοι Ing. mendose, v. N.

Flavia Titiana *uxor eius Augusta* est *appellata. His horis, quibus ille in Capitolium vota solvebat, primus sane omnium ea die, qua* Augustus *est* appellatus, *etiam* patris *patriae* nomen *recepit*; quanquam haec proprie pertinent ad senatum et ad Nostri 2, 3, 6.

τότε καὶ) Ms. καὶ pro *etiam*, saepius iam omissum, ostendit P. clare, ut Bg severiori Lat., h. l. pro praeter s. post plebem, it. in subst. προθ., quo Lat. et Stp. Th. reddit aliunde, cuius notio ex Hes. 2, 1030. m. pro laetitia huc commodissima, de nostra quidem ratione ad pr. §. εὐν., quorsum Noster respicit, post parvum adeo intervallum repetens sententiam, sed cum variatione, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n., quanquam et simul procedit notio pro promtitudine s. animo promto, i. cupido et celeri, qui pertineat maxime ad pr. §. μελλ., quae utraque conveniunt oppos. sq. membro, dum coguntur ad agendum quid, qui nec cum voluptate, nec statim agunt, ubi P. liberrime, sed Bg. praeclare, abl. reddens per formulam, cf. 1, 4, 12. i., (Sch. manente in simpl. *necessitate*,) et praep. ἐκ in notione causae, pro qua tamen et valet propria, ut ap. Ael. V. h. 12, 47. e. τὴν ἐκ τοῦ Διονυσίου ἀνάγκην καταλέξασα, *necessitatem* illam *a* Dionysio *exponens*, severe, sed 14, 24. e. προβαλόμενοι — τὴν ἐκ τῶν ἐπειγόντων ἀνάγκην, praeferentes — *ex* urgentibus *rebus* ortam *necessitatem*, non male expleto particip. γενομένην s. οὖσαν, a quo pendeat praep., pro ἀπὸ s. ὑπὸ sumta, cf. L. N. T. Schw. p. 82. N. 1. e., G. Th. tantum proferente 412, 70. *mihi de memetipso tam multa dicendi* necessitas *quaedam* imposita *est* ab *illo*; tandem eodem sententia redeunte, sed bene explente P. in πλ. gen. τοῦ δήμου, quae pars mox iterum variatur, cf. §. 10. πανδ.

καὶ γ.) Leisn. in m. Ox. „per duplex μ, non simplex, quod ab εἰλέω, volvo" forte respiciens ad Ing., quae Var. L. occurrit et alias, cf. ad Arist. Plut. Hsth. p. 385. b. N. 24., ignorante Stp. Th. hoc particip., ubi Sch. „comprehensi undique *a populo*" cf. Ind. Ael. V. h., ubi pass. et cum solo gen., in quo Kuhn. non recte praep. ὑπὸ intrudit, quae modo supplenda, sicut et gen. ille potest a praep. in v. pendere, hic ut v. ἦσαν trahi debeat simul ad sqq. membra duo diversae rectionis per nominativum adi. ὀλ. et per praep., ubi ὀλ. de Praetorianis, novem aut decem millium corpore, cf. 1, 8, 2., intelligendum e tempore isto et §. 19., cum pauci hic ad castra essent, sed reliqui ad ripas et limites, ad alterum vero de illis inermibus v. per aliam causam 2, 13, 4., hic Bg. e P. formulam adv. s. praep. cum subst. mutante in adi. syn.

τὲ καὶ ἄνευ τῶν ὅπλων, ὡς ἐν[r] ἱερομηνίᾳ,) πλὴν συνεξεβόησαν, καὶ Σεβαστὸν [s]προσεῖπον τὸν Περτίνακα· εἴς τε τὸ ἐκείνου ὄνομα τοὺς συνήθεις ὅρκους ὀμόσαντες [f], καὶ θύσαντες,

dati, paucique et inermes, ut die festo:) tamen una acclamarunt et Augustum salutarunt 23. Pertinacem: in que eius nomen iurati consueto more, et re divina facta, laureati,

r) In M. Ve. ὡς ἱερ. v. N. f) M. Ba. ὁμ. per asperum, v. N.

ὡς ἐν ἱερ.) Tacente Strotho, omissa in Ms. praep. magis est per lapsum scribae, quam ingenium corrigentis ad Lat. rationem, quae potest carere praep. in casu temporum, ut Bg. fecit, nimium discedente P.

πλὴν) Cum Bg. Lat. hunc locum etiam Sch. subiecit illi 1, 15, 14., ubi tamen alia causa erat, et πλ. post εἰ καὶ in media oratione, cum hic stet post parenthesin, et in reditu ad priora et solum, non praecedente particula aliqua relativa, quo de cf. Rsk. ad Polb. p. 58. e. et 551. e. Ind. Polb. L. Ern. et N. T. Schw. p. 1111. a. e. it. Munth. p. 155. et de Lat. Bg. in Cl. Cic. v. e. Tum in v. σ. Sch. „*una cum* illis *acclamarunt*, Augustum vocantes" e P. fere, maxime in pron. casu supplendo, pro quo tamen severior sing. αὐτῷ, relatus ad pr. τοῦ δήμου, tum sumens καὶ pro explicativo, ut in sq. ostendatur, quid clamarint, ignorante hoc v. Stp. Th., non item L. Ern. „una cum alio s. aliis proclamo" mihi non alibi repertum, ut tamen ad analog. aliorum, sic compositorum, Noster scripserit, in primis illius συνεκφωνεῖν ap. Longin., ut variavit pro §. pr. ἀναγορ. in sq. v. πρ., ubi Stp. Th. modo „interdum pro salutare" at Sch. „vocarunt *Augustum*" fere e P., etiam hic Nostro tantum ad analog. dicente, cf. Ind. Dem. R. Or. V. 4. Ael. V. h. et Luc. Caeterum in numo, nescio, unde „Imp. Caes. P. Helv. Pertin. Aug."

εἴς τε τ.) De sacramento militari lege Alex. ab Al. l. 1. c. 20. *Oxon.* Formulam aliunde tenet Stp. Th. v. utr., cf. sine Ind. Xen. M. S. 4, 4, 16. cum N. T. Iac. 5, 12. Ind. Hom. Orph. Eur. Barn. Luc. Rs. Or. V, 4. 7. If. 8. And. it. Din. et Dem., sed cum pr. εἰς Stp. Th. 2, 1295. D. e. tantum e Plut., nec tamen cum adiuncto τὸ ἐκ. ὄν., in quo fuerit quaedam Lat., cf. iurare *in* nomen *alicuius* Ind. Iust. et Suet. it. Scheel. de sacramento ap. Graev. Th. T. 10. p. 1169. C. „*in* verba *iurare* dicebantur non eius, qui verba praeibat, — sed eius, cuius nomine praeibantur, qui summo imperio erat praefuturus, cui obedientiam promittebant, cuius nomen in sacramento nominabatur; unde et *in* nomen *iurare* dicunt Tac. (sine Ind.) etc. Herodianus sic aliquoties ad verbum l. 2. de Pert." qua formula illustraveris saltem illam N. T. in baptismo, cum sensus sit idem, ut utrinque obstringantur homines ad aliquem suscipiendum, colendum et obsequio prosequendum; tacente G. Th., ubi modo *iurare iusiurandum*, quibus severis redditur formula Gr. a Poss. Call. p. 493. i., ut privo Lat. v. *iurare* in L. N. T. Schw. p. 994. b. m., sed Sch. in „ὅρκ. *iusiurandum* pro *more* in *nom.* alicuius *iurati*" deserto partim P., ut Bg. aliter in adi. συν., quod mutat in formulam adv. per al l. nudum, accommodans ad v. suum Lat., exprimensque adi. cum subst., liberius item, quam 1, 10, 16., reddens phrasi v. θ. e P., qui

δαφνηφοροῦντες [t] πᾶς ὁ δῆμος καὶ τὸ στρατιωτικὸν [u]...	universus populus et milites...

t) δαφνοφορ. M. Vi. v. N. u) In M. Ba. post τὸ στρατιωτικόν· sequuntur haec verba: ἐπεὶ δὲ προσήει καὶ τὸ περίορθρον εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀνήγαγον τὸν Περτίνακα. ὁ δὲ ἐπείπερ ἱδρ. *Mart.* Sed M. Ve. στρατιωτικόν. Ἐπεὶ δὲ προσήει καὶ τὸ περίορθρον εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν, ἀνήγαγον τὸν Περτίνακα. Ὁ δὲ ἐπείπερ ἱδρ., denique M. Vi. Exc. modo „ἐπεὶ δὲ προσήει καὶ τὸ περίορθρον, εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀνήγαγον τὸν Περτίνακα· ὁ δὲ ἐπείπερ ἱδρ.“ v. N.

iam ita l. l., ignorante Lat. hanc formulam Stp. Th., qui in δαφν. ex eodem, ubi Var. L. et scripturam Ms. agnoscit L. Ern., non item Stp. Th., qui tamen v. ad Dion. Cas. p. 1379. e. et 1696. b., ut Reim. p. 126., etiam memor in Th. adi. δαφνοφόρος, quanquam sine auctoritate, cf. ad Hes. 1, 895. N. 9., de altera Var. M. Ba. in ὁμ. ut nihil notatum habuerim, praeter hoc, eundem Cod. in spiritibus saepe peccare, denique Nostro variante iterum in πᾶς ὁ δ. pro §. 10. Caeterum illud θυσ. hic intelligetur in ara et templo castrorum praetoriorum, quo de infra.

τὸ στρατιωτ.) Membrum hoc videtur suspensum relinqui, ideoque ἐδαφνηφόρουν aptius esse futurum. *Steph.* Si particip. retineamus: addendum erit ἑώρταζον, aut simile quodpiam verbum. Pol. inserit παρέπεμπον, prosequebantur. *Sylb.* Excidisse παρέπεμπον ante πᾶς ex Pol. apparet. *Stroth.* Utique genuina ac in textum recipienda sunt, quae Cod. addit: ἐπεὶ δὲ προσήει καὶ τὸ περίορθρον, εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀνηγ. τ. Π. Ὁ δὲ ἐπ. Patet enim, excidisse haec verba ex incuria librarii, a similitudine vocum ἐπεὶ et ἐπείπερ decepti. *Idem.*

Bg. in Ms., stellula facta post v. *mil.* in N. „deest aliquid in Graeco“ ut Leisn. ib. in marg. „forte deest εἰς τὴν βασίλειον ἑστίαν ἀνήγαγον, (sed in m. Ox.) supplenda haec videntur, ἀνήγαγον εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν“ quae partim accedunt ad illa Mss., inter se convenientium, praeterquam in parvis, ubi M. Vi. optimus est quoad distinctionem post περιορθρ., sed M. Ve. pravus post αὐλ., a Stroth. melius constitutus in hanc partem, sed ut mihi non videantur illa Mss. esse genuina, verum a librario profecta ad lacunam complendam, tum quia cum novis ἐπεὶ προσήει τὸ περίορθρον non bene conveniunt vetusta sqq. νύκτωρ ἀναγ., nisi haec extr. craise accipias, et de noctis parte ultima, quae proxima luci ac diluculo, tum quia per novitatem suspensa adhuc manet oratio in participiis ὁμοσ. — θυσ. — δαφν., quae iuncta cum pr. v. προσεῖπον finito, facto post Περτ. commate, non faciunt commodam sententiam. De tempore quidem illo Cas. ad Capit. c. 4. T. 1. p. 539. semel, *factus est* — imperator *prid.* Cal. *Ianuarias* N. 1. „Regius *Kalendis Ianuariis*, idque verissimum est. Nam Commodus occisus est pridie Calendas: noctis autem illius pars multo maxima praeterierat, priusquam in castra adductus Pertinax a praetoriis militibus salutaretur Imperator; neque multo ante, quam illucesceret, imperium illi in senatu confirmatum. Kalendis igitur acta, quae post mediam noctem gesta“ et semel ad eiusdem ibid. postea, *statim ergo omnis magistratus cum* consule *ad* curiam *venerunt*, ingressum*que* Pertinacem *nocte* imperatorem *appellaverunt*, N. 4. „Dio (Xiph. S. 386, 40.) ait, νυκτὸς ἔτι οὔσης, h. e. appetente die, ut modo dicebamus. Herodianus diem plane iam ait exortum, 2, 3, 5. ἡμέρας σὺν καταλαβούσης, λ.“ cf. hoc cap. §. 3.

Ἐπείπερ ἱδρύθη ἐν τῇ βασιλείῳ[x] ἑστίᾳ[y], τῶν τε[z] στρατιωτῶν καὶ τοῦ δήμου, ὡς προείρηται, νύκτωρ ἀναγαγόντων, φροντίσι μεγίσταις τὴν γνώμην

Postquam collocatus fuit in imperatoria aula, (tam militibus, quam populo, ut dictum est, noctu deducentibus:) curis maximis animus eius turba-

x) M. Ve. et Vi. βασιλείων v. N. y) In M. Ba. non sunt signa parenthesis. *Mart.* nec in edd. omnibus, sed in M. Bg. tamen, v. N. z) M. Ba. τῶν στρατιωτῶν αὐτῶν ὡς προείρηται, καὶ τοῦ δήμου νυκτ., sed M. Ve. et Vi. τῶν στρατ. αὐτῶν καὶ τοῦ δήμου, ὡς πρ. v. N.

ἐπείπερ) For. ἀλλ' ἐπ. *Steph.* For. ἐπεὶ δὲ Περτίναξ ἱδρ. *Reisk.* Adversativam aliquam, ut in re nova, agnoscit etiam P., sed libere fortassis, cum saepe oratio pergat sine tali, ut et illativa illa οὖν, per se aeque hic apta, reddente Bg. e P., praeterquam in v. ἱδρ., ubi Sch. „*resedit*, s. *deductus*, locatus *est* in *domo*" sed Stp. Th. 1, 1092. F. „pass. — *collocor*, Herodi. l. 2. de Pertin. ἐπ. — ἑσ., in *regiam* deductus *est*, et *in domo* imperatoria *locatus*, ut Bud. int." in Lex. forte.

ἐν τῇ βασ.) In Cod. cum βασιλείων legitur, tum τε post τῶν abest: utrumque perperam. Denique post στρατ. addit αὐτῶν, pro quo legendum esse puto αὐτόν *Stroth.*

Gen. αὐτῶν, locum habens, ut Lat. *ipsorum*, pro etiam adeo, ut respiciantur cap. pr. §. 21. sq. militum cunctatio et animus invitus, tamen non comparet in P., ut nec rel. novitas Mss. duplex, transposita ὡς πρ., (quae sunt ib. tamen etiam alio loco, quam in Gr.) tum τε omissum, ut alias, sequente καὶ intervallo, ubi sensus nihil patitur; unde et P. negligit, Bg. severius reddente tamen, etiam in v. ἀναγ., etiam hic omisso pron. αὐτὸν, quo spectat et Sch. „*deducto* eo" e P. fere, Stp. Th. tantum e Nostro tenente 1, 67. F. e. „l. 2. (2, 4, 18. m.) μήτε εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν (quae hic in pr. βασ. ἑσ., unde suppleas quoque adv. ἐκεῖσε,) ἀναγαγεῖν, *in* aulam *palatinam* s. regiam *subduxisse*. Sunt tamen, qui vertant per simpl. v. *adduxisse*, (ut Pol.) Verum non frustra Herodi. ἀναγ., non ἀγαγεῖν dixisse putandus est, sed potius dixisse ἀναγ., tanquam in editum locum" qui tamen et p. sq. F. m. ἀναγ. pro simpl. affert ex Hom., cf. ib. Ὀδ. σ', 88. et 277., non praeterea observans hunc usum verbi, qui h. l. obtinet, ut sit honoris causa aliquem aliquo comitari, ac bene delectum Lat. Bg.

φροντ. μεγ.) Bg. tantum mutat acc., solennem cum pass., in nominativum, addito pron. gen. insuper, pro severo abl., *animo turbari*, cum illa proprie sit alia formula N. T., ubi et altera per abl., nostram rectionem Stp. Th. tenente tantum ex alio Nostri loco, cf. Poss. Synt. p. 132. m. r. 6., sed cum syn. tantum subst., ap. Stp. Th. v. φρ. sine Vs., et tantum hinc cum adi. nostro, ubi tacet de subst. cum Indd., qui potius tenent cum adi. aliis, ut Dem. Luc. it. Ael. V. h., ut forte quaedam Lat. hic sit, cf. G. Th. sine explic., pro tristissimae cogitationes, sequente expositione quadam ab adiuncto s. parte, cum et in ἐφ. et terrore sit genus tristis cogitationis sensusque; ubi τε post punctum, ut alibi, et in nova §., et Lat. Bg. in adi. π. (ap. G. Th. saltem cum syn. Grr., ut λίαν,) ignoratum a Stp. Th., it. in v. φεβ. nostrum impf. cum summa

ἐταράττετο[a]. πάνυ τε αὐτὸν[b], καίτοι δοκοῦντα[c] ψυχῆς εἶναι ἐῤῥωμένης καὶ πρὸς πάντα ἀνδρεῖον, τὰ παρόντα ἐφόβει, οὐχ οὕτω προνοίᾳ τῆς ἑαυτοῦ

2. batur, nimisque ipsum (quamvis videretur animi esse firmi et ad omnia fortis:) praesentia terrebant: non tam de sua salute solicitum; (peri-

a) Nihil hic in Ed., sed comma in B. 1. Par. et Ox. v. N. b) In M. Ba. iterum non sunt signa parenthesis. *Mart.* nec in edd. omnibus, sed in M. Bg. iterum, v. N. c) In M. Ba. δοκ. abest. *Mart.*, monente Loc. etiam in M. Vi. v. N.

penuria, cf. Ind. Luc. Ael. V. h. Xen. Cyr., sed sine Ind. Dem. 434, 7. 13. et cum praep. 129, 26. Sed in Mss. male abest particip. δοκ., agnitum etiam a P. oblique, cum Ms. Ve. tacite, hic omissum sine causa conspicua.

ἀνδρεῖον) Malim ἀνδρείας, ut cum ψυχῆς cohaereat. *Reisk.* Talis diversitas casuum, eidem verbo iunctorum, saepe obvia. Gell. 19, 9. homo *Hispano* ore *florentis* que *facundiae*, Liv. 5, (19. 1.) *fatalis* dux *ad* excidium *illius* urbis, *servandae* que *patriae*, rel. v. Cort. ad Cic. ep. 1, 7, 29. it. 11, 11, 3. et ad Sall. Cat. 25, 2. Sed Herodi. vix aliter debuit loqui. Nec enim ψυχὴ ἐῤῥωμένη, nec ἀνδρείας locum habet. Τὸ ἀνδρεῖον non tantum ad animum, sed et ad corpus pertinet. *Leisn.*

Constructio duplex hic occurrit in v. subst., posito primum cum gen. rei, s. subst. et particip. s. adi., deinde cum nudo adi., vel nominativi casus, vel acc. hic in rectione obliqua, quae duae constructiones, alias singulae in v. solennes, hic eodem iure copulantur, cuius generis exemplum Cort. ad Cic. l. l. primo habet e Vop., fuit *decorus*, — libidinis *rarae*, rel., ubi est sine copula, a Nostro adiecta necessario magis, cf. Amm. Marc. 19, 9. p. 170. l. 7. *hic* natura *simplicior*, nominis *tamen* itidem *pervulgati*, sc. erat, tacentibus Ind. cum G. Th., it. Gr., ubi modo rectio v. subst. cum gen. rei, R. Or. V. 4. p. 1021. m. ex 38, 19. et p. sq. e. 77, 40. cf. Abr. ad Aesch. 2, 104. e. it. Dl. Th. p. 620. e., unum modo casum deligente Bg. e P. sexto, qui cum secundo usitatus in describendis rebus personae, cf. Scheller. de stilo p. 141. e. sq., ubi inclinatur ad ellipsin subst. cum Ind. Corn. N. v. *esse*, hic v. c. ἄνδρα s. ἄνθρωπον, ut melius tamen videatur, quod p. 317. e. statuitur, commutari hanc formulam posse cum v. *habere*, quod procedit, cum sola est formula gen. vel abl., non item, ubi simul est casus primus aut quartus, ut hic, ubi in v. ἐῤῥ. pauperrimus Stp. Th., cf. Foes. Oec. p. 148. e. Ind. Dem., cui add. 155, pen. 62, 21. it. Luc. 1, 146. l. 45. ἐῤῥωμένος τὴν γνώμην, animo *vegetus*, sed vicinius Xen. Cyr. 3, 3, 31. e. πολὺ ἐῤῥωμενεστέραις ταῖς γνώμαις, Ind. Z. „animis *fortioribus*" quo Lat. e P. utitur Bg. in sq., copulante Nostro syn., tropicum cum proprio, genusve cum forma, ut ἐῤῥ. sit Lat. P. *constans*, quomodo et redditur Bg. in G. Th., ubi in Bg. altero, pro intrepidus, praep. eadem, quam in Gr. novit Stp. Th. 1, 439. D. m. „ἀνδρειότατος — πρ. ἅπαντα, *strenuissimus* ad *omnia*" sine auctore, quem nec reperi, ut nec alibi cum praep. nostra aliave, sed cum acc. τὴν ψυχὴν et τὰ τοιαῦτα in Ind. Ael. V. h. et Luc.

οὐχ κ.) Hic Noster primam particulam οὐχ ο., sine verbo quo positam, texit adhuc ad pr. membrum, sed relatam ad istam δὲ cum nova enunciatione et rectione dedit, propter insertam aliam enunciationem cau-

σωτηρίας[d]. κινδύνων γὰρ καὶ μειζόνων πολλάκις ἦν καταφρονήσας. ἐλογίζετο δὲ τήν τε[e] αἰφνίδιον τῆς τυραννίδος μεταβολὴν, τήν τε ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ τινων εὐγένειαν, οὓς ὑπώπτευεν[f] οὐκ ἀνεξομένους, μετὰ βασιλέα εὐγενέστατον τὴν ἀρχὴν μεταπεσοῦσαν εἰς ἄν-

cula enim et maiora saepe contemserat:) verum re-
3. putabat cum repentinam tyrannidis mutationem, tum in senatorio ordine quorundam nobilitatem, quos suspicabatur non passuros post imperatorem generosissimum, imperium recidere ad homi-

d) In M. Ba. signa parenthesis iterum absunt. *Mart.* ut in edd. quibusdam. e) In M. Ba. et Vi. τε omissum, v. N. f) In M. Vi. οὓς ὑπ. desunt. *Loc.* etiam in Mss. rel., sed ut in M. Ba. post εὐγ. nulla compareat distinctio, ut in B. 1. utr. et 2. R., pro rel. commate, aut colo, aut puncto, sicut in quibusdam deest comma post ἀνεξ., it. post ἄνδρα, et est contra post εὐγενεσ., quam variam rationem et M. Bg. exhibet.

salem, quae, vel per signa parenthesis inclusa, non tamen illam §. 3. cum prioribus conciliat, sed semper orationem relinquit desertam, quam et imitatus est Bg. in *non tam*, sequente *verum*, pro solito *quam*, et Gr. ὡς, cf. §. 14. et alibi, Ind. Sb. e Xiph. it. Diod. S. v. οὐ, et ad Vig. p. 426. N. 14., tacentibus cum Stp. Th. rel. Indd., etiam Lat. cum G. Th. et Hor. T., maxime, quoad Bg. consecutionem, qui in rel. sequitur P., tum in subst. πρ. per adi., tum propterea in addita praep., servante Sch. in πρ. Gr. „*solicitudine* suae *salutis*“ quae rectio cum gen. rei ap. G. Th. v. e. affertur e Cic., super haec Stp. Th. 2, 1080. C. e. sic habente „πρ. cum gen. — Herodi. l. 2. ὁ. — σ., non *tam*, ut *saluti* suae *provideret*, (dat. causae mutato in enunciationem e v. et particula affini.) Ita enim reddere malo magis ad verbum, (liberius tamen,) quum praesertim et Cicero ita sit locutus, quam cum Pol.“ qui tum sic liberior, tum adiuncto adv.

γὰρ καὶ) Cum P. libere omiserit Gr. et contra Lat. aliud addiderit adv. temporis: dubites etiam, an suo *quippe* causali γὰρ καὶ reddiderit pro καὶ γὰρ, quo de supra 2, 2, 6., Bg. interpretante severius ex ordine Gr., sed cum P. tamen recte formulam periphrasticam v. subst. cum particip. per plusqf., tacentibus phrasin Nostri et Bg. G. Th., etiam in affinibus v., it. Stp. Th. et Indd. Gr., cf. 1, 6, 25., hic ut opponatur pr. ἐφ., i. e. non timere, nec defugere, sed subire, suscipere.

τήν τε) Ms. τὲ, ante aliud τὲ omissum, habet se ut τὲ, abiectum ante καὶ, §. 1., dum τὲ — τὲ est i. q. τὲ — καὶ, unde ap. P. potuit exprimi tantum extrema copula, Bg. servante utramque, et e P. rel., praeterquam in τῇ σ. β. et τιν., quod h. l. cum pr. ἐν, i. q. alias cum ἐκ s. ἀπὸ, et nudo gen., quale quid repertum ap. Aes. Fa. Hs. 13, 3. εἷς δέ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε, ubi tamen et cum Ind. esse potest solenne Lat. *inter*, cui Gr. est syn. παρὰ ap. Nostr. §. 12., tacentibus rel. Indd. Gr. cum Stp. Th. it. G. Th. et Hor. T.

οὓς ὑπ.) Male hae duae voces in Cod. desunt; sed iterum illustre supi-

δρα, ἐξ ἰδιωτικοῦ καὶ ἀσήμου γένους ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντα. εἰ γὰρ καὶ ὁ βίος αὐτῷ διὰ σωφροσύνην ἐπῃνεῖτο, καὶ τὰ ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς πράξεσιν ἦν	nem ex privata et ignobili stirpe eo progressum. Etsi enim vita eius temperantiae nomine laudabatur, ac militiae res gestae erant celebres;

nae librariorum negligentiae documentum exhibent, qui illas omittebant, cum sequeretur οὐκ. *Stroth.*

Vere haud dubie, etiam monstrante P. vulgata, e quo Bg. fere per omnia, tenente Stp. Th. in v. ἀνεχ. Lat. quidem Bg., non item cum particip. pro inf., quod nec aliunde novi, sed patior e notione pro sinere et permittere, cf. 1, 8, 2. e., quanquam hic observandum potius duplex tale particip. deinceps, quorum unum pendet a v. finito, alterum a particip., praeterea variante Nostro pro 1, 1, 5. i. in v. μεταπ. per syn. rei acc., ubi Stp. Th. v. i. e P.

ἐξ ἰδ.) De re et genere Pertinacis iterum monuit hic Memmius ad P. Vers., cf. 2, 1, 9. et Schott. lib. l. p. 10. i., huc respiciens sine Vs., ubi Bg. deserit P. Lat. in ἀσ., quod ap. Stp. Th. aliunde, sed ap. G. Th. cum Gr. n., cf. 1, 9, 12. m., ut 1, 7, 5. m. ad γεν. de Bg. Lat., e P., quod ignorat Stp. Th., hic de familia et personis anterioribus iterum. Tum Sch. „ἐπὶ τ., ad hanc dignitatem venit, — ἐλθ. eum, *qui* ascenderat *ex* obscuro *genere* ad *hoc*, decus“ supplens subst. aliquod, sed quale, incertum, in primis, si spectes pron. neutr., ubi, praeter commune illud πρᾶγμα s. χρῆμα, commodissimum sit ἀξίωμα, cf. 1, 15, 15. e. et 3, 11, 4., quo augebitur L. Bos. Ell. p. 32. e., ut Sch. primo loco subiecerat per numeros alia Nostri, tum ubi eadem formula, tum quae viderentur eam explicare, non satis commode, 5, 7, 12. m. 7, 1, 6. e. et 22., pro quibus sufficiebat 8, 8, 19. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐληλυθότες, cum idem v. adhiberetur, quod hic; sicut oportebat comparari 5, 1, 14. m. οἱ ἐκ μετρίων εἰς τοῦτο ἐλθόντες, pro quo §. 10. ἐπὶ τοῦτο ἤγαγε λ. et §. 16. e. iterum ἐξ ἰδιωτικῶν ἀπραγμόνων ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντες, ubi nihil praecedit, ut nec 8, 7, 10., sed 7, 5, 5. e. τὴν ἀρχὴν, ut h. l., cui fem. convenit proprie ἐπὶ ταύτην, ut et Leisn. in m. Ox. scripsit, pro quo per synthesin neutrum venit, perite a Bg. servatum, sed per syn. abl., cf. 1, 4, 12. e., qui tamen in v. comp. liberior; sicut reperire nondum potui fundum formulae, a Nostro ita frequentatae, tenente Stp. Th. nihil, quam in v. 1, 1267. F. e Plat. ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸ ἄρχειν, sine Vs., et „ἐλθεῖν εἰς δύναμιν, *adipisci*, nancisci *potestatem*, (et in pron. 2, 1557. C. m.) ἐπὶ τοῦτο, *huc*, Aristoph., s. *eo*, eum in locum“ tacente Ind. Kust.

εἰ γ. κ.) Ad intelligentiam illius καὶ profuerat Lat. *etiamsi enim*, vel *nam etiamsi*, nobis *denn* wenn *auch*, Bg. sequente alium ordinem, ut et P., necessario, et cum eo dat. α. in gen. mutante, cuius exemplum non aliunde notaram, nec Stp. Th. aliquod tenet, ut nec in praep. δ. Lat. Bg. syn., cf. 1, 8, 2. m. διὸ, et G. Th. 457, 4. pro causa, gratia et Gr. χάριν s. ἕνεκα, ut nec praep. eandem habet Stp. Th. cum v. ἐπ., nec ego reperi, sed cum aliis praep. syn., cf. 4, 3, 5. et simile quid ap. Luc. 2, 7. l. 1. εἰ δὲ καὶ ἐπῄνηται ὑπὸ λ., si *vero* etiam *laudata sit.*

εὐκλεῆ[g], *ἀλλ' ὅσον εὐγενείας* at, quod ad nobilitatem at-
χάριν[h] *πολὺ τῶν εὐπατριδῶν* tinet, multum a patriciis

g) M. Ba. εὐκλεὴς v. N., et hic in sola B. 1. R. colon, ut in fine protasis.
h) Comma hic deest in unis Ox., v. N.

τὰ — εὐκλ.) Sch. εὐκλ. „*gloriosa* erant *maxime*" adv. hoc e P. adi. ducens, et forte e Gr. εὖ, quanquam cum L. Ern. simpliciter reddit Stp. Th. adi. aliunde, ut Bg., qui totam Gr. formulam mutavit in vulgarem, αἱ στρατιωτικαὶ πράξεις ἦσαν εὐκλεεῖς, sumens πρ. iterum, ut supra 2, 1, 9. de rebus, cum potius sint h. l. munera et dignitates militares, qua cum notione consistet melius articulus τὰ ellipticus, admittens subst. πράγματα, vel particip. γενόμενα, unde sit, *res* in *militaribus* dignitatibus *erant celebres*, s. res, in m. d. actae, s. facta — illustria et gloriosa, quam unam formulam G. Th. tenet in v. *glor.*, sed Nostri illam nullus Ind., et adi. modo de re Ael. V. h. R. Or. V. 6. 8. Lyc. Plut. Krg., de pers. Mus. Xen. Cyr. et Dion. H. T. utr., it. cum dat. pers. Hom., it. superl. Xen. Pol. Z., nec Ms. rectionem, ubi nominativus pertineat ad Pertinacem, repetito pron. αὐτὸς e pr. dat. α., sed praeterea extra assumto κατὰ ad artic. τὰ, in hunc sensum, *et* quoad *res*, in *militaribus* dignitatibus *gestas*, ipse *erat clarus*, quam lectionem et referat P. e Cod. simili, tolerandam illam quidem a coniunctis duplicis diversique generis enunciationibus, rei ac pers.; etiam hactenus, si εὐκλεὴς trahatur ad subst. ὁ β., *vita* eius *erat gloriosa*, sed ut aeque orta fuerit a scribae lapsu ingeniove. Caeterum retinuit vulg. et Sb. Ind. sine Vs. in adi. εὐκλ.

ἀλλ' ὅσ. — χαρ.) i. q. ὅσον πρὸς τὴν τῆς εὐγενείας χάριν, ut loquitur 3, 15, 5. (ὅσον πρὸς τὰ πολεμικὰ,) vel ὅσον ἐπὶ τῇ τῆς εὐγ. χάριτι. Nam τὸ χάριν hic non causam finalem notat, sed gratiam, quae nobilitati inest. *Leisn.*

Sch. „ἀ. *tamen*, (recte per simpl. deferens P., ut et Bg.) ὅσ. interdum usurpatur adverbialiter s. synecdochice, *quod attinet*, in *quantum*, χ. claritate *generis*, s. *eius gratia*" sed Stp. Th. in subst. εὐγ. plane e P., tum 4, 349. C., de χ. pro adv. et ἕνεκα agens, e Bud. C. 1383, 46. nostro loco allato ab εἰ γὰρ — ἀπελ., etiam sine καὶ, cum Vs. „attamen *quod* ad *generis* nobilitatem *attinet*, longe *a* patriciis *aberat*, (addit,) observa obiter particulam ὅσον genit. praefixam" qui casus tamen aeque pendeat a χαρ., quod simul cum ὅσ. non aliunde Stp. habet, nec nos deprehendimus, sed affinia ap. Luc. 2, 269. l. 96. ὅσ. πείρας ἕνεκα, experimenti *causa*, et Xen. Hell. 2, 4, 21. e. Th. V. 3. ὅ. ἄρα βοῆς ἕνεκεν, rumoris *causa*, cf. ad Thuc. p. 563. N. 5. et Abr. Dl. p. 803. e., ubi sane ὅσον capimus elliptice, pro καθ' ὅσον, et pro ὡς, cf. Rsk. ad Polb. p. 81. e., et utrumque ὅ. χ. reddimus per Lat. *quoad*, sicut et syn. Nostri ὅσον πρὸς, quod et Sb. Ind. vertit „*quod* attinet *ad* —" it. ὡς πρὸς, quo de alibi. it. Luc. 1, 97. l. 70. ὅσ. ἐς λ., it. Sext. Emp. p. 206. ὅ. ἐπὶ τῷ λόγῳ, ut Noster quodammodo variarit cum pr. διὰ, sitque in his formulis non tam pleonasmus, cum videatur sufficere χάριν unum, etc., quam ellipsis verbi cuiusdam in ὅσ., ut προσήκει, sicut illa *quod* attinet *ad* contrahitur in *quoad* aut *quantum ad*; quanquam fortassis et in χάριν est ellipsis praep. κατὰ, cf. ad Vig. p. 11. a. e.

πολὺ) Sic 3, 8, 14. οὐδενὸς τῶν — ἀπελείπετο (καρτερίᾳ ψυχῆς λ.) *nemine*, etiam *laudato*, inferior *erat*, 1, 2, 4. μηδενὸς ἀπολείπεσθαι, nemine esse inferiorem, nemini esse secundum, nemini concedere, 7, 6, 2. ἡ πόλις

ἀπελείπετο. ἡμέρας οὖν καταλαβούσης, κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, οὔτε τὸ πῦρ ἐάσας ἑαυτοῦ [i] προπομ-

5. aberat. Die igitur consecuta, venit in curiam, neque ignem passus sibi praeferri, neque quidquam aliud

i) M. Ba. αὐτοῦ. ὑψωθῆναι v. N.

ἐκείνη — μεγέθει μόνης Ῥώμης ἀπολείπεται, urbs *illa* magnitudine *tantum* Romae *secunda est*, it. 3, 7, 6. οἱ Βρεττανοὶ ἀνδρείᾳ οὐδὲν τῶν Ἰλλυρικῶν ἀπολείπονται. In praecedentibus locis semper passivo utitur. Sed amat et activo eodem sensu 3, 4, 3. τοῦ δὲ ἐμπείρου καὶ γενναίου πολὺ τῶν Ἰλλυριῶν ἀπέλειπον, ubi etiam constructio mutata est. Nam secundum 3, 7, 6. dicendum erat τῷ δὲ ἐμπείρῳ κ. γενναίῳ π. τ. Ἰλ. ἀπελείποντο, it. 4, 3, 15. τὴν Ἀντιόχειαν, ἢ τὴν Ἀλεξάνδρειαν οὐ πολύ τι τῆς Ῥώμης — μεγέθει ἀπολειπούσας, pro ἀπολειπομένας. Sic 1, 3, 10. et 2, 10, 17. *Leisn.*

Cf. 1, 2, 4. et 1, 3, 10. Sch. „π. adverbialiter, *longe*, *multum*, praesertim in comparatione cum aliis, ut cum v. ἀπολείπειν, imparem *esse*, — ἀπ. multum *illis* impar *erat*" faciente Bg. fere cum Memm., et Nostro dativum s. abl. rei, solennem in v. ἀπ., hic exprimente per periphrasin et particulas ὅσον — χάριν, sed in πολὺ neque ad Nostrum respiciente Stp. Th., neque ad ellipses κατὰ et μέρος, neque L. Bos., sed L. N. T. Krb. p. 541. m. Nr. 6.

ἡμέρας) Xiph. (S. 386, 39.) ἐξελθὼν δὲ ἐκ τοῦ τείχους, πρὸς τὸ συνέδριον νυκτὸς ἔτι οὔσης ἀφίκετο, egressus *ex* castris *in senatum venit*, cum *adhuc* nox *esset*, et Capit. 4. (T. 1. p. 539. i.) *de* castris *nocte* cum *ad* senatum *venisset*. Redigi ad concordiam possunt, si nocte nondum plane praeterita, appetente tamen iam die, in senatum venisse dicamus, sicut ex ipsa rei gestae serie monstrat Cas. in N. ad Cap. *Boecl.*

Cf. cap. pr. extr., manente vel sic pugna Nostri cum Cap. et Xiph. in hoc, quod Pertinax in senatum venit non e castris, sed e palatio, cf. §. 1.

καταλ.) *die* igitur *consecuta*, i. e. postridie. Nota, κ. hic non, ut alias, in malam partem usurpari de periculo et casu, repentino impetu superveniente. *Leisn.*

In ἡμ. recte P. ad sensum, quod hic iterum sumendum, ut 2, 2, 3. Sed Sch. in v. κατ. „*cum* advenisset *dies*" quod Lat. cum Bg. valeat quoque de notione hic in ἡμ., pro luce orta; quanquam secundum G. Th. formula Bg. alio sensu tantum dicitur; huc forte cogitante Rz. ad Luc. 2, 736. N. 49. e. in „Herodi. 2. ἡμέρας ἐπιλαβούσης, die *ingruente*" memoriter, aut per operarum lapsum.

κατῆλθ.) P. phrasis pro simpl. v. ἦλθεν valet, quod Bg. recte ostendit, non tenentibus hanc notionem Stp. Th. et L. Ern., sed tamen Vs. ad Thuc. 323, 46. cf. Abr. Dl. p. 497. m. et 443. e., quorsum et referam Ael. V. h. 4, 25. i. Vs. *migrare*, ut pro redire Ind. Dem. Isocr. Mor. et Ev. it. Polb., Abr. ad Aesch. T. 1. it. forte Ind. R. Or. V. 6. et 8. Lyc., ut pro vulg. descendere Ind. Mus. F. Aes. Hs. Luc. et L. N. T., quo sensu quis et accipiat hic tamen, qui aulam imperatorum altius sitam cogitet, cf. §. 1. ἀναγ., variante Nostro pro 1, 14, 18. in σ. cum syn. subst. β., similiter vertente hic Sch., at Bg. e P. iterum.

πεῦσαι, οὔτε τὶ ἄλλο τῶν βασιλικῶν συμβόλων εἰς ὕψος ἀρθῆναι, πρὶν ἢ μαθεῖν τὴν γνώμην τῆς συγκλήτου βουλῆς. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν[k], ἅμα τῷ ἐπιφανῆναι, πάντες ὁμοθυμαδὸν

ex imperatoriis insignibus attolli, antequam cognosceret sententiam senatus. Postquam
6. vero ipsum simulatque in conspectum venit, omnes una-

k) Hic et post ἐπιφ. nostra sunt commata.

τὸ πῦρ) v. quae supra annotavimus in vita Commodi. *Oxon.* Insigne imperatorium hoc erat, v. 1, 8, (8.) et infra c. 8. huius libri. *Stroth.*

E P. omnia Bg. Sed Ms. aliud et pron. (ut alibi) et verbum hic modo e glossa et alieno loco positum e marg., cum pertinuisset ad sq. phrasin εἰς ὕψ. ἀρθ., ubi Bg. e P., sed Sch. „ὑ. in altum *tolli*, ἀρθ. *attolli* in *sublime*" cf. 1, 5, 4. m. et, quoad τ. β. σ., 1, 8, 7. e., sed ut h. l. sit e terrae solo, in quo infixa v. c. vexilla, sursum teneri, et ita ferri, cf. Iuv. Sat. 2, 101.

πρὶν) Praeter ea, quae alias ad Lat. Bg. protulimus in v. μ., nihil ad Nostri formulam deprehensum est, quam in Ind. Dem. πρὶν ἢ μ., pro quo tamen in textu ipso 1422, 3. modo πρ. μ., et alio sensu, quoad subst., Ind. R. Or. V. 4. τὰς τῶν ποιητῶν γνώμας ἐκμανθάνειν, et Luc. ex 2, 189. l. 42. οἳ καὶ τὴν γν. ᾔδεσαν τὴν ἐμὴν, *qui* et *consilium* scirent *meum*, it. ex 3, 34. l. 34. ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γν. τοῦ ἀνδρὸς, *tanquam* qui *solus* accurate *sententiam* viri *perceperit*.

ἐπεὶ δὲ) For. ἔπειτα δέ. *Steph.* ἐπεὶ δὲ bene habet. δὲ in insequente ὁ δὲ (§. sq.) eleganter post aliud δὲ praemissum redundat. *Reisk.*

Sb. Ind. ἐπεὶ „pro ἔπειτα 197, 19. (Xiph.) — Sic —" e Nostro numeros subiungens huius loci et 2, 10, 7., ad quorum ultimum modo in N. affert „mox οἱ δὲ redditive accipiendum, ut ap. Pauf. haud infrequenter, pro οἵδε s. οὗτοι, vel ab initio periodi pro ἐπεὶ substituendum ἔπειτα" in extr. immemor sui et prioris ἐπεὶ notionis, qua de et nos alibi, in altero non multum diversus a Rsk., quia δὲ utrinque opprimitur, cum tamen sit tutius, accipere in apodosi, ut δὴ, pro tum vero, cf. 1, 12, 17. Ind. Hom. in N., cui add. Ἰλ. ύ, 48. et 448. Greg. Koen. p. 33. N. 58. e. Vig. p. 527. Nr. 25. Dev. p. 100. m. Bud. C. 1300, 37. hineque Stp. Th. 1, 513. D. m., renitente Hoog. Op. p. 253. Nr. 21. sqq., unde ἐπεὶ, a P. oppressum, retineat notionem Bg., quem in δὲ post videbimus.

ἅμα) Sch. in „ἐπ. *in* conspectum *venisse* suo adventu" dux forte Bg., cuius formulam Stp. Th. non totam novit, sed G. Th. cum Ind. Corn. N. non explicat, pro conspici ab aliquo, cf. 1, 7, 3. e., unde suppleas dat. pron. αὐτοῖς s. αὐτῇ e pr. §. e. τ. σ. β., quale quid P. facit.

πάντες) E P. in adv. Bg. et Stp. Th., qui simul cum adi. π. tantum e Phil. novit, cui addas, praeter in Flacc. 760. E. e., etiam cum ἅπας 761. F. m., ignorante Ind. Dem. v. ὁμ. in loco memorabili, cf. Exc. 1, 4, 21. i., it. cum μετὰ πάντων 188, 17., cf. Suid. 2, 691. m., non coll. ad Hes. 2, 752. e. sine N. et ad N. T. Obs. Krb. p. 236. it. Loesn. p. 121. e., ap. G. Th. sine Gr. et auctoritate optima. Denique in v. εὐφ. Bg. e P., sed Stp. Th. 4, 59. E. sub „*faustis* accl. *prosequor*, Hes. (1, 1536. m εὐφημῆσαι, βοῆσαι μετ' εὐφημίας,) frequens ap. Herodi." sed non hinc

εὐφήμησαν, σεβάσμιόν[l] τε καὶ βασιλέα προσηγόρευσαν[m]. ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρῃτεῖτο

nimiter laetis acclamationibus 7. exceperunt, Augustumque et Imperatorem salutarunt; (ipse

l) Ms. Ba. σεβαστόν τε λ. v. N. m) M. Ba. et Vi. προσηγόρευον v. N. Tum hic comma in A. cum B. 2. R., sed punctum in B. L. 1. al. pro solo Stp. rel., v. N.

cum locus hic classicus sit, unde ob sqq. agnoscatur, nihil esse, quam, bene alicui precari, et v. c. clamare *salve*, felix *sis diuque superstes*, et diversum a sqq. salutationibus, confundente Sch. in v. i. „ἐ. τινὰ, fausta *acclamatione* ut Augustum *prosequor aliquem*" sed nonnisi e Nostro afferente Stp. notionem illam, quae contineatur in principi illa pro bona dicere sive laudandi, s. optandi causa, s. ominis ergo, aut aliter, ut in re sacra et precibus, cf. Hes. l. l. ante, Suid. 1, 914. m. Arist. Pac. v. 95. et Schol. eiusdem ad Nub. v. 262. cum Ind. Kust. it. Dem. Xen. Bach. et Cyr. Luc. et cum acc. pers. Dion. H. S. T. 2. Sed Bg. *excipere* s. *accl.* pro eas facere in adventu alicuius, vel h. l. simpl. pro uti et ornare. Xiph. quidem demum post aliquam Pertinacis orationem 387, i. λεχθέντων δὲ, καὶ ἐπῃνοῦμεν αὐτὸν ἀπὸ γνώμης, καὶ ὡς ἀληθῶς ᾑρούμεθα.

σεβάσμιον) Aut nobis imposuere veteres exscriptores, aut legendum σεβαστόν. Neque enim σεβάσμιοι dicebantur imperatores, sed σεβαστοί. *Fab.* Alii Σεβαστόν. Eo enim nomine insigniti sunt Imperatores Rom. *Oxon.*

Qui per *alios* non intellexerint libros, sed duumviros illos, Fabrum et Stp. in Th. 3, 750. F. e. „vocatur ab Herodi. σεβάσμιος ipse imperator s. Caesar, qui a Lat. *Augustus*, l. 2. σ. — πρ. Nisi forte σεβαστὸν hic quispiam legendum potius existimet" sed Sb. Ind. „σ. — πρ., ut p. pr. σεβαστόν τε ἀναγορεύει, — *augustum*" respiciens ad 2, 2, 21. solum, cum et licuisset comparare ib. §. 22. e. σεβαστὸν προσεῖπον, quo spectat etiam Ms. per glossam, dum Noster variat tantum et peculiari quidem ratione scribere videtur, nec tamen male, cum per se adi. utr. sint syn., eodemque modo explicentur ab Hes. 2, 1161. e. sq. σεβάσμιον, τιμητὸν, προσκυνητὸν, — σεβαστὸς, προσκυνητὸς, τιμητὸς, sine N., nec coll. Suid. 3, 292. m. σεβαστὸς, προσκυνητὸς, venerandus, *augustus*, cf. 1, 377. i. αὔγουστα λέγονται τὰ τίμια, καὶ μεγάλα, καὶ ἐπίσημα, *augusta* dr. *venerabilia*, *magna et insignia.* Sed in tempore Mss. alio nihil hic, quam error in finitionibus.

ὁ δὲ) Cf. hanc orationem cum illa Tiberii ap. Tac. 1. An. 11. Congruent prorsus sententia dictorum; quamvis propositum dicentium in tantum videtur differre, in quantum boni principis modestia a tyranni cupidine intelligitur distare. *Boecl.*

Ibi maxime, *se — didicisse*, quam — *subiectum* fortunae *regendi* cuncta *onus*, quod tamen et latius patet, nec ad solam invidiam, qua de hic agitur, et Leisn. ad calcem Bc. 2. „Pertinax non ignorat, assiduam eminentis fortunae comitem esse invidiam, altissimisque adhaerere, Vell. 1, 9, (6.) Cort. ad Sall. Cat. 6. p. 42." b. m. Tum Stp. Th. 4, 149. G. „ap. Herodi. π. — ἐ., recusabat imperium, tanquam rem invidiosam, (e P. partim,) ad verbum, q. d. invidiositatem imperii. Ap. Thuc. autem τὸ ἐ. substantive non tam invidiositas, ut ita dicam, quam invidia, ubi dicit, τὸ ἐ. λαμβάνειν ἐπὶ μεγίστοις" 138, 53., ubi recte cum Bg. redditur, cf. Ind. Sb. e Xiph. it. ej. Dion. H. S. T. 1. 5, 19. cum Luc. sed Sch. „*rem invidiosam* imperii *recusare*" suppleto subst. χρῆμα, cf. L. Bos. Ell. p. 370.

τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπίφθονον, γῆράς τε [n] προϊσχόμενος, συγγνώμης ἐδεῖτο [o], εἶναί τε πολλοὺς εὐπατρίδας ἔφασκεν, οἷς ἡ [p] βασιλεία μᾶλλον ἁρμόζει [q]. καὶ λαβόμενος [r] τῆς χειρὸς Γλαβρί-

autem initio quidem recusabat imperii invidiam, senectutemque praetendens veniam postulabat: ac esse multos patricios aiebat, quibus imperium 8. magis conveniret: manuque comprehensum Glabrionem

n) Ms. Ba. γῆράς τε et mox tamen εἶναί τε, cf. 1, 17, 16. o) Comma nostrum erat etiam in B. 1., pro colo Stp. rel. et puncto al. p) In Ms. Ba. deest ἡ artic. *Mart.* etiam in Ms. Vi., monente Loc., v. N. q) ἁρμόζειν Ms. Ba. et Vi. v. N., pro puncto edd. omnium hic, tantum Ms. Bg. discedente. r) Ms. Ba. et Vi. καὶ λαβόμενός τε τῆς χ. v. N.

Caeterum Bg., δὲ proprie accipiens, parenthesin necessario hinc ad §. 10. e. produxit. Nos quidem, cum probemus δὲ in apodosi, quo sensu diximus supra, relicturi post προσηγ. colon, ut in fine protasis, tamen aliquando numerum novae §. tolerabimus, ut oratio Pertinacis obliqua magis appareat.

γηρ. πρ.) Sch. in v. „προΐσχω, — *excusans* s. *praetendens* sen." inverso ordine e Sb. Ind., sed Stp. Th. e Nostri tantum uno loco alio, cf. Poll. 5, 148. i. Thom. M. p. 740. Suid. 3, 183. e. Hes. 2, 1031. e. sq. Ind. Thuc. Dem. Herodt. Dion. H. S. T. 1. cum subst. al., sed Zos. 3, 36, 2. τοῦ δὲ τὸ γ. προϊσχομένου, καὶ διὰ τοῦτο φήσαντος οὐχ οἷόστε ἔσεσθαι πεπονηκόσιν ἀρκέσειν τοῖς πράγμασι, λ. illo *sen.* praetendente, *ac propterea rebus laborantibus* se *suffecturum negante.*

συγγ. ἐδ.) Bg. modo in subst. e P., ignorante formulam Stp. Th., nec me reperiente, nisi syn. ap. Poss. Call. p. 721. i. „σ. αἰτεῖν λ. veniam *petere*, Plut." cf. Ind. Soph. Ai. Eur. Hipp. Thuc. Dem., cui add. 40, 8. 120, 26. 398, 22. R. Or. V. 8. Din. Isocr. Ev., sed Paneg. Mor. p. 12. e. 57. e. 68. l. 4. The. Fi. Luc. et Gs. Chr., in cuius Th. cum Gr. n. „non modo remissio culpae, et condonatio erroris s. peccati, (it. repugnantiae, et cum non facias, quod alius rogat, ut hic,) sed etiam — indulgentia, permissio, concessio illius, quod petimus."

εἶναί τε) Copulam hic, a P. libere neglectam, reddit Bg. alio ordine, sed ex eodem tamen v. ἁρμ. cum Sch., qui tamen in praes. manet Gr., quia refertur ad pr. praes. εἶν., cum Bg. spectet pr. impf. Sed in Mss. omisso articulo vel lapsus sit vel vis, si durior visus concursus syllabarum asperarum, quem Noster non vitat. Sic variant saepe finitiones ει et ειν, sed ut h. l. infinitivus, non ostensus in P., tamen ab eodem in pr. adhibitus, procedat in oratione alterius obliqua et praecedente inf. et post artic. s. pron. rel. οἷς, ut ap. Lat., sed maxime, si post ἔφ. ponatur punctum, ut fiant enunciationes singulares, *esse multos patricios*, dicebat. *Quibus*, (His) *imperium magis convenire.* Sed tum debeat quoque esse in acc., τὴν βασιλείαν λ. cf. 6, 2, 10. Caeterum et hic toleravimus punctum aliorum post ἁρμ., propter causam priorem, ut hic finis cogitaretur orationis Pertinacis, cum et καὶ saepe inchoet novam rem et §.

καὶ λαβ.) Mss. τε insertum hic post καὶ, nullo sequente membro alio, ad quod referatur, ineptum est, ortumque e glossa in marg. pro καί,

ωνος, εἶλκεν αὐτὸν, καθίζεσθαι κελεύων ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου. ἦν δὲ ἐκεῖνος εὐγενέστατος μὲν πάντων [f] εὐπατριδῶν, (ἀνέφερε γοῦν εἰς Αἰνείαν τὸν Ἀφρο-

protrahebat, sedere iubens in imperatorio solio: erat 9. autem ille nobilissimus omnium patriciorum, referens ad Aeneam, Veneris et

f) Ms. Ba. et Vi. πάντων τῶν εὐπ. v. N., ut et de commate post εὐπ. in B. 2. R., colo in Stp. rel. et puncto al.

quocum aliquis τὲ servavit, non intelligens alterius mentem, ducente Bg. e P. omnia, omisso pron. αὐτ., nominativum in acc. mutante, it. act. s. med. in pass., it. v. in compos., et ordine delecto alio in formula λ. τ. χ., ubi et casus mutatus, etiam a Sch. aliter in „λ. prehensa *manu*" qua ratione saltem manere poterat gen. nominis proprii, ut et Sb. Ind. (unde Sch. hausit) fecerat „*prehensa* eius *manu*" pro *cum prehendisset* manum *Glabrionis*, cf. Stp. Th. in v. λ. 2, 556. C. aliunde, qui recte monet de ellipsi praep. ἐκ, ut et L. Bos. p. 488., tacente hanc genitivi caussam Poss. Synt. p. 105. e., sed huc etiam spectante Rz. ad Luc. 2, 591. N. 88., ubi et de gen. dupl. monitum „et *prehensa* manu *Chlabrionis*" e Gr. ibi Χλαβρ. memoriter, sed 1, 8. l. 78. δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα, *duae* mulieres *prehensis* manibus *me utraque ad* se *trahebant*, cf. Ind. cum subst. al., it. Thuc. R. Or. V. 8. And. Ael. V. h. et Xen. Pol. Z.

Γλαβρ.) De Glabrione nihil habeo comperti. Secundum Capitol. (c. 4. e. T. 1. p. 539.) *Claudium Pompeianum hortatus est*, ut *imperium* sumeret: *sed ille recusavit, quia iam Pertinacem Imperatorem* videbat. *Oxon.*

Dio quidem 2, 1228. l. 93. rem hanc Nostri tacet, non item Pompeiani virtutem, et alium tradit honorem, quem ei Pertinax tribuerit, ut in senatu locum iuxta se in subsellio haberet, cf. Xiph. S. 387, 28. sqq. Mox Bg. e P. in εὐγ., sed eodem sensu, ac §. 3., cf. 1, 17, 26. Tum Mss. articulus in π. τῶν εὐπ. excidere potuit post syllabam parem, saepe additus tamen a Mss. praeter rationem.

εἰς Αἰν.) Sic supra l. 1. c. 11. (§. 9.) dixerat τὴν ἀπ' Αἰνείου εἰς αὐτοὺς διαδοχήν. *Stroth.*

Bg. e P. non mutat tantum verbi modum, sed etiam γοῦν opprimit, pro caussali *enim* s. quippe, in parenthesi, pro cuius solenni indicio γὰρ variat hic Noster; quanquam et procedit notio pro certe s. sane, in iudicio scriptoris, qui et variat non tantum in addito artic. τοῦ γεν. cum 1, 2, 3. m. sed quoque in formula cum simpl. ἀνήνεγκε τὸ γένος ἐπὶ λ. 1, 7, 7. per analog., tacente etiam G. Th., cf. alio sensu Ios. 2, 275. s. 7. m. οὔσης — κατὰ γένος αὐτῶν τῆς διαδοχῆς, cum *illis* (sacerdotibus, forte lectis,) ex *familiis* deberetur *successio*. Tum Bg. e P. in τὸν articulo cum gen. nom. propr. explet statim subst. παῖδα s. υἱὸν, qua de ellipsi v. L. Bos. p. 349. Vig. p. 11. Nr. 12. cum N., Stp. Th. 2, 1150. e. aliunde, et in art. ὁ L. Ern. i. et N. T. Krb. p. 424. m. it. Ind. Ael. V. h. Plut. Hs., Fi. Aesch. b. e. et Pal. b. m. Caeterum Ms. res iterum e glossa est per comparationem loci 5, 1, 17., ubi cum subst. γ. quoque habetur ἀρχὴ, tenente etiam P. cum Mss. rel. vulgatam. Mox Bg. prorsus ut 1, 17, 12.

δίτης καὶ Ἀγχίσου τὴν τοῦ γένους διαδοχὴν t,) ἔτι δὲ καὶ τὴν ὕπατον ἀρχὴν τελέσας δεύτερον. ὁ δὲ „Ἀλλ' αὐτός τε,

Anchisae] filium, generis seriem, atque etiam secundo consulatu functus; qui, *Atqui ipse*, inquit, *ego*, *quem*

t) In Ms. Ba. τοῦ γένους ἀρχήν· Sed eadem manus in marg. apposuit γρ. διαδοχήν. *Mart.* v. N., ut et de colo post διαδ. in Stp. rel. aut puncto al., ubi Sb. nihil, nisi signum clausae parentheseos, quae in ἀνεψ. coepta ab eadem.

ἔτι τὲ καὶ, abeunte etiam P., et τὲ pro δὲ iterum reddente, pro *praeterea* vero *et*, cf. 1, 3, 8.

τὴν — τελ. δ.) Forte ἀρχὴν ἦν τελ. Usurpat Herodianus illam formam dicendi, ut ἦν cum particip. aor. 1. componat, ut paulo ante (§. 2. e.) ἦν καταφρονήσας, pro κατεφρόνησε, ut Latini deponentialem cum *fuit*, ut *fuerat functus* rel. *Reisk.*

Quanquam ἦν potuit ob pr. similem syllabam excidere: tamen non opus hic est isto ingenio, cum, sumta parenthesi illa, participium τελ. pendeat a pr. v. ἦν, per illam sane formulam, ut etiam Bg. e P. videtur rexisse, forte propterea parenthesin perimens, sed ut h. l. v. ἦν sit in dupl. rectione, primo cum nominativo nominum adi. ἐκ. εὐγ., deinde cum nominat. participii, Sch. praeeunte partim in „ἀρ. *potestate* consulari *fungi*, ὑπ. adi. *consulari* imperio *fungi*" sine Vs. nostrum locum praebente Stp. Th. in v. τ. 3, 1378. B. ab ἔτι — δευτ., omisso καὶ, sub „τ. *obeo*, ut τ. ἀρχὴν, obire *magistratum*, (quod Lat. in subst. ἀ. 1, 559. B. aliunde tenet etiam, sed sine Nostri adi., ubi 3, 1747. C. e. post ὑπ. pro subst.) Herodi. vero dixit etiam ὑ. ἀρχὴ, pro (adi.) ὑπατικὴ ἀ., consulatus, f. consulare imperium, (qua de Lat. formula cf. 5, 7, 14.) ut l. 2. τὴν ὑ. — δευτ., qui *consulatum* secundum *obierat.* — Alibi ὑπατείαν (sed sine v. τελ.) vocat hanc ὑ. ἀρχὴν „quam Nostri formulam non aliunde profert, sed Sb. Ind. „ὑ. ἀρχὴ, *consulatus*" ex Eutr. Met. 2, 5, 3. et, praeter Nostri locum, e Xiph., ubi redditur *consularis dignitas*, cf. Dion. Cass. 2, 1076., ubi in N. cum Sb., sed in Ind. saepius affertur, at, praeter Stp. alteram rationem, bis in Ind. Dion. H. S. T. 1. cum Lat. Sb., sed semel in Ind. Polb. ex 6, 17. T. 2. p. 28. l. 10. cum liberrima Vs., et praeterea cum al. subst. rei aut pers. Hom. Call. Theogn. Dem. Diod. S. Valck. post Hipp. Diatr. et D'Arn. An. Cr., cum gen. pers. Luc. Hom. Orph., ubi et absolute, cf. Suid. 3, 535. i. et Hes. 2, 1452. m., ut scriptores historiae Rom. recentiores accommodarint vocem antiquam ad rem novam, copulantes cum subst. ἀ., pro *summo magistratu* privatorum et reip. liberae, quae Lat. equidem pro libero uno subst. Bg. e P. servarim, capiens δευτ. cum Sch. „neutr. pro adv. *secundo*" f. *secundum*, oppresso κατὰ, totamque Nostri formulam sic severius assecutus, aut per adv. Lat. syn. *iterum*, tenente G. Th. Lat Bg. v. *fung.* cum Gr. n., sed sine explic. de magistratu, munere et honore, qualem aliquam v. Ind. Corn. N., pro administrasse, tenuisse, cf. Ind. Iust.

ὁ δὲ) Bg. hic partim cum P., quoad artic. ὁ, diversus ab illo in adversativa, cf. 2, 1, 23., sed idem τὲ opprimit, haud dubie hic, quamuis tacentibus aliorum N., Sb. Ind. et ipsis Mss., corruptum e γὲ restringendi notione, pro *quidem*, non modo quia copula non habet relativam in sq. aliam, ubi τὲ alterum refertur ad proximum καὶ πας., sed etiam

„ἔφη [u], ἐγὼ, ὃν σὺ νομίζεις *tu putas omnium dignissimum,*

u) In M. Ba. ἔφη neque parenthesi, neque commatibus stat inclusum. *Mart.* ut in A. cum B. 1. Nos secuti commata M. Bg.

quia P. ipse quid tale offert in „equidem *egomet*" ubi liberius est postr., sed prius, ob disertum sq. ἐγὼ, valebit non pro *ego quidem*, sed pro *quidem* simpl., et Gr. αὐτ. cum ἐ. pro etiam, s. etiam adeo, cf. 1, 6, 12. m., denique quia et alii scriptores eleganter similiter γὲ post pron. illud ponunt, v. c. Thuc. 11, 44. καὶ αὐτά γε δὴ ταῦτα λ. *et* haec *ipsa*, et Ael. V. h. 4, 9. i. αὐτό γε μὴν τοῦτο λ. *hoc* tamen *solum*. Caeterum expressa sunt et hic cum verbis pronomina in opponendo, ἐγὼ — σὺ, et repetitum eadem de causa ἐγὼ, ad οἱ λ. relatum, ubi Bg. libere reddit, sed respiciens ad pr. αὐτὸς ἐγὼ, quod par illi cum articulo ὁ ἀ. ἐγὼ, ut Lat. *idem* par priori nostro *etiam*, quod G. Th. non explicat in v. *ego* 326, 59. sq., nec suo loco 958, 11., at Nester divellit per voces alias pron. ista ἀ. ἐγὼ cum aliis, v. Loesn. Obs. v. ἀ. Abr. ad Aesch. 1, 414. m. et Dil. Th. p. 714. m., sed adi ἀξ. absolute ponit, scil. τούτου, i. e. τῆς ἀρχῆς, reddente Stp. Th. in v. παραχ. e P. cum Bg., nec tamen aliunde formulam proferente, quae est ipsa ap. Dem., v. Ind., cui add. 63, 15., it. syn. ios. 2, 136. l. 8. π. τῆς ἐξουσίας, *concedere*, quo in Lat. ap. G. Th. est Gr. n., et cum aliis gen. rei s. pers. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Luc. Suid. 3, 42. i. Heyn. Epict. c. 30. i., sed cum acc. rei ap. Phil. in Flacc. p. 749. B. i., in tropico quidem sensu, ubi G. Th. v. non habet cum subst. Bg., cf. tamen Ind. Iust., sine explic., pro, tua causa honorem et dignitatem non appeto, sed relinquo, ab ea veluti abeo, ut praep. Gr. valeat quid, ut et in physica notione, v. c. de, a, cf. ad Vig. p. 632. b. i. Nr. 8., unde dat. adiunctus sit commodi, quae pars sic bene procedit cum sq., per copiam adiuncta, ubi Sch. „δ. *cedentes* imperio, (sed in ψ. e Sb. Ind.) nostro *suffragio* tibi *damus*" inverso ordine ac modo, participium mutando in finitum tempus, et hoc in ablativum subst. affinis una cum pron. poss., in particip. etiam Bg. deligente potius pass. et aliud tempus futuri, pro quo malim simpliciter resolvere particip., *decernimus tibi* et *damus* s. tradimus tibi, respiciente huc Stp. Th. tantum 4, 726. B. sub Lat. Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr. n., sed in med. „ap. Herodi. quoque observatione dignus est usus huius act. vocis pro pass. l. 2. καὶ πᾶσ. — διδ. — ut vertit Pol. Sed suspectus hic locus esse possit, quum non alii solum scriptores, sed et hic ipse vocem pass. usurpet, et quidem cum similem etiam significationem habentibus accusativis" subiecto Nostri uno loco 3, 9, 22. e P., cum in pr. attulisset modo unum exemplum act. e Soph. Ai. v. 449., ubi sane Schol. monet, pro med. esse, tacente N. Camer. et ed. Iohns., sed Hoer. repetente Schol. et subiungente Nostri locum solum „πᾶσ. — διδ., *ego* et *mecum* senatus *omnis* summam *tibi* potestatem *decernimus*" e P. fere, tum L. Ern. in act. „ψ. — 2) *decerno*, quo sensu usitatius est ψηφίζομαι" med., quod iudicium, quam Stp., verius, praebentibus modo med. Hes. 2, 1577. m. Bud. C., Poss. Call., libb. de V. med., Indd. Herodt. Thuc. Dem., cui add. 163, 7. 176, 5., R. Or. V. 6. 7. Is., Xen. Mor. Ἀνβ. et Ἑλλ., Diod. S. Luc., sed pass., sensu med., Dion. H. S. T. 1., tum act., at notione alia, L. N. T., (quorum Schw. tantum affert Arr.) Ind. Polb. et Fi. Pal., sed sensu nostro, quanquam in textu ipso est pass., Ind. Eutr. Cell., Gem. Pleth. et Arist. Kust., tum med.

„πάντων ἀξιώτατον, σοί τε τῆς „ἀρχῆς παραχωρῶ, καὶ πᾶσαν „τὴν ἐξουσίαν ἐγὼ καὶ οἱ λοιποὶ „πάντες ψηφίζομέν σοι [x] διδόν„τες.“ Τότε δέ, πάντων αὐτὸν [y] ἐκβιασαμένων ἐκλιπαρησάντων τέ, ὀκνῶν καὶ μόλις

tibi et imperio cedo, et omnem poteſtatem idem ego caeterique omnes decernimus tibi dandam) tunc ſcilicet omnibus ipſum cogentibus et inſtanter rogantibus, dubitabun-

11.

x) alio accentu, quam 2, 1, 20. i. y) M. B. αὐτῶν vitioſe, e pr. finitione ſimili.

Plut. Krg., praeterea R. Or. V. 4. „κρύβδην ψηφιζόντων τῶν βουλευτῶν, ſi bene habet ea lectio“ cum in textu ipſo V. 3. p. 63. dederit med. ψηφιζομένων, quod et ad vulg. lectionis litteras vicinius, ſed ut nulla ſit dubitatio de loco ap. Ael. V. h. in Ind. ſine Vs. e 3, 17. p. 234. ult. οὔτε ἐψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν — θάνατον, *neque* cum *Athenienſibus* ſuffragio *ſuo* decem *duces* morti *adiudicavit*, e quo loco cum Soph., quanquam cum aliis acc., item e paſſ., ap. eundem Ael. cum ſubſt. ſyn. τιμᾷ polito, v. Ind., ſuſtinuerim Noſtro, tanquam peculiare quid, vulgatam in act. lectionem, cum et Mss. conſentiant, et in regione hac medii ψηφιζόμεθα veſtigia luculenta vix appareant. Caeterum iterum abſolute ſteterit πᾶσαν τ. ἐξουσ., ſcil. αὐτῆς, τῆς ἀρχῆς, ſ. τοῦ βασιλέως, ubi et adi. π. licuerit cum P. ſumere, qui liberior in οἱ λ. π., ſed tamen ad ſenſum bene, pro reliqui omnes ſenatores, ſcil. τῆς συγκλήτου. Mox ad τότε δὲ manente P. nobiscum in vulg., per δὴ Bg. reddit e conſilio ſuo in parentheſi nunc clauſa, cf. §. 6.

πάντων α. ἐκβ.) Ergo, quod ſupra (2, 1, 24.) ex Victore diximus, *coactus imperavit*, vereque potuit etiam nunc in curia dicere, quod dixerat in caſtris ap. milites, *ingeri ſibi imperium*, Capit. 4. (m. T. 1. p. 538. e.) *Recuſabat imperare*; *quod erat bene imperaturi*, ut Plin. de Traiano ſuo pan. 5, (5.) *Non enim ex ingerentibus, ſed ex ſubtrahentibus* legendi, qui reip. molem ſuſtineant. *Boecl.*

Cuius extrema illa, a nobis diſtincta elementis aliis, ſunt ib. 86, 2. In v. v. Bg. deſerit P., quorum illud ad v. ἐκλ. aliunde etiam affert Stp. Th., cf. Phil. in Flacc. p. 750. pen. Ind. Sb. e Zoſ., Ioſ. 1, 298. ſ. 8. e. precibus *expugnatus*, ſed paſſ. Dion. H. S. T. 1. *exorari*, ſine ſecundaria adeo notione, quam e Stp. Th. etiam L. Ern. retinet, parem fortaſſe illi Bg., ſed ut neſcias, unde ſumatur, a v. ipſo, an a praep., cui augendi vim tribuunt et alii, cf. ad Vig. p. 584. b. m. Nr. 8), diſcrepantibus etiam Suida 1, 694. m. ἐκλιπαρεῖ, παρακαλεῖ, orat, *rogat*, ſine χρήσει, et Heſ. 1, 1140. m. ἐκλιπαρεῖ, λίαν παρακαλεῖ, ubi N. tantum e Plut., mihi quidem ut unum Lat. *efflagitare* ſufficiat. Tum Sch. „ὀ. non ſatis libenter aliquid faciens“ at Bg. Lat. e P., in G. Th. plane non comparet, idem tamen cum eiusdem particip. 2, 2, 21., in adv. tenente Stp. Th. etiam Bg. Lat. aliunde, cf. Z. Ind. Xen. Pol. et Cyr., it. ſine Ind. ap. Dem. 219, 18., tum ap. Thuc. 261, 36. χαλεπῶς τε κ. μ., *aegre* et *vix*.

ἀνελθὼν ἐπὶ τὸν βασίλειον θρόνον, ἔλεξε τοιάδε [z]. „Τὸ „πάνυ δεξιὸν ὑμῶν τῆς πρός με „τιμῆς, καὶ τὸ τῆς σπουδῆς

dus et aegre conſcendit imperatorium ſolium: dixitque 12. huiuscemodi quaedam: *Nimia benignitas veſtra in me ornando, ſtudiumque ex-*

z) In M. Ba. nova ſectio non eſt obſervata. *Mart.* Quae hic eſt in edd. omnibus, praeter Bc. et Pat., cum titulo in media pag. Δημηγορία Περτίνακος in A. al.

ἔλεξε τ.) Herodiani ingenio formata eſt haec oratio, facundiſſima ſane, ut caeterae omnes. Nam Pertinacem ipſum pauca et ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου dixiſſe, Dio refert. *Boecl.* Orationem hanc pro Herodiani ingenio magis, quam re nata formatam, credo. Dio enim, eiusdem aetatis hiſtoricus, Pertinacem ἐξ αὐτ. oratiunculam hanc habuiſſe teſtatur. *Oxon.*
Quam nolui ex Ox. repetere, ſed legendam relinquere ap. Xiph. S. 386, 43. ſqq. De Noſtri oratione cf. Schott. lib. I. p. 15. i. Hic in Lat. Bg. partim e P., unde et, reſoluto particip., copulam aliquam habet, ſed Ms. eius incommodam diſtinctionem.

τὸ πάνυ λ.) In hoc loco perſpicue quidem reddendo vicit Bg. tum Leisn. in marg. Ox. „promta *voluntas* veſtra *honore* me *adficiendi*" tum P., tum Stp. ad marg., unde modo ſimilem formulam tenet in π. μ. τ., reddens adeo primo adv. intra articul. et nom. per adi., et neutr. adi. per ſubſt., a ſq. τ., nec tamen fere aliter licuerit, cum ſevera ratio hic non deinde, praeter pron. aliud poſſ. ὑμέτερον e P., adiunctum gen. in regimine per particip. abl., ſed ut ſic praep. eius pendeat a pr. nom. δ., non procedat, et fortaſſe modo haec adhuc, *ſumma* veſtrum *induſtria* ſ. *opera* declarandi *erga* me *honoris*, aſſumto in extr. aliquo particip., ubi et ſervo notionem vulgarem in adi. δεξ., ubi Bg. forte reſpexit ad ſubſt. Lat. *dexteritas* ap. G. Th. pro comitate, et adi. *dexter* pro bonus, benignus, propitius, cf. ib. 137, 85., ſed Sch. „δ. *dexter applauſus*, fauſta *promtitudo*, conſenſus, (ult. e P., ut in τιμῆς) πρός τινα δεξιὸν, *conſenſus ad* aliquem *honorandum*" quae vana eſt notio, ut extr. Lat. v. vulgare pro Bg. exquiſito, ſed praep. cum ſubſt. novit etiam Stp. Th. 3, 1550. D. e., ſed tantum e Plut., ut et ipſe reperi modo cum περὶ in Ind. Ael. V. h., tum ſuper δεξ. in Bg. rationem, praeter affine ſubſt. δεξιότης in Ind. Luc. et Ioſ. e 1, 475. ſ. 1. e., quoque Ind. Ariſt. Kuſt. e Plut. v. 387. et Nub. 832., quo et Stp. Th. in adi. noſtro e. reſpexerit, tacens e Noſtri loco, cui nihil ſimile inveni, quam in Ind. Ael. V. h. „δεξιόν τινος, dexteritas, *ſolertia*" quod Lat., in Vs. ad latus et in N. probatum, redierit ad noſtrum antea Lat., ſicut a G. Th. explicatur eodem, per Grr. al., in quibus et σπουδὴ, ſtatim ap. Noſtrum ſequens, utque credo, per variationem, ubi Bg. e P., quod tamen aeque ambiguum, et cum Gr. pariter accipi poteſt de amore, qua de notione alibi, Stp. Th. ignorante formulam Noſtri in neutro ὑ. cum gen. ſubſt., a Bg. reſoluti per adi. et ſubſt., ut in Ind. Ael. V. h. v. τὸ e. „τὸ ὑ. τῆς ἀσεβείας, *modum* excedens *impietas*" et in Vs. ad latus, *nimiam impietatem*, ut et hic Noſter variet cum pr. formula per adv., praeeunte forte et Xen. in Ἀνβ. 4, 1, 5. e. τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ςρατεύματος, ubi v. Mor. Denique Sch. in adv.

„ὑπερβάλλον ἐπίλεκτόν τε εἰς „πρόκρισιν [a] τοσαύτης παρ' „ὑμῖν εὐγενείας, οὐκ ἔχον κο-	*cellens ac eximium in anteferendo tantae apud vos nobilitati, cum nullum praebeat adulatio-*

a) M. Ba. εἰς πρό τοσαύτης. Videtur librarius, cum πρό versum finiens, κρισιν initio sequentis versus esse oblitus. *Mart.* Haud dubie.

„π. σ. vehemens *promtitudo*" aliunde Stp. Th. 3, 57. B. nobiscum reddente, cum πᾶς primitivum eodem sensu valeat, cf. Ael. V. h. 1, 19. i. τὴν π. τρυφὴν, summam *luxuriam*, (sed Ind. aliter,) it. Thuc. et Luc.

ἐπιλ. τε) Pol. particulam τε non agnoscit, continuans haec cum proxime praecedentibus verbis, a quibus tamen separanda sunt. *Steph.* Forte ἐπίδεικτον, pro ἐπιδειχθὲν, εἰς τὴν ἐμὴν προκρ., studium *incredibile*, demonstratum *in* eo, *quod* me *vestrae* nobilitati *praebabuistis.* εἰς pro ἐν crebro usu tritum fuit isti aetati. *Reisk.*

Leisn. in m. Ox. ad εὐγεν „Hagenb. p. 97. (et sub textu Gr.) voluntas electione vestra me tot nobilibus, qui apud vos sunt, praeferendi" recte accipiens in extr. abstractum pro concreto cum Sb. Ind. „*nobilitas*, i. ordo nobilium" (tacente Stp. Th.) tum ellipsin sumens particip. οὔσης, porro notionem subst. σπουδ. pro benevolentia, quomodo tetigimus supra ipsi, sed denique τὸ ἐπιλ. pro subst. iungens, repetito pron. ὑμῶν, ut Sb. Ind. „τὸ ἐπ. *allectio*" quod et retinet Sch. post „pro subst. *eximium* s. *selectum studium*, quo me praefertis aliis, — εἰς — ad *praelationem*, h. e. ut me praeferatis, — πρ. praelationem *nobilitatis*, qua me praefertis nobilibus, ad imperium mihi committendum, (subiecto et Sb. ex Ind.) *principatum* in *nobilitate*" pro quibus facilior Bg. ratio in ἐπ. per adi. iterum, et εἰς cum subst. pro inf., εἰς τὸ προκρίνειν μὲ λ., nihil tenente Stp. Th., quam subst. πρ. cum Lat. Sch. sine auctore et loco aliquo, cuius nec ipse aliquid reperi, cum hic habeat rectionem sui verbi et gen., a praep. pendentem, nec adi. ἐπιλ. hoc tropico sensu. De P. quidem palam est e rel. huius regionis, eum liberius iterum egisse, et uno contentum fuisse adi.

τοσαυτ.) For. τοσαύτης τῆς παρ' ὑμ. *Steph.* Potuerit excidere articulus ob similem syllabam, eoque etiam duxerit P. iterum Stp. per „in *tanta* ista *nobilitate*" per pron. expresso art., qui hic steterit post pron., ut stat post aliud pron. 2, 1, 18., praeterea autem ap. Nostrum alio est ordine, praemissus pronomini, §. 16. e. τῆς τοσαύτης παρ' ὑμῶν τιμῆς, sed quoque cum pron. nostro nullus habetur art. ap. Nostrum et alios, cf. Ind. Luc., dum in παρ' ὑμ. variatur cum ἐν τῇ λ. §. 3. Mox ad οὐκ ἐχ. Bg. discedit a P. in Lat., etiam in negativa, in qua extrinsecus sumens pron. τινὰ, contractis iis vocabulis in unum οὐδεμίαν, redit tamen quodammodo ad P. liberum adi. *omni*, sed Sch. in „ἐχ. habens *suspicionem*" formulam tenente Stp. Th. 2, 1390. F. i. sine Vs. hinc tantum, mihi notatam modo ex Ind. Dem., de pers. tamen, cum hic sit de re, ut ap. Lat., cf. G. Th. in subst. et v. *habere*, sed sine explic., quae est in Ind. Corn. N. „*adulterii* suspicionem *habere*, i. suspectum esse de adult." cf. v. *hab.*, tamen etiam de pers., quanquam in rem quoque apta et locum nostrum, ubi v. ἐχ. iterum pro continere s. afferre, variante Nostro aliquo pacto cum 1, 4, 12. m.

„λακείας ὑποψίαν, ἀλλὰ	nis *suspicionem, sed potius*
„δεῖξιν καὶ πίστιν εὐνοίας, ἄλ-	*documentum et argumentum be-*
„λῳ μὲν ἄν τῳ θάρσος καὶ προ-	*nevolentiae, alii quidem fortassis*
„θυμίαν ἐνέβαλεν[b] εἰς τὸ ἑτοί-	*alicui fiduciam et alacritatem*

b) ἐνέβαλλεν A. al. v. N.

ἀλ. δειξ.) Forte ἀλλ' ἀπόδειξιν. Nam δεῖξις simplex in usu non fuit. *Reisk.* Etsi praep. alibi periit in compos. librariorum culpa: hic tamen non sint eius iacturae vestigia luculenta, cum et Noster subst. hoc pro compos. aliquo usurpet, cf. 1, 15, 5. e., hic per copiam cum syn. copulans, ubi Stp. Th. 1, 926. D. e. hinc modo reddit „indicium, argumentum, (tacens ex h. l. in v. πις. 3, 138. C. e. sq., cum Plut. tamen simili loco propter affine subst. iunctum, μηδεμίαν ἀπόδειξιν τοῦ λόγου μηδὲ πίστιν ἐπιφέροντος, sine Vs. sub) π. pro probatione s. argumento" qua de vi cf. Ind. Eur. Hipp. Valck., Mor. Isocr. Pan., Dion. H. S. T. utr. sed sine Ind. Dem. 856, 18. 860, 18. 868, 8. Phil. in Flacc. p. 751. B. sq. 767. e., it. ad N. T. Obs. Munth. p. 261. Kypk. 1, 91. m. et Loesn. p. 215. m., quod Gr. πις. refert et G. Th. in Bg., qui ad ἀλλὰ libere, sed cum Stp. Th. aliunde 1, 334. F. e. „*sed potius* exponitur interdum, tanquam esset ἀλλὰ μᾶλλον" e Plut., ubi quoque refertur ad pr. neg. οὐ, non repetente L. Ern., nec Hoog. in Op., sed L. N. T. Krb. Nr. 5., in Lat. etiam tacentibus G. Th. et Hor. T.

ἄλλῳ λ.) alium *forsan* audaciorem *atque* alacriorem *redderet*, (e P.) En indicativum pro subiunctivo! v. Intp. ad Luc. T. 1. p. 843. (N. 8.) T. 2. p. 543. (N. 46.) ad Herm. c. 61. (T. 1. p. 802. N. 87. et) 81. (p. 825. N. 22.) Iens. Lect. Luc. p. 28. sqq. (etiam p. 27. e.) Ael. V. h. 2, 31. *Leisn.*

Ap. Ael. quidem ἂν expressum est cum indicativo, ut ap. Luc. loco secundo, ubi hic locus cum Leisn. redditur per omnia, sed sine Vs. et Gr. laudatur modo per numeros ib. 2, 193. b. m., sicut enallagen hanc modi in aor. 2. (pro quo edd. quarundam imperf. est operarum solennis error in dupl. pro simpl. potius, ob sq. aor. tempus idem, quanquam per se impf. quoque procedit,) Iens. l. l. p. 28. e. aliunde reddit per plusqf. cum Bg., ut alii per impf. cum P., sed et per praes., ut v. c. Gs. ad Luc. 1, 193. l. 53., variante Nostro in loco duplicis ἂν, tum praepositi divulsique a suo v., tum postpositi, et copulante in eadem periodo formam utr., per se usitatam singulatim, quale quid ap. Iens. l. l. p. 28. i. e Luc. 1, 199. e. Τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν —; ἡγοῦμεν ἂν λ., quae impff. Iens. et Gs. retinet per Lat. coniunctivum, reddente hic ἂν Bg. e P. per particulam aliquam dubitandi, ut Sch. „ἄν τῳ pro ἄν τινι, alii *fort.*, cum ind." cf. ad Luc. 2, 428. N. 65. sine Gr. et Vs. hinc, it. p. 644. N. 42. e., tum Xen. Mem. S. 1, 2, 27. m. ἄλλῳ τῳ, in Vs. oppresso pron., Dem. 638, 10. συμβῇ τοιοῦτον, οἷον ἴσως ἤδη τῳ καὶ ἄλλῳ, inverso ordine, pro quo sq. p. l. 13. οὐκ ἄλλῳ τινὶ, cf. 101, 21. 171, 9. et 21., sine Ind., quem v. ad Thuc. in ipso hoc dat., it. Ind. Sb. aliunde, sed Cyr. Xen. Z. in v. ὁ, Suid. 3, 21. m., non coll. ad Hes. 2, 855. m., Ern. ad Xen. 2, 2, 12. et Fisch. Plat. Phaed. p. 200. N. 5. p. 217. N. 10. et p. 241. m., post pauca Stp. Th. 2, 1152. E. sq., qui per Lat. alia tenet formulam πρ. ἐμβ. aliunde 1, 678. C. m., cf. Xen. Cyr. Z. 1, 6, 13. et 19.

„μως δέξασθαι[c] τὰ ἐγκεχει- „ρισμένα, ἐλπίδα τε ῥαςώνης[d] | addidisset ad promte accipienda delegata, spemque facilitatis

c) Mss. tres ὑποδεξ. v. N. d) Sine Iota in edd. omnibus, v. N.

εἰς τὸ — δεξ.) Forsan melior Codicis lectio ὑποδ. *Stroth.* In qua tamen potius sit glossema in compos. pro simpl. iterum, quod pro aliquo comp. Gr. et Lat. saepe ponitur et per Lat. Bg. redditur a Stp. Th. aeque, ac per illud P., isti novitati quidem Mss. respondens, sed ut is vel Cod. habuerit similis lectionis, vel libere verterit, sequente partim Sch. „suscipere *traditum* imperium, — ἐγκ. tradita *imperia* suscipere *alacriter*" suppleto subst. aliquo, pro quo potius sit commune πράγματα, sed sensu peculiari pro negotiis publ., quae deinde sane redeunt ad sing. *imperium*, cui ista subsunt; variante Nostro cum §. 10. τὴν ἀρχὴν et τὴν ἐξουσίαν, ut pro mox sq. τὴν ἀρχήν, sed in ἐγκ. Bg. iterum liberiore, cuius in Lat. adv. G. Th. sine Gr. bene per „statim, celeriter" quam notionem requirit pr. προθ., ne tautologia existat inanis, quae Lat. ignorat Stp. Th. cum L. Ern., cf. L. N. T. Suid. 1, 880. i. et Hes. 1, 1436. m. ἕτοιμος, — ταχύς, non coll. Suid. l. l. p. pr. e.

ἐλπ. λ.) Sch. „ἐ. — ὑποφαίνει, spem *facilis* negotii *conciliat*, ῥ. gubernandi *facilitatis*, ὑπ. *subministrasset*, subdidisset *spem*" nimis abeunte P., sed Bg. severiore, etiam in v., et rectius compos. pro simpl. accipiente cum L. Ern., quam Stp. Th. 4, 32. E. e. „in metaph. signif. — ὑποφαίνειν ἐλπίδα, quo genere loquendi post Dem. utitur Herodi. non semel, — i. e. non plene ostendere, sed velut subostendere, non plene spem afferre, s. non plenam spem, sed tenuem quandam, s. nonnullam spem, — si habenda sit praep. ὑ. ratio; quae alioqui videri potest alicubi otiosa, etiam quum iungitur hoc v. isti nomini, (ubi 1, 1197. F. m. sine loco aliquo tantum sic,) ut Lat. dicunt — spem *ostendere* s. *ostentare*, — sic Gr. ἐλπίδα — ὑποφαίνειν" qua de formula cum Lat. Bg. et declarare v. Ind. Onos., Poss. Call. p. 716. i. ex Isocr., ad Diod. S. Wess. 1, 673. N. 85., sed sine Vs. L. Bos. Ell. p. 113. e. ex Luc. 1, 743. l. 75. τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὡς δή ποτε ἀναβησομένῳ; *quam* tibi *spem* ostendit, *quando* futurum *sit*, ut *enitaris*, it. sine Vs. Ind. Dem., qui pro eo utitur syn. ὑποτείνων 171, 24. et παραστήσαντα 448, 9., de pers. quidem, cum Noster hic et alibi in rem transferat formulam; sine explic. Latinam Bg. tenente G. Th. in v. et subst., quam et nostrates tenent per suum *zeigen*, quo remoto tropo, reditur ad syn. *spem facere*, v. Ind. Ael. V. h. et 12, 1. p. 717. N. 38., ut praeterea Noster dedit substantivo ἐλπ. et formulae toti rectionem et particulam ὡς, pro ὅτι, quam habet v. affine ἐλπίζειν, cum Dem. l. l. postr., tacente in rem hanc Stp. Th., it. hinc in subst. ῥ., quod, secus ac hic in ed., cum Iota subscr. tenet, ne commemorata quidem scriptura altera, quam tamen deprehendi, v. c. ap. Bud. C. 591, 41. sqq. Foes. Oec. Thom. M. p. 775., ib. in N. quoque, it. Ind. Diod. S. ex 1, 65. l. 71. et 188. l. 40., etiam in textu, it. Ind. Isocr. Ev. F. et in textu, sed cum Iota in Ind. Isocr. Pan. Mor. Thuc. R. Or. V. 6. et Dem., Xen. Pol. Z., Luc. Gem. Pleth. L. Ern. Suid. 3, 252. e., non coll. ad Hes. 2, 1103. m., recte haud dubie, secundum alibi disputata super syn. ῥᾳθυμία, cf. sine Ind. Dem. 72, 16. 241, 2. 465, 26., tenente Stp. Th. Lat. Bg., quae quidem notio facit, ut sequentia sint quasi pro expositione et quaedam repetantur in vicinia, alio modo expressa; quod secus est, ubi

„ὑπέφηνεν ἂν, ὡς [e] εὐμαρῶς „τὴν ἀρχὴν διοίσοντα ἐν ἀρχο- „μένοις οὕτως εὐνοοῦσιν. ἐμὲ [f]

oftendiffet, quafi facile effet gefturus imperium inter fub- 13. *iectos tam benevolos; at*

e) M. Ve. ὡς οὐκ εὐμ. v. N. f) Pro ἐμοὶ omnium edd., et etiam Mss., tacentibus Excp., edidi hoc, ut mox poft τ. comma, v. N.

ῥᾳς. fumitur pro quiete f. tranquillitate, quae notio deinde aliam quoque in ὡς fq. requirat, ut fit potius pro quia; cf. N. fq., ut tamen femper fit opus fupplemento, v. c. in imperio, it. in rep. adminiftranda, quo et Sch. fpectat.

ὡς εὐμ.) Male in Cod. ὡς οὐκ εὐμ. *Stroth.* Quae negativa ab eodem Ms. 2, 2, 19. e. addebatur, etiam hic eadem de caufa, opinor, contra contextum, et forte per comparationem e §. 14. e. Tum, P. deferto, Sch. cum Bg. in adv., quo de infra.

τὴν ἀ. διοίσοντα) For. διοικήσοντα, ut alibi loquitur. *Steph.* Rectius διοίσοντι, f. διοικήσοντι, ut congruat cum pr. ἄλλῳ τῳ. *Sylb.* Bg. probat Stp. et Sb., legens διοικήσοντι. *Leisn.* Bene habet διοίσοντα. Eft accuf. abfolutus; et διαφέρειν in hac re proprium eft vocabulum, *onus impofitum* conftanter et fine offenfione, usque ad metam propofitam, *perferre,* falvum per omnia difcrimina. *Reisk.* Scribe διοίσοντι, ut Sb. volebat. *Stroth.*

Leisn. in m. Bc. 2. „f. διοίσοντι f. διοικήσοντι, (fed in m. Ms. Bg.) διοίσοντι, quafi facile effet portaturus onus imperii" fed Sch. plane cum Bg., at Sb. in Ind. modo „διοίσων τ. ἀ., pro διοικήσων" tenente Stp. Th. (qui hic e P. correxerit) aliunde 4, 95. F. „pro fimpl. ferre, in vulg. Lexx." e variis locis, bonorum etiam fcriptorum, e Bud. C. 227, 29., quam notionem repetit L. Ern. Nr. 5., probantque alii, praeter ipfum Sb. Ind. ex alio Noftri loco, Xen. Bach. Ind., Krb. ad N. T. p. 9. m., tum Inttp. ad Soph. Ai. v. 511. ad Thuc. 11, 39. 412, 14. 549, 7. cum Ind. et Abr. Dl. p. 443. i. 622. m., it. Eur. Oreft. v. 49. coll. v. 440. et 752. Hipp. v. 1143. Barn., Hel. v. 1012. et Ion. v. 610., uno Ind. Dion. Caf. in formula δ. τὸν πόλεμον deflectente ad Rsk. et vim propriam praep., quae tamen et in aliis compof. vacat; unde nec opus fit corrigere δὴ οἴσ., (ut alias δὴ in δι corruptum coaluit, cf. ad Thuc. p. 550. N. 32. e. Ern. ad Xen. 2, 1, 24. it. 1, 2, 64. et Aef. F. Hf. 131, 3., quanquam Nofter et 3, 15, 11. δὴ a fyn. ἔτι divellit,) fed Bg. recte in vulg. manferit, ubi praeterea, quoad cafum, fervato acc., non modo formula illa Rsk. nafcatur, fed etiam enallage alia, cum acc. copuletur cum dat., et hic quidem in oratione non infinita et obliqua, fed recta; quod mihi fane durius videtur; ut potior fit dat., in primis e fimili ap. Luc. loco fupra ad ἐλπ., ubi poft ἐλπ. ὑπ. quoque ὡς δὴ cum dat. particip., per liberiorem ibi Vs., pro, *fore, ut* tandem *aliquando* afcenfurus *fis,* f. *fore* fcilicet, *ut* rel., et adeo h. l. etiam, *fore,* ut *fit gefturus* rel. (quo Lat. fyn. pro ferre, etiam reddunt Gr. in formulis fuperioribus,) vel *fore,* ut *laturus,* portaturus *fit,* tanquam onus impofitum.

ἐν ἀρχ.) Sch. „εὐν. benevolis *fubditis* in principem „praeter fupplementum, (pro fimpl. oppreffo pron. αὐτῷ, in pr. dat. ἄλλῳ — τῳ latente,) participium accipiens pro adi. cum Bg., dum in rem dicit etiam Plautus Mil. gl. 3, 1, 17. *facile* 'ft *imperium* in *bonis,* quam praep. feveram Bg. mutavit ad fenfum in dilucidiorem.

„δὲ ταῦτα, μέγαλα ὄντα καὶ „ἐξαίρετα, τιμῆς τε αἰσθήσει „ἐκπλήττει, δέος τε καὶ ἀγω- me ista, cum sint magna ac egregia, et honoris sensu obstupefaciunt, et metum ac solici-

ἐμοὶ δὲ) Bg. ἐμὲ leg. *Leisn.* in marg. M. Bg., etiam in m. Ox. ἐμὲ signans, recte, ut nec contra omnes libros dubitarim statim sic edere, cum et P. clare eum ostendat casum, et vulgatus, ad particip. ὄντα tractus, non edat sententiam bonam, et denique requirat ad v. ἐκπλ. ellipsin τοῦ ἐμὲ, quae dura sit, monstrata tamen etiam a Sch. in v. „ἐ. με τοῦτο αἰσθ., obstupefacit *me* hoc *sensu*" petente reliqua Bg. quoque e P. partim, qui libere egerat in δὲ et addito adv. δὴ, Nostro variante in adi. ἐξ. pro §. 12. ἐπιλ., sed tenente Stp. Th. v. ἐκπλ. cum Lat. Bg., non tamen cum dat. rei, nec subst. αἰσθ. pro cogitatione, ut h. l. simul capiendum, nisi forte 1, 230. F., quam vim recte separatim ponit G. Th. Nr. 3. in Lat. Bg., nihil tamen et ipse in sententiam proferens simile, sed nostrum Gr. in v. cum exemplo de re „*eum* obstupefecit *pudor*," qui tropus, h. l. remotus, efficiat, ut sit, illa, benevolentiae vestrae in me documenta, animum meum replent stupore et admiratione, quae oritur cogitandis rebus magnis; unde haec ipsa simul a Nostro exprimuntur.

δέος) Necessario Bg. in hoc membro e pr. pron. alius casus explevit dat. ἐμοὶ, ut ne cum P., pronominis casum unum retinente, abeundum esset ad v. Lat. remotius, variante Nostro pro pr. §. ἐμβάλλειν, quod severe est Lat. Bg., cf. 1, 6, 15., et ap. Sch. quoque in utr. subst. „ἀγ. *contentionem* f. *curam* iniicere, δ. metum *iniicere*, ἐμπ. μοι τοῦτο δ., facit *hoc* in *meo* animo *metum*" sed ap. Stp. Th. post idem Lat. 3, 436. G. m. „ἐ. φόβον f. δέος, Herodi. *incutere* terrorem" e solo sic Nostro, ap. quem non est cum φοβ., sed ap. Xen. Ἀνβ. et Luc., v. Ind., ut et ib. 2, 39. l. 12. δ. ἐμποιεῖν, terrorem *iniicere*, nec praeterea per Indd., ubi modo cum subst. affectus φθόνον Xen. Pol. Z., sed Cyr. Mor. tantum ἐλπίδα, it. μετάνοιαν Plut. Kr., etiam cum subst. al., ut in Thuc. cum Abr. Dl., Dem. Ael. V. h. Isocr. Pan. Mor. et Ev. F., it. Sb. Ind., sed cum acc. pers. Aesch. Fi., cf. Rsk. An. ad Gr. A. V. 1. ad Dion. C. p. 34. m. et Hes. 1, 1204. m., proferente Stp. Th. modo 1, 106. D. m. sub „ἀγωνία, angor, — pro timore simpl. — Dem. p. Cor. ἦν — ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ, quo in loco aliquid amplius ἀγ. significat, quam timorem" nec tamen ut explicet deinde, quid illud sit amplius, ut nec Ind. Dem., ubi modo „ἀγ. trepidatio, formido de futurorum eventu" quod et cadat in φ. et δέος, in quibus ipsis nihil discriminis affert Ind. idem, cum copulantur, ut ib. 625, 13. φόβον καὶ — εὐλάβειαν, it. ap. Fi. Pal. 47, 2. φ. καὶ ταραχὴ, it. ap. Ios. 1, 565. f. 8. l. 8. *metum* et *terrorem*, et Plat. Phaed. p. 175. e. δέει — ἡ δειλίᾳ, ubi N. 11. differentiam statuit, etiam alii in δ. et φ., cf. Ammon. p. 39. e. Wyttb. Plut. de vind. p. 61. i. Abr. Dl. Th. p. 451. i. et Auct. p. 347. m. 382. i., ut porro Bg. Lat. subst. primum ap. G. Th. cum φ. et δ., sed secundum etiam cum ἀγωνία „cura et inquietudo, quae mentibus inhaeret" quod Gr. similiter redditur ap. Ios. 1, 352. f. 9. e., sed p. 513. f. 5. m. φόβον καὶ δεινὴν ἀγωνίαν, *metum* gravem*que* animi *dolorem*, 2, 270. f. 1. e. τό γε — ἀγωνίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν ἐνεποίει, *non* mediocri — *solicitudine*, ubi N. male tentat et explicat, ut Kypk. 1, 328. e. affert e Ios. „ἀγωνία καὶ ταραχὴ, animi *angor* et *perturbatio*" tum ap. Diod. S. 2, 171. l. 58. πολλὴν ἀγωνίαν καὶ ἀπορίαν, ingens *angustia* et

„να οὐ μικρὸν ἐμποιεῖ. με-
„γάλων γὰρ εὐεργεσιῶν προϋ-
„παρχουσῶν, τὸ ἰσότιμον

14. *tudinem mihi non parvam iniiciunt. Magnis enim beneficiis iam extantibus, paria refer-*

perplexitas, p. 183. l. 65. ἀγωνίᾳ πολλῇ, *angore*, at 1, 660. l. 98. *trepidatio*, et ap. Dion. H. S. T. 1. 720, 25. ἀγωνίας πλήρεις καὶ θορύβων, *anxii*, per quae quis inclinet hic ad corrigendum δέος τε καὶ ἀγωνίαν οὐ μικρὰν, cum et alibi duo subst. ista videantur confusa, cf. Ind. Ern. Polb., ut cum alio subst. ἀγωνία infra 7, 5, 9., et ἀγωνία de pavore ac metu, it. anxietate s. anxia dubitatione praeterea dicatur, v. Rsk. ad Polb. p. 477. m. it. Long. Mor. 19. e. et 22, 1. p. 134. i., sed vulg. ἀγὼν modo sic, de certamine qualicunque, etiam forensi, in quo est contentio, labor et periculum, unde et de his ipsis ponitur, v. Hes. 1, 79. e. Suid. 1, 36. i. Suic. Th., Ind. Hom. Hes. Orph. Soph. Ai. Arist. Kust. Thuc. Rs. Or. V. 4. 6. 7. 8. Dem. cui add. 1189, 12. 16., Isocr. Ev. F. et Pan. Mor., cui add. p. 72. i. Xen. Ern., 'Ανβ. Mor. Pol. Z. Aesch. Fi. et The. Ael. V. h. Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Plut. Hs. Long. Mor., cum adi. μέγας et οὐ μέτριος Luc., οὐ μικροὺς, οὐδὲ ὀλίγους Isocr. Mor. p. 37. i. τοὺς μεγίστους p. 120. m. it. cum gen. p. 32. e. et ap. Mus., it. tropice Eur. Valck. Phoen. Soph. Ai. Thuc. e 492, 32. πολὺν τὸν ἀγῶνα τῆς γνώμης, The. Fi. et Long. Mor. 26. e., it. Hom. Ern. Ind. in N., ut in partem criticam D'Orv. Ch., sed in L. N. T. Krb. „5) cura, solicitudo, cum labore coniuncta, (et Fi.) b) solicitum studium, rel." a quibus cum aliis discedit tamen Schw., ut nec Stp. Th. hanc vim tenet, nisi forte 1, 99. F., nec L. Ern., si non „Nr. 9) molestia" cum tamen diserte habeat in „ἀγωνία, — 3) solicitudo, angor, trepidatio" quae notio tamen vindicari fortasse possit etiam alteri ἀγὼν hinc, quia cum hoc quoque ἀγωνία convenit in notione pro certamine, v. Hes. 1, 79. m. Suid. 1, 36. m. Ind. Dem., Isocr. Ev., Fi. Aesch. Xen. Cyr. Dion. H. S. T. utr., it. Thom. Mag. p. 12., ut salva maneat vulg. lectio, etiam ob §. 16., sed tamen vel sic copulentur a Nostro syn., convenientia illa in cogitatione ac sensu tristi de futuro malo aliquo, h. e. animo non sat grato in factis, imbecillitate atque inopia in compensandis benefactis, sed diversa eadem, ut genus et species, quatenus timeas credasque, te non posse satisfacere beneficiis magnis, sed et dubites ac nescias, qui efficias id, vel maxime cupiens et contendens, in quo sit animi quoddam hic quoque certamen, quod et nostrates habent in suo *Kampf* tropico de molestia et dolore, quanquam hic et procedit *Verlegenheit*, cf. Ephem. Lips. litter. 1784. p. 575. e. In μ. Sch. „parvam *curam*" tacente Stp. Th. in οὐ, cf. Dem. 80, 21., in quo variat Noster pro pr. μεγ., ut et mox in eodem, ubi, P. deserto, in v. πρ. mutat Bg. praepositionem in separatum adv., sed non vicinius, ut alibi, ignorante id Stp. Th. cum L. Ern., sed copulante Nostro cum εὐ. ex analog.

τὸ ἰσ. λ.) Forte sic distinguendum et scribendum est, δυσέφικτον ἀεὶ ἐν ταῖς ἀμ., *semper* est difficile, in referenda gratia paritatem honoris, tibi habiti, *consequi*, h. e. paria paribus referre. *Et cum* sit facile, officia minuta maioribus demereri: tum multo est facilius, hoc pacto opinionem et famam hominis grati atque memoris aucupari. Sin autem, a quo tu beneficiis ornatus fueris, modum omnem excedentibus, cum demerendi rationem nullam inveneris: non hoc in censum venit, negatum tibi

„δυσέφικτον. ἀλλ' ἐν[g] ταῖς ἀμοιβαῖς[h] καὶ μικρὰ μὲν λαβοῦσιν ἀντιδοῦναι μεῖζον	re arduum. Sed in vicissitudine beneficiorum etiam iis, qui parva acceperint, redditio maio-

g) M. Ba. ἐν μὲν ταῖς λ., v. N. h) In edd. hic comma erat, etiam in Mss., tacentibus Excp., sed post μειζ. comma deerat modo in B. 2. R., v. N.

prorsus fuisse, rationem invenire, qua studium illud alterius erga te pari mensura compensaretur, sed absolute et destricte haberis atque audis homo tardus, importunus, et acceptorum beneficiorum plane immemor atque *contemtor*. Iuvit difficilis huius loci sententiam quadam quasi circumlocutione explanare. *Reisk.*

Manet cum libris omnibus in vulg. et lectione et distinctione P. quoque, nisi quod libere ordinem enunciationum mutat, tum adv. addit et γὰρ per syn. reddit; nec opus est novare quid, cum antiqua faciant sententiam commodam, etiam expressam bene a Bg., tum omisso v. subst., a P. expresso, tum ex eodem reddendo verbali per adi. syn., sed adi. pro simpl. ἴσον per formulam inf. cum adi., praeeunte etiam Sch. „δ. quod vix assequi possumus, cui vix pares sumus, nempe par pari in magnis beneficiis referre, ἰσ. *paria*, s. aequalis valoris referre" partim ex Ind. Sb. „τὸ ἰσ., par pari ref." cf. Stp. Th. v. δ. sine auctore, etiam ap. Hes. 1, 1045. m., sed repertum physico sensu et tropico, quo hic, pro δυσχερὲς, (quod ap. G. Th. in Bg.) s. οὐκ εὐμαρὲς, per quod Noster mox variat, in Ind. Plut. de discr. Gs. Chr. cum Krg. it. ap. Diod. S. 1, 285. l. 3. et p. 253. l. 32. δ. οὖν ἐστὶ τὸ κατ' ἀξίαν ἕκαστον τῶν πραχθέντων ἀπαγγεῖλαι, *arduum* igitur *est* ac *difficile*, rel., ut, tacentibus meis quidem Indd. rel., vox videatur recentior. Tum ἰσ. ap. Stp. Th. hinc e P. ac solo e Nostro, qui sane pro privo illo ἴσος hic et alibi ceperit, neglecta vocis notione ac parte extrema, quam tamen notionem non aliunde tenui, cf. L. N. T. Ind. D'Orv. Ch. Luc. et Dion. C., at neutr. pro subst. ap. Ios. 1, 443. e.

ἀλλ' ἐν τ.) Additi a Ms. μὲν non est vestigium in P., qui et mox sq. μὲν non bene cum Bg. opprimit, quia refertur ad sq. §. δ' in oppositis parvis et magnis, cum contra in Ms. regione particula ista stet solitaria, quod et alias quidem fit, et, si exciderit ob pr. syllabam ἐν similem, hic illud efficit, ut in vicinia bis ponatur, cf. D'Orv. Ch. p. 560. e. Luc. 3, 92. N. 9. b. et Abr. Dl. Th. p. 591. Tum Leisn. in m. Ms. Bg. „*sed* in *vicissitudinibus* beneficiorum, *etiam* iis, *qui* parva *acceperint*, reddere *aliquid* maius, *non* tam *facile*, quam *gratum* esse *videatur*" cum Bg. μὲν et ipse omittens, sed et e P. addens in ἀμ. gen. εὐεργ., (qualis et diserte est ap. Eur. Hel. v. 158. θεοὶ δέ σοι Ἐσθλῶν ἀμοιβὰς ἀντιδωρησαίατο, dii *vero* tibi *reddant* gratiam *pro* tuis *beneficiis*, cum h. l. e pr. εὐεργ. modo supplendum sit pron. αὐτῶν,) tum servans plur. subst., quem e P. pro sing. Bg. cepit, porro cum Bg. recte sumens καὶ, a P. neglectum, (qui et libere in rel. versatur,) etiam particip. bene resolvens cum Bg., sed hunc deferens in rel., primo in inf. severo, non per subst. cum gen. (ut Sch., partim e P., in „ἀντ. *referre* maiorem *gratiam*" qui merum tenet Lat. subst. *beneficium* in adi. μειζ. ubi Leisn. libere pron. τὶ assumit, cum Nostri neutra post fem. εὐεργεσιῶν requirant non tam affine subst. εὐεργέτημα, quam commune χρῆμα, aut ἀγαθὸν, quod §. sq. exprimitur,)

„οὐχ οὕτως εὐμαρὲς, ὡς [i] εὐχά-„ριϛον δοκεῖ [k]. ὁπηνίκα δ᾽ ἂν „ὁ πρῶτός τι [l] δράσας ἀγαθὸν, „ἀνυπέρβλητον καταθῆται χά-

ris non tam facilis eſt, ut grata videatur; quando autem is, qui prior benefecit, inſuperabilem eo ipſo collocavit gratiam, tunc

i) In M. Ba. ὡς deeſt. *Mart.* it. in rel. Mss., v. N. k) Hic δοκεῖν clare in Excp. M. Ve., ut, tacentibus Excp., in Mss. rel., et edd. omnibus, praeter δοκεῖ Ing., v. N., ut colon Bg. hic quoque in Stp. etc., e μὲν et δὲ relatis. l) πρῶτος τὶ Stp. al.

deinde maxime in οὐχ οὕτως — ὡς vertendo cum P., ubi Bg., ſecus ac §. ſq. extr., deceptus videatur a vulg. inf. δοκεῖν, quo de mox, ut ὡς ſumeret pro ὥϛε, cum Noſter formulam illam οὐχ οὕτ. — ὡς uſurpet in comparando, et ſic, ut in poſtr. membro poſt ὡς extrinſecus arceſſi liceat adv. μᾶλλον, et Lat. *potius*; quanquam et ſubſtituas particulas Lat. copulativas, *et — et*, it. *tum — tum*, cf. Ind. Sb. et ad Vig. p. 426. N. 14., tacente Stp. Th., cf. de v. ἀντιδ. Ind. Thuc., ſed de adi. εὐχ. Ind. Xen. Cyr. et L. N. T. Schw. Caeterum ex his ſimul ſtatui poterit de diſtinctione huius loci, ut poſt ἀμ. et μειζ. commata potius omittantur, cum dat. λαβ. pendeat quoque ab adi. εὐμ., ſive potius ab omiſſo ἐϛὶ, aut a v. δοκεῖ, cf. N. ſq.

ὡς εὐχ.) In Cod. deeſſe ὡς ante εὐχ. δοκεῖν non probandum eſt. *Stroth.* Recte, propter dictum uſum in formula οὐχ οὕτως pr., quae requirit relativam ſq. ὡς, elapſam, credo, ob pr. ες ſyllabam ſimilem.

δοκεῖν) Scribo δοκεῖ. *Steph.* Et hoc, ſcriptum quoque a Leisn. in m. Ox., forte e Stp., vel contra Mss. ſtatim edidi, cum inf. poſt ὡς in formula pr. οὐχ οὕτως nunquam ponatur, ſed ſemper finitum tempus, ut §. ſq. et alibi, quod et ap. P. hic comparet, ubi v. δ. poteſt etiam ad pr. membrum et adi. neutrum et dat. particip. λαβ. regi, neque adeo v. ἐϛὶ ſuppleri.

ὁπην.) Sch. partim e P. in v. δρ. „qui *contulit* in *aliquem* bonum *quoddam*, — neutr. pro ſubſt. ἀγ., *beneficium*," cum Stp. Th. 1, 11. F. aliunde, et ſine Noſtri v. δρ., ſed cum affinibus tamen, ubi et acc. perſ. pron. τινὰ affert ſimul, hic a Noſtro oppreſſum, ſed a Sch. cogitatum, verum ut et hic ellipſin ſumas ſubſt. χρῆμα, cf. Thuc. 120, 27. ἔχων — τὶ ἀγ. δρᾶσαι τὴν πόλιν, *dummodo* aliqua *in* re *civitati* prodeſſe *poſſit*, cf. Ind. Gottlb. Or. Pericl. v. δρ., ſed 122, 2. βεβαιότερος δὲ ὁ δρ. τὴν χάριν, *is* autem, *qui* dat *beneficium*, Dem. 458, p. it. p. ſq. l. 23. 472, 8. 488, 19. (pro quo l. 14. τὸ ποιεῖν ἀλλήλους εὖ, quae eſt Bg. formula contracta, et adi. in adv., ſed omiſſo pron.) 490, 8. 497, ult. 503, 3. et p. ſq. l. 3. alio ordine ἀγαθόν τι, ſed eodem diremto 476, 20. τοῖς βουλομένοις ὑμᾶς τι ποιεῖν ἀγ., nec huc ſpectante Stp. Th. in ὁπην., cum Lat. tamen P. et Bg., ap. G. Th. cum Grr. affinibus ſimpl. ἡν. et πην., cf. Ind. Thuc., ſed ſine Ind. Dem. 230, 1. 328, 6., quanquam cum indicativo, Suid. 2, 703. e. Heſ. 2, 768. m. Mox Sch. partim cum P. „κ. contulerit *gratiam*, ἀν. *eximiam*, inſuper. *grat.*" Bg. libere aſſumente ablativum duorum pron., etiam a Leisn. in Ms. cum linea notatum, ubi χαρ., propter pr. τὶ ἀγ., non eſt pro beneficio, ſed pro favore ac benevolentia, et tropicum v. κατ. pro tribuere ſ. declarare, cf. 1, 4, 7. m., pro cuius σπουδὴν hic variatur, cf. Stp. Th. 3, 1501. D. m. et 4, 350. G. ſq., ad N. T. Act. 24, 27.

„ϱιν, τὸ μὴ κατ' ἀξίαν[m] ἀντι-„δοθὲν οὐχ οὕτω[n] δυσπόϱιςον,„ὡς ἀναίσθητον ἅμα καὶ ἀχά-„ϱιςον ὀνομάζεται. ὁϱῶ δὴ 16.

id, quod parum pro merito redditur, non tam aegre parabile, quam sensus expers et ingratum nominatur. Video igitur

m) M. Ba. κατάξίαν una voce, cf. 1, 4, 12. i. n) M. Vi. οὕτως sq. consona, cf. 2, 1, 23.

Pric., huc breviter spectantem, Kypk. 2, 126. Krb. p. 256. m. Loesn. p. 232. e. it. Lexx. cum R. Or. V. 3. p. 433. N. 74. V. 5. p. 84. N. 67., lib. de V. med. ed. F. p. 60. m. W. p. 112. i. et Ind. Dem. v. et χ. it. Xen. Cyr. Z., sed adi. ἀν. ap. Stp. Th. modo aliunde, nec cum Lat. P. et Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) ubi Noster iterum variat pro §. 13. μεγ. et ἐξαιϱ., iungens ex analog. cum χ., cf. cum aliis subst. rei Stp. Th. Foes. O. Rs. Or. V. 8. Lyc. cum syn. εὔνοια, Dem. If. Pan. Mor. et Ev. Fi. Xen. Cyr. cum Gs. Chr. et Diod. S.

τὸ μὴ κ.) *non* ex *aequo* s. *merito* redditum *beneficium*. Sic Ael. V. h. 12, 62., nisi non vera est emendatio Perizonii. *Leisn.*

Ibi Periz. p. 830. N. 3. nostrum locum iisdem Lat. vertit, sed Stp. Th. 1, 480. A. formulam aliunde, praeter Bg., (e Sch. v. κ., una cum syn. adv. *digne*, at in ἀξ. „secundum *dignitatem*") etiam syn. „pro *dignitate*" quae viciniora et nostrates habent, *nach Würden*, cf. cum articulo sine discrimine Zos. 4, 42. i. οὐ κ. τὴν ἀξ., *non* ex *dignitate*, Gat. ad Ant. 3, 11. e. Plat. Phaed. F. p. 294. i., Ind. Thuc., cum Duk. Praef. ad p. 497., Dem., cui add. 20, 17., Epict. Luc. Dion. Caf. Dion. H. S. T. 1. Diod. S., et, quoad ellipsin subst. τιμὴν, L. Bos. p. 324. e. Ind. Xen. Cyr. Z. v. ἀξ. e. et Mem. S., quale quid plenum in Ind. Xen. 'Ανβ. Mor., retinente Bg. e P. Lat. syn. in negat., tum syn. temporis adv., non, credo, quasi τότε exciderit ob similem τὸ syllabam, sed libere ad perspicuitatem, cum saepe relativa talis particula temporis in altero membro taceatur, deferente P. etiam Sch. in part. „redditum *digne*, relatum *digna gratia*" seu potius impari magnitudine, de pretio, ut tota formula i. q. §. pr. τὸ ἰσοτιμ., sed Stp. Th. hoc pass. tantum e Greg. proferente, ut δυσπ. modo e Plut. Suid. et Hes., ap. quos est sine χϱήσει et N., nec mihi repertum, nisi in Ind. Luc. et Dion. H. S. T. 1., cum Bg. Lat. etiam ap. Stp., hincque ap. Sch. una cum his partim e P. „quum *deest* alicui, quod accepto magno beneficio *reponat*" immo i. q. pr. οὐκ εὔμαϱὲς per variationem.

ἀναισθ.) Hoc ἀν. videtur per antithesin respicere ad id, quod dixit (§. 13.) τιμῆς αἰσθήσει. *Steph.* in Th. hinc tacens, sed cum L. Ern. tamen notionem tenens, huc aptam, pro stupidum, nobis *fühllos*, indicans que animum stupidum et carentem sensu beneficii magni, ut ap. Poll. 5, 141. est inter nomina ingrati animi, qui mox a Nostro ipse subiicitur, copulatis per copiam antecedente et consequente, cf. Ind. Thuc. Dem., cui add. 302, 3., Xen. Pol. Z. Luc. et Dion. H. S. T. 2. it. Hes. 1, 59. N. 3. sq., aberrante Sch. „ἀν. ἀγαθὸν, *sensuum* expers *beneficium*, h. e. quod non sentitur s. agnoscitur ab eo, cui exhibetur" cum non dicatur de re illa et beneficio, sed universe, ut superiora §. 13. δυσεφ. §. 14. εὐμ. et εὐχ., et potius de homine eiusque animo, ut Noster in τὸ ἀντιδοθὲν variat per particip. pro inf. ἀντιδ. §. 14. cf. N. sq.

„οὐ τὸν τυχόντα μοὶ ἐπηρτημέ-„νον ἀγῶνα o, πρὸς τὸ ἄξιον „ἐμαυτὸν παρασχεῖν τῆς το-„σαύτης παρ' ὑμῶν τιμῆς. οὐ „γὰρ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἡ προε-„δρία p, ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις, εἴ

non mediocre mihi impendere certamen ad dignum me praestandum tanto vestro in me 17. *honore. Non enim in solio consistit principatus, sed in rebus gerendis, si quis il-*

o) Comma hoc edd. abesse poterat etiam, ut in M. Bg. p) M. Ba. προεδρεία v. N.

ἀχαρ.) i. e. ab ingrato profectum et a sensus experte; sicut et paulo ante εὐχαρ., grata *videatur*, est, a grato homine profecta. Imitatur in his oratiunculis Thucydidem. Itaque eius obscuritatem affectavit. *Bergl.*

Qui recte sic explicat, omittens ἅμα e P., qui in rel. hic liberior, Nostro variante in v. ἐν. pro pr. ἐστι et δοκεῖ, it. forte respiciente, quoad sententiam, ad Ael. V. h. 11, 9. e. ἀχ. δόξαι et 10, 8. ἀχ. φαίνεσθαι.

οὐ τὸν τυχ.) i. e. *οὐ σμικρὸν, γενναῖον. Stroth.* variante Nostro sic cum §. 13. ἀγ. οὐ μικρὸν, addito hic articulo, tum uno posito tantum subst., ubi Sch. „curam *impendentem*" e Bud. C. 1036, i. legente Stp. Th. 1, 572. C. cum Lat. Sch. „ἐπηρτημένος κίνδυνος" memoriter et respiciente 1, 9, 10., cf. Hes. 1, 1339. i., non coll. Suid. 1, 801. m., et Ind. Dem., ubi subst. Bg. pro studio et labore, cf. G. Th. cum „grande *certamen*" non item per constructionem similem cum pr. πρὸς et inf. s. particip., ubi Sch. „πρ. cum inf. et artic. ad *exhibendum*, ut exhibeam" bene sic per caussalem resolvens, ut sit i. q. εἰς τὸ λ. Tum P. in παρ' ὑμ. verbum supplet, ut παρειλημμένης, it. γενομένης, aut τυχόντα, de pers. quidem, cf. §. 25. m., ubi Bg. liberior, tum in praep., (quae proprie est illa §. 12. τῆς πρός με τιμῆς,) tum in pron. alius generis, ut mutet formulam παρ' ὑμ. in simpl. gen. ὑμῶν s. ὑμετέρης, ad quam rationem inclinat in aliorum locis Stp. Th. 3, 36. E. sqq., non tenens ibi, vel in τιμ., rectionem cum praep. π., quam v. ap. Ael. V. h. 2, 10. e. ἐν τῇ παρ' Ἀθηναίων — τιμῇ ἦν, in *honore* Atheniensium *versaretur*, quod tamen et reddas, *apud* Ath. *in* honore *erat*, non relata praep. ad τ., cui dederit Noster eam fortassis per analog. modo, cf., praeter Stp. Th. l. l., in v. π. Ind. Xen. Z. Cyr. b. i. et Mem. S. it. L. N. T. Schw. p. 1026. b. m., sed ad comparandum Thuc. 2, 45. i. παισὶ — ὁρῶ μέγαν τὸν ἀγ., *liberis* — magnum *certamen* propositum esse *video*.

οὐ γὰρ λ.) E multis, passim in hanc rem bene dictis explicatisque, vel maxime loco commentarii esse possunt ad sententiam Pertinacis, oratio Synesii de regno, et de eodem argumento orationes Dion. Prusaeensis Chrysostomi, praesertim quarta, in qua multa cum gravitate Alexandrum docet Diogenes, *non in nomine et solio et insignibus, sed in animo et operibus regiis, regnum esse. Boecl.*

Supplet P. hic aliquod v., ut κεῖται, pro viciniori ἐστὶ, quo et respexerit Bg., reddente Stp. Th. cum P. in καθ., sed tacente hinc in πρ. (etiam de Lat. Bg., hic pro illa, quam vulgo dicunt, *praerogativa* s. praecipuo,) ubi scripturam Ms. per duplicem ει alio sensu profert, non mihi cognitam, cf. 1, 8, 10. et Suid. 3, 181. i. 196. i., ut Noster variat pro 2,

„τις αὐτὴν μὴ καταισχύνοι [q]. *lud non dedecoret. Quanto*
„ὅσῳ δὲ τὰ γιγνόμενα [r], ὡς *autem praesentia, ut mala,*

q) M. Ba. καταισχύνει v. N. r) M. Ba. et Vi. γενόμενα, it. Ing., v. N., ut post φ. nostrum est comma.

2, 16. c. ἀρετῆς τῆς ἐν ἔργοις λ. addito hic artic., sine discrimine, et in καθ. forte pro §. 11. e. τὸν β. θρον., unde Bg. idem Lat.

καταισχ.) In Ms. lectione fuerit lapsus scribae, cum temporum consecutionem Lat. in coniunctivo etiam servarit P., unde Bg. Lat., sed e Sch. personam legitimam sing., ubi supplemento fuerit opus pron. αὐτοῖς, s. δι' αὐτῶν, et, tropo remoto, sensus est, solio indignum se gerere atque ostendere turpibus factis, cf. 1, 3, 6. m.

τὰ γιγν.) Muta in γενόμενα. Fortasse autem et μεγάλα scribendum est. Nam cum ὅσῳ et τοσ. subauditur μᾶλλον, et durum esset τοσούτῳ μᾶλλον μεγάλως ἐλπίζ. *Steph.* Vulgatae lectionis, si retineatur, hic sensus est, *Quanto* autem ea, quae in praesens fiunt, maiori odio sunt, ut mala: tanto futura, tanquam bona, sperantur *magis*; ut per γιγν. intelligantur praeterita, ad praesens usque tempus durantia, et μεγάλως comparative accipiatur propter comparativae particulae (μᾶλλον) in utroque membro ellipsin. *Sylb.* Mallem γενόμενα. Nam de praeteritis sermo est. — Μεγάλα Stp. et Sb., quia vix ferendum est Atticis auribus τοσ. μᾶλλον μεγάλως. Utrinque enim μᾶλλον subintelligitur. *Oxon.* Idem est, ac si dixisset, ὅσῳ μέτρῳ ὡς μεγάλως φαῦλα μισεῖται τὰ γιγνόμενα, *quae* nunc *fiunt*, τοσούτῳ μέτρῳ ἐλπίζεται τὰ μέλλοντα ὡς μεγάλως ἀγαθά. *Reisk.* Τὰ γιγν. alias sunt res, quae contingere solent, ut ap. Epictet. λέγε, ὅτι τῶν γιγνομένων ἐστι: h. l. autem sunt res, quae hactenus gestae sunt. Facile patet, ad ὅ. et τοσ. intelligendum esse μᾶλλον, ut ap. Anacr. Od. 12, 11. ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης. *Stroth.*

Primo Sb. Ind. totius huius periodi non meminit, nisi in adv. μεγ., quod sine Vs. cum v. ἐλπ. affert, cum eoque adeo copulat, nec porro id adv. tentat, ut errent Oxon. Tum Sch., non hinc afferens τὰ γιγν., id tamen e P. reddit in „φ. *odio* habentur *praeterita*, ut *mala*" unde cognoscas, P. aut habuisse in suo Cod. etiam lectionem Mss., aut praes. pro aor. accepisse, cum ponantur pro se invicem, quanquam per se diversa, cf. Suid. 1, 474. m., sicut variant alibi γινομ. et γεν., cf. Isocr. Ev. F. p. 11. N. 14., sed hic e glossa manifesta, cum litterae γιγν discrepent a γεν nimis, quanquam variantibus his ipsis particip. ap. Xen. M. Socr. 1, 4, 4., librariusque modo communicarit nobiscum mentem suam, ac quo sensu et tempore caperet praes., quod proprie accipio, et cum Rsk., quo redit Bg., liberius vertens ex oppos. μελλ., pro τὰ παρόντα, unde oritur sententia Nostri 6, 8, 10. τὸ μὲν παρὸν τῆς ἀρχῆς βαρὺ — ἀκερδές τε —, τὸ δὲ μέλλον καὶ προσιὸν — ἐς τὸ κερδαλέον αὐτοῖς εὔελπι, directa hic maxime in Praetorianos, ad quos etiam quaedam huius orationis pertinent postea, v. c. §. 22., non approbantes hunc imperatorem, et alium spectantes, suis moribus commodisque aptiorem, cf. 2, 2, 8. sqq. et 2, 4, 7. sqq., quanquam Nostri γνώμη etiam universe valet de imperantis singulis actibus, qui displiceant quibusdam civium; sicut promiscue τὰ γιγν. et τὰ πράγματα ponuntur ap. Dem., 102, 18. cll. 138, 20., et simul 98, 14. 111, 17.; ut tamen laboret hic sensus in secundo membro de actionibus imperantis futuris, quae, cum non possint praevideri, nec spem exci-

„Φαῦλα, μισεῖται[f], τοσούτῳ τὰ magis odiosa sunt: tanto fu-
„μέλλοντα, ὡς[t] ἀγαθὰ, μεγά- tura, ut bona, maiori spe
„λως ἐλπίζεται. καὶ τὰ μὲν 18. expectantur. Ac nefaria

f) M. Ba. deinceps μισεῖτε — ἐλπίζετε — μνημονεύετε v. N. t) B. 1. R. εἰς mendose, ut post ἀγ. in edd. ubique comma est, v. N.

tant: cum contra in imperio novo semper fere expectent lucra maiora rebellantes ac seditiosi; quo et referendum, quod Leisn. in Vol. quodam dedit „Sall. b. Cat. 37, 3. de plebe, *vetera odere*, nova *exoptant*; odio *suarum* rerum *mutari* omnia *student*, etc., ad quem locum v. Cort. p. 224.“ b. e., qui ad *nova exopt.* „meliora sibi in mutationibus semper sperantes. — Non minus eleganter talia expressit Herodi. 2, 3, 19. 7, 3, 11.“ sine textu, huc respiciens, etsi per pravum §. numerum; variante Nostro in sententia eadem proferenda, dum hic brevius eandem eloquitur et obscurius, quam altero loco isto, ubi et τὸ μελ. auget per copiam in addito πρ., et, quae hic membra sunt peculiaria, ὡς φ. et ὡς ἀγ., scil. ὄντα, *quia* sunt *mala*, i. noxia, et *bona*, i. e. utilia, ibi intexit statim orationi per syn. Caeterum de Rsk. ellipsi ad ὅσῳ v. L. Bos., ut mox de rel.

μισεῖται) In Ms. ambigua scriptura potius lapsus sit scribae, cum γνώμη Nostri, mutata per pers. secundas verborum in νόημα, ad senatores praesentes valens, videatur durior et acerbior, quam pro miti Pertinacis ingenio ac reliquo sermone, in primis cum mox iterum sequantur sententiae universae, etiam, cum punguntur Praetoriani; quanquam et P. mutat personas, non ita odiose tamen, cum prima pers. plur. act. complectatur in sententiis talibus et nos et alios, atque adeo universum genus personarum et hominum, aeque ac tertia Nostri in pass., ubi Sch. „μ. φ., *odio* habentur *improba*“ capiens φ. moraliter, pro vitiosis, de quibus tamen potius in sq. demum §. videtur dici, ut hic modo de noxiis; quanquam notiones hae sunt copulatae; non tenente Stp. Th. in v. μ. Lat. Bg.

ὡς ἀγ. μ. ἐλπ.) Sch. in „ἐλπ. *futura* sperantur *magnopere*, ut *bona*“ copulans adeo adv. cum v. ἐλπ., quod facit et Bg., sed ut μᾶλλον, assumtum iam in pr. v. μισ., hic mutet in affine adi. gradus compar., accommodans id substantivo, quod habet e v. ἐλπ., per phrasin reddito, tolerans tamen adeo illud Stp. improbatum μᾶλλον μεγάλως, in quo nec ipse video quid duri, rem non aestimans e Lat. sermone, sed e Gr., ubi μᾶλλον frequentius copulatur cum adi. et adv., ut non tuto dixeris, quid rectum, aut minus, cf. Ind. Fi. Aesch. v. e. L. N. T. Schw. p. 872. a. e. it. L. Bos. Ell. p. 558. i. e 1. Cor. 9, 15., tacente Stp. Th., it. de μᾶλλον omisso post ὅσῳ, quo de v. L. Bos. l. l. m. L. N. T. Fi. v. ὅσ. e., Duk. ad Thuc. p. 435. N. 5., ad Luc. 1, 735. N. 94. it. 2, 495. e. 730. N. 28. et Ind. Xen. Cyr. Z., sed Stp. Th. modo tenente has formulas 2, 775. G. „τοσούτῳ μᾶλλον, sequente ὅσῳ, Lat. *tanto* magis, — *quo*, (sine auctore, ubi respexerit N. T. Ebr. 10, 25., quo de v. L. N. T. Fi. l. l. et Krb., qui in τοσ. μαλ., ὅσῳ βλέπετε diserte inserit μᾶλλον ante βλ.) alicubi vero et ὅσῳ μᾶλλον, non praecedente τοσούτῳ, ut ap. Thuc. l. 1.“ immo 7, 63. f. 486, 8., ubi Vs. recte in pr. membro explet τοσούτῳ s. τόσῳ μᾶλλον, tum Stp. 3, 498. C. in τόσῳ, hoc et ὅσῳ cum nudo comparativo adi., cui

„δεινὰ τῶν ἔργων ἀεὶ μνημονεύε- *quidem facta semper memoria*
„ται u· (τὸ γὰρ λυπῆσαν *tenentur*, (*quod enim offen-*

u) In M. Ba. signa ( ) absunt. *Mart.* Quae necessario sunt in Stp. al., it. M. Bg.

add. Luc. 3, 160. l. 16., at p. 500. D. etiam sic τοσούτῳ, cui add. Fi. Aesch. 2, 40. e., praeter quae tenemus ὅσῳ s. ὅσον 1) solum ap. Thuc. et Luc. l. l. supra primis, it. cum adi. comparativo aut superlat. Ind. Fi. Aesch., sed 2, relativum, in N. T. Marc. 7, 36. ὅσον αὐτοῖς διεστέλλετο, μᾶλλον περισσότερον ἐκήρυσσον, quo de loco L. Schw. p. 997. b. m. „ὅσ. adiunctum comparativis, (qualis ibi tamen non est, sed modo v. διεσ. simplicis notionis,) pro ὅσῳ, subint. κατὰ" tacens tria, tum omissum esse μᾶλλον post ὅσον, tum τόσον s. τόσῳ ante μᾶλλον, tum denique hoc μαλλ. ibi positum cum comparativo, quo de v. plures, sed illos varie statuentes, Bud. C. 546, 79. Stp. Th. 2, 775. D. L. N. T. Schw. p. 872. m. Nr. 6. Krb. Nr. 2. Kypk. 2, 312. Loesn. p. 74. e. Thom. M. p. 596. cum N., it. ad Herodt. p. 569. N. 33. cum Ind., R. Or. V. 4. And. p. 125. N. 60. Abr. ad Aesch. 1, 132. m. D'Orv. Ch. p. 146. m. Bg. Alc. p. 228. e. Vig. p. 404. i. Ind. Thuc. in N., R. Or. V. 7. Is. V. 8. And. cum Dem., Xen. Z. Cyr. et Mem. S., Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. F. Aes. Hs. et Gs. Chr. 3) τοσούτῳ et ὅσῳ cum adi. comparat. utrinque in N. T. Ebr. 1, 4. 4) τοσούτῳ cum v. πλεονεκτεῖν, in quo insit comparativus gradus, sequente ὅσῳ cum v. simplicis notionis ap. Xen. Cyr. Z. 7, 5, 81., ubi N. post ὅσ. supplet μᾶλλον, 5) ὅσῳ cum tali verbo, ubi sequitur τοσ. cum comparat. ap. Luc. 2, 195. l. 71. 495. l. 5. 730. l. 23. 6) ὅσῳ similiter, ut sequatur τοσ. μᾶλλον cum v. simplicis notionis ib. 2, 916. l. 56. 7) ὅσῳ cum comparat., sequente τοσ. μαλ. cum v. simpl. notionis ap. Plut. Hs. 4, 10. m. 8) ὅσῳ μαλ., ut sequatur τόσῳ, sed utrinque sit verbum notionis simpl., ap. Thuc. 256, 54. 9) τόσῳ μαλ., sequente ὅσῳ, cum verbis utrinque simpl. notionis ap. Dion. H. S. T. 1. 674, 8. 10) ὅσῳ cum adv. comparat. ἐπὶ πλέον, ut sequatur τοσ. μαλ., sed utrinque cum v. simpl. notionis, ap. Luc. 3, 239. l. 39. 11) ap. Xen. Cyr. Z. 1, 3, 14. χάριν σοὶ — μᾶλλον εἴσομαι, ὅσῳ ἂν πλεονάκις εἰσίῃς ὡς ἐμὲ, ubi N. ad μαλ. recte supplet τόσῳ s. τοσούτῳ, sed post ὅσῳ est adv. comparat. πλεον., a quibus omnibus 12) diversa est ratio nostri loci, cum habeamus ὅσῳ et τοσ. cum v. simpl. nationis, sed τοσ. cum adv. positivi gradus μεγ., ubi sane utrinque μᾶλλον sit explendum, variante μεγάλως cum μεγάλα ap. Ael. V. h. 12, 6. diserte quidem, sed per glossam tamen, cf. N. et Suid. 2, 513. i. μέγα, ἀντὶ τοῦ μεγάλως, it. Hes. 2, 552. m. sed p. sq. e. μεγάλ' — μεγάλως, cum N. 8., Stp. Th. Misc. O. A. N. 3, 26. Abr. Dil. Th. p. 592. m. ap. Eur. Troad. v. 843. cum Ind. Luc. et F. Aes. Hs., at semper proprio sensu positivi, pro valde s. vehementer, quod adv. cum v. ἐλπ. redeat ad P. formulam, qua de alibi, afferente G. Th. illa adv. Lat. cum Bg. v. *expect.*, non item hoc v. cum illius abl. subst., ut est tamen ap. Niz. *quod* cum *magna* spe *expectamus*, quem locum e Cic. ad Att. 16, pen. e. (ubi N. tacent) ignorabat Cort. ad Cic. ep. 15, 21, 9. *reditum* spe *expectem*, in N. inclinans ad pleonasmum. Hic quidem sensus sit, tanto certius s. confidentius expectantur.

τὰ μ. δ.) Sic Longin. π. ὕψ. s. 33. (§. 3. ed. Mor. p. 184.) τῶν μὲν ἁμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἡ μνήμη παραμένει, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀποῤῥεῖ. *Leisn.*

„δυσεξάλειπτον· x) τὰ δὲ χρη-
„στὰ ἅμα τῇ ἀπολαύσει καὶ τὴν
„περὶ αὐτῶν μνήμην συναναλίσκει y. ἐπεὶ μὴ ὁμοίως

dit, non facile obliteratur) bona autem ſimul cum uſu etiam memoriam amittunt: quia non
19. aeque delectat libertas, ac of-

x) δυσαπαλ. Mss. tres, v. N., nihil diſtinctionis ponentibus edd. Stp. al. et Ms. Bg. y) Omiſſa eſt praep. π. in Ing., ut poſt σ. mox, pro rel. edd. puncto, in Pat. et Ed. colon eſt, cum M. Bg., v. N.

Sch. in ἐργ. „operum *iniurioſorum*" deſerit P., ut Bg. diverſos caſus, (ex analog. in Gr., cf. Liv. 1, 2. e. ultimum *operum* rel. in v. μν. formulam adhibens, quam Stp. Th. modo in act., cf. Ind. Dem., cui add. 304, 20.
δυσεξαλ.) cf. illuſtrem locum Dion. 46. p. 356., quem cum ſimilibus nonnullis ad Senec. 1. de benef. 1. Lipſius notavit. *Boecl.* Codicis lectionem, utpote infrequentiorem, veriorem puto. *Stroth.*

Non propter hanc cauſam verior eſt Mss. lectio, cum auctores eorum et alibi per rariora expromant peritiam ſuam, comparentque modo aliorum uſum, et confuſio facile incidere potuerit, ut Stp. Th. novum ignorat plane, ſed L. Ern. tenet phyſice modo „non facile abluendus" per Indd. mihi non repertum, at noſtrum vulg. ap. Diod. S. T. 1. 177, 63. *perpetuo*, tropice etiam, ut hic, ap. Stp. Th. ſine Vs. hinc tantum, fere per phraſin Bg., etiam in L. Ern., it. Sch. „quod *difficulter* obliterari *poteſt*, ut *offenſa*" partim e P., ut Bg. in λ., it. Dreſig. de v. med. p. 329. i., tenente Stp. Th. neque hoc, (ex analog. factum,) neque §. ſq. e. ſequens per variationem, nec ſyn. τὸ λυποῦν infra 5, 2, 14.
τὰ δὲ χρ.) Sch. in μν. „τὴν περὶ τῶν χρηστῶν σ. memoriam *beneficiorum* una *cum* uſu *conſumere*, σ. μν., beneficia *una* conſumunt *memoriam*" tenente Stp. Th. Ind. modo v. σ. alio ſenſu e Xen. Mem. S. l. 2., qui locus ſine Ind. eſt 2, 4, 6. m. per liberiorem Verſ. in ed. Th. V. 4. p. 97. quam in Ind. Gs. Chr., ſed L. Ern. etiam „2) una conſumo, ſimul abſumo" quo ſenſu eſt ap. Dem. in re ſimili 12, 12. συναναλώσε καὶ τὸ μεμνῆσθαι τῇ τύχῃ τὴν χάριν, cf. Ind. ſine Vs., Noſtro ad celandum furtum dante verbo alium acc. ſyn., ubi Bg. tropum non retinet, ſine neceſſitate, pro Sch. aut affini *abſumere*, cf. in ſententiam ap. Cic. de off. 2, 16. ſ. 56. e. *in quo tamen ipſo* (leviſſimo homine) *una* cum *ſatietate* memoria *quoque* moriatur *voluptatis*, praeterea negligente Bg. illa περὶ αὐτῶν cum P., pro *ſui memoriam*, Noſtro et hic adhibente praep. π. in periphraſi genitivi nudi αὐτῶν, quae ſit lectio edd. Ing., ex operarum vitio orta, ut ap. Luc. 2, 401. l. 73. τῆς ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν, *eorum* — amare *memoriam*, per gen. quoque merum, tacente cum Indd. Stp. Th. de praep. π. cum ſubſt. μν., quae ſuſtineat ſe etiam e rectione v. μνᾶσθαι, quanquam in alia verbi notione, cf. Stp. Th. 2, 953. A.
ἐπεὶ) De Bg. Vs. procedat ſane hic edd. quarundam diſtinctio minor, ut et minima, ſtante P. a rel. ratione et puncto, at in relatis liberiore, ut et Bg., ubi Sch. „ὁ. ſeq. ὡς, perinde, *ut*" tenente Stp. Th. tantum ſyn. ὁμ. — ὥσπερ λ., cum libera etiam Verſ., cf. Ind. Fi. Aeſch., Iſ. Ev. Fi. e p. 24. i., Dem. ſine Ind. 189, 4. ſq., Poſſ. Synt. p. 303. m., ſed cum Bg. Ind. Iſ. Mor. Pan., cui add. p. 49. m. et 64. i. ut ap. Xen. Cyr. Z. 1, 6, 25. e. ſed cum dat. aliquo ib. 1, 2, 2., ſine Ind. Z., ut ſit fere ſyn. illi §. 14. ſq. οὐχ οὕτω —, ὡς, pro quo Noſter hic quodammodo variat; ſicut ſeverior Bg. Vs.

„εὐφραίνει ἐλευθερία, ὡς λυπεῖ „δουλεία[z]. οὐδέ τις, ἀδεῶς τὰ „ἑαυτοῦ ἔχων, ἐν χάριτος μοίρᾳ *fendit servitus: neque quisquam, secure sua possidens, id pro beneficio reputat, suis*

z) B. 1. R. colon hic conveniat cum repertis in Ms. Bg.

cum *ac* est proprie illa Xen. de rep. Lac. 6, 1. e. ὁμοίως τῶν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων, ad priorum analogiam Nostro forte scribente tantum, tacentibus meis quidem Indd. de Nostri formula, et me praeterea habente solum ex Isocr. Pan. p. 93. e. οὐχ ἐμ. Sed Sch. in „εὐφ. τοῦτο αὐτοὺς, *oblectat* hoc *illos*" deserto P. (quem Bg. sequitur,) casum aliquem pers. monstrat, credo, tantum rectionis innuendae ergo, cum contextui aptius sit pron. pers. τινὰ, quod et in sq. membro exprimitur, cumque in talibus γνώμαις et universe pronunciatis soleamus potius animo supplere adi. πάντας, s. τοὺς ἀνθρώπους, tacente in hanc partem L. Bos. Ell., sed in eodem v. huc spectante L. N. T. Schw. sine Vs.

οὐδέ τις) Sententiae color quidam sit ap. Thuc. 52, 51. οὐ τοῦ πλείονος μὴ περιστερόμενοι χάριν ἔχουσιν, ἀλλὰ τοῦ ἐνδεοῦς, χαλεπώτερον φέρουσιν, λ. *non* habent *gratiam* de *pluribus* non *ereptis*, sed *modicum* illud, *quod detractum est*, gravius *ferunt*, faciente Sch. partim cum Bg. in adv. „sec., *libere*" sed Bg. cum P. tantum in ὁ. cum pron. iterum, capiente v. ἐχ. pro tenere, ut G. Th. in Grr. al. etiam profert κατέχειν, sed in adv., ubi Stp. Th. pauper, cf. Ind. Dem., cui add. 17, 11. 140, 6. 657, 19., sed 461, ult. ἀ., ὃ ἂν λάβῃ τὶς, ἔχειν λ., it. per syn. 28, 10. τὰ αὑτῆς ἔχειν ἀσφαλῶς, Ind. Diod. S. ex 2, 188. l. 38., cui add. p. 272. l. 43., praec. syn. ἀπραγμόνως, it. Thuc. cum Ind. in Schol. et Hes. 1, 90. i. sine N.

ἐν χαρ. μ.) Haud infrequens est hoc loquendi genus ap. Graecos. Sic Luc. in Enc. Dem. dicit, ἐν χώρᾳ τιθεὶς ἐργάνου, et ap. Dem. ipsum invenio ἐν ἐχθροῦ τάξει τίθεσθαι. *Struth.*

Viciniora habeo e Dem. Ind. „μοῖρα, — modus, ratio, locus, numerus, conditio, τάξις, — ἐν πολεμίου μ. (et v. ἐχθρ. i.) ἐν ἐχθρῶν μ." pro quo tamen in textu ipso sine omni Var. L. ἐν ἐχθροῦ μέρει, ut in v. μερ., ubi et haec sine Vs., ἐν χάριτος μ., — εἰς εὐεργεσίας μέρος καταθέσθαι, non item hoc 568, 5. τοῦτ' ἐν εὐεργεσίας ἀριθμήσει μέρει, cf. Phil. in Flacc. p. 765. F. i., quae poterant Berglero in mentem reducere severa Lat. *in beneficii* parte *ponere*, it. reponere, s. referre, sequenti forte Scheidium v. χ. „pro *gratia* s. *beneficio* reputare *aliquid*, (unde et a Bg. suppletus casus pron. τοῦτο,) μ. *pro* grat. *reput.* — med. τ. ταῦτα ἐν χ. μ., habet *ista* pro *beneficio*, (ut Ind. Sb. v. χ., sed sine pron.) s. *putat* habendam *pro* iis *gratiam*" in extr. fere cum P., ut priorem Bg. rationem brevem sequuntur et alii, cf. Ind. Fi. Pal. v. μ., ubi comparatur quoque μερ. et χώρα, sed sine Vs. Ind. Dion. H. S. T. 1. in nostro subst. μ., it. v. ἐν et v. ποιεῖν, it. Dion. Cas., sed Stp. Th. 2, 845. C. aliunde (per liberam Vs. ex parte, et e Luc. sine Ind. 1, 840. l. 42.) qui tacet etiam in v. τιθ. 3, 1470. F. sqq., ubi tamen e Bud. C. 264, 44. sqq. notionem pro ducere s. existimare ponit, quam hic Bg. secutus sit, si non illam pro imputare, cf. G. Th., qui modo habet „*ponere* — *in* loco *beneficii*, i. aestimare, Cic. ep. fam. 15, 4, (28., ubi Cort. tacet,) — *in* numero *oratorum*, — reponere *in* numero *eloquentium*, (sed in subst. *pars* 706, 47.) *in* parte *causae* s. *laboris*, (sine auctore, at in praep. 1025, 40.) *ipse* in *parte* laboris

„τίθεται, τὰ ἴδια καρποῦσθαι „νομίζων[a]· ὁ δὲ τῶν οἰκείων „στερηθεὶς, αἰώνιον ἔχει[b] τὴν „μνήμην τοῦ λελυπηκότος[c]. „οὐδ' εἴ τις εἰς[d] τὸ κοινὸν χρη-

se frui existimans; suis autem bonis privatus aeternam habet memoriam offensae: ne-
20. *que si qua in commune me-*

a) In M. Ba. parenthesis a τὰ — νομίζων non est observata. *Mart.* nec in edd., nisi in Stp. al., quae post νομ. nihil habent, pro rel. puncto, nobis facientibus cum M. Bg. b) Pro ἔχων edd. rel., et tacite etiam Mss., modo Ing. ἔχει habent, v. N. c) Hic comma in A. al., sed in Ed. colon cum M. Bg. d) εἰς omissum mendose in A. al.

ac periculi *fuissem*" e Liv., ubi et Ind. a. e. sine explic., ad quam analog. tamen equidem severis illis usurus sim, aut certe vicinis *in loco* s. *numero*, quae et sunt supra ap. Stp. Th. et Rsk. Ind., sicut totam formulam, in primis cum v. τιθ., Noster finxerit modo ad analog. priorum, quoad Indd. mei de tota silent.

τὰ ἰδ.) Parenthesin quidem necessario posuit P. ob resolutum per *quippe* particip., liberius in rel. versatus, cum servatum particip. in notione caussae nihil requirat ante se, quam comma, ut Bg. fecit, nihil novans, quam ut adderet pron. ἑαυτὸν in v. κ., ubi Sch. „fructum *percipere* de *suis*" obscure, cum sit simpl., quod Bg. dedit, cf. 1, 1, 2., et variet Noster modo cum pr. τὰ ἑ. ἔχων, ut in sq. τῶν οἰκ., it. in τὰ ἰδ. cum 1, 14, 5. e., proferente tantum Stp. Th. in v. i. e Dem. „κ. τὰ αὑτῶν, *frui* suis *rebus*" sine Ind., recte expleto subst. χρήματα s. πράγματα.

ὁ δὲ τ.) Bg. sequitur P. modo in expleto subst. χρημάτων, non ad Nostrum respiciente Stp. Th. in v. σ., (cum Lat. tamen Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Suid. 3, 372. m.,) sed huc in adi. 2, 1232. B. m. e P. cum loco Xen. Mem. S. 2, 6, 23. e. sine Ind. τὰ μὲν ἑαυτῶν ἀγαθὰ λ., quae sint severa Bg.

αἰων. ἔχων) Scribo ἔχει τὴν μν. Videtur natus error ex praec. ἔχων. *Steph.* Sustineri potest sententia, mutata interpunctione. *Boecl.* Post στερηθ. videtur μνησικακεῖ, vel tale quid, deesse. *Reisk.*

Sch. in v. „habens *memoriam*, μν. *nunquam* alicuius *oblivisci*" e P. fere, e cuius *obliviscitur* apparet, eum legisse in suo Cod. cum Stp. ἔχει, quod et Bg. exprimit, recte haud dubie, cum alia interpunctio nec a Boecl. indicata sit, nec procedat, et error natus fuerit, praeter Stp. caussam, etiam e vicino νομίζων particip., aut proximo ον, sicut finitio ων saepe confusa est cum aliis; ut non abstinuerim a recipienda Stp. coniectura, ducta fortassis e P. clam iterum, cum et Rsk. res incerta sit, et tautologiam fere inanem faciat, et vitium vulg. habeat caussam probabilem, quia videtur aliquis pro ΕΧΕΙ scripsisse ΕΧΟΝ, in mente adhuc habens syllabam pr. vocis ον, quam deinde alius sagacior scilicet in vulgatum correxit, variante Nostro cum §. pr. i., (it. in τ. λελ., ex analog. iterum,) pro semper in memoria habere, semper meminisse, Th. Stp. et Gs. phrasin ignorantibus, etiam Indd. Grr., praeter affinia ap. Thuc. et Luc. 2, 402. l. 2. ἔτι τὴν μν. ἔναυλον ἔχω, per alium tamen etiam ordinem vocum et Vs. liberam, cf. 1, 3, 8.

εἰς τὸ κ.) Τὸ κ. est respublica. *Leisn.* ut Sch. in adi. „*mutatio* utilis *reip.*" sed ut hic tota formula εἰς τ. κ. sit potius pro adv. Lat. *publice,*

„ςῇ γένοιτο μεταβολὴ, αὐτός lior fiat mutatio, ipse maio-
„τε τὶ[e] πλέον νομίζοι[f] καρποῦ- rem fructum se putat percipe-
„σθαι· ἐπεὶ τοῦ μὲν δημωφε- 21. re; quoniam eius, quod pu-

e) Mss. tres αὐτός τι πλ., sed αὐτός τε πλέων A. B. et Par. 1., tum αὐτὸς τὸ πλέον Ox. 1., at αὐτός τις πλέον τι Ing., v. N. f) M. Ba. et Vi. καρπ. νομίζει, quod extr. et Ing. habent, v. N., ut aliam distinctionem modo M. Bg., pro edd. omnium puncto, cf. §. pr. i., it. mox post φρ.

i. e. aliis, s. aliis omnibus, formulam tenente Stp. Th. 2, 295. B. hinc, sine Vs. alia sub Lat. Bg. severo e P., quam G. Th. 1066, 16. sqq. non explicat, nec supplet, ut nec Stp., sed Lindn. in ellips. modo p. 31. e. 103. e., sed varie L. Bos. p. 283. i. 315. e. 370. e., cum varie dicatur, tum de re, tum de pers., ut hic, cf. West. ad Ter. Andr. 3, 3, 16. Ind. Flor. et Tac., Niz. et Cl. Cic., hic ut opponatur unus aliquis, sq. αὐτὸς, et §. sq. τοῖς καθ' ἕνα, et καθ' αὐτὸν ἕκαςος, ubi et variat Noster per adv. disertum κοινῇ, reddente Sch. rel. „γ. fiat, *fit*, μ. reip. *mutatio* sit *utilis* in *comm.*" non bene hic adiuncto subst. Leisn., cum Noster videatur tangere modo mutationem, a Pertinace instituendam in imperii ratione, et nominatim in lenitate, parsimonia et moribus Praetorianorum, et cavendis civium iniuriis damnisque, cf. §. 22. sqq., ignorante denique Stp. Th. phrasin μ. γ., quam v. in Ind. Rs. Or. V. 7. ss., et Bg. adscendente in adi. gradum alium iterum, ubi Sch. Lat. sufficiebat.

αὐτός τε) Scribendum puto αὐτός τις πλέον τι νομίζει καρπ. *Steph.* τὶ ante πλ. ab Ald. et utr. Bas. ed. abest, nec male, si praec. τε vertatur in γε, et relativum αὐτ. referatur ad generale antecedens τὶς, s. ἕκαςός τις. *Sylb.* Forte αὐτός γε τι πλ. *Reisk.* Rectius in Cod. particula τε abest. *Stroth.*

Stare τὲ hic non potest, quia nihil est in pr. et sq., quo referatur, ut nec comparet in P. et Bg. Tum eadem particula exciderit in Mss. ob similem sq. τὶ vocem, sicut contra haec elapsa videtur ob pr. τὲ, et haec rursus, ut saepe, per lapsum orta e γὲ, sensu restringendi pro Lat. *quidem*, quod Inttp. Lat. solent opprimere, cf. §. 10. i., ut et hic potiorem ducam Sb. et Rsk. coniecturam, (olim recipiendam, etiam ob usum solennem post pron. v. l. l.) quam illam, τὲ e sq. τὶ ortum esse per repetitam male, ut alias, syllabam; quemadmodum subinde habuimus Mss. ordinem alium in duobus v., qui hic, nihil ad laevitatem valens, eodem relicto hiatu, debetur ingenio librarii iterum e comparatione similis ordinis §. pr., cum tamen variare Noster sic ponendo voluerit. Denique Mss. indicativus in v. νομίζει h. l. melior est, quam §. 17. m. in v. καταιςχ., optativo orto per errorem litterarum, ut ostendunt quoque Inttp. Lat. priorem modum, aliquando a nobis edendum, e P. negligente Bg. sine necessitate pron. τὶ, pro *aliquem* maiorem *fructum*, i. e. aliquam utilitatem maiorem, s. severius *maius* quid *lucrari*, quod respicit pr. χρηςὴ, ut tota §. illam partem §. sq. τὸ δὲ λ., unde fecimus modo colon; cf. de τὶ πλ. 1, 4, 5.

ἐπεὶ) In hac particula Bg. discedit a P., faciens plane cum Sch. in δημ., qui male iisdem Lat. reddit διαφ. κ., quae sane per copiam Nostri et senis loquentis iunguntur, ut syn., sed alia phrasi expressa tamen, reddente Stp. Th. primum e P. post „τὸ δ., quod populo utile est, s. publ. utilitas, (tantum e Synes. et Philon., nec mihi repertum, nisi ap. Suid. 1, 547. c. Hes. 1, 933. e. sine exemplo, et in Ind. Luc., ut alterum iti-

„λοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος blice prodest et communiter in-
„ὀλίγη τοῖς καθ' ἕνα φροντίς· terest, exiguam singuli habent
„τὸ δὲ καθ' αὑτὸν ἕκαστος g) εἰ rationem, pro se autem quis-
„μὴ κατὰ γνώμην προχωροίη, que nisi res ex sententia pro-
„οὐδέν τι μέγα ὠφελεῖσθαι cedat, nihil magnopere profi-

g) Comma hic in B. 2. L. al., v. N.

dem e P. post) δ. conferre, prodesse — interesse, (quod extr. Bg., cf. 1 17, 16. Ind. Fi. Aesch. et Kypk. T. 2.) denique in adv. sub Lat. Bg. hinc etiam sine Vs. et cum syn. Aristot. τὰ κ. συμφέροντα, quod et ap. Dion. H. S. T. 1. 126, 40., it. Ind. Luc. v. κ., ad quam analog. Noster scripserit.

ὀλ.) parva — cura. Nam Graeci ponunt ὀλ. pro σμικρός. Theocr. ὀλίγον κοῦρον dixit. Ap. Hom. Il. β. est ὀλίγος ἀνὴρ, Vechn. Hellenol. p. 574. Leisn.

Qui plane reddit cum Sch. in adi., cf. Ind. Hom. Ern. et ad 'Οδ. ζ, 515. it. Stp. Th. aliunde, qui nec tenet formulam subst. φ. cum gen. rei et v. subst., hic absente, nec alteram sq. κ. ἕ. cum artic. (ubi Sch. cum Bg. ex Ind. Sb. v. ἕ.) cf. 1, 1158. C. m. 2, 88. G. m., Bud. C. 1081, 13. ad Vig. p. 7. i., ad Luc. 3, 577. b. m. e N. T., cuius v. L. Schw. p. 733. N. 1. p. 421. b. m. cum N., ubi nostrum locum sic reddit „quia communis utilitatis et publici egregii exigua singulis cura est“ (quae severa potuit servare Bg.) Ind. Ael. V. h. v. κ. a. e., it. Fi. The. b. m.

τὸ δὲ) Forte sic distinguendum et scribendum est, τὸ δὲ κ. ἀ. ἕκαστος, εἴ τι μὴ λ. Nisi si malis verba sic construere, εἰ δὲ τὸ καθ' ἑαυτὸν μὴ πρ. κ. γνώμην, νομίζει ἕκαστος οὐδ. λ. Reisk.

Sch. „γν. ex sententia animi, πρ. successerit, s. ceciderit haec res ex sent. τὸ κ. ἀ., suum, (sed in pr. καθ') τὸ κ. ἀ., suum, propria“ partim e P., qui videtur legisse ἑκάστου in gen., suppleto particip. ὂν, et τὸ κ. ἀ. mutato in adi. ἴδιον s. plur. τὰ ἴδια ὄντα ἑκάστου, sicut Ind. Xen. Cyr. Z. v. κ. b. m. „τὰ καθ' αὑτὸν, h. e. τὰ αὐτοῦ, sua“ it. Ind. Dion. H. S. T. 1. „τὰ κ. ἑαυτοὺς ἔλεξαν, negotium suum, causam suam“ expleto subst. πράγματα, unde et h. l. suppleas sing. πρᾶγμα, cf. ib. τὸ κ. ἑαυτ. res suas 453, 9., sed et alio sensu ac supplemento μέρος 679, 25. cf. ib. plenum τὸ κ. ἡμᾶς μέρος, a Bg. hic cogitatum, opinor, dum ἕκ. servat in nominativo, et Liviano in primis more quisque copulat cum pro se, i. e. sua parte, et adeo, de Rsk. ratione, ἕκ. refert ad v. νομ. remotum, unde τὸ κ. ἀ. per se sumendum et pro quodam adv., per ellipsinque praep. κατὰ et participii ὂν, secundum partem, quae in se est s. cadit, s. pro sua parte; quo sensu fuerit ap. Thuc. 104, 51. 135, 19. et 155, 53. τὸ κ. ἑαυτὸν ἕκαστος, ut ap. Nostrum alio ordine ἕκ. τὸ κ. ἀ. 2, 6, 4. e., cf. Dem. Ind. v. κ. Nr. 6), cui add. 420, 1. 470, 11. 776, 14. 796, 14. 825, 24. 862, 16. 998, 7. et 1299, 21. τὸ κ. αὑτὸν ἕκαστος, Abr. Dl. Th. p. 646. m. Bud. C. 1080, 20. sqq. it. Stp. Th. 1, 1162. e. sq. aliunde, qui et ib. tantum αὐτὸς cum ἕκ., ut Bud. p. pr. l. 31., unde Bg. opus habuit in sq. formula explere subst. τὸ πρᾶγμα, scil. αὐτοῦ, vel plur. τὰ πράγματα, respiciens usum v. προχ., cum ita absolute quidem dr., sed per ellipsin illam, credo, non memoratam a L. Bos. p. 286. e., cf. Stp. Th. 4, 679.

„νομίζει [h]. οἵ τε [i] εἰθισμένοι 22. ccreputat. quive adsueti sunt „ταῖς τῆς [k] τυραννίδος ἀκρίτοις tyrannidis infinitis et profusis

h) Hic colon in B. I. R., quale quid forte fuit in M. Bg. ob breve sq. in pron. elementum. i) M. Ba. οἵ τ' εἰθ., v. N. k) M. Vi. τοῖς mendose.

A. m., deinde E. fine Vs. huc spectans per „εἰ μὴ κ. γν. πρ." sed per Lat. modo *succedere* ex *sent.*, non deinde proferens aliunde phrasin totam et v. πρ. cum κ. γν., cf. tamen fine Vs. ap. Abr. Dl. Th. p. 659. m. et per liberam Vs. ap. Dion. H. it. Diod. S. 1, 653. l. 71. ἐπειδὴ τὰ κατὰ τὴν δυναστείαν αὐτῷ προεχώρει κ. γν., *cum dominatus amplificatio* votis *et* conatibus *responderet*, (qui dat. pron. perf. nostro supplendus loco etiam,) pro quo syn. p. 345. l. 66. τῶν δ' ἐπιβολῶν αὐτοῖς κ. νοῦν προχωρουσῶν, *cumque incepta* ex *animi* sent. *cederent*, et ap. Dem. 14, 3. ἄν τι μὴ κ. γν. ἐκβῇ, per quae procedat vulg. lectio et Vs. Bg., qui in sq. opprimit iterum pron. τὶ, et deserit pass., pro commodiori Lat. *iuvari*, quod et Sch. monstrarat „ὠφ. μ. τὶ, iuvari *vehementer*, μ. magni *quid* emolumenti *accipere*" cf. Stp. Th., qui tantum novit v. cum syn. μεγάλα, non monens de ellipsi hic pr. κατὰ, (cf. L. Bos. p. 518. m. aut pr. εἰς, ut L. N. T. Schw. ubi in N. locus Nostri affertur e P.) unde sit proprie, *iuvari* secundum *nihil* admodum *magnum*, i. nullum admodum magnum commodum inde percipere; quod convenit cum postr. Sch., ut eiusdem prior ratio per adv. cum Bg., cf. Poss. Call. p. 65. e. sq. Ind. Z. Xen. Pol. Bach. Mem. S. (cui add. 3, 7, 9. 3, 11, 3. ubi praeced. syn. κερδαίνειν,) Cyr., ubi primus locus est cum pr. ἀπὸ, sequente syn. ἀπολαύειν, cui add. cum pr. ὑπὸ 1, 1, 2., Rs. Or. V. 6. 7., ubi Is. quoque cum μηδὲν, Dem. cui add. de act. 255, 7. et cum adv. τὰ μέγιστα 166, p. Fi. Aesch., ubi 2, 11. etiam cum μηδὲν, ut et in Diod. S., tum Dion. H. S. T. 1. F. Aes. Hs. et L. N. T., quorum Krb. cum μηδὲν quoque, sed, praeter Ind., ap. Luc. 1, 517. l. 33. οὐκ ἂν οἴει μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, non *tu censes*, magnos *inde* redundaturos *ad* vitam *fructus*, fine Nostri pron., sed a Gs. suppleto etiam nobiscum ante illo adv. *inde* s. ex ea re; per hanc formulam variante Nostro cum §. pr. privo v. καρπ., non item in ter deinceps posito νομίζ.

οἵ τε) Ms. apostrophus est contra hiatum, quem Noster tamen non vitat, in primis in dissimili vocali, et tolerat idem Ms. in eadem causa 1, 17, 9. e. Tum hic tangi haud obscure Praetorianos, monuimus supra, ubi Sch. „ἐντρ. luxuriose *uti* magnificis *largitionibus*" redit ad Bg., fere e marg. Stp., reddentis in Th. cum Sch. aliunde, cf. Bud. C. 866, 44. 1507. Ind. Dion. Cas. per unum v. Lat. *luxuriari*, (quod ap. G. Th. cum rectione simili abl.) Dion. H. S. T. 1. Luc., cui add. 3, 404. i. Xen. Hell. Heliod. 7, 6. i. Fi. Prol. de Vss. Gr. N. T. diss. 1. p. 29. Suid. 1, 757. e. L. N. T., quorum Schw. ex h. l. „inconsiderata *et* profusa *magnificentia* delicatius *et* insolentius *uti*" sicut nec alienissima ab h. l. notio illa pro oblectare se, s. amare, cf. L. Ern., ut Gr. est i. q. τρυφᾶν ἐν, quo et utuntur modo alii, cf. Ind. Rs. Or. V. 8. Din. cum Dem. Sed in adi. ἀκρ. Lat. videtur Bg. sequi notionem pro immodicus s. immensus, ut copulentur hic syn. adi., quanquam, ob sq. oppos. κεκρ., procedit et notio Schw. prior, cf. L. Ern. Stp. Th. aliunde, Bud. C. 41, 20. Foes. Oec. Ind. Dion. Cas. Luc. Polb., fortassis et Dem., Mor. ad Longin. p. 181. c., Phil. in Flacc. p. 762. E. e. Suid. 1, 93. i., non coll. ad Hes. 1,

„καὶ ἀφειδέσι μεγαλοδωρεαῖς
„ἐντρυφᾶν [l], τὴν [m] εἰς τὸ σω-
„φρονέστερον καὶ μεμετρημένον
„διὰ σπάνιν χρημάτων μετα-
„βολὴν [n], οὐ φιλοσώφρονα, οὐδὲ

largitionibus ad luxuriam abuti, eam, quae ad frugalitatem et moderationem ob inopiam pecuniae fit, mutationem, non frugalem, nec

l) Sine Iota in A. al. m) In M. Ba. τὴν artic. abest. *Mart.* v. N. n) Hoc comma edd., proprie non valens, cavet modo, ne sq. adi. regatur ad pr. subst.

203. i. m. Tum Stp. Th. in ἀφ. cum Lat. Bg. e Nostri tantum alio loco, quod, praeter dubium locum in Rs. Or. Ind. V. 7. If., reperi modo ap. Ael. V. h. de perf., sed de alia re ap. Thuc. (cf. Abr. Dl. cum Auct.) sed tamen non dissimili sensu, qui huius loci agnoscitur etiam a L. Ern. cum „Gl. vet. *largus*" et firmari quoque potest ex alibi super adv. ἀφειδῶς allatis; ut ex hoc adi. patet, pro simpl. modo accipiendum esse sq. subst., pereunte notionis parte.

μεγαλοδωρ.) Malim μεγαλοδωρίαις legi. Non enim μεγαλοδωρεὰ dr., sed μεγαλοδωρία ab adi. μεγαλόδωρος. *Reisk.*

Qui hic circulum f. orbem quendam in corrigendo facit, dubitante quidem et Sb. Ind. per haec de lect. vulg. „rectius μεγαλοδωρίαις" sed sine necessitate, cum, praeter Stp. Th. hinc e P. et L. Ern., repererim quoque vocem Nostri ap. Luc., ubi nec est Var. L., nec in N. dubitatio, ac per se confusa quidem esse possint ι et ε, at aeque liceat dici, a subst. δωρεὰ compositam esse vocem, ut ἀντιδωρεὰ, quo de v. Stp. Th.

τὴν εἰς λ.) In Ms. excidit articulus ob pr. φαν syllabam, cum subst. μεταβ. sequatur demum, ante se habens formulam per praep., cui semper praemittitur artic., ut contra omitti potest, praeposito subst., cf. 1, 4, 20. i. et cum Nostri praep. eadem ap. Phil. in Flacc. p. 749. E. m. Ind. Fi. Aesch. Ael. V. h. Diod. S., sed cum syn. πρὸς Luc. et ἐπὶ Rs. Or. V. 8. Lyc., ignorante talia Stp. Th., ubi Bg. supplet particip. γινομένην, cf. §. 20. i., idque resolvit, neutris adi. mutatis in subst., sed Sch. partim e P. in σ. „*ad* continentius *institutum*, μετ. *ad* frugaliorem *statum*, μεμ. *moderationem*, (e Sb. Ind.) continentius *imperium*" varie sic explens, ubi sufficiat subst. ἦθος, tacente L. Bos. p. 131. e., et Stp. Th. in μετρ., quod nec ipse aliunde habeo, nisi, praeter dubium locum ap. Luc. 2, 744. l. et N. 96., Poll. 5, 109. ὥραις μεμ., de solo, bona tempestate utente, it. 9, 24. πόλιν μ., *mensuratam*, ubi et adv. 5, 167., cf. Ind. Luc., μεμετρημένως ἔχειν, *modeste*, ut putem, Nostrum variare hic pro μέτριον, et mox per σύμμετρον, ubi et κεκριμ. videtur respondere nostro hic σωφρον., ut et ibi φιλοσ. compos., ut accipiamus mutationem, quae pertineat ad usum pecuniarum et prudentiorem sapientioremque, et moderatum, i. e. parciorem et accommodatum copiae f. inopiae praesenti, quam tum temporis fatetur cum Nostro et Xiph. S. 388, 38. sqq. τοσαύτη δὲ ἄρα τότε τὸ βασίλειον εἶχεν ἀχρηματία, λ. *per* id *tempus* aerarium *adeo* exhaustum *fuit*, ut de mutatione tali aliqua est ib. p. sq. l. 40. et ap. Capit. in Pert. c. 8. e. T. 1. p. 554. e.

φιλοσ.) Sch. „φ. dispensationem *moderatam* f. *prudentem*, σ. moderatam *disp.* κ. καὶ σ. *prudentem*, f. *cum* iudicio *coniunctam* (e Sb. Ind.) *et* moderatam *administrationem*, (in extr. cum Bg., qui tamen explet gen. τῶν πραγμάτων, scil. δημοσίων, qui et alibi ap. Nostrum additur, ut et

„σύμμετρον καὶ [nn] κεκριμένην *moderatam ac definitam rerum* „διοίκησιν ὀνομάζουσιν, ἀλλὰ *administrationem nominant, sed* „μικρολογίαν καὶ ἀθλιότητα *ut sordes et miseriam vitae*

nn) In M. Ba. καὶ abest. *Mart.* ut in B. 2. et Par. 1., v. N.

ἀρχῆς, quod aeque suppleas, it. adeo tantum pron. αὐτῶν, e pr. χρημάτων, sicut peculiari sensu διοίκησις dr. sic absolute aerarii s. fisci administratio s. procuratio, cf. Ind. Dion. Cas.) δ. *frugalem*, moderatam *et* prudentem *dispensationem*" plane hic cum Bg. in adi. primo, quod Stp. ad m. P. prorsus negligit, ut in Th. ignorat, non item L. Ern. „*moderatus* s. *prudens*" peremta notionis parte, sed neque hac notione, neque altera ib. cognitum mihi, ut Bg. Lat. ap. G. Th. „homo frugi, (cf. alibi,) in primis temperans" aptum adeo hic modo sic, si pr. σωφρ. pro syn. cum sq. ib. μεμ. accipias, sed secundum adi. ap. G. Th. cum Gr. n., quo Lat. redditur quoque a Stp. ad P. marg. et in Th. aliunde, it. ap. Poll. 9, 24., cf. Suid. 3, 396. m. Thom. M. p. 819. Mor. ad Long. p. 182. e. Ind. Xen. Bach. Luc. et Polb.

κεκριμ.) Opponit κεκρ. δ. ei, quod dixit ante ἀκρίτοις μεγαλοδωρ. *Steph.* Pol. *prudentem*, Bg. non aeque recte. *Leisn.* Mallem: consideratam iudicioque et prudenter institutam. In m. M. Bg. *Idem.*

Sane Bg. Lat. non satis bonum, nec cum subst. istius ap. G. Th., nec per Indd., sed ut tamen, sumtum, ut simpl. *finitus*, pro circumscriptus s. limitatus vulgo, respiciat pr. *infinitus*, i. modum habens ac finem aliquem, et adeo proximo συμμ. finitimum, rediensque tandem ad Sb. et alia Stp. Th. aliunde, quae et L. Ern. v. κρ. partim repetit, cf. Abr. Dl. Th. p. 64. m. 227. i., ubi bene comparatur λελογισμένος, Ind. Polb. et Xen. 'Ανβ. Mor., it. Barth. ad Briton. Philip. 6, 351. p. 418. e. Caeterum copulam P. ostendit hic disertam, etsi negativam alteram opprimens, elapsam in Ms. potius ob sq. κε, quam ut asyndeton Noster posuerit.

μικρολ.) Sch. „μ. sordes, *avaritiam*, (e P. partim, at in ἀθλ. cum Bg., sed) β. vitae *sordes*, ὀν. τοῦτο μ., vituperant *hoc* tanquam *sordes*" etiam Bg. ὡς assumente in subst., non huc spectante Stp. Th. in μ., cum Sch. Lat. utr. (cf. Ind. Luc. Polb. et The. Ch. cum N. Cas.,) sed misere paupere in „ἀθ. miseria, — nonnunquam ἀ. et δυστυχία copulantur" sine auctore utrumque, in marg. ad P. autem faciente cum Bg., quo sensu non tam ad cives pertineat, qui in parsimonia regum miseram vitam degunt, quam potius ad imperantes, cum ob avaritiam tenuiter atque adeo misere vivunt, ut sit prioris adiunctum et syn., reddasque tenuitatem s. vilitatem vitae, nobis *Kargheit* und *Niederträchtigkeit* des *Lebens*, (unde etiam ap. Poll. 111, 116. sub titulo de parco, sed non bene redditum *infortunium*,) vel tenuitatem victus, quae ἀσθενείη βίου ap. Herdt. 127, 39. 641, 48. cf. N. et adi. ἄθλιος ap. Dion. H. π. συνθ. ὀν. S. T. 2. 5, 23. pro curiosus s. solicitus nimis, qualis et pr. μικρολόγος, coll. sqq. ib., Bg. ad Arist. Plut. v. 834. Plut. Hs. p. 74. e. Rsk. ad Polb. p. 411. m. Ind. Dem. Nr. 2), cui add. 536, 7., non tenente Stp. Th. et L. Ern. in v. ὀνειδ. Lat. Bg., qui, propter assumtam particulam ὡς, id verbum accepit cum acc. rei duplici, τὴν μεταβ. — ὀνειδ. μικρολ. λ., secus ac P., qui, addito dat. pron. pers. *tibi*, fortassis e suppleto pron. τινὶ, non

„βίου ὀνειδίζουσιν, οὐκ εἰδότες, „ὅτι τὸ μὲν μεγάλα καὶ ὡς „ἔτυχε [o] χαρίζεσθαι οὐκ ἂν | 23. *infamant: ignari, magnas et temere faciendas largitiones non posse suppete-*

o) Comma hic in B. 2. L. al. nec tamen simul post καὶ, v. N.

id rexit simul ad pr. acc. τὴν μεταβ., sed ad unum acc. proximum μικρ. λ. Caeterum numerus novae §. hic e Bc. ad participium οὐκ εἰδ. adhuc toleratus.

ὡς ἔτ. χ.) quibusvis *largiri.* Sic illud ὡς ἔτ. adhibetur a Xen. Mem. S. 3, 9, 13. ὡς ἔτ. ζημιοῦσθαι, a *quolibet* damnum *pati. Leisn.* Simile huic nostrum est loquendi genus, *Wie er zukömmt*, i. e. temere, inconsulte. *Stroth.*

Habent tamen et nostrates aliud, *wie* es *trifft* s. *sich trifft*, it. *wie* es *kömmt*, de re cogitantes, quae accidat et eveniat, idque fortuito, casu et sine ratione cogitata deliberataque, qualia et ipsa tandem redeunt ad Lat. Strothi, et ad formulam aliquam Lat., qualis et Gr. est, per se adeo utrinque commate opus habens, non item, ubi per adv. aliquod exprimatur, quod semper e contextu substitui debet severis, *prout inciderit* s. contigerit, s. evenerit; ubi licet explere subst. τὸ πρᾶγμα s. χρῆμα τοῦτο, qua de ellipsi aliave tacent, qui de formula habent, ut et de syn. ὅπως ἔτ., Sch. „*cuivis* s. *temere* dilargiri" fere cum Leisn. e P., ut et Stp. Th. 3, 1440. G. „magna *dilargiri* et *ea* quidem *temere*" omittens istius pron., et ab eo neglectam copulam pro explicativa sumens sine necessitate, Bud. C. 1260, 20. p. sq. l. 8. Vig. p. 295. e. cum N. 42., ad Luc. 2, 756. N. 92. cum Ind., ad Epict. Heyn. 29, 2. p. 93., ad Diod. S. 1, 12. N. 19. 2, 401. N. 45., cf. 1, 134. l. 76. it. p. 469. l. 85. εἰκῇ καὶ ὡς ἔτ., *temere* et *utcunque* sors *tulerat*, quae duo copulantur et ap. Ael. V. h., ubi v. Ind. it. Xen. Mem. S. Z. et Bach., it. sine Ind. Dem. 1417, 21. 428, 12. 484, 21. 749, 6. 982, ult. 1335, 18. et Zos. 4, 28, 4. i. ἐπειδὴ γὰρ ὡς ἔτ. καὶ περὶ τοὺς ἀναξίους τὰ δημόσια δαπανῶν, λ. quum *enim* temere *atque* etiam *in* indignos *fisci* bona *profunderet*, ubi quaedam adiicitur expositio, ut ap. Nostrum in sq. cum opposito λογισμῷ, nihil iuvante Hes. 2, 1597. e., sed aliunde Stp. Th. afferente Lat. P. et Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ubi sane severitas non commoda erat, sed potius subst. loco inf. et hinc formulae ὡς ἔτ. mutatio in particip. s. adi. cum adv., pro quo tamen et licuit merum adi., quale et iam aderat cum inf. in μεγ., magnas et temerarias s. inconsideratas largitiones; quae ratio hic commoda sit nostratibus. Tum Sch. in „τὸ — saepe cum inf. iungitur, et ex eo fere nomen facit, τὸ χαρ. — τὸ νεμ. (sine Vs., sed hic dux Bg. ad subst.) π. *possit* quis *dilargiri*" partim e P., pro quo Bg., forte ἂν pro potentiali capiens, melius Lat. deligit, quod cum Gr. n. e G. Th. 1, 6, 9. dedimus, non allatum a L. Ern. et Stp. Th., qui, non proferens ib. rectionem cum nominativo subst., nisi e Nostri loco alio 1, 832. i., (cf. tamen Ind. Dem. per similem inf.) in marg. P. vulgarem notionem exprimit simul cum casu tertio pers., hic per pron. τινὶ oppressum explendo; unde severiora haec nascantur, *largiri magna* et *temere*, s. *largitiones* — non *contingere* s. *obvenire alicui*; quae redeant deinde ad P. brevitatem, hic etiam nostratibus necessariam, nisi sic mutent, *daß*

„περιγένοιτο, εἰ[p] μὴ ἐκ τοῦ	re, nisi ex rapiendo et vio-
„ἁρπάζειν καὶ βιάζεσθαι[q]· τὸ	lando. Cum ratione autem
„δὲ λογισμῷ πάντα καὶ κατ'	omnia et pro dignitate cuius-
„ἀξίαν[r] ἑκάστου[ſ] νέμειν, ἄνευ	que tribuere sine alicuius

p) In M. Ba. εἰ abeſt. *Mart.* etiam in M. Ve. v. N. q) Hoc colon eſt in Stp. al., pro rel. puncto, ut in M. Bg., v. N. r) Ita et in M. Ba., non ut ſupra. *Mart.* cf. §. 15. m., per inconſtantiam Ms., ut in aliis. ſ) M. Ba. ἑκάστῳ v. N.

groſse *und* unbedachtſame *Geſchencke* f. Freygebigkeit *einem* nicht *möglich* werden, *nicht* verſtattet *ſind*, als *durch* rel.

εἰ μὴ) Male illud εἰ abeſt a Cod. *Stroth.* Recte, elapſum modo ob pr. aut ſq. ſyllabam, et a P. quoque oſtenſum, quanquam oblique tantum, quem et deſerit Sch. in „ἁρ. ex *rapina*, β. vim *et* rapinam *inferre*" ſeverius agente Bg., cuius et ſecundum Lat. ap. G. Th. cum Gr. n. et ap. Stp. Th. aliunde, qui tamen ſilet de copulatis his v. duobus, quo de cf. Abr. Dl. Th. p. 23. e. Caeterum Stp. ratio in interpungendo per colon hic in μὲν et δὲ relatis melior, quam Bg.

ἁρπ. κ. β.) Etſi luxuriae et ſordium turpiſſima ſocietas eſt: ſaepe tamen iuncta reperiuntur. Plin. ep. 2, 6, (1. e. et 7.) Sall. (Cat. 5, 4.) alieni *appetens*, ſui *profuſus*, idem — *quos peſſima ac diverſa inter ſe mala, luxuria atque avaritia vexabant*, (cf. Cat. 12, 2.) Ap. Liv. 34. Cato, *diverſisque duobus vitiis avaritia et luxuria civitatem laborare.* Dio Caſ. de Nerone πολλὰ χρήματα ἀνηλίσκετο, — πολλὰ δὲ βιαίως ἡρπάζετο, et de M. Antonio τὰ ἀλλότρια ἥρπαζε, καὶ τὰ οἰκεῖα προΐετο, v. Pric. ad Apul. Mil. IX. p. 506. *Leisn.*

λογ.) Sch. „λ. *recte* et ſecundum iuſtam proportionem diſtribuere aliqua" e P. in primo tolerabilius, quam Stp. Th. 2, 645. B. m. „λ. — νεμ., *habita* ratione *meritorum*" quod eſt potius ſq. κ. ἀξ., ut malim ſic, cum cogitatione et deliberatione, an et quantum donare poſſis per fiſci rationes et arcae, ſed et deinde, quoad homines et perſ., quibus et quam dignis; quae pars altera cogitationis iſtius proinde ſtatim ſubiicitur; ubi neglectum a P. adi. πάντ. recte ſervat Bg., ſed Ms. caſus alius dat., per ſe procedens, aeque fuerit gloſſa per comparationem e cap. ſq. §. 5. e., ac lapſus ſcribae in ου et ω iterum, cum et P. oſtendat gen., quem non quidem reperias amplius ap. Noſtrum cum κ. ἀξ., ſed tamen ap. alios, et vel perſ. iterum, ut hic, vel rei, cf. Luc. 1, 473. l. 77. p. 602. l. 34. p. 846. l. 70. et Ind. Dem., cui ſuper λογ. add. 24, 13. 72, 11. 124, 18. 127, 24. 207, 12. 210, 10. 292, 23., cf. Thuc. Ael. V. h. et Luc., ap. G. Th. Bg. formula allata modo 79, 14. ſine explic., ut Gr. n. in v. Bg., quod et ap. Stp. Th. aliunde, non item v. νεμ. cum rei acc. et abl., ut hic, nec per Indd., unde hic ſcribatur modo ex analog., cf. G. Th. v. *rat.* 78, 22. Ter. Eun. 1, 1, 17. ſq. et Cort. ad Plin. ep. 9, 7, 1. „*ratione*, i. *prudenter.*"

ἄνευ λ.) Neglecto commate poſt νεμ., Bg. retulit hoc membrum ad pr., ut ad ſq. P., quod et ſequitur Sch. in „ἄνευ, — aliquando eſt i. q. non modo non, praeterquam quod, — Stp. tamen hic exponit, *ſine* faciendo" in Th. tacens hanc rationem v. ἀ. cum inf., quam ad m. P. potius ſic dedit, quomodo Bg. eam imitatur, ut, aſſumto acc. pron. τινὰ,

„τοῦ δεινόν τι δρᾶσαι, μὴ παρέ-„χον ἄδικον εὐπορίαν χρημά-„των, διδάσκει φειδῶ[t] σώφρο-„να[u] τῶν καλῶς πορισθέντων. „ταῦτα δὴ ὑμᾶς ἐγνωκότας[x] 24.

laesione, hoc non praebens iniustam copiam, docet parsimoniam frugalem bene partorum. Haec igitur vos reputantes oportet opitu-

t) φειδῶ sic per circumflexum A. 2. cum B. 1., v. N. u) M. Ba. φιλοσώφρονα v. N. x) Comma hic in A. et al.

mutetur hic casus perf. in gen. et formula τὶ δ. δρ. in subst. affine, forte necessario, cum severiora, ut *sine* s. absque *iniquo* aliquo *faciendo*, s. *damno* alicui *inferendo*, neque G. Th., nec Indd. praebeant, sed modo praep. alterutram cum subst. sine particip., cf. in ἄν. cum inf. Ind. Dem., cui add. 277, 13. 944, ult., ut malim vicinius illud Iul. Caes. ap. G. Th. *sine* maleficio *ullo*, per variationem, pro pr. ἄνευ τοῦ ἁρπάζειν καὶ βιάζεσθαι. μὴ παρεχ.) Sch. in εὐπ. „χ. ἀ., *ad* contrahendas *pecunias*" obscure, ubi Bg. supplet pron. τοῦτο, et servat Gr. particip.; quod ad sensum planiorem resolvas vel per particulam modi cum Stp. ad m. P., vel per copulam, *praebet* et *docet*, ut duo membra compareant magis ac duo commoda, quae oriantur e pecuniarum usu legitimo, primum, cum non inconsiderate profundas, ut semper adsit pecuniarum copia, nec iniusta, quia eas nemini eripueris, alterum, ut parce iisdem utaris, bene partis, quia sint, quibus pro dignitate debeantur; ubi Bg. brevior, omisso gen. χρ., cf. 1, 2, 3. m., quam Stp. ad marg., in Th. 3, 172. G. modo afferens, „pro copia, — abundantia, ut ἐ. χρημ. ap. Herodi." sine loco et alio auctore cum isto gen., quem nec ipse reperi, sed cum aliis ap. Diod. S. 1, 398. l. 69. it. Ind. Thuc. et R. Or. V. 7. Is., ut absolute ap. Thuc. quoque, Dem., cui add. 168, 26. 186, pen. 386, 14., Xen. Cyr. Z., et pro opibus s. divitiis Ind. Eutr. Met. et Fi. Pal., cf. supra 1, 6, 8. e., sed pro Lat. *facultate* ap. Xen. Bach. et Fi. Aesch.

δ. φ. σωφρ.) In Ms. fuerit potius glossa e comparatione §. pr. m., cum Noster variarit, quam repetitio eiusdem vocis post breve intervallum, quasi syllabae φιλο exciderint ob pr. vocem similem; ut super accentu in φ. acc. est res eadem, quae 2, 2, 1. ad αἰδῶ, nostram rationem sequentibus sine Var. L. Indd. Ael. V. h. Diod. S. Dion. H. Luc. Ios. cum Stp. Th. aliunde, e cuius marg. hic Bg. habet Lat. in σ., resolventis ib. participium, ut in Th. 3, 176. E. m. „eorum, quae honeste parta sunt" sed ib. tacentis in v. δ. tropicum hunc sensum de re, pro suadere, impellere ad, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. et G. Th. 246, 88. in Lat. Bg. e P., quem et deserit Sch. in „σ. moderatam *pars.*, π. *partorum* bene *pars.*, (cum Bg. alio ordine,) κ. pulchre et honeste acquisita bona" supplens hic subst., credo, χρημάτων e pr., in quibus extr. Nostri forte est quidam color e Lat., cf. G. Th. in Bg. particip.

ταῦτα λ.) Bg. e P. in δ. et ἐγν. partim, ignorantibus hoc Lat. et hanc notionem Stp. Th. et L. Ern. it. N. T., etiam Indd., quos inspexi, ut tamen non improbem, cum et in vulgaribus verbi notionibus sit quodammodo illa cogitandi ac considerandi; quanquam hic quoque sufficere potest communis illa, *haec* cum *sciatis* s. cognoveritis, audiveritis ex me; variante Nostro quadam ratione cum §. pr. εἰδότ., sed vertente

„χρὴ συναίρεσθαι, καὶ, κοινὴν „τῆς ἀρχῆς τὴν διοίκησιν νομί„ζοντας, ἀριστοκρατίαν τε, ἀλλ' „οὐ τυραννίδα ὑπομενοῦντας, „αὐτούς τε ἀγαθὰς ἔχειν ἐλπί„δας, καὶ πᾶσι τοῖς ἀρχομέ„νοις ταῦτα [y] ὑπισχνεῖσθαι." Τοιαῦτα ὁ Περτίναξ εἰπών, ὑπήρεισέ τε [z] τὴν σύγκλητον

lari, et communem imperii adminiſtrationem exiſtimantes, ſtatumque optimatium, non vero tyrannidem toleraturos, et ipſos bonam ſpem habere, et omnibus ſubiectis eadem polliceri. 25. Talia Pertinax locutus confirmavit ſenatum, et ab

y) ταυτὰ Ing., v. N. z) M. Ba. ὑπέρησέν τε λ. v. N.

in ſq. σ. Stp. Th. cum Bg. aliunde, ubi omiſſum ſit ἐμοὶ pron. Caeterum ſq. καὶ commate ſeiunxi, ut appareret, pertinere ad inferiorem inf. ἔχειν, ſequente ſimul τὲ — καὶ, ubi planiora P. *cum — tum*, quam Bg.

ἀριστοκρ.) Solenne ſchema principum, inter initia imperii, cuius exempla aliquoties in Noſtro recurrunt. Annotavimus ea ad Tac. A. 1, 11. annot. 6. Proprie huc pertinet locus Plinii panegyriſtae e c. 66. (§. 2. ſq.) *Illuxerat primus conſulatus* (tui) *dies, quo tu curiam ingreſſus, nunc ſingulos, nunc univerſos adhortatus es reſumere libertatem,* capeſſere *quaſi* communis *imperii* curas, *invigilare publicis utilitatibus et inſurgere. Omnes ante te eadem iſta dixerunt: nemini tamen ante te creditum eſt,* rel. *Boecl.*

In ἀρ. Bg. cum Sch., ad ſenſumque cum Stp. Th. Ind. ſine auctoritate, quae eſt in Ind. Xen. M. S., qui locus propter definitionem claſſicus eſt cum Polb. 6, 6. i., ubi, ut et in L. Ern., Ind. Dion. H. Ael. V. h. Heſ. 1, 536. i., non coll. Suid. 1, 326. m., noſtra etiam ſcriptura, ſed alia per ει ap. G. Th. in Lat., e Gr. facto. Tum in ἀλλ' οὐ e P., inverſis Lat., cf. Stp. Th. aliunde, Bud. C. Dev. p. 17. Hoog. Op. et ſine Ind. Dem. 153, 11. 268, 11. it. Suid. 1, 122. m. ſq.

ὑπομ.) Non tenet Stp. Th. hoc verbi tempus, ſed tamen 2, 881. F. m. cum ſyn. acc. τὴν ἀρχὴν, ad quam analog. hic ſcribatur, in ſq. formula deſerente Bg. ordinem, ſecus ac P., ſed variante Noſtro pro 1, 7, 2. e. per adi. aliud in formula ἀγ. ἐχ. ἐλπ., quam Stp. Th. ignorat, cf. tamen Ind. Dem. v. ἐλπ. e. bis, it. Luc., et v. ἀγ. b. i., ſed ſine Ind. Xen. M. S. 2, 1, 18. e., at Ind. Cyr. v. ἐλπ., pro cuius Vs. cf. Ind. Dem. et Thuc. τῶν ἀγαθῶν et ἀγαθοῦ ἐλπ., it. Cort. ad Sall. p. 916. b. m.

ταῦτα) Malim ταυτὰ ſcribere, i. e. eadem. *Steph.* Nihil opus mutatione. *Boecl.* Aut ταύτας videtur legendum, ut ad ἀγ. ἐλπίδας referatur, aut cum Stp. ταυτὰ, in neutro, *eadem*, ſcil. ἃ ὑμεῖς ἐλπίζετε. *Reisk.*

Poteſt vulg. et hic retineri, cum ad ſenſum nihil admodum interſit, cf. 1, 9, 21. m., quanquam Bg. ſequitur Stp., qui forte iterum corrigit e P. obliquo *etiam*, mutato ſic pron. in ſyn. adv., ſicut Rsk. correctione non eſt opus, cum poſt ſemin. ſaepe ſequatur neutrum per ſyntheſin quandam, cf. §. 13. i., et κατὰ τὸ σημαινόμενον, quod ipſe Rsk. recte tandem explevit.

ὑπήρεισε) Forte ὑπερήρεσε, ab ὑπεραρέσκειν, *mirifice* placuit *ſenatui*, mi-

βουλὴν, καὶ, πρὸς πάντων εὐφημισθεὶς[a], *πάσης τε τιμῆς καὶ αἰδοῦς παρ' αὐτῶν τυχὼν, εἴς τε τὸν τοῦ Διὸς νεὼν καὶ τὰ*	omnibus fausta acclamatione exceptus, omnemque honorem ac venerationem ab ipsis consecutus, in que Iovis caetera

a) A. et B. εὐφημησθεὶς, rectius εὐφημηθεὶς Schott. Ms. *Sylb.* in Ind. Illud εὐφημησθεὶς etiam in Par. et Pat., sed in rel., quod dedimus, v. N.

rificam ei spem de se fecit, suique dedit commendationem, mirificam eius gratiam iniit. *Reisk.*

Ut in Ms. lectione, praeter ν ἐφ., sequente consona iterum, nihil est sani, nisi deprehendas in vitioso Reiskianum: sic vulg. refert etiam Bg. ad sensum, ut et P., e quo tum Sch. post „recreavit *senatum*“ tum tacite Stp. Th. „confirmo, i. e. animum addo timenti, et eum recreo, Bud. ex Herodi.“ sic modo, non repetente L. Ern. hanc tropicam vim, et mihi modo reperta physica in Ind. Diod. S. Suid. 3, 541. i., non coll. ad Hes. 2, 1458. m., ubi per simpl. στηρίζειν explicatur, ut et ἐρείδειν 1, 1422. i., ut redundet praep. in nostro, et sit forte Lat. quid hic, cf. G. Th. v. *suffulcire* cum Gr. n., it. *fulcire*, ubi Hes. illud simpl., ut et in Bg. „confirmant *se*, qui animum sumunt, excusso timore, — *ordinem labantem*, senatum sententiae incertum“ sed Cl. Cic. prorsus per P. hic formulam explicat, ut Niz. etiam per *fulcire*, tum Ind. Corn. N. „c. *exercitum*, fiducia scil. et bona spe complere“ quae et hic valent de senatu, i. e. animo eius, qui adhuc anxius erat, dubius, timore plenus et tristis, tum propter praeterita sub Commodo mala, tum de futuro imperio, cf. Cort. Ind. ep. Cic. et Sall. In seq. autem καὶ comma placuit, ut referretur ad extr. v. ἐπανηλθ.

πρὸς π. εὐφ.) Sch. „εὐφημίζω, pass. ἐ. πρ. π., *votis* exceptus *et* acclamationibus *omnium*, (e P., nisi quod extr. adi. additum est, ab isto neglectum.) Sb. tamen cum Schotto legit εὐφημηθεὶς. A. et B. εὐφημησθεὶς, quod plane erroneum“ vere, et ut ex εὐφημηθεὶς facile ortum sit εὐφημισθεὶς, Stp. Th. 4, 60. D. m. sic habente „εὐφημίζω, i. q. εὐφημέω, (hactenus Bas. Lex. sine Vs. et auctore,) sed minus usitatum, quam hoc. Pass. vocis participio utitur Herodi. l. 2. καὶ πρ. — τυχὼν, — ut Pol. vertit. Sed vereor, ne mendose scripta sit haec eius interpretatio, ac potius scriptum ille reliquerit, *Faustis* que *exceptus* acclamationibus“ sed L. Ern. „εὐφημίζω, faustis ominibus prosequor“ qua auctoritate quis forte sustineat vulg., non repertum mihi per Indd., sed confusa putari ista v., cf. D'Orv. Ch. p. 572. i., ut et ipse potius inclinem ad Schott., firmandum illud etiam e syn. praep. per variationem ap. Nostr. 7, 10, 15. e. εὐφημούμενον ὑπὸ τοῦ δήμου, ad quem populum non hic pertinet simul adi. πάντων, sed ad solos senatores, qui et mox definiuntur per παρ' αὐτῶν, relatum ad τὴν συγκλ. βουλ. collectivum sing. e synesi s. synthesi plur.

πάσης λ.) De istis honoribus Capit. 5. (m. T. 1. p. 540.) *eadem die, qua Augustus est appellatus, et Flavia Titiana uxor eius Augusta est appellata. His horis, quibus ille in Capitolium vota solvebat, primus sane omnium ea die, qua Augustus est appellatus, etiam Patris Patriae nomen recepit, nec non simul etiam imperium proconsulare, nec non ius quartae relationis.* Quod de Patris Patriae cognomento ait, illustrari potest loco Appiani a ἐμφυλ. p. 432. qui annotat, *id cognomen imperatoribus non statim cum fasti-*

λοιπὰ ἱερὰ πεμφθεὶς, τάς τε ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας τελέσας, εἰς τὴν βασίλειον ἐπανῆλθεν αὐλήν.

que templa deductus, ac facrificiis fuper imperio peractis, in palatinam rediit aulam.

Ἐπεὶ δὲ διεφοίτησεν ἡ φήμη τῶν τε λεχθέντων ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐν τῇ συγκλήτῳ, καὶ τῶν πρὸς

Cum autem vagaretur fama eorum, quae dixiffet in fenatu, quaeve ad populum

gio principali, neque omnibus, fed poft magna demum merita datum. De coniuge interceffit, ficut idem Capit. 6. (e. p. 542.) et Xiph. (S. 389, 26.) *Boecl.*

E Xiph. forte huc pertineat etiam p. pr. l. 22. fq., cf. Schott. lib. l. p. 15. e., faciente Sch. in αἰδ. cum Bg., etiam quoad Lat. in τυχ., ubi Stp. Th. 3, 1441. F. i. et p. fq. C. aliunde profert cum praep. π., fed cum fubft. noftris p. 1550. F. e. fq. et p. 143. C. i., ubi mox D. m. utr. fubft. quoque copulatur, cf. plenam Noftri formulam ap. Xen. Cyr. 2, 3, 8. e. et Luc. 1, 184. l. 33., variante Noftro in fqq. fubft. et adi. cum 1, 7, 12., ubi Bg. vertit e P. tum καὶ, tum unum modo fubft. iterum in νεῶν et ἱερ.

πεμφθεὶς) Rectius προπεμφθεὶς, deductus. *Sylb.* in Not., tacens hinc in Ind., ut Stp. Th., qui tamen v. extr. affert act. per illud Lat. cum L. Ern., quanquam modo ex Hom., cf. Ὀδ. έ, 140. cum N., Ἰλ. κ', 464. ώ, 430., poft quem et alii fic ufurparunt fimplex hoc pro compof. Sb. f. παραπέμπειν, ut non debeat effe fufpicio, excidiffe praep. illam alterutram, v. Obf. Mifc. Amft. Nov. T. 3. p. 16., Caf. ad Athen. 2, 346. e. Spanh. ad Call. h. in Del. v. 279., ubi et paff., et Lat. „folenni pompa deducere" ut Sch. hic „*cum* pompa *deductus* in *templum*" ad Thuc. p. 413 N. 63. cum Ind., Suid. 3, 73. m. et Woll. de V. m. p. 23. e., ubi et h. l. defendit contra Sb., reddens „deductus *honoris* caufa *in* templum *Iovis*," unde et fubft. πομπὴ defendatur contra Palmer. Exerc. p. 650. i. ap. Aefch. Or., ubi et Rsk. V. 3. p. 508. tuearis πεμψάμενος, cum et pro aliis compof. dicatur fimplex, cf. Hef. 2, 910. i. Abr. Dl. Thuc. et Auct., Ind. Sb., it. Thom. M. p. 730. v. πομπὸς, ficut ad noftram notionem referas quoque locum Xen. M. S. 3, 3, 12. ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος χορὸς, ubi v. N., ut de fq. formula ad 1, 5, 4. i., pro qua hic Nofter variat per v. τ. fimpl. et per gen. fubft. cum praep. pro adi., ut et in pr. v. π. pro §. 1. ἀναγ., pro compof. per fimpl., in extr. τ. βασ. ἀ. reddente Bg. e P. iterum, cf. 1, 7, 12. Caeterum ad hanc §. refpicit Beg. 3, 127. in numo „Pertinax, vota decennalia fufcipiens."

ἐπεὶ) Ad 2, 411. Leisn. in Vol. quodam, „de hoc loco Clericus Art. Crit. p. 446." quae quorfum pertinerent, abfente libro, non potui dicere, reddente Bg. v. δ. cum φ. aliter, quam fupra, fed ut Lat. id quoque Stp. Th. teneat in alia re, ut affinia compof. in Noftri formula, fed illam Bg. etiam G. Th. e Virg. 2, 17., fine explic., ubi modo Ru. Met. *fpargitur*; liberiore Bg., fere e P., in fq. act. pro paff. et in καὶ Lat., in utr. v. tacente Stp. Th. de conftructione per praepp., ubi Lat. quaedam fuerit, tum Leisn. in m. M. Bg. quaerente, „quaenam ad populum fcripfit?" fed refpondente quafi Sch. „γρ. *perfcriptorum* in *epi-*

τὸν δῆμον γραφέντων, ὑπερήδοντο πάντες, σεμνὸν καὶ ἤπιον [b] ἄρχοντα, καὶ πατέρα [c], οὐ βασιλέα ἕξειν ἐλπίζοντες. τούς τε γὰρ στρατιώτας ἐκέλευσε παύσασθαι τῆς πρὸς τοὺς δη-

scripsisset, nimis laetabantur omnes, venerandum ac clementem principem et paren-
2. tem non imperatorem se habituros sperantes. Nam et milites iussit desistere á contumelia,

b) M. Ba. ἤπιον v. N. c) Mss. tres πατέρα, καὶ βασ., sed cum commate M. Ba. tantum, v. N.

stola ad *pop.*" qua de tamen tacent Capit., Xiph. et Schotti libellus, it. de edicto aliquo, quale quid tamen sumserim, etiam ob sqq. ap. Nostrum, ubi Praetorianorum mores constituit §. 2., sed alia §. 12. sqq., quae *edicta* diserte vocantur ap. Schott. p. 22. i.

ὑπερηδ.) Hic adi. π. ad populum solum pertinet Rom., in v. ὑπ. Bg. reddente fere, ut supra, sed Sch. partim e P. „*supra modum* laeti *agitabant*" et e Stp. Th. aliunde, qui in adi. ς. ad P. marg. haesitabat de notione, dux Bg. partim, qui aliter, quam 2, 2, 16. 2, 1, 10. et 20. de eodem Pertinace, in ἠπ. e P. vertens, ut Stp. Th. 1, 1473. E. m. „Herodi. l. 2. ἠπ. ἄρχοντα κ. π. — Sic ap. Hom. (Οδ. β', 234. έ, 12.) πατὴρ ὡς ἤπιος ἦεν, benignus *pater*," aliter adeo, quam in edit., distinguens, et καὶ πατ. trahens ad pr. memoriter, cum et P. cum Bg. ad sq. rectius referat, aliunde monens aliquid iam de altera scriptura per asperum, qua de, et infra redeunte, cf. ad Poll. 1, 40. N. 1., ubi 4, 179. ἠπίως, πρᾴως exponitur, lenem modo proferente L. Ern. cum aliis, cf. Ind. Dem., cui add. 760, 18., Thuc., Suid. 2, 66. e., non coll. ad Hes. 1, 1645. e. p. sq. m. et 1647. i. et m. Ad v. ὑπερηδ. pertinere scripseram olim ap. Beger. p. 684. numum Pertinacis tertium.

καὶ πατ.) Male in Cod. scriptum est καὶ πατέρα καὶ βασ. *Stroth.* Causae vero sunt hae, quia tautologia inest inanis in simpl. copula καὶ ob pr. ἀρχ., tum quia et alibi confusa sunt καὶ et οὐ, denique quia negativam agnoscit etiam P., quanquam oblique, et prorsus ut 1, 15, 16. e., ubi et de h. l. dictum, cf. 1, 10, 15. m. Ad hanc §. et sqq. puto pertinere ap. Beg. 2, 685. numum „Pertinax *Aequitas.*"

παυσασθ.) Sch. in „δ. *plebem*, opp. milites, (Praetorianos,) ὕβρ. a contumelia, alicui inferenda, cessare" cum Bg. mutans praepositionem cum subst. in participium, sine causa, cf. 1, 3, 6. i., at Stp. Th. 3, 1714. C. m. hinc „ne quem in posterum ex populo ulla vel iniuria, vel contumelia afficerent" (e P. partim, D. e. sq. sine Vs, iterum subiiciens hunc locum illi quasi praecepto, quo de v. 1, 3, 6., et proferens idem in v. p. 104. R. e. formulam e Dem. sine Ind. ex 110, 7., cui add. 564, 2. Mox in τ. δημ. variatur pro 1, 15, 14. e. et pro §. pr. huius cap. τὸν δῆμον, cf. Ind. Luc. Gs. Chr., R. Or. V. 4. 7. 8. And. it. Dem., Xen. Cyr. et Mem. S. cum N. Ruhnk. ad 1, 2, 58. Suid. et Hes., sed in alium usum R. Or. V. 6. Herodt. Fi. The. Valck. Eur. Hipp. 258. 1. E. et Krb. Decr. R. p. l., sicut Noster et variat in praep. pro 1, 3, 6., ut tamen subst. ὕβρ. cum pr. πρ. non aliunde tenuerim, neque etiam v. ὑβρίζειν cum eadem; unde hic iterum modo fuerit analogia in syn. praep. Sed Bg. e P. in τὲ γὰρ, relato ad inferius duplex εἴς τε — ἔν τε λ., quae cum cohaereant,

μόνας ὕβρεως[d], καὶ μήτε παίειν τινὰ τῶν παριόντων[e], εἴς τε τὸ κόσμιον καὶ εὔτακτον μετάγειν plebeiis facienda: utque nec verberarent quenquam praetereuntium, et ad decorem ac

d) M. Ba. ὕβρεως, καὶ μήτε πελέκεις φέρειν μετὰ χεῖρας, μήτε παίειν τινὰ τῶν π., ſed M. Vi. καὶ μήτε πελ φ. μ. χεῖρας, μήτε παίειν λ., at M. Ve. „36, 19. deficit. — καὶ μήτε πελέκεις φέρειν.“ v. N. e) Colon in Stp. rel., ſed punctum in A. al., pro commate Bs. 1. al. nobiscum, v. N.

ut et verba diverſi temporis, aor. 1. ἐκελ. cum impf. ἐπειρ. et ἐπεδεικν., non bene in Ms. Bg. et edd. quibusdam haec per diſtinctiones maiores divelluntur. Caeterum ad §. huius init. Leisn. in m. Ox. „Lipſ. ad Plin. Pan. c. 23.“ reſpiciens forte ib. §. 3. e. ſilentes *quietos* que *lictores* tuos *ſubſequebare.*

ὕβρεως) In Cod. recte additur καὶ μ. πελ. φέρειν. Abeſſe aliquid iam dudum ſenſeram, ſed quodnam, non ſuccurrebat. Illud igitur ſine dubio in textum recipiendum eſſe puto. *Stroth.*

Tamen dubitare adhuc poſſis, et ſupplementum e gloſſa ſuſpicari, tum quia et alibi aſſuitur aliquid a Mss., tum quia non omnes forte aliquid amplius deſiderant, praeter vulgata, tum quia nihil aliud refert ipſe P., porro quia ſaepe ſolitarium ſtat μήτε, vel pro ſimpl. μὴ, vel pro μηδὲ, ut Bg., denique quia ipſi Mss. hic diſſident, quorum Bav. pleniora debeant valere, ſi cui novitas placeat, vel quia P. exemplum et ipſum credas fuiſſe mancum, vel quia exciderint iſta ob μήτε ſimile, nec uſus abhorreat, cum et infra 7, 6, 4. imperatores iuſſerint ſibi praeferri faſces, ſed et res praeſens ac mite Pertinacis ingenium tale quid videatur recuſaſſe. Quae, in utramque partem valentia, continere debent ſeverum criticum atque editorem, ut novitatem Mss. tantum in Var. L. relinquat. Sed in v. παι. non tenet Stp. Th. Lat. Bg., qui duplicem facit conſtructionem in v. *iubere* ſimul, quae alias ſeparatim obtinet, cf. G. Th., qui tacet cum Hor. Turſ. de Bg. *que* cum *nec* copulato, quod defenderim tamen per affinia relata *et — et non*, cf. ap. illum v. *et* 416, 57., ſed ap. hunc p. 278. i., et in rem lib. Schott. I. p. 37. m.

εἴς τε τὸ κοσμ.) Sch. parum e P. „κ. *mitem* civilem *que* gubernandi *rationem*, εὐτ. *modeſtiam*, bene compoſitum reip. ſtatum, μ. *transferre* ſ. *vertere* cuncta *ad* honeſti *cultum*“ quo in v. illud Lat. Bg., ſatis ſeverum, cum L. Ern. ignorat Stp. Th., ſilens etiam in κ. de Noſtri formula, ſecus ac L. Ern. „τὸ κ., *modeſtia*“ non amplius mihi reperta, ſed ſyn. ſubſt. κοσμιότης cum eodem Lat. in Ind. Dem., quo hic Bg. uſus in altero adi., haud dubie hic copulato per copiam et pro ſyn., cf. ad 1, 2, 3. e., ubi Stp. Th modo ſic ſine loco e Noſtro „τὸ ἐ. ſubſtantive eidem eſt *modeſtia*, it. *diſciplina*, Pol. interprete“ quae Lat. et L. Ern. repetit, ſed ut nec haec formula extiterit per Indd., Noſterque iterum modo analogiam ſecutus videatur, cuius modo hic locus a Duk. ad Thuc. p. 233. N. 53. ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ, at alia loca comparantur ad Plut. Hſ. εὐταξίας καὶ κοσμιότητος, humanitatem *morum* que *elegantiam* p. 141. e., pro quibus unum ſyn. de eodem Pertinace adhibet Xiph. 338, 25. καὶ εὐθὺς εἰς κόσμον, ὅσα πρὶν πλημμελῶς εἶχε καὶ ἀτάκτως, καθίστατο, *tum* vero *corrigere* coepit *omnia*, quae *fierent* ſine *ordine* et *modo*, etiam per neutrum loquens cum Noſtro in πάντα, ut cogitemus res quaslibet, tunc

πάντα ἐπειρᾶτο [f], ἔν τε ταῖς προόδοις καὶ τοῖς δικαστηρίοις πρᾶον [g] καὶ ἥμερον ἦθος ἐπεδείκνυτο. καὶ τῆς Μάρκου ἀρχῆς ζήλῳ τὲ καὶ μιμήσει τοὺς μὲν πρεσβυτέρους ὑπομιμνήσ-

modestiam redigere omnia conabatur: in que prodeundo et iure dicundo mitem ac placi-
3. dam indolem ostendebat. Atque Marci imperii aemulatione et imitatione seniores quidem

f) Colon hic in Ms. Bg., ut in A. 1., sed punctum in al. g) πρᾶον sic sine iota in A. al.

male habentes, ut Xiph. coërcebat; quanquam et ad pers. vagari neutr.
illud poterit, cf. ad Dion. Caſ. 1229, 33. N. §. 36. Sed in pr. neutris,
(ubi Sch. supplet fere, ut 2, 3, 22. m. in σωφρ.) praeter ἦθος, de pers.,
valuerint de rebus subst. σχῆμα s. μέρος, tacente L. Bos. Ell., nisi quod
p. 131. e. hic locus laudatur sub „Herodi. τὸ ἦθος saepe omittit.“
ἔν τε τ. πρ.) Xiph. (387, 37.) ἐχρῆτο δὲ καὶ ἡμῖν δημοτικώτατα. καὶ γὰρ
εὐπροσήγορος ἦν· ἤκουέ τε ἑτοίμως, ὅ τι τὶς ἀξιοίη, καὶ ἀπεκρίνετο ἀνθρωπί-
νως, ὅσα αὐτῷ δοκοίη, *utebatur nobis* senatoribus *civilissime*; *eratque ad-
modum affabilis*; *promte audiens*, *si quis aliquid peteret*, *et comiter re-
spondens*, (immo, ut in Vers. ad latus, vel severius, *et* audiebat *prom-
te*, quidquid *aliquis* sentiret, *et* respondebat *humaniter*, *quae* ipsi *vide-
rentur*.) Capitol. (in Pert. c. 9. e. T. 1. p. 558. m.) *civilem se salutantibus
et interpellantibus semper* exhibuit. *Boecl.*

Sch. in πρ. „in *progressibus*“ sed Sb. Ind. „cum in publicum prodi-
ret“ fere cum Stp. ad m. P., (qui, a sensu aberrans, etiam a Bg. dese-
ritur,) tenente quidem notionem hanc physicam in Th., sed non de impe-
ratoribus, cf. Ind. Dion. Caſ., tum Caſ. ad Ath. 2, 371. c. 13. e., ad Luc. 1, 33.
N. a. m., Abr. L. Arist. p. 25. Rsk. ad Polb. p. 476. e. Duk. ad Thuc. p.
413. e. Plin. Pan. 26, 1. i. Sed in δικ. Bg. fere iterum, ut 1, 11, 15., e
P. et Stp. marg., qui in Th. adi. πρ. cum affinibus semper sine iota, se-
cus ac hic in edit., ponit, monens tamen de altera scriptura 3, 518. e.,
quam utr. in adi. profert etiam L. Ern., sed in rel. modo illam cum iota,
dissentientibus etiam inter se L. N. T. Suid. 3, 168. e. sq. et Hes. 2, 1015.
m. sq. e. πράως, ἡμέρως, quod interpretamentum ostendat, hic a Nostro
copulari syn., cf. Suid. 2, 59. m. ἥμερος, ὁ πρᾶος, *mansuetus*, quo Lat.
hinc quoque e P. habet Stp. Th. (cum altera rursus scriptura in ed. sua
πρᾶον,) a cuius m. ad P. discedit Bg. modo in utr. adi., quorum secun-
dum ap. G. Th. cum Gr. n. „mitis, sedatus“ libere addente iterum P.
suum adv. *scilicet*.

ζήλῳ λ.) Sch. modo in μ., praeter P., (libere dat. resoluto per parti-
culam *quum*, pro qua tamen malim modi illam *dum*) „*imitatione* et *ae-
mulatione*“ cum Bg. adeo, sed Stp. Th. 1, 1399. E. „ζ. est etiam eius,
qui quodam velut aemulationis studio impulsus aliquem imitatur, aut
aliquid affectat, summoque eius assequendi desiderio tenetur. — Plut.
μιμητικὸς ζῆλος, it. ζῆλόν τινα καὶ προθυμίαν ἀγωγὸν εἰς μίμησιν. Sic vero
Herodi. μιμήσει et ζ. copulat“ sine loco; ut iungantur hic tropicum et
proprium vocab. pro syn., cf. Sb. Ind. „κατὰ ζῆλον et κ. μίμησιν, cogn.
sign. „e Iul., subiecto Nostri loco sine Vs., Rs. Θr. V. 6. p. 162. N. 6.,

κων εὔφραινε, τοὺς δ' ἄλλους πάντας, ἐξ ὠμῆς καὶ ἐφυβρίστου τυραννίδος εἰς σώφρονα καὶ ἀμέριμνον βίον μεταχθέντας, ῥᾷστα εἰς εὔνοιαν ᾠκειώσατο. τῆς τε ἠμέρου ἀρχῆς ἡ φήμη διαθέουσα [h] πάντα ἔθνη καὶ πάντα στρατόπεδα, ὅσα τε

admonendo delectabat, caeteros autem omnes ex crudeli et contumeliosa tyrannide ad modestam ac securam vitam redactos facillime ad benevolenti-
4. am conciliavit. Atque huius placidi principatus fama cum pervagaretur, omnes populos et cunctos exercitus, qui ve Ro-

h) Comma hic in A. et al. v. N.

it. Plut. de ser. num. v. p. 15. m. μ. καὶ διάξει, quod, in Vers. neglectum, est nostrum *Nachfolge*, eandem in partem bonam.

ὑπομιμν.) subaudi αὐτῆς. *Reisk.* Bene, sed Sch. „*admonens*" deserto P., cum Bg., cf. sic absolute quoque ap. Dem. Ind. i. Tum acc. τοὺς πρεσβ. ambiguus videtur, de senatoribus, an plebe; unde opp. τοὺς ἄλλ. similiter intelligas, ut omnino iuniores, et παντ., a P. male neglectum, saltem de urbis Romae civibus, etiam ob §. sq.

ἐφυβρ.) Bg. e P., ut Stp. Th. cum Bud. C. 398, 32., sed tantum e Nostro, ut mihi repertum modo ap. Poll. 6, 123. cum eodem Lat., per analog. factum a bono v. ἐφυβρίζω, cf. Stp. Th. Ind. Hom. Soph. Ai. et Eur. Heracl. v. 947. sq., ut nec reperi adi. ὠμ. cum subst. τυρ. alibi, sed modo physice in Ind. Arist. Kust. Xen. Bach. Plut. Hs. Diod. S. et Hom. Ἰλ. δ', 35., sed tropice de pers. Xen. M. S., et cum acc. rei Dion. H. S. T. 1. et ap. Dem. 142, 18. sine Ind., tum de re ap. Hesiod. Soph. Ai. et Lycophr., cf. Suid. 2, 756. i. Hes. 2, 1590. m. et e. it. p. sq. i., et, quem locum Stp. Th. in subst. solum tenet, variantem Nostrum 7, 1, 3. εἰς τυραννίδος ὠμότητα. Mox Stp. Th. cum P. in adi. ἀμ., sed cum subst. β. modo e Nostro, nec mihi aliunde notato, cf. 1, 6, 26., ubi Bg. a P. discedit, (ap. G. Th. cum Gr. n.) ut et iterum in v. μ., ubi pass. plane ignorat Stp. Th., it. sq. v. ᾠκ. cum praep. nostra, tacentibus etiam Ind., praeter Epict. H. ᾠκειώθης φύσει πρὸς πατέρα, et Thuc. ἐς τὴν ξυγγένειαν οἰκειοῦντες, ut Noster supplemento illo εἰς εὐν. videatur referre aliquam Lat., cf. 1, 3, 12. e. et G. Th. e Cic. in subst. Bg.

τῆς τε) Adi. hoc cum subst. ἀ. non tenet Stp. Th., nec Indd., et modo Sb. cum affini βασιλείας e Suid. Excerpt., ubi Bg. artic. capit pro pron., ut P. in sq. ἡ φ., e quo Sch. fere in φ. „fama *imperii* latius *evagata*, δ. pervagans *fama*" Nostro variante non tantum cum §. 1. i., sed et cum affini 1, 15, 2. i. διαδραμούσης τῆς φημ., sed nihil tenente Stp. Th., quam „δ. discurro, percurro, διαθέοντος λόγου, Xen. Oec." cf. Ind. Bach., ut in Xen. Cyr. „de metu *pervagante* exercitum" φόβον διαθέοντα ἐν τῇ στρατιᾷ, nihil tenentibus rel. Indd., quam ad physicam notionem, Ael. V. h. et Plut. Krg., cf. Suid. 1, 552. e. 575. e. Hes. 1, 942. m. 980. i., ut hic iterum sit analogia modo, sed Bg. formula ap. G. Th. in particip. v. e Cic.

πάντα) Malim verba sic strui, διαθ. πάντα στρατόπεδα, καὶ πάντα ἔθνη,

Ῥωμαίοις ὑπήκοα, καὶ ὅσα φίλα, ἐκθειάζειν αὐτοῦ τὴν	manis subiecti et qui amici essent, divinitate donare eius prin-

ὅσα γε Ῥωμαίοις ὑπήκοα, κ. ὅ. φ. Nulla enim sunt στρατόπεδα, nisi Romana. Quapropter illis haud convenit praedicari, ὅσα γε Ῥ. ὑπ. Sed hoc convenit populis, si qui sint in potestate atque fide Romanorum. *Reisk.*

Primo procedit rectio v. ἐκθ. cum acc. πάντα λ., qui pendet a praep. in v., quod sic in v. extr. ἐπειθ. requiret αὐτὰ pronominis supplementum, sed contra, cum Lat. Intrp. et edd. quibusdam separatim sumtum, commate post id facto, cohaerebit cum illo ipso v. ἐπειθ. Tum πάντα στρατ., intelligenda e 2, 2, 19. de ripariis et limitaneis, etiam iis, qui sunt in provinciis, hic iterum per ἔθνη expressis, πάντα στρ. igitur Noster inseruerit tantum ὡς ἐν παρόδῳ, et ut adiunctum pr. ἔθνη, supplendis quasi τὰ ἐκεῖ ὄντα, ut πάντα ἔθνη sola referantur ad sqq., non duplicis generis, sed unius eiusdemque, et diverso nominata tantum modo, sicut alio ordine simul per variationem 7, 7, 12. τὰ ἔθνη — αὐτά τε φίλα καὶ ὑπήκοα ἐκ προγόνων, quibus in sq. §. hic opponuntur provinciae, nondum satis pacatae, qualis nominatim Britannia, cuius incolae supra quoque βάρβαροι dicti; unde hic non opus τὲ corrigere in γὲ, et ὅσα τε cum καὶ ὅσα eodem modo stabunt, ut altero in loco τὲ — καὶ, de iisdem, ubi suo more Bg. in τὲ, ut P. in καὶ, pro quo severus Sch. in ὑπ. „exercitus, Romanis *subiectos* et *amicos*" quanquam alibi ap. Nostrum videntur distingui ac sibi opponi ista duo adi., ut 7, 2, 3. Μαυρουσίων τὲ — Ὀσροηνῶν τε καὶ Ἀρμενίων, ὧν ἦσαν οἱ μὲν ὑπήκοοι, οἱ δὲ φίλοι καὶ σύμμαχοι, quorsum nescio an prosint haec notata ad Dion. C. 2, 833. „qui cives Romani non erant, et Romanis parebant, dicti *subiecti*, οἱ ἀρχόμενοι, δουλεύοντες, ὑπήκοοι. Ita in cives et subiectos provinciales totum imperium distinguebatur. Ab his distinctum tertium genus τὸ ἔνσπονδον, federatorum et sociorum, qui suis legibus patriisque institutis vivere permittebantur" leniori tantum sociorum titulo nominati, et hic alio eiusdem notionis τῶν φίλων, quod nominis a Romanis concessum non modo regibus quibusdam, sed et adeo populis totis provinciisque, aut provinciae eiusdem civitatibus quibusdam, quae se sponte in fidem ac potestatem Rom. contulissent, aut non diu repugnassent, propterea aequiore iure usae deinceps, immunitate tributi s. stipendii, et libertate, i. e. αὐτονομία et magistratibus suis, rel., cum contra aliae non essent eodem iure eademque conditione, quae hostiliter ad extremum tempus usque se gessissent, et bello essent victae ac vi subiectae, hic τῶν ὑπηκόων nomine venientes, si placet distinguere, simpliciterque oppositae τοῖς βαρβάροις infra 7, 3, 2., ut per alterum nomen τῶν δουλευόντων occurrentes 7, 2, 3. e. et 2, 9, 17. m., cf. Spanh. de u. et pr. n. p. 575. sq., ubi numerantur, qui ambierint titulum φιλορωμαίων, amici Romanorum; tacentibus hinc et in rem praesentem Stp. Th. et Gs. in Lat. Bg., non item libellis de Antiqu. Rom., cf. G. Th. v. *socius*. Sed Stp. Th. etiam ignorat adi. ὑπηκ. cum dat. pers., cf. tamen Abr. ad Aesch. 1, 161. e. ex Herodt. et Xen. Cyr., tacentibus his Ind., porro Dion. H. S., sed de re Ind. Arist. Kust., qui est locus Stp. Th., ut absolute Diod. S., tum de pers. absolute Thuc. Xen. M. S. et Cyr. 1, 5, 2. it. Luc. Plut. Krg. et L. N. T., at cum gen. pers. Xen. Pol. et Cyr., denique neutr. cum subst. πλῆθος Ind. Fi. Pal., quod suppletum in forma absoluta in Exc. ad 1, 2, 8., cui add. Ind. Eutrop. Met.

ἀρχὴν ἔπειθεν. ἀλλὰ μὴν καὶ τῶν βαρβάρων [i] ὅσοι πρότερον ἀφηνίαζον ἢ ἐστασίαζον, φόβῳ τὲ καὶ μνήμῃ τῆς ἐν ταῖς προτέραις αὐτοῦ στρατείαις ἀρετῆς [k], πίστει τὲ γνώ-

cipatum impulit. Quin et ex barbaris qui prius recusabant aut rebellabant, metu et recordatione eius in prioribus expeditionibus virtutis, fiduciaque voluntatis, quia neminem

i) Comma hic in A. cum B. 1., v. N. k) Colon hic in M. Ba., it. mox post ποτὲ et ἄπον.

Cell. „τὸ ὑ. ἅπαν, *omnes* imperio *subiecti*" ubi tamen 7, 13, 9. e contextu et praeced. tantum videntur esse provinciales.

ἐκθειάζ.) Leisn. in m. M. Bg. „ad deos auctores referre" hic, pro divino aliquo, i. dei dono ac beneficio habere et praedicare, cf. alibi et de Sb. ad 1, 7, 9. e., it. alias de Bg. ad v. ἐπ., deserto P., quod h. l. cum Gr., tropo remoto, de re, nihil, quam fecit, effecit, ut haberent rel.

ἀλλὰ μ.) Ad Vig. p. 460. a. N. 74., ubi de ἀ. μ., sequente καὶ, (quae Bg. reddit, ut 1, 14, 18. m.) totus Nostri locus redditur „*quin* etiam *Barbari*, quotquot *antea* iugum *excusserant* et *rebellaverant*, sponte *ad* eum *accedebant*" ubi gen. Gr. βαρβ. mutatus in eundem nominat. cum pron. e P., sed a Bg. iterum adiutus per praep., ut non opus esset commate post β. in ordine exquisito a pron. postposito, pro ὅσ. τ. β., quod tamen sane reducas ad πάντες βάρβαροι, ὅσοι, s. οὗτοι βάρβαροι, ὅσοι, ex πάντες s. οὗτοι βαρβάρων, ὅσοι, cf. 1, 4, 1. m. Poss. Synt. p. 44. med. ex Isocr. et Vig. p. 123. e. reg. 1., sed sine lege et explic., ut de βαρβ. cf. 2, 1, 9. e., quo et respicitur in seq. ἐν ταῖς προτ. ἀ. στρατ.

πρότερον) Posses legere πρότεροι, sed praeter necessitatem. Nec opus est, cum Tollio ap. Appian. de b. P. p. 43. pro οἵ γε τὴν εἰρήνην καὶ πρότερον ᾔτησαν legere καὶ πρότεροι. *Leisn.*

Alius lectionis non est hic ullibi vestigium, nisi quod P. plane opprimit adv., cui par est interdum Leisn. adi. masc., sed et interdum alius notionis, pro eo, qui aliquid prius, quam alter, facit; unde non promiscue ubique poni possunt, ut nec hic eodem sensu, ubi e contextu non est in comparatione, sed in simpl. notione, et de barbaris, qui antea, sub Commodo et Marco, fecere turbas. In ἐσ. ignorat Stp. Th. non modo Lat. Bg., sed etiam hunc locum, ubi copulantur syn., sed tropicum et proprium, in ἀφ. proferens haec Nostri memoriter e „lib. 1." cum P., e quibus verbis duobus et ipsis intelliguntur barbari tales, qui ante in Rom. ditione fuerint, cf. 1, 2, 9. m. et 2, 2, 19. Mox alius est sensus, quam 2, 2, 17., in subst. ἀρ. cum praep., quam formulam ignorant St. et Gs. Th., adiuvandam ellipsi cuiusdam particip., ut ἐπιδεικνυμένης, φαινομένης, spectante tale quid et P., qui oblique refert gen. pron. pers. αὐτοῦ cum subst. στρατ., cognitum etiam Stp. Th. aliunde 3, 1073. C. e., pro quo casu libere Bg. sumsit eundem ad τῆς ἀρ., severius, quam P., versante etiam Sch. in „μν. memoria *virtutis*."

πίστει) Sch. in γν. „*iustae* animi *sententiae*" deferens P., ut Bg., relato subst. γν. ad Pertinacem, ut suppleas pron. αὐτοῦ e pr. Sed, reddendo subst. πιστ. sive cum Bg., sive per syn. fere haec, v. c. existimatio certa,

ης, ὅτι μηδένα ἑκὼν ἀδικήσει
οτὲ, ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν
πονέμων, χάριτος ἀπρεποῦς
αὶ [1] βίας ὠμῆς ἀλλότριος,

ultro esset laesurus unquam, quod cuique ex merito debetur, tribuens, a gratificatione indecenti et violentia acerba alie-

1) In M. Vi. καὶ deest. Loc. ut in M. Ba. erat modo ἀπρεποῦς βίας λ., v. N.

f. Rs. Or. V. 8. Ind. Din., it. persuasio, cf. L. N. T. Krb., aeque re-
eras subst. γν. ad pr. barbaros, ubi Lat. *animi* potius sit, et nostratium
Jeberzeugung der *Seele* s. *des Herzens*, forma loquendi spectante sic ad
at. aliquam, quae habet gen. illum cum utr. subst., cf. G. Th. v. *per-
uasio*, etsi tacet in Bg. *fiduc.*, una cum Indd., ubi tamen per se gen.
lle ex abundanti adiicitur, cf. Cort. ad Sall. Cat. 58, 2. Iug. 35, 4., ad
lteram hanc interpretationem accedente etiam fere Stp. in m. P., ut
alva sit vulg. lectio, nec mutanda in πύστει, alibi restituendum pro πίστει,
f. Sb. Ind. v. πισ. e. et πυσ., ad Dion. Cas. 8, 11. 127, 2., Valck. Eur.
Hipp. p. 306. b. e., utque sit i. q. pr. φήμη, et dicantur duo, quare bar-
bari se dederint, primum *experientia* virtutis *eius* in *bello*, alterum *fa-
ma* animi *eius*, quem nunc initio imperii declararit, per edictum illud
simul ad populum, e quo quasi depromta, quae mox subiiciuntur;
utrinque habente subst. particulam ὅτι, et rectionem affinis verbi, non
tamen sensu Bg., qui requirat subintelligendum δὴ, pro scilicet, cf. 2,
1, 6. e. φήμη, ὅτι λ., (nisi vitium est in Ms. eius, pro *quod*, cf. 2, 15, 18. 5, 4,
18. 6, 3, 12. m.) denique in ἑκ. Bg. sequente P., (quod cum v. ἀδ. iungitur ex
analog.) non item in v. ἀδικ., ubi et Sch. deserit „*iniuria* afficiet *neminem*.“
τὸ κατ') Bg. in artic. supplet particip., v. c. ὀφειλόμενον, huic iterum
accommodans casum dat. pron. ἑκ., proprie ad v. ἀπον. pertinentem, ut
regit Stp. ad m. P., negligentius tamen reddens rel., nec huc spectans
in Th. v. ἀξ., ubi tamen aliunde tenet formulam cum praeposito artic.
neutr., in v. ἀπον., (ubi Noster variat pro simpl. 2, 3, 23. m., cf. 2, 2, 1.)
sub Bg. simpl., etiam adhibito ad m. P., afferens haec Nostri sine Vs. e
Bud. C. 1023, 33., cf. Ind. Dem.

χαρ. — ἀλλοτρ.) Latinismum sapere videtur, cuius vestigia passim occurrunt in Herodiano. Utitur noster ita etiam adv. ἀλλοτρίως ut infra 7, 10. *Stroth.*

Duxerint tamen Latini hic quidem e Gr., cf., praeter Ind. Dion. C. et Luc., quoque Dem. et Ael. V. h., tacente Stp. Th. e Nostro et de notione, qua, de pers. cum gen. rei, ponitur pro remotus, nobis *entfernt*, s. *abgeneigt*, inimicus, non amans, non adhibens, cf. Niz. et G. Th. cum Gr. n. atque etiam rectione eadem, a Bg. non adhibita, sed alia per praep., quae et in Gr. assumi possit per ellipsin τῆς ἀπὸ, ut in affini ἄλλος, quo de modo habet L. Bos. p. 474. i.; aliorsum inclinante Poss. Synt. p. 49. e., sed Sch. „ἀλλ. cum gen. β. *abhorrens* a *vi*, β. *a* vi *alienus*, nemini vim faciens, ἀπρ. indecora *gratia*, χ. a *gratia* indecenti *alienus*, a quo vis abest“ in extr. partim e P., qui, per hanc regionem liberrimus, non satis ducit ad copulam aliquam, necessariam per se in membro hoc altero, ut καὶ χαρ., aut χάριτός τ' s. χάριτος δ', quae singulae facile exciderint ob litterarum similium vicinitatem, non item καὶ ibi, ubi Mss. eo carent, quod et alibi negligenter et sine causa manifesta ab istis omittitur; nisi sumas hic asyndeton illud populare,

ἑκόντες αὐτῷ προσεχώρουν [m]. πρεσβεῖαί τε [n] πανταχόθεν ἀφικνοῦντο, συνηδομένων ἁπάντων τῇ Ῥωμαίων [o] ὑπὸ Περτίνακι ἀρχῇ. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι

nus, ſponte ſe illi dediderunt.
6. Legationesque undique adveniebant, congratulantibus omnibus de Romano ſub Perti-
7. nace imperio. Caeteri qui-

m) In edd. variat hic diſtinctio pro Stp. et al. puncto, utpote in τὲ ſequente. n) M. Ba. πρεσβεῖαι τὲ λ. o) M. Ba. non diſcedit a Stp. lectione; et quod hic malebat, vix opus eſſe videtur. *Mart.* A vulg. diſcedit modo Par. utr. vitioſa in τῶν Ῥ., v. N.

nec oratorium; qua mente fortaſſis et Bg. nihil addiderit, cuius Lat. in χ., (ductum e Stp. ad m. P. verbo affini, ap. G. Th. ſine explic., ſed Niz. „gratia, beneficium" it. beneficentia ſ. benevolentia,) non tenet Stp. Th., ignorans idem epitheta utr. cum ſubſt., nec mihi aliunde notata, ut nec ap. G. Th. ſecunda Bg. formulā, ſed *acerb.* pro crudelis tamen 65, 50. et 59., Noſtro per haec duo membra, expreſſa participio et ſyn. adi., et reſolvenda particulis cauſae aut modi, explicante pr. μηδ. ἀδικ., et iuſtitiae ponente formas aliquas, atque tres adeo.

ἑκ. ἀ. πρ.) Bg. formula liberior eſt e P., ut et Sch. „dedebant *ſe i. ſp.*" in tempore tantum ſeverioris, praeeunte Stp. in m. P. et in Th. aliunde, etiam cum adiuncto ἑκ., ap. G. Th. Bg. formula obiter explicata per *ſe ſubiicere*, pro qua eſt ſevera *accedere alicui*, in qua idem caſus cum Gr., ubi pendet ille a praep. in v., it. affinis *accedere* ad *aliquem*, in v. e. alio ſenſu, nec pro ſubiicere ſe alterius imperio, et ſe civem profiteri, idque hic per legatos, de quibus proinde in ſqq.

πρεσβ.) In M. Bg. omiſſa ſunt hic quaedam, quae in Gr. leguntur. *Leisn.* n m. M. Bg., ubi ſane omiſſa §. 6. tota, quae a nobis ſtatim eſt expleta partim e P. liberiore, pro cuius Lat. ad v. συν. ſimplici dedimus comp., et ipſum bonum, cf. G. Th. cum Gr. n., et de ſenſu Not. ſq., at de πρεσβ. abſtracto pro concreto Bud. C. 998, 46. Stp. Th. aliunde, Ind. Dem. tacente, Abr. Dl. Th. p. 598. c. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr.

τῇ Ῥ.) Praefigo articulum τῇ praepoſitioni ὑπό. *Steph.* Retineri vulgata lectio poteſt, absque articuli repetitione, hoc ſenſu, gratulantibus omnibus Romano ſub Pertinace imperio, i. e. omnibus Romano imperio gratulantibus, quod Pertinacem inveniſſet principem. *Sylb.*

Res Stephani, ſive volentis repetitum art., σ. ἁ. τῇ Ῥ. τῇ ὑ. Π. ἀ., ſive aliter locatum modo, σ. ἁ. Ῥ. τῇ ὑ. Π. ἀ., ſane non eſt neceſſaria, et poſterior etiam ambigua ob concurſum gen. Ῥωμ., qui, hic capiendi ſive de incolis urbis Romanae tantum, ſive de reliquis extra eam per Italiam, opponuntur illis ἁπ. per provincias, qui ſimul cum iſtis gaudebant de Pertinacis imperio, ſuamque hanc laetitiam illis declarabant per legatos, ſ. gaudebant de Romani imperii modo, qui ſub Pertinace futurus erat; ut brevitatem adiuvemus ellipſibus, prima participii γενησομένῃ, altera pronominis αὐτοῖς, ad v. συνηδ., quod ita ſolenni more ſtabit cum dat. perſ., quanquam et ſine eo procedit cum dat. rei, quem in Lat. Vs. iuvimus pr. ἐπί, cf. Stp. Th. aliunde, Xen. Symp. 8, 18. m. Ind. Ael. V. h., Xen. Cyr. Z., cui add. 8, 7, 27. Rs. Or. V. 7. Ant. Dion. H. S. T. 1. et lib. de V. med., ſine Ind. Diod. S. 2, 197. l. 78.

πάντες ἄνθρωποι καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ τῷ εὐτάκτῳ [p] καὶ ἡμέρῳ τῆς βασιλείας ἔχαιρον [q]· ὃ δὲ [r] πάντας εὔφραινε, τοῦτο μόνους ἐλύπει τοὺς ἐν τῇ Ῥώμῃ ςρατιώτας, οἳ δορυφορεῖν εἰώθασι τοὺς βασιλέας [ſ].

dem omnes homines et publice et privatim moderato et placido imperio laetabantur; 8. Sed quod cunctos delectabat, id ſolis moleſtum erat urbanis militibus, qui ſtipare ſolent imperatores. Dum enim

p) M. Ba. καθεςῶτι καὶ ἡμ., v. N. q) Cum Stp. rel. hic colon in M. Bg., pro al. puncto, in μὲν et δὲ relato. r) M. Ba. ὃ δὲ, πάντας εὔφραινε· τοῦτο μόνον ἐλ., quod extr. etiam in M. Vi., v. N. ſ) M. Ba. τοὺς βασιλεῖς v. N.

(ubi et ſyn. συγχαίρειν ἐπὶ p. 249. l. 61.) it. ad Herodt. p. 455. N. 11. Abr. ad Aeſch. 1, 341. e. 660. e. et Dl. Th. p. 748. i. Valck. Eur. Hipp. v. 1285. L. N. T. Heſ. 2, 1307. i. non coll. Suid. 2, 652. i. 3, 404. e. ſq.

κοινῇ κ. ἰδ.) Utrinque Bg. cum P., tenente oppoſita haec aliunde Stp. Th. tantum in ἰδ., ſed in κ. nec Lat. Bg., nec ellipſin ſubſt. χώρᾳ, quae memoratur a L. Boſ. modo ad ἰδ. p. 387. m., ut gaviſi ſint publico loco, extra aedes, ad plures, ſed et domi ſuae, apud paucos, cf. ſine Ind. Xen. M. S. 2, 6, 38. m. et Dem. 236, 24. 258, 2. 474, 11. ſqq. 507, 22. 562, 27. 709, 17. 817, 8. 820, 22. ſqq., variante Noſtro cum §. 3. in ἄλ. π. adiuncto ſubſt. ἀνθρ., ut pro his mox §. ſq. per merum adi. πάντας. Denique Sch. „καὶ, repetitum immediate, ſignificat *tam*, *quam*" ad ſenſum quidem, ut et aliis talibus particulis redditur, pro ſeveris Bg., cf. Stp. Th.

τῷ εὐτάκτῳ) Sch. modo „ἡμ. *miti* ſtatu *regni*" (quale quid, ignorante Stp. Th., v. cum alio gen. ap. Luc. 1, 66. l. 57.) in v. εὐτ. tenens, praeter §. 2., modo locum adhuc e §. 9., quibus tribus adeo locis Noſter non variat in vocabulo, qua in ſimplicitate offendens Ms. librarius, poſuerit illud ſuum variandi cauſa, pro ſyn. *bene conſtituto*, it. leni, qua de vi cf. L. Ern., Stp. Th. Ind. 4, 1113. B. et Foeſ. O. p. 181. b. m., manente P., ut credo, cum Mss. rel. in vulg., et Noſtro variante cum §. 4. in τῷ ἡμ. τ. β. per formulam duorum ſubſt. et alio etiam ſubſt.

μόνους) Mss. res nihil eſt, quam gloſſa, cum exquiſitior formula in adi., ad ſubſtantivi caſum conſtructo, mutatur in ſyn. adv., quod ſubinde monitum ſupra nominatim in noſtro adi., e P. liberiore forte omiſſum a Bg., (ſed a nobis iam reſtitutum,) qui tum in ὃ δὲ alio ordine diſcedit ſine cauſa, tum e P. fere reddit per adi., aſſumto ſubſt. alio τῆς πόλεως, formulam praepoſitionis cum ſubſt., pro viciniori *in* urbe *militibus*, niſi et *Romae militibus* ſervandum, qui Praetoriani innuuntur hic periphraſi longiori, cf. 1, 7, 12. m. et 1, 2, 5. e., et per variationem pro §. 2. i., in v. ἐλ. ducente Bg. phraſin fere e P.

τοὺς βασ.) Forte τοὺς ἐπιεικεῖς βασ. *Reisk.* Sine omni neceſſitate et contra hiſtoriam adeo uſumque, cum et tyrannis hoc tribuerint Praetoriani, quos hinc recte monſtrat Per. de Praet. p. 604. i. „τοὺς ἐν τ. Ῥ. ςρατιῶτας, (quo pravo acc. et in Ox. 2. erat,) οἳ δ. εἰ. τ. β., milites *in* Urbe *R.*, qui *ſatellitum* munus *praeſtare* ſolent *Regibus*, h. e. Imperatoribus" Ms. tenente hic formam contractam, quae tantum ap. Noſtrum

κωλυόμενοι γὰρ ἁρπάζειν τε [t] καὶ ὑβρίζειν, εἴς τε τὸ εὔτακτον καὶ κόσμιον ἀνακα-

9. arcentur a rapinis et iniuriis, et ad decorem et modeſtiam revocantur, mite il-

t) Comma hic in M. Ba.

occurrit 1, 6, 16. e. et in nominat. 1, 17, 23. e., pro altera Atticorum, ut putatur, antiquiorum, qui non contraxerint caſus eos nominum in ευς, v. ad Luc. 3, 220. N. 27. et p. 575. N. 65., ubi p. 576. N. eadem med. minus recte a Graev. pronunciatur „ap. Herodi. ſemper βασιλέας legi, nunquam βασιλεῖς in acc." cf. Fi. ad Well. p. 32. m. et p. 211. m. it. Bach. ad Xen. Ag. 2, 3. e., qui vere negat, illam in έας formam ita Atticam eſſe, ut altera in εῖς contracta repudietur aut loco moveatur; quod, exemplis ibi declaratum, pertinet in primis ad illum Noſtri ſolum locum in acc., ubi non eſt Var. L.; ut utrumque in uſu fuerit, et a Noſtro ſervatum, qui et in aliis tales duplices formas adhibet, nec Leop. in Emend. c. 17. l. 2. m. ap. Grut. Lamp. T. 3. p. 38. m. recte culpam transferat ad depravatos Codd., nec uſus idonea auctoritate Thomae M. p. 365. v. Ἑρμ., ubi v. N. 4. et 6., formam utr. Stp. Th. aliunde tangente.

κωλυομ.) Sch. „quibus non permittitur praedari libere, — ὑβρ. iniurias inferre" e P. fere Bg. reſolvente particip., ſed praeſ. pro impf. retinente, ut e P. illa ſubſt. cum praep. pro inf., quem cum v. paſſ. κωλ. aliunde profert Stp. Th., recte comparata Lat. eadem conſtructione in v. *prohiberi*, ut Bg. potuerit eſſe ſeverior, *prohibiti enim* rapere *et* contumeliam *facere*, et — *revocati* rel., reſpiciente Noſtro ad §. 2. i. it. 2, 3. 23. i. et 2, 2. 9. et in rem Oxon. laudantibus Xiph. S. 389, 39. ἐπεὶ οὖν οὔτε τοῖς ϛρατιώταις ἁρπάζειν, οὔτε τοῖς καισαρείοις ἀσελγαίνειν ἔτι ἐξῆν, δεινῶς οὗτοι ἐμίσουν αὐτὸν, *cum autem non liceret amplius* militibus *rapere*, pro quibus mox οἱ δὲ ϛρατιῶται οἱ δορυφόροι λ.

τὸ εὔτ. κ. κ.) Sic paulo ante dixit. *Steph.* §. 2. m., ſed alio ordine ad variandum, recedente Sch. a P. in ſubſt. in „ἀν. revocati *ad* ordinatam *vitam*" quo Lat. P. et Stp. Th. v. e. hinc tenet, ſed e ſolo Noſtro cum praep. εἰς et ſenſu tropico, pro reducti, iterum adſuefacti, quale quid nec Indd. praebuere, ut aliquid Lat. hic fuerit, cf. G. Th. cum Gr. n. et de hoc in paſſ. phyſice, cum pr. ἀνακληθεὶς εἰς Ῥώμην, Romam *accitus*, Polb. Exc. L. 13. e. cum Ind., ubi et abſolute, ſed in rem criticam et conſuſ. Long. Mor., tum med., etiam phyſice, ſed ſenſu forenſi, cum acc. perſ. et pr. εἰς Xen. Hell. et Suid. 1, 193. e. ſed tropice ſimul, per variam notionem et rectionem Bud. C. Rs. Or. V. 4. 6. Thuc. cum Schol. et Abr. Dl. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. (ubi et in rem critic.) Gat. Adv. et ad Ant. Abr. L. Ar. et ad Aeſch. T. 1. Foeſ. O. Suid. 1, 165. i. Ind. Sb. e Xiph. et Zoſ. 3, 11, 5. Luc. Ioſ., ſed nominatim cum acc. perſ. et abl. rei Woll. de V. med. Xen. Ἀνβ. et Cyr. it. cum adv. πάλιν ſimul Plut. Hſ. ſed Krg. de re, cum alio adv., dum ſine Vs. huc reſpicitur ad Thom. M. p. 52. N. 6. et in rem conſentit Xiph. S. 391, 12. ὁ Περτίναξ, ἐπιχειρήσας ἐν ὀλίγῳ πάντα ἀνακαλέσασθαι, emendare *omnia*. Mox formulam τὸ πρ. pro ſubſt. (ubi Bg. e P. articul. per pron.) ignorat Stp. Th., cf. tamen Ind. Ael. V. h. alio ordine, τὸ τῶν οἰκητόρων ἥμερον καὶ πρ. *incolarum* manſuetum *et* mite *ingenium*, nec ſpectat huc in ſubſt. ἀτ. (quod cum ὑβρ. copulat etiam Dem. 296, 21., quanquam in plur.) nec ad Lat. Bg., ap.

λούμενοι, τὸ πρᾶον [u] καὶ ἥμερον τῆς ἀρχῆς ὕβριν αὐτῶν καὶ ἀτιμίαν, καθαίρεσίν τε τῆς ἀνέτου ἐξουσίας νομίζοντες, τὴν τῆς ἀρχῆς οὐκ ἔφερον εὐταξίαν. ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα [x] κατ' ὀλίγον [y] ὀκνηρούς τε καὶ ἀπειθεῖς αὐτοὺς [z] τοῖς κελευομένοις πάρειχον [a]. τὸ

lud et placidum imperium ignominiam suam et contumeliam destructionemque solutae illius licentiae existimantes, imperii moderationem
10. non ferebant; sed initio quidem paulatim segnes minusque dicto audientes se praebebant:
11. postremo autem

u) Sine iota A. al., cf. §. 2. x) In M. Ba. hic comma, ut in A. y) M. Ba. κατολίγον v. N. z) αὐτοὺς per lenem A. al., v. N. a) Colon hic Stp. cum al., unde et Bg. Ms.

G. Th. cum Gr. n., sed in subst. ὕβ. 3, 1714. E. e. cum alia lect. in pron. αὑτῶν per asperum, quem, per se necessarium ob v. sq. νομ. et a simili loco 1, 8, 9. m., et expressum quoque a Bg. e P., non tamen recipit modestia critica, tum quod hic in leni per libros non est Var. L., tum ob enallagen istorum pron., qua de alibi.

τῆς ἀν.) Iterum Bg., sed de suo, artic. per pron., et aliter in adi. ἀν., quam 1, 10, 12. i., pro nimius s. immoderatus, cf. G. Th. fere cum Stp. Th. aliunde, qui tacet in subst. κ., etiam de Lat. Bg. e Sch., ut tamen, tropo remoto, redeat ad Lat. *imminutio* Stp. Th. e Bud. C. 936, 13., variante Nostro in sq. cum prioribus modo in subst. εὐτ., ubi Sch. „modestiam *imperii*, (cum Stp. Th. e Nostro sine locis, ubi et Bg. Lat. sed fere cum P. in v. ἐφ.) *tolerandum* statuebant *bonum ordinem*" hic ut sit οὐ φ. indignari, et studere removere, cf. de εὐτ. Thuc. Xen. Cyr., et Dem. sine Ind. 777, 1. coll. l. 21. et pen. τάξις, it. The. Ch. p. 148. i. Cas. Comm. et Hes. sine N., afferente causas praeterea alias odii Praetorianorum in Pertinacem Capit. c. 5. e. et 6. it. 10. T. 1. p. 541. et 559. *exprobrationem* istam *milites* non *tulerunt*, rel.

τὰ μ. πρ.) De τὰ μ. πρ. sequente τὸ δὲ τελ. v. 1, 12, 11. m., ubi Bg. aliter, qui hic fere e P., ut de κ. ὀλ. 1, 8, 10. e., cum Lat. Bg. et *sensim* hinc etiam ap. Th. 2, 1270. G. i., qui ib. nihil de Ms. scriptura, (nec L. Ern. cf. Hes. 2, 205. e. sine N., cum Schol. Luc. 2, 769. l. 79.) sed tamen servat pron. αὑτ., ut Bg. e P., per asperum, quem vindicabimus ex usu cum v. παρ. ap. Nostrum, cf. 1, 2, 5. In sq. Sch. „κελ. *iis*, quae *praecipiuntur* (immo pro impf. cf. Stp. Th. e Plat. cui add. sine Ind. Dem. 63, 5.) contumaciores *et* inobedientes *se praebere*" quod severum Lat. ad adi. ἀπειθ. (pro illa Bg. e P. formula melioris Latinitatis, ubi propiora, *non* obedientes *se* iussis *praebebant*,) tenuit Stp. Th. aliunde, cuius locus e Xen. est in Z. Ind. Pol., sed nihil cum dat., quem rei, ut hic, modo reperi in N. T., ubi et cum dat. pers., v. Lexx., et Ind. Thuc., ubi et cum v. παρεχ., ut in Ind. Sb. cum πρὸς, cf. Ind. Call. Ern., Hes. sine loco et Suid. 1, 266. m., ad ὀκνηρ. respiciente Nostro iam 2, 2, 8. e. et 21., sed non huc Stp. Th., at cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n.

δὲ τελευταῖον, οὐδ' ὅλων μηνῶν δύο τῆς βασιλείας αὐτῷ προκεχωρηκυίας, ἐπιδειξάμενου τε ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολλὰ

cum nec totos menses duos eius imperium processisset, et specimina ipse exiguo tempore multa moderationis ac

οὐδ' ὅλ. μ. δύο) Sc. ex eo tempore coepit se exerere contumacia militum et dedignatio parendi. De intervallo enim quodam ab hoc tempore ad necem ipsam accipiendus videtur Herodianus, ut congruat cum Dione, qui, imperasse Pertinacem dies LXXXVII, testatur, et Capitolino, qui *menses duos*, *dies viginti quinque* imperio eius tribuit, cum quibus facit Africanus, qui itidem dies πζ numerat. Eutropius LXXX dies. At Eusebius in Chronico canone quantum differt? qui regnasse ait μῆνας ς, *menses sex*; quod et alibi firmat 5. Eccl. hist. 27. qua de re disputat Ios. Scaliger in Anim. Eusebianis, et concludit denique: *dicendum, minus, quam sex menses, imperasse Pertinacem, et plus, quam dies* LXXXVII. Sed nihil opus est, consensum tot auctorum in dubium vocare. Quis enim non videt, Eusebium totum illud tempus ab exitu Commodi ad initium Severi tribuere Pertinaci, praeterito Iuliano, qui inter utrumque imperium tenuit *mensibus duobus diebus quinque*, teste Spartiano? Omittitur autem in serie Imperatorum a nonnullis Iulianus, tum quia malo more imperium mercatus erat, tum quia statim res novae ipsum exceperunt, rectoribus provinciarum eius imperium detrectantibus, et de principatu contendentibus, donec rerum summa ad Severum pervenit. Intervallum ergo illud inter Pertinacis mortem et Severi initia certamina potius de principatu, quam principatum habuit. Atque ita habemus causam, cur et Iulianus praetereatur, et Pertinacis imperio plures adiiciantur menses. Imperio inquam eius, non vitae, intervallum turbarum, post mortem eius exortarum, contribuitur. Cum Eusebio prorsus facit Nicephori Patriarchae Chronographia. *Boecl.* Sc. ex quo coepit parendi dedignatio. Dio enim et Capitolinus Pertinacem regnasse ferunt dies 88., a quibus immane quantum differt Eusebius, qui regnasse ait μῆνας ς. Sed huic computo annumerari debet intervallum illud, quo rerum potitus est Iulianus, qui in serie imperatorum omittitur, vel quod imperium turpiter mercatus esset, vel quod istud intervallum implerent certamina potius de principatu, quam principatus ipse. *Oxon.*

Praeter ea, quae alibi de imperii diuturnitate Pertinacis protulimus, et dabimus ex Eus. hist. per Excp. alio loco, hic indicamus modo loca Xiph. S. 391, 16. sqq. et Capit. c. 9. e. T. 1. p. 587., ubi Cas. N. tantum Dion. comparat, cf. lib. Schott. p. 19. m. et ad sq. v. προκεχ. Stp. Th. 4, 678. E. e. clam e P. „res dr. πρ., cui iam tempus aliquod exactum est, ut ap. H. l. 2. — ubi tamen aliquis forsitan putasset potius dicturum eum fuisse προκεχωρηκότων, iungendo cum μηνῶν" pro quo malim monere de rectione, quae duplex fuerit, ut gen. ὅλ. μ. pendeat a praep. in v., (*cum imperium ei processisset* ne *quidem* ultra *totos* menses *duo*, tropoque remoto, cum durasset ne quidem totos m. d.) vel per se sumatur, ut genitivus temporis, quem et alibi Bg. mutat in alium Lat., ut hic in acc., vertens idem dat. pron. pers. per gen., ut cum subst. τῆς βασ. sit dat. exquisite pro gen., ut cum subst. aliis.

ἐπιδειξ.) Bg. fere e P. supplet e pr. αὐτὸς alio casu et de pers., cum de re dictum esset ante, (qualem saltum aut copulationem, omisso tamen

σώφρονα καὶ χρηστὰ ἔργα, ἐλπίδων τε ἀγαθῶν τοῖς ἀρχομένοις ὑποφαινομένων b), ἐβάσκηνε πάντα καὶ ἀνέτρεψε c) πονηρὰ τύχη, ἐκώλυσέ τε, θαυμαστὰ καὶ ἐπωφελῆ τοῖς ὑπηκόοις ἔργα εἰς τέλος ἀχθῆναι.

bonitatis dedisset, spesque bonae subiectis affulgerent; invidit et omnia subvertit fors mala: prohibuitque admirandos et utiles subiectis conatus ad exitum perduci.

b) Hoc comma erat in M. Ba. cum A. al., pro colo Stp. rel. it. Ms. Bg., v. N. c) Ing. ἀνέτρεχε et Ed. ἀνέτρυψε mendose. Mox post τ. punctum in A. al., ut duo in Ms. Bg.

pron., frequentat Noster,) tum ex eodem v. ἐπιδ. non capit in simpl. notione pro facere, qua de alibi, et hic processura, sed de illa exquisitiori, qua dicitur aliquis ostendere quid pro documento et specimine, ubi adiunctus acc. rei mutatur in Vers. in gen., ubi tamen Bg. omisit subst. ἔργ. e P., servatum a Sch. in „ἔ. opera *egregia* — χ. proba *opera*" unde fecissem saltem haec; *specimina* — multa *sapientum* ac *proborum* operum *dedisset*, cf. Stp. Th. aliunde, Bud. C. 955, 4. D'Orv. Ch. p. 591., ubi ex Herodt. cum ἔργα, ut Rs. Or. Ind. V. 8. cf. eundem ad Polb. p. 308. m. Ind. Fi. The. et Pal., it. Is. Ev. Fd. Luc. (cui add. 3, 316. l. 54.) Aes. Fa., Dion. H. S. T. 2., dum pro manco illo ἐν ὀλίγῳ ap. Xiph. antea ad ἀνακλ. §. 9. plene iterum Noster, cf. 1, 1, 4. e. 1, 10, 2. e. quibus plenis caruit L. Bos. Ell. p. 382. e. Ad sq. huc spectat Stp. Th. 4, 32. F. e. alio casu „sic ὑποφαινόμεναι ἐλπίδες, spes, non quae affulgent, sed quae subaffulgent" cf. 2, 3, 12. e., post quod v. comma suscepimus, cum protasis finiret modo in periodo per particip. et gen. conseq.

ἐβάσκ.) Calpurn. Flacc. Decl. 41. *subito fortuna, sicut solet, ipsa suis muneribus invidit.* Quintil. decl. 333. *est hoc quoque in potestate fortunae, ut in contrarium bona ipsa convertat.* Plura habet Cortius ad Sall. Cat. 10, (1. e *fortuna saevire ac miscere omnia coepit*) p. 67. Pro ἀνέτρεψε possis suspicari legendum ἀνέστρεψε. Sic enim Dion. H. p. 506. (l. 10. S.) ἀνέστρεψε ταῦτα ἡ τύχη ἀμφότερα. Sic contra Bosius Io. 2, 11. (15.) pro ἀνέστρεψε legi vult ἀνέτρεψε. Sed proba ubique lectio, v. Kypk. ad loc. Io. Ipse Herodi. pluribus locis τὸ ἀνατρέπειν sic usurpat, ut Index docebit, v. R. ad Luc. Asin. c. 40. T. 2. p. 608. sq. *Leism.*

Ibi et ille sacer locus vindicatur; ut pro vulg. hic facit maxime simile Nostri 1, 8, 5. e., sententiam leviter mutantis, ubi Bg. ordinem turbat fere cum P., qui tamen, praeter transpositum adi. π., (quod Noster intra v. v. ponit iterum, ad utrumque pertinens,) in aliis etiam liber est, sequente Sch. partim in „π. *maligna*, (cf. Bg. l. l.) ἐ. fascinavit, *invidit*" quo de v. in Exc. ad l. l. Mox in ἐκωλ. severior Bg. est in servato inf., cf. §. 9. et 1, 12, 5. m., ubi Sch. „inhibuit *fortuna* conatus *eius*, (e P. sic cum Bg. reddens subst. ἔργ., pro quo malim *instituta*, de utraque vi nihil habentibus L. Stp. et Ern.) ἐπ. *profutura* vehementer *opera*, (cum P. emphasin quaerens in praep., secus ac Bg., quocum Stp. Th. vertit sine auctore, cf. Suid. 1, 84. Poll. 5, 136., praeterea per Indd. non repertum,) τελ. perfici, s. *ad* finem *duci* opera, ἀχθ. *ad*

πρῶτον μὲν γὰρ πᾶσαν τήν τε Ἰταλίαν, καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἔθνεσιν ἀγεώργητόν τε καὶ παντάπασιν οὖσαν ἀργὸν,

12. Nam primum quidem quidquid in Italia et alibi gentium inculti ſoli ac prorſus vacantis eſſet, permiſit,

finem *perduci*, abſolvi" quam formulam, a P. neglectam, duxit Bg. e m. Stp., qui in Th. profert in act. tantum et ſine auctore 3, 1370. B. m., notatam mihi ex Ind. Dion. H. S. T. 1. v. τ. et Suic. Th. p. 72. f. ex Oecum. In τοῖς ὑπ. autem manifeſto Noſter variat cum pr. τ. ἀρχ., qui locus ſit claſſicus.

τήν τε Ἰτ.) Scribo τήν τε κατ' Ἰτ., vel τήν τε κατὰ τὴν Ἰτ. *Steph.* Forte τήν τ' ἐν Ἰταλίᾳ λ. *Reisk.*

Stp. res, iterum clam ducta e P., non eſt neceſſaria, ſive Ἰτ. accipias pro ſubſt., ſive, quod malim, pro adi., ut ap. Lat., cf. G. Th. v. e.. ubi per ellipſin aſſumatur ſubſt. γῆν ſ. χώραν, quorum prius ex h. l. ſupplent ad ſqq. ἀγ. et ἀργ. L. Boſ. p. 66. e., ſed Sb. Ind. poſterius, ibi ſtatim edens „ἀγεώργητος χώρα" unde et artic. τὴν trahetur facillime ad rel. ſqq. adi., qui art. proprie poſt καὶ repetendus Noſtro erat, ſaepe ille tamen modo ſemel eidem poſitus, nec ita decedendum cum Bg., qui partim cum P. πᾶσαν ſum οὖσαν, reſolvendo particip., mutat in aliud pron., cf. 1, 13, 16. i., et deinde liberior eſt in ἐν τ. λ. ἐθν., ubi iterum intelliguntur provinciae, et in τοῖς λοιπ., reliquae extra Italiam, non nominatis tamen ante aliis per Italiam, qualis v. c. Sicilia; quanquam, ut dicebam, et Ἰτ. pro ſubſt. procedit, atque adeo haec utravis Verſ., *omnem* et *Italiam*, et *terram*, quae *in* reliquis *provinciis* inculta *ac* omnino *vacans eſſet*, ſ. *omne* tum *Italum* ſolum, *tum* illud, *quod* in *rel.* prov. *incultum* caet., ſupplente et ipſo Bg. e P. aliquod ſubſt. ad adi., in quibus Sch. „ἀγ. *incultam* Italiam, ἀργ. vacantem, *incultam* Italiam" repetit Ἰταλ. e pr., non ſatis bene, agnoſcens inſuper quandam ſyn., qua de cf. in N. ſq., ut ad ἀγ. Ind. Dion. H. S. T. 1. cum Diod. S., ſed in rem lib. Schott. p. 34. m. Caeterum ex ſuperiore loci huius explicatione ſuperſedebimus ingenio et emendatione hac, ut legatur γὰρ γῆν, quaſi ob ſimilitudinem exciderit hic acc., etſi tales voces ſimiles non refugit Noſter, dum P. potuit ellipſin ſponte expleviſſe, nec Mſs. quid novant.

ἀργὸν) Ut alia multa, ita ἀργὸς Atticis communis generis. Sic ὁ καὶ ἡ δίκαιος utr. genere recte dr., cf. Alciphr. 3, 23. et Lyc. adv. Leocr. in. *Leisn.*

De communi illo ſexu pro fem. monemus alibi, ut in hoc adi. alii, v. Kuſt. Ariſt. Nub. v. 55. Bach. Xen. Oec. 4, 8. et Ind. Suid. 1, 312. m. cum N. Kuſt., Thom. M. p. 109. Koen. ad Greg. p. 25. N. 44. Bud. C. 1503, 19., e quo non duxit Stp. Th. pauperrimus 1, 1229. A. e. nec per Lat. Bg., cuius illud Lat. ad pr. adi. *incultus* dum ponit in ἀργ. quoque, hic ſane copulentur ſyn., ſed ab alia parte, et maxime, quatenus terra ἀργ. eſt infecunda ac ſterilis, cf. Bach. l. l. cum Kypk. 1, 69. i., ſ. ſyn. ex anteced. et conſeq., cum per culturam agri ſiant fertiles nec ſint amplius ſteriles, et in hanc ſpem quoque a Pertinace nunc aliis permiſſi ſint. Denique Sch. in neglecto a P. adv. „παντ. *plane*" aeque libere, ac Bg., pro quibus ſupra in noſtra Vs. dedimus vicinius, cf. Stp. Th.

ἐπέτρεψεν [d], ὁπόσην τὶς βούλεται καὶ δύναται, εἰ καὶ βασιλέως κτῆμα εἴη, καταλαμβάνειν, ἐπιμεληθέντι τὲ καὶ γεωργήσαντι δεσπότην [e] εἶναι. ἔδωκέ τε γεωργοῦσιν ἀτέλειαν [f],

quantum quis vellet ac posset, etiamsi principis fundus esset, occupare: curantemque id et colentem, domi-
13. num fieri: deditque agri-

d) Hoc comma cum Ms. Bg. fuit in A. al. e) M. Ba. δεσπότη, de more sine iota, quod expressum in M. Vi. δεσπότῃ, v. N. f) M. Ba. ἀτέλειαν, εἰς λ. v. N.

ἐπέτρεψ.) V. hoc, intra acc. duos positum, τὴν Ἰτ. — ὁπόσην λ., pro priori requirebat proprie gen. τῆς Ἰτ. — ἀγεωργήτου λ., ut tamen et alibi casus quartus accommodetur statim ad v. pro alio, cf. 1, 13, 13. i., sicut praeterea in hoc v. desideratur dat. pers., v. c. αὐτοῖς, τοῖς ὑπηκ., it. παντὶ s. ἑκάστῳ, quem Noster removerit ob sq. τὶς, quo in membro, tacente P., impf. bene Bg. pro praes. exprimit, sed simul etiam modum coniunctiv. e Lat. temporum consecutione; ut Sch. in inf. κατ., pendente a pr. v. ἐπετρ., reddit cum Bg., additis „solum incultum, ad culturam" monens ita de notione v. amica veluti, pro sibi vindicare et petere, suum facere, rogare, ut sibi assignetur; in quam rem tacet Stp. Th.

εἰ κ. β. κτ.) Pol. κτήματα interpr. etiam *praedia* infra 2, 6, 5. *Steph.* monens hoc, forte quod ipse ad m. P. vertit *possessiones*, ut quoque P. §. sq., et partim Sch. hic „*possessio*, fundus *imperatoris*" capiens βασ. rectius, quam P., qui bene notatur quoque in lib. Schott. p. 35. i.

ἐπιμεληθ.) int. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, ἐπέτρεψεν. *Stroth.* Saltem ab isto v. pendet dat. hic, et ipse requirens alium illum aliquem, a nobis suppletum in N. antea, ubi syn. iterum componuntur, sed v. generis ac formae, s. universum ac peculiare, a Bg. fere e Stp. m. ad P. reddita, sed a Sch. „ἐπ. ei, qui *diligenter* coluit *fundum* occupatum, γ. ei, *qui* agrum *coluit*" quorum in primo sumit hendiad. in verb. s. particip. duobus; hic ut desit pron. αὐτὴν, e pr. αὐτῆς repetendum, ut et facit Bg., non spectante huc Stp. Th. in v. γεωργ. (quo de cf. L. N. T. Ind. Dem., cui add. 277, 10. 279, 2., L. Bos. Ell. p. 66. e.) nec in v. ἐπ. proferente quid de agro, nisi forsan e Xen. Hell. sine Ind.

δεσπ. εἰ.) Procedit vulgatus acc. post dat. particip., suppleto in primis ὥστε, cf. 1, 6, 16. m. δρισ. 2, 3, 12. e. διοισ., sed ut idem potuerit oriri e Mss. dat., confuso ι et ν iterum, qui tertius casus cum inf., ubi iam praecesserit semel, exquisitus est, cf. Krb. Decr. R. p. I. p. 412. m. it. supra similia 1, 8, 13. 1, 10, 12. m. ἀμφ. 1, 15, 3., nihil tamen ut movere criticum hic debeat Mss. auctoritas, cum et alibi exquisita substituant vulgaribus per glossam, Sch. reddente in „δ. proprium *possessorem*, fundi, εἰ. iure dominii quid possidere" in pr. recte supplente quasi pron. αὐτῆς, τῆς γῆς s. χώρας, sed Stp. Th. aliunde modo notionem tenente „δ. dr. rei possessae, pro κεκτημένος" et Bg. in v. εἰν. liberius per syn. agente, quam Stp. ad m. P.

γεωργ.) Sch. „*colentibus* agros" iterum respiciens omissum pron. αὐτὴν, dum e P. cum Bg. reddit per subst. etiam Stp. Th. v. i. (secus ac in marg.

πάντων εἰς δέκα ἔτη, καὶ διὰ παντὸς δεσποτείας ἀμεριμνίαν. τοῖς τε βασιλικοῖς κτήμασιν ἐκώλυσεν αὐτοῦ τὸ ὀνο-	colis immunitatem ad decem annos ac perpetuam dominii securitatem. Imperatoriis etiam possessionibus vetuit suum no-

hic) spectans ib. in v. ἀτ. huc sine Vs. sub Bg. e P., ap. G. Th. quoque, ubi sch. „*imm.* omnium *concessit*" rectius servat adi. παντ., quod Bg., iterum e P., omittit cum Ms., cui forte ignotum, quomodo hic gen. intelligendus esset, in primis ob simul sq. διὰ π., a Stp. in m. P. redditus „*a* quibuslibet *oneribus*" per syn. Lat., suppleto etiam subst. in adi., ubi intelligemus vectigalia et decimas cum lib. Schott. p. 35. m., qui recte videtur circumscribere et coërcere ad decimas frumentorum et e fundis agrisque, cum ambiguum sane π. pateret quoque latius et ad omnia vectigalium tributorumque genera, sicut e notione alia voc. ἀτ. adiunctus gen. syn. ἁπάντων aliter capiendus ap. Dem. 475, 10., qui locus add. Ind. R. cum his aliisque plenis 173, 7. 13. 461, 25. 464, 7. 16. 466, 16. 27. ult. p. sq. 12. 20. 23. 468, 22. p. sq. 16. 26. 470, 13. sq. 25. p. sq. 9. 478, 3. 495, 20. 497, 3. 19., in quorum quibusdam est etiam, ut hic, cum v. διδ., cf. Ind. Xen. Hell. M. it. Ἀνβ. et Fi. The., it. Abr. ad Aesch. 2, 51. e., ad Herodt. 1, 54. N. 24. ad Poll. 8, 140. N. 76. et Krb. Decr. Byz. p. 20. i.

διὰ π. λ.) Bg. e P. modo in δ. π. praep. cum adi. formula, per merum adi., accommodatum ad sq subst. ἀμ., pro Lat. severiori, *in perpetuum*, ut Stp. in m. P., sc. *tempus*, ut in Gr. supplendum χρόνου, cf. sine Ind. Dem 667, ult. Stp. Th. aliunde 1, 978. G. m. 3, 46. D. 4, 739. G. m. L. N. T. Schw. p. 323. b. i. Krb. p. 158. m. 10) et p. 489. e. it. L. Bos. Ell. p. 378. i. Sed Stp. Th., qui in δ. sine Vs. sub Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) cum 2, 856 B. m., sub Bg. Lat. etiam, vertisset e P., addit „nam qui liberi sunt, securam vitam agunt, de oneribus, quae a dominis imponi solent" quae ad defendendum illum non suffecerint, recte reprehensum in lib. Schott. p. 34. e. sq., melius intelligente locum etiam Sch. „δ. fundi *proprietatis*, s. *iuris* dominii *securitas*, ἀ. securitatem *dominii*, (cum Bg. alio ordine,) h. e. possidendi fundos citra metum eius, qui litem movere posset de potiori iure dominii" quae redeunt ad illa lib. Schott., sed ut et hic valeat formula duorum subst. pro subst. et adi., *dedit* — dominium *securum*, possessionem quietam, quae, prae immunitate priori, decem illa modo annorum, longior erat, pertinens ad totam deinde reliquam possessorum vitam et ad successores liberos affines ve; ut duo adeo ac diversa hic a Nostro memorentur.

τοῖς τ. β. κτ.) Nam superiores principes multa ad se traxerant, eaque re invidiam patrimonio suo contraxerant. Unde Plin. in pan. 50. (in.) *non enim exturbatis prioribus dominis, omne stagnum, omnem lucum, omnem etiam saltum, immensa possessione circumvenis*; mox (§. 2.) *tandemque imperium principis, quam patrimonium, maius est. Multa enim ex patrimonio refert in imperium, quae priores principes occupabant, non ut ipsi fruerentur, sed ne quis alius*, rel. Pertinet autem huc vel maxime consilium, quod iam olim Maecenas Augusto dedit ap. Dion. 52., debere Augustum agros et praedia bello parta, praeter pauca et necessaria, vendere, addita gravi ratione, οὕτω γὰρ ἥ τε γῆ ἐνεργὸς ἔσται, δεσπόταις αὐτουργοῖς δοθεῖσα, καὶ ἐκεῖνοι ἀφορμὴν λαβόντες εὐπορώτεροι γενήσονται, τό

μα ὃ ἐπιγράφεσθαι, εἰπὼν, αὐτὰ οὐκ ἴδια τοῦ βασιλεύοντος εἶναι, ἀλλὰ κοινὰ καὶ δημόσια τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. τέλη τε πάντα [h], πρότερον ἐπὶ	men inſcribi, dicens, illa non propria imperantium eſſe, ſed communia et publica Romanorum imperii. 14. Vectigalia quoque omnia,

g) M. Bc. et Vi. τοὔνομα v. N. h) Noſtrum hic comma cum M. Bg.

τε δημόσιον διαρκῆ καὶ ἀθάνατον πρόσοδον ἕξει, *nam* ita *terra* fertilior *erit*, ſi *dominis* ipſis *colenda detur*, et *occaſione* hac *ditiores* evadent *poſſeſſores*, et *aerarium* ſufficientes *perennes* que *reditus* habebit. *Boecl.*

E quibus primis huc traxeris quoque illa Capit. in Pert. c. 9. p. 558. i. *omnibus* ſane *poſſeſſiones* ſuas *reddidit*, quibus *Commodus* ademerat, *ſed non ſine pretio*; poſt P. addente Sch. in v. ἐπιγρ. ſine neceſſitate „pro ſuis cenſeri propriis, (ſed in) κτ. *fundis*" cum lib. Schott. p. 35. m., ubi et v. κοιν. redditur cum Bg., quod de verbis cf. alibi, it. de Bg. in τὲ, pro quo δὲ P., libere credo, pro *praeterea*, ſyn. illi Bg., cf. 2, 2, 20.

αὐτοῦ τ. ὄν.) Primo pron. ſine Var. L. iterum, a Bg. e P. per aſperum expreſſum e Lat. ratione ob v. ἐκωλ., deinde Mss. res aeque e lapſu ſcribae in ο et υ, it. e ſerie vetuſta, ac per gloſſam e duobus Noſtri locis aliis, ubi contracta haec occurrit forma, aut ex opinione Atticiſmi in ſynaloephe tali, ſubſtituto exquiſitiori pro vulgari, quae tamen opinio vana eſt, cum ſit ap. optimos Gr. tum non contractum τὸ ὄν., cf. Ind. Ael. V. h., tum utr. ſimul, v. Ind. R. Or. V, 4. Luc. Fi. Thc. et Pal, aut denique ad variandum cum 2, 2, 23.

εἰπὼν) Hic Oxon. excerpſerant e Boecl. N. ſuperiori tantum ſententiam Plin. e §. 2. i., ſed Pertinacis hanc e Noſtro ſic converſam dedit lib. Schott. p. 24. m. „bona fiſci non principis eſſe, ſed reipubl., (et p. 35. m.) ſuas poſſeſſiones non eſſe imperatorum proprias, ſed communes Romanorum et publicas" partim cum P., unde Bg. modo numerum in βασ. mutatum retinet et Lat. in pron. αὐτ. iterum, ut Sch. partim in κ. „*poſſ.* comm. *et* publ. *Rom.*, non *privatas* alicuius" Noſtro in extr. addente τῆς Ῥ. ἀ. non tam concinnitatis cauſa, ut hoc membrum aeque, ac prius, haberet gen. aliquem, quam explicandi ac definiendi ergo, atque etiam ex uſu et imitatione aliorum ſcriptorum. cf. Xen. M. S. 1, 1, 2, τῶν κοινῶν τῆς πόλεως βωμῶν, it. Ind. If. Ev. Fd. v. κοιν. et, tacente G. Th., *publica* populi *Romani* ap. Liv. Ind. Ern. et Gron. Obſ. p. 686. i., quanquam haec proprie eſt formula illa alia Noſtri 8, 7, 11. κτῆμα — κοινὸν τοῦ Ῥωμαίων δήμου, per copiam etiam hic copulatis adi. ſyn., ſed ut univerſo ac formae.

τέλη His verbis Herodianus clare docet, vectigalia, quae in pontibus, viis, portubus exigi ſolebant, a Pertinace eſſe ſublata. Burmannus de vectigal. P. R. c. 5. p. 59. dubitari poſſe ait, an hoc omnino verum ſit, quum leges Ictorum poſt Pertinacem etiam horum vectigalium mentionem faciant, et Ulpianus, qui l. 21. de donat. int. vir. et ux. auctor eſt, poſt ea tempora vixerit. — Putat igitur Burmannus, a Pertinace iſta vectigalia vel contracta fuiſſe et imminuta, vel, quum perbreve eius fuerit imperium, a ſequentibus reſtituta fuiſſe. *Leisn.*

In quam poſteriorem ſententiam inclinat quoque lib. Schott. p. 36. e., qui et communi *portoriorum* nomine p. 35. e. comprehendit vecti-

τῆς τυραννίδος εἰς εὐπορίαν χρημάτων ἐπινοηθέντα, ἐπί τε ὄχθαις ποταμῶν, καὶ λιμέσι πόλεων [i], ἔν τε ὁδῶν πορείαις, καταλύσας, εἰς τὸ

prius ſub tyrannide ad copiam pecuniae parandam excogitata, tum ad ripas fluviorum et portus urbium, tum in viarum tranſitu, ſuſtulit, et in priſti-

i) M. Vi. πολέμων mendoſe.

galia, quae Noſter triplici forma poſuit, ubi deinde ſq. p. ſingula quaedam huius §. loca e P. redduntur, at a Sch. in v. ἐπιν. cum Bg., ſed in „εἰς, *in* aliquem uſum, finem“ in qua formula Bg. adhibet propterea ſyn. particip. e P. ſine neceſſitate, cum ſuffecerit ſola iſtius Lat. praep., (quanquam a G. Th. in v. cum Gr. n. non allata, nec a Stp. Th. cum eodem Lat., cf. F. Aeſ. Hi. 4, 1. e. et in alios uſus Ind. R. Or. V. 7. Ant. Thuc. Xen. Cyr. Ael. V. h. Fi. Pal., Luc. Long. Mor.) qui ſeverior in ἐ. τ. τυρ., quam Sch. in τ. „tyrannide durante“ quod, ut ſupra, intelligas cum P. de ſolo Commodo, cf. 2, 5, 1. e., vel latius de aliis tyrannis ſuperioribus ſimul, cum lib. Schott. p. 36, m. De Bg. in τὲ e P. alibi.

ἐπί τε ὀχθ.) Erecta ſunt duo priora vectigalia propter fluminum et portuum uſum, ultimum vero ob curſum vehicularium, uti licet coniicere. *Oxon.* (Sed ultimum forte et ob alias res, cf. lib. Schott. p. 36. i.) Deſunt quaédam in Ms. Bg. *Leisn.*

Scilicet Lat. ad ἐπί τε — πορείαις, haud dubie culpa ſcribae, cum adeſſent etiam in P., e quo partim reſtituimus, ſed ut aliter cum Noſtro variaremus in praepp. ἐπὶ et ἐν ſyn., in qua extr. nobiscum facit et Sch. in „ὁδ. *in* viarum *itineribus*, π. meatibus *viarum*, *an* den *Päſſen*“ ubi P. ſine cauſa abit ad ſyn. duo, nobiscum intelligente Buleng. in Graev. Th. T. 8. p. 843. c. 6. E. „de portorio Herodianus exactiones fuiſſe ait, ἐπί — πορ., et *in* ripis *fluminum*, et *portubus* urbium, *et* viarum *transgreſſibus*“ πορ. ſumto de actu eundi, quanquam et cum Sch. licet capere de loco, ubi tranſitur, qua de vi tamen nihil in L. Ern. et Stp. Th., ubi modo ſimile quid 3, 181. B. ex Iſocr. „τὰς κατὰ γῆν πορείας, terreſtria *itinera*“ nec per Indd. cum gen. tali, (niſi affine Hom. „πόρους ἁλὸς, itinera *maritima*“ ſ. per mare, gen. adiuto per praep.) et tantum in notione vulgari Thuc. R. Or. V. 7. Ant. Xen. Bach. Ael. V. h. Fi. Pal. Luc. D'Orv. Ch. Orph., variante Noſtro cum 2, 2, 19. in ὀχθ. ποτ. ſine artic.

καταλ.) Sch. „quum *remiſiſſet* ſ. *ſuſtuliſſet*, ἀρχ. in *antiquam* libertatem *vindicavit*, — ἀρ. revocavit *in* priſtinam *lib.*“ cum P. partim, quae duo ſubſt. per hendiad. mutant in adi. et ſubſt., ſequente Bg. ſeveritatem e Stp. ad m. P., ſed in adi. priori aſſumto ſubſt., quo ſine aſſequi licebat Gr. formulam, cum et Lat. ſolum haberent *in priſtinum*, ſed per ellipſin iſtius ſubſt., cf. Lindn. p. 133. m. et Ind. Corn. N., tacente G. Th. de ellipſi, cui utrique non ſuccurrit vicinius Gr. hoc *in antiquum*, quo de v. Liv. Ind. et 33, 40. e. Gron., quod nec comparavit Stp. Th. ad Gr. formulam, aliunde allatam, quibus non addere potui ex aliis Noſtri formulam, ſed eodem ſenſu in plur. Iſocr. Pan. Mor. p. 113. et cum ſyn. praep. πρὸς Ind. Luc., ut in alios uſus de neutro hoc pro ſubſt. ſ. aliter,

ἀρχαῖον καὶ ἐλεύθερον ἀφῆκεν. ἐμέλλησε δ' ἂν ἔτι καὶ πλείονα [k], ὥς γε τὰ τῆς προαιρέ-

num statum ac libertatem remisit. Eratque adhuc plura, ut quidem proposi-

k) In M. Ba. signa () ab ὡς — ἐνεδ. desunt. *Mart.* Ea erant sine magna necessitate in Stp. al.

per numerum utr., Thuc. R. Or. V. 6. et Dem. Xen. Z. Pol., Sb. Ael. V. h. Luc. Diod. S., Vig. Z. Bud. C. 1075, 36. Suid. 1, 340. e. sq., per ellipsin variam, v. L. Bos., cuius illud subst. ἔθος etiam in physicam hic notionem cadat, it. in alterum τὸ ἐλ., quod, ignorante Stp. Th., etiam est ap. Thuc., cf. Ind. Luc., nihil simile in Lat. adi. monstrantibus G. Th. et Ind., sed sententiam bene lib. Schott. p. 36. m. „in antiquam libertatem, qua libera resp. fruebatur“ Nostro denique in v. ἀφ. cum adiunctis εἰς τὸ ἀ. κ. ἐλ. tropum usurpante cum brevitate, cum alias vectigalia simplic. dicantur remitti, quae hic ita remisit Pertinax, ut antiquitus erant remissa et in rep. libera, et ita, ut essent libera et nulla, nec amplius exigerentur, tacente G. Th. in v., etiam syn. formulam *tributa — remittere*, cf. Ind. Iust., cui add. 21, 1, 5., cf. Cort. ad Sall. p. 976. a. N. 22., nec Stp. Th. in v. ἀφ. tenente aut hunc locum, aut similem, nec Lat. Bg. in tali genere, qui et ad m. P. usus potius Lat. *dimisit*, quod ap. G. Th. cum Gr. n. et L. Ern. pro notione prima cum „servum — in libertatem“ a qua pers. Noster tropum transtulerit in rem et τέλη, quocum non reperi, sed affine in Alb. Gl. N. T. p. 98. c. „Hesiod. τοὺς τεταγμένους φόρους ἀφίημι, *tributa* imposita *remitto*“ et cum alia constructione ap. Diod. S. 2, 423. l. 73. προσεπηγγείλατο — τῶν εἰσφορῶν ἅπαντας ἀφήσειν, *omnia* insuper *tributa* se *illis* remissurum *pollicitus*, cf. R. Or. V. 6., it. de servis cum adiuncto adi. V. 4. τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας ἀφίεσαν ἀπελευθέρους, V. 7. Is. et Ant. it. Dem. a. e. ex 540, 11. sq. p. m. et v. e. ἀφιέναι αὐτῇ ἔφασαν χιλίας δραχμὰς εἰς ἐλευθερίαν, sed alio sensu in extr., cf. ib. v. ἐλ., ut modo hic sit Nostri in scribendo analogia quaedam, qui et in iungendo ἀφ. cum καταλ. copiam adhibuit per syn., sed diversa ratione, per particip. et finitum tempus, tum per v. privum et phrasin, ubi deest proprie αὐτὰ pron. In rem et sublata vectigalia cf. Heinecc. Ant. Rom. App. p. 384. §. 117., qui et ad provincias refert.

ἐμελλ.) Bg. in δ' per τὲ iterum e P., quocum poterat καὶ exprimere, omissum pro *etiam*, ut alibi post δὲ et ἔτι, sed Sch. „ἐμ. *videbatur* (e P.) facturus *beneficia*, — εὐεργ. τινὰ, collaturum *esse* beneficia *plura* in *aliquem*“ pro quibus Bg. brevior, in tropico quanquam, pro concedere, opinor, cf. G. Th., pereunte sic notione τῆς εὖ, ut tamen Stp. Th. et L. Ern. eo Lat. augeri queat. Sed ad rel. Sch. in „πρ. ea, quae animo aliquis destinat facere, prae se ferre“ per ambages, tacente P. per membrum hoc, quod nec Stp. ad m. P. ita breviter eloquitur cum Bg., in Th plane ignorans formulam, dum subst. gen. cum artic. neutr. plur. ponitur pro subst., per variam ellipsin subst., cf. L. Bos. Ind. v. τὰ τῆς λ., Duk. ad Thuc. 2, 60 i. et 4, 54. cum Ind. v. τὰ, it. Abr. Dl. p. 384. c. et Ind. Or. Bauer. it. Krb. L. N. T. p. 425. m. 3), cum Fi. ad Well. p. 114. m. it. Ind. v. ὁ The. a. e. sq. et Aesch. b. e. it. Ael. V. h., ubi tamen non reperi Nostri rem, ad analogiam forte scribentis tantum, nec ad Lat. Bg., (ap. G. Th. cum Gr. n.) sed potius latius sumentis pro vitae

σεως ἐνεδείκνυτο, εὐεργετήσειν τοὺς ὑπηκόους [l]. ἐπεὶ καὶ τοὺς συκοφάντας τῆς πόλεως ἦν διώξας, καὶ τοὺς πανταχοῦ ἦν [m] κολασθῆναι κελεύ-

tum declarabat, indulturus 16. subiectis. Nam et delatores urbe exegerat, et, ubicunque essent, puniri imperaverat, ne quisquam

l) Comma hic in M. Ba. cum A. al. et M. Bg., ubi statim mutavimus.
m) M. Ba. τοὺς πανταχοῦ εὑρισκομένους κολ- κελ. v. N.

instituto, sensu, studiis, moribus, animo, in primis benigno, unde benefacta oriuntur, in quam notionem, ut et universam istius vocab., cf. Obs. Cup. p. 302. m. Krb. p. 305. et Decr. R. p. I. p. 402. e. sqq. it. Ind. Luc. Dion. H. S. T. 2. Polb. Ern. Plut. Hs. et Krg. Epict. H., R. Or. V. 4. et Dem., cui add. 296, 26. coll. v. pen. τὸ φρόνημα, 330, 17., sed 284, 6. coll. v. 12. προθέσεως. Tum Sch. „ἐν. ταῦτα, praebebat specimen horum" non bene cogitans illam notionem aliam §. 11. ἐπιδειξ., pro quibus planior Bg., ut vicinius Lat. *indicare* ap. Stp. Th. aliunde.

τοὺς συκ.) Capit. 7. *delatores vinctos graviter puniri iussit, et tamen mollius, quam priores imperatores, unicuique dignitati, si delationis crimen incurreret, poenam statuens.* Petrus Faber legit, *del. convictos*, Cas. ex Cod. regio reponit *certos*. Lenius tamen, inquit, quam priores principes. Nam Titus *delatores assidue in foro flagellis ac fustibus caesos, ac novissime traductos per amphitheatri arenam, partim subiici in servos, ac venire imperavit, partim in asperrima insularum avehi*, Suet. Tit. 8. add. Dom. 9. Traianus itidem *navigiis impositos tempestatibus dedidit*, Plin. Pan. 34. sq. Caeterum, quomodo delatoria illa diritas et malignitas tyrannicis propositis servierit, ex Tac. Tiberio et Amm. Marc. opere praesertim ubique videre licet. *Boecl.*

In rem est et alius Capit. locus in Pert. c. 9. e. T. 1. p. 558. *eos, qui calumniis appetiti per servos fuerant, damnatis servis delatoribus liberavit, in crucem sublatis talibus servis, aliquos etiam mortuos vindicavit*, quem cum primo p. 543. etiam v. in lib. Schott. p. 31. e. sqq., ubi p. 33. i. Nostri locus redditur „eiecit — delatores ex urbe, *et* ubicunque *deprehenderentur*, puniri *iussit*" Sch. partim errante in „δ. *quum* urbe *exegisset* delatores" quia participium διωξ. non debet hic resolvi per particulam, sed pendet ab impf. v. subst. ἦν, quod cum particip. aor. est iterum in periphrasi plusqpf., in Ms. Bg. recte quidem expressi, quoad postr. ἦν κολ., non item ad pr. ἦν διωξ., ubi repertum *exigebat* scribae errorem non per illa Leisn. Lat. ad marg. „erat *exacturus*" correxi statim, sed per plusq., quod et ap. Bg. in sq. membro secundo, ubi Noster per gratam negligentiam repetiit v. ἦν in secundo membro, et Bg. in alia formula articuli cum adv. loci versatus libere, pro severioribus *eos, qui* ubique *essent*, scil. alibi, extra urbem Romam; cum in tali formula sit modo ellipsis particip., ut h. l. τοὺς π. ὄντας, et praeterea ellipsis subst. e pr., συκοφάντας, cf. in simili re 5, 2, 4. sicut in Ms. glossam tantum agnosco, ubi librarii sensus delicatior non tulerit ἦν repetitum distractumque a suo particip., sed eiusdem sapientia explerit particip. εὑρισκ., ad τ. π. non ineptum, nec tamen necessarium, cum Noster et alibi similem formulam ellipticam adhibeat in τοὺς πανταχόθεν, et suam

σας, τοῦ μηδένα ἐπηρεάζεσθαι, μήτε ματαίοις ἐγκλήμασι περιπίπτειν προνοούμενος. in calumnias et vanas criminationes incideret, profpiciens.

hic finxerit ad analog., cum praebuerint merum adv. Ind. R. V. 6. Fi. Pal. et Plut. Krg. et Phil. in Flacc. p. 752. F. ut tamen P. habuerit Cod. fimilem, cuius *ubi* ubi *invenirentur* produnt idem Mss particip. et modo libertatem in adv., quod Bg. per fyn. retinet, cf. G. Th., cogitantes adv. alterum e genere interrogativo, ὅπου ἂν, ὅπου οὖν, ὅπου δὴ, it. οὗ ἂν, et quafi hic fuerit πανταχοῦ ἂν f. οὖν, cuius etfi in vulg. ἦν veftigium effe queat, tamen non reperimus exemplum, nec ap. Hoog. in Op. p. 65. Nr. 7. et p. 1016. fqq., qui modo p. 1019. N. 8. e Theogn. profert πάντ' οὖν, pro ὁτιοῦν, ad quod noftro in loco fingas πανταχοῦ οὖν, fecundum dicta ad 1, 7, 3. m., ut deinde ob fimilitudinem exciderit iterum οὖν, aut pro eo librarius fcripferit vulg.; quanquam P. cum Bg. fenfum modo dederit; ut nec opus cogitare τοὺς πανταχοῦ γῆς, *eos* qui *ubique* terrarum *effent*, quo cum gen. loci alias adv. noftrum occurrit, cf. Stp. Th. Suid. 3, 21. m. Ind. Sb. et Zof. 3, 11, 9. e.

ἐπηρ.) Ad hunc locum refpicit quoque lib. Schott. p. 33. m., ubi praemittuntur „neminem vanorum criminum periculum fubire paffus eft" partim e P., unde Bg. modo fervavit Lat. in adi. μ., cum Sch., qui „π. ἐγ. incurrere *in* criminum *accufationes*, ἐγ. μ. π. criminibus *van.* obnoxium *reddi*, ἐπ. iniuriam *pati* a fycophantis" quod v. mutat Bg. in fubft., ut unam tantum confequatur formulam, vel fic oftendens, Noftrum hic copulare fyn., h. e. privum v. cum phrafi, qua exponat pr. v., in hac re proprium, ubi, ut hic, fenfu forenfi et de delatoribus, in paff. eft, per calumniam, iniufte et malitiofe accufari, it. *laedi*, quo uno Lat. aut *deferri* utaris ob fq. ἐγκλ., cf. Th. Stp. aliunde, L. N. T., quorum Schw. huc refpicit per numeros fub „infefto, offendo, hoftiliter tracto, vexo" Obf. Kypk. T. 1. Munth. p. 36. Loesn., aliosque ad Matth. 5, 44. Inttp., it. ad Thuc. p. 22. N. 48. ad Herodt. p. 442. N. 15. Reim. ad Dion. 1, 169. cum Ind., Fabr. ad Sext. Emp. p. 338. N. F., quem et Leisn. in m. Ox. laudarat, Hemft. ad Arift. Plut. p. 297. a. N. 68. i. Hdb. ad Xen. p. 16. m. 26. i., it. Ind. Xen. M. S. et Bach. it. 'Ανβ. Mor. v. παρειν., R. Or. V. 6. 7. Dem., cui add. 273, 17. 580, 13. 1281, 14. Phil. in Flacc. p. 753. B. e. C. i. p. 761. D. e. Suid. 1, 801. i. fq. Hef. 1, 1338. m., Noftro fequente forte analogiam tantum in adiuncta formula, cum non praebuerint Indd., v. de ἐγ. fenfu forenfi Thuc. R. Or. V. 7. If. Dem., cui add. 158, ult. Xen. Bach. et Cyr. it. Gs. Chr., et fimul de v. π. R. Or. V. 4. 6. 7. Ant. Dem., cui add. 546, 1. p. fq. l. 5. 780, 9. 1348, ult. Ael. V. h. Luc. Diod. S. Ifocr. Pan. Mor. e p. 73. pen. et L. N. T., tum de v. folo Bud. C. 596, 23. 741, 23. Weff. ad Diod. S. 1, 103. N. 65. Suid. 3, 93. m. Ind. Plut. Hf., qui recte monet de conftructione et dat., pendente e praep., R. Or. V. 8. Herdt. If. Ev. Xen. M. S., F. Aef. Hf. Eur. Hec. v. 498., fed cum dat. perf. Gs. Chr. et Plut. Krg., F. Aef. Hf. Herdt. L. N. T., quorum Schw. habet cum pr. εἰς in phyfica notione, ut in tropica etiam, it. cum ἐν Ind. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. F. Aef. Hf. Epict. H. et Polb. Ern., ubi et cum gen. rei f. loci, poft Stp. Th. in fubft. et v. aliunde, qui pauper in adi. e. pro ψευδής, falfus, fictus, ut hic eft, cf. L. N. T. Fi. et Krb., et in alios fimul ufus

ἐν ἀδείᾳ τὲ καὶ μακαρίῳ βίῳ 17. Atque in securitate et bea-
ἥ τε σύγκλητος μάλιςα [n], καὶ to rerum statu cum senatores
οἱ λοιποὶ πάντες βιώσεσθαι praecipue, tum reliqui omnes
προσεδόκων [o]. οὕτω γὰρ μέ- 18. victuros se opinabantur.

n) In M. Ba. μάλιςα abest. *Mart.* v. N. o) Ox. προσεδόκουν v. N.

de re s. pers. Hes. 2, 548. m. Ind. Abr. ad Aesch. T. 2. Dem. Xen. M. S. Cyr. Pol. Z., Fi. Aesch. et Pal., Luc. F. Ael Hs. Soph. Ai., ut et hic forte sit Lat. quaedam in adi. cum subst. isto, cf. G. Th. cum Gr. n. 920, 24., sed in subst. Bg. cum Gr. al., et modo in P. et Sch. cum Gr. n., nec tamen cum adi. Bg., sed cum Gr. n. in act. πρ., ubi et Stp. Th. aliunde cum Lat. Bg., pro notione Lat. P., vel pro operam dare et studere, cf. L. N. T., quorum Krb. bene monuit de rectione et casu e praep., it. eiusdem Obs. p. 281. Suid. 3, 190 m., non coll ad Hes. 2, 1036. e. Ind. Sb. Luc. Ael. V. h. Hs. F. Aes. Diod. S., cui add. 2, 357. l. 3. Xen. Pol. Z. e l. de Ven., it. Cyr. Dem. cum pr. ὑπὲρ, cui add. cum ὅπως 470, 9., ut Ind. Sb. et R. Or. V. 6., ubi et cum περὶ, ut cum πρὸς Abr. Dl., hauriente Stp. Th. e Bud. C., quorum loca e Xen. Ἀνβ. et Thuc. non sunt in Ind., ut h. l. medium modo pro act. Caeterum Bg. rectionem cum gen. et inf. mutavit e P. fere in illam cum partic. ὅπως et dissoluto pron., ὅπως μή τις, post neg. hanc etiam alteram μήτε per copulativam reddens.

ἐν ἀδείᾳ λ.) Sch. in „μακ. beatissima *vita*" gradum altiorem ascendens per syn. P., e quo Bg. tantum servat suppletum in inf. ἑαυτοὺς pron. et formulam aliam in subst. β. ob sq. v. affine β. et pr. praep. ἐν, qua retinenda debuit negligere syn. Lat. eiusdem casus, *beatam* vitam *victuros*, cf. Ter. Ad. 5, 4, 5. et Cic. Verr. 2, 118., quam Gr. eandem in v. β. et alteram cum ἐν ἀδ. e Nostri alio loco tantum habet Stp. Th., nec cum ἐν β., neutrum prodentibus Indd., et tantum β. in med. Ael. V. h. et Luc., ubi et cum ἐν, (ut in R. Or. V. 4.) et affine quid in subst. β. ex 2, 265. l. 11. βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, tristi *vitae* generi *adsuetus*, pendente dat. a praep., pro σὺν βίῳ — ζῶν, ut G. Th. in subst. 1054, 15. vivere *vita*, neglecto loco Cic. ep. 5, 21, 12., ubi Cort. modo alia comparat, contra Graev. recte respuens Var. L. *in vita*, quo e toto loco, *qui* vita *ingenua* in *beata* civitate *et* in *libera viximus*, hic possis similiter copulare abl. cum et sine praep., *in* securitate *que* et *beata* vita *victuros*; ut nec opus Sch. in praep. „describit adv., ut ἐν ἀδ., tranquille."

μάλιςα) Omissum in Ms. hoc adv. sine causa manifesta, nec ap. P. compareret, nisi latet in eius *in* maxima *tranquillitate*, librario forte non id conciliante cum τὲ — καὶ copulativis, quae tamen id admittunt, per brevitatem quandam, pro καὶ αὕτη μάλιςα, *cum* senatus, *is* que *maxime*, tum *reliqui omnes*, nihil praebentibus in hanc rem Indd., sed in una copulativa et membro secundo tantum v. *maxime* G. Th. 174, 76. Niz. v. m. et Hor. Turs. p. 496. m. e Plin., cum Noster in primo membro suam particul. ponat post subst., qui iterum variat in οἱ λ. π. cum §. 8. π.

προσεδοκ.) Ox. lectionem a themate alio v. προσδοκέω hic habuerim potius errorem operarum, quanquam et alibi variat cum altero in άω, cf.

τριος καὶ ἰσότιμος ἦν, ὡς καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ p, ἤδη μειράκιον ὄντα, μήτε εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀναγαγεῖν q, ἀλλ' ἔν τε τῇ πατρῴᾳ r μένειν οἰκίᾳ,

Adeo enim moderatus et aequabilis erat, ut et filium suum, iam adolescentem, nec in imperatoriam aulam adduceret, sed ut in paterna is maneret domo,

p) M. Ba. et Vi. αὐτοῦ cum A. al., v. N. q) M. Ba. et Vi. ἀγαγεῖν, v. N. r) Sine iota B. 2. al.

Hemst. Arist. Plut. p. 427. b. N. 48. e. De synthesi in v. plur. cum diverso subst. numero v. alibi, quam Bg. perimit alio numero.

μετρ.) Bg. e P. modo in adv. οὕτω, (ap. G. Th. cum affini οὕτως,) et in ἰσ., quod de pers. praeterea in Ind. Luc. Dion. C. et D'Orv. Ch., cf. Bud. C. 1223, i. „qui civili aequalitate gaudet in honoribus gerendis. Herodi. de Pertinace Augusto, qui filium suum civiliter erudiri voluit in ludo, οὕτω μ. — ἦν" quae extr. repetit Stp. Th., errans in pers., praemissis his „οὕτω γ. — ἦν, nec in maiore honore filium suum habere volebat, quam alios nobiles et patricios, sed aequalem dignitate esse, de Marco" Bg. iterum reddente primam modo partem vocabuli, cf. 2, 3, 14.

ὡς καὶ) Idem Xiph. (S. 389, 31. sqq. Reim. 1231, 98.) tradit et Capit. (in Pert. c. 13. T. 1. p. 566. filios *suos* in *Palatio* nutriri *noluit*,) ubi v. N. Cas. Quare nec *Caesaris* appellationem, filio a senatu decretam, admisit, sed distulit, *donec meruerit*, (ib. c. 6. e. p. 542. e.) existimans scilicet, corrumpi eum potius praematuris honoribus, διαφθαρῆναι οὐκ ἠθέλησε, inquit Xiph. Expressit eam sententiam Tiberius ap. Tac. 4. A. 17, 3. *ne quis mobiles adolescentium animos praematuris honoribus ad superbiam* extolleret. *Boecl.*

Locus Xiph., et deinde profuturus, est totus hic, καὶ τὸν υἱὸν, παιδίον ἔτι ὄντα, (pro quo Noster hic magis finite in μειρ., quo de alibi,) οὐκ ἠθέλησε, πρὶν παιδευθῆναι, τῷ τε ὄγκῳ (f. potius ὄγκῳ) καὶ τῇ ἐλπίδι τῇ ἐκ τοῦ ὀνόματος διαφθαρῆναι. ἀλλ' οὐδ' ἐν τῷ παλατίῳ αὐτὸν ἔτρεφεν, — καὶ παρὰ τῷ πάππῳ διαιτᾶσθαι αὐτὰ (τὰ τέκνα, filium et filiam, quos supra Capit. *filios*, pro liberos, intelligam, cf. Dion. l. l. l. 4. et Fabr. N. ad §. 45. it. Capit. c. 13. e. p. 567. l. 4.) ἐκέλευσεν, ὀλίγα ἄττα αὐτοῖς, ὡς πατὴρ, καὶ οὐχ ὡς αὐτοκράτωρ συγγινόμενος. Ap. Nostrum vero hic iterum in pron. αὐτ. Bg. sequitur asperum, tacente P., e Lat. ratione, ob sq. v. ἀναγ.

μήτε) Mss. simplex v. pro comp. iterum est e glossa, ad sensum declarandum, ut Hes. 1, 316. N. 19. ἀνάγειν, ἄγειν, cf. 2, 3, 1. m., ubi et dedimus e Stp. Th., huc pertinentia, Sch. reddente partim e P. „*adducere*, introducere" aor. per praes., hic tamen a Bg., e P. fere, melius servatum, sed de suo copulatum καὶ — μήτε, ubi neg. debuit proprie praemitti, ὡς καὶ μήτε τὸν λ., sicut eadem h. l. iterum ponitur pro μὴ simpl., ut Bg. Lat., et sequente in altero membro ἀλλὰ, pro quo etiam solum μήτε sufficiebat, quanquam καὶ, pro etiam adeo, admittit, quo tendit P. syn. *quoque*, cf. de Lat. sic copulato *et — non* Hor. Turs. p. 281. e. Nr. 21. et Ind. Liv. v. *et* e. loco pen., ut de *nec — sed* supra 1, 15, 5. m., in Gr. rem tacentibus Indd. Op. Hoog. Vig. Dev. Bud. C. et Stp. Th.

καὶ εἰς τὰ συνήθη προϊόντα διδασκαλεῖα [f] καὶ γυμνάσια, ἰδιωτεύοντα ὁμοίως τοῖς λοιποῖς παιδεύεσθαί τε καὶ πάν- atque in consuetos prodiens ludos ac gymnasia, privatam vitam agens, similiter cum caeteris erudiretur et omnia face-

f) M. Ba. διδασκαλεῖα· καὶ γυμνάσια ἰδιωτεύοντα ἐμ., quorum primum colon vitiosum est, ut post ἰδ. comma in edd. cum M. Bg. non necessarium, v. N.

ἔν τε) Bg. perspicuitatis causa non modo e pr. repetit ὡς, sed et ad inf. μένειν explet pron. αὐτὸν, e pr. υἱὸν, ut appareat in Gr. transitus subitus ad pers. aliam, cf. §. 11. i., pro qua diversa unam modo P. dedit, unde partim Sch. in „οἰκ. *intra* privatos *parietes* se *continere*" super quo loco ad Capit. in Pert. c. 11. e. T. 1. p. 562. e. *suos statim, ut imperator factus est, filiis* emancipatos *dederat*, Cas. N. 5. a., de *filiis* mecum interpretatus, comparato Dionis loco superiori, sic addit „Herodianus facit grandiusculum Pertinacis filium, neque relictum παρὰ τῷ πάππῳ, sed ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, nisi scripserat παππῴᾳ" nihil monens ad alterum Capit. locum, paulo ante productum, sed Fabr. ad Dion. l. l. p. 1230. N. ad §. 46. „minus recte, credo, Herodi. l. c. ἐν τ. πατρῴᾳ" intelligens ap. Dion. in τῷ πάππῳ avum maternum, Flavium Sulpitianum, quem sane Dio ib. l. 90. vocat τὸν πενθερὸν, ut Nostro 2, 6, 12. Σουλπικιανὸς – πατὴρ – ἦν τῆς Περτίνακος γυναικὸς, in quo nondum est repugnantia, cum πάππος dicatur universe avus, sive ille maternus, sive paternus, nec Noster nominarit paternum avum, ut nec Dio diserte maternum, possitque πατρῷος non severe capi de paterno, sed late pro avito; sicut generi soceros quoque vocant patres; cf. Hes. 2, 894. i. πατρώϊον, (unde contractum nostrum,) τὸ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀπὸ προγόνων. Xen. Thiem. V. 3. p. 139. s. 25. e. Ind. The. Fi. et Dem. Potestque cogitari, avum cum Pertinace antea habitasse in una domo, ut eadem dici possit et avita et patria, sed diversa ratione. Nec tamen Cas. coniectura discedit nimium a litteris vulg.; rem ipsam praetereuntibus Anglis ap. Heyn. H. 4, 1027. e., sed Nostro respiciente ad 2, 1, 13.

προϊόντα) Deserto P., hoc v. a Bg. severius redditum, hic de filio imperatoris dicitur eodem sensu, quo alias de imperatoribus ipsis, nisi quod hic non cogitandum fuerit de comitatu multo, ob sq. οὐδ. τ. ἄ. τ. λ., huc spectante Stp. Th. in v. δ., sed sine Vs., nec sub Lat. P. et Bg., ap. G. Th. Nr. 2) cum Gr. n. solo „de exercitatione gymnastica dr. et omni adeo conventu, discendi causa instituto" etiam loco, ad discendum comparato, ut hic, ubi non pro syn. adiungitur γυμν., quod et per sqq. distinguitur in πάντα πράττειν, ut ad διδ. refertur in primis παιδευ., cogitante, opinor, Nostro tum litterarum disciplinarumque institutionem, tum exercitationes corporis in palaestra aut campo Martio, ad quae sola respicitur quoque in adi. πάντα, cf. 5, 7, 9.

ἰδιωτ.) Cum Bg. phrasi Stp. Th. nihil e Nostro dedit, nec notionem, quae hic de filio imperatoris, cum vivit extra aulam, nec particeps est patrii honoris, et inter subditos et cives, i. e. concives, mox τοῖς λοιπ. nominatos, versatur, agens eadem cum iisdem; sequente quadam verbi explic., utque maxime opponatur et referatur pater filii, in summo constitutus honore, cf. Ind. Xen. Bach. Cyr. cum Gs. Chr., R. Or. V. 4.

τα πράττειν, οὐδαμοῦ τῦφον ἢ πομπὴν παρεχόμενον βασιλικήν.

ret, nusquam faſtum aut pompam prae ſe ferendo imperatoriam.

Τοιαύτης δὲ εὐμοιρίας καὶ εὐταξίας κατεχούσης τὸν βίον,

Tali autem felicitate temporis ac decore tenente vitam hu-

et tropice de re Long. Mor., cumulante praeterea Noſtro particip. ſine copula, ſed ut ἰδ etiam per ſe ſumi queat pro adi. ſ. ſubſt., ſupplenda particula, ὡς ἰδιώτην, tanquam *privatum*, referrique ad pr. membrum ſine commate poſt γ., quo et ſpectet M. Ba., aut aeque ad ſq., unde comma ſuſtulimus ante ὁμ., ubi Sch. „eodem modo, ut reliqui" ſed Bg., etiam ſeverior, quam P., reddens ut ἅμα cum dat., aſſequitur rectionem Gr., una aſſumenda praep., qua vertendi ratione ditabitur Stp. Th., etiam in Gr. pauperrimus, it. Dem. Ind., cui add. 240, 16. 263, 18. 323, 3. per ſyn. adi. ὁμ. τοῖς ἄλλοις, 325, 12. 424, p., cf. ſupra 2, 3, 19. Ind. Xen. Mem. S. Luc. Diod. S. et Plut. Hſ., proprie adv. tenente caſum ſui adi., v. Poſſ. Synt. p. 270. i., ut Lat. Bg., v. G. Th. cum Gr. n. v. e., qui in affini *pariter* extr. ad ellipſin praep. inclinat, non item Ind. Liv. Ern., ut ſeverius licuerit Bg. agere.

οὐδαμοῦ) Sch. „οὐδαμός, *nullus*, g. adverbialiter, — *nullibi*, nunquam, *nequaquam*" quorum in medio forte per mendum latet Bg. Lat., etiam modo allatum a L. Ern. et Stp. Th. aliunde, ubi nec cogitatum de ellipſi ſubſt., nec ap. L. Boſ., quod ſit τόπου ſ. χωρίου, etiam in tropica notione et cum gen. loci, cf. Ind. Thuc. Dem. Fi. Pal. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Abr. ad Aeſch. T. 2. et Plut. Krg., ubi illud Lat. Sch. med., ſed in Var. L., ut in affini οὐδαμῇ ſ. οὐδαμᾷ deſit χώρα, cf. Ind. Luc. D'Orv. Ch., R. Or. V. 4. 6. 8. And., ad ſenſum ut conveniat Stp. ad m. P. „*nulla in re*" cum adv. loci ponantur pro abl. cum praep., v. c. ubi, pro in quo, it. ibi, pro in eo, it. inde, pro ex eo, etc. Sed Sch. partim cum P. in τυφ. „παρέχειν, *faſtum* oſtentare" confuſo genere verbi, ſed ut ſane med. hic ſtet iterum pro act., cf. 1, 15, 5. e., ut alibi de Bg. formula, it. de ſubſt. π., de perſ., rei ve etiam, comitatu ac ſplendore hic, cum Lat. Bg. e P. huc ſpectante Stp. Th. v. e., nec tamen definita notione, quoad de filio Pertinacis adhibetur, ſed 3, 1706. D. „τῦφον καὶ πομπ. λ. faſtum *et* pompam *imperatoriam*" per aliam lect. memoriter, in καὶ, pro ἢ, et in accentu ſubſt., cf. Poll. 4, 39. *ſuperbia*, Suid. 3, 521. m., non coll. ad Heſ. 2, 1437. e. ἀλαζονία, λ. Gat. ad Ant. p. 58. a. i. 175. b. E. m. Bg. ad Alc. 1, 34. p. 144. m. Ind. Ael. V. h. Luc. et Abr. L. Ariſt., it. ſenſu medico Foeſ. O., ſed G. Th. in Lat. Bg. „ſuperbia et elatio quaedam, cum iactantia verborum, rerum, quibus ad victum et cultum omnem utuntur homines, ſplendore et pretio" unde et hic ſyn. copulentur, ſed ut π. maxime ad perſ. pertineat, at τ. ad res, actiones, verba et vultum.

εὐμοιρ.) Sch. cum P. partim in „εὐτ. *modeſtia*, bene compoſito vitae ſtatu in rep., β. κατέχει εὐταξία, modeſte *vivit*, κ. β. *bono ordine* detinente *vitam* eius" hic τὸν β. ad Pertinacem referens, ſed in pr. non item, ut nec Stp. ad m. P., qui in Th. 1, 1344. E. m. „Herodi. — κατέχει με εὐμοιρία, pro conſtitutus ſum in felicitate, q. d. tenet me felicitas, ſ. ſecunda fortuna" memoriter, in rel. hinc tacens, ſed e P. red-

μόνοι οἱ δορυφόροι, ἀσχάλλοντες [t] μὲν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, ποθοῦντες δὲ τὰς ἐπὶ τῆς προγενομένης [u] τυραννίδος ἁρπαγάς τε καὶ βίας, ἔν τε ἀσωτίαις

manam, soli praetoriani milites, offensi praesenti rerum statu, ac desiderantes superioris tyrannidis rapinas et vio-
2. lentias in luxu et crapula;

t) ἀσχάλοντ. A. al. cf. 1, 17, 1. i. u) M. Ba. προγεγενημένης v. N.

dens in εὐμ., ubi Bg. addit gen. ad perspicuitatem, cf. 1, 17, 27., ut ne ad Pertinacem referri possit, quo consilio et adiungit adi. in τὸν β., quod sane cum Leisn. in Progr. capiendum, ut Lat. *vita*, pro viventibus et in vita constitutis, abstracto pro concreto, atque adeo pro hominibus et genere humano, cf. Stp. Th. 1, 735. G. m. Cas. ad Ath. 2, 954. it. ad Luc. 2, 788. N. 12. sed ut h. l., ob sqq. homines δορυφ., supplendum etiam sit adi. λοιπὸν s. ἄλλον, et per variationem respiciantur 2, 4, 7. οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, unde tropicum v. κατ. fuerit, cum felicitate fruerentur homines reliqui; ubi severum est Lat. *obtinere* ac nostrum *beherrschen*. Sed ad Ms. Bg. scripserat Leisn. ad *decore* „s. moderatione" cf. 2, 4, 9. e.

μ. οἱ δορ.) Supra (2, 4, 8.) pluribus verbis, μόνοι οἱ ἐν τῇ Ῥώμῃ στρατιῶται, οἳ δορυφορεῖν εἰώθασι τοὺς βασιλέας. unde occasionem sumsit Pol. interpretandi δορυφόρους, *praetorianos milites*. Perinde est autem, ac si diceretur, Soli, inquam, illi milites, qui satellitum officio funguntur. *Steph.*

Variat modo Noster iterum cum illo loco, hic brevius eloquendo, nec commode per illud v. *inquam* rediri potest illuc, quasi §. §. tot per parenthesin interiectae sint, clam respiciente Stp. ad P. „*soli* scilicet *praet. mil.*" quod adv. ille libere addit, non ut δὴ ante οἱ exciderit, in μόνοι nihil hic novante Ms., cf. 2, 4, 8. i., sed Bg e P. in δορ. hauriente, at in τοῖς παρ. partim e Stp. m., cf. 1, 3, 13. sed Sch. fere cum P. in ἀσχ. „aegro animo ferentes" pro qua phrasi et Bg. pass., nec ap. Stp. Th. reperto, vicinius erat, etiam a praep., *dolentes* quidem *de*, cf. G. Th. 255, 19.

τὰς ἐπὶ τ. πρ.) Ms. res e glossa fuerit potius, quam errore in litteris, in perf. pro aor. 2., ducente Bg. partim e Sch. „πρ. tyrannidis *praecedentis*, s. *superioris*" qui hunc locum in v. τυρ. subiecerat illi 2, 4, 14. i, ubi Bg. severior in praep., quae proprie requirit ellipsin particip., ut οὔσας, γενομένας, in v. πρ. Stp. Th. aliunde tenente Bg. adi., dum respicit Noster ad 2, 2, 9.

ἔν τε) Post κραιπ. desiderari videtur ἐνδιαιτήσεις, aut simile quodpiam vocabulum. Vel pr. τε usurpata est pro καὶ ταῦτα, *idque*. Pol. id comma cum sq. coniungere maluit. *Sylb.* Post κρ. deest διατριβὰς vel διαγωγάς. Nisi si quid amplius adhuc deest. *Reisk.* Stp. ἐν ἀσ. κ. κρ. ad sq., sed Bg. ad praeced. refert. Ad m. M. Bg. *Leisn.*

Istis emendationibus ac supplementis non est opus, ut nec τὲ illo sensu, sive ἐν ἀσ. κ. κρ. trahatur ad pr., sive ad sq., quod neutrum incommodam facit sententiam, dum in profusione et crapula poterant desiderare rapinas violentiasque, ad explendam pecuniam absumtam, et aeque decernere mortem Pertinacis, per potum incensi magis, nec

καὶ κραιπάλαις [x] ἐβουλεύσαντο, ἀποσκευάσασθαι τὸν Περτίνακα, ὡς ὄντα αὐτοῖς βαρὺν καὶ ἐπαχθῆ, ζητῆσαι δέ τινα [y], τὸν πάλιν αὐτοῖς [z] ἄνετον καὶ ἀκόλαστον παρέξοντα

decreverunt amoliri Pertinacem, utpote gravem ipſis ac moleſtum, et quaerere aliquem rurſus ipſis ſolutam et impunem licentiam prae-

x) Hic comma nullum in B. 2. al. v. N. y) M. Ba. hoc comma tenuit, dudum a nobis ſcriptum in particip. ſq. cum artic. z) In M. Ba. hic comma vitioſe.

de iuſto aut iniuſto cogitantes, ſed hoc potius, impediri ſibi ac praeſcindi ab illo principe omnem luxuriae facultatem. Sed equidem hanc particulam refero ad ſq. v. ἐβ., quod, de mea ratione, in periodo, per particip. inchoata et gen. conſeq. κατ. λ., incipit protaſin, praemiſſis tum plenis enunciationibus binis, per particip. elatis, ἀσχ. — ποθ., tum manco membro, ἐν ἀσ. κ. κρ., ubi ellipſis ſit particip., v. c. ὄντες, etc., quo reſpicit Stp. in m. P. „*dum* — luxui — *vacant*" reſoluto particip. per particul., ut tamen formula illa per praep. ἐν cum ſubſt. frequens ſit, cf. 1, 5, 11. e., nec male habeat hic notio praep. ap. Sch. in „κρ. inter *epulas* et *vina*, (e P., per alium ordinem in duobus ſubſt., ſed) ἀσ. *commeſſationibus*" quo in ſubſt. Stp. Th., huc ſpectans cum Vs. P., ſubiungit „paulo liberius, nec ſatis expreſſa vi Gr. vocabuli. Ego in huiusmodi quidem loco ἀσ. exponendum cenſerem potius luxurioſa convivia, ſ. luxurioſas comeſſationes ſ. helluationes" ut tamen Bg. Lat. (e Stp. m. ap. G. Th. cum Gr. n.) ſufficiat, cf. 1, 12, 9. Inttp. ad N. T. Luc. 15, 13. Kypk. Loesn. p. 124. i. Lexx., quorum Schw. hinc reddit cum Sch. Lat., Fabr. ad Dion. C. p. 867. et ad Sext. Emp. p. 496. N. G. Pell. 3, 117. e., ſub titulo de prodigo, Suid. 1, 355. Heſ. Suic. Th. Ind. Ael. V. h. Polb. Plut. Krg. (cum Gs. Chr.) et Hſ. it. Dem., non tenente Stp. Th. in v. βουλ. e. Lat. Bg.

ἀποσκευάσ.) *Pertinaci factio praeparata eſt per Laetum praefectum Praetorii*, et eos, *quos Pertinacis ſanctimonia offenderat.* Capitol. *Oxon.*

Cap. locus eſt c. 10. e. T. 1. p. 559., ubi cf. N. 2. Caſ. it. Dion. C. 1230, 85. et p. ſq. l. 8. ſqq. cum N. Fabr. ad §. 48. it. Schott. lib. p. 17. ſq. §. 4. Mox ad αὐτ. Bg. e P. alio ordine et tantum in β., ſed cum Sch. in ἐπ. ex 3, 15, 3., cf. 1, 9, 15. e., qui in „β. ὄ. α., *moleſtum* ipſis *exiſtentem*" eodem Lat., innuens ſyn. hic coniuncta, quae fuerint e tropi diverſitate ac rerum, de quibus proprie adhibentur, ut β. de pondere et onere univerſe, ſed ἐπ. de eo praecipue, quod humeris et baiulando ſentitur, copulante eadem alio ordine Plut. de diſcr. §. 366. e. ἐπ. φανεὶς κ β., tacente Ind. Krg. et Gs. Chr., it. Stp. Th., ſed in ἐπ. tamen cum Lat. Bg., cf. 1, 12, 11. i. Ind. Thuc. et Dem., cui add. 57, 26. 228, 20.

ζητ. δὲ) Bg. δὲ per τὲ iterum, fere cum P., hic omiſſo μὲν in pr. membro ἀποσκ., variante Noſtro cum 2, 1, 8. ἄνδρα quodammodo in pron. τινὰ, ſequente iterum particip. fut. cum artic., ſevere a Bg. ſervato e P., qui tamen omiſit pron., non item Sch. „*praebiturum* illis *licentiam*" ſimile modo dante Ind. Dem. v. e. ζητεῖ τινας ἡ τύχη, μεθ' ὧν ἔσται, cf. 2, 6, 2.

ἐξουσίαν. αἰφνιδίως τοίνυν, οὐδενὸς προσδοκῶντος, ἀλλὰ πάντων ἐν ἡσυχίᾳ διατριβόντων, καὶ θυμῷ καὶ [a] ἀλόγῳ

3. biturum. Repente igitur, nemine sperante, sed omnibus in otio degentibus, cum furore et caeco impe-

a) In M. Ba. διατριβόντων, θυμῷ κ., prius καὶ abest. Mart. etiam in M. Vi., v. N.

ἀκολ.) Nil attinet, pro ἀκολ. cum Sylb. substituere ἀκώλυτον. Ἀκόλαστος ἐξουσία est, quae cohiberi se non patitur, quae frena sibi imponi non sinit, quae, quocunque vult, ruere parata est, v. Suic. Th. in v. ἀκολ. *Leisn.*

Nempe Sb. in Ind. „ἀκόλαστος ἐξ. f. aptius ἀκώλυτος" sed Sch. „ἀκολ. immodicam *licentiam*. Sb. mavult legere ἀκωλ. *non impeditam*" secundum dicta ad 1, 13, 15. e. non praebentibus Indd. cum ἐξ. adi. nostrum, ut nec Lat. Bg., ap. G. Th. sine simili subst., et in istius notionem modo in L. Ern. „2) non punitus" quod et in Gloss. vet. ap. Suic. l. l., e Synes., sed de pers., non de re, ut hic, ubi Sch. notio et vulgaris, v. l. l., commoda sit et hic cum syn. adi. ἀν., cf. 2, 4, 9. e.

αἰφνιδ.) De adv. hoc cum adiuncta enunciatione v. 1, 12, 12. e., ut de sq. formula 1, 13, 3. i., e Stp. Th. quidem, sed non aliunde mihi notata, nisi cum alia formula per Lat. Bg. ex Ind. Ael. V. h., ut et hic sit pro vivere in tranquillitate et pace, nec quid agere inimicum contra imperantem, et i. q. v. simpl. ἡσυχαζόντων, cf. Ind. Thuc. et Abr. ad Aesch. T. 2., e P. notionem constituente Stp. Th. in v. ἡσ. per Lat. Bg., cuius formulam tenet G. Th. in v. *deg.* 57; 90., sed sine explic., nihil etiam afferens in subst. *ot.*, quam vulgarem vim, pro vacatione et libertate a labore, non putarem hic aptam, de civibus, securis a periculis molestiisque tyranni ac Praetorianorum; ut potius usurus essem illa Gs. l. 77. formula *degere* in *tranquillitate*; nisi otium pro contrario bello, seditioni, turbis, et pro absentia talium rerum et libertate, capias, cf. Ind. Corn. N. Liv. Ern. et Cort. ep. Cic.

καὶ θυμ.) Aut καὶ est delendum, aut leg. ἐν ἡσυχίᾳ διατριβόντων καὶ ἀμεριμνίᾳ, θυμῷ καὶ ἀλ. ὁ. ἐκχυθέντες τοῦ στρατ., *effusi* praetorio. *Reisk.*

Prior sententia conspirat cum Mss., quibus καὶ deest, ut etiam P., quanquam oblique rem gerenti, ut Sch. in κ. hunc locum subiicit superiori 2, 4, 7. in repetitione pro *tam — quam*; quo sensu tamen hic non satis commode procedant particulae istae, ut in adiuncto non omnino diverso; ut potius per copiam iungantur in re duplici qualicunque, sicut alibi ap. Nostrum. Sed Bg. videtur pro καὶ primo legisse σὺν, quod ibi quidem latere potest per litteras, sed cum illis subst. Nostri non repertum est in Indd., at cum aliis subst. extra notionem societatis, v. Sb. Aesch. Fi. F. Aes. et Plut. Hs. it. L. N. T. Krb. v. c., ad quorum analogiam hic stet σὺν θ., nisi Bg libere iterum adiuvit dat. per praep., redundare καὶ primum in repetitione opinatus cum aliis, cf. Stp. Th. v. i., qui in subst. ὀρ. 2, 1426. G. m. e P. tenet vulg. lectionem, reddens in pr. cum eodem ex alio Nostri loco adi. ἀλ. *vesanus*, non iterum in adi. ipso, nec cum Bg. Nec ego per Indd. deprehendi ἀλ. cum ὁρμ., v. Phoc. Ael. V. h. F. Aes. Hs. L. N. T. Loesn. Obs. Aesch. Fi. R. Or. V. 6. Dem., cui add. 163, 17. 483, 8. Thuc. Luc. Dion. H. S. T. 2. Plut. Krg. Suid. 1, 120. i.

ὁρμῇ τοῦ [b] στρατοπέδου δρόμῳ tu ex castris cursu concita-
Φερόμενοι αὐτοὶ [c], ἡμέρας ἀκμα- to acti meridie ipso pene-

b) Ing. ἐκ τοῦ στ. v. N. c) Mss. tres αὐτῷ v. N.

Hes. 1, 245. m. e., h. l. non conveniens rationi, rei ac pers., inconsideratus impetus, s. cupiditas vehementior nec rationi obtemperans, sc. vindicandi se, nocendi, necandi; quale supplementum etiam iam est in adiuncto pr. θυμ., ubi Bg. Lat., partim e P., non habetur ap. Stp. Th. et L. Ern., sed tamen notio, quae hic valet, pro ira, cf. Hes. 1, 1744. c. Suid. 2, 212. e. L. N. T. et Suic. Th., ubi cum Bg. redditur, Herodt. 68, 14. Ind. R. Or. V. 8. And. Xen. Pol. Z. Dion. H. S. T. 1., ubi et nominatim θυμῷ φέρεσθαι, Plut. Krg. et Harl. Chr. poët., sed in alios usus Herdt. Thuc. R. Or. V. 8. Lyc. Dem. Plut. Wyttb. Hom. Hes. Orph. Mus., Aeschyl. cum An. Abr. T. 1., Soph. Ai. Phoc. Theogn. Lyc. Tyrt. Kl. et Foes. O., ducente Sch. e P. partim, in ὁρ. „ἀ. φερ. *furentes*, ἀ. *furenti*, θ. φερ. *turbidi* milites seditiosi procurrentes" quo de v. φ. cum θ. copulato dicendum potius in N. sq.

τοῦ στρατ.) Scribo ἐκ τοῦ στ. *Steph.* Referendum est τοῦ στ. vocabulum ad praecedens ὁρμῇ, non ad sq. δρόμῳ. *Stroth.*

P. copularat δρ. cum τοῦ στ., et hinc partim Sch., nisi quod simul v. φ. adiunxit in στ. „δ. φ. militari *cursu*. Stp. tamen legit ἐκ, — δρ. στ. φ., qui *militari* cursu *feruntur*, φ. θ. κ. ἀ. ὁ. στ. δρ." haec extr. plane cum P. reddens, ubi τ. στ. ceperunt de pers., atque adeo militibus, convertentes deinde subst. duo in adi. et subst., ut tamen sit vagus nimium ille cursus militum, nec satis finitus; nisi compares Isocr. Pan. ed. Mor. p. 61. i. στρατοπέδῳ πορευομένους, ubi N. „iter facere, ut exercitum, — agmine — descendunt, — i. cum armis servatoque ordine" sicut e Strothi ratione incommodum videtur adiunctum tum ἀλ. adi., tum subst. ὁρ., quia ὁρ., physice sic sumendum, continet motum, qui et inest in δρ., ut tautologia oriatur, in primis ob adiectum etiam v. φ., quod ipsum, physico sensu hic capiendum, ut Lat. *ferri*, nihil est, quam moveri, se movere, atque adeo ire, idque simpliciter, ob additum dat. δρ., quo definitur ille movendi se et eundi actus, ut δρ. φέρεσθαι sit se ferre s. ire cursu, s. cursim, i. celeriter, cf. 2, 2, 8. i., quibus hic modo adiicere possum Valck. Eur. Hipp. p. 246. 2. B. et ad Vig. p. 56. N. a. m., et δρ. cum alio gen. pers. aut rei R. Or. V. 4. Dem. et Lyc. v. 193., sed in usus alios ib. Hom. Orph. Soph. Ai. Fa. Aes. Fi. Aesch. Xen. Cyr. et Pol. Z., tum super v. φ., praeter dicta ad 1, 4, 8, m., in pass. physica vi, sine dat. aliquo, de pers. Stp. Th. v. i., cum praep. εἰς Eur. Barn., ἐπὶ R. Or. V. 8. Lyc. Polb. Ern., κατὰ D'Orv. Ch., cum adv. Xen. Pol. Z., cum abl. rei, ut instrumenti, D'Orv. Ch., at de re R. Or. V. 4. Fa. Aes. Foes. O., sed tropice de re vel pers. Dem. v. e., cum praep. εἰς Dion. H. S. T. 2., ἐπὶ Abr. L. Ar., qui prosit Polb. Ern., cum adv. R. Or. V. 8. And. Xen. Bach. et Hell. Mor., Dion. H. S. T. 1. Vig. cum N., et in usum alium Abr. L. Ar. et Polb. Ern. sed ut cum v. φ. abl. quidem rei, quem vocant modi, non per Indd. fuerit, nisi ῥιπίζω ap. Aes. Fa., cf. 1, 4, 8. m., et Xen. Cyr. Z. „φυγῇ, fuga *deferri*" ad quam analog. Noster hic et alibi cum φ. iungit abl. δρ., quod v. φ. reperi cum gen. ap. Theogn. v. 489. de calice, ἡ μὲν — φέρεται φιλοτήσιος, hic *fertur* amicitiae *gratia*, recte suppleto ἕνεκα, ut Cam. in Schol., quod in Nostri

ζούσης[d], ἐπεισῆλθον τοῖς βα- trant in imperatoris aedes,

d) M. Ba. αὐγαζούσης, in marg. tamen adscriptum: γρ. ἀκμαζούσης. *Mart.* v. N.

locum non cadit, ubi, referendo φ. ad τοῦ στρ., ad summum, ut in aliis pass. cum gen., expleveris praep. ἐκ s. ἀπὸ, quarum primam e Stp. nutu susceperunt Ing. nimis properanter, cum aeque altera deligi queat, id que potius, si sumas, eam aut in του artic. latere, aut ab eo propter similitudinem periisse; unde magis inclino ad hanc partem, quam ad Stp., quocum et Bg. videtur facere, in v. φ. cum aliis emphasin et vim quaerens, cf. 1, 4, 8. m., et Nostri formulam reddens fere cum Ind. Xen. Ἀνβ. Mor., v. 2, 2. 8. i., exprimendo vim illam per adi., at ipsum particip. per Lat. syn., ut 1, 4, 8. m., afferente G. Th. in subst. modo formulam per activ., *cursum — agere* et *cursu* agitare *onagros*, sed deinde *cursu — ferri*, it. in hoc v. e., sine explic., tacentibus Niz. Cl. Cic. et Indd., nisi quod Flor. *„ferri*, — proficisci" sine secundaria adeo notione.

αὐτοὶ) In Cod. perperam legitur αὐτῷ. *Stroth.* Per errorem in litteris, dum iota olim in Mss. abfuit, omittente Bg. e P. pron., pro ἐκεῖνοι stans in enunciatione extr., oppositumque aliquo pacto illi οὐδεν., sed ut et cum v. sq. ἐπ. tertiae pers. redundet. Mox ad ἀκμ. in Ms. rursus fuerit error in litteris, cum formula nova (non reperta, sed v. αὐγαζ. per activ. in L. N. T. Ind. Orph. Lyc., per med. Hom. Hes. Call. Eur. Barn. et per utr. Abr. ad Aesch. T. 1. et Hes. 1, 610.) alium faciat sensum, *illucescente* die, s. *sub diluculum*, quam lectio vulg., expressa illa, praeter rel. Mss., etiam a P., unde Bg. retinet formulam, libere redditam cum Stp. Th. (quo de alibi) nec aliunde mihi cognitam; ut de tempore, quo res haec acta, etiam nihil ap. Heyn. H. 4, 1030. sqq., nec ap. Capit. in Pert. c. 11. T. 1. p. 559. e., nec ap. Xiph. S. 390, m., nisi l. 34. δυνηθεὶς γὰρ ἂν μάλιστα μὲν ἀποκτεῖναι τοὺς ἐπελθόντας, — τῇ τε γὰρ νυκτερινῇ φυλακῇ καὶ τοῖς ἱππεῦσιν ὥπλιστο, *nam* cum *posset* facillime *irruentes* concidere, *quippe* ei *excubiae* nocturnae *et* equites *in* armis *erant*; unde ad nocturnum tempus aliquis descendat, ni memor sit, Romanos diem incepisse a media nocte, qua et ipsa milites inchoarint vices, duraturas ad sequentem noctem mediam.

ἐπεισῆλθ.) Occasionem huius motus amplius expositam v. ap. Xiph. (S. 389, 20. sqq.) et Capit. (in Pert. c. 10. sq. T. 1. p. 558.) Herodianus praecipuam causam annotat, tanquam instituto pragmaticae observationis maxime idoneam. In numero variant. Dio ducentos procurrisse in Palatium, Capit. (c. 11. i. p. 559. e.) trecentos asserit, quem ex Dione corrigendum censet Casaub. *Boecl.*

Cf. Fabric. ad Dion. C. 1232, 43. §. 57. διακόσιοι δὲ, οἱ τῶν ἄλλων θρασύτεροι, καὶ ἐς τὸ παλάτιον, τὰ ξίφη ἀνατεταχότες, ὥρμησαν, Anglis sqq. ap. Heyn. H. 4, 1030. e. Capit., improbante et lib. Schott. p. 18. e., sed Bg. e P. retinente Lat. ad βασ., cuius simpl. ad v. ἐπεισ. nescit Stp. Th. pauperrimus, cf. Ind. Sb. cum dat. pers., it. ej. Dion. H. T. 2., cum pr. εἰς Dem. et absolute Fi. Pal., sed de re cum pr. ἐκ Thuc., vim in praep. quaerentibus Rsk. et Fisch. l. l., dum illa inopinati perimitur hic a pr. οὐδενὸς προσδ., ut alia ista hostilis impetus (v. Z. ad Vig. p. 609. b. m. Nr. 1.) ab adiunctis, mox sqq.

σιλείοις, τά τε [e] δόρατα διατεινάμενοι, καὶ τὰ ξίφη σπασάμενοι. τῷ δὲ παραδόξῳ τοῦ ἔργου καὶ ἀνελπίστῳ οἱ ἐν τῇ βασιλείῳ ὑπηρεσίᾳ ταραχ-

haſtas intentantes et gladios
4. ſtringentes. Qua inopinata re et inſperata imperatorii miniſtri perturbati pau-

e) M. Ba. et Vi. τὰ δορ. v. N.

τά τε δορ.) Mss. τὲ omiſſum, intervallo καὶ ſequente, cf. 2, 3, 1., iterum cum P., unde et Bg. negligit, et modo in ſubſt. δ. et ξ. reddit, et partim Sch. in v. δ. „quum protendiſſent *haſtas*“ Stp. Th. memoriter τὲ etiam omittente in v. 3, 1288. D. „media vox act. habet ſignif., ut — (e P.) ſ. *quum* protendiſſent *haſtas* ſuas“ comparans locum Xen. Cyr., ubi Ind. Z. fere, ſed Ael. V. h. plane cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., huc reſpiciente L. Boſ. Ell. p. 92. m. ſine Vs., ad notionem praep. nihil valentibus Heſ. 1, 970. i. 988. m. et Suid. 1, 568. m. 580. m., nec Z. ad Vig. aut L. Ern., ubi nec in compoſ. praepoſitionibus Nr. 17. v. διὰ illa Bg. eſt. Tum Sch. cum P. in σπ. partim, poſt „quum ſtrinxiſſent *gladios*“ quo Lat. utitur aliunde etiam Stp. Th., cf. Bud. C. 433, 29. ſqq. Poſſ. Call. Ind. Sb. it. ej. Di. H. T. 1. R. Or. V. 8. Lyc. Ael. V. h. Diod. S. Hom. Ern. ſed ſine Ind. Herodt. 237, 1. L. N. T. Heſ. 1, 1464. i. 2, 1243. i., tum paſſ. Diod. S. et Xen. Cyr. Z., ſed in alios uſus de med. Lyc. Suid. 3, 361. e., de act. 1, 871. i., ſed Indd. Hom. Call. Lyc. Long. Mor. Luc. et Abr. ad Aeſch. T. 1., proprie ut hic ſit ellipſis, v. c. ἐκ τοῦ κολεοῦ, ut Stp. Th. comparabat Lat. *educere* e *vagina*, tacentibus L. Boſ., et lib. de V. med., cum hic in utr. v. queat valere vis med., pro in ſuum uſum, quo et ſpectat Stp. antea pron. poſſeſſ. *ſuas*.

τῷ δὲ παρ.) Bg. diſcedit a P. in artic. per pron., (e τῷ faciens τούτῳ, et hinc relativ. ᾧ, oppreſſo δὲ,) tum in ſeveriore ordine ſubſt. τοῦ ἔργ. intra duo adi., denique in Lat. ad adi. παρ., quod cum altero copulatum affert Stp. Th. modo ex Iſocr., in neutris cum artic. pro ſubſt. praeeuntibus Thuc. et Dem., cf. Luc. cum ſubſt. al.

οἱ ἐν τ. β. ὑπ.) Hi ſunt nempe, qui itidem ac milites alieno erant erga principem animo. Καισαρείους vocat Dio, qui ſub Commodo fuerant in aula; ex quibus licet quosdam vendiderit Pertinax, poſtea tamen ex venditis aliquos reduxit in aulam, magno ſuo malo. *Boecl.*

Dionis locus eſt 1231, 8. ſqq. Xiph. S. 389, 42., cf. ſupra 2, 4, 9., intelligente Caſ. ad Capit. in Pert. c. 11. m. T. 1. p. 561. b. N. 2. *aulicos* cum lib. Schott. p. 18. e., ſed Sb. Ind. v. Καισ. *miniſtros* ſ. *libertos* aulae *Caeſareae*, fere cum Bg., per variationem a Noſtro expreſſos pro 1. 6, 2. i. τινὲς τῶν ἐπὶ τῆς αὐλῆς οἰκετῶν, et pro ſimpl. τῶν θεραπόντων ib. §. 22. et οἰκέταις 2, 1, 2. m., et hic diſtinguendos a militibus cubicularis e genere Praetorianorum 1, 12, 8. e., ob adiunctum ſq. ἄνοπλοι, (pro quo ap. Dion. l. l. ἄοπλοι.) niſi capias de militibus, nulla, praeter gladium a latere, arma habentibus, quales et hodie miniſtri ſunt ap. milites magni loci ordinisque, ſi forte illuc reſpiciat P., Noſtro illos definiente amplius in ſqq. per cuſtodiam iis demandatam ad ianuas; unde Xiph. S. 390, 42. οὔτε γὰρ τῶν ϲυϲρατιωτῶν τις αὐτοὺς εἷρξε, καὶ οἱ πυλωροὶ οἵ τε ἄλλοι Καισάρειοι οὐχ ὅτι τὶ συνέκλεισαν, ἀλλὰ καὶ πάντα ἁπλῶς προσανέῳξαν, nec *enim*

θέντες, ὀλίγοι τὲ [f] πρὸς πολλοὺς καὶ ἄνοπλοι πρὸς ὡπλισμένους, οὐκ ἔμενον [g], ἀλλ᾽ ἕκαστος, ἣν ἐγκεχείριστο φρου-

ci adverſus plures et inermes adverſus armatos non durarunt, ſed quisque relicta ſtatione ſibi demandata

f) M. Ba. et Vi. iterum ſine τὲ, v. N. g) Hic in M. Ba. punctum, ut in Ox colon, variantibus edd. etiam in ſq. membro, A. 1. ἀλλ᾽ ἕκαστος ἣν ἐκεχείριστο φρουρὰν λιπὼν, ἢ λ., quod mendum in v. retinuit B. 2. R., una cum commate poſt λ., quod ſolum et in Stp. rel., at ἀλλ᾽ ἕκαστος, ἣν ἐκεχείριστο, φρουρὰν λιπὼν, ἢ λ. B. 2. L. cum Pat., tum ἀλλ᾽ ἕκαστος, ἣν ἐγκεχείριστο φρουρὰν λιπὼν, ἢ λ. Ox., ſed Ed. ἀλλ᾽ ἕκαστος, ἣν ἐγκεχείριστο φρουρὰν λιπὼν, ἢ λ., denique A. 2. καὶ ἀλλ᾽ ἕκαστος ἣν ἐκεχείριστο φρουρὰν λιπὼν, ἢ λ., quae ſervavit B. 1. L., praeter καὶ reiectum, aliter peccante ſimul et cum ſenſu nullo B. 1. R. ἀλλ᾽ ὡς ἕκαστος ἦν, ἐκεχείριστο φρουρὰν λιπὼν, ἢ λ. v. N.

ab *aliis* militibus *prohibiti* ſunt, *ianitores* que *et* reliqui *Caeſariani* non *modo* non *clauſerunt* portas, *ſed* etiam *aditus* omnes *pateſecerunt*, ubi στρ. ſint Praetorianorum pars, non ſimul in palatium irruens, in caſtris que remanens, ſed πυλωροὶ pars Praetorianorum, iam in aula verſans, et excubias ad ianuas agens, (a Noſtroque nominata duabus a partibus, tum in οἱ ἐν τῇ βασ. ὑπ., tum in ſqq. ἕκαστος — λιπὼν,) denique οἱ ἄλλοι Καισ. miniſtri famulique imperatoris non e genere militum; ob ſq. aliud particip. ταρ. Noſtro omittente participium ὄντες in οἱ ἐν — ὑπηρ. formula cum artic. et praep., ubi Bg. brevior per ſubſt. concretum, οἱ βασίλειοι ὑπηρέται, pro ſeveris, *qui* in *imperatorio* miniſterio *erant*, ignorante formulam Stp. Th. cum Indd., forſan ex analogia tantum a Noſtro factam, cf. R. Or. V. 4. Dem. Iſ. Pan. Mor. Luc. Diod. S.; Anglis ap. Heyn. H. 4, 1030. e. partim cum Sb. facientibus, *indem* des *Kaiſers* Freygelaſsne *und* Beamte *entweder davon gelaufen waren* rel., forſan e Capit. loco, ad ſq. λιπὼν afferendo, uſis illo Vern. *Beamte*, qui hodie intelliguntur de iis, qui ſunt in munere et officio publico, nec clare hic a Noſtro deſcribuntur, ſed, quod dicebam, potius milites aulae, quam Capit. l. l. *aulicum famulitium*, i. aulici famuli, cf. 1, 6, 2. Caeterum retinet Bg. ſeverius, quam P., ordinem interiecti in medium nominativi, pro οἱ δ᾽ ἐν τῇ β. ὑπ. ταρ. τῷ παραδ. λ.

ὀλίγοι λ.) Admodum familiaris eſt Herodiano haec verborum ſeries, v. infra c. 13. bis, ſupra 1, 12. et alibi paſſim. *Stroth.*

In componendis quidem oppoſitis, cf. 1, 12, 13. et Ind.; per variationem hic Noſtro addente prima ὀλ. πρ. π., (cf. Xen. Cyr. Z. 2, 1, 8. οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν λ.) ubi Bg. ſeverior, quam P., quoad praep., ſed in π. fere ex illo, cf. G. Th. Nr. 3) „*plures*, pro multi" ex eodem que τὲ neglecto, quod hic in Mss. non aeque excidere potuit, quam §. pr. e., ſed liberius a Gloſſatore eiectum ſit iterum; in nominativis Noſtro opprimente rurſus particip. ὄντες, hic ad celandam comparis artem, et per neglectam aliqua parte concinnitatem, dum *duae* ponuntur cauſae, quare aulici non manſerint, quia erant territi, et quia erant pauci inermesque, vel *tres* cauſae, territi — pauci — inermes, ubi in ſecundo membro copula τὲ ſane interdum omittitur; in ἔμ. Sch. reddente fere cum P. „*non* reſiſtere *audebant*" ſed plane Stp. Th. 2, 877. G. e. ſub notione, qua „in bello, (cuius et hic eſt genus aliquod,) μένειν τινὰ dr.,

ξαν, λιπὼν, ἢ ἐπὶ τῇ αὐλείῳ, vel ad atrii ianuam vel ad
ἢ ἐπὶ ταῖς λοιπαῖς εἰσόδοις, caeteros aditus, fugiebat.
ἔφευγον. ὀλίγοι δέ τινες τῶν 5. Pauci tamen quidam ex

qui, in ſtatione et loco ſuo manens, cum expectat, ſuſtinet et excipit irruentem" at ſine Lat. Bg., quo de v. 1, 12, 17. e.

λιπὼν) Intelligo λιπὼν, ἣν ἐγκ. φρουρὰν ἢ ἐ. τ. ἀ. *Steph.* quomodo rectionem etiam Bg. oſtendit, fere e Sb. ad P. Vs., a qua ratione pendet etiam, quam ſecuti nos ſumus huius loci diſtinctionem, ubi exquiſite accuſ. adiungitur priori v. et pron. relat., non ſequenti, ut hic, λ., quocum cohaeret φρ. ex ordine ſevero, λιπ. φρουρὰν, ἣν ἐγκ., unde diſtinctio edd. B. 2. L. et Pat. toleranda, quae tamen vulgaris eſt; alteram rationem, quam nos deinceps ſervabimus ſemper, noſcentibus et Lat. ſcriptoribus, et hic caſibus ſqq. cum praep. pendentibus non modo a ſubſt. φ., quod Stp. voluerit, ſed aeque a v. ἐγκ., quod, ſervato ordine etiam Gr., redditurus eram per formulam, *quam* demandatam *habuerat* cuſtodiam, *relinquens*, ſ. *relicta*, ut ipſe Bg. 2, 1, 11. et hic Sch. „*habuerat* demandatam *ſtationem*" huc reſpiciente Stp. Th. 4, 451. C. e. ſine Vs., ſed aliunde per formulam eandem, et per Lat. Bg., tum Leisn. in m. Ox. „O. M. V. 4. p. 291." ad augmentum ſimplex pertinente, quo de ibi hinc quoque agitur. Sed in v. φρ. (ubi Bg. e P.) tenet Stp. Th. 2, 1500. G. per ſimilem locum „φ. *cuſtodia*, — de ipſo loco aut ſtatione, — Philoſtr. τί δὲ τὴν φρ. ἐξελίπετε; *cur* ſtationem *et* cuſtodiam *deſeruiſtis*" qua in vi ſane hic quoque capias, referens ad λ., quanquam et de cura et actu, copulans cum v. ἐγκ., item cum ſq. praep. Porro Sch., poſt Vs. ad 2, 1, 5. „ἀ., ſubaudi θύρα" quod ſubſt. hic Noſter per variationem oppreſſit, niſi, per tranſitum ſubitum ad alium numerum, cogitavit e ſq. εἰσόδῳ, quocum et alibi adi. αὐλ. Noſter coniungit; ut ad l. l. non recte errorem putarit hic eſſe Stp., qui in Th. ſupplet ad v. αὐλ. modo illud Sch., cf. L. Boſ. Ell. p. 148. e. aliunde, et l. l. ſupra ex Heſ. et Suid., it. ex iisdem Schol. ad Ariſt. Pac. v. 982. cum Ind. Kuſt., Luc. 2, 524. N. 13. 3, 314. N. 93. p. 322. N. 66. Theocr. id 15, 43. Phil. in Flacc. p. 757. A. e. 765. C. m. Ioſ. 2, 212. ſ. 5. e. cum N. Sed Sch. deſerto P. „εἰσ. *foribus*" quae cum adiuncto λοιπ. intelligentur aut publicae, aut ſecretiores, ſed magis poſteriores, ob iam pr. αὐλ., cf. 4, 1, 8. ſq., Bg. perimente ſyntheſin in v. ἐφ. plur., ad ſing. ἐκ. adi. collectivi relato, cf. Poſſ. Synt. p. 68. e., ſed in rem conſentiente Capit. in Pert. c. 11. e. T. 1. p. 562. m., *et* Electus *quidem* confoſſis *duobus* cum *eodem* periit: *reliqui* autem *cubicularii* palatini — *diffugerunt*, unde, ut ad pr. οἱ — ὑπηρ. N. Boecl. e Salm. N., ſic et fluxere hic Latt. P., ſed ut Capit. videatur cum numero cubiculariorum plurium inducere etiam diverſitatem eius muneris, quod adminiſtrarint alii honeſtiores, qualis Electus, cf. ſupra 1, 16, 12., alii viliores, ap. Cap. *reliqui* nominati; quod quidem genus ſecundum potius ap. Noſtrum hic definierim e pr. οἱ — ὑπηρ., quam e ſubſt. φρ., quod latius patet, atque ad honeſtiores aeque, cf. 1, 12, 8. e. item adeo ad Praetorianos ex hoc genere, cf. ſupra §. 1.

ὀλίγοι) Ad Dion. C. 1232, 45. Xiph. S. 390, 28. οὐδὲ ἔγνω πρότερον προσιόντας ὁ Περτίναξ αὐτοὺς, πρὶν ἄνω γενέσθαι. τότε δὲ ἡ γυνὴ αὐτοῦ εἰσδραμοῦσα ἐμήνυσεν αὐτῷ τὸ γενόμενον, Fabr. N. §. 59. modo ſic „Herodianus affert amicos nunciantes" ut ad Capit. l. l. p. 561. i. N. Caſ. b. 1. „nun-

εὐνοούντων, διαγγείλαντες τῷ Περτίνακι τὴν ἔφοδον, συνεβούλευον φυγεῖν, τῇ τε τοῦ δήμου βοηθείᾳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. ὁ δὲ, καὶ τοῖς συμβουλεύουσιν αὐτῷ πρὸς τὸ παρὸν ὠφέλιμα [h] μὴ πεισθεὶς,

benevolis nunciantes Pertinaci incurſionem, ſuadebant, ut fugeret, populique auxi-
6. lio ſe committeret. Ille autem ſuadentibus in praeſens utilia non obſecutus,

h) ὠφίλημα mendoſe A. al.

ciatum eſt —. Dio ait ab uxore, Herodi. ab amicis" non compoſita re ſic, ut amici per uxorem nunciarint, vel ſimul cum illa; Bg ducente e P. Lat. in δὲ et gen. τ. εὐν. per praep. in τιν., quod pron. cum adi. ὀλ. hic non cum illo omittit, ſed tamen ad v. εὐν. (ubi P. per gradum altiorem) dat. pron. αὐτῷ, quo ſine hic Noſter ſcribit iterum, ſed ſequente dat. nominis propr. ipſius in alio v., aeque praeponendi, cf. 1, 13, 2. i. In ſq. v. διαγγ. Bg. partim e P., qui ad τ. ἐφ. addiderat *militum* gen., e ſuppleto pron. αὐτῶν a remotiori οἱ δορυφόροι §. 1. i., quo et reſpexit Sch. „ἐφ. *invaſionem* militum" quod Lat. neutrum eſt ap. Stp. Th., in ſq. v. σ. Noſtro iterum opprimente dat. perſ. αὐτῷ, (ſecus ac §. ſq., ubi nec in verbo variat,) et, deſerto P., reddente Sch. cum Bg. in ſubſt. β., pro quo Sb. Ind. in v. ἐπ. „*dare ſe* tutelae *populi*" non aliunde prolata formula, et a Stp. Th. plane ignorata, it. ab Indd., cf. in vulgarem ſubſt. βοηθ. notionem, praeter L. N. T. Schw., Thuc. R. Or. V. 8. Din. Dem. Dion. H S. T. 1. Diod. S. Fa. Aeſ., at in peculiarem de navi Kypk. T. 2. it. pro ἔφοδος Palm. Ex. in A. Gr. p. 50. e. Abr. Dl. Th. p. 291. e., ut fortaſſis hic ſit Lat. quid, etſi G. Th. tacente phraſin Sb. et Bg., in cuius v. modo affinia quaedam 1051, 93. 96., tropo remoto ut ſit, ſinere ac flagitare, ut ſibi populus auxilium tutelamque praeſtet, prodire in publicum et privati alicuius domum, populoque concitato atque convocato, expectare inde auxilium, quorum unum modo P. expreſſit ſtatim.

καὶ τοῖς) Videtur otioſa hic eſſe καὶ particula. *Steph.* Forte ὁ δὲ, καίτοι συμβ., *quanquam* ſuadentibus. *Reisk.* V. quae ad finem capitis notantur. *Boeck.*

Sic Leisn. in m. Ox. „forte καίτοι, (et in m. M. Bg.) lege pro καὶ τοῖς hic καίτοι, *quamvis*" at Sch. „Stp. otioſum eſt καὶ: ſed minus recte. Pol. *tametſi*" quod aliquem ſane deducat ad illud Rsk., cum καὶ, ſaepe depravatum aliunde, nec in hoc contextu valens pro *etſi* aut *vel*, (quia ſolum ſtat ante particip. perſ., non praemiſſo caſu aliquo perſ.,) potuerit alteram ſui τοι partem amiſiſſe a ſq. τοῖς ſimili; quanquam P. libere iterum ſic reſolverit particip. πεισθ., quocum ſuam particulam illam copulat, non vero cum τοῖς σ, ubi nec quis neceſſario requirit illam partic., nec Noſter addit in ſimillimo loco 7, 2, 13., hic modo varians per adi. unum ſyn. ὠφ. et aliud verbi tempus, tum addito ad particip. articulo τοῖς, e cuius loci propoſita emendatione hic pro καὶ legerim οὐ, ut iterum copulentur οὐ τοῖς — μὴ πεισθ. negativae duae, quanquam hic divulſae a ſe longius, cuius generis exempla ſunt et ap. Abreſch. et Dawes. ad l. l., inclinante Bg. haud dubie in partes Stp., ut omiſerit καὶ, quod

ἀπρεπῆ δὲ [i] καὶ ἀνελεύθερα, βασιλείας τε ἀνάξια καὶ τῶν προβεβιωμένων αὐτῷ καὶ προπεπραγμένων νομίσας, φεύγειν μὲν ἢ λαθεῖν οὐκ ἠθέλησεν [k],

ſed indecora et illiberalia imperioque indigna et vita anteacta rebusque geſtis haec arbitratus, fugere quidem aut latere noluit: verum

i) In M. Ba. δὲ abeſt. *Mart.* v. N. k) Hoc noſtrum comma fuit in B. 2. pro rel. puncto, aut colo Stp. al. cum Bg. M.

et facit in pron. dat. α., ſeverus in ordine formulae πρ. τ. κ., ad laevitatem a Noſtro praemiſſae, locandae illius proprie poſt adi. ὠφ., quocum ignorat praep. iſtam Stp. Th., cf. tamen L. N. T., et in aliam rectionem lad. Ael. V. h. Luc. Aeſch. Fi. Plut. et Fa. Aeſ. Hſ.; neſciente Stp. Th. etiam in v. πειϑ. Bg. compoſ., ſed Sch. „π. αὐτοῖς, credendum illis ratus" deſerto P. etiam,

ἀπρεπῆ δὲ) Ms. δὲ, ante proximum καὶ omiſſum, cum rel. Mss. refert etiam P. in obliquo ſuo *tamen*, ad eius *tametſi* pertinente, cum vulg. δὲ referatur ad pr. neg. μὴ, pro ἀλλὰ, adhibitum quoque a Noſtro in loco ſimili 2, 2, 13., et hic §. e. repetitum per variationem in οὐ — δὲ, quam rem non tulerit librarii ingenium; niſi δὲ a pr. πῆ ſimili excidit; quo utr. facto exiſtit periodi per participia ratio haec, ut apodoſis φευγ. — οὐκ ἠϑ. habeat praemiſſum membrum α. — νομ. per particip. in notione cauſae, cum in vulg. lectione apodoſis eadem inſtructa ſit duabus enunciationibus, iunctis per μὴ et δὲ adverſativas, ſed per particip. diverſae notionis aut eiusdem, quoad primum μὴ πειϑ. continet vel modum, vel cauſam; quam utr. notionem celes iſtis Lat. *quum* et *dum* particul.; copulante Noſtro iterum ſyn. adi., ſic, ut pr. ἀπρ. per ſq. tertium explicetur membrum, ubi duo pr. tenent genus et ſpeciem, quatenus indecentia quaedam ſunt univerſe et aliis de cauſis, ſed quaedam in perſ., liberaliter educata ac ſentiente, nec magnum, fortem et intrepidum animum arguunt; dum Bg. cum Sch. in adi. primis duobus numerum Gr. ſervat, ſed Lat. e P., quorum illud in ἀνελ. (ap. G. Th. etiam in Bg.) pauperrimus Stp. Th. habet cum diſerto *indecens* ſyn., cf. Ind. Xen. Pol. et Mem. S.; reſpiciente Noſtro ad 2, 1, 18., ſed per variationem in additis προπεπρ., ubi brevior P., et hinc Sch. ſimplic. *anteacta*, ſubſt. eiusdem omiſſo, ſed Bg. per formulam adi. et ſubſt., non tam cogitans, credo, bellicas eius res, fortiter ac ſine timore periculi geſtas, quam etiam ſimul civiles, cum ſimili animo peractas, negligens hic, ſecus ac ibi, pron. dat. α., facile exprimendum per *ſua* ſ. *ipſius*, et contra addens pron. neutr. αὐτὰ ſ. ἐκεῖνα, quae ſuaſiſſent benevoli §. pr., et mox a Noſtro repetita, ſed variando iterum per adiunctum λαϑ., conſentiente partim Dione ſ. Xiph. 1232, 55. S. 390, 30. μαϑὼν οὖν ταῦτ' ἐκεῖνος, πρᾶγμα εἴτ' οὖν γενναῖον, εἴτε ἀνόητον, εἴϑ' ὅπως τὶς αὐτὸ ὀνομάσαι ἐϑέλει, ἔπραξε. ξυνηϑεὶς γὰρ — κατακρυϑῆναί γε καὶ διαφυγεῖν ποι, λ., variante Noſtro in ſq. λαϑ. οὐκ ἠϑ. partim cum 1, 14, 14. m. Caeterum in viciniori hic μὲν et δὲ relato commata placuit nobis, in primis cum nominativus ὁ ſuperior etiam ad ſq. membrum pertineat. Alioqui poſt diſtinctionem maiorem repetendum ſit ex illo ὁ ſyn. pron. αὐτὸς ad enunciationem ſq., cui nunc quidem adhuc numerum §. novae reliquimus.

ὁμόσε δὲ χωρήσας [l] τῷ πράγματι, προῆλθεν [m], ὡς διαλεξόμενος αὐτοῖς, ἐλπίσας, πείσειν τε αὐτοὺς, καὶ παύσειν τῆς ἀλόγου εἰς τὸ παρὸν [n] ὁρμῆς.

7. obviam eundo ei rei, prodiit tanquam verba facturus apud ipsos, sperans se persuasurum, et eos aversurum in praesens a coeco impe-

l) χωρίσας B. 2. et Par. 1. mendose. m) Nostrum hic comma, it. mox post αὐτ. pro colo Stp. rel. n) In tribus Mss. desunt εἰς τὸ παρὸν, v. N.

ὁμόσε) Ὁμ. χωρεῖν τῷ κινδύνῳ, obiicere se periculo, v. Vig. p. 253. (ed. Z. 318. m. Nr. 9.) Photius in Lex. ap. Cler. ad Menandr. in Ind., ὁμ. ἰέναι, ἀντὶ τοῦ παραβάλλεσθαι. Pol. vertit *occurrere periculo*. Non male. Πρᾶγμα enim saepe molestiam, periculum, significat. *Leisn.*

Sch. „χ. offerens *se* isti *periculo*, (dux forte Bg. in artic. per pron.) ὁμ. offerens *se* periculo, *obviam* se *dans* illi *per.*" primam Lat. formulam ducens e Sb. Ind. v. ὁ., ubi cum Bg. aliunde Stp. Th., sed in v. χ. 4, 670. G. m. cum P. hinc, ubi tropice dr. rem illam subire, suscipere, pati velle fortiter atque intrepide, ut §. sq. subiiciatur expositio amplior, cf. Ind. Bud. C., Schol. Thuc., (cui add. p. 136. ult. 151, 66.) Dem. Xen. Hell. Ἀνβ. Cyr. et Pol. Z., Ael. V. h. Polb. Dion. C., Suid. Hes. cum N. Harpocr. p. 263. m. Tim. L. p. 138. cum N., Eur. Or. vs. 919. cum Schol., sed de Lat. Cort. ad Sall. Iug. 5, 1. e., et sine explic. G. Th. Ind. Liv. Ern. et Iust., ut τῷ πρ. quoque capias universe, respiciens ad §. 6. m. τὴν ἔφοδον. In sq. v. πρ. (quod Noster, hic absolute ponens, §. sq. plene dat ad variandum) Bg. severior, quam P., qui neglexit et sqq., non item Sch. „δ. *collocuturus* cum *ipsis*" ubi Bg. liberior, quam 1, 5, 1. e., sed Noster in pron. α. spectat remotius nomen §. 1. i., cum subito simul transitu a re τῷ πρ. ad persf., quae tamen in illa re etiam latent.

ἐλπίσας) Sic Dio C. 1232, 59. S. 390, 39. ἐλπίσας δὲ καταπλήξειν αὐτοὺς ὀφθεὶς, καὶ πείσειν ἀκουσθεὶς, ἀπήντησε τοῖς προσιοῦσιν, ἐν τῇ σκιᾷ ἤδη οὖσιν, cf. Capit. c. 11. T. 1. p. 562. i., e P. vertente Bg. v. ἐ. per praes. iterum, sed de suo addente pron. ἑαυτὸν in v. π., ubi Sch. plenius „*persuasurum* illis *esse*, quae *vellet*" quem pers. pron. casum Bg. hic removens, exhibet in sq. v., ubi sane repetendus e pr. et est quaedam explic. prioris v. πεισ., quod hic ceperim universe, pro in suas partes trahere oratione et sibi placatos reddere, cf. Stp. ad m. P.

εἰς τ. π.) Haec non extant in Cod.; et recte quidem, ut videtur. Namque sensum turbant tria haec vocabula, et saltem, si vel maxime genuina sint, transposita esse puto. *Stroth.*

Habuisse illa et P. in Cod. suo, patet, et eodem loco etiam, cum posuerit „*furentes* in *praesens* animos *placaturum*" post v. suum, quod oblique inest in Gr. subst. ὁρ., intra quod et adi. Noster posuerit ex imitione quadam Dem. 297, 3. τῆς μὲν εἰς τ. π. τιμῆς λ, et ad variandum cum §. 3. m. per additionem, quam nec respuit Stp. ad m. P. it. in Th. 2, 1446. G. e. cum P., nec Bg., nec contextus aut res ipsa, cum formula ista, sic locata, inter adi. et subst., proprie sit pro adi. et ipsa, atque adeo pro τῆς παρούσης, quod incommodum cum alio adi. mutare solent elegantes scriptores in syn. formulam, cumque impetus ille insanus

καὶ δὴ τοῦ δωματίου προελθὼν, 8. tu. Atque etiam cubiculo ὑπαντώμενος αὐτοῖς, πυνθάνεσθαί τε ἐπειρᾶτο τὰς αἰτίας

egressus, occurrens ipsis quaerere conabatur causas subiti

inciderit in mentes illorum nondum antea, et incidere potuerit tantum hoc praesenti tempore, postea opprimendus, et in tota dicendi ratione sit ellipsis non modo vulgaris illa subst., μέρος τοῦ χρόνου, sed etiam participii, v. c. ἐμπεσούσης, γενομένης ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν, caeco impetu, qui in praesenti occuparat illorum animos, quem desiturum sperabat Pertinax pro bonitate sua et secundum superiora e Dione; ut adeo nec a pers. alienum sit adiunctum illud, qua de agitur; sicut nemo dixerit caussam, unde assuta sint ista, eoque ordine, tam illo exquisito: sed contra credibile est, librarium offensum esse Nostri negligentia quadam, repetentis pro §. 6. i. πρὸς τὸ π. formulam, sed cum varietate et in praep. et in loco, quem mutare voluerint etiam Stp. et Bg., praeponendo et ad verbum πυνθ. potius trahendo, quod tandem redit eodem; tangente leviter formulam Stp. Th. 1, 1134. G. i., repertam praeterea sine Ind. ap. Dem. 131, 6., sed in R. Or. V. 8. And., ut tamen in textu ipso non compareret, et Plut. Krg., reddente Sch. partim e P. ,,ἀλλ. *furentis* impetus *animi*, π. absterriturum *esse* a *tumultu*" ubi cum Bg. respicit ellipsin praep. ἐκ s. ἀπὸ, a qua pendet gen., etiam fatente Stp. Th. aliunde, sed sine Latt. Sch. et Bg., et L. Bos. tantum de medio, cf. de act. Ind. Dem., cui add. per Nostri fut. 409, 14., Xen. Bach. Cyr. Mem. S., Aeich. Fi. Is. Pan. Mor. p. 41. m. et Hom., sed cum diserta praep. ἐκ Kypk. T. 2. et cum ἀπὸ L. N. T. et Xen. Pol. Z., sed cum gen. rei solo Hesd. R. Or. V. 7. Ant. Fa. Ael., et simul cum acc. rei Hom. Orph., sed solo cum acc. rei ib., Aesch. Fi. et ad Xen. M. S. 4, 2, 17. Ern. et Hdb., ut cum acc. pers. Hom. Aesch. Fi. Ael. V. h. D'Orv. Ch. Is. Pan. Mor. p. 93. m., it. absolute Hom. Thuc., et varie Luc. Harl. Chr. poet. Poll. Synt. p. 82. m., ut de re cum gen. rei Hom. ex Ἰλ. δ', 191., denique de pass., etiam pro med., ib. Callim. R. Or. V. 6. et 8. And. Dion. H. S. T. utr. Hs. Plut. et Fa. Aes.

καὶ δὴ) De nostra ratione, v. 1, 2, 9. i. 1, 10, 10. e., particulae duae sunt *et igitur* s. *atque adeo*, quibus reditus sit ad pr. §. v. προελθ., in δὴ notione nobiscum faciente P., sed καὶ opprimente cum aliis, quibuscum Bg. liberior, cf. l. l. et Stp. Th. 2, 8. C e. (it. Ind. Dev. et Vig. cum Hoog. Op.) sed in v. sq. ὑπ. hinc sine Vs. e Bud. C. 964, 42., tum in v. πυνθ. aliunde cum Bg. (e P. ap. G. Th. Nr. 4. cum Gr. compos. ἐκπυνθ.) qui ex P. etiam reddit subst. ὁρμ., notione per adi. assumta secundaria, quae per se non inest in subst., cum adi. diserte sit cum eo 1, 6, 8. τὰς αἰτίας τῆς αἰφνιδίου ὁρμ., eodem tamen inclinante Stp. Th. aliunde 2, 1458. F. e. una cum L. Ern. At in sq. ἐπεχ. (ubi Lat. Bg. caret Stp. Th.) Noster quodammodo cum pr. v. ἐπειρ. variat, et copiam syn. ostendit, (unde P. unum modo Lat. verbum exprimit,) hic ut non sit in periphrasi verbi, per inf. adiuncti, sed valere queat vis conandi atque incipiendi, cf. L. N. T. et Obs. ad Luc. init., etiam Krb. et Loesn., tacente Ind. Dem. ex 67, 25. 164, 16. 169, 26. etc. it. Phil. in Flacc. p. 762. E. e. τὴν αἰτίαν τῆς ἀκρίτου καὶ αἰφνιδίου μανίας καὶ λύπης πυνθάνεσθαι, scitari *causam* rel.

τῆς [o] ὁρμῆς, πείθειν τε ἐπε-χείρει [p], μὴ ἐνθουσιᾶν [q], μέ-

motus, et perſuadere incepta-bat, ne furerent, manens

o) τῆς omittunt B. 1. p) ἐπεχώρει B. 1. R., ſed in M. Ba. poſt ἐπ. vulg. colon. q) M. Ba. μὴ ἐνθουσιασμένῳ, ἀλλὰ καὶ τ., ſed M. Ve. tantum ἐνθουσιασμένῳ, ut M. Vi. ἐνθουσιασμένων, tum ἐνθουσιασμένος, ſic cum commate A. B. 1. et Pat., ſed cum puncto B. 2. L., cum colo Ox. 2., et ſine diſtinctione B. 2. R. 1. denique ἐνθουσιασμένως cum colo Ox. 1., cum commate Ed., at ſine diſtinctione Stp. rel., ſed ἐνθουσιασμένως ἀλλὰ καὶ τ. Ing., v. N.

μὴ ἐνθουσιασμένως) Legitur etiam ἐνθουσιασμένος. Videtur autem ante καὶ addenda eſſe particula ἀλλά. *Steph.* Graeca hic emendo notabiliter. *Bergl.* Legit ergo Bg. μὴ ἐνθουσιάσαι, μένων κ. τ. Ad m. Ms. Bg. *Leisn.* Bg. ſic vertit, quaſi legendum putet, μὴ ἐνθουσιάσαι, μένων κ. τ. Quae emendatio haud diſplicet. Τὸ ἐνθουσιᾶν pro furere eſt ap. Aelian. 5, 2. In Vol. *Idem.* Forte μὴ ἐνθουσιᾶν, μένων κ. λ. conabatur *ipſis* perſuadere, *ut* nollent *furere* ſ. *bacchari*, manens *etiam* tunc *in* —. *Reisk.* Recte ſe habet recepta lectio ἐνθουσιασμένως. niſi malis ἐνθουσιασμένος. In Cod. exſtat ἐνθουσιασμένῳ. *Stroth.*

Sch. „ἐνθουσιασμένος, al. ἐνθουσιασμένως, adv. Pol. *attonitus periculo*, vel *furens*. Opponitur enim ei ἐν σωφρ. σχ. *in* moderato *habitu*, — σχ. *habitu* oris *gravi*“ partim cum P., adv. retinente Sb., ut in textu ſine N., ſic in Ind. ſine Vs., ſed contra proferente hinc e P., praeter omiſſum ſubſt. *periculo*, Stp. Th. 1, 1532. C. e. „dr. paſſive quoque ἐνθουσιασμένος, pro ἐνθουσιάζων. — Herodi. l. 2. μὴ ἐνθουσιασμένος, καὶ τ.“ non modo ſic e P. notione iterum conſtituta, ſed etiam per aliam, quam in ed., lectionem, quae vulg. tamen utr. eſt ab h. l. aliena, ſive bono ſenſu accepta, pro vehementer cupere et tractare aliquid, cf. Ind. Plut. Krb., ſive malo cum Sch., ubi ſane μὴ praemiſſum requirat oppoſitum ἀλλὰ, ab Ing. receptum e Stp. nutu, eademque mente, cum ſeries laboraret, inſertum a Gloſſatore Ms. Ba., cuius reliqua lectio in dat. orta eſt e lapſu in iota poſtſcripto et ν, quod ſervavit M. Vi., ſicut in rel. lectionibus confuſa ſunt ο et ω, it. ς et ν, ut alias; unde tamen, in primis e lect. M. Vi., facile vera reperiri poteſt illa Rsk., haud dubie et a Bg. cogitata, a nobisque dudum ſcripta, ut in qua nihil eſt, quam vetus ſeries una et vocum copulatio vicinior, et confuſio in ν et ς, atque adeo leviſſima medicina unius litterae, quod ſecus eſt in altera Leisn., etiam in m. Ox. ſcripta, ubi plures litterae non ſunt in vulg. ductu, caeterum ſenſus idem; ut ἐνθ. pertinet ad milites potius maloque ſenſu, quo ſemper dr. ap. Noſtrum, cf. Ind. Xen. Cyr. Ael. V. h. Diod. S., it. in alium uſum ib. it. Luc. Dion. H. S. T. 2. Long. Mor. Heſ. 1, 1227. m. N. 7. p. 1240. m., non coll. Suid. 1, 741. i. et 748. m., ut de ſubſt. ἐνθουσιασμὸς in partem bonam Ind. Polb., non reperto Stp. illo paſſ., pro med. ſane accipiendo, ſed ut nemo id nunc requirat amplius poſt Bg. coniecturam, cum et in ſqq. Noſter ſatis pro Pertinacis tranquillitate dixerit, ubi Bg. liberior ordo in κ. τ., a Rsk. ſervatus ad ſenſum, pro ſevero *et tunc*; patente, credo, σχ. latius, ut dicatur de animo et corpore ſimul, et utriusque ratione, conditione ac natura, priorisque motus et ſenſus in voluntate ſignet, ſed poſterioris vultum, i. e. frontem ac genas, tum vocem et geſtus, in capite non demiſſo, manibus non iactatis et corpore non concuſſo; unde mox tria v. v. ſubiiciuntur confirmandi cauſa, quorum primum κατεπτ. pertineat ad animum maxime, ſed καταδ. ad cor-

νων καὶ τότε ἐν σώφρονι καὶ σεμ-νῷ [r] σχήματι, καὶ τηρῶν τὸ τοῦ βασιλέως ἀξίωμα [f], οὐδέν τι κατεπτηχότος, οὐδὲ καταδει-λιῶντος [t] καὶ ἱκετεύοντος σχῆμα	tunc etiam in modesto et honesto statu ac servans imperatoris dignitatem, nullam consternati aut extimescentis ac supplicis speciem prae se

r) M. Ba. et Vi. σεμνῷ τῷ σχημ. v. N. f) M. Ba. colon hic. t) Mss. tres ἀποδειλ. v. N.

pus universe, et ἱκ. ad vocem; consentiuntque adiuncta substantivo σχ. adi. duo, sive ut syn., cf. 1, 6, 1. e., sive pro diversis, ut σωφρ. sit tenens modum iustum et legitimum et dignum sapiente, atque adeo sedatus placatusque, sed σεμν. constans et immotus; denique ut Mss. adiunctus artic. possit a pr. simili νῷ syllaba excidisse, sed et venisse a sapientia Glossatoris, effecturi elegantiam illam in artic., intra adi. et subst. posito, qui tamen ap. Nostrum non reperitur in illis adi. cum subst. aliquo.

τηρῶν) P. deserit Bg., ubi ceperim ἀξ. pro decoro, animo et factis dignis imperatore et magna persona, summaque in civitate, qualis non ostendat timorem, sed fortitudinem in periculis, nec se demittat ad preces ap. subiectos, quibus alioqui imperia dat; ut vel sic sequatur quaedam explic.

οὐδέν τι) Pro τὶ malim τέ. *Reisk.* qui senserit, copulam aliquam, diserte a P. in *ac nihil* monstratam, requiri in participiis, cum sq. ἔφη copulandis, cum non sustineantur a pr. quodam v. finito, et, si cum pr. τηρ. iungantur, tanquam enunciationes, modum continentes, per *dum* particul. exposita, tunc absolute ἔφη subiiciatur, praeter morem Nostri, qui semper id v. innectat orationi alienae post participp., quod et h. l. procedit, si copules ἔφη ad τηρῶν particip., et rel. sqq. sumas, quo sensu dixi, pendentibus participp. a particip. aliquo; quod, quanquam per se facile confusio inciderit in τὶ et τὲ s. ι et ε, malim tamen, cum et Mss. taceant et toleret Bg., quanquam ille, de more, pron. omittens post adi. istud neg. Ita et post ἐνδεικν. comma modo fecimus.

κατεπτηχότος) Ut observat Tayl. ad Lyc. p. 129. ed. Hauptm. (Rsk. Or. V. 4. p. 166. N. 75.) formandum secundum leges Grammaticorum fuerat καταπεπτηχότος. Sed productis ab ipso locis, in quibus syllaba απ deest, addi potest et hic locus Herodiani et ille ex 2, 12, 9. (i.) Similis syncope in ἀνακεπταμένος 2, 11, 11. et ap. Xen. Mem. S. (2, 1, 22. m.) v. D'Orv. Ch. (p. 480. e.) *Leisn.*

Cf. Poll. 3, 136. sq. cum N., mente et genibus *tremens*, it. *attonitus*, quasi per ellipsin subst. τῇ ψυχῇ, τῷ σώματι etc., pro ratione loci, ubi de hominibus et pers., ut per aliam de avibus, de quibus proprie dr., v. D'Orv. l. l. et Ern. ad Hom. Ἰλ. χ', 191. it. Lex. et Abr. An. ad Aesch. T. 2., tum in formam contractam Ind. Hes. v. καταπεπτ., it. sine Vs. Dion. H. S. T. 1. cum Abr. Dl. Th. p. 90. e., sed cum Vs. Ind. Hom. v. καταπτητ. Ael. V. h. Dion. C., et de re Dem., it. Hes. 2, 181. c. p. 197. i., non coll. Suid. 2, 274. e., cum Stp. Th. paupere, per Lat. Bg. aliunde, plane cum Sch., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. 1, 13, 8. i.

καταδειλ.) Cod. ἀποδειλ. Aegre definiri potest, utra sit vera lectio;

ἐνδεικνύμενος[u], „Τὸ μὲν ἐμὲ, „ἔφη[x], πρὸς[y] ὑμῶν ἀναιρεθῆ-

9. ferens. *Me quidem*, inquit, *a vobis occidi non*

u) M. Ve. et Vi. ἐπιδεικν. v. N., ut et de commate B. I. L. post ἐνδεικν. pro rel. edd. puncto cum M. Bg. Tum in A. cum B. inscriptio erat Ετερα Δημηγορια Περτινακος, sed in Par. Ox. et Ed. eadem cum augmento hoc, Ετ. Δ. Π. πρὸς τοὺς δορυφόρους. x) In M. Ba. ἔφη ne commatibus quidem inclusum est. *Mart.* Nempe (ἔφη) sic uncis septum in Stp. et al. y) M. Ve. πρὸ cum Lugd. mendose, v. N.

verosimile tamen est, librarium a praeced. κατεπτ. inductum ex errore scripsisse καταδ. pro ἀποδ. *Stroth.*

Contra poterit aeque dici, librarium non tulisse negligentiam quandam scriptoris in v., ab eadem praep. composito, in vicinia adhibendo, quae tamen religio sit nimia, aut illum, ut alibi, aliud compos. per glossam posuisse, ut ostenderet, quid vel Noster alibi poneret, vel alii frequentius, ut repertum ἀπ. per Indd. Xen. M. S. et Pol. Z., Luc. Polb. Dion. H. S. T. I. Dion. C. Gem. Pleth. et Plut. Krg., it. ap. Suid. 1, 251. i. ἀπεδειλία, ἐδεδίει, metuebat, *formidabat*, bene per simpl. expositum, Poll. 1, 159. 3, 137. et Thom. M. p. 91., it. ap. Loesn. Obs. p. 155. m., sed κατ. modo in Dem. Ind., prolatum a Stp. Th. cum P. Vs. tantum e Nostro, qui et hic e Dem. imitatione scripserit, cum nec confusio facile inciderit in praepp. κατὰ et ἀπὸ, quae nec aliunde notata mihi; ut potius maneat librarii ingenium, et v. utr. syn., et nostrum quoque i. q. simpl., sicuti syn. ap. Suid. 2, 254. i. καταδείσας, φοβηθεὶς, λ. *metuens*, ut Lat. Bg., plane cum Sch., etiam ap. G. Th. tantum per φοβ., adhibitum idem a Stp. Th. in nostro Gr., quanquam aptius alteri ἀπ. e praep., ut Sch. dux Bg. in rel. „ἱκ. *supplicis* habitum *prae* se *ferens*, (in particip. per subst. s. adi., ignorante hanc commoditatem Stp. Th.) σχ. *speciem* supplicantis *prae* se *fer.*" quae formula Lat. e P., per hanc regionem liberiori.

σχ. ἐνδεικν.) Una voce est σχηματιζόμενος s. προσποιούμενος, v. Hes. in σχηματιζόμενοι, (προσποιούμενοι. σχῆμα ἐπιδεικνῦντες.) Verti potest *neque* ad *extimescentis*, *neque* ad *supplicantis* similitudinem *conformatus*, cum Apul. Mil. 8. p. 156. *Leisn.* In Cod. legitur ἐπιδεικν. *Stroth.*

Quae novitas Codd. minus fuerit ab errore in praep., quanquam alibi admisso in alia causa, cf. Ind. Luc. in V. L., quam ab ingenio Glossatoris, volentis vel Nostrum variare pro eodem v. 2, 4, 15. adhibito, vel ostendere syn. et usum similem Nostri 4, 3, 4. φαντασίαν — ἐπιεικείας ἐπεδ., aut aliorum frequentiorem, sicut ap. Dem. pro ἐνδ. 78, 8. ponitur l. 22. ἐπιδ., quod cum σχ. vidimus ante ap. Hes., cf. Ind. Luc. v. σχ. c., contra me sane non aliunde tenente cum subst. hoc ἐνδ., in quo Noster variat cum simpl. 1, 13, 2. e. πένθους σχ. δεῖξασα, retinens contra idem subst. σχ., ut paulo ante, eodem sensu, quo dixi, pro forma corporis externa, aut pro signo et indicio, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n.

Τὸ μὲν ἐ. ἔφη) Capit. (in Pert. c. 11. m. T. 1. p. 562. i.) *longa et gravi oratione* milites *placavisse*, ait. *Boecl.*

Ad quem locum Cas. N. 2. „orationem Pertinacis imitatur Herodianus" quo de alibi, rem referente universe Dione, cf. ad §. 7.

πρὸς ὑμ.) In Cod. male extat πρὸ ὑμ. *Stroth.* De solenni errore, quo de alibi, cf. 2, 1, 19., deserente P. etiam Sch. in „ὑπ. *interfici*" cum Bg.

„ναι, οὐδέν τι μέγα, ἢ βαρὺ[z] adeo magnum aut grave se-
„πρεσβύτῃ, εἰς μακρὸν γῆρας ni in longam senectutem glo-
„ἐνδόξως[a] ἐλάσαντι[b]. παντὶ riose provecto, omni enim

z) Comma hic erat in edd. Ox. Pat. et Ed. v. N. a) In M. Ba. ἐνδ. abest. *Mart.* v. N. b) Signa ( ) a παντὶ — ἐπιτιθῆναι in M. Ba. desiderantur: sunt tamen eadem verba colis inclusa. *Mart.* Pro parenthesi in Stp. et rel. nos fecimus utrinque puncta cum A. 2. et al., cola hic tenente etiam A. 1., v. N.

per praes., quod v. pass. Stp. Th. 1, 189. F. m. per Lat. Sch. novit tantum cum syn. ὑπὸ praep., quam et solam, ut infra ap. Nostrum, sic per Indd. R. Or. V. 6. et Ael. V. h., it. ap. Palaeph. 12, 3. e. reperimus, ut scribatur modo per analog.

οὐδέν τι) Hic Bg., quam 2, 3, 21., severior in reddendo τὶ saltem per syn. adv. e genere augendi, cf. 1, 9, 17. i., liberius hic et in sqq. agente P., sed sensum sequente Sch. in „β. *molestum*," pro ingratum et triste, cf. Stp. Th. 1, 722. C. e. sine Vs. e solo hoc Nostri loco, de re quoque cum dat. pers. Ind. Thuc. et Luc.

πρεσβύτῃ) Leisn. in m. Ms. Bg. „an legit πρεσβύτην — ἐλάσαντα? Non opus" retractans sic, quae in m. Ox. scripserat „ἀνακολ., pro πρεσβύτην — ἐλάσαντα" quod erat natum ex commate post βαρὺ in Ox. et praemisso ἐμὲ, quasi hoc cohaereret cum πρ. dat., nec potius cum inf. ἀναιρ., et dat. πρ. non penderet a proximo adi. β., sive etiam ab oppresso v. ἐστὶ, quibus omnibus medetur comma nostrum post πρ. et μεγ.

ἐνδόξως) Adv. hoc, agnitum etiam a P., sed oblique, cum sine idonea causa exciderit, librario forte displicuit prae verecundia, quasi Pertinacem non deceat laus, tum senem, tum vere dicentem et ap. inimicos; Sch. reddente in „γ. ad *summam* senectutem *provectus*, ἐλ. provecto *ad* grave *senium*" cum Bg. in v. ἐλ., ad cuius tropum removendum cf. 1, 4, 11., quocum Noster variat quodammodo in formula adi. et subst.; ignorante Stp. Th. cum subst. adi. μ. de tempore sub *diuturnus*, nec praebentibus Indd. formulam Nostri totam, forsan ex analogia modo confictam, sed alias syn. in v. γ., Luc. ἐς γ. ἀφικόμενος, Hesd. ἐπὶ γ. ἱκέσθαι et Aesch. Fi. ex 3, 10. e. ἵκετο γήραος οὐδὸν, tum γ. cum adi. μ. nostro Luc., ubi et cum adi. aliis, it. in Hom. Hes. Orph. Lyc. et Plut. Hs, cf. in usus alios Call. Eur. Barn. Phoc. Theogn. R. Or. 4. 6. 7. 8. Lyc. Dem. Aesch. Fi. Is. Ev. Fd. Dion. H. Diod. S. Plut. Kr. et Hs. cum L. N. T.

παντὶ) Sententia Apostolica Act. 17, 26. Sirac. 17, 2. Ea fuit et τῶν ἔξω. M. Anton. 2, 4. Arrian. 1, 12. in Epict. Virg. (Aen. 10, 467.) stat *sua* cuique *dies*, Sen. Cons. ad M. (c. 20.) *fixus* est *cuique* terminus; *manebit semper, ubi positus est; nec illum ulterius diligentia aut gratia* promovebit. *Leisn.*

Cf. Gat. ad l. l. et Ebr. 9, 27. Iob. 14, 5. it. supra 2, 2, 15., ubi Boecl. hunc locum reddebat cum Bg., ut Sch. plane in v. ἐπ., sed sine v. *est*, ad Gr. severius, in π., ut in „ἀ. *absolute* necesse *est*, de morte omnium hominum" respiciens forte ad usum sacrorum N. T. librorum, ubi formula ἀ. ἐστὶ etiam adhibetur sensu morali, de necessitate non ita summa, quo de discrimine nihil ap. Stp. Th., ut nec de ἀ. β., quam formulam Noster proprie ceperit, sed et per periphrasin pro ἀνθρώποις

„γὰρ ἀνθρώπων βίῳ ἀνάγκη
„τέλος ἐπιτεθῆναι. τὸ δὲ ὑ-
„μᾶς, Φύλακας καὶ Φρουροὺς
„δοκοῦντας [c] βασιλέως, καὶ
„τοὺς ἔξωθεν κινδύνους ἀπείρ-

hominum vitae neceſſe eſt finem imponi; ſed vos qui cuſtodes et excubitores principis exiſtimamini, et externa pericula arcetis, fieri

c) Ms. Ba. et Va. δοκοῦντας εἶναι βασ., ſed M. Vi. δοκ. εἶναι τοῦ βασ., v. N.

et variando cum §. 1. i., ductam a Dem., cf. Ind. v. β. et Ael. V. h. it. Luc., ſed ap. Stp. Th. formula τ. ἐπ. modo per act., quae hic, tropo remoto, pro finiri, cf. G. Th. in v. Bg., etiam cum dat. rei, et Gr. n. ap. Luc. Ind. v. τ.

φύλακ.) In hoc ſubſt. Stp. Th. 4, 235. E. ſub Bg. Lat., ſed et altero eius ad ſq. φρ. „Xen. φύλακας et φρουροὺς fecit eosdem Paed. 8. (ſine Ind., qui modo affert 8, 6, 3., ubi bis φρουροὶ ſoli, ſed §. 1. itidem ſoli φύλακες, cui add. 8, 2, 19., ubi, praeter ſolos φύλακας, reperias modo φύλακας μισθοφόρους, ſed deinde φρουροὺς μισθοφόρους,) quae ap. Herodi. coniuncta itidem leguntur" huc ſpectans haud dubie ſic breviter, ubi iungitur utrumque ſubſt. ſane per copiam ſyn., ſed, opinor, ut vocabulum generis cum forma, quatenus φρ. dr. praecipue et plerumque de milite, at φυλ. etiam de aliis hominibus; etſi alias promiſcue ponuntur ac ſibi ſubſtituuntur, cf. Stp. Th. 2, 1499. e. ſine Lat. Bg., Xen. M. S. 3, 6, 10. e. it. Hell. 2, 2, 1. coll. 2. e. it. Oec. 4, 6. Ind. Fi. Pal. v. φυλ., ſed Heſ. 2, 1526. m. φρουρὸς, φύλαξ, σωματοφύλαξ, ſine N. nec coll. Suid., Ind. Call. Xen. Bach., cui add. Oec. 4, 11., Luc. Diod. S., at de φυλ. Ind. Hom. Heſ. Orph. Lyc. Theogn. Soph. Ai. R. Or. V. 4. 6. 8. Din. Dem. Luc. Diod. S., cui add. 2, 382. cum N. 77., Schol. Thuc. it. L. N. T. et ſine Ind. Xen. Cyr. 8, 1, 9. ſq. denique copulata alio ordine ap. Ael. V. h. 2, 14. μελεδωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥσπερ ἐρωμένῃ φύλακα καὶ φρουρὸν, curatorem *ei* reliquit, *quaſi* cuſtodem *et* ſatellitem *amaſiae*, cum Ind.

δοκοῦντ.) Cod. δοκ. εἶναι βασ. quod εἶναι temere additum putarem, niſi mox ſequeretur γενέσθαι, quod illud requirere videtur. *Stroth.*

Equidem novi v. δοκ. ſine inf. aliquo (tacente Stp. Th.) ex Aeſ. Fa. 63, 3. et Ind. Poſſ. Synt. it. Call. p. 752. i., ſed cum inf. εἶναι, praeter laud. ad 1, 8, 2. m., ex Xen. Cyr. 1, 6, 45. i. Aeſch. Fi. 2, 3. i. 13. m. 22. m. 32. m. Pal. Fi. 23, 1., cf. Ind. Theophr. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. et cum inf. γενέσθαι Pal. Fi. 29, 2., ad quae exempla reſpexerit Gloſſator Mss. addendo ſuo illo inf., qui tamen nec per ſe neceſſarius eſt, (cum iſta aliorum loca id doceant, ubi inf. idem opprimitur, et Noſtri praeterea alia,) nec per Strothi rationem, quia ille alter inf. γεν. non cohaeret amplius cum v. δοκ., ſed cum ſuperiori τὸ δὲ ὑμᾶς, et cum inferiori ὁρᾶτε, dum perſ. principales, per pron. ὑμ. expreſſae, pinguntur pluribus, ad gravitatem et atrocitatem ſceleris declarandam, atque adeo duobus membris ſyn., et duobus particip., δοκ. φ. κ. φρ. β., καὶ ἀπ. λ., ubi Bg. δοκ., proprie ſumtum hic, reddit alio, quam 1, 8, 2. m., Lat. e Stp. m. ad P., quem Sch. deſerit in adv. „τ. ἔξ externa, *aliunde* metuenda, *pericula*" cum Bg. ſumens formulam adv., intra artic. et ſubſt. poſiti, pro adi., aliunde notam Stp. Th., tamen nec per ellipſin cum

„γοντας, αὐτοὺς γενέσθαι φο- caedis patratores, ac non
„νεῖς, καὶ μὴ μόνον [d] ἐμφυλίῳ, *solum civili, sed etiam im-*

d) M. Ba. et Vi. μόνῳ v. N.

Sch. cogitatam alicuius particip., ut γενομένους, it. ἐμπίπτοντας, it. ἐπικειμένους, nec cum subst. nostro, quod nec reperi, sed cum aliis subst. Ind. Dem. et Thuc., ubi et sine subst. at cum artic., ut in L. N. T. cum Kypk. T. 1., porro cum gen. rei physice Aes. Fa. sed tropice Sb. Ind., et absolute Rs. Or. V. 4. Dem. Xen. M. S., ut phrasin ἀπ. τοὺς κ., ignoratam a Stp. Th., nec ipse aliunde habui, ex analog. factam, sed v. ἀπ. cum Lat. Bg. simpl. in Vs. ad Suid. 1, 262. i., cf. Hes. 1, 432. i. e. p. sq. m. tum de pers. physice Soph. Ai. et Thuc., ubi et tropice cum acc. pers. et gen. rei, (cf. Sb. et ej. Di. H. T. 1. Dem. Aes. Fa. et Plut. Hs.) it. de re, cum eodem acc. pers. it. cum rei alius tropice Soph. Ai.; formulam Bg. tacente G. Th. ubi modo affine *amoliri*, et, gen. suppleto pron. αὐτοῦ, ad pr. βασ. relato, intelligamus pericula, quae extrinsecus, ab aliisque extra aulam, imminere queant imperatori, et munus proprium unumque Praetoriae cohortis, potius, quam simul illius alterum in urbe tuenda adversus hostium externorum impetus, cf. Lips. de magn. R. Op. T. 3. p. 25. m. Denique, ut in contracta forma acc. φον. consensensus est, etiam Mss., secus ac 2, 4, 8. βασ., sic formulam ignorat Stp. Th., pauperrimus idem in φ., quod v. absolute in Ind. Soph. Ai., cum gen. pers. Hom. Orph. Lyc., semel per Lat. *occisor*, quod adhibuissem hic, aut etiam *percussor*, aut Stp. Th. *interfector*, quod ap. G. Th. cum Gr. n., pro Bg. formula, it. Luc., ubi et altera forma acc. φονέας, it. de femina et pro adi. R. Or. V. 7. Ant., ubi et tropice cum gen. rei et per formam Nostri, τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας αὐτοὶ φονεῖς εἰσι, quod durius Rsk. pronunciat, ut tamen ap. G. Th. sit quoque v. e. e Terc. *interfector veritatis*, cf. L. N. T., cum affini ap. Is. Pan. Mor. p. 81. τοὺς αὐτόχειρας καὶ φονέας τῶν πολιτῶν, ubi v. N., et cum Nostri v. R. Or. V. p. 28. pen. φονεὺς νῦν αὐτῶν ἐγινόμην ἐγώ, qualis gen. pers. et pron. αὐτοῦ, τοῦ βασιλέως, et hic suppleri potest, ut Bg. alterum pron. αὐτοὺς, secus ac P., pro etiam adeo, sine causa opprimit, divulsum a Nostro a pr. ὑμ. longius, quam affine supra αὐτὸς — ἐγὼ 2, 3, 10. Denique Ms. Vi. artic. adiectus in subst. βασ. pro libidine, ut alibi, cum nec sit in Mss. reliquis, nec per novam lect. εἶναι facile exciderit.

μὴ μόνον) Mss., secus ac 2, 4, 8., adv. in adi. mutant, ad casum subst. referendo, per inconstantiam librarii, qui tamen et lapsus fuerit in ου et ω, sine iota scripto, vel hinc, quod mens scribentis manum praecurrerit, e sq. iam sumta littera et finitione; hic certe ut P. teneat etiam lectionem vulg., unde Bg. in ἐμφ. iterum, quo nomine imperator se ipse profitetur civem comiter, crimen vel sic augens, sed magis a sq. β., huc spectante Stp. Th. in v. μ. sub Lat. Bg., (e P., ap. G. Th. cum Gr. n.) sine Vs., sed per aliam lectionem in μιᾶναι acc. circumflexo, quocum eundem inf. affert (ut et Bg. ad Alc. 1, 8. p. 30. e. cum N.) e Luc., cuius Ind. locum tenet modo in v. e. χειρ., sed per μιᾶναι, ut in ed. ipsa, cum iota insuper, quod idem Ind. in v. tamen μιάνεις iterum omittit, et modo reperi ap. Stp. Th. in μιᾶναι et μιήνῃ, ut ad Hes. 1, 1192. N. 30., sed contra μιήνῃ ib. 2, 601. i. et in N. it. in ed. Ern. Hom., tum in ἐμίηνα in L. N. T. Fi. Hes. l. l. primo Ind. Call. et Phoc., cf. Ael. V. h. Diod.

„ἀλλὰ καὶ βασιλείῳ μιάναι[c] peratorio polluere dextras
„τὰς δεξιὰς αἵματι, ὁρᾶτε[f], sanguine, videte ne in prae-

e) M. Ba. μιᾶναι, sed μιάναι B. 2. L. cum iota, v. N. f) Hoc comma, in Stp. aliisque et M. Bg. omissum, dedimus cum B. 1. L. rel.

S. D'Orv. ad Ch. sed ap. Sch. „μιᾶναι αἱ. *dextras* poll. *sang.* inique fuso, — μιάναντας — Forte rectius omitteretur jota subscr.: sicut in inf. Alioquin etiam ibi scribendum fuerit μιᾶναι. Quanquam, ut Pasor monet in Lex. ad αἴρω, ἦρα, jota sub aor. 1. in talibus v. v. modo adsit, modo absit, more Hebr. dagesch.“ qui Sch. adiunctis istis, *inique fuso*, respexerit ad sententiam v. μ., tropo remoto, ut sit, manibus profundere sanguinem et caedem patrare cum turpitudine et impietate; non afferente G. Th. in v. Bg. formulam Lat., nec in v. *dext.*, cum Gr. n., nec in v. *sangu.*, sed in Latt. Stp. Th. „*foedo*, μιαίνω, — tellurem *sanguine*, — *contaminat*, μιαίνει, — Vet. Gl. — *manus*, — manu scelus aliquod perpetrat, (sed cum Grr. al.) Virg. — *saevus amor* docuit *gnatorum* sanguine *matres* Commaculare *manus*, i. caede polluere, — *sanguine* maculans *sola terrae* „in v. *manus* tantum allato illo pr. Virg., sed Gr. Indd. monstrantibus v. μ. in alium usum Call. Phoc. R. Or. V. 6. et 7. Ant., praeter N. ad Hes. l. l., it. de pass. ib. 2, 599. N. 10. Suid. 2, 559. m. L. N. T. R. Or. Ind. l. l. Luc. et Eur. Hipp. Valck. p. 265. 2. E., tum in nostram rem χεῖρα μ., sine αἵμ., per ellipsin, tacente L. Bos., ap. Phoc., qui et plene sic habet, ut μ. χ. λύθρῳ Alc. l. l., ad quem Bg. profert Luc. μ. φόνῳ τὰς χεῖρας, *homicidio* manus *inquinare*, ap. Gs. 2, 261. l. 29. *caede* maculare *manus*, Ios. 2, 249. f. 7. extr. μιᾶναι τὴν δεξιὰν ὁμοφύλῳ φόνῳ, *dextram* macularet *popularis* sui *caede*, sed Diod. S. 1, 76. l. 48. μιάνας (sine Var. L.) ἀσεβεῖ φόνῳ τὸν ἴδιον βίον, *vita* per *caedem* nefariam *polluta*; ubi, propter adiunctum ἀσ. adi., e tropo nihil remaneat, quam, dum viveret, se commisisse caedem impiam; respiciente per errorem, e Stp. Th. leviter inspecto forte, ad Nostrum Poss. Call. p. 318. e. „μ. χ. αἱ., — φ., commaculare *manus* sanguine, *polluere* se *caede*, Luc. et Herodian. (et p. 583. e.) μ. τὰς χ. αἱ., — φ. *poll.* se *c.*, Luc. et Hero.“ qui Noster forte modo ad analog. scripserit, substituendo syn. δεξ., quod non in formula nostra praebuere Indd., sed in nostram notionem R. Or. V. 4. Dem. Ael. V. h. Diod. S., sed in alios usus Xen. Bach. Ἀνβ. Cyr. Pol. Z. Dion. H. S. T. utr. R. Or. V. 7. Ant. Fa. Aes. Gem. Pl. Orph. et Call., de ellipsi subst. χεῖρας monentibus Stp. Th. aliunde, L. N. T. Ind. Plut. Hs. et L. Bos., it. Gs. Th. in Lat. Bg. et Lindner.

ὁρᾶτε) Sch. „*cavete*“ quo de sensu pauper Stp. Th. v. e. „pro *video*, signif. caveo, sequente μή, s. ὅπως μή, ap. Thuc. atque alios“ nec plene, cum addendum fuerit, it. sequente pron. neg. μηδεὶς, it. omissis coniunct. ὅπως et ἵνα, de quarum ellipsi recte monent Poss. Synt. p. 318. i., L. N. T., in primis Krb. v. e. et L. Bos. v. Ind. it. p. 551. e., qui tamen cum Stp. ignorat aliam ellipsin ipsius v. ὅρα etc. in similibus, qua de cf. Vig. p. 47. m. e Lys. it. Z. ib. p. 422. b. ult. et Ind. Hoog. Op., sed in Sch. notionem et Nostri rectionem Kypk. T. 2. Epist. H. The. Ch. ex 1, 4. it. Pal. Fi. et sine Ind. Dem. 269, 8. it. 167, 2. at cum ὅπως μή Ind. Xen. Pol. Z., severum Lat. e P. tenente Bg., forte in vi Sch., qua solenne est, sequente neg. particula, sed ut aeque Gr. universe capi hic queat de mente, pro considerare, cogitare ac perpendere, cf. Stp. Th.

„μὴ πρὸς τὸ νῦν ἀνόσιον, καὶ *fens nefarium atque in poſte-*

aliunde, Ind. Luc., ſequ. εἰ, Thuc. R. Or. V. 4. 7. Ant. Dem. Iſ. Ev. Fd. Aeſch. Fi. Epiſt. H. ex 24, 3. et Plut. Hſ., quo ſenſu poſtr. profuerit reſolvere inf. pr. τὸ γεν. καὶ μ. per Lat. coni. *quod* ſ. *ſi*, et deinde poſt μὴ ex eodem explere pron. τοῦτο, quo P. ſpectat quanquam alio ordine, qui et proprie in Gr. debuit fieri praemiſſo v. ὀρ., nunc in medium coniecto, et cum eo coniuncto inf., qui pro caſu ſubſt. haberi poteſt, ſevere poſtponendus et alteri v. ſ̈dandus, ὁρ. δὲ, μὴ τὸ — ᾖ λ.

πρὸς τὸ νῦν) Si voluiſſet ſignificare, *praeterquam*, *quod* nefarium *nunc eſt*: dicendum potius fuiſſet πρὸς τῷ νῦν ἀνοσίῳ. *Steph.* Dicitur, ut πρὸς τὸ παρὸν 1, 3, 13. Vera ad h. l. Stephani annotatio. *Leisn.*

Tamen ad ſenſum quidem perinde fuiſſet, ſi Noſtro ita placuiſſet ſcribere, cf. dicta ad iſtam formulam in πρὸς cum dat. 1, 7, 8. i., it. in ſyn. μετὰ cum gen. 1, 6, 14. e., ubi et hunc locum comparavimus ob ſimilia argumenta oratoris, hactenus recte Stp. cenſente, ut πρὸς teneat illam vim non cum acc., qui hic eſt, ubi nec cohaeret cum ſq. adi. ἀν., ſed modo cum art. τὸ, qui cum adv. temporis habet ellipſin ſubſt. temporis, ut adv. aliam participii, ut plena ſit dicendi ratio, πρὸς τὸ νῦν παρὸν τοῦ χρόνου ſ. καιροῦ μέρος, ſ. τὸ νῦν ὂν λ., quod poſtr. partic. explet in τὰ νῦν L. Boſ. p. 520. e. cum L. N. T. Krb., ubi et in ἕως τοῦ ν. reliqua nobiscum ſupplentur, ut κατὰ ſimul in Ind. Xen. M. S. Z., ſed ap. Stp. Th. modo ſubſt. καιρ. in ἐν τῷ ν. et ἀπὸ τοῦ ν., aliis exhibentibus ſimpliciter haec, τὰ νῦν ſ. τανῦν Poſſ. Call. p. 705. m. Eur. Hipp. p. 259. D. Ind. Aeſ. Fa., it. L. N. T. Schw., τὸ νῦν et τὰ ν. ad Luc. 2, 712. N. 76., τὸ νῦν εἶναι et τό γε ν. εἶ. Ind. Luc. et ad Vig. p. 22. b. e., τὸ νῦν ἔχων L. Boſ. p. 521. i. ad Luc. 1, 634. N. 87. it. 2, 271. N. 5., ad quae L. N. T. Krb. recte ſupplet κατὰ, ſed Schw. p. 951. b. m. Nr. 9. profert e ſacro loco εἰς τὸ νῦν, at R. Or. V. 4. Ind. „εἰς τὴν νῦν, ſcil. ὥραν, usque *ad* hodiernum *diem*" ad quam analog. forte ſcripſerit Noſter per ſyn. praep., cum praeterea modo repertum ſit adv. intra art. et ſubſt., poſt N. T. plenas ab una parte, formulas, ut ὁ. ν. καιρὸς, ap. Theogn. Xen. Pol. Z., Ael. V. h. The. Fi., Aeſ. Fa. Hſ., ſed Luc. κατὰ τὸν νῦν ἐμὲ, ubi et plenum quid ab alia parte ex 2, 483. l. 9. τοῖς γε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρῳ ἐσομένοις, per ſyn. Noſtri oppoſitum, qui in ſuo celat comparis artem, ſine praep. et artic. id ponens, pro εἰς τὸ ὕσ., quo ſpectat Bg. e P., per hanc regionem liberiore tantum in alio ordine pron. et in καὶ addito ad primum membrum, ut maior ſit concinnitas, ſed, ut alias, per *vel* — *vel* reddendo, ſequente partim Stp. ad m., et Sch. cum Leisn. comparante etiam, quoad Vs., in πρ. „τ. παρ. in *praeſ.* — vel τὸ νῦν" quocum ſane Noſter variat e §. 6. i., ut per ſyn. ἐπ. adi. pro 1, 6, 14. e., ubi Bg. e Stp. ad m., qui in Th. v. ἐπ. hinc „peric. *ſit*, ſ. periculum afferat" cum L. Ern. nihil de vi praep. monens, quam Z. ad Vig. p. 610. a. e. facit hanc, ut ſignificet „9) obnoxium, ſubiectum, — ἐπ. periculo *ſubiectus*" quod redeat ad id, ſi quis dicat, eſſe i. q. ad periculum ducens, cf. Suid., Ind. Plut. Hſ. Diod. S. Dion. Caſ. Polb. R. Or. V. 6. Dem., cui add. 150, 22. 1403, 12., ſed ſine Ind. Thuc. 137, 17. ἣν λαβεῖν μὲν ἄδικον δοκεῖ εἶναι, ἀφεῖναι δὲ, ἐπικίνδυνον, *iniuſtum* —, *periculoſum*, per oppoſitum affine, ut veſtigia ſententiae deprehendas forte et in Liv. 2, 43. e. *ſuum ſaltem* flagitium *et* publicum *in* praeſentia *dedecus*, poſtmodo *periculum*, ut ab alia parte ap. Luc. 2, 281. i. ὥστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα, μὴ ἀνόσιον ᾖ, κατηγορεῖν λ., —

„ὕστερον ὑμῖν ἐπικίνδυνον ᾖ. οὐ rum vobis periculosum sit.
„γάρ τι ἐμαυτῷ σύνοιδα λυ- Non enim mihi conscius sum

vide, *ne* impium *sit*, quod Lat. ap. G. Th. habet nostrum Gr., ut et Bg. postr. adi., sed de primo istius cf. 1, 10, 2. ad δειν., ap. Ern. L. e Gl Vet. in nostro Gr. ἀν., quo de cf. Hes. 1, 389. m. ἀνόσια, — ἄδικα, ἄνομα, non coll. Suid., quanquam non admodum profuturo ad notionem, qua de v. Ind. Xen. M. S. Cyr. et Pol. Z., pro eo ut dicatur, quod sit contra leges divinas maxime, sed et humanas, cf. locum Ind. Xen. Bach., ubi opp. εὐσεβὴς, R. Or. V. 4. 7. Ant. 8 Din. Dem. Ael. V. h. Luc., it. L. N. T. Caeterum Leisn. in m. Ms. Bg. „vaticinatur imperator Severi ultionem."

οὐ γάρ) Sch. „συνειδὼς τι —, conscius *mihi* sum *alicuius* rei, *qua* offendi *vos*, — λ. pro inf. *iniuria* affecisse" in extr. fere cum P., a quo in rel. discedit, ut Stp. ad m. et maxime Bg., qui nihil e Gr. tenet, quam v. σ. cum dat., mutans deinde particip. λυπ. in affine subst., constructum cum dupl. praep. et cum pron. τὶ, pro vicinioribus his, *non* enim *conscius* mihi *sum*, aliqua *re* laesisse *vos*, cum in τὶ desit pr. κατὰ, sed participium Gr. sane resolvendum sit per inf., prolatum in adi. Bg. a G. Th. v. i. cum Gr. n., quod hic habet secum dat. particip., ut alias nominativum, cf. Stp. Th. aliunde, Bud. C. 20, 30. Schol. Eur. Or. v. 396. e. Valck. ad Herdt. p. 299. N. 20. Poss. Sy. p. 200. i. (qui affert e Quintil. similem Lat. dat., servatum in Vs. ab H. ad Epict.) Vig. p. 332. sed cum solo dat. particip. sine Ind. Rs. Or. V. 4. Lyc. p. 197. l. 12. it. Dem. 314, 25. 640, 18. 739, 19. 1325, ult. sed Ind. Abr. Dl. Th. Dion. H. S. T. 1. Rs. Or. V. 7. Ant., ut cum solo nominat. particip. ib. V. 6. Dem. et Xen. Cyr. Z. (qui nobiscum resolvit per inf.) porro cum particip. acc. rei Thom. M. p. 824. Dem. et Rs. Or. V. 7. Ant. ut cum solo dat. pron. ib. et Ael. V. h. sed absolute omnique sine casu L. N. T. et Ind. If. Ev., ubi redditur per Lat. *cognoscere*, respondens, quoad praep., it. per simpl. Lat. *nosse*, ut et Xen. Cyr. Z., ubi tamen est cum acc. rei et dat. pron., talem dat. supplente Rs. in Dem. Ind., cf. in rectionem rel., per alium dat. pers., non pron., ib. sine Ind. 673, i. 896, 26. sed Ind. Rs. Or. V. 6. Xen. M. S. Dion. H. S. T. 1. Luc. Thuc., tum per dat. rei Abr. Dl. (it. Sb. et Luc.) sed per acc. rei ib. Rs. Or. V. 6. Hf. Fa. Aes. et Plut. it. If. Pan. Mor. p. 87. e. pro *cognosc.* s. *agnoscere*, sed p. 34. i. cum ὅτι, ut ap. Ael. V. h., in quam coniunct. resolvitur nostra formula a Rs. Or. V. 6., ubi et cum pr. περὶ, ut ap. Poss. Sy. p. 200. e., repetente me illum dat. pron. a praep. in v., unde fuerit levere *scire* secum, *apud* animum *suum*, ut Hes. 1, 1188. m. ἐμαυτῷ συνεπίσταμαι, ἐν ἑαυτῷ ἐπίσταμαι, pro quibus tamen Lat. habent modo *mente nosse*, cf. G. Th., et illud adi. Bg. cum simili dat., rediens et ipsum ad simpl. v. *scire* s. *nosse*, cf. Suid. 3, 404. m. συνῄδεσαν, ἠπίσαντο, conscii *erant*, it. Cort. ad Sall. Cat. 5, 7. e. cum Ind. ep. Cic. et Flor., casum quartum rei s. modi cum v. λυπ. tenente Stp. Th. 2, 740. e. „λυπῶ σε πολλὰ, multis *doloribus* te *afficio*, (ut Poss. Call. qui nec ipse cogitat de pr. κατὰ, ibi quoque oppressa,) laedo, —" s. noceo, ut h. l., cf. cum acc. pers. Abr. Dl. Th. Xen. M. S. Ἀνβ. Cyr. If. Pan. Mor. p. 133. i. et Ev., ubi acc. modi (qualis in act. ap. Ael. V. h.) etiam in pass. p. 22. l. 8. it. cum pron. τὶ ap. Dem. et Fa. Aes. 13, 3., quod hic divulsum a v. λυπ. capio potius, quam ut cum pr.

„πήσαντι ὑμᾶς. εἰ δὲ καὶ 11. ullius a me in vos iniuriae.
„ἐπὶ τῇ [g] Κομμόδου τελευτῇ Quodsi etiam Commodi mor-
„δυσχεραίνετε, οὐδὲν παράδο- te doletis, nihil mirum, si
„ξον, ἄνθρωπον ὄντα εἰ [h] τελευ- eum, qui homo natus fuerat,
„τὴ κατέλαβεν. εἰ δὲ τοῦτο 12. mors occupavit; sedsi hoc

g) M. Vi. τῇ τοῦ K. v. §. 10. i. et 2, 2, 8. e. h) M. Vi. εἰ ἡ τελ., v. N.

σὺ cohaereat, ficut alibi, cf. Luc. et fyn. ap. Iof. 1, 350. f. 6. e. *μηδὲν ὑπ' αὐτῶν λελυπημένος*, *nulla* iniuria *ab* ipfis *affectus*.

εἰ δὲ καὶ) P. δὲ, pro γὰρ fumentis, non bene ob adiunctum καὶ, plane negligit Bg., cf. 1, 9, 11. c. et 1, 17, 27. i., retinens contra καὶ, ab illo neglectum, quod fenfu Bg., pro praeterea, tolerarim fic, quod in pr. enunciatione primo univerfe negat Pertinax, fe nocuiffe Praetorianis, nunc hac §. addens de peculiari iniuria, quam illatam fibi putent illi per caedem Commodi fautoris fui; quali in tranfitu ad aliam rem folenne eft Noftro δὲ καὶ, ut non redundet καὶ, quod videntur putare, qui εἰ δὲ καὶ reddunt modo per *quodfi*, cf. Hoog. Op. p. 530. m., aut fimiliter affine κἂν εἰ, cf. L. Ern. v. κ. Nr. 14. In fq. v. δυσχ. Bg. e P. cum Stp. Th. hinc, pro fervata praep., *doletis* de *morte*, cf. §. 1. ἀσχαλ., (pro quo variatur hic,) Poff. Call. Poll. 3, 131. Dion. H. S. T. utr. ubi et per alias rectiones, ut et ap. Ind. Sb. If. Pan. Mor. Ael. V. h. Plut. Krg. cum Gs. Chr. Luc. Fa. Acf. Rs. Or. V. 4. Dem. cui add. 136, 28. 142, 14. 23. 166, 9. 169, 9. etc. Hef. non coll. Suid. 1, 639. m. δυσχέραινε, δοτικῇ, λυποῦ, dole, *indignare*, quod ap. G. Th. cum Gr. n.

οὐδ. παραδ.) Praeter reiectum P. adv., in rel. etiam Bg. feverius agit, variante Noftro cum 1, 4, 2. θαυμαστὸν οὐδὲν, per fyn. adi. et ordinem pron., cf. Hef. παρ., θαυμαστὸν, non coll. Suid., et fimile Ael. V. h. 7, 12. καὶ ἴσως οὐ παρ., εἰ λ., quod εἰ, folenne in verbis *mirandi*, hic, ut ap. Lat., in mediam enunciationem coniectum eft, a quo forte Ms. artic. excidere potuit, etfi aeque ab ingenio librarii ortus; ubi Bg. ordinem Gr. non fequitur, ad perfpicuitatem refpiciens, etiam in particip. refoluto, partim e P., unde et ὄντα per plusqf. et fimul per Lat. *natum*; nifi illud Gr. particip. et v. εἶναι per fe illo Lat. *nafci* reddidit; formulam ignorante G. Th., fed Cort. ad Cic. ep. 4, 5, 11. „quoniam *homo* nata *fuerat*" tantum illuftrante ex affinibus *vir natus*, et *mortalis natus*, in quibus omnibus proprie nominativus, adiunctus illi participio, adiuvari debet per particul. *tanquam* f. *ut*, cogitandis et mente opponendis aliis naturis, quae non ita nafcuntur et hactenus, ut fint homo, v. c. animantibus brutis, utque, folum ubi ftat, v. c. *natus homo*, explices libere modo, *qui* homo *eft*, atque adeo participio per pron. relat. refoluto et mutato in verbum fubft., idque fic per fimplex pron. illud, vel per duplex, et per demonftrativum fimul, ut fit ap. Xen. Cyr. fine Ind. 5, 4, 19. τὸ ἁμαρτάνειν ἀνθρώπους ὄντας, οὐδὲν, οἶμαι, θαυμαστὸν, Th. V. 1. p. 312. i. *eos*, qui *homines* fint, *errare*. Sed in illo Cic., ubi iam aderat v. fubft., omittetur participium *nata*, ut maneat tantum, *quoniam* homo *fuerat*: contra in noftro loco tantum refolvetur participium, et cum Bg. per duplex pron., *eum*, qui *homo* erat, *fuerat*; cum formula Bg. proprie fit alia illa Gr. ap. Dem. 1400, 23. ᾧ φύντας ἀνθρώπους εἴκειν ἀνάγκη, a Rs. Ind.

„ἐξ ἐπιβουλῆς οἴεσθε γεγενῆ-	insidiose arbitramini factum,
„σθαι, οὐκ ἐμὸν τὸ ἁμάρτημα.	non meum id delictum. Nam
„ἴστε γάρ [i], ἔξω πάσης ὄντα	scitcte extra omnem me esse

i) Hoc comma erat in Par. al., de more nostro ante v. sensuum cum particip., a quo cum pendeat quoque ἀγν. alterum particip., colon Ms. Ba. post ὑποψ. ineptum est.

non comparata cum Lat. aut cum hac 1395, 21. πάντας ἀφεῖσθαι κακίας ἀνάγκη τοὺς λοιποὺς, ἀνθρώπους γε ὄντας, cf. Abr. Dl. p. 589. m. et Thuc. 393, 2. χαλεπὸν δὲ, ἀνθρώπους ὄντας, quod *arduum* est, *quia* sumus *homines*. Tum nostro in loco, ut servetur aliquod particip., substituas libere illud Bg., *nihil* mirum, *hominem* natum *si* mors *occupavit*; pro quibus solum subst. reddendum edicit Poss. Sy. p. 188. i., de more vulgari, qui omittit particip. verbi subst.; aliter capiente Z. in Xen. Cyr. Ind. ἀνθρώπῳ πεφυκότι, sed Nostro variante in formula τελ. κ. pro 2, 2, 14. τὸν μὲν οὖν κατέλαβε τέλος τὸ πεπρωμένον, de eodem Commodo; ut alibi duo subst. haec ponuntur pro se invicem, it. pro θάνατος, ap. Aesch. Fi. et Aes. Fab., proferente Hoog. ad Vig. p. 252. N. 70. i. e Paus. κ. αὐτὸν ἀποθανεῖν, cum Lat. Bg., sed κ. ἡ. θάνατος sine auctoritate, quam nec reperi per Indd., ut nec Nostri formulam, forte ad analog. modo fictam, sed in R. Or. V. 6. 8. And. et Dem. tantum τελευτὴν τοῦ βίου ποιεῖσθαι, in v. κ. Hoog. l. l. non quaerente vim secundariam, sed in Lat. Bg. tamen West. ad Ter. Andr. 1, 5, 62.; Gs. Th. nihil explicante, sed ad Nostri sententiam spectante iterum Cort. ad Sall., cf. 2, 2, 15.

ἐξ ἐπιβ.) Pro P. syn. abl. reddit Bg. per syn. adv., pro severo *ex insidiis* ap. Stp. Th. in ἐπ. (e Thuc. cf. Ind. it. in Vs. ad Diod. S. 1, 562. l. 82. cum Rs. Or. Dem. et V. 7. Ant. sed V. 6. syn. δι' ἐπιβουλὴν, Lat. *per insidias*,) ubi deinde tamen etiam per aliud adv., syn. Bg., ignorans sq. inf. γεγ. cf. Thuc. 270, 98. 286, 86. ubi Sch. plene „factum *esse*, ἁμ. peccatum" praeter aliud P., qui libere adiungit adv. iterum, cf. 1, 6, 1., dux Bg. in artic. per pron., dum Stp. Th. ad merum ἁμ. opportune profert ex Cic. ad Att. 13, 44. e. *erratum* esse *meum*, cui add. ib. 7, 3. ed. Graev. p. 674. i. *nostrum* quidem *si* est *peccatum*, et ap. Dem. sine Ind. 248, p. ἔστω δὲ ἀδικήματα πάντα ταῦτα, ἃ πέπρακται, καὶ ἁμαρτήματα ἐμὲ, ad quorum analog. Noster, cf. Thuc. 450, 41. οὐκ ἔφη τὸ ἁμ. ἐκείνων, ἀλλ' αὑτοῦ γενέσθαι, *non* illarum, *sed* suam *culpam* fuisse *dixit*, et subst. affine ἁμαρτία cum pron. alio R. Or. V. 8. And., sed nostrum If. Pan. Mor. p. 54. e. et cum adi. alio et v. subst., hic oppresso, Luc. ex 2, 162. l. 85. πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμ., ubi pron. alterum ἐκ. expressum; hic ut sit formula per subst. pro alia per verbum, non id deliqui, commisi ego; ordinem in neg. praemissa in enunciationis fronte Nostro sequente Lat., pro τὸ ἁ. οὐκ ἐμ., sed in pr. εἰ δὲ Bg. deserente ordinem, secus ac P., it. in sq. l. γ.

ἴστε) P. liberiorem varie, tum in addito nominativo pronominis pers. αὐτοὶ, (cf. Orph. Arg. v. 290. Hom. Ἰλ. κ', 329.) tum in Lat. syn. ad γὰρ, tum in pronomen relat. mutato vulg. pers. με, (quod, sic oblique ab eo agnitum, ut a Mss. rel. diserte, exciderit in Ms. Vi. a simili pr. syllaba τα,) deserit Bg., sed praeterea etiam in hoc, quod v. ἴστε non cum illo sumit pro finito praes. tempore, verum pro imperativo, sine discrimine

„μὲ [k] ὑποψίας, καὶ οὐδὲν [l] *suspicionem, ac non minus,*
„ἧττον ὑμῶν ἀγνοοῦντα τὰ τό- *quam vos, ignarum, quae*

k) In Ms. Vi. μὲ deest. *Loe.* v. N. l) Ms. Ba. καὶ οὐδὲ ὑμ. λ., at Ve. et Vi. καὶ οὐδὲν ὑμῶν ἀγνοούντων, v. N.

ad rem ipsam magno, tempus sic utr. noscente Stp. Th., non item v. cum particip. pro inf., cf. Poss. Sy. p. 200. e., sine exemplo tamen, et forte etiam innuens non particip. acc., (cuius exemplum non reperi, quanquam acc. pers., ubi ὄντα desit, ap. Call. ep. 22, 2.) sed particip. nominativum, qualis ib. ep. 64, 2. et Ind. Luc. v. e., cf. ad Vig. p. 331. N. 89. ad Eur. Hipp. Valck. p. 196. 1. B., (ubi et cum nominativo, oppresso ὤν,) ad Arist. Plut. v. 963. etiam Bg. in Chr. Harl., Hs. ad Plut. 4, 7., it. de affinibus v. v., ut μανθάνειν, rel. ad Ael. V. h. 14, 23. N. 2. ad Herdt. p. 194. N. 28. Hs. ad Plut. 14, 24. Iens. L. L. p. 72. i. Abr. L. Ar. p. 18. e., cum inf. alibi infra, cum ὅτι N. T. Ebr. 12, 17. Call. fr. 137, 2. Eur. Hipp. p. 196. 2. i. R. Or. V. 6. p. 916. e. Luc. 1, 524. l. 34. et cum syn. ὡς Ind. Xen. M. S. et Fa. Aes., it. deficiente ἴσθι Eur. Ph. Valck., cum pron. Hom. Ἰλ. ψ', 276. Hes. ἔργ. v. 614. R. Or. V. 6., cum praep. ib. V. 8. And., cum adv. Aesch. Fi., cum coni. ὥσπερ Luc., cum acc. pers. Stp. Th. et Ind. Ael. V. h., per variam rectionem simul ap. Luc. 2, 700. l. 93. cum pron. et coni. πῶς et ὡς, it. ap. Is. Ev. Fd. p. 6. m. cum pron. et coni. εἰ, sed ut acc. particip. ap. Nostrum hic tueatur se tum canone communi de v. v. sensuum, externorum et internorum, ut h. l., tum usu affinis v. οἶδα, quo de cf. Abr. L. Ar. p. 19. i. Tum Sch. in ἔξ. cum Bg., sed Stp. Th. 2, 1390. F. m. in v. ὑπ. cum P., qui liberius addit particul. *etiam*, pro etiam adeo, ad maximam innocentiam innuendam, in quam ne suspicio quidem vitii cadit, cf. 1, 4, 12. m.

οὐδὲ.) Pessime in Cod. scriptum est καὶ οὐδὲν ὑμῶν ἀγνοούντων τὰ τότε πραττόμενα, in margine tamen exstat πεπρ. *Stroth.*

Postrema res unius Ms. Ve. in particip. alius temporis et praes. pro perf. est e glossa per comparationem, et forte librarii volentis mutare orationem, cf. 2, 1, 24. et 21., cum maneat in lect. vulg. etiam P., e quo fere Bg. Sed altera Mss. lectio triplex est, prima Ba. peculiaris in neg. particula pro pron., quae et alibi variant, v. 1, 12, 13. m., sed secunda communis cum Mss. rel. in omisso adv. ἧτ., quod est elapsum ob sq. ὑμ. simile, porro alia Mss. Ve. et Vi. in particip. ἀγν. alio casu, sive e pr. ων finitione per lapsum, sive ex ingenio, ad sensum iuvandum, qui nullus in Ms. Ba. particip. acc. erat; quanquam nec melior inde factus est per gen. conseq., qualem Cod. tamen habuerit quoque P. „*quae enim tunc acta sunt, vos primi cognita habuistis*" quae cum Mss., *etiam* vobis *non* ignorantibus *quae* tunc *acta sunt*, consentiunt in enunciatione, quoad sensum, non item in ordine; sicut P. quoque addidit adi. *primi*, et caussalem *enim*, aliter quippe se non expedire valens in corrupto Cod., ubi καὶ οὐδὲ, iunctum vicinius multo, quam καὶ — μήτε 2, 4, 18. i., sed tamen ut ap. Xen. Mem. S. 3, 11, 4. eique syn. καὶ οὐδὲν, accepto κ. pro *etiam*, in gen. illis conseq. comma patiatur per se post ὑποψ., pro quo P. punctum sumsit. Sed res et sententia multo est planior in edd. lectione, a Bg. praeclare expressa, in v. ἀγν. non hanc vertendi rationem tenente Stp. Th., sed diserte G. Th. part. nostrum in Lat. Bg., cf. 1, 17, 8. e. et 2, 3, 23. i.

„τε πεπραγμένα [m], ὡς, εἴ τι
„ὑποπτεύετε, ἑτέροις ὑποφέ-
„ρειν [n] τὸ ἔγκλημα. ἀλλ᾽

13.

tunc acta fuerint. Quare, si quid suspicamini, in alios conferte culpam. Atta-

m) Ms. Ve. πραττόμενα, sed in marg. πεπραγμένα. *Zan.* v. N., ut et de distinctione post πεπρ., ubi comma in A. cum B. I. R. pro rel. puncto, aut colo Stp. et al. n) Mss. tres ἐπιφ., v. N.

ὡς) Bg. puncto post πεπρ. facto, ὡς cum inf. per *quare*, pro igitur, reddit, ut syn. ὥστε alias reddunt cum indic., et ipsum nostrum in οὖν resolvit Hoog. Op. p. 1192. e., severe hic per unum Lat. *ut* agente P., pro ita, ut, in inferendo, quocum in v. ὑπ. Sch. reddit, sed et simul cum Bg., nobis numerum §. novae ad sq. ἀλλ᾽ transferentibus ab ὡς, cum pr. membro per inf. arctius cohaerente.

ἑτ. ὑπ.) Forte ἑτ. δεῖ ἐπιφέρειν λ. *Reisk.* Forsan melior est Codicis lectio ἐπιφέρειν. *Stroth.*

Prius Rsk. δεῖ additum v. nec P. agnoscit, nec litterarum vicinitas, sed usus scriptorum saepe omittit supplendum, vel χρῆναι, qui inf. aptior pr. ὡς, cf. ipsum Rsk. An. ad Gr. A. V. 1. ad Dion. Chr. p. 117. e. et V. 4. p. 21. e. it. Hs. ad Plut. 13, 13. Hdb. ad Xen. p. 145. e. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 428. L. Bos. Ell. p. 413. e. Z. ad Vig. p. 202. Nr. 9. e. p. 445. a. m. g), Fi. ad Weil. p. 338. m. L. N. T. Krb. p. 207. e. v. ἐκκοπτ. it. Schw. p. 310. a. e. et v. δ. e. Ind. Z. Xen. Pol. et Cyr., memoriter id v. addente Bud. C. 577, 14. „ὑ. ἀντὶ τοῦ προφέρω, obiicio, exprobro, ex more Atticorum, Herodi. ἀλλ᾽ — ἔγκλημα δεῖ“ quae eadem repetit Stp. Th. in v., sed tantum e nostro loco, ut Sch. „ὑ. *imponere* aliis *crimen*, s. alios reos habere. Schottus putat ex Ms. rectius legi ἐπιφ.“ partim ex Ind. Sb., ubi „ὑπ. Sch. m. s. ἐπιφ., rectius“ quod est iudicium non Schotti, sed Sb., non illud omnino reiiciendum, cum praep. ὑπὸ et ἐπὶ varient etiam alibi, sed nec arripiendum subito, cum nostri Codd. suspecti sint de corruptela non tantum a lapsu, sed et per vim et glossam e comparatione usus alieni, vel Nostri, qui infra v. ἐπ. in simili rectione per dat. pers. et cum syn. αἰτία adhibet, ubi proferemus aliunde tum eandem phrasin, tum alias cum subst. syn., aut similes certe, quoad sensum v. ἐπ., ut hic vulg. ὑποφ. possumus modo sic prodere, ut, praeter pass. ap. Hes. 2, 1455. e. post Nr. 10. Suid. 3, 564. i., it. in Ind. Abr. ad Aesch. T. 1. Luc. Plut. Krg. et Longin. Mor. (ubi et in med.) Abr. Dl. Th. cum D'Orv. Ch., et praeter med. aut pass. ap. Hes. 2, 1478. i. et Foes. Oec., sit in act. in L. Ern. „6) exprobro“ non indicata simul rectione, sed tropice cum acc. rei, dat. pers. et adv. Ind. Polb. „obiicere, excipere“ (quo sensu dr. etiam ἐπ., cf. Rsk. ad Polb. p. 197. m.) it. pro sustinere et tolerare ap. Hes. l. l. postr. sine N. et rectione, it. ap. Suid. l. l., sed cum acc. rei, tropice, vel physice, ap. Diod. S., Poss. Cali. R. Or. V. 4. Dem. Luc. 2, 143. l. 49. L. N. T. Xen. Hell. Cyr. cum ὅπλα, (quocum et ἐπ. ap. Dem.) Ael. V. h., pro adiicere, s. subiicere ap. Longin., qua vi et med. ἐπ. in Ind. Dion. H. S. T. 2., per quem usum promiscuum utriusque v. in partibus, quoad vel notionem, vel constructionem eandem cum acc. rei, sustineat se vulg. ὑπ., nullibi repertum mihi cum subst. ἐγκ. similive, in quo nec intelligo illum Bud. Atticismum, sed potius peculiare quid Nostri, nihil etiam praebente G. Th. v. *subiicere*,

„ὅμως, τελευτήσαντος κἀκεί-
„νου [o], οὐδὲν ὑμῖν [p] τῶν εὐπρε-
„πῶς [q] καὶ κατ' ἀξίαν, καὶ

men mortuo etiam illo, nihil vobis eorum, quae decenter utque dignum est, non ra-

o) Ms. Ba. et Vi. κἀκ. τελ., v. N., et ſine iota κἀκ. quoque in A. cum B. 1. L., ut ſine leni ſimul in B. 2. R. et M. Vi. p) In Ms. Ve. ὑμῖν deeſt. *Zan.* v. N. q) Ing. εὐπρεπῶν v. N.

(niſi per aliam conſtructionem, ut *calumniae* et *crimini,*) ſed cum Grr. al. in v. Bg. formulam eius, it. in ſubſt. cum Gr. n., ut, cum ἐπ. reddant eodem Lat. et alii, idem forte fecerit cum Sb., ad corrigendum inclinans, quorſum et pertineat, quod praep. ſuam ſeparatam ad dat. ἐπ. rexerit, illamque potius, exacte reſpondentem Gr. illi ἐπὶ, uſurparit, quam aliam.

ἀλλ') Forte ἀλλ' ὅπως δήποτε τελευτ. ἐκείνου. Verum reliqua hiulca reparare ingenium noſtrum non valet. *Reisk.*

In principio hic nihil fuerit hiulci nec corrupti, ubi Mss. alius ordo in verbo poſtpoſito, ut alibi, tum eſt laevior, quod tamen non ubique Noſter ſpectat, tum conveniens cum P., qui tamen et alibi liberior eſt, et in rel. hic, unde Sch. in ἀλ., per ſimpl. adverſativum, addens vero in ὁμ. et compoſ. *veruntamen*, quod ap. G. Th. habetur cum Gr. n., ut Bg. ſeverus etiam in ordine Gr., ubi καὶ ceperim non ſuo loco poſitum et pro *etſi* cum particip., pro καὶ τελ. ἐκ., quo et Gloſſator Ms. reſpexerit, etiam Stp. ad m. P., ut non ſit cum Rsk. delendum; etſi eo ſenſu reperi tantum ante particip., v. Abr. Dl. Th. p. 441. it. Auct. p. 411. e. Hoog. Op. p. 546. Nr. 3. Z. ad Vig. p. 509. m. Graev. L. Heſ. p. 40. i. Krb. Decr. R. p. I. p. 30. m. it. L. N. T. Nr. 10. cum Schw. v. e. Ind. Valck. Eur. Ph. Herodt. cum N. Xen. Hell. Mor. cum N. et Mem. S. Z., it. ante v. finiti temporis Abr. Dl. p. 895. m. it. Auct. p. 344. i. Valck. Ph. et Graev. l. l. ubi et ante adi. it. ap. Dev. p. 180. e. Hoog. Op. p. 545. e. Z. ad Vig. l. l. Abr. Dl. p. 767. m. Ind. Dem. p. Cor. Harl. it. Rsk. et Xen. Cyr. Z., ubi *vel* redditur, qui extr. ſitus ſimilis ſit noſtro ante pron., quod eſt pro adi.; Noſtro hic maxime eligente illum ordinem ob pron. ἐκ., quocum libenter Gr. καὶ copulant pro *etiam* in alia notione; ſicut nemo dubitat, poſtponi interdum ſyn. Lat. particulas, v. c. *quamvis*, cf. Hor. Turſ. p. 827. Nr. 4. ſq., qui, G. Th. tacente, Bg. tantum ante particip. novit p. 290. Nr. 6.

ὑμῖν) In Cod. male abeſt ὑμ. *Stroth.* cum ſenſus id pron. requirat, et cum rel. Mss. etiam P. agnoſcat.

τῶν εὐπρεπῶς) Scribo εὐπρεπῶν. *Steph.* cui ſtatim obſecuti ſunt Ing., ſed Sch. in art. retinet vulg., vertens fere e P. „honeſte *concupitorum*, (ut in adv.) *decenter*, modeſte *concupitorum*" Leisn. ad m. Ms. Bg. notante „aliter hic legit Bg., quam vulgo legitur" qui Bg. haud dubie ſupplevit gen. aliquem v. paſſ., ad τῶν pertinentem, et qui ob ſimile ἐνδείᾳ excid erit, v. c. ἐνδεχομένων, ἐνδιδομένων, quae ſimilia iſti v. ſaltem a fronte; quanquam et alia expleri poſſunt, ut αἰτουμένων, aut P. ἐπιθυμουμένων, aut παρεχομένων et δοθησομένων, ſicut ad N. T. Kypk. 1, 261. i. τὰ παρ' αὐτῶν ſupplet δοθέντα, at διδόμενον ad alia L. Boſ. Ell. p. 87. m., quorum v. noſtrorum illa e notione dandi et praebendi, quibus par eſt Bg., aptiora ſunt perſonae oratoris, qui dicebat ſimilia quaedam 2, 3, 23., cf. 2, 4, 5. e., pro qua ſententia hic variatur per elocutionem aliam; Stp. Th.

„ἄνευ τοῦ βιάζεσθαί με ἢ „ἁρπάζειν, ἐνδεήσει.“ Τοιαῦτά τινα λέγειν αὐτοῖς πειρώμενος, ἤδη τινὰς αὐτῶν καὶ πείσειν ἐμέλλησε r· καὶ οὐκ

piendo aut violando prae- 14. *stari possunt, deerit.* Talia quaedam dicere ipsis conatus, iam aliquos eorum etiam permoturus erat: ac non pau-

r) M. Ba. ἔμελλε. sed M. Ve. et Vi. ἔμελλεν, non simul indicata distinctione, quae in edd. variabat, comma in B. 2. cum Ox., pro colo Stp. rel., et puncto A. al. cum Ms. Ba. v. N.

in adv. εὐπ. aliunde tenente Lat. Bg., cf. 1, 9, 6. m. 1, 17, 26. c. et Ind. Thuc., cui add. 1, 38. m. Hes. sine N. nec coll. Suid.; in rel. non severe versante Bg. aeque ac P., qui et copulam καὶ ante ἄνευ agnoscit, quanquam oblique, sed idem tamen opprimit pron. pers. μὲ prope necessario etiam, si inf. servandus sit Gr.; quanquam per P. subst., quibus inf. respondent, propius veniatur, quoad ordinem quoque, a Bg. neglectum, *sine vi a me* et *rapina*, s. *sine* vi *mea* et *rapina*, pron. sic etiam in medium coniecto et primo v. adiuncto, cum pertineat etiam ad sq.; in v. ἐνδ. Sch. plane cum Bg. reddente, sed Stp. Th. hinc tenente sine Vs. „οὐδ. ὑμ. τῶν κ. ἀξ. ἐνδ.“ et e solo Nostro rectionem hanc afferente de re cum dat. pers., quae videtur esse ap. Luc. 1, 594. l. 50. de philosophia, ut pers., ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει, at *ego* certe *causae* non *deero*, quae, supplens pron. dat. αὐτῇ, et praeterea subst. μέρη, ἔργα, πράγματα, (tacente L. Bos. Ell. cf. p. 196. e.) reddiderim, *at non* mea *opera* deerit *ei*, cuius Ind. habet et aliter cum dat. pers., it. cum dat. et acc. rei, ut cum gen. rei Xen. 'Αναβ. Mor. et M. S. Z. it. Dem. cum Poss. Cali. p. 35. e. et Ael. V. h., ubi et in alium usum, tacentibus Indd. rel., cf. Hes. 1, 1219. i. et e., non coll. Suid. 1, 737. m.

λέγειν) Sch. „λ. τ., dicere *aliqua* in oratione, π. *conans*“ in postr. diversus in tempore a Bg., ubi v. non est in periphrasi, sed proprie de eo, qui aliquid incipit, nec absolvit; unde §. e. sequitur ἔτι δὲ κτλ., liberius agente P., omisso etiam καὶ, quod Bg. bene expressit, sed Noster pro deliciis iterum adhibet post §. pr., sed alio, opinor, sensu, pro affirmativa quadam, v. c. sane, et pro mox sq. γὲ, quem sensum, (profuturum illum et ad alia, v. c. καὶ γὰρ καὶ, it. καὶ ὀρθῶς γε, pro Lat. *sane quidem*, cf. Hoog. Op. p. 542. c. 558. e.) illustrarim e Lat. *etiam*, it. *et quidem*, it. *et vero*, in quibus postr. per figuram illam ἐκ παραλλήλου positae videntur istae particulae, cf. Hor. Tur. p. 283. Nr. 24. sq. et p. 289. Nr. 4., nisi h. l. velis sufficere illam vulg. notionem pro etiam adeo, supplendo tantum aliquam talem affirmativam, ut sane s. vere, et illam ipsam sq. Gr. γὲ, in v. πεισ. non variante Nostro cum §. 7. m., sed Bg. reddente fere cum P., quo Lat. caret Stp. Th.

ἐμέλλησε) Rectior videtur Codicis lectio ἔμελλεν. *Stroth.* De ν ἐφ. sequente consona supra aliquoties, etiam de alio tempore, hic impf. pro aor. 1., quem Sch. „*videbatur* persuasurus *esse*“ fere cum P. reddit per impf., ut ille habuerit forte in suo Cod. idem cum Mss. tempus, qui id ferunt hic e glossa et sapientia scribae, comparantis usum aliorum vel Nostri, ubi aor. utr. cum ἂν, vel sine eo, aeque ac impf., ponitur pro plusqf., indic. aut coniunct., recte id tenente Bg., cf. 2, 3, 12. m. ἐνεβ.,

ὀλίγοι γὲ ἀποςραφέντες ἀνεχώρουν, σεμνοῦ βασιλέως γῆρας αἰδούμενοι. ἔτι δὲ [f] λα- ci averſi recedebant, venerandi imperatoris ſenectutem reveriti; ſed adhuc loquen-

f) δὴ A. al. v. N.

ſed ſine ἂν nominatim 1, 5, 16. i. L. Boſ. Ell. p. 544. m. et Gottl. Plat. Ph. p. 10. e., variante hic Noſtro cum 2, 4, 15. ἐμέλλησε δ' ἂν — εὐεργετήσειν in ἂν oppreſſo et inf. fut. praepoſito.

καὶ οὐκ ὀλ.) Xiph. (S. 390, e. Reim. 1232, e. ἰδόντες δ' οὖν οἱ ςρατιῶται, τὸ μὲν πρῶτον ᾐδέσθησαν, πλὴν ἑνὸς, τούς τε ὀφθαλμοὺς καὶ ἐς τὸ δάπεδον ἔρεισαν, καὶ τὰ ξίφη ἐς τοὺς κουλεοὺς ἐναπέθεντο· ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνος προπηδήσας εἶπέ τε, ὅτι Τοῦτο τὸ ξίφος οἱ ςρατιῶται πεπόμφασι, καὶ προσπεσὼν εὐθὺς ἐπλήξεν αὐτὸν, οὐκ ἐπέσχον, ἀλλὰ τόν τε αὐτοκράτορα σφῶν κατέκοψαν, καὶ τὸν Ἔκλεκτον,) *ut* primum *viderunt* Pertinacem *milites*, omnes *pudor* inceſſit (*primo* quidem,) *praeter* unum. *Oculis* ergo *in* terram *deiectis*, gladiis *que in vaginas* reconditis, *abituri* videbantur, *cum* unus *ille* proſiliens, *Hunc tibi*, inquit, *milites* gladium *mittunt*, et *cum dicto* irruit *ac* percutit, *caeteris* non *prohibentibus*, ſed *imperatorem* ſuum *una cum* Electo *occidentibus.* Etiam nomen infeſti parricidae expreſſit Capitol. (in Pert. c. 11. m. T. 1. p. 562. i., ſequentibus Anglis ap. Heyn. H. 4, 1031. e. it. lib. Schott. p. 19. m.) *ſed quum* Tauſius *quidam, unus e Tungris, in iram et timorem milites loquendo adduxiſſet, haſtam in pectus Pertinacis obiecit. Tunc ille precatus Iovem ultorem, toga caput operuit, atque a* caeteris *confoſſus eſt*, rel. *Boecl.*

Non moramur diſſenſum Noſtri ab his Dion. in levibus, ut in ἀποςρ., ubi Bg. ſeverior, quam P., accipiens, credo, non ut Sch., hunc locum ſine Vs. ſubiiciens v. „paſſ. (aut med.) averti, oculos avertere" quam notionem aliunde novit Stp. Th., incommodam hic, cum nihil de oculis et adſpectu praeceſſerit, ſed ut ap. G. Th. „*averſus*, qui terga oſtendit" et corpus convertit totum, hic ut abiturus et retrogreſſurus, unde venerat, ut ſq. ἀνεχ., quam vim tenere etiam videtur Stp. Th., ſed clarius L. Ern., cf. Ind. Aeſ. Fa. Obſ. ad N. T. Krb. et Loesn., ut phyſica quidem in notione omnino eſt vertere ſe, i. e. vel oculos et faciem modo, vel totum corpus, ab alia re ſ. perſ. aliorſum, et in quamcunque partem, nec retro ſemper, ſed etiam ad latus alterutrum, cf. Ind. Xen. Hell. Mor. et Z. Pol. et Cyr. ex 5, 5, 36. it. D'Orv. Ch. cum Heſ. 1, 488. m., liberius, quam Bg., agente P. quidem in καὶ οὐ, ſed tamen ſeverius in γὲ, quod pro *ſane* affirmante, et in iudicio ſcriptoris hic interiecto, valere poteſt, ſed et ſenſu reſtringendi, pro ſaltem ſ. certe; unde nondum reſtituimus; variante Noſtro cum 2, 4, 1. e. in ſubſt. β., e P. partim reddente Sch. in „σ. *ſancti*, ſ. *venerabilis* principis, αἰδ. *reverentes*" pro quo Bg. e P. diſſidet in tempore, formulam non tenente Stp. Th., nec me aliunde, nec G. Th., ut ſit tamen hic, ex analog. quadam, prae reverentia ſenectutis, ſ. propter ſenectutem non delinquere quid in imperatorem, nec eum necare, cf. 1, 6, 21.

ἔτι δὲ) Mancus eſt locus, ut cum ex ſqq. eſt perſpicuum, tum ex Dion. epitome. Talis igitur quaepiam requiri videtur lectio, ἔτι δ. λ. τ. πρεσβύτην, ἐπιπεσόντες ἕτεροί τινες, ἡγουμένου ἑνὸς τῶν τολμηροτάτων, φονεύουσι, ſicut etiam Capit. (l. l. ſupra) refert, Tungrum quendam, militibus in

λοῦντα [t] τὸν πρεσβύτην ἐπιπεσόντες φονεύουσι. δράσαντές τε οὕτως ὠμὸν ἔργον, δέει τῶν τετολμημένων φθάσαι [u] θέλοντες τὴν τοῦ δήμου ἔφοδον, ἐπιστάμενοί τε, ὅτι χαλε-

tem fenem alii adorti occi-
15. dunt. Ac perpetrato tam crudeli facinore, metu eorum, quae aufi fuerant, praevenire volentes populi impetum, fcientes graviter mul-

t) καλοῦντα B. 2. R. mendofe. u) Edd. hic non variant in accentu, cf. 1, 17, 16.

;ram et timorem loquendo adductis, haftam in pectus Pertinacis obiecisse, poft, caeteros eum confodiffe. Vel faltem pro ἔτι reponendum ἕτεροι, alii. *Sylb.* Utique aut ante aut poft ἐπιπ. aliquid fupplendum eft, ficut Sb. iam recte animadvertit. *Stroth.*

Leisn. in Ox. fupra ἐπιπ. „fc. alii, (e Bg., ad cuius Ms. marg. idem) τὸ *alii* non eft in Gr., fed fenfus poftulat" dum P. et ipfe in fuis" *fed a* caeteris *facto* imp. *obtruncatur*" agnofcit illud Sb. adi., a Bg. quoque fervatum per fyn. fed ut libere forte addiderit fine Cod., cum hic noftri Mss. taceant, aeque, ac omittit quaedam e Gr. Dum libri Mss. nihil praebent: nihil etiam certi divines, quia folum ἕτεροι quoque excidere potuit ante ἐπιπεσ., in hoc v. tenente aliunde Stp. Th. etiam Lat. Bg., at in δὲ abeuntibus edd. per errorem operarum iterum, cum Mss. fileant, et P. agnofcat vulg.

δρασ.) Bg. in δρ. e P. (ut Sch. „*perp.* crudeli *fcelere*„ fervans tamen neglectum adi.) at in ἔργ. per Lat. vicinius, quod ignorat Stp. Th. cum tota formula, (reperta mihi tamen etiam ap. Thuc. Ind. v. ἔρ. cum Lat. Bg.) fed habet aliunde adi. ὠμ. de re cum adv. noftro, ut Ind. Dem., non vero cum fubft. noftro aliquis Ind. nec G. Th. In fq. δέει λ., ubi Nofter repetit rem affinem, cum variatione tamen aliqua, in τῶν τετ., oppreffo dat. pron. perf. αὐτοῖς, in paff. folenni, et ubi alius forte dicturus erat modo per pron., v. c. διὰ τοῦτο f. δέει τούτου, negligenter P. verfante, agit Bg. cum Stp. ad m. P. non modo in formula act. (qui in Th. 3, 1585, B. m. „δ. τ. τολμωμένων, metu *eorum*, quae *tanta* audacia *perpetrabat*" memoriter aberrat in Gr. lectione alia, et per Vs. in verbi fing. pro plur., nifi hoc operarum vitium eft,) fed etiam in φθ., deinde ad ἐφ. per Lat. (adhibitum quoque in Stp. Th. aliunde) variat cum §. 5., non item Nofter, at in φθ. θελ. numero cum 1, 7, 4. m. Caeterum ad Dion. l. l. ἀποτεμόντες δὲ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, περί τε δόρυ περιέπειραν, τῷ ἔργῳ ἐλλαμπρυνόμενοι λ. Fabr. N. §. 67. „fed Herodi. 2, 5, 15. tradit, milites *ftatim* perpetrato *fcelere* multitudinem *declinantes*, prae eius metu, in caftra rediiffe" in quo non repugnat Nofter, cum potuerint milites cum capite redire, et modo P. illud fuum adv. *ftatim* libere adiecerit, non vero Nofter, quanquam nec ipfum, fi adeffet in Gr., nociturum. Praeterea, quod dicebamus de vulgari δέει τούτου, id ipfum in Fabr. illo *eius metu* agnofcas.

ἐπις. τε) Malim γέ. *Reisk.* Copulam quidem nec P., nec Bg. agnofcit, et Stp. quoque ad m. P. removiffe videtur per haec „quippe *quem* graviter *ea* laturum *fciebant*" fine N., praeter omiffum τὸ πλ., contractumque in pron. αὐτὸν, (quod pertineat ad pr. τὸν δῆμον,) et mutatum in

πῶς τὸ πλῆθος [x] διοίσει τὰ πεπραγμένα, εἰς τὸ στρατόπεδον [y] δρόμῳ ἀναχωρήσαντες, | titudinem laturam haec facta, in castra curriculo se reci-

x) Mss. tres ὁ δῆμος διοίσει τ. π. v. N. y) In Ms. Ba. desunt εἰς τὸ στρ., contra post δρ. ἀναχ. ibi est adhuc, πάσας πύλας τε καὶ εἰσόδους ἀποκλείσαντες, ἐντὸς τ. Mart. Sic plane et Ms. Vi., it. Ve., nisi quod τὲ post πύλας omittit, v. N.

pron. rel. ὃν, resolvens forte particip., assumto ὡς, vel sine eo sumens id in notione causae; quo τὲ sublato, quanquam per vicinitatem litterarum non apparet causa idonea satis, unde repetitum sit a librario, cumulabuntur participia sine copula tria, cum in vulg. lect, a Mss. etiam salva relicta, servato τὲ vi explicandi, pro *idque* s. *et quidem*, ut alibi, in periodo per participp. protasis sit δρασ. — ἔργον, sed apodosi ἐμ. ἐντ. τ. praemittantur duo participp. e notione causae, θελ. — ἐπισ. τε, et unum praeterea modi εἰς τὸ — ἀναχ., quod per naturam suam praecedere debuit et ex arte periodi struendae, sed ut aeque in eodem apodosis queat sumi. cum Bg., resolvendo id per copulam; unde non opus sit Rsk. emendatione, quanquam alibi etiam confusis istis particulis, maxime, cum γὲ tamen eodem sensu, quo vulg. τὲ, accipiendum sit et restringendi definiendique, s. pro ἐπιδοτικῇ Hoog. Op. p. 220. Nr. 16. sq.

διοίσει) Magis ex usu Gr. linguae esset οἴσει. Dici enim solet χαλεπῶς φέρειν. *Steph.* qui in Th. 4, 95. F. v. διαφ. „sed et pro simpl. ferre, in vulg. Lexicis. Nam ibi habetur, ἐπ. τε — πεπρ., *multitudinem* indigne *laturam*" sine auctore sic huc respiciens, sed Sb. Ind. non in v., sed separatim „διοίσει χαλ., pro οἴσει" suo more ambiguo, vel explicaturus, vel emendaturus, quo trahit Sch. „δ. χ. τοῦτο, populus *feret* hoc *indignissime*, (in gradu hoc alio cum P.) Stp. et Sb. censent, magis ex usu Gr. linguae futurum, si diceretur οἴσει" sine crisi, quae hic eadem cum 2, 3, 12. e., ut vulg. compos. pro simpl. sustineat sese ex usu aliquo, cf. ib., aut coaluerint δὴ οἴσει, cum sane formulam χ. φέρειν et infra Noster adhibeat, et alii tantum, cf. Stp. Th., Ind. Thuc. v. φ. it. Xen. Mor. Hell., cui add. 3, 2, 11. m. Phil. in Flacc. p. 762. F. m. it. Vig. p. 603. Nr. 14. et sine Ind. Dem. 677, 7. 818, 10. 872, 17. 1103, 18. 1126, 14. 1347, 7. 1372, 15. it. cum syn. ἀγανακτεῖν 676, 9. 1102, 14. it. λυπεῖσθαι 1449, 5., cf. 1011, 22. 1028, 13., variante Nostro cum v. privo δυσφορεῖν 1, 9, 22. it. cum formula adv. alius δυσφόρως φέρειν 1, 8, 9. m., ubi v. de Lat. Bg., it. cum pr. ἔργον et τῶν τετολμ. in τὰ πεπρ., ubi Bg. artic. cum particip. per pron. iterum, cf. §. 12. m.

εἰς τὸ στρ.) In Cod. cum nonnulla aliter exstant, tum quoque adduntur aliquot voces, quae ob homoeoteleuta exciderunt, atque sine dubio in textum recipiendae sunt. In hunc vero modum in eo scriptum est, ὁ δῆμος διοίσει τὰ πεπραγμένα, δρόμῳ ἀναχωρήσαντες, πάσας πύλας καὶ εἰσόδους ἀποκλείσαντες, ἐντὸς τ. ἐμ. In eo, quod sequitur, capite Herodianus semper δήμου voce utitur, pro qua h. l. in edd est πλῆθος. *Stroth.*

Hoc ipsum Mss. ὁ δῆμος prima hic glossa est per comparationem e pr. τοῦ δήμου, monente Glossatore de variatione, vel etiam respiciente ad superiora quaedam, ubi promiscue ponuntur ista duo ad variandumque, cf. hoc cap. § 5. 2, 4, 1. 1, 12, 14. i. 1, 13, 4. sqq., sicut, quo Glossator etiam spectarit, rursus pro τὸ πλ. variet Noster per ὁ δῆμος mox §. 6.

ἐντὸς τείχους ἔμενον, Φρουρὰς ἐπὶ τῶν πύργων καταστήσαντες, ὡς ἀμύνοιντο, εἰ τῷ τείχει

piunt, et intra murum manent, excubiis in turribus dispositis, ut reprimerent, si mu-

nostra, it. cap. sq. §. 1. sq. 6. 18. e., it. per οἱ δημόται §. 4. e. et 20. i., ut fecerat 2, 4, 1. sq., porro pro ὁ δῆμος 2, 7, 4. i. 8. m. 9. e. per τὸ πλῆθος §. 5. i. Contra reliqua Mss. vel unus P. pugnet, omnia tenens vulg., primo omissum εἰς τὸ στρ., quo adiuncto loci e contextu quidem careas, et quia sermo de Praetorianis, qui non aliter recedere possunt, quam in sua castra, nec tamen succenseas praesenti ad perspicuitatem, in primis ob sq. ἐντὸς τειχ. ἐμ., quod ambiguum sit, et aeque de urbe accipi queat sine praemissis εἰς τὸ στρ., e quo ad τειχ. repetendum pron. αὐτοῦ, cf. 2, 6, 6. e. et 7, 11, 19., ubi etiam praecedit τ. στρ., quod hic longius quaerendum sit e §. 3. m. Tum P. ignorat Mss. addita noviter; quae quanquam explent fere aliquem versum, ut librarius potuerit transilire, etiam ob similiter finientia participp. ἀναχ. et ἀποκλ., tamen potius sunt a sapientia Glossatoris, ducta e Nostri locis aliis de eadem re, ut 5, 3, 26. e 7, 11, 12. 8, 8, 17., quorum in primo loco habetur idem v. ἀποκλ., ut in rel. affine, sed semper cum uno subst. τὰς πύλας, quibus hic ingenium librarii adiunxit non modo adi. πασ., sed et subst. εἰσοδ., sive per copiam syn., ab alia parte spectata re eadem, et quatenus portae, pro foramine murorum, aut pro lignis et valvis, ubi apertae sint, adeuntur, sive cum discrimine alio, ut εἰσοδ. sint foramina et exitus cloacarum, et murorum fenestrae quaedam, alibi πυλίδες dictae; qui pannus tamen assutus displiceat non tam ob dissensum Mss. ipsorum in τὲ omisso ante καὶ vicinum, ut alibi, quam ob 2, 6, 6. e. ἔμενον μὲν ἐντὸς τοῦ τείχους, κατακλείσαντες ἑαυτοὺς, quae Noster repetat, per aliud quidem v. syn. varians et alio adiuncto pron. ἑ. pro subst. prioribus, sed tamen cum quadam tautologia, et sine summa necessitate post breve intervallum, ad quae potius Noster iam mente respiciens, hic omiserit partem aliquam, mox afferendam, et per se quodammodo intelligendam, etiam e rel. adiunctis, ut, cum aliter castra custodiverint, excubiisque dispositis, etiam ita reddiderint tuta, ut portas occluderent; in primis, cum et alibi non omnes rei partes proferat Noster simul et ab initio, et, quae deinde alioque loco addita sunt, non propterea et ubique quaerenda sint. Quae peritis nota, et critico cogitanda, maxime in Mss. nostris, de corruptela suspectis, me quidem intra vulg. continent, ubi Bg. nihil e P. liberiore, praeter tempus aliud ad v. ἐμεν., secus ac Sch. et Stp. Th. 3, 1356. C. v. τειχ. „intra *murum* se *continebant*, (nec in v. ἐναχ. formulam Gr. tenens, per analog. fortassis a Nostro factam, ut et sq. φρ. κατ., ubi v. φρ. i. sub notione de perss. memoriter hinc) l. 3. φ. — κ. quum *praesidia* turribus *imposuissent*" cf. sine Ind. Dem. 119, 15. 167, 26. 238, ult., at Sch. in v. κατ. „quum *disposuissent*" partim e P. cum Bg., cuius Lat. ad v. ἀμ. non reperi ap. Stp. Th., sed tamen notionem, cf. L. Ern. Nr. 3., ubi proprie opprimitur casus quartus pers., et verbo sq. additur, ad vitandum pron., pro ἀμ. τὸν δῆμον, εἰ αὐτὸς τῷ τ. πρ., cf. de med. isto sensu Ind. Or. R. V. 6. 7. Is. Thuc. cum Abr. Dl. p. 190. Diod. S. et Ael. V. h. „a se depellere" ostensa sic med. vi, a Bg. neglecta, sicut nec aliena ab h. l. illa pro se defendere, qua de v. Ind. Xen. M. S. Cyr. et Ἀνβ. Mor.

προσβάλλοι[z] ὁ δῆμος. τέλος μὲν δὴ τοιοῦτον[a] κατέλαβε Περτίνακα, χρησάμενον βίῳ καὶ προαιρέσει, ὡς προείρηται.

Ἐπειδὴ[b] δὲ διεφοίτησεν εἰς τὸν δῆμον ἡ τοῦ βασιλέως ἀναί-

16. rum oppugnaret populus. Finis quidem talis obtigit Pertinaci, cum vixiſſet ac propoſitum habuiſſet, ſicut dictum eſt.

Poſtquam vero divulgata eſt in populo imperatoris cae-

z) In Ms. Ba. προσβάλοι. Tamen altera manus alterum λ ſupra adſcripſit. *Mart.* v. N. a) Ms. Ba. τοιοῦτο v. N., ut mox poſt Περτ. noſtrum eſt comma cum B. 2. L. al. b) Ms. Ba. ἐπεὶ δὲ λ. v. N.

προσβάλλοι) Ms. lectio ambigua, ut alias, in ſimplici littera pro dupl., vel ſit e ſolenni ſcriptura, vel ex ingenio librarii, ut modus alius et aor. 2. conveniat magis cum ſuperioribus iisdem tempp., cum tamen praeſ. vulg. reſpondeat eidem proximo ἀμ., quanquam in hoc verborum genere etiam ſumetur pro aor. 2., unde praeſ. vulg. cum pr. aor. pluribus iungetur, ut alibi, maxime cum Gr. ignorent conſecutionem temporum; contracte hanc enunciationem tenente ſimul P. in pr., ſed Sch. „*populus* impreſſionem *faceret* in *moenia*“ quam formulam cum aliis adhibet quoque Stp. Th. aliunde, ubi et cum dat. τ. τειχ. e Thuc., ſine privo v. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. quo de cf. infra 5, 4, 4. Caeterum de caſtris Praetoriis in Graev. Th. T. 3. eſt in Alex. Donati de urbe R. etiam libellus, ubi p. 583. e. „fuerunt caſtra quadrata —, muris, propugnaculis turribusque munita, inſtructa templo, armamentario, balneis et fontibus. — Turrium caſtrenſium meminit Herodi. l. 2. φρ. — κατ., cuſtodias *pro* turribus *conſtituentes*“ per ſeverius ſic Lat. in κατασ.

τέλ.) Oppreſſum μ. δὴ a P. non ſevere Bg. convertit per unum μὲν, de more tamen quorundam, v. alibi, ut de τ. neutro hoc etiam, pro qua forma vulgarem hic Ms. ſubſtituit, ſecus ac 1, 8, 5., e gloſſa, Noſtro variante in formula τελ. κ. cum §. 11., ſed per ordinem pronominis τοι. cum 1, 9, 23. e. (ubi Bg. phraſin, deſerto P., non tenet G. Th.) porro ſequente analogiam modo in formula χρ. πρ., at alios in χρ. β., cf. 1, 13, 12. Stp. Th. 4, 590. G. Ind. Luc. v. χρ. a. e. 2, 378. l. 92. τοιούτῳ δὴ β. χρώμενος, *hanc* (igitur) *vitam* cum *viveret*, ſed ſine Ind. ap. Dem. 413, ult. ἱταμώτερον τῷ μετὰ ταῦτα ἐχρήσατο βίῳ, dum Sch. vertit modo in „πρ. χ. *moribus* ſ. *inſtituto* vitae *uti*,“ pro ſyn. capiens, et primum Lat. partim e P. liberiore, ſed in poſtr. reſpiciens aliam Gr. formulam, et infra occurrentem, τοῦ βίου τῇ προαιρέσει, unde h. l. quoque ſumas hendiadyn, proprie tamen βίῳ de externis actis et inſtitutis, ſed πρ. de animo, conſiliis, propenſionibus, (ut varietur pro 1, 2, 3. τὸν τρόπον καὶ βίον et ib. §. 6. ἤθει καὶ βίῳ, cf. Exc. ib. ex Heſy.) quo et redeat Bg., cf. 2, 4, 15., qui unam hic phraſin diſſolvit in privum v. et phraſin aliam ſimul, (pro quo liceat, *uſus* vitae *genere* ac *propoſito*,) deſerens in ſq. ſeveriorem P. tum in particula ὡς per ſimpl. Lat., tum in expreſſa v. πρ. aliqua praep.

ἐπειδὴ) In Ms. lectione eſt aut lapſus, omiſſo δὴ ob ſq. ſimilem ſyllabam, aut potius gloſſa per comparationem 2, 4, 1., ad quem locum partim reſpexit P., deſertus in ſq. praep. a Bg., qui caſum mutat ſine neceſſitate, pro *exiit* in *populum*, emanavit *in* vulgus, (cf. Cic. Or. pro S.

ρεσις, ταραχή τε καὶ πένθος πάντας κατεῖχε· διέθεόν τε, ἐνθουσιῶσιν ἐοικότες· κίνησίς τε ἄλογος κατεῖχε τὸν δῆμον, ζητούντων τοὺς δράσαντας,

des, perturbatio et luctus omnes occupavit, diſcurre-
2. bantque lymphatis ſimiles, ac motus inſanus inceſſit populum, dum quaerunt ipſos

Roſc. Am. c. 1. ſ. 3.) non tenente G. Th. formulam Bg., ſed affinem P. „*vulgari* facinus *per* omnes *velim*" quanquam alias εἰς pro ἐν ſolenne; noſtrum locum iuvante Sb. Ind. e Xiph., quoad rectionem v. cum εἰς, in quam alibi alia e Luc. dedimus, tropo remoto ut hic innotuerit, nunciata ſit et indicata populo caedes, et i. q. 2, 13, 1. ἐπεὶ — ἐδηλώθη τῷ δήμῳ ἡ τ. β. ἀν., ut Stp. Th. modo „ἀ. *interfectio*" ſine omni auctoritate, quam, praeter L. N. T., cum Heſ., (huc etiam apto, ἀναίρεσις, ἡ τῆς χάρας ἐκτομή, in N. e loco ſacro tantum,) reperi modo in Ind. Fi. Pal., cum gen. quidem aliquo perſ. etiam, ſed per Latt. alia, iſti loco aptiora et diſco.

ταραχή) Poſt hanc vocem pro τὲ P. legerit δή, per ſuum *ſcilicet*, (quae Gr. particula in apodoſi erat 1, 7, 1. i.) aut libere addiderit, ut 2, 5, 1. ad μόνοι, quanquam et alibi confuſa iſta duo diximus, Sch. reddente in „τ. *tumultus* omnes *occupabat*, κ. π. π. *tenebat* omnes *luctus*" cum P. in primo ſubſt., ubi Bg. compoſ. ſemper tropice dicitur et de animo, ac vel de univerſo eius motu vehementi nimioque, vel praecipue de triſti, ut h. l. capio Gr., pro noſtro ſimili *Bewegung* ſ. *Beſtürzung*, unde ſupra ad 2, 3, 13. ap. alios copulatum cum φόβος aut ἀγωνία, et hic cum πενθ., quem luctum h. l. accipio propterea externum in voce, fronte atque oculis, tacente Stp. Th. in hoc ſubſt., at in pr. forte nobiscum ſumente 3, 1246. B., ubi ex Noſtro „l. 4. (4, 4, 11.) τ. κ. τὸν δῆμον, erat *ingens* tumultus *populi* (e P.) et l. 2. τ. π. κ., nimirum nunciata caede imperatoris, (cf. 1, 4, 19. e. ſed in v. κ., ſub Bg. Lat. 1, 1344. E. memoriter errat,) Herodi. τ. τ. καὶ φόβος πάντας κ." cf. per ſimilem phraſin Diod. S. 1, 417. l. 89. τ. κατέσχε τὸ ναυτικὸν, *trepidatio* invadit *claſſem*, it. l. 93. cum Lat. eodem, ſed per adiunctum ſyn. p. 219. l. 57. θαυμασμὸν κατάπληξιν καὶ τ. παρασκευάζουσι τοῖς ἀπείροις, ſtuporem *ac* metum *ignaris* afferunt (*mirum*,) ſed ſine Ind. 2, 21. i. ταραχαὶ γὰρ καὶ φόβοι καὶ πανικοὶ θόρυβοι συνεχεῖς ἐγίνοντο κατὰ τὴν πόλιν παράδοξοι. *perturbationes* enim *ac* terrores *panici* que *tumultus* (continui) ex *improviſo* urbem *corripere*, Luc. 1, 515. l. 90. φόβους καὶ ταραχὰς, timores, *perturbationes*, Ind. Dem. cui add. cum δυσκολία 57, 2. R. Or. V. 7. Iſ. Xen. Bach. et Z. Pol. it. L. N. T. Schw., in ſqq. reſpiciente Noſtro per variationem in ordine verborum ad 2, 2, 5., ubi v. de Bg. in ἐνθ., qui mox in v. κατ. variat, ſecus ac Noſter, cf. 1, 7, 1. i., etiam in notionem ſubſt. κιν., qui motus hic iterum ſit phyſice, per urbem vagando ac currendo, eſtque ἀλ., dum inſtituitur ſine mente et cogitatione iuſta, ſed cum vehementiore cupiditate, ira ac furore; quod adi. cum ſubſt. κ. Noſter per analog. iunxerit, tenente Stp. Th. nihil, quam hunc locum ſine Vs. in ſubſt. κ. e., ſub notione pro tumultu, ſed Sch. „ἀλ. *tumultuarius*, inſanus, *incertus* motus *animi*, κ. motus *inſanus* occupabat *populum*" dux Bg. partim, aliorſum abeunte P., nec G. Th. aliquid ſimile ferente.

ζητούντων) Motus *inſanus* inceſſit *populum*, utpote motus *eorum*, qui

μήτε δὲ [c] εὑρεῖν, μήτε ἀμύνασθαι δυναμένων. μάλιστά τε [d] 3. nec ulcisci possunt. Praedεινῶς ἔφερον τὸ πεπραγμένον, | auctores, sed nec invenire, cipue vero indigne ferebant

c) δὴ Ox. 2. mendose. d) Ms. Ba. δυναμένων, μάλιστά γε δ. v. N.

quaerunt ipsos *auctores*, sed *nec* invenire, *nec* ulcisci *possunt*. Sic intelligitur, unde genitivi ζητ. — δυν. pendeant. *Leisn.*

Qui ad m. Ox. quaerens „unde genit. ζητ.?" sic bene sibi respondet ipse, ut pendeant gen. a pr. subst. κιν., quanquam et ratio alia sumi poterit, ut gen. conseq. sint absoluti, oppresso pron. αὐτῶν, in quo est simul synthesis genus a plur. particip. cum subst. τὸν δημ. sing. e genere collectivorum; unde deinde particip. resolvetur commodius, vel cum Leisn. per ἅτε s. ὡς, vel per syn. particulam caussae aut modi cum Bg., qui e P. addit pron. αὐτοὺς et particip. per subst. reddit, quod et ipsum notionem habet aor. s. perf., cf. e G. Th. 1, 13, 6. e., retinente Sch. in δρ. modo subst. idem, sed in „ζ. *quaerentium* scelerum *auctores*" per additum gen. subst. innuente omissum pron. ταῦτα s. τοῦτο, aut subst. τὸ πρᾶγμα, aut τὸ ἔργον, quod erat ipsum cum particip. δρασ. 2, 5, 14. e., ut τὰ δεινὰ syn. 1, 13, 10. e., imitante Nostro per analog. in v. ζ. cum acc. pers. particip. Dem. 31, 20. τὸν γράψοντα — ζητεῖτε, Aes. Fa. 25, 1. τὸν ἰασόμενον — ζητῶν, sed in particip. Thuc. 395, 59. καὶ τοὺς δρ. ᾔδει οὐδεὶς, ἀλλὰ — οὗτοί τε ἐζητοῦντο, cuius *facinoris* auctores *nullus* sciebat, *sed* isti — *quaerebantur*, nobiscum sentientibus aliis etiam in gen. similibus absolute positis, cf. Poss. Synt. p. 196. Nr. 4. Weller. Gr. p. 228. e. ad Thuc. p. 510. N. 55. D'Orv. Ch. p. 178. e. v. 10. p. 254. v. 25., sed aliter Hoog. ad Vig. p. 337. b. i. Nr. 10., de acc. tali memorante Fi. ad Well. p. 315. m. et ad The. 5, 2. in v. εἰσιόντα, cf. de dat. tali ap. Hsd. ϑ', 70. ut de gen. sq. vs.

μήτε δὲ) Bg. ordinem mutat iterum in δὲ, quod hic stat, ut alibi oppresso in pr. membro μὲν, servante id quidem P., sed tamen pron. αὐτοὺς, bis hic a Nostro in v. v. oppressum, extrinsecus assumente et in aliud pron. relat. *quos* mutante, unde in sq. v. ἀμ. Bg. (ubi ap. G. Th. etiam Gr. n.) cum aliis et Stp. Th. aliunde, neglecta iterum vi med., qua de cf. lib. de V. med. p. 43. m. it. Ind. Xen. R. Or. V. 6. 7. Ant. Dem. Is. Ev. Xen. Bach. et Cyr. Z. Dion. Cas. Dion. H. S. T. 1. Luc. Aes. Fab. Valck. Eur. Ph. p. 533. Abr. Dl. Th. p. 819. e. Gottl. ad Plat. Menex. p. 33. b. m. cum Ind. it. Hes. 1, 1638. i., non coll. Suid.

μάλιστά τε) Ms. res iterum, ut alibi, in γὲ pro τὲ hic incommoda, e confusione litterarum haud dubie, quanquam et P. abit in δὲ, cum Bg, sed liberius iterum, ut 2, 2, 20., cum et Lat. habeant *maximeque* in nova re, etiam in principio sententiae post punctum, aeque ac in media periodo, it. *et maxime*, quanquam tacentibus G. Th. Hor. T. et Indd., non item Niz. forte; quanquam istius loca non potuerunt a me quaeri; cum sufficiat, τὲ poni sic in nova sententia et post distinctionem maximam, cum quacunque voce, ut etiam hic a Nostro potuerit poni, ubi sane et δὲ, sed eodem sensu, locum obtinet, quod cum μ. tantum in media periodo tenet Stp. Th., ut μ. γὲ modo in responsione, ubi γὲ valet pro sane, cf. Hoog. Op., non item μ. τὲ, quod nec Indd. praebuere, sed μ. solum ab initio enunciationis ap. Plut. Hs. 5, 9., sed μ. δὲ in media ib. 17, 14. et Is. Ev. F. p. 40. ult., sed in princip. ap. Aesch. Fi.

καὶ συμφορὰν κοινὴν ἐτήρουν οἱ hoc factum, et ut commu-

a, 38. e., et καὶ μ. μὲν ap. Plut. iterum 18, 3. e., hic ut τὲ etiam retulerit Noster ad pr. §. idem τὲ, etsi per se, ut alibi, corruptum ex δὲ potest esse, variante Nostro cum 2, 5, 15. m. in formula δ. φ., quod adv. Ind. Thuc. v. φ. cum illo χ. comparat e Dion. H., tacentibus rel., et praebentibus modo cum v. v. aliis, Xen. 'Ανβ. Mor. R. Or. V. 4. 6. 7. Ant., Fi. The. Aes. Fa. Herdt., ubi e glossa est, cf. L. N. T. cum Hes. sine N. et loco, it. Stp. Th., qui hinc tacet, ut et similem locum, it. Lat. Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr. al., sed tamen per eandem phrasin; in sq. τὸ π. Bg. iterum reddente art. per pron., sed Nostro tantum per numerum sing. variante cum 2, 5, 15. m., ap. Sch. „rem gestam" qui et ipse P. deserit.

συμφ. κ. ἐτ.) Pol. *communem eam* calamitatem *existimabant*, Sylb. *cavebant*. Sed recte D'Orv. ad Ch. p. 139. (i. v. 14.) ἐθρήνουν, *deplorabant*, legit. οἱ τ. σ. β. νέμοντες sunt senatores, *qui* senatum *administrant*. Significatus verbi νέμω rarior, praesertim cum accus. Nam ex Plat. in Lexx. laudatur locus, ubi dativo iungitur. Interim significatus in multis compositis, e. g. in οἰκονομέω, γυναικονόμοι etc., it. in nomine νομὸς, praefectura, etc. superest. Similis periphrasis est infra 4, 1, 6. οἱ τὴν ὕπατον ἀρχὴν τότε διέποντες. *Leisn.* τηρεῖν συμφορὰν, *habere* pro *calamitate*, et νέμειν τὴν βουλὴν, pro *frequentare senatum*, novae sunt dictiones Graecitatis declinantis. *Reisk.* Probo emendationem viri docti in Misc. Obs. V. 9. p. 115. ἐθρήνουν pro ἐτήρουν reponentis. *Stroth.*

Sb. Ind. v. „τηροῦντες — observ., *caventes*," unde Sch. „ἐτ. communem cal. *observabant* s. *cavebant* Sb., sed P. *existimabant*" quorum medium quidem Lat. *cav.* vix edat sententiam hic commodam, sed tolerabilem primum et ultimum, per se idem, sicut syn. copulatur in Liv. praef. m., *sed* haec — *utcunque* animadversa *aut* existimata *erunt*, nobis *ansehen* simili tropo, de mente, nihil praebente G. Th. in Lat. Bg., quam Gr., παρατηρέω, φυλάττω, ἐφοράω, quorum medium ad R. Or. Aesch. V. 3. p. 547. τὰ σπλάγχνα φυλάττοντα in N. reddunt *exta inspicere*, observare, *intueri*, sed ut physica obtineat ibi vis, quae et in Lat. Bg. in similibus, it. in simpl. *servare*, in augurum disciplina, neque profuturo admodum illo Diod. 2, 416. l. 26. τῶν δ' ἐν τῇ πόλει πυθομένων τὴν — προσηγγελμένην συμφορὰν, οἱ πολλοὶ μὲν ἐπίστευσαν, οἱ προεστηκότες δὲ διστάζοντες διετήρησαν μὲν, χάριν τοῦ μὴ γενέσθαι ταραχὴν, *cum, qui in urbe erant*, hanc — *calamitatem* ex *nunciis* audivissent, *plerique* crediderunt; *primores* ut *rem* ambiguam *in* occulto *servarunt*, ne *quid* tumultus *exsisteret*, ubi pro occultare, non divulgare, premere mente, nec proloqui, in mente servare, nobis quoque *bey* sich *behalten*, non male in N. comparato loco sacro Luc. 11, 51., ubi tamen capio potius pro in memoria tenere; quae vero non videntur huius loci esse, ubi potius expectes aliquam vocem, quae tristitiae partem sensumque exprimat, qualis sane in coniectura D'Orv., repetita quoque in Misc. Obs. Amst. l. l., unde et Mori V. S. Vener. amicitia excerpsit mihi quondam „vocem θρηνεῖν redde Herodiano 2, 6, 3. μάλιστά τε — κοινὴν ἐθρήνουν, ubi vulgo ἐτήρουν" non a se multum abeuntibus litteris maiusculis, sensuque ita efficiendo longe planiori, quale quid ap. Diod. 1. l. l. 36. τὴν σ. ὠδύροντο, calamitatem *deplorare*, non ipsam quidem illam formulam edentibus Indd., sed tamen v. θρ. cum acc. rei non dissimili, Luc. Poss. Call. et Stp. Th., qui nec

τὴν σύγκλητον βουλὴν νέμοντες, πατέρα τὲ ἤπιον[e] καὶ χρη- nem calamitatem obſervabant Senatores, parente miti et

e) Ms. Ba. ἥπιον per aſperum, ut in A. al. cf. 2, 4, 1. e.

hunc locum, nec ſimilem habet in v. τηρ., quod in notionem Sb. cum ipſo φυλάττειν refert Ind. Dem., ſed nullus in Rsk. vi, quam nec opus ſit ei affingere, cum liceat evitare Graecitatem recentiorem, ſi tamen ineſt hic quaedam, non pluribus a Rsk. firmata, dum haud dubie conjecturam nemo improbat criticus in lapſu facili, aliisque, quae propoſui, ſuadentibus, unde etiam Leisn. recte repetit D'Orv. Gr. in m. Ox., et in m. Ms. Bg. „D'Orv. legit ἐθρ. *lugebant*" alio, quam ſupra, Lat., quale nullum ipſe D'Orv. addiderat l. l., ſed modo „ap. Herodi. 2, 6, 3. lege σ. κ. ἐθρ., repudiato ἐτηρ." quod nec auſim defendere, pro intueri, conſiderare, reputare, ex illis συμφορὰν ὁρᾶν et εἰσορᾶν, ingratiis *videre*, nobis *ungern ſehen*, non libenter videre, cf. Cal. ad Ath. 2, 253. c. 4. e., nec hinc deſcendam ad corrigendum ἑώρων, cum hoc quodammodo iam inſit in pr. δ. ἐφ., et aliquid aliud, vel in copia ſyn., requiratur, quod det D'Orv., aliquando a me edendum, ut pr. formula pertineat ad animum, ſed privum v. θρ. ad corpus et vocem; in ſubſt. afferente Stp. Th. modo „συμφορὰν ποιοῦμαι τοῦτο, pro calamitate habeo" quod Rsk. in animo habuerit, etiam P., qui pron. explerat, in nova lect. non neceſſarium; alia v. v. cum σ. praebentibus Ind. Poll. Call. Thuc. Iſ. Ev. Xen. M. S. et Pol. Z. it. R. Or. V. 4., ſed (praeter ποιεῖσθαι Luc.) νομίζειν εἶναι ib. V. 7. Iſ. it. συμπενθεῖν ib. V. 8. Lyc. et ὀδύρεσθαι Fi. Pal. ex 41, 7., tum adi. alia Luc. Diod. S. Aeſ. Fa. R. Or. V. 6. 7. Ant., ſed 4. v. σ. e. „σ. κοινὴ τῶν Ἑλλήνων, de homine, qui Graecis omnibus mala multa creavit" pro quo h. l. κ. calamitas, quam expertus ſenatus cum pop. univerſo, et omnino, quam aliquis cum altero perfert; G. Th. tenente formulam ſine explic. Tum Sch. „ν. adminiſtrantes *ſenatum*" ut Stp. Th. v. e. 2, 1019. i. „ν. adminiſtro, gero, et οἱ σ. β. ν., pro ſenatu, ap. Herodi." ſine numeris, e P. clam, et per lect. aliam in omiſſo art., e Bud. C. fere 1023, 48. „ν. etiam τὸ διοικῶ, — Herodianus τοὺς σ. β. νέμοντας, pro ſenatu dixit non ſemel" qui errat in hoc, cum Noſter hic tantum uſurpet periphraſin iſtam, at ſine nova Graecitate verbum illo Bud. ſenſu, quem, a Stp. tantum ex h. l. allatum, ſed a L. Ern. non repetitum, diſerte tamen habet Suid. 2, 606. e. et p. ſq. m., quanquam ſine idoneo loco, nec mihi aliunde cognitum, nec certo firmandum ex illo Dem. 166, 4. τοῖς νέμουσι καὶ διδοῦσι τὰ κοινὰ, ob adiunctum v. δ., ſed potius cum Leisn. ex allatis, ib. e med. νέμεσθαι pro curare, cf. Graev. L. H. ἐργ. v. 231., quanquam non bene ea notio convenire videtur in adiectum acc. τὴν σ. β., ſive de perſ., ſive de loco acceptum, cui poſtr. aptior illa Rsk., nec ipſa recentioris Graecitatis, ſed reperienda in iſta pro habitare, colere, tenere, habere, verſari et eſſe alicubi, qua de, praeter Stp. Th. et L. Ern., aeque in act., ac med., cf. Suid. l. l. Ind. Abr. ad Aeſch. T. utr. Hom. Luc. e T. 2., Diod. S. Fa. Aeſ. et Kuſt. de V. med., quae etiam cadat in v. cum acc. perſ. ap. Soph. Ai. v. 1348. φίλον σ' ἐγὼ — νέμω, te *amicum* ego — *duco*, ubi capio pro habeo, in qua deinde illa libera latet; ut in Noſtri formulam e Lat. comparo potius hanc Cic. ep. 4, 1, 7. *adeſſe* in *ſenatu*, it. §. pr. te — *in* ſenatum, *ſive* potius *in* conventum *ſenatorum* eſſe *venturum*, quam illas

σὸν προστάτην [f] ἀποβαλόντες. principe bono amiſſo: rur-
πάλιν τε τυραννίδος ἦν δέος [g], 4. ſumque tyrannidis exiſtebat

f) Ms. Vi. πρὸς ταυτὴν. Evidentiſſima talia ſphalmata deinceps indicare inutile eſt viſum. *Luc.* Idem vitium alio modo accentu πρὸς ταύτην notatum erat e Mss. rei. Poſt ἀπ. colon in B. 1. R. al., it. in Ms. Bg. g) Hic in Ms. Ba. punctum, v. N.

ſenatum habere, *dare*, cum videantur hae potius eſſe conſulum, de quibus hic non commode cogites ſolis, cum haud dubie et ſenatores reliqui iacturam ſenſerint, ad quos et Noſtri reliqua in ſqq. pertinent; etiam Leisn. in Ox. ſupra Gr. ſcribente ſimul „*coſſ.* — *ſenatores*" qui tamen in N. ſupra aliter explicabat; cf. de v. νεμ. cum acc. rei in alium uſum Soph. Ai. Heſd. R. Or. V. 4. et Dem., ut aliam ſenatus quidem periphraſin infra 2, 12, 7. e.

προστάτην) Ut olim ἀπάσαις πόλεσιν ἦν τις ἐν Ῥώμῃ προστάτης, ut ſcribit Appian. 2. Civ., ita hic bonus princeps dicitur προστάτης ſenatus, et mox 2, 7, 5. Niger ἀρωγὸς τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καὶ σεμνῆς βασιλείας προστάτης. Imperatorum erat, ſenatum populumque Rom. in fidem recipere, more patronorum. *Leisn.* Cod. inepte πρὸς ταύτην. *Stroth.*

De Mss. vitio non amplius dubitandum, cum et res oſtendat ipſa, et P. vulg. referat, etſi oblique, ſervante eius Lat. etiam Bg., qui loco altero Noſtri, a Leisn. excitato, ubi plena afferri formula videtur, reddit *patronum*, quod ap. G. Th. cum Gr. n., non item Bg., quo alterutro et alibi reddunt, cf. Stp. Th. aliunde, Sb. Ind., Dio. Caſ. Thuc. 401, 21. 559, 82. cum gen. δήμου, quod et hic ſuppleas, aut tantum pron. αὐτῆς, e pr. βουλ., ſicut ap. Diod. S. 2, 611. ult. diſerte M. Livius Druſus vocatur προστάτης τῆς συγκλήτου, ſenatus *patronus*, i. e. fautor, defenſor, cf. N., it. ad Heſ. 2, 1052. i., non coll. Suid. 3, 205. m., Krb. Decr. R. p. I. p. 235. e. Munth. p. 316. e. D'Orv. Ch. p. 7. e. Valck. Diatr. poſt Eur. Hipp. p. 254. A. e. Ind. Dem., cui add. 35, pen., Ael. V. h. cum N. ad 2, 42. p. 182. b. N. 5., Polb. Xen. Hell. Mor., Cyr. et Pol. Z., R. Or. V. 4. 8. And. et Lyc., it. Iſ. Pan. Mor. „qui imperium habet" unde fortaſſis Bg. ceperis univerſe pro imperante, ut alibi iſto Lat. reddit τὸν βασιλέα et τὸν ἄρχοντα, quorum priori et alias Noſter dat adi. χρ., et ſyn. ἀγαθὸν 1, 4, 21., copulans idem utr. βασ. et πατέρα χρηστὸν 2, 2, 18. it. ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα 2, 4, 1. e. de eodem Pert., pro quibus hic utr. ſubſt. cum ſuo adi., ſed ad variandum ordine inverſo, quem mutat Bg. e P., huius delerens gradus alios, ut Sch. eundem cum Bg. in „ἀπ. *quum* amiſiſſent *patrem*" quo Lat. (ap. G. Th. Nr. 2) cum Gr. n.) etiam Stp. Th. aliunde utitur, idque etiam, ut hic, cum acc. perſ., cf. Ind. Thuc. Xen. Ἀγ.ϐ. Ael. V. h. et Luc., ut in rem et animum Pertinacis in ſenatum Schott. l. b. p. 1. i., ubi p. pr. m. „qui, ut popularis videretur, *principis ſenatus* nomen adſciverat" e Dione l. 73. ſ. Xiph. 388, 24. πρόκριτος — τῆς γερουσίας κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἐπωνομάσθη, *princeps* ſenatus *vetere* conſuetudine *cognominatus eſt*, quo neſcio an Noſter cum Bg. reſpexerit, neque, an ad 2, 2, 21., ubi populus Pertinacem πατέρα compellavit. A Cic. quidem pro Mil. c. 7. i. *ſenatus* propugnator, *atque illis quidem temporibus* paene *patronus* — M. *Druſus* dictus.

ἦν δ.) Sch. in v. ἦν „δ. τούτου, *metuebatur* hoc, δ. metus *erat* huius

ἐπεὶ, τούτῳ χαίρειν τοὺς στρατιώτας, ἤλπιζον. μιᾶς δήπου[h] | metus, quoniam ea re delectari milites intelligebant. Uno

5.

h) Ms. Ba. δέ που λ., sed divisum δή που A. cum B. 1. R, v. N., et vitiosum δήμου B. 2. L. et Par. 1., cf. Fi. Plat. Phileb. p. 55. e.

rei" discedente Bg., etiam a P. liberiore, ubi ad planiorem sensum explcas pron. dat. αὐτῇ, e pr. βουλ., aut per synthesin αὐτοῖς, quo et respicit sq. plur. v. ἤλπ., cf. 6, 7, 8., tenente G. Th. in adv. Bg. e P. cum Gr. al. tamen notionem huius loci „denuo, iterum" sed ignorante Stp. Th. formulam δ. ἦν λ., cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. Fi. Aesch. ex 3, 18. Soph. Ai. et Thuc. In sq. ἐπεὶ Sch. reddit, ut 2, 4, 16. per *nam*, ubi punctum obtinet, ut in Bg. Lat. comma.

τούτῳ χ.) Intelligo *hac re*, vel τῷ τυραννίδα εἶναι. Alioqui ταύτῃ dicendum fuisset. *Steph.* Ad ultimam rationem respiciens P., omissam causalem ἐ. simul dedit in affini pron. rel. *quam*, dum neutrum, ad pr fem. τυρ. relatum, habet synthesis genus, subst. πράγματι s. χρήματι subintelligendo, cf. 2, 3, 3., unde redeas ad Lat. Bg., syn. illi Stp, qui tacet in Th. cum L. Bos. Ell.; contra Cort. ad Sall. ponente in Ind. „*res ea*, pro id, post neutrum" it. e Cat. 40, 4., cf. 1, 5, 20., in v. χ. P. sequente partim Sch. „*cordi* esse *hanc* rem *illis*" Bg. iterum act. exprimente per syn. pass., quod non est ap. Stp. Th.

ἤλπιζον) h. l. pro ᾤοντο, ut 8, 8, (3. m.) et in fine c. 1. eiusdem libri, ac ap. Herodt. l. 1. (1, 27. p. 12. l. 94.) Κροῖσον δὲ ἐλπίσαντα λέγειν ἐκεῖνον ἀληθέα, (*et* Croesum *vera* loqui *ratum.*) Notum est, hanc vocem saepius in malam quoque partem adhiberi: ap. Hieroclem vero per iocum dictum puto ἐλπίζω κἀμὲ νοσῆσαι. *Stroth.*

Relicto P., (quem sequitur Bg., nesciente eius Lat. Stp. Th.) etiam Sch. hinc reddebat *putabant*, quo de sensu alibi dictum, ut et de alio pro *metuebant*, qui et ipse hic valeat.

μιᾶς δήπου) Malim δέ που. Et που est *ferme. Reisk.* Etiam P. hic δὲ refert, quod habetur quoque in simili loco 2, 12, 7. δύο δέ που ἢ τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν, pro quibus hic variatur modo in v. syn. et in temporis ratione ac sing., ut alibi confusae sunt istae voculae, sed hic vulg., si divellantur, δή, pro igitur, procedere videtur, una voce editum reddente Sch. v. δὴ e. per P. *sed*, contra usum, sed in π. „utique, *nimirum*" quo sensu affirmativo et Bg. ceperit suum Lat., quanquam et pro saltem, cf. G. Th., etsi hac vi, qua restringat, non produnt, sed illa aiente aliave, Hes., non coll. Suid., Bud. C. Vig. Dev. Hoog. Op. L. N. T. Stp. Th. et Indd. Thuc. Xen. Mor. et Z., Isocr. Mor., Fi. Aesch. et Pal. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1., R. Or. V. 4., cf. fine Ind. Dem. 62, 19. 74, 18. 77, 17. 92, 21. etc. it. pro forte s. maxime 129, 4., it. syn. δήπουθεν 187, 27. 269, 25. 545, 13., cf. Hes. Suid. et Ind. Luc., tum de πού enclitico in infinita notione Rsk. et pro Lat. *fere* it. *circiter*, v. Stp. Th. L. N. T. cum Kypk. T. 2., Bud. C. 1299, 31. Dev. p. 323. i. Ind. Ael. V. h. Lycophr. v. 201., cf. supra 1, 1, 5. m., sed pro forte, s. fortasse, it. ni fallor, opinor, credo, Hoog. Op., Z. ad Vig. et Ind. Xen. M. S., 'Αναβ. Mor. Fi. Aesch. Clark. ad Hom. 'Ιλ. ν', 225., cui add. 'Οδ. β', 71. 164. δ', 181. 193. Mus. v. 27. Plat. Euthyph. p. 4. N. 3. e., pro aliquando, i. aliquo tempore, Ind. Plut. Hs., qui non recte censet de altero ib. loco, ubi est eadem vi, aut pro forte s. alicubi, ut

καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδραμούσης, οἱ μὲν δημόται, ἕκαστος[i], τὸ καθ' αὑτὸν δεδιὼς, ὑπανε- certe ac altero die elapso, plebeii quidem, quisque sibi timens, recedebant, quive

i) Hoc comma nostrum est, ut alterum post δεδ. etiam in A. al.

pro hoc s. aliquando ap. Luc. 2, 522. l. 50., ubi Gs. libere *tandem*, et pro interdum Ind. Fi. The., sed pro sane ap. Iulian. in Ind. Sb., qua notione aiente, a Dev. l. l. iam prolata, sed improbata ab Hoog. Op., tamen equidem uti soleo in δήπου unius vocis, ubi figuram ἐκ παραλλήλου sumo, ut copulentur per se duo syn. e notione affirmandi, pro quibus deinde liceat libere in Vs. adhibere unum Lat.; sicut comparo illud πὰ ad notionem infinitam pro forte et *fere*, nostrum *etwa*, cf. 1, 4, 8. m. μήποι. Tum Sch. in „δ. uno *die* et *altero*" cum Bg. severior in copula, quam P., formulam, a Nostro forte e Lat. ductam, nec Stp. Th. praebente, nec Ind. aliquo, sed affinem Herdt., cf. Xen. Hell. Mor. 4, 1, 10. i., in v. δ. autem Stp. Th. hinc modo „*elapso* die *uno* et *altero*, s. quum dies unus et alter praeteriisset, s. abiisset" in extr. tacite e P., nihil dantibus Indd. de v. cum subst. temporis aliquo, et Sb. tantum hunc Nostri locum sine Vs., cum tamen sit ap. Zos. 2, 18, 1. ὀλιγίστου χρόνου διαδραμόντος, quum *perexiguum* temporis *effluxisset*, et 2, 27, 6. χρ. δέ τινος δ., posteaquam *aliquid* temporis *intercessisset*, variante Nostro in v. cum 1, 5, 1., ubi Bg. Lat. idem, cf. de Gr. v. in alios usus Ind. Xen. M. S. et Abr. Dl. Th., it. Dion. H. S. T. 1. et Polb.

οἱ μ. δημ.) In δ. Sch. cum Bg., cf. 2, 5, 15. m. τὸ πληθ., hic ut sit enallage casus, primi quidem pro secundo τῶν δημοτῶν, cum v. sing. ὑπαν. referatur ad sing. pron. ἑκ., Bg. numerum verbi accommodante ad δημ., qua de enallage absoluti nominativi, sive subst., sive adi., non simul adiuncto particip., nominatim in partitione, quam indicat hic adi. ἑκ. potius, quam particula μὲν, a P. libere reddita, et referenda ad remotiora §. 6. οἱ δὲ στρ., ubi vulgo assumunt Lat. *quod attinet ad*, v. Koen. ad Greg. p. 33. sqq. N. 61. sq. Valck. ad Lesbon. p. 183. N. 22. Bud. C. 1453, 44. 51., ad Vig. p. 4. b. e. N. 8. p. 53. b. m. p. 339. a. Nr. 15. R. Or. V. 5. p. 646. N. 9. cum Ind. V. 6. p. 915. m. sub *nominat.* ad Luc. 1, 493. N. 61. 3, 421. a. m. p. 637. N. 23., ad Diod. S. 1, 243. N. 67. it. 2, 270. N. 50. Abr. Dl. Th. p. 730. e. Ind. Dem. p. 308. i. Thuc. et Ael. V. h. v. *nominat.*, sed Herdt. v. *enall.* Mox Sch. in artic. τὸ „κ. α. *suum*" ut 2, 3, 21. Bg. ad sensum dante in dat. pers. syn., sed G. Th. non explicante formulam, pro suis rebus, s. de suis rebus, commodis, vita, (per ellipsin subst. μέρος, χρῆμα, πρᾶγμα, cf. 2, 5, 13. e. L. Bos. p. 196. e.) timens vitae periculum et vulnera ad castra Praetorianorum, a quibus domum hic videntur recedere, quomodo ceperit nostrum locum et P. in liberioribus suis, consequens pro antecedente ponens, sed Sch. „ὑπ. *clam*, s. *sensim* retro *abibat*" fere cum Stp. Th. „sensim recedo, s. secedo, sensim retro abeo, s. clam recedo, Herodi οἱ μ. δημόται, — ὑπ., ubi tamen Bud. vertit, secessit, domum ex foro concessit. Sed ita interpretando, vacaret praep. ὑπὸ" cuius vim illam secundariam cum L. Ern. negligit quoque Bg., cuius Lat. ap. G. Th. etiam tantum habet ἀναχωρέω et ὑπείκω, cf. Loesn. Obs. p. 4. i. *secedere*, quem unum locum reperi, ut affine subst. ὑπαναχώρησις in Ind. Dion. H. S. T. 1. *recessus*, ut in L.

χώρει [k], οἵ τε ἐν ἀξιώσει [l] ὄντες εἰς τὰ πορρωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀπεδιδράσκον [m], ὅπως ἂν μή τι δεινον [n] ἐκ τῆς ἐσο-

dignitate pollebant in remotissima ab urbe praedia profugiebant, ut ne quid mali ex futuro imperio praesen-

k) Hoc comma, praeter Ms. Bg., fuit in A. 2. cum B. 1. R. pro colo Lu. et puncto rel., cum tamen omnia pendeant adhuc a pr. gen. consq. διαδρ. λ. l) Mss tres ἐν ἀξιώσεσιν λ., v. N. m) Ms. Ba. et Vi. τ. πολ. ἀπεδ. κτ. et Ms. Ba. cum puncto post κτ., v. N. n) Mss. tres ὡς ἂν μὴ τὸ δειν., sed Ms. Ba. iterum comma post ἂν vitiosum, v. N. Mox post παθ. colon cum Ms. Bg. in B. 1. R.

Ern., sed ap. Stp. Th. iterum cum notione secundaria illa, quae per se hic valet, quanquam in aliis compos. redundante ὑ. praep.

ἐν ἀξ.) Rectius Cod. ἀξιώσεσι. Et in hac parte saepe a librariis peccatum est. *Stroth.* Finitio σει et σεσι non est ita similis, ut lapsum suspiceris librarii, sed potius glossam per comparationem ex 1, 9, 6. e., praeter quem locum iste Mss. plur. non est ap. Nostrum, cum in sing. conveniat et P., dubius hic in notione, ut duobus subst. reddiderit, unde et Sch. in ἀξ, qui tamen in v. ὄντ. modo servarat unum „auctoritate *pollentes*“ v. hoc Lat. retinente e P. etiam Bg., pro severiori, *qui* que *in* dignitate *erant*, cf. l. l., ignorante formulam Bg. G. Th., sed variante Nostro cum 2, 2, 5. e. tum in praep., tum in expresso hic particip., sed Bg. iterum, ut alibi, reddente τὲ, quod, pertinens ad v. sq. ἀπ. finitum, effecit, ut comma post ὄντ. omitteremus cum Ox. et Pat., in rel. edd. repertum.

εἰς τὰ π.) Sch. in „κτ. *praedia* longissime *ab* urbe *sita*“ recte innuens ellipsin particip. κείμενα, aut ὄντα, ad adv. πόῤῥ., ubi Bg. iterum assumit praep., cf. 1, 7, 4. e. 1, 11, 15. m., pro quo ἀπωτ. hic per gradum alium variatur, quam praep. Gr. ἀπὸ aliunde in nostro adv. diserte additam tenet Stp. Th., in rectione cum gen. non monens de ellipsi, exprimens tamen eandem in Vs., et retinens Lat. adv., a Bg. hic iterum mutatum in adi., ad κτ. conveniens, cf. Suid. Ind. Aesch. Fi. et Arist. K., it. sine Ind. syn. Dem. πάνυ πόῤῥω 118, 20., in κτ. reddente Bg. e P. cum Ind. Sb. it. clam Stp. Th. v. e. „κτ. praedium, Herodi. εἰς — ἀποδιδράσκουσι. Hac autem in sign. ap. ipsum etiam Dem. legisse mihi videor“ cf. l. l. Nostri, quae et Sb. Ind. compararat, in v. ἀπ. Sch. „*recedebant* in *praedia*“ reddente per syn. P., sed Bg. Lat. non tenente Stp. Th., sed cum L. Ern. ad praep. propinquius *aufugere*, quod ap. G. Th. cum ἀποφεύγω, ut in Bg. etiam, ubi et vicinius προφεύγω „procul fugere, aut quantum quis possit fugere“ quorum neutrum huc aptum, primumque ob adiunctum πόῤῥ., ut potius pro simpl. posuerit Bg. Sed Mss. transpositum v. ἀπ. intra subst. hiatum, quem Glossator in eadem vocali vitare voluerit, ab alia parte et vocali admittit tamen.

ὅπως) Cod. ὡς ἂν μὴ τὸ δ. Definiri vix potest, utrum ὅπως, an ὡς legendum sit. Illud τὸ vero vitiosum esse apparet. *Stroth.*

De τὸ sane mendoso liquet aeque, ac de glossa in ὡς, cf. 1, 1, 1. m., severius hic, quam ibi, reddente Bg. δ. μ., sed per aliam formulam et gen. in adi., secus ac Sch. e P., servata tamen cum Bg. praep. „ἐκ — ex *imperio* malum *pati*“ quam cum v. παθχ. tenet Stp. Th. 3, 62. A. e.

μένης ἀρχῆς παρόντες πάθοιεν. οἱ δὲ στρατιῶται, ἐπεὶ τόν τε δῆμον ἡσυχάζοντα ἔγνωσαν, μήτε τινὰ [o] τολμῶντα ἐπεξελθεῖν τῷ τοῦ βασιλέως αἵματι, ἐμε-

tes paterentur; milites au-
6. tem ubi populum quietum esse intellexerunt, neque quenquam audere persequi imperatoris caedem, ipsi qui-

o) Ms. Ba. μήτέ τινα λ., qui accentus et in A. 1., variantibus aliis edd.

ex Eur. Hec. v. 252. cum Lat. eadem, sed ap. Luc. 2, 606. l. 56. ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμήτου, ὅσα λ. patiuntur *a* rustico, *quae*, per syn., ut ap. Kypk. 2, 278. m. e Iosepho, pro qua Gr. ὑπὸ s. πρὸς hic Noster variat, cf. 2, 2, 20. et 1, 17, 22. i., ut aliam ἀπὸ recte explent Camerar. hypomn. ad Theogn. v. 1003. in v. cum gen. rei; ad Lys. R. Or. V. 5. p. 233. N. 7. Markiando scribente haec „Herodi. 2, 21. ὅπως — ἐσομένης ταραχῆς παρόντες π. Ita legendum. Vulgo et illic ἀρχῆς" contra libros omnes et ipsum P., qui recte, ad sensum, abstractum pro concreto, refert „*in* eligendo *successore*" pro imperatore, vel sic libere fut. ἐσ. retinens, quod et ipsum sit contra Markl., cum tumultus ac turbae non postea memorentur, cf. mox sq. §. et 20., et lectionis vulg. commodus sit sensus, ut proceres isti, iidem, credo, et senatores, timuerint sibi a futuro imperatore, in primis si a militibus, ut factum narratur deinceps, deligendum cognoverant, quod Pertinacis amici essent nimis palam, quamrem poterat aliquis successor, peior Iuliano et Severo, vindicare.

παρόντες) Leisn. ad m. M. Bg. „quod in Vs. omittit Bg." forte e P., sed et potius scriba istius, iam restitutum a nobis, cum ad plenam sententiam requiratur, et in v. supplementum aliquod, v. c. ἐν αὐτῇ, τῇ πόλει, aut ἐκεῖ, cf. in rem infra ad §. 12. e Xiph.

ἡσυχαζ.) Huc respexit P. in suis ad §. 4. e. ὑπανεχ., quem Bg. sequitur hic, sed partim Sch. in „ἡσ. *quietum*, a tumultu" notione sic constituta verbi, latius patentis, fere cum Stp. Th. aliunde, „ἡσ. dicuntur, qui tumultuari desinunt" et nihil amplius agunt infesti, cf. Ind. Thuc. cum Schol., in ἐγν. Sch. etiam partim e P. dante *cognoverunt*, quod vicinius cum Gr. n. est ap. G. Th., non item Bg.

ἐπεξελθ.) imperatorem interfectum vindicare velle. Paulo post §. 22. hoc sic exprimit, ὠμῶς τετολμημένοις ἐν φόνῳ τῷ βασιλικῷ ἐπεξιέναι, vindicem esse velle crudeliter interfecti imperatoris. Utrumque v., et ἐπεξελθεῖν et ἐπεξιέναι, eodem sensu aliquoties adhibet Antiph. Or. 1. p. 15. et 19. Idem Or. 2. p. 29. ἐπεξελθεῖν cum casu quarto ponit, *οἱ ἐπεξερχόμενοι τὸν φόνον*, homicidium *persequentes*, i. e. homicidium ulcisci cupientes, cf. Lyc. adv. Leocr. prope fin. p. 214. *Leisn.* Nostrum non est recensere h. l. omnes verborum ἐπεξέρχεσθαι et ἐπεξιέναι significatus, qui e Lexx. petendi sunt. Notissimus ille est, ubi *in ius rapere* aut *accusare* significat, ac cum dativo personae et genitivo criminis construitur, ut ap. Plat. in Euthyphr. 4. τῷ πατρὶ φόνου ἐπεξέρχομαι et centies alias. Hoc loco autem pro ἐκδικεῖν ponitur, quo significatu haud adeo frequenter occurrit, nisi quod Herodianus eodem aliquoties ita utatur, ut in fine huius cap. de hac ipsa Pertinacis nefaria caede, τοῖς οὕτως ὠμ. — ἐπεξιέναι, et infra c. 9. ἐπεξελθεῖν τοιούτου βασιλέως αἵματι, ac in eodem cap. bis ἐπαμῦναι καὶ ἐπεξελθεῖν τῷ Περτίνακος φόνῳ. Quum igitur αἷμα nihil

νου μὲν ἐντὸς τοῦ τείχους [p], κατακλείσαντες ἑαυτούς. ἀναγαγόντες [q] δὲ τοὺς εὐφωνοτά- | dem manserunt intra murum 7. inclusi; constitutis autem, qui vocalissimi ex ipsis

p) Hoc comma nobiscum erat in A. et B., ut mox post ἑαυτ. in B. 1. L., ubi Stp. cum al. colon, pro puncto rel. q) Ms. Ba. ἀνάγοντες λ. v. N.

aliud sit, nisi φόνος, facile intelligitur, ἐπεξελθεῖν τῷ τ. β. αἵμ. interpretandum esse, *vindicare* imperatoris *caedem*. Mox ipse noster ait, ἐκδικηθῆναι τὸν ἐκείνου φόνον. *Stroth*.

Non tam de sensu formulae quaeritur, quem et vidit P., et inde partim Sch. „αἵμ. *sanguine*, per caedem effuso, — ἐπ. *persequi*, s. *vindicare* sanguinem *caesi principis*" quam de bonitate ac vetustate eius, quoad v. ἐπ. nostro datur hic dat. rei αἵμ., quem ignorant N. ad Thom. M. p. 336. sqq. et Stp. Th. cum Indd. Thuc., it. ad Schol., R. Or. V. 4. 6. 7. 8., ubi e Lyc. plane nihil, ne ille quidem locus, quo Leisn. respexerit, V. 4. p. 239. l. 7., it. Dem., cui add. 1323, 25. 1329, 27. 1333, 21., Luc. Pal. Fi. v. ἐπεξιέναι, Dion. H. S. T. 2. Abr. Dl. Th. et Rsk. An. ad Gr. scr. V. 1., it. Dion. Cas., unde notaram modo „1) vindicare, punire, cum dat." nec tum, utrum pers., an rei, quales casus sunt ap. Zos. 1, 11, 1. τοῖς τὰ Μακρίνου φρονήσασιν — ἐπεξελθόντος, quum *de* iis, *qui* Macrini *partes* secuti *fuerant*, — poenas *sumsisset*, et 4, 40, 4. e. ἐπεξελθεῖν τῇ τῶν βαρβάρων ἀσελγείᾳ καὶ ὕβρει βουλόμενος, petulantiam *et* iniurias *barbarorum* punire *volens*, afferente Bud. C. 129, 12. etiam haec universa tantum „Herodi. pro ulcisci mortem cum dat., de caede Pertinacis loquens" nullo subiecto loco, non repetente illa Stp. Th., sed tantum notionem tropicam, quam et refert Hes. 1, 1327. i. ἐπεξέρχεται, ἐκδικεῖ, ubi N. respicit modo locum V. T., dat. pendente a praep. prima, qui casus cum v. est in alio sensu ap. Sb. Ind. e Iul. 846, 17. τοῖς Παρθικοῖς πράγμασιν ἐπεξελθεῖν, *se* bellum *Parthicum* ad *extremum* usque *exsequi*. Hic cum Sb. Ind. ponit Lat. Bg., e Sch. forte, ap. G. Th. cum Gr. al. nec subst. Bg. aut simili, at „*exequor*, — διεξέρχομαι, (486, 58.) *mortem* alterius *exsequi*, pro ulcisci, s. iudicio persequi" e ICtt., comparante nostrum Gr. ad hoc Lat. etiam Cas. ad Suet. Caes. c. 67., sed deserente Nostro veterum cum hoc v. casum rei quartum, v. c. φόνον, quo de infra, et tamen tenente analogiam in v. cum dat. pers., qui habetur ap. Thuc. Ind. ex 188, 60., cf. l. l. e Dem., nihil praebente G. Th. in Latt. severioribus, ut manendum sit hic in illis duobus supra affinibus, in quibus etiam quaedam eundi notio inest, denique variante Nostro cum 2, 5, 10. m. βασιλείῳ — αἵμ. pro adi. per gen. subst., it. in addito art. et alio ordine verbi cum §. 15. m. ib. ἐντ. τειχ. ἐμ., ubi retinet Bg. e P. libere pron. iterum, non item tempus v., pro aor. 2. forte cum cepisset, membrum quidem, a P. omissum, servans sq. κ. ἑ., quo de v. l. l., sed tamen modo per syn. rationem, act. v. cum pron. mutando in pass., ut P. 5, 8, 12. e., quae Nostri formula valet pro clausis portis et aditu omni, cf. l. l. et 2, 5, 15. e., tenente G. Th. Lat. Bg. cum Gr. n., cf. Stp. Th. aliunde, qui formulam modo habet e Nostri loco illo altero, nec mihi repertam alibi, cf. L. N. T. Ind. Thuc. R. Or. V. 4. 8. Dem. Is. Pan. Mor. Diod. S. Dion. H. S. T. utr. Ael. V. h. Luc. Abr. L. Arist. Dl. Th. et Auct.

ἀναγαγόντες) In Ms. alio tempore, ut alias, praes. pro aor. 2., sit po-

τους ἑαυτῶν ἐπὶ τὸ τεῖχος, προσεκήρυττον [r] ὤνιον τὴν βα- | essent, supra murum, promulgabant venalem principa-

r) Ms. Ba. προσκηρ., uti Stp. malebat. *Mart.* Sic et Mss. rel., v. N. tius error in omissa γα syllaba e pr. simili αν s. να, (cum olim defuerint accentus, unde hic dirimi res poterat,) quam ingenium librarii in copulando diverso tempore, atque adeo praes. cum impf. προσεκ. et ὑπισχν., quia praeter Mss. rel., etiam P. in vulg. manet, e quo Bg. retinet pass. et formulam Lat., it. Sch. partim „*quum* sursum *duxissent*, s. *constituissent* supra *muros*" in primo vim praep. propriam et physicam innuens, fere cum Stp. Th. aliunde v. i., e quo alibi laudavimus v. in notione simplicis, quo Bg. spectarit. Sed in εὐφ. Stp. Th. sine loco ipso „ap. Herodi. τ. εὐφ. P. vertit *vocalissimos*, quum ille intellexerit μεγαλοφωνοτάτους" unde idem in m. P. periphrasi utitur in suam sententiam, ut tamen et G. Th. cum Gr. n. explicet „*vocalis*, — quod est sonorum et multae vocis" i. magnae fortisque, cf. Diod. S. 2, 9. 1. τοὺς εὐφ. τῶν ὑποκριτῶν, histriones *voce* longe *praestantissimos*, ubi Bg. gen. cum superlat. per praep. adiuvat iterum, sed hic simul assumto particip. ὄντας, eoque resoluto per pron., ad quod aliud abit P.

προσεκηρ.) Scribo προεκηρ. *Steph.* ὅτε δὴ καὶ πρᾶγμα αἴσχιστόν τε καὶ ἀνάξιον τῆς Ῥώμης ἐγένετο. ὥσπερ γὰρ ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐν πωλητηρίῳ τινὶ καὶ αὐτή, (sc. Roma, addit N. Ox.) καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτῆς πᾶσα ἀπεκηρύχθη, καὶ αὐτὰς ἐπίπρασκον μὲν οἱ τὸν αὐτοκράτορα σφῶν ἀπεκτονότες, *accidit* autem *tum* res *turpissima* urbe *que* Roma *plane* indigna. *Namque sicut in foro et mercatu quodam et urbs* et *imperium* (summum) eius *venale* edictum *est*, vendentibus (ea) *principis* sui *parricidis*. Merebantur ista e Dione (Xiph. S. 391, 37.) huc adscribi. *Boecl.* De venali urbe, venali rep., saepe multi questi, v. Senec. de constant, 1. e. Sall. Cat. 30, 4. Iug. 35, 10. Liv. ep. 64. *Leisn.* In Ven. προεκ. male exstat, pro προσεκ. *Stroth.*

Hic Ing. non sunt obsecuti Stp., et Sch. in vulg. partim e P. „*imperium* edicebant *venale*. Stp. et Sb. mavult legere προεκ." qui Sb. in Ind. „προσκηρύττειν pro προκ." ambigue iterum, proferente L. Ern. utr. Gr., et „προσκ. per praeconem indico" quod tantum reperi in Ind. Luc. e 1, 608. l. 76., ubi sine Var. L. et N. προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους, praeconio *huc* evoca *philosophos*, sed προκ., praeter Stp. Th. aliunde et sine Lat. Bg., Lexx. Bas. et N. T., quoque per Indd. R. Or. V. 4. 7. Is. cum Lat. Bg., Xen. Mor. Ἀνβ., s. Laced., tacente Ind. Z., Ael. V. h. et Dion. H. S. T. 1., ut, quanquam confusio iterum incidere in praepp. potuerit, tamen se sustineat προσκ., etiam ex illo προσκηρυκεύεσθαι, quod cum altero προκ. tenet L. Ern., quanquam sensu diverso, in Var. L. προκ. servatum ap. Thuc. 306, 95., haesitante Abr. in Dil. p. 412., sed προκ. sine Var. L. habente Ind. R. Or. V. 4. et 8. And., nullo autem formulam Nostri, sed tamen v. Gr. cum acc. rei alio, in adi. porro Sch. cum Latt. iisdem ponente in ed. Bc. 1. προσκ., sed in 2. προκ., ut Stp. Th. sine Vs. hinc „προεκ. ὠ. τ. β." cf. Ind. Dion. C. ὠν. τὴν ἀρχὴν ἀποδέχεσθαι, cum Zos. 1, 7, 5., per syn. subst., quo mox Noster variat, praebentibus rel. Indd. adi. vel absolutum, ut Dion. H. S. T. 1. et Gs. Chr., vel cum alio subst., Luc. Xen. Bach. R. Or. V. 4. 7. Is. Dem. sed de pers. ib. V. 8 Din. cf. Hes. non coll. Suid.

σιλείαν [f], τῷ τε πλεῖον [t] ἀργύριον δώσοντι ἐγχειριεῖν ὑπισχνοῦντο τὴν ἀρχὴν, καὶ διὰ τῶν ὅπλων αὐτὸν ἀνάξειν ἀδεῶς εἰς τὴν βασίλειον αὐλήν [u]. ἐπεὶ

tum, eique, qui plus pecuniae daret, tradituros ſe pollicebantur imperium, et cum armis ipſum deducturos tu-
8. to in imperialem aulam. Qua

ſ) Hoc comma cum Ms. Bg. pro Stp. et rel. colo, it. puncto al., potius nobis viſum. t) Ms. Ve. et Vi. πλέον λ., v. N. u) Ms. Ba. ἀρχήν. ſed in marg. legitur: γρ. αὐλήν. *Mart.* v. N.

πλεῖον) Mss. forma alia fuerit minus ex errore litterarum, quam ingenio et gloſſa per comparationem aliorum locorum Noſtri aut ſcriptorum, variante utr. forma et alibi, cf. Fi. Plat. Ap. S. p. 101. N. 15. et Gottl. Thuc. Or. Per. p. 78. N. 29., cum ſit recta utr., v. Heſ. 2, 975. N., non coll. Suid. 3, 128. e., ad Moer. p. 294. N. 3., ad Thom. M. p. 719. N. 5., D'Orv. Ch. p. 200. e. Ind. Dem., et quae inde alibi proferemus ad πλέον, ἢ λ., L. N. T. et Stp. Th. aliunde, qui et in rel. tacet formulam Noſtri, illam quidem Lat., cf. G. Th., ſed et Gr., v. Ind. R. Or. V. 6. v. ἀργ., in adi. gradum alium tenente P., ſed Sch. cum Bg. faciente, at in „δ. *daturo, — ἀ. nummos*" in extr. fere cum Stp. Th., ut moneat de argento ſignato, cf. Ind. Fi. Pal. Aeſch. et The., ſed Bg. cum P. mutante caſum in ἀ. neceſſario, et particip. fut. reſolutum per duo pron. in impf. coniunctivi, ob proximum inf., per part. fut. redditum, cum Sch. etiam, qui tamen v. *eſſe* adiunxit et ſubſt. Bg., a P. ſemel modo poſitum; Noſtro per copiam et variationem Gr. ponente pro pron. αὐτὴν, e pr. τὴν βασ., quod pron. vitarit ob proximum idem, varians quoque per ſubſt. cum 2, 1, 20., dum non tenet Stp. Th. inf. huius v., ſed formulam tamen ex alio Noſtri loco poſt Lat. Bg., cf. per paſſ. Ind. Luc. et Diod. S.

βασ. αὐλ.) Ms. varietas, infra recurrens, hic quidem mendoſa eſt ob adiunctum v. ἀναξ., tautologiam eadem inducens inanem cum pr. ἐγχ. τ. ἀ., cum, praeter Mss. rel., etiam P. oſtendat vulg., unde partim Bg., ſed reſtituens omiſſa διὰ τ. ὁ. e Sch. in ὅπ., vel e caſtigata Vs. P., quoad praep., in qua Gr. ignorat Stp. Th. formulam hanc Gr. et Lat., non item modum vertendi ſyn. per Lat. nudum abl., unde hic *armis*, ubi praep. eſt in notione modi ſ. inſtrumenti, cf. Poſſ. Sy. p. 106. Vig. p. 567. Nr. 3. p. 570. N. 81. e. Fi. ad Well. p. 367. ej. Ind. Aeſch. v. i. Xen. Pol. Z. et Iſ. Ev., variante Noſtro pro ſuperioribus τοῖς ὅπλοις et ſine artic. ὅπλοις, ſicut infra per δι' ὅπλων, cf. Luc. 3, 588. i. et Abr. L. Ar. p. 215. e. ſed ſyn. μεθ' ὅπλων (Bg. illam, cum non repererim σὺν τοῖς ὅπλοις) R. O. V. 4. v. ὅπλ. et ſine Ind. Dem. 474, p. 481, 20. 585, 27., ferente G. Th. modo in ſubſt. nudum abl. cum v. v. nec Bg. formulam in praep., quam tenet tamen Lind. Ell. p. 193. m. e Gell. ut *cum telo* Cort. ad Cic. ep. 1, 1, 7., ad quam analog. Noſter, ut in v. ἀν. (cf. 2, 3, 1.) cum adv. ἀδ., ubi Lat. Bg. e P. aliunde etiam ap. Stp. Th.

ἐπεὶ) De lect. alia Stp. Th. cf. 1, 4, 19., ubi hunc locum tenuit ſine Vs., ut in v. κ., ſed tanquam alium e „l. 4." qui nullus eſt, et ſine δὲ, nec Bg. Lat., ap. G. Th. ſine Gr., ſed cum noſtro in *praeconium*, quo uſus Stp. ad P. m., ſed Sch. „κ. edictum *increbuit*, — δ. *vulgata* eſt *praedicatio*" Bg. iterum δὲ cum art. τὸ pro pron. demonſtr. mutante in

δὲ τὸ κήρυγμα διεφοίτησεν, οἱ μὲν σεμνότεροί τε[x] καὶ εὐσταθέστεροι τῆς συγκλήτου βουλῆς, ὅσοι τὲ εὐπατρίδαι, ἢ ἔτι πλούσιοι[y], λείψανα ὀλίγα τῆς Κομμόδου τυραννίδος, οὔτε προσῆλθον τῷ τείχει, οὔτε

promulgatione divulgata, honestiores quidem et graviores senatorii ordinis, quive patricii et adhuc opulenti essent, reliquiae exiguae Commodi tyrannidis, neque accesserunt ad murum, neque

x) In Ms. Ba. τε abest. *Mart.*, ut alibi ante vicinum καὶ, v. N. y) In Ms. Ba. desunt signa () parenthesis a λειψ. — τυρ. *Mart.* Quae fuerunt modo in Stp. et rel.

relativ., sed hic simul coni. ἐπεὶ cum v. finito in particip. abl. conseq., cf. 2, 2, 5.

σεμν. τε κ.) Ms. rem hic et Latt. Inttp. tenent, ut alibi, faciente Sch. cum P., cui modo adv. comparativi adiicit in „σ. *gravitate* magis *praediti*, — ἐ. constantiores, *auctoritate* magis *praediti* e *senatu*" quorum adi. Bg. secundum ap. G. Th. saltem cum notione eius, quia „quae gravia sunt, loco non facile moventur: hinc *gravis* est virtutis nomen, quatenus (quis) se huc, illuc impelli, ac demoveri (a sententia, proposito, virtute, fide, rel.) non patitur" cf. 839, 60., quales et sunt illi Sch. et nostratium *gesetzte*, cf. Exc. ad 1, 2, 6., tropo aliunde ducto, sed syn., cum Gr. dicantur a *stando*, et stabiles semper ac firmiter, quod h. l. in εὐ inest, quam voculam negligit in v. Stp. Th., e P. reddens hunc locum, et hinc tantum afferens de pers., ut sine Vs. Ind. Sb., ubi aliunde de re tropice, it. cum syn. ἐ. καὶ βαρεῖα ἁρμονία ej. Dion. H. T. 2., Foes. O. et Suid. sed physice Poll. 2, 16. et 9, 38. ex Hom., cf. Ind. Ern. et ad Hesy. (ubi et v. εὐσταθεῖν, quo de cf. Ind. Luc. et Dion. H. S. T. 1.) sed de pers. tropice etiam ap. Char. 1, 2. e. p. 4. l. 20. Καλλιῤῥόη μὲν οὖν εὐσταθὴς, Rs. Vs. p. 5. l. 11. C. quidem *constantis* est *animi*, copulante hic Nostro adi. virtutum e genere et forma.

ὅσοι τὲ) Bg. fere e P. supplet v. ἦσαν, ut 1, 6, 2. m., vertens hic aliter pron., sed tamen, ut alibi, it. τὲ, et ἢ, in quo P. hic severior, cf. Exc. ad 1, 2, 3. m. et 1, 6, 8. m., Sch. faciente cum P. partim in „λ. reliquiae *tenues* hominum" quo addito subst. definit magis Gr., de re quoque usitatum; in qua appositione, proprie supplentur pron. relat. et v. subst., οἳ s. ἃ ἦσαν λ., et subst. resolvitur in adi. affine, (*qui* erant *reliqui pauci* s. parvo numero ex Commodi saevo imperio, s. qui pauci relicti erant, nec caesi, a Commodo tyranno,) pro quibus hic, ob iam praec. pron. ὅσ., explebitur sola particula ὡς, Lat. *tanquam*; tenente G. Th. de pers. (sed sine perspicua explic.) non autem Gr. Stp. Th. nec Ind. Sb., ubi tamen aliunde de re cum gen. rei, cf. Long. Mor. Phoc. Luc. ubi et de pers. it. Lyc. cum Hesy. non coll. Suid.

προσῆλθ.) In hoc v. Bg. per duplicem praep. e P. §. 11. it. Stp. ad m. et in Th. aliunde, etiam in sq. adi. ἐπ., ubi G. Th. simpl. ὀνειδ., pro quo nostrum compos. haud dubie ponitur, tacente Z. ad Vig., cf. Ind. Dem. et Cell. Eutr. Met., iungente iterum Nostro syn. adi., cum et Bud. ap. Stp. Th. ἐπ. per Lat. Bg. in pr. ἀπ. reddat, sed ut hic quoque

ἀπρεπῆ καὶ ἐπονείδιστον χρήμασι κτήσασθαι τὴν ἀρχὴν ἠθέλησαν[z]. Ἰουλιανῷ δέ τινι, 9. turpem ac probrosum dominatum pecunia comparare voluerunt; sed Iuliano

z) Colon hic in Stp. al., ut in Ms. Bg.

sit genus cum forma, quatenus ἀπρ. est, quod per se indecenti modo paratur, sed ἐπ., quatenus dictis et verbis indecorum iudicatur, sive quoad prius opinionem turpitudinis habet ac commovet, sed posterius dicta contumeliosa; modum istius maculae Nostro statim adiungente per abl. χρημ., in medio sic positum, quasi ad adi. praemissa pertineret, sed e P. remotum in alium locum a Bg., qui in v. κτ. negligit cum Stp. in marg. et Th. vim med., qua de cf. lib. de V. med. Dref. et W. it. Cl. ad Hom. Ὀδ. ξ', 4. Ind. If. Ev., Fi. Aesch., sed cum acc. perf. Luc. e 1, 8. l. 85. Plut. Hf. Xen. Cyr. Z. Thuc. Hom. Soph. Ai., ubi et cum acc. rei qualiscunque, ut, praeter L. N. T., ap. Theogn. Herodt. Thuc. cum Or. Bau. R. O. V. 6. 8. And. Din. et Dem. cui add. 153, 27., If. Ev. sed Mor. Pan. p. 27. m. 32. l. 4. 95. i. 118. i. Xen. Ἀνβ. et M. S. 4, 2, 9. Fi. Ae. The. et Pal., Polb. Ael. V. h. Aes. Fa. Eutr. Met. Cell. et Luc. ubi et cum nostro subst. 3, 216. ult. ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν καὶ κατέσχεν, *Pergami* imperium *peperit* (sibi) *pariter* ac *tenuit*, sed cum affini et simul adv. If. Ev. p. 37. l. 5. κάλλιστα κτησάμενος τὴν βασιλείαν, et p. 19. l. 5. τὴν ἀρχὴν — παραλαβεῖν —, ἢ κτησάμενος (αὐτὴν) ὁσίως, λ., at ib. e. τὸν Μήδων μὲν ἀφελόμενον τὴν ἀρχὴν, Πέρσαις δὲ κτησάμενον, ubi cum dat. perf., (qua de rectione v. Ind. Fd. et Krb. Obf. ad N. T. p. 165. i., de mea quidem sententia ut maneat quidem notio v. pro parare, efficere, procurare, sed pereat vis med., idque stet pro act., ut cum diserte additur pron. dat. αὐτῷ ap. Soph. Ai. v. 983.) porro cum abl. rei, ut instrumenti, Ind. Soph. l. l. Thuc. R. Or. V. 4. 6. Dem. If. Ev. p. 24. m. Ael. V. h. ex 12, 60. e., nullo praebente Nostri casum abl., cui tamen par formula illa per praep. cum gen. subst. in N. T. Act. 8, 20. τὴν δωρεὰν — διὰ χρημάτων κτᾶσθαι, (variante Nostro pro §. pr. διὰ τῶν ὅπλων,) it. cum ἐν R. Or. V. 6. p. 618. i. et Poss. Call. p. 632. i., ubi et cum παρὰ, ut cum ἀπὸ p. 560. m., quibus par quoque ille gen. pretii nudus N. T. Act. 22, 28. πολλοῦ — ἐκτησ., sed cum adv. Ind. R. Or. V. 4., tum Hes. 72, 360. e. p. sq. e., non coll. Suid. 2, 384. i., ut in criticam partem, ubi confusum pro κτίσασθαι, v. W. de V. med. p. 48. Ind. Call. et Herdt, ubi et de augmento, ut ap. Foes. O. v. κτιζ., sed act. in Ind. Xen. Bach.

Ἰουλ.) Ap. Dion. Caf. 1233, 95. Ἰουλιανὸς ὁ Δίδιος, τὸ γένος βουλευτικὸν, quae tamen in ed. Sb. Xiph. non reperiebam, et Spartian. in Did. Iul. c. 2. T. 1. p. 574. m. *fuit* consul *cum* Pertinace, *et* in *proconsulatu* Africae *eidem successit, et semper ab eo collega est et successor appellatus*, sed Aur. Vict. de Caes. 19, 1. sq. ex *praefectura* vigilum *ad* insignia *dominatus* processit. *Genus* ei *pernobile*, rel., in epit. 19, 1. sq. *Did. Iul.*, ortu *Mediolanensis, — vir nobilis*, sed universe Eutr. Met. 8, 9, 1. et Zos. 1, 7, 5., Iulianum hunc tacente prorsus Iuliano in Caess. ap. Sb., sed Nostro hic non variante in subst. ἀρχ. cum §. pr., quanquam de dignitatis diverso genere, cf. in formulam rel. 2, 3, 9. e., ubi Bg. severior, brevitatem suam hic ducens e P., aut marg. huius e Stp., qui in Th. v. ὑπ. e. hunc locum subiecit priori illi sine Vs., ignorans perf. hoc particip., ubi Ind.

ἤδη μὲν τὴν ὕπατον τετελεκότι ἀρχὴν, δοκοῦντι δὲ ἐν εὐπορίᾳ χρημάτων εἶναι, ἑστιωμένῳ[a] δὲ[b] περὶ δείλην ἑσπέραν, διηγγέλ-

cuidam consulari viro, qui abundare pecunia existimabatur, epulanti circa vesperam, nunciata fuit milita-

a) Ms. Ba. et Vi. ἑστιωμένων v. N. b) Ms. Vi. δὴ v. N.

Sb. „functus *consulatu*“ unde partim Sch. „*functo* consulari potestate“ pro severiori *imperio* s. magistratu, sine adv. ἤ., omisso et a P., quem sequitur Bg., (quia id iam inest in Lat. adi.,) etiam in oppresso μὲν et δὲ, sed per Lat. aliud syn. pass. reddit v. δοκεῖν, quo de Kypk. 1, 246. e. „in primis δοκεῖν abundat, si de opibus sermo est. — Ab Herodi. l. 2. Iulianus imperator δοκῶν ἐν εὐπ. χρ. εἰ., opibus *abundasse* dicitur“ cuius canon ille de v. δ. redundante falsus est tum sic, si v. δ., ut Lat. *videri*, sumitur cum P. et Bg., tum e facto ipso, et quia a militibus Iulianus tantum creditus est dives, sed frustra, et mendax deprehensus, cf. cap. sq. §. 2. sq. Tum Sch. in „εὐ. *abundantiam* pecuniae *habere*, — ἐν — divitem *esse*“ formulam v. subst. cum praep. et nom. subst. hic contrahente Bg. in v. affine illi subst., e Stp. ad P. m., ignorante in Th., ut me aliunde, Gr. formulam, a Nostro forte tantum ex analog. factam, ubi procedebant, credo, Lat. *in* affluentia *divitiarum esse*, cf. G. Th.

ἑστιωμ.) In Mss. manifesta hic iterum confusio est vocalis ω sine iota cum ον, formulam P. aliam syn., e praep. cum subst., deferente etiam Sch. per *coenanti*, sed Bg. iterum ducente Lat. e Stp. ad m., quod ille etiam habet in Th. aliunde, ut Gr. n. Gs. in „*convivor*, — convivium facere, *epul.* — laute et splendide edere, (ac bibere, ut mox ap. Nostr. sequitur,) convivari“ cf. Ind. Xen. Cyr. Z. et Luc., sed sine Ind. Dem. 1356, 18., tum Hes. 1, 1469. i. p. sq. m., non coll. Suid. 1, 872. e. it. p. sq. m.

δὲ) Videtur δὲ delendum. *Reisk.* Quod sane nec P. habet, nec Bg. inde, aut e Stp. ad m., putantes illi fortasse ortum e sq. syllaba πε simili, sed ut procedat aut pro τὲ, quomodo alibi, utque post μὲν bis saepiusque δὲ, v. c. ap. Xen. M. S. 2, 7, 9. 12. it. 2, 8, 6. e., aut post interiecta membra duo participp. in reditu ad rem et pers. pr. Ἰουλ. τινὶ, pro *igitur*, s. inquam; quorsum tendit Ms. δὴ, e glossa potius, ut alias, quam confuso ε et η, cum Mss. rel. ferant vulg..

περὶ δειλ. ἑ.) Eodem modo infra l. 3. c. 12. (§. 16) loquitur. Neque ap. alios Gr. hoc loquendi genus infrequens est. Sic Thuc. et Dem. dicunt π. τ. ὀψίαν. Videtur tamen δείλη ita pleonastice adhiberi. Nam aliis quoque diei partibus iungitur, ut δείλης ἑώας, δείλη μεσημβρία. *Stroth.*

Sch. cum Bg. in π., sed in δ. „π. δ. sub *vesperam*, — et addito ἑσπ.“ sine Vs, ut Ind. Sb. „π. δ. ἑ. —, quod et π. δ.“ quae redeunt ad eos, qui alterutrum putant redundare, aliter aliis rectiusque statuentibus, v. sine Ind. ad Luc. 2, 735. N. 36. ad π. δ. ὀψίαν, *circa* seram *vesperam* „duplex enim erat vespera, prior et serior. Vespera prior statim erat a prandio, posterior, cum sol occideret“ quae Graevii longius explicantur a Cas. Ex. Bar. 16. p. 339. a. e., non male comparante duas Hebraeorum vesperas, ad Poll. 1, 68. a Kuhn. N. 53., ad Xen. Ἀνβ. 1, 8, 5. i.

θη [c] τὸ ϛρατιωτικὸν κήρυγμα παρὰ μέθην καὶ κραιπάλην. ἦν γὰρ καὶ τῶν ἐπὶ βίῳ μὴ σώ-

ris promulgatio in vino et crapula. Erat enim ex iis, qui 10. ob vitam parum ſobriam

c) Mss. Ba. et Vi. διηγγέλη v. N.

a Moro, cf. Suid. 1, 530. i. Heſ. 1, 902. i. p. ſq. e. et 997. m. Schol. Theocr. Id. 10, 5. et Thuc. 3, 74., Tim. L. Pl. R. p. 55. Thom. M. p. 202. Moer. p. 132. Bud. C. 1359, 39. Stp. Th. aliunde, Vig. p. 82. L. Boſ. Ell. p. 126. m., ubi et huc ſpectatur ſine Vs., quam Noſtri totam formulam, praeter Suid. l. l., v. ap. Phil. in Fl. p. 759. C. e., ut p. 750. D. e. π. δ. ἄραν, ſequente βαθεῖαν ἑσπέραν, ut π. δ. ὀψ. iterum Ind. Luc. v. ὀψ. Thuc. Dion. H. S. T. 1., ἄχρι δείλης ὀψ. Zoſ. 5, 32, 11. i., tum ſolum δ. ὀψ. R. Or. V. 8. Lyc. ſine Vs., ſed cum non ſevera Dem., Alc. ep. 1, 17. p. 66. i. 3, 5. i. p. 284. e., porro cum praep. π. δ. Thuc. 298, 85. ſed ἀμφὶ δείλην Xen. 'Αvβ. 2, 2, 7. i. cum N. et Ind. Cyr. Z. at μέχρι δ. Hell. 1, 1, 3. e. et ἅμα δείλῃ 4, 1, 10. e., nihil prodente Ind. Herdt., quanquam inde laudato loco ad Tim. L., ubi et aliae cum praep. formulae, ſed ad δείλης abſolute poſitum explente ſubſt. καιρὸς L. Boſ. Ell. p. 159. m. et Euſt. ad Hom., cf. 'Ιλ. φ', 111. N. Ern., ſed ſuper Heſ. μεγάλης δείλης 2, 553. m. tacente N. it. ad Moer. l. l. N. 2. e., quod videtur i. q. illud Phil., ut mihi quidem δ., ſive putetur adi., ſive ſubſt., cum alio ſubſt., ut hic cum ἑ., pro adi. poſitum, vertatur cum Gs. ad Luc. l. l. et alibi per Lat. *ſerus*, (cf. de δείελος ſubſt. et adi. varioque ſenſu Ind. Call. et Hom., in cuius loco eſt ſimpliciter ſol aut ſtella ob ſq., aut *ſol occidens* et vocabulum rarum cum explic., ſed de adi. δειλινὸς, a noſtro ducto, vel ſyn. noſtro, Ind. Ael. V. h. et Plut. Krg.)

διηγγ.) Mss. res alius temporis, aor. 2. pro primo, non tam fuerit e lapſu, quam e gloſſa per comparationem, cum infra bis Noſter uſurparit aor. 2., ap. quem primus hic ſemel eſt tantum, ignotus vero uterque Stp. Th., ut ſecundus mihi repertus modo, praeter L. N. T., per Indd. Ael. V. h. et Dion. H. S. T. 1., ut et aliorum uſum potiorem reſpexerit librarius, e P. fere iterum reddente Bg., non item in rel.

παρὰ μ.) inter *vinum* et *epulas*. Paſſim haec duo coniungit auctor, e. g. 1, 3, 3. Pro eo 2, 5, 2. dicit ἐν κραιπάλαις καὶ ἀσωτίαις κ. λ. Coniungit et (N. T.) Luc. 21, 34. *Leisn.*

Κρ. quidem et μ., alio ordine tamen, quae Noſter copulat modo hic et 1, 3, 3., ubi v., ut κρ. cum aliis ſubſt. in Ind., ſumente Leisn. iſta Lat. e P. ſed Bg. ſuam praep. eodem ſenſu, et, ut alibi de tempore, pro *intra*, non tenente tamen hanc formulam G. Th., ſed P. in ſubſt. 1171, 93. „inter vina, i. inter bibendum" quam praep. Stp. Th. (in marg. liber) habet 3, 37. G. i. et e. ad „τὸ δεῖπνον, et — π. τὸ συμπόσιον" ignorans totam Noſtri, mecum aliunde, ut ad analog. modo ſcripſerit, cf. Exc. ad 1, 3, 3., et Abr. Dl. Th. p. 379. i.

ἦν γὰρ) In rem conſentit Dio Cas. 1233, 95. f. Xiph. S. 391, 30. 'Ιουλιανὸς — τὸν τρόπον δεινὸν ἔχων, χρηματιςὴς τε ἄπληςος καὶ ἀναλωτὴς ἀσελγὴς, λ., ſed dubitanter Spart. c. 9. T. I. p. 587. obiecta *ſane* ſunt *Iuliano* haec, *quod* guloſus *fuiſſet*, quod *aleator*, rel., cf. c. 3. p. 576. m., ducente Bg. (cf. 1, 14, 14. e.) partim e Sch. „ὁ· *eorum*, qui *male* audiebant *ob* —" partim e P. καὶ omittente, pro *etiam*, praeter alios,

φρονι διαβεβλημένων. πείθουσιν οὖν αὐτὸν ἥ τε γυνὴ καὶ ἡ θυγάτηρ[d], καὶ τὸ[e] τῶν παρασίτων πλῆθος, ἀναθορεῦντα[f] τοῦ σκίμποδος[g], δραμεῖν ἐπὶ τὸ

male audiebant. Perfuadent igitur uxor atque filia et parafitorum turba, ut exfiliens de lectulo properaret

d) In Ms. Vi. καὶ θυγ. omiſſo ἡ. Loc. ut Ms. Ba., v. N. e) M. Ba. et Vi. τό, τε τῶν π., v. N. f) Ingg. e Stp. nutu ἀναθορόντα λ., v. N. g) Hoc comma fufcepimus e Ms. Ba. et A., ut in participio, enunciationem aliquam efficiente.

et Lat. in μὴ fervante inde iterum, fed de fuo agente in v. ἦν cum gen. pers. τῶν λ. per praep. et in σ., quod h. l. e contextu et pr. §. valet temperatum, quoad cibum ac potum, cf. hinc Stp. Th. in v. δ. 1, 675. D. i. per depravatum nomen „*Herodot.* l. 2.“ fine Vs. fed Kypk. 1, 266. m. „Iulianum dicit fuiſſe τῶν — δ., unum *ex* hominibus, *ob* vitam *parum* fobriam *infamatis.*“

πείθουσιν) Ita etiam Zof. ab uxore inftigatum tradit l. 1. (c. 7. §. 5. Δίδιος Ἰ. ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐπαρθεὶς, D. I. *uxoris* inftinctu *elatus*). Contra Spart., *uxorem et filias*, in *Palatium vocatas, trepidas invitas que transiiſſe, quaſi* (iam) *imminens exitium praeſagirent*, memorat in Iul. c. 3. (m. T. I. p. 576. i.) Verum ille in hac vita perpetuo a Graecis diffentit; id quod iam Cl. Salmafio notatum. *Boecl.*

Immo Cafaubono ib. N. 1., (unde Boecl. haufit iterum,) qui affert etiam cum Zof. Noftri haec fine ἦν, a quo et difcedit Dio, laudato l. in N. pr. addens, νεωτέρων τε ἀεὶ πραγμάτων ἐπιθυμῶν, quae tamen cum Noftro conciliabuntur ita, ut priftinam novarum rerum regni que cupiditatem in homine inflammarint mulieres illae, ubi Mss. res in altero artic. omiſſo aeque eft e gloſſa vel lapfu, (cf. 1, 17, 3. e., cum alibi tolerent, v. 2, 5, 3. e.,) ac καὶ in τε mutatum prodit librarii ingenium, non tolerantis καὶ crebrum, aut concurfum articulorum, cum et vis fit manifefta nec lapfus probabilis, et fimiles tamen exiftant fyllabae nunc tres pro duabus, nec a vulg. difcedat cum MS. Ve. ipfe P., e quo Bg. in v. πειθ., it. in oppreſſo pron., etiam in fubft. πλ., ut Sch. partim in „παρ. *paras.*, adulatorum“ cf. Stp. Th. aliunde et 1, 6, 2. m. κολ. Suid. cum Hef., et Spart. l. l. p. 575. ult. uxor *etiam* Mallia *Scantilla*, et *filia* eius *Didia* Clara, *auguftae funt appellatae.*

ἀναθορ.) Scribo ἀναθορόντα. *Steph.* Rectius ἀναθορόντα. *Sylb.* fed Sch. „ἀ. *refilientem* e *lecto.* Stp. mavult legere ἀ. in aor. 2., quum *refiluiſſet*“ nihil vel P. libero edicente, vel monente Sb. in Ind., fed Stp. Th. fervante vulg. cum Vs. „e lectulo *profilientem*“ et proferente fub eodem themate aliunde aor. 2. illum, fed ignorante cum L. Ern. alterum ἀναθόρω, v. Ind. Dion. C., ut et ἐκθόρω, cf. Ind. Call. et Luc., variantibus fane et alibi tum ο et ου vocalibus, tum formis iftis duabus, contracta et minus, ut in ἐπιμέλομαι it. κυλίνδομαι, cf. 1, 12, 18. m., tum temporibus iftis etiam ap. Hef. 1, 323. m., fed faepe quoque promifcue pofitis, et adeo praef. hic cum aor. 2. procedente, ut alibi, cum in primis Mss. fileant, cf. 2, 1, 15., in δρ. Sch. deferente P. „*currere ad muros*“ fed ex eo ducente Bg. fyn. aliud, cum et in curfu fit notio ifta properationis, cf. Exc. ad 1, 13, 4. i. et Stp. Th. 3, 1653. C. m.

τεῖχος, καὶ τὸ πραττόμενον [h] μαθεῖν, παρά τε πᾶσαν τὴν ὁδὸν συμβουλεύοντες, ἐῤῥιμμένην [i] τὴν ἀρχὴν ἁρπάσαι [k], ad murum, et, quid ageretur, cognosceret, in toto itinere suadentes, ut proiectum imperium arriperet,

h) Ms. Ba. et Vi. τὰ πραττόμενα λ., v. N., it. de colo Stp. et al. post μ et rel. puncto, pro commate B. 2. et al., reperto etiam in Ms. Bg., quae et pertinent simul ad distinctiones mox post ἁρπ. i) Ms. Ba. ἐῤῥιμμένην λ., ut A. 2. al., v. N. k) ἁρπάσαι hoc acc. in Par. Ox. 1. et Pat., v. N.

σκίμπ.) Supra 1, 4, 1. (et 7, 5, 7. sq.) σκ. vertit P. *grabatum*, alibi *lectulum*, (ut 1, 17, 4.) *Steph.*

Etiam *lectum* 2, 1, 15., sed h. l. *relicta mensa* liberius. Mox ad τὸ πραττομ. Mss. plur. numerus pro sing. est e glossa per comparationem, cf. 1, 15, 14. et 2, 5, 15. m., volente librario, ut Noster variet pro eodem sing. proximo 2, 1, 21., hic Bg. sumente pron. aliud iterum in resolvendo e P., non item eius in v. tempus praes., sed e Sch. in Lat. „μ. *cognosceret*" quocum aor. 2. iterum praes. πρ. copulatur, ut et hinc pr. ἀναθ. vulg. sustineatur.

παρά τε) Copulam negligit Bg., ratus fortasse, ortam e vicinitate pr. ρα aut sq. πα syllaba, sed refert P. aliquam, ut tamen etiam esse queat a particip. resoluto, cum et in rel. libere reddat, τὴν ὁδ. subst. cum praep. per syn. gerundium, et adi. π. per adv. syn. *subinde*, ut, cum τὲ non conveniat uni particip. post v. finitum, potius videatur iterum ortum e γὲ, quod alibi quoque usurpat Noster post praep., et uterque Lat. Intp. opprimit; male regente Sch. in ὁδ. „π. πασ. ἐῤῥιμμένη, *imperium*, per *omnem* viam *proiectum*" sed Stp. Th. in ὁδ. nihil tenente, quam Lat. Bg.. (ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Vig. p. 114. m. et supra 1, 7, 3. i. ὁδοιπ.) et in praep. 3, 37. G. e. sq. modo affinia „π. τὸν πλοῦν, inter *navigandum*, — π. τὴν ὁδοιπορίαν, in *via*" sed Ind. Luc. e 1, 624. l. 70. παρ᾽ ὅλην τ. ὁ. ἀντέτεινε, *per* totam *viam* contra *contendit*, et p. 637. l. 4. π. τ. ὁ., in *via*, ad quorum analog. Noster scripserit, nihil dantibus rel. Indd. in v. ὁδ., quam physica notione Sb. R. Or. V. 4. 8. And. Xen. M. S. Z. Ael. V. h. Fi. The. Hom. Hes. Call. Soph. Ai., sed tropica simul, praeter L. N. T. cum Obs. Krb. et Loesn., quoque Eur. Barn. Orph. Mus. Theogn., Thuc. cum Bau. Or., R. Or. 6. 7. Ant. Dem. Dion. H. S. T. 2. Xen. Cyr. Z. Fi. Aesch. Epict. Heyn. Luc. Abr. ad Aesch. T. 2. D'Orv. Ch. Suid. et Hes.

ἐῤῥ.μ.) Nostram scripturam in perf. particip. e notione physica tenuere Stp. Th. aliunde, L. N. T. et Ind. Soph. Ai. e v. 1288. Ael. V. h. Fi. Pal. et Diod. S., cf. sine Ind. Xen. Mem. S. 3, 1, 7. m., ut pass. aliis temporibus Lycophr. Luc. et Plut. Krg., cf. Hes. 1, 1445., at alteram, in Codd. solennem, simul Kypk. 1, 54. m. in ἀπεῤῥιμμένοι Dem., per vitium operarum, credo, cum sine Var. L. habeat Ind. μμ., e regulis grammaticis veram, praebentibus Indd. tropico sensu v. act. cum acc. pers. Phoc., sed cum acc. aliarum rerum Herodt. Diod. S. Di. H. S. T. 1. Ael. V. h. Abr. ad Aesch. T. 1., sed pass. quoque in nostram rem propius Kypk. cum Lat. *abiici* et *negligi*, sed Stp. Th. etiam cum illo Bg. e P., ap. G. Th. cum Dem. isto et 1106, 10. „*proiectum*, pro contemto et vili, Tac." quo Stp. respexerit, sed hic non commodo, ubi cepe-

ἀφειδῶς δὲ χρημάτων ἔχοντα, μεγαλοδωρίᾳ ἅπαντας ὑπερβαλεῖν [l], εἰ καί τινες ἀμφισβητοῖεν [m]. ἐπεὶ τοίνυν τῷ τείχει

nullisque parcendo opibus omnes superaret, etiamsi qui cum ipso contenderent. Igi-
11. tur ubi ad murum ac-

L

l) In Ms. Ba. ὑπερίβαλ., quod foret ὑπεριβαλεῖν, vitiose. *Mart.* v. N.
m) Lu. et Bc. 1. ἀμφισβήτοιεν, sed ἀμφισβητεῖεν Ingg., v. N.

rim potius pro *neglecto* et Gs. l. l. p. pr. l. 80. *destituto*, ut tropus ductus sit a rebus, quae physice abiiciuntur et in medium ponuntur, nec curantur amplius, ut quivis capere queat, cui libeat, et appetere eas, et de iis contendere; unde non modo 3, 6, 10. adiungitur ἐν μέσῳ ἐῤῥ. καὶ ἀμφήριστον οὖσαν, ἑκάτερος — εἰς αὐτὸν ἀνθείλκεν, sed etiam hic sequitur ἁρπ., super cuius accentu nihil tenebam, nec id cum subst. ἀρχ. sed G. Th. modo simpl. *rapere imperium* e Tac., dantibus Gr. Indd. v. ἁρπ. Herdt. cum Bg. Lat., tum sine Vers. R. Or. V. 6. 7. If. 8. And. Luc. Lycophr. et Call., sed cum aliqua Fi. The. et Pal., it. cum notione aliqua secundaria, pro occupare, rapere, eripere vi, cupide, celeriter, palam, et, tropo remoto, sic consequi laborare, praeter L. N. T. et Loesn. Obs., quoque R. Or. V. 4. Xen. Ἀνβ. Mor., Cyr. et Pol. Z., Polb. et sine Ind. If. Pan. Mor. p. 20. m. 130. m., it. D'Orv. Ch. Abr. L. Ar. et ad Aesch. T. 1., ubi p. 325. e. tamen diserte additur βίᾳ, ut βίῃ ap. Theogn. v. 677.

ἀφειδῶς) Hoc ἔχοντα stat per se, neque cohaeret cum χρημ. Nam hoc χρημ. cohaeret cum ἀφειδ., quasi sic dixisset, ὑπερβαλεῖν ἁπ. μεγ. ἀφ. χρήμ., vel χρημάτων μὴ φειδόμενον, ἅτε ἔχοντα χρήματα. *Reisk.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit τὸ μεγαλοδωρίᾳ" haud dubie ob quandam redundantiam, Nostro frequentem, s. repetitionem eiusdem rei cum variatione tamen, ut hic per abl. subst. unius pro pr. formula, quam Bg. reddit fere, ut 1, 6, 26. e., *nullis* parcens *op.*, tantum adhibito alio participii genere, discedens et hic a P. et Stp. ad m. recte, ut l. l. demonstravimus, quae et sufficiunt contra Rsk. explicationem duriorem, pro quo potius monendum, δὲ, hic praemissum, recteque pro τὲ intellectum a Bg., proprie cohaerere cum enunciatione sq. et cum inf. ὑπ., at particip. ἐχ. non sumendum in notione caufae cum P. et Stp., sed potius per copulam *et* resolvendum. Tum Stp. Th. v. μ. huc spectat cum Lat. P. sub „munificentia, s. donorum magnorum erogatio" quo Lat. primo etiam ap. Suid. 2, 514. e. redditur, sed ap. Poll. 3, 118. e. *largitio* munerum *magnorum*, modo praeterea repertum in Ind. Sb. e Xiph. et Luc., cf. 2, 3, 22. i., melius, quam P. et Stp. in m., Bg. versante etiam in tempore v. ὑπ.

εἰ καὶ τ.) Membrum hoc, a P. neglectum, restituit iam Stp. in m., non tamen ita severe, ac Bg., servans inde modo Lat. syn. in pron. τ., tum par supplementum ad v. per praep. cum pron., ex omisso dat. pers. αὐτῷ, et Lat. idem in v., ap. G. Th. cum Gr. n. Nr. 6) „— certare" ubi Sch. cum accentu Bc. ed. „*dubitent*, s. *controversiam moveant* de *imperio*, in aliquem transferendo" supplens bene per praep. cum subst. praeterea gen. pron. αὐτῆς, e pr. τὴν ἀρχὴν, cf. ap. Stp. Th. aliunde

προσῆλθεν, ἐβόατέ [n], πάντα δώσειν, ὅσα βούλονται [o], ὑπισχνούμενος, παρεῖναί τε αὐτῷ [p] πάμπλειστα χρήματα [q], καὶ	cessit, clamabat, omnia se daturum, quae vellent, promittens, atque esse sibi plurimas opes, ac thesauros au-

n) Ms. Ba. et Ve. ἐβόα τὲ π. δώσειν ὑπισχνούμενος λ, v. N. Sed post τὲ comma modo in B. 2. al. et Ms. Bg., ut post δωσ. in A. rel, ut vitiosa βόατε Stp. et Ing. et Lu. βόα τε, it. ἐβόα Pat. sic cum iota. o) βούλωνται Lu., v. N. p) αὐτῷ per asperum Bc., v. N. q) Comma hic, ut post θησ. cum quibusdam edd. fecimus, sed post πεπλ. nos soli, v. N.

plenas formulas 1, 658. F. e. p. sq. D. e. „ἀ. περὶ βασιλείας, — ἀ. σοι τῆς ἀρχῆς, certo *tecum* de *imperio*, s. contendo tecum" ubi tamen nihil dicit de rectione, quae fert dat. pers., ut alia v. certandi, a suppressa σὺν praep., sed gen. rei aut a praep. in v., aut a περὶ omissa, sed interdum adiuncta, cf. Poss. Sy. et Call. Is. Ev. et Dem. ex 1000, 3., cui add. absolute, ut h. l., 164, 22., cum inf. 81, 4., cum dat. rei, ut modi, 1013, 25., cum dat. pers. 1051, pen., cum gen. pers. 1003, 1., cum dat. pers. et gen. rei 1066, 10. et simul cum adv. 1065, 28., cum περὶ et adv. 80, 2. 163, 20., cum πρὸς 1030, 7. 1035, pen. et simul cum gen. rei 997, ult., cum περὶ et πρὸς simul 164, 15., cf. Suid.

ὅσα β.) Non exstant haec in Ven. genuina tamen videntur. *Stroth.* cum agnoscat, praeter Ms. Vi., etiam P., nec bene procedat adi. πάντα, ita solitarium, quod Noster cum similibus adiunctis habet infra §. 15. e. et 1, 6, 26. e., ubi Bg. severior, quam P., in retento adi. π. cum pron. ὅσ., quod ex illo tamen reddit, ut et v. β. per aliud tempus aliumque modum, quem coniunctivum ed. Lugd. magis e vitio operarum teneat, et alibi vitiata, quam e correctione, cum et principes edd. servent vulg., et Gr. non observent Lat. temporum ac modorum consecutionem ubique, cf. 2, 4, 12. m. et Thuc. 547, 2. In sqq. ab ἐβ. [est] apodosis et rectio haec, ἐβ. τὲ ὑπ., παντ. δ., ὁ. β., ἔλεγέ τε, παρ. λ., ubi iterum abundantia quaedam in ὑπ. particip. et v. ἔλ., cum suffecerit v. ἐβ. unum, ut tamen per scribendi aliquam simplicitatem, copiam et velut picturam consistant secum, accipiendo v. β. proprie et de sono tantum, et part. ὑπ. resolvendo per copulam, vel invertendis verborum modis, *clamans*, cum clamore, *promittebat*, Bg. reddente τὲ — τὲ tantum semel, sed pron. ἀ. cum aspero e P. et Lat. usu ob v. ἔλ., at v. παρ. non ex eodem, sed per simplex, ut sit commodum simul sequenti part. πεπλ., quod per adi. syn. retinet ex eo, ubi proprie v. ἔλ. est in rectione dupl., cum inf. et part., si quidem subst. θησ. de loco, ut aedificio, capiatur, cum alias de loco quovis, qualis et fisci cistaeve, rectio sit una modo v. παρ. cum subst. et adi. duobus, diverso copulatis ordine; ipsum adi. παμπλ. ex aliis Nostri locis proferente Sb. Ind., nullibi praeterea repertum, nec ap. Stp. Th., ubi modo gradus alius inferior πάμπολυς, quo de cf. L. N. T., sine Ind. ap. Dem. 600, 3. 484, ult. et 398, 1. πάμπολλα χρήματα, quod et ap. Pal Fi., Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. Luc. et Valck. Eur. Hipp. Diatr., e quo sustineatur Nostri gradus, ubi Bg. proprie reddit modo πλεῖστα, non item adi. πᾶν, pro adv. positum et pro πάνυ, unde L. N. T. „πάμπολυς, omnino *multus*" quod, una cum Lat. *permultus*, aequat modo nudum superlat. πλεῖστα, sed illud παμ s. πᾶν reddetur Lat. *longe*

θησαυροὺς, χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πεπληρωμένους, ἔλεγε.	ri et argenti plenos dicebat.
κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ r	12. Eodem autem tempore

r) In Ms. Ba. καὶ abest. *Mart.* etiam in Ms. Vi. it. edd. Par. et Pat., v. N.

f. *multo*, quae illi Bg. addenda, ut habet G. Th. in adv. *longe plurimum*, et nostrates quoque *gar* sehr *viel*; quanquam talia adiuncta in superlat. redundant; comparante me etiam illud Lat. *quam plurimus*, et nostrum Gr. παμ, praefixum adiectivis, sumente per ellipsin pr. κατὰ et subst. μέρος, quasi κατὰ πᾶν μέρος πλεῖστα, cf. Hes. 2, 848. m. et Suid. 3, 12. i. παμπληθεῖς.

θησ. χρ.) Similiter ab Anacr. od. 23. dicitur ὁ πλοῦτος χρυσοῦ, ubi Inttp. nonnulli dubitarunt, utrum recte sic dici possit. *Stroth.*

Quaeritur hic modo, quod in N. pr. tangebam, quid θησ. significet. Bg. e P. Lat. severum retinet, sed Leisn. in m. Ox. notarat „Matth. 2, 11." ubi etiam Vs. Thalem. bene habet, *offerentes* e *suis* receptaculis *munera*, cum auctor beatus intellexisset cum multis non aedes, ubi res repositae servantur, sed locum ac rem qualemcunque, alias continentem, cf. ad N. T. Obs. Loesn. p. 3. et Lex. Fi. v. e. it. Schw. Nr. 4., ad cuius marg. pater alleverat „Fabric. tropolog. f. N. T. p. 18. Wolf. cur. phil. p. l. p. 36." sed in N. a Schw. sine delectu congesta erant loca, et ad extremum etiam „Herodi. 2, 7, 3." qui et ipse locus ambiguus est, fluctuante quoque Kypk. 1, 67. e., sed me quidem hic inclinante magis ad notionem illam arctiorem, in primis ob v. pr. παρεῖναι, quod magis convenit fisco et arcae; locum hunc sine Vers. afferente etiam Sb. Ind., sed Stp. Th. neque ad Nostrum respiciente, neque distincte satis ad notionem angustam istam, ut nec L. Ern., qua de nihil amplius reperi, nisi analogiam Lat. in Bg., cf. potius Lex. Schell., quam G. Th., sed de rel. physica Ind. Thuc. Diod. S. Xen. Pol. Z. Dion. H. S. T. 1. Luc., Fi. Pal. et The., sed tropica simul Theogn., it. Eur. Barn. Aes. Fab., Plut. Hs. Abr. Dl. Th. cf. N. ad Hes. et Suid. it. Suic. Th., ut equidem sic constituam notionum seriem, ut sit 1) locus, ubi aliquid pretiosum reponitur, isque clausus aliquo modo, sed omnis generis, formae ac materiae, maior, minor, aedificium, diaeta, fiscus, saccus, cista, arca, pyxis, 2) tropice a) locus quivis, ubi res quaevis est et versatur, b) res, aliquo loco reposita vel reponenda atque servanda, et ipsa varii omnisque generis, nominatim pecunia, donaria, cimelia, tum bona, maximeque, tum mala et noxia, item multa, aut pauca numerique pauci, c) copia quaevis, d) res omnis utilis et magni facienda ac cara, e) res quaevis noxia, et continens mala et damna una aut multa.

κατὰ δὲ) Severior Bg., quam P., qui δὲ per τὲ reddebat iterum, ex isto tamen formula per syn. abl. utitur, tenente Stp. Th. tantum κ. καιρ. 2, 11. B. e., quo de v. L. N. T. Schw. p. 733. b. e. et Krb. p. 321. Nr. 18. it. Kypk. T. 2. D'Orv. Ch. Luc. in subst. e. et ap. Hes. 2, 169. m. sine N., eodemque sensu per ellipsin praep. καιροῦ Ind. Dem. et καιρὸν Soph. Ai. cum L. Bos. Ell., non reperta Nostri ipsa formula, sed affini ap. Herdt. 264, 65. κατὰ τὸν α. δὲ χρόνον καὶ λ., *qua* etiam *tempestate*, Is. Ev. p. 33. m. κατ' ἐκεῖνον τὸν κ., p. 10. l. 5 κατ' ἐκ. τὸν χρόνον, v. Ind. et Plut. Hs. παρὰ τοῦτον τὸν κ., cf. 1, 12, 1., e quo Herdt. loco sustinebitur καὶ,

Σουλπικιανὸς, καὶ αὐτὸς ἀνὴρ τῶν ὑπατευκότων ſ ἔπαρχός τε τῆς πόλεως γενόμενος t, (πατὴρ δὲ ἦν τῆς Περτίνακος γυναικὸς,) ἧκε, τὴν ἀρχὴν ὠνούμενος.

et Sulpicianus, ipſe etiam vir conſularis, quique praefectus urbi fuerat, (pater autem erat Pertinacis uxoris) venit ad imperium emendum:

ſ) Ms. Ba. ὑπατικῶν λ. v. N. t) In Ms. Ba. deſunt ſigna parentheſis. *Mart.* ut in A. et B. 1., neceſſaria hic illa iterum ob v. ἦν alius modi.

pro *etiam* in Mss. iterum omiſſum, non tam elapſum ob pr. καιρὸν, nec quaſi non conſiſtens cum τὸν αὐτὸν, cum Lat. quoque habeant *et idem* et *idem etiam* et Bg., quam ob repetitum mox καὶ α., ubi Bg. perſpicuitatis, credo, ergo, ne pro copula haberetur, ordinem mutavit, ſecus ac P., qui tamen pr. καὶ Mss. non reddebat, contra quos tuetur id etiam Ms. Ve. tacite, nullum habente pondus vitioſa ed. Par., eiusque aemula Pat., ut alterum Ms. gloſſema eſt in ſyn. adi. pro particip., ſimile illi, cum part. mutat in ſubſt., tenente Ms. adi. ſic abſolutum Ind. Luc., ſed plenum cum ſubſt. ἄνδρες Sb. ex Eutr. Met., aliumque Noſtri locum modo per particip. hoc, ſed Stp. Th. ſine numeris hinc „ἀ. τ. ὑπ., vir ex eorum numero, qui conſulatum obierant, ſ. vir conſularis“ in extr. tacite e P. cum Bg., non tantum particip. in adi. mutato, ſed et caſibus ſumtis aliis, ubi Sch. „ὑπ. ex *conſularibus*, functis *conſulatu*“ extr. habet e Sb. Ind., ſed in pr. in ἀ. cum gen. aſſumit praep. ἐκ, cf. 1, 1, 3. i.; Noſtro hic tum utente vocabulo recentioris aetatis, a Stp. tantum prolato inſuper e Plut., tum variante per v. privum pro §. 9. formula τὴν ὑπ. τ. ἀ., ſed in ſq. partim tantum ſcribente noviter, dum veteri ſubſt. ἐπ. datur gen. πολ., ſicut Stp. Th. modo e Noſtro memorat ſine libro, cf. 1, 8, 2., etiam Sb. Ind. cum Latt. brevibus „praef. urb.“ per compendium, ut non liqueat de gen. Gr. ſervato, pro quo e Lat. rectione dat. habet Bg. e P., mihi reperto in Ind. Dion. H. S. T. 1. ex 273, 29. τῆς π. ἐπ., urbi *praefectum*, alio ordine, et in Lat. Ind. „praefectus *urbis*“ ex 85, 44. ubi modo periphraſis, cum Romulus ἐξ ἁπάντων ἕνα τὸν ἄριστον ἀπέδειξεν, ᾧ τὰς κατὰ πόλιν ᾤετο δεῖν ἐπιτρέπειν οἰκονομίας, ὅτε αὐτὸς ἐξάγοι στρατιὰν ὑπερόριον, ex *omnibus* unum *ipſe* declaravit *praecipuum*, cui *rerum* urbanarum *regimen* committeret, *quoties* ipſe *foras* duceret *exercitum*; in rem nihil praebentibus Almelov. Ind. praef. urb. R., ſed faſt. conſ. p. 143. m. ſub ann. „946. 193. — ſuffect. ex Kal. Mart. *Flavius* Claudius *Sulpicianus*, Fabius Cilo Septimius, ex Kal. Mai. Silius Meſſala, rel.“ ſed Xiph. S. 389, 25. τὸν μὲν οὖν πενθερὸν αὐτοῦ ὁ Περτίναξ τὸν Σ. τὸν Φλάκον πολιαρχεῖν ἔταξε, *Pertinax* autem *Flacco* S. *ſocero* ſuo *praefecturam* urbis *detulit*, pro quo nomine etiam ap. Dion. Caſ. 1230, 91. ὁ Φλάβιος, ut contra Bg tempus plusqpf. forte valet Spart. in Iul. c. 2. e. 1. 1. p. 575. i. *ſed poſtquam in caſtra ventum eſt*, *quum* Sulpitiano *praefecto* urbi, *ſocero* Pertinacis, *concionante* ſibi*que* imperium *vindicante* rel., ut, tacente ibi N., adhuc tum in illa praefectura fuerit, et ſimul ſenator, cf. 2, 1, 20. et Xiph. Sb. 392, 4. κἂν ἐπεκράτησεν ὁ Σ., ἔνδον τε ὢν καὶ πολιαρχῶν, *potior fuiſſet Sulp.*, *quippe intra caſtra* et *praefectus* urbis *erat*; variante Noſtro per v. privum cum §. 8. e. phraſi χρημ. κτησ. τ. ἀρχ., ubi, agente P. liberius, Bg. in v. ἧκ. cum Sch., qui in „ἀν. med. praeſ.

ἀλλὰ τοῦτον μὲν οὐ προσῆκαντο [u] φοβηθέντες οἱ στρατιῶται τὴν [x] πρὸς τὸν Περτίνακα συγγένειαν [y], μή τις ἄρα δόλος εἴη

13. sed hunc quidem non admiserunt milites, veriti eius cum Pertinace propinquitatem, ne quis forte dolus sit

u) Comma hic in A. al. v. N. sed ut vitiose abesset modo in Ox. 2. x) τὴν in Ox. deest. *Leisn.* ad m. A. 1., y) In Ms. Ba. hic punctum.

particip., *emercans* imperium" quale participium temporis praes. et alibi pro fut. ponitur, etiam cum verbis motus; etsi hic statim sumetur fut. 2., quod in med convenit cum praes. et supra iam cum v. ἡκ. in alio verbo adfuit 2, 1, 20., tacente Stp. Th., e quo ad m. P. adhibet Bg. formulam utriusque temporis syn. e praep. et particip.

φοβηθ.) Iulianus enim monebat, *ne eum imperatorem facerent*, *qui* Pertinacem *vindicaret* Spart. 2. (l. l. p. 575. m.) v. turpissimam utriusque licitationem, Dioni descriptam. *Boecl.*

Ap. Dion. 1234, 8. ὠνητίων ὅ τε Σ. καὶ ὁ Ἰουλ., ὑπερβάλλοντες ἀλλήλους, ὁ μὲν ἔνδοθεν, ὁ δὲ ἔξωθεν, et l. 22. τῇ τε ὑπερβολῇ αὐτοῦ (Iuliani) δουλωθέντες, καὶ ἅμα καὶ τὸν Σ., ὡς καὶ τιμωρήσοντα τῷ Περτίνακι, φοβηθέντες, ὅ περ ὁ Ἰουλ. αὐτοῖς ὑπέτεινεν λ., Nostro hic invertente ordinem logicum, laevitatis caussa, opinor, (unde nec comma valet post πρ.) sed et ut priori personae principi Σουλπ. propius esset pron. τοῦτον, quod ab illa removebatur longius alio ordine, οἱ μὲν στρ., φοβ. τὴν πρ. τ. Π. συγ., οὐ προσηκ. τοῦτον, vel οἱ μὲν στρ., οὐ προσ. τοῦτον, φοβηθ. τὴν πρ. λ., ubi ad subst. συγγ. oppressum pron., pro τὴν αὐτοῦ πρὸς τ. Π. σ., sed, prae negligentiore P., servat Bg. omnia, ex illo ordine secundo, a nobis proposito, praemittens modo nominativum οἱ στρ. ad v. finitum, et sic vicinior seriei Gr., at, deserto P. etiam, Sch. in „προσίημι, med. aor. 1. πρ. αὐτόν, *pro* principe *admiserunt* s. acceptarunt eum" ubi thema sumit cum Stp. Th. Ind., qui in v. ipso de hoc tempore tacet, non item Ind. Ael. V. h., separatim nostrum v. ponente Sb. Ind. aliunde, cf. Bud. C. 770, 22. 26. Hes. 2, 817. Nr. 17. 1043. Nr. 15. 1045. Nr. 5. sq., non coll. Suid. 3, 198. e., ad definiendum v. non male assumente Sch. istud supplementum, pro quo et procedat *ad imperium*, i. pati, concedere, consentire, ut fieret imperator, cf. G. Th. in Bg. cum med. προσίεμαι, sed in subst. eius sine praep., quam Gr. tenet Stp. Th. aliunde, cf. Ind. R. Or. V. 7. Is. et Diod. S., sed sine Ind. ap. Is. Pan. Mor. p. 31. i. et absolute p. 125. l. 4. Thuc. et Dem., sed cum gen. Is. Ev. Fd. p. 11. e., ut pro concreto in L. N. T.

μή τις) Bg. fere cum Sch. „ἄρ. ne quis *forte* s. ne *scilicet*" (quod utrumque per se h. l. procedit, cf. Exc. ad 1, 2, 8.) δ. fraus, *dolus*" deferens quidem ad v. εἴη P., sed ipse se etiam, post φοβ. perf. posito praes., pro impf. *esset*, e legitima Lat. consecutione temporum, quam Gr. non observant, in sq., secus ac P., omittens idem pron. ἐκ., quod non hic restituimus, quia Bg. iam expleverat ad pr. συγγ., formulam ἐκδ. φ. tenente Stp. Th. tantum per act. post Lat. Bg. (etiam ap. G. Th. cum Gr. n. in act.) non comparato illo N. T. Apoc. 19, 2. ἐκδ. τὸ αἷμα τῶν λ., nihil praebentibus Indd. v. ἐκδ., cf. Dem. Luc. D'Orv. Ch. et Poss. Call., variante Nostro per phrasin cum §. 6. m. ἐπεξελθεῖν τῷ τοῦ βασ. αἵματι, sed in subst. δολ. cum praep. (ubi Var. L. est ab operarum voluntate,) aliquam Lat. sequente, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n. 256, 16., sed analogiam

εἰς[z] τὸ ἐκδικηθῆναι τὸν ἐκείνου φόνον[a]. καθέντες δὲ κλίμακα, τὸν Ἰουλιανὸν ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀνεβίβασαν[b]· οὐ γὰρ πρότερον ἀνοῖξαι τὰς πύλας ἤθε-

ad ulciſcendam caedem; ve-
14. rum demiſſis ſcalis Iu-
liano aſcenſum praebuerunt.
(Non enim prius aperire por-

z) ἐς Lu., v. N. a) Colon hic in Lu. et Pat. cum Ms. Bg. b) ἀναβ. Bs. 1. al. v. N.

Dem. 705, 3. ἦν — κατασκευασμὸς ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν τόνδε τὸν νόμον λ., cf. ad δολ. Ind. Hom. Heſ. Soph. Ai. Phoc. Theogn. Dion. H. S. T. 1. et Luc.

καθ. τὲ) Pro δὲ Pol. δὴ legit. *Sylb.* cum reddiderit *ergo*, ut alibi per ſyn., niſi libere egit, cum Mss. conſentiant in vulg., quod, ſervatum et a Bg., refertur proprio ſenſu adverſandi et opponendi ad §. pr. μὲν, et ad ſq. membri τὸν Ἰουλ., in κ. κλ. retinente Bg. e P. formam paſſ., dum Sch. in v. „*quum* demiſiſſent *ſcalas*“ fere ut Stp. Th. „*q.* ſc. *dem.* e muro“ non male ſupplens, ubi Noſter modo ad analog., cf. phyſice de perſ., abſolute Suid. 2, 221. i. καθέντες, καταγαγόντες, qui *demiſerunt*, ſine χρήσει forte huc reſpiciens, cum mox ſq. it. m. et p. ſq. m. ſq. (non coll. ad omnia Heſ. 2, 103. et p. ſq. i.) ſed cum acc. rei p. 221. m. Abr. Dl. Th. Xen. Ἀνβ. Luc. 1, 616. l. 48. ſed ſimul cum pr. εἰς Suid. l. l. e. Soph. Ai. Fab. Aeſ., cum ἐπὶ ib. ſed cum ἄχρι Dem. ut cum ἐν δίνῃσι Hom., proprie, vel pro εἰς, porro cum acc. perſ., praeter ſenſum turpiculum ap. Plut. Hſ., ſimul cum pr. κατὰ Dem. it. cum εἰς Dion. H. S. T. 2. Abr. Dl. Th. p. 673. e. (ubi et oppreſſo acc. perſ. ἑαυτὸν, cf. Rsk. ad Polb.) it. cum διὰ Fi. Pal. cum L. N. T. Act. 9, 25. ubi et ſimul cum σὺν et εἰς Luc. 5, 19., tum de re, abſolute Geop. et Plut. Krg., denique tropice de perſ., cum acc. rei Dem. et Ael. V. h. it. cum pr. εἰς Long. Mor. et cum διὰ Suid. 2, 223. e. it. Heſ. 2, 103. N. 5., ſed G. Th. cum Gr. n., in partem hanc tacente Xiph., ſed conſentiente, quanquam obſcurius, Spart. c. 2. e. l. l. *Iulianum* e *muro* ingentia *pollicentem* rel., quo in muro ſtetit, ſublatus ſcalis demiſſis, ut ap. Noſtrum ſequitur, ubi Sch. in „ἀνεβ. αὐτὸν —, ſuſtulerunt *eum* ſupra *muros*“ in extr. e P., quos Bg. deſerit liberrime, ut per phraſin pro privo v. tamen vicinior ſit Gr. v., ubi ſaltem non omiſerim *in murum*, ſimillimum locum proferente Sb. Ind. e Xiph. 185, 9. ἢ γὰρ πρὸς φρούριόν τι προσμίσγοντες προπορεύονται, καὶ πολλάκις καὶ ἐπ' αὐτὸ τὸ τεῖχος ἀναβιβάζουσί τινας, *una* eſt, *cum* propugnacula *quaedam* adoriri *volunt*: ſic *enim* plerumque *nonnullos* extollunt, *ut* eos *ſupra* muros *collocent*, aliquanto liberius; formulam cum ἐπὶ ignorante Stp. Th., cf. L. N. T., quorum Schw. non huc ſpectat, ſed ad diſſimilem locum Zoſ., Ind. Dem. Xen. Mor. Ἀνβ. Hell. Cyr. cum Z. et Pol., Diod. S. Dion. H. S. T. utr. Luc. cum loco ex 1, 278. N. 98. Loesn. Obſ. p. 33. i. Heſy. et Thuc. 3, 23. i. Sed Var. L. in edd. magis e lapſu operarum, quam neglectum, ut alibi, augmentum, valitura hic praep. vi propria et pro *ſurſum*, ſ. de elevatione, cf. Z. ad Vig. p. 559. a. m. 1).

οὐ γὰρ) Quam Bg. ſolus inſtituit parentheſin, ea adiuvat ſeriem hactenus, ut melius videas, quorſum pertineat ſq. §. ὁ δ', ut iungatur cum huius §. τὸν Ἰουλ., quae dirimuntur ſane per aliam verborum perſ., et ipſam tamen nexam arctiſſime cum pr. ἀνεβ., ut ſigna parentheſis etiam

λον, πρὶν ἢ τὴν ποσότητα τῶν δοθησομένων χρημάτων μαθεῖν[c]. ὁ δ'[d] ἀνελθὼν, τήν τε Κομμόδου μνήμην αὐτοῖς[e] καὶ τὰς τιμὰς καὶ τὰς εἰκόνας, ἃς

tas volebant, quam, quantum pecuniarum daturus esset, cognoscerent.) Qui ut ascendit, cum Commodi memoriam ipsis et honores, et statuas, quas

c) Ms. Ba. τὴν ποσ. μαθεῖν τῶν δοθ. χρ., v. N. d) δὲ Sb. Par. Ox. et Pat., ab operis. e) Hic comma decrat in Stp. al. et Sb., quae tamen id facit mox post τιμ. cum Ms Bg., ubi et in sqq. commata, post ὑπεσχ., ubi punctum in A. al., ut post ἐκείνου in Stp. etiam, ubi colon in Sb., sed comma in Ed., v. N.

omitti queant, in primis, cum haec §. nostra, de more scriptoris, quem pragmaticum vocant, contineat causam prioris, non utique includendam necessario parenthesis uncis, cf. 1, 13, 10. m., etsi alias talis causa interiicitur quoque in parenthesi per syn. causalem particulam, v. c. διὸ 1, 8, 2. m., sed in serie orationis alia, nec per distinctiones maximas, ut hic, ubi P. liberius periodum nectit per particip., par enunciationi e genere causarum; formulam ἀν. τὰς πυλ. afferente Stp Th. in v. π. tantum e Nostri alio loco, sed in v. e Xen. Cyr. sine Ind., cf. Fi. Aesch.

τὴν ποσ) Indicavit, quanti emeret imperium, computo per digitos facto. Ideo ap. Dion. dicitur ταῖς χερσὶν ἐνδείκνυσθαι. *Oxon.*

Ap. Dion. 1234, 20. ὁ Ἰουλ. πρὸς ταῖς πύλαις τοῦ τείχους ἑστὼς, — οὐκέτι κατ' ὀλίγον, ἀλλὰ χιλίαις καὶ διακοσίαις καὶ πεντήκοντα ἅμα δραχμαῖς ὑπερέβαλε, καὶ τῇ φωνῇ μέγα βοῶν, καὶ ταῖς χ. ἐνδεικνύμενος, sed ante l. 10. μέχρι γε πεντακισχιλίων δραχμῶν κατ' ἄνδρα κατὰ βραχὺ προστιθέντες προῆλθον λ. sed Spart. c. 3. p. 575. quum *vicena* quina *millia* militibus *promisisset*, cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1033. e., non variante Nostro in v. μαθ. cum §. 10. m., sed, deserto P., iterum reddente Bg. e Stp. ad m., et propter adi. pro subst. ποσ. abeunte ad act. in δοθ., dum severitatem Sch. sequitur non plane spernendam in „ποσ. *numerum*, (e P.) quantitatem *pecuniae*, δ. dandarum *pecuniarum*, χ. pecuniae *magnitudo*" omittente Nostro in v. δοθ. casum pers. cum praep. ὑπ' αὐτοῦ, nihil autem tenente Stp. Th., cf. ad ποσ. Ind. Long. Mor. et Hes. π., ἀριθμὸς, λ. sine N. Caeterum ordinem Ms. alium in v. et inf. retracto in mediam orationem, iterum libere ac sine causa perspicua, non certo satis ap. P. quaesiveris.

ὁ δ' ἀνελθ.) Bg. in ὁ δὲ cum particip. fere, ut in syn. pron. ἐκεῖνος 2, 1, 13. m., discedens a P., (qui δὲ omiserat,) etiam per notionem verbi ἀν., ubi suppleveris ἐπ' αὐτὸ, e pr. τὸ τεῖχος, quod Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) tenet Stp. Th. tantum e Nostri aliis locis, cf. 1, 5, 4. m.

τήν τε Κ. μν.) Sic et Spart. c. 2. e. p. 575. m. deinde *scripsit* in *tabulis*, se *Commodi* memoriam *restituturum*; partem hanc P. omittente, unde Sch. modo in v. „fut. ἀν. *instauraturum* esse *honores*, (contra in τιμ.) ἀνανεώσασθαι, *instaurare*" per aor. quarundam edd., quod tempus per se rectum, non modo cum v. ὑπ., quod est et alibi cum praes., (pro quo valet aor., v. 1, 15, 1. m.) sed etiam simul cum fut. δωρ., ut tamen, quia fut. tenent Mss. hic tacite et P., sit aor. potius ab operarum lapsu iterum; non variante Nostro in formula τ. μν. ἀν. cum 1, 1, 1. i., sed Bg. in v. Lat., ap. G. Th. non cum subst. *mem.*, tamen cum *hon.*, sed ap.

ἡ σύγκλητος καθεῖλεν, ἀνα- senatus demolitus fuerat, se in-

Stp. Th. quoque in alia causa; porro Nostro memorante hic, quod supra in Commodo non tactum, de more etiam aliorum, non negligenter scribentium, quo de Capit. in Comm. c. 6. i. T. 1. p. 541. e. *quum postero Calendarum die* statuae *Commodi* deiicerentur, *gemuerunt milites*, et in senatus acclamationibus Lampr. in Comm. c. 18. p. 524. e. *hosti* patriae *honores* detrahantur, *parricidae* honores *detrahantur*, p. 526. i. *hostis* statuas *undique*, parricidae *statuas* undique, *gladiatoris* statuas *undique*. gladiatoris *et* parricidae *statuae* detrahantur, — *gladiatoris* statuae *detrahantur*, it. ib. c. 19. i. parricidae *gladiatoris* memoria *aboleatur*, parricidae *gladiatoris* statuae *detrahantur*, rel. et c. 20. e. p. 528. censeo — *abolendas* statuas: *quae* undique *sunt* abolendae, *nomen* que *ex* omnibus *privatis* publicis *que* monumentis *eradendum*: menses *que* his *nominibus* nuncupandos, *quibus nuncupabantur*, *quum primum illud malum in remp. incubuit*; e quibus pendeat huius nostri loci intelligentia, ut memoria Commodi renovetur nomine eius restituto per menses et in monumentis, etiam, dum id Iuliano ipsi datur, cf. §. sq., sed et instauratis τιμαῖς καὶ εἰκόσι, quas unas posteriores ib. Noster nominat, hic adhibens vel copiam syn., (copulato nomine universi generis ac formae, ut ap. Lampr. promiscue videntur poni *honores* et *statuae*, utque alibi τ. de statuis usurpatur, cf. ad Ael. V. h. 2, 33. m. p. 158. N. 12. et 14, 1. i. p. 928. N. 2. it. Obs. Misc. Amst. V. 4. p. 343.) vel cum discrimine scribens, quod, iunctis iisdem Nostri vocabulis ap. Dion. Cas. p. 650. N. 131. et 772, 52. non editur clare, sed hoc fuerit, ut εἰκ. sumantur cum Bg. e P., (cf. Stp. Th. aliunde, Sb. Ind., L. N. T. Schw., Ind. R. Or. V. 6. 8. Lyc. cum eodem Nostri v. καθ., Dem. Is. Ev., Fi. Pal. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Luc. et Suid., sensuque rhetorico Ind. Long. Mor., et alio ap. Herdt.) sed τ. intelligantur tituli, inscriptiones, laudes appellationesque honorificae. cf. 1, 14, 15. 17. 1, 15, 19. e., it. arcus omnis generis ac materiae, ut alibi tumuli honorarii, it. arae et sacra cum templis, cf. Dion. l. l., sed ut rursus τὰς τιμ. arctiori notione accipere debeas pro statuis, si τὰς εἰκ. hic et §. 17. it. 7, 7, 2. ἀνδριάντες καὶ εἰκόνες, τιμαί τε πᾶσαι τοῦ Μαξιμίνου κατεσπῶντο velis esse rotundas imagines s. clypeos in signis militaribus, de quibus v. Lips. de milit. Rom. l. 4. dial. 5. Op. T. 3. p. 168. i. Ern. Exc. 18. ad Suet. et G. Th. v. *clyp.* Nr. 4., quas imagines e signis detrahi iusserit senatus, quod sane in statuis fecit, ut Noster ostendit per καθ., cf. 1, 14, 19. e., ubi Sch. „sustulit *hon.* et *stat.*" e P. servans Lat. v., non item tempus, a Bg. retentum, qui et Gr. pron. αὐτοῖς conservat eodemque loco, positum a Nostro ibi ad laevitatem, opinor, sed ambigua notione et rectione, ut trahas vel ad v. ἀναν. per dat. commodi, voluntatis, favoris, vel ad v. ὑπεσχ. proprio sensu; quod v. ὑπ. regit aeque sqq. inf. δωσ. μελλ. et μεταπ., ut non iusta sit distinctio edd. maior, ubi Bg. perspicuitatis causa καὶ per syn. Lat. reddit, et cum eo Sch. in v. δ., deserto P., unde Bg. in ἐξ., quae h. l. libera potestas fuerit non modo agendi contra cives contumeliose, sed et parandi sibi quaedam per rapinas, et fruendi iis per epulas et symposia, cf. 2, 4, 2. 9. et 2, 5, 1., propter sq. ὧν, quod e vulg. lect. relatum puto ad pr. gen. παντ. per contractae orationis figuram, pro τούτων ἃ, s. pro nudo ἃ, ubi v. ἐχ. ceperim pro possidere, frui atque exercere; in quo et brevitas quaedam in dicendo sumetur, quasi omisso παρ' αὐτοῖς, ob adiunctum ἐπ' ἐκ., ut in

νεώσεσθαι [f] ὑπέσχετο, καὶ πάντων δώσειν ἐξουσίαν, ὧν εἶχον ἐπ' ἐκείνου, ἑκάστῳ τὲ στρατιώτῃ τοσοῦτον ἀργύριον [g], ὅσον μήτε αἰτῆσαι, μήτε λήψε-

staurаturum pollicebatur, tum omnium daturum licentiam, quam sub illo habuissent, et unicuique militi tantum argenti, quantum nec petituros, nec ac-

f) Sic Stp. rel., sed ἀνανεώσασθαι A. al. v. N. g) Comma hoc etiam in Ms. Ba. cum A. al., non item in Stp. rel.

L. N. T. Schw. p. 622. N. 2. affertur simile Themist. „ὑπὲρ πάντων, ὧν ἐκ θεοῦ ἔχουσιν ἄνθρωποι, *pro* omnibus, *quae* a *deo* accipiunt *homines*“ sicut et alterum procedet supplementum ad πάντων, v. c. ἀγαθῶν, omnium *commodorum*, quae *habuissent* sub *illo*, e severiori, quam ap. Bg., ordine, qui contra e P., ut et Sch. in v. ἐχ. „habebant *licentiam*“ copulat v. ἐ. cum ἐξ., de solenni formula, cf. Stp. Th. aliunde in ἐξ., L. N. T. et Ind. Dem., correcto ὧν simul in ἣν, ad ἐξ. referendum, quorum etsi per se confusio intelligi potest, tamen veniam mihi quidem non concedam, contra libros omnes et in commoda satis vulgatae lect. sententia. Sed Sch. in „ἐπὶ — temporis, — ἐκ. *sub* illius *imperio*“ prorsus ut ἐπ' αὐτοῦ in Ind. Luc. v. ἐ. i., per syn. formulam, libere, aut cogitata ellipsi subst. βασιλείας s. ἀρχῆς, quod extr. diserte additur in ἐ. cum gen. pers. ap. Fi. ad Well. p. 382. m. it. in Ind. Xen. Cyr., ut alius gen πολιτείας in Fi. Aesch., nullam aliis ellipsin memorantibus, aliis aliam, maxime participii alicuius, quale et ipsum adiicitur interdum; plerisque etiam sic vertentibus, quasi desit gen. χρόνου s. καιροῦ, ut ap. Xen. M. S. 3, 5, 10. τὸν πόλεμον τὸν ἐπ' ἐκείνου γενόμενον, ed. Th. V. 4. p. 150. bello, *quod* eius *tempore* coortum *fuit*, cf. Stp. Th. 1, 1209. G. e. L. Ern. N. 13. N. T. Schw. Nr. 15. cum N., Fi. Nr. 4., Krb. Nr. 6. cum Decr. Ath. p. H. p. 341. m. Poss. Sy. p. 254. e. L. Bos. Ell. p. 47., ad Vig. p. 597. b. e. N. 57. Misc. Obs. Amst. V. 10. p. 71. e. Ind. R. Or. V. 4. e 72, 23. it. 6. et Dem. Nr. 7., Xen. Hell. Mor. et Is. Pan. s. 30. i. l. 3. sq. p. 82. l. 4. p. sq. l. 5. p. 84. l. 4. et 7. Ev. Fd., Ael. V. h. Fi. The. Diod. S. Luc. Aes. Fa. et Hom., sed cum gen. rei R. Or. V. 8. And. Xen. Pol. Z. et Long. Mor.

ἐπ' ἐκείνου) Distinctio maxima, quae post hanc vocem in edd. adest, delenda videtur: comma apponere satis est. *Stroth.*

Causam nos addidimus in N. pr., quae in hac regione potest et alia afferri, quia casus utrique, ἑκ. dat. et ἀργ. acc., cohaerent cum v. pr δωσ., unde et numerum Bc. novae §. sustulimus, ubi Bg., severior, quam P., tamen ex eo retinet gen. in ἀργ., et libere vertit pron. simpl. ἑκ. per compos., quod tamen et ap. G. Th., sed et cum πᾶς ἕκ., rectius in simpl. Lat. cum L. Ern. manente etiam Stp. Th., qui et melius comparat v ἑ. e. „dicitur etiam εἷς ἑκ., ut Lat *unusquisque*“ sicut et nostrates habent utr., *ieder* et *ein ieder*, quanquam ad sensum syn., ut Gr. et Lat. ista.

αἰτῆσαι) Pol. legisse videtur αἰτῆσαι ἐτόλμησαν. Saltem perinde vertit hunc locum, (aut *petere* auderent, *aut* accepturos *expectaverant*,) ac si ita legerit. *Steph.* Τὸ προσδοκ. pertinet tantum ad τὸ ληψ., quod proximum locum occupat, v. ad Xen. Mem. S. 2, 1, 1. *Leisn.* Nisi hic est synesis: addendum erit ἠξίωσαν ad αἰτ. *Reisk.*

σθαι προσεδόκησαν [h], τὰ [i] δὲ	cepturos ſe opinati fuiſſent, nec
χρήματα μὴ μελλήσειν, ἀλλ'	moram in pecunia futuram, ſed
οἴκοθεν ἤδη μεταπέμψεσθαι [k].	domo iam afferri curaturum.

h) Ms. Ba. προσεδόκησε λ. v. N., ut et de puncto A. et Stp., it. colo B. 1. R., pro commate B. 1. L. et Lu. it. Ms. Bg. i) τὰ vitioſe deeſt in A. 2. k) Ms. Vi. μεταπέμψασθαι, quod, pro fut. Stp. rel., habent etiam A. al. v. N.

In v. πρ., ubi Ms. numerus alius, ſing. pro plur., ex ingenio eſt Gloſſatoris, non ferentis hic, etſi alibi, ἐκ. collectivum ſing cum plur. v., a P. cum Mss. rel. ſuſtentato tamen, cf. 2, 5, 4. e., in v πρ igitur non modo illud tenendum, quod Leisn. monuit, pertinere id proprie ad proximum λ., ſed et hoc faciendum, ut inde cogitatione ſumatur aliud verbum, ibi quadam ratione latens, quod aptum ſit alteri pr. v. αἰτ., in quam rem commodum ſane eſt Bg. Lat., etiam Vernaculis, qui ſuum *gedenken* et *denken* non ponunt tantum proprie de mente et intelligentia, qua notione Gr. πρ. convenit cum v. λ., ſed etiam improprie de animo ac voluntate, quia utriusque facultatis eſt maxima conſenſio, ut ſignificet i. q. velle; quomodo et ſumitur interdum Lat. *cogitare*, quod et G. Th. concedit pro conſtituere 989, 30., quod eſt i. q. decernere ac velle; ut huic par P. illud, non aliter legentis, ſed modo explentis, qui inde §. 14. ſuo Lat. reddebat Gr. ἤθελον et 1, 13, 1. ſyn. ἐβούλετο, quo et redit Rsk. coniectura ἠξ., inutilis adeo, ut πρ. pro cogitare et velle v. ap. Aeſ. Fa. 15, 3., cuius Ind. Hſ. habet Lat. ſyn. Bg. *exiſtimare*, quod cum alio *putare* v. in Obſ. Miſc. Amſt. Nov. V. 6. p. 499., qua ratione Bg. deinde opus habuit, inf. αἰτ. eodem modo reddere, atque adeo aor. per fut., quae duo tempora hic in Gr. ſimul ſunt iterum, et cum v. πρ. aor. quidem, ut 2, 2, 9., ſumente hic Bg. Latt. utriusque inf. e P., ſed Stp. Th. inf. λ. ignorante, cf. Ind. Xen. Pol. Z. v. μέλλω, ſed in v αἰτ. tenente aliunde id cum act. λ. et ſyn. ſubſt., cf. v. ἀργ. Ind. Dem. Luc. et Fi. The., ſed in v. utr. e. Rs. Or. V. 4. it. L. N. Γ. de coniuncto utr., quanquam alia ratione; hic Noſtro cum med. uſurpante act. αἰτ. pro med., ut et alii miſcent, cf. Ind. Fi. Aeſch.

τὰ δ. χρ.) In χρ. Noſter variat cum pr. ἀργ., in v. μ. Sch. partim reddente e P. „moram *futuram* in *dando* pecuniam" libere tamen adiuncto hoc extr. ſubſt, ſervante formulam P. etiam Bg., pro qua dediſſem *pecuniam* cunctaturam *eſſe*, tropo ac metaphorae genere illo in rebus, vita carentibus, conſervato, cum et Lat. in aliis norint, cf. G. Th. cum Gr. n. 1314, 37. et 57. ſqq., quo remoto, redeunt illa, pecuniam ſtatim affuturam, praeſentem futuram, exhibendam eſſe ac dividendam, non tardius et multo poſt, Stp. Th. in v. μ. ſub *ceſſo* huc ſpectante „ſed et περὶ χρημάτων ab eo uſurpatur" cum P. Vs., quae et partim adhibita ab Hoog. ad Vig. p. 259. a. e. „res etiam et promiſſum dicitur μέλλειν, cum in eo perficiendo morae nectuntur. Ita Iulianus ap. Herodi. l. 2. c. 6. imperium, quod venale erat, licitans, militibus magnam pecuniae ſummam pollicetur, additque, τὰ χρ. — μετ., *in* numerando *argento* nullam *moram* eſſe *futuram*, ſed *illico* id *domo* translatum *iri*" neutro quid ſimile proferente, ſed Hoog. tantum in pr. ἔχθραν — οὐ μέλλουσαν, nec Ind. aliquo; ut ex analog. modo ſcribatur.

μεταπεμψ.) Ms. lectio ſimilis eſt illi in pr. edd. ἀναν., nihil decernente

τούτοις ἀναπεισθέντες οἱ στρατιῶται, καὶ ταύταις ἀρθέντες ταῖς ἐλπίσιν, αὐτοκράτορά τε

16. His impulsi milites, et ista spe erecti, imperatorem

P., qui hic haud dubie lapsus est, quanquam Leisn. in Progr. haesitante, ut et Sch. acute semel vidit „μ. pecuniam *se* curaturum *afferri* ex *aedibus*. Pol. minus recte" quocum Bg. fere, severior in adv. temporis retento, sed syn. nudo abl. alterum loci reddens, ubi Sch. „e domo" aliunde Stp. Th. tantum cum Bg. faciente, cf. Hes., subito transeunte Nostro a re ad pers. sine pron. αὐτὸν s. ἑαυτὸν, quod proinde Sch. rectius explet, cum Leisn. ad m. Ox. „domo *se* curaturum *adferri*" ut simul agnoscatur, v. μ. non hic poni in pass., ut ap. Hoog. in N. pr., sed valere, ut alias, pro med., quod Sch. quoque cum Bg. circuitione eloquitur per Lat. *curare* cum alio v. pass., sed praeterea, addito subst., innuit omissum pron. αὐτὰ, quod et ab Hoog. exprimitur, dum hic ad sensum magis perspicuum adv. temporis reddit per syn., pro *statim*. Mox in τ. ἀν. supplementum P. πράγμασι cum Sch. spernit et Bg., cf. 1, 12, 9.

ταυτ. ἀρθ.) Ut Latini *in* spem *erecti*. Frequenter Graeci, praesertim recentiores, eiusmodi loquendi genere utuntur. Sic noster c. 8. τ. ἐπαιρόμενος τ. ἐλπ. c. 9. ἀδήλοις ἐπαιωρουμένου ἐλπ. c. 13. ἤρθη εἰς μειζόνων πραγμάτων ἐλπίδα, l. 3. c. 12. ἀρθεὶς ταῖς ἐλπ. et Luc. enc. Dem. μετέωρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος, quo in loco μ. idem est, ac ἀρθεὶς, et sine alio verbo κἀγὼ μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης. *Stroth.*

Sch. in ἐλπ. „αἴρεσθαι, *spe* magna *erigi*, — ἀρθ. *in* spem *erecti*" e P. hic, unde in pr. assumsit adi. syn., dux Bg. in formula severius exprimenda per abl., utramque G. Th. afferente in v. 399, 28. 30. 46. 49. cum syn. et plena „civitatem — *ad* aliquam *spem* libertatis — *erexit*, — animus — *erectus* in *spem* propinquam, — *spe* vestrae *aequitatis* erigere *animum*, — animus *erigitur* expectatione *rerum bonarum*" sine explic., ut et Ind. Flor. et Liv. Ern., ubi et, *erigere* se *in spem*, act. cum pron., syn. formulae pass., qua homines dicuntur erigi, pro eorum animo, sed utrique tropice, ut sit *in* spem *erigi* i. q. ad spem adduci, i. e. accipere, suscipere spem animo, *tenere*, habere *spem*, ut h. l. *istam* habentes *spem*, et act., v. c. *erigere* aliquem *ad spem*, i. q. in eius animo spem excitare, it. *se* in spem *erigere* i. q. in animo suo spem suscipere, atque adeo sperare, ut h. l. *ista*, quae promissa erant, *sperantes*, vel Bg. i. q. a spe, propter spem, excitari magis et adduci ad aliquid faciendum, et propter cogitationem rerum bonarum et commodorum accipere maiorem animum et voluntatem cupiditatemque alicuius rei perficiendae; sicut illae Gs. rel. extr. erigere *animum* spe *aequitatis* sunt, propter spem in animo fieri quietum et hilarem, s. restituere animi tranquillitatem et hilaritatem, et *animus erigitur* expectatione *rerum bonarum* i. q. animus fit tranquillus atque hilaris propter expectationem rerum bonarum; possuntque istae formulae illustrari etiam e contrariis, cum animus dicitur deiectus, demissus, prostratus esse et iacere, h. e. cum non sentitur cupiditas, sed et simul tristitia et inquietudo, post quam a spe animus se iterum tollit et erigit et surgit, i. e. oritur in nobis tranquillitas, hilaritas et cupido agendi rursus; et ut prior Nostri formula τ. ἀναπ. potest pertinere maxime ad mentem atque intelligentiam, cum promissis illis fidem adhibuerunt, eaque pro veris agnoverunt: ita postrema τ. ἀρθ. τ.

τὸν Ἰουλιανὸν ἀναγορεύουσι, καὶ πρὸς τῷ οἰκείῳ[1] ἐκ γένους ὀνό- Iulianum declarant, et, praeter proprium ex familia no-

1) Ms. Ba. et Vi. οἰκείῳ καὶ ἐκ γ., v. N.

ἐλ. referetur praecipue ad animum ac voluntatem, ut propter ſpes iſtas cupiditas eius deligendi imperatoris, antea ſeſe non exſerens aut non valde, nunc creverit et aucta ſit; nihil praebentibus Indd Gr. in v. ſimpl. noſtro αἰρ., quod Noſter dederit cum adiunctis illis aut abl. τ. ἐλπ. aut cum praep. εἰς, e Lat., vel ad analog. Thuc., qui comp. uſus eſt ἐπαιρ. τῇ ἐλπίδι, cf. Loesn. Obſ. p. 151. e. ſine Vs., ſed Stp. Th. 1, 213. B. »ἐ. ἐπ., quod Latine ad verbum *ſpe erigi*, ſed et *ſpe impelli* verti poteſt, (quod, infra ſuo loco tractandum, at idem p. 209. B. e. de noſtro v. αἰρ. paſſ.) uſurpatur μεταφορικῶς etiam, ut quum dicitur ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι« ſic ſine auctore ad Noſtri locum 3, 12, 16. ſpectat haud dubie; noſtratibus hic ut ſufficiat *erweckt*, aufgemuntert, *belebt*, cum tropum ipſum Gr. et Lat. non videantur tenere in ſuo *erheben*, quanquam alio ſenſu in Gs. illis *durch die* Hoffnung *aufgerichtet.* Caeterum ad primam ſententiam noſtram redeat, ſi quis h. l. ἀρθ. ſumat pro *elati*, audaciores *facti* per *iſtas ſpes*, ut ſpes illae commodorum addiderint iis auxerintque animum atque audaciam in eo faciendo imperatore, in quam notionem v. alibi.

αὐτοκρ.) Reſpicitur huc ad Thom. M. p. 68. N. 5. ſine Vs. ubi ad v. ἀν. Bg. e P. cf. 2, 2, 21. ſed Stp. Th. 1, 29. i. formulam tenet praeterea e Plut., nihil Indd. ſuppeditantibus, cf. l. l., ſed Spart. c. 2. e. p. 575. m. *ita et admiſſus eſt et* imperator *appellatus*, et Xiph. S. 392, 12. ἐσεδέξαντό τε αὐτὸν καὶ αὐτοκρ. ἀπέδειξαν, *hunc* recipiunt *et* imp. *deſignant.*

πρὸς τῷ) Quamvis omittente P. partem hanc πρὸς — ὀν., aut certe contrahente nimis, tamen Sch. in »οἰκ. nomine *proprio ex familia*« dux Bg., qui tolerat vulg. lectionem, ubi appoſitionis genus eſt quoddam aut periphraſis ſ. definitio, qualis in Lat. ſaepe, quam adiuves ſupplemento particip. nudi, vel cum artic., ὄντι, ſ. τῷ ὄντι ἐκ γ., it. pron. dat. αὐτῷ, aut alia tali formula, v. c. ὃ ἔσχε ſ. ἤνεγκεν ἐκ γεν., cf. Ind. v. ὠ.. R. Gr. V. 4. et Ael. V. h. it. ſupra 1, 11, 3., ſed ut Noſtri adiunctum per praep. et ſubſt. mutes quoque in gen. merum γένους, (cui par illud Stp. Th. 2, 1231. F. ὅσοι μηδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες,) aut in adi. aliquod, ut Lat. *gentile* et Gr. συγγενικὸν, quoniam non in uſu eſt γενικὸν ea notione, qua hic opus eſt, unde et Noſter (cum nollet praeterea duplex adi. coniungere periphraſin illam adhibuerit, quam etiam perite ſumſit Dathius V. Doctiſſ. ad Pſalm. 16, 6. *libamina* ex *ſanguine* cum Glaſſ. p. 31. e. ſq. it. L. N. T. Krb. v. ἐκ Nr. 19. ubi et noſtrum οἰκ. cum gen. rei, it. ap. Polb. R. Or. V. 8. Lyc. et Dem. ubi affine in v. ἐκ p. 287. m. »ἐκ γένους ἱερωσύνη, ſcil. παραδεδομένη« ad quam analog. Noſter finxerit ſuum; ferente G Th. nihil, quam *propr.* cum gen. rei, et v. c. libertatem *propriam* Romani *generis* et *nominis*, et v. »*cognomen*, — nomen alteri nomini gentis aut familiae adiunctum, — (993, 40.) *uti* cognomine *generis*« ſed in Bg. Lat. *fam.* cum Gr. n., cf. Ind. Dion. Caſ. et Iſ. Ev., et Pan. Mor. p. 44. l. 4., variante Noſtro in adi. 7, 5, 19. τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ὀνόματι λ., et hic per redundantiam ſcribente tamen, etiam e Mſs. ratione, in qua eſt gloſſa per καὶ, pro copula additum, cum exiſtat ſententia eadem, et eadem ſupplementi ratio, ſed vulg. lectio ſit difficilior, nec καὶ per vicinitatem facile exciderit, repugnetque etiam Ms. Ve.

ματι Κόμμοδον ἀξιοῦσιν ἀπο- men, Commodum censent καλεῖσθαι [m]. τά τε σημεῖα 17. vocandum. Signisque ἄραντες [n], καὶ τὰς ἐκείνου sublatis, et illius imaginibus

m) Comma hic in B. 1. L., ut colon in B. 1. R., v. N. n) ἄρ. sic cum iota A. al., at §. pr. ἀρθ. sine iota in edd. omnibus, cf. 1, 13, 12. e.

Κομμ.) Dio (1234, 33.) Κόμμοδον ἐπωνόμαζον. *Oxon.* Xiph. S. 392, 18. Comm. *appellabant*, ad quem locum Fabr. N. ad §. 82. causas e Nostro 2, 5, 1. sq. attulit, faciente Sch. partim cum Bg. „ἀξ. putant, *censent*, — ἀπ. pass. *cognominari*" dum Bg. utroque in v. deserit P., liberior in inf. per particip., tenente G. Th. cum Gr. n. „*cens.* — putare, — decernere" quo extr. sensu hic ceperim, cf. 1, 5, 6. e., ut cum Sch. v. ἀποκ. e contextu pro ἐπικαλ., quale compos. et Dioni usurpatum videas, nec quasi confusae sint iterum istae praepp., sed quia promiscue illa v. v. ponuntur, cf. 1, 7, 6. e. it. quia, censente Cic. ap. G. Th. 455, 12. „*nomen* quum dicimus, cognomen quoque — intelligatur oportet" cf. 1, 5, 11. Caeterum hic cum Bg. §. priorem finii et cum edd. quibusdam per punctum, ut restituerem non maximo intervallo numerum §. novae, supra remotum, cum et alibi τὲ, in quo P. liberior, novam sententiam et §. inchoet, et in part. ἄρ. suppleatur facile pron. αὐτοὶ e pr. στρατ., a quo subst. alioqui etiam hoc membrum pendere potest per comma, quanquam τὲ copulaturo sic, ut alias, diversa tempora verborum, praes. et impf. ἀναγ. — ἀξ. — ἐπειρ.

τά τε σημ.) Sch. partim e P. in „σ. *militaribus* signis *sublatis*" vocabulum late vagans sic bene circumscribens, cf. Ind. Dion. Cas. et Stp. Th. 3, 768. D. sub „σ. signum, i. vexillum, — τὰ δὲ σημ." memoriter per lectionem et copulam aliam.

τὰς ἐκ. λ.) Pol. (impositis *que* illius *imaginibus*) videtur legisse ἐπικατ., ut Iuliani imagines pro Pertinacis imaginibus substitutae intelligantur. Sed vulg. ἀποκ. retinere, Commodique imagines una cum eius nomine restitutas intelligere, nihil, ut quidem videtur, vetat. *Sylb.* Vertit P., quasi legeret ἐπικ. Sed verisimilior est vulg. lectio, Iulianum sc. Commodi imagines velle restitutas, cuius memoriam in se recepit restituendam. *Oxon.* Cum P. sentit Nieup. p. 484. Stephanus (in m. P.) „ac restitutis *in* pristinum *statum* illius *imaginibus*. Id enim vox Gr. sonat: sed intelligendum erit de Commodi imaginibus." Figulius de statuis p. 265. de imaginibus Iuliani, in locum imaginum Pertinacis occisi repositis. De imaginibus principum inter signa, deque more eas signis imponendi Tac. An. 4, 2. (N. 5. Lips.) Suet. Tib. 48. (e. ed. Burm. T. 1. p. 559.) Tertull. Apol. c. 16. p. 163. sq. Lips. de mil. 4, 5. (Op. T. 3.) p. 168. Τὰ σημ. ἄραντες est 8, 5, (22.) τὰς εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπῶντες. De v. ἀποκατάστασις Inttp. ad Act. 3, 21. Wolf. p. 1061., ubi locum ex Polyb. legis. *Leisn.*

Qui ad N. Ox. iterum „cum Pol. sentit Nieup. Ant. Rom. p. 484. (ubi mea ed. nihil praebebat.) cf. p. 279. ex quo loco lectio Politiani firmari potest" innuens pag. Ox. ed., ubi alter est Nostri locus, ab eodem iam in N. comparatus, τάς τε εἰκ. ἐκ τ. σ. κατασπῶσι, quod plane aliud est, quam τὰ σημ. αἴρειν, quae formula, Stp. Th. ignota, non variante Nostro in v. cum §. pr. ἀρθ., convenit cum illa pleniori 2, 3, 5. e. τὰ —

εἰκόνας ἀποκαταςήσαντες, προπέμπειν ἐπειρῶντο. θύσας [o] δὲ ὁ [p] Ἰουλιανὸς τὰς νενομισμέ-

restitutis, deducere tendebant.

18. Cum igitur Iulianus sacri-

o) Ms. Ba. θυσίας, vitiose. Sequitur enim θυσίας. *Mart.* v. N. p) In Ms. Ba. ὁ deest. *Mart.* etiam in Ms. Vi., monente Loc., v. N.

τῶν βασιλικῶν συμβόλων εἰς ὕψος ἀρθῆναι, quod fieri ibi diximus, cum signa et vexilla e solo, cui infixa erant, vel e loco, ad quem inclinata, extrahebantur et movebantur, manibusque prehensa sursum tenebantur; quanquam alibi formula etiam alio sensu accipitur, nec de militari vexillo, sed de qualicunque signo, v. c. velo et linteo, cf. Ind. Thuc. Xen. Cyr. Mor. et Z. it. Diod. S. et Dion. H. S. T. 1. v. σ., hic Bg. aliter, quam l. l., reddente, sed particip. e P., quo de nihil amplius monet Sb. Ind., locum hunc negligens in v. εἰκ., quae hic haud dubie sunt illi clypei, de quibus dictum ad §. 15. m. cf. Nieup. l. l. p. 336. m. ubi p. sq. etiam aliquid in Sb. sententiam, de vexillis „quibus nomen imperatoris aureis litteris erat intextum" aut certe qualicunque modo inscriptum, v. Lips. l. l. p. 170. e. sq., quo ipso memoria restituta Commodi, quo de, ut qui proxime a Nostro nominatim prolatus erat, et ipse illud ἐκείνου intelligam, non de Iuliano; sicut credo, P. liberius hic versatum in v. ἀποκ., ubi Sch. „quum *restituissent*, in pristinum locum, destructas imagines" cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ut Stp. Th., fere ut ante ad m. P. 1, 1773. F. „restituo in pristinum statum, ut ap. Herodi. τὰς τοῦ Κομμόδου εἰκ. ἀπ., ἃς ἡ σύγκλητος καθεῖλε" sine alia Vs., sed ita libere e Bud. C. 676, 21., respiciens locum §. 15. m., et vim non male tribuens praep., cf. L. N. T. et Obs. Krb. p. 172. e. cum Decr. R. p. I. p. 105. m. Kypk. 2, 4. e. Suid. 1, 276. i. Ind. Dem. Xen. Pol. Z. et Diod. S. it. Z. ad Vig. p. 565. b. m. 2).

προπεμπ.) Omissum pron. αὐτὸν explerat P. per subst. syn. *hominem*, cf. 1, 9, 12. i., Bg. retinente ex eo tantum Lat. in v. utr., sed tempus in ἐπ. e Sch., quo in Bg. Lat. bene G. Th. „*tendere* pro contendere" i. velle, studere, etiam cogitare et in animo habere, et se atque omnia parare ad aliquid, atque adeo conari, quoniam demum §. 19. fit ipsa deductio ad palatium, non tenente Stp. Th. Lat. Bg., sed in πρ. 3, 208. A. m. plane cum P., sed cum Bg. tempus v. ἐπ., recte autem notionem v. πρ. universam edente, ut non sit modo aliquem mittere et ire iubere s. sinere ante se, per notationem et praep., sed etiam ab omni latere comitari, ut §. 19. m. diserte deducunt, ἐν μέσοις αὐτοῖς ἔχοντες τὸν βασιλέα, in quam rem liceat assumere vim praep. aliam pro mittere publice, palam, in publico loco, in publicum, vel e loco aliquo, cf. Z. ad Vig. p. 639. a. 1) et b. 4), quanquam istae notiones secundariae in re ipsa videntur potius esse, quam in v., cum et simpl. πεμπ. eodem dicatur sensu, cf. 2, 3, 25. e.

θύσας) Ms. lectio sane vitiosa est, sed hinc forte orta, quod aliquis in marg. poneret acc. θυσίας, formulam significaturus, sed alius stultior, correctionem illam credens, in textum reciperet; quanquam et scribae merum vitium fuerit, cum animus cogitaret iam illum acc., eoque invito manus scriberet, in altera re et artic. omisso a Mss. vim potius inferente librario iterum, cf. 2, 2, 4. m., quam lapso. Sed in formula illa

νας καὶ βασιλείους ἐν τῷ στρατοπέδῳ θυσίας, προήγετο ὑπ' — ficia usitata et imperatoria in castris peregisset, producebatur

affinis subst. et acc. cum v., (qua de cf. Bud. C. p. 1452. Fi. ad Well. p. 325. e. Hindb. ad Xen. p. 167. e. L. Bos. Ell. p. 3. R. Or. V. 6. p. 918., ad Luc. 2, 241. N. 78. p. 667. a. 843. N, 26. a. e. 3, 191. N. 5. a. it. Poss. Sy. p. 127. e.) e P. ducit Bg. Lat., etiam Sch. partim in v. „peractis victimis lege *debitis* et *imperatoriis*" Stp. Th. aliunde reddente „θῦσαι θυσίαν, sacra *facere*, (recteque monente,) his in locis subaudiri dat. θεοῖς s. θεῷ" ubi more Cic. ap. G. Th. equidem vertam *sacrificia facere*, ut lusus in verbis aliquo saltem pacto servetur, cum subst. illud Lat. videatur continere idem v. adiunctum, cf. syn. in Ind. R. Or. V. 7. II. θυσίαν ποιεῖν, quod substituitur etiam ap. Dem. 1370, 14. sqq. it. θύεσθαι ἱερὰ l. 22., cf. p. pr. l. 24. et ποιεῖν τὰ ἱερὰ 1372, 18. at simpl. θύειν p. sq. l. 27., cf. 1376, 14. et 1384, pen. cum Suid. 2, 214. i., variante Nostro in formula per v. aliud cum 2, 3, 25. τὰς ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας τελέσας, etiam per adiunctum primo brevius in adi. β., quo de cf. 1. 5, 4. i., deinde novum in particip. v., ubi Sch. „sacrificia, *lege* s. *more* debita" ad quam postr. notionem respicit v. privum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ignotum Stp. Th. 2, 1027. b. A. cf. Bud. C. 125, 38. Ind. Sb., hinc sine Vs., Dem. Xen. Cyr. Z., sed Hell. Mor. cum Bg., it. L. N. T., nominatim Schw., Hes. 2. 686. e. N. 29., non coll. Suid. 2, 629. i. et Vig. p. 262. i. cum N.

ἐν τῷ στρ.) Omittit haec Bg. *Leisn.* ad m. Ms. Bg., cuius scriba in culpa potius fuit fortasse, cum et P. agnoscat, et rem magis definiant; unde statim restituimus, cf. 2, 2, 1., deserente Bg. ordinem Gr., ob laevitatem factum, ex parte in rel., sed severius agente, quam P.

θυσίας) Quaenam haec usitata sacrificia in castris? Puto, innui ab Herodiano, Iulianum nunc, re ita ferente, ea sacrificia in castris peregisse, quae alii imperatores in Iovis aliorumque deorum templis peragere solebant. Haec sacrificia 2, 3, 25. vocantur αἱ ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίαι. Eadem sacrificia peragit Severus 2, 14, 4., ubi id est νόμῳ βασιλικῷ καλλιερῆσαι, it. filii Severi 4, 1, 8. ubi est ἐπιτελεῖν τὰς νενομισμένας ἱερουργίας ἐπὶ ταῖς βασιλικαῖς εἰσόδοις. Haec nempe sacrificia sunt pro adeundo imperio, quae Dio vocat εἰσιτήρια, v. Fabr. ad Dion. p. 1236. Generatim si quid serii aggrederentur Romani, rem divinam facere solebant, de quo more Cas. ad Suet. Aug. 35. *Leisn.*

Cur nunc in castris facta sint sacra illa, vere disserit Leisn. Sed ibi etiam poterant fieri, quoniam, ut infra habebitur, templum ibi singulare erat, cf. 1, 5, 4. Ad Dion. autem l. l. Fabr. N. ad §. 90., agens de his sacrificiis s. supplicationibus imperatorum sub auspicium imperii, quae facta scribit victimis mactatis et extorum inspectione, non respicit huc ad Nostrum eiusque pugnam aliquam, quae videatur, cum Dione, qui 1237, 23. ὅτε τὰ εἰσιτήρια πρὸ τοῦ βουλευτηρίου ἔθυε, ed. Sb. 394, 4. cum *Iulianus* ante *curiam* sacra *faceret*; quae quidem repugnantia de loco, ubi facta sint sacra illa, componetur forte sic, ut ista *ante curiam* serius facta dicamus, cum ipse Dio p. pr. l. 77. ed. Sb. 393, 5. et 10. dicat, τῇ δὲ δὴ ὑστεραίᾳ ἡμεῖς μὲν ἀνῄειμεν ὡς αὐτόν, — καὶ τέλος, ἐπειδὴ πρὸς τὸ συνέδριον ἦλθε, καὶ τῷ Ἰανῷ τῷ πρὸ τῶν θυρῶν αὐτοῦ θύσειν ἔμελλεν, λ. postridie *eius* dies *nos ad eum venimus*, — *tandem cum ille* venisset *in* senatum, *esset* que *Iano*, qui *erat* ante *fores* curiae, *sacrificaturus*, quibus

αὐτῶν [q] πλέον τὲ [r] τῆς συνη- ab ipsis, maiori, quam pro con-

q) Ms. Ba. αὐτῷ λ. v. N., ut et de commate hic in A. al. r) Ms. Ba. πλέον τί τῆς λ., sed Ms. Vi. πλέον τι τῆς λ., sed πλέον γε Ing., v. N.

consentit Spart. c. 4. p. 577. *ubi vero primum* illuxit, *senatum et equestrem ordinem*, *in* palatium *venientem*, *admisit*, — *descendenti cum militibus et senatu in* curiam *diras imprecati sunt*: rem *divinam* facienti, *ne* litaret, *optarunt*; ad quae extr. Cas. N. 3. affert ista Dion. ὅτε λ., ad Spart. c. 3. p. 575. e. vespera *in* senatum *venit* N. 3. e Dion. subiungens, ἐς ἑσπέραν ἔς τε τὴν ἀγορὰν καὶ πρὸς τὸ βουλευτήριον ἠπείχθη, quae sunt 1234, 28. ed. Sb. 392, 13. *Iulianus* in *forum* atque *in* senatum *sub* vesperum *deducitur*; (immo *properat* s. *properavit*, ab ἐπείγεσθαι, non ἐπάγεσθαι.) quae omnia facta sunt demum post egressum e castris, ante quem sacra Noster commemorabat illa, ignota Anglis ap. Heyn. Hist. 4, 1033., ubi p. sq. m. er *gieng* mit *ihnen* auf *das* Capitol, *die* gewöhnlichen *Opfer* zu *bringen*, hic in loco quidem sacrificii discedentibus et ipsis a Dione, sed in pr. de *die postero* convenientibus sine N. Heyn., ut liqueat, diversa narrari a Nostro et Dione sacra, atque adeo bis hunc imperatorem sacra peregisse sub initium imperii, diversis et diebus et locis.

προηγ. λ.) Ms. casus alius αὐτῷ potius est a confuso υ et iota post scripto, ut alias, quam quod librarius respexerit pr. τῷ στρατοπέδῳ, pro *exercitu* capiens, dum Bg. vertit pron. recte, sed liberius P. per *militum* substitutum subst., quocum partim Sch. facit in v. „pass. vel med. impf. procedebat, *exiit*," a quibus Bg. discedit verius in notione, ob adiunctam praep. capiens pro pass., et haud dubie physice, pro duci ex aliquo loco in alium, e castrisque in conspectum aliorum, vim ut suam retineat praep., cf. Stp. Th. 1, 84. C. aliunde, cuius Lat. *deduco* p. pr. F., ad sensum non sit hic incommodum, ut Noster variet quodam modo cum pr. §. προπ. Ad hanc §. et sqq. respicitur ap. Beg. 3, 127. in numo „Iulianus fretus militum concordia, (et 2, 685.) Iuliani *fortuna*, quod fortunae bonis imperium sibi parasset."

πλέον τὲ) Vel πλέον τι, vel πλέον γε, quod malim, scribendum est. *Steph.* Zos. l. l. (1, 7, 5. e.) θέαμα δοὺς ἰδεῖν ἅπασιν, οἷον οὔπω πρότερον ἐθεάσαντο. εἰσήγετο γὰρ εἰς τὰ βασίλεια μήτε γερουσίας ἡγουμένης, μήτε ἄλλης ἐννόμου δορυφορίας, μόνων δὲ τῶν καταστησάντων αὐτὸν εἰς τοῦτο στρατιωτῶν σὺν βίᾳ παραδόντων αὐτῷ τὰ βασίλεια καὶ τὴν ἐν τούτοις πᾶσαν ἀποσκευήν, *eiusmodi* spectaculum *cunctis* exhibens, *quale* nunquam *prius* conspexerant. *Nam* in *aulam* (ad praetorium) deducebatur, *neque* senatu *praeeunte*, neque *alio* legitimo *satellitio*, sed *iis* tantum *militibus*, qui *eum* hoc *in* honore *constituerant*, per *vim* palatium *illi* cum *omni* eius *penu* tradentibus. *Boecl.*

In rem consentit quoque Spart. c. 3. i. p. 575. e. *stipatus* que *est* caterva *imperatoria*, sed clarius Dio 1234, 29. ed. Sb. 392, 15. παμπληθεῖς δορυφόρους μετὰ σημείων συχνῶν, ὥσπερ ἐς πρᾶξίν τινα, ἄγων, ἵνα καὶ ἡμᾶς (senatores) καὶ τὸν δῆμον προσκαταπλήξας πρόσθηται, *comitatus* magno *numero* praetorianorum, *quibus* signa *aderant* multa, *non* secus, *quam*, si *eos* educeret *ad* aliquod *facinus*, (immo *praelium*, nisi et legendum παράταξιν,) id *que* faciebat; *quo* nos *populum* que *perterrefaceret*, immo *perterrefaciens* sibi *adiungeret*; ad quem locum Fabr. in N. ad §. 81. „sed et Herodianus 2, 6, 18. peccat, quod Iulianum a militibus phalange facta contra vim plebis, statim in pala-

θείας δορυφορούμενος. ἅτε suetudine, comitatu stipatus. Si-
γὰρ βία καὶ [f] παρὰ γνώμην quidem invito populo et prae-

f) καὶ omissum vitiose in Lu.

tium deductum refert, nulla senatus facta mentione" quae reprehensio sane cadit in Nostrum, qui nihil de senatu narrat, nisi 2, 12, 6. sqq., cum de Iuliano necando consilium iniit. De lectione autem huius loci, etiam Sb. Ind. v. τὲ „pro τὶ, s. γὲ" haud dubie de correctione cum Stp. cogitans, quae hic non dirimi potest e P. et Bg., cum neutrum vocabulum Stp., Latine redditum, prodant, ut et τὲ Sch. omittit in „neutr. πλ. — pro subst., πλ. τῆς σ. plus *solito*, — σ. πλ., *plus* more *solito*, magis *quam* caeteri *consueverant*, (in his extr. fere cum P.) δ. *stipatus*" dux hic Bg. partim, quo in v. δ. etiam Sb. Ind. τὲ omittit, non item Stp. Th., e P. vertens, qui cum Bg. γὲ interdum non reddit, ut speciem aliquam habeat Stp. coniectura, cum et saepe confusae sint voculae istae; ut tamen nondum dimiserim vulg. τὲ, pro *idque*, facto commate post αὐτ., in primis, cum Mss. πλέον τὶ, (in quo inversum accentum habuimus iam supra, et confusio cum τὲ potuit incidisse, cf. 2, 5, 8. e.) per se quidem noverim, cf. 1, 4, 5. cum Xen. Pol. Z. de Ven. 12, 4. e., non item in rectione cum gen., quam in solo πλ., tacente Stp. Th., v. cum gen. rei ap. Xen. Ind. laud. it. ap. Abr. ad Ae. 1, 511. e. sed cum gen. pers. R. Or. V. 8. Xen. Cyr. Z. ubi et de subst. συν. peculiari sensu, ut ap. Polb. sed vulgari, praeter L. N. T., ap. Dem. Luc. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. et Fa. Aes., non me deprehendente formulam Nostri, ex analog. modo factam, ubi Bg. ad sensum, partim e P., mutans adv. (quale est adi. π. omisso κατὰ, ubi et suppleo subst. μέρος, cf. L. Bos. Ell. p. 195. e.) in affine adi., sed gen. comparativi in particulam una cum praep. et subst., et suum adi. simul accommodans, quoad casum, ad v., redditum per phrasin, pro quibus vicinior sit ratio Sch., *plus* solito *militibus stipatus*, ubi tamen et ipsi assumimus subst. ad v., quo de pass. v. Bud. C. 1035, 22. D'Orv. Ch. p. 11. m. 455. m. Luc. 3, 340. N. 34. cum Barl. Tim. p. 140. i. Ind. Sb. et Dem., at in rem ipsam Angl. ap. Heyn. H. 4, 1033. e. *an* der *Zahl* 10,000.

ατε) Hanc particulam cum γὰρ Bg. et P. una Lat. reddunt causali, non reputantes, ἅτε, ut syn. ὡς mox per varietatem, pertinere ad particip. ὠνησ., aut saltem omittentes eam, de more quorundam, cum γὰρ cohaereat cum membri sq. finito v. ἐδ. At in sq. formula π. γν. Bg. aliter, quam 1, 13, 10. m., sed eodem tamen sensu, partimque e P., pron. αὐτοῦ substituens ipsi subst. τ. δ., quod copulatum statim cum dat β reddit de more ac praeceptione aliorum, ut β. dat. cum gen. pers. mutetur in adi. Lat. *invitus*, ap. G. Th. cum Gr. al., sed tamen „qui per vim aliquid facit, — contra voluntatem" v. Stp. Th. aliunde, N. ad Vig. p. 83. a. e. Poss. Call. p. 305. i. Ind. Xen. Mor. 'Aνβ. et Hell. R. Or. V. 6. Thuc. cum Bau. Or. et Abr. Dl. Auct. p. 222., qui per se bene „β. exponas per παρὰ τὴν βούλησιν" nec tamen accommodate ad hunc locum, ubi Noster per copiam et explicandi gratia addit syn. formulam alius generis per praep. cum subst., ut etiam ex illis Gs. pateat, qui subiicit copulata affinia „inviti *per vim* atque *imperium* statuas dederunt, — *extorquendum est* invito *atque* ingratiis, *quod non debet*" unde et forte P. severitas nondum deferenda est, ubi β. per se stet.

τοῦ δήμου, μετά τε αἰσχρᾶς καὶ ἀπρεποῦς διαβολῆς [t] ὠνησάμενος τὴν ἀρχὴν, εἰκότως	ter eius voluntatem, nec sine turpi et indecente crimine mercatus imperium, iure vere-

t) Habet etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam Mss. rel. tacite, v. N.

διαβολῆς) Suspecta est hoc loco vox ista. *Steph.* Haud scio, an verius διαβοῆς, sicut videlicet §. 11. ἐβόα, πάντα δώσειν. Sane καταβοὴ a Thuc. ea forma usurpatum. *Sylb.* Pro δ. legendum videtur ἐμβολῆς. Neque enim hic ullus τῇ διαβολῇ locus est. *Fab.* Quae fuerit illa διαβολὴ, *criminatio*, s. *ignominia*, indicat §. 10. *Reisk.* Stp. et Sb. maluerunt διαβοῆς, sed διαβολὴ non modo de eo dicitur, cui immerito crimina obiiciuntur, sed passim, et praesertim ab Herodiano, etiam de eo, qui merito male audit. *Stroth.*

Sb. Ind. „fort. διαβοῆς, ut v. 8. (respiciens illa sua §. 11.) aut intelligenda competitoris traductio" quae cum Stp. repetit Sch. sine crisi post Vs. „*ob* calumniam *turpem*, — αἰσ. turpi *calumnia*, — ἀπρ. indecora *calumnia*" ut manserit adeo in vulg. lect., quam, cum libri conservent omnes, non aliter tuearis, quam per Strothi notionem, alibi a me tractatam, quo et Bg. Vs. tendat; ut Leisn. modo ad Ox. m. Gr. signarat primo numeros 69., ubi 2, 8, 4. e. ἀνανδρείας — φέρει διαβολὴν, ad quae iterum „*crimen* p. 65. (quae pag. est huius loci nostri, et) 229., (qui numeri et ad nostrum locum positi,) ubi 7, 1, 6. διεβέβλητο, ad quae „S. διεβεβόητο. Sed et διαβολὴ et διαβάλλεσθαι saepe ap. Gr. ponuntur pro iusta criminatione, v. p. 65. et Fabr. ad Sext. Emp. p. 381. Harpocr. in εὐθίας et ἡγήμων" deinde ad m. P. tantum coniecturas Fa. et Sb. cum loco N. Fabr. ad S. E. iterum, quem, exscriptum olim, potui subiicere hic totum e N. G. „διαβολὴν et διαβάλλεσθαι non semper ponitur pro calumnia, sed etiam frequenter pro iusta criminatione; et falluntur viri docti, qui ap. Herodi. pro διαβολῇ legunt διαβοὴν, et διεβεβόητο pro διεβέβλητο" quibus ille non loca Nostri per numeros adiungebat, sed tamen vel sic spectabat huc, ubi sane et ipse, de vulg. lect. semper dubitans, varie coniiciebam, τῆς βουλῆς, s. περιβολῆς, s. ἐπιβουλῆς, ut 2, 7, 11. ὅτι μὴ αὐτὸς ἐξ ἐπιβουλῆς μνᾶται τὴν ἀρχὴν, sed maxime ἐπιβολῆς, quippe quod vicinum maxime litteris vulg., tum alibi cum nostro confusum putatur, v. ad Polb. T. 2. p. 936. m. et ad Poll. 6, 176. N. 88., ubi redditur *inceptatio* et *aggressio*, quorum pr., ut et *institutum*, hic contextus rel. facile admittit, ubi Noster in copia syn. adi. variat cum §. 8. e., non item in formula ὠν. τ. ἀ. cum §. 12. e., nisi ordine vocum, sed Bg. deserit P. tum in Lat. ad v. ὠν., tum in μ. cum gen., per syn. tamen formulam, cf. 1, 2, 2. m., simul τὲ negationi Lat. innectens, idem secutus P. in sqq., at Sch. in δημ. et v. ἐν., ap. G. Th. cum Gr. n., quod absolute positum, ut hic, v. ap. Dem. sine Ind. 68, 22. 249, 3. sed cum adv. 67, 24. cum dat. pers. 193, 13. et simul cum adv. 69, ult. it. simul cum acc. elliptico 204, 2. it. simul cum pr. ἐν 132, 27. sed cum dat. rei 193, 14. 246, 21. 252, 1. 390, 11. et simul cum adv. 247, 27. it. simul cum acc. ellipt. et pr. ὑπὲρ 107, 2. cf. Plat. Phaed. Fi. p. 242. e. cum N. b., Stp. Th. aliunde, et ignorantem hoc fut. particip., cf. tamen Thuc. Ind. ex 8, 64. e. τὸν ἐν. δῆμον καταλελύσθαι, popularis *status* tolleretur, *qui* adversaturus *fuisset*, Luc. et Dion. H. S. T. 1.

ἐδεδίει τὸν δῆμον, ὡς ἐναντιωσόμενον. ἀναλαβόντες οὖν τὰς 19. πανοπλίας, καὶ φράξαντες batur populum ut adversaturum. Assumta itaque armatura milites et conden-

ἀν. ὁ. — π.) i. e. omne armorum genus, quibus miles armari solebat, κνημῖδες, θώραξ, ξίφος, ἀσπὶς, κυνέη, ἔγχος, v. Hom. Il. γ', 330. Virg. Aen. 8, 620., ubi πανοπλία sunt galea, ensis, lorica, ocreae, hasta, clypeus. De eadem πανοπλίᾳ Eph. 6, 11. (et v. 13. sqq.) *Leisn.*

In v. ἀν. Bg. aliter, quam 1, 15, 15., sed in subst. π. Stp. Th. e P., ubi Bg. numerum mutat, et adi. πᾶν negligit, secus ac L. N. T., separata rite voce utr., it. Vs. ap. Ael. V. h. 10, 22., non item in rel. locis Ind., cf. Thuc. Luc. ex 2, 912. l. 61. τὰς π. ἐκείνας — ἀναλήψεσθε, *illa* arma *sumetis*, ubi in N. comparatur N. T. locus ille Eph. 6, 13. cum v. nostro, ad quem L. Bos. huc respiciens reddit „*induentes* gravem *armaturam* milites, — *ut*, si *res* posceret, *dimicarent*, (e P. fere.) Paulo post meminit ἀσπίδων, clypeorum, et δοράτων, hastarum" cf. Ind. R. Or. V. 4. D'Orv. Ch. p. 608. m. et Munth. p. 373. Klotz. Tyrt. p. 63. it. Phil. in Flacc. p. 756. F. e. p. sq. D. m.

φραξ. λ.) In hoc v. subaudienda etiam quaedam τοῦ τάξαντες significatio, et Graeca sic vertenda, *sumtis* igitur *armaturis*, corporibus*que* undique *septis*, et *in* aciei *formam* dispositis, *ut*, si *opus* esset, *etiam* bellarent. *Sylb.*

Sch. in φρ. cum αὐτοὺς per lenem cum P., e quo Bg. pass. v. aliquod retinet, conveniens ad sensum cum *densantes se*, i. e. act. cum pron. reciproco, (cf. Hes. 2, 1523. ηι. φραχθέντες, ἀσφαλισάμενοι ἑαυτοὺς, in N. ex Hom. Ἰλ. ρ', 268. φρ. σάκεσιν λ., septi *scutis*, non coll. Suid. 3, 632. i. φρ., ἀσφαλισάμενοι, septi, *muniti*, sine χρήσει et pron. illo Hes., aeque recte, med. accepto proprie, nec pro act. mero, cf. ap. Hes. p. pr. e. et Ind. Hom. ex βατρ.) ut legerit cum Stp. pron. per asperum, quem et postulat ipsum v. φρ., si severe iudices, conservatum etiam a Stp. Th. in v. pr. πανοπλ. et in v. 4, 189. D. sub „ap. Hom. φρ. interpr. *addensare*, constipare, — inter se ita coniuncti atque conglutinati, ut scutum scuto, lancea lanceae, galea galeae, vir viro cohaeresceret et prope inniteretur. Ego certe locum hunc quandam testudinis militaris descriptionem habere crediderim. Nam et haec Herodi. l. 2. ἀν. — αὐτ. — σχῆμα, ὡς, εἰ δέοι, κ. π. Pol. vertit" cum distinctione adeo alia, et iterum e P. notione constituta quodammodo, dum praebet illam Bg. etiam L. Ern. per Lat. *constipare*, nullo Ind. tenente formulam Nostri hanc et act. sine casu rei, sed ut et alibi Noster act. cum pron. recipr. ponat pro med., ut simile quid sit ap. Hom. l. l. β. v. 165. φραξάμενοι δ' ἔστησαν λ., munitae *autem* armis *steterunt*, ubi potius ceperim, ut hic, *cum* densassent *sese*, i. dense constitissent, prope et vicine sibi invicem, ut milites solent, latera quisque alterius claudentes et munientes, tegentes, condentes; unde et propria vis v. adhuc elucet, pro claudere, quod (hodie etiam ap. nostrates de militibus solenne, *schließen sich*, et *geschlossene Glieder* et *Reihen*,) occludere, obstruere, rel., et sic defendere se contra irruentes, ut ne separentur, sed et vehementius invadant hic milites, qui h. l. a Nostro ponuntur in secundo demum membro medio, non tam ob laevitatem, quam per libertatem, e P. a Bg. praepositi in primum membrum, sequente Nostro poëtarum fere ordinem, nominativum reiicientium in se-

αὐτοὺς [u] οἱ στρατιῶται εἰς Φάλαγγος σχῆμα, ὡς, εἰ δέοι [x], καὶ πολεμήσοντες, ἐν μέσοις αὐτοῖς [y] ἔχοντες τὸν ἴδιον βασιλέα, ὑπέρ τε τῆς κεφαλῆς αἰωροῦντες [z] τὰς ἀσπίδας καὶ

fati in aciei fpeciem, tanquam, fi opus fit, dimicaturi, in medio fui habentes fuum imperatorem, fuperque caput attollentes clypeos

u) Sic Stp. rel., cum Mss. tacite, fed αὐτ. per lenem A. al., v. N. x) In Ms. Ba. ὡς εἰ δέοι καὶ λ. fine ulla diftinctione, ut A. et B., fed per commata noftra in Ox. et Ed., per unum vero comma poft δέοι in Pat., et (εἰ δέοι) fic in parentheſi in Stp. rel. y) Mss. Ba. et Vi. αὐτοῖς per lenem, qui et in A. al. v. N. z) Ms. Ba. αἰωρ. per afperum, v. N.

cundum membrum, fed rectionem fpectante Bg., qui in εἰς φ. σ. deferit P. e Sch. in σχ., dum aliter in „εἰς ad *modum* f. fpeciem, φ. *ad* teftudinis *formam*" de quibus formulis Lat. v. ad 2, 11, 16. ἐν τειχ. σχημ, ut haec Noftri inde formata videtur, cf. κατὰ σχῆμα ap. Polb., ad Noftrum non refpiciente Stp. Th. in φαλ. ubi tamen cum Lat. Bg. definitio fatis recta, ut fit hic pars exercitus inftructi, f. agmen confertum, cf. ad Onof. p. 74. N. 4. Ind. Xen. Cyr. et Pol. Z. it. Hef, non coll. Suid., et G. Th. v. *phal.*, quadratum noftratibus h. l. commode cogitantibus, fed in rem obfcurius confentiente Dion., cf. §. pr. m. ad v. πλέον.

ὡς, εἰ λ.) In ὡς cum part. fut. Bg., ut 2, 5, 7. m., relicta ratione P. liberiori (quam in fuperioribus adhibebant etiam L. Bof. et Sb.) per finitum tempus, fed non bene omittens καὶ pro *etiam*, a P. fervatum, pro etiam adeo; in v. δ. Sch. tenente, praeter P., adhuc „opus *effet*" fed alia notione, quam Bg. illa, Stp. Th. v. i. formulam affinem Dem. fine Ind. 473, 5.

ἐν μεσ.) Hic Var. L. fpiritus lenis per fe procedit in v. ἐχ, non vim agendi habente, ubi P. plane nullum pron. prodit, fed inde partim, quoad formulam, Sch. in μ. cum leni „intra *fe* medios *recipientes* eum" ubi Bg., praeter numerum adi., etiam cafum mutat pron. recipr. (tacente G. Th.) per formulam proprie aliam, fed fyn., quae in N. T. eft Matth. 18, 2. ἐν μέσῳ αὐτῶν, ut v. 20. ἐκεῖ εἰμι ἐν μ. αὐτῶν, ubi fimiliter cum v. extra actum eft afper, cf. Ktb. Obf. p. 39. m. et Fi. Pal., praebentibus rel. Ind. nihil, quam cum pron. et alia praep. Abr. L. Ar. p. 87. m. et p. fq. i. διὰ μέσου αὐτοῦ, fed cum eadem praep. et eodem in numero plur., at cum fubft. D'Orv. Ch. p. 547. m. fqq. ἐν Ἀργείοις μέσοις, et ἐν μέσαις Βάκχαις, rel., in quibus tamen communis ratio eft ac rectio haec, ut adi. μ. ftet cafu et numero eodem cum adiunctis, five fubft., five, ut hic, pron. demonftr., cf. 1, 14, 1. e., tacente Stp. Th. et N. ad Vig., it. L. Bof. ellipf. fuper omiffo fubft. τόπῳ in formula altera cum gen.

αἰωρουντ.) Ms. diffenfum, quoad afperum, etiam in aliis vocibus habuimus, fed de eo nihil in noftro v., cf. Stp. Th., ubi Noftri formula tantum e Dem., ut phyfico fenfu act. in Ind. Diod., fed med. et paff. ap. Foef. Oec., Suid., non coll. ad Hef., et Ind. Gem. Pl. ex 1, 36. i. p. 74. ult., ducente Bg. Lat. (ap. G. Th. cum Gr. n.) forte e Sch., qui in rel. partim e P., „καὶ attollentes *fupra* capita *clypeos*, ἀσπ. *clyp.* f. c.

τὰ δόρατα[a], μή που καὶ λίθων τὶς βολὴ ἀπὸ τῶν δωμάτων ἐπὶ τῇ πομπῇ γένοιτο, ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς τὰ βασίλεια[b], μηδενὸς τῶν δημοτῶν

et haſtas (ſi forte etiam lapidum aliquis coniectus de tectis in deductione oriretur) deduxerunt eum in aulam: populo nec reſiſtere audente,

a) In Ms. Ba. ſigna parentheſis iterum abſunt, et verba ipſa ſic habent, μήπου τίνι λίθον ἀπὸ τ. δωμ. ἐ. τ. π. γένοιτο ἀκοντήσειν, ἀνήγαγον λ. *Mart* quae novitas lectionis etiam in Mss. rel., v. N., praeter accentum τινὶ legitimum, cf. §. pr. m. b) Hic colon in Stp. rel. cum Ms. Bg., at punctum inde depravatum in Bc., pro A. al. commate, v. N.

efferentes, κ. ſupra *caput* efferre, ὑπ. ſuper *capite*" non producto hoc loco in lib. academico Klotz. de inauguratione principum ſuper clypeo.

μή που) Longe aliter in Cod. legitur, —. Quae certe ex errore aut negligentia profecta eſſe non poſſunt, ſed ingenio librarii tribuenda ſunt. Namque receptam lect. veram puto. *Stroth.*

Gloſſatoris opera, ſicubi per Mss. noſtros, hic profecto apparet, et propterea quidem, quia, etſi formula novitatis in v. γ. cum dat. perſ. proba eſt, pro *contingeret*, datum *eſſet*, liceret alicui, poſſet aliquis, cf. Ind. Dem. v. i. Xen. Cyr. Z. et Stp. Th. 1, 826. A. e., tamen tum P., quanquam oblique, tenet vulg., tum violentia eſt manifeſta in omiſſis, mutatis et additis, quorum nullum agnoſcitur veſtigium in vulg., cumque ſententia tandem exiſtat eadem, et librarius voluerit modo variare pro ſimili 1, 12, 18. τῆς τῶν λιθ. βολῆς, quod ſubſt. cum v. γιν. (ignotum Stp. Th. et Indd., cf. Hom. Heſ. Lyc. Muſ. Luc. Thuc. cum L. N. T. et Abr. ad Aeſch. 1, 387.) habet ſaltem analogiam, in primis ex uſu Thuc. v. γ., cf. Stp. Th. l. l. p. pr. F., qui non male in Xen. loco ſtatuit periphraſin, ut Ind. Corn. N. v. *fio* i., qualis et h. l. ſumi poteſt, ut ſit pro v. affini, *ne* forte *iacerentur*, coniicerentur *lapides*, quo redit P., dum Sch. vertit, praeterquam in γιν. ut 2, 3, 20., in „β. iactus *lapidum*, πομ. dum *pompa* militaris *procedebat*, (e Vs. P. emendata in Stp. ed., niſi quod addit Lat. adi., ad diſcrimen aliorum locorum,) πού, *necubi*" in quo Bg. e P. liberior, (ut Ind. Fa. Aeſ. Hſ. „ne *forte*, ne *quo* loco, — *ſicubi*, an *forte*" cf. ad Hom. 'Οδ. β', 179.) ſed ſeverior in καὶ ſervato, pro praeterea, praeter alia inimici animi facta, in β. per comp., ſecus ac l. l., ap. G. Th. cum Gr. n., in ἀ. τ. δ. partim e P., cf. 1, 12, 16. e., ſed per ſyn. praep., in π. cum Stp. Th. aliunde, denique in v. γ. liber ſine neceſſitate, it. in omiſſis εἰς τ. β., quae ſtatim e P. reduximus, cf. §. 7., quocum Noſter variat per privum ſubſt.; removentibus nobis parentheſin una cum diſtinctione maiore, in gen. conſeq. non neceſſaria, etiam numerum §. novae in proximam enunciationem.

μηδενὸς) Bg. e P., praeter tempus aliud in τολμ., ubi Noſter non variat cum §. 6., (quanquam aliquo pacto cum μήτε τινὰ,) nec in v. ἀντ. cum 1, 12, 13. m., ſed in τῶν δ. cum pr. τὸν δῆμον, cf. §. 1., ut tamen ſervarim *nemine plebeiorum*, ſ. *e plebe*, cf. §. 5., in rebus ipſis cum Noſtro non convenientibus Spart. in Iul. c. 4. p. 577. e. *lapides* etiam *in* eum *iecerunt*, et in Peſc. Nigro c. 2. p. 644. i. *inter* lapidationes *exſecrationes*que *omnium*, it. Xiph. S. 393, 25. ἀλλὰ, καίτοι πολλοὶ καὶ πολλαχοῦ τῆς

μήτε ἀντιστῆναι τολμῶντος, μήτε μὴν εὐφημοῦντος [c], *ὥσπερ εἰώθασι προπέμπειν τοὺς βασιλέας* [d]· *τοὐναντίον* [e] *δὲ καὶ*

nec tamen fausta acclamante, ut solent prosequi imperatores; sed contra,

c) Ms. Ve. et Vi. *εὐφημοῦντες* v. N. d) Ms. Ba. *τ. βασιλεῖς*, ut 2, 4, 8. Post *βασ.*, pro rel. edd. puncto, colon habuit Lu., ut Ms. Bg., quod et nos facere solemus in oppositis, maxime, ut hic, in nova pers. et rectione verborum. e) *τουν.* sic sine leni in sola B. 2. R. nobiscum, v. N.

πόλεως καὶ τιτρωσκόμενοι καὶ φονευόμενοι, ἀντεῖχον, quin *etiam* multi *in* plerisque *locis* urbis *saucii* ac *paene* interfecti *resistebant*; nisi posterior de facto alterius diei, quem et diserte nominat in pr., narret, at Noster de die priori, quod et in Spart. lapidationem valeat.

εὐφημ.) Lectioni Codicis anteponenda est vulg. *Stroth.* quia non tantum P. vulg. refert cum Ms. Ba., et lapsus est in *ε* et *ο* facilis solennisque, sed etiam series orationis repugnat dupliciter, cum nominativus Ms. non habeat (quo referatur,) finiti temporis verbum, et *μήτε* secundum requirat eundem gen., qui in priori est, aeque pendens a pr. *μηδ.*, vertente Bg. severius, quam P., quocum Stp. Th. in v. *εὐφ.* 4, 59. F., sed non per formulam Lat. Bg. breviorem, quam supra, nec tenens copulatum *μήτε* cum *μὴν*, ubi Sch. „neque *item*, neque *etiam*" e Sb. Ind. liberrime, ubi hinc tantum, nec mihi repertum alibi per Ind., a Nostro tamen scriptum ad analog. illius syn. *οὐδὲ μὴν*, v. Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. et Cyr. Z., it. *οὔτε μὴν*, quo de infra, it. *μὴ μὴν*, v. Stp. Th. et Bud. C. 1295, 48. sqq., ut *μὴν* servet et hic adversandi vim, sed illae Sb. particulae modo suppleri possint.

ὥσπερ εἰωθ.) Bg. severior in *ὡ. εἰ.*, quam P., e quo retinet Lat. in *πρ.*, cf. 1, 10, 16. m. ad *παραπ.*, pro quo Noster variat hic et §. 17. e., ut recte Stp. Th. comparabat 3, 207. G. m., qui p. sq. B. huc respicit sic „*μηδ. τῶν δημ. εὐφ.*, — β. Imperatores enim, simulac creati erant, deducere milites praetoriani et caetera multitudo faustis acclamationibus *prosequi* solebat" libere hoc Lat. tempore impf. ad v. *εἰωθ.*, pro Bg. praes., quod Noster per §. totam hanc cum aor. utr. miscebat.

τουναντίον) De spiritu quidem vocabuli huius nobis eadem sententia est, quae in verbis contractis, cf. 1, 14, 15. i., ubi Sch. in *ἐν.* „— per crasin *τοὐν.*, pro *τὸ ἐν.*, e *contrario*" ut Stp. Th. 1, 464. F. m. „adverbialiter ponitur *τοὐν.* pro *e* contr., *contra*" sine auctore, nec monens de ellipsi praep. *κατὰ*, ut nec L. Bos. Ell., unde demum oritur illa adv. notio, et per tale versio, a Bg. hic adhibita, in cuius Lat. affert G. Th. modo *ἐναντίον*, quod sine artic., ut alia adi. neutr., eodem sensu v. ap. Mus. v. 16., it. cum v. *βλέπειν*, rel., Ind. Abr. ad Aesch. T. 1. et Orph., aliterque, pro *coram*, cum gen. pers., praeter L. N. T., in Ind. R. Or. V. 4. 7. Is. 8. And. Fi. The. Xen. Cyr. et Pol. Z. cum N., ubi recte monetur de alia ellipsi etiam subst., et hic apta, *μέρος* s. *χωρίον*, quale et in Lat. Sch. desit, tacente Lindn. et G. Th., qui tamen in adi. habet, quod maxime comparem, *e* contraria *parte*, quod par illi *altera* ex *parte*, cf. de nostro neutro sing. non contracto Ind. R. Or. V. 8. And., cum gen. rei Luc., sed sine Ind. Dem. cum gen. pers. 227, p., ut de contracto ib. 207, 3. 237, 10. cum Suid. L. N. T. Ind. Luc. Plut. Hs. Xen. M. S. Z.

πόῤῥωθεν ἑςῶτες ἐβλασφήμουν καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἅτε χρημάτων ἀντικαταλλαξάμενον [f] procul ſtantes exſecrabantur et male dicebant, ut qui pecunia comparaſſet imperium.

f) Mss. tres ἀντικαταλλαξαμένου λ., v. N.

cum gen. rei ſ. pron. Cyr. Z „τοὐν. τούτου, *contra*" quocum licet conferre Lat. *contra ea*, aut potius *contra id*, v. G. Th., cum dat. perſ. Ariſt. Plut. v. 1048. Ind. Dem. 139, 13. Ael. V. h. ubi et ſequente ἤ, it. Thuc. 500, 22. Dem. 98, 3. at cum ſq. δὲ, ut h. l., ib. 102, 8. 138, 10., ſed inverſo ordine 106, 7. 149, 21. 175, 16. et ſyn. ἀλλὰ τοὐν. 150, 23. et αὖ τ. Plut. Hſ. Ind. „immo *vero*" per ſyn., quale et Lat. Bg. alius ordinis, it. recti *contra autem* ſ. *vero*, pro quibus P. libere ſolum δὲ exprimebat, cf. Corr. ad Sall. Iug. 1, 2. i. et Ind. Corn. N., ubi et *contrario* ſine praep., quod h. l. ſeverus quis praeferat, at *contra*, *quam*, reſpondens Gr. illi ſupra, v. ap. Liv. et Amm. M. Sed e P. iterum Bg. omittit καὶ, pro *etiam adeo*, pertinens proprie ad ſqq. v. ἐβλ. λ., neque adeo ſtans recto loco, interiecta enunciatione per particip., unde in Bg. Ms. comma poſt *contra*, quod tamen et aliud comma requirat poſt ἑς., quod part. neglexit P., non item Sch., cum Bg. reddens in π., quo de adv. cf. Stp. Th. aliunde, cum Bg. Lat. e P., Ind. Orph. Fi. The. Dion. Caſ. Diod. S. Ioſ., et cum v. ἱς. L. N. T.

ἐβλασφ.) Quae Oxon. hic e Dione pauca dederant, ſervamus ad ſq. cap. §. 4. e. Hic Sch., deſerto etiam P. „ἐβλ. *conviciabantur*" in κ. modo reſpiciens ad 1, 12, 11. m., pro quo, ut et pro 2, 2, 7. m., variatur nunc iuncto utr., privo verbo ac phraſi, quae fuerit univerſi generis, (ut verbum privum formae,) vel id explicet, qualia copulata ſyn. v. ap. Dem., praeter Ind. ex 406, 21., quoque 228, 14. 1259, 16. ſq. 1340, 10. et ap. Ioſ. 1, 350. ſ. 6. e. προσεβλασφήμησε καὶ κακῶς εἶπε λ. *convitiis* et *maledictis* eos *impeteret*, ubi quoque oppreſſus acc. perſ. pron., ut hic αὐτὸν, etiam e P. a Bg., cuius Lat. poſtr. ap. G. Th. in v. *maledico* cum Gr. βλ. (non item cum rectione Gr. per acc. perſ., qua de v. Salm. ad Capit. in Pert. T. 1. p. 566. b. N. 5.) ſed primum ib. „verbis duris et execratione plenis imprecari" ignorat Stp. Th., qui in v. i. ſub aliis formulis Lat. (v. c. *maledictis* — *inceſſo*, ſyn. illis cum Bg. ad κακ. ἠγ.) noſtrum locum affert ſine Vs., ſed L. N. T. Schw. in N. „Herodianus eleganter εὐφημεῖν opponit verbo βλ. — μηδενὸς — ἠγορ. milites Iulianum deducunt in aulam, *nemine* civium *reſiſtere* audente, *neque* ei *fauſta* apprecante, *ut* imperatoribus *praetereuntibus* conſueverunt: *contra* procul *ſtantes* imprecabantur *et* male *ominabantur*" cf. 2, 2, 7.

ἅτε χρ. ἀντ.) Lectioni Codicis anteponenda vulg. *Stroth.* Mss. eſt e confuſis iterum υ et ν, cum genitivus particip., abſolute poſiti, non commode hic adiuvetur aſſumto pron. αὐτοῦ, et accuſativus vulg. potius pendeat ex oppreſſo in v. v. pr. αὐτὸν, variante Noſtro in formula cum v. privo §. 18. e. ὠνησ. τ. ἀ., ſed et cum phraſi §. 8. e. χρήμασι κτησ. τὴν ἀρχ., dum Bg. e P. adhibet ſyn. Lat. in v., ap. G. Th. Nr. 3. pro emere, diſerte cum Gr. n., ad quod hic reſpicit Bud. C. 834, 36. „καὶ κακ. ἠγ. τὸν Ἰουλιανὸν, ἅτε — ἀντικαταλλαττόμενον τ. ἀρχ., i. e. mercantem" ſub quo Lat. inde ſervat noſtrum locum ſine Vs. et cum lect. e memoria alia

τὴν ἀρχήν. τότε δὲ καὶ πρῶτον ὑποδιεφθάρη [g] τὰ τῶν στρατιωτῶν ἤθη [h]· καὶ χρημάτων ἐδιδάχθησαν ἄπληστον καὶ αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν, καταφρό-

21. Tunc etiam primum corrupti militum mores, ac opum ipſi didicerunt inſatiabilem foedamque cupiditatem et negligentiam reveren-

g) Mss tres ὑποδιεφθάρησαν λ., v. N. h) Bg. Ms. comma hic etiam in B. 1. et Bc. 2., pro Stp. rel. colo et puncto al., v. N.

Stp. Th. 1, 355. i., cf. 1, 6, 25. e. et de Bg. in ἅτε 1, 16, 12. m. ad ὡς ſyn., pro quo Noſter cum §. 18. e. variat.

τότε λ.) Inſignem hanc ἐπίστασιν, cum emphaſi et momento fati publici periodico, ab Herodiano propoſitam, iam alibi commendavimus, praeſertim in Not. Vell. ad 2, 20, 4. et ad Tac. 1. A. 2. N. 5. Ita nimirum, quod pro munimento principatus Rom. excogitatum erat, in exitium eiusdem vertit; factumque eſt, ut milites nemini magis, quam ſuo principi, quem tueri debebant, timendi eſſent. *Boecl.* Notat hic Herodi. illam epocham illudque tempus, quo democratiae militaris initia facta, et quaſi fundamenta poſita ſunt ap. Romanos. Evidentius idem notat Zoſ. 1, 7, (forte 4. de Pertinace finiens, τῶν δὲ περὶ τὴν αὐλὴν στρατιωτῶν — παρὰ τὸ καθῆκον αὐτὸν ἀνελόντων, μικροῦ μὲν ἡ Ῥώμη συνεταράχθη, τοῦ περὶ τὴν φυλακὴν τῶν βασιλείων τεταγμένου στρατιωτικοῦ τὴν τοῦ καταστῆσαι μόναρχον ὑφαρπάσαντος ἐξουσίαν, παρελομένου τὲ βίᾳ τὴν γερουσίαν ταύτης τῆς κρίσεως, at *quum* praetoriani *milites* — hominem *praeter* officium *occidiſſent*: parum *abfuit* a *rerum* conturbatione *Roma*, dum *praetorii* cuſtodiae *deſtinati* milites *unius* rerum *domini* conſtituendi *poteſtatem* ad *ſe* raperent, *id* que *iudicium* ſenatui *per* vim *extorquerent*.) Talem corruptionem militum Rom. notat et Sall. tempore Sullae b. Cat. 11, 5. Arrian. b. Alex. c. 48. v. Cort. ad Sall. l. l. *Leisn.* Lectioni Codicis etiam hic anteponenda eſt vulg. *Stroth.*

Mss. res e gloſſa eſt in tentato numero cum neutro plur., ut 1, 14, 2. m. ἀπεχ. et 12. e., ubi Bg. e P. per v. ſimpl. reddit, ſed L. Ern. cum notione ſecundaria e praep. prima „paulatim *corrumpo*" ignorante Stp. Th. hoc v., ſed Ind. Sb. ſine Vs. modo hinc proferente, non item praeterea Ind. alio, ut ad analog. id finxerit Noſter aliorum Gr., nec G. Th. tenente Lat. *ſubcorrumpere*, tum in Gr. conſentientibus libris omnibus in augmento tantum medio ſecundae praep., quo de in bis comp. nihil in lib. grammaticis, cf. de ſenſu formulae 1, 6, 2. i., hic ſequente quadam explic. per ſubſt. ἐπιθ.

καὶ χρημ.) Leisn. in Ms. Bg., linea rubro colore ducta ſub pron., moniturus videbatur, id a Bg. expletum eſſe, quod haud dubie ad perſpicuitatem factum eſt, ut, quia enunciatio praec. habet aliud rei ſubiectum ἤθη, pateret illo ſupplemento, verbum ἐδιδ. pertinere ad pr. ſubſt. obliqui caſus στρατ., et tranſitum fieri ſubitum a re ad perſ., ubi Sch. „*edocti* ſunt *concupiſcentiam*" ſeverius, quam P. et ipſe Bg., qui de ſuo iterum paſſ. mutat in act.; non tenente G. Th. formulam eius aut Sch., quae, tropo remoto, redit illuc, ut exemplo Iuliani ſuſceperint in animo cupiditatem pecuniae accipiendae et poſcendae a futuris imperatoribus, ad eamque incitati ſint; producente Stp. Th. aliunde rectionem v. paſſ. cum

νησίν τε τῆς πρὸς τοὺς ἄρχοντας αἰδοῦς. τὸ γὰρ μήτε τοῖς οὕτως ὠμῶς τετολμημένοις ἐν φόνῳ τῷ βασιλικῷ ἐπεξιέναι | tiae erga imperantes. Nam 22. quod nec illa tam crudeliter ausa in caede imperatoris ulcisceretur quisquam,

acc. rei, it. Poss. Sy. p. 138. i., cf. 1, 13, 17. m. ἐπαιδ., sed hunc Nostri locum sine Vs. Fi. ad Well. p. 328. m., nihil me tenente, quam pass. cum Lat. Bg. in Ind. Xen. Z. M. S. et Cyr, quo loco praecedit syn. μανθάνειν, tum universe ap. Herodt. R. Or. V. 7. Ant. 8. Lyc. Fi. Aesch. et Pal. Orph. Theogn. Hom. Ἰλ. π', 811. Arist. Plut. v. 473. cum Hemst. N. p. 5. a. m., sed ἐπιθ cum gen. χρ. ap. Dem. 814, 20., variante Nostro partim cum 1, 8, 4. ἀπλ. ἀντ., quod adi. utr. non est repertum per Indd. cum subst. ἐπ., sed ἀπλ. cum subst. al. ap. Dem. Xen. Bach. Theogn. et de pers. Xen. Cyr. Z. et Phoc.; in adi. habente G. Th. nihil, quam primum cum subst. nostro, sed tamen *cupido* — foeda *vitae*, ut in subst. *negl.* affert in explic., quod Sch. severius retinet e P. „μ. contemtum *reverentiae*" dux Bg., qui severior, quam P., et in ἀρχ. particip. et in praep. cum subst., dum alium ordinem modo deligit.

τὸ γὰρ) Super hoc loco cf. §. 6. N. Ls. et Str., ut variet sane Noster dupliciter, praeter subst. φ. syn. pro αἰμ., tum in formula per subst. et adi. pro subst. duobus in regimine τοῦ βασ. αἰμ., tum in v. syn. ἐπεξ., quod non reperimus per totam Nostri formulam, nec cum dat. rei, nisi in Ind. R. Or. V. 4. οὐκ ἐπεξιὼν τῇ τραύματος γραφῇ, sine Vs., ubi fortassis alius, quam hic obiecti, dat. est, et potius modi, sensusque, libello s. accusatione de vulnere illato persequi alium, i. edere contra eum, quasi prodire, qua vi physica v. ap. Suid. Xen. Pol. Z. Pal. Fi. Luc. et Thuc., ubi et tropica, ut Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Poss. Call., it. cum dat. pers. Sb. Ind., et sensu forensi Thom. M. p. 336. cum N. Poll. 8, 118. Ind. Dem. R. Or. V. 7. Ant., cui add. 605, 4. sq. Dion. Cas. Zos. 1, 21, 6. i., sed vel absolute, vel cum gen. rei, ut φόνου, qui pendeat e praep. in v., et simul cum acc. pers., it. cum dat. pers., qui, ut rei ap. Nostrum, et ipse sit e praep., cf. Bud. C. 128, 41., sed p. sq. l. 12. „Herodi. pro ulcisci mortem, cum dat. μήτε — βασιλικῷ, ἐπ. τ." e quo Stp. Th. modo sic „pro ulcisci, cum dat. rei ap. Herodi." sine loco; faciente Sch. partim cum P. „vindicem *existere* audacter *factorum*, (in ὠμ. cum Bg. e P., ut Stp. Th. sine auctore, cf. Dem. Ind., cui add. 795, 2. et plane, ut hic, οὕτ. ὠ. 117, 21. sed ordine inverso ὠ. ὁ. 835, 8.) τετ. *audacter* et *crudeliter* interfecti *principis*, (particip. resoluto in adv. et copulam, sine omni lege interpretandi,) ἐν φ. ἐπεξ., *caedis* vindicem *esse*, (ad quae Leisn. in marg. „male" recte, cum praep. pertineat potius ad pr. v. τετ. sensu illo definiendi, pro apud, s. quoad, s. respectu; in quo forte Latinitas est quaedam, cf. G. Th. v. *in* 1028, 49. sqq. Cort. ad Cic. ep. 2, 14, 2. 7, 16, 1. e. 9, 16, 12. e., ubi reddit *quod* attinet *ad* cum L. N. T. Schw. p. 476. a. Nr. 4. et Krb. p. 122. m. Nr. 19., quo de nihil in Indd. et ap. Stp. Th. et Vig., it. L. Ern., nisi huc accommodes Nr. 6. *per*,) β. φ. pro φ. βασιλέως, ut Sb. (Ind.) exponit, *caede* imperatoris" cum Bg. adeo, non me aliunde tenente hanc Nostri formulam, ex analog. forte effictam tantum; in τὸ cum inf. Bg. fere cum P. per causalem particulam resolvente, cf. 2, 3, 23.

τινὰ, μήτε τὴν οὕτως ἀπρεπῶς [i] ἐπὶ χρήμασι κηρυχθεῖσαν καὶ πραθεῖσαν ἀρχὴν εἶναι τὸν κω- | nec illud tam indecore pecunia indicatum ac venditum imperium esset qui prohi-

i) Ms. Ba. et Ve. ἀπρεπῆ λ., v. N.

μήτε τὴν) In Ms. Bg. cum abfuissent οὔτ. ἀπρ. duae voces, sed scribae potius incuria: quia et ad concinnitatem, hic apertam quandam, Nostri pertinebant, et a P. agnoscebantur, inde, per vicinius Lat. tamen adi., restituimus statim, reperientes id etiam nunc ap. Sch., praeter P. »ἀ. foede, *indecore*, (ap. Stp. Th. sine auctore, quem alium nec Indd. dedere,) ἐ. — χρ. *pecuniis*« dum Noster variat in v. κ. simpl. pro compos. §. 7. m., ad quod versionem P. culpat, non simul meliorem afferens, Io. Bapt. Pius in Grut. Lamp. V. 1. p. 497. c. 49., ubi notionem quidem tenet Stp. Th. aliunde, non item Lat. Bg., nec huc respiciens in v. πρ., cf. Ind. R. Or. V. 6. et 8. And. v. πιπρ., it. D'Orv. Ch. p. 113. e., dum servat Bg. rectionem Gr. in reiecto ad extrema particip. τὸν κ. per inversum ordinem, pro μήτε εἶν. τὸν κωλ. τὴν λ., ob laevitatem, credo; ubi Bg. bene e Lat. ratione resolvit particip. cum artic. post v. subst., sed participia κηρ. et πρ. post v. κ. etiam pro inf. sumentur, solenni in hoc v., *neque esset*, qui *impediret* proclamari *ac* vendi *imperium*, s. quo minus proclamaretur ac venderetur; quanquam et procedit v. cum acc. rei τὴν ἀρχ., adiunctis ei substantivo participiis loco epithetorum, cf. v. κωλ. Ind. R. Or. V. 8. Din. Xen. M. S. Z., Aesch. Fi. Dem., N. T. Act. 10, 47. 2 Petr. 2, 16., ubi et cum inf., v. c. Matth. 19, 14. Luc. 23, 2., ut ap. alios, v. R. Or. V. 4. Dem. Xen. Cyr. Z. Luc. The. Fi., Abr. L. Ar., sed intercedente art. τὸ neutr. Dl. Th., it. cum praep. ἐν et πρὸς ej. Auct. Dl., at cum ἀπὸ in N. T. Luc. 6, 29., cum οὐδὲν absolute Dem. et Aesch. Fi., it. cum inf. simul ib., R. Or. V. 6. et Luc., it. cum acc. pers. L. N. T. Phoc. Aesch. Fi. et sine Ind. Xen. Hier. 8, 9. et simul cum gen. rei in N. T. Act. 27, 43., denique disertum τὸν κ. absolute in Ind Dem., cf. Gatak. ad Ant. p. 45. e., nemine dante huic v. participium pro inf., nec Possel. aut aliis grammaticis libellis, etsi referri queat ad v. aut affectuum, nominatim volendi et cupiendi, aut dicendi, inprimisque vetandi; variante Nostro in pretii casu et ratione cum v. vendendi et emendi pro gen. §. 20. e. et dat. §. 8. e. per praep. ἐ. adiunctam, quam cum alio v. novere Poss. Sy. p. 113. m. et L. Bos. Ell. p. 509. e., non item in nostro Stp. Th., qui modo in affini πρίασθαι i. in dat. tali ab aliis subaudiri ait, praebentibus nihil Ind., quam in isto Stp. πρ. Ind. Hom. dat. pretii, ut gen. Dem. Ael. V. h., Fi. The. 10, 1. 18, 1. Aes. Fa. et Plut. Hs., sed absolute R. Or. V. 7. Is. 8. And. Luc. Soph. Ai., Arist. Kust., at nostrum v. simpliciter R. Or. V. 4. Fi. The. et Aesch. it. Aes. Fa., cum praep. Dem., sed de pretio cum gen. Callim. et cum praep. εἰς Ael. V. h.

ἀπρεπῶς) Lectioni Codicis iterum vulg. anteponenda. *Stroth.* Mss. ἀπρεπῆ non hic acc. est sing., ad τὴν ἀρχ. referendus, sed acc. plur., quem pro adv. et supra in Mss. habuimus 1, 4, 12. i. ἀνυπ. et 2, 2, 7. m. ἀπρεπ., sed hic Glossator, secus ac ibi, delegit ad variandum, et ne bis eadem adv. forma et finitio adesset οὕτως ὠμῶς — οὕτως ἀπρεπῶς, in quo licuit Nostro per simplicitatem et concinnitatis studium non variare,

λύοντα, ἀρχηγὸν καὶ αἴτιον ἀπρεποῦς καὶ ἀπειθοῦς καταστάσεως[k] καὶ ἐς τὰ ἐπιόντα beret, id initium et causa indecentis et effreni status etiam in posterum semper

k) Comma hic in edd., et tacite in Mss. quoque, non item in Ms. Bg., v. N.

sicut Ms. Vi. recte refert adhuc vulg., cui vim a librarii ingenio et fastidio factam, ostendit quoque litterarum dissimilitudo, ut etiam a novitatis hiatu tollitur Nostri laevitas.

ἀρχηγὸν) Bg. e P. *id vero* retinet tantum suppletum pron. αὐτὸ s. τοῦτο, non item eiusdem liberum adv., in apodosi solenne, cuius Gr. δὴ, s. δὲ, nullum est in Gr. textus vicinitate vestigium, nec necessitas summa; ut Noster et alibi opprimit pron. eiusmodi; sequente Bg. in rel. P., sed Sch. peccante in αἰτ., cum sine Vs. posuerit hunc locum sub masc.; ut in ἀρχ. „κ. αἰτ. primum *auctorem*" cum eodem errore hendiadyn statuit sine necessitate, ad masc. forte deceptus a Sb. Ind. sine Vs. „ἀρχηγὸς κ. αἴτιος λ." cum neutra suadeant vel pr. inff. τὸ — ἐπεξ. — εἶναι, ad quem extr. e pr. repetendum id τὸ, quales inf. ponuntur pro subst. rei, idque omnis sexus, tenente Stp. Th. in ἀρχ. nihil pro neutro, sed, praeter masc., quoque locum, ubi est cum subst. fem., atque adeo pro fem., cum sit omnino subst. communis sexus, quem, praeter L. Ern., de pers. aut re, v. ap. Cas. Ex. Bar. XV. p. 314. b. Suic. Th. L. N. T. Kypk. 2, 25. Munth. p. 215 Wess. ad Diod. S. 1, 381. e. N. 16. (cf. p. sq. l. 41.) et p. 696. N. 39., ubi e Polb. sine Ind. ex 2, 38. e. T. 1. p. 203. i. de re fem. copulata etiam afferuntur ἀρχηγὸν καὶ αἴτιον, cf. Ind. utr. v. Phoc. R. Or. V. 8. Din. Dem. Is. Pan. Mor. Dion. H. S. T. 1., ubi et cum subst. pro adi. e 405, 26., ut Noster sine exemplo per Indd. nostros quidem in neutro adhibuerit ἀρχ., nec tamen contra analogiam, cum quaedam subst. habeant sexum utr., *abundantia* dicta in arte, v. Fi. ad Well. p. 161. m. et Gramm. March. p. 341. sqq., it. infra 2, 7, 5. m. ad ἀρωγὸν, quod et ipsum in neutro pro adi. ponitur, deinde ut idem Noster iunxerit iterum syn., sed tropicum cum proprio, sicut redditur ἀρχ. a Valck. ad Eur. Hipp. p. 258. i. A. Lat. *causa*, sed a Theophyl. ap. Suic. Gr. αἴτιος, ducente Bg. suum Lat. e P., ap. G. Th. modo per coniuncta *initia* et *semina*, sed in subst. Bg. altero cum Gr. n. 811, 34. principium *et* causa *philosophiae* est *inscientia*, cf. Dem. 61, 5. μὴ κοινῆς τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς αἰτίας οὔσης τοῦ πολέμου, et 233, 14. οὔτε τῆς ἐξαρχῆς εἰρήνης ἡγεμὼν, οὐδ' αἴτιος ὢν λ. it. infra ad 7, 11, 1. et de αἰτ. neutro ad Stp. Th. pauperem Plat. Phaed. F. p. 287. i. Dem. sine Ind. 36, 24. 66, 6. 97, 22. 103, 17. 110, 14. 120, 12. 143, 12. 145, 19. 175, 12. 262, 22. et cum v. γέγονεν 240, 5. it. Luc.

ἀπρ. — καταστ.) Suic. in Th. Eccl. in κ. scribit, κατ. ap. recentiores Gr. non est statio, sed ipsa hominis conditio, ritus, ordo, constitutio et mores. Hinc dicunt hominem ἀκατάστατον, qui improbis insulsisque est moribus etc. Sic fere sumitur κατάστημα ibidem. *Leisn.*

De subst. κ. notione, sive propria et physica, sive tropica, it. act. et pass., it. de loco, et modo ac ratione rei, ut hic ceperim ob adiuncta adi., non alibi cum eo reperta, s. de agendi ratione, quo et redeat Sb. Ind. κατ. „ἀπρ. ἀρχηγὸς, *instituti*„ unde fere Sch. „κ. *instituti* vitae *in-*

ἐγένετο ἀεὶ [1], τῆς φιλοχρηματίας αὐτῆς καὶ τῆς τῶν ἀρχόν-	fuit, cum avaritia ipſorum

1) Ms. Ba ἐγένετο ἀεὶ αὐτοῖς, contra deeſt αὐτῆς poſt φιλ., nec male, ſi quid video. αὐτοῖς ad milites pertinet. *Mart.* In rel. Mss. eadem lectio, v. N., ut et de commate poſt ἀεὶ nullo cum B. 1. et Ed.

decori, ἀπρ. turpiſſimi *ſtatus*, (in adi. gradu cum P.) ἀπ. contumacis *ſtatus*" cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., quo Lat. et alii utuntur, v. Hel. Suid. Harpocr. Poll. 1, 11. 6, 177. 8, 33. Bud. C. Stp. Th. aliunde, L. Ern. Foeſ. O. Weſſ. ad Diod. S. 1, 393. N. 63. cum Ind., ad Ael. V. h. cum Ind., Wernsd. ad Phil. carm. p. 85. v. 69. Ind. Sb. it. ej. Di. H. T. utr., D'Orv. Ch. et Abr. Dl. Th., ubi loca ex Herdt. Ind. ignorat, Soph. Ai. cum Schol., Thuc. Ind. ad Schol., R. Or. V. 6. 7. Iſ. Dem., cui add. 732, 24. Iſ. Pan. Mor., it. Xen. Ἀνβ., Cyr. Z., Polb. cum Rsk. ad eundem, Gem. Pl. Plat Hſ., Phil. in Flacc. p. 763. A. e. Zoſ. 1, 3, 1., in adi. ἀπειθ. Stp. Th. aliunde tenente Lat. Sch. e P., non item Bg., qui in ſqq. cum P., ubi in adi. *in poſt.* ap. G. Th. Gr. n. et formula plena cum ſubſt. *tempus*, unde et hic ſuppleo in Gr. ſolennia iſta μέρη τοῦ χρόνου ſ. καιροῦ, tacente L. Boſ. Ell. et Stp. Th., qui tantum novit de re alius generis, nec de tempore, et plenum ἐπ. πράγματα e Dem., quod ſine Ind. 139, 19. πρὸς τὰ νῦν ἐπ. πρ., cum artic. etiam, cf. ſine ſubſt. ib. et R. Or. V. 8. Lyc. et V. 6. ἐπιὼν καιρὸς, et Plat. Apol. S. χρόνος ἐπ., olim notatum, nunc non repertum.

ἀεὶ, τῆς φ.) Pro αὐτῆς rectius cum Schotto legemus αὐτοῖς, *ipſis*, ſcil. militibus. *Sylb.* Sic diſtinguo et corrigo, ἐγένετο, commate addito, ἀεὶ τ. φ. αὐτοῖς, in dat. plur., *ipſis*, militibus puta. ἀεὶ cohaeret cum αὐξηθ., ſemper *creſcente*. Sed αὐτοῖς occupavit iam Schotti Ms. *Reisk.* Rectius in Cod legitur αὐτοῖς τῆς φ. quam lectionem Sylburgius pariter ac Schottus tuetur. *Stroth.*

Leisn. in m. Ox. tantum αὐτῶν ſignarat, ſed ad Ms. Bg. „leg. αὐτῶν" nihil dante Sb. Ind, praeter iſta per Notam, quo Bg. reſpexerit, mutato dat. perſ. pron. (ſolenni cum paſſ., quale hic αὐξηθ.) in gen., cf. 1, 14, 14. i. τὰ πρατт, quae ratio commoda eſt et alias, cum eodem redeat tandem illa alia per praep. ratio, *avaritia* apud *eos*, ſ. *in* iis *aucta*, cf. 1, 8, 17. e., nullum pron. prodente P. hic quidem, at in pr. *id vero initium* — militibus *fuit*, per ſubſt. *milit.*, loco eius pronominis ſubſtitutum, cf. §. 18. m. ad προηγ., ut habuerit lectionem Mss., nec tamen eodem prorſus ordine, cum pergat, *ita*, ut *avaritia* in *dies* rel., ubi aliter, quam Bg., reſolvit particip., (a Sch. ſervatum „provecto *contemtu*") ſed aliter etiam, quam Bg. et Mss., adv. locat, libere verſum et per ſyn. formulam praep. cum ſubſt., trahens cum Rsk. ad v. ſq. αὐξ., dum Bg. retulit ad pr. v. ἐγεν., quocum Mss. etiam copulant pron. ſuum, cum veniſſet in locum illum poſt ἀεὶ e marg., ubi aliquis poſuerat tanquam Var. L. pro vulg., quo recepto dat., debuit eiici αὐτῆς, qui gen. forte tolerari poteſt, artic. ſumendo pro pron., pro *illa* ipſa *avaritia*, de qua iam dictum §. pr. per periphraſin, χρημ. ἐπιθυμ., pro qua ad variandum hic unum ſubſt. poſitum; quam ſeriem cum librarius non animadvertiſſet, facile ad vim illam per dat. inclinare potuit; quanquam et lapſus fortuitus in η et οι veroſimilis, ut alibi; ſicut e vulg. αειτης per ſeriem vetuſtatis viciniorem conflarit quis ſcriba αὐτοῖς, cui alius ex alio

των καταφρονήσεως [m] μέχρις αἵματος αὐξηθείσης. | et principum contemtus usque ad sanguinem proveheretur.

Ὁ δ᾽ [n] οὖν Ἰουλιανὸς, ἐπεὶ | Enimvero Iulianus, in-

m) Ms. Ba. et Vi. καὶ μεχρ. λ., v. N. n) δὲ plene Par.

Cod. adiunxerit ἀεὶ vetus, sed remoto itidem αὐτῆς vulg.; ut ex eadem serie vetusta quoque abesse vides comma post ἀεὶ, a Bg. recte adhuc toleratum; per quae nihil dum moveor equidem novitate, eandem olim tantum in Var. L. relicturus; tenente Stp. Th. subst. φιλ. tantum ex uno loco Plat. cum Bg. Lat. e P., quod ap. Suid. sine explic. et χρήσει, per Indd. modo repertum ap. Ael. V h., sed ap. Poll. saepe, dum variat Noster cum §. pr. κατ. πρὸς τοὺς ἄρχοντας per gen. obiecti, in praepositionem illam resolvendi.

μέχρ. λ.) i. e. eo usque proveheretur, ut caedem facerent imperatoresque obtruncarent. Hic αἷμα est caedes, quia in caede fere sanguis effunditur. Sic Ebr. 12, 4. Matth. 23, 30. coll. v. 31. *Leisn.*

Pertinet ad P., e quo et Bg. severe servat, spectante ad notionem, qua de alibi, etiam Sch. in „αἱμ. *usque* ad *sanguinis* effusionem" locum Nostri sine Vs. laudantibus Abr. ad Aesch. 2, 549. m. et Rz. ad Luc. 2, 520. N. 14., ubi in v. αὐξ. servaturus eram Lat. severius, supra iam adhibitum, ap. G. Th. cum Gr. n., qui cum simili praep. modo 537, 64. e Tac. *modica de moribus adulescentis, neque* in *falsum* aucta, *retulit*, cf. p. pr. l. 73., ubi l. 46. etiam tantum *augere* — *aliquid* ad *infinitum*, qualia plura ib. in v. *crescere*, (quod Rsk. ponebat N. pr.) nec tamen simile quid nostro, nec per Gr. Indd., e quibus pass. v. dabimus hic quidem absolute positum, de pers. aut re, ap. Orph. Phoc. Theogn. Dem. Aesch. Fi. Ael. V. h. Luc. Aes. Fa. (ubi et in rem criticam it. ap. Herodt.) Plut. Wyttb. de ser. v., cum Is. Pan. Mor. p. 74. ult.; brevitatem hic Nostri in v. cum particula μεχρ., loco praep., qualis alia in v. cum praep. εἰς, bene exponente antea Leisn., h. e. avaritia ita aucta, in tantum crescente, tanta facta, ut propter eam susciperent caedem eorum, imperatorum, explendo et hic pron. αὐτῶν, e pr. τῶν ἀρχ., quam sententiam augebit additum *etiam adeo*, quo pertinet Mss. insertum καὶ, et P. *etiam*, e glossa quidem, aut per comparationem, quia et cum μέχρις supra erat 1, 3, 6. e. 1, 16, 5., aut ad sententiam planius augendam, cum tamen et absit saepe, cf. 1, 12, 11. e. 1, 15, 11. e., nec suspicio sit eius elapsi a litterarum vicinitate; nisi vim factam dicas a sciolo, qui καὶ eiecerit, quia bis iam esset in pr., semel etiam eodem sensu fere in καὶ ἐς τὰ ἐπ.

Ὁ δ᾽ οὖν) Particulam huius capitis priorem integram descripsit Suidas, ut alia plura. Caeterum Herodiano, ut et Dioni, contradicere videtur Spart., qui parsimoniam Iuliani commendat c. 3. Facile interim apparet, cui credendum sit. *Boecl.*

Suidae sunt in Ἰουλ. 2, 125. e. a §. 1. ἐπεὶ — §. 4. partim, nec plane eadem. De Spart. v. Cas. p. 576. a. N. 5., ubi et huc respicit sine Vs., ut Dion. 1235, 65. ἀνῆλθεν ἐς τὸ παλάτιον· καὶ εὑρὼν τὸ δεῖπνον λ. — καὶ ἐκύβευεν, λ., e P. tenente Bg. tum Lat. in δ᾽ οὖν, pro simpl. δὲ, (ut alii, v. Sb. Ind. v. δὲ ex 4, 5, 10., Stp. Th. 4, 820. e., aliis notionem aliquam dantibus voci utr., cf. Dev. p. 115. m. 306. e. Hoog. Op. p. 271., et me quidem etiam per nostratium *aber nun*, et Lat. *sed* Iul. *igitur*, quan-

παρῆλθεν εἰς τὴν ἀρχὴν, τρυφαῖς εὐθέως καὶ κραιπάλαις [o] ἐσχόλαζε, τῇ μὲν τῶν δημοσίων ἐπιμελείᾳ ῥαθύμως προσφερόμενος, εἰς δὲ τὸ ἀβροδίαιτον [p] καὶ ἄσεμνον ἐπιδιδοὺς [q]

greſſus imperium, luxuriae cóntinuo et crapulae vacabat, in reip. cura negligentem ſe praebens, deliciis et foeditati dedens ſe-

o) Ms. Ba. κραιπάλῃ et poſt ἐσχ. colon. *Mart.* De primo v. N., ſed poſt ἐσχ. etiam punctum in A. cum B. 1. p) ἀβρ. per lenem Bs. 1. al., v. N. q) Ms. Ba. ἐπιδοὺς ἑαυτὸν, ἐυρ. λ., v. N., quorum comma quidem poſt ἑ. quoque in A. al., ut colon in Pat., at in Ms. Bg. data.

quam tacentibus G. Th. et Hor. Turſ., ut δὲ ſit in nova re, ſed οὖν reſpiciat ad priora, a quibus diſceſſum per epiſodium aliquod 2, 6, 20. ſqq.) tum enunciationem cum partic. ἐπεὶ in ſyn. e particip. mutatam, plane cum P. in Lat. liberiore faciente Vs. ad Suid., at in viciniore Bg. nihil praebente G. Th., quam in particip. affine *ingreſſus — tribunatum*, dum Stp. Th. in v. Gr. tenet quidem Bg., non item formulam totam, de qua notaram N. ad Max. Tyr. p. 578. et affines ap. Ael. V. h. 2, 17. i. εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Περσῶν — π., quum *regnum* Perſarum — *adiret*, in Ind. „ad *regnum* regendum *accedens*" Dem. ſine Vs. π. εἰς τὴν δυναστείαν, it. Dion. H. Rsk. V. 2. p. 829. l. 11., qui eſt forte locus Ind. Sb. ed. „π. εἰς τὰς πολιτικὰς πράξεις, *acced.* ad *remp.*" ad latus, *acceſſit* ad *tractanda* negotia *civilia*, ubi ſervatur duplex praep., eodem Lat. et aliis reddentibus, cf. Thuc. Ind. loco extr., ſed ut aeque pro ſimpl. ἦλθ. ſumatur ob ſq. aliam praep., ut et per ſimpl. Lat. *venire* vertunt, cf. ib. loco ſecundo et Plut. Krg., it. ſupra 2, 3, 3.

κραιπαλ.) Ms. numerus alius ſing. e gloſſa eſt, vel ad variandum pro 1, 8, 2. e., vel e Lat., unde iterum P. et Bg. habent, ſervante plur. etiam Suid. l. l., at librario forte mollius quid ſpectante, vitatis ſyllabis eiusdem ſoni αις — ἐσχ. contra uſum Noſtri, qui nec variat cum l. l., niſi in tempore v., ubi e P. tenet Bg. Lat. in adv., non it. in ſubſt. primo, pro quo ap. Stp. Th. aliunde tantum eſt ſyn. P. *luxus*, quo et ſupra Bg. vertebat.

ῥαθ. προσφ.) v. N. ad l. 1. c. 13., *Stroth.* §. 14., in qua formula hic cum dat. rei Bg. adhibet praep. e praecepto Stp. Th. 4, 118. E. e., non tenentis tamen Noſtri formulam et v. cum adv. ῥ., et modo aliunde τὰ δ. cum Lat. Bg., e P., quem Sch. deſerit in „ῥ. *negligenter* tractans *curam*, δ. reip. *cura*" ubi ſubſt. πραγμάτων ſupplebitur, tacente L. Boſ. Ell., qui p. 287. m. modo ſyn. τὰ κοινὰ reſpicit, ut formulae Gr. forte viciniores ſint Lat. *incumbens* in *curam* Cic. ep. fam. 10, 3, 8. it. *inſiſtens*, intentus *curae*, cf. Ind. Iſ. Ev. ἐπ. τῶν κοινῶν. Caeterum Bg. hic μὲν — δὲ utr. negligit, ut tamen fortaſſis vitium potius ſit ſcribae, copulam omittentis aliquam in membro ſecundo, ubi P. eam refert, olim reſtituendam aut etiam ſolam adverſ. *contra*, ad cavendum in Vs. aſyndeton.

τὸ ἀβροδ.) Ap. Suid. l. l., omiſſis καὶ ἀσ., tamen etiam eſt vulg. tempus praeſ. ἐπ., pro quo Ms. aor. aut e gloſſa, ut alibi, aut per errorem, elapſo δι ob pr. πι ſimile; copulante hic iterum Noſtro diverſa tempora, praeſ. part. ἐπ. et προσφ. cum impf. ἐσχ., it. aor. 2. παρῆλθ., Sch. tenen-

ἑαυτόν. εὑρίσκετό τε καὶ τοὺς 2. ipſum. comperiebaturque

te in „ἐπ. — τὸ ἀσ., dedens ſe rebus *inhoneſtis*“ ut laudatur hic locus obiter modo ad Luc. 2, 613. N. 73., tantum formulam Bg. noſcente Stp. Th., ſed et comparante Lat. ſimpl. „*dare* ſe *voluptatibus*“ tropum, utrinque parem, non explicante G. Th. pro uti et amare, et P. deſerente Sch. in utr. adiuncto „ἀβ. *mollem* et *luxurioſam* vivendi *rationem*, ἀσ. — ἐπιδοὺς (ſic) ἑ. *ad* inhoneſtatem *vitae* ſe *applicans*“ quorum in primo Stp. Th., ſine Lat. Bg., tantum e Suid. et Thuc. poſt „τὸ ἀ. ſubſtantive, pro ἀβροδίαιτα, (quod non male in praeced. diſſolutum in ſuum adi. et ſubſt. reddit,) vita delicata, vita mollis, vitae mollities ſ. lautitia, (non comparans ſyn.) ἀβρότης, *mollicies*, deliciae, *luxus*“ ubi tamen recte dicit, eſſe i. q. τρυφὴν, (pro quo pr. Noſter hic quodam modo variat,) utrinque nihil admonens de ſpiritu, quem lenem cum aſpero variare deprehendi in Indd. Herdt. Xen. Cyr. Z. et D'Orv. Ch., e vitio tamen operarum forte, cum in textu et N. eſſet aſper, ſed praeterea ap. Heſ. 1, 22. i. cum N. 11. p. ſq. cum N. 5. p. 24. cum N. 13., ſed p. ſq. i. et e. ſine Var. L. et N. edita per lenem, ut omnia cum aſpero ap. Suid. 1, 12. e. ſqq., it. in L. Ern. et Indd. Orph. Theogn. Gs. Chr. et Plut. Kr. it. ap. Xen. Bach., cf. Ael. V. h. ſyn. „ἀβροτέρα δίαιτα, delicatior, *mollior*“ tum adi. noſtrum de perſ. Dion. H. S. T. 1. Abr. ad Aeſch. T. 1. cum N. ad Heſ. l. l. p. 23. ἀ., τρυφερὸς βίον, περὶ τὴν δίαιταν δαψιλὴς, ſed Noſtri plane τὸ ἀβρ. ap. Thuc. 6, 8. *delicatum* vitae *genus*, ut h. l. acceperim non modo de victu magnifico atque elegantiori, ſed et ob pr. oppoſ. τῶν δημ. ἐπιμ. de ignavia et laborum fuga negligentia que et otio. In altero hinc Sb. Ind. „ἄσεμνος βίος;“ memoriter, ſed etiam quaſi pro explicatione, ut Stp. Th. huc ſpectat ſine Vs. ſub „ἀ. inhoneſtus, *foedus*, εἴς τε τὸ — ἑ.“ e Bud. cum lect. alia in τὲ pro δὲ, memoriter aut per operarum errorem; merum adi. me deprehendente in Ind. Sb. Dion. H. S. T. 2. et Long. Mor., Noſtro ad analog. ſcribente tantum, et h. l., opinor, innuente res et actiones, imperatore indignas.

εὑρίσκετο) quia inopinato fefellerat milites. Sic Matth. 1, 18. (εὑρέθη ἐν γ. ἔχ.) Sic ipſe Herodi. alibi 6, 6, 10. 3, 7, 13. — εὑρ. ψευσ., i. e. fefellerat. Sic Luc. 17, 18. οὐχ εὑρ. ὑποστρ., non reverterunt. *Leisn.* Pro τὲ lege δέ. *Reisk.*

In Noſtri locis aliis iſtis cum v. ἑ. eſt adi., non, ut hic, particip., quod alibi tamen cum adi. Lat. commutari liceat, ſi ſolum ſtat, v. c. ἑ. ψευσ., reperiebatur *mendax*, (unde Sch. in v. ἑ. „ψ. deprehendebatur *falſus*“) ſed h. l., ubi habet adiunctum caſum, aut ſervetur, aut mutetur in inf., ut in aliis v. ſenſuum, ad quod et v. εὑρ. et *inveniendi* referatur, cum ſit, tropo remoto, i. q. cognoſcere ſ. intelligere, cf. Poſſ. Sy. p. 197. e. 200. e. Kypk. 1, 376., qui tamen p. 2. m. deflectit ad aliam rationem, qua cenſetur dici pro εἶναι, unde periphraſis illa oritur ἦν — ψευσάμενος, non ubique procedens, cum interdum diſerte adſit ὢν particip., ſed ducens eadem ad Vs. iſtam Leisn. per ſimpl. v. ψευδ. etc., quod reſpexerit et P. et Sch. in „ψ. qui *fefellit*“ cf. L. Ern. et N. T. Schw. cum N. et Krb. cum Bg. Lat., ſub quo et huc ſpectat Stp. Th. ſine Vs. alia, Gat. ad Ant. p. 329. Loesn. Obſ. p. 274. e. D'Orv. Ch. p. 465. m. R. Or. V. 8. And. Iſ. Ev. F. p. 20. e. p. ſq. e., cum nominativo adi. ap. Dem. 320, 2. Fa. Aeſ. Soph. Ai., ubi et cum nominativo ſubſt., ut in

στρατιώτας ψευσάμενος καὶ ἀπατήσας, τῷ μὴ δύνασθαι ἀποπληρῶσαι, ἃ ὑπέσχετο. οὔτε γὰρ οἴκοθεν ἦν αὐτῷ[r]	et milites fruſtratus decepiſſe eo, quod non poſſet implere, quae promiſerat. 3. Neque enim domi erant

r) Ms. Ba. τοσαῦτα αὐτῷ χρήματα, v. N.

L. N. T., ſed nullibi cum illa Leisn. notione ſecundaria et inopinati, ſed cum alia in Vs. ad Suid. *militum* ſpem *fefelliſſe* manifeſto *deprehendebatur*, ubi omittuntur Gr. rel. καὶ — ὑπεσχ., huc reſpiciente quoque L. Boſ. ad N. T. Act. 5, 3. p. 73., ubi cf. Kypk. Tum Sch. in v. ἀπ. eadem tenet, quae ante in ψ., pro ſyn. habens non male, quatenus ψ. eſt decipere dictis, ſed ἀπ. facto ipſo; ſicut et in Lat. Bg., (qui, remota καὶ copula, unum ſervavit modo particip. et alterum mutavit in inf.,) ap. G. Th. „*fruſtro*, ψεύδω, decipere „ſub illud act. ponente etiam Stp. Th. in ψ. 4, 713. C. m. Noſtri locum „ἐυρ. — ὑπεσχ., *fefelliſſe* et *fruſtraſſe* milites *comperiebatur*" mutato utr. particip. in inf., et retento τὲ cum Bg., quod in nova re et alibi habuimus et pro illo δὲ Rsk., quod et tenuerit P. in ſuo, (niſi libere verſatus eſt iterum,) et eſt diſerte ap. Suid. l. l. e Noſtri more in continuando per δὲ καὶ, quanquam confuſio inciderit, ut alibi; tamen ut hic Mss. repugnent, et Suidas libere verſatus eſſe queat; ut in rel. hinc.

τῷ μὴ δ.) Severe Bg. in inf. cum artic. per abl. pron. demonſtr. et cauſalem, cum Sch. in „τῷ — cum inf. *eo quod*" tacente Stp. Th. et Poſſ. Sy. p. 160. ſqq. it. Vig. p. 15., qui modo per ſimpl. cauſalem tenet, alio abeunte P., unde Bg. modo Lat. in v. ἀποπλ., ubi ap. G. Th. etiam eſt Gr. ſimplex, (pro quo hic ſtat compoſ.) et 1007, 14. „*impudentiae eſt*, id *profiteri*, quod *non* poſſis *implere*, i. perficere, praeſtare, (it. 1084, 6.) ſummam *mei* promiſſi *compleam*, i. praeſtem, quod promiſi" ſ. h. l. facere, dare; dum fert Stp. Th. 3, 385. E. „i. q. πληρόω. Ac ſicut ex Herodi. habuimus τὰς ὑποσχέσεις πληρῶσαι (e §. 9.) ſic idem l. 2. dicit ἀπ. ἃ ὑπ. (e P) ſ. implere ſ. complere promiſſa" quae Lat. formula eſt tamen potius illa Noſtri prior, comparante utramque etiam L. N. T. Schw. p. 1113. N. e., ubi noſter locus redditur „ἀπατης. ἐυρ. τοὺς στρ. τῷ — ὑπ. milites *decepiſſe* inveniebatur, *quum* non *poſſet* promiſſa *ſolvere*" ut variat ſane Noſter utroque loco non tantum per v. ſimplex cum compoſ., ſed etiam per ſubſt. τὰς ὑπ. cum formula e pron. relat. et v. ſyn. ὑπεσχ. (quia paria ſunt tale pron. cum verbo et aliquod ſubſt., ut *qui audiunt* i. q. auditores,) non tenente me aliunde formulam hic Noſtri, ſed ſine Ind. ap. Luc. e Kypk. 1, 20. „τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι, qui *nomini* ſapientis *ſatisfaceret*" pro melioribus Gs. 1, 723. l. 15. qui *ſapientis* profeſſionem *impleret*, cf. cum alio acc. rei Ind. Luc. Ael. V. h. et Abr. Dl. Th. Auct., Noſtro forſan imitante illa Thuc. ἐπιτελέσαι — ἃ ὑπέσχετο, quae ſine Ind. ſunt ap. Stp. Th. in v. ἐπιτ., ubi et ſyn. per negat. ἃ ὑπεδέξατο, οὐκ ἐπετέλει.

οἴκοθεν) Rz. ad Luc. 3, 510. N. 29. „οἴκαδε pro οἴκοι poſitum. — Ita viciſſim οἴκοθεν fere pro οἴκοι Herodi. — Sed poteſt vulgaris ſignificatio et ibi ſalva manere; ut ſit *domo* v. *de ſuo* non *ſuppetebant* opes" priorem notionem tenente P. et hinc Bg., quae et firmari queat ſimili uſu aliorum adv., ut ἐκεῖθεν, tum contrario τοῦ οἴκοι pro *domum*, cf. Ind. Dion.

τοσαῦτα χρήματα, ὅσα ἠλαζονεύσατο [s], οὔτε μὴν οἱ δημοσιακοὶ [t] θησαυροὶ εἶχον [u]· ἀλ-

ei tantae opes, quantas iactaverat, immo nec publicum aerarium continebat, sed o-

s) Colon hic in B. 1. R., v. N. t) Ms. Ba. οἱ δημόσιοι τὶ θησ., it. Ms. Vi. praeter τὶ alius acc., v. 2, 6, 19. m. et N. u) In Ms. Ba. comma, cum Stp. rel., ut colon in Pat., sed punctum in A. al., v. N.

H. S. T. 1., it. τοῦ οἴκοθε pro ἐξ οἴκου ap. Hes. 2, 725., quanquam sine N. et exemplo, quale nec in nostro pro notione P. reperi per Indd., nec ap. Stp. Th. et L. Ern., ubi et illa Reitz., de suis, e patrimonio suo, it. in Vs. ad Suid. Excp. ap. Sb. 869, 32. *neque* enim *de* suo *tantum* nummorum *habebat*, sed per liberam Vs. in ed. Kust., cf. Abr. ad Aesch. 1, 629. m., sed in notionem vulgarem Suid. 2, 664. m. Ind. Soph. Ai. R. Or. V. 4. 6. Dem., cui add. 303, 20. Luc. Xen. Cyr. Z., maxime ex 2, 4, 9. Th. Vs. V. 1. p. 130. i., ubi et alia notio, ut ap. Schol. Soph. Ai. R. Or. V. 7. Is. it. Sb. e Xiph. et Dion. C. it. Phil. in Fl. p. 756. A. e., ubi et p. 754. C. τοὺς πεσόντας ἐν τῷ πολέμῳ τῶν ἐχθρῶν ταφῆς ἀξιοῦσιν — ταῖς οἴκοθεν δαπάναις, ipsorum *sumtu*, immo *suis sumtibus*; discedente Bg. in rel. a P. tantum ad v. ἠλ. per tempus e Stp. m., ubi Sch. e Sb. Ind. in adiuncta notione secundaria „arroganter *iactavit*," quam aliam adhibent quoque L. Ern. et Stp. Th. aliunde, it. Poss. Call., ubi et Sb. illa, cf. R. Or. V. 4., qui et exprimit vim med., cum Ind. Xen. Cyr. Z. et Gs. Chr., non valituram hic cum acc. rei, nisi fortasse per Virg. A. 9, 134. *prae se iactare*, nostratium *von* sich *prahlen*, et aliud per Lat. *sibi arrogare*, quod Gs. Th., ut et Bg., tenet cum Gr. n., quo de v. Hes. bis sine N. 1, 216. ἀλ., ψεύδεσθαι, p. sq. ἀλ., ὑπερηφανεύεται, ap. Suid. cum praep. πρὸς 1, 98. m., sine Ind. ap. Dem. 957, 11. absolute, ut in Ind. Xen. M. S. Z., sed cum dat. pers. R. Or. V. 6. et cum adv. ap. Poss. Call. Denique ap. Suid. omissa ὅσ. ἠλ.

οὔτ. μ. οἱ δημ.) Suspectum illud δημοσιακοί. Forte ab auctore est δημόσιοι. Illud vereor, ut ulla auctoritate possit firmari. *Leisn.* Aut δημόσιοι est legendum, aut δημοσιακοὶ est vocabulum novi commatis. *Reisk.*

Toleravit vulg. sine Vs. quoque Sb. Ind. et habet L. Ern. cum Stp. Th. „i. q. δημόσιος" at hinc modo per Vs. P., qui brevior est hic, ut Suid. l. l. καὶ οἱ δημόσιοι θησαυροὶ ἐκεκένωντο ὑπὸ Κομμόδου, cum Mss. novitate etiam, quae facile per litterarum similitudinem dederit lectionem vulg., non illam praeterea per Indd. repertam, ut vel peculiare sit Nostro vocabulum, vel alterum Mss. potius habendum; ubi τὶ, divulsum a suo v. εἰχ., similium syllabarum concursum habens, nec ap. P. comparens, et per se a vicinitate utr. aeque ortum, ac elapsum, abesse potest, quoniam in vulg. lect. repeti licet ad v. εἰχ. aut pronomen αὐτὰ e pr. membri substantivo χρ., cf. N. sq. aut etiam ipsum pr. τοσαῦτα, unde post ἠλ. erit comma e vet. lect., at e nova Mss. colon, quod et post εἰχ. fecimus, ut in nova rectione. Tum θησ. iterum, ut 2, 6, 11., valeant de vasculis et fiscis, at hic non, ut ibi, privati hominis, sed populi ac civitatis totius, ut etiam imperatoris, ob sqq.; in v. ἐχ. severum dante Sch., sed Bg. compos., quo physico sensu non tenent L. Ern. et Stp. Th., variante Nostro cum 2, 6, 19. e. in ὁ. μὴν, ubi Bg. liberior, ut Sch. partim „neque *tamen*, neque *etiam*" cf. l. l., quocum sine Vs. comparabat etiam Sb.

λα πάντα προεκεκένωτο [x] τῇ Κομμόδου ἀσωτείᾳ [y] καὶ ἀφειδέσι καὶ ἀκρίτοις ἀναλώμασιν. ἐκ δὲ ταύτης τῆς τόλμης καὶ τῆς [z] αἰτίας οἵ τε [a] στρατιῶται,

mnia iam exhausta erant Commodi luxu et largis ac immensis sumtibus. Ex hac
4. autem audacia et causa cum milites spe decepti

x) Ms. Ba. προκεκ. v. N. y) Ms. Ba. ἀσωτίᾳ v. N. z) In Ms. Ba. deest τῆς. *Mart.* v. N. a) Ms. Ba. et Vi. οἱ στρ. v. N.

Ind., non tenens aliunde, sed sine auctore Bud. C. 1295, 48. et Stp. Th., qui severe reddit, cf. Ind. Xen. Cyr. Z.

πάντα) Ad pr. θησ. masc. relatum neutr. π. facit synesin, subintelligendo subst. alio, v. c. *χωρία*, in pr. θ latente; ut in Ms. lect., sine altero simul augmento, eadem fere res est, quae 1, 13, 15. m. ἔδεδ, ubi Bg. e P. praep. per syn. adv. reddit, cf. 2, 3, 13. e., non item Sch. „aerarii *exhausta* erant *omnia*" ignorante hoc v. Stp. Th. et Sb. Ind., non vero L. Ern. „ante *exhaurio.* προκεκένωται, *iam*, dudum *exhaustum est* s. inane factum" quod simplicis augmenti, ut in Ms., non reperi per Indd., sed tantum in Luc. e 2, 221. l. 80. ᾠὸν προκεκενωμένον, *ovum* ante *excavatum*, et per eosdem Ind. modo in subst. ἀσ. scripturam per ι simpl., cf. 2, 5, 1., e quo loco duxerit Ms. hic alteram, etiam notam L. Ern., nesciebam, an et Stp. Th., unde notaram tantum, ad Nostri locum post P. Vs. addidisse „quae interpretatio minime mihi probatur, quod immanes sumtus fieri possint ab iis etiam, qui non sint ἄσωτοι, nec luxuriose vivant" unde et in m. P. reddit aliter, e quo Bg. partim, it. Schw. in L. N. T. N. e: „οὔτε γὰρ — ἀναλ., *neque* enim *patrimonium* tantum *habebat*, quantum *iactabat*, neque *publici* thesauri *pecunias* (e suppleto αὐτὰ pron. ad pr. χρημ.) *habebant*: sed *omnia* Commodi *luxu*, immensis *largitionibus* et *insanis* sumtibus *evacuata erant*" qui copulam καὶ post ἀσ. omittit, credo, ob adiunctum ad ἀφ. subst. Lat. e P. ad 2, 3, 22. i., ubi Sch. „absque omni parsimonia profusis omnibus" at Stp. Th. in ἀφ. e P., praemissis „in quo quis parsimonia non utitur, profusus, immodicus, (in ἀκρ. 2, 430. D. e Bud. C. 41, 20. cum vitioso προεκένωτο retinens aliam scripturam ἀσωτίᾳ sub) immodicum, et sine iudicio ac ratione factum" cf. supra l. l., addente L. Ern. in ἀκρ. etiam Lat. Bg., quod ap. G. Th. etiam cum Gr. n., it. subst., at non hoc cum Bg. epithetis, quae nec Gr. sunt in subst. nostro ap. Stp. Th. vel per Indd., ubi ἀναλ. absolute v. Luc. cum Gs. Chr. et The. Fi., at cum adi. syn. aliisve, Thuc. R. Or. V. 6. 8. And. Dem. Dion. H. S. T. 1., ut T. 2. sensu tropico, sed cum praep. εἰς R. Or. V. 4. et 6., cf. Phil. in Flacc. p. 761. E. m.

καὶ τῆς αἰτ.) Aut aliud scripsisse, quam αἰτίας, aut hoc aliter, quam pro *causa* accepisse, suspicor. *Steph.* Pro αἰτίας paulo fortasse aptius legemus ἀλαζονείας s. ἀλαζονίας. *Sylb.* Non tentanda est haec lectio. Nam sicut τόλμης ad temere promissa, ita αἰτ. ad non servata eadem refertur. *Stroth.*

Sb. in Ind. „αἰτ. pro ἀλαζονίᾳ" nihil plane hic dante P., sed Ms. de more omittente artic. in subst. secundo, qui ipse art. causam dederit corruptelae pro τῆς τολ. καὶ ἀναιδείας, ubi in rel. τ et ι facilis lapsus, sed sententia commodior, ut duo vitia, audacia et impudentia, effecerint

σφαλέντες τῶν ἐλπίδων, ὑπη- subindignabantur, tum po-

indignationem et contemtum; ficut §. pr. ad τῷ μ. δ. dedimus Cic. fimile, *impudentiae* eft, *id profiteri*, quod *non* poffis *implere*; cum Sb. coniectura difcedat nimium a litteris vulg., et αἰτ. vocabulum univerfi generis non bene confiftat cum τολ. nomine fpeciei ac vitii; nifi, quo refpexerit Stp., fumatur alia notione, pro *culpa* f. *crimine*; ut tamen vel fic videatur fefe aliis approbatura emendatio noftra, in primis, ubi pr. §. totam οὔτε γὰρ — ἀναλωμ. capias mente in parenthefi, a Noftro, ut fcriptore pragmatico, quem vocant, adiuncta caufa per narrationem inftructam; ut cohaereant proprie §. 2. et 4. haec; Bg. abeunte neceffario in ordine illorum ἐκ δὲ τ., praemiffo pron., qui in fqq. τὲ — τὲ e P., ubi Mss. omiffa eft prima copula, ut 2, 3, 3., hic non tam ob pr. οἱ fimile, quam e gloffa, ut moneretur, abeffe aeque potuiffe. Suidas denique hinc iterum brevior, ut infra dabitur, fed tamen cum vulg. ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας οἵ τε λ. unde nihil colligas, quam vetuftum effe vitium.

σφαλ. τ. ἐλπ.) Similiter Thuc. σφαλεὶς τῆς δόξης et Luc. Enc. Dem. ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας. Varias huius v. fignificationes ac conftructiones v. in Th. Stp. *Stroth.*

Membrum et hoc omittente P., habet Stp. Th. 3, 1170. B. m. „σφ., cum gen. iunctum, fignif. fruftror, excido, ut dr. excidere fpe f. decidere, Herod. 2. σ. τ. ἐ. *fpe* fua *fruftrati*" cum Sch. in v. et fubft., fuppleto non male pron. poffeff., memor et illius Thuc., fine Ind., non item Luc. loci, quem et ipfe notaram ex 3, 511. l. 75. a *fpe* deiecifti *me*, ut oftenderem, in rectione huius v. cum gen. deeffe praep. aliquam, ut quae ibi diferte adiuncta, ap. quem rurfus 1, 463. l. 32. σφαλεὶς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπ., ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, fruftratus *igitur* (et) *hac* fpe, *magis* etiam (adhuc magis) *molefte ferebam*; ad quam Gs. notionem accedit Bg. Lat., cf. §. 2. i. ψευδ., Vernaculis quidem commodius, at liberius, cum non attingat vim Gr. v. principem, quae a Stp. et L. Ern. recte pofita eft phyfica, in paff. adeo pro fupplantari, et hinc labi f. cadere, unde Stp. ante compoff. *excidere* et *decidere*, cum tropice dr., ut de fpe f. propofito, it. peccare, errare, aberrare, et uti adverfis rebus, clade, damno; quae funt fere, non tamen noftro ordine, in Ind. Dion. Caf.; rectionem univerfe etiam tenente Poff. Sy. p. 104. e., non item in Call. p. 12. e. fq., ubi nec in v. paff. cum acc. rei monet de ellipfi praep. κατὰ, quanquam in pr. allato exemplo cum ea diferta, nec p. 416. e. fq. de formula agens Lat. *fpe fruftrari*, comparat noftram hic et illam Noftri alibi πταίειν τῆς ἐλπ., non praeterea formulam dantibus Indd., factam ad analog. in fubft. plur. pro aliorum fing., fed (praeter act. de re, cum acc. rei Herdt. et R. Or. V. 4., cum acc. perf. Thuc. in Schol. Diod. S. et Tyrt. Kl., tum de perf. cum acc. rei Suid. 1, 874. i. Eur. Barn., cum acc. perf. Soph. Ai. v. 452. Xen. Pol. Z., et fimul cum praep. ἐπὶ Suid. 3, 417. i. et Diod. S.) quoque paff. de re, abfolute Plut. Hf., cum dat. perf. Xen. Bach. e Symp., cum acc. rei illo elliptico Ael. V. h., cum pr. ἐν Soph. Ai. v. 1155., pro peccari, tum de perf. phyfice Xen. Cyr. 'Αvβ. et Pol. Z. (ubi et v. de act.) fed tropice, pro clade affici, f. infelicem effe, abfolute Dem. Xen. Cyr. et M. S. ubi, ut et in Bach. et Hell. e p. 353. e., habetur cum acc. rei ellipt. it. ap. Eutr. Met. Cell., ubi Sb. Ind. non ita bene, Luc. Ael. V. h. Abr. Dl. Auct. p. 227. m., Eur. Hipp. V. p. 177. A. 1., et fimul cum pr. ὑπὸ Xen. Cyr. e 3, 3, 69., alioque fenfu,

γανάκτουν[b], ὅ τε [c] δῆμος, αἰσθόμενος τῆς γνώμης τῶν ϛρατιωτῶν, εἶχον ἐν καταφρονήσει [d], ὡς προϊόντα [e] τὲ κακῶς	pulus ſentiens animum militum, contemtui illum habebant, ut prodeuntem con-

b) Hoc comma noſtrum, praeter Ms. Bg., etiam erat in A. cum Ox. 2., pro puncto B. al., et colo Stp. rel., v. N. c) Ms. Ba. ὅτε ſic vicine, pro ὅ, τε edd. cum commate, v. 1, 13, 14. i. d) Punctum hic in Par. Ox. et Ed. cum nova ſectione, v. N. e) προσιόντα fuit in edd., et tacite in Mss. Ve. et Vi., ut diſerte in Ms. Ba., v. N.

cum eadem pr. Xen. ’Αvβ. et Pol. Z., in cuius loco poſtr. etiam cum ἐν, it. ib. Mem. S., cum ἐκ Lyc. v. 430., cum ἀπὸ et περὶ Abr. Dl. Auct., cum gen. rei Ael. V. h., ſed abſolute Fa. Aeſ. et Abr. Dl. Th., cf. Heſ. 1, 1472. e. 2, 1321. m. ſqq. p. 1324. m. ſq. et Suid. T. 1. l. l. it. 3, 415. m., non ferente G. Th. formulam Stp. *excidere* cum *ſpe*, ſed tantum *decidere*, nec tamen explicante, ut nec illam Bg., quae omnes, tropo remoto, valent i. q. non conſequi et impetrare, quae ſperaveris.

ὑπηγαν.) Sch. „*ſupra modum* ſ. *clam* et intra ſe *indignabantur*“ ignorante hoc v. Stp. Th., quanquam reddit ad m. P. cum Bg., quod Lat. non tenet G. Th., ſed L. Ern. etiam una cum ſimpl. *indignor*, et ſine Vs. hinc tantum Ind. Sb. it. ej. Dion. H. T. 2., ubi in textu etiam, ut hic, ſine caſu et pron., ut, non amplius repertum, videatur ſaltem non vetuſtiſſimae Gr., et capiendum vel pro ſimpl., quod et ap. Suid. comparet, v. paulo poſt, vel cum notione ſecundaria Sch., cuius illa prima, cum ὑπὸ auget, in aliis profertur a Z. ad Vig. p. 653. a. e. Nr. 9.

ὁ — δῆμος — εἶχον) Enallage Herodiano admodum familiaris, v. N. ad l. 1. c. 12. *Stroth.* §. 14. In *αἰσθ.* Sch. „conſcius *ſententiae*“ fere cum P., tenente Stp. Th. aliunde rectionem cum gen., per quem ex analog. variatur pro acc. cum 1, 12, 16. ut per ſyn. verbum cum 2, 3, 5. e. μαθεῖν τὴν γνωμ., cf., praeter Heſ. 1, 171. i. e. 2, 1662. m., cum gen. rei aut perſ. Call. Ariſt. Plut. v. 670. Poſſ. Sy. p. 147. e. 199. i. Suid. 1, 658. e. p. ſq. i. Thuc. cum Abr. Dl. p. 392. e. R. Or. V. 4. Xen. M. S. et Luc., ubi et cum acc. perſ., ut cum acc. rei Ariſt. l. l. v. 688. Suid. l. l. Ael. V. h. Diod. S. Fa. Ae. it. Thuc. ubi et ſimul cum abl. rei, it. cum adv. ſimul, ib. et ſine Ind. Dem. 239, 18. p. ſq. l. 24. ſed cum acc. participii Suid. l. l. et 2, 81. i. Ariſt. l. l. v. 1011. Abr. ad Ae. 1, 64. i. Iſ. Ev. Xen. Cyr. Thuc. cum Bau. Or. Dem. Fi. Pal. loco extr. et Luc., pro inf. quidem, pro quo et eſt cum nominativo particip. ib. et Xen. Bach. ut ap. Dem. 241, 10. etiam cum aliquo dat., porro abſolute, per participii notionem peculiarem, ap. Foeſ. O. et Thuc. cum Bau. et Abr. Dl. p. 231. e. ſed vulgariter L. N. T. R. Or. V. 6. Dem. cui add. 126, 22. 250, 2. αἰσθανόμενος ὁ δῆμος, 354, 21. Xen. ’Αvβ. Fi. Aeſch. Plut. Hſ. ubi et cum adv. ut Xen. M. S. ſed ſimul cum ὅτι Dion. H. S. T. 1., at cum ſolo hoc ὅτι Call. Luc. Fi. Pal. et Thuc. e 36, 43. (ubi et cum pr. περὶ, ut Xen. Cyr.) ſed cum ſyn. ὡς Fa. Aeſ.

εἶχ. ἐν κ.) Bg., praeter ſuppletum pron. perſ. *αὐτὸν*, formulam verbi ἔχ. cum praep. et ſubſt. mutat in Lat. dat. ſubſt., ut Sch. in privum v. act., latens in ſubſt. Gr., *contemnebant*, e P. paſſ., cum et totam Gr. formulam protuliſſet in pr. ἐν ſub lege, qua praep. cum ſubſt. facit peri-

ἀγορεύειν, ὑπ' [f] αἰσχραῖς viciis inceſſerent, et ob tur-

f) ἐπ' Ing., v. N.

phraſin adverbii, ſed ſine Vs., reſpiciens adeo Lat. *contemtim* habere *aliquem*, quam formulam tamen non tenet Ind., nec G. Th., ubi nec ſevera *habere* in *contemtu*, (toleranda fortaſſis illa ab analogia,) nec Bg., (quae eſt in L. Schell. in ſubſt. „*habere* aliquid *contemtui*, Suet. i. contemnere“) ſed modo ſyn. in v. 856, 76. ſqq. „habere *deſpicatum*, pro ſpernere, — *deſpicatui*“ prolato Noſtri loco ſine Vs. ad Luc. 2, 495. ad ſimilia tantum, quale vicinius novit Sb. Ind. in ſubſt. noſtro „ἐν κ. αὐτὸν ἐποίουν, contemtui *hab.*“ quod, cum Bg plane converſum, eſt ap. Suid. in Excp. ex h. l. ὁ δῆμος ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν κατ αὐτ. ἐπ. in Vs. ap. Sb. *populus in theatro* eum *contemnebat*, (cum Sch. ſupra,) ſed ap. Kuſt. *pop. in* th. *ipſum* deſpectui *habebat*; ubique ignorante Stp. Th. formulam, (quanquam non genus univerſum, cum v. ἐχ. tropice ponitur cum pr. ἐν et dat. rei, cf. 1, 1201. A. e. 1317. e.) nec me aliunde tenente, ex aliarum analogia fortaſſe fictam a Noſtro, qui et variat per praep. pro διὰ τιμῆς etc. ἔχειν 2, 2, 17. Caeterum cum Bg. inde ab ἐκ δὲ ad εἶχ. ἐν κ. membrum, fecimus ſeriem unam, ſublata diſtinctione maiori poſt ὑπηγ., cum illa ἐκ τ. τ. λ., in primis ἐκ pro διὰ ſumto, ut alibi, viderentur quoque pertinere ad populum; ſicut hic poſt καταφρ. potius eſt comma Stp., cum Noſter per ſuum ὡς cum inf. ſoleat annectere quaedam prioribus, quae ſunt copulata, ut pars aut conſequens; ubi bene Bg., ſecus P., qui, pro ὥστε et Lat. *igitur* cum finito verbi tempore capiens, periodi Herodi. ſeriem divellit, unde edd. inductae ad diſtinctionem et ſectionem illam ſuam.

προσιόντα) Aptius legemus προϊόντα, *prodeuntem*, ut et Schottus mavult. Pol. *praetereuntem*, παριόντα. *Sylb.* Malim προϊόντα. *Reisk.*

Vel contra libros omnes dudum ſcripſeram illud Sb., quod et recte ſequitur Bg. e contextu et perpetua confuſione praep. iſtarum, cf. 1, 7, 9. m., cumque P. illud Lat., etiam a Stp. in m. ſervatum, ſimiliter e contextu nihil habeat, ad quod referatur, (cum in pr. nondum populus dicatur alicubi fuiſſe, ſed demum in ſqq.) et P., quia haberet et ipſe lectionem vulg., ſe hinc libere videatur expedire voluiſſe, cum vulg. nunquam id ſignificet; non variante Noſtro cum 2, 6, 20. in ſq formula κ. ἀγ., niſi quod hic ſolam eam adhibet, quanquam et ſqq. poſſunt haberi pro adiuncto ſyn. et explicatione uberiori; Lat. ducente Bg. fere e Stp. ad m., ubi Sch. in v. „*alicui* in foro publice *maledicere*, obtrectare“ in adiunctis partim reſpiciens notationem, cf. 1, 12, 11. m. De re quidem latius agit Dio 1236, 73. ſqq., definiens et tempus et conviciorum genus, v. c. τῆς ἀρχῆς ἅρπαγα αὐτὸν καὶ πατροφόνον ὀνομάζοντες, quae ſunt illa Oxon. ad 2, 6, 20.

ὑπ' αἰσχ.) Scribo ἐπ' αἰσχρ. *Steph.* Sic Herodianus 4, 3, 5. ἐπὶ παιδείᾳ ἐπαινούμενοι, ob *eruditionem* laudati. *Leisn.*

Sch., deſerto P., in „ὑπ. turpium *voluptatum* nomine *cavillari*“ cum Sb. Ind. v. ὑ., cum dat. c. „ὑπὸ τῇ ποιήσει ἐκηνεῖτο, pro ἐπὶ, *ob.* Sic —“ noſtrum locum ſine Vs. ſubiiciens, cum uſus eſſet ambigua ſua ratione illa, qua vel explicat, vel corrigit, nihil quanquam in N. monens ad iſtum e Xiph. locum, in Vs. de Lucano, *qui* arte *poëtica* clarus *erat*, etſi in textu Gr. ſtellulam praefigi curarat, et ipſam monentem aut de

τε [g] καὶ ἀμφιβόλοις ἡδοναῖς pes et ambiguas voluptates

g) In Ms. Vi. τε deest. *Loc.* etiam in Ms. Ba., v. N.

Nota, aut de lect. dubia, quem locum tamen Vig. p. 651. m. Nr. 7. sine dubitatione adhibet, et post hanc observationem „ὑπὸ aliquando etiam redditur *propter*, sed ita, ut sumi videatur pro ἐπὶ, — quod — *ob* poësin *laudaretur*, (quibus statim Nostri locus subiectus) — ut *eum* etiam *ob* turpes *et* ambiguas *voluptates* morderet, *illuderet*" contra quae N. tacent, nullo alio praeterea allato exemplo, ut Stp. Th. ignorat tum illa, tum praep. ὑ. usum hunc pro ἐπὶ universum, quo de nihil statuas e Bg., cum non compareat hic Nota, ut ap. Stp. Th. nec v. ἐπαιν. cum ὑ. aut ἐ., sed modo cum εἰς, per Lat. idem *ob*, etiam in v. σκωπτ., sed cum Lat. alio; per Indd. me reperiente tantum, ubi ὑπὸ possit accipi pro διὰ, cum secundo casu, v. c. Xen. Hell. loco extr. et Abr. Dl. Th. p. 301. m., it. cum tertio quidem, at alia notione, ut sit dat. s. abl. quasi instrumenti, Orph. Arg. v. 248. Dem. Dion. H. S. T. 1. Luc. 2, 294. l. 46., ubi mox pro eo ἐκ, p. 904. i., ut alio sensu rursus Abr. L. Ar., it. pro Lat. *a* Hesd. Mus. v. 162. Ael. V. h. Luc. et R. Or. V. 8. Din., it. pro Lat. *prope* Pal. Fi. et pro acc. Theogn. v. 243. it. Plut. Krg., praeter ea, quae vel iam dedimus, vel adhuc damus alibi, sed pr. ἐπὶ cum dat. in v. v., praeter ἐπαιν., quo de infra, etiam cum γελᾶν Stp. Th. et Poss. Call., it. cum μεταγνῶναι Abr. Dl. Th. p. 796. m., sed v. σκ., (quod hic dicteria iacere et irridere; unde Bg. modo per syn. subst. ablat., ad pr. phrasin accommodans, et duo v. contrahens in unam formulam) cum pr. εἰς et acc. rei s. pers. it. cum pr. ἐπὶ et dat. rei infra 4, 9, 5., cum solo acc. pers. Fa. Aes., sed simul sequente ὡς Xen. Cyr., porro cum solo adv. The. Fi., sed absolute eiusdem Aesch., Luc. Plut. Krg. et Gs. Chr. it. Xen. Cyr., ubi et locus ambiguus 5, 2, 18., qui habeat v. vel absolutum, vel cum acc. rei, quod tropice est absolute pro simulare ap. Xen. Bach., ut pro ludere ap. Plut. l. l. et Gs. Chr., cf. Moer. p. 366. e. et Hesy. Caeterum etsi confusae sunt alibi praep. ὑ. et ἐ., tamen contra libros omnes properantius Ing. paruerunt Stp. Tum ut in Bg. restituimus adi. αἰσχρ. et copulam, omissa potius scribae vitio, cum et ap. P. et Stp. ad m. comparerent: sic contra rel. Mss. stat Ms. Ve. tacite et P. clare in omisso τὲ ante καὶ vicinum iterum. Denique adi. αἰσχρ. cum subst. ἡδ. modo repertum in R. Or. V. 4., quod copulatur pro syn. cum sq., sed ut genus et forma, sumiturque, credo, de venere illicita, ut 1, 6, 2. e. per variationem.

ἀμφιβ.) Pulcra est εὐφημία, qua ingens flagitium exprimitur. Latini istos inpudicos dicunt *muliebria pati*. De eo flagitio v. Cort. ad Sall. Cat. 13, 3. ubi provocat ad loca Herodi. duo 5, 5. et sq. cap. fin., in quibus tamen duobus locis nihil est, quod huc faciat. Huiusmodi homines possunt dici ἐπαμφοτερίζοντες τὴν φύσιν cum Aristot. de animal. 2, 8. h. e. ancipitis naturae, ita, ut nescias, utrum ad virilem sexum, an ad sequiorem pertineant. — *Nec femina dici, Nec mas ut possit; neutrumque et utrumque videtur*, Ovid. Met. 4, 379. Ennodius *Ludit* in *ancipiti* constans *fallacia* sexu. *Femina, quum patitur, peragit quum turpia, vir est*, v. Priapeia p. 43. Anthol. l. 2. ep. εἰς ἀσελγεῖς, Ἀνέρες εἰσὶ γυναιξὶ, καὶ ἀνέρασιν εἰσὶ γυναῖκες, ubi Schol. ἐπεὶ τὸ τῶν γυναικῶν πάσχουσιν, οὐκ ἐγένοντο γυναῖκες, ὡς τὴν φύσιν ἄνδρες ὄντες. ὅμοιον δὲ τοῦτο τῷ παρὰ τῷ

σκώπτειν [h]. ἔς [i] τε τὸν ἱππόδρομον, ὅπου μάλιϛα τὸ πλῆθος συνιὸν ἐκκλησιάζει, τὸν

dicteriis. inque circo, ubi praecipue omnis multitudo, in concionem confluit, Iu-

h) Comma hic in B. 1. al., ut in Ms. Bg., quae dedi. i) Ox. et al. εἰς. *Leisn.* in m. A. utr., ſed εἰς repertum mihi tantum in B. 2. L. Par. Ox. et Pat., cf. alibi.

Λουκιανῷ ἐν Ἔρωσιν (T. 2. p. 421. l. 4. ſqq.) περὶ εὐνούχων, Οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἵν' ἐπὶ πλέον ὦσι παῖδες, οὐδ' ἔτι (οὐδὲ ἔτι) μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς φύσεως, λ. Sic ap. Hor. od. 2, 5. (e.) Gyges dr. *ambiguo vultu*, i. e. tali, quem qui adſpicit, ei incertum ſit, ſitne mas, an femina. Sic ἡδοναὶ ἀμφίβολοι ſunt, quae ambiguum faciunt, ſitne is, qui eas exercet, vir, an femina. *Leisn.*

Tacente Stp. Th., ap. Gs. cum Gr. n. 286, 33. ſine explic. „*ambiguus* modo *vir*, modo *femina* Ovid. Met. 4, 280. de Scythone.“

ἔς τε) v. Spart. c. 3. et Dion. *Boecl.* Pro ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ. Attice εἰς pro ἐν, qua de ἐναλλαγῇ multi, v. Bg. ad Alciphr. p. 334. Kuhn. ad Aelian. V. h. 1, 31. it. Periz. N. 1. Plato in Anteraſtis p. 522. Eſt et ſacris ſcriptoribus non inuſitata Matth. 2, 23. Marc. 13, 3. Act. 2, 39. εἰς μακρὰν, ſcil. χώραν οὖσι, pro ἐν μακρᾷ, Act. 8, 40. Rom. 15, 31. Sic Liv. 7. *in* quae *laboramus*, ſola *crevimus*, pro in iis, quibus laboramus, etc. *Leisn.*

Qui ad Ox. m. addiderat etiam „Zeibich. in Athl. παραδ. p. 122.“ ut Dio 1236, 93. ait finite magis, populum armatum concurriſſe, καὶ τέλος ὅπλα ἁρπάσαντες συνέδραμον ἐς τὸν ἱπποδρ., ſed etiam Ox. adhibent Spart. c. 4. p. 578. *inde* ad *circenſe* ſpectaculum *itum eſt. Sed occupatis indifferenter omnium ſubſelliis*, *populus* geminavit *convitia* in *Iulianum: Peſcennium Nigrum*, *qui iam imperare dicebatur*, ad *urbis* praeſidium *vocavit*, cui add. iam c. 3. i. p. 645. *per omnes uno conſenſu Peſc.* Niger *ad* tutelam *urbis* eſt *expetitus*, ſuper pr. εἰς illa notione cum ſubſt. loci breviter modo agente Stp. Th. 1, 1156. C. e. ſq., cf. L. N. T., nominatim Schw. p. 418. cum N. 3. et Krb. p. 196. Nr. 2. p. ſq. Nr. 7. et p. 198. Nr. 25. Vig. p. 574. i. Rz. ad Luc. 2, 568. ſq. N. 11. Abr. Dl. Th. p. 418. i., reddente Bg. cum P., etiam in ſq. ſubſt. ἱπ., quod Gr. et ap. G. Th. e Vet. Gl. Nr. 3. ubi et Stp. Th. tenet Lat. aliunde, ut Sch. quoque poſt haec „locus Romae, ubi equorum curſu certabant, in quo et multitudo populi concionem habere ſolebat“ interpretatus ſic ſimul v. ἐκκλ., ubi hinc Stp. Th. 2, 23. G. e. „a P. redditur pro ſimpl. συναθροίζεσθαι, —“ liberius vero, pro quo melius tenet Bg. notionem vulgarem, quanquam alio ordine, et converſis verborum modis, et ipſis duobus verbis in phraſin unam, at altero verbo in praepoſitionem cum ſubſt., ſ. participio et verbo finiti temporis tractato per quandam hendiad., quae ſic commode reſolvi poteſt interdum, maxime ap. Hom., cf. Ἰλ. ά, 73. et 109., producente Noſtri locum ad Spart. l. l. etiam Caſ. N. 3. „Herodi., cuius notatu digna verba ἐς — ἐβλ. Ait, in circo maxime ſolitum populum ἐκκλ., h. e. per tumultum convenire, et ſuae voluntatis ſignificationem dare. Nam, ſi accipias id verbum, ſicut paſſim ap. Gr., cum dr. populus Athenienſis, vel alius e Graecis, in theatro ἐκκλησιάζειν, falſa ſententia. Nullum enim ius habuit pop. Rom. conveniendi in circum, ut de rep.

Ἰουλιανὸν ἐβλασφήμουν[k], ἀρωγὸν δὲ τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καὶ σεμνῆς βασιλείας προστάτην

liano maledicebant: vindicem autem Romanorum imperii et ſacri principatus patro-

k) Hoc comma erat in Par. al. pro colo Stp. rel., it. puncto A. al.

deliberaret: ſed, ſpoliati iure conventus habendi in comitio, in circis et theatris, turbatis rebus, congrediebantur" quanquam nunc et anſam dederint inſtituti a Iuliano ludi circenſes, quo non temere inclinat Salm. in N. ib. et Fabr. ad Dion. l. l. N. §. 94., cf. 1, 12, 11. m. et 8, 6, 17. e. it. 2, 9, 7., quo loco adhibet Noſter ſubſt. ὁ δῆμος, pro eo hic varians cum §. pr. m. iterum, ut alibi, ubi Bg. fere cum P. adi. addit, ut 1, 12, 17. m. Caeterum adv. ὁπ. hic ambiguo ſenſu poſitum cum duplici verbo notionis diverſae, in locum et in loco, tropicum Lat. Bg. tenente G. Th. „conſl. — per translationem pro convenire" ignoratum a Stp. Th. Mox variatur in v. ἐβλ. cum §. pr. phraſi, cf. 2, 6, 20. 2, 2, 7. ἀρωγὸν) Dio l. l. l. 95. ἐπιβοῶντες τούς τε λοιποὺς στρατιώτας, καὶ μάλιστα τὸν Νίγρον τὸν Πεσκέννιον, καὶ τοὺς μετ᾽ αὐτοῦ ἐν τῇ Συρίᾳ ὄντας, ἐπαμύναι σφίσι δεόμενοι, cf. Xiph. S. 394, 20. Νίγρον, φρόνημα ἔχοντα ἐκ τοῦ ἐπικλήτον ὑπὸ τοῦ δήμου γεγονέναι, et Spart. N. pr., invertente Noſtro enunciationem, pro ἐπεκ. N. ἀρωγ. λ., quo in ſubſt. et ſq. extrinſecus ὡς, *tanquam*, aſſumetur, diſcedente Bg. a P. partim, etiam Sch. in „ἀρ. *vindicem* imperio *advocare*, ἐπ. implorabant *eum* ad *opem* ferendam *imperio*. P. minus plene" fere e Sb. Ind. „*invocantes* ad *op*. imp. *fer*." pro quibus melius eſt Bg. Lat. ad ἐπ. privum v., quia notio illa Sb. ſecundaria demum ineſt in ſq. formula, quanquam alias vera, cf. Stp. Th. L. N. T. Thom. M. p. 344. ἐπ. — τὸ πρὸς βοήθειάν τινα παρακαλῶ, et Dion. H. S. T. 1. 361, 33. ἐπ. τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἐπικουρίαν, *hominum* opem *implorans*, ubi diſerte tale quod adiunctum, ut non poſſit eſſe in v. per ſe, it. Ind. Thuc., quem locum non tenet Stp. Th., nec in ſubſt. ἀρ. vel Lat. Bg. (h. l. pro ſervator, cf. G. Th.) vel rectionem cum dat. rei, petito a v. affini ἀρήγειν, quem e P. mutat Bg. in genitivum, qualis eſt in Gr. ap. Stp. e Soph. Ai. v. 201., ſed v. 846. etiam cum verbo, noſtro ſyn. ſimpl., καλῶ δ᾽ ἀρωγοὺς τὰς ἀεὶ — παρθένους, *quin* advoco *in* auxilium *illas ſemper virgines*, ut ap. Lyc. v. 360. Κόρην Ἀρωγὸν αὐδάξασα, cum ſyn. τάρροθον γάμων, *Virginem* vindicem *invocans*, depultricem *nuptiarum*, ubi Schol. ἐπικαλεσαμένη ἀρωγὸν, τάρροθον καὶ βοηθὸν, λ. et v. 1054. Ἀρωγὸν αὐδήσωσιν Ἠπίου γόνον, *adiutorem* invocabunt *Aeſculapii filium*, et cum Noſtri ipſo v. ap. Dion. H. S. T. 1. 164, 14. θεοὺς καὶ δαίμονας ἀρωγοὺς ἐπικαλεσάμενοι, invocato *deorum* ſimul *et* daemonum *auxilio*, cuius Ind. locum alterum non reperi, ſed praeterea cum adi. ap. Lyc. v. 536. it. cum gen. rei v. 1205., ut ap. Luc. in carmine, it. Soph. Ai. v. 357., ubi et ſimul cum dat. perſ., et cum ſolo hoc ap. Orph., quo et referas Lyc. v. 513., ad quam analog. ſit Noſtri hic dat. rei, ut ad eius poëtica, aut poëtico-hiſtorica, etiam hoc vocab. referendum, cf. pro adi. ap. Stp. in fem. et neutro, cuius locum e Soph. non tenui, ſed alium e Thuc. Ind., at ſyn. ἀρηγὼν Ind. Hom. et Orph., it. ἀρωγὴ ib. et Suid. 1, 335. m., ubi et ſubſt. noſtrum, non coll. ad Heſ., per βοηθὸς et ὠφέλιμος, quo ult. innuitur ſubſt. pro adi.; in τῇ Ῥ. ἀ. Noſtro haud dubie cogitante cives, cf. 2, 4, 13. e., qui hic ad πρ. 2, 6, 3. e. addit gen. β., ſumendum aliter, quam pr. ἀ.,

Νίγρον ἐπεκαλοῦντο, βοηθεῖν τε αὐτὸν τὴν ταχίστην[l] ἠξίουν, ὡς ἐφύβριστα πάσχουσιν. ἦν δὲ [m] ὁ Νίγρος τῶν μὲν πρὸ [n] πολλοῦ ὑπατευσάντων· καθ'

num Nigrum invocabant, ac succurrere quam primum opta-
6. bant, tanquam contumeliosa perpetientibus. Erat autem Niger e numero iam dudum con-

l) Ms. Ba. τηνταχίστην una voce, cum B. 2. R., cf. 1, 13, 6. i. m) Ms. Ba. δ' ὁ N., cf. 2, 1, 15. m. n) In Ms. Ba. non est, quod Stp. male, at οὐ πρὸ π. *Mart.* nec in rel. Mss. et edd., v. N., sed una voce προπολλοῦ A. al. Mox post ὑπ. comma, praeter Ms. Bg., etiam in A. al., pro colo Stp. rel., it. puncto al., v. N.

et pro dignitate, ob adiunct. adi. σ., ubi Bg. non tenet Stp. Th., sed syn. *sanctus*, haud dubie utrumque pro magni faciendus, non violandus et deturpandus; cf. G. Th. in utr. v. Nr. 1. et 4. sq., ad quae alicui facile venerit in mentem eius tituli, quo hodie utuntur, *sacrum* Rom. *imperium*, quo in subst. nec ipse G. Th. tenet aliquid, nec ego aliunde Gr. adi. cum subst. β., iunctum ex analog.

βοηθ.) Bg. pron. ἀ. omittit e P., liberrimo per hanc regionem, quem deserit et Sch. partim in „β. *auxiliari* alicui, ἠξ. *orabant* — ἐφ. contumeliosa *pati*, π. *patientibus* contumelias *suppetias ferre*" servante Bg. e P. Lat. in adv. τ. τ., cf. 1, 13, 6. cuius Lat. in β ignorat Stp. Th., non item L. Ern., ubi proprie deest dat. pers. et pron. αὐτοῖς s. αὑτοῖς, omissus ob alterum pron., magis necessarium, ut a pr. oppresso pendet manifesto dat. particip πασχ., variante Nostro in v. βοηθ. simpl. pro compos. 1, 12, 19. i. Sed in sq. ἠξ. Lat. Bg. non est ap. Stp. Th. et L. Ern., quod tamen habet syn., quo referas „Nr. 2) volo, cupio" ut G. Th. „op. — cupere, desiderare, (sive animo tantum, sive ore simul, unde deinde) *opt.* i. precibus postulare" quod v. unum hic sufficiebat; in ἐφ. (cf. 2, 4, 3.) hinc Stp. Th. addente aliud Lat. ad Bg. „*cont.* et indigna" at in v. π. tenente Lat. Bg. compos. (cf. 2, 2, 20.) modo 3, 60. G.

ἦν δὲ) For. οὐ πρὸ π. *Steph.* Nigri consulatus bellum eius antecessit annis novem, a. u. 937. Fuit tamen is consulatus non ordinarius, sed suffectus, ut docent Fasti Panviniani. *Sylb.* Idiotismus, pro Νίγρος πρὸ π. ὑπατεύσας. Sic Theophr. Char. eth. c. 6. καὶ τοῦτο δ' ἂν εἶναι δόξειε τῶν περιϊσταμένων τοὺς ὄχλους λ. et Euseb. H. e. 5, 5. τούτων δ' ἂν εἴη καὶ Ἀπολινάριος. *Stroth.*

De Nigro v. Spart. T. 1. p. 642. sqq., nominatim c. 1. e. *multisque ducatibus pervenit*, ut *exercitus* Syriacos *iussu* Commodi *regeret*, et Dion. C. 1246, 81. sqq. et Xiph. S. 398, 37. sqq. ἐπὶ πολλῶν ἐθνῶν ἐξήταστο· διὸ καὶ τῇ Συρίᾳ ὑπὸ Κομμόδου προσετάχθη, de quo consule breviter modo Spart. c. 4. e. p. 651. i. et c. 6. i. p. 661., sed in Almelov. Fast. Rom. Consularium modo p. 142. e. „938. a. u. c. 185. p. n. C. Triarius Maternus et M. Atil. Metil. Bradua, — suffect. C. Pescennius Niger II. ex Kal. Iul. L. Septim. Severus et Appuleius Rufinus, — et viginti alii hoc anno" a quo tempore ad nostrum hic a. u. c. 946. p. n. C. 193. confiunt octo anni, qui sufficiunt contra Stp. pro vulg. omnium librorum lect., non nimis urgenda; tacente prorsus P., sed Bg. severiori hic, quam 1, 3, 8., ut Sch. in adi. π. „diu ante, ubi Stp. supplet οὐ, — ὑπ. ex iis, qui iam pri-

ὃν δὲ καιρὸν τὰ προειρημένα ἐν Ῥώμῃ ἐπράττετο, Συρίας ἡγεῖτο πάσης. πολλὴ δὲ ἦν καὶ μεγίστη ἀρχὴ τότε °, τοῦ δὴ

sularium, quo autem tempore, quae dicta sunt, Romae gerebantur, Syriae praeerat uni-
7. versae: ampla autem erat et maxima provincia tunc, vide-

o) In Ms. Ba. punctum cum A.

dem consulatum *gesserant*" variante Nostro in v. tempore cum 2, 6, 12. ἀνὴρ τῶν ὑπατευκότων, oppresso ibi v. subst. ὢν part., quod v. hic adest, et, ut saepe supra, cum gen., ad quem illud subst. ἀνήρ, aut pron. τὶς aut εἷς suppleri diximus subinde, sed et praep. ἐκ, etc., ostensam a Sch. et Bg., qui liberius, quam 2, 6, 10. i., subst. Lat. assumit, particip. mutato insuper in subst. aut adi. affine iterum, ut 2, 6, 12., formulam per aor. tenente Stp. Th. aliunde, et cum Sch. per plusqpf. „ἄνδρα Ῥωμαίων, τρὶς ὑπατεύσαντα, *qui* Romae *tertium* fuerat *consul*" me quidem non intelligente Idiotismum, qui sit hic, tum quia et Gr. et Lat. hac loquendi et construendi v. ἦν ratione utuntur, tam quia illa non omnino par isti periphrasticae in ἦν cum particip., quae ad unum Nigrum pertineat, ut dicatur consul fuisse, cum Nostri haec et ἦν cum gen. τῶν plur. referatur ad alios simul, qui consules post Nigrum ante producti, aut etiam, de Bg. Vs., ad plures consulares, qui tum vivebant, quique consules fuerant. Caeterum post ὑπ. comma non bene procedit, quoniam, etsi μὲν et δὲ ad se referuntur, tamen nominativus ὁ Νιγρ. non commode trahi simul potest ad sq. membrum, sed ex eo nomine potius intelligetur pron. αὐτὸς ad v. ἡγ. In qua regione iterum liberrime agit P., sed Bg. severius, praeter simpl. in πρ et syn. in ἐπρ., vertente Sch. tantum in „καιρ., qua tempestate" per syn abl. cum Bg., qui in v. ἡγ. sequitur Stp. Th. Lat. aliunde, ap. G. Th. quoque cum gen. *provinciae*, qua de v. Gr solenne, cf. 1, 10, 5. m. Denique ut Bg. opprimit iterum μὲν, ita Noster δὲ bis in § eadem ponit, sed primum in re nova et proprio sensu, at secundum in numerando distinguendoque, cf. in formulam κ. ὂν κ. Pal. Fi. 38, 5.

πολλὴ λ.) Proderunt hic, quae de limitibus imperii Rom. 2, 2, 19. diximus, ut Syriae praeses tenuerit sub se omnia, quae Romanae ditionis erant in Asia, h. e. Asiam propriam, Phoenicen, Syriam, Mesopotamiam, Assyriam et Armeniam saltem, si non et quinque alias terras, Persis ereptas, ultra Tigrim ad Indos usque; quoniam hae quinque terrae non perpetuo a Rom. possessae, et interdum limites ab iis producti tantum ad Mesopotamiam, v. Bergier. in Graev. Thes. T. 10. p. 218. sq. §. 3. Nam non unam Syriam totamque, ut §. pr. nominabatur, huic praesidi subfuisse, intelligitur ex iis, quae Noster ipse mox subiicit, cum attribuit Phoenicen et terras usque ad Euphratem, qui fluvius etiam ap. Bergier. l. l. interdum pro limite Rom. imperii fuit, excludens adeo ab eo imperio Armeniam, Assyriam ac Mesopotamiam, quas v. c. Hadrianus Persis reddiderit, post quem Galerius iterum fines produxit, hisque deinde rursus contractis, tertium Heraclius ampliavit, ut limes Persici ac Rom. imperii Tigris esset, atque Persae Mesopotamiam non attentarent, v. Berg. l. l. §. 3. e., qui in his temporibus finit disputationem,

Φοινίκων ἔθνους παντὸς καὶ τῆς μέχρις Εὐφράτου γῆς ὑπὸ τῇ Νίγρου ὄντων ᵖ ἐξουσίᾳ.

licet Phoenicum gente univerſa, et omni, usque ad Euphratem regione Nigri ſubiectis

p) Ms. Vi. ὄντος v. N.

cui e Noſtri hoc loco addideris forte, hoc tempore iterum aliam fuiſſe finium Rom. faciem, ut pertinerent modo ad Euphratem usque; unde et Syriae praeſes habuerit arctius imperium, quam quod ab initio ponebamus, cf. tamen cap. ſq. §. 12. ſq., ſuper Syriae quidem ambitu quaedam tenente etiam G. Th., ſed plura Cell. Not. o. a. 1, 335. e. ſqq., hic ut ἀρχὴ, vocabulum generis, poſitum ſenſu anguſtiori, ſumi videatur de poteſtate vel dignitate, (cum P. *qui bonos*, ex ſuppleto pron. αὕτη, et hoc pron. demonſtr. mutato in relativum,) nec tam reddi debeat per Lat. Bg., (niſi ceperis non de terra, ſed de poteſtate, cf. G. Th. cum Gr. ἐπαρχία,) quam, quo ducat hoc ipſum Gr., per Lat. *praefectura*, ut que Noſtri ἀρχὴ ſit i. q. alias ἡγεμονία, quod et ipſum ponitur interdum pro provincia i. terra, v. Ind. Dion. Caſ., retinente Sch. Lat. P. partim in „πολ. multum *et* maximum *imperium*" qui ſuperlativus a Bg. etiam ſervatus ſimul cum poſitivo, quem P. aut removerat, aut, ſublata copula καὶ, per hendiad. mutarat in affine adv. *multo*, cum ſuperlat. *maximus* redundans; quomodo ſane alibi quoque Bg., oppreſſo καὶ, trahit adi. πολ. ad ſq. nomen, v. c. πολλὰ καὶ δεινὰ 1, 10, 2. 1, 14, 13., tenente Stp. Th. in πολ. Bg. Lat. 3, 480. G. cum Thuc. „πολλὴ δ' ἡ Σικελία" ubi Schol. εὐρύχωρος" quod, tacente Ind., in terram modo aptum, non item huc, ubi agitur de poteſtate, quo et reſpicit ſq. ἐξουσ., per variationem adiectum; diſtinguente me adiectiva, per ſyn. copiam iuncta, ſic, ut πολ. dicatur, quoad imperium eſt in terras varias ac plures, ſed μεγ., quoad in phyſice magnas ſ. longas latasque; accepto ſuperlativo pro poſitivo, et cum Bg. δὴ quidem ſenſu explicandi, at non ἔθν., quod potius iterum de terra et provincia hic valet, etiam ob ſq. rem eandem et τῆς γῆς, ubi Bg. e pr. adi. παντ. repetit fem. πάσης, per aliud tamen Lat. converſum, cum P. primum παντ. oppreſſiſſet, et modo in ſecundo membro dediſſet Lat. illud Bg.; Noſtro quidem ſic fingente orationem, ut adi. poſuerit in medio, accommodatum ad ſexum prioris ſubſt., etſi pertinebat ad utr. ſubſt., et proprie debebat praemitti παντὸς ἔθν., e quo ſexu ſolemus vulgo explere mente ſexum adiectivi, qui convenit cum ſq. ſubſt. atque adeo πάσης, in quo nihil Noſter peccat, niſi in ordine adi., qui fortaſſis eſt a laevitate et iunctura verborum et e genere ſyllepſis ſ. ſyntheſis, cuius aliud exemplum non habui.

ὄντων) Ms. res eſt ſive error in litteris, ſive ingenium Gloſſatoris, reſpicientis pr. ἔθνους, in quo ſing. copulatoque fem. τῆς γ. cum neutro ἔθν. ſyntheſis eſt generis, cum in vulg. ſit ſimul ſyntheſis numeri, plur. ὀντ. ad ſubſt. duo diverſi ſexus relato, et neutro poſito ὄντων poſt neutr. et fem., aut, de Ms. ratione, tracto neutro ad neutrum, tanquam ad dignius, cuius generis utr. exempla non aliunde notaram; in ἐξ. Bg. ſequente P., non item in ὀντ., ubi Sch. fere cum illo „*eorum*, qui *ſuberant* Nigri *imperio*, (male reſoluto particip. per pron. ſexus maſcul., ſed in ὀ.) ſub *poteſtate* ſ. ditione" formulam ignorante Stp. Th., etiam me aliunde, qui modo tenebam Lat. eandem, ap. G. Th. in praep.

ἦν δὲ αὐτὸς τὴν μὲν ἡλικίαν ἤδη μετρίως [q] προβεβηκώς [r], εὐδοκιμήσας δὲ ἐν πολλαῖς καὶ

8. imperio. Eratque ipse aetate quidem iam aliquantum provectus, sed probatus in multis

q) In Ms. Ba. abest μετρίως. *Mart.* etiam in Mss. rel. v. N. r) In Ms. Ba. hic est colon. *Mart.* ut punctum in B. 2. L.

589, 12. „sub *imperio* alicuius *esse* Ter. Heaut. 2, 2, 4." ubi N. tacent; unde fecerim hic, *cum scilicet* Phoenicum *tractus* omnis *et* ad *Euphratem* usque *terra* sub *Nigri* essent *imperio*; sicut et comparabitur illa ap. G. Th. in subst. 224, 48. in *ditione* ac *potestate* alicuius *esse*, et 971, 54., quae Gr. infra aderit.

μετρίως προβ.) Prior vox non exstat in Ven. perperam. *Stroth.* Omissum in Mss. adv., ut alia supra, hic nec certo deprehendas in P., quem refert Sch. partim in πρ. ubi tamen cum Bg. etiam alio ordine „provect. *aet.*" dum severum Lat. *mediocriter* in formula Bg. non reperi, sed ap. G. Th. in v. *longius* provectus *aetate*, quo sensu capiendum Bg. adv., ibid. cum Gr. al., nec explicatum, cf. Clav. Cic. et Schell. de stil p. 74. m., quam vim augendi non tenet Lat. illud severum, at Gr. tamen, ut sit i. q. satis, cui Lat. vim illam tribuit quoque G. Th., (alteram diminuendi recte postponens demum,) quo respexerit etiam Stp. Th., in v. i. nostrum locum sine Vs. proferens sub „modice, mediocriter, ita, ut satis sit" quanquam non praestem, an non Bg. suum adv. sumserit, ut olim sumebant vulgo, pro aliquid, s. nonnihil, i. e. non multum, non longe; quod propius accedat ad vulgarem notionem Gr. μετρ., cuius illam alteram, et quodam modo contrariam, repetierim ex ista adi. μέτριος pro iustus, magnus, rel., v. 2, 2, 1. e., in v. ἡλ. (quod h. l. universe capiendum, ob adiuncta finita) afferente Stp. Th. 1, 1451. F. nostrum locum sine Vs., non item in v. πρ., ubi tantum sine auctore „προβεβηκὼς τῇ ἡλ. s. τῷ χρόνῳ, qui *est* aetatis *provectae.*— At nove dictum a Luca evang. c. 1. πρ. ἐν ταῖς ἡμ. αὐτῶν" ad quem locum v. Intrp. Obs. Munth. p. 128. e. Kib. p. 97. e. et L. N. T., quorum Schw. huc spectat sic „ἦν δὲ α. τ. μ. ἡλ. πρ., *erat* iam *senior*" sed sine Vs. quoque Markl. ad Lys. R. O. V. 5. p. 752. e., quibus super v. rectione et casu vario in nostram rem, (ubi quartus τὴν ἡλ. casus est ab ellipsi pr. κατὰ,) add. Ind. Sb., hinc etiam sine Vs., Diod. S., Ios. 1, 385. s. 4. i. Suid. 3, 176. e. ad Herodi. Gramm. p. 475. N. 2. Abr. Dl. Th. p. 406. m. et ad Aesch. 1, 566. i. et Poss. Call. p. 94. m., in rem aetatemque Nigri proferente nihil Dion., sed Spart. c. 5. i. p. 651. e. universe tantum, *fuit* — Niger — *aetatis* provectae, *quum* imperium *invasit.* Caeterum δὲ, in quo hic Ms. Ba. non variat, secus ac §. 6., omittit P., ut Bg. iterum per τὲ reddit.

εὐδοκιμ.) Consentit Spart. in Nigro, et per argumenta ostendit c. 3. sq.: Xiphilino tamen (S. 398, 38.) dicitur οὔτε ἐς τὸ κρεῖττον, οὔτε ἐς τὸ χεῖρον ἐπίσημος, *neque* in *bonis*, neque *in* malis *insignis, ita, ut nec laudis in eo, nec vituperii magna sit occasio*, add. Exc. Peir. p. 735. An diversitas illa ex eo fonte, quem Spart. indicavit in exordio Nigri, itemque c. 9.? *Rarum*, inquit, *atque difficile est, ut, quos tyrannos aliorum victoria fecerit, bene mittantur in litteras, atque ideo vix omnia de his plene in monumentis atque annalibus habentur. Primum enim, quae magna sunt, in eorum honorem ab scriptoribus depravantur, deinde alia supprimuntur, postremo non*

μεγάλαις πράξεσι [f]. Φήμη τὲ περὶ αὐτοῦ διεφοίτα [t], ὡς

et magnis rebus gerendis, ac fama de ipso vagabatur, ut man-

f) Comma hic, praeter Ms. Bg., etiam in A. 2. cum B. 1. t) Nostrum hoc comma fuit in Ms. Ba. et in edd. B. 2. al., pro nulla rel. distinctione.

magna diligentia in eorum genere ac vita requiritur, cum satis sit, audaciam eorum et bellum, in quo victi fuerint, ac poenam proferre. Salmas. legit *in* eorum *horrorem*, bono sensu, et de phrasi in scriptore Latinitatis non tam exactae minus cogimur dubitare. Quanquam facilius crediderim, Spartianum voluisse, *in* victorum *honorem* plerumque supprimi aut corrumpi; et ea verior causa frequentiorque. Spart. autem operae pretium sane fecit in colligendis, quae de Nigro et Albino reperiri poterant. Caeteri enim sparsim et carptim agunt. *Boecl.* i. e. *multis et* magnis *tempestatibus*, temporibus, utilis cognitus, ut Sall. loquitur Cat. 20, 3. *Leisn.*

Ad quem locum Cort. „temporibus, casibus; quomodo Cic. frequenter *tempora* pro discriminibus et negotiis ponere solet. — Locum ita aemulatus est Herodi. 2, 7, 7. εὐδ. — πρ.“ quod non certo dixerim, sed cum 2, 1, 9. m. Nostrum variare parum, omissis adi. quibusdam, at Bg. tamen, (cf. 2, 2, 16.) deserto P., quocum maneri potest in universa notione v. πρ., pro Cort. negotiis, aut sumi illa iterum peculiaris, pro dignitatibus, cf. l. l., ut e Dion. supra ἐπὶ πολλῶν ἐθνῶν ἐξήτασο, *in* multis *nationibus* spectatus *et* probatus *erat*, et e Spart. l. l. *multis ducatibus* rel., qui deinceps memorat c. 3. p 646. i. *missum* esse *ad* comprehendendos *desertores*, et c. 7. i. p. 662. militares *administrationes*, quibus civiles adiungas in consulatu duplici; non variante Nostro cum §. pr. i. in adi., nisi per gradum in μεγ., quod, ad variandum hic additum illis 2, 1, 9., fuerit hic pro gravibus et magni momenti, quoad negotia, sed altioribus et eminentioribus, quoad dignitates, consulatum et praefecturam provinciae.

φήμη τὲ) Bg. modo in ordine copulae discedit, liberius agente P., quem et deserit Sch. in „δ. increbescebat *fama* de eo“ ubi substantivo datur verbi affinis praepositio, (ut et simul iterum ὡς, cf. 2, 1, 6. peculiari modo,) quam ignorat Stp. Th., cf. tamen H. Ev. F. f. 5. i. et Ind. Diod. S., it. syn. ὑπὲρ Ael. V. h. et alias ἐκ et ἐπὶ Polb. Ern., in ὡς severo Bg., quae partic. iuvari potest ellipsi particip. ὄντος, sed vel sine ea stat hic de re vera ac certa, ut in N. T. Io. 1, 14., ubi v. Intp. Lex. Fi. Nr. 6. et Krb. Nr. 8. Obs. Loesn. p. 137. e. et Bauer. Phil. p. 161. m., in adi. ἐπ. aliter Bg. reddente, quam 1, 2, 5., sed sensu eodem, hic cum Sch., fere e P., sed magis e Stp. m., qui id Lat. non tenet in Th. nec L. Ern., sed G. Th. cum Gr. n., variante Nostro, opinor, pro superioribus πρᾶος et ἥμερος 2, 4, 2. e. it. 9., in rem consentiente Spart. c. 12. p. 674. e. *apud omnes constat, quod, si rerum potitus fuisset, omnia correcturus fuerat, — et* quidem *sine* crudelitate, *immo* etiam *cum* lenitate, *sed* militari, *non remissa et inepta atque ridicula*; quanquam sibi ipse non constat in Nigro toto et de moribus eius, ut c. 1. e. p. 643. m. *hic* — moribus *ferox*, c. 5. i. p. 651. e. vita *fictus*, moribus *turpis*, culpans et aliter c. 6. p. 655., sed rursus laudans p. 646. e. 648. 650. 660. sq. 664. 667. 671. Sed in altero adi. Sch. vicinius P. „viri, dextre rem gerentis“ publicam, tropice sumto vocab., at a Bg. alio sensu, et de animo

ἐπιεικοῦς καὶ δεξιοῦ [u], ὡς τὸν τοῦ Περτίνακος βίον ζηλοῦντος [x]. ὑφ' ὧν [y] μάλιστα οἱ	sueto et commodo, quasi Pertinacis vitam aemularetur. quibus rebus praecipue Ro-

u) Ms. Ba. ἐνδέξου vel adeo ἐνδόξου. *Mart.* v. N. x) Nostrum punctum, praeter Ms. Bg., modo in Bc. 2. fuit, pro colo Stp. rel. et commate al. y) ὑφ' ᾧ A. al. v. N.

agendique ratione adversus alios, quod Lat. non est ap. Stp. Th. et L. Ern., sed ap. G. Th. cum Gr. n. explicatum per „moderatum, obsequentem, facilem, humanum" qua de notione alibi, hic etiam apta, ut Noster copulet syn., ut l. l. utr., cf. cap. sq. §. 2. In Ms. autem novitate nihil est, quam glossa inepta, nec, secundum dicta de δεξ. alibi, placent nunc, quae coniiciebam quondam, ἀξίου aut ἠπίου.

ὡς τὸν) For. καὶ ὡς λ. *Steph.* qui copulam quoque exprimit ad m. P. sine necessitate, sensum bene monstrante Bg., per aliam in ὡς, quam in pr., notionem, cum ante sit in descriptione, sed hic in causa, dum Noster addit enunciationem hanc per particip., ut priorem firmet; quae ratio planior est, quam P., cuius reliqua Bg. retinet, formulam proferente Stp. Th. e Phil., sed alio sensu, quo et in Ind. Diod. S. e 1, 106. l. 85. et 2, 392. l. 93. it. Orph., tandem redeunte tamen eodem, dum gen. pers. Noster de suo adiunxerit isti formulae, cf. cum aliis acc. rei vel pers., aliaque rectione ac vi, Moer. Att. Thom. M. p. 407. sq. cum N., Hes. cum N. et 1, 1090. e. Suid. 1, 682. i. 2, 6. e. sq., ubi similius quid ex Herdt. sine Ind. ὧν εἴ τις — ζηλῶσαι τὴν δίαιταν ἐπιχειρήσει, *quorum* si *quis* vitae *rationem* imitari *conetur*, L. N. T., quorum Schw. nostra reddit „tanquam *Pertinacis* vitam *aemulante*" Ind. Hesd. Soph. Ai., Sb., Thuc. in textum et N., R. Or. V. 4. 6. Dem., cui add. 107, 10. If. Ev. F. et Pan. Mor. p. 34. m. 64. i. 117. i. Xen. Bach. Hell. Cyr. Pol. Z. The. Fi. Ael. V. h., Luc., Plut. Hs. Krb. et Krg., Fa. Aes. et Poss. Sy. cum Call., ab alia parte tale quid perhibente Spart. c. 11. e. p. 672. et c. sq. *Marium* ante *oculos habentem*, rel.

ὑφ' ὧν) Edd. vitium est a confuso ν et iota subscripto, cum praep. cum gen. solennis sit cum v. pass., ubi Sch. in ὅς „a *quibus*" dum Bg. e P. habet formulam syn. nudi abl., assumto per ellipsin subst. πραγμάτων, contrahens deinde orationem, membratim fusam, in participium, remota τὲ copula, pro qua P. aut δὴ legens, aut libere agens, a Gr. etiam abit, dux Bg. in v. ἐκ., quo simpl. pro §. 5. e. compos. ἐπικ. variat Noster, non item cum v. βλ., (ubi Bg. phrasis fere e P.) nisi quod opponit contrarium, commutata iterum oratione in οἱ Ῥ., cf. 1, 12, 11. i., cum §. 4. i. ὁ δῆμος, quod et mox sq.; ad v. ἐπειϑ. non male Stp. in m. P. supplementum tenente, quo tamen facile careas in Bg. ratione, quae et nititur figura illa hendiad. in v. v. temporis finiti; in Lat. Bg. ferente G. Th. compos. ἀνακαλέω, sed Stp. Th. „κ. invoco, imploro" unde L. Ern. „3) invoco, ut deum" circumscripta magis notione, ut Stp. subiecerat diserte ex Aristoph. κάλει ϑεὸν, sicut in eius loco e Dem. Ind. fert, καλῶ — τοὺς ϑεοὺς ἅπαντας, cf. Ind. Ael. V. h. it. Valck. Eur. Hipp. p. 273. t. D. et cum adiuncto ἐπ' εὐχαῖς ap. Orph., ut ab hac sede quasi propria, (in qua et locatum superius ἐπικαλεῖσϑαι, et Lat. *invocare*, de deo dicta in primis,) deinde descenderit ad homines et universam notio-

Ῥωμαῖοι ἐπείθοντο[z]· ἐκάλουν τὲ αὐτὸν συνεχῶς ταῖς [a] τοῦ δήμου συνόδοις, καὶ βλασφημοῦντες τὸν Ἰουλιανὸν παρόντα, ἐκεῖνον βασιλικαῖς φωναῖς εὐφήμουν ἀπόντα. διαγγελθείσης τὲ [b] τῆς τοῦ δήμου Ῥωμαίων γνώμης, καὶ τῆς ἐπαλ-

mani permoti, implorabant ipsum assidue in populi coetibus, atque convicia facientes Iuliano praesenti, illum imperatoriis faustisque
9. acclamationibus prosequebantur absentem. Nunciata autem populi voluntate et

z) Hic colon nostrum habuit Ing. 2., pro puncto rel., ut in Bg. comma addidimus, cum nihil repertum esset, v. N. a) Ita et Ms. Ba. *Mart.* et rel. Mss., sed Ing. ἐν ταῖς λ., v. N. b) Ing. δὲ v. N.

nem illam Bg., qua tamen ne opus quidem sit, cum sufficiat illa vulgaris *vocare*, vel pro advocare, vel pro nominare, nominatim appellare et proferre, cf. §. sq. βοῆς.

ταῖς τ.) Puto deesse ἐν ante ταῖς. Sic enim et statim post (§. sq.) ἐν τ. σ. *Steph.* quem repetens Sch. in σ., tamen vertit sine praep., secus ac Bg., „*congressibus* frequentibus *populi*" cum Noster, in primis tacente P. cum Mss., potuerit orationem variare, praep. addenda et omittenda, cuius generis postremi exempla fuere iam supra, ut in vicinitate literarum nihil est, quod expulerit praep., tacente hinc etiam Sb. Ind., Nostroque adiungente gen. τ. δ. ex abundanti, cum sufficeisset pron. αὐτῶν, e pr. οἱ Ῥωμ., praebentibus Ind. modo subst. συν. cum gen. aliis Ael. V. h. Long. Mor. et Fa. Aes., sed absolute Thuc. R. Or. V. 8. And. Dem. et Is. Pan. Mor. p. 32. i., cf. Hesy. cum N., nec G. Th. tenente, nisi „coetus *civium*" qui gen. est quoque ib. in v. *conventus* cum Gr. n., ut „*comitia* populi *Rom.*, ἀρχαιρεσία, (1043, 74.) comitia *populi*" quo autem hic Noster non respexerit, sed ad quotidianos circulos quosdam in publico sine publica auctoritate.

βασιλ. φ.) imperatoriis *vocibus*, i. e. vocibus et titulis, qui acclamari imperatoribus solent. *Steph.*

Qui et in m. deserit P., unde tamen Bg. servat copulam, quia, vertendo v. εὐφ. per phrasin ex adi. et subst., concurrebant duo adi., et quia in eodem v. voluit retinere notionem particulae εὖ, quam negligens Stp. in m., brevior esse potuit, scribente Nostro tantum ad analog., et in βασ. φων. etiam per Graecitatem novam e reip. Rom. ratione.

διαγ. τὲ) Malim διαγ. δέ. *Steph.* quem cum Ing. sequitur etiam Bg., nihil decernente P. per libertatem rel., quanquam alias δὲ cum aliquo nomine contrahit in pronomen relat., confusis sane istis vocibus saepe, sed hic, cum Mss. taceant, valitura vulg. copula per vetustam nectendae orationis rationem, dum ducit Bg. sua rel. quoque e Stp. m., praeter omissum gen. Ῥωμ., quem expresserat 1, 13, 4., olim restituendum, cum hic forte scribae vitio deesse possit, adiunctus a Nostro ad variandum pro nudo pr. §. τοῦ δ., cf. §. 4. ad Bg. in γν. variantem.

καὶ τῆς λ.) Totum hoc membrum omisit P., non restitutum a Stp. in

λήλου [c] ἐν ταῖς συνόδοις βοῆς, crebra in coetibus inclama-
εἰκότως ὁ Νίγρος ἀναπεισθεὶς, tione, merito Niger impul-
ῥᾷστά τε αὐτῷ [d] τὰ πράγματα sus facillimeque sibi res suc-
ὑπακούσεσθαι [e] προσδοκήσας, cessuras sperans, eoque ma-
καὶ μάλιστα τῷ τὸν Ἰουλιανὸν xime, quod Iulianus et a

c) ἐπ' ἀλλήλου mendose A. al. cf. 1, 12, 14. e. d) Ms. Ba. et Vi. αὐτὸ cum edd. A. al. v. N. e) Al. ὑπακούσασθαι. *Leisn.* in m. A., quae fut. cum rel. tenent, pro aor. B. 2. Ox. et Ed., v. N.

m. per severitatem Bg., qui in β. usus Lat., ap. G. Th. e solo Tertull., in σ. hic Nostro omittente pron. gen. αὐτοῦ, cf. §. pr.

εἰκοτ.) Cf. e Xiph. supra ad §. 5. m. ἀρωγ., variante Nostro in comp. v. ἀν. cum simpl. §. pr., (omissis hic adiunctis ὑπὸ τούτων s. τούτοις,) et in v. sq. προσδ. pro syn. ἐλπ. 1, 5, 10., iuncto iterum, ut ibi, adv. ῥ. ambigue, ordinem Gr. servante Bg., cum Stp. in m. videatur ad v. ὑπ. trahere, qui sequuntur cum P. Lat. rationem in pron. aspero, it. fut. tempus cum v. πρ., quod et h. l. tacite servant Mss., ex confusione orta lect. edd. rel., non tenente Sb. Ind. v. ὑπ. in med., nec Stp. Th., qui modo formulam similem novit per act. 1, 293. E. m. „metaph. dr. res etiam aliqua nobis parere, pro succedere ex animi sententia, Luc. ἐπειδὴ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα" Ind. e 2, 762. e., ubi sine N. alia lectio ἐπεὶ δὲ λ., *cum* vero *obediret* mihi *negotium*, cf. Abr. Dl. Th. p. 631. e. cuius e Thuc. sine Ind. 422, 91. εἴ τι ἄλλο — ῥᾷον αὐτοῖς ὑπακούσεται, *ipsis* facilius *parerent*, per med. ambiguum, de re, an pers., quod non amplius tropice repertum de re, at de pers. ap. Xen. M. S. Ael. V. h. et Luc., sed in act. de re etiam ap. Foes. et Schw. L. N. T. in N., nihil ferente G. Th., quam v. *parere*, cum Gr. n., quoque de re, nec tropo tamen explicato, sed in Bg. ferente N. 3. προχωρεῖν, ubi tropus alius, ad sententiam vero idem, cf. 1, 10, 8., quocum Noster quodammodo variat, ut pro 2, 2, 8. e. act. per med., cui hic pron. reciproci dativus pers. diserte adiunctus, ut maneat act. nudum, nisi per pron. aliud iuves aliudque v. tropicum, v. c. sibi *daturas*, dedituras *esse* se *res*; quibus intelligit successionem in regno, et adeptionem eius, cum variis rebus, eo pertinentibus, periculis, impedimentis, quae obediunt, dum ad voluntatem eveniunt, removentur et superantur. Sic Beg. 2, 686. ad numum „Pesc. Nigri, — ap. Herodi. *omnia* sibi *ex* animi *sententia* iactavit *successura*" e P. Vs. ubi 3, 128. alius quoque numus eiusdem, sed sine Nota; praeter quos notaram, nescio, unde, numum alium „Imp. Caes. C. Pescen. Niger. IVS."

τῷ) Bg. partim e P., (cf. §. 2.) qui negligens in κ. μ., etiam in sq. formula τ. π. αὐτ. στ., ubi Bg. saltem aliquod pron. refert, in v. ἀμ. tempus impf. ex eo servans, ubi Sch. „contemni, minus curari ab aliquo" fere cum Stp. Th. aliunde, et G. Th. cum Gr. n., respiciente Nostro partim ad §. 4. m. et hac §. deinde καταφρ., sed hic ut malim substituere *non magni facere* nec *amare*, nec *tueri velle*, variante Nostro cum 1, 2, 5. e. τοὺς π. ἀ. δορυφόρους. Mox in δ. Bg. e P. libere, ut supra reddiderat ὡς et ἅτε cum particip., severius autem Sch. „ideo, quod" fere cum Stp. Th. aliunde, qui pauper, nec sollicitus de ellipsi pron., pro διὰ

ὑπό τε τῶν περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν ἀμελεῖσθαι, διότι τὰς ὑποσχέσεις οὐκ ἐπλήρου τῶν χρημάτων [f], ὑπό τε τοῦ δήμου καταφρονεῖσθαι, ὡς ἀνάξιον [g], ἧς ἑώνητο [h], ἀρχῆς [i], ἐπιδίδωσιν αὑτὸν [k] τῇ τῆς βασιλείας ἐλ-

suis militibus negligeretur, ut qui promissiones pecuniae non impleret, et a populo contemneretur tanquam indignus illo, quod emerat, imperio, tradit se ipsum imperii spei: ac pri-

f) Hoc comma in A. et Pat., pro colo Stp. rel. et inde depravato puncto Ing., ut parenthesis a διότι — χρημ. in Bs. 2. al. v. N. g) Modo hic comma, non item post ἑων. comma in Bs. 2. L. v. N. h) ἑων. per asperum in Ms. Ba. et in edd. A. cum Bs. 2. mendose. i) Comma hoc in Ms. Ba. et A. al. pro colo Stp. rel. v. N. k) Sic per asperum quoque Ms. Ba. cum A. al. pro αὐτ. per lenem Stp. rel. v. N.

τοῦτο, ὅτι, cui vicinius Lat. *propter* ea *quod*, quod verius, quam aliorum δι' ὅ, τι, v. L. Ern. et N. T., nominatim Schw., Suid. Ammon. Vig. cum N., Hoog. Op. Ind. Thuc. in text et N. cum Abr. Dl. Auct., Wess. ad Diod. S. 1, 63. N. 74., cuius Ind. add. 2, 34. l. 71., Xen. M. S. The. Fi. Luc. Long. Mor., corrigente Rsk. sine causa Dem. 243, 21. Harl. pro Cor. p. 158. N. 92., sed Ind. nihil tenente, cf. 163, 24. 243, 21. 447, 8. 669, 27. sq. 877, ult. 1035, 5. 1333, ult. In sq. ordinem Gr., ob laevitatem a Nostro delectum, Bg. deserit perspicuitatis causa, severior in formula cum Sch. in „ὑπ. *promissiones* pecuniarum *implere*“ qui in v. πλ. cum P., quo variare Nostrum diximus pro §. 2. e, formulam tenente D'Orv. Ch. p. 653. i. sine auctore, quem alium habui modo in Zos. 2, 10, 11. τὴν ὑ. αὐτῷ πληρώσας, *eo* promisso *impleto*, ut syn. ap. Luc. 1, 497. ult. οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑ., *quod* ad *constitutum* non *venerit*, melius reddente Poss. Call. p. 336. i. ex Isocr., cum P. vero Stp. Th. 3, 386. G. hinc tantum, nec proferente, nisi Lat. „Sic Plin. *implere promissum*, et Cic. *complere* prom.“ e quo fonte hauserit Noster.

ὑπὸ — καταφρ.) Respiciente Nostro ad §. 4., tenet Stp. Th. in hoc pass. aliunde rectionem, dum Bg. mox in ἧς λ., quam P., severior, partimque cum Sch. „pass., sed sign. act., *emerat* principatum“ ignorante tempus hoc Stp. Th., et me tenente modo similia, cf. Hes. 1, 1570. e. Suid. 1, 781. m. Ind. R. Or. V. 6. 7. Is. 8. And. Dem. The. Fi. et Aesch., Dion. H. S. T. 2. Poss. Call., ubi, propter gen. ἀρχ., ab ἀναξ. pendentem, commata post ἀν. et ἑων. fecimus, sed non bene dant edd. signa parenthesis in διότι — χρημ., cum Noster adhibuerit concinnitatem duplicis generis, apertam quidem in membris duobus per bina ὑπό τε λ., sed tectam, dum ad enunciationem plenam e genere causarum, διότι — χρημ., retulit membrum imperfectum, ὡς — ἀρχ., per particulam causalem et adi., quo expleto per particip. ὄντα, et sic resoluto in tempus finitum, *quia* indignus *erat* illo rel., artificium Nostri apparet.

ἐπιδίδ.) Variat Noster cum §. 1. e. per syn. pron. recipr., quod, alio spectantibus P. et Stp. in m., clare refert Bg. cum Ms. Ba., dum rel. Mss. videntur, tacentibus Excpt., servare lenem spiritum, quo de alibi pro aspero, sed ut in v. ἐπιδ. saltem ob constantiam et superiora loca debuerit

πίδι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα κατ᾽ ὀλίγους [l] ἡγεμόνας τὲ καὶ χιλιάρχους, τούς τε τῶν στρατιωτῶν ἐξέχοντας [m] οἴκαδε μεταπεμπόμενος, διελέγετο καὶ ἀνέπειθε, τὰ ἐκ τῆς Ῥώμης δηλούμενα φανερὰ [n] ποιῶν, ὡς ἂν

10. mum quidem sigillatim duces ac tribunos et ex militibus eminentiores domum arcessens alloquebatur et sollicitabat, quae Roma nunciarentur, edocens:

l) Nullum comma hic in Ms. Ba. et edd. A. al. sed aliquod in Stp. rel. v. N. m) ἐξεχόντων Ing. mendose e pr. finitione. n) φανερῶς π. Ms. Ba. et Ve. v. N.

servari asper; tropum in formula removente P., sed aliter Stp. Th. 1, 997. C. e. post aliam lect. in αὐτ. per asperum sine Vs., sub Bg. phrasi „q. d. animum suum illa spe duci sinit. Ita enim interpretandum ibi censeo" sed ne sic quidem sine tropo, quem h. l. ob pr. προσδοκήσας aliter resolvas, quam privo v. sperare, ut sit, spem non opprimere in animo, sed retinere ac persequi, et facere omnia, ut ea impleatur, et propter illam; quae insunt et his, ap. G. Th. non repertis, spei se permittere, indulgere, obsequi, parere, servire; cum Stp. me non tenente formulam aliunde, ex analog. forte effictam modo, sed affine quid e Dem. Ind. in subst. „πείθεσθαι ταῖς ἐκείνων ἐλπίσι, a pollicitationibus eorum, et a spe, ab ipsis proposita, se pati duci" ut cum Stp. Th. nec habui aliunde ἐλπ. cum subst. τ. β., nec G. Th. quid simile, cf. tamen Ind. Iust. *in spem* regni *adductus*.

κατ᾽ ὀλ.) Simili Lat. formula adverbii Bg. usus 1, 10, 6., dum tacet P., sed ego omisi comma, ut liberum esset, trahere velis ad proximum v. μετ., an ad sq. v. διελ., ut e P., in rel. libero, Bg. retinet modo praep. ad τῶν στρ., ubi gen. potest pendere a praep. in v. ἐξεχ., vel ab oppresso pron. τινάς, quod adiunctum erat 1, 8, 11., quanquam alia in rectione, cf. ib. de Bg. gradu altiore et ad χιλ. Ind. Sb. cum Xen. Cyr.

οἴκ. μ.) *domum* arcessens *colloquebatur*, et *in* suam *sententiam* adducebat. *Steph.*

Qui recte sic P. errantem in v. μετ. emendat, ut, praeter Sch. in „οἴκ. domum *ad se* aliquem *arcessere*, ἀν. in *suas* partes *trahebat*" quoque Bg., adhibens et supra suum Lat. ad v. ἀν., in quo Noster cum §. pr. i. variat tantum notione, (quae hic in malam valet partem,) opprimens in utr. v. pronominis αὐτ. casus diversos.

φανερὰ) Rectius, quam in Ven. *Struth.* a Glossatoris inscitia, non ferentis duo adi. et acc. in vicinia, per soloecismum, cum v. π. requirat adi., non adv. in rectione quidem cum acc. rei τὰ δηλ., ubi P. deserit etiam Sch. „*quae* renunciabantur *Roma*, π. reddens *manifesta*" sed in φ. cum Bg., fere e P., ap. G. Th. modo cum ἐκδιδάσκω privo v., in quale pro phrasi inclinat quoque Stp. Th. in φ. i. „Xen. φανερὸν ποιῶ, declaro, Herodi. l. 2. τὰ — δηλούμενα, (sic cum distinctione alia,) φ. π. manifesta *faciens* s. aperta, s. potius uno v. aperiens s. patefaciens. Dem. pro eodem dicit φανερὸν καθίστημι" sed et ταῦτα — ποιήσαντες τοῖς Ἕλλησι φ. 129, 6. sine Ind., ubi nec illud Stp., sed alia exempla nostrae formulae,

P

διαθέουσα ἡ γνώμη [o] ἐκπυστα καὶ γνώριμα ποιῇ [p] τοῖς στρατιώταις καὶ τοῖς λοιποῖς κατὰ ut dimanans fama vulgaret ac notificaret cum militibus tum reliquis per orientem

o) Ms. Ba. habet etiam. *Mart.* etiam Mss. rel. cum edd., fed φήμη Ing., v. N. p) M. Ba. colon mendofe.

quae haud dubie i. q. privum v. φανεροῦν, et h. l. indicare voce et coram, ut pr. δηλ. fcripto et litteris, cf. cap. fq. §. 8., variante Noftro in hoc δηλ. pro §. pr. i. διαγγελθ., fed Stp. Th ignorante paff. et cum pr. ἐκ adeo, quam non, ut hic, cum nomine loci, fed tamen cum v. δ. habui ex Or. R. V. 7. Ant. ἀδύνατον, ἀλλαχόθεν, ἢ ἐκ τῶν πραχθέντων δηλοῦσθαι, de praep. cum fubft. urbium proprio nominatim nihil monente Stp. Th., at Poff. Sy. p. 112. i., cf. L. N. T. Kr. Nr. 3. et Schw. p. 429. b. i. cum N. 3.

δ. ἡ γν) For. ἡ φήμη. *Steph.* Ad γνώμη alludit etiam Pol. Verfio, fed ita, ut veriorem etiam lect. φήμη fimul exprimat, (ut quam latiffime *toto* oriente *rumores* differminarentur.) *Sylb.* Hic Bg. probat Stephanum, pro γνώμη legentem φήμη, (in Vol. et m. Ms. Bg.) *Leisn.* Non probo Stp. et Sb. emendationem φήμης. *Stroth.*

Sch. „γν. δ. fama *pervagans*" quod v., cum φ. ufurpatum fupra 2, 4, 4., cum rel. adiunctis ἐκπ. καὶ γν. π., (quibus duobus variat Nofter pro una phrafi pr. φαν. π., coniungens hic fyn. vicinius γν π. et aliud ἐκπ.) valde probabilem facit Stp. coniecturam, e P. tacite ductam, fed a Bg. clare fatis approbatam, cum fubft. γν. nec fic abfolute bene procedat, pro ἡ τοῦ δήμου Ῥωμαίων γν., ut erat §. 9. i., ad quem locum librarius mente refpexerit, nec de γν. commode valeant adiuncta ἐκπ. καὶ γν. π., ubi fupplendum pron. ταῦτα f. αὐτὰ, ad pr. τὰ ἐκ τ. Ῥ. δηλ. relatum, ut in quo videtur fpes nixa Nigri, fore, ut exercitus totus, qui cum eo erat in provincia, et reliqui Orientales homines tanto facilius fibi faverent, fi audiffent atque cognoviffent favorem populi Rom. ipfius et efflagitationem; unde ipfe Nofter fq. §. fubiicit eadem fere explicationis ergo; e quibus, nominatim ex ὅτι μ. αὐτ. ἐξ ἐπ. μν. τ. ἀ., non fuerit magnum argumentum pro vulg. ἡ γν., ad Nigrum ipfum relata, quafi fententia iftius et confilium de imperio accipiendo, cum offeratur et velut obtrudatur, populo Rom. ita volente, palam et confcio eo, nec adeo per infidias, nec clam eo, nec artibus malis, quafi, inquam, hic Nigri animus fenfusque dimanans cognita faciat exercitui ac reliquae multitudini orientis aut illa, quae Roma nunciata venerint, aut illa, quae Niger ad duces ac caeteros domi fuae aperuerit; praeter quae duo nec in hac fecunda expofitione expleri quid poffe videtur, fed quae ad meum quidem fenfum valde contorta eft, nec ita facilis, ut prior e Stp. correctione, et vel hinc commendabilior; ut olim haud dubie editurus fim ἡ φ., non admodum a litteris lectionis vulg. abhorrens, qui nunc quidem non habebam eandem alibi confufionem in Notatis, fed tamen in mente, contentus iam his, quae per caufas in utramque partem et lect. propofita funt. Sed Sch. in ἐκπ. „ποιεῖν τι τινὶ, *edocere* aliquem aliquid, (recte ad fenfum eodem Lat., quo ante ad φαν. π.) γν. π. nota *reddere*, π. γν. faceret *nota*" fic quoque monftrans fyn., ducto poftr. e Sb. Ind. v. γν., pro quibus Bg. mutat formulam duorum adi. cum verbo uno in duo ver-

τὴν ἀνατολὴν ἀνθρώποις. οὕτω 11. hominibus. Ita enim γὰρ ῥᾷςα ἤλπιζε πάντας facillime ſperabat futurum, αὐτῷ q προσχωρήσειν r, πυν- ut omnes ſibi adiungantur, θανομένους ſ, ὅτι μὴ αὐτὸς ἐξ audientes, ipſum non inſi- ἐπιβουλῆς μνᾶται τὴν ἀρχὴν t, dioſe ambire imperium, ſed

q) αὐτ. leni edd. omnes, etiam tacite Mss., v. N. r) Sic Stp. rel. pro A. al. pravo προχωρ. ſ) Hoc comma fuit in una B. 2. L. t) In Ms. Ba. iterum colon.

ba priva, dum copiam Noſtri aſſequebantur aliquo pacto haec ap. G. Th. in v. *notus* e. cum Gr. n. ſecundo „negotium — *vulgatum* et *notum*, — res *notae* — et *manifeſtae*, — res *nota* et *pervulgata*" it. illa v. c. cognita et perſpecta; cum in Gr. ſyn. copulentur e forma et genere, quatenus ἐκπ. auditu cognoſcuntur, ſed γνωρ. univerſe, aut etiam mente in primis; nihil me tenente e Stp. Th. v. γν., niſi Lat. *notus*, qui v. ἐκπ. ſub Lat. variis, partim a L. Ern. repetitis, et poſt ſimilem locum e Syneſ. „μὴ ἐκπ. ποιεῖν λ., non evulgare" ſine Vs. noſtrum locum adhibet et e Thuc. Schol., v. Ind., qui explicat φανερούς, quod in pr. vidimus, ut certo ſubſtituatur a Noſtro ſyn., quo de ἐκπ. v. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. Dion. Caſ. et Ael. V. h., it. Bud. C. 559, 32., ubi ſine Vs. „Herodi. ὡς ἂν δ. ἡ γνώμη, ἐκπ. καὶ φανερὰ ποιῇ τὰ ἐκ τ. Ῥωμ. δηλ. „memoriter quidem, ſed tamen cum noſtra ſupra rectione, Poll. 5, 147. N. 67. et 6, 206., ubi Noſter reſpicitur ſine Vs., Heſ. et Suid., qui formulam habet, ἔκπυςον μὴ ποιήσαι τὴν πρᾶξιν, rem illam non *divulgaret*, quam et v. ap. Abr. L. Ar. p. 130., ut alteram ap. Diod. S. 1, 12. i. γνώριμον σφίσιν — ποιῆσαι τὴν περὶ πάντων ἑρμηνείαν, elocutionem *rerum* omnium *ſibi* notam *fecerunt*, cf. γν. de perſ. Caſ. ad Polb. T. 3. p. 501. i. Ind. Xen. Hell. et M. S., G. Chr. R. Or. V. 6., ſed de re ib. V. 4. 7. Iſ. Dem., cui add. 199, 9. 254, 5. Ael. V. h. Luc. Poſſ. Call. Foeſ. Suid. et Heſ., variante Noſtro in κ. τ. ἀν. per praep. cum 1, 2, 9. e. et 2, 1, 9. e., ubi ſine elliptico particip. οὖσι ſeverus Bg., cuius Lat. poſtr. ap. G. Th. dubiae auctoritatis, et in ſecundo tantum haec, *bella* vulgata *per* orbem *famâ*, in hocque ſubſt. et v. *diman.* nihil, quam *canit* — *fama*, — *diſcurrit*, — *emanarat*, — loquatur *opus*, — *manat*, — hoſtium *duces* non *occiſos* fama *narravit*, — nunciabat, *te eſſe in Syria*, — *volitans* pennata *per* urbem *nuncia* fama *ruit*, — hanc — *obſeſſam eſſe*, — fama *vulgaverat*, quae ipſa analogia Lat. pro lect. Stp. loquitur.

ῥᾷς. ἠλπ.) Variat Noſter iterum modo in ſyn. v. cum §. 9. i. ῥ. προσδ., ubi Bg. de ſuo periphraſi fut. utitur, ſed cum neglecta temporum conſecutione, adhibens praeſ. *adiung.* pro impf., cum hoc tempore incepiſſet per *ſperab.*, cf. Schell. de ſtylo p. 173. c) 175. i. 179. e. 181. m., ſecutus idem P. in pron. aſpero ad v. πρ., ob adiunctum v. ἠλπ., dum Stp. Th. fert aliunde Lat. Bg. cum pr. αὐτῷ (cf. 2, 4, 5. e. Luc. Xen. Hell. Thuc. in Schol. cum Abr. Dl. et 150, 37. νομίζοντες — ῥᾳδίως ἂν σφίσι τἄλλα προσχωρήσειν, cum eadem Var. L., tum Dem. Herdt. cui add. 669, 30. cum N. et Zoſ. 1, 28, 6. e.) ſed in ſq. v. πυνθ., praeter Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) nihil de rectione cum ὅτι, quam v. ap. Ael. V. h. et in L. N, T. Krb. ut ſine Ind. cum ſyn. ὡς ap. Dem. 113, 25.

ἀλλὰ καλούμενος καὶ βοηθή-σων ἄπεισι Ῥωμαίοις δεομένοις. ἀνεπτόηντο δὲ πάντες u, καὶ	12.	vocatum abire ad auxilium ferendum Romanis rogantibus. Arrecti autem erant

u) Ms. Ba. hic habuit punctum cum A. it. B. 1. L.

μνᾶτ. τ. ἀρχ.) Saepius hoc v. utitur Herodi. pro ambire ſ. affectare. Sic infra c. 9. *τὴν ἐξουσίαν μν.* et l. 3. c. 7. *τὴν ἀρχ. ἑαυτῷ μνώμενον. Stroth.*

Stp. Th. „*μ.* generalius pro affecto, ut *μ. ἀρχ.* ap. Herodi.“ ſine loco, laudans Bud., qui in Comm. 1226, 9. hunc locum habet ſine Vs. et formulam tantum e Noſtro, ſed Sb. Ind. praeterea e Zoſ., non amplius repertam, ut v. modo in Ind. Hom Call. Thom. M. p. 618. Heſ. Suid., etiam ſub *μνωμ.*, ad Luc. 3, 577. e. it. Fi. Fal. v. *μνηστευ.*, Sch. reddente „occupat, (e P. fere,) ambit, ſ. affectat *regnum* ex *inſidiis*“ non variante Noſtro in *ἐξ ἐπ.* cum 2, 5, 12., ubi ſimiliter Bg., qui hic invertit ordinem in *μὴ*, ante pron. poſitum exquiſite, ut Lat., v. c. in illo *non* is *ſum*, etc., cf. Hor. Turſ. p. 607. m. et e., proferens tamen et alterum ordinem.

καλουμ.) Bg., ſublato *καὶ*, alterum particip. mutat in aliud cum praep. et phraſin, per alium ſimul ordinem, quaſi ſit *καλ. ἀπ. εἰς τὸ βοηθεῖν*, aut ſimpliciter *καλ. ἀπ. β.*, ſine copula, reſpiciens tamen vel ſic ad v. *ἀπ.* cum particip. fut., et ad hendiad., retinensque diverſa verborum tempora, niſi quod praeſ. per perf. dedit, cum poſſet ſervare, *vocatum* et *opitulaturum*, deſerto P. ad Bg. accedente Sch. „*κ. vocatus* ad opem ferendam“ niſi hic voluit modo definire ſenſum, cf. §. 5. e. ad *ἐπικ.*, in *Ῥωμ.*, quod P. omittit, variante Noſtro ſine artic. cum §. 8. m., ſevero etiam Bg. in oppreſſo ad v. *δ.* caſu pron. *αὐτὸ* ſ. *τοῦτο*, monente de abſoluta hac v. ratione Stp. Th. modo in alia eius notione 1, 915. G. e., non item p. ſq. D., ubi P. Lat. aliunde tenet, cf. Abr. Dl. Th. p. 41. m.

ἀνεπτ.) obſtupefacti *autem* erant *omnes*. Poteſt autem *ἀν.* et aliter exponi, ut videbis in Annot. *Steph.* Sic recte Bg., quod P. omittit. Scheid. „P. videtur omiſiſſe in ſua Verſ. Vulgo redditur, *animo* erecti *erant omnes*, ex Bud. Nihil etiam prohibet, quin uſitata ſignif. explicetur, *conſternati* erant *omnes*, Syri.“ V. *πτοεῖσθαι* vehemens deſiderium notat. Anton. 1, (6. m.) *μηδὲ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπτοῆσθαι*, neque circa talia *inſano* ferri *ſtudio*. Ap. Heſ. (T. 2. p. 1073. i.) *πτοιᾶσθαι* —, *τὸ παρορμᾶσθαι πρὸς τὰ ἀφροδίσια*, valde *incitari* ad *Venerem*, et ap. Call. in Di. v. 191. *Μίνως πτοιηθεὶς ὑπ᾽ ἔρωτι*, v. Spanh. ad h. l. — Quid, ſi vertas, *coeco impetu* ferebantur *omnes*, ſ. attoniti erant omnes, ſ. impatientes erant, v. ad 4, 8, 12. (immo 18. e.) et 5, 4, 1. — *ἀνεπτόηντο*, ſcil. *πρὸς τοῦτο*, i. e. impatientiſſime hoc appetebant, v. Schultenſ. ad Prov. 28, 22. Cler. ad Heſ. *ἐργ.* v. 447. et Stanl. ad Aeſch. Pr. V. v. 855. *Leisn.*

Qui et cf. ad 4, 8, 18. e., et ſuper ſimpl. *πτ.* ad Heſ. l. l. et 1, 1410. m. Suid. 1, 848. e. 3, 223. m. 227. i. Gat. ad Ant. l. l. it. p. 5. a. A. p. 104. a. F. b. C. 137. e. p. ſq. i. Ern. ad Call. l. l. cum Loesn. Ind., Fi. ad Plat. Phaed. p. 174. N. 6. Heyn. Epict. 33, 13. e. Krb. Plut. p. 169. e. Ind. Dion. Caſ. et Sb., it. L. N. T. cum Obſ. Munth. p. 180. Krb. p. 400. Loesn. p. 478., it. Foeſ. p. 327. a. e. ſed ſuper noſtrum compoſ., quod eſt haud dubie i. q. ſimpl., cf. Poll. 5, 72., ad Herdt. p. 683. N. 53. Stp. Th. e Bud. „erigor ſpe et animo, Herodi. *ἀ.* — *προσέκειντο*, (cum alia, quam

μηδὲ μελλήσαντες προσέκειν- animis omnes, et nec cunctati
το [x] ἐκλιπαροῦντες καὶ αὐτοὶ [y] inſtabant enixe contendentes,

x) Nihil hic in Ox. et Pat., punctum in Stp. rel., ſed comma in A. al., etiam in Sb., v. N. y) Pron. hoc omiſſum mendoſe in B. 2. L., ob ſq. ἀντι ſimiles litteras, et poſt id nullibi comma, v. N.

in ed., diſtinctione) — πρ., i. e. *animo* erecti *erant*, quaſi a conſternatione ob rerum novarum nuncium. — Notandum eſt autem, ſecundum hanc ſignif. ἀνὰ ſumi, ut in ἀνακαλύπτω, contrario τοῦ καλύπτω" L. Ern. tenente tantum haec „ἀνεπτόημαι, ſpe varia et ſtulta erigor" in quam notionem luculentus locus ap. Stp. erat e Plut. ἀναπτοηθῆναι πρὸς τὴν ἐλπίδα, quod reddas *erectos* eſſe *ad ſpem*, ſ. *ſpe*, ut 2, 6, 16. i. ad ἀρθέντες ταῖς ἐλπίσιν, quaſi variet hic pro formula Noſter per v. privum; me quidem comparante, ut Suid. l. l. et L. Ern., v. πτήσσειν, ita, ut πτοεῖσθαι ſit Lat. percuti, concuti, moveri, commoveri, et, de animo adhibitum, ſemper explicetur e contextu de motus ſ. affectus genere certo, ut h. l. valet tum ille ſpei, tum deſiderii cupiditatisque, it. fiduciae, de quibus l. l. dictum; G. Th. non proferente formulam Bg. in particip. cum diverſo caſu atque adeo ſexto, ſed tantum eiusdem caſus „*arrectae* mentes *ſtupefactaque corda*, — *poſtquam* plebis *animos* arrectos *videt*, i. excitatos" ad quem Sall. locum Cort. non eſt planus, ſed magis ad Cat. 39, 3. „arrectae *mentes* de iis dr., qui per certamen magna ſperant" cf. Ind. Liv., it. v. *erectus* ib., Amm. M. Corn. Nep. et Cl. Cic. Sed adi. π. hic coërcetur modo ad pr. §. 10. orientales milites et homines.

καὶ μ.) ac ſine ulla etiam cunctatione inſtabant, obſecrantes et ipſi, ut res capeſſeret, i. e. rerum adminiſtrationem. *Steph.* Bg. τὸ αὐτοὶ refert ad ἀντιλ. Sed ſi referas ad ἐκλ., tum P. Verſ. praeferenda videbitur. Senſus igitur, nec mora inſtabant ei, rogantes et ipſi, rogantes ultro, ut reip. curam et adminiſtrationem ſuſciperet, ſ. ut pro Iuliano remp. capeſſeret. ἀντιλ. eſt proprie pro alio ſumere, deinde adiuvare, propugnare, defendere. Praep. ἀντὶ notat pro etiam in compoſitione. Sic liber deſcriptus dr. illius, ex quo deſcriptus eſt, ἀντίγραφον. Hom. (Ἰλ. λ', 514.) Ἰητρὸς — ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων, i. e. vir medicus, ſi permutatio cum aliis mancipiis ſit inſtituenda, quod belli et pacis tempore uſitatiſſimum eſt, multis mancipiis eſt aeſtimandus, unus valiturus plures alios. Heſ. ἀντέχεται, ἀντιλαμβάνεται, φροντίζει. Sic Matth. 6, 24. ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται, i. e. *aut pro* uno *ſtabit*. Sic Luc. 1, 54. Iudith. 13, 5. Heſ. (forte ἀντιλαμβάνεται, βοηθεῖ, ubi N. laudat illud Luc., cf. Alb. Gloſſ. p. 104. N. 46.) Sirac. 2, 6. 3, 12. 12, 4. 29, 12. et 27. (ubi nihil,) 1 Cor. 12, 28. Pſ. 83, 8. 108, 8. Act. 20, 35. δεῖ ἀντ. τῶν ἀσθενούντων, *oportet* infirmos *ſuſcipere*, i. e. ruituros fulcire, ducta metaph. ab his, qui porrecta manu aliquem, alioqui collapſurum, fulciunt, ne labatur, ſublevare etiam et ſuſtentare. In hoc ergo Herodiani loco τῶν πρ. ἀντιλ. eſt feſſas res et labentes, ſ. remp. ſuſtentare. Sic Plut. in ſympoſ. dixit, ſalem τῶν ἐπὶ τὴν φθορὰν φερομένων ἀντιλ., *ad* corruptionem *vergentibus* eſſe *ſubſidio*, impedire, ne corrumpantur. Illud Act. 20, 35. videtur eſſe i. q. 1 Theſſ. 5, 14. ἀντέχεσθαι τῶν ἀσθενῶν, vel quod Rom. 15, 1. τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν. *Leisn.*

De ſacris locis v. Suic. Th. v. ἀντίληψις et in noſtro v., ubi et noſter locus iisdem Leisneri verbis exponitur, qui in m. Ox. „O. M. XI. p. 30.

ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγ- ut et ipsi rem capessserent.

(et in m. Ms. Bg.) aliter P. et Stp." faciente Sch. cum Bg. in μ. et πρ., qui in καὶ copulato vicine cum neg. μ. severior, quam 2, 4, 18. i. καὶ — μήτε, pro quo variat Noster, ubi neg. est pro simpl. μὴ, (ut ap. Dem. e Lect. vetere 240, 12. pro ne quidem, cf. Harl. p. Cor. p. 142. N. 38.) aut *etiam non*, quo Stp. inclinat, in Th. 2, 170. D. m. haec tenens „dicimur etiam πρ., incumbere, instare, urgere, in bonam partem, ut quum *precibus* alicui *instare*, Plut. — πρόσκειται δεόμενος, precibus *instat*, Herodi. l. 2. μ. μ. προσέκειντο καὶ α. ἀντ. τ. πρ., instabant *obsecrantes* et *ipsi*, ut *rerum* administrationem *susciperet*, et l. 3 πρ. λιπαροῦντες λ. — Athen. λιπαρῶν δὲ καὶ προσκείμενος, — Greg. δεήσει προσέκειντο" in v. ἐκλ. non respiciens Nostrum, ut in nostro loco operarum vitio omissum ibi est particip. ἐκλ., cum in Vs. expresserit tamen, quod, sublato commate post πρ., explicem per dat. illum Greg., ut syn. illud Plut. δ. particip., et Athen. istud accipiam per hendiad. pro λιπαρῶν πρόσκειται, inverso ordine; sicut et primum v. πρ. commutes in adv. et ἐκλ. in v. finiti temporis, *instanter*, perseveranter, *obsecrabant*, ut explicat G. Th. id adv., it. „cum vehementia et studio, (sed 1156, 58.) *instat* ire *ad eum*, i. perseverat" Bud. C. 713, 32. proferente nostrum locum sine Vs. sic, ἀν. δ. πάντες, κ. — μ. μ. προσέκειντο, ἐκλ. κ. αὐτοὶ ἀντ. τ. πρ. et e Greg. similem locum illi Stp. καὶ λιταῖς προσκείμενος, λ., ut laudatur Nostri locus uterque, (comparatus quoque Stp. ante, ubi pro comp. ἐκλ. simpl. λιπ. eodem sensu, per variationem,) in Obs. Misc. Nov. T. 3. p. 30., ubi agitur de πρ. pro instare et urgere, et alia haec loca, ad pr. propositam expositionem per adv. apta, λιπαρῶς προσκειμένης τῆς μητρὸς, et φίλων ἐγκειμένων καὶ λιπαρῶς θεραπευόντων, qui locus postr. in mentem revocat illum supra 1, 6, 22. ἐγκειμένων λ., pro quo variat hic Noster per aliud compos. eiusdem thematis, cf. Aes. Fa. „μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο, *magis* rogando *instabat*" subst. dat. verso per syn. particip., Dion. H. S. T. 1. sine Vs. ex 121, 33. ὡς — οἵ τε ἀδελφοὶ προσέκειντο λιπαροῦντες, λ. fratribus *et* ipso *etiam* patre *deprecantibus*, et Dem. „πρ. urgere, instare *flagitando*, — ἐνταῦθ' ἤδη προσεκείμεθα ἀπαιτοῦντες" non bene ad solum v. πρ. adiuncto statim abl. illo Lat. particip., qui demum inest in addito v. ἀπ., unde et L. Ern. per nuda illa Lat et syn. explicat. Sed Sch. in v. ἐκλ., partim e P. „obtestantes, impense *rogantes*" cum Bg. fere per notionem secundariam, quo v. non variat Noster cum 2, 3, 11., nisi per tempus et hic omisso pron. αὐτὸν, ob mox idem magis necessarium, ubi κ. αὐτ. cum Stp. traxerim potius ad pr. v. ἐκλ., intelligens κ. per praeterea, praeter Romae incolas, qui §. 5. e. antea rogarant, it. §. pr. e., quibus cum adeo etiam orientales simul orabant hic, accipiens idem formulam ἀντ. τ. πρ. sensu angusto, pro publica negotia, s. remp. et imperium accipere, ut variet Noster locum 1, 3, 5. m. βασιλείαν παραλαβεῖν, ubi Bg. formulam comparabam similem, hic partim ductam e P. At Ind. Sb. „ἀντελάβετο τῆς ἀρχῆς, cepit, susc." e Zos. 5, 46, 9., solum hunc locum proferens, nec quid in subst. πρ., quod Bg. sumserit latiori notione, ut conveniret etiam in orientales milites et homines, quasi rem illam, susceptionem imperii, simul cum Nigro agerent, aggrederentur, adiuvarent; qua vi sane videtur sumi Gr. formula interdum, cf. Poss. Call., qui bene praep. quoque cum Sb. Lat. reddit, ut L. Ern. Nr. 4. „capesso, Gl. Vet. suscipio" quae et sunt ap. Stp. Th. cum formula e Plut. et Dem., cf. Ind., cui

μάτων. Φύσει τὲ [z] κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, ἐς [a] καινοτομίαν τὲ τῶν καθεστηκότων ἐπιτήδειον.

13. Natura autem levis est Syrorum gens et ad novandas res prona. Inerat

z) Sic diserte in Ms. Ba., ut in Mss. rel. tacite, sed δὲ Ing., v. N. a) εἰς B. 1., cf. §. 5. i.

add. 9, 12. 199, 5. Bud. C. 776, 50. Ind. Xen. Cyr. Z., sed Mor. „sibi vindicare, rel.“ respiciens vim med. cum Ind. Polb. et Krb. L. N. T. Nr. 2., non curatam a Dres. de V. med. p. 173. 457. e. ubi Nostri locus sine Vs. subiicitur notioni pro *curam suscipere*, s. *curare*, sub qua habet Loesn. Obs. p. 92. e. e Phil. in Flacc., et nobis signatam e 749. D. m. eandem formulam cum Lat. *res moderari*; eodem redeunte illa, quam Kypk. ponit 2, 364. m., „*negotiis* operam *dabunt*.“ cf. Foes. p. 41. a. i. Poll. 2, 154. e. sq. Suid. 1, 219. m. 224. i. Ind. Thuc. cum Schol. et N. et Abr. Dl., ubi cum pr. περὶ, ut sit plane pro simpl., Xen. Pol. Z. R. Or. V. 6. Fi. Aesch. Dion. Cas. et Hal. S. T. utr. Plut. Hs., Diod. S., cui add. 2, 39. e., et Luc., cui add. 2, 910. l. 87., unde comma de nostra sententia stabit post αὐτοὶ, sed post ἐκλ. e mente Bg., cuius formulam G. Th. ignorat, non item syn. illam *remp. capessere*, quae et ipsa non semper dr. de munere suscipiendo publico, sed angustiori sensu etiam, et pro quovis negotio publico curando, cf. Cort. Sall. Ind. et ad Cic. ep. 1, 8, 7.

φύσει τὲ) Scribo φ. δέ. *Steph.* Forte φύσει μὲν γὰρ κουφ. λ. *Reisk.* Vide quae de Syrorum ingenio notavit Coel. Rhodig. 18, 34. et 25, 25. Adde infra Nostrum 2, 10, (14.) *Boecl.*

Leisn. ad m. Ms. Bg. „Stp. δὲ pro τὲ“ scil. videri eum sequi, quod sane et P. refert, e quo tacite emendat Stp., tacente Sb. in Ind. et in textu relinquente τὲ, quod sustineas, suppleta Lat. qua affirmandi particula, v. c. sane, aut profecto, aut ut pro δὲ valeat e vetusta ratione orationis nectendae, quanquam et confusio iterum inciderit, cum δὲ Nostro sit solenne non modo in re nova, sed etiam maxime in moribus aliorum aperiendis et pingendis, ut §. 15. i., sequente in rel. Bg. Lat. P., et Stp. Th. etiam tacite in adi. κ., ubi huc spectat sine Vs. et per τὲ vulg., hic ut de animo toto acceptum, de mente ac voluntate, sit inconstans et in sententiis et in volendo, et mutabilis, ut G. Th. cum Gr. n. Nr. 2. „levis *homo*, inconstans, et qui facile opinionem mutat“ et voluntatem, sequente hic quadam explicatione, et Nostro fortasse in κ. notione ducente quid e Lat., cum Stp. Th. nihil aliunde protulerit, et per Indd. nihil repertum, quam ap. Theogn. κοῦφον νόον, formulam ἐς κ. mutante Bg. e P. in syn. particip., sed Sch. in ἐς reddente severius adi. „*ad* aliquid *idoneus*“ ubi G. Th. non adhibet Bg. pro explicatione, sed notionem tamen „tum ad facultatem aliquid recte faciendi refertur, tum ad voluntatem, (ut hic) — inclinatus, rel.“ non id Lat. tenente Stp. Th. cum L. Ern., nisi lateat in illa notione pro *studioso*, cf. tamen Ind. Ael. V. h. „πρὸς τὰς μεταβολὰς, proni“ ubi et cum pr. εἰς, ut in Ind. Xen. Cyr. et Sb., quacum modo e Nostri alio loco profert Stp. Th., in subst. κ. huc spectans memoriter, per alium casum „καινοτομία τ. κ.“ et sine Vs., sub formula tamen, qua hinc reddit Ind. Sb. „ad *molitionem* rerum *nov.*“ e solo Nostro, praeter quem cum gen. rei aliquo erat in Ind. Luc. it. Diod. S., ubi mire ex 2, 62. l. 29. νεωτέρων πραγμάτων καινο-

ἐνῆν δέ τις αὐτοῖς καὶ πόθος τοῦ Νίγρου, ἠπίως [b] τὲ ἄρχοντος ἅπασι, τὰ πλεῖστά τε [c]

14. autem ipsis etiam affectio amoris erga Nigrum, quod clementer praeesset omnibus, et

b) Ms. Ba. ἡπ. per asperum cum A. al., cf. 2, 6, 3. c) Ms. Ba. πλεῖστα τὲ, ut saepe.

τομία παράλογος, *rerum* molitiones *novarum*, non bene omisso epitheto, *absurdae* s. *imprudentes*, sed recte subst. κ. per solam notionem ex parte, ob adiunctum disertum νεωτ., quod per se iam inest in subst., sed absolute in Ind. Polb., ubi et syn. adi. et praep. e T. 2. p. 799. i. ἑτοίμους πάντας πρὸς καιν. ποιήσουσι, *ad* res *novandas* omnes — *conspirent*, quocum subst. Noster dans gen. τ. κ., peculiare quid habet, qua de formula v. Suid 2, 221. m., (quod Toup. in N. P. 2. p. 62. e. recte vidit pertinere ad Polb. 2, 21. i. T. 1. p. 175. e.) Bud. C. 668, 28. Stp. Th. aliunde pauper 1, 1771. Foes. p. 181. b. m. 183. a. m. Vig. p. 179. D'Orv. Ch. p. 500. m. cum Ind it. Xen. Hell. Mor. Dem., cui add. 117, 6., pro quo syn. 154, 9. τὰ συσταθέντα, Zos. 1, 21. i. 4, 40 4., tum Ind. Thuc. in Schol. et N. cum Abr. Dl. p. 191. i. 378. e. et Gottl. Or. Per., Xen. M. S. Gs. Chr. Poss. Call. p. 329. e. Luc., ubi et cum adiuncto, ἐπὶ τὰ νῦν καθ. 3, 22. i. *ad* illum, *qui* nunc *est* status *rerum*, bene sine Lat. *praesens*, a multis addito, et assumto gen. πραγμάτων, diserte addito ap. Isocr. Ev. Fi., tacente L. Bos. Ell., ut proprie est pro pass. καθιστάμενα, cf. Foes. l. l. et R. Or. V. 6. cum adiuncto temporis iterum, ἐναντιωσόμενοι τοῖς τότε καθισταμένοις πράγμασι, Vs. p. 198. i. *adversaturi* negotiis, *quae* tunc *prae* manibus *erant*, per syn. formulam; non bene reddente Sch. „rerum *bene* constitutarum *novatio*“ cum notione secundaria, ab h. l. aliena, quanquam et in L. Ern. proposita, cf. alibi; sicut nec ubique reddi poterit *res novae* cum Stp. Th. et Ind. Polb., sed vicino Lat. sing. *constitutum*, it. plur., per ellipsin quoque subst. *negotium*, tacente G. Th. cum Lindn., et subst. *tempus* modo explente forsan Gron. Obs. ed. nostrae p. 14. e., quod deinde mutabitur in liberius *constitutio*, it. *status*, e contextuque semper exponetur, ut h. l. constitutum imperium et imperator, it. in tota formula mutatio imperii imperatorisque, cf. in rem criticam Dion. H. π. συνθ. ed. Upt. p. 210. N.

ἐνῆν) Sch. „inerat *eis* desiderium *eius*“ deserto P., unde Bg. ad ποθ. notionem iustam retinet, liber in subst. periphrasi, (ad exemplum ap. G. Th. 191, 59. e Firmic. *homines* —, *qui stultas mulieres* — summo *dilectionis* prosequantur *affectu*) in loco hic classico, pro angusta *amoris* notione, adiuvans gen. per praep., quae in v. ἐν. et Lat. respondet privae formulae *erat* iis *amor*, (tacente G. Th.) i. e. habebant, et hinc P. *amabant*, cf. Misc. O. A. V. 5. T. 2. p. 235. Suid. 1, 746. m. Dem. sine Ind. 24, 20. 127, 24. et simul cum praep. ἐν, quae clare prodit simpl., 42, 20. 379, 4. 583, ult., e P. omittente Bg. pron. τὶς sine causa, qui severior in καὶ, pro praeterea, praeter quam quod erant animis mobilibus.

ἀρχ.) Forte ἐν ἅπ. *Reisk.* per litterarum utrinque vicinitatem non sine ingenio, sed ut usus v. ἀρχ. cum pr. ἐν non mihi sit cognitus, qui memor sum v. imperandi etiam cum tertio casu, maxime per poëticam rationem, aut historico-poëticam, ad quam et hic locus referendus, cf. Stp. Th. aliunde, Poss. Sy. p. 88. e. Herodi. Gramm. p. 441. i. cum N.

αὐτοῖς συμπανηγυρίζοντος. Φιλέορτοι δὲ φύσει Σύροι [d]· ὧν μάλιστα οἱ τὴν [e] Ἀντιόχειαν κατοικοῦντες, μεγίστην πόλιν καὶ εὐδαίμονα, σχεδὸν παρὰ πάντα τὸν ἐνιαυτὸν ἑορτάζουσιν, ἔν τε τῇ [f] πόλει αὐτῇ, καὶ κατὰ τὰ προάστεια. Θέας τοίνυν αὐτοῖς συνεχῶς ἐπιτελῶν

plerumque cum ipsis solemnia
15. celebraret. Amantes autem festorum natura sunt Syri. quorum praecipue ii, qui Antiochiam inhabitant, maximam urbem et fortunatam, fere per totum annum dies festos agunt, cum in urbe ipsa, tum in
16. suburbanis. Spectacula igitur ipsis assidue edens

d) Hoc colon Stp. rel., pro commate B. 1. cum Ox. et puncto al. e) οἱ μὲν Lu. vitiose. f) Artic. omissus in Ox., ut mox τὰ in B. 2. In. 2. et Pat., ob similem pr. vocem.

e Thuc., cuius Indd. tacebant cum Abr. Dl. it. ad Aesch., monente ibi Schol. alicubi, it. Hom. et Sb. hinc, sumenda hic v. notione angusta et de magistratu inferiori, atque adeo de praeside provinciarum, cf. Krb. Decr. R. pro I. p. 267. et L. N. T. it. Cas. ad The. Fi. p. 15. m. et Suid. 1, 342. m., liberius iterum Bg. reddente, quam Sch. cum declarata rectione „regentis *omnes*, ἠπ. humanissime *imperare*" in gradu e P., ap. Stp. Th. sine exemplo, ut ap. Hesy. sine N. cum Poll. 4, 179. ap. Dem. sine Ind. 760, 18., referendo ἀπ. ad pr. αὐτ., et adeo ad Σύροις modo; in rel. reddente Bg. e P. partim, qui omiserat adv. τὰ πλ., ubi Sch., praeter Bg. „ut plurimum, — σ. *una* cum *ipsis* celebrante *ludos*" quod v. ponit Stp. Th. sine exemplo, cf. praeter L. Ern., in Ind. Dion. H. S. T. utr.

φιλεορ.) Hic Sch. addidit ad P. modo haec „*cupidiores* oblectamentorum, *ex* celebritatibus *ortorum*" sine exemplo ap. Stp. Th. cum Lat. Bud. C. 1213, 10., qui habebat e Greg. Mox ad μεγ. πολ. secus ac P., ordinem servat Bg. in subst. posito intra duo adi., quorum extr. G. Th. cum Gr. n. habet, deque urbe etiam, sed sine explicatione, pro abundans hominibus et rebus, ad felicitatem incolarum pertinentibus, deferente P. superlativum (qui saepe est cum positivo, cf. 1, 15, 15. e.) etiam Sch. per *beatam*, ubi G. Th. eadem, sed Stp. Th. tantum e Plut., cf. tamen Ind. Xen. Ἀνβ. cum Hesy., non huc spectante Cell. in Not. o. a. 1, 350. e. sqq., sed tamen in laudem Nostri consentiente tum e Strab. αὕτη τετράπολις, ἐκ τεττάρων συνεστῶσα μερῶν, tum e Cic. *copiosa*.

σχεδὸν) v. Iulianum Apostatam in Misopogone, qui scil. odio Christiani nominis pleraque exaggerat, et invidiose interpretatur *Boecl.*

In σχ. Sch. habet praeter P., etiam Bg., quod ap. G. Th. cum Gr. n., non item *prope*, quod severius, aut saltem planius, fert aliunde Stp. Th., cf. Suid., non coll. ad Hes., Ind. Thuc. et Dem., cui add. 281, 9. 341, 2. 969, 7. 1090, 2. 1129, 5. 1172, 2. 1337, 22., severiore Bg. cum Sch. in praep. servata, quam P., e quo tamen in Bg. Vs. restituimus pron. αὐτῇ, non tam redundans, quam magis definiens et in opponendo so-

ὁ Νίγρος, περὶ ἃς μάλιστα ἐσπουδάκασι, καὶ διδοὺς ἄνεσιν εἰς τὸ ἑορτάζειν καὶ εὐφραίνεσθαι[g], ἅτε ποιῶν κεχαρισμένα, εἰκότως ἐτιμᾶτο.

Niger, quibus maxime addicti sunt, dansque libertatem festorum et oblectationum, utpote grata faciens, merito colebatur.

g) Hoc comma erat in Ms. Ba. et edd. al., pro colo Stp. rel., v. N.

lenne cum subst.; variante Nostro in pr. ἐν et κ., quas propterea Bg. e P. reddit iisdem Lat, quanquam in κ. procedebat Lat. *per*. Mox ad v. ἐπ. Bg. e P., etiam Stp. Th. aliunde, cf. 1, 15, 1., formulam Bg. ferente G. Th. sine explic., pro sumtu dare suo.

περὶ — ἐσπ.) Omiserat P. hoc membrum, quod per se sane iam inest in pr. §. φιλ., sed tamen hic recte stat per copiam cum variatione per phrasin, ubi Sch. „ἐσπ. περὶ θέας, *dediti* fuerunt *assidue* edendis *spectaculis*" male illa P. huc trahens, ad pr. ἐπιτ. pertinentia tantum, caeterum usus formula Lat. viciniori, quam Bg., ap. G. Th. sine explic., quae ad sensum convenit cum illa Sch., neutram adhibente Stp. Th., sed aliunde v. privum syn. *studere*, it phrasin *studiosum esse*, i. e. amare et oblectari; quae omnes formulae respuebant rectionem cum praep., et flagitabant Bg. casum; nisi quis adhiberet Lucret. ap. G. Th., quibus *est* in *rebus* deditus *ipse*, cf. de v. σπ. cum pr. περὶ Bud. C. 1129, 27. ad Ael. V. h. 9, 22. i. cum Ind. per alias praep. simul, ut Dem., cui add. 459, 27. 602, 20. it. cum pr. ὑπὲρ 100, 15. 121, 26. 583, 2. it. cum ἐπὶ 1416, 11. it. cum πρὸς 757, 22., it. cum acc. rei 602, 27. 604, 12.

καὶ εὐφραιν.) Omittit Bg. καὶ εὐφρ. *Leisn.* in m. Ms. Bg., quae tamen restituimus statim per coeptam a Bg. formulam in gen. subst. pro praep. cum inf. s. particip., quam habet sane G. Th., it. alteram cum gen. gerund., et hic valituram, *libertatem* feriandi *et* oblectandi *se*, quod pron. opus sit assumere, ut in severa, *libertatem* ad *feriandum* et *oblectandum se*, quam G. Th ignorat, non illam tamen reiiciendam prorsus, cum habeat syn., *licentia* ad *maledicendum*, quae formula par est illi per gen. gerund.; sicut accipio subst. ἀν. hic pro licentia in universum et in bonam partem, cum Stp. Th. e Bud. C. et L. Ern. teneant modo in contrariam partem et pro immodica libertate; quanquam Stp. ἄνεσιν syn. accipit simpliciter; ut Noster quodam modo variarit cum 1, 10, 12. ἄνετος — δέδοται ἐξουσία, pro subst. cum adi. per subst. privum, vertente Sch. „ἀν. relaxationem *dans* ad *feriandum*" deserto P., per regionem hanc liberrimo, cf. de v. ἀν. Hesy. Foes. L. N. T. Obs. Loesn., qui p. 231. e. cum διδοὺς etiam profert, D'Orv. Ch. p. 94. e. Ind. Diod. S. Luc. et Plut. Hs. cum N., in v. εὐφρ. Stp. Th. paupere et de pass. tantum dicente cum Sch., nec de med., quod vel ex h. l. patet, cf. Dres. de V. med. p. 286. m. Ind. Xen. Cyr. Z. et Ael. V. h. cum Cas. ad Athen. 2, 471. e. et ad Suet. Caes. c. 38. pro epulari, quod nec ab h. l. alienum, quanquam et latius patere potest, et ad ludos etiam, cf. cap. sq. §. 16. Quod autem post hoc v. colon *Stp.* ed. tenuit: forte debuit innuere finem protasis in periodo per participia, et separandum esse sq. particip., quod sane iterum, ut membrum e notione causae, praemittitur, proprie post v. ἐτ. locandum, ubi Sch. in κεχ. „π. αὐτοῖς, *grata* illis *faciens*"

Ἅ περ εἰδὼς [h], καλέσας τούς τε πανταχόθεν στρατιώτας εἰς ῥητὴν ἡμέραν, τοῦ τε λοιποῦ πλήθους συνελθόντος, βήματος αὐτῷ [i] κατασκευασθέν-	Quae sciens, convocatis undique militibus ad certum diem, cum reliqua etiam multitudo convenisset, suggestum sibi paratum conscendit, dixit

h) Ms. Ba. et Vi. εἰδὼς καὶ καλεσ., v. N. i) αὐτοῦ Bç. mendose, v. N.

cum Bg., sed recte expleto pron., quod et in pr. v. διδ. deerat; per variationem quandam Nostro in v. ἐτ. respiciente ad §. 14. ποθ, quod ut pertinebat ad solam voluntatem, ita hic v. τ. etiam ad intelligentiam et opinionem cogitationemque non modo de universa praestantia, sed etiam praecipue de indulgentia et bonitate, per quam tribuas bona et sinas quemlibet frui bonis, etiam opinatis tantum, atque adeo feriis et oblectationibus; unde amor in animo consequitur, etiam honoris interni externa signa, si quis amplissimam hic v. notionem amplectatur; Lat. Bg. ignorante in v. τιμ. Stp. Th. et L. Ern., cf. tamen vel Vs. Theogn. v. 931. et Ind. Ael. V. h. „τ. magni facere simul et *amare*" in κεχ. Stp. Th. paupere quidem, sed tamen cum Lat. Bg., cf. Hes., non coll. Suid., Ind. Dem. cui add. 1392, 24. Xen. M. S. et Luc., ubi et cum syn. v. ὅπως ὑμῖν δράσω κεχαρισμένα, *ut* vobis *gratificer*.

εἰδ. καλ.) Insertum a Mss. καὶ pro copula, quanquam per se ob sq. similem syllab. καλ. elapsum facile, tamen nec Ms. Ve. refert, nec P., nec procedit ob sq. mox primum τὲ, quod hic iterum non stat loco suo, ponendum proprie statim post καλ., cum nunc occupet iterum locum post vocem secundam idque in media oratione, et post comma, quae Glossator non tolerans, in marg. posuit καὶ, syn. τῷ δὲ, non intelligente alio librario, qui in textum recepit, relicto simul τὲ vetere. In sq. formula (cf. 1, 12, 1. e. 1, 15, 9. i.) non potuit Bg. aliter ponere adv., a P omissum, nisi ambigue, ut videretur aeque pertinere ad v. καλ., quo et tandem revocandum, nisi ellipsin alicuius particip. admittas, v. c. συλλεχθέντας; s. ἀθροισθέντας, olim conscriptos e variis terris, maxime Syriae, et iis, ad quas vagaretur imperium praesidis. Denique Bg., praeter τὲ oppressum iterum, sequente alio τὲ, e P., deferens eiusdem phrasin in v. καλ., id reddit per compos., respiciens Nostri συγκαλ. 2, 2, 11., pro quo hic variatur, cf. 1, 6, 7.

εἰς ῥητ. ἡμ.) indicta *die*. Ael. V. h. et Luc. Act. 12, 12. dicunt τακτῇ ἡμέρᾳ. *Lei n.* Ap. Ael. nihil in Ind., sed Sch., deserto P., in praep. „ad *diem*, certo *die*" propius ad Bg., prae quo P. Lat. severius, ap. G. Th. cum Gr. n., sed cum al. in Bg., quod et ap. Stp. Th., ubi Nostri formula tantum e Xen. Hell. sine Ind., cf. Sb. et Luc., (ubi cum Bg. necessario reddendum ob adiunctum v. in illo, ῥητήν τινα ἡμ. προειπὼν, sine Ind. Thuc. 419, 67. Dem. 967, ult. Valck. Eur. Hipp. p. 217. C. sqq. Hes., non coll. Suid., L. Bos. Ell. p. 136. m. et Vig. p. 599. m. cum Bud. C., nemine comparante Lat. *ratus*, quod equidem puto e Gr. nostro ductum, tacente in hanc rem G. Th.

τοῦ τε λ.) Bg. reddit τὲ e P. iterum, Nostro, ut 1, 4, 19., per aliquam varietatem memorante cum exercitu multitudinem quandam, definiendam illam non tam e cap. pr. §. 10. e., quam §. 15. i., ut, habita

τος, ἔλεξε τοιάδε ἀνελθών[k]. „Τῆς μὲν ἐμῆς γνώμης τὸ πρᾶον[l] „καὶ πρὸς τὰ μεγάλα τῶν τε- „τολμημένων εὐλαβὲς ἴσως ἐστὶν „ὑμῖν πάλαι γνώριμον. οὐδ'

que huiuscemodi quaedam. 2. *Animi quidem mei mansuetudo et in magnis aggrediendis circumspectio fortassis est* 3. *vobis dudum nota: neque*

k) In Ms. Ba. abest ἀνελθ., neque ib. sectio est nova. *Mart.* Isto ἀν etiam rel. Mss. carent, v. N. In edd post erant, quae et supra ante orationem.
l) πρᾶον sine iota in Stp. rel., ut supra.

oratione intra aut extra Antiochiam, (ubi, ut in metropoli Syriae, praeses habitarit, quod tacite Noster l. l. innuere videtur, cf. §. 10.) convenerit eo populi magna pars istius urbis atque etiam viciniae.

βημαт.) Haud integra esse haec puto. Ac primum quidem excidisse videtur καὶ ante βημ., deinde αὐτῷ legendum esse censeo pro αὐτοῦ, cf. c. 10. βημ. αὐτῷ ἀρθέντος, ac denique ἀνελθ., quod nec in Ven. exstat, a librario additum esse iudico. *Stroth.*

In αὐτοῦ merum vitium Boecl. edd. esse, ostendit Var. Lect. Sed καὶ non opus esse, cum libri taceant omnes, docebitur serie rite instituenda; totius periodi per participp., cuius protasis finit in v. συνελθ., instructa tribus particip., duobus quidem eiusdem rectionis, sed uno per gen. consq. elato, quae nituntur apodosis verbo ἐλ. τ. finiti temporis, quod et ipsum munitum est utrinque participio duplicis illius generis, sed inverso ordine, ut praeeant gen. consq. et nominativus sequatur, qui per se poterat quoque praemitti, ut fit in Bg. Vs., sed a Nostro postponitur variandi causa, ut ab eodem adhibentur participia cumulata sine copula, quae, de serie, a nobis proposita, omittitur potius intra κατασκ. et ἀνελθ. Quod adeo part. ἀνελθ. adesse potest per artem rhetoricam ac periodi faciendae, sed praeterea etiam per criticam dupliciter, primo, quia permittit sensus, deinde quia in simili re semper ap. Nostrum additur 1, 5, 4. 2, 10, 2. e. 2, 13, 7. 6, 3, 4. e. 7, 8, 5. m., praeter unum locum 8, 7, 7. e., ad quem Glossator respexerit expungendo verbo, in primis, quod putaret, non recte postpositum esse, etiam, ut variaretur pro 1, 5, 4., nec hic iterum occurreret, ubi tamen Noster in eo usurpando mutat locum, et praeterea ponit solum sine ἐπ' αὐτὸ, quae hic suppleas; sicut ib. εἰς ὕψ. ἀρθεντ. formulam finitam commutat cum v. privo universi generis κατασκ., et omnino per loca illa omnia eiusdem rei variat in partibus. P. quidem et ipse habuerit Cod. talem, ubi ἀνελθ. deesset; nisi oppressit per libertatem, conspicuam in rel., etiam in αὐτῷ, *ad* id *ipsum*, ubi Bg. sequitur pron. asperum non necessario; ut duo novat in v. ἀνελθ., primum, quod, eo resoluto in tempus finitum, copulam in sq. v. ἐλ. addit, alterum, quod iungit id cum pr. gen. consq., ut hos regat, tanquam casum sibi subiectum quartum.

γνώμ. τὸ πρ.) Hoc neutr. τὸ πρ. (cf. 2, 4, 9.) cum gen. γν. non tenet Stp. Th., nec ego aliunde, ut ex analog. iungatur, ubi Sch., praeter P. syn. formulam ex adi. et subst., etiam „lenitas *animi*„ partim cum Bg., (ap. G. Th. cum syn. πρᾳότης,) qui deinde ad τὰ μ. τῶν λ. e P. partim, per subst. cum praep. et particip., nihil me tenente, nec severum *magna ausorum*, sed modo syn. *magna ausa* ex Ovid., et (praeter Stp. Th. 2, 584. E. e. cum P. hinc tantum) syn. subst. cum praep. eadem ap. Dem. sine

„ἂν νῦν εἰς ὑμᾶς ἦλθον [m], ταῦ-„τα δημηγορήσων, εἰ ἐκ μόνης „προαιρέσεως ἰδιωτικῆς καὶ „ἀλόγου ἐλπίδος, ἢ μείζονος „ἐλπίδος ἐπιθυμίας [n] ἀνεπει-„θόμην. ἀλλ' ἐμὲ καλοῦσι

nunc ad vos venissem concionaturus, si solummodo privato consilio et inani spe ac superante spem cupiditate adducerer. Sed me vocant

m) Mss. tres παρῆλθ. v. N. n) Ms. Ba. ἐπιθυμίᾳ λ. v. N., at ἢ ἐπιθ. B. 2. Par. et Ox. mendose.

Ind. 1370, 10. τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐλαβείας, cf. ad sqq. Nostri ib. 133, 17. ἃ πολλοῖς ὑμῶν οὐδὲ γνώριμά ἐστιν ἴσως, it. 254, 5., non tenente Stp. Th. in adv. παλ. Lat. Bg.

εἰς ὑμ. ἦλθ.) Perperam in Cod. παρῆλθον. *Stroth.* e glossa et §. 5. i. per comparationem, et quia simplex rarius, quam compos., sed tamen et ipsum adhibitum Dem. 813, 8. εἰς ὑμ. ἐλήλυθεν, it. Lys. R. Or. V. 5. p. 134. l. 3., ubi v. N. Markl. cum Krb. Decr. R. p. I. p. 276., tacentibus Ind. Sb. Stp. Th. et L. Ern. it. Vig. p. 576. de usu hoc v. et formula, cum adhibetur de oratoribus, ob quam rem Noster adiungit partic. δ., ubi Bg. e P. opprimit acc. pron., cf. Stp. Th. 1, 971. E. e. „δ. simpliciter verba facere et concionari, Herodi. l. 2. — de Nigro, ad milites verba faciente" e P. clam, at Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n., ap. Luc. 1, 871. l. 59. ὁπότ' ἂν δημ. παρέλθοι, quoties *in* concionem *prodierit*, apud quem et cum simili acc. pron. ὁποῖα, it. ap. Dem. cum ἐκεῖνα, v. Indd., propter quem verterim aut simpl. Lat. verbo *haec dicturus*, aut phrasi *haec* dicturus *in concione*, cf. Hes. 1, 928. m. 1083. m. Mox Bg. non neglectum cum P. adi. μον. tamen mutat in affine adv. syn. compos. per figuram ἐκ παραλλήλου, secutus e P. in sq. alium ordinem in πρ. ἰδ., ubi Noster ἰδ. ponit pro ἰδίας et pro ἐμῆς, et deinde adi. ἀλ. cum subst. ἐλπ. ad analog. modo coniungit, (ut et pr. ἰδ. cum πρ.) recte intelligente Stp. in m., sed non tenente in Th. Lat. Bg. syn., ut nec aliud syn. *vanus*, quibus, (nostratium *leer* et *vergeblich*,) ap. G. Th. non explicatis de subst. Bg., pro explicatione sit Lat. P., quanquam et procedit Lat. *stulta*, ut vicinius est nostratium *ungegründet*, cf. §. 6. etiam pro expositione quadam φαυλ. καὶ κουφ. ἐλπ.

μειζ.) Forte καὶ ἀλόγου ἐπιθυμίας, μείζονα ἐλπίζειν ἀνεπειθ. *Reisk.* Ingeniosa sunt haec modo, cum Noster per brevitatem eadem dicat, et amet gen. tales duplices; e P. sumente Bg. ad adi. μ. syn. particip., cf. Stp. Th. 2, 837. D. „μείζων ἐλπίδος, spe *maior*, ut Herodi. l. 2. dicit ἐπιθυμίαν ἐλπ. μείζονα, quae *maior* erat *spe*, s. *quae* superabat *spem*, ut P." nihil tenente G. Th., sed me nihil simile aliunde; ut sit cupiditas maior, quam ut rem cogitatam et susceptam possis consequi atque perficere, at in Ms. lect. potius error e confusis ς et iota postscripto iterum, quam duplex rectio v. ἀνεπ., cum abl. modi, et syn. formula per praep., ubi Bg. per syn. abl., variante Nostro pro ὑπὸ 1, 12, 9., nescio, qua auctoritate, silente etiam Stp. Th.

ἀλλ' ἐμ.) Respiciens Noster ad pr. c. §. 11. et 8., cum huius οἱ P. variat hic sine artic., dum ad Bg. e P. addit Sch. in v. κ. „ad imperium" ubi aeque suppleas, ad auxilium, cf. 2, 7, 11. e. it. Xen. Cyr. Z. 1, 5, 13. e.

„Ῥωμαῖοι, καὶ, συνεχῶς βοῶν-	*Romani, et assidue clamantes*
„τες, ἐπείγουσιν, ὀρέξαι τὲ χεῖ-	*fatigant, ut eis manum porri-*
„ρα σωτήριον, καὶ οὕτω ° τὴν	*gam salutarem, utque tantopere,*
„ἔνδοξον καὶ ἐνάρετον ἀπὸ προ-	*illud gloriosum et praeclarum*
„γόνων ἄνωθεν ἀρχὴν μὴ περιϊ-	*inde a maioribus imperium, tam*

o) Ita etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam Mss. rel., sed Ing. edd. καὶ τὴν οὕτω ἐνδ., v. N.

καλοῦσι δὲ ἡμᾶς ἐπικούρους οἱ φίλοι, praeterea Nostro respiciente in σ. β. ad 2, 7, 9., sed in v. ἐπειγ. e P. tenente Lat. Bg., sed Sch. simul „urgent, *instigant*" quod extr. e Sb. Ind., huc spectante Stp. Th. v. i. sine Vs., sub Lat. Sch. primo et al., sed tantum hinc cum inf., quam rectionem frustra per Indd. quaesivi, putans, Nostrum variare per hoc v. ἐπ. tropicum pro ἀξ. 2, 7, 5. e., cuius loci sq. βοηθεῖν exprimitur hic rursus tropica phrasi ὀρ. χ. σ., ubi Bg. e P., ut etiam Stp. Th. 2, 1433. B. e. (omisso tantum illo pron. dat., quem e P. et Bg. servat,) sed e solo Nostro, it. 3, 1221. B. e., sed Bud. C. 1500, 31. sine Vs., nec G. Th. praebente formulam Bg. cum epitheto, quod tamen et nostrates norunt in *einem hülfreiche* Hand *leisten.*

οὕτω) Malim καὶ τὴν οὕτως ἐνδ., ut etiam legit P., (*neque patiar tam* excellens *tam* que *gloriosum* rel.) aut certe legendum censuit. *Steph.* οὕτω cohaeret cum αἰσχρῶς ἐῤῥιμ. *Reisk.*

Ob libros Mss. nihil novantes, nihil corrigendo tantum explicabitur adv. de modo, v. c. *hac ratione*, aut *sic*, ut in εἶθ' οὕτω, aut sensu intendendi construitur ad inferius adv. αἰσχρ. cum Rsk., a quo discedit Bg., per reperta in Ms. eius commata, regens id οὐτ. ad inferiorem inf. μὴ περ., simul post hunc assumens iterum οὐτ. et copulam aliquam, non, credo, ad corrigendum, sed ad commodiorem Vs. in part. ἐῤῥ., quae ratio tamen turbatior mihi videtur, servaturo etiam haec potius Lat., *et sic illud* gloriosum *ac* praeclarum *a* maioribus *inde* imperium *non negligam*, non patiar, *turpiter abiectum*, servato sic et ordine Gr., ubi Noster copulat adi. syn. a diversa parte, et vocabula generis ac formae, quatenus ἐνδ. universe celebris, sed ἐναρ. celebris ita, ut sit virtute partum ac bene acquisitum, honestis artibus, fortitudine, etiam bene constitutum, disciplina, legibus; unde Sch. „ἐν. virtutis *nomine* gloriosum *imperium*" et Stp. Th. „Herodi. l. 2. ἐνδ. κ. ἐν. ἀρχ. dicit *imperium gloriosum* et *commendabile* virtutis *ergo*" e Bud. et Nostro tantum, repetente L. Ern Lat. Stp., nec mihi reperta voce, nisi semel de pers. ap. Luc. 3, 307. l. 89. ὑπισχνεῖται, πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαί με καὶ ἐνάρετον καταστήσεσθαι, *pollicetur*, (valde) beatum *me* futurum *et* virtutis *compotem*, ubi ambiguae est notionis, sed ut aeque possit esse *illustris*, et de re et pallio ap. Palaeph., ubi Ind. non reddit severe, sed „vocari sic propter praestantiam coloris, purpurei scilicet" unde tamen elicias vim universam pro *praestans* s. eximius: quo et redeat Bg., ut nec alienus est hic sensus ab h. l. et adiuncto subst. ἀρχ., quod, de dignitate aut modo administrandi acceptum, variam praestantiam et eminentiam teneat; non variante Nostro cum 2, 6, 10. m. ἐῤῥ. τὴν ἀρχ., nisi ordine et adiuncto adv., ut in ἄνωθ. cum 1, 7, 5. etiam tantum ordine et alio adiuncto ἀ. πρ. Mox ad v. περ. Leisn. in m. Ox. „Lycurg. p. 162. O. M. IV. 451. Vi. 213. 217." quorum Ind. R. Or. V. 8. nihil prodidit, sed locum ex Obs. Misc. Amst. V. 4. l. l. notaram et ipse, ubi agitur de v. pro spernere s. negligere,

„δεῖν αἰσχρῶς ἐῤῥιμμένην. quae turpiter abiectum, ne patiar
„ὥσπερ δὲ τὸ τοῖς τηλικούτοις 4. iacere. Ut autem tan-
„ἐπιτολμᾷν p), οὐκ οὔσης εὐλό- tas res aggredi sine proba-
„γου προφάσεως, προπετὲς bili causa temeritas et auda-
„καὶ θρασὺ q), οὕτω καὶ τὸ πρὸς cia est; ita implorantibus et
„καλοῦντας r) καὶ δεομένους rogantibus segnem esse, ti-

p) Ita vet. At in vulg. τὸ τολμᾷν ἐπὶ τοῖς τηλικ. *Steph.* Quod dedimus, habent Mss. tres etiam, sed alteram lect. τὸ τολμ. λ. A. B. Par. Ox. et Pat., quarum praeterea A. B. 1. L. B. 2. R. in extremo inf. μᾶν tenent fine iota subscr., v. N. q) In Ms. Ve. καὶ θρ. deest. *Zan.* Quae defuerint quoque in Ms. Ba., cum inde Mart. signarit modo haec „προφάσεως προπετὲς, οὕτω λ." v. N. Post θρ. autem colon in Stp. rel. r) Mss. tres τὸ εἰς τοὺς προσκαλοῦντας λ., sed edd. B. 2. L. cum Par. tantum προσκαλ. una voce, v. N.

etiam Vig., sed tantum e postr. pag., ap. Z. p. 273. m., ubi hinc „τὴν τῶν Ῥωμαίων ἀρχ. μ. π. ἐῤῥ., *non* permittere, *ut* Romanum *imp.* prostratum *iaceret*" cf. Z. p. 637. b. Nr. 4. super vi pr. περὶ, Ind. Xen. Bach. et Dem., cui add. 208, 25., (pro quo syn. l. 21. περιορᾷν) 259, 9. οὐ π. et 279, 10. μὴ π., et ib. adv. αἰσχρ. et R. Or. V. 4. et 7. Ant., in Bg. *abi.* nihil tenente G. Th. sed me e Liv. 2, 27. e. non *esse* desertam *omnino* rempublicam, *neque* proiectum *consulare* imperium. *Se* unum *et* suae *et* Patrum *maiestatis* vindicem *fore.*

τοῖς τηλ. ἐπιτ.) Illa edd. lectio τὸ τολμᾷν λ. est e glossa, cum librarius aliquis rectionem adiuvit, Ind. Sb. tantum hinc ferente formulam et v. ἐπ. cum dat. rei, sed et cum acc. rei e Xiph., quocum acc. etiam modo notaram ex Ind. Dion. Cas., dum Steph. Th. habet modo absolute, et cum dat. rei, aliunde alioque sensu, it. cum dat. pers. e Suid. 1, 838. i., ubi itidem est alia notione, pro insidiari, s. aggredi aliquem nocendi causa; unde tamen ducetur universa vis Bg. e P., qua et reperi cum dat. rei ap. Ael. V. h., ubi v. et N., cf. Ind. Long. Mor., qui recte „i. q. ἐπιτιθέναι" et Rsk. An. ad Gr. auct. V. 1.

οὐκ οὔσ.) Sch. partim e P. „εὐλ. *probabili*, minime levi, *occasione*, πρ. *occasione* s. *causa* min. levi" forte in animo habens, ob abl. expressum, severum *non* extante, *praesente*; dum Bg. cum P. ponit syn. praepositionem, in qua inest negatio, sed servat quoque adi., ab illo neglectum, pro resolvendo per conditionalem participio, *si* s. *ubi* non *est* probabilis *causa*; nihil tenente Stp. Th., quam εὐλ. cum Bg., et πρ. cum εὐλ. 4, 1734. A. m. et E. aliunde, cf. Ind. Dem., sed sine Ind Thuc. 218, i. et Polb. 4, 4. e., pro quo ib. sq. cap. ἀξίαν λόγου πρ., *satis* dignam *causam*, notante Leisn. ad m. Ox. „*citra* iustam *rationem*" e P. partim.

προπ. κ. θρ.) In Ven. καὶ θρ. non legitur: tamen genuinum videtur, praesertim cum et in altero membro duae voces, ἀνανδρ. et προδοσ. adsint. *Strotb.*

Causa haec rhetorica et a comparis concinnitate quanquam non firmissima, munitur hic tamen per criticam e consensu Ms. Ven. et P., quocum partim Sch. „πρ. *audax* facinus" supplens ita in adi. neutro subst. πρᾶγμα, quo et redit ratio Bg. in expressis adi. per subst. cum Sch. in v. θρ., dum praeterea Bg. supplet v. subst. e P. partim, sed inde reddit plene Stp. Th. 3, 326. E. m. cum lect. alia illa „τὸ τολμᾷν ἐ. τ. τηλ." copulante Nostro illa adi. iterum, ut 1, 8, 11. e., sed alio sexu, et in compari ad se referente infinitivum cum artic. τὸ ἐπ. et adi. cum artic. τὸ ὀκν. (quo de post,) sed bina adi. πρ. κ. θρ. et phrasin cum duobus subst. ἀνανδρ. λ.

„ὀκνηρὸν ἀνανδρείας [f] ἅμα καὶ „προδοσίας φέρει διαβολήν. *miditatis simul et proditionis affert crimen. Qua-*

f) Ms. Ba. ἀνανδρίας v. N.

τὸ πρὸς καλ.) Ven. τὸ εἰς τοὺς προσκαλ. Definiri vix potest, utra lectio sit vera. *Stroth.*

Veram lect. vulg. refert etiam P., cum Mss. novitas debeatur ingenio Glossatoris, qui, cum invenisset προσκαλ. una serie scriptum e more Codd., laborantem ita rectionem adiuvit addita pr. εἰς et praeterea artic. τοὺς, in quo dando aut demendo Glossator per totum librum veluti arbitrum agit, cum pr. εἰς cum ὀκν. non sit iterum ap. Nostrum, sed modo πρὸς, ut nec act. προσκ., quanquam id ap. Dem. et Luc., cuius Ind. add. 1, 608 l. 72., etsi per se ab his ἅπαξ λεγομένοις contra lectionem nihil proficitur, cum Noster potuerit variare, et pr. εἰς sit syn., et diserte ἐς syn. reperta cum adi. nostro in Ind. Thuc. et R. Or. V. 7. Ant., sed cum πρὸς modo ap. Plut. Hl., unde ad aliam caussam Var. L. venias, ut Glossator aliquis compararit aliorum usum in ὀκν. cum εἰς, quod alter, non intelligens, pertinere ad πρὸς, separatim scriptum, in textum receperit, relicto et vetere simul πρ., sed in unam vocem cum καλ. iuncto, cf. de adi. ὀκν. Ind. Dem. et Xen. Cyr. Z., non deprehendente me id cum artic. pro subst., ut per analog. Noster finxerit tantum, respiciens in v. v. καλ. et δεομ. ad §. 3. m. et cap. pr. §. 11. e., ut Bg. manifesto ad relatum pr. τὸ ἐπιτ., cum hic adi. per inf. reddat et adeo per v. subst. et adi. sexus masc., in v. κ. secutus Lat. P., cf. Stp. Th. v. ὀκν. „— ἀνανδρίας — διαβ., segniorem *et* tardiorem *esse* in *ope* ferenda *iis*, qui *implorant* roganteque" e solo Nostro et cum lect. alia, in subst. per ι simplex, quam et Sch. in utr. ed. Bc. habet cum Lat. Bg. e P., (ap. G. Th. cum Grr. al. sed „*imbellia*, ἀνανδρία") sine monito quodam, forte ex Ind. Sb., ubi hinc, post alteram scripturam „rectius ἀνανδρίας" cum in textu retinuisset alteram per ει et sine stellula, ignoratam Stp. Th., qui, non cum Lat. Bg., tantum affert per ι e Plat. et Dem., qui locus est 52, 13. sine Ind., ubi etiam tantum per simpl. vocalem, in textu quoque, loco utr., sed ut tamen ad 199, 6. V. 10. p. 417. e. Var. L. sit per ει, quam et agnoscit L. Ern., ut sine Var. L. est illa per ι etiam ap. Luc. 1, 597. l. 23. cum Ind., it. ap. Dion. Cas. 446, 27., ubi contra sine V. L. per ει 473, 48., rursus lect. variante ap. Poll. 3, 122. N. 46. it. 3, 137. N. 5. et 6, 134., ubi forma per diphth. pronunciatur „minus, aut minime forte in usu esse" cum Mss. ibi dedissent ει, quam sane per Indd. non amplius reperi, sed solam alteram sine Var. L. ap. Dem. 566, 19. cum δειλία, it. in Ind. Thuc. R. Or. V. 4. Diod. S. e 2, 89. l. 82. et Xen. Pol. Z. f. de rep. Lac. τῆς ἀν. αἰτίαν ὑφεκτέον, etiam sic ed. Mor., at Thiem. V. 2. p. 549. sine V. L. τ. ἀνανδρείας, culpam *alienae* ignaviae *sustineant*, (ubi fere syn. Nostri διαβ.) ut maneat pristina crisis, h. e. relinquendum, quod inveneris, cf. 1, 15, 5. e. 2, 7, 8. e. it. infra 2, 12, 4. m. et 4, 5, 6., dum Stp. Th. tacet subst. πρ. tropicam hanc vim de eo, cum deseras aliquem nec iuves, sed sic quoque tradas alterius libidini ac potestati, aut in ea relinquas, deserente Sch. etiam P. in „ὀ. *timiditatis* crimine *infame est*" sed in φ. Bg. viciniore, cuius Lat. modo tenet Stp. Th., non et formulam, sed G. Th., quanquam sine explic., pro facere, ut dicamur proditores, rel., cf. sine Ind. Dem. 1429, 3. 1451, 16.

„διὸ παρῆλθον, πευσόμενος
„ὑμῶν [t], τίνα γνώμην ἔχοιτε [u],
„καὶ πρακτέον ἡγεῖσθε, συμ-
„βούλοις τε ὑμῖν καὶ κοινωνοῖς
„χρησόμενος περὶ τῶν καθεστώ-

5. propter prodii quaesiturus ex vobis, quid animi haberetis, quidve faciendum putaretis: consultoresque vos et socios adhibiturus super hoc ne-

t) Comma hic nobiscum etiam in B. 1. L. al. u) Sic etiam Ms. Ba., non id, quod Stp. malebat *Mart.* Nec Mss. rel. variant, sed Ing. ἔχετε, non item τί simul Stp. alterum, v. N. Tum mox post ἡγ. colon in Stp. et al.

διὸ) Vicine, per alium ordinem modo Bg. e P., (cf. 1, 8, 2. m.) it. in v. π., ap. G. Th. cum Gr. syn. πάρειμι, nec tamen cum monito de oratore, ad dicendum et concionem accedente, ut et Stp. Th. modo notionem et Bg. Lat. tenet aliunde, cf. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 99 e. Dem., cui add. 20, 14. 36, 13. 58, 7. 19. p. sq. l. 10. 81, 20. 97, 13. 16., (pro quo παριέναι 95, 16., cf. Ind. it. εἰσελθεῖν 341, 8. et cum εἰς ὑμᾶς l. 17., cf. supra §. 3. i.) 106, 21. 169, 21. 178, 17. 192, 3. 232, 24. 285, 13. et ult. παρελθὼν εἶπον εἰς ὑμᾶς, it. 292, 7., sed 299, 3. παρελθόντες ἐδημηγόρουν, it. 346, 19., at ἀναστὰς καὶ παρελθὼν 355, 11., it. 376, 17. et 27. παρελθὼν εἰς ὑμᾶς, (quae adiuncta Noster hic omittit, variaturus cum §. 3.) 377, 3. p. sq. l. 18. 421, 8. Xen. M. S. Bach. et Hell. Mor. Ael. V. h. Fi. The. Dion. Cas. Dion. H ed. Rs. V. 2. p. 829. l. 11., ad Luc. 1, 33. b. m. D'Orv. Ch. p. 256. m. Rs. ad Polb. p. 220. e. Loesn. Obs. p. 61. e. 220. m. Krb. p. 237. e. cum Decr. R. p. I. p. 70. m. 276. Sed Sch. in „πευσ. *sciscitaturus* a *vobis*" quoad Lat. propior ad P., quibus ad sensum par est Bg., ap. G. Th. Nr. 4. „*qu.* ἐκπυνθάνομαι, percontari, sciscitari, interrogare" sed ut et altera notio, pro *auditurus* ex *vobis*, aeque procedat, cf. Stp. Th. aliunde, qui et recte in v. cum gen. statuit ellipsin praep., a Bg. statim expletae.

τίνα γν. ἔχ.) Scribo ἔχετε, καὶ τί πρακτ. *Steph.* Rectius ἔχετε legi, cum e sq. commate perspicitur, tum e §. 8. e. *Sylb.* Parum abest, quin in Stp. et Sb. sententiam abeam, qui malunt ἔχετε. *Stroth.*

E P. nihil liquet, primum hoc membrum plane omittente, sed ut alterum tamen coniunctivo extulerit, ut Bg. utr., qui adeo servarit cum libris omnibus vulg. optat., in quo simul cum indicat. ἡγ. est enallage modi, non illa insolita, cf. 1, 6, 8. e., tenente Sch. in v. ἔχ. „γν. *vestra mens sit*" omisso sic aliquo pron., *quid* aut *quae*, ubi Bg. syn. adhibet formulam aliam diversorum casuum e Plaut., cf. G. Th. in subst. 350, 51., ubi deinde, ut et in v., non est formula severa, *quem* animum *haberetis*, et ipsa bona, nihil ferente Stp. Th., et Ind. Dem. tantum hoc in v., τίνα βούλησιν ἔχειν δοκεῖ, cf. tamen 18, 7. τὴν ὑπὲρ τοῦ πολέμου γνώμην τοιαύτην ἔχοντας, 41, 18. (pro quo l. 27. ταύτῃ χρησάμενος τῇ γν.) 44, 18. In secundo autem membro Sch. tantum in „πρ. *facto opus esse decernere*" e P. fere, qui et praeiverit Stp. ad corrigendum in τί addendo pron., quod Bg. vel similiter inde habet, vel de suo, ad perspicuitatem quidem aptius, nec tamen intrudendum, cum debeat modo e pr. alius generis τίνα repeti; qualis brevitas et quasi negligentia in ponendo uno tantum pron. interrog., et eodem opprimendo in sq. membro communis est omnibus scriptoribus ac linguis, atque adeo etiam nostrati, ut mirum

„των. τὸ γὰρ ἀποβησόμενον[x], „εἰ εὐτυχηθείη, κοινὴν ἐμοί τε „καὶ ὑμῖν τὴν ἀπόλαυσιν παρ- „έξει. οὐ φαῦλαι δὲ οὐδὲ

6. gotio. *Nam eventus, ſi proſper fuerit, communem mihi et vobis utilitatem praeſtabit. Non tenues autem*

x) Comma hic deeſt in Stp. rel. v. N.

ſit, quenquam hic haeſitaſſe, et Bg. in primis adiunxiſſe, cum de eius ratione in pr. τίνα, per neutrum iam coepta, id etiam ad ſecundum membrum conveniret; quanquam ille repetierit, quoniam in primo membro non ſolum ſtaret, ſed in regimine et cum gen. Poſt ἡγ. autem cum pr. παρηλθ. et cum partic. πευσ. cohaeret adhuc alterum quoque idem tempus χρησ., idque per copulam καὶ, ut commate tantum opus ſit, ubi Noſter non variat in τῶν κ. cum 2, 7, 13. e. (ſervante Bg. e P. articulum per pron. et ſubſt. Lat., etiam partim Sch. „κ. *rebus* his *conſtituendis*, toto *hoc* negotio“) ſed cum 1, 8, 1., addendo hic ſubſt. κοιν. per copiam, quod P. neglexit, non item Sch. „κ. participibus *et* conſult. *uti* harum rerum“ ſeverus etiam ſic in χρ., modo in Bg. *ſoc.* tenente G. Th. in adi. quidem Gr. n., quo Lat. et Stp. Th. affert aliunde, huc ſpectans ſine Vs., et obſervans etiam, Noſtrum copulare σ. et κ., ſed non indicato diſcrimine, quod eſt vocabuli formae ac generis, et quod *ſocius* etiam ad agendum vagatur, at *conſultor* tantum ad deliberandum, ut G. Th. pro ſubſt. „*ſocius*, — qui communi conſilio, lucro et damno, communi opera etc. rem aliquam aggreditur“ unde in ſq. κοινὴν ἀπολ. π., cf. de κ. Ind. Dem., cui add. 232, 11., ſed 918, 15. τούτῳ χρώμενος κοινωνῷ λ.

τὸ γ. ἀποβ.) Poteſt εἰ in mediam coniectum eſſe orationem, ut Lat., et, ut P. hic in ſyn. fecit, in frontem enunciationis trahi; unde comma poſt ἀπ. valet, vel minus; opprimente P. τὸ ἀπ., quo particip. Noſter variat pro ſubſt. 1, 14, 12., ut cum Sb. Ind. Bg. melius, quam Sch. „*eventurum*“ ignorante Stp. Th., etiam v. med. hoc ſenſu, cf. tamen Luc. 2, 675. l. 16. οἶσθα γάρ που τὸ ἀπ., noſti *enim* ſcilicet, *quid* futurum *ſit*, it. Diod. S. 1, 283. l. 33. ἀποθεωρούντων τὸ ἀπ. quorſum *res* evaſura *ſit*, L. N. T. et Heſ. cum Indd. Xen. M. S. et Bach. Aeſch. Fi. it. Ioſ. et R. Or. V. 7. Ant., ſed de act. V. 6. 8. And. Dem. et Thuc., ubi ſimilia Stp. τὰ ἀποβαίνοντα λ., non huc ſpectantis in Th. v. εὐτ., nec ad Lat. Bg. phraſin, cf. Ind. Sb. ſine Vs., et etiam aliunde, it. Thuc. Schol. Denique Sch., etiam deſerto P. „ἀπ. utilitatem *exhibebit*, π. *praebebit* mihi *util.*“ quam formulam tenet G. Th. una cum Bg. per Gr. al. in ſubſt. e P., ſed per idem noſtrum in v., ubi Stp. Th. adhibet Bg. aliunde, non item in ἀπ., totam formulam, ex analog. factam, nec me tenente aliunde, qui adi. κοιν. propter adiunctos caſus ἐμ. τ. κ ὑμ. reſolvam in Lat. particulam *ſimul* ſ. *pariter*, cf. 1, 18 15. 1, 14, 5. e.

οὐ φ.) Reſpicit Noſter ad §. 3. i. ἀλόγου ἐλπίδος, hic per duo epitheta variando explicans, ubi Bg. e P. cum Sch. in φ., qui in v. κλ. mendum ed. P. ſervat, a Stp. in m. recte ſublatum, ſed in adi. κ. „ἐ. *leves* res *ſperatae*“ non apte, cum h. l. proprie capiendum ſit de animi cogitatione, ſ. re, menti obverſante, ut cauſa, quae φ. dr., quoad eſt parva, et κ., quoad non firma et certa, copulante Noſtro vel ſic ſyn., cf. de φ Suid. Heſ. Thom. M. Moer. Tim. L. et Foeſ. it. Ind. Aeſch. Fi., at κ

„κοῦφαι καλοῦσιν ἐλπίδες [y], „ἀλλ' ὅ τε [z] Ῥωμαίων δῆμος, „ᾧ τὴν δεσποτείαν τῶν ἁπάν-„των ἔνειμαν θεοὶ καὶ τὴν βα-„σιλείαν [a], ἥ τε ἀρχὴ, σαλεύου-

nec leves vocant ſpes, ſed cum populus Romanus, cui dominium in omnia et regnum tribuerunt dii, tum imperium

y) Ms. Ba. punctum, it. mox poſt θεοὶ, male, cum a pr. καλ pendeant omnia usque ad ἰδρ. z) Sic Ms. Ba. cum B. 1. nobiscum ſine commate interpoſito, cf. 2, 7, 4. m. a) Ms. Ba ἁπάντων καὶ τὴν βασ. νεῖμαν θεοὶ. ἥ τε λ., ſed Ms. Vi. ἁπαντ. καὶ τὴν βασ. ἔνειμαν θεοὶ λ., v. N.

cum ſubſt. ἐλπ. v. in Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 235. m. et Dion. H. S. T. 1., non tenente me aliunde φ. cum noſtro ſubſt., ut nec Stp. Th., qui nihil, quam „ap. Herodi. φαύλας ἐλπ. poſſumus reddere tenues ſpes, ſ. per ſing. tenuem ſpem, aut certe exiguam ſp. — κούφη ἐ. ſ. κοῦφαι ἐλ. levis ſpes, exigua ſpes, ſ. quae ex loci occaſione concipitur" hinc ſine Vs., in καλ. poſt P. Lat. cum Bg. etiam, nec tamen tropo remoto, pro invitare, allicere, impellere, nihil ferente G. Th., niſi epitheta cum ſubſt. ſine explic., huc ſpectante fortaſſis Rz. ad Luc. 2, 477. a. N. 95., ubi Noſtrum nominat univerſe ſuper bonitate femin. adi. φ. contra Thom. M., quod v. et ap. Ael. V. h. it. Dion. H. l. l., ut κ. tropice de re ap. Heſd. et Abr. ad Aeſch. T. 1., neque formulam, ex analog. fictam, habente me aliunde in v. καλ. de ἐλπ., ubi Stp. Th. male comparabat Cic. *in* ſpem *vocare*, quod aliud prorſus, cf. 1, 9, 20. e. Caeterum ſeverior Bg., quam P., in non expleto pron. μὲ ſ. ἐμὲ ad v. καλ., contra mox in ſq. ὁ Ῥ. δ. deferens P. ordinem Gr., ubi Noſter variat cum 2, 7, 9. τοῦ δ. Ῥωμ. per alium ordinem, ſed et hoc cap. cum §. 3. m. Ῥωμαῖοι ἐμὲ καλοῦσιν, qui verbi plur. repetendus eſt e pr. ad ſqq. duo ſubſt. ὁ δημ. et ἡ ἀρχ. ſing. numeri, aut e verbo plur. ſingularis καλεῖ, per ſyntheſin.

ᾧ τὴν δ.) Sic loquitur Niger, ut qui eſſet ſenatorii ordinis, et conſequenter militaris Ariſtocratiae hoſtis. *Leisn.*

Qui ad 2, 6, 21. appellarat militarem democratiam; Noſtro ad populum referente imperium, et poteſtatem imperatoriae dignitatis concedendae transferendaeque, iterum, ſed cum variatione, 4, 15, 18. 7, 7, 12. 8, 7, 11.; hic ut τὴν δεσπ. de poteſtate capere videatur, ut eo Lat. ſtatim reddit P., at τὴν βασ. de dignitate imperatoria, quocum mox per ἡ ἀρ. variat, copiam ſic in vicinia adhibens, ſed τῶν ἁπ. iterum anguſto ſenſu, de omnibus rebus, quae ad civitatem terramque Romanorum pertinent; ubi P. explebat ſubſt. πραγμάτων, retinente Bg. tantum Lat. et ordinem alium in v. ἐν. reiecto ad extremam enunciationem, qui ordo eſt Gloſſatoris in Mss., rectionem adiuturi, cum Noſter et alibi ponat verbum intra ſubſt. duo, et hic laevitatem ea ratione tenuerit, ſed librarius ſua collocatione hiatum, et poëtici quid in v. νεῖμαν ſine augmento, quod tamen potius alius poſt illum corruperit e vulg., per lapſum omiſſa vocali; Bg. praeterea aſſumente praep. in gen. δ. τῶν ἁπ., e Stp. m., ſecus ac P., qui contra τὴν βασ. oppreſſit, G. Th. v. *domin.* cum Gr. n. non tenente cum praep., ſed cum gen. *rerum*, nec v. *regnum* noſtra notione, cf. Ind. Flor. et Iuſt., ſed Stp. Th. modo ſyn. Luc. τὴν τῶν ὅλων δεσπ., cf. Poll. 8, 84. cum N. 82.

„σα καὶ παρὰ μηδενί πω βε-
„βαίως ἱδρυμένη. ὅθεν ἡμῖν [b]
„καὶ τὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀσφα-
„λὲς ἔκ τε [c] τῆς τῶν καλούντων
„γνώμης, καὶ ἐκ τοῦ μηδένα

fluctuans et apud neminem ad-
huc firmiter fundatum. Un- 7.
de nobis aggrediendi securi-
tas tam ex implorantium vo-
luntate, quam ex eo, quod

b) Al. ὑμῖν. *Leisn.* ἡμ. in Ms. Ba. it. edd. A. al., etiam Sb., at ὑμ. in Stp. rel. et tacite Mss. Ve. et Vi., v. N. c) Ms. Ba. ἐκ τοῦ τῆς λ. mendose, ut τῶν omissum in B. 2. L. et Pat.

ἱδρυμ.) neque cuiquam firmiter innixum, neque a quoquam firmiter sustentatum. ἱδρυθῆναι, ut Lat. *sedere*, perpetuitatem, firmitatem, notat. Sic Plin. Pan. 10, (6.) *quum Nerva abunde expertus esset*, quam *bene* humeris *tuis* sederet *imperium*, i. e. quam bene humeris tuis inniteretur, quam bene a te sustentaretur. Herodi. 3, 12, 15. τῆς βασιλείας ἱδρυμένης, firmato imperio et constabilito. *Leisn.*

Noster in metaphora, coepta e navigio in mari per σαλ., persistit cum rel., innuens, tropo remoto, dignitatem imperatoris, post Marcum tributam iam tribus aliis deinceps, neque in Commodo, neque in Pertinace diutius mansisse ac tuto, neque in Iuliano, huius temporis imperatore, diu fore ac perpetuo; ubi P. liberior in addito ad ἀρχ pron. *ipsum*, et adv. temporis *adhuc* ad σαλ., dum id Bg. rectius servat suo loco post negat., cf. 1, 9, 21., ubi et stare solet Lat. *dum* syn., a G. Th. per Bg. explicatum; huc spectante Stp. Th. tantum sic 3, 739. C. „metaph. ἀ. σαλεύουσα ap. Herodi., quod veluti exponens subiungit καὶ — ἱδρ. (sine Vs., sed 1, 1092. F. e. omisso πω sub) ἱδ. firmor et quasi in *firma* sede *collocor*" cum P., e quo veluti notionem constituens, peccat sic, quod secundariam notionem figit in ipso verbo, quae demum est in diserte addito adv. βεβ. (ubi Sch. „firmiter munire imperium") cum, tropo remoto, nihil hic sit, quam *esse* et *traditum esse*, (non explicante G. Th. formulam Bg. *imp. — fund.*) ut in v. σαλ. tantum inest notio motus s. mutationis, quo v. Noster ex analog. variarit cum 1, 4, 1. κυμαιν., nihil ferente G. Th. in Bg., quam Gr. n.

ὅθεν ἡμῖν) Vulg. ὑμῖν male. *Leisn.* ad m. Ms. Bg., qui clare primae pers. pronomen ostendit, ut P. oblique, omisso pron., in verbo eiusdem pers., quam in pron. et nos cum Ms. Ba. et edd. quibusdam dedimus, quia vulg. ὑμ. Stp. (qui tamen in m. P. reddit ἡμ.) ad exercitum pertinet solum, quo de nondum constabat Nigro, an in partem rei esset venturus, sed nostrum ἡμ., sive pro ἐμοὶ, sive proprie sumtum, mihi, Nigro, et vobis, militibus, semper est aptius personae dicentis, quum pergat sic de suo instituto Niger, aut etiam simul de societate et auxilio militum, quas res Niger elicere potuit sane per causas adiunctas. Sed Bg. e P. opprimit καὶ pro *etiam*, i. praeterea, Nostro positum post ὅθ. quoque supra 1, 14, 10., sed hic interiecta ἡμ. voce una per variationem, ponente Sch. in ἐπ. locum sine Vs. sub „molitio, consilium rei tentatae, — ἀ. *tuta* certitudo *propositi*" partim e P., ubi Bg. alterum subst. mutat in syn. gerund., tenente Stp. Th. aliunde subst. ἐπ. et τὸ ἀ. pro ἡ ἀσφάλεια, (cf Ind. Luc.) sed non Nostri formulam, ex analog. factam. In sq. τῆς τ. κ. γν. respicit Noster ad 2, 7, 9. i., sed ad 2, 6, 22. m. in εἰν.

„εἶναι, τὸν ἀνθεστῶτα, μηδὲ[d]	nemo *fit*, *qui obftet aut im-*
„κωλύοντα, ὑπάρξει. καὶ γὰρ 8.	*pediat*, *exiftet*. *Etenim*
„οἱ τὰ ἐκεῖθεν ἀγγέλλοντές[e]	*illarum rerum nuncii affir-*
„φασι, μηδὲ[f] τοὺς στρατιώτας,	*mant*, *nec milites*, *qui impe-*
„οἳ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ χρημάτων	*rium ipfi pecunia vendide-*
„ἀπέδοντο, πιστοὺς εἶναι φρου-	*runt*, *fidos effe cuftodes aut*
„ροὺς ὑπηρέτας[g], μηδὲ πληρώ-	*miniftros*, *cum nec impleve-*

d) Ms. Ba. μὴ δὲ divifum, ut alibi et hic A. al. e) Poft ἀγγ. in edd. comma, fed nullum poft φασὶ, quod et cum accentu in edd. omnibus, et tacite in Mss. f) μὴ δὲ iterum in Ms. Ba. et edd. A. al. g) Sic etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam tacite Mss. rel., v. N.

τὸν κωλ., per copiam hic adiungens ἀνθ., ubi Bg. ap. G. Th. cum Gr. n., non item ap. Stp. Th., ubi nec formula v. ὑπ. cum ἐκ, per quam variat Nofter cum 1, 4, 5. in praep. pro παρὰ, ubi Bg. pro effe aut oriri iterum, fed Sch. „ὑπ. ὑμῖν τοῦτο ἐκ τούτου, *confequemini*, f. *habebitis* hoc *inde*" nihil praebentibus Indd in formulam, ut forte fit e Lat.

οἱ τὰ ἐκ.) Severior Bg. partim, quam P., formulam articuli cum adv. mutat in adi. f. pron. merum, expleto fubft. πράγματα, et adv. accepto haud dubie pro ἐκεῖ et *illic*, in loco, cuius de notione dubius Sch. in adv. „*quae* illinc *funt*, (in art.) *quae* ibi *aguntur*" utrinque fupplens particip. aptum, ὄντα et γενόμενα f. πεπραγμένα, tenente Stp. Th. notionem poftr. adv. modo e Greg., ut tamen eiusdem locus in pr. fub *illinc* e Thuc. etiam huc pertineat, fine Ind. 573, 72., cf. Dem. 344, 22. τῶν ἐκ. ἀπαγγελλόντων, vulgari notione; Noftro variante cum 1, 6, 14. τῶν ἐκεῖσε per adv. fyn., et e contextu Romam cogitante, cf. 2, 7, 9. i. et §. fq., it. in fq. Praetorianos, cf. 2, 6, 7., ut in αὐτῷ principem perf. abfentem, ut et mox in ἐκείνου, Iulianum, non nominatum toto hoc cap., fed modo 2, 7, 9., ubi Sch. deferit P. cum Bg. in „ἀπ. vendiderant *ipfi* imp. *pec.*" huc fpectante Stp. Th. 1, 993. B. fine Vs. fub Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., in quo vix med. vim hic fuftineam cum dat. perf. ἀ., fed femper notionem principem pro dare f. tradere, f. reddere, ut Nofter refpexerit 2, 6, 7. ἐγχειρίζειν, non aliunde Stp. Th. ferente cum fubft. χρ., cf. tamen Ind. Dem. Fi. The. Xen. M. S. cum N. Ruhnk. et Valck. ad 2, 5, 5., it. Bach. Polb. cum N. T. 3. p. 531. m. Ael. V. h. cum N. ad 11, 9. p. 699. N. 16., ubi et 6, 11. proprie ἀποδιδόναι τοῖς πολίταις τὴν ἀρχ., reddere *fe* civibus *imperium*, Loesn. Obf. et L. N. T., quorum Schw. huc cogitat fine Vs., Hef. 1, 431. e. 460. i. et Suid. 1, 251. m. 273. m. Denique variabatur in ἀγγ. fimpl. cum compof. 2, 7, 9. i. et cum §. fq. δηλ.

φρουρ. ὑπ.) Vel φρ. καὶ ὑπ., vel φρουρᾶς ὑπ. fcribendum puto. *Steph.* Stp. fupplet καὶ, Bg. ἢ. *Leisn.*

Ad m. Ms. Bg., inferens ftatim in textu Ox. ἢ rubra alaba, repetentibus illa Stp. tum Ox. N., tum Lugd. N., it. Sch. in φρ., qui in ὑπ. „φ. miniftros *cuftodes*" forte tolerans φρ. fubft. cum ὑπ. fubft. alio pro adi. et *miniftros cuftodientes*, f. ad cuftodiam et cuftodiendum imperatorem comparatos, cum alii miniftri in aula aliis rebus inferviant; omit-

„σαντος ἐκείνου, ἃ ὑπέσχετο. „τίνα τοίνυν ἔχετε γνώμην, δη„λώσατε." Τοιαῦτά τινα εἰπόντος αὐτοῦ, εὐθέως τὸ στρατιωτικὸν πᾶν καὶ τὸ συνειλεγμένον πλῆθός αὐτοκράτορά τε ἀνεῖπε, καὶ Σεβαστὸν προσηγόρευσε[h]· τήν τε βασίλειον

rit ipſe, quae promiſerat. Quae igitur ſit mens veſtra, 9. oſtendite. Talia quaedam locutum ſtatim et militaris et omnis collecta multitudo imperatorem declaravit et Auguſtum ſalutavit, 10. ratoriaque purpura in-

h) Hoc colon Stp. rel., pro puncto al. et commate B. 1. et Ms. Bg.

tente utr. P., nec reſtituente Stp. in m., nec in Th. quid tenente, ſed Sh. Ind. v. φ. ſervante ſine Vs., ut ἢ facilius ob ſq. υ exciderit, quam καὶ, quod et ipſum Bg. ſecutus eſſe poſſit, cum alibi per Lat. illud reddat, reſpiciens fortaſſis copulata Cic. ap. G. Th. 289, 51. et 66. miniſtri *ac* ſatellites *cupiditatum*, pro quibus inverſo Noſter ordine iunxerit vocabulum formae et generis; ſed ut nondum deleram vulg. Mox Noſter variat cum pr. ἀ. in ἐκ., (unde Bg. per Lat. idem) it. cum 2, 7, 2. et 9. e., ponens hic v. ſimpl. cum formula, ubi Kypk. 1, 20. i. „cum *ille* promiſſis *non* ſatis *faceret*" reſolvente etiam P. gen. conſq., ſed per ſyn. particulam, quem Bg. ſequitur in tota enunciatione ſq., praeter ordinem ſeverum in τοιν., murato v. privo ἐχ. in formulam ſyn. per v. ſubſt., ſed pron. aſſini ſumto, pro *quae ſit* vobis *mens*, variante Noſtro cum §. 5. tantum nulla temporum conſecutione ſ. modo verbi, (v. ad Luc. 1, 802. N. 87. et 2, 572. N. 1.) it. ordine alio enunciationum. Sed ſumentibus aor. δηλ. pro praeſ. cum Bg. e P. (hic pro ſignificare quid praeſentem et ore,) non opus erit coniicere fut. δηλώσετε. Caeterum Hoog. ad Vig. p. 338. b. ſic. „Herodianus, ubi praemiſerat accuſativum cum inf., mox in ſq. membro ſubiicit genitivum cum participio, l. 2. c. 8. καὶ — ἀγγέλλοντες φασὶ, μ. τ. στρ., — ὑπ., *nam*, qui *inde* nuncii *huc* veniunt, *aiunt*, neque *milites*, qui *illi* argento *imperium* tradiderant, *ſatis* ipſi *fidos* eſſe *praeſidiarios*, neque *illum*, quae *pollicitus* erat, *praeſtitiſſe*. Ubi, πληρ. ἐκείνου pro ἐκεῖνον πληρῶσαι" quo tamen non opus eſt, ſi cum Bg. gen. conſq. per ſe ſumatur et reſolvatur, ut per ſe ſumendus eſt inf. cum acc., a pr. v. φ. pendens, nec ad ſe referuntur neg. utr. μηδὲ, quanquam eodem ſenſu capiendae et pro *non etiam*, aut *ne quidem*.

εἰπ. αὐτ.) Bg. opprimit pron. e P., unde ſq. adv. εὐθ. per ſyn. reſtituimus ſtatim, ſeverius ordinem Gr. ſervante P., quam Bg., qui fere ut 1, 4, 19. verſatur, adi. π. ad ſq. membrum reiecto, et aſſumta diſtributiva copula, reddente P. e §. 1., neglecto σ., ubi Sch. plane cum Bg., cuius Lat. ap. G. Th. cum ſyn. συλλελεγμ., cf. Stp. Th. aliunde, Bud. C. 97, 29. et Ind. Dem. v. e., cui add. 533, 15. τὸν ὄχλον συνειλ., variante Noſtro cum 2, 6, 16. αὐτ. ἀναγ. per v. ſyn., it. cum 2, 2, 21. e. Σεβ. ἀναγορ. et ib. §. ſq. Σεβ. προσειπ., it. cum 2, 3, 6. σεβάσμιον καὶ βασιλέα προσηγορ., quam brevitatem in uno verbo tantum ſequitur hic P., quocum Bg., loco ſupplendi pron. αὐτὸν, praecedentem gen. conſq. mutat in acc., oppreſſo tamen illius membri pron. αὐτ., nihil tenente Stp. Th.

πορφύραν περιβαλόντες[i], καὶ τὰ λοιπὰ τῆς σεβασμίου τιμῆς καὶ[k] αὐτοσχεδίου παρασκευῆς ἀθροίσαντες, καὶ προπομ-

dutum, caeteris etiam omnibus ad augustum honorem extemporali apparatu congestis, praecedente in pom-

i) Ms. Ba. ἐπιβαλ. v. N. k) Ms. Ba. τιμῆς ἐξ αὐτ. π. uti Stp. malebat, *Mart.* etiam Mss. rel., sed edd. Ing. τιμῆς καὶ ἐξ αὐτ. v. N.

in v. ἀνειπ. et προσηγ., quod utr. ad remp. Rom. Noster accommodavit, cf. Thom. M. p. 68. et ad 1, 1, 7. Exc. e.

τήν τε βασ.) Ms. aliud compos., ut alibi, hic est e glossa per comparationem illius 6, 8, 10. e., dum Sch. in π. „αὐτὸν, *induto* eo *purpura*" praeter pass. Lat. e P., ut Bg., supplet recte pron. casum quartum exquisitum pro dat., nihil habente Stp. Th., cf. Ael. V. h. cum L. N. T., in primis Krb., quorum Schw. tacet hinc ad Io. 19, 2., variante Nostro in adi. β. cum 1, 16, 8. m.

τὰ λ. τῆς σ τ.) Proprie honos est, solis diis, deinde quoque regibus debitus, nemini vero subditorum. *Stroth.*

Hic in σεβ. τ. et honore externo, qui exhibetur imperatori electo, et Augusto appellato, τὰ λοιπὰ, scil. μέρη, χρήματα, s. potius σύμβολα, cum a vestitu distinguantur, intellexerim ornamenta quaedam aurea capitis, colli, pectoris, it. vexilla cum orbibus imperatoriis, et virgas laureatas, cf. 2, 1, 5, etiam ipsum ignem, qui mox nominatur, Bg. reddente καὶ, ut alibi, ob particip. ἀθρ. pass. formam, sed libere iterum assumente adv. πάντα, et praeterea praep., partim e Stp. m., ubi Sch., deserto P., in „σ. honoris, *augustos* imperatores *decentis*, λ. cum gen. τ. reliqua *honorum*" pro casu eodem, τὴν λοιπὴν σεβ. τιμὴν, quae figura tamen redit tandem ad ellipsin propositam, potiorem illam hic ob sq. v. ἀθρ., verrente Stp. Th. in adi. hinc sine numeris „σεβάσμιος τιμὴ, Bud. *augusta dignitas*, i. e. imperatoria" cf. 1, 1, 7. et 5, 6, 20. τῆς βασιλείας σύμβολα, it. 1, 8, 7.

καὶ αὐτοσχ.) Scribo ἐξ αὐτ. π. *Steph.* Cod. ἐξ αὐτ. recte. Scilicet insignibus imperatoriis eum exornabant, non iis quidem ordinariis, sed confestim ab ipsis confectis paratisque. *Stroth.*

Legit igitur Bg. cum Stp. ἐξ αὐτ. „Leisn. ad Ms. Bg., sed Sch. ἀθρ." λοιπὰ, conquisitis *reliquis*, (cum P. fere, sed in αὐτ. partim) ex *tempore* conquisito *apparatu*. Stp. supplet ἐξ" non recte Stephanum capiens, ut nec Ing. editor, servato καὶ, pro quo Stp. volebat ἐξ, ut sane καὶ Mss. omittunt, saepe corruptum, nec difficulter ex illa Mss. praep.; ut prope illuc inclinem et ipse, cum et P., (e quo Stp. tacite correxerit,) in suo videatur sic habuisse, libere tantum addito adv. aliquo, etsi nunc toleravi, cum nec Sb. per Ind. quid tentarit, nec Rsk., et quoque, καὶ servato, ille gen. α. π. a pr. τὰ λ. pendere queat, tacente Stp. Th. cum Bg. Lat. in subst. et adi., quod Strothus recte intellexit, ut, cum ipsa imperatoris insignia Romae essent cum Iuliano, milites hic alia subito similia congesserint, cf. 7, 6, 3. sq., ubi et satellitum species memoratur, nec ab h. l. aliena, ut et custodiam addiderint Nigro aliquam. Caeterum Bg. Lat. compos. in v. ἀθρ. ducit fere e P., (ap. G. Th. cum συναθροιζ., etiam ap. Stp. Th. aliunde,) sed in sq. membro iterum καὶ pro *etiam* s. praeterea omittit, secus ac P., e quo olim restituetur, va-

πεύοντος τοῦ πυρὸς, εἴς τε τὰ ἱερὰ τῆς Ἀντιοχείας τὸν Νίγρον ἄγουσι[l], καὶ εἰς τὴν ἑαυτοῦ[m] οἰκίαν καθιςᾶσιν[n], οὐκέτι αὐτὴν ἰδιωτικὴν, ἀλλὰ βασίλειον αὐλὴν νομίζοντες, πᾶσι κοσμήσαντες ἔξωθεν βασιλι-

pa igni, primum in templa Antiochiae Nigrum deducunt, deinde in aedibus suis collocant, non amplius eas pro privatis, sed pro imperatoria aula habentes, omnibus ornantes extra

l) In Ms. Ba. colon, ut punctum in B. 2. m) Mss. Ba. et Vi. αὐτοῦ, v. N. n) In Ms. Ba. verba οὐκ. — νομιζ. stant colis inclusa. *Marr.* ut post καθις. punctum in B. 2 R. al., colon in Stp. rel., sed comma in A. al. cum Ms. Bg., propter quod et numerum novae §. reiecimus.

riante Nostro cum 2, 3, 5., omisso pers. pron. gen. αὐτοῦ ob gen. rel., iam praesentes.

εἴς τε) Quae hic a Nostro narrantur, firmant illa nobis proposita ad §. 1. super praesidis Syriae habitatione; ubi Bg. liberius, fere cum P., τὲ — καὶ reddit, ex eodemque, quanquam per severius tempus, v. ἄγ., plane cum S. h., ordinem in εἰς deferens, a P. servatum aliquo pacto, variante Nostro pro compos. ἀναγ. 2, 6, 7. e. per simpl., quod Stp. Th. habet quidem in v. i. cum Lat. Bg., nec tamen honorifica notione ista, qua de cf. L. N. T. Schw. et Fi., Ind. Thuc. Schol. R. Or. V. 8. And. et cum εἰς τ. i. V. 7. ss.

εἰς τὴν ἑ) Mss. aliud pron. alibi iam vidimus, hic e glossa ortum, cum et P. cum Ms. Ven. in vulg. maneat, et ipso recto, quanquam non hic stante cum verbo, quod actum indicet ipsius pers., quae inducitur, sicut et Lat. subinde miscetur, ubi Sch. „*deducunt*, constituunt *eum* in *domum*“ praeter expletum recte pron. αὐτὸν, notionem priorem e P. ducens, quae tractata a Kypk. 2, 84. e., (aliorsum tendentibus L. N. T. Fi. et Kr., forte rectius, ob sq. ἦγον, sed Schw. fluctuante, cum in v. i. habeat „salvum perductum quasi colloco in aliquo loco“ at in N. hinc „*Nigrum* milites *e* templis *deductum* domum *deducunt*“; nec repetita in L. Ern. e Stp. Th. 1, 1767. F. in loco simili „Plut. κ. πρὸς τὴν οἰκ. τὸν ἄνθρωπον, sistere, deducere in aliquem locum, et in eo velut collocare“ ut sufficiat hoc Bg. Lat., in primis, cum ap. Plut., v. Kypk. l. l., praecedat παραπέμψαι, quod respondet Nostri pr. ἀγ., ut in καθ. variatur cum 2, 3, 1. ἱδρύθη ἐν τῇ βασιλείῳ ἑςίᾳ, quae verba, tropo remoto, sunt i. q. nostratium *in sein* Haus *bringen*, ductum aliquem comitatumque ad domum, ibi relinquere, sinere ibi stare ac manere, et physice proprieque sistere interdum, ut in lectica, cf. G. Th. 1013, 100. „*in* aedibus *suis* aliquem *collocare*, i. restituere.“

ἰδιωτ.) Brevitatem P. severitate Bg. restituit, nisi quod ad v. νομ. formulam adhibet syn., dum in οἰκ. ἰδ. Noster cogitat privatam domum civis Antiochensis, in qua hospes habitarat Niger ante sub imperatore, a quo missus erat, cui qui subsunt, privati et ipsi dicuntur, cum nunc, ipse delectus imperator, non amplius habitus sit privatus cum domo sua, quae a domino quasi aliquo dignitatem accipere debuit.

πᾶσι κοσμ.) An et statua in fastigio? quem in domibus Augustis morem

κοῖς συμβόλοις. ἐπὶ τούτοις 11. imperatoriis infignibus. δὴ ὁ Νίγρος πάνυ τὴν ψυχὴν His fcilicet rebus Niger valde ηὐφραίνετο o), ὠχυρῶσθαί τε p) laeto erat animo, ftabilitum

o) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. cum B. 2. p) Ms. Ba. τὲ cum acc. cf. 2, 6, 4. πρεσβ.

fufe explicat Salm. ad Spart. Nigr. c. 12. (T. 1. p. 675.) *Boecl.* Cum Caefaribus tanquam diis multa decreta effent, ipforum quoque aedium faftigia eodem modo ornari coeperunt, quo folebant deorum templa. ἦν γάρ τι, inquit Plut., τῇ Καίσαρος οἰκίᾳ προσκείμενον, ὡς ἐπὶ κόσμῳ καὶ σεμνότητι, τῆς βουλῆς ψηφισαμένης, ἀκρωτήριον. Illa autem ἀκρωτήρια faftigiis erant impofita, ipfa vero faftigia ἀετώματα et ἀετοὶ dicebantur. Inde illud Ariftoph. ἐρέψομεν πρὸς ἀετὸν, ducta ab expanfis alis fimilitudine. Sed hoc obiter. *Oxon.* Editor Britannus per συμβ. intelligit ornamenta, quae faftigiis aedium imperatoriarum non fecus addebantur, ac deorum templis, v. Beger. Spicil. Antiq. p. 6. Ern. Cl. Cic. et Gesn. Th. v. *faftig.* et Schwarz. ad Plin. Pan. p. 242. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. eundem Schw. notarat „p. 54. Murat. Infcr. T. 2. p. 618. Pind. Ol. od. 13. ἐπ. κωλ. ια. p. 142. et Schol. p. 89. b. Pafchal. de cor. p. 6. Lakem. p. 165. Forte huc refpicit Hom. Ἰλ. ά, 39 Arift. Av. 1110. Galen. 3. hypomn. in Hippocr. π. ἄρθρων, Philander in Vitruv. 4, 7. Gloff. Cyr. ἀέτωμα, *faftigium*, Pauf 5. 10. Poll. 7, 119. Hef. v. ἐρέψομ. Harpocr. v. ἀετὸς et Suid. v. ἀετωμ." Illa Oxon. haufta funt e Salm. l. l., p. 678. maxime, ubi agit de faftigio, quo de cf. ad Cic. Phil. 2, 43. et Caf. ad Suet. Caef. 81. Apud Spart. quidem agitur de domo Nigri, quae Romae fuit, cum hic fermo fit de Antiochia et domo adhuc privata, cuius faftigio milites addere potuere ornamenta, fed forte et alia in externis aedibus infignia imperatoria, a me non definienda, cf. 2, 3, 5. e., quocum Nofter non variat, copulans idem diverforum temporum particip., praef. cum aor. 1., et fine copula, quam rem P. libere mutat, cum poftr. κ. refolvi liceat per particulam *pofiquam*, vel *quia*, ut extr. contineat caufam pr. νομ., fuoque tempore fumatur, quanquam a Bg. per praef. redditum.

ἐπὶ τ.) Bg. e P. tum in δὴ, (pro quo Leisn. in m. Bc. 2. *ergo* pofuit, de noftra fententia; tum opprimens praep. cum v. ηὐφ., fed explens fubft. πράγμασι de fuo, fecus ac Sch. ἐ. „τ. *fuper* illis *laetus*, ηὐφ. laetus *erat* animo *his*" formulam v. paff. cum acc. rei elliptico melius tantum in abl. fubft. mutans, cum Bg. et adi. accommodet eidem abl., ignorante Stp. Th. cum illam formulam, tum augmentum, quo variatur hic cum nullo 2, 4, 8. εὐφρ, fuper augm. quidem, quoad noftrum verbum, nihil tenente fimul Fi. ad Well. p. 175. e., fed fine Vs. huc fpectante Rz. ad Luc. 2, 486. b. N. 37. e., tum promifcue dici εὐφρ. et ηὐφρ. ib. p. 499. N. 67., cf. 3, 68. b. e., quanquam εὐ frequentius, ib. p. 449. N. 55. et Fi. Thc. p. 20. b. m. Ind. Xen. Cyr. Z. ηὐφρ., fed εὐφρ. Ael. V. h. ex 10, 9. i. cum L. N. T. ex Act., fed modo act. cum τὴν ψυχ. et praep. ἐκ Ael. V. h., ut cum alio acc. rei Abr. Lect. Ar., Noftro ad analog. fortaffis tantum iungente τ. ψ. cum paff., quod, praeter illa ad 2, 7, 16. e., repertum cum pr. ἐπὶ ap. R. Or. V. 4., cum διὰ Xen. Bach. Z., ubi et cum ἐν, ut in L. N. T. Krb., fed cum nominativo particip. ap. Soph. Ai.,

αὐτῷ[q] τὰ τῆς ἀρχῆς ἡγεῖτο[r], διά τε τὴν τῶν Ῥωμαίων γνώμην, καὶ τὴν περὶ αὐτὸν σπου-

que sibi imperium arbitrabatur, cum propter Romanorum voluntatem, tum propter ho-

q) Sic Stp. rel., pro A. al. ἀ. per lenem, qui et in Ms. Ba. cum Vi., sed ἑαυτῷ sola Bc. 2. v. N. r) Comma hoc in edd. omnibus, etiam in Ms. Bg., et tacite etiam in Mss. ſ) Sic per lenem omnes edd., etiam Mss. tacite, v. N.

ſed abſolute Ind. Hom. et Luc., cf. Ammon., reddente Bg. adv. π. plane cum Sch., omiſſum a P.

ὤχυρ) Artic. aſperum pron. ſequitur Bg. e P. ob v. ἡγ, quem deſerit in rel., tum in v. ὠχ., de more ponens particip. ſine inf. v. ſubſt., tum in formula artic. cum gen., dans modo ſenſum, ubi ellipſin monſtrat Sch. „res *imperii*" cf. 2, 4, 15., ad quorum analogiam hic ſcriptum ſit cum variatione pro mero accuſ. ἀρχ. § 8., ignorante Stp. Th. etiam auctorem v. ὀχ et Lat. Bg., cf. phyſice de act. Ind. Dion. H. S. T. 1. et de paſſ. Ael. V. h. Aeſch. Fi. et Luc. it. Heſ. 2, 831. i. 1600. e. ſine N., ubi et ſyn. ἔχυρ cum Suid. et Abr. Dl. Th., non reperta formula Noſtri, ſed modo affini ἐν ἐχυρῷ ἔχειν τὴν βασιλείαν ap. Sb. Ind., ut ex analog. etiam modo ſcripſerit Noſter, et maxime e Lat., cf. G. Th. in v. Bg. „ſtabile facere, firmare, Plaut. — regi — *regnum* ſtabilivit *ſuum*, (it. cum Gr. n.) imperium *munire*, i. firmare vim dominationis, (ſ. dignitatem, ut h. l., cf. Ind. Corn. N. v. utr., it.) *firmare — imperium*."

διά τε) Variante Noſtro in τ. τ. Ῥ. γν. cum 2, 7, 9. i. τῆς τοῦ δημ. Ῥωμ. γν., Sch in „σπ. ſtudia *aliquorum* erga *ipſum*" praeter plur. P., ſumit lectionem ſubſt. σπ. cum pr. περὶ, dum Bg. vertit, quaſi ſit in Gr. τὴν σπ. τῶν ἀνθρ. περὶ αὐτ., ſuppleto particip. ὄντων, ac libere reddita praep., quam Noſter in Sch. notione 1, 10, 10 τὴν περὶ αὐτὸν τῶν δορυφόρων εὔνοιαν, variando in ſubſt. εὐν. pro noſtro hic, poſuit etiam ante gen. ſubiecti ſ. concreti cum τῶν artic., quem alibi ante praep. locat, v. c. τῶν περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν λ. 2, 7, 9. m. 1, 2, 5. e. 1, 6, 22. 3, 5, 9. m. 3, 12, 19. 4, 11, 9., ad quam rationem e Sch. ſenſu hic ſcribendum fuit τὴν τῶν περὶ αὐτὸν σπουδὴν ἀνθρώπων, quae, ſimillima illis membri pr. τὴν τῶν Ῥ. γν., diſplicuerint Noſtro propter interiectum ſubſt. σπ., ubi Bg. ratio pertinet ad ſolos milites et exercitum, ad ſummum etiam ad cives Antiochiae, cum Noſter §. ſq. oſtendat, alios praeterea faviſſe Nigro, qui et iam ſupra a militibus diſtincti 2, 7, 10. e. τοῖς τε στρατιώταις καὶ τοῖς λοιποῖς κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἀνθρώποις, quo reſpiciens P., hic quoque expleverit pron. ſ. adi. ἑτέρων ſ. ἄλλων, quo ſupplemento non opus habet Bg., cuius tamen ordo videtur mihi turbatior, ut manſerim cum Sch. in his ſeveris, nec repetita cum Bg. praepoſitione, quae et ap. Lat. ſaepe in fronte enunciationum duarum eſt, per copulativas iunctarum, *propter* et *Rom.* vol., *et* in *ſe* ſtudium *hominum*, qui ſane e ſq. ſunt coërcendi ad orientales, cf. l. l., ex quo ſi quis hic ſuppleat v. c. τῶν κατὰ τὴν ἀνατολὴν, videat, hic Noſtrum modo variare, ut et facit quodammodo in γνωμ. et σπουδ., ſequente Bg. in pron. αὐτ. lenem, qui rectus eſt ob ſuppletum ab eo v. ſubſt., atque etiam tunc, ſi cauſae adiunctae ſumuntur pro ſcriptoris iudicio; quanquam propter pr. v. ἡγ. procedit quoque αὐτ. per aſperum, pro quo tamen et alibi vulg. αὐτ. tractavimus.

δὴν τῶν ἀνθρώπων. ὡς γὰρ διϊπταμένη ἡ Φήμη πάντα ἐπῆλθεν[t] ἔθνη, ὅσα τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ κατοικεῖ[u], οὐδείς τε ἦν[x], ὃς[y]

12. minum, qui cum ipso erant, studium. Ut enim volans fama ad omnes pervenit gentes, quaecunque adversam Europae continentem incolunt, nemo

t) ὑπῆλθ. A. B. Par. et Pat., mendose. u) Punctum in Ms. Ba. cum A. x) Hoc comma in Ms. Ba. cum ed. A. al., non item in Stp. rel. y) Ms. Ba. ὅστις v. N.

διϊπτ.) Variat Noster cum 2, 7, 10. e. διαθ. φ., hic insuper adiungens v. aliud ἐπ., quae libere contraxit P., non item Sch. in „ἐπ. *pervasit* rumor *gentes*, δ. *volando* pertransiens *fama*" ubi Sb. Ind. hinc modo dat sine Vs., ut Stp. Th. sub *pervolo*, et Lat. Sch. „δ. φ. π. ὑπηλθ. ἐ., didita *fama* quasi *volando* perveniebat *ad* omn. *gent.*" cum lect. al., nihil praebente G. Th., quam quod l. l. dedimus, et subst. *fama* cum *pervenire*, variante Nostro per privum v. ἐπ. pro formula 1, 15, 8. m. ἦλθε — ἐπ' λ., ubi ex analog. v. ἐπ. tropice de re cum acc. pers., (quia subst. ἔθν. cum Bg. e P. sumendum ob sq. v. κατ.) nihil tenentibus Stp. Th. et Indd., quam tropice de re quoque, absolute, alio sensu, ap. Abr. Dl. Th. D'Orv. Ch. et Fa. Aes. sed cum pr. ἐπὶ et acc. pers. in L. N. T. e Luc. 21, 35. Act. 8, 24. et 13, 40. tum, praeter physicam notionem v. διεπτ. Hom. it. διϊπτ. Luc. et Ael. Fa., quoque Orph. ex Arg. v. 592. φήμη δὲ διέπτατο δώματος εἴσω Κυζίκου οἰχομένου, fama *vero* interea *volaverat* intra *domum* Cyzici *interemti*, ubi cum Bg. simpl. sine N., ut pertineat formula ad Nostri poëticas, et h. l., tropo remoto, sit divulgari, se dilatare.

ὅσα τὴν) Bg. e P. etiam mutato Gr. ordine, qui h. l. a laevitate est maiori, ad vitandum hiatum, monstrante rectionem etiam Sch. in „ἤπ. ἀντ. Εὐρ., *continentem* adversum *Europae*, h. e. Asiam" masc. P. retento, (pro quo fem. Bg., cf. G. Th. Nr. 4. cum Gr. n.) recte etiam explicata re, in quam loca sunt classica 4, 3, 11. et 6, 2, 5., ubi additur expositio, Ἀσίαν τὲ καλουμένην, qua sine etiam innuebatur satis Asia per adiuncta hic ἀντικ. τῇ Εὐρ., cum et alii solum ἤπ. ponant de Asia vel tota, vel ex parte, nominatim, quoad regi Persarum paruit, cf. Suid. 2, 66. m. Harpocr. p. 184. cum N. H. Val. p. 37., Spanh. ad Call. Del. v. 62. Rsk. ad Eurip. p. 37. e. Mor. ad If. Pan. p. 26. N. c., p. 95. eiusque Ind. cui add. p. 119. l. 5. p. sq. i. 125. m. it. 114. m. 120. e. 135. l. 4. cum N. it. Ev. Fd. Xen. Hell. Herdt. cum N. Ael. V. h. cum N. ad 8, 5. e. R. Or. V. 7. Ant. et Dem., tum Hom. cum Ind. in N., Hesd. Call. Thuc. in Schol., Xen. Bach. et M. S., it. de ellipsi subst. γῇ Xen. Pol. Z. cum L. Bos., et in criticam rem D'Orv. Ch., cf. Suid. l. l. et Hes., nihil ut repererim nostro simile, quam Luc. 2, 125. l. 8. ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ὑμῶν κατοικουμένῃ, pervenies *in* magnam *continentem*, habitatae *a* vobis *oppositam*, ubi tacent N., sed Stp. Th. hinc 1, 1472. D. m. „*continentem* Europae *oppositam*" in v. ἀντ. usus aliis Nostri locis tantum pro physica hac notione, ut L. N. T. Schw., non reperto mihi v., nisi ap. Suid. et Hes., sed ap. G. Th. in Bg. adi. Gr. n.

οὐδείς τε) Severior Bg., quam P., nisi quod τὲ — τὲ per unum modo reddit, quae ad se relata distinctionem minimam admittunt post ἤπ.,

οὐχ ἑκὼν εἰς τὸ ὑπακούειν αὐτῷ[z] ἠπείγετο, πρεσβεῖαί τε[a] ἀπ' ἐκείνων τῶν ἐθνῶν ἐς[b] τὴν Ἀντιόχειαν ὡς πρὸς βασιλέα ὁμολογούμενον ἐστέλλοντο[c]. οἵ 13.

erat, quin ad obedientiam ipſi feſtinaret: legationesque ab illis gentibus Antiochiam ut ad imperatorem indubitatum proficiſcebantur:

z) Ms. Ba. αὐτὸν ἠπείγετο. πρ., quorum de pron. v. N., ut et de ἐπειγ. Bc. Sed poſt ἠπ. nihil in Stp. Lu. In. 1., ſed punctum in A. al., pro rel. commate. a) Ms. Ba. τὲ cum acc. iterum, cf. §. pr. b) Ms. Ba. εἰς cum edd. B. 2. L. al. c) Comma hic in B. 2. L. al.

quanquam edd. in maiori videntur reſpexiſſe novum plur. numerum, non variante Noſtro cum 1, 4, 20., niſi in pron. cum neg., contracto hic in unam vocem, ubi Ms. ὅστις ſyn. e gloſſa, ut varietur cum loco l., et e comparatione aliorum, v. Poſſ. Call. p. 751. i. et Xen. Pol. Z. p. 62. e. οὐ γάρ ἐστι πόλις οὐδεμία, ἥ τις οὐ δεῖται κ. λ., ubi ſimiliter nulla conſecutio temporum, in ſervato indic. poſt v. ſubſt. et pron., quod cum neg. mutat Bg. in unum vocab., contractum ex iisdem orationis partibus, (cf. G. Th. Hor. T. et Scheil. de ſtil.) omittens idem e P. adi. ἑκ., (olim a me reſtituendum,) ſed aliter, quam ille, formulam inf. cum εἰς mutans in ſubſt., cui relinquit ſimul caſum verbi affinis, dat. perſ., ap. G. Th. non repertum, cf. Cort. ep. Cic. 1, 9, 77., cui add. Plaut. Aul. 4, 10, 14., ubi Ms. caſus alius pron. eſt e confuſis finitionibus ον et ω, ſine iota olim ſcripto, ut ed. Bc. ἐπειγ. ſine augmento vitium operarum potius, cum et Ind. Sch. utr. ed. habeat vulg. 3, 15, 15., ubi iterum in textu Bc. eſt ἐπ., nihil tenente Stp. Th., quam aliunde Bg. Lat., ap. G. Th. cum Gr. n. in act., variante Noſtro cum 2, 2, 2. in praep. ſyn.

πρεσβεῖαι) Compara primordia principatus Veſpaſiani ap. Tac. hiſt. 2, 80. ſq. *Boecl.* Severius quam P., abſtractum Bg. ſervat, G. Th. ferente cum Gr. n., nec tamen cum Bg. v., ſed cum v. *mittere*, quo Noſter reſpexerit, cum Indd. taceant, et Stp. Th. teneat hinc tantum in v. i. „πρ. — εἰς τ. Ἀ. ἐσ., *legati* Antiochiam *mittebantur*, vel potius *veniebant*, propter praep. ἀπό. Nam, ut ſignificet *mittebantur*, dicendum potius fuiſſet ὑπό. — Sic autem et ap. alios non raro στέλλομαι accipitur pro πορεύομαι" qui praeter lect. aliam in praep., argutatur in praep. altera et in notione, quae princeps tamen eſt illa prius ab eo poſita, cf. lib. de V. med. Fi. et Woll., Bud. C. 195, 9. Foeſ. L. N. T. cum Obſ. Loesn. et Kypk. T. 2. it. Alb. Gloſſ. Suid. 3, 373. m., non coll. ad Heſ. 2, 1261. e. Abr. Dl. Th. Rsk. ad Polb. p. 261. cum Ind. Dion. Caſ. Xen. Ἀνβ. Mor. et Ael. V. h., ubi et cum praep. noſtra. Caeterum poſt Ἀντ. comma ſtatui poteſt et poſt ὁμ., ſi ὡς — ὁμ. pro membro reputetur peculiari, ut fecit P. in eo poſt v. ἐσ. poſito, qui et recte cum Bg. ὡς per ſe cepit, non copulans cum praep. pro ſimpl. πρ. ſ. εἰς.

ὁμολογουμ.) Sic ap. Alciphr. 3, 7. (e. p. 294. i.) ὁμολογουμένη ἡ τοῦ ζῆν ἀσφάλεια, *certa* vivendi *ſecuritas*, (ut Bg. Verſ.) opponitur τῷ ἀδήλῳ θανάτῳ, incertae *morti*. Idem 3, 16. (e. p. 312. in. e Bg. iterum) ἀντὶ τῆς ἐν ἀμφιβόλῳ ζωῆς τὴν ὁμολογουμένην ἑλόμενος σωτηρίαν, *pro dubia vita certam eligens ſalutem*, cf. 1 Tim. 3, 16. *Leisn.*

τε [d] ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ [e] Εὐφράτου σατράπαι καὶ βασιλεῖς ἐπέστελλον, συνηδόμενοι trans Tigrim quoque et Euphratem habitantes satrapae ac reges gratulatum ei mitte-

d) Ms. Ba. οἵ τ' ἐπ. v. N. e) In Ms. Vi. καὶ deest. *Loc.* mendose.

Sch. „ὁμ. principem *legitimum*, confessum vel approbatum" primum e P., rel. e Sb. Ind., aliter reddente Stp. ad m. P., sed in Th. nihil tenente e Nostro, nec simile de pers., nec Bg. Lat., ap. G. Th. cum Grr. al., nec de pers., ut nec Sb. primum, quod tamen cum Gr. n. habet, et ego servaturus eram, ut proximum Gr., cui respondet quoque nostratium *bekannt*, s. *anerkannt*, quanquam hoc fuerit potius Lat. *agnitum* simul et ab omnibus, et Sb. alterum, cui et par nostrum *angenommen* von *allen* s. *öffentlich*, quam adv. notionem in partic. ὁμῶς s. ὁμοῦ agnoscit etiam Ind. Xen. Cyr. Z., frequentius reperto particip. sensu pass. de re absolute, cf. Ind. Xen. M. S. R. Or. V. 4. 6. 7. Ant. Luc. Gem. Pl. cum N., Fi. Aesch. et The. Is. Ev. F. et Pan. Mor. p. 15. m., it. Dem. 813, 2. 902, 9., vel pro epitheto cum subst. rei, v. Thuc. Xen. Hell. Mor. Dion. H. S T. utr. Diod. S. Ael. V. h. Fa. Aes. Rsk. ad Polb. et Dem., cui add. 785, 8. 818, 21. 872, 6., quam de pers., qua de absolute v. Ind. Polb. et Is. Pan. Mor. p. 23. e., sed pro epitheto R. Or. V. 8. And. τῶν ὁμ. δούλων, ubi N. peior, quam Ind., cf. quae e Dem. infra dabimus, haud dubie hic particip. praes. sumendo pro perf. et pro ὡμολογημένος aut ὁμολογηθεὶς, quae et ipsa in Indd. l. reperias.

οἵ τε ἐπ.) De v. ἐπεκ. eiusque constructione v. L. Bos. ell. in μέρη (p. 205.) cf. 2, 9, 1. et aliis locis, it. Stp. ad 4, 7, 4. Politianus fere semper male *illic* vertit. *Leisn.*

Qui et ad calcem Ox. „ἐπεκ. q. d. ἐπ' ἐκεῖνα (μέρη), *ultra* illa *loca*, trans, ulteriora. In Inscriptione Antiochi Soteris v. 12. occurrit ἐπὶ τάγε, ubi Chilhull ἐπίταδε legit ad normam adv. ἐπέκεινα, addens, contraria significare, nempe *cis*, *citra*, *intra*, *ultra*, pro loci et loquentis ratione, rel." cf. Stp. ad 4, 11, 13. et Sb. ad 3, 4, 18. e. Suid., non coll. ad Hes., Thom. M. p. 336. L. N. T., in primis Krb., Wess. ad Diod. S. 1, 219. N. 52. Indd. Xen. Mor. 'Ανβ. et Hell. it. Z. Pol. et Thuc., cui add. 418, 33., ubi Var. L. ἐπ' ἐκεῖνα, quae separata scriptura interdum melior, cum oppon. ἐπὶ τάδε, ut ap. Zos. 4, 30, 4. τῶν μὲν ἐπ' ἐκεῖνα, τῶν δὲ ἐ. τάδε — προϊόντων, *his quidem* illuc, *istis autem* huc *iter facientibus*, Plat. Phaed. F. p. 289. e. Hes. 2, 768. i. Sch. Ind. „ἐπεκ. q. d. ἐπ' ἐκ. *ultra* illa *loca*, cum gen. *trans*" hinc, unde Sb. Ind. „οἱ ἐπεκ. T., transtigritani" sed Stp. Th. 1, 1214. A. m. cum P., qui h. l. recte vertit cum Bg., qui inde retinet expletum part. κατοικοῦντες, cf. in rem 2, 7, 7., ut de σατρ. et βασ. 1, 6, 16. (inverso ordine per variationem,) qui h. l. videntur provinciarum Persicarum esse. Tum Sch. ἐπεστ. „σ. per epistolas *gratulabantur*, σ. gratulantes *ei*" quod pron. et Bg. servat, secus ac P., e quo, praeter tempus aliud in ἐπ., habet formulam syn. per Lat. supinum in σ., (cf. 2, 4, 6.) ubi Stp. Th. cum P. et lect. al. „ἀπέστειλαν σ. ἀ." tacens in ἐπ., ubi Sb. Ind. „per *litteras* ei *gratulab.*" ut hic ad Bg. addidissem saltem *litteras*, quo forte tendit L. Bos. Ell. p. 290. e., loco hoc sine Vs. producto, nisi et subst. πρέσβεις supplevit, et ipsum hic procedens, cf. 1, 9, 21. e. Caeterum in τὲ Bg. e P. iterum, quanquam

αὐτῷ [f], καὶ, εἰ δέοιτο βοηθείας ὑπισχνοῦντο. ὁ δὲ [g] δώροις τε αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβε- | bant, et, si indigeat, auxilia 14. pollicebantur. Ille autem donis eos magnifice remune-

f) Ms. Ba. αὐτῷ· καὶ εἰ λ. In edd. post ἀ. comma, ut post καὶ et δ. et β. nullum cum Ms. in A. al., post β. tantum comma in B. 1. R. al., post καὶ et β. comma in Stp. rel, sed post καὶ et δ. tantum comma, non item post β. in Sb., v. N. g) Comma hic in Ms. Ba. vitiose.

alio ordine, ubi Ms. apostrophus a Glossatore, cum Noster non vitet hiatum in iisdem vocalibus, cf. 1, 1, 1. e. alibique, et ipse Ms. Ba. inconstans sit, tolerans alias concursum eundem, ut hic Mss. rel.

καὶ εἰ δ. β.) Sch. in δ. „β., *opus* esset *auxilio*, β. δεῖσθαι, *auxilio* opus *habere*. Sb. tamen habet pro plur. acc., coniungitque cum ὑπ., auxilia *promittebant*" nihil dante Sb. Ind., quam in subst. „plur. β. ὑπ." nec in N., sed in textu sine stellula statim distinguente, ut dedimus in Var. L., quod et Bg. sequitur per reperta commata, Stp. Th. nihil ferente, quam „βοήθειαι plur. numero ap. eundem (Isocr.) et caeteros" v. If. Pan. Mor. p. 91. i. Fa. Aes. et L. N. T. cum Kypk. T. 2., de re quidem, at de pers., (qua vi Stp. Th. tantum novit ex Aesch., cf. R. Or. V. 4., et cum Bg. Lat., sed aliunde etiam in sing.) Ind. Dem., cui add. 326, 14. p. sq. l. 14. sq. 922, 15., it. ad Thuc. p. 241. N. 24. cum Ind., Wess. ad Diod. S. 1, 680. l. 29. et Ind., it. L. N. T. Schw. in N. e Zos. 1, 55, 1. e., ap. quem et altera rectio cum v. δ. per gen. 3, 10, 7. ὡς δὴ τῆς ἀπὸ τούτων δεόμενος β., *quasi* eorum *auxiliis* ipse *indigeret*, eodem adeo sensu de pers., ut de re ap. Dem. 301, 8. τοῖς βοηθείας δεήσεσθαι δοκοῦσιν, et Dion. H. S. T. 1. 387, 24. β. δεήσονται τινὸς, *postulaturos* aliquod *auxilium*; unde liberam reliqui optionem, nullis positis commatibus, quanquam cum Stp. videantur Mss. tacite facere; ut et e sq. §. δεισθ. συμμ. nihil conficitur, quam notio β. de pers., variante Nostro pro eo per συμ., nec tamen in v. δ., quod per solam formulam εἰ δ. non tenebam aliunde, sed affinia Aesch. Fi. 2, 38. e. εἰ ὡς πλείστων δ. λ. Xen. Cyr. 8, 3, 19. m. εἰ τίς τι αὐτοῦ δ., et Thuc. 525, 18. ἢ μὴν μὴ ἐπιβοηθήσειν, ἤν τι δέωνται, *se nequaquam* ipsis *opem laturum*, si *qua* ope *indigerent*.

ὁ δὲ) Illud ὁ δὲ inservit ἐπανόδῳ, v. Rz. ad Luc. T. 2. p. 599. *Leisn.* ubi N. b. i. excitatur et noster locus sine Vs., ubi tamen non est proprie iste reditus ad pr. post interiecta quaedam, sed δὲ valet vulgari sensu et in oppositione ad pr. proxima πρεσβ. τε et οἵ τε ἐπεκ., oppresso tantum nomine propr. Νίγρος, quod est repetendum e remotiori §. 11., reddente Sch. „ἀμ. vicissim *afficiebat* illos *donis*" pro P. simpl. phrasi addito adv. ad notionem v. ἀμ., quae inest alio modo etiam in Bg., sub quo Lat. etiam Stp. Th. 1, 390. F. habet hunc locum, cuius loco e Chrys. par est ille Zos. 2, 9, 4. μεγάλαις ἀμείβεσθαι δωρεαῖς τοὺς λ., magnis *se* vicissim *muneribus* affecturum *eos*, it. e Sb. Ind. 4, 26, 8. ἁδραῖς σφόδρα δ. αὐτοὺς ἀμείψασθαι, *largis* admodum *muner.* eos *afficere*, e P. ratione, sed ad Nostrum propius tantum reperiente me ap. Ael. V. h. 12, 1. p. 720. m. ὑπὲρ τούτων ἠμείψατο τὴν Ἀσπασίαν μεγάλοις δώροις καὶ βασιλικοῖς, *propter illa maximis regiisque* muner. *Aspasiam* remunerata *est*, Ind. „*vicissim* prosecuta *est* Aspasiam *donis*" sed cum alio adv. ap. Soph. Ai., Nostri

το, καὶ, ἐπὶ τῇ σπουδῇ καὶ [h] ὑποσχέσεσι χάριν γιγνώσκων [i], ἔλεγε, „μὴ δεῖσθαι

rabatur, et pro studio ac promissis gratias agens negabat *se egere auxiliatoribus.*

h) Ms. Ba. et Vi. καὶ ταῖς ὑπ., v. N. i) Ms. Ba. γινώσκων, ἔλεγε, μὴ λ., v. N., sed comma post ἐλ. dudum feceramus cum Pat., ut et in pr. post καί.

adverbium hinc reddente Poff. Call. p. 422. m. cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., etiam ap. Stp. Th. aliunde, cf. Poll. 3, 119.

καὶ ὑποσχ.) Leg. καὶ ταῖς ὑπ. *Reisk.* qui 1, 17, 25. m. in simili genere et subst. postr. articulum obtrudebat, hic in Ms. a Glossatore additum, cum variet Noster in hac causa, et ipse Glossator, tum admittens unum modo, ut proxime 2, 7, 1. e., tum posteriorem eiiciens, cf. ib. 4., qui et in altera v. scriptura γινωσκ. sequitur ingenium suum, in qua iudicium est idem, quod de γίνεσθαι et γιγν. 1, 17, 23. m., nihil ut mutetur, sed repertum quovis loco admittatur, cum utraque occurrat sine Var. in eodem scriptore, v. Dem. Ind., cui add. 40, 5. 54, 28. etc. 417, 10. 19. per γν. et tamen l. 27. γινωσκ., 419, 6. iterum γν. et deinceps, it. 653, 1., sed 658, 23. γινωσκ., et sic utr. modo postea saepe, contra 14, 18. 28, 1. b. 104, 23. γινωσ., et in loco parallelo 148, 7. γιγν. etc., quae ratio ap. Thuc. semel sine Var. 128, 1., ut pro ea in textu per rel. loca Ind. semper in Var. L. est altera illa Ms. Ba., sine correctione et N., cf. Fi. ad Plat. Soph. p. 64. N. 6., ubi decernitur pro γιγν., ut Attica, et tamen altera in summa vicinia relinquitur simul, it. ap. Theophr., cf. ib. p. 103. b. m., it. Aesch. p. 65. e., ubi recepta in textum illa per γν pro altera, quae tamen edita per Palaeph., ubi in textu nulla Var. L. et N., ut edita est utr. in Is. Pan. Mor. p. 34. e. 99. i., contra in Ed. Ev. Ind. per γν., at in textu p. 22. m. altera, cf. Hes. et Suid. it. ad Luc. 3, 454. N. 74. p. 483. N. 99., nihil tenente me ex Stp. Th. de formula χ. γιγν. in hoc v., qui in subst. profert modo syn. χ. εἰδέναι, ut Poff. Call. cum Lat. Bg. etiam, it. ad Vig. p. 151. b. m., cf. tamen Sb. Ind. e Xiph. 254, 14. χ. αὐτῷ — ἐγίνωσκον, *ei* gratias *agerent*, per plur. in subst. cum Bg., qui dat. pers. αὐτοῖς est hic a Nostro oppressus, e pr. pron. alius casus repetendus, praeterea nihil dantibus Indd., ut forte recentior sit haec formula, facta tamen ad analog. illius pr. χ. εἰδ. it. χ. ἰσάναι, de quibus alibi, ubi et solennis praep. ἐπὶ, ubi Bg. liberius, pro viciniori *ob*, sed Sch. „de *studio* gratias *agere*, σπ. de *sua* propensa *voluntate*“ expleto gen. pron. αὐτῶν ad subst. σπ., quo non variatur cum §. 11. e., nisi omissis adiunctis ibi περὶ αὐτ., (quae hic explenda,) et contra in formula χ. γ. cum 1, 7, 12. e., it. quoad adiuncta et rectionem cum praep. pro gen. ibi.

ἔλεγ. μὴ λ.) Sch. pro P. liberis in „λ. *affirmabat*, δ. opus *habere*“ sed Bg., praeter expletum iterum pron. ἑαυτὸν, severior in privo Lat. v. δ., contrahit v. λεγ. cum neg. in unum Lat. syn., cf. G. Th. v. Nr. 3. et Schell. de stil. p. 452. B. m., in quo, quam Gs. barbariem in Lat. statuit, nulla est in Gr., cf. Luc. 2, 772. l. 57. οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων, non *amplius* illo *opus* esse *dicens*, et 3, 342. ult. εἰπὼν, μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιούτου φιλοσόφου, *praefatus*, non *indigere* rel., servatis adeo Lat. affinibus, quod et fieri debet, cum verbum λεγ., proprio sensu, aut alio, pro praecipere f. edicere, habet aliquod adiunctum aut minus, ut ap. Ael. V. h. 14, 38. ἔλεγε πρὸς Πελοπίδαν, μὴ πρότερον ἀπαλλάττεσθαι λ. dicebat *ad* Pe-

„συμμάχων. τὴν γὰρ ἀρχὴν „αὐτῷ[k] βεβαίως ὀχυρώσα„σθαι[l], ἀναιμωτί τε ἄρξειν.“

15. *Imperium enim ſtabilitum eſſe, idque ſe incruen-*

k) Sic Stp. rel. pro A. αὐτ. cum leni, v. N. l) Sic Stp. rel. ſed A. al. ὠχυρώσασθαι, v. N.

lopidam, *ne* prius *diſcederet*, et in N. ὁ θεὸς λέγει, ἐκείνους μὴ πολυπραγμονεῖν, deus *reſpondet*, ne *illi* multa *moliantur*, cf. Palaeph. 32, 11. ſqq. ubi pro ſe invicem ponuntur ἐπηρνοῦντο μὴ ἔχειν et φασὶ, μὴ ἀποδοῦναι, it. οὐ φράζει δεῖξαι λ., ſicut et de barbarie iſta Lat. dubitatur in Iani Lex. philol. p. 563., qui ad extr. non recte in formula emphaſin ſumit, ut Apin. Lex. gramm. p. 177. b. m. et 351. a. e. elegantiam, quae potius cum Schell. l. l. dicetur brevitas, aut omnino dicendi ratio commutata, non tenente Stp. Th. rationem Bg., et modo unum exemplum aliunde v. i. ſine Vs., ſed aliunde etiam Lat. Bg. in σ., non item in v. δ.

οχυρωσ.) Pol. (*ſatis* munitum *imper.*) ὠχυρῶσθαι legit, ut paulo ante (§. 11.) ſcriptum eſt. *Steph.* Leg. ὠχυρῶσθαι, quia edd. variant. Al. ὀχυρωσ., al. ὠχυρωσ. *Leisn.*

Qui ſcripſerat haec in m. A. utr., ut in m. Ox. „l. ὠχυρῶσθαι, (et in m. Ms. Bg.) legit ergo Bg. ὠχυρῶσθαι cum Pol.“ nihil tenente Sb. in N. et Ind., quam quae ad § 11. dicta, et in textu, quod in Var. L., ſed Sch. „med. aor. — ὀχυρώσασθαι α. β. ἀρχ., *firmaſſe* ſibi *ſatis* firmiter *imperium*“ ſubiectis P. Vs. et Stp. ſine criſi, ut Stp. Th. ſecundum monita ad l. l. nihil hinc novit, nec v. in med., quod reperi ap. Xen. Cyr. phyſica notione, pro qua hic, ut ſupra, in tropica ſtet, variante Noſtro adeo pro paſſ. ibi per med. hic, cui addiderit pron. perſ., ut in aliis, unde oritur illud merum act., quod Sch. exprimit, e P. ſervans adv. primum, cui addit alterum ſeverum, a Bg. omiſſum, opinor e Lat. uſu, qui cum Bg. et Sch. verbo non fert adv. tale ap. G. Th., ſed tamen in v. *munitus* ipſum P. adverbium, olim a me reſtituendum, cum ad ſententiam fere conveniat cum Gr., a Noſtro poſt §. 6. e. repetitum, ex imitatione forte Thuc. Sed hic non certum eſt, an P., ex eoque Bg. legerit inf. perf., cum alibi etiam med. per paſſ. reddant, quod quippe par act. cum pron. reciproco ſ. med.; unde lectionem, quam dedi, tacite etiam a Mss. firmatam, nondum relinquam, cum aliquo pacto de Nigro dici poſſit, *ſe* ſibi *imperium ſtabiliviſſe*, ſuppleto iterum ἑαυτὸν ſ. αὐτὸν, quod ob alterum dat. α. omiſſum, cumque alias quoque inf. aor. copuletur cum inf. fut., ſive propria vi, ſive etiam pro fut., quae et ipſa ſententia hic non eſt incommoda, *ſe* ſibi *ſtabiliturum* eſſe *imperium*, ſcil. ſine alienis auxiliis, quod ſupplementum e contextu aſſumas potius, quam ut corrigas αὐτῷ in αὐτὸν, *ipſum*, i. ſolum, per ſe, confuſis ω ſine iota et ον iterum, cum denique lapſus in finitionibus ασασθαι et ωσθαι non ita ſit facilis, ut in edd. ὠχυρώσασθαι pro ὀχ., cum ſolennis ſit in ω et ο confuſio; non variante Noſtro cum §. 11., niſi in τὴν ἀρχ. citra formulam expreſſo, ſ. per privum ſubſt., nec cum pron. α., quod per aſperum flagitat ſevere adiunctum v. ἐλεγ. In ſq formula Bg. e P. reddit modo per ordinem alium ſic, ut ſubſtituat adi. affine pro adv. et pro v. ἀρξ. aliud, conveniens cum pr. membro ſubſt. τ. ἀρχ., e quo et pron. αὐτὴν ſupplet, ut et ad v. pron. ἑαυτὸν, pro *ſine* ſanguine *imperaturum*, ſ. ſine caede ac bello; non tenente

ταύταις ἐπαιρόμενος ταῖς ἐλπίσιν, ὑπτίαζέ τε πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν, καὶ,

16. *tum gesturum.* In has erectus spes, supinus erat in rebus curandis, et ad deli-

Stp. Th. inf. v., et in adv. tantum respiciente huc universe „in prosa ἀναιμακτὶ dr. potius, quam ἀναιμωτὶ, quo tamen usi sunt interdum cum alii, tum Luc. et Herodi." ut Hoog. ad Vig. p. 361. b. e. cum nostris antea Lat., cf., praeter Ind. Luc., (ubi G. etiam privo Lat. *incruente*, in Th. sine Gr.) quoque Ind. Sb., Gem. Pl., cum nostra fere explic., Dion. H. S. T. 1. Hom. et Suid. 1, 190. e., ut Noster de suo copularit cum v. ἀρξ.

ἐπαιρ. τ. ἐλπ.) Bg. per aliam, quam P., formulam, qua de dictum ad 2, 6, 16., pro quo variat Noster non nisi per v. syn. compos., ut et cum illo loco comparat hunc sine Vs. Sch. in ἐλπ., at Stp. Th. 1, 213. B m. sine Vs. etiam huc respicit, firmata formula e Thuc., cuius Ind. tenet modo unum Stp. locum e 7, 13. f. 453, 74., cf. 189, 69. et 195, 87. τῇ ἐλπ. ἐπαιρόμενοι, spe *sollicitati*, sed Zos. 4, 26, 10. ταύταις ἐπαρθέντες ταῖς ἐλπ., per *has* elati *spes*, et Diod. S. 13, 11. i. τῶν δὲ Συρακουσίων ἐπηρμένων ταῖς ἐλπ., *iam* que *elatis* in *praeclaram* rerum *suarum* spem *Syracusanis*, cui opp. l. 93. πάλιν ἐταπεινοῦντο ταῖς ἐλπ., *rursus* animi *Syracusanorum* fracti, *spes* que *conciderunt*, quod sit Lat. *deprimi spe*, quanquam non habet G. Th., sed syn. *deiici*, sine explic., ut vel hinc firmentur disputata nobis ad l. l., aliis ad notionem, adhibitam in Vs. ap. Thuc., propius accedentibus, pro impelli et incitari, cf. Ind. R. Or. V. 4. 6. 7. Ant. 8. And. Dem. Xen. 'Ανβ. Bach. Cyr. et M. S. it. If. Pan. Mor. cum Kypk. 2, 154. i. Suid. 1, 788. m. 800. e. p. sq. i. et m. it. Hes. 1, 1307. i. 1313. e. 1338. m. et e., et nominatim in nostra formula Poss. Call. p. 21. m., sed ad alteram pro efferri de animo et superbire Dres. de V. med. p. 276. e. cum Nostri loco sine Gr. et Vs., comparante Heyn. ad Virg. 6, 877. *in* tantum *spe* tollet *avos* „Gr. ἐλπίσιν ἐπαίρειν" in quo v. praep. aut redundet, aut regat casum adiunctum.

ὑπτιαζ.) Cum P. etiam Stp. Th. sub „supinus sum ac negligens" et partim Bud. C. 886, 38. „ὑπτ. ἀντὶ τοῦ ὑπτιάζομαι, — Herodi. ταύταις — συνηυφρ., supine delicateque se habebat et ignaviter" cum alia lect. in v. σ., qua de post, at Sb. Ind. sine Vs. sub „metaph." quomodo praeterea profert Stp. tantum e Synes., de re et absolute, sed ego tantum reperi ap. Poll. 3, 123. inter verba ignaviae „supinum esse, ἀργεῖν, καταργεῖν, ὑπτ., ὀκνεῖν" ut in Nostri ratione et rectione cum praep. forte sit peculiare quid ac Lat., (quanquam nihil dante G. Th., quam recte explicatum Bg. adi. „ignavus et negligens" et in hoc postr. Lat. tantum Bg. formulam e praep. *in* cum particip. et subst.) utque varietur cum 2, 7, 1. τῇ τῶν δημοσίων ἐπιμελείᾳ ῥαθύμως προσφερόμενος, per alium gen., quo hic genus universum ponitur, etsi modo pars publicorum negotiorum innuitur, nominatim illa, quae §. sqq. subiicitur in occupanda Roma urbe, bello suscipiendo et Illyricis copiis conciliandis; nihil tenentibus etiam Stp. Th. et Indd. ad τὴν τ. πρ. ἐπιμ., ut hic quoque fuerit peculiare quid et Lat. Nostri, qui cum l. l. in sqq. variat porro ad εἰς τὸ ἁβρ. per syn. hic praep. et per solum ἁβρ. subst. it. per adiunctum v. aliud privum pro phrasi ἐπιδ. ἑ., quam tamen mox repetit; tenente Sch., deserto P., in „ἁν. remissus *ad* delicias *victus*" sed Stp. Th. 1, 1657. G. nil, quam

ἐς τὸ ἁβροδίαιτον [m] ἀνειμένος [n], τοῖς Ἀντιοχεῦσι συνευφραίνετο, ἑορταῖς [o] καὶ θέαις ἐπιδιδοὺς ἑαυτόν [p]. τῆς τε [q] εἰς τὴν Ῥώ-

catam vitam solutior cum Antiochiensibus delectabatur, solennitatibus et spectaculis
17. dedens se ipsum. Romam

m) Ms. Ba. ἀβρ. per lenem, cum B. 1. Ox. et Pat., cf. 2, 7, 1. e. n) In Ms. Ba. ἀνειμένως, sed prima manus etiam ο super ω scripsit. *Mart.* e confusione illarum vocalium solenni. o) Ms. Ba. et Vi. ἑορταῖς τε καὶ θ. v. N. p) Hoc punctum in A. al., pro colo Stp. rel. q) δὲ B. 1., v. N.

ἀν. cum eadem praep., nec Lat. Bg. (qui gradum iterum altiorem adscendit,) ap. G. Th. cum praep. eadem sine explic., non vero in Sch. *remissus*, cum Gr. tamen nostro, ubi et L. Schell. habet praep. Bg. p. 5635. Nr. 4. „*remississimus* ad *otium* Suet." me quidem hic pass. sumente pro med., *sese* committens, *permittens*, tropoque remoto, deditus, amans, ut sit i. q. sq. ἐπιδ. ἑ., quo redit illud in Thuc. Ind. ex Herdt. „τοὺς ἐς τὸν πόλεμον ἀν., qui *vacant*" unde facile derivandae notiones aliae, v. c. pro sacratus, it. destinatus, cf. Hes., non coll. Suid., ap. quem et 1, 209. m. ἀνίει, — ἐνεδίδου, Thom. M. p. 68. Inttp. ad Call. Cer. v. 47. Gat. ad Ant. p. 113. F. m. Ind. Poss. Call. Orph. Soph. Ai. Eur. Phoen. Valck. Herdt. Polb. Rsk. An. ad Gr. a. V. 1. Xen. M. S. Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Luc. et Epict., ubi et adv., cf. Xen. Cyr. et Suid. v. ἀνειμ.

συνευφρ.) Augmentum in v. ap. Bud. in N. pr. est e memoria et contra libros, recteque per vulg. lectionem hoc loco utitur Rz. sine Vs. ad Luc. 2, 486. N. 37. e., sed et altero simul cum augmento §. 11., unde, cum libri non varient, colligas, utrumque genus in usu fuisse, ut in aliis v.; pro liberis P. severiora dante Bg., per praep., separatam a v., quod ap. Stp. Th. sine auctore est, sed in L. Ern. „*simul* me *oblecto*" cum P. hic explicato pass. per med., cf. sine Ind. Dem. 300, 24. ἡ πόλις — συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς.

ἑορτ.) Insertum a Mss. τὲ ante vicinum καὶ, ut alibi, reperias hic quoque ap. P., sed magis per libertatem, cum et in pr. addiderit copulam; respiciente, quoad rem, Nostro ad 2, 7, 15. sq., ut Bg. Lat. in subst. primo ap. G. Th. cum Gr. n., non item ap. Stp. Th., e quo ad 1, 9, 8. e. dedimus Vs. et lect. aliam in v. ἐπιδ., quo variatur cum v. σχολ. ib.

τῆς τε) Bg. τὲ per δὲ cum P. iterum, quod non displicet quidem e contextu, ut contrarium quid prioribus dicatur, confusis maxime et alibi istis voculis; ut tamen de vetusta ratione τὲ aeque copulet enunciationes, ubi aliae linguae adversativam adhibent. In altera vero Ms. re, nisi lapsus in litteris, tamen fuerit ingenium librarii, substituentis aliud syn. e glossa, cf. Hes. 1, 1553. m. ἐφ., — ἄφιξις, (quo Gr. etiam Sb. Ind. explicat nostrum ἀφ. ex 3, 9, 15.) vel cogitantis de hostili quodam accessu, de vulgari notione, qui, quanquam alienus a Nigri animo et professione, §. 15., intelligi tamen per se potest sane, si cum exercitu Romam fiebat profectio, vivente adhuc Iuliano, nec dum e medio sublato; ut tamen cum rel. Mss. videatur facere quoque P., e quo Bg. mutat subst. in inf. propter praep. εἰς, in Lat. non solennem, cui rei subveniri potest sic, ut, loco nominis proprii, ponatur syn. *in urbem*, vel formula syn. *in* urbem *Romam*, it. *in* urbem *Romanam*; ut tamen Sch. severitatem tenuerit in „ἀφ. profectionis *Romam*" partim e Sb. Ind., quod Lat. non

μὴν ἀφόδου[r], ἐφ' [s] ἣν μάλιστα ἐχρῆν σπεύδειν, ἠμέλει[t]. τοῖς τε[u] Ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον	vero proficisci, quo maxime erat properandum, 18. negligebat. Cumque Illyricos exer-

r) Ms. Ba. ἐφοδ., v. N. s) Verba ἐφ' — σπεύδειν in Ms. Ba. stant modo commatibus inclusa. *Mrt.* Parenthesin sine necessitate habent tantum Stp. Lu. In. et Bc. t) Colon hic in Stp. rel. u) Ms. Ba. δὲ, cum A. al. v. N.

repertum in Stp. Th. et L. Ern., nec praebuit G. Th. cum praep., ut nec alia syn. Stp. et Ern., sed Indd. Gr. modo cum syn. οἴκαδε, Xen. 'Αναβ. et Pol. Z. (cf. Suid. et Luc. alio sensu,) ut fortassis ad analog. scripserit Noster illius ἀφίξεις εἰς, cf. 1, 14, 7. e. Nostrates sane habent *eine* Reise *nach* rel.

ἐφ' ἣν) Pro liberrimis P., ap. Sch. modo „ἐχρ. *oportebat*, σπ. ἐπὶ 'P., properare *Romam*" ubi Bg., syn. adv. adhibet pro praep. cum pron., (cf. G. Th. v. i.) sed sine necessitate ἐχρ. cum inf. σ. mutat in syn. formulam per v. subst. cum particip.; huc spectante Stp. Th. in v. σπ. sine Vs. sub Lat. Bg., sed e Nostro tantum cum pr. ἐπὶ, ut et Poss. Call. p. 334. m. „*ad* quam *max.* oportebat *festinare*" quam severitatem feret illud antea *in urbem*, ut varietur per praep. syn. cum Nostro, qui et alibi cum v. usurpat syn. εἰς, ut cum ἐπὶ v. Ind. Ael. V. h. et Luc., at cum gen. simul R. Or. V. 7. II., cum syn. πρὸς Plut. Hs. ex 5, 10. et cum περὶ Ael. l. l., it. cum ἀπὸ ap. Suid., sed simile ap. Hom. 'Οδ. ω, 323. μάλα δὲ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης, oportet *festinare*.

τοῖς τε) Contra δὲ Ms. Ba. faciunt tacite rel. Mss., sed et P. per suum *aut*, quo solet affine καὶ reddere, e quo Bg. modo in adiunctis.

δέον) Habes δ. absolute positum. Solanus illud sollicitat ap. Luc. T. 1. (p. 15. N. 58.) quem refellit Rz. ad Luc. T. 2. p. 914. *Leisn.*

Quo loco extr. N. 28. et Nostri locus producitur sine Vs., nihil dante Sch., quam, praeter Lat. P. „δ. ἐπ., oporteret *adire*" dum hodie constat, talia participp., absolute ita in neutro posita, esse pro gen. consq., per ellipsin pron. demonstr., ut hic pro δέοντος αὐτοῦ, unde resolvuntur et vertuntur eodem modo, ut Bg. quoque fecit, expleto adeo pron. illo, proprie quidem ut ellipsis sit tum part. ὂν, tum praep. κατὰ, unde illud part. interdum diserte adiicitur, ut ἕτοιμον ὂν, it. ἄδηλον, quae, quanquam adi., tamen in re ipsa paria sunt, cf. de nostro δ. Stp. Th. 1, 915. B. aliunde, etiam per impf. cum Bg., Bud. C. 17, 6. Vig. p. 321. sqq., ubi suppletur etiam μετὰ, Suid. 1, 525. m. Greg. de dial. cum N. Koen. p. 69. N. 19. Duk. ad Thuc. p. 192. N. 72. p. 429. N. 68. Markl. ad Max. Tyr. p. 655. Hs. ad Plut. p. 142., cf. Poss. Call. p. 275. m. 538. i. et Sy. p. 176. m. it. L. Bos. Ell. p. 524., qui, praeter μετὰ, explet subst. πρᾶγμα, cf. Gottl. Plat. Men. p. 38. a. e. cum Thuc. Or. Per. p. 1. N. 2. Xen. 'Αναβ. Mor. M. S. et Cyr. Z. (ubi 1, 5, 11. pro eo variatur per ἢ δέῃ, cf. ib. N.) it. Luc., sed sine Ind. Dem. 33, 16. 66, 8. 140, 25. etc. it. Phil. in Fl. p. 766. F. i. et Schol. Eur. Hec. v. 117., deferente Bg. sine causa severius Lat. P. in v. ἐπιφ., retentum idem in Sb. Ind., sed proferente Stp. Th. nostrum locum sine Vs. sub „venio *ad*, accedo *ad*, cum dat." quibus innuit non modo rectionem, sed et notionem illam eundi simpl., quae melior, quam aliorum frequentativi, ab h. l. saltem aliena, cf. Abr. Dl. Th. p. 99. e. Z. ad Vig. p. 609. b. e. Nr. 3. cum Ind. Ael. V. h., qui tamen negligentior est in locis recte praebendis, cum omiserit adv.,

ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην [x], καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά [y], ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πραττομένων τὶ [z] αὐτοῖς ἐδήλου [a], ἐλπίζων, τοὺς

citus oporteret ipsum invisere quam primum, eosque sibi conciliare, ipse nec, quid ageretur, cum ipsis communicabat, spe-

x) Ms. Ba. τηνταχίστην, cum A. 1., cf. 2, 7, 5. e. y) Ms. Ba. αὐτά· ὁ δὲ, οὐδὲ λ., ut comma post δὲ etiam in A., sed post αὐτ. punctum in B. 1. al. v. N. z) Ms. Ba. πρ. τὶ, servato acc., de more nostro, hic etiam in Stp. rel. a) Ms. Ba. αὐτοῖς ἐδήλου· plane sic, ut Stp. malebat. *Mart.* ut et Ms. Vi., sed Ms. Ve. solum verbum novum sine pron. novo, ut Stp. suscepere Ing., pro vulg. αὐτῆς ἐδίδου edd. rel., etiam Sb., sed αὐτοῖς ἐδίδου Bc. sine monito in N., v. N. Tum hic colon cum Ms. Ba. etiam in Stp. Sb. Lu. Bc. 1., unde corruptum Bc. 2. punctum.

quae cum v. sunt, ut σπάνιον 2, 13. p. 102. m., συνεχῶς 12, 1. p. 708. i. et πολλάκις 3, 18. p. 250. l. 5. (ubi cum dat. perf.), quocum adv. postr. forsan est quoque in loco Ind. Luc., omnibus illis adv. tollentibus notionem frequentativi, cf. cum pr. ἐπὶ diserta Sb. Ind. ubi et cum aliis dat. loci et rei, ut ap. Zos. 5, 40, 10. sed cum pr. ἐς Dion. C., et de re, praeter Foes. et Ioseph., ap. Herdt. 517, 19. p. sq. l. 39. cum acc. perf. et in sq. cum adv. συνεχέως, pro quo l. 50. ἦλθε, ubi et sine Ind. de ave cum dat. perf. 137, 88. pro quo mox simpl. φοιτᾶν, cf. Gs. Chr. cum Suid. 1, 841. m. non coll. ad Hes. Caeterum Noster rem ipsam narrat hic, non ut partem praefecturae Syriae, a qua Illyris remotior erat, sed propter sqq. mox, et aditum sibi paraturus ad cap. sq., ubi Bg. in φθ. οἰ. P. brevitatem retinet, neglecto v. φθ., hic reddendo iterum per adv., v. c. *prius*, quo et tendit Stp. Th. 4, 134. B. e. „Herodi. l. 1. καὶ φθ. οἰκ. ἀ., (per numerum quidem libri pravum, et sine Vs. at subiiciens huic Xen.) φθάνω ἀναβὰς, ascendo *prior*" quod adi. par est nostro adv., per quod et redditur ille locus a Z. Ind. Xen. Cyr. In sq. οἰκ. Sch. cum Bg., partim e P. libero, cf. 1, 9, 2. ad Ἰλ. ϛρ.

ὁ δὲ) Hoc loco cum lect., de qua mox, αὐτοῖς ἐδίδου usus est Rz. ad Luc. 3, 371. a. cum simillimo e 1, 768. l. 72. ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμεν, qui *cum* columba *deiicienda* esset, *lineam* telo *rupit*, praemissis his „ὁ δὲ non semel sic πλεονάζειν, vel ἐπανόδῳ inservire" quorum neutrum hic statuerim equidem, sed potius, δὲ in apodosi periodi, coeptae per particip. δέον, stare pro *tamen*, quod et procedit in Bg. praemissa *cum* particula, saepe pro *etsi* posita, qui hic δὲ non reddit, sed tantum artic. fere, ut 2, 1, 14., et neg. ὁ., vel pro simpl. *non*, vel pro *ne quidem*; variante Nostro pro μηδὲ §. 8., sed cum 1, 12, 12. m. tantum in ordine pron. τὶ τῶν πρ., hic postpositi, ubi eadem Bg. ratio.

αὐτῆς ἐδίδου) Scribo αὐτοῖς ἐδήλου. *Steph.* Ven. rectius ἐδήλου, quam lect. Stp. quoque amplexus est: immo et Politianum ita legisse patet, (*neque — ullis* de *rebus* certiores *facit.*) Quemadmodum autem litterae η et ι, ita quoque Δ et Λ saepius a librariis permutatae sunt. *Stroth.*

Etiam Leisn. ad Ms. Bg., „cum Stp. legit αὐτοῖς ἐδήλου" quae lectio statim initio a me scripta, sensu ita suadente, (cum et facilis lapsus esset in v., sed et in pron. η pro οι,) nunc a Mss. firmatur ita, ut Ven. sit, quoad pron., mancus magis, quam rel., dante id Bg. fidelius, et vi-

ἐκεῖ ϛρατιώτας, εἴ ποτε καὶ μάθοιεν, ὁμογνώμονας ἔσεσθαι τῇ τε [b] Ῥωμαίων εὐχῇ καὶ τῇ τῶν κατὰ τὴν ἀνατολὴν ϛρατοπέδων [c] γνώμῃ.

rans, illic milites, si quando etiam certiores fierent, consensuros Romanorum votis et orientalium exercituum voluntati.

b) Ms. Ba. τῆ ἐκμ. λ., v. N. c) Ms. Ba. τῆ τῶν κ. τ. ἀ. ϛρατοπέδων γν., mendose.

cinius Lat., quam P., ad v., (ap. G. Th. non cum explic., pro significare, indicare, aperire per litteras nunciosque,) quo Lat. caret Stp. Th., h. l. iterum e P. clam corrigens forte.

ἐλπιζ.) Liberior hic P. in rel., quoque formulam τοὺς ἐκ. ϛρ. modo reddit per pron. αὐτοὺς, ubi Bg. feverior, quam fupra, partim e Sch. in adv. „οἱ ἐκ. *qui* illic *funt*, (*erant*, fed in artic.) τ. ἐ. eius loci" per fyn. formulam e gen. affinis fubft. cum pron., ubi refpicitur nomen loci, ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ, (cf. 2, 14, 12. e.) latens in nomine perf. pr. τοῖς Ἰλλ. ϛρατ., tenente formulam Stp. Th. in adv. fere cum Lat. Sch., fed fine auctore, quem alium et ipfe ignorabam, praeter Matth. 26, 71., quem locum feparatim in adv. tenuit L. Schw. cum libera Vs., quae et ap. Thalem., ignorante Stp. etiam affinem de re τὰ ἐκεῖ, v. Ind. Aefch. Fi., fed fine Ind. ap. Thuc. 389, 50. et τἀκεῖ Dem. 235, 24. 274, 23. 424, 27. 489, 27., variante Noftro denique cum 2, 5, 7. m. ἐλπίσας hic per aliud modo tempus et praef. eodem fenfu.

εἴ π. κ.) Perinde fit, velis καὶ fumere per fe, pro praeter alios, qui de re certiores fiebant, homines, an copulare cum pr. εἰ, diremtum una voce, ut alibi, pro *etfi*; non explente Bg. ad v. μαθ. pron. τὶ f. ταῦτα, e pr. τῶν πραττ. τὶ, quo refpexerit P. „intellecta re" loco pronominis iterum fubftituens fubft., quod Lat. novit Stp. Th. aliunde, non item Bg., cf. 1, 8, 13. e. et 2, 6, 10. m., ubi diferte copulantur τὸ πραττ. μαθεῖν.

ὁμογν.) Ms. τὲ, omiffum iterum ante καὶ, intervallo fequens, tamen cum Mss. rel. etiam P. oftendat in fuis *pariter — que*, Bg. reddente iterum (cf. §. 14.) unam modo copulam, et cum Sch. partim e P. formulam ὁμ. ἐσ. per v. privum, ubi adi. Stp. Th. fine exemplo, ut ap. Suid., cf. tamen Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. it. Z. Cyr. et Pol., Thuc. et Dem., ubi et cum dat. rei, ut hic, 1345, 16. et cum v. fubft., add. 897, 22., Dion. H. S. T. 1. et Luc., cafu pendente a particula in adi. ὁμοῦ. Mox variatur cum §. 11. τῶν Ῥ. per omiffum hic artic., cf. §. 3. m., et per adiuncta tantum cum §. 11. in γν. it. cum 2, 7, 10. e. in κ. τ. ἀν. (ubi Bg. deferit P., cf. 2, 1, 9. e.) it. cum ϛρατευμ. noftrae hic §. init. per fyn. ϛρατοπ., ubi Sch. „exercituum *confenfu*, — ἐ. *voto*" numero feverius retento, quam a Bg., quo fubft. per variationem refpicit fuperiora v. καλεῖν et δεομ. it. βοωντ. et fubft. βοῆς §. 3. m. 4. m. 6. m. 7. et pr. cap. §. 5. e. 8. fq. et 11., ut et G. Th. cum Gr. n. Lat. Bg. non explicat tantum de defiderio animi, fed etiam per *preces*, atque adeo defideria, verbis, voce, ore prolata, quo et clamor pertinet, ut eiusdem Gs. *votum* Nr. 4. pro *voluntate* facit fyn. cum fq. γν., per copiam et variationem etiam.

Ταῦτα δὲ αὐτοῦ διατυποῦντος, καὶ κούφοις [d] καὶ ἀδήλοις ἐπαιωρουμένου ἐλπίσι, διηγγέλλετο τὰ πραττόμενα εἴς τε

Haec imaginante ipſo et levi ac incerta ſpe ſubnixo, nunciatur omnis res apud

d) κούφαις Ing., v. N.

διατυπ.) Sch. fere cum Bg. „*imaginante* haec *animo*" ſubſt. illo adiuncto e Sb. Ind., dum libera P. profert Stp. Th. cum lect. alia, qua de mox „καὶ κούφαις — ἐπαιρομ. ἐλπίσιν, (ſub notione pro) conſtituere apud ſe" cui recte ſubiungit L. Ern. „concipere animo" ut redeamus ad ſimpl. Lat. *cogitare*; cum ἐποτυπ. ſupra variante fere Noſtro, e quo ſolo praeſentis loci verbum afferunt St. et Ind. Sb., ut Bud. C. ſine auctore, cf. cum acc. rei quoque Ind. Luc., ſed cum dat. rei, ut modi, Dion. H. S. T. 2., tum Heſ. ſine N. nec coll. Suid., ubi ex incerto iterum cum acc. rei, ſed non de animo ac mente.

κούφοις) Malim κούφαις, ut ſupra (cap. pr. §. 6.) οὐ φαῦλαι, οὐδὲ κοῦφαι ἐλπίδες. *Steph.* Sed defendi poteſt κούφοις ex Ariſt. Nub. v. 53. ἀργὸς γυνὴ, v. Kuſt. ad h. l. et Bg. ad Alc. 3, 23. p. 328. *Leisn.*

Qui et poſt Not. ed. Ox. „leg. κούφαις" ſcripſit *male*, et legendus cum noſtris ad 2, 4, 12., dum Stp. Th. v. κουφ. iterum habet, ſine Vs., lectionem aliam per fem., at 1, 213. B. m. καὶ κούφοις — ἐπαιρομένου ἐλπ. memoriter ſimul aliud v. ſyn. e 2, 8, 16., per quod ſane variatur hic, ut et per nullum artic. in ſubſt ἐλπ., ubi idem Stp. v. i. „Herodi. κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπ., i. e. ſpe inani elatus et geſtiens" iterum per aliam lect., plane e Bud. C. 1173, 24., edente in v. ἐπ. Sb. Ind. tantum ἐπ. ἐλπίσιν ἀδηλ., ſed per ſeriem elementorum „κούφοις κ. ἀδ. ἐλ. — rectius φαῦλαι καὶ κοῦφαι ἐλπ." ut vel ſic comparatis locis innuat, opinor, ſe inclinare ad Stp. correctionem, quae, quanquam fingi poteſt, κούφοις ortum eſſe e ſequentis adi. ἀδ. finitione a librarii manu, mentem praecurrente, tamen non admittenda videtur propter Leisn. rationem tacitam, quia alia quoque adi. ſexus maſculini ſ. communis ponuntur cum ſubſt. femin., ut variarit hic Noſter, in primis ob conſenſum librorum; etſi cum ſubſt. ἐλπ. modo femininum adi. noſtri repertum. cf. 2, 8, 6. m., ut idem v. tantum ap. Luc. 2, 224. l. 56. ταῖς ἐλπ. ἐπαιωρουμένων, *ad* ſpes *ſublatorum*, quam Lat. formulam ignorat Gs. in Th. aeque, ac Bg. e P., quem Sch. deſerit, faciens fere cum Stp. Th. ante „elati *ſpe*, geſtientis, (in ſubſt. cum P. Lat. in Bc. ed. utr. ferens κούφαις, ſed in ἀδ. modo) ἐλ. *incertis* ſpei *motibus*" quod adi. ἀδ. non cum ſubſt. ἐλπ. tenet Stp. Th., nec Ind. aliquis, ubi modo cum aliis ſubſt. fem. in ſexu communi, cf. Heſ. Call. Soph. Ai. Thuc. cum Abr. Dl., R. Or. V. 4. 7. Dem., cui add. 179, 11. 506, 26. 524, 7. Xen. M. S. et Cyr., Aeſch. Fi. Polb. Luc. Fa. Aeſ., L. N. T. et D'Arn. An. Crit. cum Phil. in Fl. p. 761. D. m., ut Noſter hic forte ſecutus ſit Lat., (cf. in Bg. G. Th.) qui et variat cum §. 6. in adi. ſyn. pro φ. per ἀδ., et ſententiam repetit eandem de eodem Nigro 2, 7, 9. e. 2, 8, 3. m. 6. m. 16. i., ſed variando ſemper aut in v. v., aut in adiunctis.

διηγγ. τ. πρ.) Reſpiciuntur facta cum Nigro cap. pr. §. 9. ſqq., ſervante Sch. in δ. P. libera partim „*increbeſcebat* fama *geſtorum*" ubi Bg. tempus

Παίονας καὶ Ἰλλυριοὺς e, καὶ πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικὸν, ὃ, ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴστρου καὶ Ῥη- | Pannonios et Illyrios, omnemque militarem manum, quae ripis Istri ac Rheni impo-

e) Ms. Ba. ἰλλυρικοὺς. καὶ λ., quorum punctum vitiosum, sed alterum Ἰλλ. habent etiam Par. Lu. et Ox:, ut Ἰλλυρίους alio acc. Ing. 2., v. N.

mutat, sed et particip. in subst., cf. 2, 5, 15. m. 2, 6, 3., verum assumto hic iterum adi. πάντα, in praep. discedens sine necessitate, quia G. Th. tenet severum „nunciare *ad* aliquem *aliquid*" non item Bg., at Stp. Th. in δ. simile modo e Plut. sine Vs. ἡ φήμη, διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις, (cf. R. Or. V. 4.) tum Ind. Ael. V. h. ex 9, 2. i. ἐν Αἰγίνῃ ἐξ Ὀλυμπίας — διηγγέλη ἡ νίκη, *victoria* ex *Olympia* Aeginam *nunciata est*, recte explicatum in Ind. v. ἐν pro εἰς, sed sine Ind. ap. Dem. 163, 8. ἀ. πρὸς ἅπαντας, per syn.

Ἰλλυρ.) Ms. res est e confusis κὸς et ος finitionibus, ut alibi, aut e glossa per comparationem cum pr. cap. §. extr., vel aliorum locorum infra, ubi tamen iterum, ut l. l., vocabulum per κ semper, tanquam adiectivum, est cum subst., sed alterum stat solum, ut substantivum, pro pers. et populis, s. pro terra ipsorum, quomodo et hic sumas cum pr. Παι., (quo de cf. 1, 3, 1. e.) neutrum Ἰλλ. tenente Stp. Th., sed Suida nostrum vulg. cum accentu eodem, at per accentum alterum edd. quarundam etiam Cellar. Not. o. a. 1, 482. sq. de gente quidem illud sine κ, ut Lat. Bg. eodem sensu G. Th. sine Gr., sed cum Gr. Ms. isto *Illyricus* tantum, ut adi. et epitheton cum subst.; nostrum locum per numeros modo Sb. Ind. subiiciente huic „Ἰλλυρικὸς Γέντιος, pro Ἰλλυριῶν βασιλεὺς Γεντ." ex Eutr. Met. 4, 3, 5., ubi Lat. Ind. „*Gentius* rex *Illyrici*" sed in textu nulla Var. L., ut pro adi. et ipsum haberi queat, quale et per finitionem esse potest et per notationem, sive derives ab Ἰλλυρὶς, sive cum Stp. Byz. ab Ἰλλυρία; χώρα —, οἱ οἰκήτορες Ἰλλυριοὶ, *Illyrii*, post quae Ἰλλυρικὸς, *Illyricus*, nude sequitur, nec de eo quid in N., quod, ut infra dabimus, Sb. in Ind. tamen pro subst. accipit elliptico, et utrumque adeo pro eodem; mihi repertum ut sit praeterea nostrum de gente et terra ap. Polb. T. 1. p. 146. e. sq. i. 148. i. et m. sq. i., Ael. V. h., v. Ind. Lat., it. Herodt. et Thuc., (ubi 22, 56. eadem Var. L., quae h. l., reiecta in N.) it. Luc., cuius primo in loco copulantur cum Π. quoque, sed alio ordine, et postremus alliciat aliquem, ut ap. Eutrop. l. l. legat τὸν Ἰλλυριῶν Γέντιον, pro vulg. τ. Ἰλλυριὸν Γεντ., confusae ut fuerint iterum vocales ο et ω, unde facilior ille Sb. sensus; hic quidem cum Ms. faciente etiam P. per edd. Lat. omnes, et hinc quoque Cell. l. l. p. 438., servato tamen textu Gr. vulg., in quo masculini sexus suppleas hic quidem subst. δήμους s. ὄχλους, at alibi etiam στρατιώτας, si pro adi. habeas, servaturo me deinceps ubique reperta.

καὶ πᾶν λ.) In variatis cum cap. pr. §. 18. subst. στρατευμ. et ib. sq. formula τοὺς ἐκεῖ στρ., omittit Bg. e P. adv., (olim restituendum,) severior illo in rel., ap. quem nec comparet insertum a Ms. τὸ post Ἰστρ. ante vicinum καὶ, haud dubie ab ingenio librarii per comparationem cum 6, 7, 14., quia et Mss. rel. manent in vulg., cf. 1, 6, 3. 23. 2, 2, 19., deferente P. etiam Stp. Th. in v. ἐπικ. init. „exercitus — *ripis* Istri *impositi*" sed Nostro iterum aliquid, quo de non proprie sermo erat, adiungente

νου[f] ἐπικείμενον, ἀπεῖργον τοὺς ἐπέκεινα[g] βαρβάρους, φρουρεῖ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. ἡγεῖτο δὲ Παιόνων πάντων[h] (ὑπὸ μιᾷ γὰρ ἦσαν ἐξουσίᾳ)[i] Σεβῆρος, ἀνὴρ

sita arcendis ulterioribus barbaris tuetur Romanum im-
2. perium. Praeerat autem Pannoniis universis (sub una enim erant ditione) Seve-

f) Ms. Ba. ἐπ. τε καὶ ῥην., v. N. g) Ms. Ba. et Ve. ἀπ' ἐκείνου β., v. N. h) In Ms. Ba. non est parenthesis, et verba ὑπὸ — ἐξ. tantum inclusa commatibus. *Mart.* ut in edd. 4. i) Ms. Ba. σεβῆρος ἀνήρ· τὴ λ., mendose colon, sed ortum e commate, quod et in B. 2. L. al., v. N.

in Ῥην., quod tamen in mentem veniebat simul natura, cum de ripariensibus agebatur ab una parte terrarum Rom., quae innuuntur in sq. τὴν Ῥ. ἀρχ.

ἀπεῖργ.) Mss. res est a corruptione ex ἐπ' ἐκεῖνα, separatim scriptis, quae Var. L. infra est, confusis α et ε, it. ου et α, nihil hinc tenentibus P., Stp. Th. et Sb. Ind., sed Sch. reddente τοὺς ἐπ. cum Bg., ut L. N. T. Schw. in ἐπ. „arcens barb. *ulteriores*, i. ultra Rhenum et Danubium sitos" ut Sch. in β. „ultra Rhenum et Istr. habitantes, (quia ἐπ. refertur ad proxima ταῖς ὄχθ. λ. et supplendum est aliquod particip., cf. 2, 8, 13.) ἀπ. *coercens* barb." deserto Bg. e P. dativo participii e notione caussae, quo innuebant illi, participium hic sine copula καὶ cumulatum esse et stare pro supino. In sq. v. φρ. cum ἀ. scribitur fortassis modo ad analog., cf. de militibus aliterve Ind. Pal. Fi., Call. Xen. Cyr. et Pol. Z. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Luc. Poss. Call. Abr. Dl. Th. et ad Aesch. T. 2. cum Ind. in Schol. ed. Paw., sed tropice Phoc. cum L. N. T. et Suid., non coll. ad Hes., in Lat. Bg., quo caret Stp. Th., ferente G. Th. tantum *fines suos* ab *excursionibus* hostium *tueri*, quod pertineat potius ad pr. membrum ἀπ., cum hic sit, terras defendere ac retinere, nec sinere occupari.

ἡγεῖτο) Bg. e P., cf. 2, 7, 6. et ib. §. sq. ad formulam hic sq. ὑπ. λ., ubi Bg. Lat. in ἐξ. nescit Stp. Th., non huc spectante Cell. l. l., cum agit de re ipsa, i. e. ambitu et divisione Pannoniae in superiorem et inferiorem, quam Noster innuit in adi. π. Caeterum ad Dion. C. p. 1237. Σεβῆρος τῆς Παιονίας ἄρχων N. §. 98. addit haec. „Herodiano, ut pluribus aliis Graecis, Παιονίας appellatio condonanda est: sed in Dione, qui ipse Pannoniae praefuit, et eam a Graecis, veram nescientibus, Παιονίαν dici observat T. 1. p. 595. l. 94. (ubi v. N.) ferenda utique non est, quippe a librariis unice profecta," quo de et nos alibi.

Σεβηρ.) Praeter Exc. Leisn., super Severo ipso v. N. ad Dion. l. l., Eutr. Met. 8, 10, 1. Zos. 1, 8, 1. Aur. Vict. de Caes. 19, 5. et Epit. 19, 3. it. Spartian. T. 1. p. 588. et de Severi patria *Africa* ap. Beg. 2, 694. ad numum tertium. Hic, contra distinctionem Ms. et edd. quarundam copulandum est subst. ἀνὴρ non cum pr. Σεβ., quocum plane ineptum est atque inutile, sed cum sqq., nominatim cum nom. loci Λιβ., quibus nominibus saepe adiungitur, et sic, ut videatur abesse posse; unde non reddunt multi, ut nec Bg. hic; nec erat supra 2, 1, 9. i. 1, 17, 14. et 1, 12, 8., sed tamen 1, 8, 2.; aliis pro τὶς capientibus, ut hic P., qui et ipse, secundum edd. Lat., comma referat post ἀν., quod firmat dicta

τὸ μὲν γένος Λίβυς, ἐς δὲ τὴν[k]	rus, genere quidem Afer, ſed
τῶν πραγμάτων διοίκησιν γεν-	ad res adminiſtrandas alacris
ναῖος ἅμα καὶ θυμοειδής,	atque animoſus, duraeque
σκληρῷ τε βίῳ καὶ τραχεῖ	vitae ac aſperae inſuetus,

k) Ms. Ba. ἐς δὲ πραγμ., v. N.

in Var. L. de depravatione Ms. Niſi tamen dicas, P. egiſſe libere in τὶς addito, cum mox ap. eum ſequatur *homo*, quod oſtendat illud ἀν., niſi per libertatem adiectum in membro ſq. Hic quidem, de ſolenni ellipſi, ad ἀν. et rel. nominativos usque ad θυμ., per appoſitionem ſtantes, ſupplemus ὢν particip.

τὴν τῶν πρ. δ.) Ms. omiſſus artic. uterque eſt aut e gloſſa per comparationem cum 3, 8, 14., aut e Suidae Excp. 3, 294. e. οὗτος τὸ γεν. ἦν Λιβ., ἐς πραγμ. διοικ. γεν. λ., *in* rebus *gerendis* ſtrenuus *ſimul* et *iracundus*, quibuscum vidimus Ms. convenire etiam 2, 7, 1. ſqq., ut tamen et in hoc Suidae agnoſcas libertatem aliquam per rel.; unde detrahitur fides Ms. Ba., cum et Mss. rel. maneant in vulg., et Bav. ſaepe tolerarit antea, ut poſtea quoque, Noſtri conſuetudinem in copulatis vicine artic., praemiſſisque utrique ſubſt., v. proxime cap. pr. extr. τῇ τῶν λ. et ib. §. 16. τὴν τῶν πρ. ἐπ., non tenente Stp. Th. δ. cum gen πρ., ſed Poſſ. Call. p. 73. e. „ὅλη δ. τῶν πρ., *tota* rerum *adminiſtratio*, D." cum una hac auctoris littera obſcuraque, Demoſth. forte innuente, cuius Ind. tacet, non item Iſ. Ev., ubi ſine Vs. ex 12. e. τὴν ὅλην τῶν πρ. δ., alio articulorum ordine, qui et ipſe ap. Noſtrum eſt infra, cf. cum gen. alio ib., qui locus fortaſſe eſt Stp. Th. ex Aeſch., cuius Ind. Rs. et Fiſch. it. Sammet. epiſt. nihil profert, ſed cum alio iterum gen. Sb. et Dem. v. e., variante hic Noſtro quodammodo cum 2, 8, 16. τὴν τῶν πρ. ἐπιμέλειαν, et in τ. πρ. cogitante, opinor, negotia publ., tum civilia, tum militaria, cuius generis utr. exempla ſunt ap. Spart., etiam cum laude ſimili, cf. Exc., ubi Bg. partim cum P., ſeverior in praep. (qua Noſter variat cum πρὸς l. l.) ſed negligens ἅμα cum eodem, cf. 2, 8, 4., at dilucidior in adi. ſqq., quae Gr. ſunt ſyn., ſpeciei primum, ſecundum generis, aut contra, ut fuerit fortis (γενν.), non timens moleſtias et pericula, nec ea cum triſtitia cogitans, ſed et cupidus iſtorum ſuſcipiendorum (θυμ.), libenterque et cum voluptate res magnas et graves aggrediens; quae Lat. utr. fert G. Th. cum Grr. n., ſed primum etiam cum praep. Bg., reddente Stp. Th. in θυμ. e P., ſed cum alia lect. εἰς δὲ λ. memoriter, ſub Bg. Lat. tamen, verum in γενν. modo „generoſus, i. ſtrenuus, Herodi. l. 2. γ. κ. θ." non ſimul adiuncta praep. et vocula ἅμ.; nihil praebentibus Indd., praeter alibi congeſta ad γενν., niſi in notionem domeſticam de rebus Geop. cum N. ad 5, 22, 2., ſed cum pr. κατὰ Dion. H. S. Γ. 1., cum περὶ ap. Suid., cum ſubſt. ἀνὴρ quoque Ael. V. h. et Luc., ſed cum Lat. *animoſus* Aeſch. Fi., ut vel hinc agnoſcas ſyn. cum θυμ., quo de v. Poll. 2, 230. 5, 125. cum P. *ferox*, (aeque in bonam partem, ac Gr.) Heſ. cum N., ubi et cum Bg. Lat., Bud. C., porro cum ſyn. ἀνδρώδης Ind. Plut. Krg., ſed abſolute Xen. M. S. Bach. et Pol. Z. Aeſch. Ei. Ael. V. h. Luc. cum Lat. Bg., Dion. Caſ. et Plut. Hſ., ut in praep. cum his adi. Noſter fortaſſe habeat Lat. quid.

σκληρῷ λ.) Per ordinem ſeveriorem modo, ac relicto ſubſt. inter adi.

ἐνειθισμένος, πόνοις τὲ ἀντέχων laboribusque sufficiens facil-
ῥᾷστα [l], νοῆσαί τε [m] ὀξὺς, καὶ lime: cum in excogitando acu-

l) Colon hic in Stp. al. et tacite in Mss., unde depravatum punctum in Bc. 2. et illa duo in Ms. Bg., v. N. m) Ms. Ba. τὲ cum acc.

medio, Bg. e P., dum Stp. Th. tenet hunc locum fine Vs., nec cum Bg., nec aliunde, ut nec Ind.; unde Noster iterum e Lat. suum duxerit, etiam in adi. cum β., quorum primum modo G. Th. cum Gr. n. fert e Ter. Ad. 5, 4, 5., ubi N. tacent, it. ad Andr. 1, 1, 47., nihil praebentibus Indd., quam σ., (praeter Foes. L. N. T. Suid. Thom. M. p. 120. N. 2. Kypk. T. 1.) absolute aut cum subst. al., physice aut tropice, de re Hes. Soph. Ai. Theogn. it. R. Or. V. 7. Ant. Xen. M. S. Bach. et Pol. Z. it. Ael. V. h. ut de pers. quoque Plut Krg. et Hs. ubi copulatur etiam utr. per Lat. Bg., ut redditur Lat. *asper* ad Lyc. et Ind. Xen. 'Ανβ. Mor., sed de τρ., praeter alibi data, et L. N. T., Ind. Hes. Orph. Lyc. Dem. Is. Pan. Mor. s. 36. i. Ael. V. h. Luc. Diod. S. Plut. Hs. Epict. Heyn. et Abr. Dl. Th., ut hic iungantur iterum syn. per copiam, (sicut pro syn. diserte accipit Ind. Plut. Hs. v. τρ., et per Lat. eadem vertuntur l. l., et diserte Hesy. τρ., σκληρὸς exponit, utque copulantur ap. Virg. A. 5, 730. *gens* (dura *et* aspera *cultu*,) seiuncta per se tropo diverso, a rebus quidem duris, qua opp. mollibus, et ab asperis et imparibus, quoad tactum, itionem, rel., sed redeuntia ad idem molestum, nec suave, quod est in vita s. vivendi agendique ratione, dum victus usurpatur tenuis nec dulcis, it. amictus vilis, et corpus sustinet labores et molestias, paupertatem, famem, frigus, aërisque intemperiem rel., cf. ad Corn. N. 5, 1, 1. cum Ind. et in rem ipsam Spart. c. 19. e. T. 1. p. 631. it. c. 4. p. 595. i. c. 8. i. p. 603. i.

πον. τὲ ἀντ.) πον. ἀντέχειν, resistere *laboribus*. Ita saepe utitur Herodi. τῷ ἀντέχειν. Alii scriptores amant medium ἀντέχεσθαι, v. D'Orv. Ch. p. 177. *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „alia constructio 1 Thess. 5, 14., alia infra" 3, 6, 22. e. ἀντ. πρὸς τοὺς κινδύνους, quo de loco Stp. Th. v. i. recte „i. q. ἀ. τοῖς πόνοις, i. e. ὑπομένειν τοὺς πον." huc forte respiciens, sed nihil monens de rectione cum dat., qui cum hoc v. est, quanquam composito e praep. alius casus, cf. 1, 7, 9. ἐκλαμπ., et eodem cum dat. iid. Xen. Bach. „sustinere *labores*, non cedere" et Pol. Z. τῷ πόνῳ, eodem Lat. primo, sed cum subst. al. aut absolute Hell. et Cyr. it. Thuc. cum Abr. Dl., et de med. simul Xen. M. S. Cyr. Pol. Z. Dem., cui add. 71, 27. 290, 9. 887, 1. 889, 4., ad Herdt. 554, 15. Wess. ad Diod. S. 1, 140. N. 53., it. Dres. de V. med. Suic. Th. L. N. T., quorum Krb. recte monet de rectione cum gen., e praep. pendente, Hes. 1, 393. m. p. sq. e. 395. i. Suid. 1, 211. e. 220. m. e. 230. m., cuius formula ὑπομονητικῶς ἔχειν i. q. v. privum ὑπομένειν, quo et ipso nostrum explicat, ut et ἐξαρκεῖ, *sufficit*, cum Bg., pro cuius Lat. liberiori servassem vicinius *sustinere*, cum ἔχειν saepe sit pro Lat. *tenere*, et facilius sic veniamus ad Lat. *tolerare*, quo ad sensum et reddit infra l. l. Leisn., qui hic e P. Sed ap. Suid. in Σεβ. 3, 294. e. in tota hinc servata §., praeter paucula, vitiose habetur ἀνέχων, nihil monente N.

νοῆσαί λ.) Descripsit ista ex Herodi. Ioannes Antiochenus. Optimorum est imitator Herodianus, sicut supra Demosthenis studiosum monui,

τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι ταχύς. tus, tum in excogitato perfi-

mus. Hoc e Thuc. hausit, qui l. 1. Athenienses ita χαρακτηρίζει, quod sint καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ, ὃ ἂν γνῶσιν, et *cogitatione* et *cogitatorum* executione *celeres*. Schol. ὀξεῖς ἀπὸ κοινοῦ denuo subaudit. Quod si ita est, i. e. si ita scripsit Thucydides: Herodianus memorabili imitationis genere severitatem illam Thucydideam faciliore orationis nexu fluxoque emollire voluit. Ceterum magni ingenii et agendis rebus idonei vel maxime is character est, quo Themistoclem etiam designat Corn. Nepos 2, 1, 4. *neque* minus *in* rebus *gerendis* promtus, *quam* excogitandis *erat*. Velleius Agrippam pari sententia laudat, tanquam *virum per omnia* extra *dilationes* positum, *consultis* que facta *coniungentem* 2, 97, 1. add. quae de Arminio habet 2, 118, 2. sq. Sed, ut ad Severum redeamus, excerpta Peiresc. ita ingenium eius describunt, ὅτι ὁ Σεβῆρος δεινότατος ἦν τό τε μέλλον ἀκριβῶς προνοῆσαι, καὶ τὸ παρὸν ἀσφαλῶς διοικῆσαι, καὶ πᾶν μὲν τὸ κεκρυμμένον, ὡς καὶ ἐμφανὲς, ἐξευρεῖν, πᾶν δὲ τὸ δυσδιάθετον, ὡς καὶ ῥᾷστον, ἐξεργάσασθαι, Severus *multum* praestabat *in* coniectandis *callidissime* futuris, *et* ordinandis *tutissime* praesentibus. *Occultissima* quaeque, *ut* manifesta *deprehendebat*, difficillima *iuxta* cum *facillimis*, conficiebat. *Boecl.* Videndum, an ὀξὺς hic i. q. ταχύς. Sic Severus ita, ut Sallustius praecipit, vixit, *prius*, quam *incipias*, consulto, *et*, *ubi* consulueris, *mature* facto *opus est*, Cat. 1, 7. Arist. Eth. 6, 10. πράττειν μὲν δεῖ ταχὺ βουλευθέντα, βουλεύεσθαι δὲ βραδέως, cf. Cort. ad Sall. l. l. *Leisn.* Similiter de Caracalla dicit Herodianus infra l. 4. c. 7. ν. τὸ κρ. εὐθ. ἦν, quem locum minus recte vertisse Politianum puto. *Strotb.*

Leisn. etiam ad m. Ox. „Nep. de Themist. Call. h. in Iov. v. 87." ubi v. N. Ern., et Cort. l. l. huc quoque respicit per numeros meros, sed sine Vs. cum Gr. Bud. C. 869, 47. et ad Thuc. 1, 70. i. f. 46, 43. et *celeres* ad *excogitandum*, et *ad* re *ipsa* exsequendum *id*, quod *excogitarint*, Abr. Dl. Auct. p. 227. c., recte deinde sumens ὀξ. cum inf. de celeritate, quam notionem requirit et sq. ταχ., cum acumen omnino sit in facultate res videndi reperiendique non modo plures et absconditas, nec aliis cognitas, et adeo videndi altius profundiusque, sed et facile ac celeriter, ut, quae sunt acuta physice corpora, statim et facile secant et penetrant, cf. G. Th. in subst. et adi. Bg., cum Gr. n., ad quod et alii severe Lat. Bg. retinent, cf. ad Luc. Ind. loca cum N., dum Bg. etiam in rel. deferit P., qui maxime copulas neglexerat, sed Stp. Th. 2, 1349. B. „ὀξ. cum inf. Thuc. — *celeres* ad *excogitandum* et *exequendum*. Ad cuius loci imitationem Herodi. l. 2. dixit, π. — ταχ., *promtus* ad *excogitandum*, (e P. partim, p. 1071. C. e. v. ν.) mente *concipere*, aut certe *intelligere* in isto Herodi. loco (4, 7, 3.) πλὴν ν. τὸ κρινόμενον εὐθὺς ἦν. At vero, quum dicit, ν. τ. ὁ. — ταχ., est ν. potius *excogitare*, (etiam e P. cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. Thuc. compos., ut in v. ἐπ. post Thuc. idem sine Vs.) Herodianus ad hunc Thuc. locum respexisse videri possit, scribens l. 2., sed omisso dat. illo (ἔργῳ) ν. — ταχ." plane cum P., ut Noster, praeter Ioseph. 2, 280. c. 4. i. Ἐλεάζαρος —, ὃς δὴ καὶ πιθανώτατος ἐδόκει — νοῆσαί τε τὰ δέοντα, καὶ τὰ νοηθέντα πρᾶξαι, qui (*quidem*) etiam — *plurimum* valere *videbatur* et *ad* excogitanda, *quae* opus *erant*, et *ad* eadem *exsequenda*, haud dubie imitatus Thuc., arte celarit hac, dum, servato adi. ὀξ. et v. ἐπ., poneret simpl. v. νο. pro istius compos., tum formulam ὃ ἂν γν., ex alio v. cum pron., exprimeret eodem suo pr. v.

οὗτος τοίνυν [n], παρὰ τῶν ἀγγελλόντων πυνθανόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἁρπάσαι [o], καταγνοὺς

3. çiendo velox. Iſte igitur ex nunciis audiens Romanum imperium ſublime ferri ad rapiendum, imputans alteri

n) Noſtrum hic comma, v. N. o) Ms. Ba. ἁρπάσαι. καταγνοὺς, τοῦ μὲν, ῥαθ. Caeterum Ms. hic nihil habet, quod Stephano ſuffragetur *Mart.* nec Mss. rel., ſed in edd. ἁρπᾶσαι hoc acc. Par. et Ox., cf. 2, 6, 10. e., ſed Ing. ἁρπάσαι διενοήθη, κατ., tum poſt μὲν et δὲ comma etiam in A., ſed ῥαθ. ſic cum iota in Lug., v. N.

per polyptoton, omiſſoque dat. iſto ἔργῳ, ad pr. adi. ὀξ. adiungeret ſyn. ταχ. etiam in membro ſecundo, per concinnitatis quidem ſtudium, unde ſane planior facta Thuc. ſententia, quam e Noſtro profert Suid. in Σεβ. ordine inverſo in adi., v. τ. ταχ., κ. τ. ν. ἐ. ὀξ., *promtus* que *in* excogitandis, *et* acer *in* perficiendis *rebus*, cum Bg. propius, in Lat. ἐπ, ap. G. Th. cum Gr. n., ut et in adi. *vel.*, ubi nihil in ſententiam, ſed in adi. pr., quod Stp. in v. ὀξ. comparabat, e Cic. p. 83. l. 74. *animi* atque *ingenii* celeres *quidem* motus, — *qui* ad *excogitandum* acuti — *ſint*, ut Bg. ratio in inf. per particip. cum praep. propior illi per ſubſt. cum praep. ap. Diod. S. 2, 34. l. 70. ἐν μὲν τοῖς λόγοις ἐστὶν ὀξύς, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις βραδύς, qui *ſermone* quidem *celeri*, opere *vero* tardus *ſit*, cf. Phil. in Fl. p. 747. D. i. et Dem. Ind. v. ὀξ. it. in ſententiam Corn. N. 14, 6, 8. *quo* neque *acutius* ullius *imperatoris* cogitatum, *neque* celerius *factum* usquam *legimus*.

παρὰ τ. ἀγγ.) V. πυνθ. cum praep. noſtra, (qua formula variatur cum nudo v. et gen. 2, 8, 5.) praeter Stp. Th. aliunde, cf. Poſſ. Call. p. 159. L. N. T. et ſine Ind. Dem. 443, 23., ubi liberrimum P. deſerit quoque Sch. „cognoſcens, *inaudiens* ab.“

ἁρπάσαι) Poſt hunc inf. aut διενοήθη, aut aliud huiusmodi verbum, puto deſiderari. Alioqui imperfecta manet ſententia. *Steph.* Mancus ſenſus, nec legitima conſtructio, niſi verbum aliquod ſubintelligatur, puta διενοήθη, aut tale quid. *Oxon.* μετ. φερ., i. ἐῤῥιμμένην (2, 6, 10. e. 2, 8, 3. e.) ἐν μέσῳ κειμένην, v. Bg. ad Alc. p. 235. ad m. Ox. *Leisn.* Stp. ſubaudire vult διενοήθη, aut aliud eiusmodi verbum, quod ut neceſſarium eſſe putem, tantum abeſt, ut potius falſum eſſe certo ſciam. Primum enim Herodianus nondum narrare vult, quod infra demum narrat, Severum conſilium de rapiendo imperio cepiſſe, ſed totus in eo eſt, ut referat, quae res Severum ad iſtud conſilium impulerint. Deinde quoque inf. ἁρπ. aperte pendet a pr. μετ. φερ. Denique nec aliter intellexit ea Pol. Recte quidem. Quodſi aliquid ſubaudiendum ſit: ita explices φερομένην πρὸς τὸ ἁρπάσαι αὐτὴν, ſ. etiam φ. παντὶ τῷ βουλομένῳ ἁρπάσαι αὐτήν. Varios eſſe vocis μετ. ſignificatus, conſtat. In noſtro loco μ. ἀρχὴ eſt *dubium imperium*, i. e. *nulli addictum*, nondum *occupatum*, potius *ad* occupandum *propoſitum*. Eadem ratione de lite adhuc pendente dr. μ. δίκη. Porro de interregno eandem vocem adhibet Herodi. infra c. 12. ὁπηνίκα τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα ἦν, de animo ſuſpenſo c. 13. μετέωρόν τε τὴν γνώμην ἔχοντες. *Stroth.*

Sch. in v. μ., poſt P. „ambiguum *ferri*“ ſed in ἁρπ. fert hunc locum ſub illis ad 2, 6, 10. Lat., tacente etiam Sb. Ind., niſi quod in v. μ.

τοῦ μὲν ῥαθυμίαν, τοῦ δὲ ignaviam, alteri minus secun-

ſine Vs. refert, ut Stp. Th. huc ſpectat modo 1, 222. B. m. „ut autem μ. δίκη, ſic et μ. ἀρχὴ φέρεσθαι dr. ab Herodi. l. 1. (ſic) principatus, de quo adhuc contenditur, i. qui adhuc controverſus eſt. A Bud. (non in Comm., v. 1174, 12. ſqq.) exponitur μ. ἀρχὴ, quum imperium adhuc controverſum eſt, et in nullo reſidet, et uno verbo interregnum, ap. eundem Herodi., ubi dicit τὰ τῆς β. μ.“ 2, 12, 7. e., ubi Noſter variat modo per formulam articuli neutr. et ſubſt. ſyn. pro ἡ βασιλεία μετέωρος, quod ap. Krb. ad N. T. p. 123. m. redditur „regnum, quod cui deferatur, in dubio adhuc et incerto eſt“ ſumente Noſtro praeterea ad variandum tropicum v. φερ., cui ſane hic ſubſtituas οὖσαν, ſed ut tropum perimas, qui ductus eſt e rebus et corporibus phyſicis, dum in aëre pendent ac moventur, per aërem feruntur ac ſe movent, libere ibi vagantur, nec in certo ſunt aliquo loco, nec ad certum aliquem locum atque hominem delapſa; unde deinde a quovis rapi deiicique poſſunt; ut proinde ἀ. μ. φ. dicatur cum Bg. ſevere, imperium, quod ſublime fertur, i. ſuſpenſum eſt, liberum, dubium, nondum alicuius hominis, aut ſaltem non certo eius eſt nec perpetuo; eodem reditura re, ſi tropum repetas e mari, et navi, ſuper eius ſuperficie nutante, etiam quodammodo in aëre, per tempeſtatem; ut reſpiciat Noſter variando ad 2, 8, 6. e. ἡ ἀρ. σαλευ. λ., cf. Foeſ. Bud. l. l. it. Krb. N. T. et Obſ. v. μετεωρίζ., it. Loesn. et Munth. p. 157. ſqq. Dreſ. de V. med. Suic. Th., et in adi. noſtro ſimul, Heſ. 1, 586. i. m. e., non coll. Suid. 2, 542. m. et p. ſq., it. D'Orv. Ch. p. 342. m. Bg. ad Alc. p. 251. e. Fabr. ad Sext. Emp. p. 221. N. x., Rz. ad Luc. 2, 646. N. 73., ubi non modo e Long. Paſt. ſimile, quoad v. φερ. „de navi in altum evecta, τὴν ναῦν ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν, (ſed etiam hinc) πυνθ. τ. Ρ. ἀ. μ. φερομένην ἀρχ., *principatum* ſuſpenſum *ac* direptui *expoſitum*“ cui add. p. 77. l. 69. ſqq. τυφὼν — τὴν ναῦν — μετεωρίσας, — οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος — ἔφερε λ., *turbo* navim *ſuſtulit*, nec *demiſit* iterum *in* mare, *ſed* ſupra *in* aëre *ſuſpenſam* ventus *abſtulit*, ad quam analog. Noſter uſus paſſ., denique Fi. ad Pal., cum Ind. Hom. Herdt. Thuc. cum Schol., Dem. Xen. Z. Cyr. Pol. et Bach. Dion. Caſ. et Hal. S. T. utr. cum ed. Upt. π. σ. ὀν. Luc. cum Gs. Chr. Plut. Hſ. Longin. Mor. Fa. Aeſ. Abr. Lect. Ar. Ern. Cl. Cic. Gr. cum Phil. in Fl. p. 762. e. Sed, quoad criticam hic partem, etiamſi inf. ἀρχ. copuletur cum pr. formula μ. φ., ut fecit Bg., aſſumto praeterea ὥστε aut εἰς τὸ, et forte iam P., quanquam liberius, per formulam non tantum, ſed etiam additis particula comparationis et copula, quae partim Rz. ad Luc. ſervat et ſequitur: tamen vel ſic laborat Noſtri oratio, nec nominativus pron. οὗτος cum particip. πυνθ. habet finiti temporis v. aliquod, quo nitatur, ut ſtatuendum ſit anacoluthon, (quo ſpectat Bg. Ms. parenthefis, coepta a §. ſq. ad §. 8. e., poſt quam Noſter ad rem praeſentem redit ſane per οὕτω τοίνυν λ., quod τοιν. et alibi adhibetur in reditu ad pr. et poſt parentheſin; quo ſumto anantapodoto, et alibi ſolenni, conſequimur id, quod Strothus proponit, ut maneatur in conſilio Noſtri, nondum rem ipſam narrantis et arreptum a Severo imperium, ſed tantum incitamenta ad eam rem,) aut deſcendendum ad medicinam aliam, quae fuerit vel in v. aliquo inferendo, (quod exciderit ante vel poſt inf. ἀρχ., ſumendum illum ut 2, 6, 10. e., ut pendeat ab omiſſo illo v. aliquo finiti temporis, atque adeo aut Stp., aut ἐπεχείρησεν, it. ἐπειρᾶτο,

δυσπραγίαν[p] τοῖς πράγμασιν. dum rerum ſucceſſum: (Im-
ἀνέπειθε δὲ αὐτὸν ὀνείρατα[q], 4. pellebant autem ipſum ſom-

p) Ing. δυσπρ. ἐν τοῖς πρ., v. N. q) Ms. Ba. ὀνείρατα τοιαῦτα τινὰ, ἐλπ., ut poſt ὀν. comma deeſt in A. al., v. N.

aut ἔγνω et διέγνω, *ſtatuit*, quaſi expulſum ſit poſt ἀρπ. a ſimili καταγν., aut lateat maxime ἔγνω in pron. οὗτος litteris, non admodum diſſimilibus,) vel in ſubaudiendo tantum v. ſubſt. ἦν poſt particip. καταγν., quo modo credas P. ſubveniſſe loco, finitum quippe tempus in κατ. referentem; ubi redit quidem res ad inf. ἁρπ., de Bg. ratione capiendum, ſed manent tamen illa relata, τοῦ μὲν et τοῦ δὲ, infinita nimis, maxime, cum Iulianus non ſit nominatus proxime, ut nec Niger, niſi cap. pr.; unde videntur mihi excidiſſe plura librarii culpa, ut, tacentibus Mss., non indulſerim coniecturis amplius. Caeterum Bg. formulam *ſubl. fer.* G. Th. tenet ſine explic. in v. e. 637, 80. et in adi. cum Gr. n., ſed ad μετ. φ. Leisn. in m. Ox. „in nullius certi domini eſſe manu„."

ῥαθυμίαν) ad Iulianum pertinet, ſicut δυσπρ. ad Nigrum. *Stroth.* ſi quidem Noſſer reſpiciat 2, 7, 1. ὁ Ἰουλ. — τῇ μὲν τῶν δημοσίων ἐπιμελείᾳ ῥαθύμως προσφερόμενος, etſi quis et contra ſtatuat e 2, 8, 16. ſqq. de Nigro, cuius δυσπραγίαν, ſenſu Bg., vix intelligas hoc tempore et ante bellum, quae tamen potius cadat in Iulianum, quatenus calamitas putatur et fortuna adverſa, privari iterum imperio, quod iam teneas, reiicique ab iisdem, qui elegerint, atque in contemtu eſſe et odio apud milites ac cives, cf. 2, 8, 3. ſq. et 8. it. 2, 7, 4. ſq. et 8. ſq., it. N. ſq. et 2, 12, 4.

τοῖς πραγμ.) For. ἐν τοῖς πρ. *Steph.* Sch. partim e P. „δ. infelicitatem *rerum* agendarum, *inefficax* agendi *genus*, πρ. *accuſare* aliquem *rerum* agendi *inefficaciae.* Stp. ſupplet ἐν" quam praep. non modo Leisn. in textu Ox. inſeruit, ſed etiam Sb. Ind. adeo edidit in δ. „ἐν τοῖς πρ." ſine monito, nec in N.; tenente Stp. Th. nihil, quam vocabulum ſine auctore, et unam modo notionem cum L. Ern., ut ſit „infelicitas in rebus agendis ſ. gerendis, et generaliter infelicitas" quo poſtr. ſenſu et reperi tantum in Ind. Eutr. Met. Cell., ſine Vs. autem R. Or. V. 7. Ant. cum Poll. 3, 99. Thom. M. p. 390. et Heſy., ut ſyn. δυσπραξία ap. Soph. Ai., R. Or. V. 8. And., Gs. Chr. cum Plut. Krg. it. Poſſ. Call., et hic capio propter adiectum diſerte τοῖς πρ., per luſum aliquem et paregmenon, ſenſuque anguſto pro *imperio*, cum notio vulgaris ſit infinita et obſcurior, ſed illa iuvet non tam meam ante de Iuliano opinionem, quam loci totius perſpicuitatem, cui accedat aliquid etiam ab ἐν, ſive intelligendo, ſive potius olim excipiendo in textum, quia facile excidit ob pr. ſimilem αν ſyllabam, et durior conſtructio videtur ſubſtantivi δ. cum dat. nudo, quaeque poëtica potius, nec forte purganda per omiſſum ἐν in nominibus loci cum verbis quibusdam, nec per dat. illum affinitatis cum ſubſt., ut παῖδες αὐτῷ, pro gen., qui quidem hic per *infelicitatem imperii* redeat ad ſenſum eundem cum *infelicitate* in *imperio*, ut et alibi is par eſt alicui ſubſt. cum praep., quo in Lat. ſubſt. tenet G. Th. Gr. n., non ſimile tamen quid, at in „*calamitas* in *amore*" e Ter. Heaut. 2, 4, 15., ubi tamen per edd. meas eſt alia lectio; verſante hic Bg. ſic, ut dat. diſerte per gen. daret, ſed ſubſt. δ. per periphraſin e negat. ſyn. et adi. cum ſubſt.

ὀνείρατα) Spart. c. 1. (p. 590. ſq.) et 2. (ubi nil, niſi c. extr. p. 592.)

τοιαύτην τινὰ ἐλπίδα ὑποσημαίνοντα, χρησμοί τε καὶ [r] ὅσα εἰς πρόγνωσιν τῶν μελ- | nia, eiusmodi quandam ſpem oſtentantia, et oracula caeteraque praeſagiendis futuris

r) καὶ in A. B. et Par. omiſſum mendoſe.

et Xiph. (396, 43. et p. ſq. ſ. Dio Caſ. 1243, 69. ſqq. σημεῖα δὲ αὐτῷ, ἐξ ὧν τὴν ἡγεμονίαν ἤλπισε, ταῦτα ἐγένετο.) *Boecl.* Severus divinationi per ſomnia, quemadmodum et aliis divinationis generibus, non parum videtur indulſiſſe, v. Spart. c. 1. c. 3. (p. 593.) c. 4. (ubi nil,) et c. 22. (p. 636. de morte,) it. Capit. (ſ. Spart.) in Geta c. 1. (p. 735. i. de Antonino ſibi ſucceſſuro.) Uxor Severi, Iulia, natione Syra, ſomniis procul dubio, more Chaldaeorum, multum tribuit. *Leisn.* Praeter haec, ab Herodi. narrata ſomnia, plura Xiph. et Ael. Spart. afferunt. *Stroth.*

Cf. Zonar. p. 457. A. e. ſq. Sed, quoad lectionem, etiam P. *ſomnia quaedam*, (niſi liberiora ſunt, ut Lat. in δὲ et omiſſum pron. τοι.,) produnt novitatem Ms., per ſe exquiſitam, (ut pron. τοι. ſtet ante ſq. particip., quanquam tum plerumque adeſt ſimul artic., ut debeat eſſe, τοι. τινα, τὰ ἐλπ. ὑποσ.) nec tamen, cum Ms. et alibi exquiſita vulgaribus ſubſtituat, ſuſcipiendam temere, (etſi lapſus in ην et α maiuſculo non eſt improbabilis,) cum ob Mss. rel. diſſenſum, tum quia vulg. edit ſententiam commodam, dum τοι. τ. ἐλπ. latet vel in v. pr. §. omiſſo, ut διενοήθη etc., vel potius in vicino ἀνεπ., unde et Bg. manet in antiquis, ſeverus idem in pron. τινὰ retento poſt pron. τοι. aliud, ſed liberior in Lat. v. ἀνεπ., cum Stp. Th. aliunde, ubi, etiam P. deſerto, Sch. in „ἐλπ., ſpem *alicuius* rei *praeſagire*, ὑπ. *ſomnia*, ſignificantia *ſpem*" in extr. per ſimpl. cum Bg., neglecta praep., quae poſſit hic vim habere, pro Lat. *ſub*, i. non nihil, ſ. obſcure, cf. 2, 3, 12. e. ἐλπ. ὑπεφην., ubi Bg. eodem Lat. reddit, pro quo Noſter hic variat per v. ſyn., cum ſubſt. ἐλπ. id copulans ad analog. modo.

χρησμοί τε) Duas voces has, in Ms. Bg. omiſſas, e P. reſtituimus; in rem et χρησμοὺς tacente Xiph., etiam Spart., niſi huc referas c. 4. i. p. 594. e., *in Sicilia*, quaſi *de* imperio *vel* vates *vel* Chaldaeos *conſuluiſſet*, rel.

καὶ ὅσα) Huc pertinent ſequentia: 1) *in prima pueritia nullum alium inter pueros ludum*, niſi *ad iudices*, exercuit, *quum ipſe praelatis faſcibus ac ſecuribus, ordine puerorum circumſtante*, ſederet ac iudicaret, Spart. (c. 1. p. 590.) et ibi Caſ. Itaque futuri dedit omen imperii. Meminit huius luſionis Chryſoſt. in 1 Cor. 1. (v. Caſ. N. ib.) it. Plut. in Bruto, in Antonio, in Catone, et Pollio in Gallienis, uti notat Faber Semeſtr. 1, 6. p. 34. Diverſus ab hoc ludo videtur βασιλίνδα, quo alludit Herodi. 7, 8, 10., quem ludum deſcribit et explicat P. Faber Agon. 3, 30. p. 362. 2) anno U. C. 918. poſt N. C. 165. ſtudiorum ergo Romam adiit, Spart. (l. l.) ubi *hoſpitem nactus, qui Hadriani vitam imperatoriam eadem hora legeret, ſibi omen futurae felicitatis arripuit*, ut et alia deinceps huiusmodi permulta, 3) an. U. C. 930. poſt N. C. 177. in *Hiſpaniam miſſus*, ea *ſomniavit*, quae imperium polliceri videbantur. *Leisn.*

Qui poſtr. locus, partim ex Spart. c. 3. p. 593., non huc pertinet, ubi non amplius de ſomniis agitur, ſed de aliis futurorum praeſagiis, in quam brevitatem P. redigit totam Noſtri enunciationem καὶ ὅσα — φαιν., unde partim Bg., qui de ſuo liber in v. φ. finito per particip. et in formula

λόντων σύμβολα φαίνεται, ἅ signa apparentia, quae o-
περ πάντα ἀψευδῆ καὶ ἀληθῆ mnia veracia et certa tunc
τότε πιστεύεται, ὅταν εἰς τὴν creduntur, cum eventum pro-

εἰς cum subst. per dat. particip. ubi Sch. „πρ. ad *praenotionem* signa *futurorum*" servans e P. rectionem in τῶν μ. ad sq. σ. tracto, cum aeque referas ad pr. πρ. cum Bg., vicinius reddituro, *et* quotquot *ad* praenoscenda *futura* apparent *signa*; quanquam G. Th. et hanc rectionem ignorat in Lat. *signum*, cum Gr. n., item tertiam *praenoscendorum* futurorum *signa*, etiam in syn. subst. aliis; ferente Stp. Th. in σ. modo gen. subst., aut inf., pro quibus hic Noster variet peculiari modo per syn. formulam subst. cum praep., cum Indd. nihil praebuerint in v. σ., nec cum τ. μ. in πρ., quod subst., praeter L. N. T., non reperi, nisi in Ind. Luc. et ap. Suid. 3, 214. m. absolute, sed in Vs. tamen *scientia* rerum *futurarum*. Caeterum hic etiam sumas brevitatem dicendi, adiuvandam supplemento adi. alicuius, v. c. σύμβολα, εἰς πρ. τ. μ. χρήσιμα s. ἐπιτήδεια.

ἅ περ) Prudens et gravis sententia ab homine ethnico, cui hactenus consentit Nicep. Gregoras l. 5., ubi oraculum Trallibus de Andronico repertum exponit. Vide locum et adde prope finem libri eiusdem totam de oraculis dissertationem, memorabilem utique; licet cupidiores eiusmodi abstrusarum rerum animos satiatura non sit. Qualia sunt etiam omnia in hoc genere commenta, quae praeter deum et diabolum, alios, et nescio quos medios prodigiorum auctores anquirunt. Nam ubi natura tantum in prodigium trahitur, plana iudicandi via est. *Boecl.* Hoc Tac. hist. 1, 10. (e.) sic exprimit, quando de Vespasiano ita, *occulta lege fati, et ostentis, ac responsis destinatum Vespasiano liberisque eius imperium, post fortunam* credidimus. *Leisn.*

Ibi bene N. Ern. „post *fort.*, i. e. postquam cognovimus fortunam Vespasiani, postquam imperator factus est" in sententia variante Nostro cum 1, 14, 12. per longitudinem hic, i. e. enunciationibus duabus pro una, v. c. ἅ περ πιστεύεται ἐκ τῆς ἀποβάσεως, faciente Sch. cum P. tantum in membro secundo partim v. utr. „*signa* non *falsa* et *vera* creduntur, *quum* prosperum *eventum* sortita *sunt*" ubi copia Nostri est in neg. et aiente adi. copulato, eoque syn., per contrarium, aut antecedens et consequens, aut tropum diversum, quoad propriam vim v. ἀλ., cf. Ind. Ael. V. h. cum Hesy., ut in Bg. notionem Loesn. Obs. p. 124. e., tum iunctum utr., sed de pers., ap. Hes. Θεογ. v. 233. Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος, *Nereum* que *alienum* a *mendacio* et *veracem* genuit *Pontus*, (ubi Schol. fere cum Hesy., sed corruptus, credo in his, τὸ δὲ σημαινόμενον παράκειται, ὅτι οὐκ ἔστι διὰ λόγον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ψευδόμενοι διὰ δύο ψεύδονται, λ. pro οὐκ ἔστι δίλογος, ἀλλ' ἤπιος, ἐπεὶ οἱ ψευδ. λ., *sed* sensus *subiectus* est, *subiicitur*, v. 235. νημερτής τε καὶ ἤπιος, quod *non* est *bilinguis* s. mendax, *sed* rel.) nihil tenente Stp. Th. at ἀψ. cum Lat. Bg., sed sine auctore, ut ap. Suid., cf. Ind. Hom. R. Or. V. 4. Dem. Luc. L. N. T., et Hes. ἀληθέα, ἀψευδῆ, ut syn. agnoscas; nihil hinc ferente Stp. Th. in rel., ubi Bg. a P. discedit tantum in tempore v. εὐτ., phrasi alia servata, quae adv. in v. mutabat in adi. syn., oppressa simul pr. εἰς, in qua formula Gr., non alibi reperta, non dubito de Bg. sensu, ut sit, talia ostenta pro veris credi, cum sequatur eventus s. res aliqua felix s. bona,

ἀπόβασιν εὐτυχηθῇ. τὰ μὲν 5. sperum sortiuntur. Pleοὖν πολλὰ εἰς τὸ ῥηθὲν[f] αὐτός raque quidem per historiam

f) Ms. Ba. τὰ μὲν δ. πολλὰ ἐκείνων αὐτ., v. N.

ut contra hodie etiam vana habentur, ubi nihil consequitur, sed haereo adhuc in formula εἰς τ. ἀπ., an non εἰς sumendum, ut Lat. *ad*, pro quoad s. respectu, et reddendum, *cum*, quoad *eventum*, feliciter *cedunt*, quae tamen sane redeant ad Bg., ut Leisn. in m. Ox. „f. ὅταν τὴν ἀπ." quoque haerens in pr. εἰς, deleta ea, videtur cogitare rectionem v. εὐτ. cum acc. rei, et infra obviam, sed ut contra libros non liceat quid novare, verum modo quid peculiare Nostri suspicari.

εἰς τὸ ῥηθ.) For. συνέγραψεν. *Steph.* Reponendum est ἱστόρησέν τε αὐτὸς συγγράψας. Qua lectione, opinor, nulla certior esse potest. Nam ἱστορέω est *historiam scribo*; tum alibi ap. Herodi., tum ap. vetustiores. Queis accedat hoc quoque, stare sensum nullo alio pacto posse. *Fab.* In Graecis hic mea est memorabilis emendatio. *Bergl.* Ex interpretatione Bg. illud videmus, eum legendum putare pro εἰς τὸ ῥ. aut ἱστορούμενα, aut ἱστορημένα, aut ἱστορηθέντα. *Leisn.*

Qui ad m. Ms. Bg „Bg. videtur legere ἱστορούμενα" sed in Progr. tantum ἱστορηθέντα proponit, pro quo tamen, cum Bg. ipse tacuerit, coniecerim, eum maluisse perf. ἱστορημένα, non tam ob Vs. eius, quia aor. I. aeque sic verti queat, quam quia vicinius est ad vulg. elementa et quasi rudera, cum sic α extremum a sq. eodem absorptum modo sit, et θ ex μ venerit, ut ει ex ι simpl., cum in aor. illo praeterea τ adsit, sed in praes. ἱστορούμενα duplex vocalis pro η una, quanquam per se hoc quoque praes., pro perf. et ipsum occurrens, procedit, cf. Stp. Th., e Bud. C. it. Dion. H. S. T. I. 4, 4. et Zos. 4, 36. i., ap. quem et perf. 4, 20, 5. m. τοῦτο γὰρ εὗρον ἱστορημένον, *nam* et *memoriae* proditum *in* historiis *reperi*, it. Luc. sine Ind. 3, 221. l. 32. ἀναγράψωμεν καὶ τούτων τοὺς ἱστορημένους, *scribamus* etiam *de* his, *quotquot* in *literarum* monumenta *relati sunt*; per quam dubiam adhuc lectionem nondum hic edere volui alterutram, editurus aliquando illam in perf. e causis propositis; reddente hic Bg. per phrasin longiorem, ut alii, ubi supplemento opus sit παρ' ἄλλων, ad quod oppressum refertur per oppositionem pron. αὐτ., post quod Bg. omisit τὲ, ut alibi, cum pro γὲ confusum est, hic etiam e P., et quoque post αὐτ., cf. 2, 3, 20., orto τὲ fortassis per librarii lapsum et sapientiam e sq. καὶ, tanquam ad id referretur, quod et Bg. cogitarit, suscepto simul Stp. finito tempore συνέγραψεν, pro quo, cum litteris vulg. non satis conveniente, malim, servato particip. σ., insequens καὶ sumere pro *etiam*, i. praeterea, in hanc Vs. et sententiam, *igitur* multa *quidem* istorum, *ab* aliis *narrata*, ipse *quidem* conscribens *in* sua *vita*, etiam *publicis* dedicavit *imaginibus*, s. resoluto particip. *tum* ipse *conscripsit* —, *tum* etiam *dedicavit* rel.; ubi observes libere additum a me pron. αὐτῶν s. τούτων ad adi. πολ., quod, per se facile supplendum e pr. subst. ὀνειρ. etc., dedit diserte Ms., sed e Glossatoris sagacitate, cum etiam Mss. rel. eo careant, nec vicinia prodat fugam istius, denique P., et ipse hoc referens, quanquam obliquo pron., *quorum* pleraque *ipse*, rel., nihil demonstret, quam Cod. sui lectionem cum Bav. eandem iterum, quo tamen et sponte venerit ac sine Cod. duce per libertatem suam, conspicuam etiam in rel. huius regionis, e quo Bg. τὰ π. Sed Sch. modo in „συγγρ. „ipse *conscribens*

τε συγγράψας [t] ἐν τῷ καθ' αὐτὸν [u] βίῳ, καὶ δημοσίαις | tradita ipse conscripsit in sua vita, atque publice positis

t) Ing. συνέγραψεν v. N. u) Ms. Ba. et Vi. ἑαυτὸν, sed pro edd. rel. aspero in Par. αὐτ. lenis, v. N.

haec *in* libris *de* sua *vita*" sensu recte sic indicato substantivi β. hic improprio, quem ignorat Stp. Th. et L. Ern. cum Indd, notum tamen e Plut vitis parallelis, eodem ut redeat, si capias pro descriptione vitae, et narratione de vita, ubi Bg. e P., sed ordine rectiori formulam in pr. κ. intra artic. et subst. mutat de more suo in pron. solum affine possess.; peculiari ratione Nostro adhibente formulam et praep., pro *de*, cf. Luc. 3, 69. l. 65. τῷ καθ' ἡμᾶς β., *in* vita *nostra*, et Dem. Ind. v. β. e. „ἐν τῷ καθ' ἑαυτοὺς β., aetate sua" quod syn. in Mss. hic est iterum e glossa, ut Par. per lenem vitiosum ob v. συγγρ., quia etiam libri rel. omnes in aspero conspirant.

ἐν τῷ καθ' αὐτ. β.) Spart. c. 3. (i. p. 593.) *historiam* vitae *privatae* memorat. Idem c. 18. (p. 626.) *vitam*, inquit, *suam* privatam *publicam* que *ipse* composuit *ad fidem*, *solum tamen vitium crudelitatis excusans.* Ex ea etiam Damascius in vita Isidori ap. Photium biblioth. 242. p. 1030. aliquid refert de mirabili lapide. *Boecl.*

καὶ δημ.) *publice* in *tabulis* picta *dedicavit*, vel ut Bg. Vide, an verti possit, *et publice positis imaginibus*, h. e statuis, *imposuit* s. adposuit. Nam ἀνατιθέναι est *imponere.* Dona, diis dicata, genibus simulacrorum imponi solita, v. Hom. Ἰλ. ζ', 92. et de h. l. Strab. 13. Nempe simulacra deorum sedentia olim efficta, quod et Strabo l. 1. et Cas. ad eum docet, et ex phrasi intelligitur, ταῦτα ἐν θεῶν γούνασι κεῖται, haec in deorum posita sunt potestate Hom. Ὀδ. ά, 267. Ne ἀναθήματα quidem nomen habent ab ἀνατιθέναι, *suspendere*, sed ab ἀν. *imponere*, v. Kypk. ad Luc. 21, 5. p. 316. Similis locus Herodi. 3, 9, 21. τὰς μάχας καὶ τὰς νίκας δημοσίαις ἀνέθηκε γραφαῖς, pugnas *victorias* que *suas* depictas *in* tabulis *exposuit*, s. potius, *pugnas victoriasque*, nempe descriptas s. depictas, *publicis tabulis*, sc. Severi, s. tabulis, Severi imaginem referentibus, *addidit*, it. 7, 2, 15. ταύτην δὲ μάχην καὶ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ — γραφῆναι κελεύσας, μεγίσταις εἰκόσιν ἀνέθηκε πρὸ τοῦ βουλευτηρίου, *pugnam* depictam *maximis* imaginibus *ante* curiam *publicavit*, s. *maximis* imaginibus *ante* curiam *adposuit*, it 5, 5, 13. de Helagabalo ἐκέλευσεν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς συγκλήτου τόπῳ ὑψηλοτάτῳ τε τὴν εἰκόνα ἀνατεθῆναι ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ ἀγάλματος τῆς Νίκης, *jussit* in *media* curia *loco* edito *supra* victoriae *caput* collocari *imaginem.* Scheid. vult, *in* altum *sustolli*: sed suspendendi notio hic accidentalis, non necessaria. Quaedam donaria suspensa fuisse, non negatur. Suspensa fuere scil. tum, quum suspensionem eorum ratio et natura admitteret. Si v. c. clypei dedicantur, tum fuere suspensi. Itaque Graeci tum verbis ἀνατιθέναι et κρεμᾶσθαι adhibent promiscue, v. Strab. 13. p. 413. *Leisn.*

Qui idem ad m. Ox. „καὶ ante δημοσ. abundat" quo de dictum supra; P. sequente partim Bg., non item Sch. in „δ. publicis *imag.* εἰκ. in *publicis* tabulis *picta*" dum Stp. Th. nec huc spectat in v. ἀνεθ., ubi de eo tantum agit maxime ex usu sacro, quo de vix h. l. cogitare licet, ut templis intulerit, ibique statuerit, cum Noster videatur potius loqui non tam de aula, quam de curia, secundum loca Nostri ap. Leisn.; e quibus locis valeat quoque hic praep. ἀνὰ pro *sursum*, et de quocunque loco

ἀνέθηκεν εἰκόσι [x]. τὸ δ' οὖν [y] dedicavit imaginibus Sed τελευταῖον καὶ μέγιστον, ὅ περ postremum et praecipuum, αὐτῷ καὶ τὴν ἐλπίδα πᾶσαν quod ipsi etiam spem summam ὑπέφαινεν, ὄναρ [z] οὐδ' ἡμῖν ostentabat, somnium, nec no-

x) Hic in A. 2. comma, pro quo et colon obtineat locum in opp et relatis μὲν et δὲ, tunc solenne alias Stp. y) Ms. Ba. αὖ v. N. z) Ms. Ba. ὑπέφαινεν ὄναρ, sic commate posito tantum post ὄν. cum edd. rel., nec simul post ὑπεφ., ut Stp. al., v. N.

editiore, dum res non humi iacent, sed eriguntur, ut statuae, vel altius in pariete figuntur, ut picturae, vel denique in loculos editiores reponuntur, ut libri, cf. N. 4. Kust. ad Suid. 2, 498. v. 3. οὗ βίβλους ἀνέθηκεν — ἐνὶ Ῥώμῃ, *cuius* libros *in* publica *bibliotheca* Romae *reposuit*; quo Lat. verbo hic potius usurus eram, *publicis* reposuit *imaginibus*, dum Bg. adhibet redundantiam quandam in v. expresso simul per particip. Lat., cui et accommodavit adv., ex adi Gr. ductum, nisi v. suum *dedicare* cepit pro addicere et definire, quod proprie significat, ut et *dicare*, non diversum ab illo *dicere*; unde deinde altera notio pro adscribere, adsignare, tribuere, et illa etiam tertia de rebus sacris; in Gr. ponente Ind. Dem. „dedicare, consecrare publice, usibus, divinis humanisve, aut memoriae et spectaculo" quae partim et in nostrum locum conveniunt, non tamen illa notio per adv. *publice*, quod inest hic demum in adi δημ., non in v. nudo et ipso, ut sit h. l. sensus hic modo, proposuisse ista ostenta imaginibus aut pictis, aut aere fusis, cf. §. 8., in publicis locis, et a quoque spectandis.

τὸ δ' οὖν) Frequens Romanis per somnia augurium. Plura lege ap. Spart. statim ab initio, quae Severo imperandi spem fecerunt. *Oxon.*

In Ms. δ' αὖ video minus lapsum in litteris, quam glossam, vel variandi causa pro eodem δ' οὖν 2, 7, 1., vel ad explicandum, quasi vulg. sit i. q. Lat. *contra autem*, aut simpl. advers. δὲ, monstrata etiam modo a P., cf. Dev. p. 115., sed reluctante Hoog. in Op. p. 273. e. sq., nihil autem edicente ad Vs. Ind. Ael. V. h. v. οὖν, quod Intp. ibi negligit etiam cum Bg. hic, sed Ind. Fi. The. „ἀλλ' οὖν, at *sane*" pro γοῦν accepto, quod et hic procedat, quanquam ibi per se stat, nec praecedente μὲν, cf. 2, 10, 5., tenente hic Bg. in rel. ordinem Gr., inversum a P., etiam in sqq. libero, ubi per v. ὑπ. variat Noster cum §. pr. i. ὑποσ., ubi et Bg. eodem usus Lat., cf. 2, 4, 11. et 2, 3, 12. e.

ὄναρ) Accipiendum hic de somnio vero, ut in N. T. Matth. 1, 20. et 2, 13. 16. Alias ὄν. et ὕπαρ ita inter se opponuntur, ut ὄν. sit falsum, ὕπ. verum somnium, s. vera visio, quae eventu comprobatur, μεθ' ἡμέραν ἐναργῶς ἀληθής Hesych. (ubi v. N.) De hac differentia inter ὄνειρον et ὕπ. v. Ammon. (p. 139.) et ib. Valck. 3, 15. (p. 217.) Schier ad Mosch. p. 155. Thom. M. p. 650. Abr. L. Ar. p. 298. sqq. *Leisn.*

Variat Noster in ὄν. cum §. pr. i., quae pro syn. comparat quoque Stp. Th. 2, 1315. F. m. aliunde, post quod subit. dum edd susceperunt comma, tollentes alterum post ὑπεφ., auctores eius distinctionis spectarunt forte istud exquisitum, cum subst. ὄν stat post pron. relat non modo, sed etiam praemissis adi. duobus τὸ τελ καὶ μεγ., quasi fuerit ὅ περ τελευτ. καὶ μεγ. ὄναρ λ., quae rectio mihi quidem durior visa, ut potius

παραλειπτέον. κατὰ γὰρ καιρὸν [a], ὃν ἀπηγγέλη Περτίναξ παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν, μετὰ τὸ προελθεῖν καὶ θῦ-

6. bis praetermittendum. Quo enim tempore nunciatum fuit, Pertinacem fuſcepiſſe imperium, cum prodiiſſet ac ſacrifi-

a) Ms. Ba. et Vi. κ. γ. τὸν καιρ., v. N.

deligerem commata poſt μεγ. et ὑπεφ., et ἵναρ cohaereret cum adi. duobus τὸ τελ. καὶ μεγ., quibus interiecta enunciatio alia ὃ περ — ὑπεφ.; priorem rationem fere ſequente etiam P., ſed noſtram quoque Bg., qui proinde, quanquam omiſſo οὖν, tamen ſervavit καὶ, ſeverior idem in οὐδ', ubi ſenſus eſt, *etiam* nobis *non* praetermittendum *eſt*, ut nec ab aliis praetermiſſum eſt; quod poſtr. ſupplementum latet in illo *etiam*; reſpiciente Noſtro ad pr. ἱστορημένα παρ' ἄλλων, ſed noſcente Stp. Th. in v. παρ. tum P. formulam, tum privum v. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) non item hoc verbale, quod cum neg. οὐ v. ap. Poſſ. Call. e Plut. Hſ., et ſine ea ap. Luc. Ind.; cui hic Noſter dedit dat. pron. perſ., ſolennem cum paſſ., ſed forte e Lat., cf. de v. Ind. Thuc. R. Or. V. 6. 7. Iſ. Dem. Xen. Z. Cyr. et Bach., Iſ. Ev. cum Pan. Mor. p. 38. m. τὰς μὲν οὖν — παραλείψω, p. 52. e. 79. m. 82. m. The. Fi. Diod. S. Plut. Krg. et Rs. ad Polb., hic ut formula negans, tropo remoto, ſit, etiam a me memorandum ſ. dicendum eſt.

κατὰ) In Mss. articulo iterum addito nihil, quam gloſſa per comparationem cum 1, 12, 1. 2, 6, 12., ut contracta Bg. formula, e P., alia illa 2, 7, 6., quacum hic variatur, praepoſita praep. cum ſubſt., ſed poſtpoſito pron., quam rationem norunt et Lat., v. G. Th. in ſubſt. 739, 8., unde fortaſſis Noſter duxit, tacentibus Stp. Th. et Indd., oppreſſa praep. ſecunda, pro κατὰ καιρὸν, καθ' ὃν, eo *enim* tempore, *quo* ſ. cum; in qua parte Noſter, ut in toto ſomnio hoc, eſt accuratior longiorque, quam Dio 1244, 85. ſ. Xiph. S. 397, 12. καὶ αὖθις ἵππον ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ Ῥωμαίᾳ τὸν μὲν Περτίνακα, καὶ ἀναβεβηκότα, ἀπορρίψαι, ἑαυτὸν δὲ ἑκόντα ἀναλαβεῖν ἐνόμισε, *ad* haec *vidit* in *foro* Romano *equum* deiecto *Pertinace*, qui *in* ipſum *aſcenderat* (etiam), *ſe* libenter *admiſiſſe*. Mox ad v paſſ., ἀπ. cum nominativo participii pro inf., e P. ſequitur Bg. rationem Lat., quae ponit ſolum verbum paſſ., ſed perſonae caſum coniungit cum ſq. verbo; ut fiat acc. cum inf., etſi vicinior eſt Latinis haec, ut nominativus perſonae maneat cum paſſ. et participium mutetur in inf., *quo* tempore *nunciatus eſt* ſ. nunciabatur *Pertinax* ſuſcepiſſe *imperium*, cf. G. Th. 597, 15. (ap. quem Gr. n. eſt in Lat. alio, cf. 1, 13, 8. e.) tenente Stp. Th. tantum Lat. Bg., e P., it. tempus hoc quidem, nec tamen rectionem noſtram, cf. Suid. 1, 262. m. ſine χρήσει, ſed cum dat. perſ. L. N. T. Fi. e Luc. 8, 20. tum paſſ. univerſum cum pr. πρὸς et ſq. ὅτι Ind. R. Or. V. 7. Iſ., cum dat. perſ. et ὅτι ib. Ant., cum dat. perſ. ſolo Xen. M. S. Z., ſed abſolute Poſſ. Call., qui in Sy. de rectione illa monet tantum per ſimpl. ἀγγ. p. 200. e., quam in noſtro v. cf. ap. Dem. ſine Ind. de re 11, 19., ſed de perſ. etiam 29, 20., in ſq. formula π. τ. ἀ. variante Noſtro cum 1, 3, 5. tantum per ſyn. ſubſt. et hic adiuncto artic.

μετὰ τὸ πρ.) Libertatem P. reiecit Bg., ſervato v. πρ., (quod hic de privato adhibetur, ſed tamen magiſtratu, forte cum Severus Siciliam proconſularem meruiſſet, quo tempore Romae praeſens narratur a Spart.

σαι [b] ὁ Σεβῆρος, καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς Περτίνακος βασιλείας ὅρκον ἀφοσιώσασθαι, ἐπανελ- | cassset Severus, et pro Pertinacis imperio iureiurando perfunctus fuisset, reversus

b) θύσαι hoc acc. B. 2. cum Ing. 2. v. N.

r. 4. i. p. 594. e., nisi et de consule eo capias ob adiunctum hic v. θῦσαι et sqq., in quam rem Spart. p. sq., *post* consulatum *anno* ferme *fuit* Romae *otiosus*,) ubi Sch., post Lat. P. „postquam *prodiisset* et *sacrificasset*,“ formulam pr. μ. cum art. acc. neutr. et inf. mutans in coniunctionem syn. cum Bg., quo de more ac praecepto nihil Stp. Th., cf. L. N. T. Fi. in primis et Schw., it. Ind. Aesch. ep. S. cum gen., hic retinente Bg. nominativum ὁ Σεβ. necessario, qui non est cum inf., ut alibi, pro acc., sed per libertatem interiectus infinitivis et praepositus, cum pertineret ad sq. particip. ἐπ. et v. finiti temporis κατ., quod malo, quam ut sit glossema, cum et P. teneat una cum libris omnibus; et imitatus Noster videatur Lat., similiter nominativum nominis proprii inter alia, maxime abl. conseq., (quem P. refert, ut parem formulae illi per μ. et inf.) ponentes extra ordinem, nominatim Liv., v. c. 1, 52. i. revocatis *deinde ad concilium* Latinis, *Tarquinius*, collaudatis *que*, *qui Turnum — poena* affecissent, *ita* verba *fecit*, cf. c. 58. i., ut persona princeps et de qua agitur, in mente sit praesens ubique, quod h. l. etiam necessarium ob nominatam aliam pers. Περτ., cui Severus obsequii officium (homagium) praestat hic sacrificio, ture quidem, ac iureiurando, vel ut consul, quod supra tangebam, vel ut praefectus provinciae et simul parti exercitus, quo iureiurando adigebatur, ut profiteretur, Pertinacem esse imperatorem dominumque summum, et se agnoscere illum pro imperatore; quo forte respexit Noster in sq. ὑπὲρ τ. Π. β., ubi videtur variare cum 2, 2, 23. εἰς τὸ ἐκείνου ὄνομα συνήθεις ὅρκους ὀμόσαι, per formulam aliam, et postpositum ibi καὶ θύσαντες, quo in v. i. Stp. Th. aliunde tenet modo inf. aor. per circumflexum cum Suid. Hes. et Ind. Hom. sine Var. L., altero edd. quarundam accentu reperto tantum ap. Abr. Auct. Dl. Th. p. 391. e. Sed Sch. partim e P. in „ἀφ. *iurasse* fidem *principi*, iuramentum *fidelitatis* sancte *praestitisse* pro *regno* alicuius, ὀρκ. *iuramentum* imperii *praestare*“ dum Bg. deserit etiam Stp. ad m., qui in Th., praeter sua e Bud. C. inde a 387, 37., affert 2, 1519. F. e. nostrum locum ex eodem 394, 30. cum θῦσαι hoc accentu, post Vs. P., sic conversum „cum *in* publicum *Severus* progressus, *pro* salute *principis* hostias *immolasset*, in verbaque ipse Augusti adactus, milites etiam iureiurando adegisset, h. e. cum recte atque ordine in ea parte reip. officio functus esset“ tenens ib. F. i. simile quid ex Herdt. 4, 154. e. s. 349, 71. (cum Bud. C. iterum 391, 40.) „ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν, defungi *iurisiurandi* religione *volens*“ pro quibus Lat. repetitis ad Suid. 1, 424. l. 11., partim etiam ad 1, 397. m., habuit Vs. ad latus *iuriiurando — satisfaciens*, sed Not., *ut* exsolveret *se* iurisiurandi *religione*; brevius hic versante Bg., (etsi per ignotam G. Th. formulam,) et neglecta illa Sch. et aliorum notione e notatione, quod et in aliis verbi formulis fieri licet, ut capiatur pro simpl. Lat. *praestare*, quo et redit Stp. Lat. *defungi*, it. F. *peragere*, cf. Hes. 1, 647. e. cum N. 16., Harpocr. p. 94. cum N., ad Herdt. l. l. N., D'Orv. Ch. p. 177. e. Gron. Obs. p. 680. m. sqq., qui comparat Lat. illud Stp., sed non per

θὼν εἰς τὴν οἰκίαν, ἑσπέρας καταλαβούσης, εἰς ὕπνον κατηνέχθη [c], μέγαν καὶ γενναῖον ἵππον, βασιλικοῖς φαλάροις κεκοσμημένον [d], ᾠήθη βλέπειν,

domum, veſpera inſecuta, in ſomnum prolapſus, magnum et generoſum equum, imperialibus phaleris ornatum, viſus eſt ſibi videre, qui

c) Ms. Ba. κατηνέχθη· μέγαν δὲ καὶ γ., quod δὲ et fert Ms. Vi., v. N.
d) Ms. Ba. κοσμούμενον v. N.

ſimpl. notionem noſtram, verum cum ſecundaria quadam, Ind. R. Or. V. 4. 7. Iſ. Dem Sb. aliunde, ej. Dion. H. T. utr. cum Plut. Krg., at de affini ſubſt. Abr. Al. Th., ut Noſter fortaſſe ad analog. tantum dederit et ad Herdt. illam maxime cum ſubſt. ὄρκ., quod cum praep. eadem v. ap. Dem. ſine Ind. 382, 4. ὅρκον ὑπ. τῆς πόλεως ὀμωμοκότας, it. cum περὶ ſyn. 59, 11.

εἰς τὴν οἰκ.) Eius aliquam Romae domum tangit Spart. c 4. p. 595. i., membrum iq. P. negligente, non vero Sch. „*ubi* veſpera *adveniſſet*“ rectius, quam Kypk. 1, 398. m. „*quum* veſpera *illi* ſuperveniſſet, *in ſomnum incidit*“ huc ſpectante Stp. Th. in v. 2, 572. B. m ſine Vs., ſed ſub Lat. Sch. tamen, nec per Lat. Bg., iungente Noſtro v. cum ſubſt. ἑσπ. ex analog. fortaſſe ſola, cf. 2, 3, 5., ut 2, 1, 3. in formulam ſq. εἰς ὕ. κ. quo in v. Stp. Th. nec tenet Lat. Bg., adhibitum a P. ad 1, 17, 20. εἰς ὕπν. καθελκομ., et ap. G. Th. ferens forte corruptum κατερεχθεὶς pro κατενεχθ.

μέγαν) Scribo καὶ μεγ. Alioqui opus eſſet participio κατενεχθείς. *Steph.* Forte ἐν ᾧ μεγ., vel ὅτε μεγ. Niſi ſi velis ſtatuere h. l. aſyndeton. *Reisk.*

Hoc ſane aſyndeton, extra orationem iterum, hic tutiſſimum per ſe, neſcio tamen, an placeat multis, non multum tribuens novae Mss. copulae δὲ, (quippe inſertae non per multam a vicinitate litterarum ſpeciem, ſed valiturae iterum pro mera copula τὲ, quam olim ſuſpicabar ante καὶ aut elapſam, aut eiectam a librario, ut alibi,) ſed inclinans potius ad Stp. particip., quod et Bg. expreſſit, praeeunte P., unde et corrigit Stp. clam, ubi facillima medicina in confuſo η et ε, it. η et ει, ut et ς in fine deperdito, cum Noſtro alias quoque cumulentur participia ſine copula. In rel. liberius P., maxime in addito pron. τινὰ, e quo Bg retinet Latt., ſed adi. γενν. cum ſubſt. ἵπ. non habet Stp. Th. nec Ind., ſed alia epitheta Hom. Heſ. Orph. Call. Lyc. Theogn., Gs. Chr. The. et Pal. Fi., Epict. Fa. Aeſ. D'Arn. Lect. Gr. cum L. N. T. ex Apoc. 6, 2., et modo Phoc. v. 190. ἵππους εὐγενέας, eq. *generoſos*, quod et dedimus ſupra in Exc. 1, 2, 3. m. ad εὐπατριδ. e Schol. Soph., ad quam analog. hic forte datur, ut et ad Lat. et illam, cum γ. de aliis animantibus frequentatur, quo de alibi, ſed ut hic non ſit ſyn. cum pr. adi μεγ., quod de corpore eoque procero et alto valet, verum dicatur aut de eodem corpore pro robuſtus, validus, aut de altera equi parte pro animoſus; G. Th. ne tenente quidem illud Curt. *generoſus* equus *vel umbra ſcuticae regitur.*

βασ. φαλ. κεκ.) In Ms. tempore alio, praeſ. pro perf., ut 2, 5, 12., hic e P. nihil definias, (qui, quod refert perf. cum Bg., et ipſe potuerit reddidiſſe libere e praeſ., poſito ſaepe pro tempore eo,) ſed potius e conſenſu Mss. rel. in vulg., ut ſit gloſſema per comparationem aliorum

φέροντα[e] ἐποχούμενον τὸν Περτίνακα διὰ μέσης τῆς ἐν Ῥώμῃ ἱερᾶς ὁδοῦ. ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν[f] ἀρχὴν τῆς ἀγορᾶς ἐγένε-

ferret invehentem Pertinacem per mediam Romae ſa-
7. cram viam. Sed poſtquam ad initium fori perve-

e) Ms. Ba. et Vi. φέροντα τὸν περτ. ἐποχ., v. N. f) Ms. Ba. et Vi. κατὰ τὴν τῆς ἀγ. ἀρχ. ἐγ., v. N.

infra locorum, ubi tamen etiam iterum perf. In ἐπ. Sch. „orn. ph. *imperatorii*" deſerto P., quem Bg. retinet, ſed ordine rectiore, tum Stp. Th. in φ. ſine auctore ſub Lat. Bg, ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Heſ., non coll. Suid., cuius locum ex Herdt. ignorat Ind., Luc. Dion. H. S. T. 1., ubi cum eodem perf. κεκ., Grut. Lamp. V. 4. p. 317. c. 10. Cup. Obſ. p. 291. e. Schmid. ad Heliod. p. 176. N. 18.

ὤφθη) P. etiam deſerit Sch. in „ὠ. *putavit*, ſe *videre* in ſomnio" cui ſyn. eſt Bg., ap. G. Th. ſine explic., qua paſſ. formula ille aſſequitur Gr. vicinius, cum Stp. ad m., qui hoc ſenſu de ſomniante et viſo ſ. potius cogitatione nocturna ignorat v. cum Indd., ſcribente Noſtro fortaſſis ad analog. v. δοκεῖν, quo de in hanc notionem cf. Abr. ad Aeſch. 1, 179. m. it. Herdt. 259, 15. ἐδόκεε οἱ λ. cum alio inf. et tamen in Vs. *videbatur* ſibi *cernere*, ut 398, 69. ſolum ἐδοκ. videbatur *cernere*, ſed libere 515, 51. ἐδ. — ἄνδρα οἱ ἐπιστάντα μέγαν τε καὶ εὐειδέα εἰπεῖν, λ. et ib. l. ult. ἐδ. *viſus eſt*, at Dion. H. S. T. 1. 320, 12. ἐδόκουν, videbantur *ſibi*, et cum adiuncto illo Sch. et P. 472, 43. δόξαι καθ' ὕπνον λ., viſum *ſibi* per *ſomnum*, it. Diod. S. 1, 75. l. 39. ἔδοξε — κατὰ τὸν ὕπ., *in* ſomnis *viſus*, ſed eadem 16, 33. i. *per* quietem *ſibi* viſus *eſt*.

φερ. ἐποχ.) Ms. ordo alius, in ſubſt. interiecto intra duo particip., ne concurrerent, e gloſſa eſt, vel ſic alio hiatu conſequente, ut nec inſolens eſt, copulari talia particip., nec vitioſum; etſi per ſe et ex ordine ſevero ſubſt. illud cogitatur prius, ut ſubiecta quaedam materia, quam particip. ἐποχ., tanquam attributum; ubi Bg. e P. reſolvit, ſed non negligit v. φ., cum Sch. prope in eodem „*qui* ferret *vectum*" ſed Stp. Th. in „paſſ. ἐπ. invehor, vehor, in — Herodi. l. 2. φέρων ἐποχ. λ. *inſidentem* ſibi *vebens*" cf. Ind. Xen. Cyr. et Luc., Suid. ἐποχεῖται, ἐπικάθηται, *curru* ſ. *equo* vehitur, *inſidet*, non coll. ad Heſ. ἐποχούμενος, βασταζόμενος, ſine N., reddente Bg. per act., quaſi ſit med., ap. G. Th. cum Gr. al., ſed „*invectus*, ἐποχηθείς, intro vectus vel curru, vel equo" ſed et ſimpl., ut Stp., pro vectus in animante, ut et hic deſit forte pron. ἑαυτοῦ ſ. ἑαυτῷ, non variante Noſtro cum 1, 14, 8., niſi per adiunctum hic ἐν Ῥ., nec cum 2, 4, 8. ἐν τῇ Ῥ., niſi omiſſo artic.

κατὰ τὴν) Ms alius ordo, in remoto ſubſt. ἀρχ. poſt alterum ſubſt. gen., ut articuli diverſi caſus coirent, iterum debetur ingenio librarii e comparatione §. 2. τὴν τῶν πρ. δ., qui tamen vulgarem ordinem ſubſt. duorum in regimine ſaepe tolerabat ſupra, cf. 1, 11, 13. 1, 16, 12. i. τὸν ἐπ. τῶν στρ., ubi in ſq. et alter ordo τῷ τῶν μ. κ., ut noſtro cap. §. 1. m. ταῖς ὀχθ. τοῦ Ἴσ., libere iterum addente P. pron., quem deſerit Sch. in „ἐγ. *ad* forum *venit*, ἀγ. aditum *fori*" partim e Sb Ind. in „ἀρχ. ad *initium*, i. aditum, *fori*" ubi Stp. Th. 1, 550. E. cum P. (unde Bg. in v. ἐγ. cf. 1, 9, 23.) ſed tantum e Noſtro, et quaſi peculiare quid, in phyſica, credo, notione cumque ſubſt. ἀγ., quocum non aliunde notaram, ſed phyſicam

το, ἔνθα ἐπὶ τῆς δημοκρατίας πρότερον ὁ δῆμος συνιὼν ἐκκλησίαζεν, ὤφθη τὸν ἵππον

nit, ubi in populari ſtatu prius populus conveniebat in concionem, viſus ei eſt

notionem illam e Luc. Ind., ut cum Stp. Th. aliunde Sch. in „ἀγ. fori, loci, ubi concio populi habetur“ addit aliquid ad definiendum magis, quo conſilio et Noſter ſubiicit ſqq., maxime, cum Romae eſſent multa fora, ſed etiam ad partem antiquitatum aliquam inſerendam, reſpiciens ſimul ad 2, 7, 5. cum variatione; ubi Sch. in „δημ. ſtatus populi liberi“ partim e P., ſed Bg. etiam deſerit Stp. ad m. et in Th., aliter reddens in σ. ἐκκλ., quam 2, 7, 5., per ſyn. et ordinem diverſum.

ἀποσ.) Rectius in Cod. ἀποσείσασθαι. Nam cum Herodianus, tum alii ſcriptores in hac re verbum medium adhibere ſolent. Sic Noſter infra l. 4. c. 15. οἱ ἵπποι τοὺς ἐπιβάτας, οὓς ἔφερον, ἀπεσείοντο, Xen. Cyr. l. 7. ἵππος — σπαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, Poll. On. l. 1. c. 11. p. 131. Hemſt. ἵπποι — παραφέροντες τὸν τράχηλον, καὶ πυκνὰ διασείοντες, βιάζονται καὶ ἀποσείονται. Metaphorice quoque Graeci mediam huius v. coniugationem amant ita, ut *excutere* ſignificet. Sic Luc. in Tim. ὕπνον ἀποσεισάμενος, Ariſtoph. in Ran. v. 349. ἀποσείεται δὲ λύπας, Lyſiſtr. 671. ἀποσείσασθαι τὸ γῆρας, et Herodi. l. 8. c. 6. ἀποσεισάμενος πέλεκυν, τοῖς αὐχέσιν ἐπικείμενον. Activa contra huius v. coniugatio cum alias raro obvia, tum de equis, ſeſſorem excutientibus, quantum equidem ſcio, nunquam adhibetur. Decepit autem librarium activa τοῦ ῥῖψαι forma. *Stroth.*

Cum Lat. Bg., e P., act. tenet Stp. Th. ſine auctore, ſed med. non ſeparatis notionibus, quod reperi tropico ſenſu cum acc. rei in Sb. Ind., ubi praeter Excp. e Suida, ſine Vs. e Zoſ. 1, 57, 8. 4, 11, 5. 4, 36, 9. 4, 54, 4. e. 5, 36, 3., tum Luc. et ap. Muſ. v. 108., oppreſſo pron. αὐτὸν, τὸν πόθον, it. ad Herdt. p. 701. N. 51., quo et referatur locus ap. Theogn., quanquam et licet referre ad notionem phyſicam, quam, praeter Abr. L. Ar., v. ſine caſu ap. Suid. 1, 256. i., non coll. ad Heſ. 1, 441. i. et 483. i., cum acc. rei ap. Call. et Luc., ubi et cum acc. perſ., ſed de equo, praeter Poll. 1, 219. i. et Ind. Cyr. Xen. it. Dion. H. S. T. 1., quoque ſine Ind. ap. Herdt. l. l. cum alio loco in N., ſed act. ſine exemplo et N. ap. Heſ. l. l., tum tropice ap. Orph. h. 77, 9. ἡνίκα τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἀποσείσῃς;, quando *genis* exterres *otium* amabile *ſomni*, ſeverius, *quando* e *palpebris* tu *ſomnum* excuſſeris *almum*, cum praep. adeo eadem ſimul, quae in v., et de ſomno, quo de ap. Luc. adhibetur med., ut per hanc analog. Noſter potuerit, ſecus atque alii, poſuiſſe act. de equo, et Gloſſator Mss. comparaſſe frequentius med. aliorum, vel ex Noſtri altero loco, quocum variatum eſſe dixeris, maxime, cum Mss. fides ſit ſuſpecta, qui et alibi pro act. dant. med., quanquam per ſe confuſio et hic inciderit finium σαι et σασθαι, idque, de Strothi iudicio, e ſq. inf., ſicut in σαι et σεῖσθαι, ex edd. Var. L., ubi tamen latere etiam poteſt Mss. lectio, quorum e ratione hic iterum, ut alibi, copuletur med. cum act. ῥ., ubi Bg. deſerit P., cuius phraſis alia proprie illa ῥ. εἰς γῆν 1, 13, 2. e., pro qua hic variat Noſter per v. privum, tamen ut ſtatui queat ellipſis illorum εἰς γ., tacente L. Boſ., it. de ſyn. adv. χαμαὶ, quod et ipſum explebitur, ut alibi expreſſum, v. D'Orv. Ch. p. 198. e., praeter cuius loca non habui v. hoc ſenſu abſolute ſic, ſed praeterea cum ſyn. εἰς τὸ ἔδαφος e Fa. Aeſ. 128, 2., Noſtro

ἀποσεῖσαί[g] μὲν τὸν Περτίνακα equus excussisse Pertinacem καὶ ῥίψαι[h], αὐτῷ[i] δὲ, ἄλλως et proiecisse, sibi autem sic ἑστῶτι, ὑποδῦναί[k] τε αὐτὸν, forte adstanti subiisse, et

g) ἀποσείσασθαι Mss. tres, sed ἀποσεῖσθαι A. B. et Par., v. N. h) Comma hoc in B. 2. L. pro colo Stp. rel. it. puncto al., cum a pr. v. φησ pendeant etiam sqq inf. i) αὑτ. per asperum una ed. Sb., v. N. k) ἀποδοῦναι Ms. Ve., ὑποδῦναι τὲ cum acc. Ms. Ba., sed ὑποδύναί τε hoc acc. B. 1. L. v. N.

hic iterum per abundantiam quandam adiiciente hoc v., cum iam pr. ἀπ. sufficiat, sicut 1, 12, 18. e. syn. ἀπωσ. solum ponitur in simili re, pro quo hic variatur, ut sit adeo ἀπ. sumendum angustiori vi et de primo proximoque motu equi, cum e corpore ac tergo removet et tollit, post quae sane non necessario et semper sequitur hoc, ut quis in solum ipsum cadat, cum e. g. haereat per tempus aliquod in stapia, per pedisequum aliumve sublevandus iterum; quo fit, ut peculiaris haec Nostri ratio in copulando v. ῥ. cum ἀπ. se sustineat sine tautologia.

αὐτῷ) Pron. hoc Bg. etiam per asperum reddit, e Lat. ratione, respiciens ad v. pr. ᾤηθη, quod est in actu ipsius Severi, dum hoc nomen proprium substituit P. isti pron. iterum.

ἄλλως ἑσ.) Legebam olim ἆσσον, ut et Pol. legisse videtur, qui habet *proxime*. Est quidem haec vox poëtis maxime usitata, occurrit tamen etiam in solutae orationis auctoribus. Immo Noster nonnunquam pro vulgaribus utitur poëticis. Sed emendatione non opus est. Nam ἀλ. interdum signif. *forte*, casu. *Ged.*

Leisn., praeter Progr. super ἀλ., ad m. Ox. „dat. conseq.“ sed Sch. in ἀλ. partim e Sb. Ind., qui sic plene habet „*alia* de *causa* ibi *stans*“ suppleto adv. ἐκεῖ ad v., quod Bg. e P. per compos. reddit, ad Sb. rem rediens, ap. G. Th. „παρίστημι, iuxta stare“ ignotum Stp. Th. et L. Ern., ut et Bg. Lat. in adv., ubi dubites, retulerit ne particulam alteram comparandi ad verbum, an ad adv., quorum, tacente G. Th., primum equidem malim, ad nostratium rationem, *da er* eben *so* s. *ungefähr* so *da* s. *dabey stand*; in quo, ut in syn. *ita*, liceat ellipsin sumere membri alterius e comparationis genere, v. c. ut solet fieri in tali causa, cf. 1, 1, 5. m. ad οὕτως, et super ἀλλ. 1, 17, 7. et 1, 2, 8. Exc.

ὑποδῦναι) Male in Cod. ἀποδοῦναι. *Stroth.* e confusis elementis modo; ubi Sch. ante P. „ὑ. αὐτῷ, *equum* subiisse *eum*“ cum Bg., praeter casum alium, recte sic ostendens rectionem v. cum dat. pers., quo pereunt Leisn. dat. conseq. in N. pr., tenente Stp. Th. Lat. Bg. aliunde, (ap. G. Th. cum Grr. al. et affini Stp. med. ὑποδύομαι,) it. dat. rei, e praep. in v. pendentem aeque, ac Nostri dat. pers., it. aliorum accentum, sed nihil me, quam v. cum varia rectione ex Ind. Rsk. ad Polb., ubi simul alter accentus inf. ille in Var. L., Aesch. Fi., Abr. Dl. Th. Auct. it. Hes. 1, 1453. e. (quod pertinet forte ad Hom. locum in Ind. Ern.) 1469, e., non coll. Suid. 3, 536. m. 554. m., sed absolute positum R. Or. V. 8. Lyc. it. Luc. e 2, 396. l. 32. ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν λ., subeuntes *feretro* illum *portarunt*, it. de equo, sed alio sensu, Xen. Pol. Z., cum acc. rei Vig. Gs. Chr. et Pal. Fi., sed cum acc. pers. Luc., ubi et cum pr. ἐς, ut cum ὑπὸ Dem. Ael. V. h. et Arist. Plut. v. 735., ubi v. Schol. ed. Hemst., ut Noster peculiari ratione adhibuerit non tantum ita, quod subiicit per

καὶ, ἀράμενον[1] ἐπὶ τοῖς νώτοις, erectum ferre ipsum tuto, ac

1) ἀραμ. sic cum iota in Stp. rel., tum comma post ἀρ., non item post νωτ. in A. al., v. N.

abundantiam ἀρ. ἐ. τ. ν., (ubi iterum angusta notio valeat de actu primo, cum et quis subire corpus queat, non tollendo in dorsum, v. c. transiens et pervadens modo, ut naves dictae subire colossum illum,) sed etiam de equo cum dat. pers., in quo forte Lat. quid, etsi G. Th. nihil habet in subst. Bg. et v., ubi tantum „cum dat. (rei,) Virg. Aen. 6, 222. — pars *ingenti* subiere *feretro*, ferendi causa, (ubi R. Par. non male *supposuere se*, et cum dat. pers.) subire *deo*, — cum acc. (pers.) Virg. Aen. 4, 599. quem *subiisse* humeris - - *parentem*, (ubi R. Par. *sustentasse*, it cum acc. rei,) *asellus* gravius *dorso* subiit *onus*, Hor. Sat. 1, 9, 21." ubi R. Par. liberior et N. etiam tacent, sed per adiunctos abl. corporis id v. Lat. modo definitur magis, exprimenda ratione ac parte, quae sub corpus vel rem se subdit, ut hic equus intra pedes, ubi Vern. uterque non male, et commodum etiam, *sich* ihm *unterstecken* f. *unterlegen*, it. *unter* ihm *hingehen* f. *durchfahren*, sed B2. opprimit pron. αὐτὸν, ad pr. τὸν ἵππ. relatum, quia hunc acc. ibi mutarat in nominativum cum v. pass. suo exquisitum pro vulgari acc. cum inf.

ἀραμ. ἐ. τ. ν.) Suffecisset dicere ἀράμενον, (sine ἐπὶ τ. ν.,) ubi de equo sermo. Nam tum ἄρασθαι per se significat *imponere* suo *dorso*, f. tollere in dorsum. Arist. Ran. 607. αὖθις αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη 'στὶ πάλιν τὰ στρώματα, i. e. rursus *te* oportet *stragula* humeris *tuis* in *onere portanda*. Recte et ipse Herodi. 4, 2, 8. τὴν μὲν κλίνην ἀράμενοι, κατακομίζουσι λ. *attollentes* lectum *humeris*. Sed 6, 7, 16. in ἀράμενοι τὸ ὕδωρ nullo supplemento locus nec additamento, et 8, 8, 15. ἀράμενοι τὸν Γορδιανὸν ex ritu veteri, a barbaris sumto, explicandum. *Leisn.*

V. αἴρεσθαι, ut in N. pr. coepi dicere, hic capiendum angusta notione et prima in actione pro tollere f. levare sursum, quod deinde tum, ubi solitarium est, e contextu iudicandum, qua ratione fiat, atque adeo in brutis, v. c. iumentis, de dorso, it. in canibus, ubi tamen et sumas de ore ac dentibus, quod interdum et in homines cadit, sed frequentius usurpatur de eorum manibus, humeris et dorso, quam capite. Sed illa notio etiam apta est locis, ubi sunt adiuncta quaedam, rationem istam exprimentia clarius, ut h. l. per pr. ἐπὶ cum dat. loci, ubi proprie enallage casus est, et dat. pro acc., ut pro hoc etiam gen. 7, 10, 15. αὐτὸ (τὸ παιδίον) ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων — ἀνάγουσιν λ., nisi quis putet, post ἀρ. comma addendum et ἐ. τ. ὠ. nec loco utr. trahendum ad sq. v. cum edd. quibusdam, remoto commate post νωτ., in quibus adiunctis non est adeo pleonasmus, immo ellipsis horum aliorumve adiunctorum tunc, ubi stat solum, cf. Stp. Th. 1, 207. F. e., cuius loca e Dem. non sunt in Ind., nisi unus in v. φορτίον, Per. ad Ael. V. h. 3, 22. cum Ind. ex 12, 22. m. ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερεν, sublatum *in* humeros, — *portavit*, qui Ind. tacet in pr. ἐπὶ, non item Fa. Ael. Hs. „ἐ. cum gen. — de motu in locum, — ἐπ' ὤμων ἄρουσα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο, *in* humeros *tollens*" similiter in v., ubi et γέρων — ξύλα τεμὼν —, κἀπὶ τῶν ὤμ. ἀράμενος, — ἀπέθετο λ., quae loca sunt perspicua ad rectionem adiunctorum cum v. αἰρ., et ad enallagen casus, quam innuit et Sb. Ind. in pr. ἐπὶ, nostro subiiciens loco sine Vs. „sic φοιτῶν ἐπὶ θύραις, pro ἐ. θύρας"

φέρειν τὲ ἀσφαλῶς, καὶ ςῆναι βεβαίως ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς μέσης, εἰς ὕψος ἄραντα[m] τον Σεβῆρον, ὡς ὑπὸ[n] πάντων ὁρᾶσθαί τε[o] καὶ τιμᾶσθαι. μένει δὲ καὶ[p] εἰς ἡμᾶς ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ ἡ

conſiſtere firmiter in medio
foro ſublimem tollendo Seve-
rum, ut ab omnibus conſpicere-
8. tur et honore afficeretur.
Manet autem etiam ad nos us-

m) ἀρ. iterum Stp. al., cf. 2, 6, 17. e. n) ἀπὸ Bc. 2. operarum lapſu. o) Ms. Ba. ὁρᾶσθαι τὲ λ. p) In Ox. deeſt καὶ, et mox Stp. ἐν addit Leisn. in m. A. Prius καὶ defuit in ſolis Ox., ſed ἐν in A. B. Par. Ox. et Pat., v. N.

cf. Abr. Dl. Th. p. 398. e. it. ad Aeſch. 2, 157. e. et ſupra ad 1, 4, 12. e., at contra ap. Luc. 1, 641. l. 22. ſq. ποῦ νῦν καθεδεῖται; — ἐπὶ τοὺς ὤμους, *ubi* iam *ſedebit*? — ſuper *humeros*, ubi proprie dat. valeat, tum ex Ind. ib. 532. l. 42. ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένῳ, ſi *in* dorſum *evaſerit*, it. 3, 313. e. ἀναδέξασθαί με ἐ. τῶν νώτων, *me* recipere *tergo*, bene per ſing. pro Gr. plur., qui ſevere beſtiis tamen conveniat, quoad tergum earum eſt latius, pluresque adeo partes tenet, cf. Heſ. Suid. Thom. M. p. 637. Moer. p. 267. Herodi. Gr. p. 435. Ind. Harl. Chr. P. it. Z. Xen. Pol. et M. S., poſt Stp. Th., ubi 2, 1109. B. „Plut. ἐπὶ τοῦ νώτου φέρων, quo loquendi genere utitur et Herodian. et ante eos Thuc.“ in cuius Ind. nihil, ut ap. Noſtrum non ille gen. ſing.; contrahente hoc membrum P., ſed aliter, quam Bg., qui reddit ſolum v., haud dubie (tacente G. Th.) pro *ſublatum*, ſervante Sch. adiunctum in „ἀρ. tollentem *eum* in *humeros*, ἐ. *in* tergo *ferre*“ ſuppleto pron. αὐτὸν cum Bg., ſed alio loco et ad ſq. v. φ.

ςῆναι) P. omiſit hoc v. et adv., non item Sch. „firmiter *ſtare*, de equo conſtanter ſtante“ i. diu, ſ. aliquamdiu, aut ſine motu; in ſq. ἀγ. μεσ. ordinem mutante Bg., ſecus ac P., qui contra liberrimus in rel., unde formulam v. ἀρ. cum praep. et ſubſt. mutat Bg. in adi. cum abl. participii ſ. gerund., ſed Sch. „ferentem *eum* in *ſublime*“ cf. §. 3. m. ad μετεωρ. et 2, 3, 5., ut Bg. ſeverior in adi. παντ., hic de iis modo, qui in foro tum aderant et habitabant, ut Sch. in „τιμ. ut *honoraretur* ab *omnibus*“ qui honor intelligetur tum internus deque admiratione ac cogitatione praeſtantis hominis, tum externus in voce, laude et acclamationibus; formulam Bg. tenente etiam Stp. Th. aliunde, cf. ſine Ind. Dem. 171, 15. 257, 6. 1015, 26, ſed, quoad rem, dum equus dicitur Severum εἰς ὕψ. ἀρ, qui, in tergo feri ſedens, iam ſic quodammodo in altum ſublatus fuit, Noſtro forte cogitante hoc, ut equus ſurrexerit, ſeſe in pedes ſuſtulerit poſteriores, et ita ad tempus in aëre ſublimis pependerit, cf. ap. Dem. 257, 11. ἑωρᾶτο ὑ. π. alio ordine.

ἐν ἐκ. τ. χ.) Quanquam per ſe ἐν, quod in edd. quibusdam abeſt, cum non in his locorum abeſſe ſupra vidimus: tamen hic potius in iisdem operarum culpa videtur excidiſſe ob ſq. εκ ſyllabam, cum, praeter Mss. tacite cum Stp. conſentientes, etiam P. id referat, quanquam libero ordine; tenente Sch. in „μ. *manet* ſ. durat *imago* usque *ad* noſtra *tempora*“ nihil autem Stp. Th., quam 1, 1157. B. e. „εἰς, usque *ad*, — εἰς ἐμὲ, Pauſ. *usque* ad *me*, i. e. usque ad aetatem meam, (it. p. 1076. F. m.) ἡμᾶς, — καθ' ἡμᾶς διασώζονται,

τοῦ ὀνείρατος εἰκὼν μεγίστη, χαλκοῦ πεποιημένη. οὕτω τοίνυν ὁ Σεβῆρος ἀρθεὶς τὴν | que in illo loco somnii illius 9. imago ingens, ex aere facta:) sic igitur Severus sublatis ani-

ad *nostram* usque *aet.*" ex ordine Bg., qui hic severus quoque, cf. 1, 2, 5., quocum variat Noster tantum cum v., eoque hic praeposito; nihil ferente G. Th. in praep., in primis Nr. 5., neque in pron., neque in v., nisi notionem Sch., ignotam Stp. Th., cf. 1, 11, 8. et 1, 8, 7., quo quidem v. μ. cum εἰς ἡμ. copulando Noster peculiari ratione scripserit et ad analog. modo fortasse, qui cum §. 5. m. variat in ὀνειρ., non item in εἰκ., ubi Bg. e P., servato etiam pron. syn. demonstr. pro artic. τοῦ, etiam gradu alio in adi. μεγ., ubi Lat. Bg. non tenet Stp. Th., at Gs. cum Grr. paribus nostro superl., εὐμεγέθης, παμμεγέθης, et cum notione pari „*ingens*, — quod aestimari ob magnitudinem non satis potest" s. valde magnus, quae est periphrasis superlat.

χαλ. π.) Bg. e P. tantum retinet expressam praep., quae in gen. materiae cum v. π. aut simili aliquo vel adiicitur, ut ἀπὸ, s. ἐκ, it. διὰ, vel per ellipsin requiritur, cf. Stp. Th. aliunde et paucis 3, 431. C. p. sq. D., Bud. C. 1399, 5. L. Bos. Ell. p. 472. m. 489. m. Poss. Sy. p. 106. e. Well, Gramm. Gr. p. 245. m. ad eumque Fi. p. 313. i. 357. e. D'Orv. Ch. p. 39. i., tum ad Luc. 2, 75. N. 6. p. 621. N. 96. p. 655. N. 19. p. 738. N. 11. cum Ind. Ael. V. h. v. π. et Xen. Cyr. Z. in praep. e., qua sine licuit aeque Bg. reddere, cf. Lindn. Ell. p. 180. e., tacens in *de* et *ex*, ut G. Th. in praep. *a*, qui in *de* Nr. 3. non ponit exemplum *materiae*, quae proprie physiceque dr., sed in *ex* Nr. 2. i., rursus nihil in particip. Bg., it. in syn. *laboratus*, et in v. *confectus*, dum Noster ex analog. utitur periphrasi pro aliorum subst. et adi. εἰκ. χαλκῆ, cf. Rs. Or. V. 8. Lyc. Aesch. ep. S. Luc. Ael. V. h. Ios. 1, 699. l. 9. et Plut. Krg. §. 313. χαλκὸς, ἐξ οὗ κατεσκεύασαν — τὰς εἰκόνας.

ἀρθεὶς) Severum invitum et repugnantem a Germanicis legionibus imperatorem esse factum, tradit Spart. (c. 5. i. p. 595. e.) ut Schottus notat. *Sylb.* Forte *expectatione intentus*, expectatione *pendens*, animo *in* sublime *sublato*, μετεωρισθεὶς, αἰωρούμενος. Sic Io. 10, 24. Luc. 12, 29. *Leisn.*

Sch. „γ. animo *erectus*, ἀρ. erectus *mente*" una cum P., quod Bg. libere sequitur et ambiguo sensu; G. Th. in particip. tantum Gr. n. tenente, et in v. Nr. 2. i. „tollere — *animos*, superbire, audaciorem esse, (sed in subst. 352, 30.) tollere *animos*, i. superbire, — *tollere* animos *dictis* Virg. Aen. 9, 127. i. excitare" quod de militibus valet aut animum pugnandique cupiditatem instillare, si nondum adfuerit, aut augere; unde h. l. (ubi poëtica ratione Latt. Intp. adhibent plur. subst. *anim.* pro sing. cf. Westh. ad Ter. Hec. 3, 5, 57.) auctus est Severi animus s. confirmatus, corroboratus, crevitque, ac maior facta est in eo cupiditas imperii occupandi; atque adeo bono sensu, ut malo *elatus* est *animo*, i. arrogans factus est, quo sensu alias compos. ἐπαιρ. magis frequentatur, cf. Polb. 1, 20. i. ταῖς διανοίαις ἐπαρθέντες, sublatis *spiritibus*, per syn. dat., cf. Ind., tacentibus rel. in Nostri formulam, praeter Thuc. e poëmate, οὐδ ἤρθη νεῦν ἐς ἀτασθαλίην, haud *est* facta *superba*, respiciente forte Nostro ad §. 1. ἐπαιωρ. ἐλπ. et 2, 8, 16. ἐπαιρ. τ. ἐλπ., sed ut hic separatim sequatur v. ἐλπ., in quo h. l. inest notio simpl. cogitandi et opinandi, unde P. *ratus*,

γνώμην, ἐλπίζων τὲ, θεία προνοία ἐπὶ τὴν ἀρχὴν[q] καλεῖσθαι, ἀπόπειραν ἐποιεῖτο τῆς τῶν στρατιωτῶν γνώμης[r], τὰ μὲν πρῶτα κατ' ὀλίγους[f], ἡγεμόνας τὲ καὶ χιλιάρχας[t], τούς τε ἐν τοῖς στρατοπέδοις ἐξέχοντας,

mis ſperansque, ſe divina providentia ad imperium vocari, experiebatur militum animos: primo quidem ſingulatim duces ac tribunos et in exercitibus eminentiores ſibi

q) Mss. tres τ. ἀρχ. αὐτὸν καλ., ut A. B. et Par., v. N. r) Hoc comma in B. 2. pro colo Stp. rel., et puncto al. f) Hoc comma in Stp. rel., cf. 2, 7, 10. t) Ms. Ba. χιλιάρχους· v. N.

θεία προν.) Ven. ἀρχ. αὐτὸν καλ. quod verum puto, licet haud adeo placeat illud αὐτόν. *Strotb.*

Mss. pron. αὐτὸν, ante inf. καλ. poſt v. ἐλπ. poſitum, pro αὐτὸν ſ. ἑαυτὸν, etſi poteſt excidiſſe ob pr. vocem ἀρχὴν, et oſtenditur hic non tantum a P. et hinc a Bg., ſed etiam in edd. quibusdam, tamen non cupide arripiendum videtur, quia primo Noſter alibi etiam cum v. ἐλπ. id pron. omittit, ut Lat. ſcriptores in v. *ſperare*, deinde Gloſſator aliquis in marg. potuit addidiſſe id, unde in textum venerit deinceps, et P. habuerit in Cod. ſuo, qui ſaepe conſentit cum Mss. noſtris, quanquam idem potuit ſuppleviſſe hic libere, ut alias fecit cum Bg., denique quia e Cod. aliquo ſic interpolato ab Ald. poteſt ductum eſſe. In v. καλ. P. deſerit Bg., et, quoad ſententiam omnem, innuere Noſter divinum quid videtur tum in ſomniis, tum in oraculis, cf. §. 4., ſed in formulis ſcribit per θ. πρ. cum Phil. in Fl. p. 760. e. it. Dion. H. S. Ind. T. 1. v. θ. ubi et cum artic. τὴν θ. πρ. et ſyn. κατὰ θ. πρ., Diod. S. per pravos numeros, ſed in v. καλ. cum pr. ἐπὶ ſecundum alios, v. 1, 9, 20. e., tacente Stp. Th. in paſſ. v. καλ. de tropico hoc ſenſu, pro invitari, incitari, quo et redit P., ubi fortaſſis et eſt Lat. quid, cf. G. Th. in Bg. v. 1105, 77. 86. 99. p. ſq. l. 33.

ἀποπ. ἐπ.) Una voce ἀποπειρᾶσθαι Xen. Oec. 3, 7. *Leisn.* ad m. Ox., ut formulam per v. privum reſolvit P., tum Bg. per ſyn., at Stp. Th. 3, 157. B. „ἀποπειράω, i. q. ἀπόπειραν ποιοῦμαι ſ. λαμβάνω, (et 154. D.) ἀπ. ποιήσασθαι ap. Herodi." ſine loco, cum Lat. P. et Bg. et ſevera phraſi *periculum facere*, ſed e ſolo Noſtro. cf. tamen Herdt 623, 22. cum N. Ind. Dem. Polb. Suid. 1, 289. e. 3, 106. e. p. ſq. i. et ſupra ad 1, 8, 10. i., variante Noſtro cum 2, 2, 1. πεῖραν τῆς γν.· τῶν στρ. λαβεῖν tantum per ſyn. v. et ſubſt. compoſ., etiam quodammodo cum 2, 8, 5. πευσ. λ., porro in τῆς τ. στρ γν. per ordinem vocum et articulorum cum 2, 7, 4. m., ſed in ſqq cum 2, 7, 10. primum in ſyn. adiuncto ἐν τ. στρ. ad v. ἐξεχ., deinde in ſyn ſubſt. χιλ. alius declinationis, ubi Ms. librarius aeque poteſt per gloſſam comparaſſe iſtius loci declinationem, ac lapſus eſſe in finibus et vocalibus; ponente Stp. Th. declinationem Noſtri hanc ſine auctore, ſed Ind. Sb. tantum e Noſtro, agnitam quidem etiam a L. Ern., ſed non repertam a me iterum per Indd., verum alteram modo, cf. Suid. Heſ. L. N. T. Xen. Bach. et Cyr. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. et Diod. S., ad quem uſum frequentiorem Gloſſator ille etiam reſpexerit; negli-

οἰκειούμενος, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων διαλεγόμενος [u], ὡς παντάπασιν ἔρριπται, οὐδενὸς ὄντος, τοῦ γενναίως ἢ κατ' ἀξίαν αὐτὴν διοικοῦντος. διέβαλλε δὲ [x] τοὺς ἐν Ῥώμῃ στρα-

adiungens, deque imperio Romano differens, quemadmodum prorsus abiectum esset, nullo existente, qui fortiter et ex dignitate id administraret; criminabatur autem Prae-

u) Colon in Ms. Ba. x) καὶ pro δὲ Bc. 2., v. N.

gente P. iterum, ut l. l., formulam κ. ὀλ., sed liberiore hic ad sqq. τοὺς ἐν στρ. ἐξ., unde Bg. in sq. οἰκ. cum Stp. Th. aliunde. Mox variatur in τῆς ἀρχ. τῶν Ῥ. cum pr. nudo subst. τὴν ἀρχ., sed cum §. 3. m. τὴν Ῥωμ. ἀρχ. per ordinem vocum et adiunctum artic. alterum, quo de genere nihil collectum habui, ut nec de tertio 3, 5, 2. τὴν ἀρχ. Ῥ. per ordinem rectum, cf. 1, 10, 10., servante Bg. e P. formulam Lat., sed alio ordine.

ὡς παντ.) μετέωρος φερομένη, quod omnino res sit nullius. *Leisn.* ad m. Ox., comparans §. 3. m., ubi Bg. servat e P. Lat. cum Sch. „imperium *abiectum* est *omnino*" qui recte innuit supplendum pron. αὐτὴ e pr. τῆς ἀρχ., sed omissum a P. adv. reddit e Stp. m., h. l. neglectum esse ac contemtum imperium, s. dignitatem imperatoris Rom., *omni modo*, i. e. ab omnibus, a quibusvis hominibus appeti atque invadi, (etsi hoc tantum factum est adhuc a Iuliano ac Nigro,) et inde a multo tempore, a Commodi morte, cf. 2, 8, 3. e. 2, 6, 10. m. Sed idem Sch. in ὡς plane cum Leisn., cf. 1, 1, 2., capiens pro ὅτι cum P., qui propterea in inf. mutat, secus ac Bg., cuius comparativa particula tandem eodem redit, ut Lat., *ut* (et *quam*) post v. v. sensuum et alia, cf. G. Th. Nr. 7., qui in Bg. tacet, ut Indd. de διαλ. cum Nostri ὡς aut simili, cf. absolute vel varia rectione, praeter L. N. T. (ubi et cum pr. ἀπὸ) praeterque Indd. alios, quoque Luc. Fa. Aes. Dem., ubi nominatim cum acc. rei, ut cum acc. affinis subst. λόγους etiam Fi. Aesch., sed ej. The. cum dat. rei s. modi, ut cum dat. pers. Dres. de V. med. (qui casus et h. l. suppleatur, oppresso pron. αὐτοῖς, quo respexerit P.) sed cum pr. παρὰ Rs. Or. V. 7. Is., cum pr. περὶ Xen. Cyr. Plut. Hs. Ael. V. h. ubi et simul cum pr. ὑπὲρ, (cf. Diod. S.) sed cum pr. πρὸς Thuc. ubi et cum inf. it. cum adv. (cf. Rs. Or. V. 4.) ut simul cum pr. περὶ Aesch. ep. S. ubi etiam cum particip. loco adv., cf. Poss. Call. et Ammon., proque simpl. Dion. H. S. T. 2. et simul cum adv. Luc. sed sensu peculiari, (praeter illum de legatis infra,) Vig. Is. Ev. Xen. M. S. Rs. Or. V. 6. Aesch. ep. S. Abr. L. Ar. Suid. Hes. Moer. p. 131. ac de re, tropice, Dem.

οὐδενὸς) Bg. e P. maxime in servato particip. ὄντ., tum in ἢ per Lat. syn., it. ad κ. ἀξ., severius, quam 2, 5, 13., tacente Stp. Th. de v. διοικ. cum acc. ἀρχ., quorsum habui modo ex Ind. Luc. 2, 555. i. προσέρχεται τῷ βασιλεῖ, διοικουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, adit *regem*, pro *imperio* agentem *aliquid*, et Sb e Suid. Excp. μετρίως τε καὶ σωφρόνως τὴν ἀρχ. διῴκητο, imperium *administravit*, cf. Ind. Iust. in hoc v., quod Gr., ex analog. in act., it. in adiunctis adv., de ἀρχ., pro dignitate s. potestate, i. q. tenere, usurpare, sed, pro negotiis publ., i. q. curare, suscipere, exsequi.

διεβ.) Forte διεβ. δὲ καὶ τοὺς λ. *Reisk.* Contra libros et P., qui cepit

τιώτας, ὡς ἀπίϛους, καὶ βασιλείῳ καὶ ἐμφυλίῳ αἵματι μιάναντας[y] τὸν ὅρκον. ἔλεγέ τε, δεῖν ἐπαμῦναι[z] καὶ ἐπεξελθεῖν

torianos, ut infidos, quive imperatorio ac civili ſanguine pol-
11 luiſſent ſacramentum: dicebatque, oportere ulciſci et per-

y) μιαίναντας Par. et Ox., ſed μιαν. ſine iota nobiscum B. et Lu., v. 2, 5, 10. et 1, 13, 12. e. z) ἐπαμύνειν Mss. tres, v. N.

vulg. copulam iterum pro *praeterea*, quomodo et ſumi oportet Bg. ſeverum; ut ed. Bc. 2. καὶ, pro *etiam*, fuerit non tam ex operarum lapſu, quam ex editoris ingenio, quod et alibi in iſta edit. comparet, rediens ad illud P. In ſq. τοὺς ἐν Ῥ. ϛρ. reſpicit Noſter merum ſubſt. τοὺς ϛρ. 2, 8, 8., per variationem, (cf. 1, 7, 12. m.) it. cum §. 18. ib., ſed cum 2, 4, 8. τοὺς ἐν τῇ Ῥ. ϛρ., omiſſo hic altero artic., ut in ſq. ἀπιϛ. adi. unius vocis pro diviſis 2, 8, 8. μηδὲ — πιϛοὺς, praeter libertatem rel., opprimente P. parvum membrum hoc ὡς ἀπ., cuius ſubiecta eſt ſtatim explicatio quaedam, quae ſpectat ad 2, 5, 9. e., cum variatione aliqua, ubi Bg. reddit καὶ, ut 2, 8, 5.

μιαν. τ. ὅρκ.) Hoc ſubſt. adiuveris expleto pron. τὸν ἑαυτῶν, ſacramentum *ſuum*, quo fidem et cuſtodiam obſtringebant, ut milites Praetoriani, quo redeunt illa P., ducta ex 8, 7, 8. e. ubi additur adi. φυλάσσοντες τὸν ϛρατιωτικὸν ὅρκον, cui h. l. contrarium violare, non obſervare, occidendo imperatore, eoque populari, (cf. 2, 1, 9. quo ſpectat ἐμφυλ.) idque turpiter, contra ius ac leges civitatis atque humanitatis; quae continentur Noſtri tropico v. μιαιν. ubi L. N. T. Schw. p. 24. N. 2. hinc „β.— ὅρκ. imperatorum *et* tribulium *caede* polluentes *ſacramentum*" iuncto cum ὅρ. et abl. rel. per analog., maxime Lat., cf. G. Th. *polluta* foedera *dolis*, (ubi in Bg. ſubſt. etiam Gr. „ὅρκ. ϛρατιωτικὸς, Gl. L. Gr.") ſed de ὅρκ., praeter laud. ad 2, 2, 23., Soph. Ai. Ariſt. Plut. Hſt. Theogn. Luc. Herdt. Thuc. cum Schol. Xen. Ἀνβ. et Cyr. Dion. H. S. T. 1. Polb. cum Rsk. Abr. ad Aeſch. T. 1. Kypk. 1, 26. e. et Harpocr.

ἐπαμ.) Perperam in Ven. exſtat ἐπαμύνειν. Scilicet ſonus ſequentis ἐπεξελθεῖν decepit librarium, quem potius monere debuiſſet aoriſtum tempus verbi ἐπαμύνω requiri. *Stroth.*

Et ipſe ſcripſeram olim, Mss. praeſ. pro aor., ut ſaepe in participiis ſupra, hic eſſe e gloſſa, aut errore a ſq. verbi finitione, ubi P. libere v. δεῖν mutat in ſyn. formulam particip. cum v. ſubſt., quae et ipſa redit ad ſenſum praeſ. temporis, ſed ut inde nihil pro Mss. praeſ. conficias, cum et hic P. libere ſic reddere potuerit, ut Bg., non habens ullum Ms., ſed ſenſum ſecutus, qui id praeſ. tempus h. l. requirit.

ἐπεξελθ.) vel αἵματι, qua phraſi ter Noſter utitur in hoc ipſo cap (hic quidem, tum §. 14. e. et §. 16. m.) Eſt autem βραχυλογία Sic Xen. Oec. 4, 16. ἐπὶ τὰ δῶρα καλεῖσθαι et ib. 2, 15. ἐπὶ πῦρ ἐλθεῖν. *Leisn.*

Ad Xen. quidem loca v. Bach. N. et Ind., etiam Z., ſed ut non videam, quae hic ap. Noſtrum ſit dicendi brevitas, ſi vel maxime reſolvas in ἐξελθ. ἐπὶ τῷ Π. φ., ubi non eſt ellipſis quorundam, cf. 2, 6, 6. ἐπ. τῷ τοῦ βασιλέως αἵματι, quocum hic variatur tum per omiſſum artic alterum, tum per dat. ſyn. ſubſt. cum v. ἐπεξ., cui formulae Noſter praemiſit (ad variandum quoque, perque copiam) v privum ἐπαμ. ſyn., quod proprium magis, quanquam et tropicum concedam, in primis cum dat. rei φόνῳ

τῷ Περτίνακος φόνῳ. ᾔδει δὲ, πάντας τοὺς κατὰ τὸ Ἰλλυρικὸν [a] στρατιώτας μεμνημένους τῆς Περτίνακος ἡγεμονίας. ὑπὸ γὰρ Μάρκῳ βασιλεύοντι πολλὰ ἐγείρας σὺν αὐτοῖς κατὰ Γερμανῶν τρόπαια, στρατηγός

12. ſequi Pertinacis caedem. Sciebat autem, cunctos per Illyricum milites memores eſſe Pertinacis praefecturae. Sub Marco enim imperatore cum multa erexiſſet cum ipſis adverſus Germanos tropaea: etiam

a) In Ms. Vi. Ἰλλυρίῳ pro Ἰλλυριὸν, ut et infra c. ſq. i. *Loc.* v. N.

ex analog., quem non tenet Stp. Th., ſed potius acc. in hac quidem v. notione et per Lat. Bg., (ap. G. Th. cum ſimpl. ἀμύνω et ἀμύνομαι,) at in alia tamen vi etiam cum rei dat., cf. Poſſ. Call. R. Or. V. 4. Dem. Iſ. Pan. Mor. p. 30. m., ſed abſolute ap. Hom. Ἰλ. π', 540., ubi pro textus ἐπαμύνειν Var. L. ἐπαμῦναι, tum ſimile copulatum ap. Wyttb. Plut. p. 88. m. *οὔτε ἀμυνάμενοι φαίνονται τοὺς πλημμελήσαντας, οὔτε ἄλλον τρόπον ἐπεξελθόντας*, ubi Sch. „*caedem* alicuius *perſequi* vindicando" partim e P. cum Bg. ſed ſine neceſſitate per hendiad. in duobus inf. Caeterum in rem Spart. locum Oxon. laudarant, *excipiebatur ab omnibus quaſi* ultor *Pertinacis*, qui eſt in Severo c. 5. p. 597. i.

ᾔδει) P., liber in nectenda oratione per particip., omiſſo δὲ, aliterque, tamen in vulg. Ἰλλ. conſentit, ubi Ms. res habet confuſa ω ſ. ωι et ον iterum, ut et ον cum κον contraria ratione, quam §. 1. *εἰς Ἰλλυρικοὺς καὶ πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικὸν*, quae Noſter hic contrahit in unum membrum, deſerente P. etiam Sch. „neutr. ſubſt. (τὸ) Ἰλλ. pro ipſa regione; *Illyricum*" ut Sb. Ind. „τὸ Ἰλ. *Illyricum*, ſcil. ſolum, vel Illyr. natio" e Xiph. et hinc, ellipſin (tacentibus L. N. T. et L. Boſ.) ſumens ſubſt. πέδον ſ. ἔδαφος et ἔθνος, quod poſtr. convenit in Xiph. locum, dum Stp. Byz. fert tantum Ἰλλύριον, *Illyrium*, quo et Ms. Gloſſator reſpexerit, eodem uſus accentu, non illo Loc. in V. L., ut Car. Stp. Diction. modo *Illyricum*, ſine Gr., ſed cum Gr. al. G. Th. *Illyrium* et *Illyricum*, ubi, ut et ap. Lindn., ſiletur de ellipſi Lat. Sb., non item a Cell. n. o. a. 1, 482. ſ. 97. „*Illyricum*, quo vocabulo *ſolum* forſan ſubaudiendum eſt. — Graeci quoque vocant τὸ Ἰλλυρικὸν" non hinc tamen.

μεμνημ.) Adde ſupra 2, 1, (9.) *Boecl.* ubi tamen nihil nominatim de Pertinacis noſtra re et dignitate, qua de v. 2, 1, 11., ut ad 2, 7, 7. de Lat. Bg. in ἡγ., ap. Stp. Th. ſine auctore, cf. tamen L. N. T. cum Kypk. T. 1. et Krb. Suid. Ind. Sb. Thuc. Aeſch. ep. S. Rs. Or. V. 4. 8. Din. et Lyc. Dem. Xen. Pol. Z. Diod. S. Ioſ. ſed ſine Ind. Iſ. Pan. Mor. p. 14. e. 47. i. 71. e. 89. m. 92. e. ubi tacet P., liber et in μεμν.

ὑπὸ γὰρ) Bg. tantum in β. e P., liberiori in γὰρ mutando in ſyn. et nectenda oratione, dum Noſter variat cum 1, 2, 1. τῷ β. M. tantum per ordinem alium et nullum hic artic., ſed cum 2, 1, 9. e. in ſqq. tantum in ordine et adiuncto σ. αὐτ. In rem autem cf. 2, 1, 9. et Xiph. S. 364, 6., ubi contra Germanos *ὁ Μάρκος ἀντεπιὼν Πομπηϊανόν τε καὶ Περτίνακα τοὺς ὑποστρατήγους ἀντικαθίστη*.

στρατηγ.) Capitol. in Pert. (c. 2. e. p. 535. e.) *Caſſiano motu compoſito, e*

τε καὶ ἡγεμὼν τῶν Ἰλλυρικῶν [b] κατασταθεὶς, ἀνδρείαν μὲν πᾶσαν ἐν ταῖς μάχαις πρὸς τοὺς πολεμίους [c] ἐπεδέδεικτο, εὔνοι-	que cum praefectus Illyrico foret, fortitudinem summam in praeliis adversus hostes ostendit; benevolentiam ve-

b) Sic omnes edd. et tacite etiam Mss., v. N. c) πολέμους edd. omnes, taciteque etiam Mss., v. N. Mox post ἐπιδ. comma in Stp. rel, colon in Ox. et Ed. cum Ms. Bg., sed punctum in al.

Syria *ad* Danubii *tutelam profectus est*, *atque* inde *Moesiae* utriusque, *mox* Daciae *regimen* accepit. *Leisn.*

Qui Spart. tamen et postea tacet nominatim Nostri rem et praefecturam Illyrici, ubi Bg. contentus fuit uno reddito subst. ἡγ. e P., non item Sch. „στρ. dux *exercitus*, ἡγ. praeses *provinciae*, κ. constitutus *dux*" cum per se diversa sint, dicaturque maxime στρ. de eo, qui praeest bello militibusque, sed ἡγ. latius de eo, qui in quacunque re dux est, et praefectus civibus universis ac terris; quanquam interdum στρ. occurrit quoque sensu peculiari et pro illo Bg. Lat. s. de praeside provinciae, cf. Stp. Th. 3, 1066. E. m. L. N. T. Krb. Decr R. p. Iud. p. 44. et Decr. Ath. p. H. p. 325. sqq. Spanh. de Pr. et u. n. T. 2. p. 596. Per. de Praet. p. 127. 481. 661. et An. Hist. p. 37. Salm. ad Script. Hist. Aug. T 2. p. 454. a. Ind. Fi. Aesch. et The. cum Epict. Heyn., ut Noster copularit syn. et στρ. reddam Lat. *praetor*, ap. G. Th. cum Gr. n., aut cum Stp. in m. P.; libere versante Bg. etiam in τὲ per duo Lat., cf. 1, 15, 9. e. ap. P., unde hic Bg. reddit sq. particip. κατ., quod Sb. Ind. aliunde profert, sed Stp. Th. 1, 1771. A. m. modo tangit, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Dem. cum L. N. T.

τῶν Ἰλλυρικῶν) Scribo Ἰλλυριῶν. *Steph.* Sb. Ind. proferente vulg. post monitum hoc. „omisso στρατιωτῶν nomine" ubi Bg. e P. numerum mutat, per incertam ellipsin, *exercitui*, an *solo*, pro terra, cf. § 1., ut in Gr. quoque varie suppleveris, ἐθνῶν, στρατευμάτων, δήμων s. ὄχλων, prout accipias de neutro aut masc.

πρ. τοὺς πολέμους) Rectius Schottus π. τ. πολεμίους, *adversus* hostes. *Sylb.* Iam reposueram πολεμίους, cum Sylburgium et Schottum idem sensisse animadverterem. *Stroth.*

Etiam Leisn. ad Ms. Bg. „legit ergo π. τ. πολεμίους" praeter Oxon., quoque Sch. post Lat. P. repetente Sb., qui in Ind. tacet, sed ut, quanquam P. silente in hanc regionem, et in vulg. subsistentibus Mss., tamen contextus requirat, quod dedimus, cum et facilis lapsus fuerit in elementis ιο et ο, et crebro alibi inciderit confusio utriusque vocabuli, cf. ad Poll. 1, 177. N. 38. it. 8, 52. N. 68. Thuc. Praef. ad p. 137. cum Abr. Dl. p. 190. e. 559. i., ad Diod. S. 3, 72. N. 25. ad Xen. M. S. 3, 5, 6. Ern. et Hindb. p. 130. it. Gottl. Thuc. Or. Per. p. 79. N. 35.

ἐπεδεδ.) Pass. pro med. ἐπεδείκνυτο s. ἐπεδείξατο. *Leisn.* Etiam Sch. „pass., sed signif. act. *specimen* fortitudinis *dederat* in *praeliis* ad *bellum*" in extr. referens vulg. illud pr. πολ., tum e P. retinens notionem v., qua de alibi, nec hic necessariam, sed et tempus pluspf., secus ac Bg., qui inde hausit modo syn Lat., ignorante Stp. Th. tum plusqf., tum formulam, quam v. ap. Dem. Ind. 180, 10. ἐπὶ μὲν τῶν κινδύνων τὴν ἀνδρίαν ἐπιδείκνυσθαι, pro quo Noster, celaturus imitationem, omisit artic. in subst.

αν δὲ καὶ χρηστότητα, μετὰ σώφρονος καὶ ἐπιεικοῦς ἐξουσίας, τοῖς ἀρχομένοις παρέσχετο. ὅθεν αὐτοῦ τὴν μνήμην τιμῶντες, ἐπὶ τοῖς οὕτως ὠμῶς[d]

ro et bonitatem cum fobria et modefta licentia fubiectis 13. praeftitit. Unde eius memoriam colentes ob tam

d) Ms. Ba. ὠμοῖς v. N.

ἀνδρ., et aliam praep. fyn. adhibuit, pertinentem vel ad fubft. ἀνδρ., vel ad v., quod et dicendum de altera hic πρ., cf. Phil. in Fl. p. 750. B. m. et p. fq. B. m., hac in parte refpiciente Noltro ad pr. στρατηγ., ut ad ἡγεμ. ib. in fqq., ubi Bg. melius, quam P., in notione ἐξ., pro libertate agendi, cui Nofter, peculiari forte ratione et e Lat., dedit epitheta illa duo, non aliunde cognita, nec Stp. Th., qui in v. εὐν. e. laudat cum v. παρεχ. e Luc., (Ind. tacente,) fed in v. π. (ubi Bg. e P.) 1, 1349. ult. „π. εὐν. Herodi., ficut et Lat. dr. *exhibere* benevolentiam" infinite e Noftro foloque, cf. tamen Ind. Dem., quam imitationem Nofter iterum regit addendo fubft. altero χρ., varians cum 2, 4, 11. τ. ὑπηκ. in τοῖς ἀρχ., (qui h. l. de praefide provinciae adeo adhibentur,) et quodammodo cum 1, 2, 5.

χρηστότητα) Inde dictus eft Pertinax χρηστολόγος. Erat enim, uti ait Dio, εὐπροσήγορος. *Oxon.*

Iftius cognominis alia caufa et explicatio eft ap. Spart. c. 13. p. 566. e., ubi v. N., it. Vict. ep. 18, 7. et Schotti lib. p. 17. m. §. 3. e., nec h. l. χρ. tantum de verbis blandis et lenibus accipietur, fed et de factis benignis, cf. fupra 1, 4, 11.

αὐτ. τ. μν. τιμ.) Bg. e P., dum formulam Lat. fert G. Th. fine Grr. et explic., pro meminiffe eius frequenter tum animo, tum ore, et cum voluptate et cum cogitatione virtutis iftius omnis; variante Noftro cum §. pr. μεμνημ. v. privo per phrafin, qua de nihil Stp. Th. et Indd., ubi modo R. Or. V. 4. οὐ γὰρ ᾤοντο ἐν τοῖς γράμμασι τιμᾶσθαι δεῖν, ἀλλ' ἐν τῇ μνήμῃ τῶν εὖ πεπονθότων, ut duxerit forte e Lat., quorum Indd. etiam filent, praeter Liv. Ern. „beneficium *colere*, i. e. tueri" et Clav. Cic. v. *mem.* e. „in *Caefaris* memoria *diligens*, fcil. confervanda, honoranda" quod *confervare memoriam* redeat ad ante dicta, pro cogitationem de altero fervare.

ἐπὶ τοῖς λ.) Ms. adi. ὠμοῖς potius fuerit a lapfu in litteris οι et ω, quam ab ingenio librarii, cogitantis comma poft ὠμοῖς et τετολμ., *ob* tam *crudelia*, contra *eum* aufa, *indignabantur*, fcil. πράγμασι f. ἀσεβήμασι, quafi variare voluerit pro illis 2, 6, 22. i., quae repetit Nofter hic, addendo tantum κ. ἀ., manente in iisdem Bg., fed Sch. in P. v. τ. „*tantam in illum* editam *crudelitatem*" quae prodant lectionem Ms., neutro plur. pro fing. fumto et pro fubft., nifi libere ille egerit, ut in adv. οὕτ. per fyn. pron. τοιοῦτος patet; refpiciente huc Stp. Th. in v. τ. 3, 1585. C. fine Vs. et per lect. aliam, ἐ. τ. οὕτ. πως κατ' — ἡγ., nec aliunde tenente cum praep. κ., nec Indd., ut forte Lat. quid hic fubfit, cf. G. Th. 526, 7. *vim* cultoribus — *in* mercatores *audebant*, ubi contra in Bg. fq. v. (cum Gr. n.) non eft cum *ob*, fed cum *de*, viciniori per cafum ad Gr., cf. v. ἀγ. cum pr. ἐπὶ Fa. Aef. Rs. Or. V. 6. (ubi et cum pr. κατὰ, vel cum dat.

κατ' αὐτοῦ τετολμημένοις ἠγανάκτουν. ταύτης δὴ[e] τῆς προφάσεως λαβόμενος ὁ Σεβῆρος, εὐμαρῶς αὐτοὺς, ἐφ' ἃ[f] ἐβούλετο, ὑπηγάγετο[g], προσποιούμενος, οὐχ οὕτω τῆς ἀρχῆς

crudeliter in ipſum auſa in-
14. dignabantur. Hanc ſcilicet occaſionem arripiens Severus, facile eos, quo vellet, adducebat: ſimulans, non tam imperium ſe affe-

e) Ms. Ba. δὲ cum ed. Lu., v. N. f) Mss. tres εἰς ἃ ἐβ. v. N. g) Colon in Stp. rel. cum Bg.

rei,) Dem. cui add. 212, 14. 306, 25. 676, 9. 754, 22. 835, p. etc. it. cum pr. ὑπὲρ 872, 4. (cf. Plut. Krg. §. 356.) it. cum pr. περὶ 1035, 26. (ut in L. N. T.) ſed cum dat. rei 897, p. (cf. Fi. Plat. Phaedo. p. 160. N. 1.) ut cum acc. rei ſimulque ſq. εἰ 103, 12. 146, 15. ſed cum ſolo acc. rei, praeter Exc. ad 1, 4, 2. p. 833. e., quoque cum acc. tali ellipt. Aeſch. ep. S. ut cum acc. perſ. Fi. Plat. l. l. p. 159. a. i. ſed cum dat. perſ. ej. The. et Gs. Chr. cf. Abr. L. Ar. Luc. et Poll. Call.

ταύτης δὴ) Ed. Lugd. δὲ haud dubie operarum vitio, cf. 1, 17, 17., ſed Ms. idem, ut ſaepe ſupra; manente P. in vulg., perque noſtram notionem, ut Bg. in ſua, ſed Gloſſatore forte non ferente ſimiles της δη της ſyllabas, Noſtro non odioſas; in formula P. ſequente Bg. Lat. compoſ., partim et Sch. in πρ „occ. *arripere* ſ. *aucupari*" ſed Stp. Th. tantum in πρ. 4, 1734. E. „τ. τ. π. λ. *hac* arrepta *occaſione*" nec aliunde, nec me tenente, ut forte Noſter ſcripſerit tantum ad analog., etiam quoad caſum ſecundum, v. R. Or. V. 6. Ind. v. λ. „λαβόμενος ἑτέρων ἡγεμόνων, *cupide* arrepta *tam* opportuna *occaſione* rel. — ut Herodi. l. 2. τοιαύτης δὴ προφ. λ." memoriter et cum notione ſecundaria, non admodum neceſſaria, pro ſimpl. prehendere, tropoque remoto uſurpare, non praetermittere, cf. Ind. Dem. v. e. καιροῦ λαβόμενον, pro quo et καιρὸν λ. 779, 12., cuius ib. Lat. *potiri* par verbo aliorum *nactus* ſ. *adeptus*, cf. Fa. Aeſ. v. λ. c. „λ. εὐκαιρίας, *nactus*, εὐκ. *occaſio*, temporis *opportunitas*" Phil. in Fl. λ. ἀφορμῆς p. 751. B. i., ſed in acc. C. e. et per act. quoque p. ſq. F. i., quo de dubitabat R. Or. V. 8. And., non recte, cf. Stp. Th. 2, 554. e. Ind. Diod. S. Thuc. cum Abr. Dl. et ad Aeſch. T. 1. Ienſ. L. Luc., Iſ. F. Ev. it. Bud. C. 772, 15.

ἐφ' ἃ ἐβ.) Perperam in Cod. εἰς ἃ λ. *Stroth.* e gloſſa per comparationem ſive loci 3, 9, 14., ſive quoad v. ὑπ. alibi eſt cum pr. εἰς, tum ap. Noſtrum, tum ap. alios, cf. Stp. Th. 1, 89. E. „clam induco ſ. paulatim, —" cum noſtro loco ſine Vs. et F. e. per Lat. Bg., e P., cum Bud. C. 536, 49. „ſignif. adduco, i. e. perpello, perlicio, Herodi. ὁ δὲ αὐτοὺς — ὑπ." memoriter, nec bene 538, 44. ſeparatim afferente notionem pro perſuadere, quae eadem cum pr., Suid. 3, 548. e. p. ſq. e. 531. m., non coll. ad Heſ. 2, 1465. m. D'Orv. Ch., Weſſ. ad Diod. S. 2, 392. N. 89. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. Dem., cui add. 127, 25. 105, 4. 148, 16. 20. 196, 3. R. Or. V. 6. cum N., Xen. 'Ανβ. Hell. Cyr. et Pol. Z. Luc. Dion. Caſ. Herdt. cum N. it. Fi. Plat. Phaedo, cf. Heſ. 2, 1450. N. 30 et Poll. Call., in ἐφ' Sch. „ad *quae*" manente in ſeveris, ſecus ac Bg. e P. per ſyn. adv., cf. 2, 8, 17., etiam in alio modo coniunctivo, e Lat. conſecutione.

ἀντιποιεῖσθαι, οὐδ' αὐτῷ [h] τὴν ἐξουσίαν μνᾶσθαι, ὡς θέλειν ἐπεξελθεῖν τοιούτου βασιλέως αἵματι. ὥσπερ δὲ τὰ σώματα οἱ ἐκεῖσε ἄνθρωποι γενναιότατοί τε καὶ μεγάλοι [i] εἰσὶ, καὶ

ctare, neque sibi potentiam ambire, quam velle ultum ire eiusmodi imperatoris cae- 15. dem. Quemadmodum autem corporibus illic homines validissimi et magni sunt, ac

h) Sic per asperum in Stp. rel., pro al. αὐτ. per lenem, qui et in Ms. Vi., v. N. i) In Ms. Ve. καὶ μεγ. deest. *Zan.* Etiam in Ms. Ba. nihil, quam γενναιότατοί τέ εἰσι v. N.

προσποιουμ.) Vel de industria, vel casu posuit Noster hic lusum quem ac paronomasian in προσπ. et ἀντιπ., huic v. adiungens formulam syn. ἐ. μν. λ. per copiam, ubi Bg. e P. perimit sane necessario illam similitudinem in Gr. verbis, cum praesertim eodem Lat. *affectare* reddantur, cf. L. Ern. et Ind. Dion. C. v. ἀντ. cum eodem gen. ἀρχ., sine auctore ap. Stp. Th. „*vendicare* sibi *principatum* s. imperium" bene expressa vi med. (ut et Sch. in „ἐξ. *summam* potestatem *pro* se *affectare*" et in nostratium affini *sich* nach etwas *umthun*,) cf. Xen. Ἀνβ. ed. Th. V. 2. p. 79 θ'. ὅστις ἀ. ἀντιποιεῖται, *qui* sibi *regnum* hoc *vindicet*, Ind. Mor. cum Bg. (ap. G. Th. cum μνηστεύω, syn. ei, quod mox ap. Nostr. sequitur,) sed alio sensu ib. Mem. S. et ap. Suid. 1, 229. c. ἀντιποιούμενοι τῆς ἀ. τῷ βασιλεῖ, *regi* imperium *vendicantes*, quod Xenophontis (pro mero act. ob dat. alius personae) non prodit Ind., sed alium gen. Rs. Or. V. 7. Is. et Dem. cui add. 70, p. 164, 16. p sq. i. 194, 5. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Luc. Polb. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Ios. Poss. Call. Fi. Pal. et Foes. cum Sb. Ind., qui in v. μν. sine Vs. tenet simile Zos. 1, 40, 1. e. μν. τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἑαυτῷ, ubi Intp. libere, cui add. ib. 5, 1, 6. τὴν βασιλείαν ἑ. μν. sibi *parare*, ut Bud. C. 1226, 15. cum αὑτῷ e Plut., quo adiuncto hic diserto pron. recipr. cum med. (ubi Bg. de suo sequitur asperum e Lat. ratione et Stp. ad m.) variat Noster pro 2, 7, 11. μν. τὴν ἀρχ. sed et per aliud subst. ἐξ., quod copulat cum τῆς ἀρχ., ut 2, 3, 10. sed peculiari modo cum v. μν., tacente etiam G. Th., ubi tantum syn. *concupiscere — potentiam*, sed P. addente libere adi. ad ἐξ., forsan e 2, 3, 10.

τοιούτου β.) Pol. τοσούτου legit. *Steph.* quem contra, etiam in m. P. vertentem e vulg. lect, Sch. recte tuetur vulg., cf. 1, 3, 13., quocum loco Noster hic non variat, (ut nec Bg. in Lat. pron.) sed cum huius cap §. 11. in syn. gen. et syn. subst. αἱμ., ubi Schw. L. N. T. p. 24. N. 2. i. hinc „ulcisci *talis* imperatoris *caedem*, et αἷμα §. 16. per φόνον declaratur" retinente Bg. e P. formulam in v. ἐπεξ., ad v. simplex assumto supino, per quod aliquis facile inducatur ad Leisn. §. 11. e. βραχυλογίαν et ellipsin εἰς τὸ ἐπαμῦναι, quam permitto volentibus, mansurus ipse in sententia tamen, ib. proposita, et in tropo mero, cf. 2, 6, 6.

γενναιότατοι) In Cod. deest καὶ μεγ. errore librarii. Sed nisi me omnia fallunt, deerit quoque particula τε, quanquam Zanettus modo duas voces notavit. Scilicet a voce γενν. statim delapsus est librarius ad εἰσὶ, mediis illis, τε καὶ μεγ. ob homoeoteleuton omissis. *Stroth.*

Per pleniorem Martini et hic operam apparet tamen simul in Ms.

πρὸς μάχας ἐπιτήδειοι καὶ φονικώτατοι[k], οὕτω καὶ τὰς διανοίας παχεῖς, καὶ μὴ ῥᾳδίως

praeliis apti atque caedis avidissimi: ita ingenio pingues, et haud facile intel-

k) Hoc comma cum Ms. Ba. quoque in A. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg., v. N.

Ba. τὲ, quod librarius copulavit cum sq. καὶ πρ. membro, illis καὶ μεγ. oppressis vel de Strothi ratione, vel etiam, quia viderentur iam contineri in pr. γενν., ut quod adi. sane interdum pro μέγας adhiberi, supra diximus, hic iterum diversa notione capiendum, ubi adiunctum sequitur disertum μεγ., ut §. 6. m. praemittebatur, μέγαν καὶ γενναῖον ἵππον, mutante hic Bg. ellipticum acc. (κατὰ) τὰ σωμ. in abl. cum P., unde et Lat. servat in γενν. syn., h. l. robustissimi, i. habentes robur et vires multas magnasque, ut μεγ. proceri ac longi, quae utr. spectantur et hodie in militibus et bello, quo de propterea in sq. subiicitur aliquid; in οἱ et ἐκ. deserto P. a Bg. per adv. nudum iterum, ubi respicit Noster remotius §. 12. τὸ Ἰλλυρικὸν, ignorante Stp. Th. et hanc formulam per artic. masc. in adv., cum Indd., ut Noster ad analog. modo dederit, cf. §. 1. m., it. in adi. γεν. cum acc. illo, ubi Stp. Th. nihil, quam Bg. Lat., sed aliunde sq. adi. ἐπιτ. cum praep. Nostri, a Bg. neglectam, non item a P., quam servassem aut *ad praelia*, cf. G. Th. cum Gr. n., variante Nostro cum syn. praep. 2, 7, 13. ἐς — ἐπιτ., sed in φον. tenente P. Lat. ad 3, 3, 6. hic Bg. cum Stp. Th. e Nostro sine locis, cf. Poll. 6, 133. e. et R. Or. V. 7. Ant. et 8. Lyc. it. cum Bg. ad Thuc., ubi Ind. „φονικώτατον, — ex nostro Herodianus bis terque" tributa hic ut sit adiectivo in κὸς notio cupiditatis et propensionis, qua de nihil reperiebam in libellis Grammat. sed tamen ap. Bud. C. 352, 24. Caeterum hic rectius factum comma, quia a pr. v. εἰσὶ pendent adhuc rel. nominativi sqq. παχ. et δυναμ.

τὰς δι. παχ.) In pluribus linguis *crassi* sunt stolidi, ap. Ebraeos et Lat. aeque certe, ac Gr. Apud Ebr. אֱוִילִים Prov. 1, 7. Hesych. παχύνοοι, παχὺν νοῦν ἔχοντες, ἀνόητοι. Eodem sensu Matth. 13, 15. ἐπαχύνθη ἡ καρδία λ. Contrarium fere valet in πυκνός. Etsi enim πυκνὸς est spissus, densus: νοῦς tamen πυκνὸς est mens prudens et multa scientia, velut densa. Item πεπυκασμένος νόον ap. Hesiod. (ἔργ. v. 793.) Sic πυκνότης est prudentia ap. Arist. Equ. *Leisn.*

Ap. Arist. l. l. v. 1129. it. Nub. v. 383. 405., cf. Schol. et Ind. it. Hesy. v. πυκινὴν, πυκινὸν et πυκνὰ Nr. 13. cum N. et Suid. 3, 238. m. etc., ubi pro πυκινὴ, ἀντὶ τοῦ δυνατὴ legerim συνετὴ, et πυκνὸς, ὁ δυνατὸς, iterum συνετὸς, ut sequitur diserte, πυκνότης, σύνεσις, φρόνησις, at in locum N. T. v. Intep. cum Lexx., quorum Schw. affert in N. etiam nostrum adi. π. et subst. affine παχύτης, sed Per. etiam sacrum locum ad Ael. V. h. 13, 15. i., ubi φασὶ παχύτατον γενέσθαι τὴν διάνοιαν — Πολύδωρον, *stupidissimum* mente *fuisse*, per eandem, quae hic iterum ab ellipsi τῆς κατὰ, rectionem et cum subst. tantum alio numero, sequente ibi explicatione ἐκείνους ἀνοήτους φασὶν, cf. L. N. T. Fi. et Prol. de vit. L. N. T. VIII. p. 10. e. 20. sqq. it. Rz. ad Luc. 2, 214. N. 39. it. p. 217. l. 98. p. 224. l. 74. Ind. Sb. et Suid. 3, 64. m., cum Bg. Lat. etiam, ap. G. Th. cum Gr. n. per mendosum ταχὺς, etiam per tropicam notionem „qua subtilitatem, acumen, solertiam abesse indicat, — pingue *ingenium*" non vero cum ipa Bg. ratione

συνεῖναι[1] δυνάμενοι, εἴ τι μετὰ πανουργίας ἢ δόλου λέγοιτο[m]	ligere possunt, si quid astute aut subdole dicatur aut

l) Ms. Ba. συνιέναι v. N. m) Mss. Ba. et Vi. γένοιτο ἢ πρᾳττ. v. N.

e diverso casu s. cum abl., nec in Leisn. Lat., cum Gr. n. etiam, ubi Stp. Th. cum Lat. illo utr. et notione eadem non huc respicit, nec in διαγ., ubi nec cum Lat. Bg., hic de intelligentia ut capiendum sit vel e Nostri explicatione subiecta, cf. Ind. Thuc. Dem., cui add. 200, 8. Ael. V. h. Gottl. Plat. Men. cum Foes. et Suid. Caeterum Bg. e P. καὶ post οὕτω, pro *etiam*, omisit, olim restituendum.

συνεῖναι) pro συνιέναι. Error e compendio scribendi, v. Rz. ad Luc. de Conscr. hist. *Leisn.* ad m. Ox., secundum Luc. 2, 49. a. N. 52., ubi Rz. pro vulg. ibi συνεῖναι edens συνιέναι, quia Luciano ita usitatum, pergit „nondum satis probatum esse uno alterove testimonio, συνεῖναι i. q. συνιέναι, quia error a comp. scrib, in infinitivis hisce usitato, facile potuerit oboriri. Herodian tamen 2, 9, 15. οὕτω καὶ — δυν., ita *crasso* sunt *ingenio*, et *non* facile *sentiunt*, si *quid* agatur *dolose*" libere omisso etiam καὶ in Lat., et contracta oratione in extr. Gr., nihil dicentibus N. ib. p. 57. l. 92., ubi eadem Var. L., sed praelatum in textu συνιεν., it. p. 303. l. 11. per N., sed p. 673. l. 73. in textu cum reliquisset idem Rz. συνεῖναι, neque Var. L. fuisset, in N. συνιε. „melius putat differentiae causa; quia tamen iam crebrius συνεῖναι scribi viderit, quam ante suspicabatur, vulgaram quidem se exhibere, qualem ibi invenerit, quanquam ex comp. scrib., in his inf. usitato, facile fieri potuerit, ut perperam confunderentur" ubi equidem potius errorem in litteris agnoscendis et confusionem in ει et ιε statuerim, aut usum tulisse tandem utramque rationem, nec tantum in inf., sed etiam in particip.; unde tutius, relinquere quovis loco reperta, et Mss. ιε pro glossa putare, cf. ad Herdt. 11, 36. cum N. 412, 57., ad Dion. Ca. p. 1208., ubi laud. Anton. Gatak. est 5, 6. p. 191. f. 145. b. e., qui et huc respicit, Suid. 3, 300. l 9. cum N., it. p. 404. i., sed et συνιέναι p. sq. m., Abr. L. Ar. p. 189. e. Ind. Sb. e Xiph., sed sine Ind. Dem. 656, 7., ubi V. 10. p. 1090. e. Var. L. συνεῖναι et hinc συνιέναι in Cod. correctum, nec tamen in textu receptum, at 263, 22., cf. V. 9. p. 245. V. 10. p. 493. it. 488, 9. 17. et 761, 11. Harl. pro Cor. p. 266., ignorante Stp. Th. in v. 1, 1672. C. sqq. utr. inf., sed tangente tantum ιε Ind. 4, 86. e., ubi p. 82. D. modo συνεὶς, non item συνιεὶς, de quibus, praeter Herdt. l. l., v. Suid. 3, 401. e., qui diserte συνέντες καὶ συνιέντες, Hes. 2, 1302. N. 28. 1304. N. 20. Ind. Theogn. Ael. V. h. Luc. Fa. Aes. et D'Orv. Ch., cum L. N. T., ubi et forma alia συνιῶν s. συνιών, it. per ξ Ind. Luc. tum Hesy. et Foes., apud quos et inf. ξυνιέναι, ut et Ind. Xen. Pol. Z. it. Arist. Ran. v. 988., sed alius poët. συνιεῖν Theogn. et συνιέμεν Hesiod., cf. συνιέναι Luc. 2, 893. l. 34. sine Var. L., Fi. The. sed sine Ind. R. Or. V. 3. p. 141. m. sine Var. L. p. 809. m., cf. in usus alios Ind Sb. et ej. Dion. H. T. 1., quoad rectionem autem cum gen. aut acc. Suid. 3, 405. m. it. Ind. D'Orv. l. l. et Luc., ubi et cum gen. pers. 1, 140. i. it. cum nominativo particip. 1, 114. l. 28. it. p. 757. l. 21. cum Poss. Call., in συνεῖναι et συνεὶς Sch. etiam ablegante ad συνίημι, ubi e P. partim per vulg. „sentire *aliquid* facile *valens*, δυν. facile *sentientes*" in primo ad particip. δυν. melius afferens Lat., quo uti potuit Bg., ne mutaret modum, cum prius v. εἰπὶ huc etiam regendum sit.

ἢ πράττοιτο. πιςεύσαντες γοῦν τῷ Σεβήρῳ, προσποιουμένῳ χαλεπαίνειν, καὶ θέλειν ἐπεξελθεῖν τῷ Περτίνακος φόνῳ, ἐπέδοσαν αὑτοὺς [n], ὡς αὐτο-

16. agatur. Credentes igitur Severo, ſimulanti, ſe ſuccenſere, et velle perſequi Pertinacis caedem, dederunt ſeſe, ita ut imperato-

n) Sic Stp. rel., ſed al. αὐτ. per lenem, v. N.

λεγ. ἢ πρατ.) Codicis lectio *γένοιτο ἢ πρ.* mala eſt. *Stroth.* quia tautologiam habet, inde ortam, quod vel librarius confunderet litteras λ cum γ et γ cum ν, maxima figura ſcriptas, vel Gloſſator pro *πρατ.* in marg. poneret *γένοιτο*, cf. 1, 1, 11., quod alius alieno loco in textum excepit, cum et P. oſtendat oblique vulg., et Noſter ſoleat copulare duo vulg., cf. 1, 9, 7., ubi Bg. e P. per ſyn. adv. cum Sch. in *παν.*, qui deſerit P., in *πρ.* „*agatur*, oppon. *dicatur*" et forte quid Lat. ſubeſt, cum utr. v. Lat. frequentent cum aliquo adv., (pro quo Noſter adhibuit ſyn. formulam per praep. cum ſubſt.) it. in copulatis ſubſt. ſyn. per copiam, formae quidem ac generis, ut *δολ.* ſit, quatenus per artem, h. e. ſimulando et clam fiat, ſed *παν.*, quatenus etiam cum animo nocendi; ad quod Gr. poſtr. ſervaſſem ſaltem vicinius et ſimpl. Lat. *doloſe*, G. Th. „*δολερῶς*, — quidquam *agi* doloſe *aut* malitioſe *poteſt?* — *dolus*, *δόλος*, proprie occulta ratio nocendi, — *neque Ciceroni* — dolus *aut* aſtutiae *deerant*, (cf. 256, 34. 37. et p. pr. l. 99.) — *aſtus*, *πανουργία*, aſtutia, — quodſi *aſtu* rem *tractavit*, Ter. (qui abl. ſyn. eſt et ipſe formulae Noſtri,) non *ars*, aut *aſtus* belli — *deerat*, — *doli* non *doli* ſunt, *niſi* aſtu *colas*, — *Tu* que *dolos* Poene *atque* aſtus *tandem* exue *notos*, — aſtus *multiplices* varios *que* dolos *texere*, — *verſare* dolos *aſtu*, Virg. i. malitia, — *aſtutia*, *πανουργία*, — calliditas, malitia, — *aſtute*, *πανούργως*, callide, verſute, — *calliditas*, *πανούργημα*, aſtutia, — *omnes* fallacias *et* calliditates *ſuas ad decipiendum hominem impendit*" Stp. Th. nihil ferente, quam ſine Vs. „Iſ. Ev. *οἱ δὲ μ. δόλου καὶ τέχνης περιγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν*, — *π.* calliditas, — *μ. π. καὶ δ.* Herodi." memoriter per lect. aliam, e ſoloque Noſtro hanc notionem in malam partem, cf. L. N. T. cum Loesn. p. 128. e. ad Poll. 3, 133. N. 92. Ind. Luc. Fa. Aeſ. et Fi. Pal., tacentibus rel., etiam de copulato *π.* in v. *δ.*, ubi modo ſyn. formula *σὺν δόλῳ*, cf. Soph. Ai. et Fa. Aeſ., ſed Stp. illud ex Iſ. in Fd. Ev., ad quam analog. Noſter, imitationem celaturus, adiunxerit alterum ſubſt. *π.*

πιςευσ.) Severior Bg. in *πις.*, quam P., ex hoc tamen per ſyn. in *γ.* reddit, non omittens cum eodem v. *χαλ.*, ubi praeivit vel Sch. „*ſuccenſere*, aegre ferre" vel Stp. in m. (etiam per ſuppletum pron. *ἑαυτὸν*,) ferens in Th. idem Lat. aliunde, ubi ſuppleas aut e ſq. membro dat. *τῷ π. φ.*, aut aliud quid, v. c. e §. 13. *τοῖς — τετολμημένοις*, pro quo adiuncto ibi *ἠγανακτ.* etiam hic variatur per ſyn. v. *χ.* (quod illo explicant Heſ. et Suid., cf. Bud. C. et Ind. Dem., cui add. 972, 20.) ut in ſq. membro cum §. 14. e. in ſyn. ſubſt. *φ.*, non item cum §. 11. e., at cum 2, 8, 16. e., per ſyn. pron. *ἐπιδ. ἑαυτ.* et hactenus, ut omittatur hic dat. obiecti, et nominatim dat. perſ. *αὐτῷ*, *τῷ Σεβ.*, quem Sch. explet in *ἐπ.* „*αὑτοὺς*, *permiſerunt* ſeſe *illi*" pro quo pron.

κράτορά τε ἀποδεῖξαι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἐγχειρίσαι. ὁ δ᾽ [o], ὡς 17. ἔγνω τὴν τῶν Παιόνων γνώμην, διέπεμψε [p] καὶ εἰς τὰ γειτνιῶντα ἔθνη [q], καὶ πρὸς πάντας

rem declararent, et imperium ei mandarent. At is ubi cognovit Pannoniorum animos, misit et ad vicinas gentes, atque praefectos gen-

o) Noſtrum hoc comma, v. N. p) Mss. Ba. et Vi. διέπεμπε, ſed ἔπεμψε B. 2. al., v. N. q) Colon hic in Ms. Ba. alienum.

per lenem ed. 2. Bc., (qui non convenit cum Vs. Lat., et ex vitio operarum ortus videtur,) rectius fert 1. alterum per aſperum, quo de cum v. ἐπ. alibi, liberius hic agente P., etiam Stp. in m., h. l. ut ſit de militibus, permittere ſe voluntati Severi et imperio, obſequium promittere ei ad omnia et cum eo militandum contra Nigrum et Iulianum, cuius fidei documentum adiungitur ſtatim a Noſtro duplex in titulo imperatoris dato et dignitate potentiave eiusdem, ubi Bg. in rel. fere cum Stp. in m., unde et Sch. in „ἀρχ. *imper.* committere *alicui*" oſtendens ſuppletum a Bg. pron. αὐτῷ, quod etiam explendum per acc. αὐτὸν in pr v. ἀπ., ut ter in vicinia id pron. Noſter oppreſſerit, varians in ἀπ. cum 2, 8, 9. αὐτ. ἀνεῖπε, (ubi Bg. adhibuit Lat. idem, ignotum Stp. Th. cum formula Noſtri, quam e Phil. v. ap. Loesn. p. 169. m., ſed per Lat. Bg. in Ind. Dion. Ca., cf. Krb. Obſ. N T. Bud. C. Ind. Dem., cui add. 53, 21.) ut cum 2, 6, 7. tantum in ordine et tempore v., ubi Stp. Th. 4, 450. e. hinc ſine Vs.

ὁ δ᾽) Eodem redit tandem, utrum poſt δὲ nobiscum interpungas, ut ὁ cohaereat cum ſq. membri v. διεπ., an ſine commate ὁ copules cum proximo v. ἐγ., quod P. fecerit, quanquam pron. ὁ oppreſſo, nihil ut liqueat de Bg., qui ordinem tamen relinquit in ὡς poſtpoſito, (quod et Lat. ſolenne,) at in ſq. γν. plur. tenet e P., ut variatur cum 2, 3, 5. μαθεῖν τὴν γν. et 2, 7, 4. m. αἰσθόμενος τῆς γν., ſed ſoli memorantur Παιον., non iterum Illyrii ſimul, ut §. 1., forte ut principes, et ad quos praefectura Severi praecipue pertinuerit, cf. §. 2.

διέπεμψε) Edd. ſimplex fuerit ex operarum vitio, ut aliud Mss. tempus e lapſu in litteris, cum Ms. Ve. maneat in vulg., tacente prorſus P., ſed Sch. „miſit *hinc inde* ad *gentes*, (reſpiciente praepoſitionem, cf. 2, 2, 4., ſecus ac Bg. e Stp. m., ſed nobiscum faciente in) ἀρχ. praeſides *provinciarum*" pro quo Bg. in ἐθν. cum P. et Stp. m., ſed ut Sch. verius ſit ex adiunctis τῶν Ῥ. δουλ., variante Noſtro cum §. 12. m. στρ. καὶ ἡγ per unum ἀρχ., quod peculiari hac vi pro praeſide provinciarum ignorat Stp. Th., cf. ad Dion. Ca. p. 706. et Krb. Decr. R. p. Iud. p. 267., qui et in L. N. T. reddit per Lat. Bg., ignotum Stp. Th., et ap. G. Th. cum Grr. al., nec in ſenſu hoc, cf. 2, 7, 7. et 14. Caeterum Bg. omiſit praep. πρ. ob ſyn. pr. εἰς, ſecus ac Stp. in m., ubi in Gr. uni v. διεπ. data eſt duplex praep. cum diſcrimine quodam, et εἰς quidem cum nomine locorum, ſed πρ. cum nom. perſonarum, ubi procedit duplex etiam in Lat. Sch. *in* provincias *et* ad *praef.* Sed Bg. praeterea e P. opprimit adi. παντ., neſcio, an offenſus negligentia Noſtri grata in ter deinceps repetendo adi. eodem, quod tamen olim reſtituetur.

τοὺς ἄρχοντας τῶν ὑπ' ἄρκτῳ [r] Ῥωμαίοις δουλευόντων ἐθνῶν [ſ], μεγάλαις τε πάντας ὑποσχέσεσι καὶ ἐλπίσιν [t] ἀναπείθων, ῥᾳδίως ὑπηγάγετο. ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων [u] ἀνθρώπων

tibus, quae ſub ſeptentrione Romanis ſerviunt: magnisque omnes pollicitationibus ac magna ſpe ſolicitans fa-
18. cile illexit. Erat autem aptiſſimus omnium hominum

r) Mss. Ve. et Vi. ἐπ' ἀρκτ. v. N. Stp. rel. cum Ms. Bg., it puncto al.
ſ) Comma hoc in B. 1. al., pro colo
t) ἐλπίζειν B. 2. et ἐλπίσειν Par. mendoſe.
u) Mss. Ba. et Vi. ἁπάντων, v. N.

τῶν ὑπ' ἀρ.) Mala eſt Codicis lectio. *Stroth.* Res eadem, quae 1, 2, 9. e., tacente hic P., ſed variante Noſtro cum 1, 6, 16. ὑ. τῇ ἀ. per artic. omiſſum, ſed cum 2, 4, 4. ἔθνη. ὅσα Ῥωμαίοις ὑπήκοα pro phraſi per v. privum δουλ., cf. Ind. Dem., in primis 132, 14. coll. v. 17., hic ut ſubſt. ἐθν. in vicinia aliter ac proprie ſtet, quam paulo ante. Caeterum Stp. Th. 1, 540. C. e. ſine Vs. habet memoriter ſub „ἄρκτ. pro parte orbis ſeptentrionali, Herodi. l. 2. „διεπ. — ἐπὶ ἄρκ. — ἐθν.“

μεγάλαις) Pro libero P. ſeverior Bg, ad ſecundum ſubſt. ἐλπ. alius numeri repetit e pr. adi. μεγ., reddente Sch. in „ὑποσχ. promiſſionibus magn. illicere, ἐλπ. ſpe magnorum praemiorum *illicere*, ἀν. *illiciens*, ad ſuas partes trahens *pollicitationibus*“ quod Lat. ad v. ὑπηγ. e P. retinuit quoque Bg, cui ſyn. *pellicere* ap. Stp. Th. aliunde; variante Noſtro cum §. 14. modo per ſyn. adv. et per oppreſſum hic pron. αὐτούς, de cuius ſubſt. duobus cum v. ἀναπ. nihil Stp. Th. tenet, nec affine illud ap. Abr. L. Ar. in Addend. p. 135 i. ἐλπίσι πείθεσθαι, ut nec habeo aliunde cum v. ἀν. ſubſt. ὑποσχ., niſi ap. G. Th. in Bg. „regem *magnis* pollic. *ſolicitatum* Suet. — *ſpe* et *pretio ſolic.* Cic.“ cf. Ind. Corn. N. et Iuſt., ut hanc ad analog. Noſter iunxerit ſubſt., ſeparatim ibi poſita, celaturus imitationem, qui et abundantiam adhibuit in ἀναπ. cum ὑπηγ., quorum unum ſufficiebat, ut et P. contraxit, forte e §. 14. vel 2, 7, 10. ubi ſunt modo una v., quorum hic ἀν. adeo ſit ſumendum anguſtius, pro ſtudere ac conari commovere et flectere.

ἱκανώτ.) Mallem, *erat* aptiſſimus *omnium* quam *maxime* non modo *ad* ſimulandam *benevolentiam*, ſed et *ad* fidem *illius faciendam.* Dignior ergo Severus, qui *chreſtologus* dicatur, quam Pertinax ap. Capit. c. 13. (cf. §. 12.) *Leisn.*

Sic et Stp. fere tum in m. P., tum in Th. 3, 146. B. e. „ἱκ. — ἀνθρ. πρ. — εὔν., omnium *hominum* ſolertiſſimus *ad* ſimulandam *amicitiam* et *praeferendam* cum *certa* fide *benevolentiae*, (et p. 439. G. e. per eadem Lat., ſed in Gr. ſimul cum adv. μαλ., quod et tenet 1, 1687. C. m. e P., addens,) Bud. autem, *omn. hom.* ſol. *ad* ſim. *amic.*“ quae reperias plene per pr. Lat. in Comm. 159, 47., ubi agit de v. πισ., in quo Bg. liberius reddit, nec tamen incommode, ſecundum quidem G. Th., qui vult „plus eſſe, quam ſignificare, — quae *vultu* et *verbis* ſaepe *ſignificaſſent*, re *et* ſententiis *declaraſſent*“ ut Bg. in ſua formula, a Gs. deinde ſubiecta ſine explic., ſumſerit pro oſtendere per firma ſigna, vel non dubia plerumque, cuius generis et ſolet eſſe, quod Noſter ſubiicit, iusiurandum; ut redeat tandem ad vulgarem notionem pro firmare et compro-

μάλιστα προσποιήσασθαί τε quam maxime ſimulandae ac καὶ πιςώσασθαι εὔνοιαν [x], declarandae benevolentiae, nemήτε ὅρκου φειδόμενος, εἰ δέοι que iuriiurando parcens, ſi

x) In Ms. Ba. colon.

bare, vultu, verbis, factis, beneficiis, donis, et his rebus perſuadere aliis, ſe iis eſſe benevolum, etſi non ſis vere et in animo; unde hic et per copiam praemittitur v. πϱ. ſyn. quodammodo, ſed generis, quo univerſe oſtendas, te eſſe benevolum alicui, ut formae eſt πις., cum oſtendas idem per certam ſpeciem aliquam et veritatis aemulam; ſcribente Noſtro et hic modo ad analog., dum et Poſſ. Call. modo tenet p. 410. i. „πϱοσπ εὐν. ſimulo *benevolentiam*, Herodi." negligente P. alterum v. πις., non item Sch. „*ad* fidem *benevolentiae* faciendam *maxime idon.* πϱ ſimulare *amorem*, Sb. (Ind.) *conciliare* ſibi *benevolentiam*, (quae notio, per ſe procedens, hic tamen videtur minus apta contextui, i. e. ſqq. πις. et rel.) μαλ. *maxime*, — cum alio ſuperlat." pro quo Lat. adv. adhibet Bg. aliud ſyn., proprie ὡς μαλ., quod et ipſum habet Stp. Th., it. μαλ. πάντων et μαλ. παντ. ἀνθϱ., non item μαλ. ἀνθ. ἁπαντ., quod eſt ap. Dem. 849, 8. et pro eo p. pr. l. 9. παντ. μαλ. ἀνθϱ. ad variandum, ut hic in Mss., ne tertium redeat παντ., per gloſſam, etiam forte per comparationem cum illo Dem., cf. 1, 9, 1., ut ap. Stp. non eſt μαλ. cum ſuperlat., quo de v. ad Luc. 2, 863. N. 75. Abr. ad Aeſch. 1, 132. e. ſq. et 630. i. et Lect. Ar. p. 283. m. Poſſ. Sy. p. 42. m. Ind. Sb. hinc ſine Vs. et aliunde, Ael. V. h. Diod. S., Fi. Aeſch., (ut de Lat. *maxime* Ind. Liv. Ern. cum G Th. et Cl. Cic.) contra Grammaticos veteres, v. Th. Mag. p. 596. et Herodi. p. 460. m., cf. μ. cum πάντων Poſſ. Call. p. 371. m. Fi. Plat. Phaedo. p. 87. N. 3. Z. ad Vig., Ind. Plut. Hſ. ex 13, 13. et Dem. 439, 2. et cum ἀνθϱ. παντ. alio ordine Herdt. p. 138. e. cum N., poſtpoſito tamen etiam, ut hic, μ., at μ. παντ. ἀνθϱ. Dem. 374, 3. it. p. ſq. l. 3., ſed ut μ. cum ſuperlat. redundet, ut Lat. illud *maxime*, et *longe*, it. *multo*, et μᾶλλον cum comparativo; ſicut nec in μ. cum adiuncto πάντων aut π. ἀνθϱ. equidem quaero emphaſin.

μήτε ὁϱκ.) Talis Lyſander ap. Plut. in vita et apophth., et Philippus Macedo ap Iuſtin. (forte 8, 3, 1. it. 8, 5, 4. et 9, 8, 7., ubi tamen de Philippi perfidia univerſa tantum traditur, non vero de contemtu iurisiurandi, qui in Lyſandro notiſſimus eſt.) His illud in ore, immo in mente, τὸ ἀληθὲς τοῦ ψεύδους κϱεῖττον εἶναι, ἑκατέϱου δὲ τῇ χϱείᾳ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν τιμὴν ὁϱίζεσθαι, (quae Gr. repetiere Oxon. in N.) *veritatem quidem mendacio praeſtare, ſed utriusque dignitatem et honorem uſu* diſcerni *(definiri)*. Caeterum Severi animus ſub vulpe latens non fefellit ſeniores, qui *fictam modeſtiam* et *propoſitum* in *omnia*, quae *ſibi* utilia *crederet*, audacter *expeditum*, et ipſi metuebant et aliis praedicebant infra 2, 14, (9.) *Boecl.* Lyſandri ſimilis, cuius hoc improbe dictum, ὅϱκοις ἄνδϱας, ἀστϱαγάλοις δὲ παῖδας ἐξαπατητέον, *pueros teſſeris, viros iureiurando oportet circumvenire*, ap. Plut. in Lyſ. p. 437. C. *Leisn.*

Bg. cum Stp. in m., praeter ſeverius μ., quod tamen ſane hic ſumendum pro *ne quidem* cum Stp., nihil in Th. ferente, praeter notionem in v. φ., huc aptam, pro abſtinere, tacentibus Indd. etiam formulam Noſtri, ad analog. tantum ſcribentis, nec G. Th. tenente quid, ſed

τούτου καταφρονῆσαι, ψευσάμενος πρὸς τὸ χρειῶδες [y], διά τε γλώττης προΐετο, ὅσα μὴ ἔφερεν ἐπὶ γνώμης.

oporteret id contemnere, mentiens commodi causa: linguaque proferebat, quae non haberet in animo.

y) Ms. Ba. χρειῶδες διὰ λόγου πρ., sed Ms. Ve. modo διὰ λόγου, at Ms. Vi. διά τε λόγου, v. N., ut post χρ. comma in B. 1. L. pro colo Stp. rel. it. Ms. Bg., et puncto al.

modo sq. formulam, quodammodo syn. et explicandi ergo subiectam, quam, e Lat. forte ductam, nec ipsam Stp. Th. novit, nec Ind., sed syn. tantum ὑπερόπτεσθαι R. Or. V. 4. et παραβαίνειν Ael. V. h., servante Sch. in v. κ. idem P. Lat., quod in pr. φ., cum ille contraxisset omnia in unam phrasin, etiam in sq. liberior, ubi Noster cum 2, 6, 19. i. in εἰ δ. variat modo per rectionem cum inf., at Sch. partim cum P. „opus esset, res posceret, χρ. si ita usus posceret, pro ratione status, mentitus" in tempore v. ψ. tantum severior, quam Bg., qui forte respiciebat pr. idem praef. φ., immixtum intra aor., nihil habente Stp. Th., quam aliunde notionem pr. πρὸς cum acc. rei, pro propter et Bg. syn. e Stp. m., quo de loco Hoog. ad Vig. p. 644. N. 68. „proprie mentitus ad utilitatem, i. e. ubi vidit, in rem suam esse. Videtur dissimulari participium φέροντα, pertinentia" qua ellipsi forte et carere possimus, manentes in notione praep. illa, qua de cf. et Ind. Dion. Ca.; quanquam et G. Th. in pr. ad Nr. 16. in illo Ter. signa ad salutem affert Donati supplementum pertinentia; ubi tamen alia res fuerit in praemisso subst. aliquo, quo referatur participium illud expletum, quale subst. abest in loco nostro; ut ap. Gs. sunt et in subst. formulae ad usum, in usum, ad suos usus, ex suo usu, quarum tertiam adhibet Sb. Ind. ad 6, 7, 3. πρ. τ. ἑαυτοῦ χρ., physico sensu ibi usurpatam, cum pron. gen., quod sane hic suppleas, totam Nostri formulam cum v. ψ. et Lat. Bg. nec Gs. dante, nec Ind. Caeterum in ψευσ. cum pr. φειδ. participia erunt cumulata, nisi ψευσ. iunxeris cum propiori enunciatione εἰ δ., vel dicas, a part. φειδ. pendere aliud part. ψευσ., resolvendum per Lat. ita, ut.

διά τε γλωττ.) Codicis lectio διὰ λόγου mala est et interpretatio librarii. Egregie autem ab Herodi. dictum est hoc διά τ. λ. Stroth.

Quoad criticam huius loci partem, recte Strothus agnoscit in Mss. nihil, quam glossam, cum et P. teneat vulg., et ipse Noster, cum variatione tamen 7, 8, 4. e. τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλ. προφερόμενα per adiunctum syn. subst. et syn. v., tum novitatis litterae a vetustis abhorreant nimis, tum sensus existat idem exinde, sed praeterea omissum in Mss. τε, sive ob sqq. γλ similes litteras, sive per ingenium librarii, coniuncturi hanc enunciationem sine copula cum pr. particip. ψευσ., cum tamen P. quoque cum Bg. copulam ostendat; Nostro iterum suam formulam fingente et ex analog. tantum, cum nec Indd. ferant, nec Stp. Th., nisi affine Thuc. ἀπὸ γλώσσης εἴρητο αὐτοῖς, (cf. Abr. ad Aesch. 1, 348., ubi et illud Mss.) et διὰ στόματος ἔχειν, nec aliquid ad sq. formulam, ubi similis Nostri analogia, ne Bg. quidem formulam habente G. Th. in v. prof., sed in subst. ore tantum cum „emittimus voces recto ore, Lucr. (nihil vero ad sq. formulam, ubi adhibiturus eram saltem vicinius Lat. gestare, quo in v. ib.) ferrum et scopulos gestare in corde, Ovid." respiciente Nostro, quoad

Θεραπεύσας [z] οὖν διὰ γραμμάτων πάντας τοὺς κατὰ τὸ Ἰλλυρικὸν ἅμα καὶ ἄρχοντας, | Captatos itaque litteris cunctos per Illyricum et iam praefectos sibi adiun-

z) Ms. Ba. θεραπεύων v. N.

sententiam, opinor, illud Sall. Cat. 10, 5. *aliud* clausum *in* pectore, *aliud* in *lingua* promtum *habere*, ubi v. Cort., sed ordine membrorum inverso, aliterque variando, ut imitatio celetur, quam vel P. prodiderit, quem sequitur, ut Bg. potius in primo membro, ita in secundo magis Sch. „πρ. *proferebat*, s. *promittebat* haec *lingua*, γλ. *lingua* proferebat, *quae* non *habebat* in *animo*" manente cum isto in Gr. indicat. v. ἐφ., (quum Bg. e Lat. ratione coniunctivum dedisset,) sed nullum sequente usum Lat. in v. *promitt.*, sic physice posito, cf. G. Th.

θεραπεύσας) Ms. aliud iterum tempus, praes. pro aor. 1., e glossa et ingenio fuerit librarii, ut varietur, nec idem tempus redeat mox, in primis in fronte enunciationis, utque similis sit ratio, quae 2, 9, 17. e., manente etiam P. in vulg., quocum partim Sch. „quum *demulsisset* eos *litteris*, insinuatus *illis*" quod (tacente Stp. Th.) sit ad sensum i. q. l. l. μεγ. ὑποσχ. καὶ ἐλπ. ἀνατ., sed et verbis blandis honorificisque compellare, ac laudibus afficere, cf. 2, 2, 20. χρήμασι — θεραπεύσομεν, quocum variatur per adiunctum e syn. formula, ut Bg. substituit syn. ablativum severiori P. in δ. γρ. formulae.

ἅμα καὶ) Non male cum Schotto post τὸ Ἰλλ. inseremus στρατιώτας τε. *Sylb.* Non probo Schotti ac Sb. sententiam, qui excidisse putant vocem στρατιώτας ante ἅμα. Primum enim non opus est, ut vocem deesse existimemus, cum πάντες οἱ κ. τὸ Ἰλλ. nude sint omnes Illyrici incolae, magistratu aliquo non ornati. Deinde, cum statim sequitur ἀθρ. δὲ τ. π. στρατιώτας, ingrata esset haec vocis στρατιώτας repetitio, si iam antea adfuisset; saltem scribendum fuisset Herodiano δὲ καὶ τοὺς παντ. λ. *Stroth.*

Qui pro sua explicatione poterat et uti auctoritate P., intelligentis locum hunc similiter, quanquam oblique, et syn. formula sine praep., et ad ἀρχ. addentis gen. τῶν ἐθνῶν c 2, 9, 17. m., sed opprimentis ἅμα iterum cum Bg., qui, severior in praep., καὶ cepit aliter, pro *praeterea*, forte praeter Pannonicos, quos solos Noster nominarat 2, 9, 17. et 2., ut ib. §. 12. m. tantum τῶν Ἰλλ. et i eodem modo fere, quo hic, πάντας τοὺς κ. τ. Ἰλλ. στρατιώτας, quo respexerint Schottus et Sb.; ut hic, cum Noster copularit ib. §. 1. Παιον. καὶ Ἰλλ., quoque Illyricos praefectos ac praesides voluerit nominatim tangere, cum et his opus esset ad rem persequendam, cf. 2, 8, 17., ut tamen rursus hic per variationem a Nostro positi esse queant οἱ κ. τὸ Ἰλλ. pro superioribus Pannoniis, (maxime ob particulam οὖν, quae refertur semper ad aliquid praemissum,) et post parenthesin 2, 9, 18. redeat ad §. 17. ibi; post quam parenthesin etiam Noster solet repetere eandem rem, ut hic facit, variando tamen cum ὑπηγ. ib. per syn. προσηγ., adiuncto huic etiam pron. αὐτ., quod per alium casum αὐτοῦ, τοῦ Ἰλλυρικοῦ, oppresserit ad ἀρχ., unde stabiliatur ratio et P. et Strothi, cum Bg. non procedat per usum loquendi, ubi ἅμα cum καὶ semper duas res s. pers. habet, et καὶ in notione copulae stat, cumque forte non opus sit pro ἅμα, per compendium scripto, coniicere ἡγεμόνας ex 4, 4, 1. et 2, 9, 12. m., cf. hoc c. §. 16. In πρ. Sch.

ϛροσηγάγετο αὐτούς. ἀθροί-
ϛας δὲ τοὺς πανταχόθεν ϛρα-
ιώτας, ἀντὶ [a] Σεβήρου τὲ ἑαυ-
ὸν Περτίνακα ὀνομάσας [b], (ὅ

2. gebat. Collectis autem undique militibus, pro Severo se Pertinacem nuncupans, (quod non solum

a) Ms. Ba. σεβῆρον τὲ περτ. ἑαυτ. ὂν., sed Ms. Ve. Σεβῆρόν τε Περτ. ἑ., alio acc. tantum, v. N. b) In Ms. Ba. signa parenthesis non sunt. *Mart.* nec in A. cum B. 1. sed in Stp. rel. necessario ob aliam constructionem.

adiunxit *sibi*, s. pertraxit in suas partes *eos*" prius e Sb. Ind., cf. 1, 12, 9. m., tacente hic P., qui in sq. δὲ iterum liber, ut Noster non variat in τ. παντ. ϛρ. cum 2, 8, 1.

ἀντὶ Σεβ.) Ineptae librarii cuiusdam sedulitati tribuenda est haec editorum lectio, quum constet, Septimium Severi nomen non deposuisse, atque adeo se non Pertinacem pro Severo appellari voluisse. Vera igitur est Codicis Ven. lectio, Σεβῆρον τε Περτίνακα ἑαυτὸν ὄν. Quanquam enim reliqui scriptores neutram harum lectionum suo testimonio aperte confirment, Ael. Spart. c. 7. (e. p. 602. e.) *se quoque* Pertinacem *vocari iussit; quamvis postea id nomen aboleri voluerit*, Aur. Vict. (de Caes. 20, 10.) *horum infinita caede crudelior habitus, ac* cognomento *Pertinax*, Eutrop. l. 8, 10, (4.) Pertinacem *se appellari voluit, in honorem eius Pertinacis, qui a Iuliano fuerat occisus*, Xiphilino et Zos omnino nihil de isto cognomine afferentibus: tamen ex nummis constat, imperatorem appellatum esse Severum Pertinacem. Plures enim, cum in Nummophylacio Christinae, tum etiam in aliis museis exstant nummi hac aut simili inscriptione: Imperator Caesar Lucius Septimius Severus Pertinax Augustus, v. dictum Nummoph. Tab. XXIV. n. 19. 22. et 24. Tab. XXV. n. 12. 13. Recensetur quoque in museo Theupoliano p. 944. nummus Perinthiorum, in Severi honorem cusus, cum Gr. inscriptione: ΑΥΤοκράτωρ Καῖσαρ Λούκιος CΕΠτίμιος CΕΟΥΗΡΟC Περτίναξ. Eadem reperitur in ultimo Nummo Nummoph. Christ. qui est Abydenorum. Caeterum, quod Spartianus ait, Severum postea Pertinacis nomen aboleri voluisse, refelli videtur ex nummo, Tribunicia Potestate XII demum cuso, in quo illud tamen exstat. Sic enim inscribitur: Severus Pius Pertinax Pontifex Maximus Trib. P. XII. *Stroth.*

Cum e P. nihil certi definias, sed Bg. cum aliis tolerarit vulg., tum Mss. nostri sint suspecti de glossa, lectio autem nova violentior sit, eiecto ἀντὶ, aut elapso hoc ob pr. ωτας litteras: interpretatione iuvabimus lectionem vulg. hac, ut, loco solius sui nominis, etiam simul *nominari* se *iusserit* Pertinacem; sicut 1, 14, 15. e. eodem sensu a Nostro dictus Commodus, ἀντὶ Κομμ. καὶ Μαρ. υἱοῦ, Ἡρακλέα τὲ καὶ Διός υἱὸν αὐτὸν κελεῦσαι καλεῖσθαι, non, quo plane abstinuerit Commodus prioribus nominibus, sed quod addiderit illis postrema, aut interdum potius his usus fuerit, quam illis; ut forte finxeris, etiam Severum libentius usurpasse Pertinacis cognomen, quam suum, et iussisse, se Pertinacem potius interdum appellandum, in primis nunc et ab initio, ob causam, a Nostro subiectam, ut eo nomine placeret ac se commendaret magis; cumque Noster tradiderit quaedam ac cognorit, aliis nec tradita, et ignota: etiam severe sumas verba, loco nominis Severi adhibuisse nomen Pertinacis, scil. tunc et ab initio, et ad tempus; qualibus supplementis et

περ οὐ μόνον ἤλπιζε τοῖς Ἰλλυρικοῖς [c] εἶναι κεχαρισμένον, ἀλλὰ καὶ τῷ δήμῳ [d] τῶν Ῥωμαίων, διὰ τὴν ἐκείνου μνήμην [e],) συγκαλέσας τε αὐτοὺς εἰς τὸ

sperabat Illyricis gratum fore, sed et populo Romano, propter illius memoriam,) convocatisque in cam-

c) Sic iterum edd., cum Mss. tacite, v. N. d) Ing. τῷ δήμῳ Ῥωμ., et Ox. τῷ δήμῳ κατὰ Ῥωμ., vitiosius hoc, quam prius, v. N. e) Sic Ms. Ve. et Vi. cum Ing. pro rel. γνώμην, v. N.

alibi opus est, et locus hic conciliatur, opinor, non modo cum §. 19. τὸν Σεβ. — καλοῦντες Περτίνακα, sed etiam cum sententia Mss., quam equidem credo sumtam ex monumentis illis numorum et scriptoribus aliis, quorum locis, a Strotho datis, add. e Spart. in Sev. c. 14. e. p. 614., it. c. 9. i. p. 604. e. *his auditis*, *ad* senatum *Severus* Pertinax — *litteras misit*, it. c. 24. m. p. 640. e. *Septimius* Pertinax *Severus* rel., et de causa istius cognomenti c. 17. e. p. 620., apud quem hic imperator, ut ap. Nostrum semper, vocatur simpliciter *Severus*, sed et *Septimius Severus* c. 5. p. 597. i. it. in Ant. Carac. c. 1. p. 706. i. et in Clod. Albin. c. 1. p. 683. i. et c. sq. p. 685. m., contra *Severus Septimius* in Pesc. Nigro c. 8. i. p. 664. m. et *Severus Augustus* ib. c. 4. i. p. 650. et in Cl. Alb. c. 7. m. p. 695. m., in Lat. Bg. *nunc*. G. Th. tenente etiam Gr. n.

τοῖς Ἰλλυρ.) Sb. Ind. hinc etiam exhibet vulg. sub ellipsi illa ad 2, 9, 2. m., ut et Bg. e P., it. inde Lat. ad inf. εἶν., non vero gradum alium ad κεχ. Mox ratio Ing. in τ. δ. Ῥωμ. sine artic. secundo potius e lapsu operarum est, quam voluntate editoris, in Stp. alias manentis, quanquam per se et ipsa occurrens ap. Nostrum, qui hic variat cum 2, 8, 6. et cum aliis rationibus, cf. 2, 2, 16. it. 1, 10, 10.

διὰ τὴν ἐκ. γνώμην) Non γνώμην, sed μνήμην, veram esse lectionem, puto. *Steph.* Bg. legit cum Stp. μνήμην, non γνώμην. Supra (2, 7, 10.) φήμη pro γνώμη ponendum, admonuimus. *Leisn.* Et hanc ineptam editorum lectionem tulisse editores miror. Recte in Cod. legitur μνήμην, sicuti iam Stp. legendum esse monuit. *Stroth.*

Leisn. etiam in m. Ms. Bg. „legit ergo μνήμην cum Stp. Supra γνώμη pro φήμη" eandem vocem μν. scribens in m. Ox., sed Sch. in γν. „propter *illius*, scil. Pertinacis, *bonum animum*, quo olim praeditus erat. Ita non opus erit emendatione Stp. in μνήμην" tacente Sb. in N. et Ind., etiam P. per hanc regionem, sed ut Sch. explicatio aliena sit a re praesenti, cum agatur de mortuo, in quem cadit modo memoria, Nosterque ipse respiciat variando ad 2, 9, 13. αὐτοῦ τὴν μνήμην τιμῶντες, de iisdem Illyriis, quibus hic Romani adduntur; ut iure susceperim novitatem Mss., etiam contra Ms. Ba. auctoritatem, cum lapsus incidere facile potuerit et contextus requirat.

συγκαλ.) Bg. e P., quibus addit Sch. non istius liberum adi., sed pron. tantum *iis*, quod et Bg. licuit addi, in sq. εἰς τ. π. brevius variante Nostro cum 1, 5, 3., sed longius et per adiunctum cum 2, 2, 11., ut in v. compos. cum καλ. 2, 8, 1., tum in privo v. ἀρθ. cum phrasi 1, 5, 4., ubi Bg. manserat in pron. per lenem, secus ac in priori l. l., tollens hic praeterea καὶ, ut P. liberius agit in hac regione.

πεδίον, καὶ βήματος αὐτῷ [f] ἀρθέντος ἀνελθὼν, ἔλεξε τοιάδε [g]. „Τὸ πιςὸν ὑμῶν καὶ πρός „τε θεοὺς [h] σεβάσμιον, οὓς „ὄμνυτε [i], πρός τε βασιλέας

pum, cum suggestum sibi erectum conscendisset, dixit huiusmodi quaedam: 3. *Fidem vestram, et tam erga deos religionem, quos iuratis, quam erga im-*

f) αὐτῷ per asperum Ox., v. N. g) In edd. A. al., ut supra, titulus est δημηγορία Σεβήρου. h) Ms. Ba. πρὸς θεοὺς σ. v. N. i) Ms. Ba. ὡς ἂν, ὤμνυται λ. v. N.

πρός τε θ.) Omissum τὲ ante aliud τὲ in Ms. Ba. iterum, praeter rel. Mss., refert Bg. clarius, quam P., quocum partim Sch. in „π. *fidem* s. *fidelitatem* vestram" in postr. e Sb. Ind., ubi et simile e Xiph., non item quid tale ap. Stp. Th., hoc sensu quidem, sed alio 3, 144. H. e Thuc., quanquam ib. D. „τὸ π. *fides*, i. q. πίςις" cf. tamen Thuc. Ind. ex 1, 68. i. Dem. cui add. 850, ult. Luc. et Kypk. 2, 451., ut ap. G. Th. in Lat. Sb. nostrum Gr., variante Nostro haud dubie cum ἡ πίςις supra, cf. 1, 7, 12.

σεβασμ.) Ad deos enim proprie hoc pertinet, ut supra iam monui, (2, 8, 10.) ac luculenter ex h. l. confirmatur. Caeterum σεβάσμιον pro εὐσέβειαν ab Herodiano, cui admodum familiare est, adiectivis nominibus in neutro genere pro subst. uti, v. N. ad 1, 11, (13.), positum esse, quilibet vel me non monente animadvertet. *Stroth.*

Bg. e P., ut et Sb. Ind., nec aliunde, ut Stp. Th. plane ignorat cum Indd., ut Nostro sit peculiare, it. sq. τιμ. cum pr. πρὸς, (cf. Diod. S. 1, 180. l. 67. ἔνιοι τοῖς πλουσιωτάτοις τοῦτο τὸ τιμ. ἀπονέμουσιν, *alii* honorem *istum* deferunt *opulentissimis*, i. q. pr. τὴν ἀρχὴν, sed aliter τὰ τίμια Fa. Aes. Xen. Sy. Plut. Hs. cum opp. ἀνάξια, it. τὰ τιμιώτατα ap. Valck. Diatr. post Eur. Hipp.) quod Stp. Th. hinc 3, 1561. C. m. „fides *vestra* et *observantia* erga *imperatores*" una cum P., cui Sch. adiungit Sb. ex Ind. „observantia in honorandis imper." in quo maior sit redundantia, quam in Nostri adiuncto, cum τιμ., i. q. τιμὴ, queat accipi de animi cultu et cogitatione bona, sed αἰδ., (ubi Sch. *veneramini*,) de signis et documentis eius per dicta et facta, in primis in cavendiis iis, quae displiceant vel ipsis, vel aliis, aut sint contra pudorem ac leges; videturque Noster de industria abundantiam illam adhibere hic in Severo assentatore, simulatore et quasi impostore, quae natio multa loquitur, etiam, quae nec ipsa intelligat, nec, si penitius exiguntur, recta sint et severa, sed inanes modo voces; ut ex altera parte hic apparet concinnitas, quam in secundo membro negligit P., servans idem in primo vulg. οὓς ὀμν., pro quo Ms. tenet confusas litteras, ω cum ου, it. ο cum ω, et ε cum αι, praetereaque auctarium in ἂν cum commate, de more Ms. istius, quod ἂν librarius addiderit, cum semel ὡς per errorem legisset, ad analog. aliorum locorum, ubi ὡς ἂν ap. Nostrum reperitur; faciens tamen sic lectionem prorsus ineptam; ut formulam Stp. Th. tenet aliunde in v. ὀμν., cf. L. N. T. Schw. in N. Krb. Obs. p. 397. m., cum Ind. Xen. Cyr. Z., nec tamen cum ellipsi praep. cuiusdam, v. c. εἰς, quam e Lat. statuerim, *per* quos *iurare soletis*, accepto praes. pro aor., cum quidem sacramentum militare praestatis, quo supplemento et hic opus, non item illo P.

„τίμιον [k], οὓς αἰδεῖσθε, δεδη-
„λώκατε [l], δι' ὧν ἀγανακτεῖτε,
„ἐφ' οἷς οἱ κατὰ τὴν [m] Ῥώμην
„ςρατιῶται, πομπῆς μᾶλλον,
„ἢ ἀνδρείας ὑπηρέται, ἐτόλμη-
„σαν. κἀμοὶ [n] δὲ δι' εὐχῆς

peratores venerationem, quos reveremini, declarastis eo, quod indignamini ob ea, quae urbani milites, pompae magis, quam virtutis administri, ausi sunt.
4. *Etiam mihi autem in votis*

k) Ms. Ba. βασιλέας οὓς αἰδ., v. N. l) In Ms. Ba. colon. m) In Ms. Ba. τὴν abest. *Mart.* v. N. n) κάμ. sine iota in A., ut mox εὐχῆς ἐςὶ servato acc. in B. 1.

ad οὓς αἰδ., qui et in hac regione servat vulg. τιμ., a Ms. auctore eiectum, ut iam latens in pr. σεβ. aut in sq. ὁ. αἰδ., sed ita peremta concinnitate.

δεδηλωκ.) Liberrimum in his P. deserit et Sch. in „δ. *ostendistis*, ἀγ. indignamini *super*“ Stp. Th. ignorante in v. δηλ. tum hoc tempus, tum rectionem cum pr. διὰ, meque ipso aliunde, tacente etiam G. Th. in v. Bg, it. in Sch., huc spectante Bud. C. 1406, 1. sine Vs., quoad contractam orationem, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 833. e. p. sq. 1) sed 1467, 45. cum Vs. „fidem *enim* vestram *pietatem* que *declarastis* querelis *vestris* indignabundis, *ob* ea *a* vobis *editis*, quae *Romaniensis* exercitus *ausus est*“ cum alia lect. memoriter οἱ κατὰ Ῥωμ., quae et in Ms., ubi autem a Glossatore omissus artic. e comparatione 2, 9, 10., quocum Noster variat hic per aliam syn. praep. et adiunctum longius, cum tamen librarius tolerasset artic. in eadem re 2, 8, 17.; formulam mutante Bg. fere e P. in syn. adi., de Praetorianis cum Periz. quidem in de Praet. p. 506. m. p. sq. m., et 511. m., sed tamen remotius, substituto nomine τὴν πόλιν iterum, cf. 2, 4, 8., ductis etiam sqq. e P. in ὑπ., quod hic pro adi. explices Lat. *utiles* ad pompam magis instituendam, quam fortitudinem in bello demonstrandam, et cum imperator velit procedere in pompa domi, quam cum in bello velit edere documenta fortitudinis cum ipsis; quod tamen potius ad contemtum in eos et animum auditorum commovendum posuit Noster, quam pro veritate, leniens idem particulis μαλλ., ἤ, quibus res non tota negari solet, sed ex parte tantum et interdum, cum et Praetoriani fortiter pugnasse narrentur infra 5, 4, 16., cf. Graben. de Protect. p. 7. m. N. p).

κάμ. — δ. εὐχ. ἐ.) Et hanc loquendi formam Herodianus valde amat, pro infinitivo. Sic dicit δι' ἐλπίδος, ἡδονῆς, ἁρπαγῆς, φροντίδος, τιμῆς ἔχειν, pro ἐλπίζειν, ἥδεσθαι, ἁρπάζειν, φροντίζειν, τιμᾶν. Similis est Latinorum loquendi mos *in* votis, *curis* etc. habere. *Stroth.*

Ap. G. Th. reperias in v. *habere* 862, 40. „in *votis* dicimur, quod cupimus“ non item illud Hor. Sat. 2, 6, 1. hoc *erat* in *votis*, quod propius Gr. nostro ob idem v. subst. tenet Bg. e P. cum Sch., qui in pr. δ. comparat etiam, saltem eidem legi subiicit, formulam Stroth., cf. 2, 1, 16., at Hoog ad Vig. p. 568. a. e. „*et* mihi *est* in *votis*, pro εὔχομαι“ quod legitimum est; ut διὰ cum gen. subst. rei et v. aliquo ponatur pro v. privo affinique illi subst., quod adest quovis loco; sicut etiam Sb. Ind. v. εὐχ. resolvit hinc Nostri phrasin in unum Lat. v. *opto*, etiam Stp. Th. 1, 1311. D. m., quanquam et Lat. Bg. usus aliisque, per haec tamen

„ἐστι, πρότερον μὲν [o] οὐδ' ἄλ-
„λοτε ἀντιποιησαμένῳ τοιαύτης
„ἐλπίδος, (ἴστε [p] γάρ μου τὸ

est, quamvis prius nunquam affectaverim eiusmodi spem, (nostis enim meam erga prin-

o) Comma hic in Ms. Ba. cum B. 1. p) Ms. Ba. distinguit duplici colo, quae parenthesi sunt inclusa. *Mart.* Parenthesis signa absunt etiam in A. al.

modo „ap. Herodi. et Hermog." praeterea non tenente me, nisi pr. δ. cum aliis subst., sed cum eodem v. ἐλ. e Stp. Th. 1, 979. C. m. Bud. C. 515, 30. et Vig. l. l. m., it. Ind. Xen. Bach. Dion. H. S. T. 1. Abr. Dl. Th., sed et cum aliis v. v., praeter Krb. Decr. R. p. I. p. 66., ubi etiam legitimum praeceptum est, quoque Ind. Ael. V. h. cum N. Per. ad 12, 31. i. Fi. Aesch. Xen. Cyr. et Luc., servante hic Bg. severius, quam P., duo ista, καὶ, pro *praeterea*, praeter Nigrum et vos ipsos, tum δὲ in transitu ad aliam rem.

πρότερον) Hic locus impeditus est, et sine dubio desunt quaedam. Interim sic utcunque sarcias, πρότερον μὲν, scil. ἦν δι' εὐχῆς, ὑπακούειν τοῖς κρείσσοσιν, οὐδ' ἀλλ. λ. quippe qui nunquam, nullo alio tempore, tantam spem susceperim. οὐδ' ἄλλοτε nove dictum, pro οὐδέ ποτε s. οὐδεπώποτε. *Reisk.*

Equidem μὲν post προτ. solitarium accipio, nec ut cohaereat cum sq. δὲ, ut saepe sic πρῶτον μὲν et πρῶτα μὲν, sed δὲ post νῦν sumo, ut alibi, post parenthesin in reditu ad priora πάμοὶ — ἐστι, pro *igitur*, ubi Bg. per suum Lat. *tamen* respicere sane voluit ad pr. *quamvis*, e resoluto particip. adhibitum, cum ἀντιπ. aeque per pron. tantum resolvi liceat, comparente sic melius orationis serie, *in votis est* mihi, *qui* prius *quidem* non *alias* affectavi *talem* spem, *nunc* ea *ad* finem *perducere* rel., per Indd. reperto solo adv. ἀλλ. Hom. Hes. Call. Theogn. Xen. Cyr. et Pol. Z., Pal. Fi. Abr. L. Ar. Poss. Call. cum Suid. Vig. et Stp. Th., sed cum neg. Ael. V. h. οὔ ποτε ἄλλοτε, et sine Ind. ap. Dem. 54, 26. οὔτ' ἀλλ. πώποτε, seq. νῦν τε λ., ad quorum analog. Noster οὐδ' pro simpl. οὐκ copulavit; propius, quam P., reddente Bg., sed Sch. sine neg. „ἀλλ. *alias*, alio tempore, ἐλπ. *spem* s. *rem* expectatam *auspicari*" ut Leisn. in m. Ox. supra ἐλπ. „res sperata" pro quo tropico manserim in proprio sensu de animi affectione, i. e. cogitatione et cupiditate, sumens idem v. ἀντιπ. pro suscipere, admittere in animo, atque adeo habere, it. facere sibi, quasi sit simplex v. ποι., comparans nostratium *sich* die *Hoffnung* einkommen, *beykommen*, beyfallen *lassen*, quae qui facit, dicetur et *spem* sibi *vindicare* et *arrogare*, per tropum; non recte Sb. Ind. sine Vs. ad h. l. comparante alium Xiph., nihil vero tenente Stp. Th. aut Ind., praeter Polb. Ern. „ἀντ. τῆς κατὰ θάλατταν ἐλπ., res maritimas bello tentare" fere cum Intp. 1, 24. i., unde tamen non facile venias ad notionem v. cum subst. ἐλπ., sed aliqua ratione per Lex. Ern. illam „utor aliqua re" quod est pro habere; formulam Bg. afferente G. Th. sine explic. in subst. ex Ovid. Met. 5, 377., ubi N. etiam silent.

μου τὸ λ.) Liberrimum P. per totam hanc enunciationem nec Sch. refert in „πειθ. *obsequium* s. *obedientiam* erga" in extr. e Sb. Ind., cf. Stp. Th. hinc sine Vs. alia et e Ios., tantum per simillimum locum τὸ π. τῶν στρατιωτῶν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας, qui locus fortassis est Ind. hic ex 2, 228. s. 7. l. 9. τοσοῦτον δὲ αὐτῶν τὸ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας πειθην. *tanto* autem *obse-*

„πρὸς τοὺς βασιλεύσαντας πει„θήνιον.) νῦν δὲ ἐπὶ τέλος τὲ „ἀγαγεῖν καὶ ἀνύσαι ταῦτα, ἅ„περ ἐςὶν ὑμῖν [q] κεχαρισμένα, „τήν τε Ῥωμαίων ἀρχὴν μὴ „περιϊδεῖν ἐῤῥιμμένην [r], ἣ πρό„τερον μὲν [s] μέχρι καιρῶν [t]

cipes obedientiam,) nunc tamen ad exitum deducere et perficere ea, quae ſunt vobis grata: neque Romanum imperium abiectum pati. Quod cum antea ad tempus cum dignitate adminiſtraretur, au-

q) Ms. Ba. ἅ περ ὑμῖν ἐςι κεχ. v. N. r) Ms. Ba. ἐῤῥιμένην· πρότερ. per unum ῥ, ut una ed. Lu. hic, cf. 2, 6, 10. 2, 8, 3. ſed de rel. lectione v. N. ut et de diſtinctione poſt ἐῤῥ. ubi punctum in B. 2. L. cum Ms. Bg. ſ) Hic comma in Stp. rel. t) Ms. Ba. μέχρι καιροῦ, ſed Ms. Vi. μέχρις καιροῦ, v. N.

quio ducibus *obtemperant*, praeterea reperto vocabulo pro adi. ib. 2, 102. ſ. 4. e. 1, 653. i., ap. Poll. 1, 180. 219. Heſ. non coll. Suid. 2, 261. c. 3, 105. m., non variante Noſtro cum §. pr., niſi in τὸ πειθ. pro τὸ πις., at pro ſubſt. πρ. βασ. per particip., ut cum 2, 4, 11. εἰς τελ. ἀχθῆναι per praep. ſyn., ſed et per copiam adiungente v. privum ἀν. (Sch. *efficere*) ſyn. cum pr. phraſi, quam ignoratam a Stp. Th. v. Ind. Dion. H. S. T. 1. v. τελ., etiam adeo cum Noſtri hoc inf. ἀγαγ. Mox Ms. ordo, laevior ille quidem, et forte ap. P. etiam reperiendus, tamen e gloſſa eſt per comparationem §. 2., variante Noſtro in ſq. membro cum 2, 8, 3. e. et 2, 9, 10. tum per omiſſum adv., tum in formula τὴν Ῥ. ἀ., cf. 2, 9, 3., ſed ducente Bg. e P. inverſum τὲ — μὴ ſyn. per unam vocem, quem deſerit in puncto ante pron. ἣ, per ſe procedente, it. in omiſſo μὲν, ut §. init., quod, referendum ad ſq. δὲ, coniunxit P. cum pron. praeced., liberior in adv. προτ.

μέχρ. καιρ.) Fort. μέχρι τῶν ἡμετέρων καιρ. *Steph.* Cum μέχρι καιρ. ſubaudiri poteſt τινῶν, ut ſit *aliquamdiu.* Sententia tamen requirit potius μέχρι τῶν νῦν καιρῶν, ſ. μέχρι τοῦ νῦν, *usque ad haec* tempora. *Sylb.* Videtur hic aliquid intercidiſſe, atque adeo legi debere μ. τῶν νῦν καιρ. *Oxon.* Fort. μέχρι Μάρκου καιρῶν. *Reisk.*

Quam ultimam coniecturam, ſi Mss. afferrent, probaturus eſſem inprimis, cum nomen proprium, ob pr. μέχρι non diſſimillimum, facile poſſet elapſum eſſe, ut leviter variaretur cum 1, 1, 5. m. μ. τῶν Μάρκου κ., omiſſo hic artic., interea manens in vulg. et Sb. ellipſi, qua de v. L. Boſ. Ell. p. 327. e. it. ad Marc. 2, 1. p. 14., Kypk. 1, 152. e. 304. m. Munth. p. 103. 176. e. Krb. L. N. T. p. 281. i. 158. Nr. 12. Stp. Th. 1, 981. B. m.; alia omnia dante P., ſed Sch. in καιρ. „*ad* tempus, *aliquamdiu*" quo in ſenſu et acquieſcas cum Bg., quanquam et licet explicare *ad* tempus *multum*, aſſumto extra adi. πολλῶν, quo inclinant quidam, aliis ſimpliciter ta reddentibus nominatim ſubſt. χρόνον et al., cf. Kypk. l. l. Obſ. M. A. V. 3. p. 415. Wyttb. Plut. de ſer. n. v. p. 57. it. ad Thuc. p. 110. N. 56. coll. ſect. ſq. l. 86. χρόνον πολὺν, Rsk. An. ad Gr. Auct. V. 1. Ind., Fi. Plat. Phaedo. p. 194. e. L. Boſ. Ell. p. 5. m. 277., tantum Loesn. p. 174. m. ſqq. ad ἄχρι χρόνων afferente etiam noſtrum adv. μ. cum temporis aliis vocabulis, ad quorum analog. Noſter hic ſcripſerit per vulg. lect., ſi eſt eius, ut Mss. certo Gloſſatoris, forſan e comparatione formulae

„σεμνοπρεπῶς διοικουμένη, σε- „βάσμιος ἐφαίνετο[u]. εἰς Κόμ-

gustum omnibus videbatur; 5. *ad Commodum autem ubi*

u) Ms. Ba. σεβ. ἐγένετο. εἰς κόμοδον δὲ γὰρ μεταπεσοῦσα ἐφαίνετο, εἰ καὶ λ. Mihi Cod. Ms. ἐγένετο et ἐφαίνετο non temere posita videntur. Est enim σεβ ἐγένετο, reapse *venerandum*, sc. imperium, *erat*: sed post ἐφαίνετο, scil. σεβάσμιος, tantummodo *venerandum videbatur*. *Mart.* In Ms. Ve. σεβ. ἐγένετο. εἰς Κόμμοδον τε γὰρ ἐφαίνετο μεταπεσοῦσα, λ. v. N.

Lat. Bg., quanquam nec confusio in litteris improbabilis, ut in Ms. Vi. scriptura vetus res, cf. 1, 1, 5. m., Sch. reddente in „δ. venerando modo *gubernatum* imperium" quocum variat Noster pro 2, 9, 9. e., quoad v. pass. et syn. adv., ubi Stp. Th. „σ. Bud. ap. Herodi vertit *cum dignitate*, it. graviter et decore" cum Bg. etiam per syn. formulam e praep. cum subst., sed hinc tantum, it. Sb. Ind. sine Vs., nec mihi praeterea repertum, et in L. Ern. redditum cum Stp. Caeterum de interpunctione nostra cum Stp. ante ἡ sublatum numerum §. novae ad sq. membrum removimus.

σεβ. ἐφαιν.) Ven. σεβ. ἐγένετο· εἰς Κόμμοδόν τε γὰρ ἐφαίνετο μεταπεσοῦσα, male. Notaverat aliquis in marg., ἐφαίνετο legendum esse pro ἐγένετο, quod ab imperito librario in locum minus convenientem inepte translatum est. Caeterum non assecutus videtur Pol. vim vocis σεβ., quae mihi quidem h. l. ita reddenda videtur, *imperium* —, cui *divinae* maiestatis *aliquid inesse* videbatur. *Stroth.*

Mss. res triplex est, prima in consensu de ἐγεν., altera in dissensu τὲ et δὲ cum auctario illius γὰρ, sed tertia in ordine alio, qui tamen potius ortus e male assuto ἐφαίνετο, quo de Strothus recte, ab librario id esse, sed ut de mea sententia aliquis ἐφ. exponeret per ἐγένετο, *fuit*, s. *erat*, monens, φαιν., ut syn. δοκεῖν, et Lat. *videri*, sic saepe dici, etiam de re certa, cf. vel Ind. Xen. M. S. et Bach., quam glossam alius cum non cepisset, sublato ἐφ., posuit ἐγεν., quod rursus aliquis reperiens, in marg. scripsit ἐφ. ex Cod. quodam, e quo quidem marg. demum per stultitiam tertii scribae venit in membrum secundum, sed, quod mireris, diverso loco, in Ms. Ba. post μετ., at in Ms. Ve. ante μετ., quae fuerit quarti librarii opera, laevitatem adiuturi sic; ut diversa illa δὲ γὰρ et τὲ γὰρ hactenus orta videntur, quod vulg. δὲ, agnitum etiam a P., Glossator caperet pro γὰρ, sed hoc, in marg. scriptum, aliquis, nec ipse glossam intelligens, inserret in textum, simul servato δὲ, pro quo deinde alius, sive per lapsum, sive ex aliis locis, τὲ γὰρ fingeret, aut cum alius δὲ vulg. pro τὲ accepisset aut per id legisset ex ambiguitate elementorum, ac reperisset in marg. alicuius Cod. insuper γὰρ adscriptum, id simul reciperet, aut denique aliquis inventum τὲ γὰρ mutaret in δὲ γὰρ, cf. 1, 4, 3., aut mutata ratione. Quidquid acciderit: refert P. quoque vulg., unde Bg. servat libere iterum adiectum adi. πᾶσι, est que manifestum, fuisse aliquando Codicem, qui teneret vulg. lectionem, in se commodam et simplicitate sua commendabilem magis, quam illam, quae a Martino in Var. L. proposita, acumen illa habens sane aliquod, sed requirens eadem ante εἰ καὶ copulam quandam, ut καὶ, si series orationis constare sibi debeat, cuius copulae tamen vestigium est nullum in Mss. et P., cuius Lat. ad σεβ. recte mutavit Bg., saltem quoad gradum, quo tandem redeat et Stroth. sententia, atque adeo ad veneratione dignum, quo sensu tamen

„μέδον δὲ μεταπεσοῦσα, εἰ καί *recidit, etsi nonnulla ab illo*
„τινα ὑπ' ἐκείνου διὰ νεότητα *propter adolescentiam perpe-*
„ἐπλημμελεῖτο [x], ἀλλ' οὖν τῇ *ram gerebantur, attamen no-*

x) Ms. Ba. ὑπημελεῖτο, v. N.

et illud P. dicitur, quanquam nec hoc, nec Bg. cum subst. Lat. *imperium* G. Th. habet, cf. 2, 7, 5. m. σεμνῆς βασιλείας, quocum hic variatur per syn. adi. et subst.

εἰς Κομμ.) Putem, post Pol., ita recte Bg. hunc locum vertisse; quanquam sic auctor ἀνακολούθως videatur scribere, quum non sit praedicatum, quod possit cum subiecto μεταπ. copulari. Sylb. (in Ind.) τὸ ἐπεσκ. vertit *tegebatur* s. *occultabatur*. Scheid. (in v. ἐπ.) hanc affert interpretationem, *regnum* Rom., *ad* Commodum *delapsum*, eius *nobilitate*, velut umbra aliqua, *protegebatur*. Etsi forte non est adversum mori loquendi Graecorum, τὸ ἐπισκ. ponere pro protegere, quemadmodum ea metaphora a Lat. Ebraeisque amatur: tamen hic Herodiani esse hanc mentem putem, ut dicat, *vitia* Commodi *nobilitate* et *memoria* patris *eius* obscurata *fuisse*. Dem. Olynth. 2. p. 713. (Rsk. 1, 23. l. 27.) in genere, αἱ εὐπραξίαι, inquit, δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ (τοιαῦτα) ὀνείδη, res *secundae* aliquam *vim* habent *ad* occultanda *et* obumbranda *probra*. Ita Herodianus dicere speciatim potuit, nobilitatem generis memoriamque Antonini effecisse, ut probra Commodi minus observarentur, aut certe, ut probra Commodo condonarentur. Quanquam verum et illud est, animi vitia esse tanto conspectiora, quanto maiores sunt ii, qui peccant. *Leisn.*

Ratio Sch. illa non procedit, quia tunc membrum εἰ καὶ — ἐπλ. non habet, quo referatur, cum tamen cohaereant εἰ καὶ cum sq. ἀλλ' οὖν, unde sola relinquuntur ista εἰς Κ. δὲ μετ., quae non pertinent ad sqq, sed ad priora sic, ut μετ. sit potius praedicatum, et subiectum αὐτὴ pron., repetendum illud e pr. ἀρχὴν, idque per anacoluthon sane et nominativum absolutum participii solius sine pron. demonstr.; unde, cum ponantur ista pro gen. conseq., atque adeo pro εἰς Κ. δὲ μεταπεσούσης αὐτῆς, licet similiter resolvere per particulam aliquam cum P. et Bg. et ipso Sch. in „μ. imperium *postea quam* recidit *ad*" qui et hic rectius per subst. Lat. innuit supplendum pron. Hinc consit periodus, cuius protasis constet illis nominativis, et apodosis reliquis inde ab εἰ καὶ, in cuius extrema parte ad v. ἐπ. extrinsecus assumendum pron. αὐτὰ e pr. τινὰ, per quam rationem omnia, credo, plana sunt; nisi quod dubitare possis, utrum abl. τῇ εὐγ. simul cum τῇ μν. pertineat ad gen. τοῦ π., an per se capiatur et de solo Commodo, subintellecto pron. et repetito ἐκείνου e pr. τὸν Κομμ. cum Bg., fere e P., quae ratio et ipsi probata Stp. Th. 3, 871. D. in v. ἐπ., ubi partim e P. „vitia Commodi cum ipsius principis nobilitate, tum parentis memoria, obscurabantur et obtegebantur, s. obumbrabantur, ut Ovid. (Her. ep. 17, 48. it. e Pont. 3, 3, 75.) error *obumbrat* facti *crimen*" estque melior his de causis, quoniam non modo solenne est Nostro pron. opprimere, sed etiam, de Leisn. ratione, potius Noster fuisse scripturus videtur ordine recto hoc τῇ τοῦ πατρὸς εὐγενείᾳ τε καὶ μνήμῃ, praeposito gen. isto, quanquam alias talis transpositio reperitur, hic quidem ambigua, denique quia, ut in imperatoribus Rom. universe spectabatur colebaturque illa εὐγένεια et generis nobilitas, cf. Ind.

„εὐγενείᾳ καὶ τῇ τοῦ πατρὸς μνήμῃ ἐπεσκιάζετο[y]· καὶ πλέον ἦν ἐν[z] αὐτῷ τὸ ἐλεοῦ- | *bilitate ipsius et parentis memoria obumbrabantur, et plus merebantur miserationis illius*

y) Colon hoc in Stp. rel., pro al. puncto aut commate cum Ms. Bg., v. N.
z) Ms. Ba. ἦν αὐτῷ λ. v. N.

v. et εὐγενὴς et εὐπατρίδης, ita maxime in Commodo, v. 1, 5, 13. sqq. 1, 7, 4. e. sqq. 1, 15, 15. 1, 17, 26. 5, 1, 12. Sed in Lat. Bg. affert G. Th. etiam Ovid. illud sub aeque tropico *obscurare* et Gr. n., quo de, proprie aut tropice, praeter L. N. T., v. Ind. Luc., cui add. 3, 125. l. 4., Dion. H. S. T. 2. Loesn. p. 44. e. cum Phil. p. 436. F. l. 4., tropum me sic removente, ut vitia et delicta non animadverterentur et cogitarentur, vel non tam magna haberentur, sed leviora, et proinde condonarentur ac ferrentur sine ira et indignatione manifesta, apud prudentiores et cautiores quidem, etsi plebs subinde secus faciebat, et vel optimi optimeque animati clam et secum dolebant, cf. 1, 14, 13. sqq. 1, 15, 15.; saniora, quam P., dante Sch. in „πλ. peccabantur *aliqua* ab *eo* ob *adolescentiam*“ hinc tacente Stp. Th., ubi tamen similis phrasis Bg. et rectio cum pr. ὑπ., cf. Ind. Dem., cui add. 217, 24. 280, 6. 283, 20. 289, 21. 527, 27. Zos. 4, 43, 5. 4, 46, 5. Phil. p. 762. E. m. Poss. Call. Bud. C. Suid. 1, 843. i. 3, 130. i. Moer. p. 294. Th. Mag. p. 720. cum N., ubi e Tim. L. Pl. p. 155. πλημμέλεια, πολλὴ ἀμέλεια, quod prosit fortasse ad Ms. hic ὑπημέλειτο, ut legatur ἀπημ., confusis iterum α et υ, cum hoc quidem v. teneant L. Ern. et Stp. Th., non item illud Ms., in quo adeo vel glossa est, vel lapsus librarii, etiam reliqua confundentis prima vulg. lectionis elementa, et μ iterum unum modo pro dupl. ponentis Denique ἀλλ᾽ οὖν e P. reddit Bg. cum Ind. Sb. hinc, de ratione Bud. C. 1266, 15., qui tamen pr. p. l. 47. de οὖν alio inclinat cum Ind. Fi. The., cf. ad Ael. V. h. 3, 32. m. D'Orv. Ch. p. 296. i. Abr. ad Aesch. 1, 268. i. et Hoog. Op., qui recte tuetur principem vocis οὖν pro *igitur* notionem etiam hic, ubi et Vernaculi simile quid habent, *doch nun*, et *aber* doch *nun*, indicantes infinitum quid et illud *quidquid sit*, tacente prorsus Stp. Th., nisi quod cum γὲ simul habet, cf. sine Ind. Dem. 118, 23. 419, 22. et, praeced. κἂν, syn. nostro εἰ καὶ, 1022, 13., cf. ad τῇ τ. π. μν. 1, 8, 5. et 1, 6, 19. Caeterum Leisn. in m. Ox. ad ἐπλημμ. scripsit „A. de mundo p. 27.“

καὶ πλέον λ.) In hac Nostri enunciatione, quasi ad explicandum pr. adiecta, cum nova sit verborum rectio et cum re alia alii nominativi, procedit distinctio Stp., sed liberior est Bg. Vers., fere e P., ut partim Sch. in „ἐλ. *quod* misericordiam *emerebatur* eorum, *in* quibus *errabat*, μ. *quod* odium *meretur*, ἐσφ. *in* quibus *labebatur* s. *errabat*“ qui errat et ipse in adiecto pron. *quod*, sed forte tacite capit utr. particip. pro subst. ἔλεος et μῖσος, unde reddidissem, *et maior* erat *in* ipsum *miseratio* ob *ea*, quibus *peccabat*, quam *indignatio*, s. *in ipso*, quoad ipsum, respectu eius, nobis *bey ihm*, quoad actiones eius, i. eum magis miserabantur alii, cives, (nos miserabamur, ut statim mutatur persona,) si quid delinquebat, quam odio prosequebantur, ut tamen ἐν (facile elapsum in Ms. ob pr. similem syllabam) cum dat. pers. commodius sumatur pro εἰς s. πρὸς, Lat. *erga*, et ad v. ἦν extrinsecus adhibeatur παρ᾽ ἄλλοις, tum πλέον cum

„μενον, ἐφ' οἷς ἐσφάλλετο[a], ἢ
„τὸ μισούμενον. ἐπεὶ τὰ πλεῖ-
„στα τῶν γινομένων οὐκ εἰς ἐκεῖ-
„νον ἀνεφέρομεν[b], ἀλλ' εἰς τοὺς
„περὶ αὐτὸν κόλακάς τε καὶ οὐ

errata, quam odium, quan-
6. *doquidem pleraque eorum,*
quae fiebant, non ipsi impu-
tabamus, sed eius assentato-
ribus et ad indecentia fa-

a) ἐσφάλετο A, al. mendose. b) Sic Ox. Stp. et B. *Leisn.* ad m, A. utr. quae habebant ἀναφερ. cum B. Par. et Pat., non vero et Ox., v. N.

ἢ capiatur pro μᾶλλον — ἢ, *magis* f. *potius* erat *apud* alios *erga* ipsum *miseratio* rel.; tacentibus cum Stp. Th. in Nostri formulas etiam Indd., ubi, praeter L. N. T. et Poss. Call. v. utr., deprehensum pass. v. ἐλ. R. Or. V, 6. Fi. Aesch. et Luc., sed sine Ind. Dem. 546, 25. 577, 22. 830, 12. p. sq. l. 19. 840, 23. 1255, 15. ἐφ' οἷς ἐλεοῖντ' ἂν 1313, 3., sed v. μισ. Soph. Ai. R. Or. V, 6 et Dem. Plut. Hs. et Luc., ubi et τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἁπάντων syn., tum super πλέον f. πλεῖον, sequente ἢ pauperis Stp. Th. causa vel Dem. sine Ind. 17, 2. 92, 22. 387, 6. 480, 10. 14. 503, 18. p. sq. l. 18. 832, 6 p. sq. l. 4. 839, 24. 841, 14. 846, 24. etc, it. Is. Ev. v. πολ. Phil. p. 754. e. 747. C m. 750. B. m. ad Moer. p. 294. N. 3. et L. N. T. Schw. p. 1106. N. et p. sq. m , sed super contracta oratione Exc. ad 1, 4, 2. p. 833. e. ut de v. σφ. ib. et 2, 7, 4.

ἐπεὶ) Ratio huius iudicii petenda est ex Lamprid. Alex. Sever. Mammaeae c. 65. sq. Adde annot. nostr. 6. ad c. 5. l. 1. An. Tac. *Boecl.*

Ap. Lampr. l. l. p. 1037. sqq., ubi disputat, quomodo iste Alexander tam bonus sit factus princeps, praeter causas rel., affertur et haec, quod nactus sit *amicos bonos, sanctos et venerabiles, non malitiosos, non furaces, non factiosos, non callidos, non ad malum consentientes, non bonorum inimicos, non libidinosos, non crudeles, non circumventores sui, non irrisores, non qui illum quasi fatuum circumducerent, sed sanctos, venerabiles, continentes, religiosos, amantes principis sui*, etc., Nostro respiciente, quoad κολ., ad 1, 6, 2. et 1, 13, 17. m., sed in rel. Perennem 1, 8, 2. 16. sq. et Cleandrum 1, 12, 11., reddente Bg. ἐπεὶ per syn. P. (unde fortassis et comma ante ἐπ. duxit, pro *quia* sumens, cum pro *nam* procedat Stp. punctum,) sed Sch. partim e P. „γιν. *eorum*, quae *ferebantur*, ἀν. *plurima* ipsi *imputabamus*" qui nec ipse repetit P. illa in οὐκ — ἀλλ' *non tam — quam*, per se ad sensum bona; non tenente Stp. Th. Lat. Bg. e P. in v. ἀν. (pro *referebamus* f. *conferebamus* in *illum*,) sed ad κολ., quod et ap. G. Th. in Bg., qui neglectam a P. formulam in τοὺς π. mutat in merum gen. pron., at mox particulam ὁμ. (pro *eodem tempore*, per unum Lat. *simul* restituendam olim) opprimit cum P., quem Sch. deserit quoque in „πρ. *non* honestorum *operum*" ubi Bg. vicinior in οὐ πρ. contracto syn., sed subst. ἐργ. mutat in particip. cum praep., forsan ob adiuncta subst. σ. et ὑπ. (qui h. l. adiutores,) cum tamen et G. Th. teneat illa subst. cum gen. rei, non vero cum praep. Bg., nec iuncta simul, ut nec Stp. Th., nec Indd., ut adeo scribatur hic peculiari ratione, cf. 5, 3, 16. e. sed ex analog. in pr. τὰ πλ. cum gen., cf. Fi. Pal., et hic valente ellipsi illa subst. μέρη, cf. 1, 11, 15. Caeterum ad ἀνεφ. in m. Ox. Leisn. „Plat. Alcib. 1. p. 30. et 32." et illa edd. lectio ἀναφερ. in praef. potius e lapsu operarum, saepe in augmento omisso peccantium,

„πρεπόντων ἔργων ὁμοῦ συμ-
„βούλους τὲ καὶ ὑπηρέτας. ἐπεὶ
„δὲ [c] εἰς σεμνὸν πρεσβύτην, οὗ
„τῆς ἀνδρείας τὲ καὶ χρηστότη-
„τος ἔτι [d] ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν [e]

*ciencda ſuaſoribus ac mini-
ſtris. Poſtquam autem
ad venerandum ſenem, cuius
fortitudinis et probitatis ad-
huc animis noſtris memoria*

c) Non variat Ms. Ba. *Mart.* nec rel., v. N. d) Par. ἔτι omittit. *Leisn.* in m. A., mendoſe, id etiam Pol. agnoſcente. e) ὑμῶν A. et B. ſecunda perſona, non malc. *Sylb.* cum Ox. et Pat., ſed Ms. Ba. ἡμῶν ἡ μνήμη λ. v. N.

cum et Mss. tacite ſervent vulg. impf. et P. quoque, continuum illud cum pr. §.; quanquam per ſe procedit et praeſ., ſaepe etiam cum impf. incedens, ut in praeced. τῶν γινομ., quod tamen pro impf. cum P. et Bg. capiendum.

ἐπεὶ δὲ) Aut ἐπεὶ mutandum in ἔπειτα, aut hoc pro illo accipiendum. *Steph.* Boeclerus locum haud integrum eſſe ſuſpicatus eſt, ac aut pro οἱ δὲ, οὗτοι, aut ab initio pro ἐπεὶ, ἔπειτα legendum eſſe putavit: ſed ſupereſt tertium; excidiſſe nempe aliquot verba ante οἱ δὲ in hunc fere aut ſimilem ſenſum, καλῶς μὲν εἶχεν ἅπαντα, quae verba, quod magis placet, etiam ſubintelligi poſſunt. Apud poëtas certe et Atticos haud infrequens eſt huiusmodi ellipſis, quam Schol. Thuc. ad init. l. 3. σχῆμα ἀνανταπόδοτον vocat. Notiſſimus eſt illuſtris Hom. locus Il. 1, 135. ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ, ſcil. εὖ ἔχει, ad quem locum v. exempla, ab Euſt. congeſta, qui χωλεύειν τὴν σύνταξιν dicit. Notus eſt et Ariſtoph. locus in Plut. 468., ad quem v., quae Kuſt. notavit. Nec deſunt exempla ex Thuc. Plat. et Xen. Ex Hippocrate quam plurima congeſſit Caſ. An. in Athen. l. 5. c. 2. p. 210. Certe Politianum non aliter legiſſe conſtat, qui et in eadem orationis ſerie τὸ ἡμῶν tuetur, recte, uti videtur, pro quo Sb. malebat ὑμῶν. *Stroth.*

Proprie illa Boecl. erant Sylburgii, iam exhibita ad 2, 3, 6. i., pro quibus hic ponemus ex Ind. eius in artic. „οἱ δὲ redditive pro οἵδε ſ. οὗτοι" dum Bg. in οἱ δὲ init rationem aliam, adiuvando loco interpretatione tantum alia adv. δὲ et notione eius ſolenni in apodoſi, cf. l. l., accepto ſimul οἱ iterum pro οὗτοι ſ. ἐκεῖνοι, quae leniſſima medicina et ſufficiat, cum, qui in univerſo illo οἱ tangerentur a Severo, potuerint auditores facillime intelligere ac meminiſſe e §. 3., cum non ita multa ad haec noſtra interiecta ſint; ut Severus nec nominatim Pertinacem protulit, ſed per picturam modo et attributa duo; unde nec opus ſupplemento illo Stroth., nec Stp. explicatione adv. ἐπεὶ, de cuius pro ἔπειτα ſenſu alibi, ubi Noſter cum §. pr. i. non variat, niſi notione, cf. in σ. πρ 2, 5, 14., it. in ἀνδρ. et χρ. 2, 9, 12. m. et e., porro 1, 4, 11. in τ. ψ. ἐνεσ., ubi Bg. non ita ſeverus, ob adiunctum ſubſt. μν., quocum Noſter copulat v. ἐνσ. peculiari modo, nec G. Th. tenente, niſi formulam P. et Bg. in ſubſt., nec *impreſſa eſt*, (quo uſurus eram, cum tamen in hoc v. habuerit, *ut* memoriam *publicae recenſionis* tabulis *publicis* impreſſam *extingueret,*) ſed *infixa* mentibus *memoria* conſulatus *amici*, quo et ipſo, quanquam tropi alius, tamen paſſ. Gr. ſervabatur; reſpiciente Noſtro per variationem aliquam et tropicam formulam ad 2, 9, 12. i. et §. ſq. ib.

„μνήμη ἐνέστακται, περιῆλθεν inhaeret, descendit imperium,
„ἡ ἀρχή [f]· οἱ δὲ οὐκ ἠνέσχοντο, tum vero illi nequiverunt to-
„ἀλλὰ τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ lerare, sed talem virum caede
„ἀπεσκευάσαντο [g]. τὴν δὲ 8. amoliti sunt. Illud autem
„γῆς καὶ θαλάττης τοσαύτην terrae marisque tantum impe-

f) Ms Ba. ἡ ἀρχὴ, οἱ δὲ λ., cuius comma quoque in Ox. cum Ms. Bg., pro quo punctum in A. 2. al, sed colon in A. 1. Stp. rel., v. N., ut ἡ δὲ B. 1. mendose. g) In Ms. Ba. comma hic mendosum.

ἡμῶν μν.) Hoc pron., cum Mss. rel. tacite, etiam diserte P. et Bg. referunt, ut non ad solos auditores pertineat, sicut alterum ὑμ., sed etiam ad Severum, qui de se non tantum simul dixit §. pr. in ἀνεφερ., verum et supra memoriae testandae causa se Pertinacem nominavit §. 2.; nec tamen prorsus alienum illud ὑμ., ut saepe cum altero confusum, etiam in edd., quae hic contra Mss. non valeant, cum in vulg. sit sententia commoda, nec laevitas summa quaerenda, ut fecerit Ms. Glossator, addito ἡ art., etiam forte ob simile sq. ἡ ἀρχ., quocum tamen sic sine art. variarit Noster, quod facit cum §. 5. μετ. in v. hic περ., ubi Bg. vicinior, quam P., tum Sb. Ind. e Xiph. τὸ κράτος ἐς τὸν Περτίνακα π., *devenit*, sed Intp. *imperium* ad Pert. *pervenit*, quorum primum Lat., non item formulam totam, Stp. Th. novit e Bud. C. cf. ad Herdt. p. 60. N. 48., nihil ut valeat praep., sicut in Lat. *pervenire*, et L. Ern. diserte „devenio, *venio*" cf. L. N. T. Kr. De interpunctione autem, quoad periodus est bimembris et ἐπεὶ protasis ad ἀρχὴ, hic locum habet Stp. colon.

οὐκ ἠνεσχ.) Bg. per verbum auxiliare syn. e P., sed non simul reliqua eius libera et acc. pers., ad v. expletum, cum et locum habeat rei acc. aut gen., αὐτοῦ s. αὐτὸ, in universum, *non* tulerunt *id*, eam rem, venisse ad Pertinacem dignitatem et potestatem imperatoriam, (ambiguum enim in pr. ἡ ἀρχ., ut secunda notio planior in loco Xiph. l.) vel αὐτῆς s. αὐτὴν, e pr. ἡ ἀρχ., ferente G. Th. in Lat. Bg. Gr. n., cf. 1, 17, 10. in., etiam Stp. Th. cum severiori *sustinere*, it. usum hunc absolute positi v., etiam tempus hoc v. e., non item pers. nostram, cf. Ind. Ael. V. h. et per idem v. auxil. Luc. v. e., ut ad sq. v. ἀπ. cum subst. φ. 1, 9, 1., quod peculiare Nostro, nec G. Th. tenente, nisi in subst. „caedem, *qua* P. Clodius *occisus est*, — una *tot* caede *peremtis*" P. sequente Sch. magis in φ., reperito eius libere addito adi., quam in v. ἀπ. „*caede* eum *sustulerunt*."

τὴν δὲ) Variatur cum 2, 6, 18. e. per adv. pro formula ib. syn. μετὰ αἰσχρᾶς λ. et per adiuncta ad τὴν ἀρχ., ubi Bg. de suo in artic. τὴν, cf. Thuc. 532, 1. τοῖς αὐτοῖς τῆς τε γῆς καὶ τῆς θαλ. τὸ κράτος δοῦναι, *et* terrae *et* maris *imperium* rel. sed mox l. 12. per variationem γενομένης δ' ἂν καθ' ἓν τῆς ἐς γῆν καὶ θάλασσαν ἀρχῆς, *quodsi ad alteram tantum* partem *devenisset* terrae *maris* que *imperium*, ubi καὶ cum Bg. redditur e P. et Lat. usu, sed in Gr. subst. ἀ. rectio est alia cum praep., pro qua et Nostri gen. rectus est, nec modo e Lat., sed et Gr. consuetudine, cf. R. Or. Ind. V. 8. And. e V. 4. p. 100. l. 4. ἀπώλεσαν τὴν ἀ. τῆς θαλάττης et Ael. V. h.; in ἀρχ. Sch. deferente P. per Lat. *emere* ad v. ὠν., non item in τὶς, quod, ut Lat. Bg. et syn. *quis* et *aliquis*, per contemtum hic ponitur, prae quo illum aliquem nec nominamus.

„ἀρχὴν ὠνησάμενός τις αἰ-
„σχρῶς, πρός τε τοῦ δήμου, ὡς [h]
„ἀκούετε, μεμίσηται, πρός τε
„τῶν ἐκεῖ στρατιωτῶν, οὓς ἐψεύ-
„σατο, οὐκ ἔτι [i] πιστεύεται [k].
„ὢν, εἰ καὶ ἔμελλον ὑπὲρ αὐτοῦ

*rium mercatus quidam turpi-
ter, et populo (quemadmo-
dum auditis) inviſus eſt, et apud
Praetorianos milites ipſos, quos
decepit, non amplius fidem mere-*
9. *tur. quibus, etiamſi eſſent pro*

h) In Ms. Ba. ὡς ἀκ. plane non ſunt incluſa. *Mart.* ut ſine commatibus poſt δημ. et ante μεμ. ſunt in A. al., ſed in parentheſi ap. Stp. rel. cum Ms. Bg., ſed Ms. Vi. ἀκούεται v. N. i) οὐκέτι Ms. Ba. v. N. k) Comma hic in Ms. Ba. cum Ox. 1. et Pat.

ὡς ἀκου.) Cum Mss. rel. etiam P. manet in vulg., ut lapſus ſolennis inciderit in ται pro τε, cf. 2, 3, 17., Bg ſequente P. per omnia, ſed Stp. Th. neque tempus in v. μισ. hoc tenente, neque Lat. id, neque cum praep. Noſtri, ſed ſyn. ὑπὸ, cf. tamen e Luc. ad §. 5. e. Sed in ſq. membro Bg. tantum e P. ſervat pron. liberum ad τῶν ἐκ. στ. formulam, negligentius redditam, quam 2, 8, 18. e, alio caſu hic tantum expreſſam a Noſtro, et de aliis perſ. ſ. hominibus adhibitam, atque adeo de Praetorianis, quorum nomen Bg ſtatim expreſſit. In ſq. Sch. „πισ. *fidem* invenit *apud* eos“ e Sb. Ind., ſed Stp. Th. 3, 14. e. hinc ſine numeris cum lect. alia per ſcripturam negat. „πισ.— οὐκέτι π., *non* amplius *fides* ei *habetur* a *praetorianis* militibus, *ut* quos *deceperit*“ cf. Ind. Dem. ex 957, 26., cui add. 1205, 4. Iſ. Ev. Xen. 'Απ. Mor. et Cyr. Z. it. Polb., ut Luc. v. e. οὐκ ἔτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενὶ, per ſcripturam in neg. eandem cum edd., quam et Sb. Ind. ſervat in v. πισ., poſt alteram οὐκέτι, quae a Ms. affertur e comparatione locorum ſuperiorum, vel per conſtantiam aliquam ſcribae, monente hinc et Sch. „interdum et diviſe“ at ferente vulg. hinc ſine Vs. Duk. ad Thuc. p. 536. N. 76. e. cf. 1, 14, 13. ſed Noſtro reſpiciente ad 2, 7, 2. 4. et 2, 8, 8.

ὢν) Per ſe, aeque ac §. 4. e., ante ὢν valebat comma, ſed et e Lat. ratione punctum Stp., quod cum littera minuta in Ms. Bg. deprehenſum reliquimus, ſed poſt ὢν comma fecimus in Vs., ubi deinceps nulla diſtinctio, niſi quod Leisn. comma fecit ceruſſa poſt *animo*, haud dubie e Bg. ipſius mente, cum ille de ſuo addidiſſet pron. *vos*, quod, iſto loco poſitum, non bene cum pr. *ben. an.* copuletur, ſed potius ad ſqq. referendum, et ſic iſtius *ben. an.* etiam ad pr. v. παρ., commate poſt id ſublato, in hanc ſententiam, non quo re vera Praetoriani erga Iulianum uſi ſint benevolentia, quod repugnat ſuperioribus, ſed ut Severus tantum ponat et fingat, ſi vel maxime libenter pugnaturi ſint ac benevolo in Iulianum animo, quod tamen non facturi ſunt; et ſic ipſe Stp., alio tamen ordine, praeiverat ad m., et in P. Vs. caſtigata videas illata iſta *ben. an.* eaque ſerie, ut pertinerent ad pr. v. παρ. adhuc; ex altera ratione, cum e diſtinctione ed. Stp. μετ' εὐν. ad ſqq. refertur, ſenſum ut teneas hunc, *etſi* eſſent *pro* ipſo *pugnaturi*, tamen, *praeter* benevolentiam *in* me, *praeſtatis* rel., ubi μετ' εὐν. ad Severum pertinet, cum ſupplemento illo εἰς ἐμὲ, tum formula μ. εὐν. non ſenſu illo 1, 14, 13., (ut pro adv. ſit ſ. Bg. ſyn. abl. nudo,) ſed μετὰ cum gen. rei ſtet, ut 1, 6, 15. et ſequens καὶ pro *etiam*, non vero pro copula, ſed per ſe ſumatur, nec

„παρατάξασθαι[l], μετ' εὐνοίας „καὶ πλήθει σύμπαντες, καὶ „καθ' ἕνα ἕκαστον[m] ἐν ἀν- „δρείᾳ[n] προύχετε[o]· ἀσκήσει

ipso in acie dimicaturi benevolo animo vos et multitudine universi 10. *et fortitudine singuli prae-*

l) Comma hoc in Stp. Lu. In. et Bc., non item in rel., nec in Sb., quae contra comma habet post εὐν. cum rel., ut et In. 2., notante Leisn. ad m. A. „alii καὶ omittunt, ut sit μ. εὐνοίας πλήθει λ." quod καὶ omissum tamen vidimus modo in Bc. 2., v. N. m) In Mss. Ve. et Vi ἕκαστον deesse monebant Zan. et Loc., ut in Excp. e Ms. Ba. erat modo καθ' ἕνα ἐν λ., v. N. n) ἀνδρίᾳ Bs. 2. R. cf 1, 7, 8. e. o) Ms. Ba. προύχετε ἀσκήσει πολεμικῶν ἔργων. ἐγγεγύμνασθε ὑμεῖς μὲν αἰεὶ βαρβάρους λ., sed Ms. Ve. tantum πολεμικῶν ἔργων ἐγγεγύμνασθε λ., at Ms. Vi. προύχεται· ἀσκήσει πολεμικῶν ἔργων ἐγγεγυμνᾶσθαι. In edd. vero B. 1. ἐγγεγύμνασθαι, tum προύχ. sine leni in Stp. rel., sed προὔχ. in al., cf. 2, 1. 10., denique post πρ. comma in A. al. it. Sb., sed post ἐγγεγ. punctum ubique, praeter colon Ox. et Bc. 1., cuius 2. nihil ibi tenet, sed post μὲν comma in A. cum Sb., v. N.

tanquam respondeat alteri sq. καὶ, pro *tum — tum*, ut ceperunt Bg. e Stp. m. et P. oblique; sicut operarum modo culpa in Bc. 2. omissum καὶ, necessarium illud, propter consensum omnium librorum, in utramvis expositionem, cui nostrae videntur etiam favere Mss., tacite quippe consentientes in interpunctionem Stp., dum Sch. facit cum P. partim in v. παρ. „med. *acie* defendere *aliquem*" sed phrasin Bg. non fert Stp. Th., sat alias syn. et cum eadem praep. e Dem. sine Ind., (ubi est tamen 204, 15., cui add. cum al. praep. 46, 23. 198, 1. 203, 17. 479, 25. it. cum dat. pers. 46, 14. 1377, 15. it. absolute 308, 22.) e Bud. C., qui med. vim non negligit, cf. Rsk. ad Dion. H. p. 1503. Harl. Dem. p. Cor. p. 547. N. 29. it. ad Luc. 2, 865. N. 17. Hes. 2, 871. i. 879. i. Suid. 3, 40. i. et absolute Rs. Or. V. 8. Lyc. it. ad Polb. Xen. Cyr. 5, 4, 5. it. Ios. ubi et cum adv. it. cum abl. pers. Diod. S. ut cum dat. pers. Xen. Ag. sed cum pr. εἰς ib. Sy. et cum pr. πρὸς et abl. rei simul Aes. V. h. ubi et tropice cum pr. eadem, it. cum dat. rei, ut Rs. Or. V. 4. sed pass. absolute et cum adv. Xen. Ἀνβ. it. cum pr. ἐπὶ, ut ap. Thuc. et Vig. sed pass. pro med. cum adv. Xen. Ag. 2, 24. et cum dat. pers. Polb. Γ. 1. p. 320. i. In rel. parte P. non male assumsit ad εἰ καὶ, severe redditum, respondentem aliquam particulam, v. c. ἀλλ' ὅμως s. ἀλλ' οὖν, a Nostro oppressam ad variandum cum §. 5., unde Bg. modo servavit Lat. in σ. et formula κ. ἑ. ἑκ., quorum primum Stp. Th. in sing. tantum reddit cum Bg., (ap. G. Th. cum Gr. n.) sed plur. severius e Bud., cf. Ind. Comm. Luc. et Abr. ad Aesch. T. 2., sed sine Ind. Dem. 398, 4. 425, 16. 463, 16., de altera autem formula, post Stp. Th. pauperem 2, 88. G. m., (ubi simile tamen Thuc. copulatum τοῖς τε ξύμπασι καὶ κ. ἑκ.) cf. ad Thom. M. p. 484. N. 8. a. sq. ad Luc. 3, 577. N. 76. b. m. Ind. Dion. H. S. T. 1. v. κ., sed sine Ind. ap. Dem. 25, 9. 120, 11. opp. πᾶς, it. 143, 20., ut absolute 116, 18. 230, 20. etc., me quidem reddituro Lat. *pro se quisque*, ut aliquo certe pacto retineatur praep. aliqua, etsi illa formula proprie alia est ib. καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστοι, s. κ. αὐτοὺς ἕκαστοι 119, 25. 145, 11., cf. 2, 3, 21. καθ' ἕνα ἑκ.) Vox ἕκαστον negligentia librarii abest a Cod. *Stroth.* per lapsum ob pr. ἕνα simile, aut e glossa per comparationem 2, 3, 21., pro quo Noster variare potuit addendo altero pron. ἑκ., ut etiam pro solo

„τὲ πολεμικῶν ἐγγεγύμνασθε. *ſtatis, tractatione etiam rei belli-*

ἕκαστοι in ſuperioribus, cum ad ſenſum ſint eadem, eodemque Lat. uno Bg. reddantur, deferentis P. et ſeverum aliorum *unusquisque*, cf. Stp. Th. 1, 1158. G. 1163. B. m. L. N. T., quorum Schw. p. 430. N. 1. huc ſpectat, ſed ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 5, 3. quocum comparo ἕκαστός τις ib. Ἀνβ quia τὶς et εἷς alibi quoque pro ſyn. ſunt.

ἐν ἀνδρείᾳ) Pleonaſmus eſt praepoſitionis ἐν, ut alibi ſaepe, aut cum Schotto legendum εὐανδρίᾳ. *Sylb.*

Qui in Ind. diverſa habet, primo ex ſerie litterarum εὐανδρίᾳ προὔχετε ſtatim, ſine Vs. et animadverſione, ſed deinde in v. „προὔχων γένει, — προὔχοντες ἐν ἡλικίᾳ καὶ ἀξιώματι, — ſic προὔχετε ἐν ἀνδρείᾳ" ut Sch. in praep. „ἐν ἀνδρ. πρ. virtute *praeſtare*, πρ. ἐν ἀνδρ., *praeſtatis* omnes *virtute.* Sb. putat, eſſe pleonasm. praep. ἐν, atque ita etiam conſtruitur 7, 10, 6., vel leg. εὐανδρίᾳ" ut Leisn. ad m. Ox. „F. delendum ἐν. Valeſius ad Harp. p. 79. leg. εὐανδρ." ſ. p. 33. b. e. „Herodi. l. 2. ὧν καὶ πλ. — προὔχ., leg. εὐανδρ., ut et Schottus coniecerat" qualem emendationem pro ἐν ἀνδρίᾳ proponunt etiam in loco Andoc. R. Or. V. 4. p. 133. N. e. V. 6. p. 261. e. V. 8. p. 467. e. v. ἀνδρ. et 488. v. ἐν e., ubi tamen v. νικᾷν unam modo eandemque rectionem habet, quod h. l. ſecus fit e vulg. lect., ubi v. πρ. ſtat cum nudo abl. πλήθει, ſed et cum praep. ἐν in altero membro, quam utr. rectionem v. πρ. per ſe habet ſane et alibi, at diverſis in locis, non in eadem enunciatione, cf. Stp. Th. aliunde, Poſſ. Call. Ind. Dem., ubi primus locus eſt potius 10, 14., cui add. 656, ult., Xen. Ἀνβ. Cyr. et Pol. Z. ubi et cum acc. perſ., pro Noſtri aliorumque gen., pendente a praep., Dion. H. S. T. 1. et Luc. it. Thom. M. p. 79. m., quam utr. conſtructionem Noſter hic copularit ſimul, ſicut iam 2, 1, 20. eidem v. dederat abl. nudum et praep. ἐν, at notione alia, tum Dio Caſ. 55, 67. πρ. τινὸς κατ' ἀρετὴν ἢ γένει πλούτῳ τὲ, abl. et ſimul ſyn. formulam per praep. κ., quae ap. alios ſola eſt cum noſtro v., cf. l. l., ut et ſyn. abl. ἀρετῇ, v. Ind. Dion. l. l., et denique Noſter 1, 3, 1. μὴ μόνον ὑφ' ἡλικίας, ἀλλὰ καμάτοις τετρυχωμένον, in eadem enunciatione iterum cum v. eodem, ut hoc cap. §. 17. e. σωμάτων μεγέθεσι — καὶ ἐν τῇ συστάδην μάχῃ — ἀπολιπόντες, quibus forte tueatur ſe vulg., maxime ob librorum conſenſum, etſi per ſe lapſus incidere potuit in vocibus dividendis et υ cum υ confundendo, ut et in vocabulo ἀνδρ. notiori, quam altero εὐανδρ., eiusdem fere notionis cum vulg., ap. Stp. Th. pro *virilitas* ſine exemplo, nulla Lat. alia etiam dante L. Ern., cf. tamen pro fortitudo, it. robur virile Caſ. ad Athen. 2, 396. e. et 865. Eurip. Suppl. v. 913. et Temen. v. 5. Ind. X. M. S. et Dion. l. l. cum Suid. et Heſ.; ordinem quidem alium Bg. ducente e P., non item Lat. in ſubſt., e quibus nec liquet quid pro lect. alterutra. Ex iisdem vero diſtinctio poſt πρ. mendoſa eſt in Ms. Ba., ut et lectio Ms. Vi. in προὔχεται, iterum ut §. pr., cuius tamen colon cum Stp. ed. congruit, ut contra Ms. Ba. ſcriptura in πρ. ſine leni.

ἐγγεγυμν.) F. μᾶλλον ἐγγ., magis, *quam* illi, *in* rebus *bellicis* eſtis *exercitati.* Legitur autem πολ. ἔργων in quodam vet. *Steph.* Ante v. ἐγγ. deeſt adv. comparandi πλέον l. μᾶλλον. *Sylb.* Dele hic ἐγγεγ. Recurrit enim mox ſuo vero loco, (§. e.) Ad ἀσκήσει ſubauditur a communi (ἀπὸ κοινοῦ) προέχετε. *Keisk.* In Cod. recte legitur πολ. ἔργων ἐγγ., quod ἔργων non extat in edd. Sequens enim verbum librarium deceperat, ut illud

„ὑμεῖς μὲν ἀεὶ βαρβάροις ἀντι- *cae eſtis exercitati, aſſidue bar-*

omitteret. Idem ſtatim acciderat illi, qui Ven. ſcripſit, ut qui vocem πορείας poſt πάντας omiſit. Mox quoque vitioſe ſcripſit ἐγγεγυμνᾶσθαι. *Stroth.*

Mss. quidem res multiplex eſt, prima in diſſenſu, dum Ms. Vi. iterum, ut et ed. B., aberrat per inf. v. ἐγγ. in finitione σθε et σθαι, cf. 2, 1, 22., altera in diſtinctione, ubi Mss. Ve. et Vi. conveniunt in nullo commate poſt ἔργων, ubi Ms. Ba. punctum ineptum eſt, ut mendoſa eiusdem lectio in βαρβάρους, confuſis οις et ους, ſ. οι et ου, ut αἰεὶ e gloſſa ad variandum cum 2, 6, 22. e., cf. 2, 2, 13 in contrariam partem tum conſenſus omnium in addito ſubſt ἔργων ad adi. πολ., quod poſſit eſſe e gloſſa per comparationem vel Noſtri infra, vel aliorum, ut hic per variationem ſit non modo merum adi. ſine ſubſt., ſed etiam ſine artic., quocum alibi ſemper reperi, etiam affine πολέμιος, quod et ipſum ponitur cum aut ſine ſubſt. Mss., cf. ad Thuc. p. 16. N. 81. cum Annot. ad Schol. p. 629. b. i. v. 12. et Abr. Dl. p. 196., ad Herdt. p. 195. N. 67. ad Diod. S. p. 64. N. 6. cum Ind., cui add. p. 612. l. 77., ad Luc. 1, 380 N. 80. cum ind., Rs. An. ad Gr. Auct. V. 1. ad Chryſ. p. 88. m., tum Indd. Xen. M. S. Z. Ael. V. h. Dion. H. S. T. utr. et Pal. Fi., tacente de ellipſi quidem etiam L. Boſ. cum Stp. Th. hinc et Sb. Ind., ſed agnoſcente eam tacite Sch. „π. abſolute, π. ἀ. ἐγγυμνάζεσθαι, bellicis *negotiis ſe exercere*" partim e P., qui et ipſe illud Sch. ſubſt. refert, ſed forte ſuppletum modo, ut Bg. ſyn., partim e m. Stp., qui tamen numerum plur. ſeverius tenebat; quale ſupplementum in Lat. neceſſarium erat, cum non abſolute adv. diceretur. Ultima pars Mss. verſatur in hoc, quod Ms. Ba. cum Vi. omittit copulam τὲ, haud dubie vitio ſcribae elapſam ob pr. ſimilem σει ſyllabam, aut etiam ſq. το, cum eandem referat tacite Ms. Ve., ſed diſerte P. in obliquo ſuo *ad haec*, cui formulae par Bg. vocabulum unum, alibi quoque adhibitum in eodem τὲ, quod et requirit ſeries orationis, et a Noſtro uſurpatum interdum etiam poſt diſtinctionem maiorem in continuando. Sed in ſq. poſt ἐγγ. membro, ubi Mss. Ve. et Vi. rectius, quam Ms. Ba., diſtinguere videntur, P. aut pro μὲν legit γὰρ, quae facile ſint confuſa, aut habuit μὲν γὰρ, ſolenne Noſtro, quorum unum γὰρ modo expreſſit, et ipſum facile omiſſum a librario ob ſimile pr. μὲν, aut denique μὲν accepit pro μὲν γὰρ, quo de v. Abr. Dl. Th. p. 242. m. et Auct. p. 280. m., quae facillima fuerit hic ratio, commoda eadem ad ſeriem orationis ap. P. quidem, qui videtur particip. extr. εἰθισμ. ſumſiſſe cum ellipſi v. ſubſt. ἐςὲ, a quo tamen non recte ſivit pendere ac regi pr. particip. ἀντιτ., pro inf. converſum, cum participia iſta ſuadeant, ut aut ſumatur illa ellipſis, (facto poſt ἐγγ. puncto, et μὲν pro μὲν γὰρ, ſic, ut γὰρ ad ſenſum expleatur, et μὲν, ad pron. ὑμ. relatum ſenſu reſtringendi ſuo, ſtet ſolitarium,) aut copulentur illa participia cum pr. v. finiti temporis ἐγγ. in notione cauſae, commate tantum ſeiuncta, ubi μὲν proprio ſenſu illo reſtringendi manet, a Bg. oppreſſum, ut alibi, qui minimam diſtinctionem diſerte oſtendit in Ms. ſuo, ſed praeterea cum P. omiſit pron. ὑμ. Iam Rsk. voluntas, ut tollatur hic v. ἐγγ., violenta eſt, nec modo contra libros et P., qui oblique certe deinde refert ſecundo loco idem v., ſed etiam contra ſcribendi ac dicendi morem vetuſtum noſtrique aevi, ubi per gratam negligentiam repetuntur eadem; ſicut contra eadem de cauſa per dicendique brevitatem ali-

„ταττόμενοι, καὶ φέρειν πόνους *baris oppositi, atque perferre la-*
„πάντας πορείας [p], κρύους τὲ *bores omnes itineris, frigusque*

p) In Ms. Vi. πορείας deest. *Loc.* In Ms. Ba. erat πόνους πάντας· κρ. λ., sed in Ms. Ve. πόνους πάντας καὶ κρύους τε λ., v. N.

quam omittitur hic pars et enunciatio contraria in v. ἐγγ., v. c. illi vero non ita exercitati sunt; quo redit, si quis dicat, omissum esse μᾶλλον, cuius nullum est vestigium in vicinitate litterarum, nec in P., ut audacior sit emendatio Stp. Sed Sch. Ind. in ed. Bc. utr. in subst. „ἀ. πολεμικῇ ἐγγεγυμνασμένος, *negotiis* bellicis *exercitus*" forte per errorem operarum, ubi Bg. Lat. ad subst. ἀσκ. valet pro usurpatione et exsecutione, nobis fortassis *gewöhnt* zur *Uebung* s. *zur* Anwendung, *zum* Gebrauche *der Kriegskunst* s. *Kriegswissenschaft*, sed ad Gr. πολ. supplebitur, praeter illud Mss. ἔργων, varie, πραγμάτων, πόνων, τεχνημάτων, μαθημάτων, ut Stp. Th. in subst. haec tantum ponit „Xen. Paed. 8. πολεμικὴν ἀ. et πολεμικῶν ἀ. pro eodem dixit" qui locus cum fine Ind. quaerendus esset, relecto libro toto isto, reperta sunt haec, praeter alia, alibi proferenda, ed. Z. p. 111. i. ὡς ἂν ἕκαστα τῶν πολ. ἔργων κράτιστοι ἂν οἱ σύμμαχοι γένοιντο, Thiem. ed. V. 1. p. 64. e. *ut* focii *qualibet* in *parte* rei *militaris* praestantissimi *evadant*, p. 162. i. θήγειν τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικὰ Th. p. 94. m. *ad* res *bellicas* animos *acuere*, sq. §. ἀσκεῖν τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον, *rei* militaris *exercitatio*, p. 370. e. ὥσπερ ἄλλα πολλὰ τῶν πολεμικῶν Th. p. 230. e. *in* aliis *multis* rebus, *ad* bellum *necessariis*, cf. p. 778. i. §. 7. bis, 819. §. 20. i., rursus p. 700. §. 75. e. ὁπόταν τὶς αὐτῶν ἀνῇ τὴν ἄσκ. Th. p. 455. e. cf. p. 712. i. §. 12., sed p. 719. e. §. 34. τῆς πολεμικῆς δ' ἕνεκα ἀσκήσεως ἐπὶ θήραν ἐξῆγεν, οὕς περ ἀσκεῖν ταῦτα ᾤετο χρῆναι, ταύτην ἡγούμενος καὶ ὅλως ἀρίστην ἄσκησιν πολεμικῶν εἶναι, λ. Th. p. 473. m. caeterum *exercitationis* bellicae *causa venatum eos educebat*, *quos in his exercendos* arbitrabatur, *quod* venationem *duceret* bellicae *rei* totius *optimam* exercitationem *esse*; ubi adeo comparet ipsa Nostri formula, et illud, Mss. lectionem esse glossema merum, et quam provide agendum sit in nostrorum Mss. rebus, nec statim quid eorum recipiendum, quo hic Strothus inclinabat, ante oculos habente Nostro haud dubie illum Xen. locum, ubi p. sq. §. 36. etiam similia πόνους, καὶ ψύχη, καὶ θάλπη, καὶ λιμὸν καὶ δίψος δύνασθαι φέρειν, ἐνταῦθα μάλιστα προσεθίζε τοὺς κοινῶνας, cf. p. 795. §. 21. τούτων δὲ τὰ πέρατα τὰ μὲν διὰ θάλπος, τὰ δὲ διὰ ψύχος, τὰ δὲ διὰ ὕδωρ, τὰ δὲ δι' ἀνυδρίαν δυσοίκητα, p. 701. §. 78. θάλπους — καὶ ψύχους, καὶ σίτων καὶ ποτῶν, καὶ πόνων καὶ ὕπνου ἀνάγκη καὶ τοῖς δούλοις μεταδιδόναι, et de venatione, quam Noster eodem consilio paulo post diserte quoque ponit, p. 21. §. 10. ὅτι ἀληθεστάτη αὐτοῖς δοκεῖ αὕτη ἡ μελέτη τῶν πρὸς τὸν πόλεμον εἶναι. καὶ γὰρ πρωὶ ἀνίστασθαι ἐθίζει, καὶ ψύχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι, γυμνάζει δὲ καὶ ὁδοιπορίαις καὶ δρόμοις, ubi simpl. v. γυμν. pro Nostri compos. ἐγγ. cum eadem rectione et dat., cf. syn. p. 127. §. 26. ὁπότε — οἱ στρατιῶται — πονεῖν — δύναιντο, τὰς δὲ πολεμικὰς τέχνας ἠσκηκότες εἶεν, it. p. 142. ult. Denique βαρβ. forte Germani e 2, 9, 12. m., et Sch. in v. ἀντ. pro med. cum P., ubi pass. sumit Bg., cuius Lat. ignorat Stp. Th., cf. L. N. T. Krb., Hes. Poll. 1, 162., ad Diod. S. 1, 242. N. 25., lib. de V. med. Poss. Call. Thuc. Xen. Hell. Ἀνβ. Cyr. Bach. et Pol. Z. it. Zos. 1, 30, 3. ut in rem ipsam et exercitia Rom. militum perpetua Lips. de mil. Rom. 5, 14. Op. T. 3. p. 306. sqq.

„καὶ θάλπους καταφρονεῖν, ποταμούς τε πηγνυμένους πατεῖν, καὶ πίνειν ὀρυττόμενον, ἀλλ' οὐκ ἀνιμώμενον [q] ὕδωρ, εἰθισμένοι, θήραις τε ἐγγεγύμνασθε [r]. καὶ πάντως [s]

et aestum contemnere, fluviosque congelatos calcare, ac bibere fossilem non vero haustam aquam consueti, venationibusque exercitati estis. 11. et prorsus vobis ad for-

q) Ms. Ba. ἀντλούμενον v. N., ut post ὕδ. nostrum est comma, et post εἰθ. colon in Ox. r) Mss. tres ἐγγεγυμνᾶσθαι, ut B. 2. ἐγγεγύμνασθαι iterum, sed post ἐγγ. comma in A. al. v. N. s) Mss. Ba. et Vi. πάντα λ. v. N.

φερ. — ποr.) Mss. omissum subst. ποr. de Strothi ratione sane, aut iterum e glossa per comparationem §. 17. e. it. 2, 11, 2. vel Xen. l. l., quibus add. ib. p. 91. m., sed ut hic quoque cum Mss. faciat P., quia modo in Vs. eius castigata ap. Stp. expletus reperitur ille gen., quem et Bg. tolerat; nihil ferente Stp. Th., quam v. φερ. (ubi Bg. retinet P. compos.) cum subst. ποτ. e Xen. sine libro, nec G. Th., nisi formulam Bg. *perf. lab.*, ut forsan de suo Noster adiunxerit illum gen., sicut mox ad v. κατ. duo subst. sua, quae Gr. sunt in Lat. Bg. ap. G. Th., ubi modo in v. *aestu* syn. *sustinere* et in v. *frig.* aliud *perferre*; ut varietur cum pr. φερ. per tropicum aliud; respiciente Stp. Th. huc sine Vs. in κρ. (quo de cf. Suid. Hes. Ind. Aesch. Fi. Luc. Aes. Fa. et Abr. ad Aesch. T. 1.) tenente autem aliunde opposita in θαλπ. (cf. Phil. p. 751. D. m. cum Hesy. it. Ind. Luc. Xen. M. S. et Bach.) sed in v. πηγν. 3, 261. B. e P., additis „adstrictos frigore fluvios" qui ib. in ποτ. tacet de arctiori hac vi, pro aqua fluviali, it. in v. πατ., quod hic est, opinor, cum notione secundaria, pro sine timore, et pro transire. Caeterum Ms. Ve. καὶ, ante κρ. additum, forte et P. tenuit in suo, quod seriem non turbat, sed potius frequentatum vim addit per polysyndeton, forte elapsum ob sq. κρυ similes litteras, sed et aeque ab ingenio librarii adiectum, sicut liber agere potuit P., ut sq. membro in τὲ eodem.

πιν. ὀρυττ.) Ms. glossa est aperta, cf. Hes. ἀνιμᾶσθαι, ἀντλεῖν, it. 1, 358. e., non coll. Suid., Ind. Xen. 'Ανβ. et Pol. Z., Moer. p. 71. Thom. M. p. 74., ubi N. „Herodian. l. VII. c. 1." forte huc respicit per numeros pravos, ut Stp. Th. e P., sed Sch. „*aquam*, quae *hauritur* (sed in θ. partim e P.) *venationibus* invigilare *adsuetum esse*" repertis per regionem hanc in Ms. Bg., quae sunt data, quoad distinctionem, quae ad perspicuitatem maiorem et agnoscendas melius forsitan partes laudis, forte potior sit per colon post εἰθισμ. saltem, nisi et post ἐγγεγ.

καὶ πάντως) Mss. adi. pro adv., ut alibi, etiam P. exprimit, sed libere aeque, ac negligit adi. γενν., nec restitutum in Vers. castigata; quanquam suspicetur quis, olim fuisse καὶ πάντα πάντως ὑμ. λ., e Lat. ratione, *et* omnia *omnino*, atque excidisse in libris alterutrum; tamen ut et contenti esse possimus vulg. cum Bg. et Sch. „π. *omnino*, εἰς — ad *virtutem* habere *vires*, ἀνδρ. ad *virtutem* generosa *viatica*, ὑπ. ὑμ. *habetis*, γενν. valida *viatica* ad *virt.*, ἐφ. viat. *strenua* ad *virt.*" tenente G. Th. in Bg. adi. Grr. al., (pro magna haud dubie,) sed in subst. cum Gr. n., nec tropice pro praesidiis, et tantum „largum *et* liberale *viaticum*, — *habere*" nec Stp. Th. in γενν. tenente locum hanc et Lat. Bg., sed in ἐφ. sine Vs. sub „metaph. dr. omne

„ὑμῖν εἰς ἀνδρείαν ὑπάρχει γενναῖα ἐφόδια[t], ὡς μηδὲ[u], εἰ βουληθείη τὶς, δύνασθαι ὑμῖν ἀντιστῆναι. δοκίμιον δὲ στρατιωτῶν κάματος[x], ἀλλ' οὐ

titudinem adsunt praeclara viatica, ut neque, si voluerit quis, possit vobis obsistere. 12. *Probatio autem militum labor, non ve-*

t) Ms. Ba. γενναία ἐφόδῳ λ., v. N., sed post ἐφ. punctum tacite cum Stp. rel., pro commate al., etiam Ms. Bg. u) Ms. Ba. μὴ δὲ, ut A. et B., post quam neg. Stp. al. non habuere comma, a nobis additum in Bg., it. post *quis*, ut τίς hoc acc. A. cum B. 2. L., de more Mss., v. alibi. x) Ms Ba. κάματος. ἀλλ' οὐ τρυφή· ἦτ., quod colon post τρ. forte et Ms. Bg. res innuit, v. N.

illud, cuius auxilio ad aliquid pervenimus, s. adminiculum, — Lat. quoque metaph. dicunt, ut Horat" ep. 2, 2, 26., quo loco, etiam a G. Th. allato, tamen nihil conficitur, cf. Bud. C. aliunde, Suic. Th., Suid. Hes. Thom. M. p. 397. sq., ubi Nostri loca sine Vs. laudantur N. 3., Ind. Thuc. Dem. Ael. V. h. cum N. ad 2, 41. Plut. Hs. cum N. 11, 3. Polb. Ern. Luc. The. Fi. Xen. Mor. 'Ανβ. et Hell., supra Gr. Ox. illinente Leisn. Vern. „*erforderliche Eigenschaften*" recte, si adiunctum ἀνδρ. sumatur de externa virtute in factis, sed, secundum Stp. nostram que supra notionem, pro adminiculis s. praesidiis, procedet ἀνδρ. etiam de interna virtute, i. e. animi ad pugnandum voluntate ac cupiditate, dum utraque virtus adiuvatur illis prius a Nostro memoratis, benevolentia in ducem, corporis robore, rei militaris peritia, usu et exercitatione, labore et molestiarum patientia, quae propterea et in sq. §. commendatur amplius; Ms. Ba. scriba errante non tantum in adi. accentu, sed etiam in subst. finitione, confusis ια et ω, sed in colorem orationis praeeunte forte Dem. 124, 12. πρὸς μὲν γὰρ πόλεμον πολλὰ φύσει πλεονεκτήμαθ' ἡμῖν ὑπάρχει.

ὡς μηδὲ) Liberrimum P. vicit Bg., in primis in μηδὲ neg. cum εἰ, pro *ne* tunc *quidem, si*, omisso τότε, etiam ad τὶς pron. αὐτῶν, aliquis *eorum*, Praetorianorum; etsi non unus sic severa ratione intelligitur, sed universum genus simul, ut et ad omnes pertinet pron. ὑμῖν, nisi hoc sumas pro singulis s. uni alicui vestrum; reddente Sch. in „β. *vellet*" diverso tempore a P. praes. et Bg. fut. exacto, cf. 1, 5, 24. i. et ad v. ἀντ. 2, 6, 19. e., ubi Bg. e P., etiam ap. Stp. Th. aliunde et ap. G. Th. cum Gr. n.

δοκίμιον) Sch. „δ. *specimen*, documentum, *probatio*, κ. *labor* probat *militem*, non *mollitudo*, τρ. *mollitudo*, deliciae *non* probant *militem*, sed *labor*" partim e P., sed Stp. Th. post Bg. Lat. hinc sine numeris e Bud. „in labore milites *probantur*. Pol. autem dixit *labore*, non *in labore*" non reddente Sb. Ind., et tantum praeterea subiiciente e Zos. 3, 13, 7., sed Leisn. ad m. Ox. „Iac. 1, 3. 1 Petr. 1, 7." ad quae loca Pric. non huc spectat, nec L. N. T. Schw., sed tamen L. Bos. ad primum loc. p. 268. „id, quo probantur milites, est labor. *Labore* probatur *miles*" in extr. fere cum P.; praebentibus vocabulum modo Indd. Dion. H. S. T. 2. „probationis norma" ubi cum syn., δεῖ δὲ ὥσπερ κανόνα εἶναι, καὶ στάθμην τινὰ καὶ δοκ. ὡρισμένον, simul sequente explicatione, πρὸς ὅ τις ἀποβλέπων δυνήσεται τὴν κρίσιν ποιεῖσθαι, et Long. Mor. cum N. p. 174. a. i. „id, quod probat, spectat" indicat h. l. militem probum, verum, fortem, s.

„τρυφῇ, ἥ περ ἐκεῖνοι ἐκκραι- ro luxus. quo illi crapulen-
„παλῶντες[y] τε καὶ ἐναυξηθέν- ti ac innutriti ne quidem cla-

y) In edd. omnibus et tacite Mss. etiam, v. N.

per quod is intelligi, diiudicari poteſt, nobis *Probe* ſ. *Probierſtein*, index, indicium, labor eſt, laboris patientia, occaſio, voluntas, pertinacia laborandi, et cum miles labores moleſtiasque ſuſcipit, perferre poteſt ac vult, tum oſtendit, ſe verum eſſe militem, cumque milites adſueti ſunt labori, et eum ferunt, ex eo agnoſci licet ab aliis, an ſint boni et fortes; adhibente Noſtri locum ſine Vs. etiam Cort. ad Sall. Iug. 44, 3. „erant laborum multa genera, quibus Romanus miles exercebatur, foſſam fodere, vallum ferre, vigilias ſervare, cum ſignis incedere, cibum et arma portare, quae Noſter ipſe recenſet c. 45., recenſet alia et iſta Herodi. 2, 10. additque §. 12. δοκ. — τρ.“ quo in poſtr. ſubſt. deſerebat Bg. Lat. P., cogitans tamen, opinor, ſimul ex oppoſito mollitiem et ignaviam, ſ. fugam laborum ac moleſtiarum, et victum delicatum nimium que, cuius ponitur mox forma quaedam; variante Noſtro aliqua ratione cum §. 10. πόνους in καμ. per ſing., qui in notione univerſi generis et pro plur. ſumetur, et deinde etiam in notione praecipua illa pro labore belli et militari, ut Lat. Bg., cf. Cort. Ind. ad Sall., ut in Praetorianorum hoc tempore mollitiem atque ignaviam in hanc partem Lipſ. de mil. Rom. 5, 6. T. 3. Op. p. 251., et in militum Rom. labores c. 8. p. 255. e. ſqq. it. c. 11. p. 285. ſqq. it. c. 13. p. 302.

ἐκκραιπαλ.) Scribo ἐγκραιπ. *Steph.* Sch. „ἐκκρ. τῇ τρυφῇ, P. *exſaturati* mollitudine. Stp. mavult legere ἐγκρ. deliciis *ceu* crapulae *inhiantes* ſ. *dementati*“ Sb. Ind. per ordinem elementorum ſtatim exhibente „ἐγκρ. τρυφῇ, (ſine Vs., et in Erratis ad calcem libri) ſcr. ἐγκραιπ.“ neutrum v. tenente Stp. Th. aut Ind. aliquo, at Lex. Baſ. ordine elementari ſic mendoſe „ἐκκρεπαλῶ, crapulor, *exaturor*“ quod poſtr. Lat. eſt e P., ut L. Ern. modo „ἐκκραιπαλάω, ebrius ſum, 2) exhalo crapulam“ me autem ſciente, εκ et εγ ſ. κ et γ interdum confuſa, cf. Fi. Plat. Phil. p. 62. a. N. 12. et Bremer. Obſ. Faſc. 1. p. 28. e., tum, quoad rectionem, conſiſtere cum utr. v. adiunctum dat. ſ. abl., ſed tamen in ἐγκρ. proprie pendere a praep., ut in ſq. v. ἐναυξ., ubi Sch., deſerto etiam P. „innutriti *deliciis*“ ſed Sb. Ind. ſine Vs. „ἐναυξ. τρυφῇ“ iterum ignorante hoc v. Stp. Th. cum L. Baſ. et Indd., praeter Xen. Pol. Z. act. tropico ſenſu „ἐναυξάνειν ἐπιθυμίαν ἀρετῆς, *ſtudium* virtutis *excitare*“ ſed in L. Ern. tantum „ἐναυξάνομαι, innutrior“ quod Lat., aeque tropicum, ac P., effecerit totius hanc ſententiam, *qua quidem* in *mollitie* illi *crapula gravati* et *educati*, quomodo G. Th. ſine Gr. explicat Bg. adi. *crapul.*, pro Gr. participio adhibitum, forte quod Lat. *crapulatus* non erat idoneae auctoritatis, ut ſeverum Lat. temporis praeſ. *crapulans* ap. Gs. plane non comparet, ubi P. ſenſum potius qualemcunque ſequitur, quam uſum loquendi, dum illa lect. ἐγκρ. analogiam aliquam habet in Lat. Bg. *innutr.* cum dat. ſ. abl. rei; ſicut ex altera lect. ἐκκρ., et ſumto v. ἐναυξ. phyſice et pro ſimpl., proque Lat. *obeſati* ſ. *obeſi facti* ſ. *ſaginati*, tum ᾗ π. τρυφῇ accepto pro abl. modi ſ. cauſae, alius ſenſus confieri poteſt hic, *per* quam *mollitiem* illi *crapulae* perpetuo *pleni* ſ. perpetuo *ebrii* et *obeſi*; quod malim, quam hendiadyn participiorum hanc, *per* quam *luxuriam* illi *crapulenti* ab *educatione* prima *inde* ſ. a primis inde annis, vel *illi* crapulae

„τες, οὐδ' ἂν τῆς βοῆς ὑμῶν „ἀνάσχοιντο, οὔ τι γε[z] τῆς „μάχης. εἰ δέ τινες[a] τὰ κατὰ „Συρίαν ὑποπτεύοιεν[b] πράγμα- „τα, ἐντεῦθεν ἂν τεκμήραιντο[c]

morem vestrum sustinere poterunt, nedum pugnam. 13. Quodsi qui Syriae res formidabiles opinantur, hinc coniicere poterunt et imbecil-

z) Ms. Ba. οὔτοιγε λ., sed nobiscum separatim A. 2. cum B. 1. L., tum οὔτι γε B. rel. cum Sb. et Par. 2., at una voce caet., v. N. a) Sic et Ms. Ba. et edd. quaedam, nominatim Par. 2., contra δὲ τινὲς Stp. rel. b) Ms. Ba. ὑποπτεύουσι v. N. c) τεκμηρ. sine iota B. 1. al. v. N.

innutriti, in crapula educati, ebrietati torporique adsuefacti; respiciente Nostro in pron. ἐκεῖνοι remotius illud §. 8. τῶν ἐκεῖ στρατ. (potius, quam illum usum, quo Gr. id et Lat. Bg. per contemtum adhibetur,) et Praetorianorum luxuriam crapulamque solennem, cf. 2, 1, 3. et 2, 5, 1. e. Caeterum ante ἢ non improbaverim colon Ms., ut sententia Nostri prior ac gnome separetur nonnihil, et in reliquo orationis corpore magis emineat; sicut et cum Bg. potest omitti comma post ἐναυξ., ut participia, pro adi. sumta, clarius faciant subiectum enunciationis unius.

οὐδ') Bg., praeterquam in β. et ordine meliori, rel. e P., in primis in assumto v. auxiliari ad ἀνασχ., fere ut §. 7., incertum, an hic propter ἂν illud *potentiale*, cf. 2, 3, 23. et de militum sub pugnam clamore s. baritu Lips. de milit. Rom. 4, 11. Op. T. 3. p. 203. sqq., sed Sch. „ἀν. sustinerent *vocem*" partim e P., in γε asserente Stp. Th. οὔτι γε per Lat. Bg. sine auctore, et 2, 1539. C. „οὔτι pro οὐ, *non*, poëtice, — pro quo potius dr. οὔτοι in prosa, et οὔτοι γε" quae respexerit et Ms. Glossator, cf. 2, 2, 9. Bud. C. 1278, 16. 31. 41. 50. p. sq. l. 14. 26. 37. Hoog. Op. p. 997. Nr. 9. sq. et 768. sqq., ubi non compareт Ms. formula, at syn. μήτοι γε et μήτι γε, ut ap. Sb. Ind. aliunde est nostra, quam saltem, ne γε vacet, reddiderim *minime profecto* s. liberius *multo* minus *profecto*; ferente G. Th. in Bg. v. cum Gr. n. tantum subst. postr., sed sine explic., ubi adeo quaedam est Nostri analogia, ut peculiare quid in v. cum β., ut *sustinere clamorem* sit, posse eum audire diu sine terrore ac fuga, sed *sustinere pugnam* i. q. posse ac velle pugnare et repugnare.

ὑποπτεύοιεν) Ms. alius modus iterum, minus e confusis litteris, quam e glossa, videatur quoque in exemplo P. fuisse, unde Bg., in v. tacente Stp. Th., quod hic pro formidare, in quo est formula Bg. et notio illa opinionis et cogitationis mali ac periculi, ut in τὰ κ. Σ. πρ. ellipsis particip. γινόμενα s. γενόμενα, electio vel ipse Niger cum exercitu, unde mox subiiciuntur personae in v. v. ἐτολμ. et rel., cf. 2, 7, 5. sqq.

ἐντεῦθεν) Bg. de suo agit tum in ἂν cum v. τεκμ. iterum, ut §. pr., tum in formula v. ἐχ. cum acc. rei, quem mutat in gen., ut pendeat a pr. v. subst. ὀντ. simul, et Lat. hoc verbum habeat duplicem rectionem et casum, hic quidem in inf. simul acc. et gen., sed opprimatur plane v. Gr. ἐχ., quod sane in aliis formulis mutamus in v. εἶναι, ubi Bg., aeque ac Noster ipse, opprimit pron. αὐτὰ, sed Sch. in „ἐχ. habentia *spem*, (quae formula et ipsa convenit potius personis,) ἐντ. *ex eo*, exinde, *hinc*, *τ. coniecturam facerent* ex eo, s. cogitarent" non huc spectante Stp. Th., nisi in ἐσθ. sine Vs., sed paupere in ἐντ. (hic, ut Lat. adv. Sch. et Bg., ap.

„ἀσθενῆ τε ὄντα, καὶ φαύλας „ἔχοντα τὰς ἐλπίδας, ὅπου [d] „μηδὲ προελθεῖν τῆς αὑτῶν [e] „χώρας ἐτόλμησαν, μηδέ τι περὶ „τῆς εἰς Ῥώμην ἀφόδου [f] βου-„λεύσασθαι ἐθάῤῥησαν [g], ἀγα-„πητῶς ἐκεῖ μένοντες [h], καὶ ἐφή-

les esse et tenuis spei, quod nec exire suo territorio sustinuerunt, neque quidquam de profectione Romam versus cogitare ausi sunt, boni consulentes illam mansionem: at-

d) Ms. Ba. ὅπου μὴ δὲ λ., sed ὅτι μηδὲ λ. Ing., v. N. e) Ms. Vi. αὐτῶν per lenem cum edd., praeter Stp. Sb. Lu. et Ed., v. N. f) Ms. Ba. et Vi. ἐφόδου λ., v. N. g) Ms. Ba. colon. h) Ms. Ba. μένοντες, καὶ τὴν ἐφήμερον, κέρδος τοῖς οὔπω β. ἀ. ν. Malebat Stp. cum P. τρυφὴν pro τροφὴν. Ms. neque hoc, neque alterum prae se fert. Quid? si ad τὴν ἐφήμερον subintelligas ἀρχὴν; *Mart.* Nihil novante Ms. Vi., extabat in Ms. Ve. tantum καὶ τὴν ἐφήμερον κέρδος λ., ut in unis Ing. τρυφὴν, et in iisdem nihil post μεν., pro commate B. 2. al., sed puncto A. cum B. 2. R., et colo Stp. rel. cum Ms. Bg., ubi et omnium edd. post τροφ. comma, a nobis sublatum, v. N.

G. Th. cum Gr. n., pro P. formula s. praep. cum pron. et pro ex eare, cf. L. N. T. Hes., non coll. Suid., ἐκ τούτου, Ind. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. et Pal. Fi.) at v. τεκμ. tamen cum Lat. Bg., cf. Hes. 1, 1480. m. et 2, 1359. m., non coll. Suid., Ind. Thuc. cum Abr. Dl., Dem., cui add. 113, 11. 203, 3. 919, 2. it. 355, 10. Xen. Z. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Gottl. Plat. Menex. et Valck. Phoen. v. 186.

ὅπου μηδὲ) For. ὅτι μηδὲ λ. *Steph.* quem una cum Ox. in N. repetit Sch. post „ὅ. *quod*" e P., ut Ind. Sb. „ὅ. pro ὅτι, — ὅ. γε, *quum*" hoc suo Lat. syn. innuens, se non tentare, sed explicare, ut huc quoque respicit sine Vs. Rz. ad Luc. 2, 759. N. 90. post „ὅ. pro *cum*, s. *quandoquidem*, — et sic Lat. *ubi*, pro quandoquidem" prorsus ut Stp. Th. aliunde, immemor hic sui, ut Ing. cupidius eius coniecturam exceperint. Mox in pron. asperum de suo Bg. e Lat. ratione ob v. ἐτολμ., pro quo variat Noster mox per ἐθαῤῥ., unde et P. unum modo v. reddit, sed Bg. syn., cf. G. Th. 685, 47. 51. 54., ut Sch. „πρ. *progredi* (e P., qui libere in adiunctis) *e* regione, *egredi*, (hoc Lat. tenente Stp. Th. aliunde, non item Bg. nec in χωρ.) τῆς αὑτ. *sua*" sic in pron. ἑαυτοῦ, cum in Bc. 1. obscurus in textu spiritus esset, at in Bc. 2. lenis. Caeterum Leisn. ad m. Ms. Bg. „leg. ὅτι pro ὅπου Stp." nescio, an putans, etiam Berglerum sic emendasse, qui sensum modo secutus esse possit.

ἀφόδου) Ad Excp. Cod. Vi. in N. adiecerat Strothus „Hoc melius videtur. Caeterum sic et supra" respiciens ad 2, 8, 17., ubi Mss. res eadem, hic non clare diiudicanda e P., prae quo severior Bg., etiam quoad praep. servatam, etsi alio ordine, dum Noster cum l. l. variat tantum omisso ad Ῥ. artic., Stp. Th. tenente aliunde Lat. Bg.

ἀγαπ.) i. e. ἀγαπῶντες ἐκ. μένειν, *satis habentes* ibi *manere.* Alciphr. 3, 25. ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ, μόνη μετὰ Σύρας ἀγ. τὰ παιδία βουκολοῦσα, vertitur (a Bg., qui tamen in Gr. comma tenet non post οἰκ., sed post μον.) *ego vero domum servo*, sola *cum* Syra *aegre* liberos *alens*, mallem, *satis habens* cum *Syra* liberos *alere.* Sic 6, 2, 11. 7, 8, 8. *Leisn.*

„μεςον τςοφὴν κέςδος τῆς οὔπω que diurnum cibum, lucrum

Adv. hoc ſimiliter per v. affine illud reſolvit Stp. Th. in alio Noſtri loco, ſed non per Lat. formulam eandem, ignorans et Bg., e P. ductam cum Sch. in μ., qui in adv. retinuit Sb. Ind. ad alia ibi loca *libenter*, quod ſevero Intp. ſuffecerit, etiam Stp. Th. aliunde adhibitum, hicque contextui aptum, non item cuique, cf. Bg. ad Alc. 1, 13. p. 54. Rz. ad Luc. 2, 433. N. 91. Gottl. ad Plat. Men. p. 54. N. 66., Ind. R. Or. V. 4. 6. et Dem. Dion. Ca. et Dion. H. cum Suid., tantum in v. explicante G. Th. „*b. conſ.* — bonum *iudicare*“ quod redit ad notionem v. ἀγαπᾶν pro contentum eſſe; ut prae Bg. ratione perſpicuum magis ſit hoc modo, *contenti*, ibi *manere*, quod Lat. habet ap. G. Th. affine ἀγαπῶν, nec mutat rel. Gr. adiuncta, adv. et verbum, a Bg., fere cum P., in adi. cum ſubſt. converſa; quae noſtra ratio, dum mutat modo particip. in inf. et adverbio ſubſtituit privum illud vocabulum, ab hac altera parte praeſtat etiam Leisn. phraſi, a G. Th. non explicata, nec a Cort. ad Sall., ſed ad Cic. ep. 5, 2, 14. diſerte per noſtrum „ſatis *habeas*) contentus ſis“ cf. Ind. Corn. N.

ἐφημ. τροφὴν) Pol. legit τρυφὴν, (delicias, *in* diem *quaeſitas*,) quod et ipſe malo. *Steph.* Vide, an legendum ἐφ. τρυφὴν, ob praecedentia. ἐφήμερος τρυφὴ dictum, ut in praef. (1, 1, 7.) τιμὴ ἐφήμερος. *Leisn.* ἐφήμερος τροφὴ, i. e. ὀλιγοχρόνιος. Legerem potius cum P τρυφὴ, ut ſit *voluptas* fluxa, *fragilis* et *caduca.* ἐφ. τροφὴ eſſe etiam poteſt *victus* diurnus, *quotidianus*, ut Iac. 2, 15. In praef. autem τιμὴ ἐφ. eſt haud dubie ὀλιγοχρόνιος, id quod contra Intp. Gallicum notandum. Sic Plut. de aud. poet. c. 4. p. 24. ἡ ὁμιλία πρὸς ἄνδρας ἐφ. καὶ ἀψικόρος καὶ ἀβέβαια, conſuetudo *cum* viris *breve* tempus *durans* et *faſtidioſa* et *inſtabilis.* Sic Ariſt. Nub. v. 223. ad Ox. ed. calcem *Idem.* Lege τρυφῆς. *Reisk.* ἐφήμερον τρυφὴν, κερδ. λ. i. e. οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ ἐφ. τρυφὴν κερδαίνειν νομίζουσι ἐκ τ. οὔπω β. ἀ. Et quidem ad ipſum Nigrum referri videntur haec verba, de quo Severus in plur. numero loquitur; atque ineſt iis contemtus haud parum. Quod ſi ad Syros partes Nigri ſecutos referenda eſſent, ſenſus foret: *illorum intereſt, nondum firmum eſſe Nigri imperium, qui interim ad conciliandam ſibi illorum gratiam, indiem* delicias *illis praebere cogitur.* Caeterum male in Cod. legitur τὴν ἐφήμερον κέρδος, omiſſo τρυφήν. *Stroth.*

Qui adeo τρυφὴν lectionem probat, etiam per Vs., ponens eandem quoque in praemiſſis textus verbis, quaſi habuiſſet in ſuae editionis exemplo, cum tamen, praeter Ing., nullibi compareat, ut e Var. L. cognitum; tenente Sch. haec „νομ. *arbitrantur* eſſe *lucrum*, β. *firmi*, certi, *imperii*, ἐφ. in *diem* quaeſitum *alimentum*, τροφ. ἐφ. Pol. —, quem proinde Stp. et Sb. putant legiſſe τρυφὴν“ cum Sb. tamen nullibi quid dixerit, et in Ind. ſine Vs. teneat potius in adi. „ἐφήμερος τροφὴ“ ut Stp. Th. 1, 1462. B. „ἐφ. τροφὴ, eſt victus, qui in diem quaeritur, victus diurnus“ ſine auctore, ſed huc reſpiciens ob ſimilem illi P. Vs., atque adeo nec hic ſibi conſtans, dum ſervat ibi, quae corrigit h. l., ubi Bg. aperte retinet vulg., non ſatis commodo ſenſu, ſive referas ad Nigrum, ſive ad Syros, et nominatim ad Antiochenſes, ſive, quod malim, ad utrosque, imperatorem et cives, cum victum diurnum, ſeu panem quotidianum, quem hodie dicunt, utrique tenuerint etiam per ſe alio modo, Niger quidem etiam extra imperium ſummum, ſed cives iſti etiam

„βεβαίας ἀρχῆς νομίζουσιν. *ex nondum ſtabili imperio exi-*

ſub alio imperatore ac praeſide, quibus utrisque ne ſufficiebat quidem victus ille diurnus et quotidianus, cum potius ſecundum 2, 7, 14. ſqq. et 2, 8, 16. in continuis deliciis et perpetuis quotidianisque velut nuptiis vixerint, et adeo quotidianam ac perpetuam luxuriam etiam in nondum ſtabili et certo imperio pro lucro ſufficienti reputabant, et in hoc dubio rerum ſtatu ſatis lucrari ſe putabant, ſat commodique ſe nactos, et ſatis ſe felices, ſi in dies ſingulos et quotidie poſſent luxurioſe vivere; qui ſenſus videtur mihi formulae illius νομ. κέρδος, ſcil. εἶναι, lucrum eſſe putant iam ſat magnum et commodum et felicitatem, in lucro habent et ponunt; quae ſententia manet quoque, ſi ἐφημ. ceperis pro brevi brevisque temporis, ut luxuriam talem exiſtimarint pro lucro ac commodo non contemnendo imperii nondum ſtabiliti, et vel in ambiguo adhuc imperio crediderint ſat commodi brevem luxum; ut adeo et ipſe inclinem potius ad Stp. τρυφὴν, tum propter ſenſum meliorem, tum propter P., qui pro Cod. et hic fuerit, et in ſuo exemplo id habuerit, tum quia non modo lapſus in υ et ο facilis fuit, ſed et alibi utr. vox confuſa et variat, cf. Luc. 3, 176. l. 14. a), Diod. S. 1, 423. N. 64. ſq. et p. 438. l. 31. n), Wittb. Plut. de ſer. n. v. p. 35. e. it. Brem. Obſ. Faſcic. 1. p. 4., ut affine νόημα 2 Petr. 2, 13. ἡδονὴν ἡγούμενοι τὴν ἐν ἡμέρᾳ τρυφὴν, in L. N. T. Fi. et Krb. v. τρ. „voluptatem *exiſtimantes* quotidianum *luxum*“ i. felicitatem ſuam eamque ſummam, cf. Krb. l. l. v. ἡμ. i. p. 222. e., (et ſupra ad 1, 6, 2. p. 186. i. e Xen.) Grotio ſine cauſa lectionem tentante in τροφὴν, quam in vulg. hic lectionem cf. Ind. Dem. p. 343. m. τὴν ἐφ' ἡμέραν τροφὴν αὐτοῖς διαρκῆ διδόναι, pro quo in textu mendum τὸ ἐφ' λ., ſed ſine Ind. 1188, e. εἰ μή τις αὐτοῖς τὴν καθ' ἡμέραν τροφὴν δώσοι, it. ſyn. Ael. V. h. 3, 29. βίον ἔχων τὸν ἐφήμερον, ſe — *in* diem *vivere*, ſed Ind. v. β. „*victum* unius *diei* tantum *habens*“ it. Eur. Electr. v. 235. ἦ που σπανίζων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου; *num* quotidiani *victus* inopia *laborat?* ubi Barn. comparat N. T. ἐπιούσ. ἄρτος, ut ap. poëtam etiam opponuntur in Phoen. v. 561. ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος, opulentia *enim* non *eſt* ſtabilis, *ſed* in *diem*, ubi Schol. ὁ δὲ πλοῦτος οὐ μόνιμος, ἀλλὰ πρόσκαιρος, cf. de ἐφ. 1, 1, 7. et Bg. Alc. 1, 18. p. 68. m., quod adi. unus Ms. auxit articulo per gloſſam e ſuperioribus aliorum locis, de more ſuo, ſed hic ante adi., quod ex incuria ſcribae potius, quam voluntate privatum ſuo ſubſt. τρ., ut et alias ſine idonea cauſa et vicinitate exciderunt voces, cum nimis ambigua ſit in abſolute poſito ἐφ. ellipſis, nec illa Martini e ſq. ſatis perſpicua et poëtica magis, cum proxime ſequatur ſubſt., quod praemiſſum leniorem rem faciat, v. c. τὴν ἐφ. ἀρχὴν κέρδος τῆς οὔπω βεβαίας νομιζ., quanquam vel ſic ſententiam bonam quis deſideret in his, *unius diei ſ. breve imperium* putant *lucrum* nondum *ſtabilis imperii*, cogitante, credo, Martino, Nigrum unum et ſententiam hanc, *ut quis breve quantumvis et infirmum imperium tamen pro lucro ac felicitate reputet*, aut breve imperium melius eſſe nullo, et eſſe maius lucrum, quam imperium nullum; quae tamen non inſunt in Gr., ubi Rsk. gen. τρυφῆς ad ſenſum quidem nihil novat, faciens modo ἐφ. neutrum pro ſubſt., et conveniens cum Stp. coniectura, ſed propter id ipſum non eſt neceſſarius, ut Bg. ratio in aſſumta poſt *lucrum* praep. modo pertinet ad perſpicuitatem et vitandam ambiguitatem in acc. dupl. Gr. et Lat. τρ. ac κ. in vicinia, quo eodem conſilio diſtinctionem poſt τρ. editores adhibuere, non illam tamen

„ἐπὶ μὲν γὰρ τὸ χαριέντως καὶ
„μετὰ παιδιᾶς ἀποσκῶψαι [i]
„ἐπιτήδειοι Σύροι. καὶ μάλιστα
„οἱ τὴν Ἀντιόχειαν οἰκοῦντες [k]
„Φασὶ, περὶ τὸν Νίγρον ἐσπου-

14. *ſtimant. Nam ad ſcite quidem et iocoſe dicteria ia-*
15. *cienda idonei Syri, et praecipue, qui Antiochiam inco-lunt, profitentur ſe Nigri ſtu-*

i) Ms. Ba. ἀποσκῶψαι, ἐπ. σύροι· καὶ μ., quorum comma poſt ἐπ. habent etiam A. cum B., ut poſt Συρ. comma omnes edd. cum Ms. Bg., ſed punctum B. 2., v. N. k) φασὶ Par. 2. mendoſe omittit, ut poſt οἰκ. nihil in B. 2. R., ſed contra poſt φ. comma, quae noſtra eſt diſtinctio, ut contra in Stp. rel. comma eſt modo poſt οἰκ., v. N.

neceſſariam admodum; tenente Gr. n. βεβ. G. Th. in Lat. Bg., et hoc etiam Stp. Th. aliunde, it. fem. ſexum contra Thom. M. p. 149., ſed non cum ſubſt. noſtro, in quo forte Lat. quid ineſt, quanquam G. Th. modo habet *ſtabile — regnum.* Caeterum in Ms. Ba. τοῖς mendum per ſe patet, ortum e confuſis vocalibus, cf. 2, 8, 18., et a ſtulto librario ad νομ. rectum, quaſi ad particip.

ἐπὶ μὲν) Prius Stp. τρυφὴν etiam requirere videtur haec enunciatio, cum deliciarum et voluptatum pars ſit potius iocus et dicterium, quam cibi ac victus, nec alias γὰρ habeat, quo referatur, a P. pro δὲ intellectum, hic quidem non bene in vicinia particulae μὲν, ubi proprie ſemper et in cauſae notione ſtat, ut μὲν iterum ſolitarium, ſervatum etiam melius a Bg., dum P. negligit, addens contra adv. aliquod, et in rel. liberior, non ſequente Sch. in v. „ἀπ. Syri *idonei* ſunt *ad* lepide *cavillandum*, χ. *lepide*, feſtive, *cavillari*, π. *ioco*" in poſtr. formulam praep. cum ſubſt. reddente per ſyn. abl. nudum, ut Bg. per ſyn. adv., ſed Stp. Th. aliunde cum Sch. et *per iocum*, ut Ind. Dion. H. S. T. 2. *per luſum*, ſed Ael. V. h. *cum luſu*, ſevere, tum Stp. Th. huc ſpectante ſine Vs. in χ. ſub Latt. Sch. et Bg., non item in v. ἀπ., ubi tamen ſimilis phraſis Bg., nec tenente adi. ἐπ. cum pr. ἐπὶ et acc., in qua variat Noſter pro εἰς ſ. πρὸς 2, 7, 13. et 2, 9, 15., et forte peculiari ratione, cum Indd. nihil praebuerint, et modo Sb. aliunde ſyn., ἐπ. cum inf. nudo σκώπτειν, ubi Vs. cum Bg.

μετὰ παιδ.) Infra etiam Alexandrinos deſcribit 4, 9, (4.) πεφύκασι δέ πως εἶναι φιλοσκώμμονες καὶ λέγειν εὐστόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. *Boecl.*

Ubi et ſequitur ἀπορρίπτοῦντες — πολλὰ χαρίεντα, quibus ſunt viciniora Bg. hic Lat., ubi poſt Σύροι neceſſaria eſt diſtinctio maior aliqua, non tam ob omiſſum v. ſubſt. εἰσὶ, alio ſequente v., quam ob novam rem; unde et §. novae numerum potius huc tranſtulimus, in Bc. ed. demum ante τὰ δ' poſitum, cum tamen magis cohaererent cum illis haec, quae inde a καὶ μ. traduntur. Et nobis quidem prae colo Ms. potius viſum eſt punctum, poſt quod et alibi καὶ μαλ. ponitur, cf. 2, 6, 3.

οἰκοῦντες) Poſt hoc particip. deeſſe οὗς, vel ſimile quid, facile Schotto aſſentior. *Sylb.*

Quale quid tamen nec in P. comparet, nec neceſſarium eſt e diſtinctione noſtra et Bg. Lat. ad φ., nec eſt hic, niſi ſaltus et properatio quaedam dicentis in rebus leviter modo tangendis variis, quae pertinent maxime ad §. 13. i., ignorante Stp. Th. in v. φ. Lat. Bg., ſed huc ſpectante

„δακέναι· τὰ δ' ἄλλα ἔθνη *diosos; caeterae vero gentes*
„καὶ αἱ ἄλλαι πόλεις[l] μέχρι νῦν, *et civitates usque adhuc, eo*
„τῷ[m] μηδένα εὑρίσκεσθαι, τὸν *quod nemo inveniatur, di-*
„ἄξιον τῆς ἀρχῆς ἐσόμενον, *gnus imperio futurus, in de-*
„σπάνει τοῦ μετὰ[n] ἀνδρείας *fectu alicuius fortiter et so-*
„καὶ σώφρονος διοικήσεως ἄρ- *brie imperaturi, illi dun-*
„ξοντος, ἐκείνῳ δηλονότι προσ- *taxat simulant se obedire.*
„ποιοῦνται ὑπακούειν. εἰ δὲ 16. *Sed si Illyricam ma-*

l) Comma hic Stp. rel. sustulimus cum Lu. et Ms. Bg., v. N. m) Ms. Ba. τὸ mendose. n) μετ' ἀνδρ. Pat. ab operarum errore, vel correctore ex 1, 7, 8.

in v. σπ. 3, 950. i. „*studere* Nigro *dicuntur*" e P. fere, sed aliunde deinde per formulam Bg., ubi v. subst. *esse* supplendum, cf. Vs. ad Suid.

τὰ δ' ἄλλα) P. δὲ pro γὰρ iterum, sed bene Bg. vulgari sensu, cum in pr. membro sit μὲν oppressum, mox tamen cum P. omittens alterum pron. ἄλλαι, repetitum a Nostro propter alium sexum, cum in Lat. unus idemque adhibitus veniam daret solius primi reddendi. Caeterum post πολ. noluimus comma esse, quod nominativi hi, ut enunciationis subiecta, cohaererent cum inferiori parte ἐκ. δηλ. πρ. ὑπ. una cum περιστάσει temporis μ. νῦν, quam editores pro singulari membro acceperint, sed melius P. pro mero adv., quanquam, secus ac Bg. nobiscum, id copulans cum sq. membro; unde pateat, eum habuisse Cod. sine commatibus; desertus a Bg. quoque in τῷ μ., cf. 2, 7, 9.

σπάνει) Contractam a P. orationem Bg. deseruit, addita praep. ad σπ., secus ac 1, 12, 9. e., sed ut et Gr. ἐν diserte alibi adsit, cf. Stp. Th., ubi non est Lat. Bg., ut nec formula eius ap. G. Th.; e P. tum Sch. reddente partim in „σπ. quum *neminem* imperaturum *videant*, δ. *moderate* gerere *rem publ.* ἀρξ. gesturo *remp.* fortiter *moderate* que" tum Bg. mutante formulam in praep. μ. cum subst. in adverbium syn., omisso item subst. διοικ., quod forte servandum erat salva Lat. et sine tautologia, v. c. *cum* sobria *cura*; quanquam et hic abundantia quaedam est Nostri, pro μετ. ἀ. καὶ σωφροσύνης ἀρξ., variantis eiusdem cum 2, 9, 9. e. τοῦ γενναίως ἢ κατ' ἀξίαν αὐτὴν διοικοῦντος per formulam pro mero adv., et cum 1, 7, 8. e. sine apostropho, sed et peculiari ratione scribentis in v. ἀρξ. adiunctis, nisi quod G. Th. in v. Bg. habet 999, 21. irae *non* fortiter *imperat* Ovid.

ἐκείνῳ) A P. libere additum adv. *tandem*; quod nescio, an Bg. putans forsan vitiosum pro *tantum*, posuerit pro eo syn. suum, quoniam et Gr. δηλ. sic reddidisse potuit, cum sit ap. G. Th. in Bg. „μόνον, καὶ μέχρι τούτου, δηλαδή, tantum, saltem, modo, hactenus, certe, — hac parte, hoc respectu" quorum Gr. extremum est nostro syn., a P. separatim versum per *scilicet*, quod et ipsum habet ap. G. Th. illud Gr. extr., sed Stp. Th. *videlicet* nostrum Gr., quod h. l. pro sane, s. ut manifestum est, ut constat, ut nostis s. ut verisimile, credibile est, i. q. supra δὴ et εἰκότως, cf. Ind. Dem. et Hoog. Op., qui recte de ellipsi statuit, cum Suid. 1, 536. m., non coll. ad Hes., respiciente Nostro, quoad rem, 2, 8, 13. sq.

„τήν τε Ἰλλυρικὴν δύναμιν „ἅμα [o] χειροτονήσασαν μά-„θοιεν [p], τό τε ἡμέτερον ὄνομα „πύθοιντο [q], οὐκ ἄγνωστον, οὐδ' „ἄσημον παρ' αὐτοῖς ὑπάρχον, „ἐξ ὧν ἡγεμονεύσαντες ἐκεῖσε

num nos elegisse cognoverint, nostrumque nomen audiverint (non ignotum nec obscurum apud ipsos ex illis, quae nostro ductu illic gessimus) pro-

o) Sic omnes edd. et tacite etiam Mss. tres, v. N. p) Ox. μάθοιντο, mendose, e sq. πύθοιντο, etiam Leisn. notante vitium ad m. Ox. 2., quae cum socia e B. 2. peccat quoque in sq. τότε una voce. q) In Ms. Ba. signa parenthesis ab οὐκ — διῳκήσαμεν absunt. *Mart.* etiam in A. al.

ἅμα) Deesse puto τινὰ post εἰ δέ. *Steph.* Si ἡγεμόνα pro ἅμα reponatur: plena erit et structura et sententia. Nisi forte accusativum istum Severus de industria omisisse, seque intelligendum praebuisse, putandus est. *Sylb.* Lege ἐμὲ aut ἡμᾶς. *Reisk.*

Bg. in Ms. cum solenni signo ad pron. *nos* in N. modo „emendatio in Graecis“ ut Leisn. ad m. „legit ergo ἡμᾶς pro ἅμα, (idem ad m. Ox.) l. ἡμᾶς“ quod ipsum et in Progr. probat, cum monuisset, P. legisse ἡγεμόνα, quod quanquam ad sensum sufficit, quem ille utcunque videtur expressisse, tamen a litteris vulg. magis abhorret, quam Rsk. ἐμὲ, mihi tamen non ita commendans sese, ut alterum ἡμᾶς, expressum a Bg. in Vs., cum mox sequatur eiusdem pers. ἡμέτερον ὄν., quocum ἐμὲ in tanta vicinia vix procedat, etsi ἡμ. ὄν. ad sensum idem est et pro ἐμὸν ὄν., nisi quis aliunde teneat talia copulata, quae non tenui, sed 3, 6, 6. ὅπλα καὶ στρατὸν ἐφ' ἡμᾶς συσκευάζεται, καταφρονήσας μὲν τῆς ὑμετέρας ἀνδρείας, ἀμελήσας δὲ τῆς πρός με πίστεως, ubi Sch. diserte „pro una persona“ ut tamen ibi ambigua res sit, cum pertinere queat simul ad exercitum, ut diversa quoque subiiciuntur τῆς ὑμετ. et πρ. με, quale quid et hic subiicitur deinde in οὔτε ἐμοῦ —, οὔτε τὸ ὑμετερ. λ. Saltem per hanc dubiam emendandi rationem nihil dum edere debui, sed relinquere vulg., variante Nostro cum 2, 8, 18. in εἰ μαθ., his dirimendis hic longius, et maxime per rectionem aliam, i. e. cum particip. pro inf., ut recte cepit Bg., non item Sch. in „χειρ. *exercitum*, qui *creavit* ducem aliquem“ ad quod v. notarat Leisn. in m. Ox. „Act. 14, 23.“ cf. L. N. T. cum Loesn. Hes. Suid. Bud. C. 218, 19. Stp. Th., qui huc forte respicit 4, 426. G. e. „cum acc. pers. pro creare, (ut P. hic,) ap. eundem“ sine Gr. et Lat. Bg., Ind. Aes. Fa. Luc. cum Dem., cui add. 310, 2. 321, 3. 21. it. 45, 15. 47, 9. 15. 23. 48, 17. sq. 128, 8. 129, 1. 235, 11. 271, 22. 277, 2. 287, 19. 320, 24. 26. it. 136, 16.

ἡμετ. ὄν. πυθ.) In hanc phrasin, ex analog. factam, tacent Ind. Stp. Th. et G. Th. in v. P. et syn. Bg., qui ex eodem opprimit particip. ὑπ., secus ac 1, 10, 10. m., cf. 2, 9, 9. e. ad ὄντ., sed in adi. ἀγν. et ἀσ. iuncta 1, 9, 12., ubi P. libere addit adv., cf. 2, 5, 12.

ἐξ ὧν) Bg., praeter recte resolutam orationem, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. m. 1), assumsit ad particip. ἡγ. pronomen, pro *quae* praesides *gessimus*, s. *procuratores*, cf. L. N. T. et Obs. ad Luc. 3, 1. Krb. Loesn. et Kypk., tacente Stp. Th. in hanc notionem, sed in rem ipsam et praesidatum hunc Severi Dione et Spart., cf. 2, 9, 2., et Sb. Ind. Lat. in

„διῳκήσαμεν[r]· εὖ ἴσε, οὔτε 17. *be scitote, eos neque* „ἐμοῦ ῥαθυμίαν ἢ ἀδρανίαν[f] *mihi socordiam aut igna-*

r) Ms. Vi. διοικήσαμεν, et post nostrum est colon, pro al. puncto aut commate. f) Ms. Ba. et Ve. ἀνανδρίαν, v. N.

Severus modo hinc proferente „Syriae quoque praefuit" ut Sch. „ἡγ. *praesidis* officio *functi.*" Sed ad sq. v. δ. Lat. Bg. aliunde tenet Stp. Th., tum unus Ms. augmento caret fortassis librarii tantum lapsu, cum rel. id servent, sed nos colon delegimus, ut magis aperte finis protasis agnosceretur in longiore periodo, ob cuius ampliorem apodosin servatus est quoque numerus §. novae, per se in periodo media alienus, et olim removendus forte.

εὖ ἴσε) Sch. „εὖ. *bene*, probe, *scire*, i. probe *nostis*" Bg. discedente tantum in tempore f. modo, sed a Stp. ad m. etiam quoad Vs., qui e P. liberrimo servarat adv. *profecto* ad sensum, in Th. non tenens hanc formulam, sed syn. aliarum pers., nec monens, ut nec L. Bos., de ellipsi coniunct. ὅτι, unde perite Bg. per inf. cum acc., v. Abr. ad Aesch. 1, 177. m. it. Dl. Th. p. 5. e. cum Auct. p. 422. i. Vig. p. 262. m. sq. Hoog. Op. p. 876. m. Ind. v. εὖ Luc., cui adde 1, 28. l. 62., Dion. H. S. T. 2. Aes. Fa. Soph. Ai. v. 1325. Suid. 1, 889. m., non coll. ad Hes. 1, 1503. e. 1508. i. nisi dicas, sine rectione stare, ut Lat. *credo*, *opinor* rel.

ῥαθυμ.) Cod. ῥαθ. ἢ ἀνανδρίαν. Difficile dictu est, utra lectio sit vera. Vix quidem verosimile est, mutasse quemquam ἀνανδρ., quod frequentius adest, in ἀδραν., quod rarius occurrit; et tamen hoc nimis pleonasticum videtur. ῥαθυμία enim et ἀδρανία fere eadem sunt, nisi quod ῥαθ. aliquanto plus turpitudinis contineat. Sensus tamen, ut ita dicam, qui in me est, criticus receptam lectionem amplecti mavult. *Stroth.*

Glossam esse Mss. duorum ἀνανδρίαν, patere credo, non modo hinc, quod tertius Ms. Vi. manserit in vulg., sed etiam ex illo ipso, quod Strothus sentit, et pro indicio glossarum censetur, cum frequentius vocabulum rariori substitutum sit, quibus duobus argumentis pro vulg. tertium hoc accedat, quod in copulatis subst. vulg. non est tautologia inanis, sed differentia quaedam, vel a notatione, cum oriantur a diversis primitivis, vel etiam ab explicatione et interpretatione, quod ῥαθ. cernitur in eo proprie, ut levem animum teneas, levesque res, nec graves et difficiles suscipias, cf. Exc. ad 1, 1, 9. sed ἀδρ. in hoc, ut plane nihil agas vel agere velis; ad quorum intelligentiam non prosunt Lat. P., quae partim Sch. retinet in „ἀδρ. *imbecillitatem*, torporem, *ignaviam*, κ. *arguent* me *desidiae*" hinc, vel e Sb. Ind. suum ducente Bg. postremum, quo reddit prius Gr. 1, 10, 5., ubi et dedimus e G. Th. cum Gr. illo eodem, sed ib. „*soc.* μωρία, ἀδράνεια, ῥαθυμία, ἀσυνεσία, ignavia, — industria *socordiae* opp. Tac. — *socordiae* atque *ignaviae*, Sall. Cat. c. 52. „§. 29., ubi Cort. non solicitus est de Lat. discrimine, quod et ipsum ex etymologia apparens, sic posuerim, ut socordia f. secordia laboret, qui sit sine corde, mente, intelligentia, cogitatione et cura, unde illa Gr. μωρ. et ἀσυν., it. sine animo, i. cupiditate, voluntate agendi pugnandique, unde illud Gr. ἀδρ., sed ignavus, i. non gnavus f. non navus sit per se quidem i. q. non agilis et laboriosus, sed deinde in primis non celer ad laborem et constans in labore perferendo ob molestias, damna et pericula, utque socordia ad animum, sed ignavia etiam ad corpus

„καταγνώσονται, οὔτε τὸ ὑμέ-„τερον γενναῖον καὶ πρὸς τὰς „μάχας ἐμβριθὲς ὑποστῆναι „αἱρήσονται[t], καὶ σωμάτων με-„γέθεσι, καὶ πόνων ἀσκήσεσι,

viam imputaturos, neque vestram alacritatem et in pugnando vim sustinere optaturos, cum et corporum statura, et laboribus tolerandis,

t) Ms. Ba. colon, ut punctum in A.

pertineat; hic ut reddant nostrates *Feigheit* oder *Unthätigkeit*, in postr. vicinius ad Gr. de nostra quidem expositione, quo de Stp. Th. tantum haec „ἀδρανία s. ἀδράνεια, *imbecillitas*, ut γήρως ἀδρανίη, in epigr.“ quae notio, e δραίνω s. δράω ducta, non videtur prima, quanquam et est in Lex. Bas.“ imbecillitas, inertia, ignavia, torpor, (ut P. hic,) infirmitas, ἀδυναμία, ἀσθένεια, torpedo“ quorum tribus Lat. primis Lex. Ern. modo addit „socordia, Philox.“ praeterea reperiente me tantum ap. Suid. 1, 56. m. ἀδρανία, διὰ τοῦ ι, ἀδυναμία, ἀσθένεια, infirmitas, *imbecillitas*, cum locis duobus ex epigr., in quibus et ille Stp., tum ἀδράνεια δὲ, δίφθογγον, ἀπὸ τοῦ ἀδρανὴς ἀρσενικοῦ, quae modo videntur diversa Scholia et diversis e fontibus auctoribusque a Suida conflata, cum utr. forma subst. ab eodem adi. fluxerit, nec ad sensum discrepet, sed adi. tantum ap. Hes. ἀδρανὲς, ἀσθενὲς, cf. L. Ern. et 2, 9, 3. e., quocum variatur per adiunctum subst. alterum.

τὸ ὑμ. γενν.) Forte πρὸς τὸ τῆς μάχης ἐμβριθές. *Reisk.* Ad γενν. (in quo variatur cum §. 11. ἀνδρείαν, cf. Ind. Dem.) reddit Bg. partim e Stp. m., qui in Th. τὸ γ. tenet modo e Nostri alio loco, sed nihil tale in ἐμβρ., ubi Sch. „gravem s. constantem s. ferocem *animum* ad *pugnandum*, μ. *ad* pugnas *virtutem*“ sed Bg. dilucidius, pro vehementia, (ut Lex. Bas. diserte in Latt. habet *vehemens*, et G. Th. 1047, 48. „*vim — pugnantium*, i. animos et impetum, quem in praelio habent“ cf. Ind. Corn. N.) etiam quoad Nostri adiunctam praep. πρ., in quo forte Lat. quid et peculiare est ac periphrasis gen. solennis per praep., quem gen. refert non modo Rsk. coniectura inutilis, (quae et inducit duplicem rectionem v. ὑποσ., cum acc. nudo τὸ γενν., et simul cum praep. πρ.) verum etiam Ind. Dion. H. S. T. 2. τὸ ἐ. τῆς λέξεως sine Vs., it. Luc. sine Ind. 3, 516. l. 84. de Dem. τῆς ὅπλων βίας τὴν τοῦ λόγου πειθὼ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐ. οὐδαμῇ τιθεὶς δεύτερον, *qui* armorum *viribus* vim *oratione* persuadendi *et* consilii *gravitatem* postponam *minime*, vel potius *sententiae*, sententiarum orationis, *gravitatem*, pondus, robur, vehementiam, cf. ib. p. 514. l. 38. et 45. it. p. 501. l. 20. sqq., Thom. M. p. 301. cum p. sq. N. 3. Suid. 1, 721. e., non coll. ad Hes., Poll. 4, 85. Foes. Oec. Gottl. Plat. Ph. p. 50. m. Indd. Polb. Diod. S. Long. Mor. Plut. Krg. cum Gs. Chr. et Abr. ad Aesch. T. 1. Elench. voc., ubi tamen in textu l. l. lectio al., variante Nostro quodammodo cum §. 12. ἀνασχ. in ὑποσ., ubi proinde, P. deserto, Bg. Lat. idem, ap. G. Th. cum Gr. n., etiam ap. Stp. Th. aliunde et cum rectione Nostri, cf. R. Or. Ind. V. 4. 6. Dem. Xen. Ἀνβ. et Cyr., Polb. Diod. S. Abr. Dl. Th. cum Suid. 3, 559. e. it. Hes. 2, 1475. sq. 1484. i., ut ad v. αἱρ. Stp. Th. tenet P. Lat., non item Bg., quod h. l. proprie pro eligere, cf. G. Th. Nr. 2., ut Gr. cum neg. pro nolle, cf. Ind. Dem.

„καὶ[u] ἐν τῇ συςάδην μάχῃ πολὺ *et cominus pugnando longe*
„ὑμῶν[x] ἀπολιπόντες[y]. Φθά- 18. *nobis sint inferiores. Pro-*
„σωμεν οὖν τὴν Ῥώμην προκα- *peremus itaque prius occupa-*

u) Hoc καὶ mendose carent Par. utr. et Ox. 1. x) Nullibi hic variatur, v. N. y) Ms. Ba. ἀπολείποντες λ. v. N.

ἀπολιπόντ.) Ms. tempus aliud et praes. pro aor. 2. iterum est vel e confusis litteris, vel e glossa ad sensum indicandum, quem et viderunt Lat. Inttp., non item Sch., qui partim e P. „ἀπ. longe *vobis* impares *habiti* proceritatibus *corporum*, (quem plur. P. in μεγ. deserit Bg., tenente Stp. Th. subst. id etiam cum σ. gen. aliunde, cf. ad Luc. 2, 890. e. sq. ad Herdt. p. 13. N. 69. Plut. Hs. p. 9. e. Rsk. ad Polb. p. 108. m. 514. e.) π. ἀσκ. laborum *exercitationibus*, (partim e P., qui liberior in π., ut Bg. in ἀ., respiciens ad §. 10. φ. π., ut Noster variat cum §. 12. καμ., et peculiari ratione scribit in copulatis π. ἀ., ubi dedissem saltem *laborum tolerantia* s. *adsuetudine*, porro in adv.) ἡ σ. μ., stataria *pugna*, s. quae fit consertis aut collatis manibus, μ. τ. σ., praelio, quod cominus fit" quae conveniunt fere cum Stp. Th. in v. σ. aliunde, et habent Vs. per adi. et subst. vicinam Gr., e lege de adv. intra artic. et subst. pro adi., sed pertinentem proprie ad alia Gr. ςαδία μάχη, cf. Zos. 4, 11, 2. cum N. Ind. Diod. S. et Thuc. v. ξυς. Rsk. ad Polb. p. 122. e. Vig. p. 152. i. et supra 1, 10, 9. e., variante Nostro cum 2, 3, 4. per v. ἀπ. act., ubi Bg. in πολ. severior, quam hic e P., in cuius Vs. edd. Par. 2. Ox. et Ed. extat pron. *nobis*, ut in Ms. Bg., ubi in marg. Leisn. „l. ἡμῶν pro ὑμ. (sed in m. Ox.) l. ἡμῶν" contra contextum orationis, qui est de exercitu, et contra Vs. P. edd. rel., etiam illam Antw., et contra Gr. libros omnes; ut forte Bg. scriba errarit.

φθάσωμεν) Severior Bg. hic, quam P., tum quod v. φθ. non reddit per aliquod adv., sed per aliud v., tum quod in adiuncto v. πρ. deligit aptius adv. pro praep., qualia ignorat Stp. Th., ubi in v. φθ. modo sunt duo exempla cum particip. verbi, compositi a pr. πρὸ, in notione temporis, nec quid praecipitur in eam rem 4, 134. C. et E. m., nec ap. Bud. C. 550, 48. p. sq. i., quorum Themist. locum, a neutro conversum, καθάπερ ἔφθημεν πολλάκις προειρηκότες, reddiderim, *ut* iam *saepe praediximus*, sed alterum e Thuc. reddebant isti „ἵνα μὴ φθάνωσι προεπιβουλευόμενοι, *ne* insidiis *occupentur*" de more suo, putantes, redundare v. φ., quem locum, Ind. tacente, non tenebam, sed alia 3, 12. i. ἔφθασαν προκαταλαβόντες, celeriter *praeoccuparunt*, quae ad sensum paria sunt Bg., tum 2, 91. i. φθάνουσιν — προκαταφυγοῦσαι, *fuga* se *recipientes* — hostem *praevertunt*, pro *celeriter* fugiebant *Naupactum* prius, *quam* eo venissent Athenienses, vel *properabant* fugere *prius*, quae Bg. ratio procedit et, ubi φ. est cum πρότερος, ut ap. Dem. sine Ind. 70, 15. ἐὰν μὴ πρότερος φθάσῃ ποιήσας, nisi *prior* facere *properes*, ut illud Stp. Th. E. m. et Bud. C. l. 40. ex Athen. περὶ Καλλίου — φθάνομεν καὶ πρότερον εἰπόντες, par est isti antea Themist., *de* Callia *iam* s. statim *etiam* ante *diximus*, cf. supra 1, 17, 16., cum in v., composito e πρὸ praep., sed alius notionis et loci, lex maneat vulgaris, v. c. ap. Diod. S. 2, 238. l. 28. e. ἔφθασε προπηδήσας, *assiliens* ille *praevertit*, s. *statim*, prius *assilit*; recte de φ. cum πρὸ separatim sta-

„ταλαβόντες, ἔνθα ἡ βασί- re Romam, ubi imperii est
„λειός ἐστιν ἑστία [z]· κἀκεῖθεν lar familiaris. atque inde
„ὁρμώμενοι, τὰ λοιπὰ εὐμαρῶς facto initio reliqua facile ex-

z) Ms. Ba. distinctio cum elemento parvo accedat ad colon Stp. rel., pro al. puncto.

tuente Z. ad Xen. Cyr. p. 140. b. i., sed Bg. severiore hic, quam 1, 6, 8. m. in πρ., ubi Stp. Th. huc spectat sine Vs.

ἔνθα ἡ β.) Consilium primarium nova molientium. Ita Sylla, Marius, Caesar, Augustus, dominatum sibi paraverant. *Boecl.* Ubi *imper. lar est fam.*, i. ubi imperii est sedes. Alia mens videtur esse Pompeiano 1, 6, (14. m.) ἐκεῖ τε ἡ Ῥώμη, ὅπου ποτ' ἂν ὁ βασιλεὺς ᾖ. *Leisn.* v. N. ad 1, 6, (8.) *Stroth.*

Ad quem locum Noster sane hic respicit leviter mutando, Bg. ducente partim cum Sch. „ἑστ. lar *imperii*, aula" e P., qui libere addit pron. iterum, sed Leisn. notante ad m. Ox. „v. Ind. Flor. in *sedes* belli" quem et ipse notaram, ubi haec „sedes *belli*, pro loco, ubi geritur, — imperii *Roma*, — Sic ap. Herodi. Severo Imp. appellatur Roma ἡ β. ἑστ." cf. Ind. Suet. Burm. et G. Th. v. *domicilium* „imperii *orbis terrarum* Nep. 25, 3, 3. i. Roma" ad quem cf. N. et Ind., ut tamen h. l. nihil existimem esse aliud, quam 1, 6, 8., atque adeo sedem imperatoris, et locum, ubi hic proprie est, et esse solet ac debet, cf. 1, 15, 17. m. 2, 3, 1. Ind. Gem. Pl. „ἑστία, sedes regni s. imperii" sed in textu p. 3. m. πολλῶν ἐρυμάτων καὶ πόλεων — κυριεύων, ὧν ἑστίαν καὶ μητρόπολιν συνέβαινεν εἶναι τὴν Ἀλικαρνασσόν, sed G. Th. „*lar*, — in primis domus uniuscuiusque, qui dr. *lar familiaris* Cato R. R."

κἀκ. ὁρμ.) Secundum proverbium, *a* lare *incipe*, i. e. a domesticis et familiaribus initium sume, v. 3, 15, (8.) *Leisn.*

Quae potius prosint ibi, quam hic, ubi non de caede aliave tali re agitur, sed de bello, et de urbe occupanda principe, ut, inde initio facto, et hoc quasi ὁρμητηρίῳ constituto, facilius sit, reliquas urbes et terras occupare et sibi subiicere; quod velle sibi videntur, quae sequuntur, τὰ λ. εὐμ. δ., P. quidem omittente ista κἀκ. ὁρμ., non item Sch. in „ὁρμ. properantes *inde*, s. *prodeuntes*" qua notione physica, ut 3, 2, 19., ceperis sane et hic, pro *inde* impetum *facientes*, s. *excurrentes*; sicut et cum Sch. alii reddunt alibi, cf. Bud. C. 1003, 38., ad Thuc. 184, 10. 240, 60. 409, 39. add. 59, 14. 67, 84. 96, 9. οὐκ ἀπὸ τοσῶνδε ὁρμώμενοι, *quamvis* a tantis *nequaquam* initiis *orsi* et *progressi sunt*, 142, 24. ὃς ὁρμώμενος ἐκ Ναυπάκτου, qui *ex* belli *sede*, quam *Naupacti* habebat, *proficiscens*, et paulo post iterum, 161, 90. ἐκ τῶν Ὀδρυσῶν ὁρμώμενος, ab *Odrysis* initio *ducto*, 220, 46. ἐξ αὐτῆς ὁρμώμενοι, illinc *erumpentes*, 226, 68. 239, i. μὴ ἐξ αὐτοῦ ὁρμώμενοί ποτε, ne *illinc*, ut ex belli sede, *excurrentes*, Schol. ὁρμητηρίῳ χρώμενοι, 242, 41. ὅθεν ὁρμώμενοι, 268, 34. 273, 24. 281, 29., ubi leg., ut 227, 32. ὅθεν πὲρ ὡρμ., Abr. Dl. p. 154. e. 297. e. 825. i. Heyn. ad Epict. 42. p. 165. et Cas. ad Polb. T. 1. p. 818. e Liv. *ad oppugnandam Uticam omnes belli vires convertit*, *eam* deinde, *si* cepisset, *sedem* ad *caetera* exsequenda *habiturus*; non variante Bg. in κἀκ. cum 1, 16, 12. c., sed in sq. v. δ. faciente cum Sch., partim e P., credo, pro conficere et exsequi, ignorante Stp. Th. hoc Lat., at Bg.

„διοικήσομεν[a], θείαις τε προῤῥήσεσι πιστεύοντες, καὶ τῇ τῶν ὑμετέρων[b] ἀνδρείᾳ ὅπλων τε καὶ σωμάτων. „Τοιαῦτα εἰπόντα τὸν Σεβῆρον εὐφημήσαντες οἱ στρατιῶται, καλοῦντες Σεβαστὸν καὶ Περτίνακα, πᾶσαν

pediemus, cum deorum oraculis confidentes, tum virtuti noſtrorum armorum ac cor-
19. *porum.* Talia locutum Severum fauſtis acclamationibus excipientes milites, appellantes Auguſtum et Pertina-

a) Sic Stp. rel., ſed A. al. διοικήσωμεν, v. N., ut de κάκ. quarundam ſine iota 1, 16, 12. e. b) Ms. Ba. ἡμετ. v. N.

cum P. et Mss. tacite in fut. conſentiente pro edd. quarundam aor., qui ad pr. φθασ. referatur, a quo et per operarum errorem ortus fuerit.

θείαις) Id in partem aut certe ſpeciem conſilii praeſidiique venit. Ita ap. Tac. 2. h. 82, 6. *ſufficere videbantur adverſus Vitellium pars copiarum, et dux Mucianus* et *Veſpaſiani* nomen, *ac nihil* arduum *fatis*; quod poſtremum membrum magna et opportuna gravitate caeteris ſubtextum *fiduciam ex ominibus et prodigiis et reſponſis conceptam*, notat. *Boecl.*

Sch. in θ. „πρ. oraculis, πρ. praedictionibus ſ. oraculis *divinis* credere" ſed Bg. e P. per gen. ſyn., ignorante Stp. Th., cf. tamen Ael. V. h. 8, 1. m. ἑπόμενος τῇ θείᾳ προῤῥήσει, *ſecutus* divinam *allocutionem*, ſed Sb. Ind. e Zoſ. 2, 36, 1. πρόῤῥησις ἐκ θεῶν, *vaticinium*, immo *praedictum divinum* ſ. *praedictum deorum*, ſumenda praepoſitione in periphraſi adi. aut nudi gen., i. q. ib. §. ſq. χρησμῶν, (pro quo Noſter 2, 9, 4. variat hic,) it. §. 3., ubi et τὸ λόγιον, cf. ib. cap. ſq. §. 7. ſqq. et 2, 46, 3. πολλαῖς — πρ. πεπεισμένος, multis *praedictionibus*, quo in Lat. ap. G. Th. eſt Gr. n., de quo cf. Foeſ. Diod. S. 1, 59. l. 25. it. p. 144. l. 25. Dem. Dion. H. S. T. 2. et Luc. cum Heſy.

τῶν ὑμετ.) Leg. ἡμετ. *Reisk.* ut Leisn. ad Ms. Bg. „l. ἡμετ. pro ὑμ." Hic quidem in prima perſ. v. διοικ., communi illa exercitui cum imperatore dicente, tolerari poteſt Ms. Ba. ἡμ., cui tamen non addicunt rel. Mss., nec P.; ut contra feretur vulg., ſi διοικ. de duce et oratore potiſſimum ſumatur, in quem per ſe convenit aeque, ac in exercitum, tum ἀνδρ. ὅπλ. i. intrepidus animus et cupidus utendi pugnandique armis, cum peritia et adſuetudine tractandorum armorum, unde animi fortitudo facilius declarari poteſt, tum ἀνδρ. σωμ. i. robur, duritia adverſus labores et eorum tolerantia, cf. cap. ſq. §. 2. ſq. 2, 14, 3. 3, 6, 21. ſq. 3, 8, 14., etiam proceritas, cf. Spart. p. 632. i. *ipſe — ingens*, ſi reſpici putes §. pr. σωμ. μεγ. καὶ πον. ἀσκ., tenente G. Th. modo Lat. P. in v. *arma* 452, 90. ex Ovid. *viribus* armorum *uti*, ſine explic., it. in *fortia — arma*, i. fortia facta belli ſ. bellica, vel arma, quae geruntur et adhibentur fortiter et cum animi fortitudine; nihil praebentibus etiam Stp. Th. et Indd., praeter Sb. e Iul. „ἀ. τοῦ σωμ. *virile* corporis *robur*" ſed Vs. ad latus ſimpl. *corporis robur*, et Lat. Liv. Ern. *virtus navium.*

Σεβ. καὶ Π.) v. ſupra. *Stroth.* §. 2. cf. de Bg. 2, 3, 6., hic e P., et 2, 8, 9. e., quocum variatur hic per v. καλ., ubi Bg. e P., qui nec ipſe copulam agnoſcens, tamen pr. particip. εὐφ. reſolvit in tempus finitum, ubi aut τε excidit intra ſimiles ſyllabas τες et Σε, aut cumulata ſunt iterum

ἐνεδείκνυντο c προθυμίαν καὶ σπουδήν.	cem, summam prae se ferebant promtitudinem summumque studium.
Ὁ δὲ Σεβῆρος, μηδένα διδοὺς καιρὸν ἀναβολῆς, συ-	At Severus nullum relinquens locum cunctationi, va-

c) Mss. tres διεδείκνυντο λ. v. N.

particip., nisi quis particip. καλ. velit pendere a pr., et in notione modi per *dum* resolvere, ut prius per hoc explicetur; quanquam alibi separantur et distinguuntur res istae, ut 2, 3, 6., ubi disertum τὲ quoque, cf. numos binos, sic olim notatos mihi, nescio, unde „Imp. Caes. L. Sep. Sev. Pert. Aug. — L. Sept. Sev. Pert. Aug. Imp. X."

ἐνεδεικν.) Cod. διεδεικν. perperam. *Stroth.* Alio comp. iam 2, 5, 8. e. idem Gr. tentarat Ms. Glossator, hic offensus, credo, repetitione v. mox sq. cap. §. 3. e., et, nisi lapsum sumas in praep., per litteras maiusculas non dissimillimas, substituens vulgato rarius, quod Stp. Th. tantum semel e Plut. habet, cui add. Ind. Plut. Hs. Sb. e Xiph. Ael. V. h. Aesch. ep. S., tacentibus rel., cf. 2, 5, 8. e. in Lat. Bg., hic e m. Stp., qui in Th., post Bg. phrasin aliunde, hinc improbat P., hunc tamen proferens ib. 3, 946. F. cum simili loco Cic., non item alicuius Gr., qualem habet L. N. T. Schw. p. 479. e. ἐμάχοντο, πᾶσαν εὐτολμίαν καὶ προθ. ἐνδεικνύμενοι ex Dion. H. S. T. 1. 306, 33. per liberam Vs. *audaciae* alacritatis *que*, pro quo Noster dedit aliud subst. simul, cf. Ind. Luc. πρ. πᾶσαν ἐπεδεικν. et Dem., cui add. 93, 2. 133, 25., ubi et syn. παρέχεσθαι προθ., v. Ind., ut πρ. ap. Stp. Th. aliunde cum adi. π., quod, deserto P., Bg. repetit ob diversum sexum subst., cf. 2, 9, 17. e., et Lat. in πρ., ignotum Stp. Th., sed sequioris aevi ap. G. Th. et sine Gr., commodum nostratibus, *Bereitwilligkeit* und *Neigung*, ut σπ. hic sumatur pro cupiditate.

μηδ. διδ. κ.) Compara hanc strenuitatem ad eventum valde efficacem cum Nigri cessatione et ignavia 2, 8, (16. it. 2, 9, 3. et 3, 4, 15.) *Boecl.* Gloss. ἄνευ ἀναβολῆς, sine *dilatione*, sine *procrastinatione*. Tulit huius celeritatis fructus Severus, ut Niger cunctationis poenas 3, 4, 15. Norat Severus, dubitando et dies prolatando magnas opportunitates corrumpi, facto, non consulto, in talibus periculis opus esse, ut Sall. ait b. Cat. 43, (3.) Hinc merito magnum bonum in celeritate ponebat, ut idem loquitur. *Leisn.*

Ib. §. 4. e., sed hic, P. deserto, Sch. in ἀν. „procrastinationi *nullum* tempus *dans*" cf. de Bg. Lat. ad καιρ. 1, 17, 16. e., hic ut suppleas ad v. διδ. pron. aliquem casum pers., ut αὐτοῖς, τοῖς στρατιώταις, s. αὐτῷ, sibi *ipse*; propter illud Lat. ad καιρ. fortassis deferente Bg. etiam in v. διδ. (pro concedere, cf. Ind. R. Or. V. 7. Is. 8. And. et Xen. 'Ανβ.) severum Lat. eiusdem notionis, cf. G. Th. 240, 10. sqq. „cuius *igitur* audita *virtus* dubitationis *locum* non *daret*? Cic. — Liv. 25, 40. *sed* nullum *neque* locum, *neque* tempus *cunctationi* consilio *ve* dedit *Mutinis*" e quorum primo loco etiam firmatur Nostri casus gen., quem in dat. effert Bg. ob v. suum Lat., unde hic forte scribitur, cum Indd. Gr. praebuerint simile nihil.

σκευάσασθαί τε αὐτοὺς [d] ὡς ἔνι μάλιστα εὐτελέστατα, ἐκέ- | sa colligere eos quam expeditissime iubet, atque Ro-

d) Cum Stp. selegimus hanc distinctionem, pro al. post ἔνι aut μάλ. commate, v. N.

εὐτελεσ.) Legendum invitis libris omnibus εὐσταλέστατα, *expeditissime.* Nam illud quidem εὐτελ., *vilissime*, alienum ineptumque est. *Fab.* Bg. legit cum F. εὐσταλ., quomodo et P. videtur legisse. *Leisn.*

Qui et ad Ms. Bg. „legit ergo cum F. εὐσταλ." et in m. Ox. ponebat F. coniecturam cum numero p. 115., ubi 3, 8, 9. e. τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον εὐσταλοῦς τε καὶ ἑτοίμου λ., sed Sch. „σ. *armari* quam *expeditissime*, (e P.) *vasa colligere* quam *vilissime*, ὡς ἔ. μ., *quantum* maxime *poterat*, ἔνι μ. εὐτ., *ut* fieri *posset*, quam *exped.* εὐτ. adv. *vilissime*, expeditissime *armari*" Sb. Ind. in εὐτ. tacente, sed in ὡς vulg. retinente, ut et in „σ. *vas. colligere* quam *vilissime* s. *exped.*" etiam Abr. Dl. Th. p. 646. i., tum Stp. Th. 1, 1133. B. m. v. ἐν. sine Vs. at 3, 1384. e. „P. εὐτ. ap. H. vertit *expeditissime*" p. 849. in v. σ. non huc spectante, sed post phrasin Bg. afferente sine Vs. e Xen. Paed. l. 5. ὅσα δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα καὶ εὐτελέστερον, e Bud. C. 1325, 47., ed. Th. T. I. p. 298. m., *quanto* quidem *levius* et *vilius* nos *oneraverimus*, Z. 5, 3, 35. Ind. „ε. *commeatum* viliorem *secum ferre*" et iterum in v. σ., quo sensu per se convenit militibus Severi his, duriter ac parce vivendo iam ante adsuetis, cf. 2, 10, 10., et res intelligi potest sic, ut collegerint in humeros aut saccos perasque cibum et parcum, (non, ut saepe, plus dimidiati mensis, aut totius,) et vero etiam vilem, buccellatum illum panem, tum et utensilia pauca, cf. Lips. de milit. Rom. 5, 11. Op. T. 3. p. 286. e. sqq., ut de victu quidem tenui mox ap. Nostrum §. 3., sed alio praeterea ap. Lips. l. l. 5, 16. p. 323., ubi p. sq. huc accommodes de Scipione ap. Appianum, καὶ σκεῦος οὐκ ἐξῆν ἐς δίαιταν ἔχειν οὐδενὶ, πλὴν ὀβελοῦ καὶ χύτρας χαλκῆς, καὶ ἐκπώματος ἑνὸς, *et vasum non licuit militi ullum habere ad victum, praeter veru*, et *ollam aeneam*, *et poculum unum*; qua parsimonia nunc imperata, iter sane potuit fieri celerius, ut onere comitante leviori. Hactenus constabit sibi lectio vulg., et maxime per Xen. locum illum, quem libenter Noster imitatur; ut contra cum v. σ. non habui notatum Fabri adv., quod sensum modo hunc edit, iussos esse milites, ut quam celerrime colligerent res quisque suas in sarcinas, in quibus rebus fuere, quae proprie vasa dicuntur, ut e Lips. meminimus, sed ut et victus deinde sub eodem nomine ac v. σ. comprehendatur, ut recte Stp. Th. habuit, cf. Bud. C. Ind. et 795, 22. 810. i., sed et arma, quo P. respexit, cf. Ind. Xen. Hell. Ἀνβ. Bach. Gem. Pl. Chr. Gs. Vig. cum R. Or. V. 6. 8. Din. et Lyc. V. 9. p. 488. m. Dem. Diod. S. Luc. et Suid. cum Thuc. 7, 74. i., qui locus et ipse pro lect. vulg. valeat, sed ad adv. εὐτ. cf. Ind. Ael. V. h. et Heyn. Epict. Sed Sb. Ind. ex alio Nostri loco „ὡς ἔνι μάλιστα, i. ἐνῆν" notionem praes. pro impf. recte innuens, non item forte copulans cum formula hac adv. μ., quod aeque ad sq. superlat. εὐτ. retuleris, ut cum eo vidimus alibi, quo sine ubi est, potest etiam ad alterum trahi v., quod cum ὡς ἔ. adest; quanquam in hoc discrepant Editores et Intpp., breviores interdum cum Bg., pro *quam liceret*, maxime *tenuissime*, pro quo deinde syn. *posset* posueris, ap. G. Th. cum *quam* et *quantum* modo repertum cum uno adv., v. g. *maxime*, aut alio, non cum dupl. simul,

λευσε [e], τήν τε εἰς τὴν Ῥώμην ἔξοδον ἐπήγγειλε, νομάς τε αὐτοῖς διδοὺς καὶ ἐφόδια [f], τῆς ὁδοιπορίας εἴχετο. συντόνῳ δὲ

mam versus iter edicit. donaque ipsis distribuens ac viatica, iter capessit: con- 2. citata autem festinatio-

e) Ms. Ba. colon, ut Ox., at punctum in A. al., quae distinctiones sunt et mox post ἐπ., ut nominatim in Stp. colon, quo forte respicit et Ms. Bg.
f) Ms. Ba. ἐφόδια τῆς ὁδοιπορίας, εἴχετο. σ., per distinctionem pravam, ut mox post εἰχ. in Ox. et Ed. colon cum Ms. Bg.

quanquam per se μάλιστα et Lat. *maxime* cum superlat. procedit, cf. 2, 9, 18., et in Gr. formulam ὡς ἐν. Hes. 2, 1597. e., non coll. Suid. 3, 458. m. 2, 769. m. it. ad Ael. V. h. 1, 32. m. N. 10. Ind. Xen. M. S. v. ἐν. it. Luc. cum 3, 90. N. 72. et 1, 190. l. 5. Dion. H. S. T. 1. v. ἔνι et ἐνῆν, sed, sine alio adv. simul, Abr. Dl. Th. p. 645. e. sq., ubi et cum comparativo, tum Zos. 4, 52, 2. cum positivo ὡς ἐ. μ. δεόντως αὐτὰς διετίθεσαν, quam *maxime* fieri *posset*, sed sine Ind. Dem. sine μ. syn. ὅπως ἔνι 101, 14. 137, 10., cf. supra 1, 7, 4. e. ad ὡς οἷόντε λ., haud dubie amplexo Bg. novum Gr. Fabr., quod et ap. G. Th. in Bg. Lat., ut per se facile lapsus incidere potuit in τε et στ litteris, et P. libere iterum agere; quanquam et aliquid in Fabri rem colligetur forte e sq., ubi separatim ἐφόδια ponuntur, quae iam insunt in vulg. lect. εὐτελ.

τήν τε) Variatur cum 1, 6, 23., sed cum 2, 10, 13. e., praeter novum subst., in artic. cum subst. expresso, ubi Bg. similiter, quoad praep., servans hic rel. e P., etiam Stp. Th. 2, 1168. B. in ἐξ. it. Dres. de V. med. p. 272. i. Mox severior Bg. per omnia, quam P., e quo tantum servat Lat. in δ., ap. G. Th. saltem cum compos. διαδίδωμι, sed in νομ. Stp. Th. tenet nec Bg. Lat., nec formulam Nostri, nec mihi alibi repertam, sed subst. νομ. pro pastu etc., praeter L. N. T., in Ind. Xen. Bach. Ἀνβ. Cyr. Aesch. ep. S. Ael. V. h. et Fa. Aes., pro depastione Polb. cum Suid., tum sensu medico ap. Foes., denique pro partitione, vel absolute, praeter Hes., non coll. Suid., etiam in Ind. Dem. et Luc., vel cum gen. aliquo ib., at R. Or. V. 4. cum χρημάτων nominatim, quem diserte infra ap. Nostr. additum, hic suppleam, quo et simul spectat Stp. Th. 4, 1510. E. extr. „dicit idem et simpliciter νομὰς, sine gen. χρημ. pro eodem" ubi peculiari ratione Noster ponit antecedens pro conseq., et id, quod in distributione inest, respiciens Lat. formulam *dona* alicui *dare*, v. G. Th., ibidemque *donativum* militi *donare*, de pecunia ut h. l. etiam ob adiunctum ἐφ. capiat, variando cum 1, 5, 2. χρημ. διανεμ. et ἐπιδόσει.

τῆς ὁδ. εἰχ.) P. deserit etiam Sch. „ὁ. itineri *incumbebat*, ἔχεσθαι ὁδοῦ, *intentum* esse *itineri*, s. *continuare* iter" hoc e §. sq. e., ubi variat Noster per syn. subst., comparante haec loca etiam Sb. Ind., sed sine Vs., quae hinc datur ad Vig. ab Hoog. p. 249. b. m. „summa festinatione *itineri* se *accingit*" aliis forte melius sine notione hac secundaria sumentibus nobiscum v. ἐχ. med. tropico sensu, ut nostratium *sich an* etwas *halten*, et pro Lat. Sch. aliove simili, tacentibus lib. de V. med., v., praeter L. N. T. it. Obs. Krb. Loesn. Kypk., quoque Foes. p. 157. a. e. et Hes. 1, 1476. i. 1560. e. Suid. 1, 930. e., ad Luc. 3, 469. N. 30. Hemst. ad Ar. Plut. p. 472. Plat. Men. Gottl. p. 41. N. 81. cum Ind., Bergl. ad Alc. 1, 1. p. 6. e. Palm. Ex. p. 746. Ind. Xen. Ἀνβ. Hell. Bach. cum N. Cyr. et Z. Pol. cum

σπουδῇ καὶ γενναίοις πόνοις τὴν ὁδὸν ἐπετάχυνε[g], μήτε που ἐπιδιατρίβων, μήτε διδοὺς καιρὸν

ne et ingentibus laboribus iter accelerabat, neque usquam commorans, neque con-

g) Ms. Ba. ἐπετάχυνεν· οὔτέ που ἐνδιατρίβων λ., quae extr. novitas etiam est in Mss. rel., v. N., ut in accentu cum Stp. μήτέ που conspirant al. ed.

N., Thuc. cum Abr. Dl. Herdt. Dem. Is. Pan. M. Ael. V. h. Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Polb. Luc. Plut. Hs. Harl. Chr. Gr., et, quoad ellipsin praep. ἐκ, rel., L. Bos. p. 490. e. D'Orv. Ch. p. 195. e. et Ind. Fi. Aesch., tum Zos. 1, 40, 2. ὁδοιπ. εἴχετο, iter *persequens*, sine artic. tantum, 1, 4, 3. εἰχ. τῆς — ὁδοῦ, itinere *contendit*, 1, 54, 5. *contendit*, quae una reperi, sed e Nostro ducta et ipsa fortasse, qui ad analog. scripserit aliorum in ἐχ. med. cum gen. rei, nec Stp. Th. tenente, nisi e Nostro 1, 1322. i. sine numeris et Vs. „ἐχ. τῆς ὁδοῦ et τῆς ὁδοιπ. quod quidem interp. *capessere* viam, (quo Lat. et redduntur loca Hom. Ind. a Cl., sed 2, 1163. D. m. hinc sine numeris,) τ. ὁ. εἰχ., pro quo aliquando dicit τ. ὁδοῦ εἰχ., *intendebat* susceptum *iter*" ignorante G. Th. formulam Bg. e Stp. m.

ἐπεταχ.) Ms. additum ν ἐφ., sed mutata simul neg., a Glossatoris ingenio est, cum semel per errorem positum ν nollet iterum tollere, aut alius, ν ἐφ. reperiens, sequente μ. consonante, non id rectum putaret; liberius iterum agente P., quem Sch. deserit in „σπ. iter *maturabat* studio *concitato*, ὁδ. iter *accelerabat*, ἐπ. *accelerabat*, urgebat, *iter*" quae postr. sunt et ap. Stp. Th. hinc in v., sed per eandem rectionem et cum acc. modo e Plut., cf. tamen cum simili τὸν δρόμον Abr. Dl. Th. et cum al. Ind. Dion. H. S. T. 2., ut T. 1. absolute, sed cum gen. τῆς ὁδοῦ Thuc. Schol. cum Abr. l. l., pendente utr. casu a praep., aut minus, ut redundet praep., ut in severo Bg. Lat., (ap. G. Th. cum Gr. al., sed eadem cum formula) partim e Stp. m., qui ib. in σπ. ad sensum, sed in Th. hinc „acri *diligentia*, s. *contenta* festinatione" cf. Bud. C. 904, 18. Poll. 3, 120. *intentus*, (ubi G. Th. syn. ἔντονος,) 4, 78. *continuus*, Hes. σύντονον, σφοδρὸν, — συνεχὲς, cum N., Suid. 3, 365. e., nec mihi reperto adi. cum subst. σπ., sed cum al., v. Dion. H. S. T. 1. Polb. cum Z. ad Vig., Diod. S. 1, 429. N. 86. et 2, 183. N. 1. Ern. ad Call. T. 1. p. 337. m. Toup. ad Suid. 1, 138. i. Phil. in Fl. p. 760. D. coll. 750. F. i. Zos. 4, 35, 12., ut absolute Ind. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Abr. L. Ar. et in rem criticam Foes. p. 361. a. m. ad Hes. 1, 1422. N. 16. ad Suid. 3, 587. N. 3. et Kust. ad Schol. Arist. Pl. v. 257. it. Valck. ad Eur. Hipp. v. 1361., variante Nostro cum 1, 7, 3., μετὰ νεανικῆς σπ. per syn. abl. et adi.

μήτε π. ἐπιδιατρ.) Cod. ἐνδιατρ. *Stroth.* e glossa mera in compos. alio iterum, et per contrariam praep., ac 2, 5, 8. e., idque vel ex aliis Nostri locis, vel substituto v. magis frequenti et vulgari, cum ἐνδ., praeter Stp. Th. et Poss. Call., it. Hes., non coll. Suid., Misc. O. A. Nov. T. 6. p. 506., sit physice in Ind. Thuc. cum Abr. Dl. R. Or. V. 4. et Dem. Xen. Cyr. Diod. S. Dion. Cas. Geop. Luc. una cum 2, 8. N. 47. et 3, 191. N. 36., tropice Polb., at ἐπιδ. in Sb. Ind. hinc modo, *immorans*, sed ap. Stp. Th. „i. q. ἐνδ., immoror, tempus tero in; aliis interquiesco. Herodot. μήτέ που ἐπιδιατρίβω, nec ullibi tempus terens, s. moram trahens et interquiescens" ut Lex. Bas. „interquiesco, tero tempus,

ἀναπαύλης, εἰ μὴ τοσοῦτον, cedens ſpatium requieſcendi, ὅσον [h] ὀλίγον τοὺς ϛρατιώτας niſi quo milites paululum re-ἀναπνεύσαντας ἔχεσθαι τῆς ſpirantes, itineri mox inſta-

h) Ms. Ba. ὅσον τοὺς ϛρ. ὀλίγον ἀναπν. λ. v. N.

Herodot. μήτε πού ἐπιδ." qui locus non eſt in Ind. Herodt., ſed potius hinc, confuſo iterum nomine proprio, utque illa altera notio *interquieſcendi* ab h. l. aliena ſit ob ſq. adiunctum, orta illa fortaſſis e P. contracta hic oratione, nec repetita in L. Ern. „tempus tero, moram traho in aliqua re" aut aliquo loco; ubi reſpicitur ellipſis ſubſt τὸν χρόνον, cf. 1, 11, 15. e. ad ſimpl. δ., quocum Noſter per comp. variet, uſus peculiari verbo, niſi aliis, praeter me, aliunde producatur, ſed quod habeat locum tum ab analogia aliorum, ſimiliter conflatorum e dupl. pr ἐπὶ et διὰ, tum vero et hinc, quod v. c. ap. Dem. reperias διατρίβειν ἐπί τινι, e qua formula per ſe praep. poteſt cum v. copulari ipſo, ubi Bg. Lat., it. Stp. ap. G. Th. modo cum Grr. affinibus διατρ. et συνδ., et Sch. „tempus terens, *commorans* aliquantiſper alicubi, (in adv.) μ. π. neque *alicubi*" ignorante Stp. Th. Lat. Bg. in adv.

μήτε δ.δ.) Paulo ante μηδ. διδ. καιρ. ἀναβολῆς, 3, 2, 1. μηδὲν ῥαθυμίᾳ, μηδ' ἀναπαύλῃ νέμων, Liv. 25, 40. *Leisn.*

Quem Liv. locum iam adhibui ad §. 1. i., hic comparans potius Lat. viciniora ap. G. Th. in ſubſt. *tempora — quieti* dare *parva*, ſed in Bg. ſub notione pro *tempore* 507, 8. 35. quantum *in hac* acie *quotidiani* muneris *ſpatii* nobis *datur*, ſed nil in v. Bg., nec illud, *longa* quieſcendi *tempora* fata *dabunt*, quo ſyn. gen. particip. ne opus quidem erat Bg., cum et §. 1. caſum dat. praeoptaſſet, ut Sch. „κ. pati requieſcere, ἀ. *reſpirationis* tempus *concedens*" quo in ſubſt. Stp. Th. tenet formulam modo ex alio Noſtri loco, cf. Ind. Thuc. et N. ad Thom. M. p. 58. it. Liban. ep. p. 32. e.

ὅσον ὀλ.) Ms. alius ordo iterum e gloſſa eſt, ut adi. ὀλ. monſtretur pertinere ad v., et pro adv. poſitum eſſe, per ellipſin praep. κατὰ, ſ. πρὸς, ſ. ἐπὶ, ut Sch. „neutr. adv. *paulum*" et Bg. diſerte eodem ordine e Stp. m., ad perſpicuitatem modo, cum Noſter ſaepe ordinem turbet ipſe et adv. divellat a ſuis v., quod malim hic, quam exquiſitum illud, ut ὀλ. adi. poſt pron. ὅσ. ſtet, proprie praeponendum ad pr. membrum et ſubſt., pro καιρὸν ὀλίγον τοσοῦτον, quanquam vel ſic ὅσον erit cum inf., ſive per enallagen temporum, ſive per ellipſin v. ſubſt., h. l. impf. ἦν, idque pro ἐξῆν, *licebat*, cf. L. Boſ. Ell. p. 336. e. 420. e. Hoog. Op. p. 1277. Nr. 7., ad Luc. 1, 739. N. 2. Rs. Or. V. 4. p. 1021. e. Stp. Th. aliunde, Poſſ. Call. p. 694. i. Ind. Xen. Pol. et Cyr. Z. cum Ael. V. h. et N. ad 13, 2. i., ubi et ante ὅσ. expletur κατὰ recte, cf. Thuc. 199, 1., variante Noſtro cum 1, 6, 1. e. pro ὅσ. cum finito temp., ſed Bg., e m. Stp., qui, omiſſo τοσ. pron., contrahit in pron. relat. ſolum, cum et alibi ὅσος per ὅς reddat, in ſq. libere addens e m. Stp. eodem adv. temporis ad ἐχ. τ. ὁδ., ad quae Leisn. in m. Ms. Bg. „ἐ. τ. ὁ. *feſtinare*, Vig. p. 199." quo de §. pr., ut Sch. in „ἀν. *eos*, qui *reſpirarunt* a nimia itineris contentione" partim e P., qui ſupplementis iſtis ſenſum v. Gr. exprimebat, ſed et forte ellipſin ſubſt. e pr. τῆς ὁδοῦ, it. τῶν πόνων, quales gen. et alibi diſerte adduntur, cf. Stp. Th. aliunde, qui aliis Lat. for-

ὁδοῦ. ἐκοινώνει δὲ τῶν καμάτων αὐτοῖς, σκηνῇ τε χρώμενος εὐτελεῖ, καὶ σιτία καὶ ποτὰ προσφερόμενος, ὅσα καὶ πᾶσιν ὑπάρχειν ἠπίστατο[i], οὐδαμοῦ δὲ τρυφὴν ἐνεδείκνυτο βασιλικήν. ὅθεν καὶ μείζονα παρὰ τῶν συ-

3. rent. Communiter autem
cum ipsis laborabat, taberna-
culo utens vili, cibumque ac
potum capiens, quem etiam
omnibus in promtu esse sciebat.
nusquam vero luxum ostenta-
4. bat imperatorium. unde et

i) Hoc comma in B. 1., pro al. puncto, it. colo Stp. rel., unde res Bg. iterum.

mulis tropum v. resolvit, cf. 2, 1, 8., hic pro vires corporis recipere, sed ut particip. resolvatur potius per copulam, quam per Sch. pron., *nisi* tantum, *quo*, s. *quoad* milites *paululum* respirarent *et* deinde *iterum* persequerentur *iter*, s. per particulam, *nisi* tantum, *quoad* milites, *ubi* s. *postquam* respirassent, *iter persequerentur*.

ἐκοινώνει) P. deserto, formulam Gr. tractat Bg. hic, ut v. cum gen. rei mutet in adv. cum notione verbi, et in aliud v. e notione subst., denique dat. pers. adiuvet per praep. σὺν, ignorante hanc rationem Stp. Th., ut tamen et hic licuerit severum, *participabat* autem *labores* cum *ipsis*, pro quo mox variatur §. sq. per v. privum συμπ., hic ut commodius sit nostratibus, *partiebatur* autem *labores* cum *ipsis*; etiam hic scribente Nostro tantum ad analog. in v. rectione, dans verbo vulgato gen. hunc rei de suo, ut mox v. χρ. iungens subst. suum, etiam huic suum adi., ut v. προσφ. affinia saltem subst., cf. Stp. Th. 4, 117. C. m. aliunde Ind. Ael. V. h., nominatim σῖτον R. Or. V. 4. Xen. Cyr. Z. et de V. med. Kust. p. 24. m. Cas. ad Athen. 2, 622., cf. et Foes. cum Xen. M. S., ubi Bg. cum P. numerum deserit et vim v. med., ut Stp. Th. in subst. „ap. Plut. σιτία προσάγεσθαι, pro eo, quod Xen. σῖτα προσφέρεσθαι, capere s. sumere cibum. — σ. dicuntur etiam, quae militibus in cibum dantur, annona, commeatus" aliunde, negans antea, σ. sing. numero usurpatum se reperisse, qui est ap. G. Th. in Bg. Lat. et in Ind. Luc., ut copulata nostra ap. Sb. aliunde, cf. Fi. Aesch. et Herdt., ubi et illa formula Bg. σῖτα αἱρεῖσθαι, Dem. et Ael. V. h. In rel. ap. Sch. „ἠπ. *noverat*, ὑπ. habere *omnes*" deserto P. etiam, ubi Bg. formula (par privis v. *esse* et *adesse*, quae et sufficiebant,) non est ap. Stp. Th., nec explicata ap. G. Th. istis nostris, aut formula hac, *ad* manus *esse*, et h. l. in tentorio s. pera; in adi. πᾶσ. liberiore P., qui hic sunt milites tantum, sed Bg. severius, quam 1, 2, 5., καὶ servante post ὅσ. e P., qui liberius suppleverat pron. demonstr. ταῦτα s. ταυτὰ, et mox, δὲ oppresso, finitum v. tempus mutarat in particip., unde Bg. modo retinuit Lat. in v. ἐνεδ. cum Sch., qui et istius subst. duo pro uno repetit in „τρ. *luxuriam* s. *delicias* imperii *ostentare*" non bene gen. subst. syn. hic adhibito pro adi. β., cf. 2, 4, 18. e., Mss. hic nihil novantibus, cf. 2, 10, 19. e., sed nobis post ἠπις. comma potius deligentibus, quia arctius sq. membrum cohaeret, et modo continet oppositum pr. σιτ. κ. ποτ. it. σκην., atque adeo τρυφὴν, hoc est, victum et supellectilem cum tentorio delicatiorem et meliorem, propriumque imperatori

στρατιωτῶν [k] εὔνοιαν ἐπιστώσατο [l]. οὐ γὰρ μόνον αὐτὸν συμ- | maioris militum benevolentiae certus erat. non enim folum

k) Ms. Schotti τῶν στρατιωτῶν, itemque Pol. *Sylb.* v. N. l) In Ms. Ven. ἐκτήσατο, fed in marg. γράφε: ἐπιστώσατο. *Zan.* v. N.

τῶν συστρατ.) Cod. Schotti στρατιωτῶν, quod non multum attinet notasfe, cum accommodatius fit, quod in noftro legitur, et paulo blandius fonet, ut illud Caefaris *commilitones. Oxon.* Schotti Cod. στρατ., quod minus placet. *Stroth.*

Simplex illud pro compof. in Schott. Ms., etiam in P. cum Bg. comparens, gloffa fuerit e comparatione aliorum locorum, maxime cum fq. membro, ubi Nofter variat, cf. 4, 14, 8., ubi P. contra *commilito* pro textus στρ., quo fimpl. utitur et Thuc. pro compof., v. c. 2, 89. i. et 7, 61. i., potuitque offendi librarius in comp., quafi non ita bono, cf. tamen 1, 5, 8.

ἐπιστωσ.) Ven. ἐκτήσατο, quae eft librarii interpretatio, neque tamen recta. τὸ κτήσασθαι enim iam praeceſſerat, nunc vero de confirmanda militum fide ac benevolentia erga fe, fermo eft. Et in marg. Veneti notatum eft ἐπιστώσατο. Obvenit autem hoc verbum h. l. fignificatu raro alias obvio. Alias enim *facere*, aut *rem quandam credibilem reddere* fignificat. Sic, ut reliqua taceam, bis iungitur ab Herodiano εὐνοίας voci, l. 4. c. 11. (§. 1.) δώροις καὶ ὅρκοις τὴν εὔνοιαν πιστουμένου, *donis* regi Parthorum fuam erga ipfum *benevolentiam* credibilem *reddit*, f. *fidem ei facit*, et in hoc ipfo libro c. 9. (§. 18., ubi v. N.) de eodem Severo dicitur, πιστώσασθαι εὔνοιαν ἱκανώτατος, fidem facere *fuae* erga *alios* benevolentiae *aptiffimus*. Oppianus hoc verbo pro πιστεύειν uti videtur Κυνηγ. 3, 355. τίς ἂν τάδε πιστώσαιτο; quis *enim* haec *crediderit*? fcilicet, Favonium effe parentem Tigridis, quod H. Stp. in Th. vertendum putat, *quis* enim *haec* affirmare *aufit*? qui contra in altero loco Κυν. 3, 417. idem v. pro *certo fcire*, aut *compertum habere* accipit, ubi Ichneumon dr. Crocodilum obfervare, εἰσόκε τοι βαθὺν ὕπνον ἐπὶ φρεσὶ πιστώσηται. Et quanquam fatendum eft, utramque fignificationem fuo quamque loco bene convenire huic verbo: tamen magis placet illa, quae una in utroque loco convenit, quam et Schneiderus V. Cl. in verfione fua fervavit. Unde corrigendus eft Stp. Eft etiam aliquando *fidem* mutuo *dare*, ut in illo Hom. Il. 6, 233. χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο, ubi Schol. πίστεις ἐποιήσαντο ἀλλήλοις. Pofitum autem videtur in noftro loco pro βεβαιοῦν, *firmare*, *firmum reddere fibi*, aut πιστὸν ποιεῖν, ita, ut apte conveniat vernaculum illud, *wodurch er fich ihrer* Zuneigung *noch* mehr *verficherte.* Pertinere huc quoque videtur locus a Suida allatus, τὸν δὲ ὁ Σωσίβιος διὰ πλειόνων λόγων πιστωσάμενος, καὶ παρασκευάσας εὔνουν ἑαυτῷ. Et ita quoque Herodiano fcribendum fuiffet, qui duorum verborum fignificatus per unicum expreffit, concreto εὔνους in abftractum εὔνοια mutato; ut fit *benevolentiam militum* fibi *magis* fidam *reddere*, pofitum pro *milites* fibi *magis* benevolos *ac* fidos *reddere*. Denique μείζονα pro μᾶλλον pofitum eft ut l. 1. c. 10. (§. 8.) πάσης ἐλπίδος μεῖζον ἦν προχωρήσαντα. *Stroth.*

Dabimus primo, quae olim ad h. l. fcripta fuerunt a nobis, Strothianis non diffimilia. „Eft haec mera gloffa multo difficilioris vulgati, ducta illa, ut videtur, e 6, 8, 5. εὔνοιαν πολλὴν παρὰ τῶν στρατιωτῶν ἐκτή-

πονοῦντα, ἀλλὰ καὶ τῶν καμά- ipſum una laborantem, ſed et των ἄρχοντα οἱ ϛρατιῶται αἰ- labores inchoantem milites re- δούμενοι, μετὰ προθυμίας πάν- veriti, alacriter omnia facie-

σατο, cf. hoc noſtro cap. §. 13. e. ὡς ἂν κτήσαιτο τὴν εὔνοιαν αὐτῶν, cui verbo reſpondent ad ſenſum alia, et ipſa ap. Noſtrum uſitata, ut τὴν εὔνοιαν οἰκειοῦσθαι, etc. Sed h. l. lectio vulg. tenenda eſt, non modo, quod eadem eſt 2, 9, 18. m. et 4, 11, 1. m., verum etiam propterea, quia πιϛοῦσθαι τὴν εὔν. non videtur ſimpliciter eſſe i. q. κτᾶσθαι τὴν εὔν., ſed βεβαιοῦν τὴν εὔν., quod et ipſum habetur 1, 6, 19., ſ. in med. βεβαιοῦσθαι τὴν εὔν., cf. ex Heſy. ad 2, 9, 18. Et hoc ſenſu etiam accepit Bg., multo ille hic diligentior, quam P. Si quis autem iſtud verbum vulg. cum Ms. Gloſſatore capere malit propter adiectum μείζονα, qui comparativus convenire magis videatur cum verbis *parare*, conciliare *ſibi*, etc.: cum eo non pugnem; quanquam a noſtris partibus ſtet cum uſus illius v. πιϛ., et, quod ſciam, perpetua *firmandi* et *confirmandi* ſignificatio, tum illud etiam, quod comparativi ſaepe amittunt ſuam vim propriam, et ponuntur pro poſitivis, v. Rsk. ad Anth. Gr. p. 213. m. et ad Aeſch. Or. V. 3. p. 459. e. it. Fi. The. Ind. v. καινὸς m., quam obſervationem Bremerus in ſuo Ind. omiſit, forte, quod ſciret dubiam illam ap. quosdam, v. Abr. Dl. Th. p. 280. i. ad c. 9. it. Koen. ad Greg. p. 46. N. 79." Quibus nunc quidem addimus, primo ad Oppian. locum, videri et ibi valere propriam vim v. π., pro *quis haecce firmet*, demonſtret, perſuadeat *aliis?* tum ad noſtrum locum, nihil ferre Sch., quam in v. π. P. Lat. et in μειζ. ſolum *benevolentiam*, quo de pro poſitivo cf. 1, 10, 7., ad cuius §. ſq. ſumſimus ſane etiam μεῖζον pro adv., etiam μείζω, cuius non contractam formam hic μείζονα Strothus ſimiliter explicabat, ſed ut forte adiectivo manere poſſit vis e notione Bg. in v. πιϛ., quae non eſt quidem reperienda ap. Bud. C. et Stp. Th., nec in L. Ern., ſed nec abhorrens a v. principe notione, ad quam facile revoces ſic, *ſibi* fidem *fecit*, ſpectante huc Sb. Ind. tantum in ἐπιϛ. „μεγίϛην παρὰ τ. ϛρ. εὔν. ſic 505, 16. „comparato ita 2, 9, 18., et compar. μειζ. pro ſuperlat. accepto, quod et ipſum praeſidium interpretandi (alibi ſolenne, v. Fi. ad Well. p. 302. e. it. ad Plat. Phaedo. p. 59. N. 3. Abr. Dl. Th. p. 514. e. et Lect. Ar. p. 284., ad Vig. p. 66. N. 84. et Ind. Xen. Cyr. Z. Lat. v. *comparat.*) tamen h. l. vim v. πιϛ. propriam deſeret, cum *maximam* benevolentiam *ſibi firmare* ſit potius hoc, ut quis benevolentiam maximam, quam habet iam ap. aliquem, ſtabiliat ac roboret, qua de *maxima* benevolentia tamen in prioribus nondum dictum erat, quae demum parabatur communione laborum et rerum vilium; quae et cadunt in ſententiam illam, ſi quis μειζ. per poſitivum explicet, ut ſit *magnam* benevolentiam *ſibi firmare*, quae et ipſa iam adeſſe debet, ſi ſit confirmanda; quae *magna* benevolentia tamen e prioribus non eſt ita dubia, ut *maxima*; ut, praeter Bg. expoſitionem, magis inclinem in enallagen illam comparativi pro poſitivo, quam in Sb. partes.

συμπονοῦντα) Libertatem P. variam deſerente Bg., Noſter opprimit pron. αὐτοῖς ſ. αὑτοῖς ad v. συμπ., quod ap. Stp. Th. cum Lat. Bg. ſine auctore, cf. Poll. 5, 85. *collaborare*, ap. G. Th. ſine Gr. et bona auctoritate, Ind. Dem. Xen. Cyr. Z. et Luc. cum Suid. 2, 650. i., nihil ferentibus Stp. et G. Th. ad τῶν κ. ἀρχ., ubi Noſter ad analog. ſaltem ſcripſe-

τα ἔπραττον. ὁ δὲ, τὴν Παιονίαν διαδραμὼν, ἐπέστη τοῖς τῆς Ἰταλίας ὅροις [m], καὶ, τὴν Φήμην

bant. Is autem quum Pannoniam permeaſſet, adſtitit in Italiae finibus: ac famam prae-

m) Comma hoc in B. 1. cum Pat., pro puncto al. vel colo Stp. rel. cum Ms. Bg.

ſit, it. in ſq. formula μ. πρ. ἐπρ., ubi Bg. de more, cum licuiſſet ſevere *cum alacritate*, quia et contrarium *ſine alacritate* ap. G. Th., ut Noſter in neutro π., cum referatur ad pr. maſc. τῶν καμ., et ad labores omnes militares tantum ſit revocandum, ſyneſin admittit quandam.

μετὰ πρ.) Eo ſcilicet eventu effectuque imperatoriae virtutis, quem Leo demonſtrat in Tacticis 20, 111. νήφειν ὀφείλεις καὶ λίαν ὑπάρχειν ἐγρήγορος, καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων στρατιωτῶν, καὶ πολεμικῶν μετέχειν πόνων, ὦ στρατηγὲ, ὀλίγου δὲ τοῦ κέρδους. οὕτως γὰρ καὶ τὴν παρὰ πάντων εὔνοιαν μετὰ δόξης κτήσῃ, καὶ φιλούμενος ὑπ' αὐτῶν συναγωνιζομένους σοὶ προθύμως (Noſtri μετὰ προθυμίας) ἐν τοῖς κινδύνοις ἕξεις, *ſobrius eſto, imperator, et vigilans, multumque laboris tolerantior, quam caeteri milites, lucroque minime deditus. Nam ita ap. omnes benevolentiam tibi pariter et gloriam comparabis, fietque, ut promtiſſimos habeas ad pericula, qui te diligunt.* ὃν τινα γὰρ ἄνθρωποι φιλοῦσιν αὐτομάτῳ διανοίας ἐμπτώσει, τούτῳ ταχὺ μὲν ἐπιτάττοντι πείθονται, λέγοντι δὲ οὐκ ἀπιστοῦσι, κινδυνεύοντι δὲ συναγωνίζονται, *quem enim homines ſpontanea animi propenſione diligunt, illi, ſi quid imperet, ſtatim obediunt, ſi quid dicat, credunt, et, ſi quid periclitetur, propugnatores adſunt*, ſicut Onoſandri verba habent in ſtrat. c. 1. *Boecl.*

διαδραμὼν) Variante Noſtro cum 1, 7, 3. per adiunctum, ſeverius hic, etiam, quam P., reddit Bg., cuius Lat. ignorat Stp. Th., et Gs. habet cum affinibus Grr. „διαβαδίζω, διαπορεύομαι, tranſire" in ſq. ἐπ. P. deferente etiam Sch. „*venit* ad *fines* Italiae, *attigit* eos" nec hic Stp. Th. tenente Lat. Bg., quod (ap. G. Th. cum affini ſaltem παρίστημι in v. *aſtare* et *aſiſtere*) prodit, eum cepiſſe v. ſine ſecundaria notione, nec pro *ſubito* aut *improviſo* adeſſe, quae ſunt demum in ſqq., ubi partim e P., dum Sch., in adv. ἐκ. ſine Vs. reſpiciens ad 2, 9, 15., (quocum variatur, omiſſo ſubſt. ἀνθρώποις, latente hic in pr. nomine terrae τῆς Ἰταλ., ut intelligantur Itali,) reddit in „ὤφ. *conſpectus eſt* coram *illis*, τοῖς — *eius* loci *incolis*, ἠκ. *auditus eſt*, (tamen errat in) παρὼν — προτ. praeveniens" cum hoc adv. cohaereat potius cum v. ὤφ., e P. omittente Bg non quidem ſubſt. βασ., ſed formulam τοῖς ἐκ. (olim reſtituendam per *illic hominibus*,) et per alium ordinem ponente illud παρ., quod cum v. ὤφ. ignorant Stp. Th. et Indd., habens forte aliquid abundantiae e Lat. illis ap. G. Th. 1245, 73. ſqq. *quia* tu *ipſus* coram *praeſens* praeſentem *vides*, et *coram — cernere*, cum proprie conſpiciantur oculis corporis non niſi praeſentes res ac perſ. Sed indulſit hic Noſter fortaſſis etiam compari, apponens παρ. ad ὤφ., ut reſponderet membro ſq., ubi Bg. ad ἠκ., ut in ſyn. πυθ. 2, 1, 14., cui verbo datum nominativum participii, poſt verbum ſenſuum, neſciunt Stp. Th. Poſſ. Sy. p. 200. e. et Indd., ubi modo paſſ. eſt ſimpliciter, v. Thuc. Luc. et Long. Mor. cum L. N. T. Fi., ſequente Noſtro forſan analogiam tantum, (ubi Bg. ſeverior, quam P. cf. 2, 9, 6. i.) ſed iterum abundantiam aliquam in formula τὴν φημ. φθ. cum ſq. explicatione, ap. Stp. Th. 4, 134. i. ſub Lat. Bg. e Noſtro ſine numeris re

φθάσας, πρότερον ὤφθη τοῖς ἐκεῖσε παρὼν βασιλεὺς, ἢ ἀφιξόμενος ἠκούσθη. δέος τὲ μέγα τὰς Ἰταλιώτιδας πόλεις κατελάμβανε, πυνθανομένας τοσαύ-

veniens, prius coram conspectus est ut imperator, quam 6. adventurus intelligeretur. metusque magnus Italicas civitates invasit, inaudientes tan-

perta, ſed p. 55. G. e. hinc cum Bg., nec aliunde, ut ipſe modo tenui ap. G. Th. in v. Bg. cum Gr. n. „Liv. *praevenerat* non *fama* ſolum —, *ſed* nuntius *etiam*" cum hic dicatur de perſ. et *aliquis* praevenire *famam*, i. prius venire aliquo, quam aliquid de eo nuncietur in locum quendam et ad homines aliquos, cf. 1, 9, 20. i. et ſimile quid ap. Stp. Th. 1, 15. A. e. „Xen. Hellen. 6. ὁ δὲ πρότερον ὀφθεὶς, ἢ ἀγγελθεὶς, ὅποι πορεύοιτο" quod, non mihi ib. repertum, Noſter imitatus fuerit cum variatione, cum Bg., fere e P., vertente v. ἀφιξ. etiam Gs. ad Luc. 1, 342. l. 66., non vero Stp. Th., cuius loca cum pr. εἰς potius ſuadeant notionem ſimpl.

δέος τε) Noſter hic primo variat in δ. μ. cum 2, 3, 13. per ſyn. formulam in adi. ſ. in aiente ac neg. adi. et per unum modo ſubſt., tum copulat δ. et μ. cum Thuc., cf. Stp. Th., ubi P. iterum τὲ pro δὴ, ut 2, 6, 1, m., melius Bg. ſervante notionem vulg., nec cum eo addente adi. πάσας, nec formulam in τὰς Ἰτ. π. mutante in gen. ſyn., ut nec Sch. in „Ἰτ. Italas *civ.*" quanquam et hic variat Noſter cum §. pr. τοῖς τῆς Ἰτ. δρ., ubi ſine auctore Stp. Th. reddit cum Sch., qui, praeter πυνθ. e P. cum Bg., in „κ *invadebat* met. *civ.*" ſeveriori tempore, quam Bg. e P., quod Lat. (ap. G. Th. modo cum ſyn. ſubſt. 1207, 10. tantus *omnes* terror *invaſerat*,) tenet quoque Stp. Th., non item formulam, ex analog. factam, cf. ſyn. λαμβάνει μὲ δέος e Plat. ap. Stp. Th. 2, 554. D., et viciniorem ſimul illi Lat. Bg. Ind. Luc. δέος οὐ μικρόν μοι ἐπέρχεται, it. Ael. V. h. τὸ δ. αὐτοὺς κατέσχεν.

τοσαύτην) Leg. aut τοσαύτης ἔφοδον στρατιᾶς, aut τοσούτου ἔφ. στρατοῦ. *Reisk.* Mallem τοσούτου, ut ſtatim §. 10. μετὰ τοσούτου στρατοῦ. *Ged.*

Sch. in „ἔφ. adventum *exercitus*" ſed in στρ. cum P., qui videatur etiam legiſſe τοσούτου, *tanto* conſpecto *exercitu*, quanquam libere reddens, omiſſo ſubſt. ἔφ., unde non illo equidem nitar; tenente lectionem vulg. cum libris omnibus et Bg. et Stp. Th., clam e P., 2, 1172. F. in ἔφ. „de acceſſu ſ. adventu hoſtis magno adhuc intervallo diſtantis, ap. Herodi. l. 2. π. τ. ἔ. στρ., *tantum* adventare *exercitum*, cui non diſſimilis quidam ex Thuc. paulo ante citatus locus" dum reſpicit, opinor, C. ἰδὼν τῆς βασιλέως στρατιᾶς τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον εὐπορωτέραν τῆς κατὰ γῆν οὔσης, qui locus Noſtro ſimilis eſt modo in ἔφ. cum gen. ſyn. τῆς στρατιᾶς, quem et Rsk. proponebat violentius, cum lenior unius pron. eſſet correctio, confuſis facile ου et ην ſyllabis iterum, cf. 1, 10, 15. m. ad δεσποτ., quo ſane et ego inclino, quia obſcurior et infinita nimis ſententia eſt in τοσ., ad ἔφ. relato, cum magnitudo adventus ſ. incurſionis non ita facile aeſtimari intelligique poſſit, ut numerus magnus exercitus, proprieque magna incurſio dicatur vehemens, violenta, noxam faciens magnam; quae tamen non in ſqq. traduntur; niſi quis cogitet, quae ſolemus in his Vernaculis, v. c. *ein* groſser, ein ſtarker *Anzug* ſ. *Anmarſch* von *Kriegsheer*, i. e. magnum et latum exercitum accedentem

τὴν ἔφοδον στρατοῦ. οἱ γὰρ κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἄνθρωποι, ὅπλων καὶ πολέμων πάλαι ἀπηλλαγμένοι, γεωργίᾳ καὶ εἰρήνῃ προσεῖχον. ἐς ὅσον μὲν

tam incursionem exercitus.
Nam homines in Italia armis
ac bellis dudum soluti, agri-
culturae in pace intenti
7. erant. Etenim quamdiu

et incurrentem; quae redeant ad coniecturas illas, quoad sensum; ubi et sumere liceat subst. duo pro adi. et subst., nihil suppeditantibus Indd. et G. Th., nisi in syn., cum Gr. n. etiam, *ubi* magna *vis* et *incursus* est *pluviarum* procellarum *que*, repetendo ibi e pr. adhuc semel *magnus.*

οἱ γὰρ) Variat Noster aliquo pacto cum §. pr. τοῖς τῆς Ἰτ. ὀρ. per formulam e praep., ubi Bg. e P. severe, nisi per ordinem alium in praemisso subst., quod tamen tolerarim.

ὅπλων) Factum hoc credo Maecenatis consilio, quod fusius potes legere Dionis libro 52. Pauca in praesentia delibasse sufficiet. 1. ἀθανάτους στρατιώτας τρέφεσθαι προσήκει, nec illos ex Italicis tantum, ἀλλ' ἐκ τῶν ὑπηκόων 2. arma omnibus integrae aetatis non capessenda propter στάσεις ἐμφυλίους, exinde plerumque oriundas; quin et 3. in militiam ascisci debet τὸ ἐρρωμενέστατον καὶ ἀκμαιότατον, quo fiet, ut caeteri ἔξω γεωργήσωσι, quod ipsum hic loci occurrit. *Oxon.*

Ad Spart. Adrian. c. 12. T. 1. p. 111. *delectum* — detrectantibus *Italicis* Cas. N. 4. b. i. „Itali, consilio cati principis Augusti otio et pacis artibus dediti, parcius militabant, ut scribit etiam Herodi. l. 2.“ sine loco huc respiciens, ubi P. liberum repetit Sch. partim in v. „abhorrentes, *remotissimi* ab *armis*“ e Stp. Th. 1, 349. E. e., ubi sub Sch. Lat. hinc e P., sed ut non peior sit Bg. ratio notioque, cf. 1, 7, 1. m. Ind. R. Or. V. 6. et Dem., cui add. de pass. 37, 18. 24. 38, 7. 54, 23. 72, 4. 186, ult., sed simile 105, 8. et 148, 21. ἀπαλλάξας πολέμου λ., it. per pass. cum τοῦ πολ. Ind. Plat. Men. Gottl. cum Lat. Bg. syn. *liberari* et *desistere.* In sq. membro Bg. per hendiad., non quasi legerit aliter et ἐν εἰρ., sed libere, P. servante vulg., quem Sch. deserit in „γ. agriculturae *incumbere*“ in v. hinc reddente Stp. Th. 1, 1351. B. m. cum P., nec Bg., sed tamen per syn. formulam al., cf. Bud. C. Poss. Call. Lex. N. T. cum Obs. Krb., cui add. p. 354. m., Loesn. Kypk. Suid. 3, 197. m. et p. sq. i. Rsk. ad Polb. p. 95. e. it. Ind. Dem., cui add. 701, 5., ubi R. non severe addit acc. τὸν νοῦν, quanquam alibi expressum, cf. 706, 4. 711, 22. 728, 19. 829, ult. 882, p. 910, 22. 963, 1. 1028, 17. 931, 9. 1134, 8. 1288, 6. 1328, 27. p. sq. l. 5. 1334, 7. 1402, 1., sed ap. Aes. Fa. μύρμηξ — τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς προσέχων, Ind. Hs. cum Bg., Luc. Ael. V. h. Xen. Cyr. Ἀνβ. et Hell., ut saltem ad analog. scripserit Noster in adiuncto subst. εἰρ. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „*ad* agriculturam *et* pacis *opera* animum *convertebant*“ respiciens maxime formulam Nostri εἰρ. πρ., ubi v. πρ. est cum subst. duobus, ut primo potius conveniat, et secundo εἰρ. per notionem propriam alio sensu, pro pacis amantem et studiosum esse ita, ut eam serves, et alios non lacessas iniuriis, it. velle et optare pacem, eamque cogitare et id, quod valeat ad pacem conservandam; quocum possit coniungi Leisn. notio, nullibi tamen cognita mihi, nec Lat. ap. G. Th. sic, sed ex Ind. Xen. Bach. Z. εἰρηνικὰ ἔργα, opp. πολεμικῶν, et εἰρηνικὴ ἐπιστήμη.

ἐς ὅσον) Iterum μὲν, referendum ad δὲ §. 9., omisit Bg. e P., quocum

γὰρ ὑπὸ δημοκρατίας τὰ Ῥωμαίων διῳκεῖτο, καὶ ἡ σύγκλητος ἐξέπεμπε τοὺς τὰ πολεμικὰ στρατηγήσοντας, ἐν ὅπλοις Ἰταλιῶται πάντες ἦσαν, καὶ γῆν

in populari ſtatu res Romana gubernabatur ac ſenatus emittebat duces, in armis Itali omnes erant, ter-

tantum reddit formulam ἐς ὅσ., et praep. cum adi. f. pron. per adv., ut ad Vig. p. 578. b. e. N. 4. Hoog. memoriter „εἰς ὅσ. pro *quamdiu* ap. Herodi. I. 2. εἰς ὅσ. — διωκ. quamdiu *Democratia* Romae *obtinuit*" nihil tenente Stp. Th. in praep., et in adi. 3, 495. A. m. ſemel modo e Thuc. cum Lat. *quatenus*, quod (ap. G. Th. cum affinibus, ὅσον, καθ' ὅσον, ἐφ' ὅσον) leverius eſt, quanquam inverſi ordinis, ut propius Lat. *in quantum*, ubi (ap. G. Th. in adi. ſine explic.) ſubintelligam ſubſt. *tempus*, de noſtro contextu, ut in Gr. aut χρόνον, aut μέρος τοῦ χρόνου, cf. L. N. T. Schw. cum Krb. et Ind. Aeſ. Fa Hſ. Xen. Z. Cyr. et Pol., ubi et cum inf, variante Noſtro in formula ὑ δημ. cum 2, 9, 7. i. modo per praep. ſyn., ut in τὰ Ῥ cum 1, 11, 14. tantum per notionem, cum, aſſumto iterum ſubſt. πράγματα, hic ſit resp., quam Cl. Cic. explicat imperium ſ. poteſtatem civitatis leges, iura, bellum, quod et proxime adiectum, etc., abeunte a P. libero etiam Sch. in v. „διωκ., gubernabatur *resp* Romana *a* libero *populo*" Lat. hoc (ap. G. Th. cum Gr. n.) ignorante Stp. Th. una cum v. hoc tempore, it. ſq. Noſtri formulam, ap. Sch. partim e P. „π. στρ. ducem *eſſe*, στρ. duces *futuros* rei *bellicae*" in periphraſi poſitam pro ſubſt τοὺς στρατηγοὺς, ad variandum cum locis pr., ubi id ſubſt. adhibitum, cf 2, 9, 12. m., factamque ex analog. tantum, nec modo quoad rectionem v. στρ. cum acc. rei, ſed et quoad ſubſt. aliud affine τὰ π., pro aliorum aut gen. πολέμου, ſ. πολέμων, aut acc. πόλεμον ſ. πολέμους, variante Noſtro cum 2, 10, 9. e. tantum in artic. hic adiuncto ad πολ., quo in adi. tacet Stp. Th., in v. 3, 1069. D. e. memor quidem conſtructionis, at ferens modo e Dem. duo loca cum τὸν πόλεμον et πάντα, ſub Lat. Sch. primo *dux ſum*, pro quo melius, *tanquam ducem* ſ. *ductu* ſuo *adminiſtrare* ſ. *gerere*, ut brevius Bg., ubi ſaltem addidiſſem gen. *belli* ſ. *bellorum*, cf. Ind. Corn. N. it. in v. στρ. de perſ. abſolute Ind. Xen. M. S. et Cyr. (cui add. 1, 6, 12.) Luc. Plut. Hſ. Ael. V. h. (ubi et cum adv. it. cum pr. εἰς) Iſ. Ev. et Pan. Mor. p. 56. m. ſed cum pr. ὑπὲρ p. 111. e. ut cum pr ἐπὶ Suid. 1, 873. e., porro cum gen. perſ. Soph. Ai. The. Fi. Luc. Diod. S. Xen. Ἀνβ. 1, 4, 3. it. cum gen. rei Dion. H. S. T. 1. et ſimul cum adv. ib. ut cum dat. perſ. Iſ. P. Mor. p. 102. i. Dem. et ſimul cum adv. Rs. Or. V. 6. ubi et cum acc. rei ſ. temporis, ſed ſimul cum adv. V. 4. ut cum alio acc. rei V. 8. And. et Dem., ubi et ſimul cum pr ὑπὲρ, cui add. 172, 15. et Dion. H. l. l. ſed cum acc. quaſi perſ. τὰ ζεύγη Xen. Ἀνβ. pro regere ſ. dirigere, ubi et de re improprie et ſimul cum adv., cf. de tribus illis caſibus, ſine exemplo tamen, Abr. Dl. Th.

ἐν ὅπλ.) erant *armati*. Sall. b. Cat. (37, 6., ubi v. Cort.) Heliod. ἐν ὅπλοις ἄνδρες, Act. 1, 10. (ἄνδρες δύο παρειστήκεισαν) ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, Iac. 2, 2. Solin. c. 11. *campus* Ennenſis *in* floribus *ſemper*, Apul. Mil. 3. cum me *viderent* in *ferro*. Haec Pric. ad Mil. 3. p. 145. *Leisn.*

Cf. 1, 13, 5. e., dum variatur cum formula §. pr. οἱ κ. τ. Ἰτ. ἁ. per unum Ἰτ. nomen propr., ſed ad analog. ſcribitur in ſqq. duobus v. cum

καὶ θάλατταν ἐκτήσαντο, Ἕλλησι πολεμήσαντες καὶ βαρβάροις· οὐδέ τι ἦν γῆς μέρος, ἢ κλίμα οὐρανοῦ, ὅπου μὴ Ῥωμαῖοι τὴν ἀρχὴν ἐξέτειναν[n]. ἐξ οὗ δὲ εἰς τὸν Σεβαστὸν περιῆλθεν ἡ μοναρχία, Ἰταλιώτας μὲν

ramque ac mare acquirebant,
cum Graecis belligerantes et
8. barbaris; neque ulla erat
terrae pars, aut tractus coeli,
9. quo non Romani imperium
protulerint. Ex quo autem ad
Augustum pervenit imperium,

n) Colon hic in Stp. Sb. et In. in μὲν et δὲ iterum.

adiunctis suis, ubi Latt. Bg. ap. Stp. Th. aliunde et ap. G. Th. cum Grr. n.; nihil definiente Sch. in v. β., qui, Graecis oppositi, alias sunt maxime Persae, qui et ipsi cum aliis, ut Britannis Germanisque, intelliguntur ap. Nostrum in historia Romanorum recenti, sed hic, in vetere et in democratia, fuerint Ligures, Galli, Illyrii, Hispani, Afri, Siculi, Celtiberi, Cimbri, forte etiam piratae et Asiatici, ut Mithridates; quibuscum omnibus bellatum esse tunc, constat, ut cum Graecis in bello Tarentino cum Pyrrho, rege Epiri, it. in Macedonico cum Philippo, Perseo et Andrisco, it. in Achaico, quibus e bellis etiam definias illa pr. γῆν κ. θ. ἐκτ.

οὐδέ τι) In Ms. Bg. desunt nonnulla. *Leisn.* ad m. Ms., ubi totam hanc §. 8. omissam explevimus, partim e P., ut Sch. in „κλ. *clima*, tr. c." quo in nom. huc spectat Stp. Th. sine Vs., sub Sch. Lat., non vero P., (ap. G. Th. cum Gr. n. Nr. 2.) sed tantum e Philon., nec tamen cum gen. οὐρ., quocum non iterum per Gr. Indd., sed absolute Dion. H. S. T. 1. Suid. Ammon., ubi cum circumflexo, N. T. Lex., ubi et cum gen. regionis, ducente Nostro forte e Lat., qui recentioris aevi Gr. ipsum etiam absolute tantum adhibent ap. G. Th. cum accentu nostro. Sed ad ἐξετ. utendum erat Lat. P., cum severum non teneret G. Th. cum subst. nostro, formulam ignorante Stp. Th., repertam quodammodo ap. Luc. 1, 383. l. 10. Ἀλέξανδρος δὲ πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν ηὔξησε καὶ παμπολὺ ἐξέτεινε, *Alexander autem, quum paternum imperium suscepisset*, id *auxit* et *multis* partibus *ampliavit*, praebentibus rel. Ind. modo alios rei acc. tropico sensu Herdt. R. Or. V. 8. And. et An. ad Gr. auct. V. 1., Dion. H. l. l. Polb. Plut. Krg. e §. 215., cf. Thom. M. p. 614. et in rem ipsam 1, 5, 19. e. et 1, 6, 16. m.

ἐξ οὗ) Variat Noster cum 1, 1, 5. i. per pron. solum, sed in περιῆλθ. cum 2, 10, 7. tantum in adiuncto subst., ubi Sch. habet tum Bg., tum P., non item Stp. Th. simplex Bg. Lat. subst., per quod Gr. varietur hic pro §. pr. τὴν ἀρχ.

Ἰταλιωτ.) Idque ex consilio Maecenatis, quod v. ap. Dion. 52. *Boecl.* e quo hauserant Oxon. supra §. 6. m., variante Nostro cum §. 6. ὅπλων καὶ πολέμων ἀπηλλ. pro una phrasi per dupl., dato utrinque novo v. syn., et in primo membro subst. novo syn. πόνων, quod cum libris omnibus refert etiam P., ut vix suspicio valeat, quasi corruptum sit e πολέμων per compendium scribendi, cum vulg. πόνοι pro militaribus s. militiae laboribus, (*Kriegsdienste,*) sensu angusto etiam supra habuerimus, cf. 2, 10, 10., unde ponatur hic modo belli adiunctum pro bello ipso, vel contra hic pr. πολ. definiatur; P. deferente Sch. in v. „*fecit* eos *requiescere* a *laboribus*" ubi Ms. res vel a lapsu, vel ab ingenio et glossa, tenente

πόνων ἀνέπαυσε °, καὶ τῶν ὅπλων ἐγύμνωσε, Φρούρια δὲ καὶ στρατόπεδα τῆς ἀρχῆς προυβάλετο P, μισθοφόρους ἐπὶ ῥητοῖς

Italos quidem is . laboribus liberavit et armis nudavit, praesidia autem et exercitus imperio praetendit, mercenarios

o) Ms. Ba. ἀπέπαυσε v. N. p) Ms. Ba. προεβάλετο· μισθοφόρους τὲ ἐπὶ 1., in v. sine leni consentiens cum Stp. rel. pro al. προὐβάλ. cum leni, cf. 2, 10, 9. 2. De τὲ addito v. N.

me tantum simile quid e Luc. 1, 668. l. ult. πόνων ἐκείνων — ἀναπεπαῦσθαι, requietem iam contingere laborum illorum, cf. v. nostrum act. ... ap. Thom. M. p. 230. cum lib. de V. med., sed cum acc. rei, praeter N. T. L. et Kypk. T. 2., quoque ap. Ael. V. h., ubi et ... cum ..., it. cum acc. pers., ut et ap. Dem. Xen. Cyr. Abr. ... qui et simul cum gen. rei usurpat, ut Noster, cf. Stp. Th. e Xen., sed sine libro, ut Poss. Call., tum ἀποπ. act. cum gen. tali, praet. ... ap. Soph. Ai., Xen. Bach. ... Pol. Z., cum acc. rei ib. Hom. ... ubi et in med., ut ap. Xen. Cyr. In sq. formula cum ... Noster variat addito artic., sed huc respicit Stp. Th. sine Vs. in v., rectionem cum gen. rei firmans aliunde sine nomine auctorum, quorum unus Hom., cf. Ind. et Plut. Krg., ubi fatetur ellipsin ... decentibus Stp. L. Bos. et Poss. Sy., qui tamen videantur complexi nostrum v. ... illis separandi aut privandi, cf. ille in Ell. p. 470. l. ... Poss. p. 80. c.

Φρούρια) sed praesidia et legiones imperio munimenta esse voluit. Politianus tamen τὰ στρ. καὶ τὰ φρ. castra et castella vertit alicubi. Steph. praesidia et exercitus imperio praetendit, i. e. tanquam propugnacula imperii hostibus opposuit et obiecit, ut loquitur Cic. pro Fonteio c. 1. e. tanquam ἔρυματα καὶ φυλακτήρια τῆς ἀρχ., ut Pindarus de Athenis, vel, ut alii, ὡς προβολὴν καὶ φρούριον καὶ ἐπιτειχισμόν. Haec propugnacula et arces, non modo ad nos defendendos, sed et ad excursiones faciendas, v. ad Thuc. 1, 122. Leisn.

Quod attinet ad Stp., negligentiam P. adiuvantem: ut P. 6, 7, 11., sic Ind. Sb. hinc v. φρ. reddit castella et castra, στ. sumto de loco, secus ac Bg. de pers., cuius Lat. ad φρ., ap. G. Th. cum Gr. n., quanquam de pers. etiam usurpatum, tamen hic potius de loco sumserim ob Gr., quod ea notione tantum habet L. Ern. et Stp. Th. aliunde, Sch. reddente in „πρ. praesidia et castra obiecit, f. opposuit pro munimentis imperii, φ. castella, praesidiis firmata, opponere imperio defendendo“ respiciente, opinor, Nostro in στ. ad 2, 2, 19. τοὺς ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τῶν ποταμῶν, καὶ τοὺς ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Ῥωμαίων ἀρχ., pro quo hic simpl. τῆς ἀρχ. per variationem, de terra adeo, et in sq. eadem occurrunt, etiam mentio ποταμῶν, in v. πρ. Bg. Lat. adhibente etiam Stp. Th. aliunde, cf. 1, 11, 9., separatim autem proferente hinc Ind. Sb. „προβ. τ. ἀ. pro imperii defensione opposuit hostibus“ sensus ut brevior sit, tropo remoto, curavit castella et munimenta fieri et milites locari ante s. ad imperii Rom. terminos. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „Garnisen und Feldsoldaten“ intelligens Bg. praes. de pers., quod nemini invideo.

μισθοφορ.) Ms. rem primam in τὲ addito servaturi ad sq. N., hic potius alteram tractamus, ubi στρατ. omissum minus a vicinitate, quam e glossa per comparationem aliorum, vel loci 3, 1, 5., cum, praeter rel.

σιτηρεσίοις στρατιώτας [q] κατα- certis auctoramentis consti-
στησάμενος, ἀντὶ [r] τείχους τῆς tuens, pro muro Romani
Ῥωμαίων ἀρχῆς [s], ποταμῶν τε imperii: fluviorumque ma-

q) In Ms. Bc. abest στρατιώτας, et potest abesse. *Mart.* v. N. r) Ms. Ba. ἀντὶ δὲ τειχ. v. N. s) Hoc comma erat in B. 1., sed nihil in Bc. pro colo Stp. rel. et puncto al., v. N.

Mss., etiam P. agnoscat vulg., cf. 6, 5, 6. it. Stp. Th. aliunde, in μισθ. (cuius loca e Dem. sine Ind. v. 153, 21. 157, 5.) cum Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) statuens idem recte in μ. absolute posito ellipsin subst. στ. (hic expressi a Nostro,) tacente L. Bos. p. 311., sed alio spectante Lindn. p. 70. m., ut Bg. libere omittit στ., dum contra liber P. in aliis addendis, desertus partim a Sch. in „σιτ. cert. autor. s. *stipendiis* milites *conducens*" postr. Lat. ducto ex Sb. Ind. „*cert. stip.*" ubi Stp. Th. „*certis* stipendiorum *auctoramentis*. Accipiunt enim hic σιτηρέσιον pro stipendio militari" e Bud. C. 1150, 28. et partim e P., quem Bg. plene servat, intelligens haud dubie cum Stp. et Sb. de stipendio et mercede militum in universum, ubi Leisn. ad m. Ox. „Lips. Elect. 1, 8." ubi Op. T. 1. p. 372. „frumentatio. Sic appello gratuitam in plebem annonam, Graecis σιτηρέσιον dictum" sed nihil in nostrum locum et de militibus, nisi obiter p. 379. i., menstruum militis fuisse quatuor modios, it. T. 3. de milit R. 5, 11. p. 286. e. sq., ubi universe de militum vel frumento, vel pane, sine aliquo Gr. vocabulo, praeter ἄρτος et ἐφόδια, sed p. 316. e. de militis stipendio triplici, in pecunia, frumento ac veste, p. 318. e. Caesarem stipendium auxisse, sed magis Augustum, qui omnes ubique milites ad certam stipendiorum praemiorumque formulam adstrinxerit, et ad decem diurnos asses, quod deinde iterum auctum, ubi p. sq i. e Zon. de Domitiano, τοῖς στρατιώταις τὴν μισθοφορὰν ἐπηύξησε, *militibus stipendium auxit*, sed p. 321. m. de frumenti datione ad milites eorum que dimenso, peditum et equitum, denique de veste p. 327. m., cf. de σιτ. Poll. 8, 140. Harp. p. 318. Suid. Hes. Suic. Th., ad Dion. Ca. p. 1016, Ind. Dem. (cui add. 47, 27. p. sq. l. 6. 1223, 7. p. sq. i.) Xen. Ἀνβ. et Gem. Pl., opprimente Bg. e P. pr. ἐπὶ (h. l. *pro* s. *sub*), ut Sch., deserto P., in „κ. *quum* constituisset *milites* certo *pretio*" quo in v. male non separat Stp. Th. per loca sua medium, quod hic iterum pro act. tantum, cf. Ind. Sb. v. i. aliunde, Dem. Fi. Aesch. et Rsk. ad Polb. cum Suid. 2, 224. m. et 266. i.

ἀντὶ τειχ.) Valde illustris est hic locus de terminis et claustris Romani imperii, ab Augusto constitutis, v., quae notavimus ad Tac. 1. A. 9. Annot. 8. *Boecl.* Forte ἀντὶ τείχους δὲ τὴν Ῥωμ. ἀρχὴν ποταμῶν, omisso semicolo. Cohaeret hic accusativus τὴν ἀρχὴν cum ὠχυρώσατο. *Reisk.*

Vulg. lectionem retinuit Bg. primo sic, ut particip. κατασ. servaret, commodam sententiam faciens et seriem cum prioribus, sive resolvas per particulam modi Lat. *dum*, sive per copulam *et*; cum P., praeter libere assumtum adv. *tantum*, partic. id, post distinctionem maiorem aliquam, in v. finiti temporis mutasset, tum et Nostri partem ἀντὶ τειχ. τ. Ῥ. ἀ. plane oppressisset, forte ob pr. προυβ., in quo iam inesse videretur isti, ut tamen cum eo consilat bene, ut tropus alius generis, ubi Noster omisit tantum particulam ὡς comparandi, Bg. hoc membrum referente ad

μεγέθεσι, καὶ τάφρων ἢ ὀρῶν προβλήμασιν, ἐρήμῳ τε γῇ καὶ δυσβάτῳ φράξας τὴν ἀρχήν [t], gnitudine et fossarum aut montium obiectu, desertisque locis ac imperviis septum a se impe-

t) Hoc comma abest tantum in Ox. et Par. 2., v. N.

priora adhuc, recte etiam, cum Ms. additae binae copulae, τὲ post μισθ. et δὲ post τειχ., relataeque ad se non male per se, omnia haec inde a μισθ. trahant ad sqq., iunctis partic. κατας. et φραξ., utque τὲ proprie pertineat ad extremum v. ὀχυρ., et hoc coniungat cum pr. προυβ., unde sumi debeat, copulas istas Ms. excidisse intra syllabas ους et εσ, it τι et τει, ob quas postr. facilius elabi δὲ Ms. potuit, quam τὲ intra illas priores; sed ut nec de Glossatore dubites, cum Mss. rel. maneant in lect. vulg., quae et prae Rsk. cogitatis potior, cum facillimum sit, ad ὀχ e pr. repetere αὐτὴν pron., non id severe Bg. explente, sed tantum, praeter formam pass., ad φρ. adiiciente praep. cum pron., partim e P. (ut Sch. „communito *imperio* desertis *locis*, τειχ. milites, *qui* sunt *loco* muri *imperii*, ὀρ. montium *propugnacula*, πρ. limites *munire* obiectionibus *montium*, ceu propugnaculis“) sed cum eo plene in γῇ it. δυσβ., quod hinc tenet Stp. Th. sine Vs. et commate post ἀρχ. sed sub Lat. Bg. (cf. cum al. subst. Poll. 1, 171. Ind. Sb. et ej. Di. H. S. T. 1. Thuc. Aeschyl. et Lyco.) at in altero adi. tantum syn. sexus ἐρήμη γῇ e Luc. (ubi sine Ind est 1, 194. l. 81., quibus locis non usus L. Bos. Ell. p. 63. e. sqq., nec p. 355 i.) tum in πρ. sine Lat. Bg., ap. G. Th. e Tac. *montis obiectu*, quem locum et respicit Foes., cf. Suid. 3, 177. i. et m. cum Bud. C., it. Ind. Polb. Luc. Xen. Cyr. et Dem., (notante etiam Leisn. ad m. Ox. „Ael. V. h. 11, 4. et Periz. Ind. v. προβλ.“) ut de v. ὀχ. in med. per similem rectionem cum abl. rei s. modi Xen. Cyr., cf. de rebus ipsis et institutis his, praeter Boecl. diss. polit. in Sueton. p. 44. §. 26, quoque Lips. ad Tac. Ann. 1, 9., ubi Nostri locus cum μεγέθει e memoria sic redditus, *fluminum* magnitudine *et* fossarum *vel* montium *superciliis*, terra *item* deserta *et* aegre *pervia*, munivit *imperium*, sed sine Vs. a κατ. ad ἀρχ. modo ad Spart. Adrian. c. 12. T. 1. p. 113. *per ea tempora et alias frequenter in plurimis* locis, *in quibus* barbari *non* fluminibus, *sed* limitibus *dividuntur*, stipitibus *magnis* in *modum* muralis *sepis* funditus *iactis* atque *connexis*, barbaros *separavit*, productus in Cas. N. 6. „quid appellat *limites*? Nam et flumina pro limitibus. Romanum imperium alibi limitibus, a natura positis, claudebatur, alibi arte constructis. Prioris generis sunt mare, h. e. Oceanus, (nam Mediterraneum, paucis exceptis circa Pontum et Maeotin, orbis Romanus capiebat totum,) flumina magna, ut Danubius et Euphrates, vel aliquando Rhenus et Tigris, item montes, ut in Asia Taurus quibusdam locis, alibi alii. Addit Herodianus terras desertas et solas, quae locis aliquot imperium terminarent. Eius verba sunt l. 2. de Augusto, —. Posterioris generis sunt fossae, castra, arces, concaedes, stipites, muri. Atque ista χειροποίητα sunt, quae specialiter appellat hic Spartianus *limites*. Fossarum meminit Herodianus in superioribus verbis, it. arcium et castrorum paulo prius, φρουρ. κ. στρ. τ. ἀ. προὔβ. Augustus, ἀντὶ τείχους. Tac. *et* quidquid *castrorum* Armeniis *praetenditur*. — Huiusmodi castra instar habuerunt urbium, rel.“ cf. 2, 2, 19. 2, 7, 7. et 3, 14, 18. ὑπερβάντος δὲ τοῦ στρατοῦ τὰ προβεβλημένα ῥεύματά τε καὶ χώματα τῆς

ὠχυρώσατο. ὅθεν τὸν Σεβῆρον προσιέντα πυνθανόμενοι τότε μετὰ τοσούτου στρατοῦ, εἰκότως ἐταράττοντο τῷ ἀήθει τοῦ[u] πράγματος. οὔτε δὲ ἀντιστῆναι ἢ κωλῦσαι ἐτόλμων, ὑπήντων δὲ δαφνηφοροῦντες, καὶ πύλαις ἀναπεπταμέναις ἐδέχοντο. ὁ

10. rium munivit. Quocirca Severum accedere audientes tunc cum tanto exercitu, merito perturbabantur insolentia rei:
11. atque nec obsistere aut prohibere audebant, sed obviam ibant laureati, ac portis patentibus excipiebant.

u) Artic. τοῦ mendose Ing. omittebant, et post πραγμ. erat ubique punctum, secus ac in Ms. Bg.

Ῥωμαίων ἀρχῆς. Caeterum potius comma post ἀρχ. delectum, quam post φρ., cum ex sq. subst. ἀρχ. tunc pron. αὐτὴν arcessendum esset, qui mos est magis poëtarum, et simile ap. Ios. 1, 247. s. 37. e. ἅ περ, ὡς ἀντὶ τειχ. ὄντα, λ. *vicem* parietis *implentia*.

ὅθεν) Lat. Bg. hic e P. cf. 2, 9, 13. 1, 12, 17. e. 1, 8, 2. m.

τότε) Omissa ergo quaedam in Ms. Bg. *Leisn.* Ibi sane deerant quatuor vocabula τότε μ. τ. στρ., a nobis restituta partim e P., qui tamen ignorabat adv. temporis, servatus partim a Sch. in „ταρ. *perterrebantur* re *insolita*, πρ. *rei* insolito *modo*, ἀ. insueta *novitate*, insolentia" quod postr. ap. Stp. Th. in „τὸ ἀ. subst." sine auctore, quem habeo praeterea Phil. p. 760. D. i. et Ael. V. h. ubi et illud syn. P. ἀηθὲς πρᾶγμα.

οὔτε δὲ) Variante Nostro cum 2, 6, 19. e. in ἀντ. ἐτ. per adiunctum v. κωλ. sed P. mutante orationem in periodum, reddit Bg. libere, pro *neque vero*, (forte capiens οὔτε pro *ne quidem* et δὲ pro τὲ) sed e P. in sq. ὑπ. δαφν. quo variatur cum 1, 7, 4. m. et e. per ordinem et syn. particip. cf. 2, 2, 23., sub formula syn. huc spectantibus Bud. C. et Stp. Th.

ἀναπεπταμ.) Haec syncope in hoc v. obvia ap. Pind. Νεμ. od. 9. v. 4. v. Schmid. p. 209. et ap. Xen. Mem. S. 2, 1, 22. Arist. Av. v. 35. et 1471., ubi v. Kust. Eadem syncope in particip. κατεπτηχὸς ap. Lyc. adv. Leocr. p. m. 129. ap. Dem. Phil. 1. et Isocr. v. Tayl. ad locum Lyc. l. l. et ap. Herodianum ipsum mox c. 12. §. 9. *Leisn.*

Cf. supra 2, 5, 8. e. κατεπτ., et Sch. (e P. cum Bg., ap. G. Th. saltem cum subst. nostro,) „per sync. pro ἀναπεπεταμέναις, ex πετάννυμι, *pando*. Alii referunt ad v. ἀνίπταμαι. Sic Pollux l. 1. c. 11. 5. ἀναπεπταμένοι μυκτῆρες, patulae *nares*" Sb. Ind. nihil tenente, quam similis formae contractae exemplum e Zos., sed Stp. Th. aliunde alia, cf. Ind. Xen. M. S. ed. Ern. it. Bach. Pol. et Cyr. Z., ubi Nostri formula ipsa, ut simile quid, quoad v. adiunctum, in Luc. ex 1, 42. l. 75. ἅ περ ἔγωγε — ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, *quae* ego *animo* aperto *accipiens*, D'Orv. Ch. p. 480. e. et Gottl. Plat. Phaed. p. 98. m. it. Obs. in quaedam loca Dion. Hal. in Act. Erud. an. 1771. p. 215., cum N. ad Hes., non coll. Suid., e P. retinente Bg. Lat. compos. in δεχ. cum Sch., qui tamen adiecerat *adventantem*, respiciens simul omissum pron. αὐτὸν, quod P. expleat, h. l. venientem admittere ad se, ac sinere introire.

δὲ τοσοῦτον ἀνεπαύετο [x], ὅσον καλλιερῆσαί τε καὶ τοὺς δήμους προσειπεῖν [y], εἰς δὲ τὴν Ῥώμην ἠπείγετο. ὡς δὲ ταῦτα τῷ Ἰουλιανῷ ἀπηγγέλλετο, ἐν ἐσχάτῃ ἀπογνώσει ἦν [z], τοῦ μὲν Ἰλλυρικοῦ [a] στρατοῦ τὴν δύναμιν

Ille autem tamdiu requiescebat, quoad sacra faceret ac populos alloqueretur, caeterum 12. Romam versus properabat. Cum autem haec Iuliano nunciarentur, in extrema desperatione erat: Illyrici quidem

x) Hoc comma in A. al., non item in Stp. rel. y) Colon hic in Stp. rel., ut punctum in al., sed comma cum Ms. Bg. etiam in B. 1. al. z) Ad Ms. Bg. propinquum est A. punctum. a) Ms. Vi. Ἰλλυρικοῦ v. N.

τοσοῦτον ἀνεπ.) Sch. „usurpatur et τ. velut adv. *tamdiu*, seq. ὅσον, *quamdiu*" quo venitur demum expletis subst. καιρὸν s. χρόνον et praep. κατὰ, ἐς etc., cf. §. 2. et 1, 4, 7. m. 1, 17, 10. m., tacentibus Stp. Th. L. Bos. Ell. Vig. et Indd., ad analog. ut Noster scripserit tantum, etiam, ubi neutr. Atticum, quod volunt, sumatur, pro τοσοῦτο, suppletis μέρος τοῦ χρόνου s. καιροῦ, P. deserente Bg. in v. ἀν., quod h. l. de proficiscente, cum iter non prosequitur, sed manet in loco aliquo, notionem hanc, quo redit P., non diserte ponente Stp. Th.

ὅσον καλλ.) Sch. in „ὅσ. *quamdiu*, (e P. sub lege, qua usurpatur adverbialiter, cf. 2, 3, 4. per ellipsin pr. κατὰ s. εἰς, cf. §. 7., quo spectat Lat. Bg., etiam adhibitum a Stp. Th. 3, 496. E. e. ex Thuc. sine Ind. e 3, 49. e. s. 199, i. ubi similiter, ut hic, cum inf., cf. §. 2. supra,) κ. *sacra facere secunda*" deserens P., quem Bg. servat, accepto v. simpliciter, nec eum notione principe, quam alii uno Lat. *litare* eloquuntur, quod ap. G. Th. etiam cum Gr. n., cf. Stp. Th. aliunde, qui Bg. vim ignorat cum L. Ern., it. Bud. C. Suid. Schol. ad Arist. Plut. v. 1182. cum N. Hemst. p. 462. a., ubi ed. Gryph. ἔβαλλ' ἱερεῖον corruptum est ex ἐκαλλιερεῖτο, ad Herdt. p. 563. N. 32. et 700. N. 10. ad Hesd. Theog. v. 417. N. Cler., ad Aesch. Or. V. 3. p. 521. N. 17. Vig. p. 305. e. Ind. Gs. Chr., Onos., Polb. Luc. Xen. Ἀνβ. Cyr. Pol. Z., sed sine Vs. R. Or. V. 4. Dem. et Diod. S., cf. Xen. Thiem. V. 3. s. Hell. p. 134. i. p. sq. i. et 157. i., sed Hesy. καλλιερεῖν, θύειν, ἱερουργεῖν, καλῶς τὰ ἱερὰ ποιεῖν, cum N., quorum priora Bg. faveant, qui in sq. formula e P. cum Sch. in v. πρ., qui tamen hunc locum subiecerat isti 2, 1, 15. e., cum hic, aliter etiam, quam 2, 2, 22., esset de imperatore in transitu per urbes, pro respondere legatis populorum, nominatim decurionibus in municipiis et coloniis, adventum gratulantibus.

ὡς — ἀπηγγ.) P. libertatem deseruit Bg., servato tantum Lat. in v. ἀπ. cum Sch. „nunciabantur *haec*, ἀ. in *extr.* desp. *esse*, ἦν, desperabat" cui v. addendum erat adv. P. *prorsus* aut simile, v. c. summo modo, cf. 1, 2, 3., ob adi. ἐσχ., quod cum subst. nostro est in Ind. Luc., praeter quem subst. repertum ap. Dion. H. S. T. 1. Thom. M. Suid. 1, 271. m. Hes. cum N. Suic. Th., nec Stp. aut G. Th. ferente totam formulam, ut ad analog. forte sit facta tantum.

Ἰλλυρικοῦ.) Contra Ms. Vi., praeter Mss. rel., etiam P. manet in vulg. cum Bg., cf. 2, 9, 1. et 12., tacente hinc Sb. Ind., sed variante Nostro

καὶ τὸ πλῆθος ἀκούων, οὔτε δὲ [b] τῷ δήμῳ πιςεύων, ἐπεὶ μεμίσητο, οὔτε τοῖς ςρατιώταις θαῤῥῶν, οὓς ἔψευςο [c]. χρήματα δὴ [d] πάντα ἀθροίζων [e] τά τε αὐτοῦ [f] καὶ παρὰ τῶν φίλων, καὶ εἴ τινα ἦν ἐκ δημοσίων ἱερῶν

exercitus robur et magnitudinem audiens, neque populo autem credens, quia invifus ei erat, neque militibus fidens,
13. quos deceperat. Opes ergo omnes colligens cum fuas tum ab amicis, atque, fi quae effent, ex pu-

b) δὴ A. al. mendofe, cum μὲν opponatur. c) Mss. tres ἐψεύσατο v. N. d) Ms. Ba. δὲ v. N. e) Comma hic in A. al., v. N. f) Ms. Ba. αὐτοῦ per lenem, ut A. al., fed τά τε αὐτοῦ καὶ φίλων, καὶ εἴ τινα ἦν παρὰ τῶν ἐκ δημοσίων ἱερῶν καὶ τοπ. λ. Par. 2. et Ox., quibuscum in δημ. ἱερ. καὶ τοπ. confpirant edd. rel., etiam Mss. tacite rel., praeter Vi., ubi καὶ ἱερ. τοπ., et poft καὶ et ἦν commata funt in fola ed. Sb., v. N.

cum 1, 9, 11. et 2, 10, 16. in adiunctis fubft. δυν., (ubi Bg. e P. fere,) it. in fyn. ἀκ. cum §. 10. πυνθ. Mox Bg., fere e P., ad v. μεμ. fupplet pron. αὐτῷ, non item Sch. „*invifus* redditus *erat*" qui et paff. fic melius, quam P., fervat per phrafin fyn. Bg., cf. 2, 10, 8., quo Nofter refpicit, varians cum πις. et fq. θαῤῥ., ubi ignorat Stp. Th. rectionem Noftri cum dat. perf., cf. tamen Dem. fine Ind. 239, 14. fed 67, 8. οἱ θαῤῥοῦντες καὶ πεπιςευκότες αὐτῷ, λ., manente hic Bg. e P. in univerfo vocab. τ. ςρ. pro Praetorianis, ut 2, 7, 2.

οὓς ἔψευςο) Cod. perperam ἐψεύσατο. *Stroth.* E gloffa per comparationem ex 2, 10, 8., cum et litterae abhorreant nimis, et P. referat vulg. tempus plusqpf., variante hic Noftro cum l. l. per tempus, quod noftrum Stp. Th. tenet aliunde fub paff. pro med. et in rectione eadem cum acc. perf. 4, 713. G. m. e Thuc., cf. Ind. e 367, 73.

χρημ. δὴ) Contra Ms. Ba. δὲ pro δὴ, praeter Mss. rel., etiam P. per fuum *itaque* tuetur vulg., quod et Bg. exprimit, recte, cum fubiiciatur hic a Noftro non res contraria, fed quae fequatur e pr. enunciatione et animo Iuliani, et quae illativam, quam vocant, f. confecutivam particulam requirat, ubi ob v. ἀθρ. Bg. e P. de Lat. ratione fervat pron. αὐτ. afperum, fed cum v. eodem ἀθρ. copulat παρὰ τῶν φ., dum P. articulum τὰ iunxit etiam cum παρὰ τ. φ., et praeterea ellipfin fumfit particip., v. c. παραλαμβανόμενα, qui modus probabitur, cum τὲ ftet poft artic., ut ille Bg. contra, fi τὲ fumatur, ut alibi, non ftare loco fuo, pro ἀθροίζων τὲ τὰ ἁ. λ. Caeterum in edd. per Var. L. patet operarum vitium in male locato παρὰ τῶν.

ἐκ δημοσ.) Rectius copula transpofita legemus, ἐκ δημ. καὶ ἱερ. τοπ., e *publicis* et *facris* locis. *Sylb.*

Quae probat Bc. in N. et Sch. repetit tum in v. δημ., quo de poft, tum in καὶ, quod fimiliter tranfponit Fabric. ad Dion. C. p. 1083. N. ad §. 51., et hinc interpretatur alia loca Dionis aliorumque, ubi copulantur τὰ ἱερὰ et τὰ ὅσια f. τὰ κοινὰ, dicens, haec Noftrum exponere per τὰ δημόσια, fequente Bg. emendationem Sb., adiutam illam a Ms. et P. „*tum* quascunque *in* templis *aliis* que *locis* publice *inveniffet*" ubi liber-

καὶ τόπων λαμβάνων, τοῖς στρατιώταις διανέμειν ἐπειρᾶτο, ὡς ἂν κτήσαιτο τὴν εὔνοιαν αὐτῶν. οἱ δὲ, καίτοι μεγάλα λαμβά-

blicis ac facris locis accipiens, militibus diftribuere conabatur, ut adipifceretur benevolen-
14. tiam eorum. Illi vero

tatem modo deprehendas variam, tum in ordine alio ἱερ. καὶ δημ., tum affumto adi. ἄλλων, it. adi. δημ. commutato cum adv., fed et ἱερ. non acceptum pro adi., verum pro fubft., et praeterea εἴ τ. ἦν cum v. λαμβ. copulatum fic, ut εἴ τ. per fyn. pron. relativ. ἅ τινα verteret, at v. ἦν non tam opprimeret, quam cum part. λαμβ. iungeret in notione illa periphraftica, et adeo ἦν cum alio v. pro plusqpf., nulloque facto commate poft ἦν, et ad καὶ e pr. repetens v. ἀθρ., cum de Bg. ratione καὶ coniungendum fit cum part. λαμβ., et, factis cum Sb. commatibus poft καὶ et ἦν, per fe, ut membrum peculiare, fumenda εἴ τ. ἦν, pro *fi quidem* f. *fi tamen* quaedam *effent*, fcil. ἐκεῖ, quod adv. petendum e fqq. fubft. locorum; propter quam varietatem in interpretando et diftinguendo liberam reliqui rem non modo quoad interpunctionem, fed etiam quoad veterem lect., cum pro Sb. ratione hoc quidem afferri poffet, librarium quendam omiffum primo καὶ per negligentiam, cum nollet perire, alieno tamen loco et poft pofuiffe, fed contra Sb. etiam lenior alia fuppetat medicina haec, ut legamus δημ. ἱερ. τε τοπ., ut confufo καὶ et τὲ, aut, cum τὲ propter fq. το fyllabam fimilem elapfum effet, ac librarius in marg. pofuiffet καὶ, ad fenfum neceffarium, altero id librario ponente in textu aliena regione; quae faltem aeque commode, ac Sb., fingi poffunt, et feverum criticum detinere ab arripienda ftatim Sb. coniectura, in primis cum fit violentior a transpofitione; ficut Ms. Vi. poteft, ut alibi, correctus effe, fed ab intelligentiore librario, facturus tamen momentum aliquod, quia non procedit lectio vulg., maxime, fi olim accedant alii Mss. Caeterum Sch. in v. λ. cum Bg. „*accipiens* ex *locis*, τοπ. *pecuniae* locorum *publicorum*, δ. — ἐκ δ., nempe χρημάτων. Sb. tamen accepit mafc. et retulit ad τοπ., ita legens —" fed ut Sch. repugnet ipfe fibi erretque, cum fermo fit iam de pecuniis, quae non commode *colliguntur* ex *aliis* publicis *pecuniis*, fed potius *locis*; ficut obfcure idem Sch. in „ἦν, *fi* qua *habebat*" fupplens fortaffis mente pron. αὐτῷ, *fi qua* erant *ipfi*, unde illud eius exiftit liberum.

ὡς ἂν λ.) Ab Herodi. paffim copulantur ὡς ἂν, cum alibi, tum 2, 7, 10. 2, 13, 2. 2, 15, 9. Alioqui putarit aliquis, hic legendum effe ὡς ἀνακτήσαιτο, ut *recuperaret* f. *denuo* conciliaret. *Sylb.*

Nec habuit dum Iulianus benevolentiam Praetorianorum, qui et hic intelliguntur, cum ftatim poft electionem mendax repertus effet, et hinc odiofus factus, cf. 2, 6, 15. fqq. 2, 7, 2. fqq. 2, 8, 8. 2, 10, 8., nec Sb. coniectura, (a Bc. tantum repetita in N. fine crifi,) contra libros rel. firmabitur fatis e P. Lat. *redimere*, quod faepe pro fimpl. ponitur, non tenente Stp. Th. Lat. Bg., (ap. G. Th. tamen cum affini προσκτάομαι,) fed formulam aliunde, cf. Poff. Call. p. 220. e. 632. i. et ap. Dem. fine Ind. 257, 17., nec G. Th. ferente Bg. formulam, nec in *parare fibi*, fed modo *adiungere fibi*, quae fervent vim v. med.

μεγάλα λ.) Sch. in v. „λ. accipientes *beneficia*" fupplendum cum effet potius χρήματα e pr. §., partim Lat. v. fervato e P., unde Bg. praeterea retinuit rel., nefcio, utrum fufpicatus, excidiffe πολλά τε, an explicaturus

νοντες, χάριν οὐκ ᾔδεσαν· ὄφλημα γὰρ αὐτὸν ἀποτίνειν[g], ἀλλ' οὐ δωρεὰν[h] διανέμειν, ἐλογίζοντο. ὁ δὲ Ἰουλιανὸς, καί-

quamvis multa magnaque accipientes, gratiam non habebant. Debitum enim eum solvere, non vero gratis distribuere arbitrabantur. Iulianus au-

g) Ms. Ba. ἀποτείνειν mendose. h) δωρεὰς Ing. vitio operarum.

ſic Gr. μεγ., quod de χρήμασι ſane pro πολλὰ ſumendum, ſicut Stp. Th. aliunde 2, 833. G. m. capit μ. χρήματα, et noſtrates quoque dicunt *großes Geld*, pro *vieles*, et Noſter ſupra cum ſubſt. poſuit adi. idem eodem ſenſu, cf. 1, 6, 24. e. ſq. e. 1, 9, 18. e., et ſimiliter abſolute 2, 3, 23., ubi §. pr. ἀφειδέσι μεγαλοδωρεαῖς.

χαρ. οὐκ ᾔδ.) E P. ſervat Lat. formulam Bg., prae ſevera Lat., etiam G. Th. ignota, non item noſtratibus, probante quoque Stp. Th. potius illam Bg. 1, 1110. G. m. aliunde, it. 4, 349. D. e. ſqq., ubi tamen recte alteram quoque, Lat. reſpondentem, χ. ἔχειν, profert, cf. Thom. M. p. 913. it. ad Luc. 1, 650. N. 24. et 2, 813. e., Poſſ. Call. p. 420. Vig. p. 151. b., Ind. Fa. Aeſ. Hſ. Liban. ep. p. 16. i. 26. pen. variante Noſtro cum 2, 8, 14. χ. γιγνώσκων per v. ſyn.

ὄφλημα) Hoc νόημα, extra corpus orationis eminens per enunciationem ſingularem et finitum in v. ἐλ. modum, priori enunciationi arctius, ſublato γὰρ et per particip. annectit libere P., unde Sch. partim „ἐλ. *interpretabantur* pro *debito*, δωρ. munus *distribuere*" ubi Bg. non acc. ſimplicem ſumit, ſed ellipticum, ut, ſuppleta pr. κατὰ, evadat adv., ubi adeo ad v. v. utr. ἀπ. et διαν. repetendum pron. αὐτὰ, τὰ χρήματα, et ad ſubſt. ὀφλ. inſuper ὡς, pro *tanquam*, ſ. ὥσπερ, ut diſerte habetur 5, 1, 13. per variationem, quem locum modo reſpicit Stp. Th. in ſubſt. hoc, dum v. ἐ. et ipſe pro ſimpl. declarat cum Lat. Bg., ſed et compoſ. P. affert, non item *exſolvo*, quod ap. G. Th. cum Gr. n. et cum ſyn. *aes alienum*, et adeo propius, etiam *dependo*, ib. cum ſyn. ἐκτίω, non tamen cum ſubſt. Bg., ubi ſyn. ὀφείλημα, et Bg. phraſis, quam Noſter reſpexerit, aut affinem ἐκτίνειν τὸ ὀφλ. Dem. v. Ind., hunc imitatus cum arte, per v. aliud ſyn. cum ſubſt., et hoc ſine artic. ponens, ſed, quoad ſententiam, reſpiciens Thuc. 122, 5. ὁ δ' ἀντοφείλων ἀμβλύτερος, εἰδὼς, οὐκ ἐς χάριν, ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, *ſed qui* pro *beneficio* accepto *gratiam* referre *debet*, eſt *in* amore *hebetior*, quia *ſcit*, ſe *beneficium* non *daturum*, ſed *rem* debitam *perſoluturum*, pro ſeveris, *ſciens*, non *pro* beneficio, *ſed* pro *debito* beneficentiam *redditurum*, ſ. *non per* ſ. *tanquam* beneficium, *ſed* per ſ. *tanquam* debitum *beneficentiam repenſurum*, ubi Var. L. ὄφλημα, non illa prorſus abiicienda, et patet, Noſtrum pro χάριν poſuiſſe δωρεὰν, ſed deinde ordinem cogitatorum invertiſſe, et, quae ibi eſſent priori loco, feciſſe poſteriora, et omiſiſſe praep. ἐς, quae, ut Lat. *ad*, valet illic, quod expreſſimus, cf. 1, 2, 8. 1, 4, 17. e., ut de ὀφλ. Heſ., non coll. Suid., Ammon. p. 107. e. Herodi. Gr. poſt Moer. p. 471. Thom. M. p. 666. Suic. Th. Poſſ. Call. p. 317. Ind. Luc. Rs. Or. V. 7. Hſ. Dem. et Aeſch. ep. S., ubi per idem cum Ms. vitium eſt v. ἀποτ., cf. infra 4, 15, 19., Latt. Bg. tenente G. Th. cum Gr. n., non item Stp. Th. in ἐλ.

καίτοι) Praeter variationem cum pr. §. in τὸ πρ., ſequitur Noſter in v. ἐξαγ. uſum veterum, quo ponitur ita abſolute per ellipſin aliquam, non

τοι συμβουλευόντων αὐτῷ τῶν φίλων, ἐξαγαγεῖν τὸ στρατιωτικὸν, καὶ τὰ στενὰ τῶν Ἄλπεων προκαταλαβεῖν [i], (μέγιστα [k] ἐκεῖνα ὄρη, καὶ οἷα οὐκ ἄλλα ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γῇ, ἐν [l] τείχους σχήματι περίκειται καὶ πρόβε-

tem, quamvis ſuadentibus ei amicis, ut educeret exercitum et anguſtias Alpium
16. occuparet, (illi autem maximi montes qualesque nulli in noſtro ſolo, ad muri formam praeiacent et obiecti

i) Mss. tres καταλαβεῖν v. N., comma ponentibus hic nobiscum A. al.
k) In Ms. Ba. μέγιστα δὲ ἐκεῖνα λ. ſed parentheſis ſigna nulla. *Mart.* Parentheſin quidem edd. agnoſcunt omnes, praeter A. B. et Par. 2. ſed de nova lect. v. N.
l) In M. Ba. ἐν abeſt. *Mart.* ut in Ve. τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ τειχ. λ., v. N.

ſubſtantivi tantum e loco, ut hic, ex urbe, ſed etiam in locum, ut in campum, aut alius generis, ut in aciem ſ. expeditionem, it. adverſus hoſtem, cf. H. Stp. aliunde, Bud. C. 523. e. L. Boſ. Ell. p. 98. m. 189. e. 274. i. 309. m., it. 456. m., Ind. Xen. Cyr.

καὶ τὰ — προκατ.) Cod. Ven. κατκλ. minus recte. *Stroth.* e gloſſa ad ſenſum indicandum et quoque ad variandum pro duorum locorum iam illo biscomp. per comp. ſemel, v. 1, 6, 8. et 2, 10, 18., quorum in loco utr. P. (ut hic et primo Bg.) habet Lat. ſimpl., ſed ut nihil inde conficiatur, quia ib. Mss. tacuerunt, et Lat. verbum eundem ſenſum habet cum Gr. vulg., quod et Stp. Th. aliunde per Lat. Bg. reddit, etiam tacite partimque e P. in τὰ ς. e. hinc „*ang.* Alp. *occupare*" ut Sch., qui et recte pro ſubſt. capit, non monens tamen de ellipſi ſubſt. χωρία, ut nec L. Boſ., hauriente Noſtro partim e Thuc. (ſecundum Stp. Th., cuius locum tamen Ind. ignorat) quoad in plur. adhibet, quem de ſuo ponit cum τῶν Ἀλπ. nomine, cf. Ind. Sb. aliunde et Zoſ. 4, 42, 11. Xen. Bach. R. Or. V. 4. et Dem. it. Luc. cum Suid.

μέγιστα ἐκ.) Ms. inſertum δὲ, ſolenne parentheſis indicium, agnoſcit etiam P. cum Bg., ut vel libere additum ſit, cum et alibi parentheſis nuda fiat, cf. 1, 6, 11. i., vel exciderit ob pr. στα ſyllabam, aut etiam modo δ' ob pr. α aut ε ſq.; in ἐκ. ordinem mutante Bg., et in μ. deſerente P. per ſeveritatem potius, opinor, quam quod cogitarit aliam menſuram, latitudinem intelligo, qua de cum altitudine Alpium v. ad Stp. Byz. N., ubi huc reſpicitur breviter, ignorante Stp. Th. notionem adi. pro altus. Sed in ſq. κ. οἱ. Bg. modo pron. e P. ſervat, ſeverior, praeter ordinem, etiam hic in formula, quam Lat. quoque norunt in *et qui*, omiſſo pron. altero demonſtr. τοῖα ſ. τοιαῦτα poſt καὶ, ſicut nec ſupplet cum P. in Gr. oppreſſum v. ſubſt. εἰσὶ ſ. ἐστὶ, deſerens eundem in ſq. formula τῇ κ. ἡ. γ., per quam variatur cum 1, 1, 5. e., plenam et cum diſerto ſubſt. poſitam hic, modoque factam de analog., ubi in ſubſt. Bg. Lat. tenet Stp. Th. aliunde, ſed Sch. in „τῇ — noſtrate, γ. noſtris *regionibus*" in poſtr. fere cum P., ut Bg. in neg. cum adi. ἄλλ' per ſyn. contractum.

ἐν τείχ. σχ.) *ad* muri *formam.* Hinc Cic. Phil. 5, 13. (e.) *Alpium* murus. *Leisn.* Cod. Ven. τ. κ. ἡ. γενεᾷ, τείχους inepte. *Stroth.*

Sed ut ibi lateat vulg. lectio et appareat γῇ ſ. γηι poſtſcripto iota in γεν ut ἐν in εα, quod ἐν in Ms. Ba. excidit intra ſyllabas non admodum

βλητα 'Ιταλίας, καὶ τοῦτο μετὰ τῆς ἄλλης εὐδαιμονίας παρασχούσης τῆς φύσεως Ἰταλιώταις, ἔρυμα ἄρρηκτόν τε καὶ [m]

sunt Italiae, id etiam cum caetera felicitate indulgente natura Italis, ut munimentum inexpugnabile ipsis ob-

m) In Ms. Vi. καὶ deest. *Loc.* At Ms. Ba. et Ve. ἔρυμα ἄρρηκτον τῆς αὐτῶν πρ., sed τὶ abest in Ox. et Par. 2., quae et fert praeterea ἔρρυμα monstrosum, v. N.

similes, et forte quod librarius reperisset γῇ s. γῃ rectum, sed pravum ἐᾷ, quod non intellectum ille expunxerit, huc spectante Stp. Th. 1, 1327. e. sine Vs. in σχ. sub „forma, figura, (it. 2, 168. B. e. sub) circumiaceo" nec cum Lat. Bg., (ap. G. Th. cum Gr. προβάλλεμαι, quasi Noster syn. copulet, sed e diverso tropo,) ut nec habet aliquid in pr ἐν, ubi Bg. ignorat G. Th., (tenens modo syn. 714, p. *in* formam *iusti* exercitus *coire*,) e P. cum Sch., qui in σχ. etiam „ad *speciem*, similitudinem *muri*, π. montes *circumiacent*, πρ. *obiecti* s. *circumdati* sunt, ceu propugnaculum Italiae" hic partim ex Ind. Sb. „*obiecti* sunt *Italiae* ceu prop." quo in v. Stp. Th. aliunde cum rectione simili etiam Lat. Bg. habet, ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Zos. 1, 23, 4. e. Suid. 3, 176. i. Dem et in analogiam Ind. Gottl Plat. Menex. „ἐν πατρὸς σχήματι parentis *vicem* rel."

καὶ τοῦτο) Pro liberioribus P., quocum Sch. partim in „π. natura *addente* hoc *illis*, φ. felicitatem *hanc* natura *exhibente*" Bg. tantum hinc servat notionem in καὶ, (ordinem et ipse deferens,) et in ἀλλ., quibus Noster variat cum 1, 2, 2. m. modo in adiuncto subst. al. εὐδ, quod non necessario sumendum cum P. de regione et terra, cum subiiciantur ipsi Itali, ubi variatur cum 1, 13, 12. m. per nudum subst. τ. φ., libere quidem Bg. versato in Lat. v. π., sed tamen per syn., cf. 2, 4, 15., ignorante Stp. Th.

ἔρ. ἄρρ.) Post καὶ aliquid deest, aliud fortasse adiectivum, ad ἔρ. pertinens. *Steph.* Non male expleri videtur sententia, si legamus, ἔρ. ἄρ. τε καὶ δυσδιάβατον αὐτ. πρ., qua de re v. et infra 8, 1, 12. et Amm. Marc. *Sylb.* Addenda est huic descriptioni altera παράλληλος l. 8. c. 1. (§. 12. sqq.) ubi eadem sententia τεῖχος Ἰταλίας, quasi *quendam* Italiae *murum* vocat. Floro sunt *claustra Italiae* 3, 3, 6. Aethicus Cosmographus Italiam *Alpium* obicibus *cingi*, eodem sensu scribit. Polyb. 3. (54. 1.) οὕτω γὰρ ὑποπέπτωκει Ἰταλία τοῖς προειρημένοις ὄρεσιν, ὥστε, συνθεωρουμένων ἀμφοῖν, ἀκροπόλεως (διάθεσιν) φαίνεσθαι ἔχειν τὰς Ἄλπεις τῆς ὅλης Ἰταλίας, ita subiacet praedictis *montibus* Italia, *ut qui* utraque *simul* contuentur, *credant*, Alpes *intuitu* Italiae veluti *arcis* cuiusdam *situm habere*. Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 295. etiam nominis significatum ad *claustra* eiuscemodi accommodat, φασὶ δὲ τὴν λέξιν ταύτην, κατὰ τὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μετάληψιν, ταυτὸν δύνασθαι τῇ κλεισούρᾳ, *dicunt autem hanc vocem*, Alpium scil., *si Graece transferas, idem significare*, quod κλεισούρα, i. e. clausura, claustrum. Claustra enim Romani vocant munitiones transituum, s. angustos munitosque aditus. Suid. ad v. κλεισοῦραι, οὕτω καλοῦνται τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων τῇ πατρίᾳ τῶν Ῥωμαίων. Idem qui in v. Ἄλπειον, εἰσβολὰς vocari scribit. Adde Strab. S. γεωγραφικῶν extr. In gratiam Herodiani, qui hic et infra diligenter describit Alpes, ista adiecisse liceat. De caetero non male expleri videtur sententia, si legamus ἔρ. ἄρρ. τε κ. δυσδιάβατον αὐτ. λ. *Boecl.* Post particulam καὶ desideratur aliquid ad explendam sen.

αὐτῶν προβεβλῆσθαι [n], ἀπὸ τῆς ἀρκτώας [o] θαλάσσης [p] ἐπὶ | iectum ſit, a ſeptentrionali

n) Hic et in Ms. Bg. noſtrum eſt comma. o) Sic cum iota ſubſcripto A. Stp. al., cf. 1, 15, 9. e. p) Ms. Ba. θαλάττης v. N.

tentiam, adiectivum forte δυσδιάβατον, aut tale quid. *Oxon.* Forte ἄῤῥ. τε καὶ ἄβατον αὐτῶν λ. *Reisk.* In Cod. Ven. recte legitur ἐρ. ἄῤῥ. τῆς αὐτ. πρ., ſcil. γῆς, pro vulg. lect. perverſa. *Stroth.*

Stp. rem infinitam repetit Sch. in καὶ extr., reddens cum P. partim in „ἐρ. *munitionem* inexpugnabilem *poſitam* eſſe *ante* aliquos, ἀρ. *infractam*, inexp. *mun.* πρ. *obiectam* eſſe *ante* ipſos *mun.*“ ſed Sb. Ind. nihil hinc, niſi ἄῤῥ. ἐρ. ſine Vs., ut et Stp. Th. nihil. Sed Leisn. ad m. Ms. Bg. „probare videtur Perizonii emendationem ad Ael. 9, 16. (et ad m. Ox.) Kühnius ad Ael. 9, 16. l. αὐτῶν προβεβλῆσθαι ἄῤῥηκτόν τε καὶ ἀπὸ etc. vide“ ubi p. 605. i. haec modo. „Herodi. l. 2, c. 11. ubi verborum ordo male turbatus ita reſtituendus“ ut tamen de Bg. non praeſtem, cum ordinem teneat Gr., et potuerit τὲ καὶ plane ſuſtuliſſe, quae nec comparent in P., qui modo habet primo cum Bg. particulam *ut* ante ἐρ., non tam quod exciderit particula ὡς, pro ὥςε cum inf., ob ſimilem pr. αις ſyllabam, quam quia libere expleta eſt poſt pron. pr. τοῦτο, quanquam et Lat. ferunt pron. demonſtr. cum inf. Mihi quidem videtur ſane etiam poſt καὶ elapſum adi. aliquod, quorum Rsk. ἄβατον proximum fuerit ad vulg. textum in αὐτῶν, ſed vicinius, quam Sb., δύσβατον, quo Noſter uſus §. 9. e., ut illo Rsk. alibi, cum Mss. τῆς (cum Strotho ſane capiendum et explendum) a vulg. τὲ καὶ litteris diſcedat nimis, et a Gloſſatore eſſe poſſit, locum hunc utcunque adiuturo, quia et Ms. Vi. abit, niſi huius καὶ omiſſo utaris ſic, ut, cum τε corruptum eſſet e τῆς, ſtultus aliquis librarius addiderit καὶ, alibi cum τὲ iunctum, ſed nullam hic ſententiam edens, aut, cum quis καὶ in marg. poſuiſſet, quia ante ἀπὸ excidere potuit ob pr. σθαι ſimile, id alius alieno loco receperit, ex iſta ratione copulans ἀῤῥ. τε — καὶ διῆκον ἀπὸ λ. Sed P. deinde in regione inde ab ἀπὸ non agnoſcit copulam, verum *ſcilicet*, libere additum, quo indicat modo appoſitionem, et copulaſſe ſe διηκ. cum ſubſt. pr. ἐρ., quod et Bg. facit. Kühnii quidem rationem, ut violentam, equidem non probo, ſed e vulg. litteris et Mss. indicio novam lectionem τῆς γῆς, quae a τὲ καὶ non multum abhorrent, propono, ignorante Stp. Th. in ἀρ. Lat. Bg., cf. Ind. Hom. Luc. et Gs. Chr. cum Heſ., ſed in ſubſt. ἐρ. cum eodem Lat. et ap. G. Th. cum Gr. n.

ἀπὸ τ. ἀρκτ. θαλ.) Ms. forma alia per ττ eſt e gloſſa per comparationem cum locis duobus pr. 2, 10, 8. i. 1, 16, 7. m., aut ex opinione Atticismi, cf. Ind. Aeſ. Fa. Hſ. Fi. ad Well. p. 70. m. Greg. de dial. p. 10. §. 5. cum N. 24., ad Luc. 1, 91. N. 78. e. D'Orv. Ch. p. 56. i. Hemſt. ad Ariſt. Plut. p. 118. ubi σσ in ττ mutat, quia ſit ita ſemper ap. Comicum, quae forma et habetur ap. Iſ., v. Ind. Ev. F. et P. Mor. p. 105. N. f, ut contra per σσ volunt eſſe ſemper ap. Thuc., cf. Ind. et ib. ad p. 83. N. 49., ut fuerit proba utr. et aeque in uſu, ſicut Schol. Ariſt., qui Thuc. locum per θάλατταν ad Plut. v. 69. affert, tamen mox e Soph. Ai. v. 585. γλῶσσα ponit, et Suid. 2, 162. m. utr. in noſtro ſubſt., at Heſ. modo per σσ, ſed deinde in compoſitis hinc ττ quoque, ut Ind. Xen. Hell. et Pol. Z., tum per ττ ap. Dem. et Rs. Or. V. 4., ſed per σσ ib.

τὴν q μεσημβρίαν βλέπουσαν mari ad id, quod meridiem

q) Mss. tres ἐπὶ τὴν πρὸς μεσ., ut ed. Ing., v. N.

V. 6. 7. Ant. 8. And. cum L. N. T., quorum Fi. et Schw. etiam Atticam illam per ττ edicunt; inconstanter hic agente iterum Ms. librario, qui 2, 1, 13. i. ττ in σσ mutarit contra. De τ. ἀρκτ. appellatione v. N. sq. ἐπὶ τὴν μεσ.) Fort. ἐπὶ τὴν πρὸς μεσ. *Steph.* Forte εἰς f. πρὸς μεσ. *Reisk.* In Cod. Ven. recte legitur ἐ. τὴν πρὸς μεσ. βλ., quod πρὸς in edd. desideratur. *Stroth.*

Sch. in „μ. Stp. supplet πρὸς, (in βλ.) ἐπὶ τὴν μ., *mare*, quod *ad* merid. *spectat*, δ. *pertingens*, locus *ad* merid.“ partim e P., qui etiam refert pr. *ad*, (incertum, utrum e Cod. suo, an libere,) secus ac Bg., qui rexit v. βλ. cum nudo acc. μεσ., pro ἐπὶ τὴν (θάλασσαν) βλ. μεσ., servans ordinem Gr. per particip. resolutum, ne concurrerent duo particip. ob sq. δ., *a sept. mari* ad *meridiem* spectans *pertingens*, quae et ambigua erant, cum *ad* referri posset aeque ad *merid.*, e Gr. referendum ad v. *spect.*, Nostro copulante iterum (cf. 2, 10, 13. e. τρ. κερδ.) duos acc., hic quidem eiusdem sexus, per negligentiam quandam gratam, aut de industria etiam, ad doctrinam ostentandam et adhibendam cum specie acuminis rectionem istam v. βλ. cum acc. loci, tropico sensu, de re, pro vergere f. pertinere, se extendere, porrigi, directum esse, situm esse, quae rectio, mihi quidem non reperta per Indd., sustinebitur tamen tum ab analogia Lat., tum ab illa, quod v. βλ. et compos. ἀποβλ., it. syn. alia ὁρᾶν, ἀποσκοπεῖν, rel., ponuntur promiscue cum acc. nudo, vel cum pr. εἰς f. πρὸς, cf. Luc. 2, 424. l. 89. ad eumque Iens. Lect. p. 112. e. et 1, 379. l. 55. it. 1, 16. l. 78. coll. p. 550. l. 64. una cum Ind. it. Rs. Or. V. 4. βλ. πρόσωπον et εἰς τὸ πρ., Abr. Dl. Th. Auct. et Lect. Ar. p. 4., ubi non bene tentatur locus ap. Ael. V. h., et p. 276. m., nec recte Kypk. 2, 22. m. differentiam statuit; ut glossa fuerit Mss. addita praep. e comparatione aliorum scriptorum, qui βλ. hac vi cum praep. aliqua ponunt, nec modo cum πρὸς, sed etiam cum εἰς, it. κατὰ, cf. ad N. T. Lex. Krb. Nr. 3. Schw. Nr. 4. et Kypk. 2, 134. e. Abr. ad Aesch. 1, 625. m. et Ind. Xen. M. S. it. Geop., tenente Stp. Th. usum hunc modo in comp. ἀποβλ. 1, 751. B. m., alioque sensu simile Luc. 3, 357. l. 65. ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων, *conversus* ad *meridiem*, de pers. quidem, ut de re tantum reperi nostrum v. βλ. cum ἐπὶ ap. Polb., cf. Ind. cum Rsk. Anim. sed physice, de pers., absolute Lyco. Fi. Pal. et Fa. Aef. ubi et cum acc. pers. (ut Soph. Ai.) it. cum acc. rei, ut Luc. (sed tropice Abr. ad Aesch. T. 1. ubi et pro audire p. 2. cum L. N. T. et Obs. Loesn. et Krb. e p. 412.) sed et cum adv. ib. Ael. V. h. Dem. et Eur. Barn. e Cycl. ubi et pro vivere, ut Soph. Ai. cum Schol. et Suid. it. Abr. l. l. Rs. Or. V. 7. Ant. Kl. Tyrt., per ellipsin quidem, cf. L. Bos., glossam hic me profitente, non modo hinc, quod vulg. lectio defendi potest, ut dixi, per analogiam, et quia est difficilior, verum et propterea, quod non patet e vicinitate, qui exciderit praep. Mss. In sq. v. διηκ. habet Stp. Th. nec Lat. Bg. (e P., ap. G. Th. cum med. διήκουμαι,) nec similem rectionem per praepp., cf. Ind. Ael. V. h. cum N. Xen. Pol. Z. Diod. S. Aesch. Fi. Long. Mor. Valck. Eur. Phoen. Abr. ad Aesch. T. 1. et Dl. Th. et ad hunc p. 261. N. 33. cum Suid., non coll. ad Hes., abeunte Nostro hic a rel. etiam in nominando mari utroque, ad quod Alpes porrigantur, in quam rem sufficiant haec Cell. in Not. o. a. 1, 504. f. 2. „Fines Italiae sunt

διῆκον[r].) ἀλλ' οὐδὲ τῆς πόλεως προελθεῖν Ἰουλιανὸς ἐτόλμα[ſ], διέπεμπέ τε, τῶν ϛρατιωτῶν δεόμενος, ὁπλίζεσθαί τε καὶ γυμνάζεσθαι[t], πρὸ δὲ[u] τῆς πόλεως τάφρους διορύττειν[x],

17. ſpectat, pertingens) ſed nec urbe egredi Iulianus audebat: mittebatque militibus ſupplicatum, ut arma capeſſerent exercerentque ſe, et ante urbem foſſas ducerent: atque

r) Punctum Ms. Bg. etiam in A. al., ſed comma eſt noſtrum. ſ) Hoc comma etiam in B. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg. et puncto A. al. t) Colon hic in Stp. rel., ut punctum in A. al. ſed comma in B. 2. al. cum Ms. Bg. u) τε Ing., v. N. x) Hoc comma in Ms. Ba. A. al., pro puncto Stp. rel., it. colo Lu. al. cum Ms. Bg.

maiorem partem ita ſupero inferoque mari firmati, ut neque ignorari, neque mutari facile poſſint. Reliquam partem Alpes ſummae definiunt a mari *Liguſtico* usque ad Pannoniam, et ubi illae deſinunt iuxta *Hadriaticum* mare, flumen per Hiſtriam delabens Arſia. Ptolemaeus quidem l. 3. c. 1. etiam gentes nonnullas trans Alpes ſitas in Italia cenſuit, ut fines dilataret: ſed maluimus cum aliis Italiae terminum in ſummis Alpium conſtituere, quarum ὄρη, *montes*, ἐν τ. σχ. περ. κ. πρ. Ἰτ., *in* muri *forma* circumiacent *Italiae*, ut ſcite Herodianus dixit l. 2. c. 11."

ἀλλ' οὐδὲ) Poſt parentheſin reditur hic ad §. 15. cum anantapodoto manifeſto, quia non modo repetitur nomen propr. Ἰουλ., ſed etiam ad pr. δὲ ſubiicitur ἀλλ', quanquam haec particula referri poteſt ad pr. καίτοι, alias in reditu ad pr. ſolennis; ſeverius et hic Bg. agente, quam P., qui pr. Ἰουλ. nominativum mutarat, ad proximum ibi v. accommodans, ſed hic ſubſtituerat nomini propr. tantum pron. demonſtr., e quo Bg. in ſqq. fere omnibus, variante Noſtro in οὐδὲ λ. cum 2, 10, 13. m. maxime in ſyn. neg., ſed in δεομ. Stp. Th. non tenente Lat. Bg., at aliam phraſin ſyn. in ὁπλ. 2, 1371. i. (ubi Sch. „*armari*, arma capere" cf. lib. de V. med. cum Xen. Pol. Z. Ael. V. h. et L. N. T.) ſed in γυμν. quoque Bg. aliunde, cf. lib. de V. med. Dem. Xen. Bach. et Cyr.

πρὸ δὲ τῆς π.) Fort. πρό τε τῆς λ. *Steph.* Quae Stp. Graeca ad Ms. Bg. ſcripſerat Leisn., monens ſic, Bg. ita reddidiſſe, in quo praeivit P. per ſyn. *ac* copulam, properantibus nimis Ing. ad ſuſcipiendum id, cum vulg. eandem notionem habeat, cf. 2, 5, 2. m. et poſt praep. aliquam ponatur aeque, cf. 2, 7, 4. i., retinente Bg. Lat. P. in ſqq., at Sch. in v. διορ. praemittente *effodere*, quod Lat. ap. G. Th. habet ἐξορ., ſed *perfodere* noſtrum Gr., at neutrum ſubſt. Noſtri, reſpiciente huc Stp. Th. in ταφρ. per vulg. δὲ ſine Vs., qui in v. „δ. τάφρους, ſimpliciter pro ὀρύττειν, ducere *foſſas*. Nam et Heſ. διορύττει exponit σκάπτει" ſine auctore, quem alium, praeter Noſtrum, non reperi per Indd., qui tantum principem notionem tenuere et cum aliis acc. rei, Ariſtoph. Thuc. R. Or. V. 4. 6. Dem. Iſ. P. Mor. p. 62. m. Xen. Bach. cum L. N. T. et Kypk. 1, 37. (tacente ſuper ellipſi horum L. Boſ.) ſed paſſ. de perſ. Diod. S., pro *defodi* vivum in terra et ſepulcro, cf. N. ibi 1, 287. l. 89., ut Noſter ſcripſerit forte peculiari ratione, ſumens compoſ. pro ſimpl., quae notio et eſt in affinibus ſubſt. διόρυγμα et διώρυξ, cf. Stp. Th. et Ind. Gem. Pl., reſpiciensque ſic cum arte aliorum ὀρ. ταφρ., v. Stp. Th. et Ind. Geop.

καὶ τὴν πρὸς Σεβῆρον μάχην [y], ὡς ἐν τῇ πόλει ποιησόμενος, παρεσκεύαζε [z], τούς τε ἐλέφαντας πάντας [a], οὓς εἰς πομπὴν ὑπηρετῶν ἐπὶ νώτων φέρειν

ut cum Severo in urbe dimicaturus, ita se parabat. 18. elephantosque omnes pompae inservientes, turres in dorso ferre cona-

y) Hic et post ποιησ. nihil in Stp. rel., sed nobiscum utrinque comma in A. al. v. N. z) Comma hoc in B. 1. cum B. 2. L. pro colo Ox. et Ed., sed duobus punctis Par. 2. et uno Stp. rel., unde et numerus §. novae in Bc., adhuc toleratus nobis. a) Mss. tres πάντας, οἳ εἰς π. ὑπηρετοῦσι Ῥωμαίοις, πύργους καὶ ἄνδρας φέρειν ἐπὶ τῶν νώτων ἐπαίδευεν. οἰόμενος λ. v. N.

καὶ τὴν πρ. Σ.) Membrum hoc libere reddiderat P., desertus a Sch. in „ποιησ. facturus praelium „abeunte Bg. nimis per alias phrases, pro et pugnam cum Severo, tanquam in urbe facturus eam, parabat, quo pron. αὐτὴν ad v. ποιησ. expleto e pr. μαχ., etiam distinctio nostra nititur, ubi μ. ποιεῖσθαι modo tenet Stp. Th. in μ. e Xen., cf. Ind. Cyr. v. π. e. „h. e. μάχεσθαι" (in quod privum v. formulam mutat quoque Bg.) it. Zos. 1, 4, 6. τ. μ. εἰς Ἄρβηλαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος, inito ad Arbelam adversus eum praelio, liberius in v., cum et Lat. severam formulam norint pugnam facere, cf. G. Th., ubi et parare praelia, quod Noster respexerit, aut syn. Gr. παρ. πόλεμον Ind. R. Or. V. 4., cf. μ. cum praep. nostra πρὸς Ind. Is. Ev. Luc. Diod. S. Dion. H. S. T. 1., et cum al. pr. R. Or. V. 4. Aesch. ep. S. et Ael. V. h.

παρεσκεύαζε) Forte παρεσκευάζετο. *Reisk.* quod med. sane frequentius, ut alibi videbitur, sed et act. tolerandum, cf. N. pr., etsi per se ob sq. τους perire potuit syllaba medii το, et Dio Cas. 1238, 54. s. Xiph. S. 394, 31. quoque illuc ducit, ὁ Ἰουλιανὸς — παρεσκευάζετο κατ᾽ αὐτοῦ· καὶ ἐγένετο ἡ πόλις — οὐδὲν ἄλλο, ἢ στρατόπεδον, ὥσπερ ἐν πολεμίᾳ. πολλὴ μὲν γὰρ ταραχὴ αὐλιζομένων καὶ γυμναζομένων ἵππων, ἀνδρῶν, ἐλεφάντων.

οὓς εἰς π.) P. legisse aliter videtur, (*elephantos quoque*, quos *ad* pompam *institutos* habebat, *insuefacere* conabatur, *sessorem* pati.) *Steph.* Pro ὑπ. P. legit εὐτρεπεῖς εἶχεν, vel simile quid. *Sylb.* Insignis hic mea in Graecis emendatio. *Bergl.* Forte οὓς εἶχεν εἰς πομπὴν ὑπηρεσίαν, ἄνδρας μαχίμους ἐπὶ ν. φ. *Reisk.* Locus hic in edd. mirum in modum corruptus exstat, quod non animadvertisse Tan. Fabrum miror. Egregie vero restitui potest e Cod. Ven., qui eundem hunc in modum exhibet, etc. *Stroth.*

Sch. in ἐλ. modo Lat. Bg. e P., alius declinationis, cum et Lat. habeant alteram Gr., at in „ὑπ. Pol. — Stp. putat, eum aliter legisse, atque vulgares Codices habent. Sb. censet, eum legisse —. Ad verbum sonat, *elephantos* subministrans *ad pompam*. Posset etiam accipi pro gen. plur. *ministrorum*, si subaudiatur *gregem*, vel simile quid. Nisi malumus legere in acc. ὑπηρέτας, *ministros* dorso *ferre*, νωτ. dorso *portare*, sessorem *pati*" tum Leisn. ad m. Oxon. „leg. τοὺς εἰς πομπὴν ὑπηρέτας πύργους ἐπὶ ν. φ. λ. (et ib. alio loco) p. 75. n. 36. πομπῆς μᾶλλον, ἢ ἀνδρείας ὑπηρέται, (respiciens 2, 10, 3. e., sed ad m. Ms. Bg.) forte legit τοὺς εἰς πομπὴν πύργους ἐπὶ λ." quae et in Progr. proponit per distinctionem hanc, ἐλ. πάντας, τοὺς εἰς πομπὴν πύργους ἐπὶ λ., quasi membrum istud τοὺς εἰς πομπ Bg. per ellipsin particip. ὄντας intellexerit, sed hoc ὄντας liberrime reddiderit *inservientes*, quod potius ducit ad hanc istius emendationem

ἐπειρᾶτο παιδεύειν, οἰόμενος, οὕτως ἐκπλήξειν τούς τε Ἰλλυρικοὺς [b], καὶ τὴν τῶν πολεμίων ἵππον διαταράξειν [c] ὄψει καὶ

batur docere, putans, hoc pacto se terrefacturum Illyrios, hostiumque equitatum perturbaturum facie et ma-

b) Mss. Ba. et Vi. Ἰλλυριοὺς λ. v. N. c) Ms. Ba. ἵππον· θέᾳ ταράξειν, ὄψει λ., sed Ms. Vi. modo θέᾳ ταράξειν λ., ut Ms. Ve. θέᾳ ταράξει ὄψει λ., v. N.

ἐλ. πάντας, τοὺς εἰς πομπὴν ὑπηρετοῦντας, πύργους ἐπὶ λ., quorum valde probabile primum τοὺς pro οὓς, ubi τ periit ob pr. ς simile, deinde alterum non admodum abhorret τας, elapsum ob pr. των aut sq. επ, sed tertia vox tota πύργους fingetur excidisse ob pr. similes litteras πηρετω; plura his nec P. referente, qui tamen vulg. οὓς retinens, ὑπηρετῶν cum non intelligeret, nec emendaret, substituit aliud quid, sententiam dans qualemcunque; dum Sb., sicut et Rsk., a litteris vulg. nimis recedunt, sed Sch. illa ellipsis non convenit cum pr. οὓς, quod pron. relat. contra fert istius emendatio in acc. ὑπ., ad sensum quidem cum Bg. eadem, et per appositionem toleranda, etiam e Lat. rectione subst. cum praep. ap. G. Th. 289, 52. 55. sed requirens deinde ellipses ad sq. ἐ. ν. φ. illas Mss. Quorum lectio manifestam vim librarii arguit, e suopte ingenio fingentis quaedam, in primis, cum extr. partem ἐπειρ. παιδ. mutarit, et φερ. alio posuerit loco, quae nullo modo probari poterunt verecundo critico, etiamsi illa duo nova οἱ et ὑπηρετοῦσι in vulg. elementis concedat inesse, cumque nec Ῥωμαίοις assui sit necessarium, nec καὶ ἄνδρας, quod postr. in uno Bg. πύργους subintelligetur; sicut rem breviter universeque tantum memorat Dio l. l., et paulo post p. sq. l. 72. Sb. Xiph. l. 42. οἵ τε ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τοῖς ἵπποις, οὐδ᾽ αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐπιβάτας ἔφερον, ad quae Fabr. N. §. 110. sic. „Locus Herodiani 2, 11, 18. quanquam mutilus, docet tamen, ap. Dion. non esse ἵπποις, sed πύργοις, legendum. Est autem hic, τούς τε ἐλ. πάντας, οὓς εἰς πομπὴν ... ὑπηρετῶν. — Suspicor autem, ap. Herodi. deesse integrum versum, ex veriore Dionis lectione aliquatenus restituendum hoc sensu, οὓς εἰς πομπὴν μόνην εἶχε, τοὺς ἐπιβάτας καὶ τὸ βάρος τῶν πύργων ἐπὶ ν. φ. ἐπ. π.“ prae quibus sufficiunt mihi Bg., sive de Leisn. ratione, sive de nostra, cum et alibi πύργοι modo tribuantur elephantis, cf. ad Diod. S. 2, 17. c. N. 53. et Heliod. 9, 16. e. p. 458. e. cum N. 9, 18. p. 460. e. ubi et 1, 15. p. 55. m. v. ὑπηρ. cum pr. πρὸς, ut cum pr. εἰς ap. Luc. 3, 61. l. 67. it. supra Exc. ad 1, 4, 13. et Ind. Dem. cui add. 104, 27. 124, 21. p. sq. l. 8., tenente Stp. Th. tantum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., et variante Nostro cum 2, 9, 7. m. in ἐπὶ νωτ. sine artic. et per al. casum, quo in subst. Stp. Th. 2, 1109. B. m. post Plut. ἐπὶ τοῦ νώτου φέρων addit „quo loquendi genere utitur et Herodian. et ante eos Thuc.“ cuius Ind. tacet, sed Stp. aliunde fert rectionem v. παιδ. cum inf.

οἰομεν.) A P. omissum adv. οὕτ. Bg. reddit, ut alibi, secutus eum in oppresso τὲ, quod hic iterum non loco suo positum, sed post, pro οὕτως τὲ ἐκπλ. aut οὕτως ἐκπλήξειν τὲ τοὺς λ., sed deferens eundem quoque in rel., (ubi Sch. in „ἐκπλ. perterrefacturum *esse* eos adspectu elephantorum“) sed consentiens cum Mss. in Ἰλλ., dum hunc locum iterum e vulg. lect. profert Sb. Ind., cuius ellipsin subst. στρατιώτας, supra propositam 2, 9, 12. m., hic P. diserte refert.

μεγέθει θηρίων, μὴ πρότερον gnitudine belluarum non

τὴν — ἵππ.) ἡ ἵππος *equitatum* significat; unde in aliis passim auctoribus χιλία ἵππος, pro mille equitibus. *Oxon.*

Cf. Stp. Th. (ubi et exemplum idem, sed per χιλίη, ut iterum in v. hoc,) Palm. Ex. p. 794. cum Ind. Thuc. Xen. Bach. et Cyr. Z., ut ap. G. Th. Gr. n. in Lat. Bg. qui fere e P.

διαταράξ.) Cod. vitiose θέα ταράξει ὄψει. *Stroth.* Tota haec Ms. Ve. et simul rel. Mss. lectio pro mendosa habebitur, omisso ν et confusis litteris in distracto verbo; nisi fuerit olim modo θέα ταρ. καὶ μεγ., et vox ὄψει (ut glossa in marg., petita illa e simili loco 6, 4, 7. e.) venerit in textum aliena regione; quanquam P. etiam in vulg. manet subst. cum Bg. Lat., qui utrique intellexerint de specie s. forma, (ut G. Th. explicat,) cum Sch. etiam in „ὄψ. fac. *bell.*, elephantorum, *terrere* equitatum, θηρ., bell. *magn.*, antea *ipsis* non *visarum*, h. e. elephantorum. Sic Suidas notat, θηρίον generale ad elephantos restringi, ut Hebr. בהמות Hiob. 40, 10. ἑωρ. conspectorum *illis*, (qui tamen non apte huc accommodat illa Suidae, cum in pr. iam nominati sint ipsi elephanti, ad quos respicit Noster hic; sicut in) διατ. perterrefacturos *esse* adspectu *elephantos*, equos" errat in *elephantis*, (cum sermo sit de Iuliano, ad quem Bg. recte v. δ. retulit,) sed etiam forte in sensu v. δ., capiens pro syn. pr. ἐκπλ., Nostro quasi variante, quorsum perduxerit cum P., hic contentus uno v. eius notionis; cum Bg. Lat. (ap. G. Th. cum Gr. n.) valere possit etiam *ordines* equitum *dirimere* ac confundere, et facere, ut equi loco cedant et alio se convertant; quanquam et hoc fit, ubi equi sunt territi atque consternati; tenente Stp. Th. Lat. quidem Bg., sed act. sine auctore, (cf. tamen Ind. Luc., sed pass. Ael. V. h. Diod. S. et Dion. H. cum L. N. T. Fi. et Krb.) it. Lat. Bg in ὄψ., quod cum sq. subst. non ceperim per hendiad., pro forma magna s. alta, sed cum notione secundaria pro deformi specie, quales notiones reperiuntur saepe e contextu, suntque solennes non modo poëtis, sed et prosaicis; sicut nec ὄψει correxerim in ὀζῇ aut ὀσμῇ, *foetore*, ut Mss. θέα servetur simul, et triplex res proponatur, unde equitatus sit perturbatus; cum Noster potuerit contentus fuisse duabus modo, etsi alii scriptores tres illas memorant, etiamque alias, sed et unam alteramve, cf. Flor. 1, 18, 8. *actum erat*, *nisi* elephanti, *conversi in spectaculum belli*, *procurrissent*, quorum *cum* magnitudine, *tum* deformitate *et* novo *odore* simul *ac* stridore *consternati* equi, *quum* incognitas *sibi* belluas *amplius*, *quam erant*, *suspicarentur*, *fugam stragemque late dederunt*, Liv. 30, 18. m. *ad* quorum *stridorem* odorem *que* et *adspectum* territi *equi*, rel., quo ex loco etiam Nostri ὄψει reddi liceat *adspectu*, cf. 27, 14. Amm. Marc. 25, 1. p. 333. i. elephantorum *fulgentium* formidandam *speciem*, et *truculentos* hiatus *vix mentes pavidae perferebant*; *ad* quorum *stridorem* odorem *que* et *insuetum* adspectum *magis* equi *terrebantur*, it. 25, 3. i. p. 335. e. *foetorem* stridorem *que* elephantorum *impatienter* tolerantibus *nostris*, et p. 337. i. *quos* elephanti *tardius praecedentes*, magnitudine *corporum* cristarum *que* horrore *pavorem* iumentis *incutiebant* et *viris*, it. 24, 6. p. 325. i. *elephanti* gradientium *collium* specie, *motu* que *immanium* corporum *propinquantibus exitium intentabant*, *documentis praeteritis formidati*, Hirt. de bell. Afr. 72, 3. sqq. elephantorum *magnitudo* multitudo *que*, militum *animos* detinebat *in* terrore, — *quo miles noster* speciem *que* et *virtutem* bestiae

αὐτοῖς ἑωραμένων. τότε δὴ πᾶσα ἡ πόλις ὅπλα εἰργάζετο, καὶ τὰ πρὸς πόλεμον παρεσκευάζετο.

19. prius visarum. Tunc ergo tota civitas arma fabricabat, belloque se parabat.

cognosceret, — praeterea, ut *iumenta* bestiarum *odorem*, stridorem, *speciem*, consuetudine *captarum* non *reformidarent*, et Curt. 8, 14, 22. sq. *Porus* — elephantos — *ante agmen suorum agi iubet. Magnum belluae* iniecere *terrorem*, insolitus *que* stridor *non* equos *modo*, *tam pavidum ad omnia animal*, sed *viros* quoque *ordines que turbaverat*, cf. Fabr. ad Dion. Ca. l. l. ad §. pr. e. τὸ παράδοξον ἐκπληττόμενοι τῆς τῶν ζώων φαντασίας, *novitate* spectaculi *territis*, cf. Heliod. 9, 18. p. 386. m. οἵ τε γὰρ ἵπποι πρὸς τὸ ἄηθες τῆς τῶν ἐλεφάντων ὄψεως ἀθρόον παραγυμνωθείσης, καὶ τῷ μεγέθει ξενίζοντι τῆς θέας τὸ φοβερὸν ἐπιφερούσης, οἱ μὲν παλινδρομοῦντες, οἱ δὲ ἐν ἀλλήλοις συνταραττόμενοι, τὴν τάξιν τῆς φάλαγγος τάχιστα παρέλυον, λ. et p. sq. i. Caeterum a Bg. omissum pron. αὐτ. ad v. sq. ἑωρ., forte e P., olim restituetur, variante Nostro per hunc dat. cum pass. pro praep. ὑπ' αὐτῶν 2, 9, 7. e.

τότε δὴ) Hac Nostri §. sine Vs. usus est Cas. ad Spart. Iul. c. 5. e. p. 581. i. N. 1. *ipse autem Iulianus praetorianos in Campum deduci iubet, muniri turres*, rel., hic P. iterum pro δὴ reddente δὲ per τὲ, e quo Bg. Lat. ducit in εἰργ., sed Stp. Th. 1, 1234. A. e. „ε. fabricor, ut ε. ἐργάζεσθαι, Herodi." potius ad 3, 4, 20. e. respicit, ut 2, 1367. D. e., diserto numero l. 3. adiecto, sed nec ibi aliunde, ut nec ego tenui formulam ex alio, sed e G. Th. in subst. arma *facere* e Cic., sed Sch. in ὁ. „arma *fabricari*" Nostro ponente π. ἡ πολ. non modo, ut referatur ad proximum v. εἰργ., de civium parte et fabris adeo per totam urbem, sed etiam de aliis quoque, quoad sq. formulam, qua de Sch. in v. παρ. „P. videtur accepisse active de urbe singulariter (in numero sing.) urbs *intenta* erat *bellicis* instrumentis *conficiendis*. Nihil tamen prohibet, quin passive, ut alias ap. hunc auctorem, etiam hic capiamus, in plur. Attice, h. e. belli *necessaria* instrumenta *praeparabantur*, s. *comparabat* se *ad* res *bellicas*" ut nec ego ceperim arcte sic cum P. de instrumentis rel., praeter arma, iam nominata, v. c. contis ad deiiciendos hostes e muro, sed latius, nec tantum de turribus, munimentis, fossis, caet., sed etiam de commeatu et vitae necessitatibus etiam civium non militum, ad oppugnationem sustinendam; ut sit omnino, res, ad bellum necessarias et utiles, parare, subintellectis subst. χρήματα, et adi. ὠφέλιμα, ἐπιτήδεια etc., cui deinde par est formula πόλεμον παρασκευάζειν, (cf. §. 17. ex Aesch. Or.) et Bg. illa quoque per dat., pro ad bellum, qui et, sumens v. παρ. pro med., recte ad pr. πολ. retulit, cum de pers. adhibeatur ap. Nostrum perspicue 3, 14, 7. e. et 6, 7, 12., nihil tenente Stp. Th., quam 3, 456. D. m. affine Isocr. τὰ περὶ τὸν πολ. μελετᾶν, cf. tamen Dem. sine Ind. 167, 7. περὶ τοῦ — παρασκευασθῆναι τὰ πρὸς τὸν πολ., pro quo Noster artic. in subst. omisit et v. in med. adhibuit, vel, de nostra ratione, med. pro act. simpliciter, ad analog. horum, v. c. Thuc. 8, 77. τὰ τοῦ πολέμου παρεσκευάζοντο, res *ad* bellum *necessarias* apparare *coeperunt*, ubi v. N., it. Herdt. 429, 86. τὸν πρὸς τὸν βασιλῆα πόλεμον ἐσκευάζοντο, bellum *adversus* regem *parabant*, cum N. et Zos. 3, 4, 1. ἐπὶ τὸν κατὰ τοῦ Γερμανικοῦ παντὸς παρεσκευάζετο πόλεμον, ad *inferendum* universae *Germanorum* nationi *bellum* se *parabat*,

Μελλόντων δὲ τῶν Ἰουλιανοῦ στρατιωτῶν [d] ἔτι, καὶ τὰ πρὸς πόλεμον ἕτοιμα ποιούντων, ἀγγέλλεται ὁ Σεβῆρος ἤδη προσιών. καὶ πολὺ τοῦ στρατεύματος μέρος διασκεδάσας ἐκεῖνος, κελεύει, παρεισδύεσθαι εἰς

Sed cunctantibus Iuliani militibus adhuc et apparantibus bellum, nunciatur Severus iam accedere. Atque is bonam exercitus partem sparsim dimittens iubet penetrare in urbem. Isti

d) In A. B. et Par. utr. στρατιωτῶν, ἔτι καὶ λ., v. N.

3, 11, 8. πρὸς ἐμφύλιον παρ. πολ., *ad* civile *bellum* se *comparabat*, it. 3, 11, 5. e. et 10. e. it. Dion. H. Sb. T. 1, 179, 43. τὰ πρ. πολ. παρεσκεύασε.

μελλόντων) Praetorianos variando Noster innuit, de quibus Spart. l. l. consentit, ut variatur quoque cum pr. formula modo pro v. παρ. per phrasin ἕτ. π., ut etiam a Bg., cf. Stp. Th. in adi. Ind. p. 970. B. e. sine auctore „ἕτοιμον ποιεῖσθαι, parare, (recte per privum v. Lat., ut ib. D.) ἑτοιμάζω, i. q. ἕτοιμον ποιῶ“ s. pro med., ut in Ind. Diod. S. erat ἑτοιμαζόμενοι τὰ πρὸς τὴν ναυμαχίαν, pro quo tamen per numeros laudatos ex 1, 571. l. 15. τὰ περὶ τὴν ναυμ. παρεσκευάζοντο, *ad* pugnam *navalem* se *accingunt*, sed l. 17. θεωροῦντες τοὺς πολεμίους τὰ πρὸς τὴν μάχην ἑτοιμαζομένους, *ubi* hostes *ad* conflictum *se* parare *cernunt*; praeter quae nihil habui; ut Noster scripserit peculiari ratione; sicut per sq. v. simpl. ἀγγ. (ubi Bg. e P.) variat cum 2, 9, 6. i. ἀπηγγ., non tenente Stp. Th. id pass. cum particip. nominativo, sed Poss. Sy. p. 200. e., tamen sine exemplo, quod v. ap. Dem. sine Ind. 30, 2., sed per ordinem alium ap. Ios. 2, 409. m. ἐπεὶ δὲ προσιὼν ἠγγέλλετο, *ubi* autem *eum* appropinquare *nunciaretur*, tum Dion. H. S. T. 1. p. 612. i. ἀγγέλλεται — στρατιὰ παροῦσα, *nuntiatum est — adventare*, cf. cum inf. Ind. Thuc. Mox ad P. in v. πρ. addit Sch. „cum exercitu“ ubi praeterea expleas *ad urbem*.

διασκεδάσ.) Forte διασκεδασθὲν ἐκείνου κελεύσει, in dativo singulari, a nominat. κέλευσις. *Reisk.*

Contra libros non modo, sed etiam sine serie legitima, (cum solitarius ita stet inf. παρ.) et praeter necessitatem talia novantur, cum et P. teneat vulg., nisi quod ordinem mutarit, praeposito pron. ἐκ., quod Noster solet coniicere ad extremam enunciationem, cf. 2, 1, 13., sequente Bg., etiam in διασκ. per phrasin, cum Sch. partim „quum *sp.* dimisisset *milites*, *μ. exercitus*, *π.* maiori *parte*“ alienum per casum, ubi Bg. per syn. adi., retinente P. hinc Stp. Th. in v. δ., (ubi vicinius forte erat *dispertire*, ap. G. Th. cum Grr. al., sed tamen et de *exercitu*, ad quam analog. hic scribatur, dum physico sensu hoc tantum reperi de re cum acc. rei ap. Luc. Geop. Hesd., simulque cum adv. Hom. sine Ind. Ὀδ. ε, 369. sq., ubi et affine διασκιδν. cum abl. rei Ἰλ. ε, 526., ut ap. Luc. cum pr. ἐς et adv.) sed aliunde 3, 480. i. „τὸ πολὺ αὐτῆς, *bonam* eius *partem*“ modo sic mancam formulam, quam plene elocutus Noster, tacente L. Bos. Ell. p. 195. m., dum Bg. tenet G. Th. in adi. 626, 70., sed sine explic., quam v. ap. West. ad Ter. Eun. 1, 2, 43., ubi per syn. copiam iungit *bonam* magnam *que partem*; in στρατ. variante Nostro cum 2, 11, 12. m. et 6. m. it. 15., ut in κελ. cum §. 1. m. ib., quoad tempus syn., sed

τὴν πόλιν. οἱ δὲ, κατὰ πάσας ὁδοὺς διανείμαντες αὑτοὺς [e], πολλοὶ δ' [f] εἰς Ῥώμην νύκτωρ λανθάνοντες εἰσῄεσαν, τὰ ὅπλα ἐπικρύπτοντες [g], ἐν ἰδιωτῶν

2. autem, per omnes vias distributi, plurimi Romam noctu clam ingressi sunt, arma occultantes, civium

e) Mss. Ba. et Vi. ἑαυτοὺς, cf. 1, 8, 2. et alibi, sed αὐτ. per lenem A. al., faciente colon hic Stp. al., sed punctum Lu. rel., v. N. f) δὲ Par. 2. Ox. et Ed. g) Mss. tres ὑποκρ. v. N.

cum 1, 6, 2. in v. παρεισδ. pro act. per med. et notionem phys. magis apertam, ubi Bg. sine notione secundaria, quam expressam per adv. *clam* a P., hic quidem toleraveris e contextu et iq. formula per variationem λανθ. εἰσῄεσ., tenentibus Stp. Th. et Bud. C. med. hoc sine auctore, it. ad Luc. 3, 598. N. 28., cf. tamen Ind. ib., in rel. nihil, quam act. phys. de re Geop., ac improprie R. Or. V. 8. Dem. et de pers. Callim., sed Diod. S. ex 1, 495. l. 53. ἔλαθον τὴν πόλιν παρεισελθόντες, *furtim* urbem *ingrediuntur*, qui locus similis est illi Ind. Polb., ut παρεισελθεῖν, nostro syn., ibi sit i. q. simpl. sine vi secundaria ob diserte adiunctum v. ἐλαθ., quod par est adv. λανθανόντως et Lat. illi *clam*, ut in sq. §. adiungitur adv. νυκτ., sicut ap. Kypk. 2, 453. i. nostro v. παρεισδ., quod cum adv. syn. λαθραίως v. supra 1, 6, 2.

διανειμαντ.) Formulam Nostri act. cum pron. recipr. in pass. mutat Bg., servante P. partim Sch. „progressi *alii* aliis *itineribus*, κ. in *itineribus*, ἑδ. singulis *viis*" dum notio praep. κ. rectius est a Bg. expressa, non sensu distribuendi, sed simplici ac physico pro εἰς s. διὰ s. ἐπὶ, it. ἀνὰ, totam hanc formulam ignorante Stp. Th., (partim modo reperiendam in Ind. Luc. v. ὁδ. cum κατὰ,) sed et alteram v. διαν. cum pron. recipr., cum Indd., praeter Arist. Plut. v. 510. εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέ τ' ἴσον ἑαυτόν.

πολλοὶ δ') Forte πολλοὶ μὲν μεθ' ἡμέραν, ἔτι δὲ πλείους νύκτωρ εἰς Ῥώμην λανθ. *Reisk.*

P., cum Mss. tacite, nihil refert, quam vulg., praeter omissum δ', suspectum Leisn. ad m. Ox. „δὲ videtur delendum" quod et Bg. deleverit, incommodum sane hic post pr. iam δὲ aliud et orationem, per particip. inchoatam, ubi nec pro *tum vero* bene stet, quasi in parenthesi sumto hoc membro κατὰ — αὐτ., ut levissima sit medicina in γ', saepe in δ' confuso, sed solenni ap. Nostr. post adi., cf. 2, 5, 14. m., ubi Bg negligit etiam, sed P. per *sane* reddit, nec hic alienum, ut diserte supra 1, 17, 24. πολλοῦ γε λ., libere omittente P. postea λανθ., ubi Sch. vertit modo v. εἰς. „intraverant *Romam*" Lat. e P. retinente Bg., quod ap. Stp. Th. quoque, nec tamen cum praep. εἰς eadem, cf. L. N. T. et Dem. cum Ael. V. h.

τὰ ὅ. ἐπικρ.) Cod. ὑποκρ. solenni permutatione. *Stroth.* vel e glossa, ut 7, 4, 8. κρύπτοντες ὑπὸ ταῖς ἐσθῆσιν, ἃ ἔφερον — ὅπλα, sed ut vulg. et ipsum procedat, cf. Ind. Dem., in primis, cum absolute hic ponatur, nec, ut l. l., cum adiuncta re, sub qua occultentur arma, nec (quanquam sic P. regente, et hinc forte Stp. Th. 2, 466. E. sub Lat. nostro) cohaereat cum sq. membro ἐν ἰδ. σχ., quod potius referendum ad pr. v. εἰσῄεσ., ut in

σχήματι [h]. καὶ ἤδη οἱ πολέμιοι ἔνδον ἦσαν, τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔτι ὑπτιάζοντος, καὶ τὰ πραττόμενα ἀγνοοῦντος [i]. ἐπεὶ δὲ ταῦτα διάπυστα τῷ δήμῳ ἐγένετο, ἐν ταραχῇ πολλῇ πάντες ἦσαν [k], καὶ, δεδιότες τὴν δύνα-

3. habitu. Et iam hostes intus erant, Iuliano adhuc supino, et rerum ignaro. 4. Ubi autem haec rescivit populus, in perturbatione magna omnes erant: ac veriti potentiam Seve-

h) Mss. Ba. et Vi. σχήματι. v. N. i) Comma hic in Ms. Ba. mendose. k) Hoc comma etiam in Ms. Ba. et B. 1., pro Stp. rel. colo cum Ms. Bg., et puncto al.

alibi habuimus per brevitatem dicendi cum vestis nomine, cf. 1, 13, 5. e. ad ἐν ὅπλ., referentibus Mss. plur. σχ. vel e lapsu in litteris, vel ex ingenio librarii, cum sermo fuerit de pluribus perf., contra P. et Ms. Ve., dum usus et fert sing. numerum, quanquam etiam plur. est ap. Nostr. in tali causa, cf. 7, 4, 8. ἐσθῆσ. it. 2, 13, 5., pro quo §. pr. sing. σχήματι, cf. 6, 4, 7., ubi utr. numerus copulatus ἐσθῆσι — παρασκευῇ — ὄψει — σχήματι, notante Leisn. ad Ms. Bg. „desunt quaedam in B. Vs. „post *ingressi sunt*, cum abfuerint omnia usque ad *Iuliano*, a nobis restituta partim e P., sed ut in ἐπικρ. nobiscum egerit Sch., tenente Stp. Th. neque hunc locum, neque notionem nostram v. ἰδ., cf. Exc. ad 1, 1, 3. Schol. ad Dem. R. Or. V. 2. p. 87. ad 534, 13. L. Bos. ad N. T. Io. 1, 11. L. N. T. Schw. Spanh. ad Arist. Ran. v. 460. Obs. M. A. V. 10. p. 9. et V. 7. p. 372. e., estque i. q. ἐν ἰδιωτικῷ σχ., ut ap. Euseb. hist. eccl. T. 1. p. 55. l. 5. ἐσθῆσιν ἰδιωτικαῖς, plebeio *habitu*, et i. q. πολιτικῷ σχ., cf. supra 1, 7, 12. i. et 1, 14, 9. m. ad ἔπαυσ. e Dion. Ca. oppos. ἰδ. et στρατιωτῶν, togam vulgarem ut intelligamus, oppositam sago.

ἔνδον ἦσ.) pro ἐν αὐτῇ, τῇ Ῥώμῃ, formulam aliunde tenente Stp. Th. alio in contextu, sed G. Th. etiam Gr. nostrum, etsi corruptum in ἔντον, ubi et P. formula inversi ordinis *iamque*, non item altera Nostri, qui forte sequitur Lat., frequentantes eam, in primis poëtas, sed fere sequente particula *cum* s. *quum*, cf. Hor. Turs. p. 364. i., pro qua Noster syn. enunciationem per gen. conseq. dedit, ubi Bg. e P., sed Sch. „supino *existente*, s. negligente" at Stp. Th. 3, 1765. G. „ὑ. supinus *sum* ac negligens, Herodi. 2. ἤδη — ἀγν., *Iuliano* adhuc *supino*, *et* ignaro *rerum*, quae *gerebantur*" respiciente huc Bud. C. 886, 44. sine Vs., pro severioribus *et*, *quae* gerebantur, *ignorante*, cf. 2, 5, 12. m. ubi P. delinquebat, ad quem forte pertinuit Leisn. in m. Ox. „πραχθησόμενα" quasi sic e P. mente debuerit Noster scribere, s. P. ipse ceperit; ut tamen et vitium esse queat operarum, pro *quid ageretur*, quomodo Bg. reddit alibi Gr., cf. Sb. N. ad Vs. P.

διάπυστα) Bg. e P., pro severioribus Sch. „nota *facta* sunt *populo*" s. *cognita sunt*, percepta, audita, cf. Stp. Th. „δ. auditus, intellectus, notus, Herodi. l. 2. ἐπεὶ — ἐγ. ubi *populus* ea *audivit* et *intellexit*" sed non aliunde praeterea, nec Abr. in L. Ar. p. 130. m., nec Indd., sed v. διαπυνθάνεσθαι Plut. Krg. et D'Orv. Ch. cum Vig., ut tamen Noster scripserit ad analog. illorum ἔκπυστος et περίπυστος. Ad sqq. libertatem P. deseruit

μιν τοῦ Σεβήρου, τὰ ἐκείνου φρονεῖν προσεποιοῦντο [l], τοῦ μὲν Ἰουλιανοῦ καταγιγνώσκοντες [m] ἀνανδρίαν [n], τοῦ δὲ Νίγρου μέλλησίν τε καὶ ῥαθυ-

ri, illi se studere prae se ferebant: Iuliano quidem vitio vertentes, quod imbellis esset, Nigro autem, quod cunctator et desidio-

l) Hic colon in Ms. Ba. et Ms. Bg. m) Ms. Ba. καταγινωσκ. cum Ox. et Par. 2., cf. 2, 8, 14. m. n) ἀνανδρείαν Ms. Ba. cum A. al., cf. 2, 8, 4. e., ubi secus in Ms., et 1, 15, 5. c.

Bg., usus syn. ad πολ., cf. 2, 6, 1., forte e Sch. „π. magno *metu*" retinens idem synesin in plur. παν. ἠσ. cum sing. collectivo τῷ δ., dum Stp. Th. habet formulam ἐν τ. εἶν. it. cum ταρ. adi. πολ. aliunde, cf. Ind. Dem., cui add. 997, 11., Luc. et fine Ind. Diod. S. 1, 729. l. 20.

τὰ ἐκ. φρ.) Amat hunc loquendi modum auctor. Itaque obvius ille 2, 14, 14. 3, 2, 13. 4, 4, 1. 8, 6, 13. 8, 7, 8. Sic Marc. 8, 33. οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ θεοῦ, *non* stas *a* partibus *dei*, Matth. 16, 23. it. Col. 3, 2. τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, *studete* coelestibus, *nec* quaerite *terrestria*. Sequentia arrogantiam omnino notant: μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖν, ap. Soph. Ai. (v. 772.) ἰσ' οὐρανῷ φρονεῖν, ap. Sosiphanem, φρ. ἰσόθεα Maccab. 2, 9, 12. Inde fluxit Bezae error ad Matth. l. l. *Leisn.*

Praeter Ind., ad loca Nostri rel. addenda, v. N. T. L., quorum Schw. iam ex Herdt. sine Ind. „τὰ ἐκ. ἐφρόνεον, *partes* eius *tuebantur*" et Obs. ad l. l., it. Kypk. T. 1., qui plura contulit, quam Indd. tenent, Munth. p. 69. e. Iens. L. Luc. p. 284. e., qui comparat Lat., quo hic usus P. „*sentire* cum *aliquo*, pro partes alicuius sequi" ut Stp. Th. 4, 209. C. sqq. „frequens est istud loquendi genus ap. Herodi. „producto deinde uno tantum loco Nostri alio, tum Poss. Call. Ael. V. h. Xen. Ἀνβ., sed sine Ind. Dem. 115, 16. τῷ Πελοποννησίους τἀκείνου φρονῆσαι, 125, 8. 12. 187, p. et sq. 287, 13. 662, 15., quoad ellipsin subst. πράγματα Kypk. l. l., aliorsum spectante L. Bos. Ell. p. 3. i., sed quoad notionem Schol. Soph. Ai. v. 491. εὖ φρονῶ τὰ σὰ, benevole *studeo* tuis *rebus*, ed. Hoer. *tuas res* benevolentia *complector*, et *studeo tibi*, ubi animadverte adv. additum, quod ad notionem nostri loci aeque per ellipsin suppleas, ut extr. Vs. convenit cum Bg., cuius formula habetur ap. G. Th. sine Gr. 581, 80., sed et *rebus* alicuius *studere* e Corn. N., cf. Ind., quam prae rel. adhibuerim, quia refert casum Gr. utr., rei ac pers., quanquam non eundem, sed dat. rei et gen. pers., unde et magis firmetur ellipsis illa subst. πράγματα, alio tendente Sch. in τὰ „ἐκ. *partes* eius" quasi supplendus int. *sequi*, quam liberiorem phrasin supra et Iens. adhibuit.

τοῦ μ. Ἰουλ.) Quoad sententiam huius loci, cf. 2, 9, 3., ducente hic Bg. formulam in v. et subst. fere e P., sed partim modo Sch. Lat. „κ. *condemnantes* s. *vituperantes* alicuius *imbellem animum*, μ. *cunctationem* et *segnitiem*" quae vituperata ad Luc. 2, 314. b. e., nescio, cur, servassem tamen, ut severiora, reponens in primo membro, *Iuliani quidem* vituperantes *ignaviam*, i. timiditatem, *sed* Nigri *cunctationem* ac *desidiam*, respiciente huc Stp. Th. 1, 1608. E. m. in ῥ. sine numeris et Vers. „μ. et ῥ. copulat Herodi." de suo, varians in ordine cum l. l.

μίαν [o], τὸν δὲ Σεβῆρον ἀκούοντες ἤδη παρόντα [p], ἐθαύμαζον. ὁ δὲ Ἰουλιανὸς, πολλῇ κατα-

sus: Severum autem audientes iam praesto esse, admirabantur. At Iulianus in-

o) Sine iota edd. omnes iterum, praeter Lugd., quae et mendose καὶ omittit, sed comma hic in B. 2. R. et Pat., pro al. puncto et Stp. r:l. colo cum Ms. Bg. p) Ing. προσιόντα v. N.

παρόντα) Scribendum puto προσιόντα, ut paulo ante (§. 1.) ἤδη προσιὼν, et dicet paulo post (§. 7.) ἤδη ἐπισησόμενον. *Steph.*

Cuius voluntati obsecuti Ing. nimis properanter, ut reciperent in textum προσιόντα, repetente Sch. ad vulg. „*adventantem*" Lat. P., unde clam iterum Stp. corrigit, quod ducat ad παριόντα, vicinius litteris lectionis vulg., sed nec ipsum necessarium, cum illud vulg., pro *adesse*, laxiori notione sumtum, procedat, scil. in Italia, et ad urbem quanquam procul adhuc, cumque ipse P. respexisse possit notionem vulgati pro illo Lat. *adesse*, i. advenire, quam notionem et producit aliunde Stp. Th. 1, 1135. A. e. „παρὼν, non est solum *praesens*, sed et *adveniens* s. *veniens*" qui p. pr. D. m. habet etiam phrasin Bg., ap. G. Th. sine Gr., at duplici eodem sensu Stp. „praesens sum, — advenire, comparere" laudante hunc locum ob particip. post v. ἀκ. pro inf. L. N. T. Schw. p. 257. e. „ἀκ. ἤ. π. *cum* audissent, *eum* iam *adesse*" ubi Sch. „ἀκ. discentes fama s. traditione aliorum" post illa §. 1. ἀγγ. et §. 4. διαπ. τ. δ. ἐγ. addente haec Nostro non tam per copiam, quam ut (quod supra nondum commode moneri poterat) ne oblivisceretur illum populi motum et affectum animi, quem exprimit v. ἐθαυμ., quod (libere a P. auctum adverbio, cf. 2, 3, 2.) praecedente aliquo particip. ponunt et alii, cf. N. T. Matth. 8, 10. ἀκούσας —, ἐθαύμασε, it. 9, 8. et Lucian. 2, 35. l. 28., ubi et 1, 598. l. 65. praeit syn. enunciatio per ἐπειδὴ, in qualem L. Schw. ante resolvebat Nostri ἀκ., qui in ἤδ. παρ. non variat cum 1, 9, 10., sed cum 1, 13, 8. alio ordine παρ. ἤ.

πολλῇ) Similiter 4, 14, 1. ἐν ἀφ. τε ἦν ὁ στρατὸς καὶ ἀπορ. τοῦ πρακτέου. Paulo aliter Thuc. 1, 25. (i.) ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρὸν, ambigebant, quonam modo in praesenti rerum statu se gerere *deberent*. Scilicet, ut Eurip. Ion. v. 971. ἀπορία τὸ δυστυχεῖν, *infelicitas* habet *inopiam* consilii. *Leisn.*

P. deserit Sch. etiam in v. „κ. cum *ita* occuparetur *stupore*, ut loqui non posset" cf. 1, 9, 12. e. ad ἀφ. (iunctum de suo a Nostro cum sq. ἀπ.) ubi Stp. Th. e P. it. in ἀπ. 3, 167. D. e. cum al. lect. „ἀπ. χρήσηται τοῖς πρ. λ." ubi et habet cum adi. π. e Thuc., (cf. Ind. Dem., cui add. 1185, 8. 18. 1200, 16.) in v. pass. κ. modo tenens Lat. Sch. aliunde, non item Bg., cf. 2, 1, 12., nec formulam Nostri, ex analog. modo adhibitam forte, cf. Luc. 1, 77. l. 78. πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, *multa* confusione *atque* vertigine *correptus*, (pro quo perf. Noster hic usus praes. s. impf.) et praeterea cum dat. aliquo rei Suid. 2, 278. i. Ind. R. Or. V. 8. And. Diod. S. Abr. Dl. Th. D'Orv. Ch., sed cum Lat. Bg. Xen. Cyr. Z., (cf. Foes.) huius Lat. in adi. π. (cf. 2, 9, 8.) ignorante Stp. Th., it. in ἀπ., quod nec ap. G. Th., sed in Lat. Stp. *dubitatio*, cf. Thuc. 7, 44. i. ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ ἀπ. ἐγίγνοντο, *in* magna *perturbatione* et *consilii* inopia *constituti sunt*, cum Ind. it. Herdt. 736, 31. ἀπορίῃ εἴχοντο, ὅ τι ποιέωσι, *incerti*, quid *agerent*, Diod. S. cum Munth. p. 182. e. Dion.

λαμβανόμενος ἀφασίᾳ τὲ καὶ genti oppreſſus ſtupore et ἀποϱίᾳ, ὅπως χϱήσεται [q] τοῖς deſperatione, quid faceret

q) Ms. Ba. χϱήσαιτο λ., v. N.

Ca. Xen. M. S. et Cyr. Ael. V. h. et Luc. cum L. N. T. et Heſy. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „Min. Fel. p. 140.“

ὅπ. χϱησ.) Totum hoc membrum usque ad εἰδ. opprimit P., quaſi lateat iam in pr. ἀποϱ., aut ob Lat. ſua iſtius ſubſt., et quia cepit de intelligentia, cum aeque valeat de animo ſ. voluntate, ut et Bg. ceperit, recte hic verſatus e Lat. uſu, quanquam per ſe eius formula eſt alia Gr. illa ex Herdt. in N. pr., ubi Sch. „ὅπ. cum ind. (fut.) *quomodo*, χϱ. *geſturus* eſſet *res*, πϱ. χϱῆσθαι, res *aggredi*“ ſed Stp. Th. 4, 595. A. e. cum P. Vs. et vulg. χϱήσεται, afferens deinde illa ſyn. ἀπόϱως εἶχε, τί χϱῷτο τῷ πϱάγματι, cum Vs. varia, ſed et „*neſciebat*, quid *ageret*, ſ. *quomodo* ſe *gerere* hoc *in* negotio *deberet*“ cum Bg. articulum capiens pro pron., nec tamen monens de ellipſi pr. πϱὸς — εἰς, ἐπὶ, aut κατὰ ad pron. τί et ſuperius ὅ τι, cf. Zoſ. 3, 5, 2. οὐκ ἔχων οὖν, ὅ τι χϱήσεται τοῖς παϱοῦσι, *itaque* quum *ignoraret*, quo *pacto* praeſenti *rerum* ſtatui *conſuleret*, Iſ. Ev. F. p. 29. m. ἀποϱούντων, ὅ τι χϱήσονται τοῖς παϱοῦσιν, ad quae Ind. bene ſupplet πϱάγμασι ſ. κακοῖς, ut ap. Suid. 2, 737. m. diſerte, ſine auctore et N. „οὐκ ἔχων, ὅ τι χϱήσεται τοῖς παϱοῦσι κακοῖς, ἀντὶ τοῦ, ἐξαποϱῶν, cum neſciret, quomodo in praeſentibus malis ſe gerere *deberet*, ſ. cum *conſilii* inops *eſſet*“ it. ap. Gem. Pl. 1, 28. i. οὔτε — εἶχον, ὅ τι χϱήσονται τῷ πϱάγματι, quod fut. ind. poſt ὅπως maxime vicerunt cum v. v. al. Obſ. M. A. V. 3. p. 13. Abr. L. Ar. p. 12. e. Ern. ad Xen. M. S. 2, 4, 2. cum Ind. Z., Fi. ad Well. p. 401. m. Mor. ad Iſ. Pan. p. 55. N. 9., Harl. ad Dem. p. Cor. p. 568. N. 95. Gottl. ad Plat. Phaed. p. 115. m. Hoog. Op. p. 837. Nr. 8. ſqq. et Z. ad Vig. p. 421. b. c. a) ſqq., ſed cum noſtro v. habetur in R. Or. V. 8. Ind. Din. e V. 4. p. 91. l. 2. τί χϱὴ λέγειν — ὅπως χϱήσεσθε τῇ τούτου πονηϱίᾳ; ſed ap. Herodt. 7, 213. i. ἀποϱέοντος δὲ βασιλῆος, ὅ τι χϱήσαιτο τῷ παϱεόντι πϱήγματι, *ibi regem* ancipitem, *quodnam* in *re* praeſenti *conſilium capeſſeret*, Var. L. χϱήσηται et χϱήσεται, qui indic. e Cod. in N. probatur cum vulg. ibi optat., qui frequentior eſt, cf. Ind. Luc. quater, e quibus locis ſimillimus noſtro eſt 2, 824. l. 12. ὅ τι χϱήσαιτο ἑαυτῷ, οὐκ εἰδότα, quid *ſe* faceret, *dubium*, cui add. 3, 104. l. 19. alius ordinis οὐκ εἰδὼς, ὅ τι χϱήσαιτο ἑκατέϱῳ, ad qualia reſpexerit Gloſſator Ms. Ba., cum lapſus in litteris non videatur incidiſſe, et praeterea rel. Mss. teneant vulg. fut., quod affert ex Herdt. ſine Ind. D'Orv. ad Ch. p. 404. i. πῶς ἂν χϱήσαιτο τοῖς πϱάγμασι, cf. de optat. praeterea Ind. R. Or. V. 4. e V. 3. p. 482. l. 17. V. 7. p. 136. p., ubi Ind. Iſ. lect. al., Dem. ex 1382, 22. cui add. 1013, p. 1250, 25., ubi et cum coniunct. 1378, 17., ubi Ind. lect. al., ut ſimul cum fut. opt. et coni. v. ad Ael. V. h. 1, 32. i. N. 4. cum Ind., at v. χϱ. cum ſubſt. noſtro πϱ. Luc. ex 1, 837. l. 19. et Dem. ſine Ind. 18, 24. 30, 10. 47, 6. 109, 8. 136, 24. 257, 27. 287, 23., ſed 108, 15. τί χϱήσεσθε καὶ τί δεῖ ποιεῖν; cum explic., tum ad formulam univerſam Ind. Ariſt. Kuſt. Dion. H. Rsk. V. 2. p. 1168. ult. Rs. Or. V. 9. p. 278. i. V. 10. p. 513. e. et ſimul, quoad notionem et Vs. eius, Harl. Dem. pro Cor. p. 390. N. 73. Heyn. Epict. ad 33, 12. e. cum Heſ. 2, 1564. e., ubi inter alia χϱῆσθαι explicat πϱάττειν et πϱοσφέϱεσθαι, quae, ſine N. ibi praeterita, accommodes ad formulam, ſive de re, ſive de perſ. adhibeatur;

πράγμασιν, οὐκ εἰδὼς, ἀθροισθῆναι κελεύσας τὴν σύγκλητον, καταπέμπει γράμματα, δι᾽ ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν

illis rebus, ignarus, convenire iuſſo ſenatu, mittit literas, per quas fedus inibat iam cum Severo, eum

pertinente etiam hoc Noſtri loco ad illa, ubi ap. Gr. non eſt Lat. conſecutio temporis aut modi, et variante Noſtro cum §. 3. e. ἀγν. per ſyn. phraſin aliquam, ubi ſervari par erat particip. aliquod, *ignorans*, ſ. *neſciens*, denique coacervatis hic quoque particip. ſine copula.

ἀθροισθ. κελ.) Variante Noſtro cum 1, 10, 5. e. per ordinem in verbis, retinet Bg. e P. modo abl. paſſ., cuius Lat. ignorat Stp. Th., etiam cum ſubſt. noſtro, quo forte reſpicitur Lat. *cogi*, proprium in hac cauſa, quod propterea ſervaſſem potius, pro quo συνάγειν ſolenne Dion. H., cf. ſupra Exc. ad 1, 2, 3. i., etiam συγκαλεῖν, quo P. ſpectat, ut Bg. ad aliud, quod §. 8. Noſter uſurpat, qui variat cum 1, 6, 23. in v. ſq. κ., ubi Bg. e P., it. Stp. Th., cf. Ind. Dem., ubi cum Lat. ſeveriori *emittere*.

ἐσπ. δὴ) Leisn. ad m. Ox. „f. ἤδη, (et ad Ms. Bg.) quaſi l. ἤδη pro δὴ" quod non dixerim, ſed, vulg. δὴ eum cepiſſe in notione temporis, cum poſſis etiam ſumere pro *ſcilicet*, ut, de more Noſtri, diſtractum ſit a pr. δι᾽ ὧν, quo proprie refertur, et alibi poſitum poſt pron., quanquam et poſt v. v. quaedam, cf. dicta alibi ad ὡς δὴ, omittente P. eam particulam, forte e Lat. uſu, qui *ſcilicet* non ita frequentat, nec proferente Stp. Th. 3, 937. F. e., niſi haec „διὰ γραμμάτων ἐσπ. πρὸς Σεβ., *litteras* ad *Severum* mittebat, *quibus* fedus *paciſceretur*" fere cum P., ut Sch. in v. „διὰ γρ. ἐσπ. πρ. αὐτὸν, *litteris* fed. *pac.* cum *ipſo*„ ſed ad Luc. 2, 560. N. 74. „κατ. γρ., δι᾽ ὧν ἐσ. δὴ πρ. τ. Σεβ., *litteras* miſit, *quibus* fedus *pangeret* cum *Severo*, ſ. malis conſtruere, *litteras miſit* ad *Severum*" iunctis πρ. τ. Σ. cum pr. κατ. γρ., et facto commate poſt δὴ, etiam in hac Vs. neglectum, ſed vel ſic pro *ſcilicet* ſumendum, ut pereat tum modo rectio v. σπ. cum pr. πρὸς, quam Stp. profert inſuper e Thuc. ſine Ind., cf. Luc. II Pan. Mor. c. 12. i. Phil. in Fl. p. 729. E. e., Suid. 3, 362. i. p. ſq. m. Heſ. Clav. Cic. Ind., Xen. Bach. et Ἀνβ., Polb. Eutr. Met. Bud. C., ſine Ind. Dem. 392, 16. lib. de V. med., Sb. Ind. ſine Vs. etiam ſic ferente „σπενδόμενος πρ. τ. Σ. διὰ γρ." ſed in rem conſentiente Spart. c. 6. e. p. 582. m. ad *ſenatum* venit, *petiit* que, *ut* fieret *ſenatusconſultum* de *participatione* imperii; *quod* ſtatim *factum eſt*, cf. in Sev. c. 5. p. 597. m., ſed Xiph. S. 395, 18. συγκαλέσας ἡμᾶς ὁ Ἰουλιανὸς, κοινωνὸν αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ἐκέλευσε τὸν Σεβ. ψηφίσασθαι, Iulianus *nos* convocat, *iubet* que, *ut* Severum *ſocium* imperii *decernamus*, prae quibus Noſter magis finite ſcribit de litteris, addens idem illud ſolenne καὶ αὐτ. ἀν., omiſſum a P., non item a Sch. in v. „*quum* declaraſſet *imperatorem*" ubi Bg. ſuo more et pron. αὐτὸν expleto, ſed Noſter variat cum 2, 6, 16. 2, 8, 9. 2, 9, 16. per v. al. ſyn., quod cum illo ἀποδ. I l. ult. comparat quoque Sb. Ind. aliunde, cf. Zoſ. 1, 2, 2. Bud. C. Stp Th. (aliunde, pauperrimus, nec cum Lat. Bg.) L. N. T. et Kypk. 1, 260. it. Munth. p. 154. e., ſed non e vetuſtis ſcriptoribus, nec mihi repertum, cf. Ind. Polb.; in ſq. formula Noſtro variante cum 1, 8, 6. tantum in v. tempore, ubi P. deſerit quoque Sch. in v. *facere* conſortem *imperii*" ſed in v. κοιν. Stp. Th. 2, 298. B. ſq. huc ſpectat libere cum lect. al. ſine artic. τῆς, quia P. Lat. retinuit.

Σεβῆρον, καὶ αὐτοκράτορα ἀναδείξας, κοινωνὸν τῆς βασιλείας ἐποιεῖτο. ἡ δὲ σύγκλητος ἐψηφίσατο μὲν ταῦτα [r]· ὁρῶντες δὲ τὸν Ἰουλιανὸν ἀποδειλιῶντα καὶ ἐν ἀπογνώσει [ſ], τῷ Σεβήρῳ πάντες ἤδη προσετίθεντο. δύο

que imperatorem declaratum ſocium principatus fa-
6. ciebat. At Senatus decrevit quidem iſta: videntes autem Iulianum formidoloſum et in deſperatione, Severo
7. omnes iam ſe adiungebant.

r) Hoc colon erat in Ms. Ba., ut punctum in A. al., ſed comma in Stp. rel.
ſ) Ms. Ba. ἐν ἀπ. ὄντα, τῷ Σεβ., v. N.

ἡ δὲ σ.) Leisn. ad Ms. Bg. „deſunt quaedam" ab ἡ — ταῦτα, quae reſtituimus partim e P., quem deſerens Sch. in v., nobiscum reddit, ſevero tempore, quod v. Lat. ap. G. Th. cum Gr. n. in med., quo variat Noſter pro act. 2, 3, 10. e., cf. Stp. Th. aliunde et Ind. Dem., cui add. 163, 7. 176, 5. ſq.

ὁρῶντες) Uni nomini ἡ συγκλ utrumque numerum ἐψηφίσατο — ὁρῶντες — προσετίθεντο iungit; quod genus loquendi illuſtrat Cort. ad Sall. Cat. 23, 6. *Leisn.*

Ubi Cort. p. 159. a. m. huc reſpicit ſine Vs., pendente re a ſubſt. ἡ σ. collectivo, ubi Bg. ſeverior, quam P., e quo Sch. partim in „ὁρ. *animadvertentes*, ἀπ. *pavitantem*" quo de v. cf. ad 2, 5, 8. e., ignorante Stp. Th. cum hoc loco etiam Lat. Bg.

ἐν ἀπογν.) Ms. additum ὄντα particip., a Gloſſatore eſt, cum et facile adiici queat mente et debeat ab iis, qui rectionem intelligunt v. ὁρ. duplicem, primo cum nudo particip., deinde cum praep. et ſubſt., quae requirunt ſane particip. quoque aliquod, aut illud ὄντα, aut γενόμενον, aut καθεστῶτα, quod v. 3, 8, 6., unde et Sch. refert hunc locum ad illa in ἐν praep., ubi cum v. ſubſt. aut γεν. facit periphraſin verbi affinis „ἐν — ἀ. deſperare" cf. 2, 11, 12., quocum variat Noſter hic per ſubſt. nudum.

τῷ Σεβ.) An eo ſenſu capiendum v. πρ., ut Act. 5, 14. aut 2, 41.? Ita Pricaeus capit. *Leisn.*

Pr. ad locum ſacrum primum huc ſpectat ſine Vs., ſed Stp. Th. 3, 1511. C. i. „*Severo* ſe *adiungebant*, ſ. *ad* Sev. *deficiebant*" at Sch. „*accesserant ei*, ſ. *incubuerant* ad *eum*" in poſtr. partim e P., prae quibus melior ratio iſta Stp. et Bg., ut dat. cum v. ſervetur, et med. exprimatur, cf. L. N. T. cum L. Boſ. ad Act. 2, 41. p. 69. ſq. Kypk. 2, 18. m. Bud. C. lib. de V. med. utr. Suid. 3, 200. i. 205. e. p. ſq. i. Thom. M. p. 755. Hemſt. ad Ariſt. Pl. p. 351. b. e. Ioſ. 2, 74. ſ. 4. l. 6. Ind. Polb. Sb. Dion. Ca. Dem., cui add. 67, 9. p. ſq. l. 27. 293, 11. 771, p., it. 1243, 9. ἐκείνῳ — προσετίθετο τὴν γνώμην, quem acc., oppreſſum per ellipſin, adiici liceat in locis, noſtro ſimilibus, cum dat. perſ. adeſt, quanquam eſt alia quoque formula ap. Xen. Ἀνβ. Mor. 2, 7, 10. i. ταύτῃ δὲ τῇ γνώμῃ ἔφη καὶ τοὺς ἄλλους προσθέσθαι, cf. Ind., non ferente G. Th. cum Gr. n. phraſin Bg., ſed parem in paſſ. 109, 8. „adiungi *ad* auctoritatem *ſenatus*, i. eam ſequi, (cf. l. 45. et ſq.) *me* ad *eius* rationes *adiungo*" ducente porro Bg. Lat. in ἤδη e P., haud dubie pro *tunc*, ſ. *tunc demum*.

δέ που [t] ἢ τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν, ἐπείπερ ἤδη τὸν Σεβῆρον καὶ αὐτῇ τῇ πόλει [u] ἐπιστησόμενον ἤκουον, καταφρονήσαντες τοῦ Ἰουλιανοῦ, συνίασιν

Biduoque fere aut triduo elapſo, quandoquidem iam Severum ad ipſam urbem praeſto futurum audiebant, contemnentes Iulianum, convenerunt

t) ποὺ omittit Lugd. mendoſe. u) αὐτῇ πόλει B. 2. Ox. cum Par. 2., v. N. ſed B. 1. R. αὐτῷ τῇ π. mendoſe.

δύο δὲ) Bg. δὲ pro τὲ, ſecus ac P., tum in ποὺ non negligens, ut ille, ſed ex eodem reddit ſubſt. cum adi. numeralibus per ſyn. unum abl. ſubſt., quorum primum modo ap. G. Th. cum Grr. n., Sch. deſerente P. in „πού, *biduo* circiter *transacto*" variante Noſtro cum 2, 6, 4. per plur., it. adi. et particulam copulantem, ſed Stp. Th. aliunde tenente δύο, ut indeclinabile, ſed et formam alteram, cf. ſine Ind. Dem. 364, 17. ταῦτα πεπρᾶξεσθαι δυεῖν ἢ τριῶν ἡμ., it. 403, 21., mox ἤδη repetente Noſtro deinceps in vicinia quinquies §. 1. 3. 4. e. 6., praeter hanc, et variante cum §. 4. i. in particula ἐπ., ubi Bg. ſeverus iterum, alio abeunte P.

καὶ αὐτῇ τ. π.) Forte ante καὶ aliquid deſideratur. *Steph.* Fruſtra. Nam, ſi καὶ exponatur intenſive *etiam*, non opus erit ullo ſupplemento. *Scheid.*

Qui recte ſtatuit, (contra Bg. adeo, καὶ opprimentem, ſecus ac P., cuius *iam* eodem ſenſu valeas, cf. 1, 15, 15. i.) et in pron. ſine Vs. ſubiecit hunc locum illi 2, 7, 15. e. τῇ π. αὐτῇ, pro quo variatur hic alio ordine et exquiſito iſto, cum artic. eſt intra adi. et ſubſt., quem ignorat Stp. Th. utrumque, ut noſtri loci hunc Ind. Dem. 13, 25. ἐν α. τ. χώρᾳ, it. 23, 4., tum ἐν α. τ. πόλει 36, 15. p. ſq. l. 8., cf. 49, 8. 104, 11. 26. 124, 21. 147, 22. p. ſq. l. 10. 276, 11. 303, 3. 26. 710, 2., ut de καὶ cum αὐτὸς alibi, ubi Bg. ſeverior, qui per Lat. in v. ἐπισ. reſpicit ad §. 4. e., a quo loco hic noſter non tantum diſtinguitur per variationem in v. utr., ſed et multo magis per adiunctum καὶ α. τ. π., ſeparatim dante Bg. praep. in v., ſed non cum G. Th., ubi contra eſt cum dat. perſ., *praeſto* eſſe *alicui*, ad quam analog. et dat. rei ſ. loci procedat, tacente hinc Stp. Th., non item Bud. C. 664, 18. „ἐπειπ. τὸν Σ. ἤδη καὶ — ἤκ., iamiam aſſuturum, et iam inſtare eius adventum" libere et per lect. al., quoad ordinem, ſed Sch. „*venturum* ad *urbem*" ex Ind. Sb., qui omnes adeo ſumunt v. ſine notione ſecundaria, ut et ipſe Stp in med. hoc per Lat. *advenire*, et pro act. mero, quanquam vim med. teneas hic quoque, pro *ſe* ſiſtere *ad*, tacentibus lib. de V. med., cf. L. N. T. et Ind. Dem. cum R Or. V. 4. Caeterum ad ἐπισ. notarat Leisn. ad Ox. „1 Theſſ. 5, 3." et lectio edd., omiſſo artic., quanquam per ſe et ipſa recta, tamen eſt a lapſu operarum.

καταφρονησ.) Contemtum hunc declaraverint ſic, ut eum non amplius pro imperatore et ſocio imperii haberent, nihil cum eo agerent porro deliberarentque, et inſcio eodem convenirent; e P. reddente Bg. συν. λ. cum Sch., qui in ſubſt. σ. „abſolute" dederat tantum hinc poſt 2, 3, 5., quocum variat Noſter ſane omiſſo gen. τῆς βουλῆς, cf. 1, 14, 18. e., ignorante Stp. Th. etiam v. σ. perſonam hanc, et Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ſed in τῶν ὑπ. κ. Bg. ducente ordinem alium e P., ut et ratio-

εἰς τὸ συνέδριον, τῶν ὑπάτων κελευσάντων, οἳ τὰ τῆς Ῥώμης διοικεῖν εἰώθασιν, ὁπηνίκα ἂν [x] τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα ᾖ. συνελθόντες τοίνυν, περὶ τῶν πρακτέων ἐσκέπτοντο, τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔτι ὄντος [y] ἐν τῇ βασι-

in curiam iussu consulum, qui rem Romanam administrare solent, quoties imperium suspensum est. Congressi 8. itaque, quid facto opus esset, deliberabant, Iuliano adhuc manente in imperato-

x) Lugd. ὁπηνίκα ἂν ᾖ τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα. συνελθ., sed Ms. Ve. Exc. „ᾖ deest,“ at Ms. Ba. ὁπ. ἂν τὰ τ. βασιλείας ᾖ μετέωρα. συνελθ., v. N. y) Mss. Ba. ὄντος ἐντὸς, ἐν λ.; sed Vi. ἐντὸς ὄντος ἐν λ. v. N.

nem in vertendo gen. conseq., cf. 1, 12, 4. et 12., tenente Stp. Th. aliunde in ὑπ. pro subst. Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., quo de cf. Dion. H. Rsk. V. 2. p. 821. l. 9. sqq. et Polb. 6, 17. i.

οἳ τὰ τῆς Ῥ.) E P. liberiori in dissoluta Nostri periodo Bg. retinet tantum suppletum subst. πράγματα ad τὰ τ. Ῥ. artic. neutr., per quae variatur cum 2, 11, 7. i., ubi servari tamen poterat Lat. plur., intelligendo vel universe negotia publ., vel nominatim imperatoria; unde variet Noster pro suis alibi τὰ τῆς ἀρχῆς, ut periphrasis patet senatorum s. senatus et τῆς συγκλήτου, per variationem cum §. pr. i., a Nostro facta ad analog. modo, saltem cum v. δ., dum praebet cum syn. v. Eus. H. E. Re. 2, 73. l. 4. ἔτι δὲ Κλαυδίου τὰ τῆς β. διέποντος, caeterum *Claudio* Romanorum *adhuc* imperium *gubernante.*

ὁπηνίκα) Illud ᾖ abest a Ven. errore exscriptoris. *Stroth.* Sed Leisn. ad Ms. Bg „interregnum“ innuens, fere e Stp. ad m. P., id Lat. subst. a Nostro exprimi circuitione, quae et ipsa ei peculiaris est, cf. 2, 9, 3. m., quocum variatur, ubi et dedimus Stp. Th., quoad formulam μετ., qui e P. ibi, etsi ad marg. castigarat Vs., quae meliora partim sequitur Bg., Nostro in τὰ τ. β. ad analog. scribente, sed eius hiatum, et alibi usurpatum, non ferente Glossatore Ms. Ba., aut, cum elapsum ᾖ ob pr. α vocalem deprehendisset, alio loco addente, quod et factum fuerit in ed. Lugd., ut omissum ante ab operis restitueretur; non tenente Stp. Th. Lat. Bg. e P. in ὁπ., quod nec ap. G. Th., ubi v. *susp.* cum Gr. n., non item cum subst. Nostri, qui et hic proprium quid teneat.

συνελθ.) Possis hic supplere e pr. §. εἰς τὸ σ., variante Nostro cum v. σ. ib., sed P. deferente Bg., cuius Lat., ap. G. Th. cum Gr. n., ignotum Stp. Th., sed aptum ad tempus aor. assequendum per deponens. Mox P. severior, quam Bg., in vi med. v. ἐσκ. cf. 1, 17, 16. m., quocum variatur, it. cum 1, 6, 21. et per syn. v. etiam cum 2, 1, 6., in Lat. Bg. tenente G. Th. etiam Gr. n. Nr. 2., non item Stp. Th. plur. πρ., cf. tamen sine Ind. Dem. 72, 18. περὶ μὲν δὴ τῶν ὑμῖν πρ. καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς ὕστερον βουλεύσεσθε, quae Noster imitatur cum arte, omittendis adiunctis et per aliud v. syn.

ἔτι ὄντος) Mss. adv. ἐντὸς simul cum ἐν, ignoratum Stp. Th. et Indd., (ubi absolute, v. Thuc. Ael. V. h. Vig., sed cum gen. rei locique Lyc. Hesd. Thuc. Rs. Or. V. 4. 6. Dem., cui add. 290, 3. Xen. Cyr. Luc. Polb. Geop. L. Bos. Ell. Poss. Call. et Sy. cum L. N. T., it. temporis Thuc.

λείῳ αὐλῇ, καὶ τὰς παρούσας ὀδυρομένου τύχας, ἱκετεύοντός τε, ἐξομόσασθαι τὴν ἀρχὴν, καὶ παραχωρῆσαι πάσης τῆς δυναστείας τῷ Σεβήρῳ. ὡς δὲ ἔμαθεν ἡ σύγκλητος τὸν Ἰουλιανὸν οὕτω κατεπτηχότα, τὴν

ria aula, et praesentem fortunam complorante, suppliciterque rogante, ut sibi eiurare liceret imperium et cedere
9. omni potestate Severo. Ut autem cognovit Senatus Iulianum tantopere consternatum,

R. Or. V. 7. p. 950. e. If. Ev. Xen. Pol. Z. Poff. l. l. utr., cum gen. perf. Foef. L. N. T. Abr. ad Aefch. V. 1. Dem., cui add. 921, p. Fa. Aef., ubi et cum artic., ut fimul cum fubft. Aefch. (Fi. et Geop., cf. Suid. Hef. cum Thom. M. p. 277. et Hom. fine Ind. Ἰλ. ά, 432. β', 845. Ὀδ. β', 341.) quanquam habeo fimile quid tum in fyn. ap. If. Or. 3. Nicocl. ed. Krt. 10, 9. ἔνδον ἐν αὐτοῖς τοῖς βασιλείοις λ., et inverfi ordinis ap. Hef. ἐργ. v. 96. fq. ἐν — δόμοισι Ἔνδον ἔμιμνε, *tum* in Lat. *intus in* — ap. Plaut., cf. G. Th., facileque id eft per fe elapfum ob fimile ὄντος, tamen videtur potius ortum e lapfu in litteris ex ὄντος, cf. ad Xen. Ἀνβ. Mor. 6, 5, 5. i., ut in rem criticam ab alia parte ad Thuc. Ind. N. et Abr. Dl. it. Rs. ad Polb., quod vitium alius in marg. notarit, fcripto contra ὄντος, fed hoc receperint duo alii in textum diverfis locis, ante et poft ἐντὸς, ut manferit utr., fed diverfitas illa ipfa Mss. arguat vitium, cum et Ms. Ve. taceat, nec veftigium fit ap. P., e quo Bg. in ὄν., ignorante Lat. id Stp. Th., etfi commodum in particip. exprimendo, fed et vicinius *praefente*, it. *verfante*, quod melius ob mox fq. τ. παρουσ., in rem confentiente Spart. c. 8. p. 586. m. *brevi autem defertus eft ab omnibus Iulianus*, et *remanfit* in *Palatio*.

τὰς παρ.) P. liberiora deferit Bg., praeter numerum al., fcribente Noftro ad analog. faltem, etiam ad Lat., ut G. Th. diferte e Quinctil. *fort. compl.*, fed in adi. modo *cafus* praefentis *immemor*, cf. Dem. Ind. ὀδ. τῶν παρόντ. κακῶν, it. τὰ — ὀδ. πάθη, fine numeris tamen ex 239, 23., cui add. 439, 10. 955, ult. et 239, 19. ταῖς π. συμφοραῖς — κέχρηνται, fed Luc. 1, 97. l. 72. τὴν αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, fuae *fortunae* vices *deflent*, cf. Ind. et Ael. V. h. Poff. Call. cum Suid.; Stp. Th. ferente tantum fyn. ex Ifocr. εἰ δυστυχίαν ἀνδρῶν — ὀδυροίμην, cumque v. v. Lat. fimpl. etiam compof. quaedam, non item Bg., pro fimpl. haud dubie ab eo adhibitum. In fqq. pleraque ducit Bg. e P., ubi in v. ἱκ. modo fyn. Lat. formulam tenet Stp. Th., qui in ἐξ. tantum e Bud. C. 15, 6. fqq. aliunde et cum al. acc. fyn., ad quorum analog. Nofter adiunxit τ. ἀρχ., cf. Ind. Dem. et R Or. V. 4. 7. If. 8. Lyc. cum Suid., nec G. Th. in Bg. v. cum Gr. n. act. ferente fubft. noftrum, fed Bg. fumente e P. formulam *fibi lic.* fere neceffario, non item in τῆς δυν. repetente eius articulum, per pron. expreffum, dum variat Nofter pro §. 5. e. fubft. uno τῆς βασ. per duo, fed cum 2, 3, 10. τῆς ἀρχ. παρ. per aliud fubft., hic ut τὴν ἀρχ. pro dignitate capiamus, ob adiunctum fq. τὴν δυν., refpiciente huc Stp. Th. in v. παρ. 4, 676. D. m. cum P. pleno, fed in rem diffentiente Spart. c. 8. p. 586. m., nifi eius dicta referantur ad fq. §. Noftri ψηφ., ubi v.

ὡς δὲ ἔμ.) Variatur iterum cum §. 6., fed ut res diverfa narretur, ibi quidem acta in curia, praefente Iuliano, fed hic, abfente eo, et per alios,

δὲ δορυφόρον [z] φρουρὰν διὰ δέος τοῦ Σεβήρου αὐτὸν ἐγκαταλιποῦσαν, ψηφίζεται, τὸν μὲν

a ſtipatorum autem cuſtodia ob metum Severi derelictum, decernit illum qui-

z) Par. δορυφόρου, Baſ. δορυφόρων. *Leisn.* ad m. A. utr., quae vulg. tenent cum Bss. omnibus meis, Par. 2. Stp. rel., at δορυφόρου Bc. 1., ſed Par. 1. In. et Bc. 2. δορυφόρων, ut Ms. Ve., v. N.

credo, cum ſenatoribus agente, ubi reſciviſſet, eos conveniſſe §. pr., variante Noſtro cum §. 7. ἐπειπ. hic per ὡς, ubi Bg. deſerit P., ut et in rel., liberius reddito adv. ἐν., Stp. Th. ignorante, non item vim, cf. 2, 1558. C. m.

τὴν δὲ δορυφόρον φρ.) Malim δορυφόρων. *Steph.* δορυφόρου φ. Argentor. II., quae prodiit a. 1662. niſi ſit error typographi, δορυφόρων φ. Argent. IV., quae prod. a. 1694., quod praeferendum cenſent Stp. et Sb., quorum ſententiam confirmat Cod. Ven. *Stroth.*

Leisn. ad Bg. Ms. „l. δορυφόρων" Sb. Ind. ambiguo more ſuo „pro δορυφόρων" ſed Sch. „uſurparetur et in fem. pro adi. — ſtipantem *cuſtodiam*, niſi potius legendum cenſerent Stp. et Sb. δορυφόρων, ut 1, 4, 10." e quo loco Ms. Gloſſator duxerit aeque, ac lapſus fuerit ſcriba in vocali, ut alibi; nihil definiente P., ſed Bg. ducente e Stp. ad m. P., ſive ut correxerit, ſive reddiderit vulg. formulam adi. et ſubſt. per ſyn. duorum ſubſt. iterum, ut Noſter variare potuit cum l. l., in primis, quod Phil. in Fl. p. 750. e. τὴν δορυφόρον τῶν σωματοφυλάκων στρατιὰν ὁρῶντας — διακεκοσμημένην, *ſpectantes* ſatellitium — *nitidum*, a Noſtro alibi imitatione expreſſus, adhibuit vocem δ. non modo pro adi., ſed etiam cum ſubſt. fem. in ſexu communi. Sqq. δ. δ. τ. Σ. reſtituimus omiſſa in Bg. Ms., et etiam a P., qui liberior in hac regione, partim expreſſus a Sch. in v. „*cuſtodiam* deſtituentem *ipſum*, (in ſubſt.) δ. δ. τινὸς, metu *alicuius*" per ſyn. abl. e Stp. ad m. P., pro eo caſu per formulam variante hic Noſtro, cf. proxime 2, 5, 15., ut cum 1, 4, 18. in v. ἐγκ. per caſum et notionem, quam tenet Stp. Th. ſine auctoritate et loco quodam, cf. tamen Ind. Dem., cui add. 127, 15. 1024, 24. 1094, 16. 18. cf. Exc. ad 1, 4, 18. e., ignorante Stp. Th. etiam Lat. Bg. (cf. ib. e G. Th. ubi et „*derelictus*, καταλειφθεὶς") qui opprimit pron., ob ſumtum iam in pr. acc. paſſ.

ψηφίζεται) Conſentit in rem Dio Ca. 1240, 14. τοῦ τε Ἰουλ. θάνατον κατεψηφισάμεθα, καὶ τὸν Σεβ. αὐτοκράτορα ὠνομάσαμεν, ſed Spart. l. l. ad §. pr. ix. *actum eſt denique, ut* Iuliano *ſenatus* auctoritate *abrogaretur* imperium, *et* abrogatum eſt, *appellatus* que *ſtatim* Severus *imperator*; e quibus ſuſpicetur quis, excidiſſe hic ap. Noſtr. nomen Ἰουλιανὸν poſt τὸν μὲν, ob ſq. ἀναιρ., et quia in ſq. diſerte nominat τὸν Σεβ., niſi P. ſervaſſe videat vulg., *decreta* illius *nece*, quae partim retinet Sch. in ψ. „ſenatus *decernit* eius *necem*" ſed Bg. magis in artic. per pron., notante me quondam e Liv. 5. ſimilem orationis ſtructuram in pron. cum *quidem* nudo, deinde ſequente et ad id relato *ſed* cum nom. propr., at nunc non reperiente: Mox Sch. in v. ἀπ. ſine Vs. „Sb. legit ἀποδεχθ., recipi, probari" quae habet ſane Sb. in N. cum Latt. iisdem ſic „q. ἀποδεχθ." quod compendium intelligo per *quidam* ſ. *quaedam*, ut innuat, editores ſ. editiones habere ita, quod Var. L. oſtendit, nec tamen propterea ſtatim probarit legerit ve ſic pro vulg., cum tacuerit in textu Gr. per ſtellulam ſolennem et in Ind.,

ἀναιρεθῆναι, ἀποδειχθῆναι[a] δὲ μόνον αὐτοκράτορα τὸν Σεβῆρον[b]. πρεσβείαν τε πρὸς αὐτὸν ἐκπέμπουσιν[c] ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχαῖς ὄντων καὶ τῶν ἐξοχωτά-

dem occidi, declarari autem solum imperatorem Severum: 10. ac legationem ad eum emittunt ex magistratum gerentibus et eminen-

a) ἀποδειχθ. A. al., v. N. b) Colon hic Ms. Bg. est etiam in Ox. c) Ms. Ba. πέμπουσι διὰ τῶν ὄντων ἀξιωτάτων, sed Exc. Ms. Ve. modo διὰ τῶν ἀρχόντων ὄντων λ. v. N.

praeterea lapsus facile commissus sit ab operis, ut alibi, in ει et ε, denique una cum Mss. referat vulg. P., unde et Bg. partim, variante Nostro cum 2, 9, 16. tantum per pass., sed per syn. v. cum §. 5. e. huius cap., iuvantibus vulg. etiam illis antea ap. Dion. et Spart.

πρεσβείαν) Spart. 6. (c. i. in Sev. p. 598. i.) *occiso Iuliano, quum Severus in castris et tentoriis, quasi per hosticum veniens, adhuc maneret, centum senatores legatos ad eum senatus misit ad gratulandum rogandumque.* Boecl.

Ibi in N. 1. Cas. etiam profert Nostri locum a πρεσβ. — βουλ. sine Vers., quam P. deserit Sch. in πρ., cum Bg., in cuius Ms. supplerat Leisn. copulam *ac*, a scriba haud dubie tantum omissam, cum et series eam requireret, et syn. ostenderet P. etiam.

ἐκπέμπ. ἀ.) Rectissime. Aperte falsa est Codicis lectio δ. τῶν ἀρχόντων ὄντων. *Stroth.* In lect. Ms. Ve. quidem primo nihil est, quam glossa, quae formulam Nostri, factam ex v. subst. cum ἐν praep., ex eaque posita cum subst. suo intra artic. et particip., mutat in affine verbum s. particip., aut in subst. τῶν ἀρχ., ut Glossator respexerit 4, 2, 8. e. οἱ Ῥωμαίων ἄρχοντες, cf. 5, 5, 15., quibus syn sunt αἱ ἀρχαὶ 8, 6, 18., cf. 1, 9, 6. e. it. 1, 16, 7. e. Sed hunc Glossatorem non capiens librarius quidam, reliquit simul e lect. vetere part. ὄντων, quod hic non commode locum habet, nec, si dicatur redundare eleganter; qua in parte Bg. substituit formulam aliam, sed syn. illi ap. P. Tum in Ms. Ve. confusio est praepp. διὰ et ἀπὸ, cf. 2, 2, 5., quae comparet etiam in Ms Ba., ubi praeterea iterum est v. simpl. pro comp., e glossa per comparationem cum 4, 10, 2. etc., cum tamen sine Ind. teneat quoque Dem. 140, 8. πρεσβείαν ἐκπέμπειν et syn. 129, 8. ἐκπέμπωμεν πρέσβεις — εἰς Πελοπόννησον λ., quanquam et 163, 24. πέμψαντος ἐμοῦ πρέσβεις ἀπὸ τῆς συμμαχίας πάσης, quo etiam spectarit Glossator ob eandem pr. ἀπὸ cum syn. πρεσβείαν, severius expressam a Bg., quam P., et quoque Sch. in πρ. „*legatos* mittere *ex* iis, *qui* magistratum *obtinent.*“ Denique in Ms. Ba. habetur, pro Nostri formula duplici τῶν — βουλῆς, priva modo τῶν ὄντ. ἀξ., glossa et ipsa, servato iterum simul particip., sed ambigua universi generis, servante duo per liberam Vs. Politiano, unde Bg. modo mutuatur gen. τῆς β., mutatum in praep. cum subst., ut quoque alio ordine Stp. Th. 1, 1342. i. hinc „*in* senatu *eminentissimorum*“ dum Noster variat per adi. pro verbis cum 1, 3, 16. m. τοὺς ὑπερεχ. 2, 7, 10. τοὺς ἐξεχ. et maxime 2, 1, 20. προύχοντα ἐν τῇ συγκλ. βουλῇ, quae est Bg. formula, ibi etiam adhibita, tum discedit non nihil a superiori loco apud Spart., quem plane sequuntur Angli ap. Heyn. H. 4, 1041. i., ubi τῶν ἐν ἀ. ὄντ. minus cepe-

των τῆς βουλῆς, πάσας[d] αὐτῷ προσφέρειν τὰς σεβασμίους τιμάς. ἐπὶ δὲ τὸν Ἰουλιανὸν εἷς τῶν χιλιαρχούντων ἀναπέμπεται, ἀποκτεῖναι ἄνανδρον καὶ ἄθλιον πρεσβύτην, ἰδίοις χρήμασιν ὠνησάμενον οὕτω[e] πονη-

tioribus in ſenatu, ut omnia ipſi deferrent auguſta ornamen-
11. ta. Ad Iulianum autem unus ex tribunis mittitur, ut occidat imbellem et miſerum ſenem, ſuismet opibus mercatum tam malum

d) Ms. Ba. πάσας τὲ αὐτῷ προσφέρει τὰς σεβασμίας τ, ſed Ms. Vi. modo σεβασμίας, v. N. e) Ms. Ba. πονηρὸν οὕτω τελ., v. N.

rim de conſulibus aut uno ex iis, quam de conſularibus viris, cf. Spart. in Iulian. c. 5. p. 580. m., *quo* rogante *miſſi ſunt* — legati *conſulares* a *ſenatu* ad *milites*, *qui ſuaderent*, *ut Severus repudiaretur.*

προσφέρειν) Forte ἐπὶ τῷ πάσας λ. *Reisk.* Quo non eſt opus, cum poſt v. v. *mittendi* aeque procedat nudus inf., ſupplendo ὥστε etc., cf. Stp. Th. 3, 196. F. e. 204. C. e., ut mox §. ſq. poſt ἀναπεμπ., et Bg. ad ſupplementum illud reſpicit e P., qui cum Mss. rel. ita tuetur vulg. lect. contra Ms. Ba., ubi inf. mutatus in tempus finitum praeſ., forte per ſolennem errorem in finitione ει et ειν, cf. 2, 11, 18. e., unde deinde ad ſeriem adiuvandam inſerta τὲ copula, per quam redit ſingularis numerus §. 9. i., poſt plur. noſtrae §. ἐκπέμπουσιν, ſyneſis genus efficientem in ſubſt. ἡ σύγκλητος multitudinis, cf. §. 6. Tum Mss. femininum in σεβ. pro communi gloſſema eſt, cf. 1, 15, 6. m. καιρ. et 2, 8, 10., ubi nihil novatur, variante Noſtro tantum per plur. hic et adiuncta, cf. alibi de honoribus et inſignibus principatus ſ. imperatorum, de quibus capio Bg., ſervantem modo e P. Lat. in v. πρ., ubi Stp. Th. ignorat cum phraſi tota, et nobis aliunde ignotā, ſed ducta forte e Lat.

εἷς τῶν χ.) *Miſſi* a *ſenatu*, quorum *cura* per *militem* gregarium (*in Palatio*) idem *Iulianus occiſus eſt*, Spart. (in Iul. c. 8. p. 586. e. quem partim ſecuti Angli ap. Heyn. H. 4, 1040. m.) Tribunum dicit Noſter. *Oxon.*

De pugna cum Spart., (qui in Sever. c. 5. p. 597. e. ſimpliciter, *Iulianus occiſus eſt in Palatio*, ut Dio 1240, 17.) etiam Caſ. l. l. N. 5. „miſſus eſt tribunus militum, cui caedes mandata" non huc reſpiciens, niſi quoad ſententiam, ubi Bg. e P. tantum in genit. poſt εἷς, aſſumta praep., ut poſt τὶς, cf. L. Boſ. Ell. p. 492. e., tacente Poſſ. Sy. p. 45. Nr. 4. et ad ellipſin τοῦ τὶς deſcendente Schw. L. N. T. p. 420., ſed variante Noſtro pro ſubſt. 2, 9, 9. per particip. χιλ., ut Stp. Th. „part. χιλ. dr. (pro ſubſt.) ὁ χιλίαρχος λ." ſine auctore, cf. Ind Luc. Sed in v. ἀναπ. Sch., praeter illa P. „*immittitur* adverſus *eum*" pro quo rectius Bg. per ſimpl., ut ſupra aliquoties vidimus redundare pr. ἀνὰ, quanquam non incommodum Lat. *emittere*, (ut variet Noſter cum §. pr.) quod adhibet in v. paſſ. Stp. Th. ſine auctore, cf. L. N. T. Ind. Xen. Cyr. et Abr. Dl. Th. p. 164. e., reſpiciente Noſtro in ἄνανδρ. (quod in Bg. e P. non habet G. Th. ſed tamen „*imbellia*, ἀνανδρία" cf. 3, 6, 9.) ad 2, 11, 16. e. et hoc c. §. 3., maxime §. 4. it. ſqq., cf. de aetate et ſenectute Iuliani alibi, Spart. c. 9. p. 587. e. et Dio l. l.

οὕτω πον. τ.) Ms. alius ordo, hic in adv. poſt adi. poſito, cf. 1, 16, 10. i. et Luc. 1, 128. l. 99., laeviorem ſane orationem facit ab una parte, nec

ρὸν τέλος. ὁ μὲν οὖν εὑρεθεὶς ἔρημός τε καὶ [f] ὑπὸ πάντων καταλειφθεὶς, αἰσχρῶς ὀλοφυρόμενος ἐφονεύθη.

Ἐπεὶ δὲ τὰ παρὰ τῆς

12. exitum. Ille quidem inventus desertus et ab omnibus derelictus turpiter lamentans necatus est.

Postquam autem decreta

f) καὶ omissum in Lu. mendose, ut mox c. sq. i. δέ.

tamen gratiorem a concurrentibus τω τε syllabis et propius stantibus duabus ου, ob quas Noster deseruerit reliquam laevitatem; praeter Mss. rel., etiam stante P. in vulg., unde Bg. nihil, quam Lat. in subst. τελ., ubi et Sch. discedit „*infelicem* vitae *exit*. (expleto gen. βίου, cf. 1, 2, 10. i., et in v.) *quum* emisset *pecunia* finem *foedum*" aliter hic exponens adi., qua de utr. notione nihil in Stp. Th., nisi forte de priore 3, 224. D. m. sq., quo et Bg. illud severius spectet, nihil tenente G. Th., quam in adi. 187, 60. „*mala* — *mors*, i. dura" nec Stp. Th. in formulam totam, qua variatur per abl. pretii cum gen. 2, 6, 20. e. et per ellipsin pr. ἐπὶ pro diserta cum §. 22. m. ib., cf. in rem ib. et §. 8. sqq. 2, 10, 8., ut, tropo remoto, maneat, κτήσασθαι τελ., parasse sibi, it. fecisse, ut haberet, it. periisse per, ob, pecunias, tum datas, tum non plene datas; nec G. Th. habente quid simile in v. Bg. cum al. Gr., sed in syn. cum Gr. n. 355, 36. „Propert. — *talis* mors *pretio* vel *sit* emenda *mihi*, (qui in Bg. ad ἴδ. 689, 4.) vim illi addunt particulae encliticae *pte* et *met*" nec tamen alio vocabulo declaratam, et omnino vanam, cf. 1, 4, 8. i., nisi quatenus est nostratium *sein eigen*, in quo tamen et ipso potius est figura ἐκ παραλλήλου, ut Bg. reddit Gr. alibi modo per simpl. *suus*.

ὁ μὲν ὁ.) Bg. non cum P. periodum Gr. contaminat, ex eodem quanquam retinens Lat. in ἐρ. severe, sed ut ob sq. explicationem aliquam, et in primis e Vernaculi sermonis paupertate, debeat cogitari sumique pro *solus*, quo et tendit Sch. „solus *relictus*" nihil in hanc notionem ferente G. Th. in Bg., sed Stp. Th., ubi tamen hinc sine Vs. sub Bg. Lat. et syn. aliis, in quibus et *incustoditus*, ut sumas hic ellipsin et variationem pro pleno 3, 5, 8. e. ἐρ. δορυφόρων, cf. simile Xen. Ages. 2, 19. αἱρεῖ τὸ Πείραιον, ἔρημον εὑρὼν φυλακῆς, et de ἐρ. Thuc. Xen. Cyr. et Pol. Z. Ael. V. h., maxime ex 9, 40. et 13, 26. i. Luc. et Schw. L. N. T., respiciente Nostro ad §. 9. cum variatione per v. κατ. syn. pro τὴν δορυφ. φρουρὰν — αὐτὸν ἐγκαταλιποῦσαν, ubi Bg. similiter.

αἰσχρ. ὀλοφ.) Haec ap. Dion. expirantis verba, (l. l. supra, ἐφονεύθη, τοσοῦτον μόνον εἰπὼν, καὶ) τί δεινὸν ἐποίησα; τίνα ἀπέκτεινα; *Oxon.*

Hunc Dionis Latine conversum locum addit in N. 6. Cas. ad Spart. in Iul. c. 8. p. 586. e. „occisus est, *fidem* Caesaris *implorans*, h. e. *Severi*" Anglis ap. Heyn. H. 4, 1040. m. sie *fanden* ihn *von* Thränen *überströmt*, propius accedentibus ad Nostrum, qui variat tum in v. ἐφ. (ap. G. Th. in Bg.) cum §. pr. ἀποκτ. et §. 9. ἀναιρ., tum in ὀλ. cum §. 8. m. ὀδυρ., cf. Suid., non coll. ad Hes., deserente P. in utr. v. etiam Sch. „*complorans* foede — *trucidatus* est."

τὰ παρὰ) Negligentiam P. cum Sch. in τὰ cum praep. „acta senatus" suppleto v. et particip. aliquo, v. c. γενόμενα, sed mutata praep. cum subst. in gen., correxit Bg. quoque, supplens non modo simile part., ut βεβουλευ-

συγκλήτου ἐδηλώθη τῷ Σεβήρῳ, ἥ τε τοῦ Ἰουλιανοῦ ἀναίρεσις, ἤρθη[g] εἰς μειζόνων πραγμάτων ἐλπίδα[h]· καὶ σοφίσματι ἐχρήσατο, ὡς ἂν χειρώσαιτο καὶ αἰχμαλώτους τοὺς τὸν[i] Περτίνακα ἀνῃρηκότας[k] λάβοι. ἐπιςέλλει δὲ[l] καὶ ἰδίᾳ

a senatu ſignificata fuerunt Severo Iulianique interfectio, erectus fuit ad maiora ſpe-
2. randa: et commentum adhibuit, quo in poteſtatem ſuam redigeret captivosque Pertinacis interfectores acci-
3. peret. Mittit ergo cum

g) Sine iota in A. al., cf. 1, 13, 12. e. Tum Ms. Vi. ἤρθη καὶ εἰς μ., ſed Ms. Ba. ἦλθε καὶ εἰς μ., v. N. h) Servavi colon Stp. rel., ob §. novam, a Bc. inſtitutam, etſi ad comma al. inclinatior, cum καὶ copulet eadem aor. tempora, eosdemque caſus, nominativum quidem αὐτὸς, latentem in pr. τῷ Σεβ. i) Ms. Ba. τοὺς περτ. ſine altero artic., cf. 1, 17, 9. et contra §. 26. m. ib., hic forte ex 8, 8, 4. k) Sine iota A. 2. al. l) Ms. Ba. ἐπιςέλλει οὖν καὶ ἰδ. v. N.

μένα, ſed ſervans ſimul aliquam praep., cf. Krb. Obſ. p. 83. i. et Decr. R. p. Iud. p. 71. m. it. L. N. T. cum Schw. p. 1026. b. i. Loesn. p. 72. Ind. Fi. Pal. v. ὁ. b. e. ſq. Z. Xen. Cyr. b. i., ſed ſine Ind. Xen. M. S. 3, 11, 13. ſq., variante Noſtro in adiunctis cum 1, 10, 5 et 2, 6, 1.

ἤρθη) Hoc Tacito A. 11, 28. (m.) eſt *maiorem* ad ſpem *accinctus*, v. N. ad 1, 10, 7. *Leisn.* ubi Bg. ſeverior, hic partim e P., omiſſo ſubſt., mutans adi. cum ſubſt. in particip. cum ſubſt., dum ſecedit a P. etiam Sch. in ἐλπ. et v. „*in* ſpem *tolli* rerum *maiorum*, — *elatus eſt* in *ſpem*" variante Noſtro, quoad ſententiam, cum 2, 7, 9. e. τῇ τῆς βασιλ. ἐλπ. ἐπιδιδ. αὐτ., ſed quoad phraſin, per praep. cum ſubſt. pro 2, 6, 16. abl. ſyn., cf. 2, 8, 16. Sed in Mss. duplici re, habuimus καὶ inſertum pro *etiam* alibi, cf. 2, 6, 22. e., cuius nullum eſt veſtigium ap. P., ſed v. ἦλθε gloſſema prodit, e nota formula Lat. *venire* in *ſpem*, etiam Gr., cf. Stp. Th. 1, 1197. D. i. et E. e., quanquam et error in litteris λ et ε, pro ρ et η maiuſculis, ſubeſſe poteſt. Mox ad σ. ἐχρ. Sch. partim P. retinet „*iniit* vafrum *conſilium*" non praebente G. Th. ſeveram formulam, *dolo uti*, (quam tamen non refugerim,) nec ipſam Bg., ſed affinem, *dolum adhibere*, quo ſenſu hic capio ſubſt., cum Bg. redditum etiam Ind. Ael. V. h., ad cuius locum v. N. cum Ind. Dem. Obſ. Krb. p. 193. it. Cuper. p. 158. m., tum Ind. Rs. Or. V. 6. Luc. et Xen. Bach., ſcribente hic Noſtro forte ad analog. tantum.

χειρωσ.) Copiam Noſtri in iunctis v. privo et phraſi contraxit P. in unum v. cum alia libertate, deſertus idem a Sch. in αἰχ. „λ. captivos *agere*" melius verſante Bg. tum in v. χ., vi expreſſa med., qua de alibi, tum in formula αἰχ. λ., ubi tantum uſus compoſ. v. Lat., (quam Gr. formulam in act. neſcit Stp. Th., cf. tamen Ind. Ael. V. h.) cum denique in phraſi τοὺς ἀν., ubi, prae P., brevitatem Gr. aſſecutus eſt, mutato particip. in ſubſt. et acc. in gen.

ἐπις. δὲ) Ms. δὲ in οὖν mutatum, ut 1, 13, 9., comparet quoque in P. *itaque*, et in Bg. ſyn., qua de gloſſa v. ib., ut de Vs. et notione illa alibi, cf. 1, 3, 5. it. 1, 4, 14., quorum Inttp. rationem in h. l. diſtinguendo ſecuti, edidimus comma poſt ἑκατ. tantum, quia videbatur ni-

μὲν λανθάνοντα γράμματα [m] τοῖς τε χιλιάρχοις καὶ τοῖς ἑκατοντάρχοις, ὑπισχνούμενος μεγάλα, ὅπως πείσειαν τοὺς ἐν τῇ Ῥώμῃ στρατιώτας, ὑπακούειν εὐπειθῶς τοῖς ὑπὸ [n] τοῦ Σεβή-

seorsim clandestinas litteras tribunis et centurionibus, promittens multa, quo persuaderent militibus urbanis, ut obedirent obsequenter Se-

m) Stp. rel. hic comma habuere, sed nullum post ἑκατ., v. N. n) Ms. Ba. ἀπὸ v. N.

mis vagum, scribere litteras, non nominatis, ad quos pertinerent, in primis, cum reliqua deinde et §. sequens referantur ad milites gregarios, a quibus distinguit Noster primarios hac §., varians iterum in χιλ. cum 2, 12, 11., ubi Sch. servat P. in „ἰδ. seorsim, *clam*" non videns, P. explicasse partic. λ. per adv., sed omisso Gr. adv. ἰδ., ut contra in Ms. Bg. ἰδ. expressum extabat, non item partic. λ., quod e Sch. Ind. statim adiecimus, referentes illud ἰδ. ad sqq χιλ. et ἑκ., ut ad hos singulos dederit epistolam separatim, i. peculiarem et propriam cuique, nec opprimentes cum utr. Intp. καὶ, quod hic valet pro *etiam*, si per se sumatur, aut quoque cum pr. δὲ copuletur, ut de Nostri δὲ καὶ in transitu ad aliam rem alibi habuimus, quo tamen hic non inclino, sed ad iungenda κ. ἰδ. μ., pro *et* seorsim *quidem*, ut καὶ sit Lat. *idque*, sicut alias, et καὶ — μὲν, interposita una voce, ut 2, 3, 14. et 2, 15, 4., quanquam ibi etiam aliter explices, referente hic Bg. μὲν ad §. sq. δὲ, in notione distinguendi et ordine alio, quorum prius procedit, sed Nostro in λανθ. γρ. forte scribente iterum modo ex analog., cf. 1, 8, 10.

ὑπισχ. μ.) Bg. in v. cum Sch., sed in adi. cum P., cf. 2, 11, 14., scribente Nostro forte tantum e Lat. quadam, cf. G. Th. 1112, 25. et 52. „magna *promittere*, Sil. — ingentia *promittens*, Curt." ubi sit ellipsis subst. πράγματα s. δωρήματα, deserta a Bg. etiam hic P. libertate in supplèto v. aliquo, sed variante iterum Nostro cum §. pr. ὡς in ὅτ., ubi Lat. Bg., prae vulgari Vs. *ut*, forte severius, si spectes affine pron. ὁποῖος, s. ὁποίως, unde fortasse ductum, alio quanquam tendente Hoog. in Op., sed Stp. Th. ignorante aor. hanc formam Atticam, pro qua per variationem, etiam cum syn. alia coniunct., adhibetur altera ἵνα — πείσαιεν 6, 8, 16. Denique variatur in periphrasi Praetorianorum cum 2, 12, 1., sed cum 2, 9, 11. modo per artic. adiunctum, cf. 2, 4, 8. ad Bg. e P. cum alio ordine.

ὑπακ. εὐπ.) Non cum P. neglexit Sch. adv. „obsequenter *obedire*" dux Bg., qui tantum ordine severiori ponit, Stp. Th. proferente adv., cum Lat. Bg., sine auctore, quem nec ipse alium reperi, neque adeo totam formulam, e Lat. forte ductam, cum G. Th. in adv. Bg. teneat „Plin. ep. 4, 11. (15.) *vides*, quam *obsequenter* pareant *tibi*" ubi nemo explicat, ut nec G. Th., cum tamen coniungantur vocabula notionis affinis, ubi adeo adv. εὐπ. reddatur per Lat. aliquod, cui insit natura, pars et proprietas obedientiae, v. c. libenter, it. statim, sine mora et tergiversatione, it. sponte nec coacti, cf. 1, 4, 12. οἱ μετὰ πειθοῦς ὑπακούοντες, quocum variet Noster, quia eadem sunt adv. et praep. cum subst., unde et in adv. iterum pereat pars alterutra, ex qua compositum est, εὖ aut

ρου κελευομένοις. ἐκπέμπει 4. veri iuſſis: tum etiam

πειθῶς. Mox ad τοῖς κελ. cf. 2, 4, 10. ſed de v. paſſ. hoc cum pr. ὑπὸ Stp. Th. et Poſſ. Call., et ſimile quid per ſyn. ap. Dem. 296, 9. ὑπακούειν τοῖς ἐπιταττομένοις, ubi Bg. ſequitur rationem Sch. ad §. 1. τὰ παρὰ λ., mutata praep. cum v. in gen., pro ſevero, *imperatis* a *Severo*, ubi Ms. alia praep. fuerit e vel gloſſa, vel errore in υ et α ſolenni, cum per ſe utraque praep. cum v. paſſ. locum habeat, cf. 2, 8, 12. e. 1, 3, 3. e. 1, 2, 9. e. Fi. ad Well. p. 354. e. et ad Plat. Ap. S. p. 57. N. 3. Vig. p. 563. e. Abr. Dl. Th. p. 35. e. 308. i. 491. m. 625. e. 735. m. Miſc. O. A. V. 3. p. 427. ad Luc. 2, 900. e. N. 51. et 3, 24. N. 70. Rs. Or. V. 3. p. 489. N. 86. Mor. Iſ. Pan. p. 27. N. f.

ἐκπέμπει) Haec in Ven. ſic exſtant, — Quae ut melius diiudicari queant, ſingula diſpiciamus. Primum κοινὴν ἐπιστολὴν magis arridet, quam δήλωσιν, niſi potius legendum ſit κοινῇ, quod quae praeceſſerunt verba ἐπιστέλλει δὲ καὶ ἰδίᾳ λανθάνοντα γράμματα deſiderare videntur. δήλωσιν vero gloſſam puto. Deinde quoque verba πρὸς τὸ στρατόπεδον cum ad ſenſum, tum ad reſpondendum priori membro ἐπιστέλλει — γράμματα τοῖς τε χιλ. καὶ τοῖς ἑκατοντάρχοις, — ubi ὡς πάρεργον noto, in Argent. 2. diſtinctionem poſt haec verba male omiſſam eſſe, — neceſſaria videntur: omitti vero potuerunt ob eandem litteram ν, quae eſt in fine vocis δήλωσιν aut ἐπιστολήν. Contra vero quis regerere poſſet, addita eſſe, ut ſenſus apertior fieret. Porro, quanquam δι' ἧς κελεύει aeque dici poſſit ac κελεύων, tamen et hoc melius reſpondet participio ὑπισχνούμενος in priori membro. Denique melius eſt utique ac elegantius καταλιπεῖν μὲν πάντα, αὐτοὺς δὲ ἐξελθεῖν, quam altera lectio αὐτοὺς καταλιπεῖν, πάντας δὲ ἐξελθεῖν. Eleganter enim ſibi opponuntur αὐτοὶ et πάντα, ut πόλις καὶ αὐτοὶ, ναῦς καὶ αὐτοὶ, ὅπλα καὶ αὐτοὶ, cuius generis exempla apud omnes ſcriptores paſſim, praeſertim vero in Homeri libris obvia ſunt. Contra quam ieiuna haec duorum membrorum forma αὐτοὺς μὲν — πάντας δὲ, quam ieiunum id ipſum αὐτοὺς, nequaquam neceſſarium, ante καταλιπεῖν, ſit, quantum concinnitati officiat, melius ſentiri, quam exprimi poteſt. Τὰ ὅπλα autem addita videntur, cum ut ſenſus apertior fieret, atque conſtaret, quid ſint τὰ πάντα, tum quia mox ſequitur τὰ μὲν ὅπλα κατέλιπον πάντα. Si vero quis haec genuina putare mallet, non magnopere repugnarem. Poſtremum quoque magis placet θύειν et ἑορτάζειν h. l. ad milites referre, ut adeo praeferatur lectio θύοντες ἢ ἑορτάζοντες, quam etiam Politianus, qui in caeteris receptam lectionem ſecutus eſt, in Verſ. ſua expreſſit: *quales procedere in pompam aut ludos celebrare conſueviſſent.* Milites inermes, niſi quod ξιφίδια haberent, ſacrificaſſe ac feſtos dies celebraſſe, conſtat, ac confirmatur ex cap. 2. huius libri, ubi Noſter ait, οἱ στρατιῶται ἦσαν ἄνευ τῶν ὅπλων, ὡς ἐν ἱερομηνίᾳ, καὶ θύσαντες, δαφνηφοροῦντες λ., qui locus pariter ac id, quod ἑορτάζειν potius de multitudine, quam de unico imperatore dicitur, noſtram ſententiam confirmare videtur. Caeterum male in Argent. 4. legitur ὑποπομπεύειν. Lectionem igitur Codicis meliorem eſſe recepta, cum omnia, tum etiam quae ſequuntur arguunt: πιστεύσαντες — ἠπείγοντο. Quare quoque vera habenda eſt, niſi forſan putes, librarium plus vidiſſe Herodiano, concinnitatis ſtudioſiſſimo ſcriptore, quod quo credam adduci non poſſum. *Stroth.*

Ego vero retinuerim vulgatam lect., adductus cauſis pluribus, non

δὲ καὶ δήλωσιν°, δι' ἧς κελεύει, emittit declarationem, qua modo, quia in ea per ſe nihil eſt vitii vel in verbis, vel in rebus et ſententiis, et quia brevitas quaedam Noſtri e ſeqq. adiuvatur expleturque, de more ſcriptorum omnium, qui non omnia ſimul effundunt, ſed quaedam, ab initio omiſſa, deinde demum afferunt, et quia concinnitas in Noſtro non ubique urgenda, ut quam ſaepe negligit ipſe, ſed etiam, quia Mss. tum in partibus a ſe ipſi diſcrepant, tum, ſicut alibi, ita h. l. experti videntur Gloſſatoris male ſedulam operam, idque ipſum ob varias cauſas, neque tantum ad declarandam notionem vocis unius, ut δήλωσιν, ſed etiam ad brevitatem Noſtri complendam, quod maxime factum e ſq. §. in addendo hic adi. πάντα, tum quoque ad corrigendam quandam Noſtri negligentiam, quod ex eadem ſq. §. fit in oppoſitis huc transferendis πάντα et αὐτοὺς, cum Noſter, ut elegans ſcriptor, variare potuerit, et in illo αὐτοὺς cum πάντας ponendo nihil commiſerit, quam abundantiam aliquam, dum ſane ſufficiebat unum πάντας aut αὐτοὺς, quo reſpicit §. pr. τοὺς ἐν τ. Ῥ. ϛρ., quo ſimul inutile fiebat Mss. additamentum πρὸς τὸ ϛρατόπεδον, ut facile ad ſubintelligendum, et, quanquam alio ſenſu poſitum, pro exercitu, tamen moleſtum, cum mox recurrat in tanta vicinia; ſicut Ms. Ve. πάντα, ita nude poſitum, obſcurius eſt atque ambiguum, et Mss. κελεύων non tam gloſſema, quam ex ingenio librarii effictum e vulg. δι' ἧς κελ., quia hoc, intruſis πρὸς τὸ ϛρατόπεδον, nimis videretur remotum a ſuo ſubſt. κοιν. ἐπιϛ., ut vel ſolum illud κελεύων manum alienam prodat et vim illatam, cum a vulg. tantopere recedat, et adeo etiam reliqua Mss. ſuſpecta reddere queat et debeat, recteque Bg. ſine omni N. aut ſigno omnia toleret, non item P., qui, etſi vulg. oſtendens in δηλ., *ipſe* edictum *proponit*, tamen liberior eſt tum in hoc ipſo, tum in rel., referens quidem aliquo pacto vulg. δι' ἧς in ſuo *ut*, quod non quadrat ad Mss. κελεύων, at omittens non modo αὐτοὺς, ob mutatam orationem act. in paſſ., ſed etiam πάντας, ut et πάντα §. ſq., quae et alibi ſaepe negligit, conſentiens in extr. cum Ms. Ve. hactenus, ut gen. vulg. θυοντ. ἢ ἑορτ. in nominativ. mutet, ſecundum Vs. in N. Stroth., quae tamen et ipſa liberior eſt, niſi et falſa, cum videatur θύοντας omittere, aut obſcurius exprimere per *pompam*, ut ἑορτ. per *ludos*, qui, praeter vulgarem notionem pro ſpectaculis, dicuntur etiam generatim de publica hilaritate et feriis imperatis, cf. G. Th. N. 3., unde Bg. retinet formulam pro v. privo in ἑορτ., cf. 1, 16, 8., ſecutus tamen vulg. gen., recte etiam, opinor, quod Mss. nominativi, etiam fatente Strotho, pertinent ad militum ſacra et feſta, in quibus tamen non ſoliti ſunt βασιλέως προπομπεύειν, quod contra fiebat a Praetorianis tum, cum imperator ex aula prodibat, ut palam ſacra feſtosque dies obiret, qui ſenſus eſt vulg. lectionis in parte hac extr., ubi Ms. Ba. nihil novabat, ſed rel. duo diſſidebant in diſtinguendo, partim ſine magno diſcrimine ad

o) Ms. Ba. ἐκπ. δὲ καὶ κοινὴν ἐπιϛολὴν πρὸς τὸ ϛρατόπεδον· κελεύων καταλιπεῖν μὲν ἐν τῷ ϛρατοπέδῳ πάντα, αὐτοὺς δὲ ἐξελθεῖν εἰρ., Ms. Ve. ἐκπ. δὲ καὶ κοινὴν ἐπιϛολὴν πρὸς τὸ ϛρατόπεδον, κελεύων καταλιπεῖν μὲν ἐν τῷ ϛρατοπέδῳ πάντα, αὐτοὺς δὲ ἐξελθεῖν εἰρ. σχήματι, ὥσπερ εἰώθασι θύοντες ἢ ἑορτάζοντες βασιλέως προπομπεύειν. ſed Ms. Vi. ἐκπ. δὲ καὶ κοινὴν ἐπιϛολὴν πρὸς τὸ ϛρατόπεδον, κελεύων καταλιπεῖν μὲν τὰ ὅπλα ἐν τῷ ϛρατοπέδῳ πάντα, αὐτοὺς δὲ ἐξελθεῖν εἰρ. σχήματι ὥσπερ εἰώθασι, θύοντες ἢ ἑορτάζοντες, βασιλέως προπομπεύειν., in edd. variante tantum diſtinctione, in primis poſt εἰώθασι, ubi comma eſt in A. al., v. N.

τὰ μὲν ὅπλα αὐτοὺς καταλιπεῖν ἐν τῷ ϛρατοπέδῳ, πάντας δὲ ἐξελθεῖν εἰρηνικῷ σχήματι, iubet arma ipſos relinquere in caſtris, ac omnes egredi pacifico habitu, ſicut ſo-

ſententiam, ut poſt σχημ. et εἰωθ., ſed Ms. Vi. etiam commate poſt ἑορτ. facto, fortaſſis ut librarius innueret, εἰωθ. cohaerere cum προπομπ., quod rectum eſt non modo e lect. huius Ms., ſed etiam e vulg. lect., ut Vs. Bg. docet, e qua rectio eſt, ὥσπερ εἰώθασι προπομπ βασιλ. θυοντ. ἢ ἑορτ., quae ratio et poſt εἰωθ. comma reſpuit; P. deſerente Sch. in κελ. „διὰ δηλ., *praecipit* per *edictum*, ἐξελθ. exire, *procedere*, e caſtris“ per quod adiunctum reſpicit ad oppreſſum pron. αὐτοῦ, e pr. τῷ ϛρατοπ. ſupplendum; ſignante Leisn. in m. Ox. tantum „*Manifeſt*“ ad Gr. δηλ., quod Stp. Th. reddit cum Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n. quidem, nec tamen ſenſu hoc, pro indicio, quod ſcripto fit, atque adeo pro ſcripto aliquo et libello,) ſed abſque auctoritate, mihi reperta tantum in Ind. Sb. e Xiph., ſequente ὅτι, et in Thuc. ſine numeris pro 312, 42., ubi eſt cum gen. rei, utrobique in vulgari notione, pro ſignificatione, quam et cum alia ap. LXX L. Ern. modo tenet, ut Noſtro forte ſit peculiare, cum nec Cangii Gl. quid habeat, nec alium, praeter hunc Noſtri, locum, e Vs. P., Georg. Ludov. Oeder. in libello ſingulari, Ienae edito 1727. 8. de Programmatis Graecorum p. 47. ſqq.

εἰρην. σχημ.) Inquis, quomodo εἰρηνικὸν σχῆμα hic locum habet, cum mox hoc ipſo cap. (§. 17. e.) Severus iubeat illos nudare omni *militari habitu* et detrahi ipſis ϛρατιωτικὰς ἐσθῆτας? Sed facilis eſt interpretatio. εἰρηνικὸν σχῆμα opponitur h. l. *armis*, iuſtis ſcilicet et militaribus, — nam neque ξιφίδια, ἐς πομπὴν κεκοσμημένα, excluduntur, — ſicut ipſe Herodianus interpretatur, (§. ſq. hic,) τὰ μὲν ὅπλα κατέλιπον πάντα, αὐτοὶ δὲ ἐν μόναις ταῖς πομπικαῖς ἐσθῆσι δαφνηφοροῦντες ἠπείγοντο. *Relictis* omnibus *armis* prodiiſſe ait, et quidem ἐν μόναις πομπ. ἐσθ., quae *pompales veſtes* rurſum non omne veſtimenti militaris genus, ſed *totum* armatorum *habitum* excludunt. Itaque tamen infra (§. 19.) ipſis adimuntur ζῶναι καὶ ἐσθῆτες καὶ εἴ τι σύμβολον ἔφερον ϛρατιωτικόν. Dio et Io. Antiochenſis, quem Cl. Salm. laudat ad Spart. Sever. (c. 6. e. p. 600. N. 4.), non admodum diligenter hic verſati ſunt. Sane, niſi aliunde conſtaret de Severi commento, et militum Praetorianorum, πομπικῇ ἐσθῆτι egreſſorum, habitu, ex ipſorum narratione non ſatis res pareret, facileque credi poſſet, cum armis egreſſos, iisque poſtea ſpoliatos eſſe. Spart. (l. l.) *cum Romam Severus veniſſet*, praetorianos *cum* ſubarmalibus *inermes* ſibi *iuſſit occurrere*, *eosdem ſic ad tribunal vocavit*, *armatis undique circumdatis*. Ubi Caſ. *ſubarmalia* interpretatur ſaga ſ. militares togas ſic appellatas, quod ſub armis fibula annecterentur, vel ſub armos reiicerentur. Cl. Salm. ad Trebell. Poll. Claud. (c. 14. T. 2. p. 388. N. 3. b.) *ſubarmalem* in maſculino dici oſtendit deſcribitque (l. l. *ſubarmalis* fuit veſtis genus pompabilis, ut ita dicam, et oſtenſionalis, dictus ſic, quod ſub armum reiiceretur, — et p. ſq. e. — ut in uſu quotidiano ſagochlamydes ſupra tunicas ruſſas accipiebant: ſic diebus feſtis et ſollennibus ſubarmales ſupra albas ſubſericas ſumere conſueverant. — Mox pergens) *ſubarmalis* eſt chlamys vel byrrus, qui fibula in humero connectebatur, brachioque dextro excluſo ſub armum deſcendebat. Hinc ſubarmalis dictus, cum ſubaudiatur byrrus ſ. peplus. — *Boecl.* Qualis hic habitus fuerit, per

ὥσπερ εἰώθασι θύοντες ἢ ἑορ- leant ſacrificantem aut feſtum

Dionem non ſtetit, quo minus ignoremus. Ex Spart. aliquatenus conſtat, *cum Rom. — circumdatis*. Subarmale vero eſt toga militaris, inde dicta, quod ſub armis fibula annecteretur; cui interpretationi favent ſequentia in Severi oratione (§. 17.) τοῖς τε περιειληφόσιν ὑμᾶς στρατιώταις κελεύω ἀποζῶσαί τε λ. *Oxon.*

Boecleri res in N. Caſ. ad Spart. l. l. praecedebant adhuc aliae, aeque huc facientes. „Plenius explicat Herodianus: iuſſit praetorianos, inquit, obviam ſibi prodire in habitu pacis et triumphali, i. e. quo uterentur feſtis diebus, et cum imperatores proſequerentur triumphantes, κελεύει — σχήματι, ὥσπ. εἰώθασι θύοντες ἢ ἑορτάζοντος τοῦ βασιλέως (ſic cum artic. memoriter) προπ. et ſtatim πομπικὰς ἐσθῆτας appellat. Erat vero praetorianorum veſtis εἰρηνικὴ, ſ. habitus, pacem denotans, ut loquitur Tertullianus, ἐφεστρὶς et trabeae ſimilis chlamys ſ. ſagum. Herodi. l. 7. (7, 11, 4) ἦλθον — ἐν λιταῖς ἐσθῆσι καὶ ἐφεστρίσι. Sed ſaga illa, quorum ibi meminit Herodianus, quotidianae veſtes erant: at iſtae, de quibus hic mentio, erant πομπικαὶ, ut modo diximus, et feſtivitatum propriae. Ex iſtis facile eſt colligere, quaenam hic ſubarmalia ab auctore nuncupentur. Sunt autem haec ſaga ſ. militares togae ſic appellatae, quod ſub armis fibula annecterentur, vel ſub armos reiicerentur. Nam etſi εἰρηνικαὶ erant: ex parte tamen militarem habitum referebant. Favet huic ſententiae, quod iſtos inermes milites compellans Severus, κελεύω, ait, ἀποζῶσαί τε ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας, εἴ τινας περίκεισθε ἐσθῆτας στρατιωτικὰς, γυμνοὺς ἀποπέμπειν.“ Ex quo ducta partim illa in N. ad Dion. Reim. p. 1241. §. 3. „Spart. c. 4. (immo 6.) *praetorianos cum ſubarmalibus*, habitu *pacatorum*, (e Pol. hic, quem Bg. deſerit) veſte, quae ſub armis fibula annectebatur, qua imperatores triumphantes proſequi ſolebant, *inermes ſibi iuſſit occurrere.*“ Sed Graev. Theſ. T. 6. Ferrar. de re veſt. p. 862. C. „Inter veſtimenta militaria fuere ſubarmales ſ. ſubarmalia, — craſſum ſagulum, quod ſub armis inducbatur, ut eorum durities minus corpus offenderet, ſed profundo excepta tegumento mollius corpori inſideret et tolerabilius. Atque ita ab armis ſubarmale dictum, quod ſcil. ſub armis geſtaretur. Haec opinio diſplicuit Caſaubono ad Spart., quod ſcilicet pacis et pomparum hae veſtes eſſent. Nam Herodianus, eandem rem narrans, de Severo l. 2. ſcribit, ab eo *edictum* propoſitum, *ut* Praetoriani, *relictis* apud *caſtra* armis, *exirent* pacis *habitu*, eoque cultu, quo *procedere* in *pompam* conſueviſſent *ſacrificante* aut *diem feſtum* celebrante *imperatore*. Mox ſubiicit, eos *relictis* armis *proceſſiſſe* ἐν μόν. ταῖς πομπ. ἐσθ., *in* pomparum *habitu*. Atque ita exiſtimat Caſaubonus non ab armis, quibus pugnamus, ſed ἀπὸ τῶν ὠμοπλατῶν ſubarmale dictum, quod ſcil. ſub armis fibula necteretur, vel ſub armos reiiceretur. Fuiſſe autem togas militares ſ. ſaga. Mihi tamen Turnebi notatio non diſplicet, ſcil. ab armis, quibus pugnamus, ſubarmale dictum, quod armis ipſis ſubiiceretur. Nec obſtat, eandem veſtem fuiſſe etiam pomparum propriam. Nam cum Praetoriani in comitatu imperatoris armati incederent: in pompa per dies feſtos ac ludos inermes procedebant; ut tamen a reliquis civibus diſcernerentur, ſubarmale, tanquam veſtem militarem retinebant. Fuiſſe enim id militare indumentum, ex Herodiano fatetur Caſaubonus. Nam Severus in oratione, qua ipſos exauctoravit, ait: *iubeo vos diſcinctos*, ac *veſtimentis* militaribus *exutos* inermes *diſcedere*. Nec

τάζοντος βασιλέως προπομπεύειν p, ὀμόσαι q τὲ εἰς τὸ Σεβήρου ὄνομα, καὶ μετ' ἀγαθῶν ἐλπίδων ἐλθεῖν, ὡς μέλλοντας τὸν Σεβῆρον δορυφορήσειν. πιστεύσαντες δὴ οἱ στρατιῶται τοῖς

celebrantem imperatorem in pompa prosequi: iurareque in Severi nomen, et bona cum spe venire, ut qui essent Severum stipaturi. Credentes itaque milites his

p) Bc. 2. ὑποπομπεύειν v. N., cum in Stp. rel. colon, ut in Ms. Bg., sed nostrum comma in A. al. q) ὁμ. sic cum aspero A. al., ut Ms. Ba. 2, 2, 23., ubi v.

aliud subarmale fuisse crediderim, quam sagum, quod tamen more tunicae indueretur, ut scil. commode subiici armis posset, (p. sq. i.) Ita et commodior interpretatio erit, subarmale profundum fuisse crassum sagulum, ac densiore lana confectum." In his quae aliis elementis scribi curavimus, sunt e Vs. P. Ad Nostrum quidem intelligendum non opus est anquirere de Spartiani illis *subarmalibus*, de quibus G. Th. pauca et sine Gr., nisi ὑπωμὶς e Grot. et „imperatoriae vestis ostensionalis et pompaticae in pace usurpatae genus fuisse, satis intelligitur" cui laudatus Cang. in Gloss. nihil habet, nobis profuturum, et modo „ex Herodiano et aliis, pacificum fuisse habitum, εἰρηνικὸν σχῆμα, quidam volunt." Nostri quidem rem omnem adiuturi videmur animadversione duplici, prima quidem de v. σχήματι, quod capiendum notione iterum latiore, de vestitu, cingulo s. balteo et armis, unde §. sq. ἐσθῆσι, sed §. 17. ἀποζῶσαι — et ἐσθῆτας, denique §. 19. ξιφίδια — ζώνας καὶ τὰς ἐσθῆτας λ., altera vero de v. ὅπλα, quae de tota armatura militum bellica et solenni sumo, unde mox τὰ ὅπλα πάντα, cf. 2, 6, 19., sed praecipue de hasta s. pilo, cf. 1, 10, 14. m., tum scuto ac gladio, cf. Ind. Herdt. et Diod. S. cum Duk. N. ad Thuc. p. 475. N. 68. et Cuper. Obs. p. 41. sqq. Caeterum Bg. δὲ per τὲ post μὲν neglectum v. 2, 5, 1. et de ὑποπομπ. V. Lect. recte Strothus, quod operarum vitium esse, arguit et hoc, quod nec Sch. Ind. habet, sed modo, quod edidimus, cum „*procedere* in *pompa* ante *regem*."

ὀμόσαι) ut supra c. 2. in fine εἴς τε τὸ ἐκείνου ὄνομα τοὺς συνήθεις ὅρκους ὀμόσαντες, ex quo lucis aliquantum accipit illud βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομά τινος. *Stroth.*

Cum illo loco 2, 2, 23. pro phrasi variatur hic per v. privum, servante Bg. e P., ut ibi, formulam severam, etiam in sq. μ. ἀγ. ἐ., ubi (variante Nostro cum 2, 4, 10. e. per ordinem, et formulam totam forte e Lat. ducente, aut saltem ex analog., cf. G. Th. in praep. 1308, 69. et p. sq. l. 77. sqq.) Bg. ponit modo praep. alio ordine et sing. iterum pro plur., severior idem in v. ἐλθ., Sch. deferente P. in „δ. *comitaturos* esse *Sev.* novum imper." praeter hoc extr. liberum, pro quo Bg. retinet nomen propr. τ. Σ. repetitum pro mero pron. αὐτὸν, cf. 2, 11, 17. et Per. de Praet. p. 604. m., ubi nostra reddit „*tanquam si* etiam *Severo* futuri *essent* Milites *Praetoriani*."

πιστευσ.) Variat Noster cum 2, 9, 16. modo per syn. δὴ, (ad quod Leisn. in m. Bc. 2. recte *ergo*, syn. Bg.) et per adiunctum τοῖς ἐπ. (ad quae idem Leisn. in m. Ox. 2. *iussis*, de ratione Stp. Th. 3, 1004. i. aliunde, pro

ἐπεσταλμένοις, πεισθέντες τὲ ὑπὸ τῶν χιλιαρχούντων, τὰ μὲν ὅπλα κατέλιπον πάντα[r], αὐτοὶ δὲ ἐν μόναις[ſ] ταῖς πομπικαῖς ἐσθῆσι δαφνηφοροῦντες ἠπείγοντο. ἐπεὶ[t] δὲ πρὸς τῷ στρατοπέδῳ τοῦ Σεβήρου ἐγένοντο, ἠγ-

ſcriptis, perſuaſique a tribunis, arma quidem reliquerunt omnia, ipſi autem in ſolo pomparum veſtitu laureati pergebant. Sed ubi
6. ad exercitum Severi pervenerunt, nunciatumque fuit,

r) Pro colo Stp. rel., it. puncto A. al., comma nobiscum habuit tantum Ox. 2. et Ms. Bg., v. N. ſ) In Ms. Ba. μόναις abeſt. *Mart.* v. N. t) ὡς δὲ Mss. tres, v. N.

quo aeque procedit Bg., qui iterum in artic. per pron. demonſtr. e P., per has regiones liberius verſante, etiam in δὴ per δὲ iterum, cf. 2, 6, 5.) tum per brevius οἱ στρ. cum τοὺς ἐν τ. Ῥ. στρ. §. 3., ut et per τῶν χιλ. pro ſubſt. τοῖς χ. ib., quibuscum nominati ſimul οἱ ἑκατ. opprimuntur hic, ad variandum et de more, quo pars aliqua de prioribus, ut hic veluti minor, potiori tantum poſita, omittitur, cf. 1, 17, 26. e., ſequente Noſtro in v. πεισθ. paſſ. cum praep. ὑπὸ Dem. 11, 2. et 896, ult., ſine Ind., cf. Stp. Th. 3, 128. G., ſed variante cum §. pr. in v. κατ. per omiſſum ἐν τ. στρ.

ἐν μόναις) Omiſſum in Ms. adi. μ., nec comparens in P., liberiori etiam in hoc membro, tuetur ſe tamen per Mss. rel., Sch. retinente P. partim in „ἠπειγ. *proceſſerunt* in pompa, π. veſtibus, *ad* pompam *pertinentibus*“ cum Stp. Th. aliunde, aliis reddentibus id adi. *pompalis*, cf. Sb. Ind. aliunde, aut *pompicus*, ut ad Poll. 4, 89., quorum prius habuit modo G. Th. ſine Gr., ut et *pompaticus*, quod ipſum Gesnerum uſurpaſſe vidimus in N. pr., pro quibus Bg. e P. adi. per gen. ſubſt ſyn. iterum, ſeverior contra tum in ſubſt. ἐσθ. reddito, tum expreſſa pr. ἐν, qua de cf. 2, 12, 2. et 1, 13, 5. e. et Vs. Ferrar. in N. pr., ſed liberior, quam 2, 2, 2. et alibi, in v. ἠπειγ., quanquam G. Th. id exponit per illud P. hic *procedere*. Caeterum comma poſt πάντα ſumſimus, quia ſevere ſqq. pendent adhuc a pr. οἱ στρατ., et poſt hunc nominativum abundat pron. αὐτοὶ, modo adiunctum, opinor, in oppoſitione ad πάντα. An illud pron. librarius Ms. Ba. ceperit pro μόνοι, (quo de ſenſu alibi.) et propterea μόναις expunxerit, non dicam. Saltem ſic videas cauſam aliquam, unde id adi. ibi deſit; quanquam ſaepe in Mss. noſtris omittuntur quaedam, ubi nullam agnoſcas cauſam idoneam, ut nec hic a vicinitate. Denique cum 2, 8, 3. i. μον. πρ. λ. variatur per additum hic artic. et ordinem ſubſt.

ἐπεὶ δὲ) Forſan rectius Ven. ὡς δὲ, uti mox ἠγγέλησαν pro ἠγγελθ. *Stroth.* Hic quidem Mss. alia coniunctio eſt e gloſſa, cum librarius noluerit redire eandem particulam poſt §. 1., ſed variari, ut Noſter, cui frequens eſt iſtud ἐπεὶ δὲ, ipſe variavit ſubinde per ὡς δὲ, et proxime 2, 12, 9. et hoc cap. ipſo mox §. ſq. 7., quo Gloſſator reſpexerit, ut Heſ. contra ὡς per ἐπεὶ explicat 2, 1601. m., et gloſſema arguit communis lex, quod voces nimis a ſe diſſident, ut nec confundi potuerint, ſed vim modo experiri, reddente Bg. e P., ut 1, 17, 9. m., ſed liberius etiam in v. ἠγ.,

γέλθησάν[u] τε ἀφικόμενοι εἰς τὸ πεδίον[x], οὕτως αὐτοὺς ὁ Σεβῆρος συνελθεῖν κελεύει, ὡς δὴ[y]

eos venisse in campum, ita eos Severus convenire iubet, quasi scilicet comiter exceptu-

u) Mss. tres ἠγγέλησάν τε λ. v. N. x) Ms. Ve. εἰς τὸ στρατόπεδον, οὗ αὐτοὺς λ., sed Mss. rel. εἰς τὸ πεδίον, οὗ αὐτοὺς λ., v. N. y) Ms. Ba. κελεύει, καὶ δὴ λ. v. N.

cf. 2, 9, 7. et 2, 2, 11., quibuscum variat Noster per praep., ubi Sch. „*ad*, apud *castra*" prius e P., cf. Stp. Th. 1, 826. C. sq. Sed Mss. ἠγγέλησαν tempus aliud aor. 2. pro aor. 1., ut in nostro v. compos. διηγγ. 2, 6, 9. e., aeque habeatur error in λ cum λθ, ac glossa per comparationem ex usu aliorum et Nostri 3, 1, 2., cf. 2, 9, 6., quanquam Nostri aor. 1. per se probus est, et vel auctoritate Dem., cf. 2, 12, 1. m., ubi et de rectione, quam Bg. hic paulo aliter, quam 2, 9, 6., assumto pron. αὐτοὶ, mutabat, cum P. nimis hic discessisset, sed non longius Sch. „*de* illis *nunciatum est*."

εἰς τὸ πεδ.) In Ven. perperam legi εἰς τὸ στρατόπεδον pro recepto εἰς τὸ πεδ. contra recte scriptum est οὗ αὐτοὺς λ. pro vulg. οὕτως αὐτ. λ., quod me semper offenderat. *Stroth.*

Cum de Ms. hac parte, in substituto εἰς τὸ στρατ., recte statuatur, quod merum est glossema de lege in pr. N., cum et Mss. rel. et P. pro vulg. stent, et Noster servet suum vocabulum, in simili causa de certo quodam castrorum loco, cf. 2, 10, 2. e. et 1, 5, 3., quod et Xiph., de eadem re agens, servat 395, 44: mirum est, non et reliqua Ms. istius Ve. suspecta fuisse, quae equidem et ipsa habeo pro glossa, etsi Mss. rel consentiunt in novitate, (quippe qui ex eodem fonte possunt hausti esse, h. e. e Cod. aliquo correcto,) et quanquam οὕτως non comparet in P., ut qui et hic liberior fuisse potest et brevior, ut ob sq. ὡς δὴ omitteret οὕτως, sicut omisit pron. αὐτ. etiam. Nam primo, de *lege* superiore, e vulg. non potuit per confusionem nasci nova lect., nec οὕτως facile mutari in οὗ adv. loci; et vel illa Mss. contractio aut brevior vox prodit vim. Tum e nova lect., cuius nec vestigium ap. P. est, oritur ἀνακόλουθον, etiam in peculiari illo Ms. Ba. καὶ δὴ, cum ἐπεὶ sic careat apodosi; quae ἀνανταπόδοτα quanquam non omnino nego, etiam post ἐπεὶ, cf. 1, 3, 2. sq. tamen non eo confugio, (ut nec ad ἐπεὶ pro ἔπειτα, cf. ib.) si res potest aliter expediri, et vulg. lectio defendi. Quod, tertio loco, non modo e Bg. auctoritate, eam lect. exprimentis sine N. et signo, confecerim, sed etiam sic dupliciter, primo, ut οὕτως referatur ad pr. ἐπεὶ, et stet initio apodoseos pro nostratium *so*, pro Lat. *tum* s. *tunc*, ut qui non ibi ponunt sua *sic* et *ita* cum pueris, Latine scribere incipientibus, quo sensu locoque tamen οὕτως reperias, cf. Krb. Obs. p. 144. i., cuius locis de οὕτω post enunciationem, per particip. expressam, add. Vig. p. 425. e. Nr. 7. Sed deinde οὕτως referri potest etiam ad sq. ὡς, quam quidem in rationem etsi non habeo simillimum exemplum e Gr. aliquo in ὡς cum particip., tamen, praeter illud inversi ordinis ὡς — οὕτως ad Vig. p. 549. a. N. 26. e. et Hoog. Op. p. 1173. Nr. 4., quale et Bg. adhibuit 2, 11, 17. e., praeterque relata ad se οὕτως et ὡς Nostri ordine, cf. Hoog. Op. l. l. Nr. 5., et in Lat. *ita — ut*, et *ita — veluti*, cf. Hor. Tursl. p. 461. Nr. 4., tum *ita — quasi*, quae sunt hic Bg., ib. p. sq. i.,

δεξιωσόμενος καὶ προσαγορεύ-
σων. ὡς δὲ ἀνελθόντα αὐτὸν
ἐπὶ τὸ βῆμα προσῆλθον z), ὁμο-
θυμαδὸν εὐφημήσοντες, πάν-
τες ὑφ' ἑνὶ συνθήματι συλ-

rus et ſalutaturus. Ut au-
7. tem ad eum, cum conſcen-
diſſet tribunal, acceſſerunt
unanimiter fauſta acclamaturi,
omnes repente ſigno dato com-

z) Stp. et al. nullum comma hic nec Ms. Bg., quod vero nobiscum tenebant Ox. et Ed., v. N.

et *ſic — ut ſi*, it. *ſic — quaſi*, ib. p. 987. Nr. 16., afferre poſſum Lat. analogiam ib. e Cic. „*litteras Graecas* ſic *avide* arripui, *quaſi* diuturnam *ſitim* explere *cupiens*" cum particip. adeo etiam, ut hic in Gr., ut ad ſummum hic Noſter Lat. aliquam admiſerit iterum, propter quam tamen vulg. lectio nondum tentanda eſt, dum ſemper res redit ad legem iſtam, utra lectio ex altera probabiliter orta ſit. Atqui nemo videt, cur ſyllabae οὔ accreverit altera τως, ſed nemo non videt vim librarii in eadem abiecta, quae vis contigerit et in ὡς mutato in καὶ, quanquam hic quoque confuſio. Caeterum, ut P. liberior in addito adi. ad v. σ. ſic in neglecto δὴ, (per ironiam aut explicationem iterum addito, de iudicio Noſtri,) item in alio ordine verborum δ. et πρ., ubi iterum adi. aſſuit et ſimul adv. augendi, *per*, pro valde, deſertus etiam a Sch. in „δ benigne *accepturus*, allocuturus" quod poſtr., ad πρ. pertinens potius, ille hic forte adiunxit ſimul, ut moneret, adv. illud etiam ad hoc referendum, copulante Noſtro haec duo v. etiam 1, 16, 7., ſed hic alia in cauſa, et πρ. de imperatore ad milites, quem uſum Stp. Th. ignorat, habens, in v. δ. aliunde affinem Bg. formulam, *comiter accipere*, ſed et *benigne alloqui*, ut Sch. ante potuerit addere explicandi gratia, quaſi copulatis hic ſyn., cf. 1, 2, 5. m. ibique Exc.

ἀνελθόντα) Libertatem P. variam coërcuit Bg., oſtendens etiam rectionem in v. πρ. cum acc. perſ., non mihi repertam, ſed forte ductam e Lat., cf. G. Th. 42, 98. et ex analog. verborum ex hoc themate cum acc. rei ſ. loci, pendente caſu e praep., ut ἀπέρχεσθαι τὴν ὁδὸν Stp. Th. 1, 1268. B. e. it. διερχ. F. εἰσερχ. p. ſq. A. e. ἐπερχ. G. e., quam inſolentiam amoturi editores rel. forte ſuſtulere comma poſt πρ., ut acc. perſ. ἀνελθ. αὐτ. regeretur a remotiori v. εὐφ., interiectumque v. πρ. abſolute ſtaret, quod genus hyperbati, (cum proprie poni debuerit ſtatim poſt δὲ,) in Noſtro non ſaepe obvii, effugiat forte aliquis, ſumtis acc. conſeq. in ἀνελθ. αὐτ., in quibus variat Noſter cum 1, 5, 4. m. per caſum et adiuncta, ut pro §. pr. οὕτως — ὡς — δεξ. per privum fut. ſine particula, (pro quo male P. praeſ., non item Sch. „*acclamaturi*" ex illo tamen ſic nude et ſine adiuncto Bg., etiam ex uſu Lat., cf. G. Th., ut notio v. εὖ contineatur iam in verbo,) denique in ὁμ. cum 2, 3, 6. in v. tempore et ſine adiuncto πάντες, hic ad ſqq. ſervato. Caeterum in β Bg. non modo e P., ſed etiam cum Spart., cf. §. 4. m. ad εἰρ. σχ.

ὑφ' ἑ. σ.) Sch. in praep. „ſub *ſigno*, h. e. ſigno dato, σ. *ſigno* repente *dato*; Sb. *ſimul atque* ſignum *datum eſſet*" in med. illo referens P., ſed alio ordine, ut et Bg. rurſus alio, ſed Leisn. ad Ox. „uno edito ſigno, dato ex compoſito ſigno et repente" denique Stp. Th. 3, 1516. A. e. ap. Herodi. l. 2. π. ἐφ' ἑ. σ. συλλ., *dato* ſig.: *ep.* comprehenduntur *omnes*

λαμβάνονται. προείρητο γὰρ τῷ τοῦ Σεβήρου στρατῷ, ὅπη-

8. prehenduntur. Praedictum enim fuerat Severi exercitui,

ubi σύνθημα eſt σημεῖον ἀφορμῆς, utpote quo dato ſ. ſublato excurritur, quod — etiam — dicitur — σημεῖον" non modo e P. per alium iterum ordinem, ſed etiam cum lect. alia in praep., memoriter haud dubie, at recte comparans illud σημεῖον, pro quo hic valet σύνθημα, (etiam utr. Intp. id vidente,) et Noſter variat 4, 11, 8. ὑφ' ἑνὶ σημείῳ λ., cf. Thuc. 4, 112. i. ἰδὼν τὸ ξύνθημα, *ſigno*, de *quo* inter *ipſos* convenerat, *conſpecto*, pro quo pr. ſ. i. ὁπότε — τὸ σημεῖον ἀρθείη, ὃ ξυνέκειτο, ſimulac *ſignum*, de *quo* inter *eos* convenerat, *ſublatum fuiſſet*, quae eſt periphraſis et definitio noſtri vocab., quod eſt ſignum, ὃ συντίθεται, quo de paciſcuntur et conveniunt, cuiusvis generis, ut vexilli, panni ſ. lintei, vocis et litterarum, Euſ. H. E. Re. 2, 55. l. 7. σύνθημα δίδωσιν, *ſignum* illis *dedit*, Poll. 1, 16, 3. Schol. Eur. Phoen. Valck. v. 1147. p. 711. cum N., Thom. M. p. 823. Heſ. et Suid. 3, 406. m., ubi et Noſtri formula, ἀθρόοι ὑ. ἑ. σ., *ſimul* omnes *uno* ſigno *dato*, at ſine Vs. ap. Heliod. p. 185. e. Abr. L. Ar. p. 41. e. ad Onoſ. p. 89. N. 2., ſed affines ἀπὸ ξυνθήματος ſ. συνθ. Thom. M. l. l. cum Ind. Thuc., cui add. 4, 67. e. Suid. 2, 652. m. Bud. C. 725, 45. ſqq. Weſſ. ad Diod. S. 13, 45. N. 57. Abr. L. Ar. et Schmid. ad Heliod. l. l., ἀφ' ἑνὸς ξυνθ. ſ. συνθ. Suid. 2, 652. m. Phil. in Fl. 752. i. A. e. 762. C. e. cum Loesn. Obſ. p. 121. e., ἐκ συνθ. Lipſ. Op. T. 1. Elect. l. 1. p. 389. e. Zoſ. 2, 19, 10. Bg. ad Alc. p. 88. e. et Schw. ad Onoſ. l. l., ubi et ἐξ ἑνὸς συνθ., qua de cf. Schm. ad Heliod. l. l. Hemſt. ad Ar. Pl. p. 431. a. Weſſ. ad Diod. S. 11, 92. N. 99., ut ἔκ τινος συνθ. ap. Zoſ. 4, 8, 1., καθ' ἓν σύνθημα Abr. L. Ar. l. l., ὑπὸ τοῦ συνθήματος ad Diod. S. 13, 45. l. 1., ubi et ὑπὸ συνθήματι, ut ὑφ' ἓν σύνθημα ad Onoſ. l. l., cum ἀπὸ σημείου Thuc. ſine Ind. 3, 91. m., ubi Schol. ἀπὸ συνθήματος, cf. Mor. Xen. Hell. Ind. v. ἀπὸ, it. ἀπὸ σημείου ἑνὸς Thuc. 2, 90. m. una cum adv. ἄφνω, uno *ſigno* repente *dato*, quo reſpicit Bg. e P., ſed cum libertate nimia, cf. ib. Schol. et Bg. ad Alc. l. l., it. ἀπὸ ἑνὸς κελεύσματος Ind. Thuc. in v. κ., et ἀφ' ἑνὸς κελ. ad Luc. 3, 49. e. Weſſ. ad Diod. S. 3, 15. N. 67. et 13, 45. l. 1. Bg. ad Alc. l. l. Hemſt. l. l. p. 430. b. c. ſq., ap. quos et ἐξ ἑνὸς κελ. et ἀφ' ἑνὸς παραγγέλματος, cf. Zoſ. 1, 40, 7. 1, 50, 4. coll. §. 6. it. 1, 65, 4. 4, 7, 11. m. 5, 18, 18. e. coll. cap. ſq. §. 1. ſq. e. 5, 23, 11. 5, 26, 1. e. coll. §. 3. ſq. Euſeb. hiſt. eccl. ed. Read. T. 1. p. 55. l. 7., denique συνθήματος διδομένου ap. Bud. C. 725, 44., quae Bg. ſevera formula, ut ib. ἀπὸ συγκειμένου, et ap. Bg. ad Alc. l. l. ex Herdt. ὥσπερ ἐκ συνθέτου τεὺ, (unde antea ap. Diod. legatur forte etiam ὑπό τευ συνθ., per enclit. pro τινὸς,) quae ſint Lat. *ex compoſito*, *de compoſito*, it. *de* ſ. *ex compacto*, ut Bg. ad Alc. l. l. ἐξ ἑν. σ. ſeverius reddit *ad* unum *ſignum*, quod et hic in ſyn. formula commodum, ut noſtratium *auf* ein *Zeichen* ſ. *auf ein* einziges Z., et quod de propria notione dicebam, id firmatur etiam §. ſq. προειρ. λ., ut non ante tantum indicatum fuerit, quid deinde facere deberent, ſed et quo tempore, et poſt ſignum aliquod, quod haud dubie iis ſimul diſerte apertum, quale foret; ubi variat Noſter in τ. τ. Σ. στρ. cum §. pr. τῷ στρ. τοῦ Σ. per ſyn. ſubſt. et alium ordinem cum in ſubſt. duobus, tum in artic., deſerto P. etiam a Sch. in „προ. prius *dictum* ſ. *iniunctum* erat *exercitui*."

νίκα ἂν στῶσιν εἰς τὸν βασιλέα[a] ut, cum ſtarent principem *ἀποβλέποντες, μετέωρόν τε τὴν* adſpicientes ſuſpenſisque ani-

a) Ms. Bz. τὸν βασιλέα, προσελθεῖν αὐτῷ βουλόμενοι, καὶ ἔτι μετέωρον τὴν γν. ἐχ. v. N.

ὅπην. ἂν στῶσ.) In Ms. lect. nova apparet violentia in extr., mutato quidem τὲ in καὶ, ut alibi, cf. 1, 17, 20. m., cui hic inſuper additur adv. ἔτι, ut 1, 5. 9. poſt aliam vocem, cuius nullum eſt veſtigium ap. P., (liberiorem illum hic aliter,) ut nec lectionis rel. novae, ubi Gloſſator *στῶσιν εἰς τ. βασ.* ceperit pro *ſtarent* apud, *iuxta*, prope *imperatorem*, aut *verſus* imper., ſcil. directi ſ. ſpectantes, quaſi per ellipſin particip. vulg. ἀποβλ., quod deinde idem explicarit per ſuam formulam προσελθ. α. βουλ., accedere *ad* eum *volentes* propius, ut futuri ſtipatores, vel etiam obſequium et fidem praeſtituri, eumque veneraturi, reſpiciens ille forſan notionem v. ἀποβλ. pro ſuſpicere ſ. venerari, (qua ponitur ſane abſolute, cf. Ind. Dem. b. et Bud. C. 905, 24. it. in paſſ. ap. Luc. Ind. v. e.) aut, illam pro appetere, quae tamen ab h. l. aliena. Niſi forte legens ἀποστρέφοντες, ita interpretatus eſt, aut ἐπιστρέφοντες, utrumque accipiens pro convertere ſe aliquo. Lectionem quidem vulg., etiam a Mss. rel. ſervatam, Bg. videtur cepiſſe ſenſu phyſico, it. Sch. „ſpectantes *regem*“ quo ſenſu adhibetur cum pr. εἰς et acc. perſ. etiam ap. Xen. Bach. Luc. et Fi. The. it. cum pr. πρὸς Ael. V. h. et Plut. Krg., etiam ſine praep. aliqua ap. Ael. V. h. Abr. L. Ar. p. 4. e. et in Addend. p. 116. e., ut cum pr. εἰς et acc. rei ap. Poll. 3, 111. Bud. C. 905, 41. Luc. 2, 91. N. 27. p. 778. N. 85. 3, 202. N. 83. cum Ind. Abr. Dl. Th., et cum pr. κατὰ Luc., ſed ut quoque commoda hic ſit illa poteſtas, qua dicitur aliquis tropice ſpectare et reſpicere ad aliquem, expectans ab eo aliquid boni, et ſpe boni accipiendi, it. prae cultu et admiratione, ubi uſurpatur abſolute, ut ap. Xen. Bach., aut cum pr. εἰς aut πρὸς, cf. Bud. C. l. l. l. 35. Poſſ. Call. Fi. The. p. 19. e. cum Ind., Hindb. ad Xen. M. S. cum Ind. Zeun. it. Bach. Luc. Dion. H. S. T. utr. Plut. Hſ. Rs. Or. V. 4. 8. Lyc. Dem. cui add. 36, 18. Abr. l. l. et Kypk. T. 2. cum Stp. Th., quanquam prior notio phyſica ſatis eſſe poteſt ob ſq. formulam; a P. etiam abeunte Sch. in „ſ. *ſteterint*“ et G. Th. ad Bg., praeter propriam vim, — intueri, ad aliquid (aut aliquem) oculos adiicere ſ. convertere, — etiam addente loca, ubi — attentionem et obſequium poſtulat —, quorum locorum illum e Corn. N. 12, 4, 1. Ind. per *revereri* exponit; Bg. opprimente denique praep. in v. ἀπ., et adiunctam aliam ad v. trahente.

μετέωρον) Alciphr. 2, 4. p. 250. καὶ Αἴγυπτος καὶ Νεῖλος — *πάντα μετέωρα νῦν ἐστι, βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, et Aegyptus et* Nilus — *omnia* iam *erecta* et *intenta* ſunt, *cupientia videre Menandrum*, ubi v. Bergl., Thuc. 2, 8. (i.) ἡ δὲ (τε) ἄλλη Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν, *et* tota *reliqua* Graecia *animis* erat *erecta*, v. Suid. *Leisn.*

Hic quidem Bg., formulam adi. cum ſubſt. et v. ἐχ. mutans in v. ſubſt. cum abl. adi. et ſubſt., non ceperit, ut ap. Alc., pro intentum ſ. attentum eſſe, ſ. expectare, ſed pro incertum et dubium eſſe, cogitare cum aliqua cura et ſolicitudine, et neſcire adeo, quid futurum ſit et aliquis acturus, e perpetuo Lat. uſu, cf. G. Th. et ad Luc. 2, 647. N. 73. e. „de ſuſpenſo ſ. incerto animo aeque, ſi non rectius, quam *pendere ex* alicuius *ore*, ut converſum (a Pol.) legimus, verteretur hoc“ poſt

γνώμην ἔχοντες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμίῳ νόμῳ, καὶ τιτρώσκειν μὲν ἢ παίειν μηδένα, συνέχειν δὲ καὶ Φρουρεῖν[b] Φράξαντας ἐν κύκλῳ τοῖς ὅπλοις,

mis essent, circumdarent ipsos hostium ritu: ac neminem quidem vulnerarent aut ferirent, sed continerent et custodirent circumseptos armis,

b) In Ms. Ve. tantum διαφρουρεῖν, sed in Mss. Ba. et Vi. διαφρουρεῖν φυλάξαντας λ. v. N.

quae Nostri locus sine Vs. al., ubi Sch. in μ. „Pol. *pendentes* ab *ore.* Rectius, *suspenso* animo *stare*, γν. *suspenso* animo *esse*, ἐχ. habentes *mentem*" priora ducens e Sb. Ind., per compendium ambiguum scripta „susp. an " sed in extr. respiciens *suspensam*, credo; quorum omnium nihil est ap. G. Th., et modo in v. et subst. *habere* animum *bonum*, it. *fortem*, ad quam analog. Noster hic scripserit, cf. 1, 4, 1. i., quocum variat in adi. et ordine. Caeterum Leisn. ad m. Ox. non modo *stare* suspenso *animo*, (contra P., cuius formula huc non quadrat, cum nondum Severus orare inceperit, et tamen illa semper referatur ad orantem aliquem aut dicentem aliquid, cf. G. Th. v. *pendere* Nr. 2.) sed etiam ad calcem haec. „Sext. Emp. adv. math. 1, 4. τὸ δὲ, τὰ ἔτι ἐπίδικα, καὶ ἐν μετεώροις ἀμφισβητήσεσι κείμενα, ὡς σύμφωνα καὶ ὁμόλογα διδάσκεσθαι λέγειν, τῶν ἀτόπων ἐστὶν, *quae sunt adhuc controversa et in* suspensis *versantur dubitationibus, dicere ea doceri tanquam certa et quae sint extra omnem controversiam, est absurdum*; ubi Fabric. μετέωρος est suspensus et incertus, instar nubium. Ita Schol. Hermog. p. 192. μετεώρου οὔσης τῆς δίκης, lite *dubia*, Schol. Eur. Orest. v. 1537. μετεωρίζεται δὲ τὴν γνώμην ὁ χορὸς, dubius *haeret.* Eodem sensu Christus in precibus vetat μετεωρίζεσθαι Luc. 12, 29."

κυκλωσ. ἀ. π. ν.) Leisn. ad Ms. Bg. „leg. πολεμίων (et ad m. Ox.) f. πολεμίων νόμῳ, quia sequens vox ab ν incipit" innuens, a simili sq. littera priorem absorptam esse potuisse, sed ut Bg. e P. libere iterum mutarit formulam adi. cum subst. in duo subst., servante vulg. quoque Sb. Ind. in subst. sine Vs., et Nostro usurpante cum subst. νόμῳ tum hanc rationem iterum 2, 14, 4. tum alteram per gen. et e Nostro tantum proferente Stp. Th. e P. formam utr. 2, 1022. G., qui scripserit iterum modo ad analog. utrinque cum Lat. (cf. G. Th. in Bg. e P.) tum Gr., qui cum subst. habent alia adi., v. c. Is. Pan. Mor. p. 39. e. παλαιὸν ἔθος καὶ πάτριον νόμον λ., nisi est ibi vulgari sensu, et Ind. Ael. V. h. κατὰ τὸν ν. τῶν ἀθλητῶν, cf. ad notionem Bg. Arist. Kust. Is. Ev. Pal. Fi. cum Suid. et Hes., ut affine πολέμου νόμῳ Ind. Dem., ubi et syn. ἐν πολεμίου μοίρᾳ, cum praep., ut ἐν παιδείας νόμῳ ap. Luc. et ἐν χειρῶν νόμῳ ap. Herdt. Polb. et Rs. Or. V. 4. v. ἐν init., sequente Bg. in Lat. v. κυκλ. Sb. Ind., ubi iterum servat vulg., cum Stp. Th. aliunde, sed in sq. π. μ. Nostro variante cum 2, 4, 2. tantum in pron., quod Bg. alio ordine locat e P., deserens eundem in Lat. v. π., quod Gr. ap. G. Th. in Bg.

φρουρ. φράξαντας) Leg. φράξαντες in nominativo. Nam accusativus rediturus esset ad Praetorianos custodia septos. *Reisk.* Melius in Cod. διαφρουρεῖν. *Stroth.*

In Mss. re utr. nihil est, quam glossa in prima quidem per v. compos. pro simpl. iterum, quod nullibi repertum mihi, quanquam habens analogiam cum διαφυλάττειν, et forte oriundum ex pr. καὶ per confusio-

τάς τε διβολίας [c] *καὶ τὰ δόρα-* pilaque intentantes et haſtas

c) In Ms. Ba. vocabulum διαβολίας prorſus deeſt, eiusque loco ſpatium vacuum cernitur. *Mart.* v. N.

nem, quam etiam aliquis accidiſſe putet in altero Mss. φυλ., alieno ab h. l. ob pr. φρουρ. eiusdem plane notionis, unde tautologia fit inanis; ſicut, contra Rsk., vulgatus acc. requiritur in oratione obliqua per inf., vel ſic contextu oſtendente, non hic agi de Praetorianis, ſed Severianis; pro pr. κυκλωσ. et ſq. §. σαγην. variante Noſtro hic in φρ. ἐν κ., ſed Sch. deſerente P. in „φρουρ. clauſos in medio *cuſtodire*, ὅπλ. clauſos *orbe* facto *in* medio *tenere*" ubi Bg. formulam e praep. cum ſubſt. ἐν κ., mutatam in adv., annectit ſuo verbo, retinens, ſecus ac P., ablativum τοῖς ὅπλ., dum in v. φρασσ. Stp. Th. affert tantum ex alio Noſtri loco Lat. Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr., „περιφράττω, ſecuritatis cauſa circumdare" ſed h. l., ne effugere poſſent, ut Sch. addebat in v. σ., ſcribente Noſtro in v. φρασσ. cum ἐν κ. peculiari ratione, ſed in adiuncto abl. modi ad analog., cf. Ind. Geop., et, quod propius, Dion. H. S. T. 1. 703, 31. φραξάμενοι τὰς οἰκίας ὅπλοις, *aedes* armis *ſepſerunt*, variante denique cum κύκλῳ nudo 1, 15, 5. m. per additam praep.

τάς τε διαβολίας) Leg. τά τε διαβόλια, in neutro, *pila*. E vocabulo διαβόλιον Gallofrancicum *javelin* ſ. *javelot* factum eſt. *Reisk.* Suſpectum eſt vocabulum, quod nusquam quantum ſcio, ne quidem in Pollucis Onomaſtico exſtat. Attamen vix credibile eſt librarios illud ſcripſiſſe pro uſitatiori. Si originem vocis ſpectes, nihil impedit, quo minus *iaculum* denotet. *Stroth.*

Quaſi vox Gr. eſſet vulg., non modo Sch. retinet „pila *et* haſtas *intendere*" ſed etiam Sb. Ind. „pila et haſt." et adeo Stp. Th. 1, 676. „διαβολία, *pilum*, ut interpr. Pol. in iſto Herodi. loco l. 2." quem ſubiecit ſine Vs. al. Sed recte Leisn. ad m. Ox. „διβολίας legit Hemſt. ad Polluc. 10, 144." N. 37. ubi plena erant haec. „διβολία genus iaculi eſt, ut ex Herodi. 2, 13. patet. Nam ibi pro διαβ. ſcribendum eſſe διβολίας, nullus dubito" quod et ego ſine dubitatione dudum ſcripſi, etſi Stp. Th. vocem hanc primae declinat. non tenet de genere armorum, ſed modo „δίβολος ἄκων, ap. Eurip., quod alii exponunt *telum anceps*, Laſcaris autem *bina tela*" quo de cf. Palm. Ex. p. 7. i., ut L. Ern. tacet de illo Hemſt. cum Indd. meis, etiam Lipſ. de mil. Rom. 3, 4. Op. T. 3. p. 117. ſqq., qui cum G. Th., ubi depravatis numeris laudatur, adhibet alia Gr., nec prodeſt ad notationem Hemſt. vocabuli, niſi p. 120. ſq. cum pilum dr. fuiſſe *uncinatum* et *mucrones* habuiſſe *exſtantes* recta linea *ab* utroque *extremorum*; unde διβολία dictum ſit, quod utrinque cuſpidatum eſſet, ut Palm. l. l. explicat illud δίβολος, et utraque parte coniici poſſet, quod tamen Lipſio non ſatis placet, vel quod mucronis hamo et unco duplici vulneraret magis et impactum corpori difficilius evelleretur; niſi forte non ab adv. δὶς derives, ſed, quo Rsk. cum Strotho videtur ſpectaſſe, a v. διαβάλλειν, a qua origine ductum Rsk. neutrum a litteris vulg. lectionis diſcedit, non item Hemſt., cuius auctoritate acquieſco, peculiaribus Noſtri vocabulis et hoc annumerans, qui forte in τὰ δόρ. explicabat pr. ſubſt. rarius, non modo quia vulgo pila exponuntur per haſtile et haſtam Romanorum, cf. G. Th., ſed etiam quod hi non videntur aliam haſtam ſimul et una cum pilo geſtaſſe. De duobus

τα ἐπισείειν, ὡς, δέει τοῦ τρωθῆναι, γυμνοί τε πρὸς ὡπλισμένους [d] καὶ ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς μὴ μάχοιντο. ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς [e], ὥσπερ σαγηνεύσας,

vibrantes, ut metu vulnerum, nudique adverſus armatos et pauci adverſus multos ne
9. pugnent. Ubi autem eos tanquam verriculo inclu-

d) Ms. Ba. ὅπλ. mendoſe. e) Noſtra ſunt commata poſt αὐτ. et σαγ., pro Stp. al. tantum poſt ὅπλ. aut rel. alia diſtinctione, v. N.

quidem pilis uniuscuiusque militis Rom. legionarii tradit Lipſ. l. l. p. 118. e., unde et quis novam vocabuli Hemſt. notationem reperiat, quaſi διβολίας reſpiciant duo illa pila ſingulorum. Tum Bg. e P. non ſervat (ut Stp. Th. ſine numeris) Lat. in v. ἐπισ., (ubi potius pro uno v. duo dat,) ſed tamen participium pro inf., ubi P. addiderat adv. ſyn. illi ad 2, 11, 9. m., Noſtro per variationem in ἐπισ. cum δορ. ſcribente pro 2, 5, 3. e. τὰ δορ. διατεινάμ. (ubi Bg. eodem utitur Lat.) et ſaltem ad analog. in hac notione et rectione cum acc. rei ſ. inſtrumenti, v. Ind. Luc. et Ael. V. h., ſed aliter Diod. S. Dion. H. S. T. 1. et Suid.

δέει τοῦ τρ.) Variat Noſter in δ. cum inf. ſ. gerundio pro ſuperiorum locorum δ. cum ſubſt. aliquo, in quod et Bg. mutat e P., non item Sch. in „τρ. *metu*, ne *vulnerarentur*" qui cum Gs. ad Luc. 3, 373. l. 27. et p. 391. i., ignorante talia Stp. Th. Tum adi. γ. et ὀλ. adiuvabuntur per aſſumtum ὡς aut ſimul per part. ὄντες, *ut* que *nudi* ſ. *quia* nudi *eſſent*, cf. ad oppoſ. hic iterum 1, 12, 13. et 2, 5, 4. cum variatione pro ἄνοπλοι πρ. ὡπλ. et alio ordine, ubi Bg. ſeverior, quam P., in ſervata praep., deſerens eiusdem impf. ad μαχ. per neglectam temporum conſecutionem, cum ſemel coepiſſet in impf., miſcentibus ſane Gr. tempora varia, ut hic praeſ. cum plusqpf. προειρ., aor. 2. στσ. et aor. 1. κυκλωσ., ut tamen et hic praeſſ. capiantur pro praeter. et impf. Caeterum hic γυμνὸς manifeſto ponitur non de armis plane deſtituto, ſed leviter armato ob §. 19. τὰ ξιφίδ., (etiam ſimul leviter veſtito ob §. 4. εἰρ. σχ. et §. ſq. μον. τ. πομπ. ἐσθ.) cf. Ind. Dion. Ca., ubi ſimiliter oppon. ὡπλισμ., Herdt. (ubi et copulantur γυμνοὶ καὶ ἄνοπλοι, cf. Rsk. ad Polb.) it. Cuper. Obſ. p. 39. e. ſqq., tacente in hanc notionem Stp. Th. cum L. Ern., qui modo in univerſum de inermi tenent, ut et alii, cf. Ind. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Harl. Chr. Poët. Gr. et Klotz. Tyrt. p. 21., qui propterea non recte huc reſpicit, ſed L. Boſ. Ell. p. 247., de omiſſo gen. ὅπλων agens. Sic ὀλίγοι de Praetorianis una cum καὶ ἄνευ τῶν ὅπλων, ſyn. cum γυμνοὶ et ἄνοπλοι, per variationem aliam, 2, 2, 22. fuit, qui *pauci* hic, comparati ad exercitum Severi, maiorem illum haud dubie novem aut decem millibus Praetorianorum, quanquam nullibi memini indicatum numerum iſtius ipſum, nec ap. Noſtrum, qui ſemper modo praedicat magnum, cf. 2, 11, 6. 10. 12. it. 2, 9, 17. 2, 10, 2.

σαγηνεύσας) Rectionem eſſe credebam, ἐπ. δὲ εἰχ. αὐτ. δορ. ἐντ. τ. ὅπλ., ὥσπ. σαγ., ad quod v. ſupplebam e pr. adhuc ſemel pron. αὐτοὺς, unde commata iſta, quae edidi, utque cohaereat ἐντ. τ. ὅπλ. cum ſq. εἰχ., oſtendente haec Bg. planius, quam P., cuius copulam ille omiſit, adiectam ab iſto intra duo adi. libere, ut Sch. quoque facit in ἐντ. cum Bg., qui et in tropo v. σαγ. ſervando felicior, quanquam per phraſin, ſicut

ἐντὸς τῶν ὅπλων δορυαλώτους εἶχε, μεγάλῃ βοῇ καὶ θυμοειδεῖ τῷ πνεύματι ἔλεξε πρὸς | sos intra arma captivos habuit, magna voce et animoso spiritu dixit ad eos huiusce-

et nostratibus sit faciendum, nisi novum tentandum, v. c. *umgarnen*, cf. Stp. Th. aliunde, ad Suid. Vs., ad Hes. in N. laudat. cum Ind. Herdt. Dion. H. S. T. 2. Luc. et Harl. Chr. Poët. Gr. cum N., variante Nostro, praeter ἐπεὶ δὲ pro §. 7. ὡς δὲ, etiam pro §. 2. αἰχμαλ. in δορ., quod inde Bg. e P. reddit eodem Lat., ut et Stp. Th., qui ibi 1, 330. A. e. post ὅπλων non comma tenuit, v. Var. L., ut nec 1, 949. D., quem cf. p. sq. E. e. in criticam partem et Var. L. δοριαλ., v. ad Poll. 7, 156. N. 61. Wess. ad Diod. S. 16, 20. N. 75. Hoer. ad Soph. Ai. v. 211., huc respiciens sine Vs., Suid. 1, 618. e. δοριάλωτον, αἰχμάλωτον, ut volebamus ante, esse syn., it. 622. i. in syn. δουρίληπτος, αἰχμάλωτος, non coll. ad Hes. 1, 1022. e., cf. p. 1027. m. N. 9. sq. Ind. Dem. et Xen. Cyr., sed Dion. H. T. 1. cum v. ἔχειν.

θυμ. τ. πνευμ.) i. e. ἐμπνέων θυμοῦ καὶ ἀπειλῆς Act. 9, 1. (ubi est modo ἐμπν. ἀπειλ. καὶ φόνου,) δεινὰ φυσῶν, ut loquitur Eurip. — vel una voce πνεύσας dixit. Nam Suidae πνεύσας est σφοδρῶς ὀργισθεὶς, Latine *anhelans ex* pectore *iram* A. ad Herenn. (4, 68. e. s. c. 55. m., ubi non est *iram*, sed *crudelitatem*,) *funestae irae et* anhelitus *plenus* Ammian. 19. *Leisn.*

Sch. cum P. partim modo in „θ. *turbido*, iracundo *spir.*" unde Bg. (praeter Lat. in μ. β., ut 1, 8, 12. m. μ. φωνῇ, quocum Noster variet e Bg. ratione, nec tamen necessario, quia Stp. Th. cum L. Ern. ignorant β. ista notione, ut et G. Th. contra Bg. pro *clamore*; quanquam β. cum Bg. reddunt et alii, cf. Rsk. ad Dion. C. V. 1. p. 72. i., non item Gs. ad Luc. syn. 2, 101. l. 4. πολλῇ β., clamore *multo*, at 3, 486. l. 75. μεγ. βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, magno *cl.*) tantum servat Lat. in πν., quod quomodo ceperit, non dicam, utrum physice, pro actu spirandi, an tropice, pro animo, cui videtur repugnare Lat. in epitheto Nostri, quod et ap. G. Th. in Bg., sed modo in bonam partem, pro magnanimo, et physice tropiceque pro vehementi, ad quas notiones Stp. Th. non refert h. l., sed 1, 1599. A. m. „ap. Herodi. vero l. 2. μ. — πν. videtur potius sumi pro irato, s. ad iram concitato, quam iracundo" subiuncta etiam P. Vs., ut tamen ista Stp. Lat. promiscue dici videantur, ut ap. Plaut. *iracundo animo*, v. G. Th., quomodo et h. l. valere potest, aut, quia sermo est de externis rebus, qualis et βοὴ, physice, iracundo flatu narium et oris, crebro agitatis pulmonibus, crebro anhelitu et cito, nobis fortasse *mit* hastigem *Brausen* s. *Schnauben*, nihil simile ferente Stp. Th., quam illi Leisn. hoc 3, 406. F. i. πληρούμενος θυμοῦ καὶ πνεύματος, sine Vs., ducente Nostro autem, opinor, e Lat., v. c. Liv. 2, 61. Ap. Claudius — *plenus* suarum, *plenus* paternarum *irarum.* — Illum *non minae* — *non preces* — *perpellere unquam potuere,* — *sed ne ut ex* consueta *quidem* asperitate *orationis* — aliquid *leniret* — Idem *habitus* oris, *eadem* contumacia *in* vultu, *idem* in *oratione* spiritus *erat.* — *Semel causam dixit*, quo *semper agere omnia solitus erat* accusatorio *spiritu*; quibus caret G. Th., habens modo — *minax spiritus*, cf. de θυμ. ad 2, 9, 2., non male Hesychium corrigente Ind. Plut. Krg., quanquam N. ad 1, 174, 4. i. renitente, contra quam prosit ipse Hes. 2, 775. e. v. ὀργιλ., sed Nostro cum superiorum locorum ἐλ. τ. non variante, nisi hic adiunctis πρ. αὐτ.

αὐτοὺς τοιάδε [f]. „Ὅτι μὲν „ὑμῶν καὶ σοφίᾳ κρείττους ἐσ- „μὲν [g] καὶ δυνάμει στρατοῦ καὶ „συμμάχων πλήθει, ἔργῳ ὁρᾶ- „τε. εἴληφθε γοῦν ῥᾳδίως, „καὶ ἀκονιτί γε [h] ἑαλώκατε.	10. modi quaedam: *Nos quidem vobis et solertia potiores esse et robore exercitus et sociorum numero re ipsa videtis. Comprehensi saltem estis facile et sine negotio capti.*

f) δημηγορία Σεβήρου post τοιάδε in A. al., ut alibi. g) Cum Ox. sustulimus comma Stp. al., quia et sqq. pendent a v. ἐσμ., in medium coniecto. h) Stp. ἀκοινιτί γε. Alii recte ἀκονιτί γε. *Leisn.* in m. A. utr., quarum 1. habet ἀκοντίγε cum B. 2. Rs., sed 2. ἀκοντί γε, ut Ms. Ba. ἀκον τί γε, mendose, ut et Stp. illud in Lu.

σοφ. κρ. ἐσμ.) Variatur cum 1, 10, 10. e. per unum subst. et phrasin syn., sed cum 2, 11, 12. alio ordine et sine articulis in δυν. στρ., ubi Sch. „copiis *exercitus*“ etiam deserto P., unde Bg. modo ad lubit. ἔργῳ cum pron. simul, pro privo subst., quod et ipsi Lat. habent, cf. G. Th Nr. 8., ubi tamen non exponit per *facto*, quod vicinius sit Gr., et ipsum quoque solenne, ut et *factis* et *rebus*, v. Cort. ad Sall. Cat. 20, 10. p. 136. a. m. 35, 1. a. e., it. ad Cic. ep. p. 108. N. 6. e. 197. N. 2. 503. N. 4. e. 634. e. N. 1. et Ind. Liv. Ern. v. *res* a. m. b. i., tenente Stp. Th. v. ἔ. tantum init. oppos. ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ, non autem solum abl. hunc, cf. tamen Ind. Dem., cui add. 51, 9. 231, 25. et vicinius Nostro 255, 9. ἔ. πεπείρασθε, 1140, 11. it. Ind. Luc., ubi et affine e 3, 79. l. 87. ἔ. μαθόντες, experimento *docti*, ad quam analog. Noster peculiare v. ὁρ. tantum adiunxit, ut huic particul. ὅτι, ut alii, cf. Stp. Th. 2, 1417. B. m. ex Hom. tantum, cf. tamen Dem. 254, 20., ubi et cum syn ὡς 154, 6., ut et in Ind. Fa. Aes. Hs., ducente Bg. quaedam huius §. e Stp. m. Caeterum μὲν aut solitarium stabit iterum, aut referetur ad sq. δὲ post ἐστὲ, ut enunciatio εἰλ. — ἑαλ. quasi in parenthesi sumatur, quorsum spectarit colon Stp. post ἑαλ.

ἀκονιτί γε) Sic c. 14, 2. (2, 14, 2.) et 8, 6, 14. Multus est in hoc explicando P. Faber Agonist. 3, 22. p. 324. *Leisn.*

Ad Nostri locum e c. sq. Ind. Sb. addidit „ut Gell. 5, 6. sine *pulvere* incruentaque victoria obvenit“ quae repetit Sch. una cum „v. Erasm. Adag. sub tit. *citra laborem*, (praemissis his) *citra* laborem, *nullo negotio* (e P. *n.* ferme *neg.*) absque pulveris iactu in certamine“ priorem Lat. formulam ducens e Stp. Th. 2, 336. E., qui ignorat Bg., (e P. partim haustam, et ab una parte, quoad praep., viciniorem Gr., cf. 2, 8, 15. e. ἀναιμ., quocum Noster variat quodammodo, ut 2, 14, 2. id per copiam cum nostro copulat, variaturus iterum, nec tamen bene a Bg. delectam ob pr. adv. ῥᾳδ., cum G. Th., carens Bg. ex Corn. N. 17, 5, 4. tenens que modo contrariam *non* sine *neg.* in subst. 420, 3., et ipse explicet ib. „nullo *neg.* pro facile“ ut servarim cum aliis severius illud Gel) sed fundum formulae recte ostendit in palaestra cum Erasm. l. l., tunc G. hinc retinet plene P., afferens ib. scripturam et Var. L. modo ἀκονητὶ ex Hes., ad quem 1, 196. m. nulla est Var. L. et N., nec adeo coll. Suid. 1, 87. e. per rectiorem scripturam ἀκονιτὶ, ubi et exponitur εὐμαρῶς, (quod syn. cum Nostri pr. ῥᾳδ., sine vitio copulantis per copiam adv. proprium et

„ἐστὲ δὲ ἐμοὶ [i], ὅ τι ποτ' ἂν ὑμᾶς *Estis autem mei, quidquid*

i) Ms. Ba. ἔστι δὲ ἐν ἐμοὶ, ὅ τι λ., sed ἔστι δ' ἐν ἐμοὶ Ms. Ve., ut ἐστὶ δ' ἐν ἐμοὶ Ms. Vi., sed in edd. ἐστὲ δὲ ἐμοὶ A. B. Stp. Sb. et Lu., ἐστὶ δέ ἐμοι Par. 1., at ἐστὶ δὲ ἐμοὶ Par. 2., ἔστι δὲ ἐμοὶ Bc. Ox. Pat. et Ed., at ἔστι δ' ἐν ἐμοὶ Ing., v. N. Tum in Ms. Ba. nobiscum non modo comma post ἐμοὶ, nullibi repertum, sed et ὅ τι sic divisum sine commate, ut et in Sb., pro rel. interiecto commate, cf. 1, 13, 4., ut πότ' sic cum acc. in A. al.

tropicum,) et fundus idem aperitur, cf. Palm. Ex. p. 626. m. cum V. L. illa Stp. et altera Ms. et edd. hic ἀκοντὶ, quas recte improbat D'Orv. Ch. p. 33. i. Abr. L. Ar. p. 95. qui recte emendatum vult Hes., ut tamen eiusdem Ind. ad Dl. Th. ipse depravatus sit, ut Ind. Thuc. caret classico loco 281, 10. et 16., ubi ἀκ., sine *pulvere* et *labore*, exponitur variando per ἀμαχητὶ, quod non prodest ad defendendam litteram η in Stp. et Hes. ἀκ., cum illud sit a subst. μάχη, habente iam eam vocalem, quod secus in nostro, a κόνις ducto, nec ab ἀκόνη, quod v. ap. Suid. et L. Ern., ubi recte tantum scriptura nostra hic, ut ad Thuc. l. l. V. L. alia x) ἀκονειτὶ, et ipsa prava, nec ap. Ern. L. repetita, Rs. Or. V. 9. p. 285. m. et 11. p. 621. m. cum Harl. Dem. p. Cor. p. 423. N. 80. Hemst. ad Ar. Pl. p. 77. b. N. 54. e. Toup. in Suid. P. 1. p. 14. i. Vig. p. 361. Nr. 3. Leisn. ad L. Bos. Antq. Gr. p. 91. i. N. d), respiciens modo „Herodian. 8, 6.“ G. Th. v. *pulvis* 1176, 39. sqq. et v. *baphe*, Ind. Dem. Xen. Bach. cum Z., Polb. Dion. C. et Diod. S. it. Zos. 4, 24, 1. sine *labore*, 4, 46, 6. πᾶσαν ἕξειν ἀκ. τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴν, citra *laborem*, (qui locus profuerit ad illum Nostri 2, 8, 15.,) sed 5, 15, 6. m. nullo *labore*, Luc. 1, 448. e sine *pulvere* ac *certamine*, duplici Lat., ad tropum explicandum, ut supra ad Thuc., sed 3, 28. e. l. 65. tantum *sine pulvere*, Dion. H. S. T. 1. 143, 10. ἀκ. καὶ δίχα πόνου, *sine* labore *ac*, *ut aiunt*, sine *pulv.*, 411, p. ἀκ. sine *pulv.*, ut *vulgus loquitur*, quibus adiunctis vix opus, variante Nostro etiam in v. v. syn. εἰλ. et ἑαλ. quod et Sch. viderit, in εἰλ. tantum P. ponens, sed idem cum P. in „ἑ. *capti* estis, *tenemini*“ variante porro Nostro quadam ratione per haec verba priva pro phrasibus §. pr. δορ. εἰχ. et §. 2. αἰχμ. λαβ., sed Bg. reddente γοῦν, omissum a P., hic aliter, quam in locis superioribus, (pro quo procedat et illius *igitur* ad 2, 9, 16.,) at negligente sq. γὲ, quod P. contra videtur expressisse illo *ferme*, ut et Sch. repetiit hinc, quod quidem ego dederim illo pr. Bg. *saltem*, aut severo *et* — *quidem*, non tenente P. notionem Stp. Th. in γὲ, at cum praec. καὶ sine Vs. e Luc., ubi sine Ind. 1, 525. l. 7. a Gs. quoque neglectum, it. 2, 306. l. 7., at 1, 209. l. 4. κ. θύομέν γε λ., *atque* adeo *sacrificamus*, quod et h. l. tolerem, sed sensu explicandi aut magis definiendi, tacente Z. ad Vig., non item in Ind. Xen. Cyr. et Bach. v. καὶ, nec Hoog. Op. p. 554. sqq., variante Nostro fortasse pro §. 3. καὶ — μὲν λ. Caeterum concinnitas hic Nostri est e compari per ordinem membrorum inversum.

ἐστὲ δὲ ἐμοὶ) Scribo ἔστι δ' ἐν ἐμοὶ λ., *est*, inquit, *in* mea *potestate*, vos, *ut libuerit*, tractare. *Steph.* Forte ἔστι δ' ἐπ' ἐμοὶ λ. *Reisk.* In Cod. longe rectius legitur ἔστι δ' ἐν ἐμοὶ λ., pro vulg. ἔστι δὲ ἐμοὶ λ. *Stroth.*

Leisn. ad Ox. modo „ἐστὲ δὲ ἐμοὶ,“ (sed ad Ms. Bg.) legit ergo ἐστὲ δὲ ἐμοὶ“ sine controversia, ut sine omni N. et signo eius, it. Ind. Sb. in v. „ἐστὲ ἐμοὶ ὅ τι ἂν δρώσῃ (hoc acc.) ἐθελ.“ sine Vs., respicientes forte ad

„δρᾶσαι[k] θελήσω, καὶ πρόκει- *vobis facere voluero, et hic*

k) Nihil hic in acc. variatum, cf. 2, 3, 23. e.

Lat. haec Plaut. Amph. 2, 1, 7. *tuus* sum. *Proinde*, ut *commodum 'st et lubet*, quidque *facias*, it. ib. Aul. 2, 1, 22. *tua* 'st. *Utere*, ad quae tacet N. Par., ignota G. Th., ubi modo in pron. 899, 62. „*tuus* est *Chremes*. (Facturum, *quae* voles, *scio* esse *omnia*) Ter. Andr. 5, 6, 12. q. d. in tua potestate, facit, quod vis" quae postr. explicatio aliena est ab illo loco ob sqq., a nobis per uncos adiecta, ubi Weith. aliter exponit, (etiam aliter Cort. ad Cic. ep. p. 794. N. 2. *vester sum*, it. p. 53. e. *noster*, in quo v. et G. Th.) pro tibi favens et amicus; quo sensu quanquam potest esse eiusdem ex Aristoph. σὺ γὰρ ἡμέτερός τις ἔτ' ἐστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σὸς, tamen ostendit affinitatem formulae Nostri, ut nihil vitii sit in ea neque quoad rectionem, dum v. subst. secum habet nominativum pron. pers., neque quoad sensum, qui ductus fuerit e Plauti locis evidentibus, quorum primus etiam similis in adiuncto membro atque enunciato; quanquam forte etiam Nostri sensus e Gr. aliis haustus esse potest, cum sit v. c. ap. Luc. non modo 1, 684. l. 31. σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ, tu *enim* noster *es*, de sensu illo Arist., et 2, 319. l. 29. σός γε ὤν. *tuus* cum *sit*, sc. ὁ λόγος, de re adeo, pro a te profectus sermo, a te prolatus et adhibitus antea, sed etiam 1, 260. l. 54. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσταττε, ὅπῃ καὶ θέλεις, *id* quidem *erit* tua *iudicis* in *manu*: impera, *qua* fieri *velis*, de re iterum, (ubi suppleas subst. ἔργον, cf. supra 1, 5, 19.) sed de pers. ib. p. 488. ult. δέδια, μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, παραδοὺς τῷ ζόφῳ, *metuo, ne me* cessantem *vestrae* ditionis (*potestatis*) esse *totum* sinat, *traditum* in *tenebras*; per quae adeo sustineatur adhuc lectio vulg., in qua, ut ne membrum alterum ὅ τι — θελ. videatur abrupte additum, suppleri licet aliquid, v. c. εἰς πᾶν, quanquam etiam sine his series procedit; sicut non potest aliquem offendere, cum sequitur mox sententia similis, quia Noster amat copiam et variationem, soletque explicare priora, ut hic formulam ἐστὶ ἐμοὶ rariorem et ambiguam exponat per aliam formulam magis perspicuam. Iam Sch. in v. subst. „ἔστι δὲ ἐμοὶ, *mihi* autem *licet*; in *mea* manu *est*; ubi tamen Stp. supplet ἐν" qui sensus prior e lect. ed. Bc. requirat, ut e sq. repetatur v. δρᾶσαι, per se non incommoda ratione, ad quam tamen vix respexerit P., qui potius videtur iterum prodere lectionem Mss., qui, praeter dissensum solennem in δ' pro δὲ, eiusdem ostendunt pr. ἐν, quae etiā per se potuit excidere ob sq. similes litteras εμ, et quanquam habet bonam Gr. auctoritatem, (v. Valck. ad Eur. Ph. v. 1256. Fi. ad Well. p. 360. i. Rs. Or. V. 6. Ind. v. ἐν i.) tamen aeque fuerit e glossa, ad explicandam formulam Nostri exquisitiorem; ut adeo lectio vulg. propter Mss., et alibi correctos, nondum deserenda sit, in primis, cum eandem sententiam habeat, sitque difficilior, quam illa Mss., nec adeo aeque substituta, ac nova; quod iudicium etiam valet de Rsk. coniectura, et ipsa sequente optimam Gr., ut alibi videbimus amplius, sed hic tantum e duobus locis, nostro similibus etiam, qua membrum postr., quorum unus est Xen. M. S. 2, 6, 36. i., non ostensus ab Indd., sed a Fi. ad Well. p. 384. e. ἐμοὶ τοῦτο λέγεις, ὥσπερ οὐκ ἐπὶ σοὶ ὄν, ὅ τι ἂν βούλῃ, περὶ ἐμοῦ λέγειν; alter autem Lys. in Rs. Or. V. 5. p. 9. i. ἐπ' ἐκείνῃ εἶναι, ὅ τι ἂν θέλοι ποιεῖν, quem Rs. Ind. bis affert numeris pravis, in praep. cum dat. i. et v. λίαν,

„σθε [1] ἤδη θύματα τῆς ἡμετέ-„ρας ἐξουσίας. εἰ μὲν οὖν 11. *statis iam victimae nostrae potestatis. Quodsi au-*

1) Ms. Ba. πρόσκεισθε v. N.

etiam per aliam lect., quo loco postr. saltem apparet ὅ τι ἂν cum modo coniunct. s. optat., quum in pr. Xen. possit etiam esse indic., qualis hic ap. Nostrum cum fut., quod indicativi etiam ap. Gr. alibi est post v. v. quaedam, ubi Lat. tenent coniunct. e consecutione sua, observata hic a Bg., ut non descendendum sit, quo Sch. „aor. 1. subi. (cum Bg. reddens, quanquam repugnans sibi in ἂν, ubi) ὁ. τ. ἀ. cum fut. ind.“ (quo de cf. Vig. p. 466. Nr. 11. et Hoog. Op. p. 69. e. 83. m.) hunc locumque subiiciens illi 2, 1, 4. in ποτὲ, quod Bg. ibi similiter, ut h. l. e P., neglexit.

πρόκεισθε) Ms. alia praep., (quam et alibi vidimus variare, et in ipso adeo v. κεῖσθαι, cf. ad Herodt. 462, e. cum Gron. Obs. p. 145. a. e., D'Orv. Ch. p. 144. e.. ad Luc. 2, 923. e. N. 42. Fi. ad The. p. 7. sq. et ad Plat. Crat. p. 20. N. 7.) hic per Mss. rel. reiicitur magis, quam per Lat. P., servatum a Bg., dum verbum potest mutatum esse in affine Lat., rei que praesenti magis aptum, sed praep. avulsa transierit in adv. loci, unde illorum phrasis conveniat cum uno privoque v. *adstatis*, quod Lat. habet Stp. Th. in illo Ms. 2, 170. C. i. Nisi dicas, istos Inttp. libere hic egisse, assumto adv. ad sensum extrinsecus, sed verbo accepto pro simpl., quo de alibi. At Stp. Th. hinc modo in subst. θυμ. e P. Vs., sed nihil simile nec in verbo Ms., nec in vulg. l. l. p. pr. E. e., ubi Lat. adhibet, aeque hic commodum, *prostare*, sed rursus Lat. *adesse* Krb. L. N. T. cum Obs., tum *apponi* Ind. Hom., nihil tenentibus rel. Indd. in nostram rem, quam forte Dem. προκεῖσθαι ἱκετηρίαν ὑμῖν νομίζετε τὸν παῖδα, nec hic explicatum, nec in v. ἱκετ., quod acceperim, suppleto subst. θυσίαν, (tacente Stp. et L. Bos. Ell.) non cum L. Ern. pro *supplicatione*, sed pro *supplici victima*, et simpliciter pro *supplice*, sed Rs. Or. V. 4. παρέστηκε τοῖς βωμοῖς τὰ θύματα, in hoc subst., quo de cf. Ind. Orph. Diod. S. Fa. Ael. Suic. Th. p. 1425. m. C. i. p. sq. E. m. et cum accentu hoc θῦμα, ap. Stp. et L. Ern. non reperto, Ind. Dion. H. T. 1. Chr. Gs. et Poss. Call., hinc reddente Ind. Sb. „hostiae, *victimae*“ quo utr. G. Th. nihil fert, quam cum gen. alio „libidinum *victimae*“ nec in *sacrificium*, cui add. ex Ind. Plin. Gs. *piaculares* victimae *publicae solicitudinis*, Iust. *pacis victimae*, it. *ultima* nunc *ego* perfidorum *victima*, et Amm. M. *hostiis captivorum*, tacentibus etiam Indd. in v. προσκ., addente Sch. ad P. in v. vulg. „vel *potestati* meae“ ubi assumserim pron. ἡμῶν aut ἡμῖν, (quem casum utr. habet alibi adiunctum sensu et tropico, et physico, ut h. l.. et de pers. nominatim, ut hic, Ind. Dion. H. T. 1. et Polb.) it. ὡς, pro *tanquam*, ad subst. θ., cf. de libere adiecto a P. *scilicet* alibi, ut de copulato pron. diversi numeri ἡμετ. cum ἐμοὶ 2, 10, 16.

εἰ μὲν ὁ.) Mirifica dictio, pro εἰ μὲν οὖν ὑμᾶς δεῖ κολάζεσθαι. *Reisk.* Sed Noster, oratorum more, Severum, iam §. pr. minantem militibus illis, quanquam obscure, poenam aliquam, et adeo ab illis expectatam cogitatamque, Severum igitur inducit loquentem per quoddam genus *communicationis*, dum et milites in deliberationem vocat, qui poenam ipsi definiant et de ea simul anquirant, aequitatem rei hoc artificio ostensurus et fiduciam in caussae bonitate, cf. Ern. Init. rhet. §. 358., sed et

„ὑμεῖς πρὸς τὰ τετολμημένα [m] τιμωρίαν ζητεῖτε, οὐδ' [n] ἔστιν εὑρεῖν δίκην τὴν ἐπιτεθησομέ-

sis vestris supplicium quaeritis, nec inveniri potest poena quae imponatur digna

m) Ms. Ba. τὰ τελμημένα, vitiose, neque animadversus est error. *Mart.* Ortus ille e τε elapso ob pr. τὰ simile et e confusis ε et ο. n) Ms. Ba. οὐδέν ἐστιν λ. et Ms. Vi. οὐδὲν ἔστιν λ., v. N.

simul territurus adhuc magis illorum animos, qui, conscii facinoris, et de eo mox clarius edocti, contra se ipsi statuere monentur, et cogitare et agnoscere, se poena dignos esse, vel e iudicio suo ipsorum. In tropica quidem formula ne P. quidem offendit, praeter omissa μὲν οὖν, et additum huic membro e sq. ἀξ. adi., contractamque omnino orationem, mutans modo rectionem, quo deserto Sch. in „τετ. *scelestâ* audaciâ *facta*, πρ. *sceleribus* debitum *supplicium*" sequens in primo notionem illam v. τολμ. cum emphasi, qua de alibi, sed in altero numerum Gr. plur., a P. desertum, non item a Bg., qui, neglectis μ. ὀ. e P., reddit εἰ, ut alias, ex eodemque mutat pron. pers. ὑμ. (per se hic aut redundans cum v. ζ. eiusdem pers., aut oppositum pr. ἡμετ. et ἐμοὶ) in affine pron. possessivum, accommodatum adiuncto subst. in τετ., ubi Noster respicit, leviter varians, 2, 5, 15. 2, 6, 22. 2, 9, 13., hic scribens peculiari ratione, non tantum in formula ζ. τιμ., (praebentibus Indd. v. ζ. cum acc. rei aliis tantum, cf. Thuc. Rs. Or. V. 8. Lyc. Dem., cui add. 108, 26. 259, ult. Is. Ev. et Pan. Mor. p. 14. e. 66. e. 68. l. 6. Xen. M. S. Fi. Aesch. et The. cum Fa. Aes.) sed etiam in eadem formula cum pr. πρὸς, quam reddidissem aut Lat. *pro*, in notione convenientiae et dignitatis, unde mox δικ. — ἀξίαν τῶν λ., aut Lat. *propter*, cf. alibi et in notionem utr. Bud. C. 1385, 29. 52. Stp. Th. 3, 573. F. sq. et Vig. p. 643. Nr. 12. sq, sed ut Noster tamen respexerit Lat. quaedam ap. G. Th. in subst. cum Gr. n. 927, 56. „*quaerit* novam *poenam* sceleribus *parem*, Sen. Theb. (et in Bg. subst. 671, 11. 20. sq.) deposcere *supplicia*, — exposcere — *exquirere*, excogitare, *invenire* —, (in v. Bg. cum Gr. n.) *quaerere* — eius est, qui scire — aliquid vult, (aut ex aliis, aut, ut h. l. simul, ex se, dum cogitat et deliberat de re aliqua, cf. ib. 10, 8. et in primis cum acc. rei, pro inquirere de re Liv. Ind. tum l. 59. 63.) *si* verum *quaerimus*, (et in syn.) *si* quis *requirit*" sic quidem sine praep. ad Att. 12, 40. p. 370. ed. Gr.

οὐδ' ἐσ.) Mss. οὐδὲν videtur esse minus ab errore in figura litterae δ cum apostropho, et quasi vulg. ortum sit ex novo, elapsis εν ob sq. similes ες, quam a Glossatore, qui explicarit οὐδὲ per οὐδὲν, pro οὐ simpl., tentans vulg. similiter 1, 12, 13. m., cf. contrariam in partem 2, 5, 12. m., cum vulg., hic in apodosis fronte stans, vel sit pro *ne quidem*, vel pro simpl. οὐ, ut simili situ post ἐπεὶ habetur 8, 6, 16., nescientibus tale quid Stp. Th. et Hoog. Op., praeter Vig. p. 452. Nr. 15. in affini εἰ — μηδὲ e Dem. 228, 16., reddente Bg., ut alibi, alterutro sensu illo, sed P. potius libere *nunquam sane*, quam ut habuerit in Cod. suo οὐ δὴ, s. οὔ τοι, s. οὐκ ἔτι s. ἔτ' λ., quasi exciderit hoc ob sq. simile εστι, et confusa δ et κ, denique *sane* additum libere. Altera Var. L. in edd. quidem ἐπιτιθ. e mendo est, ut Mss. etiam potest esse ex elapso τε ob sq. similes θη, quod malim, quam Glossatorem sumsisse med. pro pass., etsi hoc solenne scio in fut. med., quia, si haec novitas pro vera Herodiani manu credatur,

„νην o ἀξίαν τῶν πεπραγμένων. *vestris factis.* *Venerandum*

o) ἐπιθησομένην Mss. Ba. et Vi. cum A. 2. sed ἐπιτιθησ. A. 1. al., v. N.

sumendum sit contra, vulg. Stp. ortum esse e repetito per errorem τε e sq. θη, servante Stp. Th. 3, 1497. G. m. vulg. cum lect. alia in οὐδ' ἐστὶν accentu, sine Vers., sub „ipsa δίκη ἐπιτίθεσθαι dicitur, *imponi*, infligi, irrogari, (qui pr. p. G. e. act. δ. ἐπιτιθέναι male profert ex) Herodian. l. 2.“ forte per confusum nomen, pro Herodoto, cuius Ind. tamen nihil prodebat, ut Dem. modo ἐπέθηκαν τιμωρίαν, ὑπὲρ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκουν, cui add. ipsa Nostri formula ex 1340, 1. ἐπιθεῖναι δίκην, tum affinia nostro loco toti 343, 21. δ. ἀξίαν τῶν ἀδικημάτων λάβετε, 563, 21. δίκην ἥντινοῦν δικαίως ἂν δοίη τῶν πεπραγμένων, 735, 25. δώσουσι δ. ἀξίαν, 1263, 27. τίν' ἂν οὗτος ἀξίαν τῶν πεπρ. ὑπόσχοι δίκην; et e Lyc. Rs. Or. V. 4. p. 140. p. οὕτω γάρ ἐστι δεινὸν τὸ γεγενημένον ἀδίκημα, καὶ τηλικοῦτον ἔχει τὸ μέγεθος, ὥστε μήτε κατηγορίαν, μήτε τιμωρίαν ἐνδέχεσθαι εὑρεῖν ἀξίαν, μηδὲ ἐν τοῖς νόμοις ὡρίσθαι τιμωρίαν ἀξίαν τῶν ἁμαρτημάτων, quos imitatus Noster cum arte, maxime in Lyc., substituendo pro ἐνδεχ. suum ἐστὶν, pro ἔξεστιν, et pro τιμωρ. εὑρ. syn. εὑρ. δικ., alioque ordine, et pro ἀξ. τ. ἁμ. e Dem. sua δικ. — τῶν πεπρ., varians idem in δικ. cum pr. τιμωρ., it. cum pr. τὰ τετολμ. in τῶν πεπρ., cf. 2, 5, 15. 1, 10, 15. e., ubi Bg. de suo addit pron. possess., e subintellecto ὑμῖν dat. ad pass., cf. 2, 1, 23. e. λεχθ.; ob Lat. ad v. ἐστὶ, sane simile Graeco ex parte, mutans inf. adiunctum act. εὑρ. in pass., cum ordine etiam alio, sed particip. fut. pass. in praes. finiti temporis, resolutum per pron., pro quo vicinius Lat. illud fut. quoque, *poena*, quae *imponenda*, a Bg. forte vitatum ob proximum adi. aliud *digna*, etsi et Sch. in v. „imponendam *poenam*, πεπρ. *scelerum*“ nihil ferente G. Th., quam in subst. Bg. cum v. *imponere* et 927, 77. e Cic. neque *ullam* poenam, *quae* tanto *facinori* deberetur, *non* maluisti *subire*; hic ut sit εὑρ. δ. deprehendere, cognoscere, excogitare, definire, (fortassis ex analog. tantum et Lat. sine G. Th. ap. Cic. p. 5. Rosc. Am. c. 13. m. *quod* supplicium *satis* acre *reperietur* in *eum*, rel.) at ἐπιτ. iubere subire ac pati, supplendo et hic ἡμῖν s. ὑφ' ἐμοῦ, it. ὑμῖν, Praetorianis.

ἀξίαν) Hoc ἀξίαν et nominis et adverbii vim h. l. habet. Aeque enim adverbium atque nomen huc admitti potest. *Sylb.*

Qui intelligit, puto, non nomen subst., quale potest esse, ubi absolute ponitur, non autem hic, ubi est cum subst. δικ., quod efficit, ut habeatur pro nomine adiectivo, quod Sb cogitarit, ut eiusdem expositio per adv. accedit ad superius Dem. δικαίως, quod ut ibi habebat suum v. δοίη peculiare, sic ἀξίως trahi debeat ad v. ἐπιτ. Sed cui bono hic quidem? Etsi alias scimus, adi. interdum poni, ubi melius sit adv., cf. 1, 4, 12. ad ἀνυπ. Nisi forte offendit Sb. duplex adiectivum cum subst. δ. sine copula, quale sane part. ἐπ. est, in quorum copulatione nihil est vitii, nec ita vicina post subst., ut nec ante subst. §. 5. μον. τ. πομπ. εσθ. Denique si Sb. respexit in ἀξ. ellipsin pr. κατὰ, et sic pro nom. subst. habuit: vel sic reditur ad adv., quod existit per praep. aliquam cum subst.; et quanquam Bg. etiam formulam κατ' ἀξίαν per praep. et subst. reddit semper, cf. v. c. 2, 9, 9. e.: tamen sic quoque adi. manebit, sumta ellipsi cuiusdam subst., qua de non cogitat quidem Stp. Th. cum Lex. Ern., sed tamen L. Bos. Ell. p. 324. e. sq., ubi supplet τιμὴ, ut p. 326. e. sq.

„σεμνὸν[p] πρεσβύτην καὶ βασι-
„λέα χρηστὸν, ὃν ἐχρῆν σώζειν
„καὶ δορυφορεῖν, ἐφονεύσατε[q].

12. *senem et imperatorem optimum, quem decebat servare ac tueri, occidistis:*

p) τὸν σεμν. Ing., v. N. q) Ms. Ve. φονεύσαντες λ. v. N.

τιμωρία s. δίκη, quo pleno ex h. l. uti poterat, sicut in aliis locis suffecerit explevisse μερὶς, it. φύσις.

σεμν. πρεσβ.) Magis placeret τὸν σεμν. πρ., i. e. *illum* venerabilem senem. *Steph.* Forte οἱ σεμν. λ. *Reisk.*

Stp. quidem correxerit iterum e P., *sanctissimum* illum *senem*, male statim obsequentibus ei Ing., cum Noster non addat artic. 2, 10, 7. sequente pron. relat., quod Rsk. aeque est contra libros, nec necessarium, quia animus incitatus, qualis hic est dicentis, cf. §. 9., solet res et enunciationes ipsas statim effundere, nudasque velut audientibus ingerere, etiam sine particula aliqua causali, γὰρ s. γοῦν, quae et ipsa hic locum habebat; variante Nostro per βασ. χρ. cum 2, 4, 1. 2, 6, 3., ubi Bg. e P. ascendit gradum altiorem, sed ad v. δορ. Lat. retinet, (praeeunte iam Stp. Th. aliunde,) liberius quidem, quam supra, nec tamen sine causa, cum ipse Noster mox sq. §. per φυλάξαι videatur explicare variando, it. §. 16. per τῆς φρουρᾶς, cumque in notione verbi propria continеatur hoc simul, ut, qui stipatores sunt ac comites, custodiant, cf. G. Th. v. *stipare* Nr. 2. cum Gr. n. „circumdare aliquem, defendendi illius causa“ quo consilio Noster adiungit quoque per copiam quandam syn. v. σωζ., e tropo tamen diverso, iunctis verbis generis ac speciei, s. consequente atque antecedente, cf. G. Th. Nr. 4. „*tueri* est servare, curare, defendere, — *servo*, σώζω, φυλάττω, retinere et tueri, atque adeo a malis, vel praesentibus, vel imminentibus, liberare.“

ἐφονεύσατε) Melius in Cod. φονεύσαντες. *Strotb.* Forte τὴν δὲ Ῥωμ. *Reisk.* Coniungimus haec statim, quia sunt eiusdem generis, atque adeo librariorum, non ferentium vel enunciationes singulares, (qualis fuit ille Ms. Ve., participium dans pro finito tempore, ubi vis patet per se, manentibus in vulg. Mss. rel. et P.) vel enunciationes singulares sine copula aliqua, ubi illam Ba. Ms. etiam Reiskii ingenium tetigit, cum altera Ms. Vi. aut parem, quoad notionem, aut diversam, propriaque vi adversandi et opponendi sumtam, unde et illa Ms. Vi. potuit oriri per confusas litteras, sed ut et hic violentia appareat, cum nec vicinia extruserit copulam, nec P. ostendat, nec postulet necessitas ac series, quia fert asyndeton non modo Bg., sed etiam Nostri usus, et hic praeterea dicentis animus concitatus, tum partitio quaedam et μερισμὸς, ac multitudo atque magnitudo rerum criminumque, quibus in causis figuram istam commendant rhetores omnes, cf. Ern. In. rhet. §. 346. e., in v. ἐφ. respiciente Nostro ad 2, 5, 14. e., sed variante in formula τὴν Ῥ. ἀ. cum 2, 9, 9., uno rursus tantum adhibito art. et ordine alio, tum ad 2, 8, 3. e. varia ratione spectante, sumtis inde vocabulis, it. ex 2, 6, 8. e., sed negligentius etiam hic agente P. et liberius, tum in adv. ἀεὶ per adi. syn. expresso, tum in καὶ omisso, aliterve in sqq., quem deserit Sch. in „ἀνδρ. fortitudinis *virtuosae*, ἐν. *virtute* clara *fortitudinem*“ ubi Bg. severior, praeter tria, primum in ordine adv. ἀ., alterum in addito e P. pron. ad προγ., sed tertium maxime, dum καὶ reddit, ut alibi,

„τὴν [r] Ῥωμαίων ἀρχὴν, ἔνδοξον „οὖσαν ἀεὶ, ἣν καὶ οἱ πρόγονοι ἢ „δι' ἀνδρείας ἐναρέτου ἐκτήσαν-„το, ἢ δι' εὐγένειαν διεδέξαντο [ſ], „ταύτην αἰσχρῶς καὶ ἀτίμως, „ὥσπερ τὶ τῶν ἰδιωτικῶν κειμη-

Romanum imperium ſemper inclytum, quodque maiores noſtri aut fortitudine eximia acquiſiverunt, aut nobilitate generis per ſucceſſionem acceperunt, hoc vos turpiter et ignominioſe,

r) Ms. Ba. τὴν δὲ ῥωμ. λ., ſed Ms. Vi. τὴν τὲ λ., v. N. ſ) Mss. Ba. et Vi. ἐδεξ. v. N.

et proxime 2, 11, 18. e. et 2, 10, 8., in alio quanquam ſitu hic, quaſi ſuo loco ſit motum et poſtpoſitum, pro καὶ ἣν, e Lat. ratione, quae cum ſubſt. non modo ponit adi. et epitheton, quale in pr. ἀρχ. — ἐνδ. οὖσ., ſed etiam enunciationem totam per pron. relat., interveniente copula quadam, ubi fere pron. expleri poteſt per demonſtr. τοιαύτην ſ. ταύτην, quo tamen hic non opus, cum diſerte mox ſequatur, poſtpoſitum ſuo ἣν, ob quod et ipſe probaverim Bg. rationem, et alias ſolennem, ut καὶ non ſtet loco ſuo, aut eam voculam accipiam pro *etiam*, ſ. praeterea, de more Noſtri poſt pron. rel., cf. 1, 9, 1. 1, 2, 10., ubi vero deinde ἣν — διεδεξ. per parentheſin quandam ſumenda, et ταύτην referendum ad pr. τὴν Ῥ. ἀρχ., aut etiam ad ἐνδ. οὖσ., ſicut per ſe abeſſe poterat, adiectum per abundantiam, ſed ut demonſtret fortius, et poſt parentheſin et in reditu ad rectionem priorem; non tenente Stp. Th. Lat. Bg. in adi. ἐνδ. et ἐναρ., in re autem Noſtro reſpiciente per illos, qui δι' ἀνδρ. ἐν. ἐκτ. τὴν ἀρχὴν, *dignitatem imperatoris* Romani *pararint* ſibi *fortitudine* bellica, (i. e. non vi, bello, armis, eam ad ſe rapiendo, ſed oſtenſa fortitudine in bellis cum aliis populis et hoſtibus populi Romani, per quam virtutem in bello digni habiti, quibus deferretur iſte honor,) praeter Pertinacem, v. 2, 10, 7. 2, 9, 12. 2, 1, 9., et ex parte Adrianum, cf. de rebus eius in bello geſtis Spart. T. 1. p. 24. 30. 37. ſq. 46. ſq., maxime ad Traianum, cf. Heyn. Hiſt. 4, 934. it. Veſpaſianum ib. 862. e. 865. e. 874. i. etc., at de alteris, qui δι' εὐγ. διεδ., praeter Commodum, v. ſupra nominatos ad 1, 5, 13. ſ.

διεδέξαντο) Mss. ſimpl. pro compoſ., ut alibi, et aliud, quam in eodem themate 1, 5, 14., neque eſt cum ſubſt. ἀρχ. ap. Noſtrum, neque ap. alios, ſed compoſ., ut ap. Noſtrum, ita cum eodem ſubſt aut ſyn. ap. alios etiam, cf. v. c. Iud. Ael. V. h. Diod. S., lib. de V. med. Fi. ed. p. 546. ſq. Krb. Obſ. p. 198. e. et Decr. Rom. p. 64. ſq. Kypk. 2, 39. cum Bud. C. 786, 26., reddente hic Bg. aliter, quam ſupra, nec per Lat. P., quod ſimpl. notionem *accipiendi* habeat, (quorſum et Gloſſator Mss. reſpexerit, quanquam et ob ſq. ſyllabam δε prior praep., ut alibi, exciderit,) ſed cum ſecundaria notione, quam exprimit per praep. cum ſubſt., ut alii, v. c. ad Diod. S. 1, 135. l. 35. παρὰ πατρὸς διαδεχόμενος τὴν ἀ. — ἐβασίλευσαν, *per* ſucceſſionem *paternum* imperium *adminiſtrarunt*, et alii per ſyn. abl., ut Kypk. l. l. „ſucceſſione *accipere* ſ. *ſuſcipere*, (ubi et alia ſyn. per particulam comparandi et ſubſt. concreti nominativum,) *ut* ſucceſſor *accepit*" tacente Stp. Th.

ὥσπερ τὶ λ.) Heſych. κειμήλια, τὰ ἀπόθετα χρήματα, *depoſita*, v. Suic. p. 81. *Leidn.* cf. dicta ad 1, 10, 11., reddente Bg. hic e P. omnia, pron.

„λίων, ἐπ' ἀργυρίῳ κατηλλά-
„ξασθε. ἀλλ' οὐδ' αὐτὸν, ὃν
„οὕτως ἄρχοντα[t] εἵλεσθε, φυ-

velut aliquod ex privatorum in-
13. *strumento, pecunia vendi-*
distis. Sed nec illum ipsum, quem

t) In Ms. Ve. οὕτως deest. *Zan.* quod et Loc. ad Ms. Vi. notabat, ut Mart. e Ms. Ba. tantum ὃν εἵλεσθε ἄρχοντα λ., v. N.

τὶ quidem cum gen. per praep. assumtam, sed adi. et subst. per subst. duo, secus ac Sch. in „κ. instrumentorum *privatorum*" Bg. Lat. ad κειμ. nesciente Stp. Th., quod h. l. pro simpl. supellectili et bono valere potest, sed et notione vulgari, de pretioso, (quam solam Stp. novit, at L. Ern. etiam „2) supellex quaevis") si respiciatur magnum illud pretium, quo venditum est a militibus imperium, cf. ad 2, 6, 11. et 14., ut ἰδ. nihil erit, quam ἴδιος, *velut aliquod* propriorum *bonorum*, cuius vos domini, cuius usus in potestate vestra, atque adeo pro ὑμετέρων h. l., exprobrante Severo militibus hoc simul, quod pro arbitrio egerint in imperii dignitate, tanquam cum re quadam sua propriaque, cum esset totius populi, cf. 2, 8, 6. m., sed servante Bg. e P. libere additum pron. ὑμεῖς ad v. κατ., cf. 2, 10, 9., non item aliud quid, servatum a Sch. „permutastis (e Sb. Ind.) s. *vend.* pecunia, *quasi* sectores, *imperium*, (non in verbo latens, sed ex historia et facto petitum ipso, cf. 2, 6, 13., ut contra simpliciter in) ἀργ. pecunia *vend.* ἐπ' argento *vend.*" servato etiam syn. nudo abl. (quem P. neglexerat,) e Stp. m. cum Bg., cuius Lat. in adv. ἀτιμ. (ap. G. Th. sine auctoritate proba) etiam aliunde habetur ap. Stp. Th. qui 1, 354. D. m. sine alia Vs. „pro addico, vendoque et a me alieno Herodi. l. 2. ἐπ' ἀ. κατ." e Bud. C. 834, 12., ubi breviter modo Nostri locus sic, καὶ τὴν Ῥωμ. ἀρχὴν, ὥσπερ τὶ ἰδιωτικῶν, ἐπ' ἀ. κ., quorum neuter notionem formulamque nostram aliunde firmat, usurpatam variando cum χρημάτων ἀντικαταλλαξάμενον τὴν ἀρχ. 2, 6, 20. e., hic etiam per pretii dat. cum praep., et ad sensum cum 2, 6, 22. m. τὴν οὕτως ἀπρεπῶς ἐπὶ χρήμασι — πραθεῖσαν ἀρχ., (ubi et per variationem aliud syn. tum adv. pro αἰσχρ., tum subst., pro ἀργ., mutato item numero,) et cum 2, 8, 8. m. οἳ τὴν ἀρχ. αὐτῷ χρημάτων ἀπέδοντο, praebentibus alio sensu act. et pass. Indd. Sb. Thuc. Ael. V. h. et Soph. Ai., it. Suic. Loesn. Obs. et L. N. T. cum N. Schw., sed med. sensu vicino Rs. Or. V. 8. Din. sine Vs., (qui est locus Stp. Th. μηδὲ καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, liberrime e Bud. C. partim conversus, pro *favorem erga* istos *cum* legibus *commutare*, i. contra leges fovere, iis favere contra leges,) sed Dem. cum Vs. tantum Vernac. τὸ χρυσίον κατ. φανερῶς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, ubi est physice, ut pr. loco tropice, quem utr. sensum copularit Noster, peculiari ratione scribens, dum sermo est de pecunia quidem, ut re physica, sed et de alia, imperii honore.

ὃν οὕτως εἱλ.) In Cod. perperam οὕτως desideratur, sed mox rectius ὡς ἀνάνδρ., in quo etiam scriptum est ἐδυν. quod minus placet. *Stroth.*

Primo particulam οὕτ., a Bg. versam, ut alibi, liberius, sed a P. propius, cum, quomodo exciderit, non appareat causa, fortasse a librario omissam dicas, sensum hic eius non capiente, cum tamen sit bonus, referendo οὕτ. ad pr. ἐπ' ἀργυρ., et mente explendo partem alteram, quae in tali particula comparandi saepe opprimitur, cf. 1, 1, 5. m., v. c. ὡς ἐποιήσατε, in rel. sensum liberius dante P., qui deseritur a Sch. in

„λάξαι ἢ σῶσαι ἠδυνήθητε [u], hoc pacto imperatorem optastis, „ἀνάνδρως [x] δὲ προυδώκατε. tutari aut servare potuistis, ve-

u) Mss. Ba. et Ve. ἐδυν., v. N., sed mendose εἰδυν. B. 2. et Par. 1., at ἐκδυν. Par. 2. x) Mss. tres ὡς ἀνανδρ., v N. et Ms. Ba. προδώκ. sic sine leni spiritu nobiscum, ut et Stp. sed cum leni πρεδδ. A. al., cf. 1, 14, 15.

„είλ. elegistis *principem*" per syn. Bg., quod non tenet Stp. Th., at formulam Gr. e Xen. Cyr. sine Ind., ubi ἀρχ. alio contextu, ut Noster modo ad analog. scripserit, varians in sq. φ. et σ. cum §. pr., ut ibi dictum, sed et in verborum ordine ac tempore syn., aor. pro praes., it. in copula ἢ, pro καὶ, quod diserte hic ap. P., unde Bg. tantum in v. σ., (cuius Lat. ad v. φ., aliunde notum Stp. Th. 4, 232. G. m., ap. G. Th. „diligenter defendere" immo et simpliciter,) et ad pron. αὐτ. assumit libere aliud demonstr. Iam ad ἠδυν. lectio Mss. potest esse ex errore in litteris, sed etiam e sapientia librarii, putantis, hanc formam sine augmento duplici Atticam esse, cum et altera aeque sit, et haud dubie utraque viguerit, cf. vel Dem., manentibus nobis hic tantum in aor. 1., ἠδυνήθην 306, 17. 864, 5. ἠδυνήθης 981, 7. ἠδυνήθη 426, 12. 444, 2. 520, 4. ἠδυνήθημεν 282, 3. et, ut hic, ἠδυνήθητ' ἂν 357, 3., it. ἠδυνήθησαν 521, 14. 1391, 7., quo infra opus habebimus, sed ἐδυνήθην 54., 17. ἐδυνήθη 522, 9. et ἐδυνήθησαν 113, ult. 815, 25., ut nihil tentandum sit quovis loco, sed relinquenda forma reperta, v. Duk. ad Thuc. p. 101. N. 12., quantumvis inter se dissidentibus grammaticis, v. Thom. M. p 258. N. 2. sqq. Moer. p. 175. N. 2. Grammat. π. βαρβ. post Amm. Valck. p. 195. cum N. 19. Greg. de dial. Koen. p. 46. §. 49. Fi. ad Well. p. 180. Ienf. L. Luc. p. 10. et Bud. C. 97, 8. sqq. Tertia Mss. res in ὡς addito poterit et ipsa tribui sapientiae Glossatoris, qui sciverit, poni id cum advv. positivi gradus, sicut ponitur etiam cum advv. comparativi et superlat., ut Lat. *quam* (cui respondere potest) cum adv. posit. et superlat., quo de supra; in Gr. quidem illo ὡς similiter discrepantibus sententiis, dum volunt alii, vim ei tunc esse nullam, alii autem intendendi et augendi, in primis cum adv. positivi, v. Stp. Th. 4, 805. D. sqq. Bud. C. 1543, 10. sqq. Dev. p. 368 m. Vig. p. 545. Nr. 9. cum N., Hoog. Op. p. 1182. Nr. 5. et 1215. Nr. 5. sq. Koen. ad Greg. p. 31. N. 55., tum ad Luc. 1, 394. N. 98. et 797. N. 85. it. Bg. ad Alc. p. 126. e., cum Ind. Fi. Aesch., ubi ὡς ἀνδρείως, affine illi Mss. hic, Z. Xen. Cyr. c. e. et Bach. it. Ael. V. h., ad quam rationem putet aliquis pertinere P. superl. *homines* timidissimi *prodidistis*, quod i. q. valde timidi s. timide, ut habuerit Cod. similem; nisi liberius ad gradum alium contendit iterum. Exquisitiora vero Mss. obtrudere nostros, subinde vidimus; ut nec hic novarim aliquid, cum illud ὡς etiam sic ortum esse queat, ut olim fuerit in Nostro ὃν ὡς ἀρχ. είλ.. quod Glossator aliquis in marg. explicarit per οὕτως, unde deinde in textum receperit alius, ad quod οὕτως alius scripserit ex Cod. ὡς in marg., quod alius porro in alienum locum, ante adv., transtulerit; unde et aliam repetas causam, cur in pr. abfuerit οὕτως vel ὡς, quia translatum in aliam regionem, aut nominatim οὕτως eiectum per inscitiam. Certe non refugit Noster in vicinia voces, asperum habentes spiritum, cf. ὧν αἱ 1, 15, 11., et de ὡς prosaicorum etiam scriptorum, pro sic, nemo dubitat, cf. vel Stp. Th. 4, 800. F. e. sqq. Caeterum adv. ἀνανδρ. (ubi Sch. „timide, non fortiter") tenet Stp. Th. tantum semel

„ἐπὶ τηλικούτοις δὴ ἁμαρτήμα- 14. *rum ignaviter prodidiſtis.*

ex Iſocr. cum Lat. *ignave*, ſyn. Bg., h l. prae ignavia, ſ. timore ac fuga moleſtiarum, cum Pertinacis (ad quem hac §. reſpicitur) ſeveritatem et moleſtiorem vitae rationem atque rectiorem, ob prioris temporis mollitiem et luxuriam, tolerare noluerint, cf. 2, 3, 22. 2, 4, 8. ſqq. 2, 5, 1. ſq. Rs. Or. V. 4. et 7. Ant. et Mor. Iſ. Pan. e p. 132. m., cui add. p. 110. e. cum Poll. Call. et Dion. H. S. T. 1., per analog. iuncto hoc adv. cum v. πρ., (ubi Sch. „*prodidiſtis* cum *timide*" recte expleto pron. αὐτὸν,) quod h. l. opponitur illis pr. φυλ. ἢ σ. et §. pr. σ. καὶ ἀορ., ad ſenſum quoque par iſti ἐφον. ib., ut G. Th. cum Gr. noſtro „*prodere* eſt contrarium verbi *ſervare*, (l. 68.) non ſervare ac tueri, (l. 100) deſtituere in periculo" et deſerere nec defendere contra vim et impetum ſociorum, atque adeo, dum non impedias, ſed permittas, ſimul occidere, cf. 2, 5, 14. e. Stp. Th. et Ind. Dem., cui add. 241, 25. 242, 6. 325, 11. 332, 3.

ἐπὶ τηλ.) E noſtra ratione iterum in δὴ P., unde Bg. cum Stp. Th. aliunde ſervat Lat. in τολμ., quo ſubſt. variatur pro particip. §. 11., cf. Poll. 6, 176. Ind. Luc. et Thuc., ſed ſine Ind. Dem. 521, 8. it. 248, p. ἀδικήματα — καὶ ἁμαρτήματα, cum adiuncto, ut alio ap. Noſtr. per copiam, e tropo diverſo, cf. Ael. V. h. 11, 4. e. τῶν τολμημ. καὶ ἀσεβημάτων, P. deſerente Sch. in „μ. *digni* mort. *inf.*" cum Bg. alio ordine, in quo adi. nihil Stp. Th. fert, quam Lat. Bg., et 2, 1277. C. ad „ἀπολούμενον, hominem centum ſ. mille mortibus dignum, ut Cic. dixit *millies mori*, et *millies* appetere *mortem*, et Dem. μυριάκις ἀπολωλέναι" at 1, 1565. G. e. ad plur. θ., praeter Ariſt. Plut. v. 483. ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσι, ſine Vs., tantum e Plutarch. et Luc., ubi v. plura, ſed huc e 2, 591. l. 90. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ λ., *ego praecipitio et* aliis *mort.* dignum *putans*, et 1, 98. i. τούτων οὖν ἁπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; *propter iſta* (igitur) *omnia*, quot *mortibus* ipſum ταῦ *dignum eſſe cenſetis?* Dem. v. „θάνατοι, mortes violentae, ſed ſine cruore effuſo, — πολλῶν ἀξίους θ. λόγους ἐδημηγόρει" et per numeros tantum 521, 24. ſyn. noſtro loco, δείξω πολλῶν θ., οὐχ ἑνὸς, ὄντα ἄξιον, quod notum Stp. Th. 1, 926. A. m., cui add. 381, 18. ἑτέρων θ. ἄξια ποιῶν, tum, quo Stp. ſpectabat, τεθνάναι μυριάκις κρεῖττον, ἢ κολακείᾳ τι ποιῆσαι Φιλίππῳ 127, p. it. πῶς οὐ δεκάκις, μᾶλλον δὲ μυριάκις, ἐστ' ἀπολωλέναι δίκαιος; 553, 8., quod Ind. ignorat in δεκ., ubi modo ex 99, 5. οὐδ', ἂν δεκ. ἀποθάνῃ, οὐδὲν μᾶλλον ὑμεῖς γε κινήσεσθε, ſic interpungendo poſt primam neg., ut ſit ἂν pro ἦν ſ. εἰ, cui add. τοῦτον οὐκ ἀπολωλέναι δεκ. προσήκει; it. 438, 9. πῶς οὐ πολλάκις οὗτος ἄξιός ἐστιν ἀπολ., 615, 5. τρὶς, οὐχ ἅπαξ, τεθνᾶναι δίκαιος ὢν λ., 755, 10. ἀλλ' ἐπὶ τούτοις γε, εἰ μηδὲν ἄλλο ἠδίκουν τὴν πόλιν, τρὶς, οὐχ ἅ., δικαίως ἄν μοι τεθνάναι δοκοῦσι, per hanc inconſtantiam in accentu v., et 764, 14. πῶς οὖν οὐκ ἄξιος οὗτος, εἰ δυνατόν ἐστι, τρὶς, οὐχ ἅ., ἀπολωλέναι; cf. Rs. Or. Ind. V. 6. p. 786 i. οἳ, οὐδ' ὑπὲρ ἑνὸς ἑκάστου τῶν πεπραγμένων δὶς ἀποθανόντες, δίκην δοῦναι δύναιντ' ἄν, ad quem locum V. 5. p. 408. i. N. 74. non modo eſt Verſio, ſed et alius cum πολλάκις ἀποθανὼν iterum, ad Nov. T. Iud. v. 12. δένδρα, — δὶς ἀποθανόντα Intp., nominatim Pric., Tittmann. de veſtig. Gnoſt. p. 206. i., quorum Phaedr. Fab. illud, *bis* videor *mori*, non repertum in G. Th., ſed in noſtram rem Caſ. Ex. B. XVI. p. 441. a. e. e „Phil. de legibus contra homicidium et ſcortationem, μυρίους μὲν θανάτους, εἴ περ οἷόν τε ἦν.

„σί τε καὶ τολμήμασι μυρίων Ob tanta nimirum peccata et fa-
„ἄξιοι θανάτων, ἥν τις ὁρίσαι cinora infinitis digni mortibus,
„θέλοι [y] τὴν ἀξίαν τιμωρίαν, si quis statuere velit dignum sup-

y) Mss. Ba. et Vi. θέλῃ, cf. 1, 8, 4. e.

ἤνεγκεν ἂν κατ' αὐτῶν ὁ νομοθέτης, qui locus mihi repertus 617. e. simul cum sqq. his, ἐπεὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἐνεδέχετο, τιμωρίαν ἄλλην προσδιατάττετο, λ. *contra* tales *mille* supplicia *decrevisset* legislator, *si* potuisset: *id* quia *non* poterat, *novam poenam addidit*, 609. F. i. ὃν, ἀνδροφόνον, ἀμείλικτ' ἐργασάμενον, ἀναιρετέον· ἐπειδὴ, μυρίων θανάτων ἐπάξιος ἂν, ἕνα ὑπομένει, διὰ τὸ τῆς τιμωρίας ἀθάνατον εἰς πλῆθος μὴ πεφυκυίας συναύξεσθαι, *homicida debet e medio tolli*, ut *maleficus*. Meritus *enim* plurimas *mortes*, exsolvit *se unica*, *quia natura non fert*, *eum affici pluribus suppliciis*, p. sq. D. m. ἀναγκαῖον, ἀπάγειν δώσοντας δίκην τοὺς, ὡς ἔφην, ἄξια μυρίων θανάτων, οὐχ ἑνὸς, εἰργασμένους, *ducendi sunt ad* supplicium, *ut* non *unam* mortem *meriti*, sicut *iam* ante *diximus*, it. in Flacc. 752. c. ἅμα ταῖς προσευχαῖς ἀπεστεροῦντο τὴν εἰς τοὺς εὐεργέτας εὐσέβειαν, ὃ μυρίων θ. ἐπετίμηντο ἂν, *cum proseuchis adimebatur pietatis erga bene meritos* facultas *per* iniuriam, *quavis* morte *graviorem*, quibus addere possum alium ap. Kuhn. in Spicil. p. 65. i. „ἀνθ' ἑνὸς θανάτου μυρίους ἂν ἐθελήσοντας ὑπομεῖναι λ. pro *una* morte *libenter* mille *sustinere*" sed an illis similis esset locus breviter sic modo notatus e Dion. H. Rs. ed. V. 2. p. 824. l. 17., nesciebam, cf., ut auctoritas formulae maior accedat, Aesch. Socr. dial. 3, 12. i. τὴν δὲ ἀπότευξιν ἀλγεινὴν καὶ θανάτων μυρίων χείρω, ubi Ind. Fi. v. θ. et μ. „mortibus *multis* gravior *et* acerbior *repulsa*, h. e. longe acerbissima" vocabuli tropicam notionem sumente Barth. ad Briton. Philip. 7, 297. p. 497. e. „*mortes* omnem omnino cruciatum indicant. Philo καθ' ἑκάστην ἡμέραν, μᾶλλον δὲ ὥραν, προαποθνήσκω, πολλοὺς θανάτους ὑπομένων ἀνθ' ἑνὸς τοῦ τελευταίου. — In Hebraismo eandem locutionem observavit Io. Drus. l. 6. in N. T." qui quidem Phil. locus, libro nullo nominato, non inveniendus, ad istam notionem tropicam non videtur idoneus ob adiuncta contraria ἀνθ' ἑν. τελ., quibus par illud eiusdem antea ἕνα ὑπομ., ut potius existimem, scriptores proprie accepisse, quod et arguunt superius adiuncta quorundam, εἴ περ οἰόντε ἦν, et εἰ δυνατόν ἐστι, it. haec τρὶς, οὐχ ἅπαξ, et μυρ. θ., οὐχ ἑνὸς, quibus deinde gravissimum et acerbissimum genus mortis et omnino supplicium innuerint, cf. de plur. θαν. sensu universo Phil. 611. D. m. Ind. Ael. V. h. et Gs. Chr. v. ὑπὸ ex Herdt. sine Ind., sed pro mortis genere Xen. Bach., quorsum et retulerim illum locum Ind. Hom. ex Ὀδ. μ', 341. πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι, ob sq. v. oppos. λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν λ., tum pro mortuis ipsis atque cadaveribus Abr. ad Aesch. 1, 388., sed in sing. notionem communem Wyttb. Plut. de ser. n. v., pro mortis genere Rs. Or. V. 7. Ant. et tropice cum gen. rei, θάνατος πόλεως et πατρίδος ib. V. 8. Lyc., nihil ferente G. Th., quam *infinitos dolores*, sed ad plur. Lat. nullam explic. 335, 101. sqq., inprimis ad Virg. Aen. 10, 854. omnes *per* mortes *animam sontem ipse dedissem*, ubi tamen Serv. „per omnia mortis genera; nam una mors est; aut per diversa supplicia, per quae venitur in mortem; aut quasi non una tantum morte dignus" et modo 337, 10. „*Iuba et Petreius*

„ἐςέ. ἀλλὰ, τί μὲν χρὴ παθεῖν ὑμᾶς, ὁρᾶτε[z]. ἐγὼ δὲ „φείσομαι μὲν ὑμῶν, ὡς μὴ φο-

plicium, estis. *Sed quid* quidem vos deceat pati, *videtis*, *ego tamen parcam vobis*

z) Tantum in Ms. Bg. reperi comma post ὁρ., in quo fine protasis, relatis ad se μὲν et δὲ, Stp. ed. cum aliis saepius colon habuit, quod ea et al. mox post φον. facit, minus severe, cum a pr. ἐγὼ pendeat adhuc sq. v. μιμ., ubi in simili μὲν — δὲ iterum punctum fert Stp. cum rel.

mutuis vulneribus concurrerunt et mortes *foeneraverunt*, — i. cruciatibus se subduxerunt."

ἦν τις λ.) Formulam ὁρ. τ. ἀξ. τιμ. vidimus e Rs. Or. Lyc. ad §. 11. e., quocum variatur hic iterum in subst., ut et quodammodo in v. ὁρ., ferente G. Th. Lat. Bg. sine explic. tantum in v. 545, 85. ex Ovid. sub „decernere aliquid" et cum ὁρίζομαι med., in quo ipso Stp. Th. 2, 1469. C. e. „definio, h. e. statuo, constituo, — ὁρισάμενος ἑαυτῷ ζημίαν θάνατον, statuens s. praestituens" e Bud. C. 984. e., quorum compos. *definire*, ut propius Gr. et notationi, malim hic, quam simpl. severum, etsi hoc per *statuere* G. Th. 671, 81. explicat in alia formula; P. servante Sch partim in v. „*determinare*, petere *suppl.*" quo in Lat. G. Th. cum Gr. n. „*poena* pro tempore *determinata*, Papin." cf. Ios. 1, 183. m. l. 1. e. θάνατον ὥρισε τὴν τιμ., *poenam* capitalem *irrogavit*.

ἀλλὰ) Liberum P. in ἀλ. (cf. 1, 12, 4.) deserit Bg., it. in addito adv. ad ὁρ., ubi Leisn. in m. Ox. signarat „ἀκούετε" monens, opinor, de usu illo, cum sensuum verba inter se permutantur, quo de v. 1, 5, 9. Exc. p. 873. m. Nr. 5. it. Harl. Chr. Po. p. 92. v. 14. cum ib. laud., quibus add. Abr. Dl. Th. Auct. p. 10. m. Krb. L. N. T. p. 129. m. Loesn. p. 505. v. 12., hic tamen ut procedat v. ὁρ. cum Lat. Bg. iterum de animo, pro intelligere, cognoscere, agnoscere.

φείσομαι) In sententiam habeat aliquid Suid. 1, 679. m. e Dion. πάντες ἀποθανεῖν ἐςὲ ἄξιοι· οὐ μέντοι καὶ ἐγὼ πάντας ὑμᾶς θανατώσω, λ., hic Bg. de suo ante ὡς addente οὕτως relativam particulam s. potius definientem magis, vel, ut alias ante inf., sic dupliciter reddente. Sed Sch. in „φ. *abstinebo* sanguine *vestro*" quo pron. addito possess. voluit restituere quadam ratione pron. pers. ὑμ., a P. neglectum, spectante huc Stp. Th. 4, 76. B., qui producto h. l. sine Vers. subiecit „est autem observandum hoc loquendi genus, quo et alibi utitur, videlicet l. 6." 6, 1, 15., innuens v. φ. cum formula ὡς μ. φ., in qua Noster forte peculiari modo scripsit, vel e quadam Lat., v. G. Th. 690, 50. et 56. „*parcat* iuventus *pudicitiae* suae, ne *spoliet* alienam, — *sacris et profanis* sic *pepercit*, quasi — *venisset*" reperiente me tantum similia N. T. 1 Cor. 7, 28. ἐγὼ δὲ ὑμῶν φείδομαι, et Dem. sine Ind. 148, 5. διὰ ταῦτα ὑμῶν οὐχὶ φείσεται, (cuius formae in fut. add. L. N. T. Fi. et Ind. Lyc. cum Fa. Aes., it. alteram Suid. 3, 595. i. φειδήσεται, φείσεται, cf. ib. sq.) praeterea cum inf. nudo Call. et Xen. Cyr., (cf. Stp. Th.) sed et ib. cum gen. artic. τοῦ simul, cui utr. formulae nostra respondere potest, ut et illi cum μή ποτε ap. Ael. V. h. 9, 26. e., tum absolute positum et sine casu L. N. T. Krb. Ind. Soph. Ai cum Theogn. it. Dem. et Plut. Hs., sed cum adv. Abr. L. Ar., cum acc. rei dubio Sb. Ind., contra quem casum recte disputat Stp. Th. l. l. 76. D., qui potuit conferre Schol. Soph. Ai. v. 115., sed et addere Theogn. v. 904., ubi pro

„νεῦσαι, οὔτε τὰς ὑμετέρας χεῖ-	*ita, ut non occidam, neque*
„ρας μιμήσομαι. ἐπεὶ δὲ [a] μή-	16. *veſtras manus imitabor. Sed*
„τε ὅσιον, μήτε δίκαιον, ἔτι [b]	*quoniam nec fas eſt nec iuſtum*

a) Ms. Ba. ἐπεὶ μήτε ὅσ., ſed edd. A. B. 1. et Pat. ἐπειδὴ ſic una voce, at ἐπεὶ δὴ diviſum rel., praeter ἐπεὶ δὲ Ing., v. N. b) Ms. Ve. ἔτι β., v. N.

vulg. acc. τοῦτον legendum ſit τούτου, quod metrum aeque admittit, niſi τοῦτον referas ad pr. ὃς de perſ., ut abſolute ſtet v. φ, ſupplendo pron. gen., quocum gen. rei v. Heſd. Phoc. Aeſch. ep. S. Rs. Or. V. 8. And. et Lyc. Dem., cui add. 157, 21. Xen. Cyr. et M. S., Dion. H. T. 1. Luc. Poſſ. Call. et Sy., et ſimul cum adv. Rs. Or. V. 6., ſed cum gen. perſ. Sb., Rs. Or. V. 6. Ael. V. h. Luc. Dion. H. T. 2. Fa. Aeſ. L. N. T. cum Poſſ. l. l. Lyc. et Hom. ex Stp. Th. v. i. et cum adv. ſimul ſine Ind. Dem. 128, 7., ſed per dubium gen., rei, an perſ., Plut. Krg.

τὰς ὑμ. χ.) Hanc formulam, ſervatam e P. a Bg. meliori ordine, et a Sch. in χ. cum adiuncto hoc „in effundendo ſanguine" ſed non repertam in Stp. Th. Indd. et G. Th., (ubi modo in v. eſt *imitari — chirographum*, quod et noſtrates dicunt *eines* Hand *nachahmen*,) Noſter habeat peculiarem, qui et oranti Severo eam tribuit per fervorem animi, ut pungat iterum milites crimine repetendo, varians cum pr. v. φ. privo proprioque per phraſin tropicam, cum, remoto tropo, imitari manus alterius in caede patranda nihil ſit, quam aeque, ut alter, caedem facere, ut differat poſterius tantum adiuncto hoc, quod ſit per imitationem, ſed conveniat utrumque hactenus, ut ipſe Severus dicatur facere, quod, ſi factum fuiſſet, per alios facturus erat; cogitante Noſtro forte formulam 2, 5, 10. m. βασιλείῳ μιάναι τὰς δεξιὰς αἵματι, unde et mox §. ſq. ſic quaſi explicat.

ἐπεὶ δὴ μήτε) Scribo ἐπεὶ δὲ μήτε λ. *Steph.* Ad m. Ox. ſignarat Leiſn. modo „ἐπεὶ δὲ, (ſed ad m. Ms. Bg.) ἐπεὶ δὲ, pro ἐπεὶ δὴ" volens aut ipſe ſic legere, aut ſic legiſſe Bg., quo de vel ſine iſtius Nota et ſigno res eſt plana, ſic, ut per ordinem alium iterum referat Lat. P., qui adeo vel habuerit δὲ etiam in ſuo Cod., vel vulg. δὴ reddiderit, ut alibi, per adverſativas, quales Sch., tacens ex h. l., ſub δὴ ſervavit, ut *enimvero* 1, 14, 13. *autem* 1, 17, 17., quibus addimus *ſed* 2, 6, 5. Iam cum, ut ſubinde diximus, ſaepe confuſae ſint iſtae voculae et vocales, meliusque δὲ ſenſu proprio referatur ad pr. §. μὲν, nec δὴ habeat notionem hanc, quamvis ita cenſente Dev. p. 108. m., cuius in loco δὴ aeque valere poteſt ſua notione, pro *adeo*, etſi et ibi Var. L. eſt: ne μὲν pr. ſtaret ſolitarium, ſi δὴ vulg. pro *igitur* ſumeretur, recepi dudum δὲ, non tam obſecutus emendationibus aliorum, quam ſenſui planiori, cum et in edd. ἐπειδὴ ſine quadam alia copula, v. c. δὲ aut οὖν, non eſſet ſententia et ſeries melior, ut nec in altero Ms. ἐπεὶ, cuius extr. ſyllaba, ut etiam ſq. μη, facile extruſit aliquando δὴ, e veriore δὲ ortum; ut taceam, in deliciis illud ἐπεὶ δὲ hoc ſenſu et ſitu et in periodi fronte eſſe Noſtro. Tum in ὅσ. Sch. „ius, ſanctum" prius e P., unde Bg. duxit Lat. ſuum ad ὅσ., quod et ipſe P. ſic potuit reddidiſſe, quanquam ordinem deinde mutans; ut tamen eodem ordine poſita Gr. noſtra iisdem cum P. Lat. vertat etiam Bud. C. 384, 51. aliunde „ὅσ. καὶ δικ. ſic dicunt, ut Lat. *ius et fas*. Plut. τοῦτο δὲ καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσιον, καὶ πρὸς ἀνθρώπους δίκαιον"

„βασιλέα ὑμᾶς δορυφορεῖν, καὶ *amplius imperatorem vos stipa-*

quae differentia valet sane alibi, non item, cum opponuntur ἱερὰ s. θεῖα, ubi ὅσ. est profanum, publicum, et quod populi, nec deo sacratum, cf. clarum in primis locum Ind. Dem. v. ὅσ. e., cuius paucis add. 741, 12., et per Nostri copulata 1072, 7. ἀλλ' οὔτε δίκαιον, οὔθ' ὅσιον τοῦτ' ἐστιν, it. 732, ult. 1164, 19., sed per alia 92, 1. 160, ult. 330, 8. 363, 9. 562, 21. 632, 13. 641, 14. 703, 12. 730, 25. 732, 7. 734, 4. et 17. 738, 4. et 7. 743, 12. 1067, 14. 1380, 26., sed ubi ὅσ. i. q. δικ. 644, 23. coll. vs. pr. et 16. sq. it. p. sq. i. et v. 20., tum Rs Or. V. 6. 7. Is. et Ant., cui add. 618. i δικαιότερον καὶ ὁσιώτερον καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων γένοιτο ὑμῖν, ubi adiuncta explicatio alium tantum ordinem tenet, quam ap. Plut. ante, V. 8. And., Ael. V. h. cum N., it. Xen. Z. cum N., it. Fi. Aesch. cum N. ad Plat. Phaed. p. 293. L. N. T. Schw. cum L. Bos. ad Eph. 4, 24. Rs. An. T. 1. ad Dion. C. p. 56. m. Reim. Dion. p. 1083. Suic. Th. Hes ὅσ. — δίκαιος, εὐσεβής, Suid. cum N. N., sed D'Orv. Ch. p. 112. i. „πρὸς ἀνθρώπους δίκαια καὶ πρὸς θεοὺς ὅσια) ita Latinis *ius* et *fas* distinguuntur" qui adeo videatur accedere ad Bg., cf. G. Th. in v. *fas* i. et Intp. ad Virg. Ge 1, 269., ipso Nostro, ut videtur, mox subiiciente vocabuli utr. explicationem quandam in τὸν ὅρκ. ἀσεβ. λ., cum iusiurandum teneat quoque pietatem in deum, quo nominato cogitatoque tum ap. omnes, tum ap. milites volunt excitare religionem eius et observationem diligentiorem, cf. 2, 10, 3., ut illa rel. ἐμφ. — προδ. maxime pertinent ad officia et delicta adversus homines, etsi per se simul ad deum.

ἔτι β.) Ven. perperam δίκαιον ἐστι δορ. *Stroth.* Videtur hic modo error in litteris ς et τ accidisse, cf. 1, 2, 10., cum primo v. subst saepe Noster opprimat, et alii omittant id nominatim post adi. ὅσιον, quanquam cum eo etiam incedit, v. loca e Dem. in N. pr. et Stp. Th., deinde Mss. rel. servent vulg. adv. diserte, ut P. oblique per *iam*, quod ille, ut Latine doctissimus, ceperit non vulgari vi, nec de tempore praes., sed de futuro ac postero, atque adeo pro Bg. magis perspicuo, qua de notione Lat. istius v. G. Th. v. i. l. 95., ut de Gr. ἔτι eiusdem sensus, ubi et vertitur *postea*, Stp. Th. 1, 1290. C. sq. D'Orv. Ch. p. 98. e. ad v. 5. et Abr. ad Aesch. 1, 34. i., quo de pro Lat. *rursus* s. *iterum*, nec ab h. l. alieno, v. eundem in Dl. Th. p. 526. m., sicut denique adv. illud magis hic est necessarium, quam v. subst., ut contextus magis definiatur, et in P. non comparet v. subst., a Bg. iterum libere additum, qui illo est severior in rel., variante Nostro cum 2, 5, 10. e. et 2, 9, 11. per adi. ἐμφ. ordinem et β. syn. sententiasque separatas pro una contractaque, it. cum 2, 6, 22. i. alio subst. syn. et alio ordine eius et sine artic., formulam ἀσ. ἐς τ. ὅρκ. reddente cum P. partim Bg. et Stp. Th. per haec Ind. 4, 546. e. „ex Herodi. affertur εἰς τ. ὅ. ἀσεβεῖν, iusiurandum *violare*" per lectionem aliam in praep. et pro severiori *peccare in sacr.*, etsi G. Th. modo tenet Lat. formulam P., ubi Noster analogiam tantum sequatur in v. ἀσ. non modo cum praep. sua, sed etiam in praep. cum acc. rei suae, praebentibus Indd. modo v. act. absolute positum Orph. Rs. Or. V. 4. Xen. Pol. Z. Luc. cum L. N. T., it. cum aliquo particip. Rs. Or. V. 6. 8. And., ubi cum adiuncto et adv., νῦν δὲ ἀσεβῶ καὶ ἀδικῶ εἰσιὼν εἰς τὰ ἱερὰ, cum adv. alio Dem., cum acc. rei nudo Abr. ad Aesch. T. 2. et Dion. H. S. T. 1. c 725, 15., ubi plene τὸν στρατιωτικὸν ἠσεβηκότων ὅρκον, *militaris* sacramenti *violatoribus*, ad quem locum v. N. Sb., sed cum acc. pers. nudo Rs. Or. V. 6. Diod. S. cum Wess. ad 1, 87.

„ἐς τὸν ὅρκον ἀσεβήσαντας, καὶ	re, cum et sacramentum violaveritis,
„ἐμφυλίῳ καὶ βασιλικῷ αἵματι τὰς [c] δεξιὰς μιάναντας [d],	et civili ac imperatorio sanguine dextras pollueritis,
„τήν τε πίστιν καὶ τὸ ἐχέγγυον τῆς φρουρᾶς προδόντας [e], τὰς	fidemque et officium custodum deserueritis; animas

c) In Ms. Vi. τὰς deest. Loc. ut ex Ms. Bav. dederat Mart. tantum αἵματι δεξιὰς λ., v. N. d) Nobiscum sine iota B. 1. al., v. 2, 9, 10. e) Pro puncto al. et colo Stp. rel., hic comma cum B. 2. L. al. servavimus propter constantiam modo, quia supra in fine protasis post ἐπεὶ ita coepimus de ratione ipsius Stp. ed., quanquam alibi iam professi, colon olim futurum esse.

N. 27. D'Orv. Ch. et Abr. ad Aesch. T. 1., ut cum eodem et pr. περὶ Xen. Cyr. Z., sed cum pr. εἰς Fa. Aes., ubi et casus est non dei, sed hominis, εἰς τὴν μητέρα, Dem., cuius uni add. 1349, 16. 1359, 22. 1371, 12. coll. v. 15. 1373, 3. 1381, ult. 1385, 13., sed cum acc. rei et pr. εἰς Stp. Th. et cum περὶ Poss. Call. e Dem., ignorante Ind., ut et eius et Stp. locum ex Aesch Or. cum περὶ in pass., quod cum pr. πρὸς v. Sb. Ind., et cum syn. ὑπὸ Diod. S., ubi et sine praep. cum casu pers., cf. Rs. Or. V. 6. et Abr. ad Aesch. T. 2., ut cum casu rei ib. T. 1. Caeterum in Ms. omissus artic. τὰς fuerit hic modo intra similes τι et δεξ litteras.

πίστιν — προδ.) i. negligere, s. posthabere fidem praestandi, custodiendique officium. Ita πρ. πίστιν 8, 3, 9. Sic τὰ καθήκοντα πρ., Luc. in Gallo T. 2. p. 717. (l. 70.) τὰ καθ. οὐ χρὴ προδιδόναι, officium *non* decet *deserere*. Ita saepe Lycurg (tacente Ind. Rsk.) v. Gron. Obs. 3, 20. (tantum de Lat. v. *prod.*) *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „Anacr." ap. quem nihil huc pertinens reperi, nec per Indd. quid in formulam πρ. cum subst. illis, nec in his cum subst. τ. φρ., in primisque in τὸ ἐχ. cum gen., ut Noster scripserit modo ad analog., et Lat. aliquam in *deferere* et *prodere* severiori cum subst. *fidem*, ubi v. G. Th. et in Bg. v. *def.*, sed sine explic., pro non observare, cf. de ἐχ. Suid. Hes. Duk. ad Thuc. p. 196. N. 26. cum Ind., ubi locus ex Eur. Phoen. non est in Ind., et Schol. utr., cum pr. πρὸς Long. Mor., cum subst. quodam, sed ut adi., Suid. Herdt. Dion. H. T. 1., Luc., ubi Gs. non severe, cum sit adi. ibi etiam, et i. q. seq. ib. βέβαιος, per copiam, ut sufficiat, *an valetudinem* certam *putas* tibi *fore* ac *firmam*, Ios. et Sb., qui hinc „*fide* custodiae *prodita*" non bene ob iam adiunctum τὴν πισ., sed partim e P., unde plene Stp. Th., at Sch. „ἐχ. fidei *et* custodiae *certitudinem*, quam custodes corporis alicuius sancte servare debent, *prodere*" dum ipse P. in „prodita *fide* custodia *que*" duo subst. τ. πισ. καὶ τὸ ἐχ., syn. ex parte, reddit modo per unum subst., sumta simul figura hendiad. in subst. duobus Gr. in regimine, resolutis per copulam, pro quo potius malim aliam hendiad. in duobus subst. primis τ. πισ. καὶ τὸ ἐχ., ut sint, resoluta in adi. cum subst., i. q. τὴν πίστιν ἐχέγγυον τῆς φρουρ., *fidem* certam *custodiae* s. *custodum*, quale quid est in Sb. Ind. e Xiph. πίστιν τῆς σωτηρίας ἐχ. ποιεῖσθαι, faceret *idoneam* fidem *salutis*, it. in Herdt. Ind. „πίστις τῆς σωτ. ἐχ., *pactum* de *incolumitate*" quod Lat. ad πισ. hic quoque cogitem in Bg. severo aut *promissum*. Est contra liberius eiusdem ad ἐχ., pro Sch. illo non probae aetatis ap. G. Th. „legitur

„δὲ [f] ψυχὰς καὶ τὰ σώματα *quidem et corpora munus*
„δῶρον τῆς ἐμῆς Φιλανθρωπίας *meae humanitatis habebitis*,

f) Mss. Ba. et Vi. τὰς ψυχ., ſed Ing. τὰς μὲν ψυχ., v. N. Tum in omnibus edd. poſt σωμ. comma, nec tamen ſimul poſt φιλ., ſed poſt ἐξ. iterum in ſolis Ox. cum Ms. Bg.

ap. Amm. Marc. 30 poſt princ. *in cuius fidei* certitudine *manſit immobilis*. Hic tamen etiam in Mss. deeſſe dicunt" ut deeſt quoque in ed. Erneſt. p. 480 l. 10., ut malim *ſecuritatem*, ſ. *firmitatem*, ſ. *conſtantiam*, quo reſpexit Stp. Th., cum ex h. l. dixit capi „pro ἀσφαλὲς, ſ. ἀσφάλεια" etſi adhuc melius eſt Lat. *ſponſio*, ap. G. Th. cum Grr. affinibus „ἐγγύησις, ἐγγύη, promiſſio" ut, quod ſupra iam monebam, copulentur hic, per copiam ſyn., ſubſt. πις. generis, et τὸ ἐχ. formae; unde ſententia, cum non ſervaritis *pactum* ſ. *promiſſum* et *ſponſionem*, et quidem *cuſtodum*, de Bg. ratione, in abſtracto per concretum reddito, i. quam faciunt, qui fiunt cuſtodes imperatoris, aut *cuſtodiae*, ſc. praeſtandae, ſ. de cuſtodiendo ac tuendo imperatore: qua in poſtr. explicatione et notione v. ἐχ Noſter peculiari modo poſuerit, ut Bg. in ſuo Lat. iterum notionem adiunctam, quoniam ſponſio illa promiſſioque militum fiebat ad officium faciendum et de eo faciendo.

τὰς δὲ ψυχ.) Scribo τὰς μὲν ψυχ. — τοῖς δὲ περ. *Steph.* Leisn. ad m. Ms. Bg. „leg. μὲν et δὲ cum Steph." qui iterum correxit e P., clare referente hic *quidem*, at non in ſq. membro adverſativam illam, ſed vulg. τὲ copulam in ſuo *porro*, non eam repetente Sch., qui nec tenet alias iſtius ſyn., ut *ad haec* 2, 10, 10. et *tum* 2, 6, 17., quibus reddebat τὲ, nimis ſubito a Bg. quoque tentatum e voluntate Stp., ut Vs. oſtendit, non item N., quae et nulla erat de pr. δὲ, quod proprio quidem ſenſu, et pro adverſativa, ſane hic locum non habet, nec illo, quo eſt in apodoſi, pro δὴ, Lat. *vero*, ſ. *tum vero*, ſed h. l. ortum videtur e γὲ, reſtringendi notione, pro Lat. iſto P. cf. 1, 16, 5. m. 2, 12, 2. ut ille aut habuerit in Cod. ſuo, aut ſaltem e contextu id coniecerit; quam leviſſimam medicinam in textu olim adhibiturus ſum, in primis, cum et alibi Noſter γὲ ponat poſt artic. cf. 1, 16, 7. e. Mox e P. libertate rel. ſervat Bg. modo Lat. in φιλ., quod, tenens iterum notionem compoſiti Gr., profert etiam Stp. Th., cf. L. N. T. Thom. M. Krb. Decr. Rom p. 223. Ind. Aeſch. ep. S. Xen. Bach. et Cyr. Luc. Ioſ. Dem. cui add. 107, 15. 227, 10. 297, 23. 304, 24. Tum P. deſerit quoque Sch. in „ψυχ. *pro* dono *habere*, σωμ. *corpora* et *animas*, h. e. vitam, (quod Lat. et Leisn. ad m. Ox. ſcripſerat cum loco 1 Theſſ. 2, 8., ſub eadem notione etiam Stp. Th. 4, 749. i. Noſtri locum afferente e P.) ἐξ. habebitis *donum*" cum Bg. adeo ſevere, in formula tota ad analog. modo ſcribente Noſtro fortaſſis, repertis tantum mihi his, ap. Palaeph. ὡς δῶρον, quod eſt ſyn. illi Sch. in ψυχ. habetque expreſſam illam partic. ὡς, a Noſtro hic oppreſſam, tum ap. Theogn. v. 446. χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν, alio ſenſu, pro *ſuſtinere* et compoſ. ἀνέχειν, opinor, et cum gen. rei aliquo ap. Ael. V. h., nihil etiam dante G. Th., ſed Noſtro ponente hic v. ἐχ. pro accipere, ſ. auferre, ut ſit, per meam humanitatem et benignitatem, tanquam donum liberum, accipietis vitam cum corpore, ut maneatis vivi et liberi, nec fiatis ſervi, nec occidamini.

„ἕξετε· τοῖς τε 8 περιειληφό- 17. *qui autem vos circum-*
„σιν ὑμᾶς ϛρατιώταις κελεύω; *dederunt milites, iis praeci-*
„ἀποζῶσαί τε[h] ὑμᾶς, καὶ ἀπο- *pio, ut recingant vos exu-*

g) Ms. Ba. τοῖς τε περιειλ., sed δὲ Ing., v. N. h) Ms. Ba. ἀποζῶσαι τὲ ὑμ.

περιειληφ.) In Ms. aliam praep. nihil definias e P., omittente hoc v., sed ut, praeter consensum Mss. rel., melior sit vulg. e contextu §. 8. sq., (ubi res eadem traditur aliis formulis, et quomodo ab exercitu Severi sint cincti Praetoriani et circumsepti,) et modo error inciderit in praep., qualis alibi in περὶ et πρὸς, non dissimili, unde, cum vulgo in Mss. περ scribatur, ultima quidem vocali altiore et grandiori elementis rel., etiam hic lapsum librarii sumas, (cf. ad Luc. 1, 664. l. 55. et Fi. ad Well. p. 359. m.) respicientis forte ad §. 10. m. εἴληφθε, et pro simpl. hoc sumentis compos., cf. 2, 11, 15. e. Sed Bg., in v. vulg. Lat. adhibens idem, quod 2, 2, 22., ad reosssutum per pron. participium mutavit quoque casum adiunctum ϛρ., rediens tamen ad Gr., assumto pron altero demonstr., secutus idem P. in Lat. ad v. κελ., ignoto Stp. Th.

ἀποζῶσαι) In hoc membro P. non servat Bg. in copula assumta ad sq. γυμν., ob mutatum partic. ἀποζ. act. in pass., et sic concurrentia duo adi., reddente hinc Sb. Ind. „*discingere*, exauctorare" sed sine Vs. Stp. Th. sub „disc., zonam aufero, — aliquando i q. exauctoro, ob hanc rationem, quod imperatores discingi iuberent eos, quos exauctorare volebant, et exauctoratos dimittere ignominiose" qui ad hanc notionem cum Bud. (non e Comm. l. Gr.) inductus videtur a P. ap. Nostrum alibi, v. c. 8, 8, 4., repetitam illam in L. Ern. cum auctario „Vet. Gl. *decingo*" quod severius Lat, quoad praep., ignorat G. Th., ubi modo in „*discinctus*, διεζωσμένος, — *discincti* etiam dicebantur exauctorati et missi, cum ignominia, militia. Talibus enim et arma et cingulum adimebatur" qui recte hic, etiam in v. *exauctorare*, duplex exauctoratorum genus innuit, secus ac Lips. de mil. Rom. 5, 19. Op. T. 3. p. 354. m., atque adeo missorum militia honeste et per ignominiam, cuius posterioris generis hic Nostri locus est classicus, cum addatur explicatio tum hic, tum §. 19. Itaque v. ἀποζ. capio proprie ob illa alterius loci τὰς ζώνας ἐφαπτας., intelligens iterum cingulum de balteo, ut ad §. 4. εἰρην. σχημ., (cf. G. Th. in v. *cingulum*,) qui inserviebat inferendo gladio tum longiori, tum breviori, ut hic, cf. §. 19. ξιφιδ. et §. 4. sq., ubi cum caeteris armis relictus in castris longior ille. Tum amplio istam exauctorandi notionem hinc etiam, addens ei hoc, ut vestes adeo militares ademtae sint exutaeque, definiendae illae e §. 4. εἰρ. σχημ. et §. sq. ταῖς πομπ. ἐσθ. Mox Bg. melius, quam P., in εἴ τιν. λ., quod, ne quis dubitaret, habuisse illos adhuc aliquas vestes militum, ob εἰ particulam, in dubitando adhibitam interdum, ille statim mutavit in aiens vocabulum et adeo pron. relat, sed, ut P. ad 2, 11, 13., auctius ab illa *cunque* particula infinitae notionis: ut Lat. *si qui* pro *quicunque* habet diserte etiam Hor. Turs. p. 955. i., at pro simpl. *qui* Schell. de stilo p. 445. m. 8), quanquam etiam p. 298. Nr. 1) e „*si quid* pro *omne*" quod eodem redit, ut et, cum εἴ τις sumunt pro ὅστις, cf. Hs. ad Plut. p. 21. Abr. ad Aesch. 1, 127. m. Dl. Th. p. 27. m. 354. i. 501. m. 526. e. it. Auct. p. 308. Misc. O. A. Nov. T. 6. p. 489. e., (ubi p. sq. excitatus „Herodi. in Sever. l. 2. p. 44." qui

„δύσαντας, εἴ τινας πεϱίκεισϑε
„ἐσϑῆτας ϛϱατιωτικὰς, γυμ-
„νοὺς ἀποπέμπειν[i]· παϱαγ-
„γέλλω τὲ ὑμῖν, ἀπιέναι ὡς
„ποῤῥωτάτω τῆς Ῥώμης. ἀπει-

tosque veſtibus, quibuscunque
amicti eſtis militaribus, nu-
18. *dos dimittant: ac edi-*
co vobis, ut diſcedatis quam
longiſſime ab urbe: eminor

i) Ms. Ba. ἀποπέμπειν, ὡς ποῤῥωτάτω τ. ῥ., v. N. Poſt ἀποπ. edd. omnes tenuere punctum, ſed Ms. Bg. colon nobiscum.

eſt forte hic noſter locus, aut ille alter §. ſq. εἴ τις λ., ap. Stp. ed. p. 54. m., per errorem in numeris,) L. N. T. Schw. p. 407. b. e. et p. 1329. a. i. cum N., ut contra ὅϛις pro εἴ τις explicat Bauer. Phil. Th. P. p. 12 β), cf. Cort. ad Cic. ep. p. 127. N. 10., nullam emphaſin in hac formula ſtatuens nobiscum, qui accipimus pro mero pron. relat ad variandam orationem, cf. Ind. Ern. Liv. et Tac. v. *qui*. Sed in v. πεϱ., a P. neglecto, Sch. „*circumdati* eſtis *veſtibus*, (at in ϛϱ.) πεϱίκεισϑαι, *militaribus* indutum *eſſe*“ utrinque accedens ad Bg. paſſ., dum tenet Sb. Ind. ſine Vs. „ἃς πεϱ. ἐσϑ.“ vel ſic per liberam lect. nobiscum faciens in explicato εἴ τιν., dum habet Stp. Th. aliunde in v. π i. Lat. Sch., non item Bg., ſed rectionem eandem, qua ſumitur verbum ſenſu paſſ. de perſ. cum nominativo perſ. (qui caſus pron. ὑμεῖς hic opprimitur,) et acc. rei ſ. veſtimenti etc., qui a Bg. iterum mutatus in abl. cf. 1, 16, 7. e. Bud. C. 1458, 40. L. N. T., nominatim Krb., Loesn. Kypk. 2, 147. e. 389. e. Gar ad Ant. p. 351. D'Orv. Ch p. 63. m. 497. in. cum Ind., ubi et cum Noſtri ſubſt. ἐσϑ. ipſo, Ael. V. h. Luc., cui add. 2, 111. pen. Caeterum in Ms. Bg. non repertum eſt comma poſt eſtis; quae res ſi ab ipſo Bg. eſt: voluerit ex parte ſaltem exprimere rectionem illam, cum poſt pron. reiicitur ſubſt et adi., quorum ſubſt. ἐσϑ. ille copulabat cum pr. v., ſed adi. cum ſq. v. πεϛ., cum rectio eſſet vulgaris ἀποδ. ἐσϑ. ϛϱατ., εἴ τ. πεϱ., hic omnibus edd. conſentientibus in data interpunctione, atque adeo nullo poſt πεϱ. commate, quod alias coniungebat ἐσϑ.-ϛϱ. cum pr. v. ἀποδ., cum nunc omnia cohaereant cum v. πεϱ. In γυμν. autem, partim etiam ad zonam pertinente eiusque gladiolum, ſed maxime ad ἐσϑητ., intelligetur, opinor, quod ſupra monitum, non omnino nudo corpore dimiſſos eſſe, ſed abſtracta veſte exteriore, ut tamen interula qualiscunque iis remaneret. Tum in v. ἀποπ. Bg. e P. ſeverius, quam 2, 1, 5. e., quod ap. Stp. Th. etiam aliunde. Denique quia cum P. etiam Mss. rel. initium §. ſequentis ſervant: in Ms. Ba. exciderint illa παϱ. — ἀπιέναι forte ob ſimile v. ἀποπεμπ., quoad praep. ἀπ eandem.

παϱαγγ. τὲ) P. hic δὲ reddit, ut alibi, libere, manente Bg. in vulg. τὲ, cum libero Lat. et alio ordine, ſed in Lat. P. modo ad ἀπ., (quod non eſt ap. Stp. Th.) nec omiſſo cum illo τῆς Ῥ., ſed hoc proprio nom. mutato in appellativum, cf. 2, 10, 3. 1, 13, 5. e., variante Noſtro cum 2, 6, 5. non modo in ipſo proprio nomine pro illo Gr. appellativo, ſed etiam addita ὡς particula, (e P. ſervata a Bg.) quae, ut 1, 7, 4. e. cum poſitivo, ita hic cum ſuperl. redundat aeque, ac Lat. Bg., cf. Hſ. Plut. 9, 1. et Dem. ſine Ind. 369, 4., it. ſupra ad 1, 8, 3. 1, 9, 20. i., ad τὴν ταχ.

„λῶ[k] καὶ διόμνυμαι[l] καὶ προα- et iuro et praedico, capi-

k) Ms. Ba. ἀπειλῶ τὲ καὶ δ., sed Vi. ἀπειλῶ τε καὶ δ., diversi modo in acc. τὲ particulae, at ἀπειλῶ γὰρ καὶ δ. Ing., v. N. l) Ms. Vi. διόμνυμι v. N.

ἀπειλῶ) Forte καὶ ἀπειλῶ, vel potius ἀπειλῶ γὰρ καὶ δ. *Steph.* Si, verbis in participia mutatis, legamus ἀπειλῶν καὶ διομνύμενος καὶ προαγορεύων, apta erit membrorum cohaerentia, et minor coniunctionum multitudo. Quodsi praecedens verbum παραγγέλλω in participium mutare malis: minor erit mutatio. *Sylb.* Mihi tamen praesens medicina non valde arridet. *Boecl.* Male Stp. coniicit. Herodiani oratio affectui consentanea. *Leisn.*

Recte nec Sch. repetiit ullibi Stp. aut Sb. coniecturas, et Leisn. vidit, orationem esse incitato animo dicentis accommodatam, quo solemus loqui tum per incisa, tum per frequentatam copulam, s. polysyndeton, cf. Ern. Rhet. §. 375. et 348., addito in Mss. τὲ a scriba, quod, per se elapsum post simile λω, perimensque a syndeton, (aptum eidem spiritui ac fervori,) tamen aeque, ut Stp. γὰρ, ab Ing. temere susceptum, nocet brevitati, cf. §. 12., iterum Stp. hauriente e P. et coniiciente καὶ ante ἀπ. haud feliciter, cum ibi non sat probabiliter exciderit, et P. *edico* item *iuro* que *ac denuncio* prodat potius Mss. τὲ, cum eodem stet loco et post ἀπ., et ille hoc reddat quoque *itemque* 1, 15, 9. e. (ubi Bg. simpl. *item*,) ut vel habuerit in suo Cod. etiam, vel addiderit libere, qualem libertatem agnoscas quoque in καὶ primo, per *que* reddito, ubi Bg. severior, qui eundem deserit in Lat. ad v. v. duo, usus commode aliquo composs. ad ἀπ., (ignoto Stp. Th., sed ap. G. Th. cum Gr. n. „minari, sed significatu adaucto" quod vix credo,) tum viciniore in πρ., etiam noto Stp. Th. aliunde, etiam ap. G. Th. cum Gr. n., dum Sch. partim e P. in „ἀπ. minor, *edico*, πρ. denuncio, *edico*" qui in postr. ex Ind. Sb., at in δ. ex eodem et P. cum Bg. per simpl., ap. G. Th. etiam cum Grr. al. simpl. modo, non repertum in Stp. Th., at in L. Ern. (post Stp. vicinius *deiero*, ap. G. Th. cum Gr. al., qui in composs. et praep. cum Donato argutatur, ut et Ind. Corn. N., cum pro simpl. sit ob adiunctum adv. ap. Ter. Hec. 5, 2, 5. deierat *persancte*, ubi Westh. tacet,) „διόμνυμι, f. ομόσω s. ομοῦμαι — διομνύω, idem" medio ne nominato quidem, nisi in illa fut. forma altera clam, sed Stp. Th. „διόμνυμι, vel potius pass. (aut med.) διόμνυμαι, accipiens sua tempora ab ὀμόω, s. potius a media eius voce" ad quam vim med. pertinent quoque eius loca subiecta omnia, sicut Rs. Or. V. 7. Ind. Ant. „792, 3. ubi διομόσαντες legitur, in activo, quod suspectum est, et alias, et quia extra usum est" cuius prima illa causa *et alias* quaerenda videtur e N. ad locum illum ipsum ib. p. 792. N. 32. b. „διομόσαντες) paulo post (p. sq. l. ult.) legitur διομοσάμενοι, quod equidem praeferam; nisi διωμόσαντο praestet" reperiente me tantum in Ind. Luc. διόμνυμι ex 2, 500. (ubi tamen l. 87. διομόσαιτο λ., *iuraverit*,) it. Ind. Soph. Ai Hoer. διομόω, (ubi v. 1250. διωμόσω, in N. Hoer. versum „*deierasti*, definiisti" et Lat. primo etiam in ed. Iohns., ut intellexerint non de act., sed de med. aor. 1. pers. 2., spectante illuc Stp. Th. sine Vs., sed ut attulerit Var. L. διωρίσω loco scholii,) ut pugnat contra act. Fi. ad Plat. Apol. S. p. 64. N. 6., cui act. nil profuerit Rs. Or. V. 4. p. 225. m. διομωμόκατε, cum de praeceptis grammaticorum libellorum perf. med. habeat terminationem perf. act., unde et Rs. Ind. V. 8. Lyc.

„γορεύω, κολασθήσεσθαι κε- taliter punitum iri, ſi quis
„φαλικῶς, εἴ τις ὑμῶν ἐντὸς veſtrum intra centeſimum ab

dederat hunc locum ſub med. διόμνυσθαι, ut in noſtro Ms. error inciderit potius in finibus μαι et μι, l. litteris αι et ι, aut inſcitia librarii, cum porro nil teneam, quam med. per variam rectionem e Bud. C. 214, 13. ſqq, cuius cum Stp. Th. locum e Lyſ. Or. ignorat Rsk. Ind. V. 6., (cf. Fi. ad Well. p. 272. i., it. e Poſſ. Call.) at V. 4. diſerte „*iurare* ſimpliciter" qui contra in Dem. Ind., praeter recte comparatam praep. Lat. *de* cum Gr. διὰ, in v. quaerit emphaſin, aut etiam vim in praep. aliquam tamen cum Z. ad Vig. p. 572. a. 7), et tamen iterum in Ind. Din. V. 8. cum acc. perſ. „τοὺς θεοὺς, *iurare* per fidem deorum" cf. V. 4., ſed cum acc. rei V. 7. Ant. ex 772, 3., (it. cum al. Fa. Aeſ. Hſ.) at cum acc. rei affinis ſubſt. ὅρκον ib., it. ſimul cum dat. perſ. ex 710, 2., ſed ſimul cum pr. περὶ Dion. H. T. 1., ubi et cum pr. κατὰ, et cum adiuncto verbo tum alio, tum Noſtri ex 284, 30. ἀποκτείνειν ἅπαντας ἀπειλοῦντος καὶ διομνυμένου, *cum* ſe *omnes* interfecturum *deieraret*, ut cum pr. ὑπὲρ Fi. Aeſch. „iureiurando affirmo" quae formula, adhibita quoque in Stp. Th., tamen nihil eſt, quam Bg. privum v., ut et illa Rr. Or. V. 7. Ant. „*deierare*, iurando confirmare" cf. ib. Ind. Iſ. ſine Vs. et abſolute poſitum, ut cum inf., ſicut hic, iterum Dem. Bud. C. l. l., tum Suid. 1, 596. διόμνυται, ὀμνύει, *iurat*, ſine χρήσει, nec coll. ad Heſ. 1, 1000. i. διόμνυσθαι, τὸ ἀπόμνυσθαι, ſine N., ut et p. 1014. i. διώμνυται, ὀμνύει, pro qua ω vocali, quamvis ibi poſita e ſerie elementorum, tamen e Suida ο ſimpl. corrigendum vel ob explicationem, de hoc v. med. tacentibus lib. de V. med.

κολασθ. κεφαλ.) tam hoc vocabulum, quam illa loquendi forma παραγγέλλω τε ὑμ. ἀπιέναι — ἀπειλῶ κ. δ. κ. πρ., latinismum mihi ſapere videntur, cuius veſtigia haud pauca in libris Herodiani ſunt. *Stroth.*

Quatenus Latina ſit forma illa loquendi tota παρ. — πρ., quaerat aliquis amplius, cum non poſſit eſſe in rectione iſtorum verborum cum inf., (quem in v. δ. monſtravimus e Gr. ſcriptoribus in N. pr., ut de v. παραγγ. cf. 1, 5, 3. et Ind. Luc., et de v. προαγ. vel Stp. Th.) ut fuerit modo in tot verbis copulatis ſimulque prolatis per perſ. praeſentis temporis primam ſolennis formula rei alicuius indicendae, quam tamen non reperi, et tantum ap. G. Th. in v. illo Bg. e Plaut. *eminor* interminor*que*, ne *quis obſtiterit obviam*, ubi et tantum „*capitaliter*, φονικῶς, Plin. ep. — me *laceſſiſſet*. i. cum periculo vitae meae, — *animadvertere* Veget." quod extr. v. reſpondet Gr. Noſtri κολ., ut et G. Th. diſerte 346, i. „*animadverto* in *te*, κολάζω, punio te" Stp. Th. huc reſpiciente tantum in adv. „*cap.*, ut Plin. loquitur. Herodi. l. 2. κεφ. κολ., *capitali* ſupplicio *affectum* iri, *capite* poenas *daturum*, de interfectoribus Pertinacis, qui a Severo ultra viceſimum lapidem exterminabantur" ultima interpretatione ducta e P., ut Sch. in adv. „κολάζεσθαι, capitaliter *puniri*" accedit ad Bg., ad Plut. Hl., ſuper κεφαλὴ pro vita, reddente Heum. p. 134. N. 30. hinc „κ. κολάζεσθαι, *capitis* ſupplicio *affici*" per ſyn. cum illa Stp. formulam, ut Fabr. ad Dion. C. p. 1241. §. 6. a προαγ. — φαν. „*capitis* ſupplicium *denuncio*, ſi *quis*" rel. e P., aliis Indd. praebentibus nihil, quam ſyn. phraſin Ael. V. h. 13, 2. e. ἔτισεν — τὴν δίκην — σὺν τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ λ., *peſerdit* poenam *ſuo* ipſius *capite*, et v. κολ. act., proprio ſenſu, abſolute poſitum, Dem. et Plut. Krg., cum pr. ἐκ Iſ. Ev., cum aliis adv.

„ἑκατοςοῦ [m] σημείου ἀπὸ τῆς „Ῥώμης φανείη.“ Ταῦτα κε- λεύσαντος αὐτοῦ, προσδραμόν-

urbe lapidem conspicietur. 19. Haec cum praecepisset ipse, accurrunt Illyri-

m) Mss. Ba. et Ve. ἕκαςος τοῦ σημ. v. N.

(ad quorum analog., ut et Lat. hic scribatur,) Xen. M. S. et Bach. Rs. Or. V. 7. Ant. sed cum ἕνεκα ib. V. 6. it. Xen. Cyr. ubi et cum acc. pers. cf. Luc. Isocr. Pan. Mor., qui et simul habet cum adv., ut simul cum dat. rei Poll. Call. et Soph. Ai., quo et pertinet eiusdem cum acc. elliptico pr. κατὰ, cum acc. rei et adv. Luc., cum v. τιμωρεῖσθαι Dem. Ael. V. h. et Poll. Call., tum pass. absolute L. N. T., cum particip. Xen. Bach., cum acc. elliptico pr. κατὰ (τίνα τρόπον) Luc., ubi et cum adv. ex 1, 533. l. 66. et loco ib. ult., cf. Thuc., ubi et cum pr. ἐν et διὰ, it. cum dat. rei, cf. Lyco., ut cum pr. ὑπὸ Poll. Call. et Fa. Aes., ubi et cum κατὰ, ut in rem criticam D'Orv. Ch., sed improprie act. de pers., cum acc. rei Toup. ad Suid. P. 1. et Foes. Oec., sed de re, cum acc. pers. Xen. Cyr., ut pass. Xen. Bach. Ael. V. h. et Longin. Mor., denique med. proprie de pers. cum adv. et acc. pers. L. N. T., sed improprie de re cum acc. rei Foes.

ἑκατοςοῦ σημ.) Ven. vitiose ἕκαςος τοῦ σ. *Stroth.* e separatis syllabis ab initio, quibus deinde accentus accessere, et simul ex errore in τ et ς iterum, cf. §. 13., libere adv. hic aliquod addente P., e quo Sch. servat etiam fut. ad φ. (cum Bg., quem miror hic non imitatum Gr. consecutionem temporis per coniunct. praes. *conspiciatur*, quem et requirit antecedens obliqua per inf. oratio,) sed in „σημ. intra centesimum a Roma lapidem, h. e. 100 milliare“ ubi retinet praep. cum nom. propr. Romae, mutante Bg. e P. id iterum in appellativum, ut §. 1., sine necessitate, cum et hic procedat praep., cf. G. Th. v. *lap.* sine Gr. Nr. 4. „*lapidibus* ap. veteres (ut et nos hodie) miliaria signabantur. Idcirco *lapis* pro miliario ponitur. — Ulp. — *sed et si* quid *intra* centesimum miliarium *admissum sit: ad praefectum urbi pertinet*; si *ultra* ipsum *lapidem*, etc. (unde etiam Lat. quaedam hic Nostri compareat in ἐντ. cum σημ.) Tac. elliptice, *ad duodecimum* a *Cremona*, sc. lapidem“ Sb. Ind. (quem v. et in Lat. *mile*) e Xiph. et Eutr. Met. „σημεῖα, milia, — Latini vocant etiam *lapides*, miliarium scilicet indices“ it. Stp. Th. 3, 768. F. e. „milliariorum quoque notae s. signa σημεῖα dicuntur. Erant autem ii lapides, mille passuum spatio a se invicem distantes, — Herodi. l. 2. εἰ — φ., *intra* centesimum *milliarium*“ et deinde e P., sed tantum praeterea e Plut. et Iustinian. in Paraen., at Suid. 3, 367. e. σημεῖα, μίλια, *milliaria*, s. *signa milliarium*, *qui erant lapides*, sine loco; ut et hoc in vocab. sit forte aliquid novae Gr., ex usu Rom., cf. Graev. Th. T. 10. p. 502. sq.

ταῦτα κελευσ.) Non servat Sch. e P. liberam formulam, parem adv., in v. „πρ. quum *accurrissent*“ quod Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. et ap. Stp. Th. aliunde, cf. L. N. T. Ind. Dem. The. Fi. et Luc. Sed in οἱ Ἰλλυρ. vulg. servat cum Ms. Ve. etiam P., et per syn. etiam Bg., cf. 2, 11, 18. 2, 8, 12. et 18. it. Spart. in Sev. c. 5. p. 597. l. 4. At in altero Ms. Ba. error est librarii in accentu et themate, ut et alias confunduntur αἱρέω et αἴρω, v. Wyttb. Plut. de ser. n. v. p. 8. e., cum nesciant compos. περιαίρειν L. Ern. et Stp. Th., qui in altero themate hinc habet sine Vs.

τες οἱ Ἰλλυρικοὶ[n] στρατιῶται, τά τε ξιφίδια περιαιροῦσιν[o] αὐτῶν, ἃ παρῃώρηντο[p], τῷ ἀργυρίῳ[q] ciani milites, atque gladiolos adimunt ipsis, quos suspensos habebant, argen-

n) Mss. Ba. et Vi. Ἰλλυρικοὶ λ. v. N. o) Ms. Ba. περιαίρουσιν, ut A. al., v. N. p) Sine iota Ox. et Be. 2., sed comma hic tenent modo Stp. Sb. Be. In. Lu. et Pat. v. N. q) ἀργύρῳ Ms. Ba., v. N.

et Bg. Lat., quod tamen est in L. Ern., et ap. G. Th. cum Gr. n., quo de per Nostri constructionem v. Ind. Ael. V. h., cf. Suid. 3, 84. c., e cuius interpretamento ἀφαιρεῖσθαι Noster hic variet cum 1, 17, 8., ubi Sch. per Lat. P. „*gladios* eorum *detrahunt*" non hic severus in subst. ξιφ., ubi Bg. contra e P. diminutivum recte retinet, cum proprie stet ac de gladiis minoribus brevioribusque, monstrante imaginem Lips. in Anal. ad milit. Op. T. 3. p. 388. m. et p. sq. huc spectante „ornare auro et argento solent, quisque pro fortuna, (aut, ut hic, de Praetorianis, ex dignitate maiori et praestantia, ut satellites imperatoris aliquid praecipui haberent, nec forte sumtibus suis, sed imperatoriis et e fisco.) Herodi. τά τε ξ. — κεκ., *et* gladiolos *iis* abstulerunt, *quos* suspensos *gestabant* auro *et* argento *cultos*. Abstulerunt, inquam, tanquam militia iam exauctorarent discingerentque." Equidem crediderim, hunc gladiolum, qui interdum in armis iustis esset adhibitusque etiam in bello, (ut hodie milites gerunt gladium longum et simul genus gladioli, *baionet* dictum,) tunc temporis apud Praetorianos non fuisse in numero iustorum armorum, quia haec iussi erant deponere et in castris relinquere §. 4., sed potius tantum, ut insigne aliquod militum, unde tamen, relictis armis legitimis dignoscerentur, iis concessum esse, etiam in pace et in pompis processibusque; cum dicantur §. 4. sq. venisse habitu pacifico et pompae apto tantum; rem ibi unam modo ponente Nostro, sed cogitante simul armorum genus, pompae itidem inserviens, unde hic mox εἰς πομπὴν, et §. 4. σχημ. latius interpretabamur.

ἃ παρηωρ.) E P. (qui ordinem mutat in εἰς πομπὴν, trahens haec ad pr. v. παρ.) Bg. tantum retinet phrasin pass. cum L. Ern. et Stp. Th., qui, quanquam monens de Nostri varia rectione, et eum „non solum dixisse παρῃώρητο αὐτῷ ξίφος, sed et aliquos παρηωρῆσθαι ξιφίδια" pro documentoque deinde subiiciens hunc locum, tamen nonnisi tacitus innuit, se hic v. παρ. regere ad personas et milites, ut hi dicantur *suspensi* fuisse *gladiolis*, s. *quibus* suspensi *erant*, per solennem ellipsin pr. κατὰ in acc. rei cum pass., aut, de aliorum ratione, dum pass. retinet acc. cum, quem act. habet; non tenente Poss. Sy. p. 138. nostrum v.; cum tamen et aliter hic construi liceat, et, ut altero illo Nostri loco, si sumas, v. παρ. cohaerere cum ἃ, ξιφίδια, neutrumque plur. iunctum verbo plur., quo de alibi, et omissum esse pron. dat. αὐτοῖς, ut reddatur, *qui* suspensi erant *ipsis*; sensus ut tandem eodem redeat tamen; scribente Nostro simul breviter, pro pleniori ap. Stp. Th. ex Herdt. ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρεόμενα ἐκ τῆς ζώνης, sine Vs. et Ind., (quo de corporis latere v. Lips. l. l.) at in rectione v. cum dat. pers. et nominativo rei s. armorum cum Luc. Ind., ut ad analog. saltem cum acc. armorum elliptico, nihil quippe praebentibus Indd. in hanc constructionem, sed pass. absolute positum Ind. Dion. H. S. T. 1., retinente Stp. Th. iota, etiam Ind.

καὶ τῷ χρυσῷ εἰς πομπὴν κε- to et auro ad pompam or-
κοσμημένα[r], τάς τε ζώνας καὶ natos, zonas item ac vestes,

r) Comma hoc in Ms. Bg. et ed. Ox. pro al. puncto, aut colo Stp. rel., v. N.

Sch. et Sb., cum ed. Luc. et L. Ern., cuius Ind. Hom. tamen affine πχρήορος sic sine iota tenet, secus ac in textu ipso, quo in vocab. et alii variant, v. Ind. Dion. H. l. l. Hes. Suid. cum Toup. epist. crit. p. 53. e. Caeterum comma, post hoc v. sublatum, facit illud exquisitum, ut post pron. relat. reiiciatur particip. s. adi., idque cohaereat, quoad speciem, cum pron., non cum remoto subst. ξιφ., de ordine severo et dialectico, τά τε ξιφ., κεκ. εἰς π. τῷ ἀργ. κ. τ. χρ., ἃ παρ., περιαιρ. αὐτ., quem ordinem mutavit Noster ex arte periodi faciendae, cum membra praemittuntur, quae sunt prima aut re ipsa et tempore, aut cogitatione, ut praecedat res ipsa et factum nudum, περ. αὐτ. τὰ ξιφ., sed succedat descriptio eorum, ἃ παρ. et κεκοσμ. λ.

τῷ ἀργυρίῳ) Ms aliud subst. ἀργύρῳ potest esse glossema per comparationem aliorum locorum, ubi, cum sermo est de materia, laborata tamen illa ad usum et ornamenta, vel Noster id adhibet, nude positum, ut 4, 7, 5. ἀργύρῳ πεποιη., vel idem et alii copulant cum χρυσῷ, cf. 1, 14, 4. c. 2, 6, 11. Stp. Th. v. ἄργυρος i., Ind. Luc. v. χρ. Phoc. v. 39. Theogn. v. 77. 119. 499. 720., ubi tamen et de signata materia valeat, ut de vasis Long. Mor., cf. Zos. 5, 40, 8. 5, 41, 11., ap. quem et iunguntur χρυσίου καὶ ἀργύρου 3, 25, 9. sed χρυσίου — τὲ — ἀργυρίου 5, 41, 6., ut in N. T., sed alio sensu, non praeterea praebentibus Indd. aliquid de ἀργύριον, qua notione hic opus est, sed in vulgarem, praeter Foes., etiam Aesch. ep. S. Luc. Ael. V. h. et Fa. Aes., it. Xen. Bach., Rs. Or. 4. 6. 8. And. sed de plur., diverso sensu, (praeter L. N. T.) simul ib. V. 7. Is. Dem. Fi. Ae. et Pal. it. Xen. Z. M. S. et Pol., ut Noster peculiari ratione scripserit hic et 5, 3, 8. inverso ordine χρυσῷ καὶ ἀργυρίῳ κεκοσμημένος; aut error inciderit in finibus ιῳ et ῳ, qualis etiam infra dabitur in χρυσίου et χρυσοῦ, veraque lectio adeo in Ms. hic deprehendatur, qua de ampliandum, cum et Mss. rel. in vulg. maneant; ad ἄργυρος ut teneam modo aliquid ex Ind. Plut. Hs. et Ael. V. h. v. χρυσὸς, ordinem hic alium P. in subst. utr. recte deferente Bg. Caeterum post κεκ. colon tuearis ita, quod sequitur v. alius temporis, impf. ἐξεπ., pro pr. praes. περιαιρ., sed comma rectius hinc, quia non modo cohaerent τὲ — τὲ, sed etiam ἀφαρπ. cum pr. nominat. στρατιῶται.

τάς τε ζων.) De h. l. v. Cas. ad Suet. Aug. 25. p. 255. Vorst. ad Val. Max. p. 117. Inttpp. ad Liv. 27, 13. Ungeri Analecta p. 215. *Leisn.*

Cas. in ed. Burm. l. l., (ubi mendum est in capitis numero pro 24.) ad *centuriones*, *statione deserta*, — capitali *animadversione* puniit, *pro caetero delictorum genere ignominiis affecit*, *ut stare per totum diem iuberet ante Praetorium*, interdum *tunicatos* discinctos *que*, sunt haec „*int. tunic.*) demtis sagulis, quibus militiae Romani utebantur. Lamprid. — de exauctoratis militibus loquens, — De iisdem sentit Herodianus 2, 13. in exauctoratione praetorianorum, — τάς τε — ἐξεπ. (sine Vs.) Tunicatum apparere in publico, magnum Romae in castris fuit vilitatis et humilis sortis argumentum. (Ut ceperit adeo Nostri ἐσθῆτας de vestium exteriorum genere; unde explices deinde γυμνοὺς de iis, qui sunt modo tu-

τὰς ἐσθῆτας, καὶ εἴ τι σύμβολον et quodcunque insigne gesta-

nicati, sine toga et sagulo,) *discinctosque*) Plut. ἀζώτους — Adimebantur autem militibus ignominiae causa cum cingulo interdum et calcei s. caligae" non perspicue hic innuens, quid in ζώνας intellexerit, vestium cingulum, an gladiorum, quod forte fuit unum, in milite saltem; etsi ap. Lips. balteus aliter pendet interdum, quam ut simul potuerit esse pro zona vestium, v. Op. T. 3. Saturn. p. 70. i. fig. 1. 2. p. 80. e. f. 1. p. 92. e. f. 1. it. de milit. Rom. p. 136. f. 1. 2. p. 382. e. f. utr. p. 388., ubi, agens de pugione illo et Nostri ξιφιδ., l. pen. addit „iidem Graeci παραζώνιον dicunt, quia ad zonam et ab ea pendet" quod tamen in imagine ibid. ipsa non agnoscas, p. sq. proferens aliquid e loco Herodoti, quem plenum dedimus e Stp. Th in N. pr. ad ἀ πυρηνος., ubi diserte ἐγχειρίδια — παραχιωρεύμενα ἐκ τῆς ζώνης, ib. p. 389. e. de gladio longiori ad sua „ab humero, *non* a *medio* cingulo *pendebat*" afferens alia testimonia, cf. p. 393 et in poliorcet. p. 169. f. 2. et rursus in de mil. Rom. p. 139 de equitibus agens „veste saltem fuisse tectos, et, quo magis expediti essent, super eam cinctos. Festus — *apud antiquos* togis *incincti* pugnasse *dicuntur*" et p. 351. e. de poenis militum, *decincta* tunica *indutum*, rel., nihil in rem ferente Stp. Th. in ζ., nec G. Th. in *balteus*, cum Gr. ζωστὴρ, quo de infra, nisi Servii ad Virg Aen. 5, 312. „*balt.* dicitur non tantum, quo cingimur, sed etiam, a quo arma dependent, (nec in *cingulum*, cum Gr. n., nisi) *cingulum* militiae signum, praesertim honoratae, (ut hic Praetoriae cohortis,) Trebell. — quum cingula sua plerique militantium, qui ad convivium imperatoris venerant, ponerent hora convivii. — Serv. Aen. 8, 724. *discinctos* interpretatur inhabiles militiae. Nam omnes, qui militant, cincti sunt" nec denique in Lat. hic Bg. (cum Gr. n.) e P., quem non sequitur in Lat. ad τὲ, cf. 2, 6, 17. et hoc cap. §. pr.

εἴ τι συμβ.) Forte καὶ εἴ τι ἄλλο συμβ. *Reisk.* Id adi. subintelligi potest, aut iam latet in formula εἴ τι, versa a Bg., ut §. 17., sed liberius a P. *et* caeteris *militiae insignibus*, perque merum adeo Rsk. illud ἄλλο, reddente Sch. in „ἐφ. *gestabant* vestes" cum Bg., sed in adiuncto ut erret, cum de *vestibus* non amplius agatur, nisi laxius sumto vocabulo hoc Lat., quia, credo, potius innuuntur militares calcei s. caligae, quo supra Cas. spectabat, cf. G. Th. „*caliga*, — tegumentum tibiarum militare, στρατιωτικὸν ὑπόδημα Dioni" tum forte pilei genus peculiare in pace, loco galeae in bello, quod ab eius similitudine vocarunt *galerum*, cf. G. Th., ubi tamen nihil de eo, ut militibus proprio praecipuoque, sed de velitibus tantum ap. Nieup. ant. R. p. 330. i. et Lips. de mil. R. p. 104. m., cuius praemia quaedam militaria quoque, nisi priora gestamina sufficiant, hic cogites, ut armillas et aureos torques p. 332. sq., nihil definientibus Sb. Ind. v. σ. e., ubi modo „εἴ τι — στ. insigne *militare*, quo sc. miles agnoscitur" et Stp. Th. 1, 704. i. „σ. de re militari alio etiam sensu dicitur, pro eo videlicet, quod potius *insigne* appellatur, ut ap. Herodi. 2. τάς τε — ἀφ., i. Pol. interprete, *caeteris* militiae *signis*" quod postr. subst. tamen non est P., sed illud Bg., qui pro illius syn. gen. ex abstractorum genere in στρατ. severior per adi. servatum, etiam in v. ἀφ., ubi Sch. partim cum utr. Intp. „quum *abripuissent* per *vim* zonas" quod Lat. novit Stp. Th. aliunde, non item Bg., ap. G. Th. cum διαρπάζω etc., qui disputat contra notionem, qua Bg. ceperit hic, pro eripere s. detra-

ἔφερον στρατιωτικὸν, ἀφαρπάσαντες, γυμνοὺς ἐξέπεμπον. οἱ δὲ ὑπεῖκον, προδεδομένοι καὶ σοφίσματι ἑαλωκότες. τί γὰρ ἐνῆν δρᾶσαι γυμνοῖς πρὸς ὡπλισμένους καὶ ὀλίγοις πρὸς πολλούς [t]; ἀπῄεσαν δὴ ὀδυρόμενοι, καὶ ἠγάπων μὲν τὴν δοθεῖσαν

rent militare, cum diripuis-
20. sent, nudos ipsos dimitte-
bant. At illi cedebant, proditi et commento capti. Quid enim possent agere nudi adversus armatos, et pauci adversus multos? Abibant igitur lamentantes: et boni quidem

t) Ms. Ba. πολλούς· sic per colon merum, ut Ox. cum Ed. a τί — πολλοὺς faciebant parenthesis signa, sine necessitate.

here et adimere, (cum Noster variet haud dubie pro pr. περιαιρ.) et iterum in *deripere*, ubi „*deripit*, Vet. Gl. ἀφαρπάζει — proprie deorsum rapere, s. auferre per vim" ad quam notionem spectavit P. *per vim ablatis*, quae et concedi potest, sed ut iam sit in ipsis v. Lat. ac Gr. Tum Sch. in v. ἐξεπ. „*dimitt.* milites exauctoratos *nudos*" omissis, quae P. libere addiderat, sed per adiunctum subst. *mil.* innuens pron. αὐτοὺς, a Bg. expletum, quale Noster etiam in pr. v. ἀφ. oppressit, sc. αὐτῶν, quem gen. pers., pendentem a praep., cum acc. rei praebuit Ind. Hom., ubi Vers. Cl. *deripere*, sed modo acc. rei Grph., at Arist. Plut. v. 677. sq. simul cum pr. ἀπὸ diserte iterum, quam rectionem non plenam attulerat Stp. Th., cuius unum modo locum e Xen. tacebant Indd., ut vel sic hoc v. numerem in Nostri historico-poëticis, si non mere poëticis; aliunde tenente Stp. Th. in v. ἐκπ. Lat. Bg., e P., sed brevius versante in re Dion. C. 1241, 8. Xiph. Sb. 395, 40. sqq., unde in primis huc scribimus, ἐν — τοῖς χιτῶσιν ἄζωστοι ἐσκεδάννυντο, *discinctis* sagis, *dispersi sunt*, at Nostrum potius sequentibus Anglis ap. Heyn. Hist. 4, 1041. sq.

ὑπεῖκον) Liberius hic P. agit, praeter rel., etiam addita particula *scilicet*, cf §. 10. Mox ad ἐνῆν Leisn. ad Ox. „*licebat*" quo Lat. servato, poterat Bg. servare etiam Gr. casum tertium, ducens alium suum primum e P., (quem Sch. deserit in „δρ. facere *advers.*") etiam coniunct. pro ind., sumendum illum pro plusq. coniunct., ut ap. Horat. Sat. 1, 3, 4. et 7., repetente Nostro in rel. sententiam §. 8. e. modo per variatum casum, et in tota formula, (quae, de more resolvendae interrogationis, par est neganti, *nihil* licebat *facere*,) excusante Praetorianorum factum et patientiam, cf. Westh. ad Ter. Eun. 5, 1, 15. et Ad. 2, 2, 6. it. Luc. 1, 242. e. ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναιτο, λ. sed *quid* efficere *possit*, et per syn. p. 36. πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι; *verum* quid *faciam*; p. 260. l. 50. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; quid *enim* quis (*etiam*, tandem,) *faciat*? cf. p. 151. l. 50. p. 400. l. 12. p. 436. l. 42. p. 458. l. 62. p. 491. l. 45. p. 790. l. 26., sed 2, 928. l. 11. cum Ind. in hoc v.

ἀπῄεσαν) E P. retinet Bg. Lat. in δὴ, de nostra sententia, severior idem, quam §. 18., in v. ἀπ., Nostro variante in v. ὀδ. cum 2, 12, 12. ὀλ., aliunde tenente Stp. Th. Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n.

ἠγάπων) *contenti erant* vita *quasi dono data*. Alia syntaxis ap. Lyc. adv. Leocr. p. 128. ἐν δὲ τοῖς τότε χρόνοις ἠγάπα, ἐὰν ὑπὲρ τῆς αὐτῶν σωτηρίας ἀσφαλῶς δύνηται κινδυνεῦσαι, *contentus erat*, populus Atheniensis, *si* pro

σωτηρίαν, μετεγίγνωσκον [t] δὲ ἐπὶ τῷ ἀνόπλως ἐλθεῖν [u], αἰσχρῶς καὶ ἐφυβρίστως ἑαλωκό-

consulebant concessam salutem, sed eos poenitebat, quod inermes ivissent, cum turpiter et ignominiose capti essent.

t) Ms. Ba. μετεγίνωσκον v. N. u) Ms. Ba. ἐπὶ τὸ ἀνόπλους ἐλθεῖν, sed Ms. Vi. ἀνόπλους ἐλθῆναι, at Ms. Ve. tantum ἀνόπλους v. N.

sua ipsius salute posset tuto pericula adire. Alia quoque syntaxis ap. Alciphr. 3, 61. p. 428. ἀγαπῶ, τῇ γαστρὶ τὴν ἀναγκαίαν πλησμονὴν ἐκπορίζων, *contentus sum*, si *ventri necessariam saginam* suppeditem. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Plat. Alcib. 1. p. 68." dum Lat. formulam Bg. (v. 2, 10, 13.) adhibet etiam Sch. „*contenti* erant, *boni* consulebant, *libentibus* animis *acceptabant*" sed cum tertia ex Ind. Sb., cf. Stp. Th., qui tenet v. rectiones has, 1) cum sequitur particula s. coniunctio ἐὰν, εἰ, ἢν 1, 4. E. i. G. i., cui add. ἂν, 2) cum sequitur part. s. coni. ὅτι ib. H. 3) cum inf. G. e. 4) cum particip. ib. 5) cum rei dat. F. m. 6) cum rei acc. E. m., ignorans 7) hanc, cum absolute ponitur, aut cum pron. ap. Dion. H. T. 1. 120, 2. item 8) illam cum praep. ἐπὶ ap. Vig. p. 216. e., ad quem v. N. it. ad Luc. 2, 511. l. 62. p. 566. l. 30. Gat. ad Ant. p. 198. a. D. e. p. 202. a. D. e. p. 253. e. Bud. C. 45, 50. sqq. Poss. Call p. 56. e. sq. 187. e. Bg. ad Alc. p. 23., cuius locum e Dem. ignorat Ind., ut et haec, cum ἂν 1081, 14., cum ἐὰν 1089, 12., cum ὅτι 1004, 23.; cum particip. 739, 20., cum acc. rei 68, 24. 70, 19. et simul cum particip. 78, 9. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Is. & Lyc., Xen. Ἀνβ. Mor. Cyr. et Bach. Arist. Kust. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Dion. C. Luc. et Sb. e Zos. 1, 39, 4., cui add. 2, 49, 1. e. Suid. sine χρήσει. Tum Lat. Bg. e P. ad v. δοθ. aliunde tenet Stp. Th. 1, 988. G. m., sed G. Th. sine subst. eius, in quo potius 278, 93. „Cic. dare *salutem*" cf. in v. *hoc* 243, 16., sed sine expl., quam sumserim e Bg., aut etiam e Leisn., agnoscens et hic Lat. aliquam Nostri.

μετεγιγν.) Ms. Ba. quidem res prima pertinet ad scripturam, qua de v. 2, 12, 4. in simpl. v., quod compos. Nostri reperimus absolute positum praeter Vig., ap. Gs. Chr. ex Herdt. sine Ind. cf. Xen. Ἀνβ. et Cyr. Dion. H. S. T. 1. (ubi et cum gen. rei) Thuc. (ubi et cum inf. it. cum acc. rei, ut Luc.) Rs. Or. V. 6. 8. And. ubi quoque cum adv. it. Dem. Ael. V. h. et Plut. Krg., sed cum pr. ἐπὶ et dat. rei Ind. Sb. e Xiph. et hinc sine Vs., tum sine Ind. ap. Luc. 3, 130. l. 75., sicut notaram olim, hanc rectionem tenere etiam Stp. Th. aliunde et ex h. l., qui casus tertius obiecti, quod dicunt, cum pr. ἐπὶ in verbis illius generis, unde nostrum est, quae habent animi motum s. affectum, semper a Nostro adhibetur, et, quod meminerim, ab aliis etiam, ut altera res Ms. Ba. ἐπὶ τὸ ἐλθ., atque adeo acc. rei post pr. ἐπὶ, quamvis in aliis v. v. variet ac procedat, tamen in hoc quidem verborum genere potius sit e lapsu solenni in vocalibus ο et ω, in primis, cum et Mss. rel. maneant in vulg. dat.; servante Sch. partim P. „μ. ἐ. τούτῳ, *pertaesi* ac *dolentes* erant *super* hac re" e quibus dari poterat aliquid simile, sine casu alio, *dolebant* vero *ob* id, *quod* rel., servante etiam P. δὲ suo ordine.

ἀνόπλως) Rectius in Cod. ἀνόπλους ἐλθ. Deceperat librarium sequens αἰσχρῶς κ. ἐφ. *Stroth.*

τες. ἐκέχρητο δὲ καὶ [x] ἄλλῳ 21. Usus autem antea fuerat ὁ Σεβῆρος σοφίσματι. δε- etiam alio Severus commento. σιὼς γὰρ, μὴ ἄρα, μετὰ [y] Veritus enim, ne forte, post-

x) καὶ omittit Lu. mendose. y) In Ms. Vi. μετὰ deest. Loc. mendose, sed forte ob pr. similes voces. Post ἄρα autem nullibi comma erat, nec in Ms. Bg.

Error sane facilis erat in vocalibus ω et ου, sed ut et librarii ingenium suspicari posses, ut supra iam Mss. nostri adv. mutabant in adi., v. 2, 6, 22. 2, 9, 13. 2, 10, 11., in primis cum Glossatori fortassis potius esset adi., quam adv., quod, non repertum mihi ap. Stp. Th., nec per Indd., et in Sb. modo hinc sine Vs., fert tamen L. Ern. „sine armis" qui vivus cum tolerarit hoc adv. et forte notarit auctoritatem aliam quoque, praeter hanc Nostri, non equidem subito propter Mss., de fide suspectos nimis, id respuam, cum praeterea, etiamsi a solo Nostro usurpatum, analogiam habeat tamen tum per se suamque compositionem, tum quoad incedit cum v. ἐλθ., quod cum adv. reperi modo ap. Hom. Ἰλ. β', 88., sed frequentius cum adi., v. Hes. ἔργ. v. 417. Call. ep. 48, 3. Orph. h. 80, 5. Abr. ad Aesch. 1, 302. m. et Ind. Rs. Or. V. 4. cum Luc., qui et ipse usus frequentior Glossatorem instigarit ad novandum, sicut pro Mss. nihil efficit P. adi., quod Bg. servat, non item Sch. „more *inermium*" cum Lat. non habeant adv., ductum ab illo adi., ut hoc debeant pro illo uti. Sed in extrema Ms. Vi. novitate ἐλθῆναι mendum est, ortum primo e confusis ἐλθεῖν et ἐλθῆν, quasi Dorica esset forma, et deinde sumto αι e sq. voc. et una serie vetusta; ubi Sch. propius ad P. „*egressos* esse *inermes*" aliunde ferente Stp. Th. Lat. Bg., sed Nostro in adv. ἀν. forte variente cum adi. γυμν. §. i., it. cum §. 12. per adiectum syn. adv., ubi Bg. proinde Lat. eodem usus, hic cum P., ut et Stp. Th. post „*turp.* contumeliose *que*" qui tantum hinc tenet, non amplius mihi per Indd. inventum, cf. 2, 4, 3., sed tamen et in L. Ern. cum solo *contumeliose*, quod ap. G. Th. cum Gr. ὑβριστικῶς, vel redundante praep., (quia respondet illi §. 12. e. ἀτίμως, ut modo per copiam additum sit, e tropo diverso,) vel augente, ut ἐπὶ sit Lat. *valde*, cf. ad Vig. p. 610. b. e. 16), huc spectante haud dubie Bud. C. 398, 46. qui post ἐφύβριστος act. sensu „aliquando etiam passive accipitur, ut ap. Herodi. αἰσχ. κ. ἐφ. ἑαλωκόσι" memoriter et sine Vs., ad. ἑαλ. libere P. agente.

ἐκέχρητο) Liberiorem P. in omisso δὲ et alio v. tempore deseruit etiam Sch. in v. „*us. erat* vafro *consilio*" ubi Bg., praeter ordinem alium quendam, assumit adv. temporis, variante Nostro cum §. 2. tantum in ordine formulae χρ. σ. et tempore v., cuius plusq. formae pass. pro med. non tenet Stp. Th. it. sq. inf. ἀποζ. sed eadem sine auctore in „ἀπ. in desperationem adducti s. ad desp. redacti" quo ex analog. variatur per v. syn. γεν. cum 2, 11, 12. ubi pro liberis P. vicinius Bg. cf. 1, 2, 3., tacente G. Th., ubi sq. Gr. ἀν. in Bg., ap. Stp. Th. aliunde etiam, cui Ms. dat praep. aliam, cf. 2, 9, 14., hic forte, ne post §. pr. ἐπὶ τῷ λ. intervallo parvo recurrat, cf. Ind. Diod. S., ut cum πρὸς Ael. V. h. et cum Nostri ἐπὶ etiam Luc., ordinem mutante Bg. fere e P., qui in v. ἀναλ. levenior, quoad praep., cf. 2, 6, 19. et 1, 15, 15. i., quocum variatur hic per additum artic.

τὸ ἀποζωσθῆναι ἐν ἀπογνώσει γενόμενοι, ἀναδράμωσιν ἐπὶ[z] τὸ στρατόπεδον, καὶ τὰ ὅπλα ἀναλάβωσι, προύπεμψε[a] λογάδας ἐπιλέκτους[b], ὅσους γενναιοτά- quam recincti fuissent, in desperatione constituti, ad castra recurrerent, et arma caperent; praemisit delectos, quos fortissimos sciebat, per

z) Ms. Ba. εἰς τὸ στρ. v. N. a) Ms. Ba. προύπεμπέ τε λογ. ut hoc verbum ad superius ἐκεχρ. pertineat. *Mart.* sed Mss. rel. προὔπεμπέ τε λογ., sic cum leni simul, ut A. al., v. N. b) Ms. Ba λογάδας ἐπιλέκτους, καὶ ὅσους γενν. ἠπίστατο· sic cum colo, sed Mss. rel. modo καὶ ὅσους λ., at Ing. λογάδας καὶ ἐπιλ., v. N.

προύπεμψε) Recte Cod. προὔπεμπέ τε λ. ἐπιλέκτους καὶ ὅσους. Sic et Pol. legisse videtur. *Stroth.* Scribo λογάδας καὶ ἐπιλ. *Steph.* Num ἐπιλέκτους est scholium? *Reisk.*

Prima res est Mss. non modo in tempore alio iterum, ut in simpl. v. eiusdem thematis 2, 9, 17., sed etiam in additis copulis, quarum τὲ non potest pertinere ad priora, neque adeo προυπ. ad pr. ἐκεχρ., propter interiectum γὰρ et desertam sic orationis seriem, quia δεδιὼς liberum pendeat et sine v. finiti temporis, sitque sustinendum ellipsi verbi subst. ἦν, v. 1, 3, 3., cum in lect. vulg. innitatur suo v. finito προυπ., sed τὲ potius debet referri ad sq. novum καὶ, sic tamen, ut nomini λογ., ad quod proprie pertinet, non sit postpositum, ut alias, sed praemissum, pro προυπ. λογ. τὲ ἐπιλ., καὶ ὅσ., cuius novi ordinis exemplum habeas infra 7, 11, 16. e. προσέβαλλόν τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν, ubi τὲ similiter est statim post v. πρ. et ante subst. ταῖς π. cum καὶ sq. Iam ap. P., quo Strothus nititur, non comparet τὲ, sed modo καὶ, „praemissos *aliis* itineribus *ac* semitis *electissimos* quosque *et* exploratissimos *suorum militum*" qui tamen libere versatus fuerit, ut in rel. huius regionis, mutato non tantum v. finito in particip. et act. in pass., sed etiam additis *suor. mil.*, omisso item v. ἠπισ. et mutata tota enunciatione per pron. ὅσ. — ἠπ. in aliam per pron. πάντας, ut solent quidam facere in ὅσις et εἴ τις, v. §. 17. Mihi quidem videtur illud τε ortum e pr. syllaba πε aut ψε, et, cum non posset solitarium sic stare, Glossatorem aliquem καὶ addidisse, aut sic, ut, cum quis in marg. τὲ signasset, moniturus, id deesse post ἐπιλ., ut ne concurrerent λογ. ἐπιλ., alius librarius id alieno loco inderet. Nam, in iunctis illis λογ. ἐπ. haerere aliquem potuisse, documento est etiam Stp., qui copulam adeo intrudit, quasi elapsam ob pr. δας syllabam, aut sq. επι, cf. 2, 2, 8., qui in Th. v. ἐπ. pauperrimus, (cf. Bud. C. 922, 43. et p. sq. l. 8. „ἐπίλεκτοι *lecti* s. *delecti*, — ἀντὶ τοῦ [illegible] καὶ ἐκλεκτοὶ λογάδες" de pers. Rs. Or. V. 4. Xen. Ἀνβ. Dion. H. T. 1. et Diod. S. 1, 409. l. 73., cui add. 2, 26. l. 16. p. 31. l. 32., de re Ael. V. h. Suid. 1, 692. e. 818. c. it. L. Bos. Ell. p. 311. m., ubi supplet στρατιώτας, quod procedit, ubi sermo est de talibus et re bellica, cum al. qui sit et cum subst. νεανίαι ap. Nostrum, cf. Ind. Liv. Ern. v. *delectus*,) in λ. 2, 651. D. e. „Herodi. modo cum ἐπίλεκτοι copulat λογάδες (adhibita et interiecta copulativa particula,) modo ἐπίλεκτοι λογάδες dicit (sine [illegible] l. 2. πρ. λ. ἐπ., *electissimos* quosque *milites*" qui adeo de copula [illegible] ibi nil prodit, e P. partim reddens, sed nullum afferens locum, ubi utr. vox ita incedat simul sine copula, qua sine et Sb. Ind. v. λογ. profert hinc

τους ἠπίςατο, δι᾽ ἑτέρων ὁδῶν alias vias ac ſemitas, ut

tantum, Sch. dante haec in v. „πρ. *praemiſit* cohortes, (ſed in λογ. poſt Vs. P.) Stp. legit λογ. καὶ ἐπ. ut 8, 6, 12.“ ſed repertis mihi modo his ſuper λογ., ap. Bud. C. 247, 43. „λογὰς i. q. ἔκλεκτος, (hoc utique accentu,) ἐπίλεκτος“ cum locis, ubi vel ſolum ponitur, vel cum ſubſt. νεανίαι, atque adeo pro adi., cf. cum eodem ſubſt. perſ. eodem caſu Eur. Hec. v. 544. λογάσι — Ἀργείων ςρατοῦ νεανίαις, ubi Schol. τοῖς ἐπιλέκτοις, (cf. Schol. Thuc. 420, 6. Suid. et Heſ.) it. Herdt. 18, 88. 20, 56. cum N. Gron. p. 60. a. e. et Gs. Chr., cum alio ſubſt. ἱππεῖς Ind. Dion. H. T. 1., it. ςρατιῶται, praeter Onoſ. p. 84. N. 2., etiam Diod. S. e 2, 529. l. 89., cuius alter locus λογάδες τῶν Ἀργείων non eſt 1, 534., ſed potius l. 3. ſyn. οἱ ἐπίλεκτοι τῶν Ἀργείων, pro quo l. 9. abſolute ponitur λογ., ut T. 2. l. l. l. 63. λογάσιν ὀλίγοις, pro ſubſt., cum adi., cf. Thuc. 114, 11. et 311, 8. e., ubi et cum gen. perſ. et quidem nominis proprii 42, 76. ὅσοι περὶ ἐκεῖνον ἦσαν Κορινθίων — λογάδες, it. 361, 55., ubi et mox τῶν δὲ Ἀργείων λογάδων τὸ πολὺ ἐσώθη, aut eadem ratione, concurrentibus gen. duobus, aut ut Ἀργ. ſit pro adi., ſed ſimul cum adi. 358, 32. Ἀργείων οἱ χίλιοι λογάδες, it. 361, 26. et 55. m., it. 443, 18. at cum gen. nominis appellativi et ſimul adi. 440, 88. ἑπτακοσίους λογάδας τῶν ὁπλιτῶν ἐξέκριναν λ., ex *omni* gravis *armaturae* numero *ſeptingentos* eximiae *virtutis* viros *delegerunt*, niſi gen. pendeat a praep. in v., ut forte cepit Intp. quoque, et 442, 80. τριακοσίους μὲν σφῶν αὐτῶν λογάδας, καὶ τῶν ψιλῶν τινὰς ἐκλεκτοὺς ὡπλισμένους προὔταξαν λ., *trecentos* ex *ſuis* electos *et* nonnullos *ex* levi *armatura* delectos *et* armatos *praemiſerunt*, qui eſt locus Stp. Th. ſine Ind., porro cum ſubſt. rei eodem caſu Suid. Heſ. et Abr. Dl. Th. p. 629. c., ap. quem et p. 658. e. de λογ. formae femin. pro maſc., quo de etiam monuerat Gron. ad Herdt. l. l., cf. Weſſ. ad Diod. S. 2, 534. N. 9. et cum adi. abſolute pro ſubſt. Ind. Ioſ. e 1, 736. m. et 2, 282. l. 5., cf. Bud. l. l. Iam in illo Thuc. loco poſtr. habemus λογ. καὶ ἐκλεκτοὺς coniuncta per copiam ſyn., ſed in diverſis membris et cum peculiari gen. quodque, ut ap. Noſtrum 8, 5, 11. σὺν ἐπιλέκτοις καὶ λογάσιν ἀπ᾽ Ἰταλίας πάσης ἀνδράσιν et 8, 6, 12. τούς τε ἀπὸ Ῥώμης ἐπιλέκτους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας λογάδας λ., alio ordine, quam ap. Thuc., pro quibus hic uno in membro vox utr. coniungatur, et e vulg. lect., ut diximus, ſine copula, quo et Mss. tendunt; tolerante hanc rem Sb. Ind., ut vidimus, et forte ſic, quaſi Noſter copularit ſyn., ſed diverſi generis, unum ex arte magis propriumque militiae λογ., alterum vero commune ac populare; quod tamen vix caverit tautologiae inani, cum per ſe ſint ſyn. ex unoque themate v. λέγειν, et utraque reddenda Lat. *lecti* ſ. *electi*, l. *delecti*, quae et ipſa ſyn. nec diverſa, niſi per ſimpl. et compoſ., nec Latine ſic iungenda ſine vitio illo tautologiae; unde et Bg. unum modo dederit, ſed et forte per cauſam Reiskii, quaſi ad unum a Noſtro datum λογ. aliquis in marg. ἐπιλ. adſcripſerit librarius per gloſſam ex aliorum vel Noſtri locorum comparatione, quod deinde ab alio in textum venerit; quo inclino et ipſe aut illuc, ut exciderit alterutra copula καὶ, de cauſa ſupra propoſita, vel τὲ, e Mss. veſtigiis et ob τους pr. ſyllabam, cf. 2, 11, 9., ſed tamen ad καὶ magis tum ob Noſtri alia loca illa, tum ob P., unde Stp. iterum clam correxerit, ſeverius manente Bg. in gradu, pro aliorum Intp. ſuperlat., atque etiam in vulg. ὁσ. — ἠπ. membro, ubi non opus eſt Mss. καὶ, (unde tamen coniectura Stp. iuvetur, ſi ſumatur, καὶ

καὶ ἀτραπῶν [c], ὡς λαθόντες τό τε [d] ϛρατόπεδον ἐπεισέλθοιεν,

clanculum in caſtra pene-trarent, viris vacua, armis

c) Hic colon Stp. rel., et hinc depravatum punctum in Lu. et Bc. 2., removentibus nobis numerum Bc. ed. novae §. in ſq. ad extr. capitis enunciationem. d) Ms. Ba. τῶν τε ϛρατοπέδων ἐπ. ſed Ms. Ve. τῶν ϛρατοπέδων ἐπ. v. N. Tum τότε una voce Ox. 2. mendoſe, ut et Leisn. ad m. monuit „l. τό, τε“ quo cum commate in Stp. rel. Mox poſt καὶ noſtrum eſt comma.

e marg. veniſſe in locum alienum,) cum Noſter priora explicet magisque definiat, omiſſo pron. demonſtr. τούτους, ut et infinitivo v. ſubſt. εἶναι ad acc. γεν. et v. ἠπ., quo variatur cum ſyn. 1, 13, 11. m., ignorante Stp. Th. rectionem v. cum dupl. tali acc. et ellipſin illam infinitivi L. Boſ. p. 419. ſqq. Caeterum in δι' ἐτ. λ. pro P. ſyn. formula per abl. ſeverior eſt Bg., tantum Lat. inde retinens ad ἀτρ., (quod et ap. G. Th., it. in Sb. Ind. hinc, ſed aliunde ap. Stp. Th.) ut brevior hic Noſter, quam 8, 5, 12. αἵ τε λεωφόροι ὁδοὶ καὶ ἀτραποὶ λ., per variationem nude hic poſito ὁδῶν ſubſt., quod adiuncto adi. ibi magis definitur et diſtinguitur ab ἀτρ., ut ſint viae publicae, latae, longiores cum peculiaribus, anguſtioribus et brevioribus, cf. Suid., non coll. ad Heſ., tum Indd. Orph. Lyc. Thuc. Xen. M. S. The. Fi. Luc. et Diod. S.

τό τε ϛρ.) Ven. perperam τῶν ϛρατ. — εἰ ἀπίοιεν. *Stroth.* Ad λαθόντες melius quadrat ὑπεισέλθοιεν. *Sylb.*

Mss. res ſunt e lapſu in vocalibus, deinde in τὲ aut elapſo ob ſq. ϛρ., aut, ante καὶ intervallo ſequens, vi eiecto iterum, ut quoque Bg. e P. opprimit; qui lapſus quidem librarii in ο vocali patet ex eo, quod ſq. κενὸν ſalvum reliquit, ut non poſſis exiſtimare, eum voluiſſe dare verbo alium caſum et ſecundum adeo, qualis eſt in aliis ſyn., v. c. ἐπιβαίνειν ἵππου, non repertus ille per Indd., ſed de perſ. cum acc. rei ſ. loci, ut hic, ap. Eur. Ion. v. 813. et 851. ἐπεισελθὼν πόλιν, *veniens* in *hanc civitatem*, ἐπ. δόμους, ingreſſus *aedes*, tum abſolute, it. cum dat. perſ., praeter Stp. Th., in Ind. Sb., Dion. H. ej. T. 2. et Pal. Fi., ubi redditur cum notione ſecundaria „irrumpere *necopinato*“ ut cum alia rurſus Ind. Dem. cum pr. εἰς „inſuper — *irrumpere*“ qui priores caſus firmantur e v. v. ſyn., ut acc. e Sb. Ind. ap. Zoſ. ἐπεισιέναι τὰς οἰκίας, et Eur. Herc. Fur. v. 34. τήνδ' ἐπεισπεσὼν πόλιν, quod poſtr. habet etiam dat. perſ., v. Ind Xen. Cyr. et Luc., ſed Ariſt. Plut. v. 805. ἡμῖν — ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπεισπέπαικεν, ubi Schol C. D'Orv. ἐπεισῆλθεν, quod de re etiam v. in Ind. Geop. et Thuc., qui eſt locus Stp. Th. per falſum auctorem *Luc.*, cf. ib. cum dat. rei; hic bene Bg. diſſolvente praep., (ut Ind. Dem. „ἐπεισιέναι — i. e. εἰσιέναι ἐπ' αὐτούς“) et ſimpliciter reddente v. iterum, ut 2, 5, 3. e., (quocum Noſter variat in caſu) ſed memoriter ferente Stp. Th. 1, 1269. B. ſub „εἰσέρχομαι — Herodi. 2. ὡς λ. τό, τε ϛρ. εἰσέλθοιεν ἀνδρ. κεν.“ Iam Sb., qui et in Ind. „pro ὑπεισελθ.“ de more ſuo, quanquam confuſis alibi praepp. iſtis et elementis, tamen Noſtro tribuens id v., non amplius deinde adhibitum, facit ſine libris et neceſſaria cauſa, quia tum vulg. idem ſignificat, tum alterum eius non plus ſignificare poteſt, nec continere vim in pr. ὑπὸ illam adv. *clam*, quam reſpexerit ille, cum diſerte hic additum ſit part. λαθ., hac notione cognitum, et a Bg. expreſſum e P., et Noſter variet tantum pro 1, 10, 6. λαθόντες — διὰ — ὁδοιπορίας — εἰς τὴν Ἰταλίαν παρεδύοντο, et cum 2, 12, 2. εἰς Ῥώμην —

ἀνδρῶν κενὸν, καὶ, τὰ ὅπλα καταλαβόντες, εἰ ἐπίοιεν[e], ἀποκλείσαιεν αὐτούς. δίκην μὲν δὴ[f] ταύτην ἔδοσαν οἱ τοῦ Περτίνακος φονεῖς.

Ὁ δὲ Σεβῆρος σὺν παντὶ τῷ λοιπῷ[g] στρατῷ ὡπλισμένῳ εἰς

que occupatis, si accede-
22. rent, excluderent ipsos. Poenam scilicet hanc dederunt Pertinacis interfectores.

Severus autem cum toto reliquo exercitu armis in-

e) Mss. Ba. et Ve. ἀπίοιεν v. N. f) Ms. Schott. μέντοι, ut supra etiam, minus apte. *Sylb.* v. N. g) λοιπῷ in B. 2. L. omissum mendose.

λανθάνοντες εἰσῄεσαν, per syn. v. et in λ. per tempus v. In rel. negligentior P. vel omittendo, vel addendo, vel contrahendo, cum Bg. servet gen. ἀνδρ., (qui per analog. cum κεν., cf. de re Stp. Th. aliunde, Poss. Sy. p. 50. m. et Rs. Or. V. 4. sed de pers. cum eodem casu Suid. 2, 295. m. et Plut. Hs. ubi fortassis est ellipsis pr. ἀπὸ, quae ap. Latt. interdum addita, cf. G. Th. Nr. 2. in Bg. sed v. *inanis* Nr. 3.) at, omisso pron. αὐτῶν ad τὰ ὅ., tamen ex eo formam pass. in v. κατ., quod hic cum subst. τὰ ὅ. valet *praeripere*; formulam, a Stp. Th. ignoratam, Nostro fingente ad analog. Sed in v. ἐπίοιεν credas P. cum Mss. facere, cum Stp. Th. quoque teneat ἀπιέναι pro *redire*, non item vulg. (ad cuius Lat. ap. Bg. pro *invadere* v. G. Th. 43, 27.) ubi assumi licet dat. αὐτῷ, e pr. τὸ στρατόπεδον, cf. 1, 10, 4. e., quod praestat prae Mss. illo, cum id fere redeat ad pr. ἀναδραμ. ἐπὶ τὸ στρατοπ., bisque adeo res a Nostro sic narretur; quod, etsi per se non vitiosum, in primis, cum fiat aliam per formulam, tamen non est necessario sumendum, quia et Ms. Vi. manet in vulg., quod innuit locum et castra Praetorianorum, unde sint arcendi, ut ἀπ Mss. rel. locum et castra Severi, unde abituri. Denique Sch. fere cum Bg. (e P., ap. G. Th. cum Gr. n.) in „ἀποκλ. excluderent *eos* castris“ quo adiuncto subst. innuat pron. αὐτοῦ, e pr. τὸ στρατοπ., quocum gen., pendente a praep., alibi quoque, cf. Stp. Th. aliunde, Rs. Or. V. 7. Is. Dem. Xen. Mor. Hell. et Ἀνβ., Diod. S. et Aristoph., sed et absolute, aut cum diserta pr. ἀπὸ simul, it. cum dat. Abr. L. Ar. p. 270. m. it. Dl. Th. p. 451. m. 838. e. Epict. Heyn. e 33, 13. i. cum N., Gs. Chr. et Plut. Krg. cum Luc. ex 1, 361. e. 473. e. cf. Herdt. et tropice Foes. etiam cum Thuc., at de re Abr. Dl. Auct. p. 394. m., ubi et in criticam partem et confusu cum aliis, cf. D'Orv. Ch. p. 123. e. Aes. Fa. Hs. p. 107. et Ind. Xen. Ἀνβ. v. κατακλ.

μὲν δὴ) Hic P. per suum Lat. *igitur* prodit potius vulg., quam illud τοι Ms. Schott., alio spectante Bg., quoad notionem, cf. 1, 14, 17.

σὺν παντὶ τῷ λ. στρ.) Hic, variante Nostro in articuli et adi. duorum ordine cum 2, 3, 10. οἱ λοιπ. παντ., *reliquus* exercitus opponitur illi prioris cap. §. 21. parti, quae in castris Praetorianorum relicta est deinde etiam; in rem consentientibus Dione C. 1242, 16. ἐς τὴν Ῥώμην ἐσῄει. — καὶ αὐτῷ καὶ ὁ στρατὸς πᾶς καὶ οἱ πεζοὶ καὶ οἱ ἱππεῖς ὡπλισμένοι παρηκολούθησαν, et Spart. in Sev. c. 5. e. p. 598. i. et c. sq. ib. m., quem locum Bc. dederat in N., tum c. 7. p. 600. ingressus *deinde* Romam, *armatus* cum *armatis* militibus *Capitolium ascendit*, rel., ad

τὴν Ῥώμην[h] ἀφικνεῖται[i], ἔκπληξίν τε καὶ δέος ἅμα τῷ ὀφθῆναι τοῖς Ῥωμαίοις ἐνέβαλε τοῖς

structo Romam intravit, stuporemque et metum, simulac visus est, Romanis incussit

h) In Ms. Ba. εἰς τ. πόλιν, sed in marg. legitur, γρ. ῥώμην. Equidem, quod Ms. habet, non repudiarem. Ex superioribus enim iam patet, quae urbs sit intelligenda *Mart.* v. N. i) Ms. Ba. ἀφικνεῖται. ἔκπληξιν τὸ κ., cuius punctum post ἀφ. etiam erat in B. 2. al. v. N.

quem Cas. N. 1. b. e. „videtur legisse ap. Herodi. σὺν π. τ. λ. γρ. ὡπλ. ὡπλισμένος. Hodierni libri vocem ὡπλισμένος non agnoscunt, et recte. Nam Dio — Severum ait ad portam urbis trabeam toga mutasse" et Spartianus potuit de suo ingenio lusisse in polyptoto, cf. ib. p. 601. in. *fuit* que *ingressus* Severi *odiosus* atque *terribilis*, rel., quo loco usi Oxon. ad 2, 11, 10., huc aeque apto ad sq ἐκπλ. λ. Hic quidem Bg. alio ordine e P. servat in ὡπλ. formulam, forte ob praecedd. iam adi. duo, cui rei providit Noster, collocato in medium subst., dum P. libere iterum in hac regione addit adv. temporis *post haec*, cf. 2, 13, 18. e., sed tamen cum Mss. rel. refert vulg. in Ῥωμ. proprio nomine contra Ms. Ba., cuius eandem rem tractavimus iam 1, 13, 5. e.

ἀφικνεῖται) non culpo: praestaret tamen ἀφικνούμενος. *Reisk.* Qui secutus ingenium contra libros omnes et P., qui et ipse cum Bg. recte tolerabat Nostri rationem scribendi simplicem in enunciationibus singularibus, per copulam iunctis; quanquam P. in sq. membro in Rsk. partes deflectebat quodam modo per delecta particip.; non tenente Stp. Th. in v. ἀφ. Lat. Bg., quod in sq. subst. traxerit e Sch. „ἐκπ. ἐμβάλλειν, stup. *incutere*" adhibitum etiam Stp. Th. aliunde, variante Nostro in copia, credo, cum 2, 3, 13. (quum et Hes. explicet ἐκφόβησις, et non coll. Suid. 1, 700. m. φόβος, *pavor*, metus, *terror*,) copulatis syn., quae differant modo, ut maius ac minus, sicut idem 3, 621. m. φόβου speciem vel caussam τὴν ἐκπλ. facit, εἰς τὸν φόβον ἀνάγεται ταῦτα, sub *quo* haec *subiiciuntur*, — ἔκπληξις, — ἀγωνία, *terror* — *anxietas*, — ἔκπληξις δὲ, φόβος ἐκ φαντασίας ἀσυνήθους πράγματος, *terror*, metus *ex* insuetae *rei* imagine *proficiscens*, cf. Foes. p. 117. b. m. et Per. ad Ael. V. h. 2, 19. e. Dein scribitur ad peculiarem rationem tum in his coniunctis, tum in ἐκπλ. cum v. ἐμβ., pro quo syn. παρέχειν Ind. Rs. Or. V. 7. II. et Diod. S., sed cum al. v. v. Thuc. cum Abr. Dl. p. 693. e. et alio sensu Polb. Sic porro variatur cum 2, 3, 13. pro ἐμπ. in v. ἐμβ. (ubi Stp. Th. ignorat Lat. Bg.) it. per syn. v. ὀφθ. cum 2, 3, 6. ἅ. τ. ἐπιφανῆναι, ubi severior Bg., quam P., cf. ib. et 1, 5, 14. m., etiam prae eodem vicinior in sqq., ubi abl. reddit per praep., sed subst. mutat in formulam per pron. duplex, demonstr. et relat., cum v. affini, deinde particip. duo in subst., denique adv. in pron. affine, illis subst. accommodatum, pro severiori, *metum* — iniecit *illis ita* audacibus *ac* felicibus *factis*, s. *per* tam *audacter susceptas* et *feliciter* gestas *res*; P. deferente quoque Sch. „τετ. audacter *gestis*, εὐτ. fortunatis *operibus*, ἐργ. rebus *gestis*" non reddente Stp. Th. 3, 1453. G. e. sub „εὐτυχεῖσθαι res dicuntur, quum feliciter geruntur, — Herodi. l. 2. εὐτ. ἐργ." dum Noster et hic peculiari ratione scripserit, tacentibus Indd., ut proprie sint res et actiones, bene prospereque evenientes ac succedentes sine impedimento, nec intercedente aliquo casu

οὕτω τετολμημένοις τὲ καὶ εὐτυχηθεῖσιν ἔργοις. ὁ δὲ δῆμος καὶ ἡ σύγκλητος δαφνηφοροῦντες ὑπεδέχοντο [k] πρῶτον ἀνθρώπων καὶ βασιλέων ἀναιμωτί τε καὶ ἀκονιτὶ [l] τοσαῦτα κα-

per ea, quae tali ausu et successu fecerat.
2. Populus vero et Senatus laureati eum excipiebant: qui primus omnium hominum et imperatorum sine sanguine et pulvere

k) Comma hic deerat tantum in B. 1. et Ox., dante Ms. Bg. adeo maiorem distinctionem, v. N. l) Ms. Ba. ἀγωνιτὶ, mendose, ex confusis litteris, ut B. 1. R. cum Par. 2. ἀκοντὶ, v. 2, 13, 10. m.

adverso, quorsum pertinent etiam per variationem s. §. ἀναιμ. — κατ. Caeterum distinctionem illam in V. L. post ἀφικν. forte effecit copulatum cum praes. ἀφ. tempus aliud aor. 2. ἐνεβ. iterum, quae hic pendent ab uno nominativo ὁ Σεβ.

ὁ δὲ δημ.) Pompam eius ingressus describit amplius Dio spectator et comes, quippe senator eo tempore. *Boecl.*

Dio 1242, 22. ἥ τε γὰρ πόλις πᾶσα ἄνθεσί τε καὶ δάφναις ἐστεφάνωτο, καὶ ἱματίοις ποικίλοις ἐκεκόσμητο, λ., per hanc §. liberius agente P., in addito tum adi. πᾶς bis, (quorum illud ad ἀνθρ. servat Bg.) tum adv. *scilicet*, post πρωτ., qui praeterea ad v. ὑπ. assumsit pron. αὐτὸν, mutatum deinde cum δὲ in pron. relat., unde Bg. retinet modo pron., distinctionem faciens etiam post ὑπ., quam removimus, quia v. ὑποδ. potest etiam cohaerere cum particip. sq. κατ. et cum proximo adi. πρωτ., ubi Sch. modo addit „ἀνθρ.“ innuens rectionem cum gen. pers., quam tenet aliunde Stp. Th. 3, 565. C., non item Poss. Sy. p. 45. i. Nr. 4. inter numeralia, partitionem s. collectionem habentia, cuius rectionis et casus forte sit causa in hoc, quod πρ. pro superlat. sumitur e notatione quidem, cf. L. Ern. et N. T. it. L. Bos. Ell. p. 532. i., ubi etiam praep. aliqua in auxilium causamque vocatur, ut in aliis superlat. fit; variante Nostro etiam nudo ἀνθρ. pro 2, 9, 18. πάντων ἀνθρ., quod adi. minus excidisse puto ob pr. vocem, quam supplendum, cum non sit summe necessarium, et alii etiam id opprimant cum πρ. et gen aliquo pers., cf. Ind. Herdt. et Luc. in τὰ πρῶτα Ἀθηναίων etc., et in nostro masc. Dem., tum Lyco. v. 732. D'Orv. Ch. p. 692. m. Abr. ad Aesch. 1, 236. m. sqq. cum p. sq. m., porro in notationem et vim superlat. Ind. Plut. Hs., at in rectionem cf. Stp. Th. ubi quoque cum artic. et gen. etiam rei, etiam sing., sed per tres sexus Abr. l. l. Krb. Obs. p. 266. m. Ind. Ael. V. h. Luc. Diod. S. et Is. Ev. ex c. 15. i. Abr. Dl. Th. p. 180. m. Xen. Z. Pol. cum The. Fi., et G. Th. cum Gr. n. „*primus*, — superlat. a *prior*, — *primus* ante *omnes* Virg. (quod poëticum est pro sqq.) cum gen. et praep. *omnium primus*, — *primi* ex *omnibus*“ cf. l. 55.

ἀναιμωτὶ) Spart. (c. 5. e. p. 597. e.) *ita, quod nulli unquam contigit, nutu tantum Severus victor est factus, armatusque Romam* contendit. *Boecl.*

Ad quem Spart. locum Cas. N. 3. monuit, sententiam esse a Nostro, subiectis et Gr. ὁ δὲ — ὑπεδέχοντο, πρῶτον — κατορθωκότα, per hanc scripturam etiam, sine augmento, quae sit contra libellorum grammaticorum praeceptionem, ut augmentum modo in indefinitis extra indicativum denuo abiiciatur, cf. Weller. gr. p. 114. m. Nr. 1., atque adeo

τωρθωκότα[m]. πάντα γὰρ ἐν αὐτῷ ἐθαυμάζετο[n], μάλιστα δὲ

3. tanta perpetrasset. Omnia enim in illo erant admiranda,

m) Ms. Ba. κατορθωκ. cum A. al., v. N. n) Ms. Ba. hic colon habuit cum A. 2., ut punctum A. 1.

servetur in praeteritis extra indicativum, e qua lege sane ap. Nostrum κατορθῶσαι, κατορθώσας et κατορθωθεὶς, ut et ap. alios, cf. Ind. Dem., cui add. 155, 13. p. sq. l. 23. 297, 18. 320, 23. 392, 1. 477, 4., sed 1395, 17. κατωρθωκένει, ut Stp. Th. 2, 1441. H. modo profert κατωρθωμένοις, et p. sq. A. m. hinc suam scripturam e P. (sub „κ. feliciter conficio, ad felicem exitum rem aliquam perduco") cui addo If. Ev. F. p. 28. i. πολλὰ — κατωρθωκὼς, ad quam firmandam vix opus fuerit hoc, quod Attici etiam extra indicativum servant augmentum, et id omnino praeponunt quoque illis temporibus, quae proprie carent eo, sed potius errorem librarii Ms. et operarum edd. iterum in vocali credam; tenente hic Bg., e P. fere, notionem v. κατ. simplicem, pro facere s. gerere, cf. 1, 5, 23., sed syn. formulam Lat. modo in adv. utr., quod primum ἀν. adiunctum est per variationem cum 2, 13, 10., ut ap. Luc. copulatum cum ἄνευ τεχνημάτων 1, 175. e., sed ap. Dion. H. S. T. 1. 381, 4. cum δίχα πόνου, cf. supra 2, 13, 10. ex eodem.

πάντα γ.) Illo P. γὰρ, per *porro*, ut sit in transitu ad aliam rem, cf. 1, 5, 17., non opus est, quia sensu proprio respicit non tam proximum membrum πρῶτον — κατωρθ., quam priora ὁ δ. λ., redditurque, ut ab historico pragmatico, causa, cur populus cum senatu exceperint eum eximie, sed, ut alibi, interiectis quibusdam inter rem et causam, quae causa etiam modo inseritur, et quasi per parenthesin, ut ab aliis scriptoribus talibus, etiam poëtis, cum mox §. sq. redeatur ad rem coeptam, cuius reditus etiam signum est τοίνυν, et huic respondens Lat. *igitur*, quod proinde P. ib. etiam aliter reddere coactus est, cum hic semel discessisset, cf. 2, 2, 20., dum agit Bg. per syn. cum illius formula in v. ἐθ., per fut. inf. s. adi. (quale manifestius est P. *mirabilia*, severius illud, quam Bg. compos.) cum v. subst., quia pass. Gr. (et in nostratium sermone usitatum) vix brevius reddas, quam ista P. et Bg. periphrasi, cui gemina alia Stp. ad m. P. per subst. nomen ac verbum, *admirationi erant*, brevior eadem, quam haec per adi. aliud simul, *admiratione* digna *erant*; de quibus tacent Scheller. de stylo, Apin. in Lex. gram., G. Th. L. Ern. et Stp. Th., qui semel modo in v. e. pass. affert et sine Vs. ex If. Pan., qui locus sine Ind. Mor. habetur p. 41. m., sed ed W. 76, 18. θαυμαζόμενοι δὲ καὶ διὰ τὰς ἄλλας πράξεις, *cum* autem *ob* alia *quoque* facinora *in* admiratione *essent*, ad quae tacet in hanc partem in N. 332, 15. Wolf., et ipse augens rationem vertendi huius pass. per formulam longiorem e v. subst. cum nom. subst. affini et praep., quae periphrasis, ibi in v. de pers. adhibita, quoque locum habet in v. de re, ut hic, qua de G. Th. tantum profert 114, 31., etsi ipse eandem ad Luc. usurpans de utr., e quo et aliae rationes reddendi pass. colligi possunt, ut quoque, praeter L. N. T., per Indd., qui non praebuerunt Nostri rectionem de re cum pr. ἐν et casu pers., (forte ductam e Lat., ut Corn. N. *in hoc* illud — *fuit admirabile*, et Cic. *in* vobis *hoc* — admirari *soleo*, v. G. Th. 113, 84. p. sq. 12. et 50.) sed tantum de re cum pr. ὑπὸ, Luc.

τὸ ἀγχίνουν τῆς γνώμης, τότε ac praecipue acumen ingenii,

1, 198. l. 48. πλοῦτόν τινα —, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, sq. syn. οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον, *divitiis*, *quae* neque *alii* cuiquam *essent* in *admiratione*, *nec* nobismet *ipsis* perinde *carae*, cf. p. 29. l. 87. Ael. V. h. 14, 8., sed 3, 6. τῶν ὑπὸ τοῦ πλήθους θαυμαζομένων, quae *vulgus* admirari *solet*, mutato casu Lat., tum absolute positum ib. 2, 15., cf. Plut. Hs. cum Ind. Thuc. ex 385, 86., sed de pers. absolute Luc. 1, 11. Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη, Praxiteles *in* admiratione *fuit*, it. 3, 28. l. 65. θαυμάζεσθε, *vos* admirandos *praebete*, per aliud v., non per v. subst., porro cum adv. temporis Long. Mor. et cum alio Thuc. e 30, 24. ἐπὶ τῷ — τὰ εἰκότα θαυμάζεσθαι, *ut* — quoad *decet* ab illis *coleremur*, quod capio pro κατὰ τὸ εἰκ et pro εἰκότως, ut illud Plut. ap. Kypk. 2, 342. i. „τὰ πρέποντα θαυμασθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος λ., *dignis* a *Graecia* affectus *honoribus*" pro πρεπόντως, *decenter* cultus *a Gr.*, qua cum praep. cf. ap. Luc. 1, 244. l. 48. it. 3, 51. l. 65. sed cum pr. ἀπὸ Xen. Z. Pol., ut cum pr. διὰ Is. Pan. l. l., cf. per tres praepp. has ap. Poss. Call. p. 87. e. 247. e. p. sq. m. it. cum pr. ἐν L. N. T. et Kypk. 2, 341. e. alio sensu, cum dat. pers., sed cum dat. rei Diod. S. 2, 189. l. 3. τοὺς ἐν ταῖς ἀνδραγαθίαις θαυμασθέντας, fortitudine *conspicuos*, it. 1, 321. l. 72. per liberam Vs. et numeros Ind. pravos, tum ib. cum pr. alia syn. p. 20. l. 48. θαυμαζόμενον ἐπ' ἀνδρείᾳ, cunctis *ob* fortitudinem *suspiciendum*, it. Luc. 1, 500. l. 27. Ael. V. h. et Poss. Call. p. 89. i., ubi et simul cum ὑπὸ, ut p. pr. m. etiam cum pr. κατὰ, sed simul cum alia ap. Diod. S. 2, 220. l. 5. παρὰ τοῖς ὁμοεθνέσι θαυμαζομένη κατ' ἀνδρείαν, *genti* suae *ob* virilem *animi* celsitatem *in* veneratione *habita*, porro cum παρὰ et διὰ Dem., sed cum alia et ἐν per dat. loci et simul cum adv. temporis ap. Ael. l. l. 3, 8. πολλάκις — ἐκ τούτων ἐθαυμάζοντο ἐν ταῖς Ἀθήναις, saepe *propter* ista *homines* colebantur *Athenis*, cf. in v. med., ignotum Stp. Th., praeter L. N. T., quoque Ind. Hom. it. N. ad Ὀδ. θ', 108. et ad Hesy. Caeterum Bg. in μαλ. δὲ partim e P. *praecipueque*, qui pro τὲ accepit iterum, ordine tamen servato, quem contra Stp. ad m. P. etiam deserit *sed potissimum*, manens in vi propria rectius, cum in pr. membro tantum μὲν oppressum sit, ut alibi, et opponantur sibi πάντα, omnes, s. omnes aliae s. reliquae (subintelligendo ἄλλα s. λοιπὰ, aut πάντα statim sic capiendo, ut πάντες, cf. 1, 8, 15.) dotes animi ac corporis, etiam actiones et res gestae, et sqq. partes quaedam s. species τὸ ἀγχ. λ., cf. 2, 6, 3.

τὸ ἀγχ. τ. γν.) E P. per alium ordinem Bg., at Sch. in „ἀγχ. perspicacia *mentis*" sed Stp. Th. 2, 1065. F. m. modo „ἀγχίνουν genere neutro substantive positum pro ἀγχίνοια, *solertia*, in loco, quem Suidas citat« 1, 43. m. τὸ ἀ. τὲ καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλέως λ. ingenium *eius et prudentiam*, et post, ἀγχίνοια, σύνεσις, ἡ ἕξις εὑρετικὴ τοῦ καθήκοντος ἐκ τοῦ παραχρῆμα, λ. *solertia* s *facultas ex tempore inveniendi id, quod decet*, cuius in primo loco τὸ ἀγχ. est cum gen. pers., at per rel. Indd. modo adi. cum aliquo subst. Hom., Xen. M. S. et Cyr. cum Gs. Chr. Fa. Aes. et Diod. S., ubi et e 1, 12. l. 39. ψυχῆς ἀγχίνοιαν, animi *solertiam*, ad quam analog. Noster, sumtis aliis vocibus, sed syn., ut imitationem celaret, cum gen. rei τ. γν iungit τὸ ἀγχ., pereunte notionis parte postrema, ut maneat tantum Suidae illud, non coll. ad Hes., cuius sqq. in adi. pertinent ad locum Hom. l., non tenente Stp. Th. Lat. Bg. solum, ut nec L. Ern., quod tamen ap. G. Th. accommodate ad rem et Suidam

τῶν πόνων γενναῖον καὶ τὸ εἰς τὰ τολμώμενα ἅμα τῷ θαῤῥαλέῳ εὔελπι. ἐπεὶ τοίνυν ὁ | in laboribus alacritas et in aggrediendo coniuncta audaciae 4. confidentia. Postquam igi-

explicatur 84, 64., ut sit „celeritas videndi, quid conducat, (in Sch. cum) σύνεσις, consideratio et acumen, (at cum Gr. n. in) *solertia*, — in omni re prudentia, — perspicacitas et ingeniorum acumen, v. Cas. ad Theophr." Char. ed. Fi. sine Ind. p. 156. m., ubi et aliae definitiones, variante Nostro infra per unum ἀγχίνοια, pro quo syn. ap. G. Th. in Bg. altero subst. „*ingenium*, εὐφυΐα, τὸ ἀγχίνουν, proprie natura dicitur, cuique ingenita" ab *ingigno* quidem; nisi tamen est e Grr. illis traductum, respiciente Nostro ad laudem Severi 2, 9, 3. νοῆσαι ὀξὺς λ.

τό τε τῶν π. γενν.) laborum *generositas*, i. e. generositas in tolerandis laboribus, et quasi dicas generosam quandam laborum tolerantiam, aut generosum in illis suscipiendis animum. *Steph.*

Qui in Th. 1, 838. i. „γ. neutro gen. substantive positum" hinc cum P., sensum recte ostendens, ubi Noster scribit peculiari ratione in iuncto τὸ γεν. cum τ. π., sed Bg. mutat gen. in syn. formulam abl. cum pr. *in*, quum par sit v. c. in gerundio, *diligentia scribendi* et *in scribendo*, ut tamen G. Th. praebeat etiam severum gen. in Bg. „canum *alacritas* tanta *in* venando, — *alacritas* laboris *in Laconicis canibus*" cf. in rem ipsam et hanc laudis Severi partem 2, 11, 2. sqq. et 2, 9, 2. e., in compari Nostro mutante tantum ordinem subst. et articulorum.

τὸ εἰς τὰ τ.) coniuncta audaciae spes bona, s. robori animi coniuncta spes bona. *Steph.* Qui in Th. v. τολμ. 3, 1585. B. c. cum P., praebens modo 1, 1505. i. „θ. substantive, fiducia, animi magnitudo. Pol. autem *audaciam* quoque interpr. ap. Herodi. (sine loco, ut et p. 1198. i.) τὸ εὐ. substantive, *bona spes*, cum ap. alios, tum ap. Herodi. saepe" quo in extr Sch. „*bonam* spem *ad* audacia *facta*" sed Sb. Ind. diserte hinc non reddit, at similiter tamen ad alium Nostri locum, et in „τὸ θαῤῥ. *confidentia*" praebentibus hoc pro adi., praeter Hes. non coll. Suid. fidens, *animosus*, de pers. absolute Call. et Luc. 2, 656. l. 62. nisi ibi est cum pr. ἐν, ut cum πρὸς ap. Poll. 1, 178 ?*fortis*, et Xen Ἀνβ., sed cum abl modi Thuc. 104, 58. τῇ γνώμῃ θαρσαλέους στρατεύειν, sed de re, cum adiunctis et opp. Plut. Krg. §. 321. οὐκ ἔστι γενναῖον, οὐδὲ θαῤῥαλέον, ἀλλ' ἄνανδρον, Ind. „audax, magni animi" sed Gs. Chr. *confidens*, tum pro subst., ut ap. Nostr., Thuc. 131, 67. αὐτοὶ ἤδη ἐν τῷ θαῤῥαλέῳ εἶναι, quod *ipsi* in *tuto* iam *essent*, (prorsus ut ap. Rs. Or. V. 6. sine Vs.) Luc. 1, 737. e. ὡς τό γε πάνυ θ. ἐν τοῖς τοιούτοις οὐ πόῤῥω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας ἐστὶ, *ut* fere *insignis* in *talibus* fiducia *a* temeritate *et* impudentia *non* longe *abest*, it. Zos. 4, 10, 8. καταπλαγέντων τῶν βαρβάρων τὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀνδρεῖόν τε ἅμα καὶ θαῤῥ. obstupefactis barbaris ob viri *fortitudinem* et *audaciam*. Sed τὸ εὐ. pro subst. ex analog. Nostro usurpatum fuerit, cum Stp. sine diserto aliorum testimonio dederit, et mei quidem Indd. teneant modo pro adi. de pers. Rs. Or. V. 8. Din. Luc. Gs. Chr. et Thuc., ubi et cum adv., it. cum pr. ἐν, (cf. inde Ind. Dion. H. S. T. 2.) ut et cum πρὸς, (syn. illi Nostri, qui hactenus ad analog.) it. Luc., ut cum ὑπὲρ Abr. ad Aesch. T. 1., ubi et cum inf., it. cum dat. rei, ut alio ap. Diod. S. et de re ap. Polb. e T. 1. p. 54. e., non reperto v. εὐελπίζειν, quo de dubitabat D'Orv. ad Ch., tolerando forte tamen ex adi. nostro, etsi L. Ern.

τε [o] δῆμος αὐτὸν ὑποδεξάμενος εὐφήμησεν, ἥ τε σύγκλητος ἐπὶ ταῖς τῆς πόλεως εἰσόδοις προσηγόρευεν [p], ἀνελθὼν εἰς τὸ [q] τοῦ Διὸς τέμενος καὶ θύ-

tur et populus eum excepit fauſtis acclamationibus, et ſenatus ad portas urbis ſalutavit, ingreſſus Iovis templum, peractoque ſacrificio, in cae-

o) Sic Ba. Ms., ut 2, 8, 6. m., ſed cum commate interiecto ὅ, τε edd. omnes, quarum quaedam, ut B. 1. L., paulo ante τό τε etiam nobiſcum, ubi nihil e Ms. Ba. notatum erat, ut per inconſtantiam cum Stp. τό, τε retineret. p) Ms. Ba. et Vi. προσηγόρευσεν v. N. q) Ms. Ba. εἴς τε τοῦ διὸς λ., ſed Ms. Vi. modo τε e regione τὸ v. N.

non tenet, ubi noſtrum τὸ ἑ. redditur cum Stp., e quo ad m. P. mutat Bg. particulam ἅμα cum dat. rei in particip. ſyn., ut illum dat. Gr. retineat, exquiſita quidem ratione e Cic. de off. 2, 9. *adepti* coniunctam *cum* iuſtitia *prudentiam*, pro copula et caſu eodem, *prudentiam* et *iuſtitiam* ſ. *iuſtitiam* et *prud.*, ut ſupra etiam commutabat Bg. praepoſitionem μετὰ cum particip., cf. 1, 2, 2. m., ad ſeveram rationem ſpectante Sch. in „ἅ. una cum" ut Cic. quoque praemittit membrum hoc per praep. cum ſubſt., de off. 2, 8. adipiſci *cum* honore *et* fide *caritatem*, pro *honorem*, *fidem* et *caritatem*, ut h. l. ſit *audacia* et *confidentia*, ſeu ordine inverſo; et *audacia* quidem, quatenus univerſe eſt cogitatio et impetus in periculoſa, ſed *confidentia*, quoad ſimul eſt ſpes firma et voluntas perſequendi ſuſcepta et ſuperandi difficultates, cogitatioque de iis removendis, cum hilaritate externa frontis ac vultus, etiam linguae atque orationis ad fiduciam et animum militibus inſtillandum, qui confidens Severi animus elucebat in tota oratione ad ſuos 2, 10, 3. ſqq., ſed maxime inde a §. 9. et §. 18., ad cuius alteram laudem ſupra 2, 9, 3. τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι Noſter hic reſpicit, ut variat in formula ἅμα λ. cum illa per πρὸς cum tertio et quarto caſu 1, 7, 8. 2, 5, 10. e. 2, 6, 16., it. per τὸ θ. cum 1, 6, 15. θάρσος, et in τὰ τολμ. praeſ. pro perf. cum §. 1. et 2, 8, 2. (ubi Bg. eadem Lat.), etiam Stp. ad m. P. oſtendente impf., cf. in Bg. rationem ad pr. εἰς ap. G. Th. non quidem in v. *confid.*, ſed tamen in ſyn. *fiducia*, pro quo (ut ib. cf.) ſeverius licebat ſumere particip. e Vell. 2, 56, 4. *omnibus* audendis *paratiſſimus*.

εὐφήμησεν) In eadem re Dio l. l. ad §. 2. οἱ ἄνθρωποι — πολλὰ ἐπευφήμουν, abeunte P. in τοιν., cf. ad §. 3. i. γὰρ, e quo Bg. per contracta duo v. v. in unam formulam, et quidem mutatis verborum modis, pro quo forte licebat, *exceptum ſalutavit*, et deinde πρ. *allocutus eſt*.

ἥ τε σ. — προσηγ.) Maior erit commatum congruentia, ſi aoriſto tempore ſcribamus προσηγόρευσεν. *Sylb.*

Conſuſas iſtas finitiones ſupra diximus, ſed et, varia ſecum poſita tempora, ut hic aor. 1. et impf., ut nihil tentandum ſit, quanquam P. cum Mss. faciat, quia et Ms. Ve. manet in vulg., reddente Bg. e P. in εἰσοδ. ad ſenſum, ut et Sb. Ind., ſed praemiſſo *aditus*, huc ſpectante Spanhem. de Pr. et u. n., cf. ad 1, 7, 12. i. „quod, ut tradit Herodi. l. 2. c. 14. ſenatus *univerſus*, ipſique proinde Conſules, ad portas urbis eum conſalutarent" qui rem e P. tangit, πᾶσα iterum addente, quod ſupplendum e contextu, ut §. 2. ad ὁ δ. κ. ἡ σ.

σας, ἔν τε τοῖς λοιποῖς ἱεροῖς νόμῳ βασιλικῷ καλλιερήσας, ἀνῆλθεν εἰς τὰ βασίλεια. τῇ δὲ ἐπιούσῃ [r] κατελθὼν εἰς τὴν

teris item sacris aedibus facta litatione more imperatoris, re- 5. cessit in imperatoriam domum. Postridie autem cum ve-

r) Mss. tres τῆς δὲ ἐπιούσης λ. v. N.

εἰς τὸ τοῦ Δ.) Mss. τὲ pro τὸ potius error est scribae in litteris, quam ingenium omittentis alterum e duobus artic., cum et Ms. Ve. teneat vulg., nec P. ostendat copulam, quae nec suo stet loco, si ad sq. καὶ referatur, cum debuerit esse ἀνελθών τε εἰς λ. aut εἴς τε τὸ — τεμ. ἀνελθὼν, ut est 1, 7, 12., quocum variatur ordine verbi et subst. utr., (non tenente Stp. Th. Lat. Bg. et P. in v.) et addito hic καὶ θ. membro, quod ibi subintelligendum erat, ut hic adv. ἐκεῖ aut pron. αὐτῷ e 1, 10, 16., ubi Bg. severior, hic phrasin adhibens, syn. illi ap. P., unde et copulas reddit utr. sqq., et servat tum ordinem alium, tum Lat. ad ἱερ., non item ad καλλ., nec ad νομ. βασ. brevitatem eius, quod membrum, ab eo scribave omissum in Ms., statim restituimus, per formulamque gen. subst. syn., ob sq. idem Lat. adi., a quo et lapsus scribae fuerit, cf. 2, 6, 22. i. ubi Sch. „β. more *Imper.* (ambiguo compendio,) v. *more* regio *sacrificare*, κ. quum *litasset* more *regio*" sed Noster variat leviter non modo cum illo 1, 7, 12. τοὺς ἄλλους νεὼς, sed et cum 2, 3, 25. Διὸς νεὼν καὶ τὰ λ. ἱερὰ, et τὰς ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας λ. it. 1, 5, 4. i. et 2, 6, 18., Ind. Sb. reddente hinc „καλλιερῆσαι, pro θῦσαι, *sacrific.*" quo de v. 2, 11, 11., non ferente G. Th. formulam Bg., nec Stp. Th., denique in β. cum subst. v. scribente Nostro ad analog., et in sq. formula variante in v. ἀνηλθ. cum 1, 5, 27. 1, 13, 13. 2, 3, 25., e quibus locis non cogitandum est de emendatione in ἐπανηλθ., quia non modo infra est vulg. formula iterum 3, 11, 14., sed etiam hic Severus nondum ibi fuit; unde nec Bg. satis recte hic, nisi pro simpl. cepit, ut suum P., e quo partim Sch. „*se recepit* in *aulam*" at Spart. c. 7. p. 600. Capitolium *ascendit*, (ubi Iovis templum.) Inde *in* Palatium — *perrexit*.

τῇ δὲ ἐπιούσῃ) Ven. male τῆς δὲ ἐπιούσης. *Stroth.* Mss. casus temporis alius potest esse aut e lapsu in ς et iota postscripto iterum, aut e glossa per comparationem cum 1, 16, 1. et 7, 3, 6., sed ut tum universe rectus sit uterque casus, etiam tertius, tum Noster promiscue utatur secundo ac tertio, v. c. 4, 15, 11. coll. §. 10. et 5, 3, 5. coll. §. 3. m. et 9. e., et tertius nominatim nostri particip. alibi quoque occurrat, cf. Thom. M. p. 352. cum N., ubi et noster locus sine Vers. producitur sic τῇ δ' ἐπ. κ., memoriter credo, simul cum illo 1, 16, 1., ubi v. laud., quorum Munthio in quartum casum add. Thuc. 262, 76. ταύτην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα, — τῇ δ' ὑστεραίᾳ, noctem *insequentem*, — postridie *vero*, ut Noster hic modo variarit per casum et formulam ellipticam, quam explet tamen Lat. Bg. e P., ignotum Stp. Th., ap. Gs. Th. „τῇ ὑστεραίᾳ, i. q. postero die" qui idem reddit ad Luc. 2, 101. l. 11. *postridie* eius *diei*, ut et τῇ ἐπ. δὲ, alio ordine, quam hic, positum ib. p. 74. l. 85., at Polb. T. 3. p. 129. l. 8. κατὰ δὲ τὴν ἐπιοῦσαν, postridie *vero*, et Ios. 1, 293. f. 3. e. μέλλοντες εἰς τὴν ἐπ. περαιοῦσθαι, *die* proxima *traiecturi*, sed idem 2, 23. f. 47. i. *in crastinum*, (cf. mox τῇ δ' ἐπ. *postridie* autem *eius diei*, at 1, 351. l. 4. idem *die* vero *sequenti*, severius, cf. Vs. ad Thuc. l. l. antea,) ad

σύγκλητον, λόγους ἐπιεικεῖς πάνυ καὶ χρηστῶν ἐλπίδων μεστοὺς ἐποιεῖτο πρὸς πάντας, καὶ

nisset in curiam, sermonibus modestis admodum et bonae spei plenis allocutus est omnes,

quam analog. supplebitur quoque in nostra per dat. formula pr. ἐν, ut in illa per gen. διὰ, ἐκ, ἐπὶ, tacente L. Bos. Ell., sed Nostro variante in sq. cum 2, 3, 5, κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, per adiunctum brevius syn., sumto subst. τ. σ. aut proprie, aut, ut 2, 6, 3. syn. τὴν σ. βουλὴν, de loco, (ut variaretur simul cum 1, 14. 18. τοῦ τῆς συγκλήτου συνεδρίου,) quomodo et cepit Bg. e P., cf. l. l. postr.: rem universam quidem et praesentiam Severi in senatu tradente quoque Dion. C. l. l. supra. at cum Nostro tempus aliquod etiam Spart. c. 7. p. 601. m. *alia die armatis stipatus non solum militibus*, *sed etiam* amicis, *in* senatum *venit*, qui p. 577. med. et e. de Iuliano *descendenti* — in *curiam*, — e senatu *in* Capitolium *pergenti* etc., ubi Cas. in N. 5. „ita fuit moris“ usus praeterea teste Capitol. in Max. et Balb., qui locus est c. 3. T. 2. p. 141. e., a quo more hic Noster cum Severo discedit.

λόγους ἐπ.) οἷα καὶ οἱ πρώην ἀγαθοὶ αὐτοκράτορες πρὸς ἡμᾶς, quae et prius boni principes ad nos, senatores, *dixerant*, ait Dio (1242, 34. sqq.) Idem qui hac occasione annotat, primum Severum postea legem, se auctore factam, de non occidendis indicta causa senatoribus, violasse, cf. Spart. (in Sev. c. 7. p. 601. e.) et c. 13. (p 610. m. et c. pr. e.) *Boecl*

Spart. de Iul. c. 4. p. 577. e. ingressus *autem* curiam, *placide* et *prudenter* verba *fecit*, quae Lat. formula et hic servari debuit, cf. Stp. Th. 2, 622. F. m. aliunde, Bud. C. 235, 26. Krb. Decr. Rom. p. I. p. 290. m, lib. de V. med. Kust. s. 33. m. et e. s. 60. e. cum N. Woll. p. 56. e. Ind. Dem. v. λ., cui add. 21, 15. 29, 14. 236, ult. Xen. Cyr. et Fa. Aes. v π. e., reddente Bg. nec in rel. cum P. (nisi in ἐλπ. sing. et μ.) nec Sch. in „ἐπ. placidos *sermones*“ cf. 1, 7, 2. in χρ. ἐλπ., ubi variat Noster cum 2, 13, 4. e. ἀγαθ. ἐλπ. per syn. adi., scribens idem ad analog. Gr. et Lat. per adi. μεσ. cum subst. ἐλπ., de re quidem, cf. Rs. Or. V. 4. e V. 3. p. 491. ψήφισμα — μεστὸν ἐλπίδων οὐκ ἐσομένων, at Poss. Call. p. 470. i. τὸν δῆμον — οὐδ᾽ ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστὸν, de pers. adeo, cf cum gen. pers. l uc., sed de re aut pers. cum gen. rei ib., Rs. Or. V. 6. Dem. ubi et cum particip., cui add. 242, 1. Xen. M. S. Z. Ael. V. h. The. Fi. Dion. H. S. T. 1. Fa, Aes., Abr. L. Ar., Arist. Plut. v. 188. 193. L. N. T. Poss Sy., ubi Herodian. confusus cum Herodt., tum absolute de pers Xen. Cyr. et Arist. Plut. v. 695., ut de re L. Bos. Ell., qui et extrinsecus sumit pr. ἐκ, sed Sall. Iug. 113, 2. illi — *spei* bonae *pleni*, de pers., cf. N. Cort., non tenente G. Th., ubi modo, cum Gr. n. 916, 82. adolescentiam *plenam* spei *maximae*.

πρὸς πάντας) Pol. *πάντας* cum sq. iungit, tanquam legens *καὶ πάντας*, vel *ἅμα δὲ πάντας*, it. *ἔλεγεν ἥκειν*. *Steph.*

Liberior P. iam in praecedd. tum ad λογ. ἐποι. addendo adv. ἐκεῖ, e contextu supplendum modo, tum in gradu alio ad χρ., forte et hic fuerit, sed ut potius πρὸς caperet absolute positum, pro *praeterea* s. *insuper*, quibuscum syn. est eius *simul*, haesitans fortassis idem in Nostri participiis cumulatis, quorum utr. δεξ. et λεγ. sine copula cohaeret cum pr. finito tempore λ. ἐπ., sed λεγ. proprie redundat, cum insit in pr. formula λογ. ἐποι., additum tamen separatim propter insertum membrum καὶ κ. —

κοινῇ καὶ ἰδίᾳ δεξιούμενος [f], et publice et privatim eos benigne complectens: dicens, λέγων, „ἥκειν μὲν ἔκδικος [6].

f) Comma hoc in A. al., pro colo Stp. rel., aut inde depravato puncto Bc. 2. et Pat.

δεξ., ut index disertior orationis alienae, nec molestum, si reddatur per Lat. *sic*, s. *in hunc modum*, nec tantum in N. T. obvium, sed et ap. bonos Gr., cf. L. N. T. Schw. p. 837. cum N., it. 1, 17, 9. e. 2, 1, 16., variante Nostro in δεξ. cum 1, 2, 5. m. per oppressum hic casum pers. pron. αὐτοὺς, (quem Bg. explet, e P. reddens liberius,) non item in formula καὶ κ. κ. ἰδ. cum 2, 4, 7., nisi per adiunctum v.

ἥκειν) Hic praetextus multum illi favoris iam pepererat. *Excipiebatur enim ab omnibus*, (*passim per* provincias,) *quasi* ultor *Pertinacis*, Spart. c. 5. (p. 597. i.) *Boecl.*

Cf. 2, 9, 11. 14. 16. et 2, 10, 3. et 7., unde et fortasse nomen Pertinacis sibi imposuit, cf. 2, 10, 2. et Spart. c. 7. p. 602. e., mutante Bg. nominativos cum inf. in acc. cum perf. e P., sed de suo etiam pron. addente pers., et manente in ἐκδ. sine supplemento partic. ὡς, quo respiciens P., id adv. mutat in coniunctionem cum v. affinis coniunctivo, et hinc subst. φ in affine particip., non omnino sequente Sch. in „φ. qui caedem alicuius *ulciscitur*" sed ut P. ratio proprie pertineat ad v. ἥκ. cum particip. aliquo, quae tamen ad sensum par est sane praesenti rectioni cum nominativo subst. e genere pers. s. concreti, variante cum illa 2, 6, 12. e. hic Nostro, ut et cum alia 2, 1, 20., ubi adiunctus est simul dat. pers., quam utr. formam modo novit Stp. Th., tacens etiam de hoc praes. pro perf., non item Bud. C. 770, 20. et 1083, 25. Ind. Dem. et Rsk. ad Polb., The. Fi. Xen. Mor. 'Ανβ. e 2, 5, 2. i. Abr. ad Aesch. 1, 600. m. Krb. Obs. p. 148. Loesn. p. 149. m. Thom. M. p. 418. Hes. 1617, i. ἥκει, ἔρχεται, ἢ ἦλθεν, sine N., Schol. Eur. Hec. v. 1. ad rectionem v. cum nominativo subst. proprii nominis v. 3. ἥκω Πολύδωρος, ut v. 503. alio ordine Ταλθύβιος ἥκω, ubi in Vs., saltem de Vernacula ratione, assumendum pron. ἐγὼ, at cum nominativo, e genere ac notione modi, vel alicuius pron. Luc. 1, 21. l. 46. ἐδείκνυεν αὐτῷ — κἀμὲ, οἷος ἥκοιμι, *monstrabat ipsi et me*, qualis *reverterer*, (qua de vi, pro redire, praeter L. N. T., cf. absolute de pers. Ind. Rs. Or. V. 4. Dem. ex 11, 10., cum pr. ἐκ V. 7. Is. 8. And. et simul cum adv. The. Fi., quo et retulerim Abr. ad Aesch. T. 2., at de re cum pr. εἰς Rs. Or. V. 7. Ant. ex 719, 9. et tropice de pers. Eur. Hipp. Valck. 192, 2. A.) vel alicuius adi. Call. ep. 44, 2. εἰ δ' ἄκων ἥκω, *si* inscius *veni*, ubi pr. vs. et perf. opponitur, Lyco. v. 1369. πρῶτος μὲν ἥξει, *primus* quidem *veniet*, et Abr. ad Aesch. 1, 302. m. ex Soph. θεοῖς ἔχθιστος ἥκω, ubi et Vers. Iohns. ed. *ego diis* sum *invisissimus*, de mente Abr., quem cf. et in Dl. Th., (ut de re Rs. Or. V. 8. And. e V. 4. p. 86. l. 6. νῆες — ἥξουσιν ἀθρόαι οὐ πολὺ ὕστερον,) quibus similis noster hic locus cum subst. e notione modi, ad analog. istorum modo effictus, nihil praebentibus Indd., quam praeterea v. ἥκ. cum inf. Aesch. ep. S., quae rectio par illi P. et par particip., quocum vario variique sensus cum vel sine dat. pers., ad supplendum supra alicubi prolata, cf. Is. Pan. Mor. p. 60. m., in Indd. Soph. Ai. Call. Eur. Phoen. Valck., cui add. p. 445. Aesch. ep. S. Rs. Or. V. 4. 7. Is. et Ant. Xen. 'Ανβ. M. S. Bach. et Cyr., The. et Pal. Fi., Luc. et Plut. Krg., pro qua rectione in N. T. v. ἥκ.

„τοῦ Περτίνακος φόνου [t], τὴν
„δ' ἀρχὴν παρέξειν καὶ εἴσο-

se quidem venisse ultorem Pertinacis caedis, effecturumque, ut

t) Colon hic in Ms. Ba.

cum καὶ et alio v. Matth. 8, 11., cf. in sensum tropicum de pers. Xen. Bach. et cum pr. ἐπὶ Rs. Or. V. 8. Lyc. ut in rem criticam et confusionem cum aliis v. v. Ind. Herdt. Abr. ad Aesch. T. 2. et D'Orv. Ch., tum ad ἐκδ. de pers. absolute Suic. Th. et Ind. Luc., sed cum praep. L. N. T., et cum gen. pers. Sb. Ind. ex Eutr. Met. 1, 12, 2., at de re simul Suid. it. Ind. Ael. V. h. et Hom., in quo iterum Noster scribit modo ad analog. cum gen. rei φ., ac forte Lat., ap. G. Th., cum Gr. n. „*mortis* alicuius *ultor* Ovid.“ quod Lat. ap. Stp. Th. aliunde, at hinc ap. Sb. Ind. cum alio *vindex*, et ipso ap. G. Th. cum Gr. n., sed cum aliis gen. rei, cf. 2, 9, 11. 14. et 16. ad τοῦ Π. φ.

τὴν δ' ἀρχ.] Vide, quae notamus supra ad 2, 3, (24.) *Boecl.* Leg. ἀριστοκρατίᾳ, in dativo, se operam daturum, ut gubernatio sua aditum pateraceret optimatum principatui. *Reisk.*

Cuius dativus, ut deinde ostendetur, non est necessarius, ut interpretatio totius loci cum Bg. conspirat, quanquam videtur servasse reliquam lectionem vulg., nec in καὶ ostensa emendatione quadam, nec eo καὶ per Lat. *etiam* explicato, ubi Sch. in v. παρ. modo subst. tenet Lat. *imperium*, deserto vel sic P., qui obscure tantum refert vulg. lectionem, usus libertate plurima, tum in v. παρ. per dupl. phrasin, tum in subst. duobus ἀρ. καὶ εἰσ. per unum iterum, et denique in ordine alio ultimi ἀρ., ubi Bg. servat modo Lat. et syn. phrases ad v. παρ., legens praeterea, opinor, αὐτοῦ pro καὶ, quasi in hoc lateat του, e confusis litteris, sed αὐ perierit ob pr. finitionem ειν, et capiens subst. ἀρχ. non pro syn. cum sq. εἰσοδ., sed proprio sensu; quam quidem rationem fortassis et e P. efficias, si sumatur libere reddidisse ἀρχ. *se principe* et εἰσοδ. *fundamentum*; nihil hinc tenente Stp. Th., ubi nec quid simile in v. εἰσοδ., at in ἀρχ. 1, 550. D. m. aliunde pro *fundamento*, quod firmet primam rationem, Politiano tributam a nobis, manentibus in vulg. tum ob consensum librorum, tum quia sententiam edit commodam hanc, *sed initium daturum esse* se *et* aditum *aristocratiae*, i. e. sub se fore aristocratiam et initium eius; quam promisit Severus, imitatus Pertinacem et in hoc, cf. 2, 3, 24. ut per copiam Noster iunxerit ἀρχ. et εἰσοδ., interiecto v. iterum, ut alibi quoque ἀρχ. copulat cum syn. quodam, cf. 7, 11, 1., sed et alii scriptores id faciunt, cf. Stp. Th. l. l. e Dem., quem locum et Ind. habet, cui add. 291, 9., it. Orph. h. 36, 4. ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ λ., e cuius Ind. v. ἀ. cf. loca cum gen. aliquo rei per hanc quidem notionem, ut et absolute aut cum v. alio, praeter Soph. Ai. v. 282. et Theogn. v. 1129., cf. Call. Lyco. Eur. Hipp. Valck., Herdt. Thuc. Aesch. ep. S. et Fi. Rs. Or. V. 7. Is. 8. And. Dem., cui add. 204, 11., Ael. V. h. Luc. Diod. S. cum Is. Pan. Mor. p. 13. m. 18. e. 28. i. 87. i. 134. e. it. Foes., ad quam analog. Gr. hic scriptum, ut et quoad v. cum Luc. 3, 163. l. 42. ἀρχὴν εὔλογον παράσχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, *occasionem* et *principium* praeberes *contra te scribendi viro libero*, cf. syn. e Sb. Ind. ap. Zos. 2, 34, 4. τῆς ἀπωλείας αὐτὸς τὴν ἀρχὴν καὶ τὰ σπέρματα δέδωκε, *internecioni* principium *et* semina *praebuit*, sed in εἰσοδ. quia Indd. ferunt tantum absolute The. Fi. Epict. Luc. Abr. Dl. Th., tum alio sensu, pro

„δου ἀριστοκρατίας. μήτε δὲ 7. *principatus suus fiat initium*
„ἄκριτόν τινα u φονευθῆσε- *optimatium status: neque vero*

u) Ms. Ba. μήτε δ' ἄκριτόν τινα λ., cuius δ' cum apostropho, ut alibi, sed τινα reclinato acc. nobiscum et cum A. al. contra τινὰ Stp. rel.

actu adeundi Rs. Or. V. 6., et pro re, quae adit nos, i. reditus, vectigal, Polb. cum Suid.) potius ad Lat. analog., cf. G. Th. „*aditus*,"— metaphor. — *dare* oculis, — *uterque vestrum* patefecit *earum* ipsarum *rerum* aditum, *quas quaeremus*, — aditus *virtutis*, (qui gen. est pro pr. *aditus* ad *virtutem*, i. praesidium, cf. Cl. Cic., ubi *aditus laudis* similiter exponendus, s. pro facultate et occasione alicuius rei impetrandae, possidendae, fruendae, sed cum Gr. n.) *introitus*, — in *causam*, i. initium causae et exordium, — *aperto* suspicionis *introitu*, (it. cum Gr. n.) *initium*, — principium et velut ingressus rei maioris, — *initia* ac *semina* Quinctil. — *dare* initium *alicuius rei*, (cf. Ind. Corn. N. „*hoc* initium *fuit* salutis *Atticorum*, — *ab tam* tenui *initio*, i. occasione" it. cum Gr. n.) *principium*, — initium alicuius rei, — modo ad fundamentum refertur, — *quod* mihi *principium* est *mali*, — motionis *principium* alicui *dare*, — movendi *fons* et *principium*" alio tantum ordine, quam supra ap. Orph.; quibus sat firmatam crediderim tum lectionem vulg., tum istius explicationem nostram, sed ut ad Bg. addi queat, fortassis de suo adiunxisse pron. possess. et pro καὶ tentasse illum ὡς, quocum alibi quoque confusum diximus, quod, pro *tanquam* acceptum, et in molienda similitudine solenne, tamen in tropo iam trito nec audaciore vix necessarium est, nec in Lat. additum ante, nec in Grr. istis similibus cum v. παρ. et δοῦναι. Nec suspicor excidisse quid ante vel post παρεξ., v. c. epitheton, ad ἀρχ. pertinens, unum πρᾳεῖαν, aut duo πρ. καὶ ἥμερον, cf. 7, 1, 3., quasi duo praedicet Severus, praebiturum se principatum mitem ac mansuetum, et praeterea aristocratiam nominatim; cum ad se commendandum suffecerit una promissio illa de aristocratia, in primis ab exemplo et imitatione Pertinacis, ut demonstratum.

μήτε — ἀκρ.) *Fieri etiam senatusconsultum coëgit, ne liceret Imperatori, inconsulto senatu, occidere senatorem*, Spart. *Oxon.*

Spart. sunt c. 7. p. 601. e., ad quae Cas. N. 4. recte monet, Severum fuisse simulatorem et mendacem, cf. Dion. l. l. ad §. 5. λογ. ἐπ., qui ponit deinceps interfectos senatores, (ad quos maxime hic respicit Noster,) atque etiam 1262, 62. sq., cf. infra 3, 8, 13., variante Nostro in μητ. δὲ — τινα cum 2, 6, 6. et 2, 4, 2. tantum per interiecta et copulam aliam, sed prae P. severius reddente Bg., at in ἀκρ., ut 1, 14, 13. e., ubi Sch. prope cum P. „iudicio *non condemnatum*" sed Stp. Th. aliunde per brevius *indemnatus*, ap. G. Th. cum syn. ἀκατάκριτος, quo Lat. et alii utuntur, ut Bg. formula quoque Bud. C. 41, 14. sqq., cf. Ind. Thuc., cui add. 141, 72. Dion. H. S. T. 1. Dion. C. Luc. Polb., de pers. quidem, quo sensu caret Ind. Dem., cf. tamen 555, 25. 629, 11. 631, 23. 645, 21. 647, 9. 745, 21. 24. 796, 9., (pro quo syn. formula ἄνευ κρίσεως 628, 19. 631, 10. 647, 18. 721, 18. et syn. adv. ἀκρίτως 212, 22.) ubi, ut ap. Thuc., cum syn. ἀποκτείνειν, quocum Noster ad analog., Phil. in Fl. p. 759. A. m. 761. B. m.; e P. contrahente Bg. duo v. v. in formulam per unum v. cum duobus subst., sed Tayl. ad Lys. Rs. V. 5. p. 598 N. 1. dubitante „quid sit hominem δημεύεσθαι" s. τινὰ in pass., cui Rs. in N. respondet in act.

„σθαι ἢ δημευθήσεσθαι, μή- quenquam *indicta causa capite*
„τε συκοφαντοῦντος [x] ἀνέξε- *aut bonis mulctatum iri, neque*

x) Ms. Ba. συκοφαντοῦντας λ. sed ed. Ing. συκοφαντοῦντός τινος ἀνεξ., v. N.

„δημεύειν τινὰ bene Graecum esse, et *proscribere aliquem*, i. q. bona eius publicare" vel plenius ap. G. Th. cum Gr. προγράφω „edicto proposito aliquem civitate eiicere, proposita morte impune a quovis inferenda, si intra certum numerum lapidum deprehendatur, et bonis illius publicatis, vel potius proscribenti attributis" s. de notatione Gr. ac Lat. v., publico in loco proponere scriptum aliquem s. nomen illius cum indicio hoc, ut ipse cum bonis suis sit publici iuris, h. e. eiectus e civitate et exul a quovis occidendus, et bona eius veniant in publicum, i. ad alios, sive plures per venditionem et auctionem, sive ad unum proscribentem; unde Gr. Grammaticis explicatur δημόσιον ποιεῖν et κοινοποιεῖν, cf. Schol. Thuc. et Hes. 1, 883. Nr. 6., brevius scribente Nostro, quam aliis, v. c. Din. Rs. Or. V. 4. p. 93. e. θανάτῳ ζημιώσαντας — δημεῦσαι τὴν οὐσίαν λ. et Xen. Hell. Mor. p. 46. e. ἀποθανόντα ἐς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι, τὰ δὲ χρήματα αὐτοῦ δημευθῆναι, sed in pass. de pers. absolute tamen non sine omni auctoritate, cf. ad Hes. 1, 928. N. 12. „Chrysost. πάντοθεν ἐλαύνεσθαι καὶ δημεύεσθαι" sine Vs., e quo Chr. affert Stp. Th. „δημευθεὶς τὴν οὐσίαν, *bonorum* proscriptione *et* publicatione *mulctatus*" ubi adeo pass. de pers. cum acc. rei solenni, quod reddiderim, *publice* i. publica auctoritate *privatus* s. mulctatus *bonis*; non aliter reperto praeterea pass., quam de re, et quidem absolute, ap. Dem., sine Ind., 634, 23., qui locus est Stp. Th., 1014, 18. p. sq. l. 9. Rs. Or. V. 6. (it. Ael. V. h. cum Foes.) sed cum pr. ὑπὸ ib. V. 6., at frequentius act., idque cum acc. pers. Sb. Ind. ex Eutr. Met. 7, 1, 7., aut cum acc. rei ib. ex eodem 5, 5, 2., cf. Thuc. Schol. Rs. Or. V. 6. ex 861, 4. et V. 8. Din. it. Dem. uno loco, cui add. 752, 6. ἀφέντες τὸ τὰ χωρία δημεύειν καὶ τὰς οἰκίας, καὶ ταῦτ᾽ ἀπογράφειν, Gem. Pl. e p. 104. e. Dion. H. S. T. 1. cui add. 325, 43. τινὰς — ἀπέκτεινε, καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσε, Suid. sine χρήσει, nec coll. ad Hes., Poll. 4, 37. 9, 10. sed Poll. Call. tantum e Stp. Th., (cf. syn. δημοσιεύειν, praeter Hes. et Suid., in act. cum acc. rei Xen. Hell. Mor. et cum acc. pers. Suic. Th. ubi et pass. de re, absolute, et cum praep. Long. Mor.) variante hic Nostro quodammodo cum 7, 3, 10. φυγαῖς ἢ θανάτοις ἐζημίου, quanquam exilium et proscriptio interdum separantur, cf. Dion. H. S. T. 1. 210, 19. it. p. sq. l. 13. et 288, 23. 726, 41. et Diod. S. 1, 483. l. 23. φυγαδεῦσαι τοὺς εὐπορωτάτους —, καὶ τὰς οὐσ. αὐτῶν δημεῦσαι, nostrum locum me reddente *occisum* aut *proscriptum iri*, i. *occidendum* aut *proscribendum esse*, cf. Spart. c. 8. p. 603. m. amicos *Iuliani* incusatos *proscriptioni ac* neci *dedit*.

συκοφ.) Forte συκοφαντοῦντος τινὸς ἀνεξ. *Steph.* Quod pronomen, subito ab Ing. exceptum, aut suppleveris e pr. τινὰ alius casus, aut ne desideres quidem in particip. pro subst., ut e P. servat Bg. et partim Sch. in „σ. *delatorem* passurum *esse*, ἀν. toleraturum *esse*" sed Sb. Ind. „ἀνέχεσθαι συκοφαντούντων, *ferre*, sic 281, 7." qui locus e Xiph. habet sane v. med. cum gen. pers., ut et alius eius e Zos. 692, 25. ed. Cell. 2, 40, 5., cf. e Synes. ap. Stp. Th. 1, 1334. A. e. e Bud. C. 1403, e. L. N. T., ubi et alio sensu ille Stp. l. l. E. m., Loesn. Obs. p. 342. m. Kypk. T. 2. Aesch. ep. S., sed sine Ind. ap. Dem. 112, 12. 990, 21., sed cum acc. pers., praeter alius

„σθαι [y], ἀλλὰ βαρυτάτην [z] *toleraturum delatores: sed sum-*
„εὐδαιμονίαν τοῖς ἀρχομένοις *mam felicitatem subiectis prae-*

y) ἀνέξεσθαι A. 2. al., ut in pr. φονευθήσεσθαι B. 2. R., per operarum vitium. Hic vero nobiscum comma in A. et al., pro Stp. rel. colo, quod et in Ms. Bg., v. N. z) βαθυτάτην unae Ing., v. N.

sensus Xen. Bach. Z., etiam ap. Luc., (ubi et cum acc. rei, cf. Thuc. Dem., cui add. 68, 13. 281, 9. 614, 17. 475, 25. 755, 1. Ael. V. h., it. ad Moer. p. 176. ex Aesch. et Arist. Lys., cum Bud. C. 1404, i.) qui casus in Ms. hic fuerit minus e glossa per comparationem aliorum, quam e lapsu in litteris, cum Mss. rel. maneant in vulg., contra quos valeat forte nihil P. acc. plur., (etiam a Bg. retentus, non item a Sch.) cum libere vertere potuerit ille, ut Sb. memoriter faciebat in Gr. hinc plur. gen.; non spectante Stp. Th. ad Bg. Lat. subst. in particip., cf. ad N. T. Lex. et Obs. Loesn., Suid. et Ind. Dem., cui add. 475, 25., variante Nostro cum 2, 4, 16. pro subst. συκοφάντας, sed Severo illuc etiam respiciente ad imitandum Pertinacem. Caeterum in ἀνεξ. med. oppressum ἑαυτὸν pron. nec Intpp. Lat. suppleverunt, quo fit subito transitus a pr. pass. et a pers. aliena ad propriam; ut licuisset colon poni post ὀνομευθ., nisi neg. duae μήτε — μήτε cum sq. ἀλλὰ solerent arctius copulari, qua de caussa et post ἀνεξ. comma placuit tantum.

βαρυτάτην) Scribo βαθυτάτην εὐδ. *Steph.* βαρὺς et βαθὺς saepissime confunduntur. Basil. Homil. 23. χωρίον φάραγξι βαρείαις διερρωγὸς, lege βαθείαις. In quibusdam locutionibus aeque βαρὺς, ac βαθὺς, locum habere potest, ut in illo Plut. in Parall. πίνοντες παρὰ τὸ σύνηθες, εἰς ὕπνον τοῦ δέοντος βαρύτερον κατενέχθησαν. *Leisn.* Inepte! meo periculo lege βαθυτάτην εὐδ. *Stroth.*

Leisn. etiam ad calcem Ox. „Hesych. βαρὺ, μέγα. Facile βαθὺ et βαρὺ permutari, patet ex Obs. Misc. V. 2. p. 249. sq. Ael. V. h. 2, 11. et 36." quae loca quoque illeverat margini Ox. In membro hoc ἀλλὰ — παρεξ. omisso a P., tenet Sch. modo „βαρ. summam *felicitatem*" qua de adiectivum Lat. vulg. lectionis severum *gravis* nec G. Th. habet, nec dici potest commode, nisi quoad valet i. q. *magnus*, cf. 839, 58., aut i. q. *multus*, cf. ib. l. 82. et 92., it. Cort. ad Sall. p. 966. b. m. et Ind. Iust., quarum notionum in Gr. vulg. neutrum habet Stp. Th. nec L. Ern., at huius Ind. Polb. priorem „χεὶρ βαρεῖα, magnae *copiae*, ut Ioseph. 10, 11, i. βαρυτάτη δύναμις. βαρυτέρα παρασκευὴ, *maior*" in loco quidem Ios. ut sit Vs. *una* cum *gravis* armaturae *militibus*, et V. L. βαθυτ., ut ap. Suid. 1, 416. c. βαρεῖα χεὶρ, ἡ δυνατὴ, manus *potens*, et eadem Vs. in subiecta χρήσει anonymi, nec haec collata ad Hes. 1, 693., nec p. 696. ad illa Leisn. inde Nr. 14. aliqua Nota; unde fortassis vulg. lectio sustineatur, ut et e Lyco. v. 156. βαρὺν πόθον, gravem *cupidinem*, it. ex his Rs. ad Polb. p. 747. e. „βαρὺς de fluvio dici, rarum quidem est, non tamen omnino absurdum. Si urbs magna dicitur βαρεῖα, quidni etiam fluvius ingens, spectabilis, quasi gravis undis. Cogitavi tamen aliquando βαθὺς, *profundus*" qui spectat, credo, ad Polb. 1, 17. p. 26. m. τὴν τῶν Ἀκραγαντίνων πόλιν — καὶ βαρυτάτην ἅμα τῆς αὐτῶν ἐπαρχίας, *Agrigentinorum oppidum* — et *suae* ditionis *amplissimum*, quem locum non praebuit Ind., sed L. N. T. Schw. p. 238. N. cum Lat. eodem, sub „βαρ. — 2) amplus, splendidus, maioris momenti" quo sensu postr. ibi fuerit Lat. *gravissimum*,

„παρέξειν, καὶ πάντα πρά- „ξειν εἰς ζῆλον τῆς Μάρ- „κου ἀρχῆς a. ἕξειν δὲ τοῦ

biturum, et omnia factu- rum ad aemulandum Marci imperium. Habiturum

a) Pro colo Stp. rel., it. commate Bs, punctum quoque in A. al., placitum nobis ob constantiam, cum et in §. 6. extr. posuissemus.

pro nostratium *die wichtigste*, quorsum et pertinet locus subiectus Matth., similiter acceptus in L. Fi. et Krb., cf. Cl. Cic., ut isto quidem loco non satis nitendum sit, sed forte magis affini βάρος πλούτου, it. ἀρετῆς, de quibus cf. Abr. ad Aesch. 1, 242. et 656. e. it. D'Orv. Ch. p. 54. m., ubi proprie de confusis agitur βαρὺς et βαθὺς, in quam partem criticam, praeter dicta ad 1, 2, 6. Exc. e., cf. Loesn. Obs. p. 222. m. tum ad Herdt. p. 324. N. 94. it. Ael. V. h. 6, 6. m, ut forte etiam ap. Hesy. 2, 334. m. κοῦφα, τὰ μὴ βαθέα, legendum βαρέα, et alibi confusis ρ et θ elementis figurae maiusculae, cf. Poll. 4, 85. N. 94. in εὔρεῖα et εὐθεῖα, ex h. l. forte dubitante Sb. Ind. per formulam suam „pro βαθυτάτην" nec certum, an sic quoque maluerit Bg., cum et Sch. in vulg. lect. similiter reddiderit, etsi fortasse sensum modo secutus; pro vulg. adi. cum subst. εὐθ. nihil ferentibus Thom. M. p. 651. e. it. Foes., nec Indd. Call. Ern. et Loesn., Hesd. Soph. Ai. Lyco. Mus. et Theogn., it. Herdt. Xen. M. S. et Bach. Aesch. Fi. Ael. V. h. Rs. Or. V. 4. et Dem. Diod. S. Dion. H. S. T. 2. Luc. Fa. Aes. Geop. cum L. N. T. et Kypk. T. 2., nec in εὐθ., (cf. absolute vel cum aliis adi. Hs. Plut. et Fa. Aes. Is. Ev. et Pan. Mor. p. 135. i. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. Dem. per veros numeros 143, 21. cui add. 172, 10. it. Luc., ubi vicinum ἐν πάσῃ εὐθ. λ., ut Thuc. cum μεγίστῃ, non item cum v. παρεχ., per analog. saltem iuncto, nec cum §. pr. variato, nisi per adiunctum, nec tandem in adi. Stp. βαθ., cf. e poëtis ante, praeter Mus., tum Xen. Bach. Ael. V. h. Polb. Luc. Diod. S., Pal. Fi. Dion. H. l. l. Geop. Fa. Aes. Abr. Dl. Th. cum L. N. T., quorum Schw. add. Dion. C. 1121, 79. et Ind. Sb. e Zos. 5, 9, 6., it. Suid. Hes. Thom. M. p. 138. it. ad Herdt. l. l. Abr. L. Ar. p. 310. e. Graev. L. Hes. p. 95. e. Spanh. ad Call. T. 2. p. 119. i. 806. e. ad Arist. Av. v. 1712. Kust. et Beck., ad Polb. Vales. T. 3. p. 181. i. Wess. ad Diod. S. 2, 552. b. N. 82. D'Orv. Ch. l. l. tum ad Ael. V. h. 2, 36. et 6, 6. e., ad Luc. 1, 608. b. N. 93. it. 2, 311. b. N. 41. et 3, 356. b. N. 48. Klotz. Tyrt. p. 74. Harl. Chr. Gr. p. 128. Cas. ad Suet. Vit. c. 13. et Cl. Cic. Ind. Gr. βαθ., cui coniecturae faveat non tantum usus huius adi. sensu tropico frequentior ap. alios, sed et aliquis adeo ap. Nostrum infra in εἰρήνῃ βαθείᾳ, quo tropo respiciat Noster ad Lat. *altus* et *profundus*, ubi G. Th. nihil cum subst. nostro, et tantum simile quid per gradum v. e. „*pace* profundissima *florentes*" sed ut hoc quoque tropicum redeat ad Bg.

πάντα πραξ.) P. deserit quoque Sch. in „πρ. *facturum* esse *omnia* ad *aemulationem* imperii *Marci*" ubi Bg. reddit praep. cum subst. iterum per syn. particip., variante Nostro per hanc formulam pro nudo abl. 1, 2, 8. et per privum subst. pro dupl. 2, 4, 3., sed tenente Sb. Ind. nostrae pr. εἰς alias syn. πρὸς et κατά.

ἕξειν) Leisn. ad m. Ms. Bg. „desunt quaedam in versione" haud dubie culpa scribae, qui omiserat totum hoc membrum ἕξ. — γνώμην, a nobis statim restitutum, et partim e P. liberiore, quoad ordinem etiam, qui

„Περτίνακος οὐ μόνον τοὔνο-„μα [b], ἀλλὰ καὶ τὴν γνώμην." Τοιαῦτά τινα λέγων, ὑπηγάγετο τοὺς πλείστους εἰς εὔνοιαν καὶ πίστιν, ὧν ὑπισχνεῖτο. ἦσαν δέ τινες [c] τῶν [d] πρεσβυτέρων καὶ γνωριζόντων αὐτοῦ τὸν τρόπον, οἳ προὔλεγον [e] λαν-

vero Pertinacis non solum nomen, sed et animum.
8. Huiuscemodi quaedam loquens illexit plerosque ad benevolendum et credendum,
9. quae promittebat. Erant tamen aliqui ex senioribus nec ignaris eius ingenii, qui praedi-

b) τ' οὔνομα Ox. cum Par. 2. mendose, cf. 2, 4, 13. c) Sic nobiscum Ms. Ba. et edd. rel., praeter Stp. al. δὲ τινὲς, cf. 2, 10, 13. d) τῶν omissum mendose in B. 2. Ox. Par. 2. e) Sic tacite quoque Ms. Ba. cum Stp. rel., pro προὔλ. cum leni simul A. al., cf. 2, 13, 21. e.

tamen ad sensum bene in τοὔν. *cognomen*, cf. 2, 10, 2. Spart. c. 7. e. p. 602., ubi Cas. N. 4. locus Aur. Vict. est de Caes. 20, 10. cognomento *Pertinax*, cf. 2, 10, 19. ubi Sch. „ἕξ. *habitur*. esse *mentem*, h. e. eo animo futurum esse" scribente Nostro in formula tota cum Grr. et Lat. (cf. Ind. Luc in nom. utr. et G. Th. in v., sed alio sensu γν. ἐχ. Ind. Sb.) at variante in τοὔν. cum 2, 4, 13. τὸ ὄν., cf. Ind. Dem., cui add. 96, 11. 112, 23. 171, 12. 886, 11. 998, 27. p. sq. l. 3. 1000, 14. 18. p. sq. l. 5.

τοιαῦτα) In v. λ. variatur cum syn. εἰπὼν 2, 10, 19., addito iterum pron. τινὰ ad variandum, cf. 2, 8, 9., aliunde Stp. Th. tenente Lat. Bg. Mox Sch. deserit P. in „πισ. ad *credendum* adducere *ea*, quae *promittebat*" vicinius ad Bg., pro severis, *ad* benevolentiam *et* fidem *eorum*, *quae* rel., ut servetur gen. cum πισ., etiam Lat. usitatus, cf. G. Th., huc spectante Stp. Th. sine Vs. 1, 89. E. m. sub Lat., affini isti Bg., ubi Noster in v. ὑπ. variat cum 2, 9, 14. per praep. syn., ex analog. saltem copulatam, (cf. Ael. V. h. 13, 4.) et cum 2, 4, 3. e. modo per v. syn., it. cum 1, 6, 24., et simul per additum artic. in τοὺς πλ., ubi opprimitur pron. αὐτῶν, sc. τῶν βουλευτῶν, qui latent in remotiori §. 5. τὴν σύγκλητον.

ἦσαν δὲ λ.) Bg. meliori ordine, quam P., at ex eodem in δὲ, cf. 1, 6, 8., et in τιν. cum gen., ut alibi; in sq. πρεσβ. hic Nostro apertius indicante senatores, quam 2, 4, 3., quia de iisdem sermo fuit in pr., oppresso similiter pron. αὐτῶν, aut αὐτῆς, sc. τῆς συγκλήτου. At in sq. formula Bg. liberior per adi. syn. et negat. duas, quod est potius Gr. οὐκ ἀγνοούντων, pro aiente viciniori *et gnaris*, ut tamen servarim *et* noscentium *eius ingenium*, ponente Sb. Ind. hunc locum sub Lat. *nosse*, et Stp. Th. sub syn. formula *cognitum habere*, ubi Noster sequitur saltem analogiam, et forte Lat. maxime, cf. de τὸν τρ. et Lat. Bg. ad 1, 2, 3. e. it. G. Th. v. *ingen.* et *nosc.*

οἳ προὔλ.) P. libertatem in contracta oratione per omissa ἦσαν οἳ, et addito adv. temporis, it. adi., deserit Bg., at Stp. Th. solam scripturam προὔλ. dedit, secus ac hic in ed., varie sic etiam exhibente textu Dem. 73, 2. et 240, 26., quo Stp. respicit sine Ind., cui et add. 96, 19. 114, 2. 249, 3., ignorans idem cum ὅτι, cf. L. N. T. e 2 Thess. 3, 4. Pal. Fi., Rs. Or. V. 7. Ant., cf. V. 8. Din. et Lyc. cum Ael. V. h. et Diod. S., variante Nostro cum v. προειπεῖν supra, et cum 2, 13, 21. e. in λ. tantum

θάνοντες [f], ὅτι ἄρα εἴη ἀνὴρ πολύτροπός τις, καὶ μετὰ τέχνης εἰδὼς προσφέρεσθαί πράγμασιν [g], ὑποκρίνασθαί [h]

cebant clanculum, nimirum esse illum virum versipellem, et arte scire tractare negotia: dissimulare et simula-

f) μανθ. Ing. 2. mendose. g) Pro puncto A. et Bs, it. colo Stp. rel., tantum in Ox. comma hic, recte, cum a pr. ὅτι εἴη ἀνὴρ pendeant et sqq. adhuc. h) Ms. Ba. ὑποκρίνεσθαί τε, sed α est scriptum super ε a prima manu. *Mart.* v. N.

in tempore, et per alia quaedam in sqq. super moribus Severi cum 2, 9, 18.

ὅτι ἄρα λ.) P. omissam particulam nec Sch. neglexit „quod *utique* s. *nempe*“ e Stp. Th. 1, 508. E. m. aliunde, quorum postr. syn. cum Bg. huc convenit, ubi Noster variat pro δὴ post ὅτι 1, 9, 22., sensu explicandi et magis definiendi in alienaque oratione monstranda clarius, cf. Hoog. Op. p. 113. §. 10. et fine Ind. Dem. 391, 13.; pro Gr. τὶς e P. substituente Bg. syn. pron. demonstr ex assumto ad v. εἴη pron. αὐτὸς, et oppresso adeo pron. τὶς, ut alibi, hic post subst. et adi., ubi habent et Lat. severam formulam, cf. G. Th. *magni* cuiusdam *hominis*, et sq. l. 88. it. *alicuius* certae *personae* 249, 16., cf. supra 1, 6, 1., nostratium *ein*, Gr. syn. εἷς, in πολ. e P. reddente Bg. cum Sch., qui et *versutus* addebat ex Ind. Sb., quod tenet Stp. Th. aliunde, non item alterum, ut G. Th. in Bg. recte „pro astuto et callido simulatore“ cf. Ind. Hom. et Thuc. cum Schol. ad utr., Eutr. Met. et Kypk. 2, 383. e. cum Hesy. et ad Stp. subst. πολυτροπία sine auctore Ind. Dion. H. S. T. 2., pereunte et hic, in Vs. saltem, parte vocabuli prima.

μετὰ τεχν.) Leisn. ad Ox. modo Vernacula haec „der *seine* Sachen *künstlich* anzufangen *weiss*“ e P. servante Sch. quaedam modo in „προσφ. tractare *res*, πρα. *astu* rem *tract.*, τ. *astu* et *arte* tract. *negotia*“ in postr. his per P. copiam, sed non vertente hinc Stp. Th. in τ. 3, 1430. D. e. cum lect. al. τοῖς πρ. memoriter, at simile quid praemittente ex If. Ev. μ. δόλου καὶ τ. περιγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν ed. W 286, 43. *dolo* et *fraude*, sed Fd. p. 19. e., ubi Ind. v. μ. et τ. fraude *et* artibus *adhibitis*, ut in pr. μ. cum subst. ad 1, 2, 2. m. Bg., qui h. l. e P. per formulam abl. nudi, pro quo variatur cum 1, 10, 10. e. et per unum modo subst., ad exemplum Charit. p. 4 l. 17., ubi sq. per variationem πανουργίᾳ, Vs. p. 5. l. 6. *artibus*, at p. 130. l. -. Vs. p. 151. pen. *cum astutia*, cf. D'Orv. p. 659. e. et fine Ind. Ael. V. h. 12, 33. e. syn. διὰ τέχνης καὶ πανουργίας λ. *technis* et *calliditate*, non praebente G. Th. cum praep. Lat. severa, sed cum v. Bg. e P. ap Ter. He. 2. 3, 125. (ad quem Westh. comparat Eun. 5, 4, 2. *astu* rem *tractavit*,) et bene in v. i. „*tractare* est circa rem — quocunque modo versari, et in ea occupatum esse“ et Stp. Th. 4, 118. F post formulam Lat. eandem aliunde „οὕτω προσφέρομαι τούτῳ τῷ ἔργῳ, ita *me* gero *in* hoc *negotio*“ cf. Zos. 1, 5, 5. οὐκ ἂν ἀρκέσοι πᾶσι κατὰ τὸ δέον προσενεχθῆναι. non *suffecturus* erat *ad* satisfaciendum *omnibus* ex *officio*, ubi sq. expl. ἐπικουρῆσαι, variante Nostro quadam ratione cum 2, 12, 5. χρῆσθαι τοῖς πράγμασι, (quod v. etiam nostro substituitur ap. Dem. 1428, ult.) et scribente saltem ad analog., ubi nostratium *verfahren* iterum est commodum, cf. 1, 13, 14.

τε καὶ προσποιήσασθαι πᾶν ὁτιοῦν, ἱκανώτατός ἐστιν[i] ἀνύσαι, καὶ τὸ χρειῶδες καὶ τὸ λυσιτε- | re quidvis aptiſſimum, et inſuper efficere, quod uſui

i) Ms. Ba. ab edito non diſcrepat, niſi quod comma poſt ὁτιοῦν non habet, ſed poſt ἐστιν, et conſequentia verba connectit, deleto commate poſt ἀνύσαι, quod ſcribitur ἀνύσαι, ex quibus exſculpi fere poteſt, quod Stp. malebat. *Wrr.* Sed Ms. Vi. „ἱκανώτατός τε" et edd. ſolae Ing ὁτιοῦν ἱκανώτατός ἐστιν καὶ ἀνύσαι, κατὰ τὸ χρ., ut nullum comma poſt ὁτιοῦν modo in Ox., et poſt ἀνυσ. nullum modo in A. 2. cum B. 1., v. N.

ὑποκρίνασθαι) Talis Catilina, de quo Sall. 5, (3.) varius, *cuiuslibet rei ſimulator ac* diſſimulator. *Leisn.*

Ibi Cort. p. 32. a. e. „*ſimulo*, quod facere nolo, *diſſimulo*, quod facere volo, — Herodi. 2, 14, 9. effert per ὑποκρίνειν et προσποιεῖν" ad quod diſcrimen et P. reddidit cum Sch. „πρ. ſimulare *et* diſſimulare *omne*, quod *libuerit*, ὑπ. *diſſ.* et *ſimulare* quodcunque *tandem*, ὑπ. *quodvis*" at Bg. alio ordine, ſed ut alibi, cf. 2, 9, 18. et 1, 10, 12., rurſus autem e P. etiam Stp. Th. 2, 438. D. in v. ὑπ., ſed 3, 439. c. per lect. al. ὑποκρίνεσθαι λ., in qua Ms. eadem lect. ob relictum aor. in πρ. ſq. potius fuerit lapſus librarii in litteris, quam ingenium e gloſſa ad oſtendendam aor. vim pro praeſ., quae duo tempora copulantur iterum hic ob pr. προσπ., cf. ad v. ὑπ. 2, 9, 18. Vs. quandam in N. Bc., ſed ad ὁτ., cum Bg. Lat. notum Stp. Th. aliunde, at pauciſſimis, praeter Heſ. ſine N., et L. Ern. cum ſyn. *quicquid* modo, etiam Poſſ. Call. et Ind. Thuc., ſed per notionem quandam in οὖν Dem. cum Sch. Lat. medio illo, cui add. 231, 2. 242, 17. Fi. Aeſch. et The., Hoog. Op. p. 1017. e. cum Z. ad Vig. p. 27. b. e. d), tum quoad ſcripturam diviſis quidem vocibus cum commate ὅ, τιοῦν L. Ern., ſed plenius ὅ τι οὖν Ind. Xen. Cyr. Z. et Sb., qui, hinc tacens, ſolus tenuit e Zoſ. 1, 48, 2. καὶ πᾶν ὅ, τι οὖν λ. *et* quidquid *aliud — futurum eſſet*, et 4, 57, 7. καὶ ἐς πᾶν ὁτιοῦν ἕτερον λ. *et* in *quavis* res *alias* rel., cum adi. π. ſimul, (in quo Noſter peculiari ſcripſit ratione, etſi ab aliis cum ſolo ὅστις copulatur, v. L. N. T. Schw. p. 958. b. m.) ubi primus locus habet ellipſin pr. κατὰ et totam formulam ita, ut dividi queat in reddendo et ὁτ. regi cum ſq. v., quod ſecus eſt in noſtro loco, ubi non habet peculiare verbum ſuum, niſi expletum extrinſecus v. ſubſt., πᾶν, ὅ τι οὖν ἦν ſ. εἴη, it. in ſecundo Zoſ., ubi Vs. bene reſpicit ellipſin ſubſt. πρᾶγμα, tacente L. Boſ. Ell., cf. 1, 1, 5. Exc.

ἱκανώτατος) Suſpicor, Herodianum ſcripſiſſe, προσπ. πᾶν ὁτιοῦν ἱκανώτατός ἐστι, καὶ ἀνύσαι κατὰ τὸ χρειωδ. *Steph.* Schotti Ms. poſt ἱκαν. inſerit coniunctionem τε. Recte, ut praecedentia infinita referantur ad particip. εἰδώς. *Sylb.* Semicolon (poſt πραγμ.) commate mutandum eſt. Nam εἰδὼς cum inſequenti ἱκανώτατός ἐστιν arcte cohaeret, propterea, quod ſciret — ideo quoque in primis idoneum eſſe — *Reisk.*

Oxon. nihil in N., quam „κατὰ τὸ χρ. Stp." pro cuius voluntate id parum fuit, ut nimium, quod Ing. ſervarunt antiquum ἐστιν cum ν ἐφ., Leisn. ad Ms. Bg. notante „leg. ἔτι τε pro ἐστιν, (quod et innuerit per ſua ad m Ox.) ἔτι τε" quod ſane Bg. voluerit, aut ἔτι τ', vicinius ad litteras vulg., aut ἔτι δ', ut 1, 2, 10., ſumto iterum δὲ pro τὲ, ſicut confuſa ς et τ in iisdem vocibus 2, 13, 16., praeter quam emendationem, haud

λὲς αὐτῷ[k]. ὅπερ ἔργῳ [l] καὶ et emolumento ipsi sit. quod

k) Hoc punctum in Stp. Sb. et Lu., pro aeque recto colo Ing. al., aut commate re.., ut in Ms. Bg. fuit, quod dedimus, sequente elemento brevi.
l) Ms. Ba. ὅπερ καὶ ὕστερον, ἔργῳ δεδ., quod prae illo placet. *Mart.* sed Ms. Vi. ὅπερ καὶ ἔργῳ δε. v. N.

dubie veram, (etiam adeo prae Mss. τὸ inserto, cum, ita servato ἐστὶν simul, oriatur cum pr. εἴη enallage modorum, eaque in v. eodem, per seriem non ita bonam, ac deinde monstrabimus, Bg. commata sustulit post ὅτ. et ἄν., interpungens modo post ἱκαν., a quo adeo pendent inf. pr. ὑποκρ. καὶ πρ. et simul iq ἄν, coniecto in medium adiectivo ἱκ., quod cohaeret sic cum pr. partic. εἰδὼς, per τὸ copulam cum eo iunctum, cui et par est adi., pendens vero et ipsum, ut εἰδὼς, a pr. ἀνὴρ et simul a v. subst. εἴη, copulatis denique secum enunciationibus per καὶ — εἰδὼς et τὸ ἱκαν., ut alibi, Bg. praeterea omittente καὶ primum ante τὸ χρ., sumendum vel pro copula, repetita illa mox, ut alias, vel, quod malim, pro *etiam*, cum hoc sensu solenne sit Nostro post δὲ et ἔτι, ubi Bg. solet opprimere, cf. 2, 4, 15. et 2, 6, 20., qui h. l. denique adi. neutr. cum artic. reddit per pron. rel., suppleto v. subst. particip. ὄν, in quo P. praeivit aliqua ratione, (etiam in rel. Lat. cum Sch., qui in „χρ. *quod* usui *atque* em. *est*, λ. unde *ipsi*") sed ex dubia lect. sic videtur expedivisse utcunque, nisi quod ἱκ ad pr. membrum refert, omissis πᾶν ὅτ., neque etiam ostendens καὶ primum illud ante τὸ χρ, et liber in altero per ἢ iterum; ignorante Stp. Th. inf. hunc v. ἄν., atque adeo et scripturam in accentu, quem nobis ed-tum reperimus modo ap. Abr. Dl. Th. e Soph. cum ed. Iohnf. et ap. Suid. 1, 237. i., sed tenente Stp. aliunde in χρ. Bg. formulam, (ubi haud dubie pro *necessitas*, cf. G. Th. v. i.) sed tantum Sch. Lat. in adi., eiusque positivum adeo sine auctore, quem cum dat. pers. etiam v. Ind. Ael. V. h., sed neutr. similiter pro subst., praeter Suid., ap. Dem., ad Moer. p. 248. b. e. et Polb., cf. Thom. M. Hesy., Poll. Call. Luc. Abr. ad Aesch. T. 2. cum Ind. Dion. H. S. T. 1. (ad λυσιτελεια Polb. Moer. et Hesy., ad v. λυσιτελεῖν, praeter L. N. T., Moer. Thom. M. cum N., ubi locus Xen. Cyr. non est in Indd., quoque cf. Thuc. Dem. Rs. Or. V. 6., Fi. Aesch. et The. Ael. V. h. Luc. Epict., Abr. ad Aesch. T. 2. Poll. Call. et Sy., cum Is. Pan. Mor. p. 38. i. 68. m. 131. m.) variante Nostro in τὸ χρ. cum locis superioribus addendo al. subst., et scribente saltem ad analog. in copulatis his subst. cum v. ἄν., cf., praeter loca Nostri superiora, Ind. Hom. Hesd. Mus. Soph. Ai. Aristoph., D'Orv. Ch. Vig. L. Bos. Ell. cum Suid. Hes. et Moer. p. 62. it. in pass. s. med. Hesy. Hom. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Luc. Xen. 'Ανβ. Z. cum Abr. ad Aesch. 1, 480. e. 495. m., at in syn. ἀνύτειν Suid. Arist. Plut. Hst. Thuc. Xen. Cyr. et Each. Fi. Aesch. D'Orv. Ch. p. 560. e. cum Koen. ad Greg. p. 28. N 50.

ὅπερ ἔργῳ) Vel dissensus Mss. in ordine verborum arguat Glossatoris operam, cui displicuit maxime καὶ ita collocatum, non statim post pron. sed post subst. ex ordine vel aliorum, vel Nostri, qui sane posuit supra sic, cf. 1, 2, 5. 1, 9, 1. 2, 13, 12. it. 1, 12, 3. 1, 14, 10. 1, 16, 4. 2, 1, 21., sed etiam intervallo tamen interiectisque aliis, cf. 2, 8, 7. et maxime 2, 9, 5. e., ubi Mss. sitebant, ordinem vulg. tolerante etiam Bg., sed P. nitente potius in Ms. Ba., tamen καὶ omisso iterum, et per rel. quoque libe-

ὕστερον δέδεικται. διατρίψας οὖν [m] ὀλίγον χρόνον ὁ Σεβῆρος ἐν τῇ Ῥώμῃ, καὶ νομὰς ἐπιδιδοὺς [n]

re ipſa etiam poſtea comprobatum. Commoratus igitur exiguo tempore Severus

m) Mss. Ba. et Vi. γοῦν λ., v. N. n) Nihil hic variatum, niſi per vitia ἐπιδιδοῦς Ox. 1. et ἐπιδίδους Par. 2., v. N.

riore, ubi ad analog. ſaltem ſcribitur, cf. Dem. 231, 25. ὡς ἔργῳ φανερὸν γέγονεν, Bg. Lat., partim e P., non tenente Stp. Th. ad pert. idem, cf. Iſ. Pan. Mor. e p. 120. l. 6.

διατρ. οὖν) Mss. γοῦν, pro quo contra οὖν variat in Sb. Ind. e Xiph., ſit minus librarii error, quam ingenium ad variandum per ſyn. ob pr. §. ὁτιοῦν, et gloſſa ex aliis Noſtri locis ſupra, ubi γ. adhibuit, varians cum 2, 11, 2. in διατρ. per ſyn., dum prae P. ſeverius per omnia agit Bg., quocum per abl. ſyn. reddit Stp. Th. 2, 1270. B. plenum ὀλ. ἐπὶ χρόνον, ſed noſtrum e Thuc. ſine Ind. *paulisper*, cf. ib. 4, 642. E. ſq. Poſſ. Call. p. 705. e. cum Ind. Hom. v. χρ., ſed ut et ſuppleas pr. πρὸς, unde varietur cum illis alibi mancis πρὸς ὀλίγον et ἐπ' ὀλίγον, cf. contrarium χρόνον οὐκ ὀλίγον L. N. T. Schw. p. 1431. b. m., in rem ipſam magis finite ſcribente Spart. c. 8. p. 603. e. *Domitium Dextrum in locum Baſſi praefecti urbi reliquit*, atque *intra* triginta *dies*, quam *Romam* venerat, *eſt profectus.*

ἐπιδιδοὺς) Scribo ἐπιδοὺς, et Herodianum adv. μεγ. cum praecedentibus iunxiſſe, (ita enim alibi eo utitur,) et ante ἐπιτ. acc. θέας poſuiſſe puto, ita ſcribentem, καὶ νομ. ἐπιδοὺς τ. δ. μεγαλοφρόνως, θέας τε ἐπιτ. Alios autem locos facturos, ſpero, ut mea divinatio probetur. *Steph.* Commation iſtud, μεγ. τε ἐπιτ., Politiani verſio praeterit, ut mancum, et minus apte huc inſertum. *Sylb.* Nil mutandum. Poteſt enim θέας aeque poſt ἐπιτ. ſubaudiri, ac ſubaudiri ſolet θυσίας, de qua ellipſi Boſ. in θυσία. *Leisn.*

P. haec, *dato plebi* uberrimo *congiario*, primum non adiuvent Stp. tempus aliud aor., cum ille potuerit libere verſari, et Noſter miſceat iterum praeſ. cum aor. duobus, deinde referant tamen membrum illud μεγ. τ. ἐπ., ſed contractum in unum adi. *uberrimo*, quod fuerit contra Sb., qui in Ind. retinet in μ. ſine Vs., ubi Sch., hinc ſimiliter non reddens, ſed aliunde cum Bg., repetit Stp. omnia, confundens idem non modo in v. ἐπιδ. hunc locum cum 2, 7, 1. e., (ad quem Stp. emendationem ponebat, hinc vertens „*dans* congiarium *plebi*") ſed etiam Sb. cum Stp. in ἐπ. „μεγ. Pol. omiſit, *magnifice* re divina *facta*, ſ. *editis ſpectaculis*. Sylb. coniicit, μεγ. cohaerere cum ἐπιδιδ., ſcribendumque θέας τε ἐπ. Sic cum θέας legitur 5, 5, 17." quod ſubſt. per duriſſimam ellipſin extrinſecus ſumatur hic, ubi contextus non id innuit, ſed opponit Noſter νομὰς, quibuscum alibi ſemper fere ponit diſerte θέας, ut in l. l. a Sch. et 3, 8, 15., ubi ſane eſt de Stp. voluntate νομ. τὲ μεγ. ἐπεδ. et adv. hoc cum v. ἐπ., et alio ordine in praec. θέας ἐπετ., ſed contra in loco Sch. δοὺς — τῷ δήμῳ νομ. et in ſq. ἐπιτ. θέας, cf. 3, 10, 3., ut hoc ſubſt. putem et ipſe potius excidiſſe ante τὲ, quia adv. μ. cum v. ἐπιδ. alibi etiam habetur, non vero cum v. ἐπιτ., ut nec hoc v. cum ſubſt. νομ., etſi Bg. tolerat vulg.; variante Noſtro cum 2, 11, 1. e. νομ. διδοὺς per compoſ., (quod Gr. Sb. Ind. quoque reddit tantum ſimpl. „dare, *prae-*

τῷ δήμῳ μεγαλοφρόνως τὲ ἐπιτελέσας, τοῖς τε στρατιώταις ° — Romae, congiario dato plebi, magnificeque peracto, ac

o) Ms. Ba. τούς τε στρατιώτας λ., sed Ms. Ve. τοὺς δὲ στρατιώτας λ., v. N.

bere" e Zos. 5, 46, 10. ἐπιδιδοὺς τὰς σιτήσεις αὐτοῖς, *annonas* eis *suppeditans*, quod Lat. compos. nec hic incommodum, etiam ap. G. Th. habens Gr. ἐπαρκεῖν, e praep. eadem conflatum,) sed νομ. aliter, quam ibi, adhibente Nostro et de populo, ubi Bg. Lat., de eo proprie usurpatum, cf. G. Th., ignoratur Stp. Th., cum tota phrasi aliunde, (nec mihi reperta alibi, ut efficta videatur ad analog.) qui 4, 200. e. tantum μμ. in vulg. lex. magnifice, *largiter*, ex Polluc." ubi 3, 114. ponitur in contrariis avaritiae, repertum mihi praeterea in Ind. Ael. V. h. cum v. v. al. τοῖς τε στρατ.) Non omittendum est hoc loco, quod Spart. c. 7. (p. 601. e.) memorat, *cum in senatu esset, milites per seditionem* dena millia *poposcerunt* a *senatu*, exemplo *eorum, qui Augustum Octavium Romam deduxerant*, tantum *que* acceperant. *Et cum* voluisset *eos* comprimere *Severus, nec potuisset, tamen* mitigatos, *addita* liberalitate, *dimisit*. Addendus est Dio l. 46., ubi, quid de exemplo Augusti consecutum sit, designat. Caesar enim, cum armatus consulatum patribus extorsisset, militibus postea pecunias distribuit. *Quam largitionem*, ita pergit Dio, *alii deinde ita interpretati sunt, ut existimarent, omnibus urbanis exercitibus, qui armati Romam venissent*, deberi *ista* dena *sestertia*. Et *propterea, qui cum Severo ad opprimendum Iulianum in urbem venerunt, et ipsi et nobis*, senatoribus, in quibus tum Dio, *maximum attulere terrorem*, illa *dena* millia *postulantes, donec eos Severus, caeteris ignorantibus, quid hi petissent*, millenis *nummis* placavit. *Boecl.* Coacta tamen haec liberalitas. Nam *cum in senatu esset, milites per seditionem dena millia poposcerunt a senatu, exemplo eorum, qui Augustum Octavium Romam deduxerant*, etc. *Oxon.* Male in Cod. τοὺς δὲ στρατιώτας. *Stroth.*

In rem quidem Ox. debebant etiam addere sqq. ap. Bc., cum illa pertinuissent ad senatum, sed haec ad Severum ipsum, *et quum eos voluisset comprimere* Severus, *nec potuisset, tamen* mitigatos *addita* liberalitate *dimisit*, ad quae Cas. N. 2. „dena millia H—S poscebant: abstulerunt denarios ducentos quinquaginta, h. e. decimam partem eius, quod postulabant" quam summam Heyn. H. 4, 1043. i. in N. revocavit ad nostras rationes, ut singulis militibus darentur „*gegen* 47 *thal.* 12 *groß.* (pro priori summa) *gegen* 470 *thal.*" Sed in Mss. lect. sunt duo, primum δὲ pro τὲ iterum, nec per se alienum, quia opp. δημ. et στρατ., sed tamen e lapsu solenni aut glossa, cum et P. maneat in vulg., nihil dirimens per libertatem suam in altero Mss. alioque casu cum v. δωρ., ut habeat secum acc. pers. cum πολλὰ simul, pro vel adv., (κατὰ subintellecto, Lat. *multum* s. *multa*, cf. 1, 16, 11., h. l. largiter, unde P. *abunde*,) vel adi., χρήματα assumto, quarum primam rectionem, cum acc. pers. et adv., non reperi in Gr. v., notam tamen cum nostratibus etiam Lat., cf. G. Th. cum Gr. n. 265, 68. ut circumspectius *donaremus*, sc. *aliquos*, et p. sq. l. 10. *magnificentissime* donatos *dimisit*, sicut altera, cum dupl. acc. et pers. et rei, a Valck. statuitur ad Herdt. p. 263. e., sed e dubio tantum loco ib. l. 39.; unde potius suspicor lapsum in ου pro οι et α pro ω, ut maneat vulgaris rectio, cum dat. pers. et acc. rei, cf. L. N. T. et Ind. Lyco. Luc. Ael. V. h. Fa. Aes., ubi et cum acc. rei solo, it. in

πολλὰ δωρησάμενος, καὶ τοὺς militibus magno donativo, ἀκμαιοτάτους ἐπιλεξάμενος ἐς cum vegetissimos delegisset

sensu tropico in bonamque et malam partem ap. Lyco. et Abr. ad Aesch. 1, 35. m. et 640. i., at physico rursus cum acc. rei s. loci s. pers. ap. Herdt. in δωρ. Δελφοὺς, cum acc. pers. et dat. s. abl. rei Suid. sine auctore, Dion. H. S. T. 1. et Luc., cf. G. Th., tum de re cum acc. rei L. N. T. ex 2 Petr. 1, 3. et simul cum dat. pers. Xen. Cyr., sed pass. sensu cum pr. παρὰ Soph. Ai. et Is. Pan. Mor. p. 19. i., post Stp. Th. paucissima, quae repetit Poss. in Call. p. 525. cum confuso Herodian. pro Herdt., sine Ind tamen, et in Sy. p. 147. i., ubi ex „Eurip. δωροῦμαί σε τοῦδε" ad quae Stp. subiecerat „ut in vulg. l. citatur" recte dubitans, cum ap. Eurip. sit modo haec rectio 1) cum dat. pers. et acc. rei Hec. v. 537. Iph. in Aul. v. 1572. 2) cum dat. pers. solo Archel. v. 11. 3) cum acc. rei solo et adv. Suppl. v. 87., ubi Barn. Vs. explet dat. pers. 4) cum acc. rei et dat. rei s. loci Troad. v. 382. 5) cum acc. pers. et dat. s. abl. rei Orest. v. 117., ubi in discrimen aliquod notata a Schol. refutant tum ille ipse locus, tum alia eiusdem rectionis, ubi tamen simplex *donandi* notio manet, ut Suppl. v. 1168. et Heracl. v. 1026. 6) cum acc. pers. solo Ion. v. 1534., ubi Barn. Vs. iterum supplet dat. pers. (qualis constructio et est ap. G. Th. l. 103., quanquam alio sensu,) e quo loco aut e Suppl. postr. efficta videtur illa cum gen. pers., ex αὐτοῦ ib. male constructo. Caeterum hic Sch. in „δωρ. quum *donasset* illis *multa*" deserto P., ubi Bg. liberius phrasin contrahit in affine adi. et subst., ut pendeat a pr. aliquo v., aut proximo *peracto*, aut potius a remotiori *dato*, per parenthesin quasi adiuncto membro toto *magn. q. per.*, pro quo saltem dedissem *militibus*que *donato* magno *don.*, cf. G. Th. 266, 72. „Suet. *an* duplum *donativum* militi *donaret*" cf. 2, 11, 1. e. Denique Bg. καὶ primum oppressit e P., sed sq. de suo, tolerans forte vulg. in μεγ. τε ἐπ., tanquam periphrasi Noster usus esset ad variandum pro adi. uno, νομὰς ἐπιδιδοὺς τῷ δήμῳ μεγαλόφρονας, τοῖς τε στρ. λ., ut est diserte 3, 10, 3., cf. 1, 5, 2. et 27., aut pro nudo adv. καὶ νομ. ἐπιδ. τῷ δ. μεγαλοφρόνως, τοῖς τε στρ. λ., quale laudabamus supra ex 3, 8, 15., cf. 3, 6, 18. 6, 4, 2.

τοὺς ἀκμ. ἐπιλεξ.) Libere addidit P. ἐξ αὐτῶν ad v. ἐπ. aut ad superl. adi. pro gen. αὐτῶν, et praeterea cum hoc solenne pron. Lat. *quisque*, ut Bg. 1, 6, 18. m., desertus a Sch. in „ἀκμ. *florentissimos* aetate, *robustissimos*, (quibus caret Stp. Th., ut et Bg. cf. Exc. ad 1, 3, 3. i.) ἐπ. ἐς τι, *quum* delegisset *eos* ad aliquid obeundum" qui sic praeivit Bg. ad reddendam formulam, cum v. ἐπιλ. a Nostro data est praep. cum inf. v. subst. et nomine subst. e concretorum genere, quam Bg. refinxit in merum inf. affinis v., ἐς τὸ δορυφορεῖν τὴν βασιλείαν, servato etiam partim e P. hoc abstracto pro concreto, quo variatur sane cum 2, 4, 8. δορυφορεῖν τοὺς βασιλέας, peculiarem rationem hic Nostro ferente, ad analog. non Gr., (cf. ad ἐπ. med., praeter Hesy. et L. N. T., etiam Call. Luc. Diod. et Herdt., cui add. ex Ind. Is. Pan. Mor., ubi et act. cum pron., a P. expleto, p. 62. e. χιλίους αὐτῶν ἐπιλέξαντες, it. pass., quod et cum abl. modi ap. Diod. S.) sed Lat. in v. *delig.* cum pr. *ad* et particip. aut subst., quae P. ratio est, cf. G. Th. cum Gr. n., ubi quis vicinius reddat, *cum* veget. *delegisset* ad *hoc*, ut *essent* stipatores *imperii*, ut nec per Indd. reperi δορ. cum gen. isto τ. βασ., ubi analogia tantum in Lat. *stipator* et *satelles* cum gen. concreti s. pers., it. abstracti s. rei in postr., tropico

τὸ δορυφόρους εἶναι τῆς βασιλείας ᵖ τόπῳ ᵠ τῶν ἀπεζωσμένων, ἐπὶ τὴν ἀνατολὴν ἠπείγετο.

ad stipandum imperium loco exauctoratorum, in Orientem properabat. Adhuc

p) Comma hic erat in Stp. rel., praeter A. B. et Pat. it. Ms. Bg. q) Ms. Ba. τῷ τόπῳ τῶν ἀπ., v. N.

sensu, cf. G. Th. v. utr., cum Gr. n., it. Ind. Liv. et Iust. cum Sall. Cort. p. 937. §. 2., respiciente huc Per. de Praet. p. 605. i. „iidem milites dicuntur etiam εἶναι δορυφόροι τῆς β., h. e. *stipatores* ipsius *Imperii*, Herod. 2, 14.“ cf. Grab. de Protect. p. 7. m. N. o).

τόπῳ τῶν ἀπ.) *loco* vel *in* locum *exauct.* Vox τόπῳ videtur hic Latinorum more posita. Nam hi τὸ *loco* ita adhibent. Graeci dicunt ἀντὶ τῶν ἀπ. *Leisn.*

Qui recte simul alteram formulam syn. Lat. per praep. comparat, allatam ante ad §. init. e Spart., et hic a P. liberius adhibitam, et inde a Sch. „τ. *in* loc. *aliquorum*, an *deren* statt“ it. Sb. Ind. „τ. τ. ἀπ. *loco*, i. e. in locum exauct.“ ubi nihil simile aliunde, nisi quae deinde producimus, et Stp. Th. 3, 1592. e. „ut Lat. dicunt loco, vice, pro in locum, ita etiam Gr., Herodi. l. 2. τοὺς ἀκμ. — βασιλείας, τ. τ. ἀπ., *in* locum *exauct.* loco et vice exauct.“ nihil amplius, praebentibus super v. τοπ. plures notiones simul Suida, sed physicam, praeter L. N. T., quoque Ind. Kypk. T. 2., Soph. Ai. Lyc. Eurip. Hipp. Valck. If. Ev. Aesch. Fi. et Pal., Xen. M. S. Ael. V. h. Luc. Diod. Geop. Fa. Aes., Rs. Or. V. 4. et Dem., cui add. 233, 23. p. sq. l. 9. et 15., ubi et singularia quaedam, ut cum gen. rei s. loci, at cum gen. pers. ap. Lyco. v. 1252., tum alias notiones exquisitas Rs. ad Polb. et Aesch. ep. S., porro notionem medicorum Foes., sed dialecticorum ac rhetorum Epict. et Dion. H. S. T. 2. cum Upton. ed. περὶ συνθ. ὀν., denique tropicam Polb., it. cum gen. pers., praeter Stp. Th. l. l. H., etiam Ind. Dion. l. l. T. 1. et Sb. e Zos. 2, 9, 5. et 2, 12, 4. it. ib. cum gen. rei e Xiph., cf. L. N. T., nominatim Krb. Nr. 5), cum Kypk. 2, 227. e. et Loesn. p. 263. e. 293. e., ut in rem criticam et confusionem cum aliis voc. D'Orv. Ch. et Diod., recte etiam Leisn. memorante Gr. ἀντὶ, quo de cf. Poss. Call. p. 522. m., qui in sqq. de formulis syn. ἐν μέρει, it. τάχει, cf. Bud. C. 893, 27. et 1082, 5. sqq. Vig. p. 106. Nr. 3. 158. Nr. 8. 288. e. cum N. N. D'Orv. Ch. p. 127. i. Walch. biblioth. nov. V. 4. P. 1. p. 99. it. Ind. Rs. Or. V. 4. v. μερ. et Dem. ib. it. v. μοῖρα et τάξις, quae tamen huc conferri licet tantum, quoad habent adiunctum gen. rei s. pers., cum v. c. illa ἐν μέρει etiam alio sensu usurpetur, aliter etiam Gr. exprimentibus Lat. *loco*, v. c. per solam pr. ἐν cum subst. quodam, cf. Ind. Polb.; hic ut maneat Nostri aliqua Lat., habens modo analogiam in adiuncto gen. pers., cum sine v. aliquo ponatur hic abl. nec repertus e Ms. ratione cum artic., quo addito, ut in aliis supra, Glossator forte adiuvare voluit, ut magis videretur ad Gr. speciem factus, eum et dicant v. c. ἐν τῷ μέρει, cf. ad Herdt. p. 605. N. 46., ad Luc. 1, 381. N. 81. 2, 898. N. 79. 3, 98. N. 83. et Ind. Fi. Pal. In sq. ἀπεζ. Bg. e P., huc pertinente forte Stp. Th. 1, 1412. B. e. „ἀπεζωσμένος, *exauct.*, ut ἀπεζωσμένοι δορυφόροι“ sine auctore, cf. supra.

ἐπὶ τὴν ἀνατ.) Ad *orientis* statum *confirmandum* profectus est, *nibil adhuc de Nigro palam dicens*, Spart. *Oxon.*

ἔτι γὰρ μέλλοντος καὶ ὑπτιάζοντος τοῦ Νίγρου, τῇ τε Ἀντιοχείᾳ ἐντρυφῶντος, ἐπιστῆναι μηδὲ [r] προσδοκώμενος ἤθελεν, ὅπως ἀπαράσκευον αὐτὸν λάβοι. τούς τε οὖν στρατιώτας ἐκέλευσε [s] παρασκευάζεσθαι πρὸς

11. enim cunctante et ſupino Nigro ac Antiochiae deliciis vacante, ſuperveni re inexpectatus volebat, ut imparatum deprehenderet. 12. Igitur militibus edixit, ut ſe accingerent ad iter:

r) Ms. Ba. μὴ δὲ diviſum, ut alibi et hic, praeter al., A. 1., ſed A. 2. μὴ καὶ mendoſe. ſ) Ms. Ba. ἐκέλευσε λ., v. N.

Spart. ſunt c. 8. p. 603. m., libere hic iterum P. addente quaedam, ſed variante Noſtro cum 2, 11, 11. e. in praep. cum v. ἠπ.

ἔτι γὰρ) Oppreſſa cauſali, P. hanc §. cum pr. iunxit, mutato v. finito ἠθ. in particip., unde Bg. iterum in ὑπτ. cum Stp. Th. per ſeverum ordinem tamen, cf. 2, 12, 3., quocum Noſter non variat, niſi per copiam adiuncti v. μελλ., ſed cum 2, 8, 16. ſine adiuncto hic, et brevius ſententiam repetendo per τῇ 'A. ἐντρ., ubi e P. partim Bg., manente Noſtro quidem in rectione v. cum 2, 3, 22., at notionem non nihil mutante, ut ſit pro vivere in deliciis et luxu, et his deditum eſſe ac frui, quo et redit Bg., cf. 1, 8, 2. e., quocum variatur hic pro phraſi per v. privum, et in hoc cum dat. loci ſcribitur ad analog. illam v. cum dat. rei univerſe, cf. ad 2, 3, 22. et Ind. Dion. C. „ἐντρ. ἐν τῷ παλατίῳ, *luxuriari*" cum diſerta praep. eadem.

ἐπιστῆναι) P. modo notionem exprimit illam ſecundariam, in pr. ἐπὶ multis quaeſitam, ut alibi diximus, ſequente partim Sch. „properare *ad* aliquem *opprimendum*" cf. 1, 9, 20., quocum non variat Noſter, niſi hic oppreſſo dat. pron. perſ. αὐτῷ, ſed in ſq. formula μ. πρ. per neg. cum οὐ πρ. 1, 12, 12. e., claſſicus ut hic locus ſit pro notione neg. illius ſimplici, cf. 2, 7, 12., ſequente Noſtro tantum analogiam et Lat. in Bg. e P. (vel ſeverum *non expectatus*, cf. G. Th. de utr.) qui libere haec conjicit in ſq. membrum, ubi Sch. cum Lat. eius ſaltem non opprimit pron. αὐτ. in „λ. *opprimeret* eum *impar.*" in quo Lat. ap. G. Th. „ἄσκευος, — non paratus, — *omnes* imparatos *offendere* Nep." tenente Stp. Th. ſub eodem Lat. hunc locum ſine Vs., at hauriente Noſtro e Xen. Cyr. 7, 5, 25. ἰέναι, ἵνα ἀπαρασκεύους ὡς μάλιστα λάβωμεν τοὺς ἄνδρας, Th. V. 1. p. 439. e. *eundem*, ut *quam maxime* imparatos *offendamus*, ubi Ind. in ſyn. „ἀπαρασκεύαστόν τινα λαμβάνειν, imparatum *opprimere*" cf. Zoſ. 1, 28, 4. 3, 17, 3. 4, 45, 6. e. 5, 11, 7. Ind. Sb. e Xiph., Thuc. Schol., Dem., cui add. 1017, 21. 1020, 5. et cum pr. πρὸς etiam Polb. e T. 1. p. 82. m. Xen. M. S. Diod., cui add. 2, 227. l. 38., ubi Stp. recte emendat, edens etiam adi. ſtatim in Th. 3, 1498. E. e., Bud. 807, 15. Polluc. 6, 143. et 155., et in v. λ. notionem Bg., cum acc. quidem tali dupl., Stp. Th. 2, 555. E. m. Ind. Xen. Cyr., cf. Abr. ad Aeſch. 2, 173. m. Iſ. Pan. Mor. p. 106. l. 5.

ἐκέλευσε) Ms. tempus iterum aliud, impf. pro aor., fuerit e lapſu in finibus, ut alibi, aut ex ingenio ob ſq. idem impf. συνεκρ. et e comparatione cum ſq. ipſo §. extr. impf. huius v., ubi tamen Noſter non modo

τὴν ἔξοδον [t] συνεκρότει τὲ καὶ πανταχόθεν στράτευμα, ἔκ τε [u] τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν πόλεων

conflabatque undique exercitum, cum ex Italiae civita-

t) Ms. Ba. ἔξοδον· σ. τὲ — caeterum nil variat. *Mart.* nec tacite Mss. rel., at Ing. edd. συνεκρότει τε παντ., ut post ἐξ. punctum in A. 2., sed A. 1. colon etiam cum Ms. Bg., v. N. u) τε abest in A. al., quibus nec post στρατ. comma fuit, v. N.

variavit, sed et tempora diversa ista, aor. 1. cum impf., copulavit, ut saepe, cum Mss. rel. faciente P. potius, quanquam oblique, e quo Bg. Lat. (ignotum Stp. Th.) etiam in sq. formula, at Stp. Th. 3, 822. D. m. aliunde, cf. cum pr. πρὸς Ind. Dem., cui add. 158, 13., et lib. de V. med. Fi. p. 366. e. „τούς τε — ἐξ., *occurrere* iussit *militibus*" sine sensu huc tractis e sqq. P. ad §. extr., sed Bg. severius ad 2, 11, 19. agente.

συνεκρ. τὲ κ.) Aut redundat vocula καὶ, aut post eam deest verbum. *Steph.* καὶ, nisi pro *etiam* capiatur, superflua est; et cum sq. versu post ἐκ in A. et B. ed. non sit copula τὲ, fieri potest, ut librariorum vitio perperam e posteriori membro in praecedens fuerit translata. *Sylb.* Pro τὲ leg. δέ. *Reisk.*

Cum Mss. in τὲ primo manet P., etsi καὶ opprimit, sumendum sane pro *etiam* s. *praeterea*, cf. 2, 7, 2., iunctum iterum vicino τὲ, quod refertur ad pr. τὲ, ut sq. τὲ post ἐκ ad sq. καὶ στρ., at illud deinde εἴ τε λ., cohaerens cum sq. v. finito ἐκέλευεν, refertur ad pr. duo tantum, similiter habentia finiti temporis verba τούς τε — ἐκέλευσε, — συνεκρότει τὲ λ., cum illa interiecta τὲ — καὶ stent cum participp., in notione modi accipiendis per Lat. *dum* voculam; tria Nostro, eaque diversa, tradente, ut primo Severus praesentes iam apud se milites iusserit parare se ad abitum, deinde praeterea collegerit exercitum novum, idque *undique*, (quod deinde explicatur, dum et ex urbibus per Italiam iuvenes arcesseret, et inter milites reciperet, aut si essent rudes, exerceret in armis et ad bellum instrueret,) tertio denique imperarit, ut secum iungeret se exercitus, qui in Illyrico relictus erat, ubi hic in Thraciam advenisset; contra quae Bg. non modo καὶ ante παντ. perimit, ut alibi pro *etiam*, sed quoque medium illud τὲ post ἐκ copulat cum sq. τὲ post εἰ, ut ex relatis ad se *cum* — *tum* patet, quod tamen non procedit, quia post medium illud τὲ est particip. μετ., et post sq. τὲ v. finitum, quae non possunt coire, decipiente eum P., qui et ipse illud τὲ medium non recte rexit, liber idem et errans in rel. huius regionis et sq., ut non solum Ing. properantius iterum obsecutae sint Stp., sed quoque ab edd. τὲ sit eiectum aut operarum vitio, aut pruritu correctoris, rectionem non capientis, dum Noster variat in sq. στράτευμα non solum cum pr. τοὺς στρ., sed etiam cum §. 1. στρατῷ, (mox iterum variaturus per τοῦ στρατιωτικοῦ,) ut per adiunctum hoc subst. τὸ στρ. cum syn. 1, 6, 8. e. 1, 9, 3. i. ad v. συγκρ., ubi Sch. partim e P. „*contrahebat* und. *copias*, (in καὶ post illa ad 2, 12, 7., cum pro *etiam* explicasset, addens) quod similiter censendum de καὶ πανταχ., ubi Stp. καὶ vel redundare, vel post illud deesse verbum putat; quorum neutrum statuere opus est, si κ. exponatur *etiam*. Ita et Sb." sine Vs. proferente Stp. Th. 2, 458. F. e. hinc „συνεκρότει παντ. στράτευμα ἐκ τῶν — πολ." per lect. al., in sq. formula τῶν κ. variante Nostro cum

νεανίας μεταπεμπόμενος καὶ στρατεύων [x], εἴ τε τὶ ἦν ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ τοῦ στρατιωτικοῦ λεί- | tibus iuniores arcessens, ac delectum habens, tum si quae erant in Illyrico militarium co-

x) In Ms. Ba. hic colon, ut punctum in A. cum B. 2., v. N.

2, 11, 6. i. et m., ubi Bg. severior erat, e P. servans Lat. ad νεαν. altiori gradu cum Sch. „iuniores *ad* militiam *contrahens*, (sed in μ., a P. omisso) iuniores *arcessens* ex *urbibus*, στρ. collectos *milites* in *exercitus* numerum *cooptans*, transitive, secundum Sb." qui in Ind. „transit. στρατεύειν, in *ex.* num. *cooptare* s. digerere" quod fere redit ad Bg. e P., ap. G. Th. v. *bab.* 856, 65. „*delectum*, i. cogere milites, et ex illis aptiores deligere" cf. Lips. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 23. i. „Polyb. καταγράφειν στρατιώτας καὶ τοὺς ἐπιτηδείους καταλέγειν, *conscribere* milites *et* idoneos *diligere*, (quorum primum ap. Nostrum hic μεταπ., ut alterum ib. hic στρατευ., p. 16. m. allatum sine Gr.) *iuniores*, ad annum quadragesimum sextum, supraque eum *seniores*" cf. p. 28. i. sqq., ut comparativus hic e more fuerit et arte, cf. Ind. Liv. Ern., super hoc G. Th. nihil tenente, sed tantum „*iuvenis*, — aetas haec a 30 ad 45 annum numeratur" quo de discrimine minimo unius anni etiam Lips. l. l., ut tamen et positivus de militari hac aetate occurrat, v. c. ap. Liv. 1, 43. i., cf. Ern. Ind., et in Sb. illud *digerere* Lips. l. l. p. 47., quum de *ordine* agit, cui praecessit proprie *sacramentum*, a Nostro hic non tactum, cf. p. 35. e. et Cort. ad Sall. Cat. 36, 3. „*dilectus* erat, quando *ex* convocata *iuventute* armis idonei *eligebantur* in *militiam*, sacramentoque adigebantur" in quibus et ipsis videas Nostri νεαν. μεταπ. et in *elig.* in *mil.* nostrum στρατεύειν, quod equidem reddiderim cum acc. pers. *militem* aliquem *facere*, idque vel eligendo et inter milites recipiendo per sacramentum, vel docendo et instruendo militum artibus exercitiisque, in hanc notionem nihil tenente Bud. C. et Stp. Th., nec in Bg., quam contineat L. Ern. in his „στρ. exercitum in expeditionem conscribo" quod tamen fuerit potius prior Nostri formula συγκρ. στρατ., distinguenda h. l. a privo v. στρατεύειν, quia in participio subiicitur isti formula, et participia hic non possunt resolvi per *et* copulam, ob iam praesentes copulas, sed, ut supra monebam, per particulam modi, unde prior formula συγκρ. στρ., tanquam genus aliquod universum, definiatur per duas formas in μετ. et στρατ.; nobiscum facientibus Rsk. An. ad Gr. scr. V. 1. ad Dion. C. p. 121. i. et ad Eurip. p. 88. e. it. Leop. in Emend. ap. Grut. Lamp. V. 3. p. 387. e., sed cum Bg. Polluc. 1, 160. i., de pluribus quidem ut sit i. q. στρατολογεῖν, quo de Krb. Obs. et καταλόγους ποιεῖσθαι s. στρατιὰν καταλέγεσθαι, quo de ad Dion. C. p. 1375.

εἴ τε τι) Copulam τὲ P., quanquam libere redditam, tamen recte ad v. ἐκελ. rexerat, in rel. etiam liberior, severius agente Bg., etiam quoad ordinem, etiam hic in εἴ τι, at in τοῦ στρ. per syn. cum 2, 8, 9., variante Nostro in hoc et ἐν τ. Ἰλλ. cum 2, 9, 12. et 2, 10, 1. et 16. i., sed in λειψ. cum τοῦ στρ. scribente ad analog. maxime Lat., cf. G. Th. 140, 60. „*reliquias* duorum *exercituum* cum cura *colligerent*, Liv. (tacente Ind.) cf. Hirt. b. Al. 40, 5." it. Heliod. 7, 4. p. 357. i. διὰ τῶν λειψάνων τῆς ἐνταῦθα στρατιᾶς.

ψανον, κατελθὸν[y] ἐπὶ Θρᾴκην[z], piarum reliquiae, eas profectas

y) B. κατελθὼν *Leisn.* in marg. A. utr., innuens ed. Bc. 2., v. N. z) Ms. Ba. κατελθὸν ἐν τῇ Θρᾴκῃ λ., ſed ſine iota in fronte B. 2. L. al. etiam, v. N.

κατελθὸν) Male iungit Pol. λειψ. cum ἐπὶ Θρ. (*reliquiis* Illyrici *exercitus*, quae *in* Thracia *remanſerant*, occurrere *iuſſis*.) Ego haec verba κατ. ἐ. Θρ. tendere ad ſqq. puto, perinde, ac ſi dictum eſſet, κατελθεῖν ἐ. Θρ., κἀκεῖ αὐτῷ συντυχεῖν. *Steph.*

Secundum quae Sb. ſub textum reddidit, *et* ſi *quae* adhuc *in* Illyrico *erant* militares *reliquiae*, in *Thraciam* deſcendere, *ibi* que *ſecum* coire *iuſſis*, reſoluto quidem particip. ac ſuppleto adv. loci, quae Bg. reſpuit, addens modo pron. demonſtr. αὐτὸ ſ. τοῦτο, quod proprie iuvat rectionem in v. ἐκελ., ſed reſpicit ſimul pr. εἴ τι, mente commutatum cum pron. relat. *quae*, ubi proprie in Gr. rectio eſt inverſa, et ſubſt. λειψ. reiectum poſt pron. relat. ſ. ſyn. εἴ τι, pro ſevero ordine λείψανόν τε τοῦ ϛρ., εἴ τι ἦν ἐν τ. Ἰλλ. λ., notante Leisn. ad m. Ox. κατ. „Matth. 13, 2." ubi nihil reperi, at in L. N. T. alia loca in v. κ. cum pr. εἰς ſyn. Sed Sch. ſine vitio illo operarum in textu, (cum vix credam, κατελθὼν maſc. genere cum neutr. ſubſt. aliquem velle ſuſtinere hic iterum, cf. 1, 17, 7. m. ad εἰσδραμ.) „κ. ἐ. Θρ. Pol. haec coniungit cum λειψ., hoc ſenſu, *reliq. quae in Thr. rem.* Sed Stp. non male cenſet, haec tendere ad ſqq., hoc ſenſu, *reliquias* in Thraciam *delatas* ſibi *occurrere*, σ. τινὶ, *occurrere* ſ. *obvenire* alicui" quorum priora Bg. viderit, exprimens idem pron. ἀ., omiſſum a P., idque per aſperum de Lat. ratione ob v. ἐκελ., in quo Mss. varietatem ſaepe habuimus ſupra et contrariam hic §. init., (quo per comparationem librarius ſpectet Ms. Sch., niſi et hic lapſus incidit,) ut ad 1, 11, 10. i. γενομ. ἐν ταῖς λ. enallagen illam pr. ἐν, pro εἰς ſ. ἐπὶ, cum v. v., motum ſignificantibus, quo referenda lectio Ms. Ba. ἐν τῇ Θρ., quale quid ſane ap. Ael. V. h. 4, 18. i. κατῆλθε — ἐν Σικελίᾳ, *in* Siciliam *veniret*, ubi Per. etiam comparat N. T. Luc. 23, 42., quem forte Leisn. in mente habuit pro ſuis antea; hic ut Gloſſatoris opera acceſſerit, exquiſitius quid aliunde ſubſtituentis, ut alibi, (niſi idem, κ. per ſe capiens, ἐν τῇ Θρ. retulit ad ſq. v. συντ., unde fortaſſis error P. extitit, ſi eandem lect. in ſuo Cod. habuerit,) aut ſcribae lapſus intervenerit, ἐπὶ per ἐν τῇ accipientis, e ſcriptura ambigua illius praep., qualis etiam nunc in A. 1. extat, ſed ut ſimul error iterum inciderit in ν, pro iota poſt ſcripto in nom. proprio, ubi iota ſubſcriptum in fronte, probabilem cauſam habens, v. Stp. Th. 1, 1583. G. m. et ad Stp. Byz. p. 401. N. 97., ſervatumque v. c. ap. Thuc. Dem. Diod. Dion. H. S. T. 1. et Luc., cf. Ind. Gr. aut Lat., tamen vidi varie editum in uno eodemque ſcriptore, v. c. ap. Polb. Ern. T. 1. p. 488. i. p. ſq. m. et e. omiſſum, it. p. 497. e., ſed contra adhibitum p. 674. l. 12. etc. it. Ael. V. h., cf. Ind. Lat., variante Noſtro per praep. cum §. 5., non autem tenente Stp. Th. in v. κατ. Lat. Bg., nec ſq. v. σ. de ſimili re et militibus, ap. Sb. Ind. hinc „*ſibi* obviam *venire*" nihil praebentibus Heſ. 2, 708. e. 1313. i. non coll. Suid. 3, 409. e. L. N. T. Kypk. T. 1., it. ad Thom. M. p. 317. ſq. Indd. Herdt., cui add. ex Abr. Dl. Th. p. 415. e. Rs. Or. V. 7. Ant. Dem. Poſſ. Call. Ael. V. h. Dion. H. l. l. Xen. Z. Pol. Cyr. et Bach., ubi et de re, ut ap. Soph. Ai. et Dion. H. S. T. 2.; ut Noſter ſcripſerit ſaltem ad analog. de perſ. et cum dat. perſ., pendente a praep., hic noſtratium *mit* ihm *zuſam-*

ἐκέλευεν [a] αὑτῷ [b] συντυχεῖν. in Thraciam iubebat sibi oc-
ἐξήρτυε δὲ καὶ στόλον ναυτικὸν, 13. currere. Instruebat au-

a) Ms. Schotti ἐκέλευσε, praeterito aoristo, ut §. 1. Aptius tamen utrobique legi ἐκέλευε, declarant caetera ibidem imperfecta. *Sylb.* v. N. b) αὐτῷ per lenem Mss. Ba. et Vi., ut edd. A. al., v. N.

men treffen f. *zu* ihm *stoßen*, in Lat. nesciente me prorsus respondens v., etiam quoad rectionem, sed ab una parte illud *congredi*, nihil in severo *contingere* dantibus G. Th. et Indd.

ἐξήρτυε) P. liberum et in copulis et in adi. addito servavit Bg. modo per στολ. ναυτ. in unum Lat. subst. contractum, ap. G. Th. cum „στόλος, ναυτικὸν" ubi deinde in Bg. ad v. ἐξ. idem subst., sed in hoc non item severiora per praep. *exstruere* et *exornare*, quod postr. tamen habetur cum subst. illo ap. Iust.; tenente hunc locum Stp. Th. sine Vs. sub Bg., non vero cum acc. Nostri aut simili, nec Bud. C. at Sb. Ind. tropice, qui hinc sine Vs., sed, praeter Suid. sine χρήσει, et in rem criticam ac confusionem D'Orv. Ch. p. 549. e. Bg. ad Alc. p. 9. m. Schw. ad Onos. p. 99. N. 7. Valck. ad Herdt. p. 571. N. 88. et sq. N. 9. cum Ind., Wess. ad Diod. S. 1, 655. N. 48. Abr. ad Aesch. T. 1. et in usus alios Ind. Thuc. cum Schol. Polb. Dion. H. S. T. 1., tantum Diod. ferente affinia e l. l. ἔχων τριήρεις — πολυτελῶς ἐξηρτυμένας, triremes *sub* imperio *habens* apprime *instructas*, et ex 2, 311. l. 82. ἐξαρτύσας τὰς μακρὰς ναῦς, *naves* longas *adornarat*, ad quam analog. Noster spectarit, varians mox per formulam ὅπλ. κλ., simulque explicans pr. et magis definiens, cum videatur dicere de una re tantum, semel prolata universe, et semel finite, ut classis ista, tanquam genus, comprehenderit triremes, exque his constiterit; in adi. ναυτ. habente Stp. Th. nihil tale et modo 2, 1008. F. et G. m. e Thuc. l. 2. „τὸ ναυτικὸν — ἐξαρτύεσθαι, classem *parare*, — l. 1. ναυτικὰ — ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλὰς, classem *parabat*, (quae loca v., in med. usurpari, sine Ind. sunt 1, 13. i. et 2, 13. m., quo in postr. Vs. *classem* — *instruerent*, et 3, 995. E.) στόλος, ipsae copiae, quae στέλλονται, et, quum de navalibus copiis sermo est, redditur *classis*, quum de terrestribus, *exercitus*. Saepe et ipsum ἐπίθετον additur, ut, quum Aristoteles dicit ναυτικὸς σ., navales *copiae*, i. e. classis; quo sensu ex Thuc. affertur νεῶν στόλος. Sed saepius omittitur epitheton aut gen. rei. — De pedestribus copiis Xen. Anab. 2." cf. Ind. huius Z. it. Thuc. „additur νεῶν, quia etiam de terrestri expeditione usurpaverat Herodt. 3." quod valeat et huc, ubi adi. adiungitur, ut omnino redeat res ad principem Stp. notionem, in L. Ern. positam secundo demum loco, ut ponatur pro pers. f. rebus, navibus et militibus, aliquo missis aut mittendis, sitque ellipsis istius adi. nostri, cf. Soph. Phil. v. 568. ναυτικῷ σ., nautica *classe* et Diod. 1, 417. l. 51. τοῦ ναυτ. σ. *classis*, pro quo l. 69. et 89. τὸ ναυτικὸν, aut alius adiectivi, ut πλώϊμος, quod unum memorat L. Bos. Ell. p. 308. e., it. Aesch. Suppl. v. 2. στόλον — ναΐον, classem *navalem*, Lyco. v. 120. ναυάτῃ στόλῳ, navali *profectione*, e Schol. τῇ πλοίων πορείᾳ, et Ael. V. h. 5, 10. i. νηίτην στόλον, navium *classem*, sed Ind. tantum *classem*, cf. Abr. Dl. Th. p. 826. e., cui formulae per adi. et subst. par est haec per duo subst. in regimine ap. Thuc. 1, 31. i. παρεσκευάζοντο νεῶν στόλον, *navalem* expeditionem *pararunt*, it. Diod. 1, 64. l. 17. εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ἀπέστειλε στόλον νεῶν, classem *navium* expedivit *in* mare *rubrum*, et Phil. in Fl. p. 757. C. e. στόλον πολὺν

καὶ πάσας τὰς κατὰ Ἰταλίαν [c] tem et classem, omnesque per

c) Ms. Ba. κατὰ τὴν Ἰταλ., ut paulo ante. *Mart.* cum Ms. Vi., v. N.

νεῶν, *magnum* navium *numerum*, pro *classem* magnam *navium* priorum Intp., quomodo, tacente G. Th., dixit etiam, forte e Gr., Corn. Nep., cf. Ind., unde nostratium *Schiffsflotte* fluxit, contractis duabus vocibus in unam; qua subst. duorum formula syn. utar hic in Nostri subst. et adi., aut severo illo ad Soph. *nautica cl.* et Aesch. *cl. navalem*, quanquam neutrum teneat G. Th., cum Lat. *classis* etiam dicatur de aliis rebus, nec de solis navibus, cf. ib. et in Gr. στολ. notationem Schol. ad Aesch. Pers. v. 177., tum in notiones omnes aut plures simul Phavorin. in Ind. Xen. Hell. Mor., Thom. M. p. 811. Hes. Suid., Schol. Apollon. ad Luc. 2, 298. N. 5. Bud. C. 195, 11. sqq. L. Ern. et ad Vig. p. 303. a. i., sed in singulas, pro exercitu terrestri D'Orv. Ch. p. 423. m. Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. et Z. Cyr. et Bach., pro expeditione ib. Ἀνβ. et Hell., it. cum gen. στρατιᾶς ap. Herdt. 343, 93., cf. Abr. Dl. Th. Auct. p. 216. e., quorsum et referam ib. p. 191. m. pro profectione et Ind. Dion. H. S. T. 2., denique cum de navibus et re navali sermo est, pro navium cursu s. navigatione ap. Luc. 2, 861. e., pro navis parte et rostro Aesch. Pers. v. 408. cum Schol. et Abr. 1, 200. e., pro nave una D'Orv. Ch. p. 118. e. ad Luc. 2, 298. N. 5. et Grut. Lamp. V. 3. p. 190. i., ubi Leop. aliter, quam N. ib., et de expeditione navali, cf. G. Th. v. *classis* 949. i. sqq., sed de navibus pluribus copiaque navium et classe adeo vulgari Lyco. v. 1078. Herdt. 3, 63. cf. Abr. Auct. p. 216. e. Thuc. 8, 57. 9, 91. cf. Abr. Dl. ib., cum Indd. tacuissent, sed Luc. ex 1, 384. l. 22. et 3, 519. i. Diod. ex 1, 262. l. 23. συνεστήσατο στόλον ἀξιόλογον, *classem* egregiam *adornat* et p. 373. l. 64., pro quo l. 48. τοῦ ναυτικοῦ et l. 46. ναυτικὰς δυνάμεις, (cf. Thuc. 113, 86. νηίτῃ στρατῷ, *classe*, Schol. ναυτικῷ στρατῷ, cum Abr. Dl. p. 826. e. Eur. Iph. in Aul. v. 1259. στράτευμα — ναύφαρκτον, navalis *exercitus*, it. Androm. v. 796. ναυστολίαν, *navigationem*, it. Suppl. v. 209. πόντου ναυστολήμαθ', maris *navigationem*, et v. ναυστολεῖν Orest. v. 739. et Med. v. 682.) cui add. 2, 311. l. 46. 57. 68. Aesch. Fi. ex 2, 1. e. Gem. Pl. p. 97. e., ubi in pr. memorantur eius partes τριήρεις et πλοῖα ἄλλα, Sb. Ind. ex Eutr. Met. 8, 2, 9. στόλον ἐγκατέστησε κατὰ τὴν ἐρυθρ. θαλ., *in* mari *rubro* classem *instituit*, cf. Poss. Call., cuius loca e Dem. nescit Ind. et quaedam ambiguae notionis Aesch. Pers. v. 416. et 797. it. Eum. v. 859. cum Abr. 1, 233. i. 2, 117. i. it. Eur. Hec. v. 1141. s. ed. Brunck. v. 1127. et Lyc. v. 101.

κατὰ Ἰταλ.) Recte Martinus comparavit §. pr. m., quocum Noster variat hic sine artic., addito in Ms. vel inde, vel ex aliis locis 1, 9, 23. 2, 11, 6., Bg. hic severius agente, quam loco pr. et hic P., qui etiam in πασ. alio abiit, desertus a Bg. in ὁπλ., ubi navales intelliguntur milites, ut Ind. Dion. Ca. diserte „ναυτικόν" et ap. Dem. capio 256, 2. ob pr. πλοίοισιν, Ind. tacente, it. haec 168, 25. p. sq. l. 5., ubi distinguuntur ὁπλίτας — καὶ τριήρεις καὶ ἱππέας λ. it. 181, 17., cf. supra 1, 12, 13. i. Suid., cuius locum e Thuc. ignorat Ind., Schol. ad Eur. Phoen. v. 1103., Poll. 1, 132. e. N. 37. it. 7, 154. N. 43., ad Luc. 2, 554. N. 65. ad Ael. V. h. 10, 22. cum Ind., Cup. Obs. p. 41. Krb. Decr. Byz. p. 13. m. Ind. in Thuc. Schol. et Not., Luc. Xen. Ἀνβ. Mor. et Z. omnes cum Fi. Pal. Sed Sch. in „στρ.", subaudi ναῦς, (cf. L. Bos. Ell. p. 4. e. 218. e., et, prae-

τριήρεις ὁπλιτῶν πληρώσας, ἐξέπεμπε [d]. πολλή τε αὐτῷ καὶ παντοδαπὴ δύναμις μεγίστῳ τάχει συνεσκευάσθη. ᾔδει γάρ [e], οὐ μικρᾶς δυνάμεως δεό-

Italiam triremes militibus completas emittebat ac ingentes ipsi omnis generis copiae 14. maxima celeritate comparatae fuerunt. Sciebat enim,

d) Pro omnium edd. puncto tantum in Ms. Bg. nihil hic, ubi sane et minor distinctio procedit. e) Ms. Ba. non hic modo comma faciebat, sed etiam mox post δεομ., quorum hoc postr. erat etiam in Ox. al., sed prius post γὰρ nullibi, v. N.

ter Suid. cum Hes., Ind. Fi. Pal., Luc. Dem., cui add. 159, 6. 169, 5. 236, 15., ubi et cum v. πληρώσας, it. ap. If. Pan. Mor. p. 63. l. 4. cf. p. 67. l. 3. et Ev. Fd. e c. 1. i. et p. 25. i.) πλ. *completis* milite *trir.* (Ind. Dem. „cum armasset atque instruxisset" cf. supra ad 1, 5, 25. Bud. C. 345, 40. it. 1070, 28. 44., non forte recte dubitans de loco Xen. Hell., sine Ind., ubi med., quod et ap. Dem. et Rs. Or. V. 7. If., cf. Stp. Th. 3, 386. D. m., qui huc sine Vs. spectat ib. C., Ind. Thuc. ad Schol., Xen. l. l. et Z. Pol., Ael. V. h., Polb. et ad hunc Rsk., cum Poss. Call. p. 468. m. per simile „πληροῦντας ναῦς ὁπλιτῶν, implere *naves* armatis *militibus*, Isocr." ut fere P. hic ad ὁπλ. et Arist. Plut. v. 172. ad eumque Spanh.) „ἐξέπ. *instruebat s. solvere iubebat* naves ad bellum" errans in primo ob pr. πλ., ut pro eius supplemento, praeter recte monstratum pron. αὐτὰς, a Nostro oppressum, (nisi, commate facto post τριηρ., hoc que subst. recto ad ἐξ., idem pron. expleatur ad v. πληρ.) sumas etiam aliud, v. c. εἰς τὴν θάλασσαν, quod superiori N. adiectum erat ap. Diod., cf. Cort. ad Sall. Iug. 77, 4. b. i. *paucos* — navigio *emisit* in *ripam.*

πολλή τε) Complectitur hac enunciatione Noster superiora duo, copias et terrestres et navales, de quibus singulatim dixerat, repetendo quidem sane, sed cum variatione, ne cui videatur hic esse inanis tautologia, ubi P. non modo copulam ab initio neglexit, ob pr. adhibitos abl. consq., sed etiam alteram καὶ, quam extr. etiam Bg. retinuit, mutato adi. παντ. cum gen. syn. formulae, secus ac supra in eodem aliorum locorum, in altero adi. παλ. reddens, ut 2, 12, 5. e P., unde partim Sch. in „σ. *comparatae sunt* copiae *magnae*" ap. Sb. Ind. „συσκευάζεσθαι παντ. δύναμιν i. q. pr. συγκροτεῖν" §. pr. i. recte per se comparando, sed non recto v. genere, cum med. posuerit, et sine Vs., ut Stp. Th. 3, 849. A. e., sed rectius, quoad v. genus „ap. Herodi. non active, sed pass. habetur δ. σ. l. 2." sub Lat. *colligere*, ut tamen post et probat Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. et subst. Bg., in quo Gr. cum v. illo σ. Noster saltem analogiam tenet, ut in μεγ. cum subst. τ. Lat. maxime, cf. G. Th. in Bg. nom., ubi et P. adi. syn. 831, 33. 57., cum Indd. praebeant modo dat. nudum τ. Hom., sed cum pr. σὺν Soph. Ai. v. 864., et ad Vig. p. 622. a. e. it. ἐν ib. v. 814., cf. Sb. Ind., Di. H. ej. T. 1. Diod. cum L. N. T. et Thom. M. p. 835. m., et adiuncto artic. ἐν τῷ τ. Fab. Aes., (qua de ellipsi utr. nihil ap. L. Bos. Ell.) et alia Sb. Soph. Ai. Herdt. Dem. et Ios.

ᾔδει) P. liberum in γὰρ non repetit Sch. (cf. 2, 3, 13. e.) nec in „μ. *copiis*, (ubi Bg. ex illo tamen, cf. 1, 10, 9. m., nec in) δ. opus *habens*" ubi Bg. ad P. formulam addit pron. pers., quasi mediam assecuturus vim,

μενος πρὸς πᾶσαν τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον Εὐρώπῃ [f], τὰ Νίγρου Φρονοῦσαν. τὰ μὲν δὴ πρὸς τὸν πόλεμον γενναίως εὐτρέπιζεν.

non exiguis viribus fibi opus effe contra universam Europae oppofitam continentem, quae cum Nigro faciebat. Ad bellum fcilicet omnia ftrenue parabat.

f) Ms. Ba. ἠπ. τῇ εὐρ., v. N., at brevi elemento etiam in A., ut comma ibi eft noftrum cum Ms. Bg.

et prae v. v. privis Lat. *egere* atque *indigere*, (ubi G. Th. affine προσδέομαι,) deligit phrafin illam, forte quod ifta priva v. v. non habeant fecum praep. iftam Bg. aut P. fyn. *adverfus*, cf. G. Th., ubi tamen nec Bg. cum rectione hac, ut nec Gr. per Indd., cf. Ariftoph. Thuc. If. Ev. Rs. Or. V. 6. 8. Din. Xen. Z. Cyr. et Bach., Luc. Ael. V. h., fed modo affinia ap. Dem. 425, 5. ταῦτα εὐλαβείας οὐ μικρᾶς δεῖται, et fyn. in aiendo ap. Plut. de difcr. ad. §. 4. δεομένη πολλῆς εὐλαβείας, cf. Ind. Plut. Hf. Aefch. Fi. ex 2, 39. i. et Poff. Call. p. 35. i. et e., non huc pertinente, quod videatur, Ind. Luc. ex 1, 826. l. 28., cum debeat fic interpungi, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς, οὐδὲν δεομένους, ἐπὶ τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, etiam in Gs. Vs., quae *quotidie* ad *nos*, nihil *opus* habentes, *in* coena *difputat*, commate pofito poft ἡμ., et in v. δεομ. fubintellecto gen. pron. τούτων, *nihil opus* habentes *horum*, quae difputat et perfequitur: fed ut rectio ifta. Noftro forte peculiaris, nitatur analogia illa Lat. et Gr., (cum v. ifta Lat. noftra et Bg. habent fecum pr. *ad*, ut Gr. noftrum pr. πρὸς, quo de alibi,) et hac elliptica, cum Gr. in Ind. Xen. Cyr. fic profertur „τὶ τοῦ βασιλέως δεῖσθαι, aliqua *in* re *beneficio* regis *indigere*" ubi deeft pr. κατὰ, fyn. illi πρὸς f. εἰς, fed et hac in v. fyn. ap. Thuc. 6, 21. i. πρὸς τοιαύτην δύναμιν οὐ ναυτικῆς — στρατιᾶς μόνον δεῖ, λ. adverfus *talem* potentiam *non folum* navalibus *copiis* opus *eft*; unde fimul patet, incommodum effe edd. quarundam poft δεομ. hic comma.

Εὐρώπῃ) Ms. additus artic. eft e gloffa per comparationem cum 2, 8, 12., quocum variatur hic fine artic., non item in rel., ubi Bg. deferit liberum P., retinens inde tantum ordinem alium e rectione, a Noftroque delectum ob laevitatem, et Lat. ad v. ἀντ., quod tenet Stp. Th. aliunde, non item in fq. φρ. formulam Bg., (deferto P.) ap. G. Th. 570, 62. „*cum* aliquo *facere*, i. illi favere, illius partium effe." Caeterum Leisn. ad m. Ox. „Matth. 16, 23."

τὰ μὲν δὴ) Praeter δὴ, noftra ex fententia redditum per *igitur*, P. libere egit, unde Sch. partim in „εὐτρ. *inftruebat* ftrenue *bellum*" in Lat. ad v., etiam cum Sb. Ind., fed dux Bg. ad Lat. in adv., quod Stp. Th. nefcit, ap. G. Th. „fortiter, diligenter" cf. 2, 9, 9. e. 2, 12, 1. 2, 11, 19., quibuscum variatur tum per verbum, tum per additum artic. in τὸν πολ., ubi Bg. aliter, quam ibi, fuppleto tantum adi. πάντα, huc fpectante Bud. C. 408, 49. breviffimis poft v. „εὐτρεπίζομαι, ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίζω. — Utitur et Herodianus voce activa in fecundo et Bafil." ut Stp. Th. 3, 1642. A. e. „ubi etiam nota, non fieri augmentum, ficut et in hoc loco Herodi. l. 2. τὰ — εὐτρ." fine Vs. fub Lat. Sch. et Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. et ἑτοιμάζω, quod et Stp. fubiunxit interpretandi caufa, ut tanto magis appareat variatio cum 2, 12, 1., cf. ib. dicta, Suid. 2, 84. m. ad

Ἄτε δὲ ὁ ἀνὴρ προμηθής τε καὶ νήφων, ὑπώπτευε τὴν ἐν Βρεττανίᾳ δύναμιν, πολλήν τε

Caeterum ut vir providus ac sobrius suspectas habebat Britannicas copias, quae mul-

g) Steph. δὲ *Leisn.* in m. A., quae habebant δὴ cum Bs. al., v. N. Mox post νηφ. nihil erat in Ms. Bg.

Luc. 3, 68. b. e. Fi. ad The. p. 20. b. e. cum Ind. utr. Thuc. 310, 56. Dio C. 620, 30. Arist. Plut. v. 626. (quem locum Leisn. ad m. Ox. signarat quoque,) Dem. Xen. Hell. et Cyr. Ael. V. h., pereunte et hic notione partic. εὖ, etiam ob adiectum adv. γ. per analog.

ἄτε δὲ) Stp. δὲ etiam P. prodit per syn. Bg., ut confusae sint hic in edd. voculae, ut alibi, cum et Mss. maneant in Stp., et sensus melior sit in eodem, ut in re nova et a pr. diversa et opp. pr. μὲν, P. non sequente Bg. in subst. ἀ., cuius Lat. in postr. adi. ap. G. Th. habet affinia, νηφάλεος, νηφάλιος, sed sub physica notione; Stp. Th. ponente hunc locum e P. sub tropica „ubi νήφειν dr. de eo, qui est vigilans et providus, ac se caute gerit" vel sic ut innuat, coniungi hic syn. e tropo diverso, cf. 1, 17, 10., cum et 2, 1629. D. πρ. e P. similiter reddat, at Leisn. ad m. Ox. *prudens*, quod ap. G. Th. „quasi *providens*" atque adeo i. q. Bg. ad adi. pr., cf. Ind. Gs. Chr. Plut. Krg. Dion. H. S. T. 2. Thuc. 217, 49. sine Ind., Ios. e 1, 924. e. 2, 119. i. 134. l. 15. cum Foes. p. 320. b m. Denique male Sch. in ἄτε „ἀ. δὲ, caeterum" quasi P. utrumque sic vertisset simul uno tantum Lat., cum potius liber ille particulam ἄτε oppresserit, et ad subst. adiunctum mente suppleverit, ut in syn. ὡς fieri solet.

ὑπώπτευε) Pro P. libertate Bg. viciniorem formulam adhibet, notam Stp. Th. aliunde, sed ex illo retinet tamen formulam syn. in τὴν ἐν Βρ. δ., resoluta praep. cum subst. in adi. affine, Nostro sic variante cum 2, 10, 16. Mox multiplex ad δυν. attributum per casus diversos, acc. quidem et gen., per variationem quandam in ordine casuum cum 1, 14, 16. i., servat Bg. omne, secus ac P., qui, praeter suum *videlicet*, ortum hic fere, ut diximus ad 1, 9, 22. i. et 1, 10, 14. e., contentus est uno μεγ., a Sch. desertus in „πολ. *maximam* vim", Nostro copulante iterum adi. diversi gradus, quorum superlativus habet aut vim suam, aut est pro positivo, ut alibi, cf. Dem. 240, 20. δυνάμεις πολλὰς καὶ μεγάλας, it. 112, 25. 146, 4. et G. Th. 353, 75. res *multae* et *magnae*, cf. l. 44., (ubi μεγ. pro magni momenti, aut magnae staturae, procerus,) ut ad μαχ. Lat. e P. ib. cum Gr. n. „bellicosus" quod Gs. suo loco explicat per ambiguum *ferox*, sed et ap. Stp. Th. cum Bg. simul aliunde, cf. Ind. Thuc., cui add. 71, 17. 150, 57. 233, 49 per Lat. eadem, Suid. μάχιμος, ὁ γενναῖος, fortis, *bellicosus*, i. e. nec pugnam detrectans, et in ea durans. Sed in Lat. ἀνδρ. Bg. de suo liberius, cum et Lat. severum habeant sic de militibus, cf. G. Th. v. *vir* Nr. 3., qua notione augendus Stp. Th., cf. Ind. Is. Ev. Fd., tenentibus nostratibus simillimam formulam *eine Macht* von *Leuten*, sed Lat. modo affinem per subst. syn. *fortissimorum* militum *exercitum*, cf. G. Th. 490, 29., non ferens in Bg. *cop.* talem gen. adiunctum, ut nec Suid aut Ind. Gr. in δυν., cf. Xen. Hell. et Z. omnes, Diod. Polib. Luc. Eutr. Met. Cell. Is. l. l. et Pan. Mor. p. 58. m. 60. i. 68. e. 99. i. 101. i. 106 e. 120. i., sed modo Rs. Or. V. 4. ἐπασκεῖν δύναμιν ἀνθρώπων ἀπίστων et Ael.

οὖσαν καὶ μεγίστην ἀνδρῶν τε μαχιμωτάτων. ἦρχε δ' αὐτῆς πάσης Ἀλβῖνος, ἀνὴρ τὸ μὲν γένος τῶν ἐκ τῆς h συγκλήτου

tae erant et maximae militum 2. que pugnacissimorum. Praeerat autem universis Albinus, vir generis quidem ex Se-

h) In Ms. Ba. τῆς abest. *Mart.* etiam in Ms. Vi., it. in edd. A. al., v. N.

V. h. ex 6, 12. i. ἐκέκτητο — πεζῶν δύναμιν λ., peditum *copias*, ut Noster ad analog. horum et Lat. ante scripserit saltem.

ἦρχε) Bg. omisit pron., non item P., qui tamen iterum id cum δὲ contrahit in pron. relat., in unamque adeo cum pr. periodum etiam hanc §., sic, ut cum Bg. pron. αὐτ. retulerit ad pr. §. subst. δυναμ., ponente hinc Sch. in v. „ἡ τῆς Βρεττανίας, praeerat *Britanniae*" forte ut in animo habuerit 2, 7, 6. e. et 2, 9, 2., nec tamen vere, cum sic etiam sq. πάσης eodem, ad pr. §. ἐν Βρεττ., referendum sit, quod tamen pugnat cum historia, quae docet, tum temporis nondum totam Britanniam Romanis paruisse, neque adeo eius insulae praesidi, cf. 1, 1, 5. m., memorante tantum Capitol. in Alb. c. 13. T. 1. p. 703. e. *quum* Britannicos *exercitus* regeret *iussu Commodi*, rel., sed Xiph. Sb. 393, ult. ὁ Ἀλβῖνος, — τῆς Βρεττανίας ἄρχων, *Albinus*, praeerat *Britanniae*.

τὸ μὲν γεν.) Infra 3, 5, (5.) vocat ἐκ προγόνων εὖ γεγονότα, v. Capitol., sive is est Spartian., in Clod. Alb. c. 1. (p. 684. i.) et c. 4. (p. 689. i.) *Boecl.*

De ortu quidem et natalibus Albini nihil memorant Xiph. l. l. et postea, nisi 407, 20. ἦν δὲ ὁ μὲν Ἀλβῖνος καὶ τῷ γένει καὶ τῇ παιδείᾳ προήκων, ἅτερος δὲ πολέμια κρείττων καὶ δεινὸς στρατηγῆσαι, Albinus *nobilitate* et *doctrina* antecellebat, *alter* (Severus) scientia *rei* militaris *et* peritia *ducendi* exercitus *potior erat*, nec Zos. 1, 8, 2. Eutr. Met. 8, 10, 9. Aur. Vict. de Caes. 20, 9. et 11., sed Capit. iterum c. 7. p. 694. e. c. 10. p. 697. e. c. 12. p. 701. e. c. 13. p. 704. i., hic P. deferente etiam Sch. in „γ. *familia*, εὐπ. ex *patriciis* senatorii *ordinis*" unde Bg. duxerit sua ad σ., qui alias sic reddit τὴν συγκλ βουλὴν, cf. 2, 6, 8., ut cum Sch. γεν. 2, 6, 16., in hoc retinens hic e P. gen., pro solenni aliorumque locorum abl., accommodansque cum eodem ad eum gen. Nostri gen. τῶν εὐπ., qui proprie pendebat a subst. ἀνὴρ aut subintellecto τὶς s. εἷς, cf. 2, 6, 12., unde poterat fieri vicinius, *vir*, genere *quidem*, unus *patriciorum* e *senatorio ordine*; ad peculiarem rationem scribente Nostro in εὐπ. cum adiuncto ἐκ τ. σ., ubi definit tantum magis, respiciens ad conditionem aut ad historiam et primam originem; ut suppleas part. ὄντων, cf. G. Th. i. „*patricii*, nobiles Romani, a primis Senatoribus oriundi" aut qui sunt simul in senatu, et senatores, s. inter senatores; quomodo formula v. εἶναι cum pr. ἐκ saepe sumitur; quod hic malim, cum in primis patricii fuerint, qui non simul essent senatores, ut Gs. mox addebat „non omnes Senatores iidem patricii" quo et pertinet P. res liberior per copulam, *senatorii* patricii *que*, qualis et ap. Dion. H. S. T. 1. 181, 30. εἰς τὸν τῶν πατρικίων τε καὶ βουλευτῶν ἀριθμὸν ὑπέγραψεν, *patriciorum* et *senatorum* numero *adscripsit*. Caeterum lectio A. sine articulo, unde rel. edd. hauserunt deinde, est ducta e Ms., simili nostro, ubi excidit ob sq. similes συγ litteras, aut extrusus est per comparationem cum 1, 17, 2. e., ubi Glossator contra addebat, hic sui immemor.

εὐπατριδῶν, ἐν πλούτῳ δὲ καὶ τρυφῇ ἐκ πατέρων [i] ἀνατραφείς. τοῦτον τοίνυν ἠθέλησεν

natorio ordine patricii, sed in opibus ac deliciis inde a maioribus educatus. 3. Hunc igi-

i) Mss. Ve. et Vi. ἐκ πατρίδος ἀν., v. N.

ἐν πλούτῳ) Capitolinus vero (c. 4. p. 689. m.) *natum* refert *lare modico*, patrimonio *pertenui*. Idem tamen affirmat, luxuria varium fuisse. *Oxon.*

Qui in postr. respexerunt Capit. c. 13. p. 703. m. *in* luxuria *varius*, cf. c. 10. p. 697 m. et c. sq. p. 699. e., ubi dicit, ab aliis vocatum esse *luxuriosum* et *gulosum*, sed et c. 12. e., contra se forte, *quae qui diligentius scire velit, legat — de Graecis* Herodianum, *qui* ad *fidem* pleraque *dixerunt*.

ἐκ πατέρων) Non placet Codicis lectio ἐκ πατρίδος. Vox εὐπατριδῶν, quae praecesserat, librarium decepit. *Strotb.*

Lego ἐκ παίδων „Leisn. notarat in Ox. marg. et calce separatim, sed et ad marg." Theocr. Id. 17. „respiciens, credo, v. 33. δεινὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων, *qui* gravem *paupertatem* a *maioribus* atque *vitam* inopem *deplorat*; ubi formula ἐκ πατ. cohaeret cum subst. πεν., per ellipsin alicuius particip., ut οὖσαν, γινομένην, ὑπάρχουσαν, pro πενίην, τὴν ἐκ πατ. οὖσαν etc., *qui* plorat *duram* et *inopem*, omnibus rebus destitutam, *paupertatem* quae *inde a* patribus *est* ei maioribusque, in qua versatur ille aeque, ac maiores; cum h. l. sit eadem formula cum v. ἀνατρ., quod, sive proprie cum Bg. acceptum, sive pro simpl. τρέφεσθαι ἐν λ. et pro ἐντρέφεσθαι ἐν infra ap. Nostrum et alios, tropiceque, pro insuetus, adsuetus, it. fruens, usus, habens, faciat hanc sententiam, ut a patribus s. maioribus, i. parentibus, avo et proavo, (ulterius enim, etsi per se ita sumuntur *patres* et *maiores*, cf. G. Th., nemo forte hic adscendat,) educatus sit sic, ut haberet divitias et delicias, utque suppeditarent illi pecuniam multam et victum cultumque delicatum; in quo sumas, avum et proavum venisse in societatem educationis ac nutritionis, et secum interdum habuisse nepotem; quae cum per se fieri potuissent, ut hodie etiam contingunt: propterea forte tolerarunt vulg. lectionem hic editores priores, tum Sb. Ind. (in „π. *inde* a *maior*." qui in v. ἀν. modo simul habet ἐντρ. sine Vs) tum Bg.; nihil hinc tenente Stp. Th., et tantum in πατ. formulam aliunde, et v. ἀνατρ. pro simpl. etiam, quo de alibi, sed Sch. modo in πατ. „ἀν. ἐν τρ., inde *a* mai. *summis* deliciis *innutritus*" ut hauserit partim e Sb., partim e P., cuius liberum *summis* non certo prodat, quid in suo Cod. habuerit, sed tamen potius vulg., (quia sane summae sint divitiae et deliciae, quae praebeantur a tribus istis propositis,) quam novam lect. Mss., alienam ab h. l. et corruptam forte ex illa formula ἐκ παιδὸς, qua de, tacta breviter modo a Stp. Th. 3, 5. D. e. it. Bud. C. 1358, e., cf. ad Luc. 2, 536. N. 76. et p. 744. N. 5., ubi Alciphr. est p. 30. e., Ind. Rs. Or. V. 4. v. π. sed sine Ind. Dem. 814, 17. 1486, 8. Diod. S. ubi et syn. ista Leisn. it. ap. Gat. ad Ant. p. 5. a. e. Rs. Or. V. 7. II. p. 354. l. 11. et Dem. 312, 24. et adeo ap. ipsum Nostrum, cumque huius loci v. ἀνατρ. etiam 6, 5, 9. et cum affinibus παρατρέφειν et ἐντρέφεσθαι, cf. ap. Luc. 2, 451. l. 45. it. 1, 678. l. 3. p. 676. l. 43. p. 705. l. 16., sed ut ad litteras lectionis vulg. vicinior sit alia haec ἐκ παιδίων, (quae habetur in Xen. Ind. Bach. ex Oec. 3, 10. i., etiam ib. in ed. Z., at in

ὁ Σεβῆρος[k] σοφίσματι προλα- tur voluit Severus astu prae-

k) Mss. tres ἐν σοφ., sed tacite post Σεβ. nullum comma, quod ibi fuit in A. et al., nec tamen post πρ. ullibi, at colon post οἰκ. Ms. Bg. etiam in Stp. et rel., non item in A. et al., v. N.

Ind. huius in praep. ἐκ παίδων, per errorem operarum,) it. alia ἐκ παιδίου, quae sola cognita Stp. Th. 3, 15. C. m., cf. Ind. Xen. M. S. et Z. Cyr. v. ἐκ i., ubi deest Stp. locus, nec mihi repertus, ut nec Lex. Bas. ἐκ νέων παίδων e Xen., quod ap. Stp. Th. 3, 5. D. e. ex Plat., cui add. ἐκ μικρῶν παιδίων ap. Dem. 1351, 3. sine Ind., cui quidem postr. voci hic potissimum locum concesserim, ob causam dictam, prae Leisn., quod in una δ littera vix latent duae vulg. lectionis ερ, it. prae παιδὸς, quia hoc potest esse glossa illius παιδίων. Certe horum aliquod melius convenit cum v. ἀνατρ., etiam hactenus, quod vulg. ἐκ πατερ. solet dici, ut alia Nostri, v. c. ἐκ προγόνων εὖ γεγονὼς, et ἔνδοξος ἀπὸ προγόνων ἄνωθεν ἀρχῆ, non hoc sensu, ut per maiores et opera maiorum aliquis habeat quid, aut aliquid fiat, sed de *termino*, quem dicunt, *a quo*; unde Sb. addidit Lat. illud *inde*; quo sensu non dicatur aliquis inde a maioribus educatus in divit. et deliciis, aut iis adsuetus; etsi recte contra dicemus aliquem divitem aut pauperem inde a maioribus, etiam delicatum et luxuriosum, qui talis fuerit una cum illis. Caeterum Capit. c. 4. p. 689. m. prodit, Albinum *hunc* natum *parentibus sanctis*, et quoque in meliorem partem de eiusdem pueritia et adolescentia c. 5. sq. p. 690. et 693. m.

σοφίσματι) Non magis probo Codicis ἐν σοφ. *Stroth.* Quod dixeris esse vel Glossatoris, vel Herodiani ipsius, ut varietur cum 2, 13, 20., addita praep., quae, pro διὰ, μετὰ et σὺν, in notione instrumenti, praesidii ac modi, etiam sine Hebraismo, alibi tractata est, ut exciderit ob pr. ος, si est a Nostro, qui ita scripserit ad analog. tantum, nec praebentibus Indd. v. οἰκ. in med. cum praep. illa, sed alterum Rs. Or. V. 4. προλαβεῖν ἐν ταῖς συνδίκαις ἡμῶν ἅπαντα, sine Vs. it. v. ἐν p. 1038. ex V. 3. p. 340. l. 3., ubi et N. in hanc partem tacent, it. L. N. T. ex Gal. 6, 1., ubi v. Intrp. et Kypk 2, 289. m., qui et habet locum cum abl. nudo, qualis hic in vulg. lect., ubi Leisn. ad Ox. notarat „f. προσλ.“ quae confusio sane alias contigit, cf. Rs. Or. l. l. et p. 516. e. it. Harl. Dem. pro Cor. p. 459. N. 19., non vero hic cogitanda est, quia commodum sensum habet vulg., ut Severus ante studuerit sibi Albinum amicum facere, quam in Orientem abiret adversus Nigrum, quo de post cap. pr. §. 10. e. coeperat Noster agere hoc cap. §. 1.; negligentius hic versante P., non item Sch., qui partim ex eodem in „σ. astu *occupare*, πρ. occupatum *astu* sibi *adiungere*“ dux forte Bg. ad particip. pass., qui rel. e P. quoque, cuius Lat. in subst. ap. G. Th. cum Gr. al., sed ad v. cum Gr. n.; neutrum tenente Stp. Th.; hic ut servet praep. πρὸ notionem suam temporis, ut 1, 17, 23. e., possitque totum v. reddi per adv. *prius* s. per praep. *ante*, i. antea, cf. Ind. Xen. Cyr. Rs. Polb. Gs. Chr. *ante omnia*, quod et hic commodum, sed cum priori tamen syn., Luc. Diod. Rs. Or. V. 4. 6., ubi simul cum πρότερον, quo deinde vis praep. in v. perit, ut maneat pro simpl., Dem., cui add. 1031, 15. 234, 14. 236, 8., sed l. 20. cum pr. πρὸ diserta adhuc, quae et ipsa relinquit v. simpl., tum L. N. T. cum Kypk. T. 1. Krbs. et Loesn., it. Schol. Thuc. Ind. cum Abr. Dl. et Hesy. 2, 1027. m., variante Nostro in v. ἠθ. cum 2, 14, 11. in tempo-

βῶν οἰκειώσασθαι, μή πως [1] ἄρα, τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν, θαῤῥῶν ἢ [m] πλούτῳ καὶ γένει, δυ-

ventum ſibi adiungere; ne forte eiusmodi habens fomites ad imperium concupiſcendum, fretus divitiis ac genere,

l) Sic nobiscum dividunt modo B. 1. et Lu. pro rel. μήπως una voce, cf. 2, 2, 8. m) Ms. Ba. θαῤῥῶν πλούτῳ λ. v. N.

re, quo v. libere reddito mutatoque a P. in particip. *ratus*, (cf. 1, 2, 3. e.) ac periodo nexa ita, perire debuit §. ſq. Noſtri τοίνυν, ſine variatione repetitum, cf. ad μ. π. ἄρα 2, 2, 8., ubi Bg. ſimiliter, hic P. contra πὼς negligente.

ἐναύσματα) Cupido dominandi per ſe facile increſcit animis. Quare ubi facultas timeri poteſt, vix de voluntate dubitatur. Loquor praeſertim de regum eorum ingeniis, qui ad formidinem et ſuſpiciones proni ſunt. Exempla habemus in Tiberio Germanicum et Alexandro Parmenionem eo nomine ſuſpectantibus, v. loca et cum Noſtro compara ap. Tac. A. 1, 7, 6. et Curt. 7, 2. *Boecl.* ἐν. alio nomine ζώπυρα, ſuſcitabula. *Leisn.*

Sch. „ἐν., al. ἐγκαύσματα, (e Sb. Ind. ad alium Noſtri locum,) ἔχειν εἰς ἐπιθ. τινὸς, ceu *faces*, h. e. fomites, incitamenta, *habere* quid, quibus ad concupiſcendum aliquid incitetur" partim e P. liberioribus, *magnis* — facibus *inſtinctus*, ſumto alio tropo ad v. ἐχ. et pron. τοι. mutato in ſyn. fere cum *talis* ſ. *tantus* et illo Bg., qui inde ſervavit modo formulam ſyn. ad εἰς β. ἐπ., ſed ordine etiam ſeveriori, ubi variatur cum 1, 12, 9. tantum per praep. ſyn. et in ſententia aliter, i. e. longius ea exprimenda, et diviſis rebus, et phraſi adhibita, eaque tropica, quae partim recte eſt explicita a Sch., ſed ut ſufficeret, incitamenta habere, et, incitari per ea, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n. et illo Leisn. „quidquid excitat nos et accendit ad aliquid agendum" ſed et concupiſcendum, at non cum v. Bg., ſub „metaph. fomes, fax, i. e. incitamentum" e Bud. C. 765. 7., qui et ipſe profert tantum e Noſtro, cf. tamen Weſſ. ad Diod. 2, 556. N. 83., ſed non ex antiquiſſimis, quorum et Indd. tacuere, praeter Orph. phyſica notione, ut ap. Suid. et Heſ. ſine χρήσει, at Ind. Polb. cum Bg., (cf. v. ἐναύειν Herdt. Xen. M. S. Rs. Or. V. 8. Dia. Polb. Luc. Poſſ. Call.) peculiare ut habeat Noſter ἐν. cum pr. εἰς, forte e Lat., cf. G. Th. in ſubſt. *incit.* e loco Liv. dubio, at Schell. L. e Curt. 9, 5, 6. deſperatio, *magnum* ad *honeſte* moriendum *incitamentum*,) ſed cum gen. rei ib. (cf. Amm. M.) it. in Bg. (qui gen. et ap. Weſſel. l. l. tantum,) at in P. *quum* corporis *facibus* inflammari *ſoleamus* ad *omnes* fere *cupiditates*, e Cic. 621, 16. it. 28.

θαῤῥῶν ἢ πλ.) Rectius copulative legemus θαῤῥῶν τε πλ. *Sylb.* Dele ἢ. *Reisk.* Haec quidem vis ſimilis eſt illi, quam intulit Gloſſator Ms., putans fortaſſe, ἢ otioſe repetitum eſſe e pr. aut ſq. littera, cum lenior ſit Sb. medicina, qua τὲ copulet particip. θαῤῥ. cum pr. ἐχ. et duae cauſae afferantur; cuius tamen non eſt veſtigium ap. P., quanquam liberum et in rel., et omnes copulas omittentem; ſicut Bg., reiecto ἢ etiam, videtur hoc membrum accepiſſe, ut pendens a pr. ac continens cauſam atque explicationem. Mihi quidem videtur Noſter hic uſus ſuo δή, pro Lat. *ſcilicet*, in exponendo, quod ei ſolenne poſt v. v. et particip.,

νάμει τε̃ ςρατοῦ, γνώσει τε τῇ[n] roboreque exercitus, et nomi-
παρὰ Ῥωμαίους [o], ἐπιθῆται nis fama Romanis celebrata,

n) Ms. Ba. non variat. *Mart.* sed modo ed. Ox. et Par. utr. τῇ omittunt, et Ing. habent τῶν παρὰ λ., v. N. o) Mss. Ve. et Vi. Ῥωμαίοις λ. cum A. al., v. N.

ut prima ἐ littera eius perierit ob pr. ν, P. deferente Sch. in „θ. audens *aliquid* fiducia *divitiarum*, γ. genere *fretus*" at in ἐ. subiiciente hunc locum illis Lat. ad 2, 13, 10., quocum non variatur, sed cum 1, 9, 22. sine artic.

γνώσει) For. τῶν παρὰ Ῥωμ. *Steph.* Vulgatum ferri potest, si γν. passive capiatur, pro *nominis* sui *apud* Romanos *nobilitate* s. *famae celebritate*, ut Politianum quoque accepisse, versio eius indicat, (*fama* que *nominis.*) *Sylb.*

Qui in Ind. v. „γν. celebr. *nominis*" sed Sch. „famae *celebritate* ap. *Rom.* (in artic.) cum praep. τῇ π. Ῥ., *Romana*" in postr. non satis perspicue hic formulam articuli cum praep. per adi. exprimens, sed e Sb. conflans priora, quem et Bg. respexit in phrasi alia, ubi supplebat particip. ad artic., et Gr. praep. cum subst. accommodabat rectioni Lat. pass. in dat. pers., qui tamen par praep. cum abl. *a Romanis*, ut, quoad severitatem vertendi, non multum discederet, sed in particip. suppleto difficilius Lat. deligeret, haud dubie pro *usurpata* s. *commemorata*, cf. G. Th., qui tamen non tenet formulam totam, maxime *famam* cum gen. *nominis*, pro quo, e P. retento, dedissem viciniora, *notitia* apud *Romanos*, s. *inter* Rom., ut ap. Ter., pro *Bekanntschaft*, cf. G. Th. cum Gr. n., supplens particip. aliquod cum pron. pers. s. demonstr. dat., οὔσῃ s. ὑπαρχούσῃ αὐτῷ, *quae* erat *ei*, quam habebat ille, in qua erat ille; unde appareat simul, non tentandam lect. vulg. in φήμῃ, quanquam non tenente Stp. Th. Lat. nostrum et notionem illam pass., sed modo affinem illam Sb. et Bg. pro *celebritas* et *fama* e Nostri 7, 5, 12. e. ἐν συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥωμαίων δήμῳ γνῶσις οὐκ ἄσημος, quocum variatur hic in nudo subst. γν., tum in praep., tum in brevitate Ῥωμ., quorum ibi est explicatio per quendam μερισμὸν, ducente Nostro fortassis notionem γν. e Lat., cf. 3, 8, 12. e., sed in rem consentiente cum Capit. c. 1. e. p. 684. m. quod *eum* nobilem *fecit*, c. 6. p. 693. e. *fusis* Frisiis — *celebre* nomen *suum* et *ap.* Romanos, *et ap. Barbaros fecit*, p. sq. m. *praeturam* egit *sub* Commodo *famosissimam*, c. 11. e. p. 700. e. *Milesias nonnulli eiusdem esse* dicunt, *quarum* fama *non* ignobilis *habetur*, (qua de laude a litteris cf. c. 5. i. p. 690. c. 12. e. p. 703. i.) c. 13. p. 703. e. *armorum strenuus prorsus, ut non male* sui *temporis* Catilina *diceretur.*

παρὰ Ῥωμ.) Rectius Ven. π. Ῥωμαίοις. *Stroth.* In quo sumi potest librarii vel lapsus in litteris, cf. 2, 14, 10. τοῖς ςρατ., vel ingenium e comparatione aliorum et vulgaris usus et cum 4, 10, 9., pro quo dat. variat hic Noster per acc., saepe positum illum cum pr. παρὰ, ubi vulgo adhibetur dat., per enallagen quandam casuum, cf. ad Thom. M. p. 678., cuius e Luc. sine Ind. est 2, 110. l. 66. D'Orv. Ch. p. 501. m. Fi. ad Well. p. 396. i. Hindb. ad Xen. 1, 4, 14. Abr. Dl. Th. p. 276. 833. i. et Auct. p. 218. e. 502. i. it. ad Aesch. 1, 367. m., tum Ind. Rs. Or. V. 8. Din. „π. *apud*, γράψας τὸ ψήφισμα — παρὰ τὴν μητέρα τῶν θεῶν, h. e. in eius templo, (et V. 4. p. 101. N. 18.) Ratio linguae Gr. postulat παρὰ τῇ μητρὶ

τοῖς πράγμασιν p), καὶ τὴν Ῥώμην, οὐ πολύ τι ἀφεστῶσαν, ἐκείνου κατὰ τὴν ἀνατολὴν invaderet summam rerum, Romamque, non ita procul distantem, se per orientem

p) Ms. Ba. πράγμασι cum A. B. 1. Lu. et Pat., v. N.

τ. 9." immo tantum vulgaris aliorum usus et rectio, ib. Lyc. et V. 4., Herdt. Xen. M. S. Z., Fi. Aesch. et The. Dion. H. S. T. 1. ex 433, 2. Fa. Aes. Polb. Xen. Z. Cyr. ex 5, 2, 29. et Pol. Nr. 3. ex E. 8, 12. L. N. T. Krb. p. 471. m. Nr. 7. Vig. p. 626. Nr. 6. e. it. p. sq. i.

ἐπιθ. τ. πραγμ.) Primo vulg. lectio in πρ. cum ν ἐφελκ., sequente consona, cum procedat secundum dicta ad 1, 6, 17., inconstantes sunt in eo genere Mss. nostri, illud modo omittentes, ut 1, 2, 7. 1, 14, 14. m. et 1, 17, 18., modo addentes, cf. 1, 6, 17. 19. e. 1, 7, 12. e. 2, 3, 25. i. 2, 5, 14. Tum Stp. Th. 3, 1498. D. in v. ἐπ. „pro invadere accipitur ap. Herodi. l. 2. μήπως — ἐπιθυμίαν, θαῤῥῶν ἢ πλούτῳ ἢ γένει, — τῇ παρὰ Ῥωμαίοις, ἐπίθηται τοῖς πράγμασι, summam *rerum* sibi *posceret* et *imperium* invaderet" praeter lectiones alias, ad superiora pertinentes in ἢ — ἢ et π. Ῥωμ., etiam hic duas eiusmodi habet, in πρ. sine ν ἐφ. et in ἐπιθ. per accentum alium, ut Sb. Ind. „ἐπιθῆται τῇ ἀρχῇ (1, 6, 8. e. et hinc) ἐπιθῆται τοῖς πράγμασι. Item more baryt. ἐπίθοιντο σφίσι — et ἐπίθοιτο τοῖς βαρβάροις" e Zos. 1, 51, 1. m. et 5, 21, 14. i. sine Var. L., afferente Stp. ib. E. e. eundem in ἐπίθηται e Diod. 2, 227. l. 39., ubi etiam nulla Var. L., nihil ut repererim, secundum quaerens, in hanc diversitatem, sed in libellis grammaticis modo formam, a Stp. hic editam, ubi non variatur cum 1, 6, 18., nisi ordine formulae, vim med. quodammodo exprimente P., fere ut 1, 6, 8. e., unde Bg. retinet, secus ac l. l. primo, exquisitam in τ. πρ. dicendi rationem, sed et ambiguam, cf. Cl. Cic. it. Indd. Corn. Nep. Iust. Liv. et Flor. et infra 4, 14, 14.

οὐ πολ.) Liberior P. in addita terra altera, et contra omisso pron. τὶ, quam negligentiam prodit quoque Sch. in π. „τι, *multum*" ubi cogites ellipsin subst. *intervallum* s. *spatium* et simul praep. alicuius, v. c. *per*, it. *ad*, ut in Gr. διάστημα et κατὰ, de utr. ellipsi tacente L. Bos., at ferente G. Th. *multum — distare*, et affine *non* multum *differre*, it. *non* ita *multum* 1238, i., cui par illud Bg., sumto *ita* pro adeo et admodum s. valde; etsi ap. G. Th. etiam *non* ita *valde* de *bis laboro*; unde Lat. particulam istam capio potius sua demonstrandi vi aut comparandi, et sic, ut altera comparationis pars opprimatur, ut in nostratium *nicht* so *weit*, cui deinde addunt augendi aliquam particulam aliam, quae illud Gr. τὶ exprimat, v. c. *nicht* eben *so weit*, s. *nicht so* sehr *weit*, it. *nicht so* sonderlich *weit*; unde nostra hic Gr. reddantur quoque *non* multum *admodum* s. *non* procul *admodum*, cf. 1, 3, 8. m. 1, 9, 17.; quanquam Bg. potest etiam reddidisse sine pron. τὶ iterum, ut rel. habet e P., cuius Lat. ad v. ἀφ. quoque ap. Stp. Th. aliunde 1, 1752. F. e. ac modo ibi contrarium τὰ πλεῖσον ἀφεστηκότα, et tropice fortassis tantum, ut in sq. ibi loco e Bud. C. 657, 20., cui add. Dem. sine Ind. 72, 27. ἀλλ' ἦν πολὺ τούτων ἀφεστηκότα τὰ τότε λεγόμενα, cf. R. Or. V. 4. et cum diserta pr. ἀπὸ V. 7. Ant., it. cum gen. rei nudo Luc. et Dion. H. S. T. 2. πάνυ πόῤῥω — πολιτικῶν ἀφεστάναι λόγων, sed physice ap. Diod., ut et hic quaedam Lat. esse videatur, cf. Hes. 1, 639. e.

ἀσχοληθέντος, ὑποποιήσηταιq. districto, subigeret. Ho-
τιμῇ τοίνυν προσποιήτῳ δελεά- 4. nore igitur simulato in-
ζει τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἄλλως escat hominem, alioquin

q) In Ms. Ba. hoc ὑποπ. vocabulum deest. perperam. *Mart.* v. N.

ἐκείνου) E P. pron. hoc Bg. mutat in aliud pers., accommodate ad Severum hic ipsum agentem et cogitantem, quocum inceperat sane Noster §. initio, nunc interferens quasi de suo hoc membrum, ubi ἐκ. procedit, ut αὐτοῦ, pro αὐτοῦ alibi; suffecturo et h. l. *ipso*, quo Lat. Bg. alias reddit Gr.; deferente partim P. etiam Sch. in v. „*occupato* bellis" ex illo tamen adiunctum substantivi hoc servante cum Stp. Th. 3, 1208. F. e. „illo *bellis* orientalibus *implicito* occupato *que*" praemisso F i. Lat. Bg., ap. G. Th. „*distringi*, i. impediri, occupatum esse, et distineri negotiis" liberius agente P. in formula κ. τ. ἀν.

ὑποποιήσηται) Ms. hoc v. omittit hic sine causa probabili iterum, ubi Leisn. ad m. Ox. „sub suam potestatem redigeret" ut Sch. „*occuparet*, sibi *subiiceret* s. *in* suam pot. *redig.*" in postr. formulis duabus e Sb. Ind.; vicinius ad praep. reddente Bg., quanquam neglecta iterum vi med., cum Stp. Th. 3, 440. F. e. „Bud. in Lex. ὑπ. subigere, *subiugare*, sed exemplum non afferens" quale cum acc. loci ib. E. e. ex Gregor., non amplius mihi repertum ita physice, sed tropice cum acc. pers. ap. Dem. et Luc., ubi Gs. per *subiugare*, quod cum Bg. ap. G. Th. „sub suam potest. agere" cf. Hesy. sine exemplo et N.

τιμῇ) Leisn. ad m. Ox. „*Ehrenbezeugung*" servante P. liberam ad τ. πρ. formulam per subst. duo etiam Stp. Th. in πρ., sub Lat tamen Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., at non cum eiusdem subst., in quo Gr. iuncto cum adi. Noster scripserit ex analog. tantum, cf 1, 4, 12., deferente P. partim et Sch. in „δ. *inescat* eum *bonore*" ubi Stp. Th. „τ. π. δελεάσας τ. ἀ. inescans" per lect. aliam memoriter; ubi Noster iterum per analog., in v. cum abl. rei et acc. τ. ἀ., maxime Lat., cf. G Th. „Ter. Ad. 2, 2, 12. — *nescis* inescare *homines*" et supra 1, 12, 11., quibus add. Abr. Dl. Th. p. 8. m. et L. Ar., tum physice aut tropice Luc. Gs. Chr. ex Herdt. sine Ind., it. cum acc. rei Ios. e 2, 198. s. 3. e. et in pass. ib. p. 204. s. 4. e. Xen. M. S.; repetente Sch. e P. in „ἄνθρ. *eum*" quo de sensu libero pro pron. demonstr. αὐτὸν, praeter dicta ad 1, 9, 12. i. et 2, 6. 17. e., v. tum simpl., tum in contemtu, aut honore adeo, Ind. Herdt. cum N. Fi. Aesch. Tyrt. Kl. Ael. V. h. Rs. Or. V. 6. et sine Ind Dem. 32, 27. 42, 25. 98, 20. et 24. 118, 8. et 15. 572, 2. it. G. Th. in Bg. Nr 4. sq. et Ind. Suet. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „Iud. 14. Xen. Ἀπομν. p. 50. Iac. 1, 14."

καὶ ἄλλως) E P. adv. reddit Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. „aliter, s. alio modo, s. quod si non, s. praeter hoc" s. alio tempore et antea, quae notio hic manifesta e sq. et oppos. τότε, ap. Stp Th. aliunde 1, 342. D. m., at modo sequente νῦν δὲ et νῦν δὲ καὶ, pro quo sumere et hic possis Nostri τότε, ut Lat. *tunc*, pro *nunc*, quanquam tacente G. Th.; ἀλλ. reddente Ind. Dion. C. per syn. Bg. *caeteroquin*, sed cum Bg. et simul severiori *alias* Plut. Hs., ubi tamen absolute positum, quo situ per notionem *temporis* et Vs. nostram, propositam ante, non tenet Z. ad Vig., sed in Xen. Cyr. et Ἀνβ. Ind., agnitam illam et quodammodo in Hoog.

μὲν ὄντα τὴν γνώμην χαῦνον [r] etiam vanae mentis et simplicioren, tunc vero etiam καὶ ἁπλοϊκώτερον, τότε δὲ καὶ

r) χαυνον sic sine acc. Par. 1., sed χαυνὸν sic Par. 2. cum Ox., v. N.

Op. p. 58. i. Nr. 13., non item a Dev. et L. Ern. diserte, nisi forte per repetitum Stp. *alioqui*, quod tamen alio sensu etiam, ut vidimus ap G. Th., capitur et pro alio respectu, ut reddit Gr. nostrum item Gs. Chr. cum Plut. Krg., quo et pertineat Poss. Call. p. 759. i., nullo Ind. (cf. Thuc. Rs. Or. V. 7. et Dem. Ael. V. h. Xen. M. S. Fi. Aesch. et The. Dion. H. S. T. 1. et Luc.) praebente quid in Nostri ad se relata, per analog. illorum ante e Stp. emicta tamen, et forte ad Lat. etiam in *alias* — *tunc* s. *nunc*, cf. Hor. Turs. p. 74. sq. Nr. 9. 11. et 15., tacente G. Th., ubi Bg. praeterea e P. opprimit μὲν, non item καὶ simul, quod tantum alio ordine refert.

τὴν γνώμ. χ.) Χαῦνος est εὐεξαπάτητος, εὐκίνητος. Sic ipse Herodi. explicat alicubi. — Vide, an hic χ. τὴν γν. notare possit superbum. Nam Plato de leg. 5. p. 228. χαύνους τὰς ψυχὰς, *inflatos* s. *tumidos animos* vocat. — Eustath. ad Ὀδ. I. 445. p. 363. l. 24. καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι) ὦ ἀντίκειται κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ χαῦνος. — Itaque χ. τὴν γν. foret *stultus*. Haec significatio quadrat et in 5, 8, 8. ubi Antoninus dr. φύσει χαῦνος τὸν τρόπον, i. e. socors, ideoque εὐεξαπάτητος. Si χ. est a χαίνω, proprie χαῦνον foret, quod prae laxitate hiat, hiscit, dehiscit, rupta velut compage. Ap. Xen. Oec. 19, 11. proprie χαυνότης τῆς γῆς occurrit, i. e. humus hians, terra, quam aestus hiulcavit. Ap. Dion. in fragm. 151. p. 64. γυνὴ ὑπὸ δυνάμεως χαυνομένη est mulier, potentia inflata, et l. 44. 3. τὸ ὑπερβάλλον τῶν τε τιμῶν καὶ τῶν ἐπαίνων χαυνοτέρους πως καὶ τοὺς πάνυ σώφρονας, ὥστε κἂν τῶν ἐπαίνων ἀληθῶς γίγνεσθαι δοκεῖν, ποιεῖ, *immoderati honores laudesque* inflatum *animum* etiam *modestissimo* cuique *afferunt*, ut *se* iam *tales* esse, *quales* praedicantur, *existiment*. Χαῦνος ap. Herodi. vero est τὴν διάνοιαν παχὺς, καὶ μὴ ῥᾳδίως συνεῖναι δυνάμενος, εἴ τι μετὰ πανουργίας ἢ δόλου λέγοιτο ἢ πράττοιτο, ut loquitur ipse Herodi. 2, 9, 15. *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „τ. γν. χαῦνος, credulus, futilis" quorum postr. ap. G. Th. „vanus, inutilis, — levis" ut hoc postr. hic ap. P., unde Stp. Th. 4, 404. B. „pro stulte superbo et futili, ap. Herodi. l. 2. ἀλλ. — ἁπλ. Pol. *levem* et simplicem. Revera enim χαῦνοι homines sunt leves, utpote inani superbia inflati, (et p. pr. G. m.) ἄνθρωπος χ. homo, qui inani, quam de se concepit, opinione inflatur et intumescit, magnum sese existimans, quum tamen nihil sit" quo redeat Bg., cf. G. Th. cum Cort. ad Sall. C. 23, 2. et Cic. ep. p. 599. N. 16. (nobis *eitel*, aufgeblasen, *aufgedunsten*,) et in Gr. notiones varias simul L. Ern. Dion. C. Bud. C. Beck. Arist. Av. v. 818. et Suid., sed sigillatim de re, physice Poes. Ael. V. h. Diod. Gs. Chr. cum Plut. Krg. et Geop., it. pro mollis, i. delicatus, de cibo, Cas. ad Athen. 2, 463. it. luxuriosus, de vita, Spanh. ad Arist. Nub. v. 873., cf. ib. Schol. et Poll. 6, 29., tum tropice de re Longin. Mor., sed de pers. Thom. M. p. 823. c. N. Cornar. Eclog. in Plat. ed. Fi. inque rem criticam et Var. L. ap. Cas. l. l. p. 570. i. et super accentu edd pravo ap. Lessing. ex Paul. Silentiar. p. 166. Sed, si recte notabam olim, reperi ap. Spanh. l. l. cum iisdem Lat illum Leisn. locum e Plat. „χαύνους τὰς ψυχὰς, similem nostro" per adi. cum acc. ellipτico, quem Sch. in „γν. animo *levis*" severa ratione reddit per abl., at Bg. liberius, con-

πολλὰ διὰ γραμμάτων ὀμόσαντι[s] τῷ Σεβήρῳ πιςεύσαντα. Καίσαρα δὲ[t] αὐτὸν ἀποδεικνύει[u], φθάσας αὐτοῦ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῇ

multa per litteras iuranti Severo credentem. Quare
5. Caesarem ipsum declarat, anticipans eius spem et cupiditatem potestatis com-

s) Ms. Ba. ὁμοσ. per asperum iterum, cf. 2, 2, 23., hic cum B. 1. R., v. 2, 13, 4. t) Ms. Ba. δ' αὐτ., cf. 2, 1, 15. u) Punctum hic in Ms. Ba.

tracto adi. et subst. diverso casu in eundem gen. adi. cum subst., (cf. in v. χαυνοῦν physice ac tropice Hesy. Foes. Geop. Ios. e 1, 499. l. 4. i. et Polb. e T. 3. p. 67. i.) copulante Bg. ita cum subst. τὸν ἀνθρ. diversorum casuum formulam illam per gen. et acc., sed prae P., mutante gradum in ἁπλ., severiori cum Sch.; dum non tenet Stp. Th. hunc gradum, nec sensum, pro stulto s. stupido, qui non acute cernat et nimis celeriusque fidat ac credat, (unde mox ap. Nostr. sequitur aliqua explicatio,) in partemque adeo deteriorem, sed tantum in bonam, fere e Bud. C. 1157, 32. sqq., ubi comparat. tamen sine auctore l. 51. it. ap. Hesy. per ἁπλούστερος, quo alibi Noster per variationem usus, at in pr. ἁπλοϊκὸς, ἁπλοῦς, sine auctore et N. iterum, ut praeter locum e Bud. C. ap. Kypk. 2, 181. m. it. Alc. 2, 58. i. et Ind. Luc., ne positivus quidem mihi repertus, at adv. ἁπλοϊκῶς, ap. Stp. sine auctoritate, ap. Dion. H. S. T. 2. sed in deteriorem tamen partem syn. ἁπλοῦς ap. Xen. Pol. Z., ad quam analog. et Lat., cf. G. Th., cum Gr. altero syn., Noster scripserit.

πολλὰ διὰ γρ.) Supra 2, 9, (18.) describebatur Severus, *μήτε ὅρκου φειδόμενος, εἰ δέοι τούτου καταφρονῆσαι, ψευσάμενος πρὸς τὸ χρειῶδες*, qui *ne iureiurandi* quidem *religioni* parceret, *quoties* contemnenda *ea* videretur, *ex* usu *scilicet* suo *mentiens*. Nam iste ei scopus et modus consiliorum, *τὸ χρειῶδες καὶ τὸ λυσιτελὲς αὐτῷ*, cf. 2, 14, (9. e.) et 3, 5, (9. sq.) *Boecl.*

Omissum a P. adi π., restituit etiam Sch. in v. „iuranti *multa* per *litt.*" rectionem v. cum acc. rei tenente Stp. Th. e Thuc. sine Ind., cf. Dem., non item cum adi. Nostri, quod nec ap. G. Th., ut ad analog. scripserit, et pro, *scribenti* multa *iureiurando adhibito*, qualia tamen non comparent in litteris Severi ad Albinum, quarum exemplum ex Cordo servavit Capit. 7. p. 694. e., reddente Bg. e P. formulam δ. γρ. severius, quam 2, 10, 1.

Καίσαρα δὲ) Hic quoque δὲ in δὴ muto. *Steph.* Aut pro δὲ hic et §. sq. lege τὲ, aut loco prioris δὲ legendum est γὰρ, et loco posterioris τέ. *Reisk.*

Contra Rsk. quidem sunt haec, quod vulg. δὲ ista per se significat: sed Stp. iterum clam corrigit e P., unde Bg. retinet pro *igitur*, qua de vi vulgati δὲ etiam alibi, ut nihil novandum sit, in primis, cum δὲ accipere queas pro τὲ, ut saepe ita enunciationes Noster iungit et mox §. sq. Ad v. ἀπ. Sch. „*appellat*, declarat *Caesarem*" partim e P. et cum Bg., sed Leisn. in Ox. adscripserat „2 Thess. 2, 4." cf. alibi et Exc., in quem necessario coniecimus Not. Bc. et Ox. super re ipsa.

φθάσας) Legentibus credo mecum redire in mentem locum ex 1, 15, 12. e. φθάσας τῇ τοῦ δόρατος αἰχμῇ τὴν τῶν ὀδόντων ἀκμὴν, quocum variatur per ordinem membrorum, et ad analog. modo scribitur, nihil ferente

τῆς ἐξουσίας κοινωνίᾳ. ἐπιστέλλει δὲ αὐτῷ φιλικώτατα γράμματα δῆθεν, ἱκετεύων, ἐπιδοῦναι αὑτὸν [x] εἰς τὴν τῆς ἀρχῆς φροντίδα. δεῖσθαι γὰρ ἀνδρὸς εὐγενοῦς καὶ τοιούτου, τήν τε

6. municatione. Mittit autem ei litteras quasi amantissimas, supplicans, ut daret se ipsum imperii cu-
7. rae: indigere enim viro nobili ac tali, aetatis adhuc

x) Mss. Ba. et Vi. *αὐτ.* per lenem, v. N.

G. Th., quam, sine Gr., praevertere *metum*, supplicii *fuga*, et, cum Gr. n., *praevenire* desiderium *alicuius*, e Liv. 8, 16. e., ubi plenus locus, *ut* beneficio *praevenirent* desiderium *plebis*, atque adeo plena etiam constructio per additum abl. modi, ubi, tropo remoto, sententia est, ita, ut prius communicarit cum eo potestatem, quam ille speraret ac cuperet; mutante P. pron. *ἄ.* iterum in subst. *hominis*, cf. 1, 9, 12. et enunciationum in v. v. modos, unde Lat. partim Bg., quorum Sch. in *φθ.*, cf. 1, 8, 12., sed in *ἐξ.* et *κοιν.* „participatione *pot. ἐπ. cup.* regnandi“ e contextu hoc non male explens, cum et alibi *ἐπ.*, absolute sic posita, hunc sensum habeat, cf. Aesch. ep. S. et de Lat. subst. Bg. Ind. Corn. N., tacente G. Th.

ἐπιστέλλει) Cordi exemplum litterarum, quod e Cap. p. 695. supra iam laudabam, habet quaedam similia nostris, ut ad *φιλικωτ.* et *ἱκετ.* pertinentia, *imperator Sev.* Augustus *Cl. Albino* Caesari, *fratri* amantissimo *et* desideratissimo *salutem.* — Te *quaeso*, ut *eo* animo *remp.* regas, *quo* dilectus *es* frater *animi* mei, *frater* imperii. — *Tu* velim *exercitus reip. ac nobis retentes*, mi *unanime*, mi *charissime*, mi *amantissime*; hic libero P. tum in aliis, tum in omisso pron. *ἄ.* et adv. *δηθ.*, at non male *δὲ* pro *τὲ* accepto, cf. 2, 13, 18. et 1, 2, 10. m., unde Bg. modo in formula *ἐπ. γρ.*, cf. 2, 13, 3., severior in *φ.*, quam 1, 9, 20. e., spectante huc Stp. Th. 3, 1003. B. i. partim e P. in v. „*ἐ.* — *φ. γ.*, mittit *ad* ipsum *plenas* humanitatis *litt.* (it. plane ex eodem in *φ.*, addens,) Sed malim ex Cic. reddere *amantissime* scriptas *litteras*, aut certe magis ad verbum *amantissimas* litt.“ ut tamen G. Th. non id teneat adi. cum hoc subst. Tum *δηθ.* hic manifesto est in ironia, cf. 1, 14, 17. e., ubi Bg. Lat., ignoratum Stp. Th., forte procedat e G. Th. „— simulationem indicans, — particula diminuendi, aut tollendi adeo id, cui adiicitur, — *quasi* disertus *es*“ quo ex usu etiam Bg. debuit ordinem mutare.

ἱκετεύων) In hoc v. P. deserit Bg., severior idem in sq. formula, ubi Mss. pron. habuimus aliquoties, sed ego severius servassem praep., cum et Lat. habeant *dare* se *ad*, cf. G. Th. 243, 27. sqq., eodem tropo, quem removit statim P., variante Nostro sane per praep. cum nom. pro dat., cf. 2, 7, 9. e., sed in tota formula scribente ad analog. et P. liberius quaedam addente.

τοιούτου) qualis scil. Albinus esset. *Reisk.* moniturus ita de omissa parte comparationis altera, cf. 1, 1, 5. m. ad *οὕτως* et 1, 3, 13. e., et ib. Sch., qui huic notioni recte ibi subiicit hunc locum, eadem fere libere addente P. hic, sed et praeterea pron. *τινὸς*, cf. ad *εὐγ.* de Albino §. 2., ut de infinitivo epistolarum, non praecedente v. aliquo finito, unde pen-

ἡλικίαν ἔτι ἀκμάζοντος, αὐτὸν[y], integrae, fc, iam fenem, ὄντα πρεσβύτην, καὶ ὑπὸ νόσου et a morbo articulari inἀρθρίτιδος[z] ἐνοχλούμενον, τῶν feftatum, cum et filii fibi

y) αὐτ. hic, ut fq. αὐτῷ per lenem ubique per edd., etiam tacite in Mss., v. N. z) Ms. Ba. ἀρθρρίτιδος mendofe, v. N.

deat, infra aliquoties, hic ut fuppleas ἔφη f. ἔλεγε, aut e pr. ipfum ἐπιστέλλει, quamvis interiecto ἱκετ. cum int. alio. Mox Sch. in „ἀκμ. florentis *aetate*" cuius fevera formula in acc. elliptico per abl. exprimendo non fane procedat ob concurrentes e Lat. v. rectione ablativos, *florente aetate*, fed tamen fit vicinius *aetatis* adhuc *vigentis*, quod adv. neglexit P., non item τὲ copulam, ubi Bg. admiferit afyndeton, cum non videatur hoc membrum accepiffe pro explicatione pr. adi. τοι., unde duo tantum exiftant, in Albino laudata, pro tribus, genere, animo f. ingenio, et aetate f. corpore; hic Noftro iterum in formula fcribente ad analog. aliorum adi., quale et particip. eft, cum acc. rei, notante ad ἡλ. Leisn. ad m. Ox. „Liban." cuius epiftolas quidem relegens nihil deprehendi fimile.

αὐτὸν) E P. alio pron. Bg., non tam αὐτ. legens, quam e Lat. ratione, ut §. 3. in ἐκείνου, quum et vulg. per lenem procedat, fi quis fumat, Herodianum narrare, qui a fuo inf. δεῖσθαι diftraxit hoc pron. perite, ut reliqua de Severo una ferie copularentur, ubi Bg. e P. addit iterum adv. temporis ἤδη, cf. 1, 3, 1. et de aetate Severi fere 47 annorum cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1044. i.

καὶ ὑπὸ) Τὸ ἐνοχλεῖσθαι de vehementiore et graviore vexatione et molestia etiam 3, 11, 1. 6, 3, 8., v. Drefig. diff. de v. σκύλλειν p. 6. fq. *Leisn.*

Qui et in m. Ms. Bg. „defunt quaedam" ubi καὶ — ἐνοχ. totum membrum ftatim reftituimus partim e Bg. ad 3, 11, 1. (quo in loco Leisn. eft modo aliquid, huc pertinens, at in 6, 3, 9. aliud,) ubi v. Bg. commodum eft, faltem quoad praep., ap. G. Th. cum Gr. n., ignotum Stp. Th. cum aliis his, ad fenfum paribus, *vexatum* et *conflictatum*, quorum primo utuntur L. N. T. ad Luc. 6, 18. fyn. fimpl., pro quo hic valet compof., οἱ ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκ., ubi Pric. huc fpectat fine Vs., et Loesn. comparat noftrum comp. etiam, cum Sch. poft P. „laborantem *morbo*" cf. cum gen. fimili νόσων Munth. p. 147. i. et Ind. Diod. e 1, 338. l. 46. vexati *morbis*, et paff., quo de hic modo, dum aliis gen. ap. Luc., ubi cf. Gs. Vs., Geop. et Foef., tum abfolute Xen. Cyr. et Eutr. Met. Sed e P. in adi. dedimus ἀρθ., per fe fubft. cum effet, in quo fupplent in L. Bof. Ell. p. 224. i. fubft. voc. fine exemplo plenae formulae, quam adhibet Nofter ex ufu aliorum, quamvis tacente etiam Stp. Th., cf. Poll. 2, 166. D'Orv. Ch. p. 694. e. et Foef., ubi explicatur de dolore omnium corporis membrorum, fed et nominatim pedum, quocum confentiunt Xiph. Sb. 423, 14. p. fq. l. 27. ἀσθενέστατος ὑπὸ τῆς ποδάγρας γενόμενος, ad finem quidem vitae tum, Victor. epit. 20, 11. *membrorum* omnium, *maxime* pedum, *dolorem*, cf. de Caef. 20, 25. fq. Spart. c. 16. p. 617. m. *quod confiftere in curru* affectus *articulari* morbo *non poffet*, (quae eft P. hic formula, inde fortaffis fumta,) cf. c. 18. p. 627. i. pedibus *aeger*, ad quem locum Caf. N. 2. tantum Xiph. primum locum producit, et Angl. ap. Heyn. H. 4, 1055. m.

τε παίδων αὐτῷ ὄντων πάνυ νη-	ſint admodum pueri. Qui-
πίων. οἷς πιςεύσας ὁ Ἀλβῖνος, 8.	bus credens Albinus,
τὴν τιμὴν ὑπεδέξατο [a] ασπα-	honorem ſuſcepit libenter:

a) Ms. Ba. ὑπεδέξατο· ἀσπαςῶς ἀγαπ. v. N.

τῶν τε π.) Pro P. liberis, additoque iterum adv. temporis, cf. 1, 17, 5., Bg. τὲ copulam mutat, reſoluto particip., in ſyn. fere, ut 2, 8, 1., reddens idem dat. pron per alperum iterum, qui hic aeque pendeat a v. ſubſt., ac pro gen. a ſubſt. π., ubi Bg. νηπ. per Lat. expreſſerit pro tener t. tenerae aetatis, it. noſtratium *jung*, et quaſi pro adi., quo ſenſu non diſerte ponit G. Th., ferens ſimile fortaſſis Cic. *infantium* puerorum *incunabula*, at nullum Lat. Stp. Th. ad obſervationem de coniunctis ap. proſaicos etiam, nullo tamen laudato, παῖς νήπιος et π. κομιδῇ νηπιος, interpretatus ante Hom. „νηπ. πάϊς de infante, vel certe puerula" ad cuius e Luc. 1, 181. l 80. Gs τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, *pueros* prorſus *infantes*, praebentibus (praeter poëtarum Hom. Ἰλ. β', 337. παισὶν — νηπιάχοις, pueris *parvis*, ζ', 408. παῖδα νηπίαχον, filii *infantis*, Orph. λιθ. 11, 31. νήπιον υἱὸν, parvulum filium, Lyco. v. 203. τέκνων νηπίων, pullorum *parvulorum*, v. 638. νηπίους γόνους, infantes *filios*, Phoc. v. 140. νηπιάχοις ἁπαλοῖς, infantibus *teneris*,) modo proſaicis Indd. Dion. H. S. T. 1. νήπια τέκνα, parvulis *liberis*, Diod. S. e 1, 170. l. 86. τὰ νήπια τῶν βρεφῶν, *puerorum*, cui add. l. 62. παῖδας — νηπίων δ' ὄντων αὐτῶν λ. filios — *pueri* adhuc *infantes*, cf. 1, 17, 5. it. de abſoluto νηπ. Rs. Or. V. 7. Ant. Ael. V. h. Aeſch. ep. S. et Fi. cum L. N. T. Suid. et Heſ., ubi et pro ſtultus etc., quo de v. Kypk. T. 1. et Indd. Heſd. Call. Theogn. it. ſine Ind. ap. Luc. 2, 438. l. 89., ut ad νηπιέη Heſ. Suid. L. Boſ. Ell. Hom. Dion. H. S. T. 2., variante Noſtro cum 1, 2, 2. i. κομιδῇ νέος, et amborum filiorum aetatem innuente fere ſex et ſeptem annorum, quam peculiarem vocabulo νηπ. ap. Foeſ., colligas demendis 17 annis, quibus pater regnavit, a viginti tribus et quatuor, quos habuere filii, patri quum ſuccedebant, cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1055. m. et 1058. i. et praeterea Exc.

οἷς πις.) Liberum P. in π. deſeruit Bg., ad cuius Ms. notarat Leiſn. „ἀσπ. *libenter*, quod omittit Bg." vel potius negligentia ſcribae, reſtitutum nobis ſtatim e P., ſed rectiori ordine, quod adv. a Ms. Ba. copulatur cum v. ſq ἀγ., ap. Noſtrum ſemper poſito abſolute, etiam ap. alios, cum contra ὑπ. iungat Noſter cum ſyn. ἡδέως 7, 5, 4. (cui ſyn ib. §. 18. οὐδὲ ἀηδῶς ὑπέςη, ut ἀσμένως δέχεσθαι ib. §. 4. e., et Dion. H. S. T. 1., ubi et ἀγαπητῶς δέχεσθαι, ut ap. Diod. S. ἀσμένως προσδέχεσθαι,) et praeterea cum v. ἀγ. tropico ſenſu, quo hic eſt, ne conſiſtere quidem poſſit adv. ἀσπ., quod Stp. Th. 1, 590. A. e. hinc modo affert cum Lat. P., ut et Sb. Ind., ap. G. Th cum ἀσμένως, ἡδέως, quodque haud dubie i. q. ἀσπασίως, ubi Suid explicat ἡδέως, etc., ſed Heſ. praeterea ἀσμένως et ἀγαπητῶς, quae notio adeo iam ineſt in v. ἀγαπᾷν, quod inde per Lat. adv. *libenter* interdum reddunt, ut Ind Ael. V. h. et ad Dion. H. l. l. 120. l. 2. ὡς ἀγαπήσων, ὁπότερ᾽ ἂν ἐκεῖνοι δοκιμάσωσι τῶν πολιτειῶν, libenter *amplexura* (plebs, utracunque *probaretur* illius *praeiudicio*, pro *utramcunque illi*, ſenatores, *probatum iviſſent* reip. *formam* ex iſtis duabus, imperium vel regium, vel conſulare; ſicut porro adv. ἀγαπητῶς illo Lat. hic P. redditur a Sb. Ind. e Noſtro et ap. Dion. H. l. l. 734. l. 44., ut

ϛῶς, ἀγαπήσας, ἄνευ μάχης contentus, quod fine dimi-

adeo, propter talem aliquam tautologiam, admiſſam illam etiam a P. per adiunctum Lat. *laetus* ad Gr. ἀγ., in Ms nihil ſit, quam prava diſtinctio, praebentibus Indd. (praeter ſyn. ἄσμενος δέδεκται Dem. et ἄσμενος ὑπέδεκτο Gem. Pl., adi. ſumto pro adv., ut Lat. *lubens*,) modo Noſtri adv. iterum Lycophr. *lubentes*, et Dion. H. l. l. T. 2. ſine Verſ. cum adiuncto ſyn. διαρρεῖ διὰ τῆς ἀκοῆς ἡδέως πᾶς καὶ ἀ., recte Stp. (cui deeſt adi. ἀσπαστικός Ind. Polb. Ern., huius adeo Lex. ignotum eo ſenſu,) ſumente ap. Heſ. ἀ. v. 42. ἀσπαστὸν, *magno affectu*, pro adv., cui mox v. 45. reſpondet ἀσπασίως τὲ φίλως τὲ, magno *que* affectu *lubenti* que *animo*; per analog. ſuperiorem copulante Noſtro adv. cum v. ὑπ., ſed hoc cum ſubſt. τ. etiam per Lat. *accipere honorem* et *ſuſcipere imperium*, v. G. Th. Tum Leisn. in Ms. Bg., deleto *quod*, mutarat rel. verba in *accepiſſe* ea, quae *cuperet*, offenſus rectione iſta, ignota G. Th., in *content.* cum *quod*, quae ſit potius ratio Vernaculorum, aut Gr. ſyn. cum ὅτι, qua de alibi, pro inf., quem in Lat. illo alibi dedimus, at in Gr ex h. l. tantum attulit Stp. Th. 1, 4. G. e. ſine Vs., it. Z. ad Vig. p. 217. a. m., quem tamen notaram ex Ind Dion. C., et Gs. recte ſumſit in Luc. 1, 386. l. 50. οὐκ ἠξίωσα, τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων, ἀγαπᾷν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, *indignum exiſtimavi*, ſi, *ſoli* Macedonum *regno* incubans, *contentus* eſſem *imperio*, a *patre* mihi *relicto*, pro ſeverioribus, *nolui*, Macedonum *regno* incubans, *contentus eſſe* iis, *quae* pater *reliquerat*, commatibus ſic poſitis, poſt ἠξ. et περ., ut appareat, particip. per ſe ſumendum, nec cohaerere cum v. ἀγ., in quo Index, ſ. eius auctor, ſecutus aliud conſilium et ordinem, non potuit indicare rectionem, ſic ad capita quaedam referendam, ut ponatur abſolute 1, 480. l. 22. it. p. 677. l. 61., cum abl. rei nudo 1, 579. l. 89. it. 2, 493. l. 32. et p. 641. l. 67. it. 3, 631. l. 47., ſed ſimul cum pr. ἐπὶ 1, 83. ult., ut cum acc. rei fortaſſis 1, 73. l. 14., at cum particula quadam, ut εἰ 1, 535. l. 99. it. 2, 181. l. 90. et p. 511. i. et 665. l. 44., ſed cum ὅτι 1, 59. l. 54. ἀγαπᾷν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν, *hoc* quaſi *magno* aliquo *contentos eſſe* volunt, ſi *ſolum ipſos aſpexerint*, et 3, 529. i. οὐκ ἀγαπῶντες, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, non *contenti*, noſtri *ſe* confeſſus *factos* eſſe *participes*, denique cum particip. 1, 121. l. 13. it. 272. l. 76. p. 787. l. 45. it. 2, 480. l. 77. p. 542. l. 20. et p. 653. l. 6. ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα, *itaque* contenta *eſto* (et tu), *quod* non *omnino in capite cenſis* fers *ſuffragium*, cum Bg. adeo; variante Noſtro in ſq. ἀν. μ. λ. cum 2, 14, 2. et 2, 13, 10. per formulam ſyn. et explicantem illa adv. ſingula, it. cum locis ſuperioribus per articul. hic omiſſum poſt ἄνευ, cf. 2, 2. 22. ubi P. deſerit Bg., cuius Lat. ad μ. Stp. Th. ignorat, ap. G. Th. cum ſimili Cic. *ſi in* extremo *diſcrimine* ac *dimicatione* rel., it. 660, 79. *certamen* et *diſcrimen*, ad P. rationem, et praeterea 454, 14. „Ter. *ſine* periculo *non* fit *facinus magnum* rel.“ nihil ut repererim, quam ἀν. πολέμου ap. Thuc. et Xen. Ag. 6, 3. τοὺς ἀκοντὶ ἢ τοὺς διὰ μάχης νικῶντας λ., ap. Poſſ. Sy. p. 278. m. οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ταύτην, τὴν ἀρετὴν, δίχα πόνου μακροῦ, Heſ. ἔ, 91. ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο, (Hor. Sat. 1, 8, 59.) Phoc. v. 151. ἄνευ καμάτου, Lyco. v. 283. ἀν. μόχθων πικρῶν, (cf. cum gen. rei Ind. Xen. Cyr. Plut. Hſ. et Fa. Aeſ. it. Fi. The. et Pal., et cum gen. perſ. Soph. Ai. Rs. Or. V. 7. Ant. cum Abr. Dl. Th., ſed cum utr. L. N. T. Rs. Or. V. 7. Iſ. Dem., cui add. 251, 11., et in alium uſum V. 6. cum Vig.) ut ſcriptum

καὶ κινδύνου λαβεῖν ταῦτα [b],	catione et periculo acciperet,
ὧν ὠρέγετο. ὁ δὲ Σεβῆρος καὶ	9. quae cupiebat. Severus
πρὸς τὴν σύγκλητον τὰ αὐτὰ	autem cum et ad Senatum

b) Mss. tres ταῦτα, ἃ ὠρ. v. N.

ſit hic modo ad analog., ubi P. liberius addit pron. τινὸς iterum, et in rel. brevior eſt, deſertusque a Sch. in „ὠρ. αὐτῶν, *appetebat* ea" ubi Bg. non ſevere pron. demonſtr. opprimit, cuius Lat. ad ὠρ. tenet Stp. Th. cum Sch., quod modo ap. G. Th. cum Gr. n.

ὧν ὠρεγ.) In Cod. male ἃ ὠρ. *Stroth.* Quaeruntur duo, primum an ὀρεγ. in med. et tropice habeat ſecum acc. rei, quem non deprehendi, ſed gen., cf., praeter Heſ. 2, 776. m. p. ſq. m. 1594. m., (ad quem pertinet Hom. Ἰλ. ἑ, 102.) non coll. Suid. 2, 709. e. 761. i., etiam Poſſ. Call. et Sy., Ind. Thuc. Iſ. Ev., Rs. Or. V. 7. Ant. (Dem. ſine Ind. 52, 15. 207, 27.) Xen. Z. Cyr. Bach. Pol., Diod. Polb. Luc. (ubi et cum inf., ut ap. Orph. λιθ. ὑποθ. v. 18., quorſum utare ellipſi L. Boſ., ut mox ſequitur plene μάρψαι χείρεσσιν,) Epict., ubi et abſolute 14, 1. et cum particula §. 31. e., ut cum pr. περὶ Abr. Auct., cf. L. N. T. cum Thom. M. p. 161. pen. et act. Ind. Sb. Dion. H. ej. T. 2. Ael. V. h. Xen. Ἀνβ. Z., it. poët. Heſd. Call. Orph. Lyco. Phoc., et ſimul med. Hom. v. ὀρεξ. it. lib. de V. med., quorum Dreſ. Fi. p. 361. i. „Eur. Oreſt. v. 303. σῖτόν τ' ὄρεξαι, et cape *cibum.* Ex quo conſtat, non tantum cum gen., — ſed etiam acc. iungi hoc v." ubi nihil in N. Barn. et Schol., praeter τροφὴν λάβε, immo λαβὲ, unde, cum ibi ſit in notione phyſica, ſimiliter hic in Ms. ſit in tropica, per ſe quidem fortaſſis ad analog. aliorum v. v. *cupiendi*, quae habent caſum utrumque, ſecundum et quartum, cf. Poſſ. Sy. p. 83. m., quanquam et ibi ſuſpiceris mendum et confuſionem in litteris ν et υ, qualis in hoc ipſo ſubſt. infra occurrit ap. Noſtrum. Niſi ergo certiora exempla habuerint alii rectionis v. ὀρ. cum acc., et, ut dicebam, in med. tropicoque ſenſu: operam librarii hic interceſſiſſe puto ſic, (quod alterum hic quaeri poteſt) ut, cum ὧν excidiſſet ob ſq. ὠρ ſyllabam ſimilem, aliquis imperitior ἃ reponeret, cum pron. relat. requireret ſeries.

καὶ πρὸς) Bg. hic καὶ, pro *etiam*, tranſponit in reſoluto particip., fere ut in τὲ §. 7., niſi potius dicas, eum modo in medium conieciſſe ſuam coniunct. *cum* e Lat. ratione, aliter turbante ordinem P., qui et liberior in addito pron. alio ad τὰ ἀ., faciente Sch. rectius cum Bg., at cum illo partim in v. „ἀν. αὐτὰ πρ. σ., relatis *iis* ad *ſen.*, h. e. expoſitis ſenatui". cf. 1, 13, 8. e. et 1, 16, 9. i., ſeparatim edente Sb. Ind. ἀνενεγκὼν et ἀνενεγκεῖν aliunde, cf. 1, 7, 7., at Stp. Th. 4, 438. G. e. ſub ἀνενέγκω „pro refero, i. renuncio ſ. defero. Herodi. l. 2. πρ. — ἀν. iisdem *ad* ſen. *relatis*" partim e P., hic ut Noſter iterum ſequatur Graecitatem novam e reip. Rom. ratione; G. Th. cum Gr. noſtro tantum haec ponente 112, 77. „ad *ſenatum* de *re* aliqua *referre* Conſules et alii Magiſtratus dicebantur, quum rem in Senatu agitandam, deliberandam decernendamque proponebant, rogantes Senatorum ſententias" non item ſimul de imperatore ipſo, ut h. l., in quo tamen res eadem fuit, in primis, cum imperator ſimul Conſul eſſet, quod de Severo diſerte eſt ap. Spart. c. 16. p. 617. e., ubi tamen non animadverſa eſt mihi quidem formula iſta de imperatore ipſo, ſed modo, veniſſe in ſenatum c. 7. p. 601. m. c. 8. 603. i.

ἀνενεγκὼν [c], ὡς ἂν μᾶλλον αὐτὸν εἰς πίστιν ὑπαγάγοιτο [d], νομίσματά τε [e] αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέ-	eadem retulisset (quo magis eum ad credendum adduceret) nummos etiam ipsi percuti

c) In Ms. Ba. ab ὡς — ὑπαγ. non sunt signa parenthesis, sed verba ista modo commata includunt. *Mart.* Sunt ea signa tantum in Stp. rel., ut et in Ms. Bg., sine necessitate. d) Ms. Ba. et Vi. ὑπαγάγοι v. N. e) Ms. Ba. νόμισμά τε ἀ., v. N.

tum absentem ad senatum litteras misisse c. 9. i. p. 604. e. it. c. 11. p. 607., praesentem iterum aliquid a senatu fieri iussisse c. 14. p. 612. i. et, quod iussisset, ab eodem non obtinuisse c. 17. p. 619., neque ap. Suet. ista formula, nisi in Tib. c. 30. *de quo* non *ad* P. C. *referretur*, ambiguo sensu, v. N., et in Claud. c. 37. c. ordinem *rei* gestae *perferre* ad *senatum*, ubi Ern. mavult *deferre.*

ὑπαγάγοιτο) Mss. activum, medio substitutum iterum, ap. Nostrum in hoc v. plane non occurrit, sed ap. alios tropico hoc sensu et cum pr. εἰς etiam, (ut et pass., cf. Ind. Dem. Z. Xen. Cyr. et Pol.) sed, praeter alias notiones, (cf. Vig. Foes. Abr. Dl. Th. it. Ruhnk. Tim. p. 188. Piers. ad Herodi. Gr. p. 478. N. 2. Fi. ad Plat. Phaed. p. 79. N. 5. Theogn. et Xen. Ἀνβ. et Hell., cum L. N. T.) rarius, ad quem usum tamen librarius respexerit per glossam, ut Suid. med. per act. explicat 3, 532. m., (qui locus, tacentibus N., pertinet ad Xen. Ἀνβ. 2, 1, 13. i., ubi N. Mor. partim monuit de Var. L., non item de altera in ταῦθ', ut nec Z. ad 2, 1, 18.) quanquam et lapsus inciderit, ut extremitas το absorpta sit a sq. νο syllaba simili; nihil praebentibus Indd. ad phrasin Nostri totam, praeter Luc. 3, 294. l. 40. ὡς ὑπαγάγοιτο καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν ἐκεῖνον, *ut* in *potestatem* illum *redigat*, rel. (ap. quem et cum alia praep. syn. 2, 757. l. 26. πρὸς τὸν αὐτοῦ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο, ad *suam* quisque *rationem* tentabant *traducere*,) ubi ad analog. modo scriptum fuerit, cf. 2, 14, 8., liberrime hic agente P., sed Sch. plane cum Bg., cui analogum modo tenet G. Th. in v. 96, 17. *quem* ad *intelligendum* poterit *adducere*, rel.

νομίσματα) Exstant illorum haud pauca in singulis illustribus museis. *Stroth.* Notaram et ipse quondam, non amplius nunc memor, unde, quatuor numos per has litteras „D. Clod. Sept. Albin. Caes. — D. Clod. vel Clodius Albinus — Imp. Caes. D. Clo. Sep. Alb. Aug. — Imp. Caes. D. Clo. Albin. Aug.“ sed e Beg. 2, 697. quatuor „Alb. Caesar (et p. sq. l. 2. 4.) Alb. Augustus“ praeterea e Spanh. de Pr. et u. num. T. 1. p. 30. Diss. 1. „hinc etiam vultus numis signare, inter praecipua olim Maiestatis arcana receptum, quod Severum Claudio Albino singularis privilegii loco concessisse tradit Herodi. (et e T. 2. p. 354. e.) e cuius praeclari numi — inscriptione licet colligere — inductum pridem illum morem, ut in designatione Caesarum — una cum eorum vultibus facti illius memoria numis consignaretur, (sed p. sq. i.) unde inter praecipua secundi illius Caesarum fastigii id quoque receptum, praeter luculentam numorum, qui id adstruunt, congeriem, aperte docet Herodi., a quo de Severo dicitur, ut de Clodio Albino, Caesare a se renunciato fidem faceret, νομ. τε αὐτοῦ κοπῆναι ἐπετ., numos *cum* eius *imagine* signari *permisit*“ e qua eius Vs. intelligitur primum mendum operarum in κοπῆναι act., deinde quomodo ceperit gen. vulg. pron. αὐτ., adiutum formula abl. cum praep.,

τρεψε, καὶ ἀνδριάντων ἀναστάσεσι [f] ταῖς τε λοιπαῖς τιμαῖς τὴν δοθεῖσαν χάριν ἐπιστώσατο.

permisit, ac statuarum erectione caeterisque honoribus collatam gratiam confirmavit.

f) Ox. male ἀναστήσεσι. *Leisn.* in m. A. utr., per errorem operarum.

cui par P. illa per abl. nudum, ut sit i. q. 1, 9, 17. ἐκτετυπωμένα τὴν ἐκείνου εἰκόνα, et κοπ. referatur vel ad senatum, cui et alias tribuitur ius utrumque et numi cudendi talis, et statuae erigendae, cf. Capit. in Macrin. T. 1. p. 756. c. 6. e. it. Lamprid. in Diadum. p. 774., vel ad Albinum, quod secutus Bg., ad cuius Ms. notavit Leisn. „in Gr. est αὐτοῦ“ innuens, Bg. mutasse gen. in dat., sive libere, sive corrigendo, ut, quasi confusis finibus et litteris ου et ῳ, dat. cohaereat cum v. ἐπετρ, Stp. Th. ferente vulg. gen. ἀ. in subst. 2, 1027. E. sine Vs., at in v. p. 346. E. m. e P. fere „κ. cudo s. etiam percutio, ea signif., qua numi, dum signantur, percuti dicuntur, (tacente tamen G. Th. in hoc Lat., cum Gr. n., etiam in subst. Bg.) Herodi. l. 2. νομ. — *n. que* im. *eius* percuti *iussit*“ cum uno in phrasin loco Aristot., e Bud. C., quem reperit Poll. Call. p. 29. e., nostrum reddens „numos *que* imagine *eius* cudi *iussit*“ mihi ut repertum sit cum subst. νομ. med. ap. Ael. V. h. et ibi in N. act. ex Eust., tacentibus lib. de V. med. de hoc usu, cf. act. Bud. C. Poll. Call., Hes. 2, 315. e. 335. m. Suid. Ammon. Thom. M., Moer. cum Herodi. Gr.. Call. Aristoph. Phoc. Rs. Or. V. 6. 8. And. Dem., Xen. omnes, Fi. The. Dion. H. S. T. 2. cum Abr. Dl. Th., tum pass. Held. Dem. Geop. sed med. Sb. Ind., Herdt. Diod. L. Bos. Ell. cum Hom. v. κοψ., sed med. et act. L. N. T. Ind. Luc. et Fa. Aes. it. in rem criticam simul et confusionem D'Orv. Ch. Caeterum Ms. νόμισμα, sing. pro plur., ut supra aliquoties, est vel e scribae vitio, omissa τα syllaba ob similem pr. aut sq., cf. 1, 9, 2., vel e glossa comparantis usum loquendi hunc, ubi sing. est sensu plur., ut infra 7, 3, 13. e. et ap. alios, v. Ind. Dem. Ael. V. h. Diod. S. Fi. Aesch., qui Gr. sing. reddit *numus*, sed et *numi*, et Aristoph. e Ran. v. 732. cum Schol. Denique Leisn. in Vol. aliquo „ex h. l. Carolus Patinus in Introduct. ad hist. numis. p. 30. probat, monimenta illa antiqua, quae numismatum nomine veniunt, in cimeliarchiis adservata, olim monetarum usum in contractibus praestitisse. Sed Spanh. de Pr. et u. n. p. 663. exinde probat, inter praerogativas Caesarum fuisse hanc, ut numi cum eorum imaginibus signarentur.“

ἀνδρ. ἀναστ.) P. deseruit et Sch. „ἀνδρ. statuarum *erectio*, ἀναστ. erectionibus *statuarum*“ Lat. hoc e Sb. Ind. in plur. servans, quem Bg. aeque retinere potuit, ap. G. Th. sine Gr. et auctoritate veteris Lat., servatum tamen et a Stp. Th. aliunde, cf. Poll. 1, 11. 3, 91., ubi diserte cum nostro subst. ἀνδρ., sed sine auctore, quem alium nec vidi per Indd., ubi modo sensu eodem cum τειχῶν ap. Dem., unde adeo saltem analogia hic est, qualis et in v. affini ἀνιστάναι cum ἀνδριάντα ib., cf. L. N. T. Schw. in N. et in notiones alias Ind. Thuc. cum Schol. et Abr. Auct., Dem. Diod. Ios. Polb. Luc. Xen. 'Ανβ. Z. cum Foes. Suic. Th. et Suid.

ταῖς τε λ. τιμ.) Intelliguntur, opinor, praecipua illa Caesaris, de quibus v. ad §. 5. Exc., libertatem P. retinente Sch. partim modo in „δ. concessam *gratiam*, ἐπ. fidem *gratiae* datae *fecit* honoribus *collatis*“ unde Bg. modo syn. Lat. tenet ad δοθ., (ap. G. Th. non cum Bg. subst.) igno-

ἐπεὶ δὲ αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν Ἀλβῖνον διὰ σοφίας ἀσφαλῶς εἶχεν, οὐδέ τι δέος ἦν ἀπὸ [g] Βρεττανίας, τό τε Ἰλλυρικὸν [h] στράτευμα σὺν αὐτῷ [i] πᾶν εἶχε [k], διοικεῖσθαι νομίζων

10. Cum autem res ipſi cum Albino ſolerter in tuto collocata eſſet, neque ullus metus impenderet ex Britannia, et Illyricianum exercitum ſecum omnem haberet, adminiſtrari

g) ὑπὸ Ox. cum Par. 2. mendoſe. h) Ms. Vi. Ἰλλυριὸν στρ., v. N i) Mss. Ba. et Vi. αὐτῷ per lenem cum edd. omnibus, praeter Stp. Sb. Lu. et Ed., v. N. k) Hic nihil in B. 2. cum Par. utr., punctum in Stp. Ing. 1. et Lu., forte depravatum e Sb. colo, pro rel. commate, quod in fine protaſis periodi, per ἐπεὶ coeptae, toleravimus adhuc pro futuro olim colo.

tum item Stp. Th. cum formula illa N. T. Rom. 12, 3. διὰ τῆς χάριτος τῆς δοθείσης ἐμοὶ, quo loco capio cum Lex. Krb. χ. pro beneficio, (qua de vi cf. alibi,) ſed hic potius de honore ac dignitate Caeſaris, conceſſa ex favore, quanquam ſimulato tantum, cf. 2, 13, 20 et in v. ἐπισ. 1, 2; 6., quem locum Leisn. reſpexit in m. Ox., ubi Bg. Lat. tenet Stp. Th. aliunde 3, 146. D. i.

ἐπεὶ δ) Sch. in „ἀσφ. in *tuto*, ſalvo *eſſe*, τὰ — πρ. αὐτὸν, *res* adverſus *eum*, εἶχ. tuta *erant*" in σοφ. poſt P. liberrima afferens Sb., qui in Ind. „ſollerti *conſilio*, ſupra σοφίσματι προλαβὼν dicit" §. 3., quocum ubi compares, unus abl. σοφ. reſpondet praeſenti formulae per praep., qua variatur cum 2, 13, 10. nudo abl. σοφίᾳ, ubi ſervaſſem *per aſtutiam*, ignorante formulam Stp. Th., factam a Noſtro ex analog. ſaltem, ut et alteram in adv. ἀσφ. cum v. ἐχ., ubi Stp. Th. 3, 1172. e. „ita firmaverat, ut tuta eſſe viderentur" longa circuitione, pro ſeveriori ratione per adi. cum v. ſubſt., ſupplendo nom. πράγματα ad artic., (quam ipſe Stp. hic in m. adhibuit, unde et Bg., pro iſtius plur. in verbo deligens ſingularem,) et ſumenda praepoſitione πρ. pro Lat. illa Sch. *adverſus*, i. erga, aut pro illa Bg., *poſtquam* res *ipſi* cum *Alb.* per *aſtum* tutae *erant*, ſ. *in tuto*, (i. e. per aſtum adhibitum,) formulam hanc poſtr. per praep. et adi. toleraturo me, quia reſpondet adiectivo, in quod adv. cum v. ἐχ. mutandum.

οὐδέ τ. δ.) Legere queas etiam οὐδ' ἔτι; neque *amplius* rel. *Sylb.* forte ſic coniiciens e P., *nullo* iam *ex Br.* impendente *metu*, qui tamen libere ſuppleverit adv. temporis, ut Bg. retinet vulg., ſed e P. v. Lat., pro ſevero Sch. in „δ. *metus* erat *ex* —" quo variatur cum 2, 6, 4. per adiunctum, ſpectante huc Stp. Th. 1, 921. C. m. e P. „Herodot. l. 2." confuſo nomine iterum Noſtri, qui in ſubſt. δ. cum praep. ſua ſequitur forte Lat. analogiam, cf. G. Th. „*metus* ex *corpore*" cf. 3, 4, 17.

τό τε Ἰλλ.) Ms. rem habuimus 2, 13, 19. proxime, quocum variatur per ſubſt., it. cum 2, 11, 12. et quoad numerum cum 2, 8, 18. i., in vulg. manente P. cum Bg., qui in Lat., ut alibi, etiam in pron. cum v. εἶχ., partim e P. liberis.

διοικεῖσθαι) Aptius hic eſt διῳκῆσθαι, tempore praeterito. *Sylb.* Sic et ego malim. *Reisk.* Quo et ducant P. liberrima, unde Sch. partim „*comparata* eſſe omnia *ex uſu* imperii" non probante Bg. illud Sb., cum aut per ſe praeſ. bonam edat ſententiam, aut pro perf. capi queat, ut alias,

πάντα λυσιτελῶς τῇ ἑαυτοῦ ἀρχῇ, ἐπὶ τὸν [l] Νίγρον ἠπείγετο. τῆς μὲν οὖν [m] ὁδοιπορίας τοὺς σαθμοὺς, καὶ τὰ καθ' ἑκάστην πόλιν αὐτῷ λεχθέντα, καὶ σημεῖα [n], θείᾳ προνοίᾳ δόξαντα

existimans omnia commode et convenienter suo principatui,
11. ad Nigrum properabat. Itineris quidem mansiones, et quae apud quamque civitatem verba fecerit, ac signa divinitus

l) τὸν ἐπὶ Νιγρ. B. 2. cum Par. 1., quae et mox ὑπειγ., mendose. m) In Ms. Ba. abest οὖν, ut et brevi post σαθμοὺς καὶ τὰ. *Mart.* v. N. n) Cum Ms. Bg. hic in edd. comma defuit, etiam tacite in Mss.

mixtum cum impf. iterum; loco formulae P. syn. e subst. cum praep., et pro severo Lat. *utiliter*, exprimente Bg. unum adv. dupliciter, (forte quod primum eius Lat. adv. non haberet secum dat. secundum G. Th., quanquam ipse infra 3, 5, 1. eidem eundem casum dedit,) tum P. omittente adiunctum ad adv. casum τῇ ἑ. ἀ., ubi ambiguitas in sensu, utrum stet pro terris, an dignitate obtinenda firmandaque, aut pro parte, i. quiete imperii; denique ignorante Stp. Th. adv. cum Indd., non item L. Ern. „utiliter, *commode*" quorum primum ap. G. Th. habet Gr. n., reprehensum ab Herodi. Gr., cf. ad Moer. p. 249. a. N. 3. e. it. p. 453. m. sine N., et Abr. ad Aesch. 2, 19. e. modo productum e Poll. Mox Bg. in ἠπ. a P. discedit, etiam in notione pr. ἐπὶ, ad quam Leisn. in m. Bg. scripserat „*contra*."

τῆς μὲν ὁ.) Ms. omissum οὖν, ut alibi, vel e lapsu ob similes syllabas pr. aut sqq., vel ex ingenio, cum alias quoque μὲν solum occurrat ap. Nostrum et alios, cf. Pal. Fi. 47, 2. ad Vig. p. 519. b. e. ex Thuc. cum Abr. Dl. p. 242. m. it. ad 1, 15, 14. 1, 12, 2. m. et 1, 4, 1., hic referente particulam P. hanc, non item μὲν, at contra Bg., cf. 2, 9, 5.

ὁδ. τοὺς σαθμ.) σαθμοὶ τῆς ὁδ. sunt habitationes s. diversoria, ad quae expeditionis tempore milites, aut viatores noctis interventu se recipiunt, v. Veget. 3, 19. ibique Stew., it. Pitisc. ad Suet. Caes. 39. *Leisn.* Sch. in „ὁδ. itineris *commorationes*, s. stativa *itineris*" deserto P., quem servat Stp. Th. 2, 1163. D. i., sed 1, 1738. e. cum lect. alia Ms. memoriter „τῆς μὲν ὁδ. τ. σ. (sub) statio, *mansio*, s. stativa, i. e. certa et definita loca, in quibus subsistunt, qui iter faciunt, sive pedites, s. equites, s. milites, s. duces" non reddente hinc Sb. Ind., sed Cas. ad Suet. l. l. e Spart. in Sev. c. 7. p. 601. i. „*stabula* sunt Gr. σαθμοὶ ad verbum. Latini etiam dicunt *mansiones*" quod Bg. ap. G. Th. „hospitium, — iter unius diei" cf. Lips. ad Suet. Vesp. 10. ed. Burm. 2, 287. Cup. Obs. p. 370. sqq. Bergier. in Th. Graev. T. 10. p. 425. sq., Rhodig. L. Ant. p. 1022. E. L. Bos. Obs. Misc. p. 67., ad Herdt. Not. brev. p. 44. ad l. 5. p. 303. l. 44. ad Diod. 17, 47. N. 13. it. 19, 80. N. 12., ad Luc. 2, 752. N. 12. Gs. Encycl. T. 1. p. 371. §. 443. Gron. de sestert. p. 328. e. Suid. Hes. Thom. M. p. 808. cum N., Ael. V. h. Xen. 'Ανβ. Z. et Zos. 2, 5, 3. et 3, 14, 6., ubi Lat. *statio*, quod ap. G. Th. cum Gr. n., at non diserte sensu hoc. Sed Ms. omissa illa, et stulte et sine causa probabili, compareant quoque ap. P., qui dux Bg. in membro sq. per omnia, (sumta phrasi in v. λ. et act.) desertus a Sch. in „καθ' *in* singulis *civitatibus*" variante Nostro in ἑ. λ. cum 1, 2, 5. λ. πρὸς αὐτοῦ per formulam pass. aliam.

πολλάκις φανῆναι, χωρία τὲ	existimata saepe apparuisse, lo-
ἕκαστα καὶ παρατάξεις, καὶ	caque singula et praelia, ac
τὸν [o] τῶν ἑκατέρωθεν πεσόντων	eorum, qui utrinque cecidis-
ἀριθμὸν στρατιωτῶν ἐν ταῖς	sent numerum militum in
μάχαις, ἱστορίας τὲ πολλοὶ συγ-	pugnis, cum historiarum

o) In Ms. Vi. τὸν deest. *Loc.* In Ms. Ba. abest τῶν, sed exstat aliud τῶν post στρατιωτῶν. *Mart.* v. N,

σημεῖα) Horum nihil ap. Spart. et Xiph., liberius agente P. in hoc membro, partim sequente Sch. in „σ. *signa* divinitus *apparentia*, δ. prodigia, *quae* credebantur *apparuisse*" unde Bg. modo Lat ad φ et syn. adv. ad formulam θ. πρ., cf. 2, 9, 9., ubi non tenet Stp. Th. Lat. Bg., (quo de alibi,) nec in v. δ., quod est ap. G. Th., non item formula *sign.* — *appar.*, quam Gr. contra Stp. Th. tenet aliunde 3, 768. E. c. Mox ad χωρία P. *regiones* item *peragratas* ostendit non modo amplam notionem illam, qua de ad 1, 10, 6., sed et supplementum, eidem aptum, cum sane ambigue hic stet, praecedentibus iam in primis τοὺς σταθμ. et καθ' ἑκ. πολ., trahendum forte potius ad proxima σημεῖα, suppleto pron. gen. αὐτῶν, *loca* eorum *singula*, s. loca singula, ubi ista apparuerint, quam ad sq. subst. παρατ., et ad loca singula, ubi praelia commissa, de quibus tamen sq. libro exponit Noster c. 2—4. sigillatim, sed ut teneat, quam profitetur brevitatem in sq., ubi per μαχ. variat.

καὶ τὸν τῶν ἑκ.) Mss. res est unius generis eiusdemque, ut in Vi. exciderit artic. prior τὸν ob sq., sed in Ba. posterior τῶν ob pr., tum ut in hoc Ms. posteriorem e marg. alieno loco post στρατ. aliquis inseruerit, aut e vulg. loco in illum Ms. posuerit ex opinione exquisitioris rationis, cum artic. stat post subst., quae ratio hic tamen est inepta, quia particip. praemissum est, quod debuit ex ista ratione postponi ad hunc ordinem, καὶ τὸν ἀριθμὸν στρατιωτῶν τῶν ἐν τ. μαχ. ἑκατ. πεσόντων, servante recte uno Cod. Ve. articulos diversorum casuum, iterum iunctos, ut P. vulg. seriem aliquo pacto, sed plenius Bg., ubi sane perturbatior est Nostri ordo, in medium coniecto subst. ἀρ., pro severo illo, quem ante fingebam, nec id hic per laevitatem, cf. 1, 11, 5. et 1, 12, 19., quibuscum variatur, adiectis ἐν τ. μαχ., quae alias omittuntur, cf. l. l, ut fecit hic e P. etiam Bg., aut potius scriba eius; unde statim restituimus, cum et Lat. haberent *cadere* in *acie* s. *praelio*, cf. G. Th. 672, 57. et 64.

ἱστορίας) In Ms. Bg. notarat Leisn. tantum signo quodam, deesse quid, ubi nos restituimus iterum adi. *multi*, quod tenuit oblique etiam P., sed et ordine malo, unde Bg. deserit sing. in ἱσ., quem gen. adiunctum tenui modo ex Eutr. Met. 3, 2, 1. ὁ τῆς ἱσ. σ. Φάβιος, *a* Fabio *historico*, ut nec G. Th. habet Bg. et Stp. Th. tantum „σ. scriptor, *historicus*" sine teste, et Sb. Ind. sine Vs. comparat hunc locum cum Zos. 3, 2, 7. τὰ μὲν — πραχθέντα συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς ἐν πολυστίχοις γέγραπται βίβλοις, ab *historiarum* auctoribus *et* a *poëtis*, prolixis *descripta* libris *leguntur*, forte propter oppos. π., quocum σ. sunt aut omnino scriptores prosae orationis, aut praesertim historici, cf. Luc. 2, 71. l. 24. cum Ind. it. Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Fi. Pal., Geop. Thuc. v. ξυγγρ., ubi v. et Suid. 2, 648. e. it. 3, 388. e. p. sq. i. et Kust. ad 2, 154. N. 9. Fabr. ad Sext. Emp.

γραφεῖς καὶ ποιηταὶ μέτρων p πλατύτερον συνέταξαν, ὑπόθεσιν ποιούμενοι πάσης τῆς	multi scriptores, tum poëtae pluribus conscripserunt, materiam sumentes totius ope-

p) Ms. Ba. μέτρῳ, πλ., qui et mox post συνετ. colon fert, v. N.

p. 268. N. i. Schurzfl. ad Longin. p. 48. Harpocr. p. 325. cum N. Valef. p 71. b. e. Ammon. p. 76. cum N. 62. et Thom. M. p. 813., ad quem in N. p. sq. a e ex Euseb. ἱστορικοὶ συγγραφεῖς syn. nostro.

ποιηταὶ μ.) Accipe τὸ ποιητὴς proprie, ut in illo Dem. Ol. 2. p. 7. B. (Rs. 23, 21.) ποιηταὶ αἰσχρῶν ᾀσμάτων. *Leisn.*

Qui et ad m Ox. „in ποιητὴς ergo absolute posito deest μέτρων" qua de ellipsi huius, aut alius subst. nihil ap. L. Bos. Ell., ut ap Stp. Th. 3, 434. A. e. tantum ex Athen. cum illo Leisn. gen, cf. Ind. Dem. et Poll. 6, 123. et pr. sect cum γελοίων, ut ap. Phil. in Fl. p. 751. B m. ποιηταῖς μίμων καὶ γελοίων διδασκάλοις, *mimographorum*, ap. Dion. H. S T. 2. 185, 44. οὔτε ἐμμέτρων, οὔτε πεζῶν ποιητῇ λόγων, et 188, 42. ἐπῶν ποιηταὶ καὶ μελῶν λ., cf. 104, 27. 194, 30., quae addenda ad Ind., ap. Ael. V. h. cum μελῶν etiam, it. ἐξαμέτρων, cf. Ind., ad quorum analog. scripserit Noster, cf. cum gen. alio Xen. Cyr. Luc. Longin. cum L. N. T. et absolute Call. If. Ev., Fi. Aesch. et Pal., Rs. Or. V. 4. et 8. Lyc. Diod. S., Plut Hs. et Krb. D'Orv. Ch. p. 289. c. et Vig.; reddente Sch. in „μ. mensurarum s. *versuum* compositores, *poëtae*" quod unum, e Sb. Ind. ductum, sequitur et Bg., cum P. *tum* maxime *poëtae* versibus *suis* uberrime *sunt exsecuti*, referat lectionem Ms. μέτρῳ, leviter modo mutatam in plur. pro sing., additoque libere pron. possess., unde tollatur quidem Nostri concinnitas, caeterum maneat sententia, cf. Luc. 2, 475. l. 72. ὁπόσα — ἢ ποιηταὶ, μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξενηνόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, λ *quaecunque* vel *poëtae* versibus *ornata* protulere, *aut* retulerunt *historici*, cum Ind, maxime ex 2, 902. l. 67., dum novit μ. hoc sensu Stp. Th. modo ex Aristot., cf. Dion. H. l. l. 9, 16. cum Ind., it. If. Ev. Fd. ex c. 3 e., quanquam et hic in Ms. confusio esse potest litterae ν et iota postscripti; unde vulg. reddiderim *opifices* s. *conditores* carminum, *versuum*, aut adeo *metrorum*, v. G. Th. v. e. In sq. Sch. e P. partim in „πλ. *uberius*" servato gradu, ubi vicinius erat Caes. b. civ. 2, 17. e. *latius* et *composuerunt*, cf. G. Th. cum Grr. nostris et in v. Nr. 5, hinc ferente Sb. Ind. in πλ. „συγγράφειν" memoriter, in tota formula ut sit forte Lat., tacente Stp. Th. in v. utr., et nihil praebentibus Indd., quam adi. illo gradu physice Geop., et affine πλατέως εἴρηται, tropico sensu, Dion. H. l. l. sed v. σ. tropice quoque cum Lat. nostro et Bg. in med., (quod solum Stp. Th. tenet 3, 1267. e) cum acc. rei aliquo ib. et Diod. S. cum Long. Mor., ut pass. Rs. Or. V. 4., tum act. simili notione et rectione ib. et Dem. v. e. cum Geop. cf. in alium usum Rs. Or. V. 8. Din. Ael. V. h. Diod. S. Luc. L. N. T. Suid., non coll. ad Hes. 2, 1305. e. et med. ib. 1312. m. Rs. Or. V. 8. Lyc. Dem. cum D'Orv. Ch. Caeterum Leisn. in m Ox. „Luc. 1, 1." respiciens N. T.

ὑπόθεσιν π.) Sch. partim cum P. in „ὑπ. *materiam* s. *argumentum* operis *deligentes*, ποι. *delig.* scribendi *materiam*, πρ. *operis* s. *tractationis* materiam *delig.*" unde Bg. retinet Lat. modo ad subst. utr., quorum de pr. ὑπ. v. Stp. Th. aliunde 3, 1522. F. m. Bud. C. 254, 47. Dem. et Polb.

πραγματείας τὸν Σεβήρου βίον.	ris Severi vitam; mihi au-
ἐμοὶ δὲ σκοπὸς ὑπάρχει, ἐτῶν 12.	tem propositum est annis
ἑβδομήκοντα πράξεις πολλῶν	septuaginta res gestas multo-
βασιλέων συνάξαντι[q], γράψαι,	rum imperatorum collectas

q) Ms. Ba. συντάξαντι, γρ. sed Ms. Vi. modo συνταξ., sine commate, quod una B. 2. R. tenuit, sed omisso v. γράψαι, v. N.

cum Rs. An. p. 360. m. 730. m. Dion. H. S. T. utr. Eus. H. E. Re. 2, 3. l. 12. τὴν ὑπ. hunc *laborem*, et p. 44. l. 21. τῆς αὐτῆς ὑπ. eiusdem *operis*, et cum v. eodem Luc. e 3, 626. l. 62. τὴν αὐτὴν — ὑπ. ποιήσομαι τῶν λόγων, *eandem* dicendi *materiem* mihi *sumam*, cum Bg. adeo, qui G. in Th. nec subst. (cum Gr. n.) habet cum v. *facere*, nec cum Bg., cf. tamen Hor. A. poët. v. 38., sed de πρ., praeter Stp. Th. (sine Lat. Bg.) et Bud. C., v. Ind. Dem., cui add. 137, 23. Polb. ex 1, 3. i., cui add. T. 1 p. 2. et e Dion. l. l. T. 1., cui add. 1, 15. 30. p sq. l. 9. T. 2. 1, 29. Ios. 1, 1. e. Dio C. 1224, 88. Is. or. ad Dem. 15, 2. cum Xen. M. S. et Fi. Aesch., Rs. Or. V. 4. Hes., non coll. Suid., cuius locus ex Din. non est in Ind. Rs. Or. V. 8.

ἐμοὶ δὲ) Bg. e P., ut sub Lat. eodem Stp. Th. 3, 830. G. i. sine Vs. sic „ἐμὸς δὲ — πράξεις γράψαι" mendose nec plene, cf. Bud. C. Luc. 2, 56. l. 87. cum Ind., Gat. ad Ant. p. 45. b. A m. p. 55. b. i., Ind. Xen Bach. Cyr. et Rs. Or. V. 7. Ant. Geop. Suid. Hes. L. N. T.

ἑβδομήκοντα) Pro eo supra 1, 1, 8. legitur ἑξήκοντα, *sexaginta*. Rectius. Nam Fasti etiam, ab ultimo anno Marci usque ad primum Gordiani iunioris, sexaginta solum annos numerant. Nisi forte unius adhuc decennii scribere historiam auctor voluit. *Sylb.*

Leisn. in m. Bc. 2. „leg. ἑξηκ. 1, 1, 8." ubi v. Hic in Mss. novitate agnoscam vel lapsum librarii, vel glossam e comparatione §. pr., sed prius potius, quia illud v. adhuc in recenti memoria fuisse potest; et probabilius est, Nostrum hic variasse, per tropum eundem, quo usus erat supra 1, 1, 1. et 4. in συγκομιδὴν ἱστορίας et ἱστορίαν — ἤθροισα ἐς συγγραφὴν, nec prodest novae rei, quod iungit Luc. 3. 59. l. 6. διετέλει γράφων καὶ συντάττων, et quanquam per se dici potest πράξεις συντάττειν, tamen h. l. ob sq. γρ. non sit aliud, quam vulg., quod, tropo remoto, est i. q. illa ll. ll., nihil certi etiam edicente P., qui, ut in rel. hic, liberius egerit, unde Sch. partim in „σ. *complexo* in *unum* corp. *res* g. *scribere*" sed Bg. modo Lat. ad πρ, ut alias, manens in vulg. σ., cuius formulam G. Th. tenet modo physico sensu 1011, 6., ut Stp. Th. tantum v. Lat., nec similem acc. rei, nec Indd, sed rei alius, tropice Xen. M. S et Hell. (Luc. Herdt. Polb.) sed physice simul ib. 'Ανβ. Rs. Or. V. 4. et Dem. Fi. Pal. Diod. Geop. Ael. V. h Fa. Aes. Is. Pan. Mor. p. 3. m. 56. i. 58. e. Hom. D'Orv. Ch. Abr. Dl. Th. Bud C. L. N. T. cum Kypk. T. 1. L. Bos. Ell. Vig. Suid. Hes, et modo Poss. Call. p 249. „Hocr. ἄλλοι τὰς πράξεις τὰς ἐν τοῖς πολέμοις συναγαγεῖν ἐβουλήθησαν, *alii* res *bellicas* colligere *voluerunt*" cf. πρ cum alio v Ind. Xen. Cyr et Luc., non item cum Nostri γρ., ubi e pr. supplendum pron. αὐτὰς, et quaedam Lat. fuerit, cf. Iust. prf. 2. auctoribus, *singulorum* regum *vel* populorum *res* gestas *scribentibus*, G. Th. tacente.

ἃς αὐτὸς οἶδα. τὰ κορυφαιότατα τοίνυν [r] καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πε- | 13. scribere, quas ipse novi. Quocirca excellentissima quaeque et summam continentia re-

r) Sine commate hic modo B. I. L. cum Ms. Bg., v. N.

ἃς α. οἶδα) *Res* 70 *annorum partim sibi visas auditasque, partim experiendo cognitas*, sicut ipse interpretatur 1, 2, 5. Sed l. 1. c. 1. ἑξήκοντα legebatur. *Rectius*, inquit Sylb. *Nam — auctor voluerit.* Caeterum parem fidem diligentiamque pari consilio instrumentoque, quanquam impari doctrina et arte, suscepit inter sequioris aevi scriptores Georgius Phranza Protovestiarius, qui licet alias annorum 218 periodum complectatur, tamen 70 circiter annis, quibus ipse vixerit, — octogenarius enim accessit ad scribendam historiam, — peculiarem fidem pollicetur l. 1. c. 21. *A decimo*, inquit, *anno post nongentesimum usque ad octogesimum sextum, quae ex multis praecipua evenerunt, et memoria digna videbuntur, perscribam. Caeterum quae propter immaturam adhuc aetatem meam probe et explorate per omnia mihi cognita non sunt, quaeque ante me natum contigerunt, partim a fide dignis et eruditis auctoribus sumsimus, partim a proceribus aulae imperatoriae et consiliariis et sapientibus ac prudentibus et senibus audivimus, quae silentio praetereunda non* putavimus. *Boecl.*

Bg. severior non modo in pron., a P. omisso, quo de cf. 1, 4, 6. et Luc. 1, 68. l. 78., sed etiam cum Sch. in v.

τὰ κορυφ.) Hausit Bg. e P. tum libere ad superlat. additum pron., cf. 2, 14, 10., tum Lat. ad τοιν. alioque ordine, ignotum Stp. Th., tum in adi. κ., ubi Sch. „excell., *praecipua* (quod unum in Sb. Ind.) s. *summa* rerum *narrare*, σ. *summam* (hoc iterum solum in Sb. Ind.) *habentia* rerum *gestarum*, ἐχ. habentia *consummationem*" dum affert Stp. Th. aliunde Bg. in adi. κορ., sed sine Vs. hunc locum Graev. ad Luc. 3, 565. a. e., ubi quaeritur de bonitate huius superlat. cum Thom. M. p. 550., qui mihi repertus est tantum ap. Dion. H. S. T. 1., sed positivus ib. T. 2. Dem. cum Val. ad Harpocr. p. 138. a. m. Xen. Pol. Z. Plut. Krg. §. 273. Ios. 2, 220. f. 1. m. Sb. e Zos. 5, 23, 5. Poss. Sy. e Diod. sine Ind., Arist. Plut. Hmst. Suid. Hes. cum Palm. Ex. p. 329. e. it. Cas. Ex. Bar. 15. p. 267. a., ut de Bg. ad ἐχ. supra 1, 2, 9. qui ad sensum cum Sch. cf. G. Th. „*consummatio*, συντέλεια, τελείωσις, — perfectio, — *summa*, κεφάλαιον, sc. pars s. res, — solus *summam* habet *hic* apud *nos* Plaut. — *habent* omnia *initium*, incrementum, *summam*, Quintil. i. e. fastigium quoddam et perfectionem" 644, 94. p. sq. 74. qua de vi Gr. vocis dubitabat Stp. Th. 3, 1373. F. cf. Abr. ad Aesch. T. 1., cum sumi possit pro simpl. illo ap. Gs. et pro τέλος, ac pro Lat. *confectio* s. *finis*, cf. L. N. T. Bud. C. Poll. 9, 157. Diod. S. 1, 552. l. 13. Polb. Dion. H. S. T. 1. ubi et tota phrasis 196, 34. ὁ πόλεμος — τοιαύτην ἔσχε σ. bellum *hunc* habuit *exitum*, sed alia adeo notione, cf. in aliam quoque Hes. Suid. et Rs. ad Polb., iunctis hic a Nostro syn. per copiam et privo adi. cum formula, pro *praestantissima* et *praecipua* eorum, *quae* sigillatim *acta* sunt *Severo*, i ex singulis, quae acta sunt, s. ex singulis Severi factis; ut τὰ κορ. cohaereant etiam cum sq. gen. τῶν κ., unde comma post τοιν. sustulimus; quo et tendit P., servata rectione diversorum casuum, liberior in rel., maxime in omissis κ. μερ., sequente Bg. partim, in τῶν περ. per formulam reddito

πραγμένων Σεβήρῳ, ἐν τοῖς ἑξῆς διηγήσομαι [s], οὐδὲν οὔτε πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξαίρων [t], ὥσπερ

rum particulatim geſtarum a Severo, deinceps narrabo: neque ad gratiam quidquam in

ſ) Hoc comma faciunt A. al., pro colo rel. et Ms. Bg., quod reiecimus cum Bc. numero novae §. t) In Ms. Ba. parentheſis ſigna ab ὥσπερ — γράψαντες deſunt. *Mart.* ſed in edd. deſunt modo in A. cum B. 1.

et dat. cum paſſ. per abl. cum praep., ſed de ſuo bene in κ. μ. per adv., e Sch. forte in „μ. particulatim *geſtorum*, (in praep.) οἱ κ. μ. *ſinguli*" ubi modo in genere aberratur, e Stp. Th. aliunde, cf. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 394. m. Polb. Bud. C. 1081, 49. L. N T. Rsk. ad Polb. v. κ. et Cl. Cic. v. τὰ „κ. μ. particularia, *ſingula* quaeque *particulatim*" unde fortaſſis credas, reddidiſſe tamen P. κ. μ. per pron. illud *quaeque*, cf. 1, 14, 12. ad ſq. ἐν τ. ἑξ.

πρὸς χαρ.) Tangit hic nonnullos hiſtoricos ſui temporis, qui, ad aucupandam captandamque imperatorum gratiam, res, ab iis geſtas, exaggerarunt, dicendique arte maiores reddiderunt. πρὸς χ. enim eſt *captandae* benevolentiae *cauſa*. Intelligi autem poteſt benevolentia tam lectorum, quam imperatorum. Si Herodianus innuit lectorum benevolentiam: tum tangit rerum mirabilium nimium amorem, familiare hiſtoricis vitium. Sin imperatorum benevolentiam reſpicit, quod putem: pungit adulatores. Sic Dem. Ol. 3. p. 9. C. (Rs. V. 1. p. 29. l. 17.) πρ. χ. δημηγορεῖν, *ad* gratiam *conciones* habere. *Leisn.*

De formula πρ. χ. v. ad 1, 1, 3., quem locum comparat Sch. cum hoc fine Vs. in πρ., qui in „ὕψ. in *altum* attollens *nihil* ad *gratiam*, h. e. nihil *ad grat.* vero *affingens*, (quae eſt P. potius libertas, quam explicatio,) ἐξ. extollens *aliquid* in *altum* laudibus" quod Lat. et ipſe ſervaſſem e formula Hirt. de b. Afr. 84, 2. *in* ſublime *extollit*, quanquam ibi phyſice poſita, quae h. l., tropo remoto, i. q. nimis laudare res et praeter verum, maioresque facere, quam ſunt; Sb. Ind. hunc locum ſine Vs. firmante tantum e Zoſ. 5, 17, 4. ἐξ. εἰς ὕψ. τὰ λ., mirifice *extollere*, ut profert Stp. Th. 3, 1769. G. m. modo „ὕψ. metaphorice Herodi. l. 2. οὐδὲν — ἐξ., *extollens*" ſed v. ἐξ. tropice ſic et cum εἰς ὕψ. ignorat, in quo forte eſt Lat., cum repererim modo ap. Luc. 2, 501. l. 17. ἐξαίρειν τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι, *laudatores* extollere *ſtudent, quae adſunt*, et Ind. Polb. „ἐξηρμένοι τὸν ἄνδρα, laudibus *ferentes*" ex T. 1. p. 435. i., ubi ſit med., tum Dion. H. S. T. 1. 483, 40. ἐπὶ μεῖζον ἐξαίροντες τὰ γενόμενα, *non ſine* facti *exaggeratione*, iniuriam, illatam alteri, narrando *in* maius *extollentes*, quo ſenſu univerſo ceperim et illud Rs. Or. V. 4. ſine Vs. (cf. Thom. M. p. 321. ult. Suid. 1, 762. m. p. ſq. m., non coll. ad Heſ. 1, 1270. m. 1275. e. cum N. 13. Ind. Soph. Ai. Theogn. Ariſt. Plut. Hmſt. Bud. C. Poſſ. Call. Xen. Pol. Z., Diod. S. Polb. Dion. l. l. T. utr. Aeſ. Fa. Abr. L. Ar., ſed paſſ. Thuc. cum Plut. Krg., it. ſimul in rem criticam et confuſionem Herdt. Abr. Dl. Auct. p. 363. m. Valck. Eur. Hipp. 162. 1. C. et Phoen.) variante Noſtro per compoſ. v. ἐξ. cum ſimpl. 1, 5, 4. 1, 13, 12. e. 2, 9, 7. e. it. 2, 3, 5., prae quibus Bg. hic ſeverius, (cuius formulam G. Th. tenet in v. 810, 94. e Plin., ubi etiam phyſice modo adhibetur,) ſed e P. fere in duabus neg. per alteram aientem cum alio ordine.

ἐποίησαν οἱ κατ' ἐκεῖνον [u] γράψαντες, οὔτε παραλεί- | sublime tollens (sicut fecerunt, qui illius res scripserunt) neque

u) Mss. tres οἱ τὰ ἐκείνου γρ., v. N.

οἱ κατ' ἐκ.) Male correcta haec sunt in Ven. a librario moleste sedulo, ita οἱ τὰ ἐκείνου γρ. At non de omnibus, qui res gestas Severi scripserunt, haec dicit Herodianus, sed de iis modo, qui vivo eo scripserunt. *Stroth.*

P. qui *illa* aetate *scriptitarunt* deseruit Sch. partim in „ἐκ. eius *aetate*, κ. qui *illa* aetate *fuerunt*" ubi male aliud v. substituit, in primo veram sententiam exprimens formulae, quam ad 1, 4, 18. tractavimus, ubi Bg. recte, etiam in aliis deinceps locis, hic quidem aut peccans contra legem et modum reddendae eius formulae, (quae semper de tempore et aetate valet, si exceperis pauca, v. c. Stp. Th. 2, 89. F. et Luc. 3, 321. l. 27. ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὑρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιόν τινα τῶν κατ' ἐμὲ, λ. *ego vero et ipse inveniam Delphidem*, *aut Cymbalium* quandam *mei* ordinis *mulierculam*, ubi N. tacent, et ipse acquiescam, cum et alibi pr. κ. cum acc. pers innuat aliquam aut dignitatem et praestantiam, aut convenientiam et similitudinem, quanquam fere non praeposito ibi artic., cf. Luc. Ind. et Fi. Plat. Ap. S. p. 38. N. 7. et Sympos. p. 159. N. 14) unde et Leisn ad m. Ms. Bg., eum castigaturus „qui *illius* aetate *scripsere*" aut legens aliter, atque adeo οἱ τὰ κατ' ἐκ. γρ., quae formula, in addito artic. neutrius gen. vel sing., vel plur. numeri, quanquam varie redditur, cf. Thuc. 1, 138. e. Stp. Th. 2, 90. D. ad Luc. 1, 308. l. 13. it. 2, 206. l. 31. p. 374. l. 1. Plut. Krg. p. 10. N. 48. Fi. Ind. v. κ. Aesch. et Pal. it. ad Well. p. 372. m., it. ad Ael. V. h. 2, 42. i. Ind. Dem. Kib. Decr. R. p. 435. i. et L. N. T. v. κ. p. 320. Nr. 8) et 322. e. Nr. 36.) L. Bos. Ell. p. 286. m. 288. m. 122. i., Bauer. Phil. Th. p. 126. α) i. et 151. m. ς) it. Titm de vest. Gn. p. 102. N., tamen etiam ad Luc. 3, 593. l. 65. ἀγνοῶ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, *omnia* eius *ignoro*, et Ael. V. h. 2, 20. i. τὰ κατ' αὐτὸν, res *eius*, et Ind. v. κ. res *illius*, plane vertuntur cum Bg., qui conspirat cum Mss., quorum lectio est glossa illorum τὰ κ. ἐκεῖνον, ut librarius, hanc in animo habens, in litteris aberrarit inter scribendum potius, quam ut ab ipso Nostro data fuerit ab initio, cum P. vulg. referat, peccans modo in severitatem vertendi, sententiam tandem reddens eandem tamen cum vulg., quae et procedit per se, et recte a Strotho explicata est, ut retinenda sit vel contra Mss., in primis ita suspectos, etiam retenta illa a Stp. Th. 4, 348. B. v. χαρ. sine Vs. „ὥσπερ οἱ κ. ἐκ. γρ. „omisso v. ἐπ., ubi P. liberior, faciente contra Sch. cum Bg.

οὔτε παραλ.) Leisn. ad m. Ox. „Non igitur minuta narrat, sed praestantiam quandam habentia. Sed si nil omittere voluit, cur ante dixit κατὰ μέρος;" Contra quam repugnantiam valere videntur, quae mox a Nostro subiiciuntur, dum nihil praetermittit, quod λ. κ. μν. ἀξ., liberius etiam hac in regione vertante P., unde Sch. partim in „π. *praeteriens*" ubi Bg., ut alibi, (cf. Dem. sine Ind. 244, 11. οὐδὲν ἑκὼν παραλείψω, 302, 1. μηδὲν παραλείπων, 18, ult. 116, 14. 133, pen. 230, 16. 259, 19. it. Xen. Ἀνβ. Z) sed in rel. cum P., tantum in ordine severior, et diversus in explete v. subst.; tenente Stp. Th. in λ. 2, 623. D. m. formulam aliunde cum Bg. Lat., cf. 1, 13, 14. e., tacente contra de altera μν. ἀξ. v. utr., quam v. ap. Poss. Call. p. 582. m. e Dem. sine Ind., per Indd. non repertam

πων [x], εἴ τι λόγου καὶ μνήμης ἄξιον.

praetermittens, ſi quid mentione memoriaque dignum ſit.

x) Ms. Ba. παρελιπὼν, ὃ, τι λογ. v. N. Mox poſt ἄξ. in A. 1. nova linea Ηρωδιανου της μετα Μαρκον βασιλειας, βιβλιον δευτερον, ſed in B. 2. L. modo τελος.

alios, ſed in neutr λ. ἀξ. ap. Thuc. et Luc. ex 3, 478. l. 58., peculiari ratione certe Noſtro ſcribente in hoc, quod iunxit formulam utr., cum alii modo alterutram adhibuerint, nec tamen pro ſyn., cum μν. etiam interdum de commemoratione dicatur, quae fit ore ſcriptisque, cf. 1, 1, 3. e., ſed cum diſcrimine e propria cuiusque ſubſt. notione, ut λ. pertineat ad orationem et ſcriptionem externam, ſed μν ad animum eiusque facultatem, et Noſter non praetermittat, quod mereatur vel narrari ac ſcribi, vel in memoria et mente teneri atque haerere. Caeterum in Ms. Ba. lectionibus novis prima quidem in particip. videtur arguere lapſum librarii in vocali ει et ι, qualis Var. et confuſio ſupra 2, 10, 5 adfuit, hic etiam orta exinde, quod in Mss. olim non eſſent accentus: ſed de altera dubites, utrum ſit a lapſu ſcribae in ει et ο cum commate, an potius ab ingenio et gloſſa, cf. 2, 13, 17. e., tenente vulg. cum Mss. rel. etiam P., et hinc Bg., omiſſo tamen iſtius libere adiuncto adv.

EXCVRSVS AD LIBRVM II.

2, 9, 2.

Super Severo.

Natus est Severus A. U. C. 898. post N. C. 145. tertio Idus April., secundum Dion. in Severo, Lepti in Africa, patre Geta, matre Fulvia. — Namque obiit anno post N. C. 211. pridie Nonas Febr. Vixit autem annos LXV, menses IX, dies XXV. Quibus e priori numero subductis, reducemur ad numerum 146, annum nativitatis Severianae.

Anno U. C. 946. post N. C. 193. a Germanicis legionibus, ubi auditum est, Commodum occisum, Iulianum autem cum odio imperare, multis hortantibus, imperator est appellatus apud Cornutum, die primo Iunii. Pagi. — Quingenta sestertia, quod nemo unquam principum, militibus dedit. Spart. Filias ex Martia uxore, maritis Probo et Aetio s. Aelio dedit, et utrumque Cos. statim fecit. Spart. Hi vero Coss. suffecti erant. Nam ex anonymo auctore huius anni consules fuisse Falconem et Clarum, asserit Norisius, cui consentit Ant. Pagi. Occiso Pertinace Imp. legiones Illyricae Severo fidelissimae fuerunt. Earum fides nummo ap. Patinum celebratur. Severus a senatu declaratur imperator. Iulianus occiditur. Severus, Romam ingressus, a senatu gloriose excipitur. Numisma cusum ADVENTVI. AVG. FELICISSIMO, de quo Patin. *Leisn.*

De Severo a Spart. T. I. narrantur haec, a nobis digesta in capita quaedam, natales p. 588. et 623., uxores, Marcia et Iulia, p. 592. e. 594. i. 626., una cum filiis p. 632. e., hique universe p. 594. m. sq. 608. e. 613. 631., sed maior p. 606. 612. 616. e. sq. 628., minor p. 613. 617., uterque p. 629. e. 632. e., filiae p. 603., frater ib. 606. 613. m., soror p. 616., corporis species p. 632. it. morbi p. 617. m. 627. 629. 636. (it. in Nigro p. 651. m.) mors cum funere p. 629. 636. 640. m., aetas p. 636. e. sq., animi vitaeque mores in iuventa p. 591., post etiam, studia litterarum p. 589. sq. 625., superstitio varia p. 592. 594. 615. it. 606. e. 618., crudelitas 609. 620. 625. (it. in Albino p. 701.) unde, p. 635. e. (et in Nigro p. 653. e. sq. 661.) liberalitas erga milites p. 598. m. 600. 602. 608. 617. sq., parsimonia p. 620., modestia in victu et amictu p. 631., amor in Marcum Antonin. et Commodum p. 607. 610. 629., in Plautianum p. 612. m., honores et acta ante imperium universe p. 628. consulis, proconsulis, quaestura militaris, tribunatus, praetura p. 591. sqq., in Betica et Sardinia p. 592., praefecti legioni Scythicae p. sq., legati provinciae Lugdunensis p. 594., proconsulis in Sicilia et Pannonia ib., imperii futuri omina et somnia p. 590. sq. 593., aditus ad imperium p. 595. et Romam cum actis in Nigrum, Albinum et Praetorianos p. 598. e. 619., ingressus Romam et in Capitolium, palatium et curiam p. 600. sq., imperii res gestae, Pertinacis funus, honor et cultus p. 602. 619. sq. 639. e., in liberos Nigri p. 599. 604. sq. (it. in Nigro p. 652. sq.) bellum contra Nigrum cum fautoribus p. 604. sq. 615. (in Nigro p. 653.) contra Albinum et fautores p. 606., contra Arabas, Parthos, Adiabenos p. 605. 613. 616. 622., contra Abgarum, regem Persarum p. 622., quam fuerit impotens con-

tra Iuliani decreta p. 619, induſtrius in cauſis audiendis p. 603., felix in re frumentaria conſtituenda ib., non item in coniuge p. 626. ſq., nec in filiis, iisque placandis p. 634. ſqq., hoſtis latronum p. 626., dives p. 608. e. 639. ex paupere 595. i. 603. i., in quaeſtura diligens p. 591. e., in tribunatu ſeveriſſimus exertiſſimusque p. ſq. e., in provinciis amatus et nobilitatus p. 594. m. ſq. e., ad eligendos induſtrios ſagax p. 625., (in Albino p. 689. i. homo in legendis magiſtratibus diligens,) quae eius opera publica extra Romam, Britannia, muro munita, unde cognomen, p. 622. it. 638., ſed Romae p. 630. 636. m. 639. 641., ſcripta eius, vita ſui ipſius p. 626. (in Nigro p. 651. et in Alb. p. 692. m.) epiſtolae (in N. p. 648. et in Alb. p. 694. e. 701. m.) dicta eius p. 595. m. 628. ſq. 632. m. 639. m. (in N. p. 651. i. et in Alb. 691. m. 697. m., iudicia de eo p. 614. 626. 631. ſq.

2, 15, 5.

Καίσαρα δὲ αὐτὸν ἀποδείκνυσι.

Capitolinus in Albino (c. 1. p. 683.): Et *Clodium* quidem *Herodianus* dicit *Severi* Caeſarem *fuiſſe*; ad quae verba Caſ. (N. 3.) „reſpicit illa Herodiani de (Severo et) Albino Καισ. — τὴν ἐλπίδα, τῇ — κοινωνίᾳ. neque Dio aliter.“ An meliori uſus eſt Dionis Codice? Certe in vulgatis legitur: ὁ μὲν γὰρ οὐδὲ τὴν τοῦ Καίσαρος αὐτῷ ἐδίδου τιμὴν, ὁ δὲ καὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος ἐζήτει ὑπεροχὴν, *nam* ille *quidem*, Severus, *nec dum* Caeſaris *nomen* Albino *dederat*, Albinus *autem* etiam *Imperatoris* faſtigium *appetebat*. Forte legendum fuerit, ὁ μὲν γὰρ οὖν λ. *Caeſares* hoc ſignificatu deſcribit Spartianus in Ael. Ver. 2. (T. 1. p. 224.) deſignatos *auguſtae* maieſtatis *heredes*. Inſignia huius dignitatis annotavit Capit. in Albino c. 2. (p. 686.) ubi Commodus in epiſtola, qua Albino *Caeſaris* nomen defert, *Sane*, inquit, *ut tibi* inſigne *aliquod* imperialis *maieſtatis* accedat, *habebis* utendi *coccinei* pallii *facultatem* me *praeſente*, et *ad* me *et* cum *mecum* fueris, *habiturus* et *purpuram*, ſed *ſine* auro, *quia ita et proavus meus Verus*, *qui puer vita functus eſt*, *ab Hadriano*, *qui eum adoptavit*, *accepit*. Atque ita videtur Commodus firmare, per quandam exempli emphaſin et alluſionem originis, quod Spartianus in Vero c. 2. (p. 226. i.) tradidit, eum *primum* Caeſarem *appellatum eſſe*, cuius ſententiam amplectitur Caſaubonus, (N. 3. p. 223.) indeque Aurelium Vict. erroris arceſſit, qui in Caeſar c. 13. (§. 11. ſq.) ſcribat, Hadrianum primo nomine tali a Traiano inſignitum: Victorem tuetur Cl. Salmaſius (ib. N. 3.) et Spartianum in Vero aliter interpretatur. Iac. Gutherius l. 1. de officiis domus Auguſtae c. 42. ipſum quoque Traianum iam ante a Nerva deſignatum *Caeſarem*, auctoritate Dionis in Nerva, adſtruit. Pace tantorum virorum dicam, quod mihi videatur. Et primo quidem expendendum eſt, quid Spartianus in Vero tradat. Quidquid enim de Salmaſiana loci ſuſpecti correctione ſit, nihil dubitamus, Spartianum hoc velle, *primum* Verum *Caeſaris* nomine *appellatum*. Argumenta ſatis valida ſunt, quod cum προοιμίῳ ἐπιστατικῷ, *et quoniam*, inquit (c. 2. p. 224.) *de* Caeſarum *nomine* in *huius* praecipue *vita* eſt *aliquid diſputandum*, qui *hoc* ſolum *nomen adeptus eſt*, tum praeſertim, quod iam praemiſerat ſingularis et novae deſignationis notationem, cum diceret (p. pr.), *Caeſarem* appellatum, *non* teſtamento, *ut* antea *ſolebat*, neque *eo* modo, *quo* Traianus *eſt adoptatus*. Quae ſi coniunctim expendas et cum loco Capitolini conferas: non patientur latere propoſitum hiſtorici. Iam videamus, quid Aurelius Vict. ſcribat. Cum praemiſiſſet, Traianum deceſ-

iſſe, *adſcito prius ad imperium Hadriano cive propinquoque*: ſubiungit, *abhinc* diviſa *nomina* Caeſarum *atque* Auguſti, *inductumque in remp.*, *ut* duo *ſeu* plures *ſummae potentiae*, diſſimiles *cognomento* et *poteſtate* diſpari *ſint*; *quanquam alii Plotinae, Traiani coniugis, favore imperium aſſecutum putent, quae viri teſtamento heredem regni inſtitutum ſimularat*. Haec poſtrema particula an concinne cohaereat cum praecedentibus, aliis iudicandum relinquam; hoc tantum adiiciam, ambigere Victorem de deſignatione Caeſaris, a Traiano facta. Niſi quis malit illam annotationem de nominibus Caeſ. et Aug. ad tempora Hadriani late et παχυμερῶς referre. Quod ſicut ego quidem, hac retenta loci ſerie, non fecerim, ita nondum in animum potui inducere, ut Victoris libellos vel ſatis emendate editos, vel abunde diligenter compoſitos crederem. Si Gutherii argumentum ſequendum eſſet, qui ex Nerva Dionis autumat, Traianum *Caeſarem* primo creatum eſſe: poſſem eadem ratione dicere, iam ſub Galba coepiſſe *Caeſaris* dignitatem, quia Dio his ipſis verbis utitur de adoptione Piſonis. *Galba*, inquit, *audito tumultu* L. Piſonem, *iuvenem nobilem*, *moderatum*, *prudentem adoptavit*, καὶ Καίσαρα ἀπέδειξεν, *et* Caeſarem *deſignavit*. Unde apparet, hiſtoricos verba ſui temporis ad priorum temporum deſcriptionem, quando de eodem aut ſimili negotio ſermo eſt, accommodare. Huc adde, quod Caeſaris appellatio ſaepe familiae potius communionem, quam totam loci ſecundi formulam notat. Nam illam, ut hoc tertio loco adiiciamus, per inſignia quaedam primum in Vero adhibuiſſe Hadrianum, videtur, ſicut epiſtola Commodi, ſupra producta, haud obſcure innuit, v. quae notavimus ad Tac. 1. A. 3. annot. 4. De ipſo Severi ſophiſmate, quo Albinum imagine poteſtatis deluſit et paulo poſt ſubvertit, alibi agitur. Nam haſce Notas contrahere, non extendere, eſt animus. *Boecl.*

Hic loci Boeclerus, cum de facto tantum agitur, de appellationis origine litem movet, Salmaſium et Caſaubonum inter ſe committens. Per *Caeſares* cum Spartiano intelligo *deſignatos* Auguſtae maieſtatis *heredes*. Primum, qui et nomen et inſignia acceperit, — quid autem haec alieno loco? veriſimile eſt Aelium Verum fuiſſe, v. Commodi ad Albinum litteras. Qui ſcrupulum iniicit locus, eſt in Dione, ὁ μὲν γὰρ οὐδὲ Severus ſc. τὴν τοῦ Καίσαρος αὐτῷ Albino ἐδίδου τιμήν. Quare ſuſpicari par eſt, corruptos eſſe vulgatos codices, legendumque ὁ μὲν οὖν. *Oxon.*

Cuius viri ſtomachus in Boeclerum, a quo tamen ſua partim accepit, et ingratus eſt, et ex parte etiam ipſe alieno loco effuſus, cum viderit recte Boeclerus, ſed ante monitus tamen a Caſaubono, Noſtrum. diſcrepare hic a Dione, cuius duo loca in quaeſtionem propoſitam proderunt, a me proferenda e Sb. Xiph. tantum partim, abſente Reim. edit., e qua olim notaram modo quaedam ex hoc loco 1238, 41. Sb. 394, 17. ἐγνώκει, ὁ Σεβῆρος, τὸν ἕνα, Ἀλβῖνον, τὸν ἐγγύτερον αὐτῷ προσποιήσασθαι· καὶ γράμματά τινι τῶν πιστῶν δοὺς, τῷ Ἀλβίνῳ ἐπεπόμφει, Καίσαρα αὐτὸν ποιῶν, *ſtatuit* (unum) *propinquiorem* ſibi *devincire*, dedit*que* litteras *homini* fideli *ad* Albinum, *per* quas *eum* Caeſarem *faciebat*, quae ſunt adhuc in Iuliano, ut in Severo 405, 40. ſqq. illa, τῷ δὲ Σεβήρῳ πόλεμος αὖθις, μήπω ἐκ τῶν βαρβαρικῶν ἀναπνεύσαντι, ἐμφύλιος πρὸς τὸν Ἀλβῖνον τὸν Καίσαρα συνηνέχθη. ὁ μὲν γὰρ οὐδὲ τὴν τοῦ Καίσαρος αὐτῷ ἔτι ἐδίδου τιμὴν, ἐπειδὴ τὸν Νίγρον ἐκ ποδῶν ἐποιήσατο, — ὁ δὲ καὶ τὴν λ., *Severo* autem, *nondum* a *bellis* barbaricis *reſpiranti*, bellum *civile* cum *Albino* Caeſare *coortum eſt*, quod *Severus* ei, *videlicet* Nigro *de* medio *ſublato* — ne *Caeſaris* quidem *honores* tribuebat, *cum* interim *Albinus* etiam *Imperatoriam* digni-

tatem *poſtularet.* Quae, per multo peiorem Vs., non conſiſtere inter ſe poſſunt, cum in prioribus clariſſime dicatur Severus, Καίσαρα αὐτὸν ποιῶν, quod eſt Noſtro ἀποδεικνύει, ſed et deinde τὸν Ἀλβῖνον τὸν Καίσαρα, quod tollitur ſane iterum a ſq. lect. vulg., quanquam per particulam γὰρ expectat quis, ſirmatum iri prius cauſa allata, quae iuſta fuerit in Bc. emendatione, ſi cui placeat, qui illud ἔτι aut non habuit, aut tolli voluit ſimul. Cum neſcirem, quid in Reim. ed. ad hunc locum in N. actum ab aliis eſſet: ἔτι putabam otioſum, et veniſſe e ſq. εὸι ſyllaba, et pro οὐδὲ legendum αὐτὸς, aut, hoc probato, ἔτι corruptum eſſe ex ἤδη, aut denique, ἔτι plane neglecto, pro οὐδὲ legendum ἤδη, niſi in οὐδὲ latet nomen Σεβῆρος, per compendium a librario exaratum Σεβ. Illud certum, nec οὐδὲ, nec ἔτι locum habere et repugnare hiſtoriae et facto ipſi; et Albinum iam declaratum fuiſſe Caeſarem, cum Severus rediiſſet a Nigro victo, patet e Noſtro etiam.

Reliquarum quaeſtionum, qui Caeſares dicti, et quando coeperint dici, poſterior eſt incertior difficiliorque, quam prima, cf., praeter Xiph. 194, 25. et Spanh. de u. et pr. n. 2, 341. 370., quoque Gs. Th., a cuius ordine ac ſerie notionum diſceditur in N. ad Dion. Reim. p. 692. 713., ut Caeſares dicti ſint 1) qui ex familia Iul. Caeſaris eſſent, vel in eam inducti, 2) imperatores, 3) heredes eorum et futuri ſucceſſores imperii, cf. Krb. Decr. R. p. Iud. p. 192. e. ſq. e. it. Salm. ad Spart. Sever. p. 612. a. N. 2. et Ern. ad Suet. Galb. c. 11.

2, 15, 7. extr.

τῶν τε παίδων αὐτῷ ὄντων πάνυ νηπίων.

Ex h. l. non malum argumentum duxeris pro iis, qui Severi duos filios non modo fratres ὁμοπατρίους, ſed etiam ὁμομητρίους fuiſſe ſtatuunt. Martiam, primam uxorem, Severus videtur duxiſſe ſub annum U. C. 925. poſt C. N. 172. Iuliam, defuncta Martia, duxit a. U. C. 942. poſt N. C. 189. quo eodem anno natus eſt Baſſianus, Xiph. in Sev. Sed Geta natus eſt Mediolani a. U. C. 943. poſt N. C. 190. Capitol.

Ad Albinum literas, in quibus filias Severus πάνυ νηπίους vocat, dedit a. U. C. 947. poſt C. N. 194. quo anno ſc. Severus et Albinus II. Coſſ. fuere, Albinus autem Caeſar dictus eſt. Ante hunc ipſum annum filias ex Martia uxore, maritis Probo et Aëtio dedit, et utrumque ſtatim Coſſ. fecit, nempe ſuffectos. (Spart. in Sev. c. 8. i. p. 603.) Fac, Baſſianum filium Severi fuiſſe ex Martia, et Getam eſſe natum a. U. C. 943. tum Geta quidem hoc anno, quo Albinus Caeſar dictus eſt, dici potuit πάνυ νήπιος, quippe infans quatuor annorum. At Baſſianus, quum uxorem Martiam amiſiſſe videatur circa an. U. C. 933. poſt N. C. 180., minime dici potuit πάνυ νήπιος, quippe tum ad minimum quatuordecim annorum.

Haec omnia colligas ex Severianae Domus ſynopſi chronologica Guilielmi Musgrave, Getae Britannico ſubiuncta. Accedit Herodianus 3, 10, 1. ſic dicens, Severum rebus in Oriente compoſitis filios iam puberes ſecum Romam adduxiſſe; id quod factum a. U. C. 956. poſt C. N. 203. Si uterque ex Iulia natus eſt, iam natu maior quatuordecim annorum, natu minor tredecim annorum, ideoque ambo puberes eſſe potuere.

Porro Caracallam Iuliae filium fuiſſe aſſerit Oppianus principio Halieut. Dio tradit apud Xiph., Taranti fraudem et malitiam matris ineſſe

Syrorumque, ex quibus illa fuerat. Hi tres vero, Herodianus, Dio et Oppianus, iſtorum erant temporum, Antonino et Iuliae coaevi, Romae agentes, et qui notitiam illorum habuere. Contra, qui de Antonino, tanquam Martia nato, Iuliam novercam uxorem ducente, et annos 43 vivente, figmenta tradidere: nempe Caſſiodorus, Victoris epitomator, Euſebius, Eutropius, longo poſt tempore vixere, annis circiter octoginta poſt ſcripſere, ab aliis decepti, et alios decipientes.

Sed et inſcriptiones huius rei veritatem arguunt. Nam in Gruteri Theſ. p. CCLXVI N. 7. legitur inſcriptio Iuliae Dominae, pro Domnae, M. Aurel. Antonini Caeſ. Matri, iterumque p. eadem Iuliae Aug. Matri Caſtrorum et Matri M. Aurelii Antonini.

Haec Musgrave in Severianae Domus ſynopſi chronol. p. 134. ſq. *Leisn.*

Cf. Exc. ad 2, 9, 2. in Severi et uxores et filios e Spart., ad cuius p. 592. e. uxorem *tunc* Marciam *duxit* Caſ. N. 5. „Haec Caracalli mater. Ideo Iulia dicitur alibi Spartiano huius noverca, Getae mater. Et Dio tamen et Herodianus matrem non minus Antonini, quam Getae, Iuliam faciunt“ reſpiciens, credo, Spart. in Carac. c. 10. i. p. 730., ſed tacens ad eiusdem locum in Sev. c. 20. p. 632., ubi cf. Salm. N. 5.

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστοριῶν Βιβλίον τρίτον [a].

Herodiani de imperio post Marcum Liber tertius.

Τὸ μὲν δὴ Περτίνακος τέλος, καὶ Ἰουλιανοῦ καθαίρεσις, ἥ τε Σεβήρου εἰς τὴν Ῥώμην ἄφιξις, ἥ τε ἐπὶ Νίγρον ἔξοδος, ἐν τῷ πρὸ τούτου [b] συγγράμματι δεδήλωται. ὁ δὲ Νίγρος, ἐπεὶ ἠγγέλη αὐτῷ, μηδέν τι τοιοῦ-

Pertinacis quidem exitus,
et Iuliani caedes, ac Seve-
ri in urbem profectio ad-
versusque Nigrum expeditio,
in superiore volumine decla-
2. rata sunt. Niger autem,
ubi nuntiatum ipsi fuit, ni-

a) Ms. Ba. ἡρωδιανοῦ ἱστοριῶν τρίτη. Haec verba, minio picta, incipiunt librum tertium: textus ipse ab initio novi et integri versus incipit. *Mart.* In edd. est, ut in libb. pr., ubi et v. de Ms. Ba. b) B. 2. R. τούτουν, B. 1. L. τρίτον, sed B. 1. R. τούτων, in melius quasi correcturo editore.

καθαιρεσ.) Stp. Th. 1, 198. C. „ap. Herodi. l. 3. Ἰουλ. κ. pro Iuliani caede, (tacite e P. cum Bg., sed sine alia auctoritate, quam nec ipse habui, cf. L. N. T. et Polb. 2, 786. m. Πτολεμαίου εἰς Ῥωμ. ἄφιξις, et per syn. Zos. 5, 11, 1. τὴν ἐπὶ Κωνσταντινούπολιν ἀφ., at Stp. rursus 2, 1167. G. e.) ἐξοδ. de exercitu, expeditio, Herodi. l. 2. ἥ τε — ἐξ. *adversus* Nigrum *eruptio*" iterum forsan e P., ut Sb. Ind., cf. Kust. ad Arist. Nub. v. 579. Abr. ad Aesch. 2, 234. e. it. laud. ad 1, 9, 22. e. supra, et in ellipsin ἐς πόλεμον L. Bos. Ell. p. 273. ad Hes. 1, 1296. N. 35. cum Ind. Ael. V. h. Rs. Or. V. 2. 6. 7. Is. Dem. Luc. it. pro egressione e domo ad Luc. 2, 442. N. 96. cum Rs. Dem. Polb. et The. Fi., sed ad Stp. Th. e Soph. Ai. v. 287. Mox in πρὸ Sch. „τ. π. τούτων (sic vitiose, ut in V. L., in Ind. Bc. utr.) *priori* libro, σ. in *libro* superiori *edoctum est*" quo subst. variat Noster cum 2, 1, 1. συνταγμ., nihil simile dante Stp. Th. in πρὸ cum gen. elliptico intra subst. et artic., nec cum Nostri pron. L. Bos. Ell. p. 318. m., cf. Dem. τὸν πρὸ τοῦ πόλεμον 17, 3. 153, 16. 496, 18. τὰ πρὸ τούτων λογιζόμενος 68, 10. 506, 9. 291, 10. (ubi τὰ π. τούτων pro adv. *ante*, et i. q. sine artic.) 302, 12. sed 552, 24. τὰ π. τούτου λ., hic quidem ut nec opus sit aliud explere subst., quam quod praesto est συγγράμματος, in primis addito aliquo particip., v. c. ὄντι, γεγραμμένῳ etc. cf. Xen. Ἀνβ. 2, 1, 1. ὡς — ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ δεδ. sed 3, 1, 1. ὅσα — ἐγένετο, — ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδ. it. 4, 1, 1. 5, 1, 1. 7, 1, 1. sed Cyr. 4, 5, 26. ἃ πρόσθ. ἐν τῷ λ. δεδ. it. Polb. 1, 145. i. ἐν μὲν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ διεσαφήσαμεν, priore *libro*, it. p. 251. i. p. 429. i. it. Diod. 1, 113. l. 1. 174. l. 1. 403. l. 1. et 2, 160. l. 1.

μηδέν τι) Pro τὶ malet fortasse aliquis τοι, ut sit pro καίτοι s. μέντοι, quanquam, *tamen*. Sed alibi quoque passim ap. hunc scriptorem copulari μηδέν τι s. μηδ' ἕν τι, docebit index. *Sylb.*

τον προσδεχομένω, κατειληφὼς [c] μὲν τὴν Ῥώμην ὁ Σεβῆρος, ὑπό τε τῆς συγκλήτου αὐτοκράτωρ ἀναγορευθεὶς [d], ἄγων δὲ πάντα ἐπ' αὐτὸν τὸν Ἰλλυ-

hil tale expectanti, occupasse Romam Severum, et a senatu imperatorem appellatum, ducere etiam omnem contra se Illyricianum exer-

c) Mss. tres ὡς κατειλ. v. N. d) Ms. Ba. et Vi. ἀναδειχθεὶς v. N.

Cf. 1, 9, 19., ubi et de Bg. e P., qui hic manet in vulg., liber quanquam in aliis huius regionis, quem sequitur Bg. modo in δὲ, ad μὲν relato, per syn.

κατειληφ.) Reiicienda est Codicis Ven. lectio ὡς κατ. utpote ex errore librarii, cui obversabatur vox ἠγγέλη, quae ὡς vel ὅτι requirere videbatur, enata. *Stroth.*

Antiquis in Notis ad h. l. scripseram „quaerenti mihi loca, similia isti Mss. rationi, contigit talia quaedam reperire, de quibus in Exc.“ At nunc elapsum vidi istum Exc., et nihil me alibi habere in rectionem hanc, ut v. ἀγγ. in pass. regat nominativum participii praemissa particula ὡς, et, per Indd. meos quaerens, nihil reperi, quam v. ἀγγ. in act. sine rectione ap. Soph. Ai. v. 730., cum acc. et inf. ib. v. 1243., cum adv. Ind. Thuc., cum dat. pers. solo ib. 549, 84. sine Ind., sed cum dat. pers. et acc. rei Aesch. Fi. et Lyco., it. cum dat. pers. et pr. διὰ Hom., cum pr. πρὸς Xen. 'Ανβ. Z. it. Abr. Dl. Th., ubi et cum pr. παρὰ, et cum acc. rei, pro περί τινος, sed ap. Poll. Call., fere ut ap. Stp. Th., cum acc. rei et simul cum pr. εἰς, it. cum particula ὡς, pro ὅτι, sed et cum eadem pro pr. πρὸς, tum ἀγγ. in med. cum dat. pers. et inf. cum nominativo pers. ap. Soph. Ai. v. 1393., ubi v. Schol., denique pass., quo de hic maxime agitur, de re absolute Ind. Thuc. ex 567, 40., ib. de pers. cum adv. ex 401, 90., cum dat. pers. solo Fa. Aes. Hs., cum inf. Abr. l. l. p. 115. e. et simul cum pr. περὶ Ind. Thuc., sed cum nudo participii nominativo cf. supra ad 2, 12, 1. cui rectioni Noster hic adiecit simul dat. pers. Nunc, dum reperiatur a me schedula abdita, nihil edico, nec, quod aeque per se sumi licet, an ὡς venerit e glossa ad ἐπεὶ, alieno insertum loco, cf. 2, 13, 6. et in notionem v. κατ., ob Stp. Th. 2, 571. B. inopiam, Ind. Dem. Pal. Fi. et Kypk. 2, 294. i., ubi Sch. deserit P. „*quum* attigisset *Romam*“ inepta Vs., e quo Bg. hausit Lat. ad pr. v. ἀγγ. pro libero P.

ἀναγορευθ.) Mss. res hic est e glossa manifesta per comparationem aliorum ap. Nostr. locorum, cum error in litteris vix inciderit; ut idem vulg. v. supra 2, 2, 21. e. 2, 6, 17. m. a Glossatore non tentatum; respiciente huc Beckio in ep. ad Boehm. p. 19. med. et comparante illud ipsum Mss. v., tenente item Bg. Lat., quod est e P. et reiectum a Memm., unde Sch. hausit, quanquam et Stp. Th. iam aliunde usurpat, ignorans hoc particip., cf. Gem. Pl. 1, 4. i., ut G. Th. in Bg. saltem profert affine προςαγορεύω, et ipse Bg. per illud Memm. alibi nostrum reddit, v. l. l. Formulam sq. plenam ἀγ. — στρατὸν, e Xen. a Nostro ductam, v. Ind. Bach. et Cyr., paremque illi ἀγ. στρ. πρὸς ap. Abr. Dl. Th. Auct. p. 397. m., adhibere poterant ad L. Bos. Ell. p. 310. m., ubi Bg. e P. in pron. ἀ., non item in 'Ιλλ.

ϱικὸν ϛϱατὸν, πεζήν τε [e] καὶ ναυτικὴν δύναμιν ἄλλην [f], ἐν μεγίϛῃ ταϱαχῇ ἦν [g], διεπεμπέ 3. τε κατὰ ἔθνη πϱὸς τοὺς ἡγουμένους, τάς τε εἰσόδους πάσας

citum, pedeſtresque ac navales copias alias: in maxima perturbatione erat: mittebatque ad ſingularum provinciarum praefectos, aditus

e) Ms. Ba. πεζῇ τε, reliquis non mutatis. *Mart.* unde error patet ſolennis in i... et ν littera f) Ms. Ba. ἄλλην, ἐν μεγ. quod comma et habent edd. A. al., pro Stp. rel. colo, aut puncto Pat., quae diſtinctiones maiores, quo et illa Ms. Bg. pertinet, non procedunt, quia a ſuperiori ὁ δὲ Νίγϱος pendet adhuc ſq membrum et v. ἦν. g) Hoc comma Stp. rel. habuerit quoque Ms. Ba., cum taceat Mart., pro A. et Bs. puncto et Ms. Bg. colo, quae maxima diſtinctio hic poterat ferri, ut poſt ἦν melius novae §. numerum dedimus cum Bc. 2., quam Bc. 1. poſt ἄλλην.

πεζήν τε) Hanc vocem, cum τῷ ναυτικῷ opponatur, equitatum non excludere, notum eſt. Illuſtre huius generalioris ſignificationis exemplum exſtat ap. Hom. Od. XI, 58. ἔφθης πεζὸς ἐών, ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ; *Stroth.*

Cauſa ſit, quia tunc adi. πεζ. non ſumitur pro pedeſtris, ſed pro terreſtris, plane ut nos ita late ſumimus *Land* und *Seemacht*, cf. Dem. 425, 19. Λακεδαιμονίων ἐπ' αὐτοὺς ἐλθόντων πολλῇ πεζῇ καὶ ναυτικῇ δυνάμει, ut contra πεζ. pro pedeſtris ſ. peditibus diiudicabitur e contextu et opp., cf. D'Orv. Ch. p. 598. i. „πεζὴ ϛϱατιὰ, copiae *terreſtres*, equitibus et peditibus conſtantes. Nam *pedeſtres copiae* aliquando non magis *claſſiariis*, quam *equeſtribus turmis* opponuntur" ut ap. Phil. in Fl. p. 765. i. δυνάμεις πεζὰς καὶ ἱππικὰς καὶ ναυτικὰς, et Ael. V. h. 8, 7. m. αἵ τε ἄλλαι δυνάμεις, αἱ πεζαὶ, καὶ αἱ ναυτικαὶ, καὶ οἱ ἱππεῖς, et Xen. Cyr. 1, 6, 10. i. πεζὴν δυν. opp. in ſq. ἱππικὸν, cf. ad Thom. M. p. 697. ubi et e Xen. ſyn. πεζικῇ opp. ἱππικῇ δυν., ſed πεζικὴν et ναυτ. δυν. Rs. Or. V. 4. p. 96. l. 5. it. ap. Diod. S. 1, 419. l. 48. πεζικάς τε καὶ ναυτικὰς δυνάμεις, pro quo deinde l. 50. πεζὴν δυν. opp. ναῦς, ſed l. 64. τῷ πεζῷ ϛϱατεύματι opp. τῇ ναυτικῇ δυν. et l. 67. τῶν πεζῶν opp. τοῦ ναυτικοῦ, ſed ſolum ναυτ. δυν. Ael. V. h. 12, 10. i. ut πεζὴ ϛϱατιὰ Rs. Or. Ind. V. 4. 6. cum Iſ. Pan. Mor. p. 67. i., ap. quem et p. 64. e. πεζοὶ κίνδυνοι opp. ναυτικοὶ, et πεζὸν ϛϱατόπεδον Iſ. Ev., ut πεζὴ μάχη ap. Dem. 120, 18., ap. quem et abſolute πεζῇ, ſc. δυνάμει 74, 19., ut Ind. Herdt. „πεζὸς, ſc. ϛϱατὸς" de quibus tacet L. Boſ. Ell. it. de πεζὸν, ſc. τάγμα, ϛϱάτευμα, ϛϱατόπεδον, cf. Indd. Xen. Z., ubi et alio ſenſu πεζῇ, ſc. χώϱᾳ i. ὁδῷ, ut L. Boſ. Ell., cf. Poſſ. Call. Ind. πεζ. et Heſ. 2, 899. 839. i. ſed de tropico πεζ., ut λόγος, Vig.

διεπεμπ.) E P. habet Bg. tum ſimpl. Lat. ad διεπ. iterum, (referente Stp. Th. 3, 203. e. hunc locum ſine Vs. ad Lat. *dimitto*, quo et Sch. reſpexerit „*paſſim* mitt. *per* gentes *ad* aliquos" cf. 2, 2, 4.) tum mutatam in genitivum formulam κ. ἔθ., addito tantum Lat. adi. *ſing.* ad notionem praep. κ. aſſequendam, ut aliunde Ind. Sb. „*per* ſing. *gentes* et *provincias*" quo Lat. poſtr. utitur Bg quoque e P. primum hic, quod Sb. *per* ſing. *prov.* ad *praefectos* ſervaſſem ſevere aut modo *per provincias*, pro in ſ ad; variante Noſtro cum 1, 10, 5. τοῖς τῶν ἐθνῶν ἡγουμένοις, quae eſt illa P. ratio ſyn., a quo et Bg. mox abit Sch. in „φ. paſſ. *cuſtodiri* portus" cum illi in medio ſumſerint, nil perdente utrinque ſenſu.

καὶ λιμένας φυλάττεσθαι κελεύων. ἔπεμπε δὲ καὶ [h] πρὸς τὸν βασιλέα Παρθυαίων τε καὶ Ἀρμενίων καὶ Ἀτρηνῶν, συμμάχους [i] αἰτῶν. ὁ μὲν οὖν [k] Ἀρμένιος ἀπεκρίνατο, μηδετέρῳ συμμαχήσειν [l], ἀγαπητῶς δὲ τὰ ἑαυτοῦ φυλάξειν, ἤδη προσιόντος Σεβήρου. ὁ δὲ Παρθυαῖος ἐπιστελεῖν [m] ἔφη τοῖς

omnes et portus custodire iu-
4. bens: mittebat etiam ad
regem Parthorum, et Ar-
meniorum atque Atrenorum,
auxilia petens. ac Armenius
quidem respondit, neutri se
auxiliaturum, sed contentum
futurum, si sua defendat, iam
5. adventante Severo: Parthus
autem, se per epistolas satrapis

h) καὶ omittunt Bs. 2. cum Ox. utr. et Par. 2. vitiose. i) Sic et Ms. Ba. Mart. etiam tacite Mss. rel. ut et edd., sed Ing. συμμαχίαν v. N. k) ὁ οὖν Bc. et Pat. omisso μὲν vitiose, cum et P. agnoscat, et requirat sq. ὁ δὲ Π. relatum. l) Ms. Ba. colon, ut punctum in ed. Bs. 2. m) Ms. Ba. ἐπιστέλλειν λ. ut A. Bs. cum Par. 1. v. N.

ἔπεμπ.) Ad hoc v. Leisn. in Ox. signarat „O. M. III. p. 142.“ quae nunc consuli non potuerunt. Sed δὲ, solenne Nostro ante καὶ in transitu, negligit Bg. e P., cf. 2, 13, 21.

Ἀτρηνῶν) Nulla ap. vetustiores scriptores huius civitatis ac gentis fit mentio, ne ap. Strabonem quidem. Sed videantur de ea plura infra ad c. 9. *Stroth.*

Nec habent quid Pomp. Mela et Cell. n. o. a. (per Indd. quidem, cf. tamen infra ad 3, 9, 2. et 6.) sed Stp. Byz. p. 192. Ἄτραι, πόλις μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος, Ἀρριανὸς ἑπτακαιδεκάτω Παρθικῶν, sine N. in mea edit. Berkel., a quo oppido nomen habuerint populi isti potius, quam a sq. p. Ἀτρήνη λ. — τὸ ἐθνικὸν Ἀτρηνεὺς καὶ Ἀτρηναῖος, et Car. Stp. Diction. „*Atreni*, circa Armeniam populi. Herodi. l. 3.“ sine loco ipso, nec quid ap. G. Th. aut Koeler. in tab. ad Armeniam.

συμμαχ.) Scribo συμμαχίαν. *Steph.* cuius coniecturam, e P. tacite ductam forte, (quem et Bg. servat,) nemo necessariam agnoscet, credo, cum sensus redeat tandem eodem, non tenente me formulam aliunde, quam e G. Th. in Bg. cum συμμαχία 571, 47. auxilia *implorare* e Scribon.

ἀγαπητ.) Brevitatem P. nimiam hic deserit Bg., etiam Stp. ad m., unde Bg. Lat. ad sqq. v., cf. ad 2, 10, 13., de suo scribente hic Nostro, it. in sq. φ. τ. ἑ., nisi referas huc Dem. 242, 4. ὁ μάλιστα φυλάττων τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, cum hic aliter τὰ ἑ., quam 2, 3, 19., sumantur, pro terris possessis.

ὁ δὲ Παρθ.) Sic Parthi saepe dicuntur ab auctore nostro aliisque Graecis. Sed 6, 5, 15. Πάρθοι dicuntur, qui alias sunt Παρθυαῖοι. Sed quando imperatores Rom. a victis Parthis nomen accepere: fere Παρθικοὶ dicuntur, (cf. 4, 10, 1.) Herodiano etiam 6, 6, 9. Παρθία est, quae alias Παρθυαία, Straboni etiam XI. p. 354. Παρθυηνή. Idem XI. p. 355. commemorat Παρθικὰ νόμιμα. Eodem libro XI. ipsa gens dr. Πάρθοι p. 361. Ibidem etiam memorantur Παρθικοὶ ἵπποι, v. Cellar. T. 2. p. 701. (Nr. IX. ubi e Strab. l. XI. p. 354. non est Παρθυηνή, sed Παρθυαία, hoc accentu.)

σατράπαις, δύναμιν ἀθροίζειν. οὕτω γὰρ εἴωθεν, ὁπηνίκα ἂν δεηθῇ στρατὸν συλλέγειν [n], τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους καὶ συνεστὸς [o] στρατιωτικόν. Ἀτρηνοὶ δὲ

imperaturum, dixit, ut copias congregarent: ita enim ſolet, ſi quando opus ſit collecto exercitu, quia non habet mercena-
6. rios et conſtitutos milites:

n) Ms. Ba. colon. o) Ms. Ba. μισθοφόρους καὶ σὺν αὐτῷ στρατ., per merum errorem in litteris, at συνεστὼς ed. Sb. cum Ed. v. N.

A Latinis modo *Parthia*, modo *Parthiene* regio dicta, (v. Cell. l. l.) Stp. Byz. *λέγονται δὲ καὶ Πάρθοι, καὶ Πάρθιοι, καὶ Παρθυαῖοι, καὶ Παρθυαία ἡ χώρα καὶ Παρθυηνή. Leisn.*

Extrema Stp. Byz. habet quoque Cell. l. l. Nr. VIII., ſed rurſus per accentum illum alterum, cf. ſupra ad 1, 15, 4. At recte Sch. „ὁ Π. ſigillatim de rege Parthorum" ſed ut, quemadmodum in pr. §. illo ὁ Ἀρμένιος, proprie ad adi. nomen proprium loci deſit ſubſt. βασιλεὺς, tacente L. Boſ. Ell. p. 47. Mox Stp. Th. 3, 1003. e. habet cum Bg. e P. „Herodi. l. 2. ἐπιστέλλειν ἔφη τοῖς σ. δ. ἀθρ." non modo per numerum libri pravum, ſed et per lect. aliam illam in Var. L., ubi Ms. praeſens poteſt eſſe ex perpetua confuſione litterarum ſimplicium ac duplicium, cum et Mss. rel. maneant tacite in fut., etiam a P. expreſſum, et ed. A. praeſens nihil arguat, quam eſſe fideliter ductum e Cod. ſimili; quanquam per ſe praeſens locum habeat etiam cum v. ἔφη, cf. ad 1, 6, 21. e., ut Ms. Ba. alibi quoque mutat fut. in praeſ., cf. 1, 11, 8. 1, 15, 1. In ſq. pro δυν. ἀθρ., mox variatur per στρ. συλλ., quam phraſin, ignoratam a Stp. Th., nec mihi repertam, Noſter duxerit e Lat., cf. G. Th. in v. Bg. (e Sch. pro libertate P.) aut per analog. e Gr. aliorum his, Dem. ſine Ind. δύναμιν συλλ. 278, 4. it. Iſ. Pan. Mor. p. 104. συλλ. πελταστὰς, it. Diod. S. συλλ. στρατιώτας, cf. in ſq. τῷ λ. ad Luc. 2, 303. e. „*ſi quidem* mercenar. *milites* non *habent*" pro quo plurali verbi rectius Bg. in ſing.

μισθοφ.) Locus huius plane παράλληλος habetur infra 6, 5, 6. *οὐ γὰρ δὴ μισθοφόροις χρῶνται στρατιώταις οἱ βάρβαροι, ὥσπερ Ῥωμαῖοι, οὐδὲ στρατόπεδα ἔχουσι συνεστῶτα καὶ μένοντα, πολέμου τέχναις ἐγγεγυμνασμένα, neque* enim *mercenariis* militibus, *ut* Romani, *ſic* barbari *utuntur*, neque *caſtra* habent *ſtativa*, belli *que* artibus *aſuefacta*. Eſt autem itidem de Parthis ſermo. Explicantur haec loca diverſimode. *Quidam* hoc dici autumant, quaſi Parthi numquam peregrino milite utantur. *Alii* de mercede et ſtipendiis interpretantur, Parthos non dare ſtipendia, more Romanorum, ſed id cuique ſtipendii loco eſſe, quod e praeda acquiſierit. Mihi Herodianus nihil aliud videtur dicere, quam, *non habere* Parthos *exercitum ordinarium*, qui *ſemper in armis ſit, et ad ſubita bellorum excubet*, ſicut in Romano Imperio inſtituerat Auguſtus, qua de re Noſter ſupra 2, 11, 9. De *mercede*, aut *peregrino milite* ſeorſum non videtur cogitaſſe hoc loco Hiſtoricus. Nam *μισθοφόροι ordinarium illum* et *ſemper in armis verſantem militem* notant, ſive *peregrinus* ſit, ſive *domeſticus*. Vide omnino Dion. 52. p. 552. ſq. Ubi *ſtipendium* ſubintelligitur ſane, ſed hic non primario attenditur, quippe peritia caſtrenſis perpetuo exercitio comparata, cum fortuito illo milite, nec caſtrorum diſciplinam, nec uſum militiae edocto, confertur. Legenda ſunt etiam, quae infra 6, 5, (6. ſq.)

ἦλθον αὐτῷ τοξόται σύμμαχοι, πέμψαντος Βαρσημίου, ὃς τῶν τόπων ἐβασίλευε. τὸ δὲ λοιπὸν στρατιωτικὸν ἤθροιζεν ἐκ

ex Atrenis autem venerunt ei ſagittarii auxiliares, mittente Barſemio, qui in illis locis regnabat. reliquam vero militarem manum congregavit de

verbis iam productis continuantur. Ubi ſane annotatur, *non referre alia bellorum praemia Parthos, quam ſpolia et praedam ex hoſtibus:* ſed nimirum in oppoſitione ad ordinarium illum perpetui ſtipendii militem, et de domeſticis omnia dicuntur. Nam ſi peregrino milite uſi eſſent; quod ap. Parthos et eiusmodi populos, ſua multitudine fretos, nec ſemper, nec ſaepe olim fiebat: utique ſtipendio conduxiſſent. Herodiani ergo conſilium eſt, notare *defectum quendam aut errorem imperii Parthici,* quod nimirum tantum imperium deſtitueretur *ordinariis militibus*, quos omnibus regibus regnisque commendat Lipſius 4. polit. 7. et 5. polit. 11. *Boecl.*

Non tam carpere Noſter videtur, quam narrare, quis tum temporis ap. Parthos fuerit ſtatus militaris, nec ſane de peregrino milite cogitarit, ſed modo de domeſtico, cui contigerit merces ſ. ſtipendium; utque altero loco, a Bc. laudato, (et iam ſupra 2, 11, 9.) pro mero μισθ. plene per variationem dicit μισθοφόροις στρατιώταις, adiuncto ſubſt., ſic, quae ib. στρατόπεδα συν. καὶ μεν., non ſunt *caſtra* ſ. loca militum, (quae nec hodie tenent perpetuo, qui ſempiterno milite utuntur, reges, per urbes quippe extra bellum diſponentes militem ſuum,) ſed per eandem variationem ſunt i. q. hic συν. στρατιωτικὸν, quo et ipſo variatur cum pr. δυναμ. et στρατ., ubi ad συν. Bg. deſerit P. et Sb. Ind. „collectae et ad uſum paratae copiae militares" qui et habet συνεστὼς ib., ut Stp. Th. 1, 1792. G. e., huc ſine numeris reſpiciens cum P. „quo dicit modo idem alibi συνεστὼς στρ." quae forma *maſculina* in neutris participii aut adi. ſingularis numeri, tacta ſupra ad 1, 17, 7. m. ad εἰσδραμὼν, potiusque *communis* generis appellanda, cum et ad feminina pateat, firmata eſt a Gottlb. in Anim. ad L. N. T. Schoettg. in Act. Erud. 1771. p. 110., cf. Rs. Ind. Dem. p. 308. m. „enallage — generis — ἐξεληλυθὼς, pro ἐξεληλυθυῖα" it. Suid. 1, 239. m. ad ἀξιόχρεως, ſcribente Noſtro ad analog. Xen. Ἀνβ. Ind. „ἱππικὸν συνεστηκὸς, equitatus *congregatus*" et Dem. „δύναμις συνεστηκυῖα, copiae *conſtantes*, militia perpetua, quae non diſſolvitur, non dimittitur" quo Lat. Rs. primo potius uſurus eram, ut viciniori ad Gr. act. et ad perſpicuitatem faciliori; quanquam neutrum tenet G. Th. de Lat. Bg. ſubſt., cf. Foeſ. p. 359. e. noſtris hodie uſurpantibus *ein* ſtehendes *Kriegsheer.*

τοξόται συμμ.) Secundum hoc ſubſt. tractarit Bg. e P. pro adi., quod Lat. ſane ap. G. Th. eſt cum Gr. n., quod ad ſenſum reſolvas quoque in dat. ſubſt. *auxilio*, vel per partic. ὡς, tanquam *ſocii*, quae alterutra ratio adiuvat tertium pr. nominativum Ἀτρ., ubi Bg. ex eodem P. mutat adi. in ſubſt. cum praep., populi quidem, non loci, v. §. 4.

Βαρσημ.) Nomen Syriacum eſt. Infra male ſcribitur βαρσηνίου. *Stroth.* qui reſpicit 3, 9, 1. e., ubi hinc corrigunt. Mox ſervat Bg. e P. Lat. ſyn. ad art. τῶν, non item reliquam eiusdem redundantiam, cum ὃς — ἐβ. ſint periphraſis ſubſt. βασιλέως, ad variandum pro §. 4. τὸν βασιλ., ubi et licuit

τῶν ἐκεῖ στρατοπέδων πᾶν. πλεῖστοι δὲ καὶ τῶν δημοτῶν p), τῆς Ἀντιοχείας μάλιστα, ὑπὸ κουφότητος, νεανίαι, καὶ τῆς περὶ τὸν Νίγρον σπουδῆς, ἐπέδοσαν

7. exercitibus, qui ibi erant, omnem. Plurimi autem ex vulgo Antiochiae potissimum adolescentes prae levitate et erga Nigrum studio dederunt no-

p) Ms. Ba. τ. δημοτῶν, τῆς Ἀντιοχείας, μάλιστα λ. ad quam distinctionem prope accedunt ed. Bs. 2., facto commate tantum post Ἀντ., non item post δημ., nec post κουφ., ut inde a πλεῖστοι ad νεαν. continuam seriem tenent A. al., sed quaedam ed. distinguunt cum Stp., ut dedimus, v. N.

istis locis *imperabat*. Sic eundem deserit Bg. quoque in sq. membro, ubi τὸ στρατιωτ. concurrit cum τῶν στρατοπ., Nostro innuente, Nigrum, ad quem redit, tactum §. 4. i., collegisse *reliquum* (praeter auxilia missa) exercitum modo e domesticis iisque copiis, quas habebat in Syria, per ἐκεῖ indicata, cum diu non nominasset, v. 2, 7, 7.

νεανίαι) Forte ἅτε νεανίαι, *utpote* iuvenes. *Reisk.* Forte legendum νεανικῆς. *Stroth.*

Quae postrema coniectura magis placeat ob litterarum affinitatem, sed et ipsa non fuerit necessaria, quia convenit ad sensum cum vulg. lect., in qua modo opus est extrinsecus assumere particulam ὡς, (saepe omissam, et, si quis hic indulgeat ingenio, facilius ob pr. ος elapsam, quam Rsk.) deinde ferre hyperbaton, (Nostro non insolens, ubi Bg. bene versatur et ordinem legitimum monstrat,) denique e pr. repetere pr. ὑπὸ, saepe sic interiectis aliis regentem sequentia; quibus rationibus et vulgata firmatur, et critici moderatio probatur; inclinante P. potius ad Stroth. caussam, dum *aetatis levitate* pro adi. et subst. cepit, i. *iuvenilis* aetatis *levitate*, s. iuvenili levitate, sed vel sic libertatem suam refert solitam, tum ordine substantivorum mutato, tum omissa praep., cf. de subst. ap. Stp. Th. sine exemplo Ind. Dion. H. S. T. 1. et Ael. V. h. cum Thom. M.

ἐπέδοσαν) Formulam totam, recurrentem 3, 4, 2. (ubi εἰς στρ., quo respexerit per comparationem Glossator Ms. Ba., dum Noster in praep. variat, cf. 2, 8, 16.) Bg. reddit partim e P., expresso tantum severius subst. στρ., ut Sch. ib. „ad *militiam* nomina *dederunt*, (qui in v. ἐπ. ex altero loco) *permisit* se *eius* potestati *ad* eum *sequendum* ducem *belli*" expleto dat. pers. pronominis αὐτῷ, non male, sed Nostro scribente saltem ad analog. Gr. in v. ἐπ. cum pr. εἰς et subst. aliquo rei, cui formulae substitui potest dat. rei, et alibi in hoc v. solennis, etiam ap. Nostr., unde Lat. exstitit phrasis Bg., mutato pron. pers. recipr. in subst. *nomen* s. *nomina*, ap. G. Th. 281, 95. „*dare* nomen *militiae*, i. ad delectum se exhibere" in v. *mil.* cum Gr. n. e vulg. lect., pro quo Ms. Vi. scriptura habet mendosum accentum, sed illa Ms. Ba. solennem Var. et confusionem, qua de damus modo diu iam scriptos, Ind. Eutr. et Zos. it. Thuc., tum ad Onos. p. 50. N. 2. ad Herdt. p. 195. N. 63. cum Ind. v. στρατὸς, ad Luc. 2, 294. N. 28. Rs. Or. V. 3. p. 482. N. 57. sq. 519. N. 10. 526. e. V. 5. p. 162. N. 71. Vol. 9. p. 341. e. D'Orv. Ch. p. 548. vs. 8. p. 576. v. 8. cum Harl. Dem. p. Cor. p. 124. N. 87. Mor. Is. Pan. p. 98. N. a) et Ed. Ev. p. 14. N. 21. Loesn. Obs. p. 191. e. Tim. L. p. 171. Ammon. p. 130. Suid,

αὐτοὺς [q] ἐς στρατείαν, προπετῶς μᾶλλον, ἢ ἐμπείρως, τοῦτο ποιοῦντες [r]. ἐκέλευε [ſ] δὲ καὶ τοῦ Ταύρου ὄρους τὰ στενὰ καὶ κρημνώδη [t] διαφράττεσθαι γενναίοις τείχεσί τε καὶ ἐρύμασι,

mina militiae, temere magis, quam ſcienter id facientes. 8. Iubebat autem et Tauri montis anguſtias ac praecipitia interſepire validis muris et munitionibus, obſtru-

q) Ms. Ba. ἐπ. ἑαυτοὺς εἰς στρατιὰν, προπ. ſed Ms. Vi. αὐτοὺς ἐς στρατίαν λ. quem lenem in pron. una Bc. 2. hic quoque refert, cf. in eodem v. ἐπιδ. 2, 15, 6., ut pron. ſyn. ἑαυτ. ſupra vidimus in Mss., cf. 2, 12, 2. it. miſturam pr. εἰς, cf. 1, 13, 13. m. Sed comma Ms. habuere quoque poſt στρ. A. al., pro colo Stp. rel. De caeteris v. N. r) Sectio nova in Ms. Ba. non eſt. *Mart.* nec in edd., niſi in Stp. rel. ſ) Ms. Ba. ἐκέλευσε ſolenni miſtura, cf. 2, 14, 4. t) In Ms. Ba. καὶ κρημνώδη deſunt. *Mart.* ut modo καὶ in ed. Ox. cum Par. 2. omiſſum, v. N.

3, 380. m. ſqq., hic quidem ut forte redeat eodem *dare ſe* ad *expeditionem* στρατείαν, et ad *exercitum* στρατιὰν, ut miles et aliquis in exercitu ſcribaris, et expeditioni interſis. Mox in προπ. Stp. Th. 3, 326. e. malum numerum lib. 2. habet cum P. Vs., ſub Bg. Lat. etiam, (cf. Ind. Xen. Bach. cum Thom. M.) in ſq. ἐμπ. autem vicinius Lat. *perite* aliunde, et ſyn. Bg. *ſcite*, cf. abſolute Rs. Or. V. 8. Din. et Dem. ſed cum pr. περὶ ib. V. 4. ut cum gen. rei Diod. S. et Ioſ. ſed perſ Xen. Ἀνβ. et Di. H. S. T. 2. tum ſyn. ἐμπειρικῶς Munth. et poëtic. ἐμπεράμως Call.

κρημνώδη) Omiſſa in Ms. Ba. καὶ κρ. iterum ſine probabili cauſa, praeter Mss. rel., refert quoque P., et cum variatione quadam ſunt iterum cum τὰ στενὰ 3, 3, 2., ut diverſa per ſe; unde et male omittunt ed. Ox. copulam καὶ, ubi Noſter ſaltem ad analog. ſcribit in neutro pro ſubſt, et P. ſtatim in Vs. exprimit ellipſin ſubſt. χωρία, quae ſunt et ſic diſerte ap. Dion. H. S. T. 1., non item ap. L. Bo!. Ell., cf. de adi. Ind. Diod. S. et Luc. cum Suid. 3, 373. e. Ad ſq. v. διαφρ. Stp. Th. 4, 190. F. ſub Bg. Lat. ſervat P., addito „ἐκέλευε διαφρ. perinde reddidit, ac ſi ſcriptum eſſet διέφραττεν" nempe pro libertate ſua et exquiſita Latinitate, cum ipſe dr. aliquis facere, quod per alios fit et iuſſu iſtius, cf. 1, 15, 19. m. ὑπογρ. et 2, 13, 15. Sed idem Stp. modo hinc tenet v. δ., nec alibi mihi repertum, niſi in Bg. ap. G. Th., ſed ſubſt. διάφραγμα ap. Thuc. Dion. H. l. l. Gs. Chr. et Ioſ. cf. Foeſ., ut de adi. γενν. ap. Stp. Th. 1, 838. i. aliunde cum Bg., (e P. pro firmus,) ſed de muro tantum e Noſtro, qui neſcio quem auctorem habeat ad hanc rem; repetente Stp. Th. 1, 1265. D. Vs. P. in ἐρ., quae hic, oppoſita muro et diſtincta ab eo, fuerint foſſa et vallum, i. aggeſtum e terra et ſudes, cf. Lipſ. de milit. Rom. 5, 5. Op. T. 3. p. 245. ſqq. et Poliorc. 2, 1. ib. p. 57. ſqq. 66. ſq. 77. ſqq.

πρόβλημα) v. quae ſupra notantur ad 2, 11, 16. *Boecl.* In προβλ. Stp. Th. 1, 698. C. hinc ſine Vs., ubi Bg. deſerit P. (etiam partim Sch. „montem *propugnaculum* magnum *viarum*, ne tranſiri poſſint") ſed maxime in ὁδ. adiuncto ἐν τ. ἀν., capiens praep. pro εἰς, qua de vi in aliis cauſis conſtat; eodem redeunte fortaſſis ſenſu in vulg. notione, *obſtructionem* contra *vias*, in *oriente* quae ſunt, et ducunt maxime ad Syriam, ubi Niger vivebat, quasque Severus ingredi poterat, contra illum iturus cum exercitu. Noſtri autem extrema haec τὸ δυσβ. τοῦ ὄρ. per variatio-

πρόβλημα ὀχυρὸν νομίζων τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ ὁδῶν τὸ δύσβατον τοῦ ὄρους. ὁ γὰρ Ταῦρος, μεταξὺ ὢν Καππαδοκίας καὶ [u] Κιλικίας, διακρίνει τά τε τῇ ἄρκτῳ καὶ τὰ [x] τῇ ἀνατολῇ ἔθνη προσκείμενα [y]. προύπεμψέ [z] τε καὶ στρατιὰν, προκαταληψομένην [a] τὸ Βυζάντιον,

ctionem firmam putans viarum in orientem illa avia
9. montis. Nam Taurus, interiacens Cappadociam et Ciliciam, discriminat septentrioni ac orienti subiectas na-
10. tiones. Praemisit etiam exercitum, qui Byzantium praeoccuparet, urbem Thra-

u) Ms. Ba. et Vi. τὲ καὶ Κιλ. addita altera copula, ut alibi, cf. 2, 9, 1. m. x) In Ms. Vi. τὰ deest. Loc. aut fortuito, ob sq. τῇ simile, aut ex sapientia librarii, cum meminisset, alias quoque abesse alterum artic., cf. 1, 17, 3. 2, 4, 14. e., quem tamen et tolerarat alibi, cf. 2, 5, 3. e. 2, 13, 8. e. y) προκειμ. Ox. mendose. z) Sic iterum Stp. rel., pro al. πρoύπ. cum leni, v. 2, 13, 21. e. a) Ms. Ba. et Ve. καταληψομένην λ. v. N.

nem sunt i. q. in pr. τὰ στενὰ καὶ κρ., (unde Bg. recte hic τὸ δ. articulum per pron. dat, priora illa sic in mentem revocaturus,) nec admittunt pro ὁδῶν coniecturam Leisn. in m. Ox. ὀρῶν, respiciente Stp. Th. 1, 637. E. e. huc sine Vs. sub „τὸ δ. substantive, adeundi s. transeundi difficultas" ubi Noster saltem ad analog. scribit in neutro pro subst., cf. absolute τὰ δύσβατα Xen. Cyr. sed τὰ δυσβατώτατα τῶν ὀρῶν Diod. S. 2, 376. e. pro δυσβάτοις ὄρεσι ap. Dion. H. S. T. 1. 650, 3. cf. Ind. Luc. Caeterum, quod Ox. in N. hic dederunt „ἡ δὲ εἰσβολὴ αὕτη αἱ Κιλίκειοι πύλαι διὰ τὴν στενότητα οὕτω προσαγορεύονται. ἔνθεν γὰρ ὄρη ἀπότομα ἀνατείνει etc. Dion. l. 74." pertinent simul ad pr. illa τὰ στενὰ λ., quibus de *pylis Tauri* v. Cell. n. o. a. 1, 223. et in tab. ib. ad p. 2. meliusque in Koeler. tab. 26., ut ad sq. §. de Tauro, praeter Cell. 1, 100., neque ibi memorem Nostri, notaram olim, erudite egisse Abr. Ortelium in thes. geograph., fortassis ex Reim. ad Dion. C. 1, 85.

μεταξὺ) P. libertatem deserit iterum Bg., non noscente Stp. Th. μετ. cum v. subst. (cf. tamen Dem. 86, 16. et de alia notione Krbs. Decr. R. p. I. p. 225. m. cum L. N. T. et Obs. p. 220. it. Herdt. cui add. 12, 79.) sed sed v. διακρ. hinc sine numeris 2, 433. G. cum Bg. e P. tantumque e Nostro, (qui et hic saltem ad analog. scribit,) et 2, 170. i. v. προσκ. hinc per librum pravum, sub viciniori (quam Bg. e P.) *adiacere* „*populos* versus *orientem* et *versus* *septentrionem* *sitos* rel." cf. Ind. Geop. et Diod. S. 1, 165. l. 63. προκειμένας ἡλίῳ χώρας, *terris* soli *subiectis*, ubi forte leg. προσκειμ. e l. 71. τῆς (Λιβύης) πρὸς ἀνατολὰς κεκλιμένης, et ap. G. Th. cum Gr. n. „*gentes*, quae *mare* illud *adiacent* Nep. – Plin. *Indorum gens* non *Eoo* tantum *mari* adiacens, *verum et meridiano*."

προκαταληψ.) perperam in Cod. legitur κατaλ. Paulo inferius quoque adest προκαταλαβεῖν et c. 2. προκατειλημμένον. *Stroth.*

Quibus alia ex Ind. accedent, sed ut sufficiant dicta ad similem glossam 2, 11, 15. e., ubi et de P. simplici, pro quo Bg. hic severe, etiam in reddendo particip. futuri post v. προύπ. per impf. coni. e Lat. consecutione, cf. 1, 9, 20.

πόλιν τῶν ἐπὶ Θρᾴκης[b] μεγίστην[c] τότε καὶ εὐδαίμονα, πλήθει τε[d] ἀνδρῶν καὶ χρημάτων ciae maximam tunc et fortunatam, multitudine hominum et opum florentem;

b) Θρᾴκης fine iota Bs. 2. al., cf. 2, 14, 12. e. c) Ms. Ba. τότε μεγίστην καὶ εὐδ. v. N. d) Sic cum copula τε Ms. Ba. diserte, ut edd. omnes, v. N.

Βυζάντιον) Defcribitur hic Byzantium paulo diligentius; itaque nec nos abs re fumus facturi, fi hiftoriae uberioris fontes indicemus. Addendum autem eft ante omnia, quod ipfe Herodi. infra 3, 6, 18. fq. de Byzantio amplius tradit, quomodo fc. Severus eam urbem in vici formam redegerit, Perinthiisque in fervitutem adiudicaverit. Utriusque rei latior illuftratio, i. e. tam eorum, quae ad defcriptionem urbis Byzantinae fpectant, quam huius calamitatis et fervitutis, peti poteft ex Codini origin. Conftantinop., ubi Annot. etiam confulenda, ex Dion. in Severo (p. 1251. l. 50. fqq.) Zonar. tom. 3. p. 7. fq. Strabon. 7. Euftath. ad Dionyf. Perieg. 2, 804. Polyb. 4, (38. T. 1. p. 487. ubi p. 489. eft quoque defcriptio Ponti et Propontidis,) Suid. in voc. Byzant. et Sever., ex Stph. Grammat. voc. Byzant. ex Tac. 12. A. 62. fq. Philoftorg. 2, 9. cum Not. Gothofred., ex Zonar. ad Concil. Conftantinop. Canon. 3. p. 70. fq. Theodoro Balfamone ad eiusdem concil. canon. eundem, Nicephoro Gregora l. 5. c. 1. Georgio Logotheta Chron. Conft. pr., add. etiam Dionyf Petavii Notas ad epift. Iuliani S. p. 326. (it. Polb. 4, 44. fqq.) *Boecl.*

μεγίστην) Hoc τότε non fine caufa additur: infra enim c. 6. totam urbem dirutam atque in vici formam redactam effe, narratur. *Stroth.*

Ms. transpofitum adv. τότε, ut fupra alia, pertinet vel ad laevitatem maiorem, vel ad ordinem legitimum, quod neutrum Nofter ubique fectatur, faepe in primis intra duo nomina ponens alias orationis partes, cf. 1, 16, 10., fervante Bg. ordinem Gr., fed P. removente adv. in membrum fq. poft χρημ. per libertatem fuam, cf. 2, 13, 16. In fqq. Bg. e P. tantum in omiffo artic. τῶν, (ubi fupplendum οὐσῶν,) it. in mutata formula e praep. cum fubft. ἐ. Θρ. in merum gen., non item in adi. εὐδ., cf. 2, 7, 15. de Antiochia, non huc fpectante Cell. n. o. a. 1, 1075., fed tamen in rem laudemque urbis confpirante e Polb. „fitum urbis εὐκαιρότατον καὶ πρὸς ἀσφάλειαν καὶ πρὸς εὐδαιμονίαν πάντων τῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένῃ, opportuniffimum *et* ad *fecuritatem* et *ad* felicem *rerum* adfluentiam, *fi quis alius in noftro orbe fit*" quod adi. εὐδ. Nofter ftatim explicat, ubi Ms. Bg. copulam τε non tenet, fed fortaffis fcribae culpa, olim reftituendam, cum et P. agnofcat, defertus a Bg. in ἀνδρ., prorfus ut Leisn. fcripfit ad m. Ox., fed fortaffis e Bg. Vs. „ἄνδρες, homines" qua de notione, clara hic ex opp. χρ., ut ap. Hom. opp. θεοῖς, (quanquam ibi alia ex parte, ut hic de civibus,) cf. 1, 8, 2., tenente Stp. Th. 1, 275. D. aliunde rectionem v. ἀκμ. cum abl. rei, cf. Ind. Sb. Thuc. Rs Or. V. 2. et Dion. C., e quo folo notaram olim „ἀκμ. — πλήθει, ἀρετῇ λ." ubi quidem cum Noftri fubft., nefcio amplius, an de urbe, qua de et ap. G. Th., fed cum fyn. abl. ap. Iuft. 43, 5, 4. *cum* Maffilia *fama* rerum *geftarum*. et *abundantia* opum, *et* virium *gloria* virente *floreret*, ubi eft aut pro fimpl. habere, aut excellere, aut clarum effe celebremque, cf. Ind. Cort. Sall. et Plin. cum Tac. Ern. fed fimile quid brevius ap. Heliod. p. 121. m. τινὰ κώμην —, εὐδαίμονά τε καὶ πολυάνθρωπον, λ.

ἀκμάζουσαν. κειμένη[e] γὰρ ἐπὶ τῷ στενοτάτῳ τῆς Προποντίδος πορθμῷ, προσόδοις[f] ταῖς ἀπὸ θαλάττης[g], τελῶν τε καὶ ἁλείας[h] μεγάλως ὠφελεῖτο[i].

11. iacens enim apud anguſtiſſimum Propontidis fretum, ex reditibus maritimis et veƈtigalibus et piſcatione, magna emolumenta ca-

e) Ms. Ba. et Vi. κειμένην γὰρ λ. mendoſe, ut confuſa erant ει et ειν 2, 11, 18. e. 2, 12, 10. f) Ms. Ba. προσόδοις τῆς ἀπὸ θαλάσσης λ. vitioſo articulo, cf. 1, 12, 3. e., ut τοῖς in A. et Bss., cf. 2, 8, 18. 2, 10, 13. e., ſed inconſtanter in ſubſt. σσ pro ττ, cf. 2, 11, 16. e., ubi pro edd. σσ in Ms. ττ. g) Hoc comma in edd. omnibus, et tacite quoque in Mss., v. N. h) Una modo ed. Par. 2. variat in ſpiritu ἀλ., ut poſt ἀλ. comma tenent quaedam ed, ut A. cum Sb., v. N. i) Ms. Ba. ὠφελεῖται. v. N., ſed hic comma in Bs. 1., ut colon in Sb. al. cum Ms. Bg.

κειμεν. λ.) Hinc Ovid. Triſt. 1, 9, 30. vocat *Ponti fauces.* Tac. A. 12, 62. (63. i.) *namque* artiſſimo *inter Europam Aſiamque divortio* Byzantium *in extrema Europa poſuere* Graeci. *Leisn.*

Locum Ovid. reperias in Tr. 1, 10, 31. etſi etiam male e Tr. l. 1. el. XI. laudarat Cell. l. l. 1, 1075. ſ. 58. e. *quaque tenent* Ponti *Byzantia* litora *fauces*, qui dederat ſect. i. „ubi Boſporus Propontidi adhaeret, adpoſita eſt nobilis urbs Byzantium" in tab. p. 1055., ut Koel. tab. 21., urbem ponens in ora Boſpori Thracici, quo de p. pr. e. „Herodt. eius latitudinem minimum habere dicit τέσσερας σταδίους, quatuor *ſtadia*: aliis autem eſt latior" ap. Hübn. in Lex. p. 508. e. „funfzehen *Meilen* lang *und* zwo *breit*" ut Noſter hic cogitarit Boſporum illum, (i. fretum, *poſt* Propontidem ſitum, genitivo adeo τῆς Πρ. ſic adiuvando, aut per *prope*,) idemque, quod ap. Cell. l. l. ſ. 57. Arrian. ἐπὶ Βόσπορον τὸν Θρᾴκιον, (cf. Suid. 3, 193. m. Προποντὶς, ἡ πρὸ τοῦ Πόντου θάλασσα, ἡ τῷ Βυζαντίῳ ἐπικειμένη,) ubi et ex eodem Arr. ſq. πόρθμος ὁ κατὰ — Βυζάντιον, pravo accentu, cf., praeter Stp. Th., quoque Suid. Heſ. Miſc. Obſ. A. V. 7. p. 167. Fi. Ind. Pal. cum Proluſ., Harl. Dem. p. Cor. p. 125. N. 94. cum Rs. Gr. V. 9. p. 208. et ſenſu peculiari, de freto tantum Siculo, Rs. An. ad Gr. A. V. 1. Ind. et ad Dion. C. p. 453. it. ap. Dem. 119, 21. 125, 20. 26. 133, 21.

τελῶν) De veƈtigali Byzantino v. Hug. Grot. de iure b. et p. 2, 3, 14. cum annotatis noviſſimae editionis. *Boecl.*

Ibi N. Grot. modo ſic reſpicit huc „meminit Byzantini veƈtigalis Herodianus Severo l. 3. c. 1." ubi in textu etiam tantum fuit „*nec contra ius naturae aut gentium faciet, qui — veƈtigal aequum impoſuerit navigantibus, — quod in* ponto *Byzantini exigebant* διαγώγιον."

ἁλείας) Etiam ἁλεία legitur ap. Ariſtot. (Oecon. 2. c. 2.) pro piſcatione, aut male poſitum pro ἁλιεία, aut certe retento iota, ut fit in ὑγεία pro ὑγιεία. Hoc enim mihi fit veroſimile, quia ap. Herodian. (ſine loco) itidem ἁλεία reperiatur. *Steph.* (Th. 1, 372. F. v. ἁλιεία, quae eiusdem repetuntur ad Poll. 7, 139. N. 24., ubi cum Bg. redditur vulg. hic vox, quam et retinet Stp. Th. 3, 1370. G. v. τελ. ſine Vs.) Pol. vertit e *piſcatu*, qua ſignificatione cum potius ἁλιείας ſcribatur, ἁλείας, ſi mendo caret, ſignificabit magis *e* negotiatione *ſalaria* ſ. *e ſalinis*. Sylb. (Ind., repetente Sch. ſine criſi, at Obſ. Miſc. A. V. 6. p. 339. „ἐκ τῆς ἁλείας, vox proba, *piſcatum* ſ. *piſcationem* ſignificat. — Quin etiam Sylburgio idem vocabulum im-

γῆν τε πολλὴν καὶ εὐδαίμονα 12. piebat: territoriumque

posuit ap. Herodi. l. 3. c. 1. Non meminerat tum vir accuratissimus, quod alioquin ipse, si quisquam, probe sciebat, haud magis discrepare ἁλιείαν et ἁλείαν, quam ὑγιείαν et ὑγείαν etc.") *Nam* sita *in* angustissimo *Propontidis* freto, *ex* reditibus *maritimis*, nempe partim ex *vectigalibus*, partim ex *piscatu*, magna *emolumenta habebat*. Primum Herodianus dicit, urbem magna habuisse emolumenta ex reditibus suis, postea addit, cuius generis fuerint illi reditus. Fuisse nempe dicit partim ex vectigalibus s. portoriis, partim ex piscatione. Hinc Tac. A. 12, 62. (63.) *quippe* Byzantium *fertili* solo *fecundo* que *mari*; quia *vis* piscium *innumera* pontum *erumpens*, *et obliquis subter undas saxis exterrita, omisso alterius litoris flexu, hos ad portus defertur. Unde* primo *quaestuosi* et *opulenti* etc. Etiam Strabo VII. pisces, ait, praebere Byzantiis populoque Rom. insignem reditum. Idem Aristoteles testatur Histor. animal. 8, 12. et Plin. 9, 15. Vides, hosce auctores non solum testes esse, quod Byzantini ex piscatu magnos reditus habuerint, sed et caussam rei naturalem reddere. De *salinis* igitur hic non cogitandum, seu ἁλιείας legas, s. ἁλιείας. Nam ἁλιεία et ἁλεία non magis discrepant, quam ὑγιεία et ὑγεία, ut observat auctor Misc. Obs. (l. l.) Byzantium piscatu nobile exhibent etiam numi, qualis est ap. Haverc. in Numophylac. Christinae p. 439. (nescio an idem, qui ap. Beg. p. 487.) *Leisn.* (qui et in Ox. marg. scripserat „O. M. VI. p. 339." et supra vulg. textum simul ἁλιείας.) Forte ὑλιείας. *Reisk.* Scribe ἁλιείας; nam certe de piscatu sermo est, non de salinis, quod Sb. putabat. *Stroth.*

Secundum priora nihil tentandum, (cf. D'Orv. ad Char. p. 405. m., ubi varia scriptura ἁλιεία, ἁλεία et ἁλία, ut de ὑγιεία et ὑγεία ad Luc. 1, 660. N. 97. it. 733. N. 30. sed de utroque ad Moer. p. 380. N. 1. it. ad Thom. M. p. 32. N. 3.) et servabat vulg. Buleng. in Thes. Gr. T. 8. p. 828. E. „Herod. l. 3. — reditibus *e* mari, *vectigalium* et *piscationis*, plurimum *iuvabatur*" quae Vs. (diligentior, quam Bg., deferentis quanquam tum P., tum partim Sch. in „πρ. reditibus *ex* mari *lucrum accipere*, ὠφ. *fructum* percipiebat *magnum* ex *reditibus*, τελ. πρ. λ. ex *vectigalium* reditibus *magnum* lucrum *facere*" et, praeter formulam e praep. cum subst. mutatam in adiectivum, sumentis aliam rectionem, ut pendeant omnia ex praep. Lat.) ostendit, genitivos τελ. λ. non cohaerere cum pr. ἀπὸ, sed potius cum subst. προσοδ. (quod et innuerint editores quidam per comma post θαλ.) reditque ad sensum, a Leisn. propositum, ut reditus ceperit urbs, maritimos s. e mari quidem, duplices, tum portoriorum, tum piscationis; unde simul addideris caussam, cur de *salinis* non sit h. l. cogitandum, quia modo agitur hic de reditibus e mari, ubi salinae non sunt, ut contra de reditibus e terra, quo pertinent salinae, sermo est demum in sq. §.; nihil tenente Stp. Th. 2, 1179. D., quam πρ. cum gen. χρημάτων, cf. ap. Dem. 51, 22. 125, 13. 169, 6. sine Ind., ubi modo alius gen., nec haec cum praep. Nostri 819, 9. 824, 19. et cum syn. ἐκ 657, 19. sq. 810, 6. 833, 8. cf. 100, 27. 386, 6. Thom. M. p. 752. cum N. et Suid.; nec habente Stp. Th. 2, 1565. A. m. sq. pass. v. ἀφ. cum abl. rei, qui est aliquis ap. Rs. Or. Ind. V. 7. Ant., nec cum adv. quodam, quale nec reperi, ut forte Noster sic scripserit per analog. tamen sic quidem, quod pro adv. haberi possunt neutra adiectivorum pluralis numeri, in hoc v. solennia, cf. 2, 3, 21. ubi erat μέγα, (quocum hic per legitimum

κεκτημένη, ἐξ ἑκατέρων [k] τῶν στοιχείων πλεῖστα ἐκέρδαινεν. ὅθεν τὴν [l], οὖσαν δυνατωτάτην, ὁ Νίγρος προκαταλαβεῖν ἠθέ-

amplum et fecundum possidens ex utroque elemento plurima 13. lucrabatur. Quare hanc ut potentissimam Niger praeoc-

k) Ms. Ba. ἐξ ἑκατέρου τῶν στοιχ. v. N. l) Hic nullibi comma erat, sed post δυν. in A. cum Bs. 1. L. v. N.

adv. Noster variarit,) ubi et e Xen. Mem. S. 3, 11, 3. dedimus v. ἀφ. cum syn. κερδαίνειν, quod et ipsum a Nostro per variationem §. sq. ponitur. Sed in Ms. re ac praes. pro impf. aut aor. 2. hic videtur esse lapsus scribae, cf. 1, 9, 1. med., etsi quoque P. cum Ms. facit, ut alibi.

γῆν τε) In τὲ P., ut 2, 14, 12. e., cuius gradum alium in utr. adi. negligit Bg., ad sensum tamen ex eodem reddens εὐδ., haud dubie quod Lat. severum *felix* eodem sensu usurpatur magis ap. poëtas; repetente Nostro post §. 10. idem vocab. Gr. per simplicitatem veterem, quanquam alio hic sensu, quo illud Bg. non tenet Stp. Th. nec L. Ern., ut e Lat. forte duxerit Noster, nisi huc trahas Xen. Ἀνβ. Z. Ind. cum subst. χώρα ex 3, 5, 17. e. Ἀρμενίαν —, ἧς — πολλῆς καὶ εὐδαίμονος, et 5, 6, 25. Χερρόνησον χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα, ubi mox pro eo χώρας πολλῆς καὶ ἀφθόνου, quod Ind. diserte „ager *fertilis*, fructibus abundans."

ἐξ ἑκατ. τ. στοιχ.) Terra nimirum et aqua. *Stroth.* Ms. res et forma, per se in diverso casu exquisitior, tamen est modo a Glossatore, saepe tale quid substituente pro vulgari, quod, praeter Mss. rel., et P. tuetur, sicut idem Glossator exquisita talia neutra cum gen. subst. mutat in eundem casum, cf. 1, 13, 12. e., ubi Bg. e Sch. „*ex* utr. *el.* terra marique *lucrum facere*" qui ad sensum explet fere e Sb. Ind. „τ. ἑκάτερα, de terra et mari" cf. D'Orv. Ch. p. 619. et Alb. Gl. N. T. p. 152. e.

ὅθεν τὴν) Leg. aut ὅθεν αὐτὴν οὖσαν, aut ὅθεν τῶν ἐκεῖ οὖσαν κ. λ. *Reisk.*

Cuius posterior coniectura nimis longa est et remota a litteris vulg. lectionis, cui propior prima, ubi sumas αυ absorptum a pr. εν, cf. 2, 14, 6., in primis, quod articulus solus hic, sequente membro per participium, pro pron. demonstr. non ita commode, ut alibi, poni videatur, nec sic sine subst. ap. alios Gr. occurrere, quale exemplum nec profertur a Fi. ad Well. p. 111. et 115. m., ubi modo τὸν καὶ τὸν, ut ad Vig. p. 6. a. e. cum τὸ καὶ τὸ, cf. p. 10. i. et 21. a. m. ut, quod Ind. Ael. V. h. v. τὸ habet „τὴν pro ταύτην 2, 25." pertinens haud dubie ad p. 132. τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, si vel maxime sanus sit locus, v. N., tamen non est sic solum, ut hic, at potius ibid. 14, 38. e., qui sunt veri numeri, non illi Ind. v. ὁ e., ubi et e 12, 1. p. 712. e. it. 12, 60., quae exempla, quanquam sunt cum praemissa praep., fortassis tuentur vulg. hic lectionem, a Bg. severius expressam, quam a P., tantum resoluto participio in particulam ὡς s. ἅτε, cum Lat. Sch. ad δυν., quo uno Noster videtur variare pro §. 10. e. phrasi πλήθει ἀνδρ. καὶ χρημ. ἀκμαζ., forte in δυν. de urbe per Lat. aliquam, cf. G. Th. 969, 81. 85. Sed Bg. in sqq. rel. non tantum severitate vincit P., sed etiam sic, quod, resoluto particip. ἐλπ., ostendit, μαλ. debere comma habere, (etsi in Ms. eius non repertum,) et cohaerere adhuc cum pr. v. ἠθελ.

λησε [m], καὶ μάλιστα, ἐλπίζων, δύνασθαι κωλύειν τὴν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἐς τὴν Ἀσίαν κατὰ τὸν πορθμὸν διάβασιν. περιτετείχιστό τε γενναίῳ τε καὶ [n] μεγίστῳ ἡ πόλις τείχει, πεποιημένῳ μυλίτου [o] λίθου, εἰς τε-

cupare voluit: ac praecipue quod speraret se posse prohibere ex Europa in Asiam per
14. fretum transitum. Erat etiam munita valido et maximo urbs muro, structo ex molari lapide quadra-

m) Ms. Bav. colon cum Ms. Bg. sed post μαλ. et ἐλπ. nullibi, v. N. n) In Ms. Ba. γενναίῳ καὶ μεγίστῳ τείχει ἡ πόλις· πεποιημένη μυλίου λ., sed in Ms. Vi. modo πεποιημένη μυλίῳ τοῦ λιθ., v. N. o) B. 2. μιλήτου, unde Par. cum Ox. Μιλήτου, ut e B. 1. L. μυλίτου manus alia in textu correxit μιλήτου, in marg. adscribens μιλησίου, e Pol., at rel. edd. μυλίτου, pro quo Ed. Μυλίτου, v. N.

ἐλπίζων) Nam, ut Ovid. Trist. 1, 9, 31. canit, *Hic locus* est *gemini* ianua *vasta* maris. *Leisn.*

Immo 1, 10, 32. cf. ad §. 11., variante Nostro in sq. τὸν πορθμ. per brevitatem cum §. 11.

περιτετ. τε) Leg. aut γὲ, aut γάρ. *Reisk.* Quod extremum et P. ostendit, quasi habuerit δὲ, notione caussae, quae saepe confusa sunt. Sed servat cum libris vulgatam Bg., quae series per simplicem copulam procedit, maxime suppleta particula affirmandi, v. c. Lat. *sane*, Gr. δὴ, qua confirmatur aliquid fere, ut per caussalem aliquam. De formula v. περ. cum affini subst. τειχ. cf. Stp. Th. aliunde, e Thuc. sine Ind., quo nescio, an respexerit Leisn., scribens ad m. Ox. „O. M. VII. 25." Sed in Ms. Ba. rebus prima de τὲ, omisso ante καὶ vicinum, ut alibi, v. c. 2, 7, 4. e., parva est, forsan orta e Glossatoris sapientia, ne post τὲ proximum rediret eadem vox, libere agente quoque P. Sed altera in subst. τειχ. transposito nec laeviorem orationem reddit, (modo fortassis tenens aliam sapientiam Glossatoris in monstranda rectione,) et conturbat Nostri mentem, τείχει de industria postponentis, ut proxime cohaereat cum sq. particip., pro cuius dativo nominativus Ms. peccat contra tum Nostri consilium, tum rei veritatem, quum hic de muro maxime quaeratur, et prius γενν. explicetur, sed, quae deinde narrantur, non illa cadant in urbem totam, sed in quasdam saltem oppidi partes, aedes vel plateas, quas res tamen Niger cum Herodiano minus curabant, quam murum, quo et P. rexit illud particip., cf. 3, 2, 1. e.

μυλίτου λ.) Pol. (*Milesio* quadrato *lapide*) legisse videtur Μιλήτου, aut legendum putavisse. *Steph.* (ad m. P., sed in Th. 2, 988. F. „μυλίτης λίθος s. μυλίας, molaris *lapis*, ex quo fiunt molae. Ap. Herodi. l. 3. Pol. pro μυλίτου λ. habet *Milesio lap.*, legens videlicet, non Μιλήτου, ut quidam annotant, sed Μιλησίου. Neque enim *Milesius* lapis dici potest Μίλητος λίθος." *Irm.*) Brodaeus Misc. l. 6. c. 11. ex Galeno interpretatur *molari*, i. e., e quo molas conficere solent. Suidas in Βυζάντιον dativo casu habet μυλίτῃ λίθῳ. (1, 460. i. τὸ Βυζ. ἐπὶ Σεβήρου — τετείχιστο γενναίῳ τείχει, πεποιημένῳ μυλίτῃ λίθῳ, ἐς τετρ. εἰργασμένῳ, ad quem Kusterus e Xiph., unde hausisse putat, Suidam corrigit in πεποιημένῳ μυλίτου λίθου, ἐς τετρ. εἰργασμένου.) E qua citatione hoc etiam cognoscitur, vulgatam

τράγωνον εἰργασμένου[p], τοσαύ- to, tam arcta iunctura et

p) Pro Stp. rel. colo hic, potius est A. et Bss. comma cum Ms. Bg.

scripturam probam esse, nec cum Pol. intelligendum *lapidem Milesium*, sed cum Brod. *lap.* molarem. *Sylb.* (Qui et in Ind. Gr. retinet vulgatam, vertens *molari lap.*, et in Lat. Ind. v. „*molari* lapide quadrato structum Byzantium" ut Brodaei sunt in Grut. Lamp. T. 2. p. 556. „qui a Gr. μυλίας et μυλίτης λίθος dicitur, hunc *molarem lapidem* vocant Latini. Strabo — καὶ πετρώδης καὶ μυλίου λίθου εὐποροῦσα. Qui, quia durus admodum est, ad turres moeniaque construenda utilissimus censetur. Procopius lib. περὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ κτισμάτων β., τὸν πεπονθότα πύργον ἀνῳκοδομήσατο μυλίᾳ (non μυλίῳ) λίθῳ καὶ φύσει σκληρῷ. Idem paullo supra μυλίτην vocat. Herodi. l. 3. περιτ. τε γεν. (τὲ) καὶ μεγ. ἢ π. τ., πεποιημένῳ ἐκ (sic memoriter addita praepositione) μυλίτου λίθου, ubi Pol. *Milesium lap.* perperam vertit, cuius errorem secuti sunt Procopii interpretes. Galen. lib. θερ. μεθ. ιδ. ὀνομάζουσι δὲ τὸν μυλίτην λίθον, ἐξ οὗ τὰς μύλας, ἐφ' ὧν ἀλήθουσι, κατασκευάζουσιν. Contra Servius in 8 Aen. (v. 250.) *molaribus*, asperrimis saxis, (vel grandibus, cf. Heyn. et Inttp. ad N. T. Matth. 18, 6.) non, unde molae fiunt." *Irm.*) Lege μυλίτου. Milesiae quidem lanae, Milesia stragula, et chlanides etiam Milesiae ap. veteres in laude sunt: sed a quo celebrati unquam fuere lapides Milesii? v. Spanh. ad Arist. Ran. v. 549. (ubi modo de Milesiis rebus illis prioribus.) Lapidis molaris usus, praeterquam quod in molendinis, etiam alibi, v. c. in limitibus ponendis, v. Iul. Frontin. de Coloniis p. 133. Procopius Gothic. 1. scribit, τὸν λίθον ἅπαντα τῆς Ἀππίας ὁδοῦ μυλίτην εἶναι. Ergo lapis molaris usus etiam in viis muniendis. Politiani ergo Vs. improbanda. Improbat eam Berglerus h. l. in Vs. sua, improbat Kuhn. ad Pausan. IV, 31. Postrema verba εἰς τετρ. εἰργ. videntur adiecta, quia de μυλίτου λ. praecessit, (et quia de muro hic agitur, ubi haec figura solennis, cum alibi, ut in molis, etiam alia valeat.) *Leisn.* E lectione vulgari μιλήτου faciebam aliquando τμητοῦ, *caeso* saxo. *Reisk.* Aperte falsa est Politiani lectio Μιλήτου. Caeterum frequentissime omittere solet Herodianus praep. ἐξ, ut praeter hunc locum supra τελῶν τε καὶ ἀλιείας ἀφῃρεῖτο, et mox infra ἑνὸς δὲ λ. πᾶν πεπ. et c. 9. σκεύη κεράμου πεποιημένα. *Stroth.*

Ad sustinendam lect. μυλίτου non igitur opus est aliis argumentis, praeter allata; ut Ms. Ba. lectio est e glossa, sed Ms. Vi. e vitiato illius vocabulo et confusis ου et ω, servataque finitione vulgati subst., quod et Ms. Ve. tacite conservat, ubi sapientia scribae circumflexum addidit, ut articuli speciem acciperet; cf. ante e Procop. et Wess. ad Diod. S. 20, 36. N 94., ubi laud. Lips. de magn. Rom. 3, 10. T. 3. p. 154. i. habet quaedam, huc apta, de Appia via e Procopii Vers. „*Appius ex alia regione excisos lapides, et hos quidem siliceos, ac suopte ingenio durissimos, in hanc viam vehendos curavit. Quos planos deinde ac laeves redditos, et quadratos incisione factos, iunxit et in ordine locavit, metalli nihil vel alterius rei inferendo. Sunt tamen ita connexi, et valide inter se haerent, ut speciem visentibus praebeant, non coniunctos ita, sed congenitos esse*" qui idem in Poliorc. 3, 5. T. 3. p. 145. e., agens de murorum firmitate, nostroque loco usus, habet e P. Vs. *murus* Milesio *quadrato* lapide *exstructus* rel., verbis Nostri Gr. nec allatis, nec forsan inspectis, ubi Bg. formulam εἰς τετρ. mutat in solum adi., ad prius subst. λιθ. accommodatum, e

τῇ τὲ συναφείᾳ καὶ κολλήσει, coagmentatione, ut nemini ὡς μηδένα οἴεσθαι τὸ ἔργον videretur opus compositum, σύνθετον, ἑνὸς δὲ λίθου πᾶν sed ex uno lapide totum πεποιῆσθαι. ἔτι γοῦν καὶ νῦν 15. factum. Sane adhuc τὰ μένοντα αὐτοῦ [q] ἐρείπια καὶ hodie durantia rudera et re-

q) Hoc pron. in Ms. Ba. deest, *Mart.* etiam in Ms. Vi. v. N.

P. cum Sch. partim „τετρ. lapide, ad quadrangulam speciem elaborato, (suppleto subst. σχῆμα, quo augeri potest L. Bos. p. 315. e.) εἰργ. *elab. lap.* ad *quadratum*" quorum modo P. genus loquendi est ap. G. Th. in *quadr.* 6, p. sed p. sq. l. 3. in *quadratum* pedem *ferantur*, et l. 29. saxo *munitus est* initio *in* speciem *quadratam*, huc respiciente Poss. Sy. p. 107. e. sic „τεῖχος πεποιημένον μυλίτου λ., εἰς τ. εἰργ., τοσαύτῃ δὲ (sic pro τὲ memoriter) σ. — πεποιῆσθαι, *moenia* facta *ex* molari *lapide*, in *quadrum* (quae et ipsa formula hic a Bg. adhiberi poterat e Cic., v. G. Th. *quadrus* 8, 102. et ult.) elaborato, *tam* (omissa copula omni) contigua *iunctura* et *conglutinatione*, ut *non* compositum *opus*, sed *ex* uno *lapide* constare *putaretur*" in regulam de verbis cum gen. *materiae*, non tacta ellipsi diserte ἐκ s. ἀπὸ, qua de cf. supra ad 2, 9, 8. Caeterum ad m. Par. 2. Μιλήτου Ern. signarat „al. μυλίτου, quod probat Caryophilus de Marm. p. 27."

τοσαύτῃ) Hinc Pausan. Messen. 31. Byzantium inter urbes muris munitissimas refert. *Leisn.*

Consentit et Dio 1251, 63. τὰ τείχη καρτερώτατα εἶχον· ὅ τε γὰρ θώραξ αὐτῶν λίθοις τετραπέδοις παχέσι συνῳκοδόμητο, πλαξὶ χαλκαῖς συνδούμενος λ., quibus et alia de muris et munitione istius urbis addit, cf. p. 1255., ubi fatetur, se muros eos ipsum vidisse. Hic vero ut liberrimus est P., ita Bg. sine necessitate cum Poss. in N. pr. omittit copulam τὲ, positam pro καὶ sensu explicandi et magis definiendi, pro Lat. *et quidem* s. *idque*, quo de alibi; huc spectante Stp. Th. tantum in κολλ. 2, 306. e. cum varietate ex memoria in εἰς τετ. εἰργασμένον λ. „tam *exactis* iuncturis *et* glutinamentis *compactum*" ut Sch. „*glutinatione*, iunctura" quod postr. solum posuerat P. de more libero in subst. Nostri duobus, haud dubie per copiam syn. iunctis, cf. Ind. Gs. Chr.

ἑνὸς δὲ) Ita Dio ὥστε καὶ ἓν τεῖχος παχὺ εἶναι δοκεῖν. Tali etiam artificio exstruebantur, ut sonus in aliqua turre excitatus, per omnes redderetur: quod etiam de Pictico muro, a Severo hic in Britannia constructo, perhibetur. *Oxon.*

ἔτι γ.) Modo in adv. νῦν Stp. Th. 2, 1678. C. e. novit inversam formulam καὶ νῦν ἔτι e Thuc., quae, praeter Ind. Diod. S., sunt et ap. Xen. Cyr. 1, 3, 2. et 2, 4, 20. e. sed interiecta voce aliqua 1, 4, 27. καὶ γὰρ νῦν ἔ. it. ᾗ καὶ νῦν χρώμεθα ἔτι 1, 6, 33. et καὶ νῦν δὲ ἔτι 1, 2, 16. i. ubi mox variandi caussa ἔτι καὶ νῦν continuo, (it. 1, 1, 4. 1, 2, 1. 8, 4, 5. e. it. in M. S. 4, 8, 11. it. Rs. Or. Ind. V. 4. et sine Ind. Dem. 1416, 8. Is. Pan. Mor. c. 6. e. it. Hom. Ἰλ. ά, 455., at εἰσέτι καὶ νῦν Call. Di. v. 77.) quod Noster divellit una vocula etiam, ubi Latt. Intp. libere versantur, pro *adhuc* etiam *nunc*, s. *etiam* adhuc *nunc*, ad Vern. rationem, cf. 1, 16, 5. i. καὶ μέχρι νῦν, ducente Bg. Lat. suum ad v. μεν. e Sch. „durantes *adhuc* eius *ruinas*" ignotum Stp. Th., sed commodum nostratibus, ubi gen.

λείψανα ἰδόντι[r] θαυμάζειν ἐϛὶ καὶ τὴν τέχνην τῶν τὴν ἀρχὴν κατασκευασάντων, καὶ τὴν ἀλκὴν[f] τῶν ὕϛερον καθῃρηκότων. ὁ μὲν δὴ Νίγρος οὕτως 16.

liquias intuenti admirari licet et artificium eorum, qui primi extruxerunt, et horum vires, qui poſtea deſtruxerunt. Ad hunc igitur

r) Comma hic B. 1. et al. recte omittunt, additum a Stp. et al., etiam in Mss. tacite, quia arcte ἰδ. cohaeret cum ſq. v. ἐϛί. f) Pro τὴν ἀλκὴν omnes edd., et tacite quoque tres Mss., habebant τὴν ἀρχὴν v. N.

pron. αὐτ. refertur minus ad proximum ſubſt. τὸ ἔργ., quam ad remotius τειχ., cf. 2, 5, 7., quem gen. Mss. omittunt, fortaſſis ob mutatum pr. particip. πεποιημ., ſed Bg. ſine cauſa, olim reſtituendum, cum et P. oſtendat pronomen, quanquam alius caſus. In ſq. iterum Noſter copulat per ſyn. copiam ἐρ. καὶ λ., cum et ἐρ. vertant per Lat. *reliquias*, cf. Stp. Th. aliunde, Zoſ. 3, 18, 5. m. Soph. Ai. v. 308. Abr. ad Aeſch. 1, 332. e. Eur. Hel. v. 1086. et Aug. v. 3. cum Ind. Polb. Luc. et Dion. C. it. Poll. 10, 10. et Suid. 1, 853. m. 855. m., modo ut λειψ. ſit nomen generis, ſed ἐρ. formae ac peculiare de aedificiis.

καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν ὕϛ.) Pro poſteriore ἀρχὴν aptius cum Pol. legemus ἀκμὴν vel ἰσχὺν, *robur*, vires. *Sylb.* Berglerus cum P. legit τὴν ἀλκὴν, quam lectionem et Kuhn. probat ad Pauſ. l. IV. c. 31. p. 357. *Leisn.* Malim ἀκμήν. *Reisk.* Lege τὴν ἀρετὴν, niſi magis placet Sylburgii ἀκμ. ſ. ἰσχ. Politianus *horum vires*; quod aeque pro noſtra ac pro Sylburgiana coniectura pugnat. Quicquid ſit, certe recepta lectio utpote inepta ferri nequit. *Stroth.* Iteratum iſtud ἀρχὴν ſine ulla controverſia ſpurium eſt, et ex priori natum. Lego ἀκμήν. Politianus quoque habet *vires*, quem ſenſum, neceſſarium utique, voci ἀρχῇ non facile extorſeris. Scripſeram haec, quum ex Strothii V. C. Progr., qui ἀρετὴν, quod eodem redit, legi vult, diſcerem, iam Sylburgium emendaſſe ἀκμὴν aut ἰσχύν. *Gedik.*

Tacentibus Mss., cum locus ſane non ſit ſanus, coniecturae et emendationes quaeri debent, quae ſint proximae ad lectionis vulgatae litteras, quod tum eſt in Stroth., (cum vox ſit longior quidem una ſyllaba ἀρετὴν, ſi minutis elementis ſic ſcribatur, ſed in maiuſculis ετ convenire confundique poſſint cum uno χ, et alibi quoque putetur confuſio incidiſſe in his duabus vocibus, cf. Thuc. 289, 12. et Bauer. Or. p. 151. N. 2. cum Ind.) tum in Sb. ἀκμὴν, (quod et ipſum confuſum cum ἀρχὴν, v. Bg. ad Alc. p. 396. l. 6., tamen non ſic phyſice, ut hic opus, videtur uſurpari, cf. Dion. H. S. T. 1. 3, 4.) tum denique in Kuhn., quod praetulimus, ut abhorrens uno tantum elemento (in λ, dum χ et κ in maiuſculis ſimilia) a vulgato, quod ſcribae quondam exciderit invito e priori eadem voce, cum nimia ſtultitia cogitanda ſit, ſi quis librarius de induſtria ita repetere potuerit, ut nimia religio fuit editorum in non ſublato mendo, quod vel luſum et concinnitatem Noſtri perimit, ubi prae P. diligentior eſt Bg. ad v. καθ., paronomaſiam adeo conſecutus, at ex eodem in τὴν ἀρχ. liberior, ſenſum exprimendo et ſubſtantivum ellipticum pro adv. per adi., cum vicinius ſit *initio*, quod diſerte Sb. Ind. hinc poſuit, quo de adverbiali, proque Lat. libero *quondam*, v. Abr. Dl. Thuc. p. 714. e. Stp.

ἐξήρτυε τὰ καθ' ἑαυτὸν, προμηθέστατα καὶ ἀσφαλέστατα, ὡς ᾤετο.

Ὁ δὲ Σεβῆρος [t], ὡς ἔνι μάλιστα, σὺν τῇ στρατιᾷ ἠπείγετο, μηδὲν [u] ῥαθυμίᾳ, μηδ' ἀναπαύλῃ νέμων. μαθὼν δὲ τὸ

modum Niger parabat suas res, provide admodum et caute, ut putabat.

Severus autem quantum maxime poterat cum exercitu festinabat, nullum desidiae aut quieti locum relinquens. Co-

t) Hic et post μαλ. absunt commata in Stp. rel., ut in Ms. Bg. u) Ms. Ba. μὴ δὲ ῥαθυμίᾳ μὴ δὲ ἀναπαύλῃ μένων, quod extr. particip. tenet quoque Ms. Vi., v. N., ut de ῥαθ. sic cum iota in Lugd. sola v. 2, 12, 4. e. sed μή δ' A. aut μήδ' al. 1, 10, 8. e. etc.

Th. 1, 551. i. ad Luc. 2, 73. N. 65. cum Ind., praeterque Ind. plures, nominatim Herdt., et eodem sensu plur. τὰς ἀρχὰς Polb., ut formulam ἐν ἀρχῇ Palaeph., pro qua variet hic Noster cum 1, 5, 26. Caeterum Sch. in „καθ. *demolitorum* murum" addito subst. respexit omissum pron. αὐτὸ, τὸ τεῖχος, quod et in pr. v. κατ. a Nostro oppressum. Caeterum huc per Vs. P. spectat Olearius in epistolari libello super numo L. Sept. Severi, ubi Mars est cum scalis, p. 10. i.

ἐξηρτ. τὰ καθ' ἑ.) Color est e Thuc. p. 434. i. τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἐξηρτύοντο ἐς τὸν πόλεμον, *res* suas *ad* bellum *apparabant*, ubi in N. huc respicitur sine Vs., etiam ap. Stp. Th. 1, 575. E. e. cum Bud. C. 471, 33. per vitiosum οὕτως, pro vulg. adv., quod facit, ut melius post ἑαυτ. comma fiat, in quibusdam edd. neglectum, et sqq. adverbia per se sumantur, quo et tendit P. addito iterum libere adv. *scilicet*, in quibus adv. Bg. ab illo discedit, etiam Sch. „*providentissime*, — *tutissime*" quorum primum Cic. tenet quoque Stp. Th. 2, 1629. E. cum Lat. P. hinc sine numeris.

ὡς ἔνι μ.) Bg. e P. (cf. 2, 11, 1.) etiam in sq. formula μηδ. ῥ. νεμ., (ad quam notarat Stroth. „Latinismum sapit, ut multa alia" ut Leisn. ad m. Ox. „Latinismus") per quam variatur cum 2, 11, 2. μήτε διδοὺς καιρὸν ἀναπαύλης, ubi et Lat. habent *nihil — tribuens*, quod nec Stp. recordabatur in Th. 2, 1017. H., huc spectans varia cum Vs., partim e Bud. C. 1023, 37., cf. Valck. Eur. Hipp. p. 306. 1. E. cum Diatr. p. 77. e., nihil me tenente ad ipsam phrasin, ex analog. saltem a Nostro factam, et, praeter illa ad 2, 11, 2. e G. Th., tantum adhuc ex Ind. Iust. v. dare *aliquot* dies *otio*, ubi, tropo remoto, manet notio verbi pro concedere, permittere, (*verstatten*,) ut ad Gr. μηδὲν quoque temporis aliquod subst. expleas, μέρος τοῦ χρόνου, unde redeas ad prius illud e 2, 11, 2., cum hic non valeat formula eo sensu, quo alibi, v. c. *dare* s. *tribuere* aliquid *officio*, timori, *spei*, v. Ind. Corn. N. v. *trib.*, nisi tum substituas Lat. *parere* s. *obsequi*, it. *indulgere*, unde deinde alius tropus erit per Lat. *uti*, it. *adhibere*. Sed Mss. res in v. μένων apertum est mendum, ut scriptura illa vetus in divisa negativa, qua de 2, 14, 11. et 1, 4, 17., ab h. l. aliena, maxime in primo membro, ubi μηδὲ non solum esse potest cum v. νεμ., sed simul τὶ requiritur, ut denique secundum μηδὲ plenum efferatur, ut alias, cf. 1, 12, 13. m. it. 2, 1, 4.

μαθὼν) Bg. e P., ut 1, 10, 6., it. in sq. ὀχ. τετ., mutato adv. cum

Βυζάντιον προκατειλημμένον, καὶ εἰδὼς ὀχυρώτατα τετειχισμένον, ἐπὶ Κύζικον τὸν στρατὸν ἐκέλευσε διαβαίνειν. ὁ δὲ τῆς[x] Ἀσίας ἡγούμενος Αἰμιλιανὸς[y], ᾧ τὴν πρόνοιαν καὶ στρατηγίαν ὁ Νίγρος ἐγκεχειρίκει[z], μαθὼν[a], ἐπιόντα τὸν τοῦ[b] Σεβήρου στρατὸν, τὴν ἐπὶ Κύζικον καὶ αὐτὸς ἐτράπετο[c], ἄγων τὲ στρατιὰν πᾶσαν, ἣν αὐτὸς συνειλέκτο[d], καὶ ἣν[e]

gnito autem, praeoccupatum esse Byzantium, ac sciens, esse munitissimam urbem, ad Cyzi-
2. cum exercitum iussit transire. Sed qui Asiae praeerat Aemilianus, cui omnem curam et imperium militare Niger commiserat, cum intellexisset accedere Severi exercitum, versus Cyzicum et ipse convertit, ducens omnes copias, et quas ipse

x) Articulum male omittit B. 1. R., cum reliqui habeant libri. y) Αἰμ. sic cum aspero in A. cum B. 2. R. z) ἐγκεχειρήκει A. al., sed adhuc vitiosius B. 2. R. κεχειρήκει. a) Ms. Ba. μαθόντα ἐπιόντα λ. v. N. b) Hunc τοῦ alterum artic. omiserunt A. al., operarum potius culpa, quam ob §. sq. similem formam in τὸ Σεβ. στ., cum Mss. in vulgata tacite consentiant. c) Colon in Ms. Ba. d) Mss. tres συνέλεξε λ. v. N. e) Ms. Ba. ἣν, ut ed. Par. in primo ἣν.

verbo in adi., assumto subst. πόλιν, pro quo severius Sch. in „ὀχ. validissime *munita* urbs" quod Lat. in v. τειχ. aliunde novit Stp. Th. 3, 1358. F., cf. Ind. Xen. Ἀνβ. Z., non me tenente aliunde Nostri formulam totam, in simplici v. hic forte variantis cum compos. 3, 1, 14. i.

ὁ δὲ τῆς Ἀσ. ἡγ.) Bg. deserit P. et se ipse 3, 1, 3. 1, 10, 5. m., in στρατ. respiciente huc Stp. Th. 3, 1067. B. c. sine Vs., ubi Bg. recte dedit sensum circuitione, et sic pr. subst. τὴν προν. restringitur ad solam curam rerum provinciae extra bellum, s. ad iurisdictionem, quae adeo cum altera parte regendae provinciae, imperium puta, (sic enim simpliciter dicebatur, quod Bg. plene effert,) eo tempore adhuc salva fuit. Sed Bg., fere e P., ad προν. extrinsecus adsumsit adi. πᾶσαν, sine necessitate. Mox Ms. μαθόντα pravum est, sive ortum e sq. finitione inter scribendum statim, sive ex μαθών τε, quasi cohaereret sq. ἄγων τὲ, non variante Nostro cum §. pr. m.

τὴν ἐπὶ Κυζ.) Hic post articulum τὴν subaudi ὁδὸν, sed 3, 9, 3. ἐπὶ τὴν Ἀτρηνῶν post eundem articulum subaudi χώραν, v. Hoog. ad Vig. p. 1. sq. *Leisn.*

Ibi N. 2. et p. 45. i. Bud. C. 1360, 15. sqq. et L. Bos. Ell. p. 228. e., ut et Sch. in ὁ „elliptice τὴν ἐ. K. subaud. ὁδὸν, *via* ad *Cyzicum*, — τὴν Ἀτρ. sub. χώραν, Atrenorum *regionem*" pro quo Bg., fere e P., modo reddit ἐπ. K., tandem eodem rediens. Sed Leisn. porro ad m. Ox. „Lucian. dial. p. 7. Xen. Mem. S. 2, 1, 23." quorum postremum modo reperi, pertinens ad phrasin ὁδὸν τρεπ., ubi Sch., praeter P. „ingressus est *viam* ad *Cyzicum*" sed Bg. suum Lat. per ellipsin pron. *se* adhibuerit, cf. G. Th. Mox copulam τὲ, capiendam, ut 3, 1, 14. m., Bg. transfert, fere e P., ad sq. membrum, pro καὶ ἣν λ.

συνειλέκτο) Perperam in Cod. συνέλεξε. *Stroth.* Glossema est, ostensu-

ὁ Νίγρος ἐπεπόμφει. ὡς δὲ συνέβαλεν[f] ἑκατέρωθεν τὰ στρατεύματα, μάχαι καρτεραὶ γίνονται κατ' ἐκεῖνα τὰ χωρία[g], καὶ κρατεῖ τὸ Σεβήρου στράτευμα[h]· φυγή τε πολλὴ[i] καὶ τρο-

3. collegerat, et quas Niger miserat. Ut autem conflixerunt utrinque exercitus, praelia acerrima exsistunt in illis locis, ac vincit Severi exerci-
4. tus, fugaque et profli-

f) συνέβαλλεν A. B. et Par., v. N. g) Ms. Ba. colon. h) Comma hic, quod Leisn. in Bg. Ms. plumbo, ut Ern. in Par. 2. atramento, dedit, habuerunt B. 2. cum Ing., sed nostrum colon Sb. al., pro puncto Stp. rel. i) In Ms. Ba. πολλὴ abest. *Mart.* etiam in Mss. rel., v. N.

rum nobis, pro act. poni hic passivum, s. ut medium, quod et tenuit Sch. e Sb. Ind. „pass. sed act. sign.“ cum Lat. Bg., it. Stp. Th. 2, 611. G. e cum Bud. C. 929, 10., cf. Ind. Dem. v. e. it. Fi. Axioch. ed. 1., ut act. cum Nostri subst. ap. Poss. Call. p. 186. m., noscente Stp. Th. non sq. plusp. ἐκ., sed modo inf. perf. 3, 196. F. m., cf. Ind. Luc. et Dem. 54, 5.

συνέβαλεν) E Mss. tacentibus et P. quidem aor. apparet, et vetus per edd. confusio in dupl. et simpl., ubi Bg. cum aliis reddit perite, quia absolute hic stat, nisi cum adv., pro quo Noster plenius infra §. 19., addito dat. pers. pron. ἀλλήλοις, ut alii adiuncta formula alia, tanquam εἰς μάχην, etc., aut accusativo aliquo, v. c. τὰς δυνάμεις, etiam modo praep., ut πρὸς, etc., cf., praeter Stp. Th. 1, 702. E. et Bud. C. 860, 7., quoque L. N. T., in primis Schw. p. 1260. B. e. cum N. et p. sq. b., it. Obs. Krb. p. 126. e. Vig. p. 182. sq. cum N. L. Bos. Ell. p. 189. Ind. Xen. Z. Pol. et Oec. cum Gottl. Plat. Menex. Mox Bg. ad adi. καρτ. prorsus cum Sch., partim e P., gradu summo, cumque Stp. Th. 2, 1595. e. aliunde, cf. Ind. Thuc. Ael. V. h. 12, 64. p. 834. m. Zos. 1, 67, 6. 1, 44, 2. 1, 45, 4. etc. Deinde non dixerim, cur Noster posuerit plur. in κατ' ἐκ. τὰ χωρ., nisi, cum de uno tantum proelio constet hic ad Cyzicum urbem, cf. §. 11., hoc proelium innui commissum esse intra plura adiacentia loca et vicos, et unius campi ac planitiei diversis partibus, an etiam maxime e Lat. usu, ubi plur. *loca* saepe pro sing., cf. Cort. ad Sall. Iug. 63, 6.

καὶ κρατεῖ) v. Dio (p. 1247. l. 3. ὁ Αἰμιλιανὸς δὲ, περὶ Κύζικον συμβαλὼν τισι τῶν στρατηγῶν τοῦ Σεβήρου, ἡττήθη πρὸς αὐτῶν καὶ ἐσφάγη,) Spart. in Sev. c. 8. sq. (p. 604. m.) et in Nigr. c. 5. sq. (p. 653.) *Leisn.*

In verbis quidem variat Noster cum §. pr. τὸν τοῦ Σεβ. στρατὸν non modo in subst. syn., sed etiam in articulorum formula.

φυγ. τε πολλὴ) Male vox πολλὴ in Cod. abest. *Stroth.* Nec comparet hoc adi. in P. liberrimo, nec clare quidem ap. Bg., sed forte tamen simul in sq. *magna*, (quod Lat. quoque Sch. praemiserat cum *fuga* hinc,) quia ap. Bg. omnia subst. sunt sexus eiusdem fem., unde ille adi. semel modo omnibus subst. postposuit. Sed Ms. primus auctor, a quo reliqui hausere deinceps, aut per negligentiam id omisit, aut non ferens id intra duo subst. positum, cum alias stet ante vel post subst., quanquam is ferebat situm hunc medium 3, 1, 3. in πάσας, ut alibi quoque omittit adi., cf. 2, 13, 5., ubi et P. conspirat cum eo. Et quanquam unum adi. suffi-

πὴ καὶ φόνος πολὺς τῶν τοῦ Νίγρου στρατιωτῶν γίγνεται [k], ὥς τῶν μὲν ἀνατολικῶν εὐθέως θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, τῶν δὲ Ἰλλυριῶν [l] ἐπιῤῥῶσαι [m]. Φασὶ 5.

gatio ac caedes magna Nigri militum oritur: ita ut orientalibus mox frangeret spem, Illyricianis autem confirmaret. Aiunt autem

k) Ms. Ba. γίνεται· ὡς λ., qua de scriptura v. N., colon idem tenentibus Sb. et Ed., ut punctum Stp. rel., pro commate A. al. l) Ἰλλυρικῶν modo Lugd. et Ox., cf. 2, 13, 19. 2, 11, 18. m. 2, 9, 1. m. m) In Ms. Ba. hic non est sectio nova. *Marr.* nec in edd., nisi Stp. et al.

cere potuit, vel in diverso sexu subst., cf. 2, 7, 7. ad παντὸς, tamen et Nostri ratio recta est nec inusitata in multiplicato adi. et duplici ad subst. diversi sexus, qua de repetitione eiusdem vocabuli, sive per negligentiam gratam, sive in animi motu, sive, ut h. l., in copia designanda rerum diversarum, v. Ind. Abr. Ar. Thuc. Dl. et ad Aesch. T. 2. v. *repetit.*, ut de formula τροπ. γιγ. supra 1, 12, 13. e., hic ut a φυγῇ clare distinguatur τροπή, e ratione Bg. (ap. G. Th. e Cic. *profligatio* exercitus *et clades*) sumendo vocabulo passive. Sed Ms. scriptura simplex in v. γίνεται fortassis est hinc, quod Glossator voluit eandem dare, quae pr. §. adfuit, et constans esse, dum memorabilis consensus est reliquorum librorum hic et illic in utramque scribendi formam, cf. 1, 17, 23. m. ad ἐπιγιγν.

θραῦσαι τὴν ἐλπ.) Raro ap. classicos scriptores occurrit haec vox, praesertim hac vel simili translatione. H. Stp. pro ea laudat Polb., Plutarch. ac hunc nostrum locum; quibus addo, ne forsan quis putet, eam recentioris aevi esse, Platonem in Cratylo et Aristoph. in Nub. Saepius ea utuntur LXX interpretes ut Num. 16, 46. 24, 17. Deut. 20, 3. 2 Reg. 12, 15. 2 Paral. 6, 24. etc. *Stroth.*

Ap. Stp. Th. 1, 1562. G. in nostram quidem formulam modo est sic. „Herodi. dixit θρ. τ. ἐλπ. i. e. ad verbum *frangere spem.* Ego ex Cic. reddiderim *debilitare spem*, sicut ἐπιῤῥ. τὴν ἐλπ. ex eodem *spem confirmare*" reperiente me verbum quidem ap. Ios. 2, 94. cap. 17. 1. et in Orph. Ind., non item phrasin totam, ad quam Leisn. in m. Ox. „Lat." Latinismum in ea inveniens, non male forsan, etsi G. Th. nihil habet, ut Niz. modo in subst. verbum syn. spem *infringi*, quo tropo remoto, erit, spem parvam facere et relinquere, ut contra maiorem ἐπιῤῥ., quod Stp. Th. 3, 734. B. c. non, ut ante in θρ., sed potius cum P. vult reddi, non sequente Bg., cuius Lat. formulam tenet G. Th., non ego Gr. aliunde, sed verbum modo, v. c. Ind. Dem. Ael. V. h. et Luc. Sed e Bg. apparet, ad verbum utrumque assumi oportere e prioribus subst. aliquod pron. τοῦτο s. ταῦτα, ut clades illa et pugna infelix spem minuerit etc., addente Sch. e Sb. Ind. in ἀνατολ. (ap. Stp. Th. sine auctore) subst. *populorum*, pro quo aeque suppleas e pr. alium gen. στρατευμάτων, cum modo Nigri exercitus videantur innui, ut per Ἰλλ. Severi.

Φασὶ) An dissensui scriptorum, an vero iracundiae Severi, etiam proditione illa opportuna placari nesciae, tribuimus, quod tradit Spart. in Sev. c. 8. (e. p. 604. m.) *promisit sane Nigro tutum exilium, si vellet: Aemiliano autem non ignovit.* Caeterum praelia Severianorum cum Nigrianis per seriem annotavit Dio. *Boecl.*

δέ τινες, προδοθέντα τὰ [n] Νίγρου πράγματα ὑπὸ Αἰμιλιανοῦ [o], εὐθέως ἐν ἀρχῇ διαφθαρῆναι. διττὴν δὲ λέγουσι τῆς τοιαύτης προαιρέσεως τοῦ Αἰμιλιανοῦ τὴν αἰτίαν. οἱ μὲν γάρ,

aliqui proditas Nigri res ab Aemiliano ſtatim initio labefactatas fuiſſe. Duplicem autem afferunt eiusmodi con-
6. ſilii Aemiliani cauſam, alii

n) Mss. Ba. et Vi. τὰ τοῦ Νιγρ. addito articulo altero iterum, cf. 2, 5, 11. e., hic fortaſſis e §. pr. i. o) Per aſperum rurſus hic et mox Αἰμ. in A. cum B. 2. R., cf. §. 2. Sed hic comma nullum erat modo in Lugd., v. N., ut ἐν mox vitioſe in Ing. 2. omiſſum.

Praeter eadem fere ap. Ox., refutat Fabr. ad Dion. p. 1247. §. 40. Noſtrum ſic „haec dici exigua veri ſimilitudine, cum hoſtis a Severo iudicatus ſit Aemilianus, et poſtea in praelio interfectus.“ Contra quae ſane valeat Boecleri ratio, Severum amaſſe proditionem, ſed proditorem tamen ipſum non odio tantum eſſe proſecutum, ſed etiam morte affeciſſe; nec Herodiano videntur repugnare, ſed favere illa Dionis l. l. l. 88. cum Aemilianus dr. μεσεύων καὶ ἐφεδρεύων τοῖς πράγμασι, it. τοῦ Ἀλβίνου προσήκων. Sed hic ap. Noſtrum *res Nigri*, i. inſtituta, iuſſa et mandata de fortiter pugnando, dicuntur *proditae eſſe*, non tam denunciatae et ſignificatae Severo per litteras ſ. miſſos internuncios, quam potius deſertae et neglectae ſic, ut Aemilianus non acriter pugnarit et diu ſteterit repugnans, ſed poſt brevem pugnam terga verterit et fugerit cum exercitu, nec hunc in fuga collegerit iterum, et ſic *corruptae eſſe*, i. conſilia et iuſſa turbata, irrita fuiſſe, nec eventum habuiſſe proſperum, nec adeo per proditionem Aemiliani, malum animum et ignaviam, res infeliciter geſtae eſſe, quae a Nigro mandatae ipſi; tenente G. Th. in v. *prod.* formulam 1091, 98., ſed alteram *corrumpi res* non niſi 1262, 99., quam poſtr. Stp. Th. 4, 141. E. m. ſine auctore et explicatione habet, priorem plane ignorans, ut Ind. Dem. rectionem v. πρ. ex 326, 25. Sed Bg., qui ſuum *labef.* e Stp. Vs. emendata duxit, faciens nullum comma in ſua poſt *Aemil.*, liberum reliquit, quo trahatur εὐθ. ἐν ἀρ. formula, (ignorata Stp. Th., non item ſyn. 1, 1303. G. e. εὐθὺς ἐν ἀ., cui par Xen. Cyr. Z. εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ad quas Noſter ſuam formarit, tacente G. Th. de Bg. it. de ſuo ſyn. ad Luc. 1, 729. l. 91. εὐθὺς ἐν ἀ. ſtatim *principio*,) utrum ad pr. v. πρ., an ad ſq. διαφθ., quae ratio utr. reperta in Lat. Vss. tandem eodem redit.

διττὴν — λεγ.) Huius verbi Lat. habet Bg. e P., non item Stp. Th., ubi proprie valet verbum Gr. pro *narrare*, quatenus eſt hiſtoricorum, et Lat. formula etiam procedit ap. G. Th. in v. 147, 48. e Ter. „*dixere* cauſam *tunc neſcio quam*, i. excuſationem attulere“ ubi adeo extra forum adhibetur. Utrum vero ex hac Lat., an etiam e Graeci alicuius auctoritate Noſter ſic dixerit, neſcio.

οἱ μὲν γὰρ) Bg. e P. iterum, omiſſo γὰρ, hanc Noſtri §. copulat cum pr., ſed alia, quam P., diſtinctione, i. e. minima, per quam ſane magis appareat, a pr. v. λεγ. etiam hanc §. cum obliqua oratione ſua pendere, ubi Bg. ſeverior, quam P., etiam in participiis, ubi prius φθ. reſolvi poterit in formulam e praep. cum ſubſt., *ex invidia*, ſ. *per invidiam*,

φθονοῦντα τῷ Νίγρῳ ἐπιβουλεῦσαι [p], ἀγανακτοῦντα, ὅτι δὴ, διάδοχος αὐτοῦ γενόμενος τῆς ἐν Συρίᾳ ἀρχῆς, ἔμελλεν [q] ἔσεσθαι κρείττων, ἅτε βασιλεὺς καὶ δεσπότης. οἱ δέ φασιν, αὐτὸν ἀναπεισθῆναι ὑπὸ τῶν παίδων, ἐπιστειλάντων καὶ δεηθέντων ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν [r] σωτηρίας· οὓς ἐν τῇ Ῥώμῃ εὑρὼν ὁ

invidentem Nigro insidiatum, indignantem quod scilicet, cum sibi successor fuisset in Syriae praefectura, futurus esset superior, utpote
7. imperator ac dominus: alii autem aiunt persuasum a liberis per epistolas rogantibus pro sua salute, quos Romae inventos Severus et

p) Colon hic in Ms. Ba. q) ἔμελεν Ox. 1. cum Ed., cf. 1, 15, 3. r) Ms. Ba. αὐτῶν λ. cf. 1, 8, 2. 1, 17, 26. m. it. in contrariam partem 3, 1, 7., sed Mss. Ve. cum Vi. αὐτῶν per lenem, cf. 2, 8, 10. e.

et posterius ἀγαν. per causalem cum finito verbi tempore, *quia* indignatus *sit*; unde in cumulatis particip. non desiderabitur copula aliqua. Sed in v. ἀγ. cum causali ὅτι peculiare quid Nostri fuerit, aut analogia Lat. cf. G. Th. in Bg. et de Gr. cum syn. εἰ Is. Ev. Fi. Aesch. et Poss. Call.

διαδοχ.) Hoc subst. cum τῆς ἀρχ. habet quoque Polb. sine Ind. 2, 726. i. δ. τ. ἀ. regni *successor*, it. Ios. 2, 136. l. 3. et 10., sed inverso ordine τ. ἀ. δ., et alio sensu in τ. ἀρχ., quem in Lat. dedit Bg., ut alibi, cf. 2, 7, 2., severior hic quidem, quam P., sed in formula e praep. intra artic. et subst. novans quid, ut praepositio pertineat ad postremum subst. et duo subst. in regimine existant. De re ipsa habui modo illa Cas. ad Spart. in Sev. c. 8. p. 604. N. 4. de Aemiliano. „Hic erat tum Asiae proconsul, cum in Syriae administratione Pescennius ei successisset.“ Ad sq. βασ. κ. δεσπ. cf. 1, 10, 15., quo cum loco variatur sententia.

αὐτὸν) E P. hoc pron. omittit Bg., et in sq. ἐπισ. καὶ δ. partim hendiadyn servat, mutato uno particip. et verbo in formulam e praep. cum subst. affini, cum Stp. Th. 3, 1003. C. m., qui tamen et propriam rationem adiunxit, servata copula, solennem et nostratibus „*quum liberi misissent literas* et — *rogassent* rel., observans idem, hic Nostrum) aliud verbum addidisse τῷ ἐπιστέλλειν“ nempe per copulam, quod in participii obliquo casu erat necessarium, etiam ob totam formulam adiunctam δ. ὑπὲρ λ., quae, ignorata Stp. Th., est in Rs. Or. V. 8. Ind. Andoc.

τῆς ἑαυτ. σ.) Cod. perperam αὐτῶν. *Stroth.* v. in Var. L. Mox Bg. habet participium primum εὑρ. e P., qui alterum συλλ. oppressit, adiutum a Bg. per copulam, quod Noster coniecit in mediam orationem, per se cogitandum post εἶχ. ἐν φρ. (ut Sch. in „φρ. *in* custod. *habebat* eos *comprehensos*“) et resolvendum per particul. *cum* s. *postquam* comprehendi *iussisset*: Stp. Th. servante cum Bg. 2, 1500. G. m. in φρ. sub „cust. i. carcer“ Lat. P., at non tenente Nostri phrasin aliunde, quae est ap. Luc. Ind., ut syn. ap. Dem. sine Ind. 249, 18. ἐν φυλακῇ ἐχ. De re ipsa vero ac liberis Aemiliani, a Severo comprehensis, nihil Spart., sed de Nigri liberis modo, quod damus infra ad §. 10.

Σεβῆρος, συλλαβὼν εἶχεν ἐν φρουρᾷ. ἐχρήσατο γὰρ [s] καὶ τούτῳ σοφίσματι προμηθεστάτῳ. ἔθος ἦν τῷ Κομμόδῳ [t], κατέχειν τοὺς παῖδας τῶν εἰς τὰ ἔθνη πεμπομένων ἡγεμόνων [u], ὡς ἔχοι [x] ὅμηρα τῆς τε εὐνοίας αὐτῶν καὶ [y] πίστεως. εἰδὼς τοίνυν τοῦτο [z] ὁ Σεβῆρος, ἅμα τῷ

comprehensos habebat in custodia. Usus enim fuit et hoc artificio providentissimo.
8. Mos erat Commodo retinere apud se liberos eorum, qui in provincias mitterentur praefecti, ut haberet obsides
9. benevolentiae ipsorum ac fidei. Hoc igitur cum sciret Se-

s) γὰρ omittit B. 1. R. vitiose. t) Ms. Ba. κομόδῳ λ. ut alibi. u) Colon hic in Ms. Ba. x) Mss. Ba. et Vi. ἔχῃ λ. coniunctivus pro opt., ut 1, 8, 4. e. 2, 13, 14. m., sed et contra 1, 9, 3. y) Mss. Ba. cum Vi. καὶ τῆς πιστ. adiecto artic. etiam in secundo subst., ut 2, 1, 12. e., contra omisso 3, 1, 9. z) τοῦτο abest in Ms. Ba. *Mart.* v. N., ut Lugd. artic. ὁ omisit mendose.

ἐχρήσ.) In subst. σοφ. Bg. deserit suum Lat. alibi et P., respiciente Stp. Th. 2, 1629. E. oblique huc et sine Vs. in πρ., quo adi. addito variat Noster cum 2, 13, 2. et 21.

ἔθος) Mos vere regius, et e praesentioris potestatis consiliis subnatus; cuius vestigia etiam habemus ap. Curt. 7, 2, (14.) ubi Alexander, cum Polydamanta ad interficiendum Parmenionem mitteret, fratres eius, ut obsides fidei, asservat. *Obsides*, inquit, *dum hoc peragis*, erunt *fratres* tui. *Boecl.*

In vocabulis quidem Bg. retinet e P. ad v. κατ. supplementum quoddam *ap. se*, (ad sensum clariorem, quo augeri potest Stp. Th.) it. Lat. ad τὰ ἔθν., cf. 3, 1, 3., severior in rel. deinde.

ὅμηρα) Τὸ ὅμηρον pignus, *obses*, v. Schol. Arist. ad Ach. (v. 326. ὡς ἔχω γ' ὑμῶν ὁμήρους, it. ad Lys. v. 244. et Schol. Thuc. Ind.) Dr. et ὁμήρευμα, it. ἀσφάλισμα. *Leisn.*

Cf. Hel. et Suid. it. Bud. C. 158, 33. sqq. cum Stp. Th., qui modo aliunde tenet neutrum cum gen. rei, ubi recte potius Lat. ponit *pignus*, ut vertitur quoque ad Ael. V. h. 12, 64. p. 833. e. cum τῆς βασιλείας, it. syn. τῆς συγγενείας ὁμήρευμα ad Ios. 1, 51. f. 5. l. 10., ut h. l. etiam Lat. Bg. e P. capiendum videtur, et tropice, cf. G. Th. v. e. *tanquam* obsidem *voluntatis*, (quod ibi est pro *benevolentiae*, unde hic Noster duxerit, per se scribens etiam ad analog. istorum pr. Gr., et in primis in secundo ὁμ. cum πιστ., dum G. Th. tenet modo in subst. 883, 69. e Curt benevolentiae *pignus*,) qua aliqua molliente tropum particula usus erat quoque P., omissa a Bg., cum et Cic. ap. G. Th. in sq. loco nude dixisset; huc sine Vs. spectante etiam Wess. ad Diod. 2, 119. N. 81. „pignora fidei parentum rel.“ ut formulam ὁμ. ἔχ. cf. ap. Dion. H. S. T. 1., deserente recte etiam Bg. libertatem P. in addito ad ὁμ. adi. s. pron.

εἰδὼς — τοῦτο) Hoc pron. cum tueantur Mss. rel.: apparet excidisse ob pr. vocem similem, etsi nec P. habet, nec totum hoc membrum, qui nec in sq. καὶ ostendit, sed Bg. iterum, ut 1, 13, 6. e., non pro mera

βασιλεὺς ἀναδειχθῆναι, καὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔτι περιόντος, πέμψας λάθρα, διὰ φροντίδος [a] ἔσχε, τοὺς παῖδας αὐτῷ [b], τῆς Ῥώμης ἐκκλαπέντας, μὴ εἶναι

verus simulac imperator declaratus fuit, etiam Iuliano adhuc superstite, missis furtim quibusdam, curavit, ut liberi sui ex urbe subducti non essent in al-

a) Pro hac lectione rel. edd., etiam tacite Mss., est διὰ φρουρᾶς in A. et Bss. v. N. b) αὐτοῦ unae Ing., v. N.

accipiens copula. Mox ad πεμψ. idem assumit pron., cf. 1, 9, 19. e., secus ac P., qui tamen in rel. liberior.

διὰ φροντ.) Vulgata lectio, διὰ φρουρᾶς ἔσχε, mendosa est. *Steph.* Sic iterum 8, 2, 14. et 8, 7, 15. Alii διὰ φρουρᾶς, mendose, v. Stp. (prorsus ut Sch. in v. φροντιδ.) *Leisn.* διὰ φρουρᾶς εἶχεν equidem non improbem. Potest esse vulgaris vel plebeia dictio, aequipollens alteri διὰ φροντίδος εἶχε. *Reisk.* v. N. ad 2, 10, (4.) *Stroth.*

Ibi Stroth. recte explicabat formulam per privum v. φροντίζειν, ut hic statim Bg. in Vs. cum Sch. in δ. et ἐχ., qui in „φρ. diligenter *curavit*" male addit adv., quod est potius illud Dion. H. S. T. 2. de Dem. cum adi., si libere reddatur, διὰ πολλῆς ἐπιμελείας τε καὶ φροντιδ. ἐχ., unde melius Stp. Th. 4, 218. F. „curae *habere*" (tantum e Nostro alibi, cum et praeterea sit ap. Luc. 3, 516. l. 88.) quae formula Lat. recte est explicita ad Sall. Cat. 21. e. a Cort. per v. *curare*, non item a G. Th., ubi modo 856, 53. in v. *habere* inter *curas* vicinior est, quanquam proprie respicit aliam praep. Gr. μετὰ, cf. 1, 9, 7. m. et 1, 14, 16. m., dum non tenet G. Th. nec Indd. proximam *in* cura *habere*, nec Stp. Th., nisi syn. ἐν φροντίδι ποιεῖσθαί τι, qui 2, 1500. G. e. „Idem alibi, διὰ φρουρᾶς ἔσχε, *in* custodia *habuit*, custodiendos dedit" haud dubie respiciens ad lectionem hic quarundam edd., in suo tamen textu non expressam, nec in marg. aut Not. memoratam, quae, quanquam per se habens analogiam cum alia ista Ind. Dion. H. S. T. 1. v. διὰ „φυλακῆς ἔχειν, *observare*, servare, *tueri*" tamen, quoad sensum, a Stp. datum recte, (quem nec alium habet,) ab h. l. aliena est, cum hic non sit sermo de carcere, (quasi Severus Aemiliani liberos in custodia tenuerit, quo de dictum §. 7.) sed hic narret Noster modo, Severum de suis ipsius liberis providisse, et horum egisse curam; ut deinde videbitur amplius. Caeterum illa lectio alia, cum nec appareat in Mss. nostris, videtur e §. 7. fluxisse ab operis.

τοὺς π. αὐτῷ) Scribendum puto αὐτοῦ, et in Pol. Interpr. *eius liberos* potius, quam *suos* lib. *Steph.* Forte αὐτοῦ. *Oxon.* αὐτῷ redit ad Severum, *liberos suos*, Severi puta, *Roma* furtim *educi*, ne *essent in* potestate *alterius*, i. Iuliani. *Reisk.* Malebam aliquando αὐτοῦ· sed non tentanda videtur vulgata lectio. *Stroth.*

Veram sententiam viderit Rsk., quae est quoque ap. Bg., fere e P., ubi τοὺς π. αὐτῷ e Nostri usu est pro αὐτοῦ, cf. 1, 9, 11. et 1, 2, 2. e., refertur que ad Severum, proxime nominatum, sed hic sane pro αὐτῷ, ob formulam διὰ φρ. ἔσχε et pr. v. πεμψ., quae agendi verba pertinent ad Severum, sed ut αὐτῷ etiam procedat, quatenus haec narrantur a Nostro, cuius rectionem in v. ἐκκλ. cum gen. ignorat Stp. Th., hic cum gen. loci, ex analog. saltem factam, quia reperi modo cum gen. pers. ap.

ἐν ἑτέρου ἐξουσίᾳ. αὐτὸς[c] δ', ἅμα τῷ τῆς Ῥώμης ἐπιβῆναι, συλλαβὼν πάντας τοὺς τῶν ἡγεμόνων, ἢ τῶν ὅ τι δὴ[d] πραττόντων κατὰ τὴν ἀνατολὴν καὶ

10. terius poteſtate. Ipſe autem ſimulac Romam ingreſſus eſt, comprehenſos omnes ducum liberos, aut etiam quocunque munere fungentium in

c) Ms. Ba. αὐτῷ δ' ἅμα λ. vitioſo pronominis caſu, cf. 1, 11, 5. e., ſed hic confuſis ος et ῳ, cum iota abfuiſſet in Ms., tanto facilius. d) Ms. Ba. ſic nobiscum diviſit, it. Ox. Pat. et Ed., facientibus Mss. rel. tacite cum Stp. rel. una voce ὁτιδὴ, ſed edd. al. interiicientibus comma ὅ, τι δὴ λ., cf. 1, 8, 17. e. 1, 10, 4. 2, 14, 9. e.

Ioſ. 2, 245. ſ. 8. l. 6. μέσον ἑαυτὸν ἐκκλέπτει τῶν πολεμίων, *per* medios *hoſtes* ſe *ſubducit*, it. cum diſerta pr. ἐκ ap. Diod. 2, 377. l. 9. τὸν ἀδελφὸν ἐξέκλεψεν ἐκ τῆς ὁμηρείας, *e* cuſtodia *ſurripuit*, it. ap. Polb. T. 1. p. 38. l. 6. ἐκ τῆς πόλεως, ſed cum ſolo acc. perſ. Ind. Sb. Hom. Rs. Or. V. 6. et Dem. Ael. V. h. Xen. Bach. cum Chr. Gs., tum paſſ. per participium Noſtri ſine caſu cum pr. διὰ ap. Polb. l. l. p. 548. m., at act. tropice, pro decipere, (ut ſimplex ap. Hom.) cum acc. perſ. et abl. modi ap. Abr. ad Aeſch. 2, 17. m. cum Schol. Soph. l. l. ib., cf. ad Vig. p. 584. Nr. 3. De re ipſa et Severo, extra Romam quidem nato, ſed ibi tamen verſato deinde, etiam liberos ibidem habente, v. Spart. p. 588. 590. 594. m. 595. i. ſq. In ſq. formula εἶν. ἐν ἐξ fortaſſis eſt Lat. quid, cum nihil invenerim ap. Stp. Th. et Indd., cf. G. Th. v. *pot.* 971, 54. ſqq. et ſupra ad 2, 7, 7. e., ut in illa ſequentis §. ἐπ. cum gen. loci ſaltem eſt analogia, cf. Ind. Rs. Or. V. 8. Lyc. cum Dem. Luc. Dion. H. S. T. 1. et Diod. S., dante hinc Sb. Ind. Lat. *intrare*, ſed Bg. e P.

πάντας) Intell. παῖδας, niſi forte hoc ipſum vocabulum exciderit. *Stroth.* Sed qua hic in regione? Bg. quidem e P. tenet id poſt ἡγεμ., ubi non exciderit ita facile, ut poſt ſeu ante πάντας, pro quo ipſo adi. tamen ſuſpiceris olim fuiſſe ſcriptum modo ſubſt. παῖδας, in litteris maiuſculis non admodum diſſimile. Sed, cum libri taceant, praeſtat manere in vulgato, ut Bg. cum P. tantum ſuppleverint ſubſt., ut alibi, quia ſolennis eſt ellipſis maxime in nominibus affinitatis poſt articulum cum gen. perſ. aliquo, cf. 2, 3, 9., ubi iidem Latt. Inttp. explevere modo ſubſt. In ſq. membro liberiorem P. ſequitur Bg. tantum in ſenſu formulae πράττειν τὶ κατὰ λ., ſua Lat. e Sb. Ind. ſumens, dum Stp. Th. 3, 520. G. ſqq. norit modo affinia, πράττειν τὰ πράγματα, etc., quo de cf. et Sb. Ind. v. πραγμ. it. Bud. C. 416, 40., ubi etiam nihil in noſtram rem, nec in Noſtri locum 7, 7, 13. τοὺς ἐκεῖσε πράττοντας, ubi v. πρ. modo eſt cum adv., per ellipſin ſubſt. τὰ πράγματα, et ſimul adi. δημόσια, etc., quibus caret quoque L. Boſ. p. 287. m., cf. ad Vig. p. 284. N. 15. Ind. Xen. M. S., in cuius loco 2, 9, 4. πράττειν, abſolute poſitum, ſimiliter capio pro remp. adminiſtrare ſ. publica negotia tractare, ut ap. Plut. Krg. §. 72. cf. Ind. it. Dem. p. 624. m. cum Harl. p. Cor. p. 145. N. 46. Rs. Or. V. 8. p. 139. m. it. Ind. Aeſch. ep. S. v. κακῶς et v. πρ. Pro qua notione an e Lat. *agere* et *gerere* peti quid poſſet, nolui diu quaerere, cf. Ind. Flor. agere *regnum*, (quo de et ap. G. Th.) Iuſt. v. *acta* it. Amm. Marc. agens — *provincias* et Gron. Obſ. p. 686. e. 790. m. Caeterum in rem huc trans-

πᾶσαν τὴν Ἀσίαν, φρουρᾷ δοὺς, εἶχε σὺν αὐτῷ [e], ὅπως ἢ πόθῳ τῆς τῶν παίδων σωτηρίας οἱ ἡγεμόνες τὰ Νίγρου προδιδοῖεν [f], ἢ, μένοντες ἐπὶ τῆς πρὸς ἐκεῖνον εὐνοίας, φθάσωσί τι [g] κακὸν παθεῖν [h], διὰ τῆς τῶν παίδων ἀναιρέσεως, ἢ δράσωσιν

oriente et universa Asia, in custodiam datos habebat secum; ut aut desiderio liberorum duces rem Nigri proderent, aut, si durassent in benevolentia erga illum, prius aliquod malum paterentur liberorum caede, quam facerent ipsi. Ac-

e) Ms. Ba. αὐτῷ· ὅπ., quem lenem ferunt etiam Ms. Vi. et edd. A. rel, tenentibus asperum al. cum Latt. Intp., quod et melius ob v. ἔχ. et perspicuitatem. f) προδιδοῖεν Ms. Ba. mendose. g) Ms. Ba. nobiscum et cum edd. quibusdam sic accentu reclinato, sed Mss. rel. tacite cum Stp. φθάσωσι τὶ et rel. h) πατεῖν Bs. 2. mendose.

feram Spartiani terna, in Sev. p. 599. Plautianum *ad* occupandos *Nigri* liberos *misit*, it. p. 604. i. *Nigri* liberos *ad* se *adductos* in *eo* habuit *honore*, quo *suos*, sed in Nigr. p. 652. i. *Fulvium* ad *occupandos* adultos *Nigri* filios *misit*, ubi in N. ad Nostrum respicitur sine loco quo.

φρουρᾷ δ.) Bg. e P. per formulam syn. casus alius e praep. cum subst. pro nudo dat., sed severior Sb. Ind. „custodiae *mandans*" non tenente G. Th. ipsam formulam *custodiae* dare *quid*, sed *tradere custodiae*, syn. illi Sb., unde fortassis Noster duxit, cum Stp. Th. et Indd. taceant de Gr. phrasi. In participio autem hoc, copulato cum pr. συλλ. sine copula, eadem est res, quae §. 7. Sed ad sq. τὰ N. πρ., deserto P., recte Bg., forsan e Sch. in „πρ. *proderent* res *eius*" supplet subst. πράγματα, quod Noster omittit hic, variando cum §. 5.

ἢ μένοντες — ἢ) Non est hic loci dissimulandum, quantum sibi indulgeat Pol. Adeo nihil fere ex Graeco reddidit. Ita igitur hunc locum interpretamur, *aut* mali *aliquid* prius *patiantur* propter *occisos* filios, *quam* ipsi *agere* occupent. *Oxon.* Ne tirones circa posterius ἢ haereant, praesertim cum Politianus haud accurate locum reddiderit: notandum est, illud non *aut* sed *quam* significare, quod refertur ad comparativum, qui inest verbo φθάνειν, sicut in isto Homerico Od. XI, 58. supra allegato, (3, 1, 2. e.) Sensus est, ut, si a partibus Nigri stare perseverarnet, prius aliquid mali acciperent, quam Severo infligerent. *Stroth.*

Sensum hunc quoque severius dedit Bg., prorsus e Sch., ut et Sb. Ind. liberius in 49. „*prius* acciperent *aliquid* detrimenti, *quam* ipsi *darent*, (cf. 1, 17, 16. m. at in v. μεν.) ἐπὶ τῶν σπονδῶν (ex Eutr.) Sic 516, 54." ex h. l., moniturus ita de rectione pr. ἐπὶ cum gen., dum quis in v. μ. *quietis* possit requirere pr. ἐπὶ cum dat. s. abl., (qualis est in syn. formula μεν. ἐν τοῖς λ.) et per se suspicari confusionem solennem in τῆς — εὐνοίας et τῇ — εὐνοίᾳ, s. litterae ς cum iota postscripto; ut tamen nihil sit novandum, cf. 2, 1, 15. m., illustrante Stp. Th. 2, 877. B. m. sine Vs. nostrum locum modo e Latt. syn. *manere* in *fide* et *amicitia*, quod postr. tantum est ap. G. Th., respiciente Nostro ad §. 8. τῆς εὐν. καὶ πισ., unde hic ad variandum modo unum subst. repetit, analogiam saltem in phrasi secutus, nisi et Lat., ut in εὐν. cum pr. πρὸς usum Dem. 278, 11. 472,

αὐτοί. γενομένης δὲ τῆς ἥττης κατὰ τὴν Κύζικον, ἔφευγον οἱ τοῦ Νίγρου, ὡς ἕκαστος ἐδύνατο[i], σπεύδοντες οἱ μὲν περὶ[k] τὰς ὑπωρείας τῆς Ἀρμενίας, οἱ δὲ

11. cepta autem clade apud Cyzicum, fugiebant Nigri milites, ut quisque poterat festinantes partim circa radices montium Armeniae, par-

i) Ms. Ba. ἠδύνατο· σπ. ubi duplex augmentum pro simplici posuit librarius, inconstanter, cum contra fecisset supra 2, 13, 13. e. Sed pro commate post ἐδ. omnium edd., nullum in Ms. Bg., ut aliquod mox post σπευδ. in Stp. et al., quod et tacite in Mss. fuerit, cf. N. k) Ms. Ba. οἱ μὲν, παρὰ τὰς λ. v. N.

18., cf. Ind. et Luc. cum Ael. V. h. et cum syn. εἰς Xen. Cyr. 1, 5, 13., varians simul cum περὶ supra 1, 10, 10. In sq. διὰ λ. formula per abl. nudum Bg. e P.

γενομ. — ἥττ.) Bg. fere potius cum Sch. „clade *facta*" quae severior formula est sane ap. Sall. Iug. 59, 3. (cf. G. Th. in subst. cum Gr. n.) ut Gr. partim ap. Dem. 308, 5. τὴν ἧτταν — γεγονυῖαν, (cf. 173, 11.) it. ap. Thuc. 233, p. ἥσσης γεγενημένης, cladem *acceptam*, cf. Ind. (cui add. 155, 17. et 45.) it. Xen. Cyr. cum Phil. p. 761. F. e. 763. D. m. et Suid. 2, 82. e. Post haec erat in Ox. haec N. „accepta haec clades, Aemiliano a Nigri partibus imperante, (ubi sequebatur locus Dion., supra iam productus ad §. 4. i.) Quicquid enim de Spartiano fiat, qui Nigrum Cyzici interemtum affirmat, caputque eius pilo circumlatum fuisse, (in Sev. c. 9. i. p. 604. e. it. in Nigr. c. 5. e. sq. p. 653. m.) danda est in hac re Dioni fides, qui Nigrum post proelium, ad Κιλικείας πύλας infelicius gestum, Euphratem versus confugisse, atque inibi occisum scribit" quo de v. Cas. ad Spart. l. l. Mox Bg. e P. explevit, quod erat supra §. 4. τῶν τοῦ Νίγρου στρατιωτῶν, quo augeri potest L. Bos. Ell. p. 311.

περὶ τὰς λ.) Leg. pro περὶ aut πρὸς, aut ἐπί. *Reisk.* Mallem ἐπί: Politianus παρὰ legisse videtur. De v. ὑπώρεια v. Fisch. Ind. ad Palaeph. *Strotb.*

E P. quidem nihil confecerim, quia istius *praeter* etiam convenit in vulg., cf. Ind. Sb. Sed vulg. περὶ Bg. sensu et P. illud Lat. non mihi videtur hic commodum esse, quocunque trahatur, sive ad pr. v. σπευδ. (cui potius convenit Ms. παρὰ, pro εἰς s. πρὸς, quae praep. solennes sunt ei verbo, cf. Stp. Th.) sive ad pr. v. ἐφευγ., ut copuletur particip. σπ. cum pr. ὡς ἑκ. ἐδ., et putetur transpositum esse, pro, festinantes, quantum quisque poterat, i. valde, variante Nostro pro §. 1. ὡς ἔνι μάλιστα, it. cum 1, 7, 4. e. ὡς ἕκαστος οἷός τε ἦν, unde fuerit in edd. quibusdam comma post σπ., quo certe separabatur a sq. pr. περὶ, saepe illa confusa cum Ms. παρὰ, e compendio scribendi, cf. Cas. ad Athen. 2, 25. Misc. O. A. Nov. Γ. 3. p. 64. ad Luc. 1, 644. N. 5. Fi. ad Well. p. 381. e. it. ad The. p. 116. m. it. ad Plat. Soph. p. 60. N. 14. Phileb. p. 21. N. 10. p. sq. N. 5. p. 32. N. 9. p. 38. N. 12. p. 40. N. 4. it. Symp. p. 165. N. 4. Quibus adducor, ut credam, veriorem esse Ms. lectionem, et fugisse quosdam ad partes, superius sitas, qualis est Armenia, quosdam vero ad regiones inferiores, ubi Taurus mons. De montibus quidem Armeniae v. Cell. n. o. 2, 321. sqq. et de ὑπωρ., praeter Stp. Th., huc spectantem sine Vs., (ubi Bg. deserit P.) cf. Suid. 1, 96. m. v. ἀκρωρ. et 3, 450. i. v.

τὴν ἐπὶ [l] Γαλατίας τὲ καὶ Ἀσίας [m], φθάσαι [n] θέλοντες τὸν Ταῦρον [o] ὑπερβῆναι, ὡς [p] ἐντὸς τοῦ ἐρύματος γένοιντο. ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου στρατὸς, περαιω-

tim versus Galatiam atque Asiam: prius cupientes Taurum transire, ut intra munitionem essent. At 12. vero Severi exercitus, cum per-

l) Mss. Ba. et Vi. ἐπὶ τῆς Γαλ., addito ob prius τῆς Ἀσμ. iterum secundo art., ut 3, 1, 8. e. Tum male pr. ἐπὶ omissa in edd. B. 2. L. et Par. 1. m) In Ms. Ba. colon, ut in Ms. Bg. n) Hoc accentu quoque est in Ms. Ba. diserte, ut tacite in Mss. rel. cum Stp. rel., sed φθᾶσαι per circumflexum in A. al., cf. 2, 5, 15. m. 2, 8, 17. e. o) Vitiose τῦρον A., unde Τῦρον Bs. et Par. 1. p) Pro edd. καὶ ἐντὸς λ. est in edd. Ing. ἵνα, sed in Mss. tribus ὡς ἐντ., v. N.

τέρμα, 559. i. 565. e. Ind. Luc., in cuius loco 1, 112. l. 9. Gs. reddit cum Bg., ad ellipsin, quam Fisch. l. l. suggerit, non respiciente L. Bos. p. 385. sqq.

Ἀσίας) immo vero Κιλικίας aut Καππαδοκίας. *Reisk.* Nihil variantibus libris, nec P., qui modo negligit ordinem, licet *Asiam* sumi hic sensu, quo dr. pro Asia propria, (v. Cell. l. l. p. 5.) et pro *reliqua Asia* s. reliquae s. aliae partes Asiae propriae, ob priorem partem Γαλατ., quam ab illa Asia propria exclusam diserte dicit Cell. l. l. p. 5. m., pro varia quidem Asiae notione. In τὴν ἐπὶ Bg., deserto P., iterum ut §. 2., hic me intelligente ὁδὸν, et quosdam *fugisse* s. *properasse* ad *vias*, (suppleto κατὰ simul,) quae ferrent ad Galatiam et Asiam propriam. In sq. φθ. non est Bg. negligens cum P., cf. 1, 12, 5. m.

καὶ ἐντὸς λ.) Forte ἵνα καὶ vel ὅπως καὶ scribendum, aut etiam sine καί. *Steph.* Fortasse ἵνα propter sequentem γένοιντο. *Oxon.* vel ὅπως. *Leisn.* (ad finem Ox. Not., sed in m. Ms. Bg.) Leg. ἵνα vel ὅπως. *Idem.* Leg. γενέσθαι pro γένοιντο. *Reisk.* Aperte falsa est haec editorum lectio. quare libenter amplector Codicis ὡς ἐντὸς κ. λ. *Stroth.*

Ex h. l. etiam Sb. Ind. „καὶ pro ὡς s. ἵνα, *ut*" quorum utrumque per se latere potest in vulg. καὶ, quoad litteras, magis, quam Stp. ὅπως. Quae cum sint coniecturae, quae valere possunt modo tum, ubi Mss. addicunt approbantque: hic praeferri debet, quod praebitum a Mss. iam suscepimus, quia requirebat tum sensus, tum rectio, (quia post particip. θελ. per sq. καὶ cum finito tempore non procedebat series grammatica, nec ulla talis enallage temporum aut modorum,) tum ipsius P. consensus cum Mss., et quia Rsk. mutatio verbi γένοιντο in γενέσθαι erat non modo contra libros, sed et forte contra litterarum vulg. ductum. In τοῦ ἐρ. autem respicitur ad 3, 1, 8.

ὁ δὲ) In adversativa libere Bg. e P. per duplicem illam, cf. 1, 8, 5. m., deserens eiusdem brevitatem ad v. περ., ubi Sch. „*traductus* per *agrum*" ignorante Stp. Th. rectionem v. cum pr. δ., quam habui ex Ind. Fi. Aesch., et scripturam Stp. in Κυζ. e Stp. Byz. p. 484., quae et verior e Lat. illo Bg. (cf. G. Th.) qui in χωρ. e P., haud dubie pro illo Lat. ad 2, 10, 13. sed per syn. ad v. ἠπ. cf. 2, 13, 5., h. l. iter properanter prosequi usque ad hostium castra et munitiones apud Taurum; variante Nostro per formulam ὁμ. οὐσ. pro mero adi. ὁμ. 1, 15, 2. ex analog. cf. ap. Di. H. Sb. Γ. 2. τοὺς μὲν, ὁμόρους ὄντας Λακεδαιμονίοις, Luc. Xen. Pol. Z. et Is. P. M.

θεὶς διὰ τῆς Κυζικηνῆς[q] χώρας, διαβάς τε ἐπὶ τὴν Βιθυνίαν, ὅμορον οὖσαν, ἠπείγετο. ὡς δὲ διέδραμε φήμη τῆς Σεβήρου νίκης, εὐθὺς ἐν πᾶσι[r] τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις στάσις καὶ διάφορος γνώμη ἐνέπεσε ταῖς πόλεσιν[s], οὐχ οὕτω τῇ πρὸς τοὺς πολεμοῦντας βασιλέας ἀπεχθείᾳ τινὶ ἢ εὐνοίᾳ[t], ὡς ζήλῳ καὶ ἔριδι τῇ

measset Cyzicenum agrum ac transisset in Bithyniam con-
13. terminam, pergebat. Ut autem divulgata est fama Severi victoriae, statim in omnibus nationibus illis seditio et discordia invasit civitates, non tam belligerantium imperatorum odio aliquo aut studio, quam aemulatione ac con-

q) Κυζικινῆς A. al., sed in Lugd. obscurum, quid esset, praeter extremam νῆς syllabam pravam, v. N. r) Ms. Ba. ἐν πᾶσιν ἐκείνοις τοῖς ἔθνεσι στάσ. v. N. s) Colon hic in Ms. Ba. t) Mss. Ba. et Ve. ἀγνοίᾳ v. N.

p. 49. e. per syn. v. ὅμοροι προσοικοῦντες ἡμῖν λ. it. sine Ind. Thuc. 378, 29. ὅμοροι τοῖς — οἰκήσαντες.

ἐν πᾶσι λ.) Ms. glossam produnt hic ista, primum dissensus reliquorum Mss., tum manifesta vis in transposito pron. et adscito ν ἐφελκ., tum P. libertas, qui omittit tamen adi. πασ., etsi cum Ms. praeponit pron., unde concurrunt duo in vicinia adi., quae Noster eleganter disposuerat in loca diversa, ante subst. et post; sicut nec oritur ex ordine novo laevitas maior. Existimo autem in πᾶσι τοῖς ἔθν. ἐκ. respici gentes et provincias, nominatas §. 11. sq., per quas tum Nigri milites fugiebant, tum Severi, ut victores, proficiscebantur; etsi e §. 17. sqq. apparet, in primis Bithyniam indicari, cum duabus gentibus suis et urbibus, Nicomedia et Nicaea, a Cyzico diversis situ, cf. Cell. n. o. a. et Koehl. tabb., tenente Bg. e P. ad formulam διαφ. γν. privum subst., e Cic. p. Mur. seditionem *ac* discordiam *concitare*, cf. G. Th. qui poterat e notatione explicare Lat. Bg. quasi *diversa corda*, i. diversas sententias, diversos sensus, diversos animos, it. studia contraria s. diversa, quorum aliquid Noster cogitarit, hic de suo scribens in διαφ. cum γν., sed cum aliis Gr. partim in v. ἐνεπ. cum subst. στασ. it. cum dat. (ταῖς πολ.) et simul cum pr. ἐν, cf. Stp. Th. 3, 316. C. e. Ind. Dion. C. „ἐμπ. de affectibus orientibus, στάσις τοῖς περὶ τὴν Ἀρσινόην οὖσιν ἐνέπεσε 328, 43." Rs. Or. V. 4. cum V. 3. p. 472. N. 20. Polb. Thuc. (ap. quem et cum εἰς, cf. Abr. Dl. p. 225. i. ut ap. Dem. 424, 3. sq.) Phoc. Schier. Hom. Ἰλ. φ', 385. Herdt. 636, 95. Dem. 1214, 1. sine Ind. it. Suid. 1, 742. i. (ubi Vs. *incessit*, syn. Bg. e P.) et Obs. M. A. V. 3. p. 144. sq. Caeterum e Lat. Bg. ad πολ. melius forte sit, pr. ἐθνεσ. intelligere de provinciis et terris. Mox Bg. e P. subst. ἀπ. cum pr. πρὸς libere per syn. gen., resolvendum illum sane per praep. *adversus* etc., tenente Stp. Th. aliunde Nostri hanc rectionem, qui variarit cum 1, 1, 3. cf. Ind. Sb. cum syn. εἰς.

εὐνοίᾳ) Male Cod. ἀγνοίᾳ. *Stroth.* Sane ob oppos. ἀπεχθ., ubi Bg. e P., it. in sq. ἐρ., ubi Stp. Th. 1, 1255. G. e. pravo libri numero huc respicit per idem Lat. (ap. G. Th. cum Gr. n.) h. l. pro studio certandi, (nobis

πρὸς ἀλλήλας[u], φθόνῳ τὲ καὶ καθαιρέσει τῶν ὁμοφύλων. ἀρχαῖον[x] τοῦτο πάθος Ἑλλήνων[y],

tentione inter ſeſe invidiaque, 14. ad everſionem ſuorum gentilium. Vetus hic morbus

u) In Ms. Ba. ἀλλήλας· φθόνῳ τε modo, nec in ſqq. aliud quid, praeter vulg., nec in Mss. rel. et edd. v. N. x) A. 2. ἀρχαῖων, unde ἀρχαίων B. 1., rectiori quidem accentu. y) In Ms. Ba. colon.

Zankſucht ſ. *Streitſucht*,) quia et pr. et ſq. φθ. ſunt quoque e genere affectuum; non tenente me, qui alius ζηλ. copularit cum ἐρ., ſed cum ſq. φθ. cf. Gottl. Plat. Menex. p. 43. N. 12.

καὶ καθαιρ.) Forte ἐπὶ καθαιρ. *Steph.* Bg. probat Stp. ἐπὶ (ad m. Ms. Bg.) *Leisn.* ſtudio *perſumdandi* populos *ſecum cognatos*, gentiles. *Reisk.* Utique durum eſt, hanc vocem poſitam eſſe pro καθαιρέσεως πόθῳ, ſed tamen non magis placet Stp. ἐπὶ καθ., quod ab Herodiani ſcribendi conſuetudine abhorret, qui nimium paria paribus relata amat, atque ita συμμετρίας ſtudio tenetur, ut haud raro inde perſpicuitati officiat. Num forte καὶ μίσει? Certe infra c. 3. dicit τῷ αὐτῷ ζήλῳ καὶ μίσει. *Stroth.*

Cuius correctio, quanquam adiuvari poteſt ſic, ut e pr. καὶ eadem vox repetita ſit, (quod genus vitii non raro occurrit,) et in rel. ſyllabis αιρεσει latere credas μίσει, ſicut Stp. ἐπὶ per ſe in καὶ, tamen ad emendandum non inclinamus, ubi Mss. tacent, et res expediri poteſt interpretando, quod facit perite Rsk., dum ſubſtantivum, ſignificans per ſe *actum*, explicat per *ſtudium*, ſ. *conatum*, quod et nos ante fecimus in ſubſt. ἔριδι, (cum Cl. ad Hom. Ἰλ. η, 111. ἐξ ἔριδος, *prae* contentionis *ſtudio*, ut forte iam ib. ά, 8. ſumendum,) et Rsk. idem iam in ſubſt. τιμωρία Or. V. 4. p. 222. N. 30. Eius rei et praeſidii ad interpretandum triplicem hic pono cauſam, primam quidem philoſophicam, quia omnis actus requirit conatum continetque, binas vero philologicas, quarum una ducitur ab analogia, (quia etiam verba, quae proprie in arte dicuntur, *activa* vulgo interdum intelligimus tantum de conatu et voluntate agendi, et quia alia, quae de verbis talibus valent, quoque in ſubſtantivis affinibus locum habent, ut cum eandem tenent rectionem,) ſed altera noſtro loco eſt propria, quod Noſter ipſe explicat ſe per ſyn. formulam §. ſq. καθαιρεῖν θέλοντες. Sed prima cauſa poterit et revocari ad philologicam, ſumta metonymia illa effecti pro cauſa, ubi intelligunt etiam voluntatem et ſtudium, ut diſerte Bauer. in phil. Paul. p. 241. m. g) et p. 243. c). Unde recte Ing. non hic obſecuti ſunt voluntati Stp., ſed properantius Bg., qui propterea et in Ms. ſuo poſt φθ. τὲ comma poſuerat, deſerens melius P. libertatem hic reliquam, et de ſuo addens pron. poſſeſſ., cf. 2, 2, 5. ad τοῖς οἰκ., ut de ſubſt. καθ. Krb. Obſ. p. 309. ſq.

ἀρχαῖον) Iuſtin. 8, 1, 1. *Graeciae civitates dum imperare ſingulae cupiunt, imperium omnes perdiderunt: quippe in mutuum exitium ſine modo ruentes, omnibus perire, quod ſingulae amitterent, non niſi oppreſſae ſenſerunt*, cf. Tac. 6, 422. 2. *Boecl.*

In rem cf. N. ad Iuſt. l. l. Spanh. de Pr. et u. n. 2, 614. e. „diſſidia quidem inter vicinas urbes et municipalis aemulationis exempla ap. hiſtoricos nonnunquam legas, ſicut Lugdunenſium cum Viennenſibus, Puteolanorum cum Capuanis ap. Tacitum, Nicomedienſium cum Nicaeen-

οἳ, πρὸς ἀλλήλους στασιάζοντες ἀεὶ, καὶ τοὺς ὑπερέχειν δοκοῦντας καθαιρεῖν θέλοντες, ἐτρύχωσαν τὴν Ἑλλάδα. ἀλλὰ τὰ μὲν ἐκείνων γηράσαντα, καὶ παρ᾽ ἀλλήλοις[z] συντριβέντα, Μακεδόσιν εὐάλωτα, καὶ Ῥωμαίοις

Graecorum, qui mutuis seditionibus semper laborantes ac eminentiores subvertere cupientes, consumserunt Graeciam. Sed illorum quidem status senio confectus, et mutuis cladibus attritus, Macedonibus expugnabilis, ac Roma-

z) παρ᾽ ἀλλήλους Lugd., v. N.

sibus l. 3. c. 2. Laodicensium cum Antiochensibus l. 3. c. 6. Tyriorum cum Berytiis l. 3. c. 3. ap. Herodianum" it. Casp. Barth. Adv. p. 1067. „non solum mendaces Graecorum populi dicuntur, sed suo ipsorum exitio turbulenti seditiosi" hac allata Nostri §. sine Vs., quam liberam dedit Bg. aeque, ac P., e quo maxime omittit v. δοκ.,. cf. 1, 12, 3. pro *qui* inter *se* diffidentes *semper*, et *cupientes* evertere *eos*, *qui* viderentur *eminere* s. superiores esse ac potentiores, cf. Ind. Dem. v. στασ. cui add. 1440, 17. coll. l. 23. sed de v. καθ. Bud. C. 935, 40. Suid. 2, 221. i. 223. i. Abr. Dl Th. p 509. e. Ael. V. h. p. 132. sq. N. 14. sq. Krb. Obs. p. 309., servante Stp. Th. 3, 1323. F. e. ad ἐτρ. plena P., non item Bg., nec Bud. C. 1233, 5. „exhauserunt vires Graeciae" h. l. debilitarunt se universos, cf. Exc. ad 1, 3, 1.

παρ᾽ ἀλλήλοις) Rectius fortasse παρ᾽ ἀλλήλων. De Graecorum autem morbo isto meminit etiam Pausanias in Achaicis et Xenoph. in Hellen. ut Schottus annotat. *Sylb.* Ferri potest etiam dativus, immo et accus. v. d'Orv. Char. p. 501. (ad p. 97. v. 1.) *Leisn.* (qui et in m. Ox. ad v. γηρασ. signarat „Lat.") Forte καὶ περὶ ἀλλήλοις. *Reisk.* Haud accurate haec reddidit Pol. Potius, cum ad τὰ ἐκείνων intelligendum sit πράγματα, ita reddi debebant: *cum* vires *illorum* senescerent, *atque* ab *ipsis* invicem *contererentur*. probo etiam Sb. coniecturam παρ᾽ ἀλλήλων. *Stroth.*

Verterat P. formulam illam neutralem cum gen. pers., ut alii in aliis, per ipsas statim personas ad sensum satis plane, sed Sch. in „γηρ. inveterata, *res* senio *confectae*, συντρ. res *attritae* inter *se*" ostendens recte Strothi ellipsin, quam et cogitarit Bg. in suo; dum Noster hic scribit iterum cum quadam redundantia et explicatione prioris v. ἐτρυχ. per duo alia tropica; cumque potuerit modo sic ponere καὶ οὕτω τὰ μὲν ἐκείνων Μακεδόσιν λ., pro copia sua addit illa bina, γηρ. καὶ π. ἀλ. συντρ, sine quibus sententiam et seriem procedere, quisque intelliget, credo, vel non addito illo nostro καὶ οὕτω, et ἀλλὰ adeo servato. Sed amat ille copiam, ut scriptor elegans; ubi sane in utraque formula sit Lat. quaedam, nihil tenente Stp. Th. nec me, (qui h. l. τὰ ἐκ. πράγματα ceperim pro rep. et civitatibus singulis, ubi tamen reditur deinde ad vires opesque pecuniarias et militares, ad ipsasque urbes et castella, terras et agros, vastatos, debilitatos, exhaustos, quae et insunt in sq. συντρ., aeque ac in pr. ἐτρυχ.) sed G. Th. 389, 85. in v. „*senescit* otio *civitas*, i. torpescit, (sed in v. *consenescere* 1169, 23.) metaph. debilitari, languidum, imbecillem fieri" ut sine explic. in v. *attrita* bellis *Aethiopia*, it. *attriverant* alteri *alteros* e Sall. Iug. 79, 4., cf. de Gr. γηρ. tropico Ind.

δοῦλα γεγένηται[a]. τὸ δὲ πάθος τοῦτο[b] τοῦ ζήλου καὶ φθόνου μετῆλθεν[c] εἰς τὰς καθ' ἡμᾶς ἀκμαζούσας πόλεις. κατὰ μὲν οὖν τὴν Βιθυνίαν, εὐθὺς μετὰ τὰ ἐν Κυζίκῳ Νικομηδεῖς μὲν Σεβήρῳ προσέθεντο, καὶ

16. nis servus factus est. Iste autem morbus aemulationis et invidiae transiit ad nostra aeta-
17. te florentes civitates. Itaque in Bithynia statim post res ad Cyzicum gestas, Nicomedienses quidem Severo se ad-

a) Ms. Ba. γεγένηνται. plurali verbi posito cum neutro plurali, pro singulari, ut 2, 6, 21. i. 1, 14, 12. et 2. b) Ms. Ba. τούτου τοῦ ζ. v. N. c) Ms. Ba. μετῆλθε καὶ εἰς λ. v. N.

Luc. et Ael. V. h. et de Lat. *senescere* Ind. Corn. N. cum N. ad 7, 5, 3. Ad παρ' ἀλλ. vero Sb. Ind. quoque „pro παρ' ἀλλήλων" suo more, ubi sufficiant Leisn., ut in Var. L., per se non prava, tamen operarum est vitium modo, tacentibus libris rel. Ad sqq. Sch. „εὐ. expugnatu *facilia* illis *facta sunt*, ð. *res* Graecorum *factae sunt* servilis *conditionis*" in postr. huc spectante Stp. Th. sine Vs., cf. de εὐ. Poll. Suid. 1, 881. m., ubi notio τοῦ εὐ latet in Bg. Lat. per se, ut alibi.

τὸ δὲ πάθος) Potes τὸ πάθος et hic, ut alibi reddere per *morbus*. Nam et civitates, ut *nasci* et *mori*, sic *aegrotare* dicuntur, de qua re P. Faber Semestr. 1, 9. p. 58. Cort. ad Sall. Cat. 36, (6. *tanta* vis *morbi*, uti *tabes*, plerosque *civium* animos *invaserat*.) Exemplum urbium, Lugduni et Viennae in Gallia, simili invidia et aemulatione mutuum exitium quaerentium, v. ap. Tac. H. 1, 65. *Leisn.*

Redit Noster ad §. 14. rem propositam, eodem vocabulo et ibi usus, tropico sensu, pro affectu, i. vitiosa et nimia cupiditate vel aversatione, (cf. Stp. Th. cum Ind. Dem., cui add. 293, 15. ταὐτὸ τοῦτο παθ.) hic quidem addito gen. aliquo affectus ipso. Sed Ms. res prima in pronominis casu alio iterum, v. §. 10. i., hic orta fuerit e sq. syllaba, quia cum Mss. rel. quoque P. ostendit modo vulg., nec Noster aliter copulat pronomen demonstr., nisi cum priori subst., ut hoc utrinque muniatur aliquo articulo et pron., cf. 1, 17, 7. τὸ παιδίον τοῦτο et 2, 1, 16. τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου, per syn. pron. idque praemissum. Sed altera Ms. res habet non modo demtum iterum ν ἐφελκ., cf. 1, 2, 7. 1, 14, 14. m. 1, 17, 18., verum quoque additum καὶ, pro *etiam*, i. similiter, cf. 2, 13, 1., quale quid non apparet ap. P. in hac quidem regione, sed in sq. membro, ubi libere *etiamnum* ille addit, in Gr. ponendum statim post artic., εἰς τὰς καὶ καθ' ἡμ. λ., ubi per se excidere potuit ob sq. καθ' simile; unde hoc tantum suspiceris, si in marg. steterit olim, a librario Ba. Ms. illuc translatum esse, ubi nunc exhibet, sed tamen non commode, quia illud καὶ requirat et alias civitates, qualis a Nostro in pr., praeter Graecas, non memorantur; ut nec in altero P. loco necessario desideratur, sed P. alibi quoque nimis liberalis est in particulis temporis adiungendis, desertus a Bg. tum in formula καθ' ἡμ. cf. 1, 14, 7. tum in v. μετ., ubi et Sch. aliud *invasit* addit, pro quo Bg. severius, pro coepit esse, oriri.

μετὰ τὰ ἐν K.) Bg. plane e P. explet cum subst. πράγματα quoque particip. γενόμενα, (quibus augendus L. Bos. Ell. p. 283. sqq.) tum perite cum

πρέσβεις ἔπεμπον, τήν τε στρατιὰν ὑποδεχόμενοι, καὶ πάντα παρέξειν ὑπισχνούμενοι. Νικαεῖς δὲ, τῷ πρὸς Νικομηδέας μίσει, τἀναντία ἐφρόνουν, καὶ τὸν στρατὸν τοῦ Νίγρου ὑπεδέχοντο [d], εἴ τε τινὲς ἐκ τῶν φυγόντων κατέφευγον πρὸς αὐτοὺς, καὶ τοὺς πεμφθέντας ὑπὸ τοῦ Νίγρου [e] φρουρεῖν Βιθυνίαν. ἑκατέρωθεν οὖν ἐκ τῶν πόλεων,

iungebant, ac legatos mittebant, exercitum accipientes, et
18. omnia ſe praebituros pollicentes. Nicaeenſium autem, odio adverſus Nicomedienſes, contraria erant ſtudia: atque iſti exercitum Nigri ſuſcipiebant, ſi qui ex fuga ſe receperant ad ipſos, ſive qui mitterentur a Nigro ad tuendam Bithy-
19. niam. Quocirca ex utris-

d) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. al. e) Comma hic in A. et B. v. N.

eodem capit pr. ἐν pro εἰς, ſ. Noſtri κατὰ §. 11, et περὶ 3, 7, 5., ad variandum, qua de vi cf. Caſ. ad Ath. 2, 88. Per. ad Ael. V. h. 2, 25. p. 132. N. 12. cum Ind., Weſſ. ad Diod. 1, 695. N. 92. it. 2, 167. N. 78. D'Orv. Ch. p. 14. m. et 360. i. Gron. N. ad Herdt. p. 142. a. e. cum Ind., Abr. ad Aeſch. 2, 247. i. ad Luc. 2, 36. N. 73. Vig. p. 587. m. cum N., Fi. diſſ. ad Hebr. p. 25. N. et ad Well. p. 359. e. Krb. L. N. T. p. 222. Nr. 23. (cui add. Io. 8, 20.) tum Indd. Palaeph. Polb. et Z. Xen. cum Bach. ad Ageſ. 2, 23.

ὑποδεχόμενοι) Leisn. in m. Ox. „F. ὑποδέξεσθαι" e P., credo, quem recte deſerit Bg., accipiens participium praeſ. temporis propria notione, ubi cum altero ſq. debet reſolvi per copulam; etſi eadem particip. ſaepe pro fut. valent, et pro ſupino, in primis poſt v. πεμπ., quod tamen hic, abſolute poſitum, expleveris per illa 2, 8, 14. e. συνησόμενοι αὐτῷ, qua occaſione ſane fecerint et illa Noſtri ſqq., ut et in ſq. παν. παρ. ſupplemento opus, v. c. τὰ ἐπιτήδεια αὐτῇ, τῇ στρατιᾷ, aut τὰ αἰτούμενα ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ Σεβήρου.

τἀναντία ἐφρ.) P. deſeruit et Sch. in „ἐν. *contrarias* partes *tenere*, ἐφρ. *ſtudebant* partibus *contrariis*" ut Stp. Th. 4, 209. D. e. „τ. φρονεῖν, *contrariis* part. *favere* ſ. *ſtudere*" ſubiecto Noſtri loco ſine Vs., quae liberrima ad Luc. 1, 667. l. 35., variante mox Noſtro in τὸν στρ. cum §. pr. τὴν στρ., ut Bg. in Lat. ad v. ὑπ., qui in ſq. εἴ τε — καὶ e P. partim, dum ille τὲ non plane neglexit, quod tamen hic proprie cohaeret cum ſq. καὶ, et ab εἰ divellendum, ut rectio ſibi Noſtri conſtet in v. ὑπεδεχ., quod eſt cum particula εἰ, et ſimul iterum cum acc., pro *tum* ſi *qui* e *fugientibus* confugerant *ad* ipſos, *tum* miſſos *a N.* ſ. tum eos, qui confugerant, tum eos, qui miſſi erant rel., luſum me ita Noſtri in v. affinibus in vicinia φυγ. κατεφ., ſimpl. et compoſ., non perimente. Sed de commate poſt Νιγρ., liberum reliquimus, quia in inf. poſt v. πέμπειν duplex eſt ſupplementum, vel ὥστε, vel εἰς τὸ, cf. 2, 12, 11. m. et 10., quorum prius magis deſiderat comma.

ἑκατέρωθεν) Bg. e P. retinet tum mutatam dicendi rationem, (in adv.

ὡς ἀπὸ στρατοπέδων, ὁρμώμενοι, συνέβαλλον [f] ἀλλήλοις· καὶ, μάχης καρτερᾶς γενομένης, πολὺ περιεγένοντο οἱ τοῦ Σεβήρου. Φυγόντες [g] δὲ οἱ τοῦ Νίγρου κἀκεῖθεν [h], ὅσοι περιελείφθησαν, ἐπὶ τὰ στενὰ τοῦ Ταύρου ἠπείγοντο [i], ἀποκλείσαντές

que urbibus quasi e castris egressi milites concurrerunt: magnoque commisso proelio, longe superiores fuerunt
20. Severiani. Fugientes autem Nigriani inde etiam, qui supererant, ad angustias Tauri properabant: clausamque

f) συνέβαλον Ms. Ba. v. N. g) φεύγοντες Mss. tres, v. N. h) Sine iota κἀκ. B. 2. R. et B. 1. L. cf. 2, 10, 18. i) Colon in Ms. Ba. cum ed. Bc. 2., ut punctum in A. Stp. rel., sed comma B. 1. R. al.

accommodato ad subst. sq., pro *utrinque* igitur *ex urb.*, i. e. ab utraque parte s. utrique illi exercitus, intra urbes istas excepti, non vero cives illarum, diverse animati; cum et Lat. ponant adverbia loci simul cum suis loci substantivis, v. c. Virg. Aen. 7, 209. hinc — ab *sede* rel., cf. 1, 4, 8. m. ad μήποι λ.) tum suppletum subst. οἱ στρατιῶται ad v. ὁρμ., quod sane contextus iubet cogitari, quia in superioribus etiam memorati sunt urbium istarum incolae nominatim, Νικαεῖς et Νικομηδεῖς, quorum deinde nulla mentio inter victos et victores, sed modo exercitus Nigri ac Severi.

συνέβαλλον) Congruentius συνέβαλον, tempore aor. *Sylb.* Quod ipsum Ms. praebet, consentiente P. et inde Bg., sed ut in talibus nihil sit certi et tentandum, etsi confusio saepe accidit et varietas frequens est in simpl. et dupl. λ, cf. 1, 15, 6. m. et hoc cap. §. 3., pro quo hic variat Noster, (in v. συμβ. addito dat. pers., sed omisso subst. στρατεύματα, ob iam praeced. alium nominativum ὁρμ.) tum Bg. e P. ad sq. καρτ., (cf. §. 3. et Luc. 2, 559. l. 34. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μ. κ. cum *diu* fortiter *pugnatum esset*, it. ad γεν. cf. 1, 11, 5. Fi. Theo. 7, 4. et Diod. S. 1, 310. l. 17. prae quo est severior in formula οἱ τ. Σ., cf. §. 11., quanquam ad sensum res eodem redit, cum Severus ipse interfuerit rebus, cf. §. 1. 17. et cap. sq. §. 4. e., quanquam negant id Angli ap. Heyn. H. 4, 1046. i. In rem ipsam Dio C. p. 1247. l. 6. μετὰ ταῦτα, μεταξὺ τῶν στενῶν τῆς τε Νικαίας καὶ τῆς Κίου, πόλεμος αὐτοῖς μέγας γίνεται καὶ πολύτροπος, post quae describit pugnae fortunam variam, quae ab initio fuerit ap. Severianos, tum ap. Nigrianos, denique vero iterum ap. priores, pergens p. sq. i. (quae pertinent maxime ad Nostri §. sq ὅσοι περιελείφθησαν,) καὶ ἂν πανωλεθρίᾳ τούτους διέφθειραν, εἰ μὴ ἡ πόλις ἐγγὺς ἦν, καὶ νὺξ σκοτεινὴ ἐγένετο.

φυγόντες. Perperam in Cod. φεύγοντες. *Stroth.* Nempe cum alibi pro vulg. aor. ponunt Mss. tempus praes., cf. 2, 10, 17. e. 3, 1, 11. e., tum h. l. Glossator variare voluit cum §. 18. e., manente P. quoque in vulg. tempore quidem, non item textu et ordine. In κἀκ. quidem respicit Noster ad §. 4., ut Leisn. in Ox. supra v. περ. „1 Thess. 3, 1." volens potius ib. 4, 15. 17., quae duo loca inter se comparare debuit L. Bos. Ell., ad genus ellipseos constituendum, quia in postr. loco additur particip. ζῶντες, quanquam, ob adiunctum artic. οἱ, appositio quoque statui potest, cf. Glass. phil. ed. Dath. p. 317. Nr. 2. i., aliam ellipsin spectante P., sed

τε τὸ ἔρυμα, ἐφύλαττον. ὁ δὲ Νίγρος [k], φρουρὰν καταλιπὼν τοῦ ἐρύματος, ὡς ᾤετο [l], αὐτάρκη, εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἠπείγετο, στρατὸν ἀθροίζων καὶ χρήματα.

21. munitionem tutabantur. At Niger, cuſtodes relinquens munitionis, ut putabat, ſufficientes, Antiochiam verſus contendebat, exercitum collecturus et pecunias.

Ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου στρατὸς, περαιωθεὶς διά τε Βιθυνίας καὶ

Severi autem exercitus cum tranſiſſet per Bithyniam et

k) Abeſt νίγρος in Ms. Ba. *Mart.* etiam in Ms. Vi. v. N. l) ὡς ᾤετο non ſunt in Ms. Ba. incluſa commatibus. *Mart.* nec in edd. omnibus, cf. 3, 1, 16.

non neceſſariam. Mox in τὰ στρ. τ. T. variatur cum 3, 1, 8. ordine et omiſſo ſubſt. ὀρ., quod tamen P. libere addit, liber idem in numero ad ſq. membrum, unde Bg. ſimpl. in v. cum Stp. Th. aliunde, (cf. 1, 12, 16.) ubi et 4, 232. G. m. Bg. ad ſq. ἐφ., pro P. ſyn., cf. 2, 13, 13., e cuius ratione in ἀπ. per paſſ. non opus eſt deinde ſuppleto ad v. ἐφ. pronomine αὐτὸ, quo Sch. tendit, addito ſubſt. *munit.*

ὁ δὲ Νίγρ.) Male hic in Mss. omiſſum eſt nomen Νίγρος, quod cum Ve. quoque P. ſervat, cum vix e pr. οἱ τοῦ Νίγρου tacite repeti queat, et pro ὁ δὲ ſaltem debuerit eſſe αὐτὸς δὲ, ut de principe perſona et duce exercitus dominoque; quanquam, ὁ δὲ ſumto pro οὗτος δὲ, ſimile quid admiſit Gesn. in Iſag. in erud. T. 2. p. 219., poſt *Carteſiani* intervallo ſubiiciens *At ille* rel., cogitans Carteſium, nominatum modo in aſſeclis. In ſq. φρ. Bg. ad ſenſum bene, per concretum Lat., quorum abſtractum tamen aeque recte e P. tenuit Sch. „praeſidium *ſufficiens*" cf. Stp. Th. 2, 1500. C. e. ſine Vs. et in rem Xiph. S. 399, 36. Mox τὴν Ἀντ. e pluribus huius nominis urbibus Noſter intelligere videtur hic illam Syriae, qua de iam 2, 7, 15. ſq. dixerat, Nigrum ibi agitaſſe ludos, ut 2, 8, 10. habuiſſe domum et praetorium, cf. ib. §. 13. e. 2, 14, 11. 3, 1, 7., e qua urbe exiiſſe aliquando putandus eſt, quanquam non id Noſtro memorante in prioribus, et forte nunc ſaltem ad Tauri munimenta diſpicienda et praeſidia curanda, quo facto, hic a Noſtro dicatur illuc rediiſſe; niſi velis, Nigrum, poſt cladem ad Cyzicum, cui ſane non interfuit, tamen, profectum ex urbe illa, adfuiſſe ap. exercitum in altero conflictu in Bithynia, ad Nicaeam, cum ſuisque fugiſſe ad Tauri munitiones, et deinde demum rediiſſe Antiochiam; nihil in hanc partem narrante Spart., nec in Nigro, nec in Severo, niſi c. 8. e. p. 604. m. *fuſas* eſſe *item* (i. iterum, poſt Cyzicenam pugnam,) *copias* Nigri *ab iisdem* Severi *ducibus.*

ἀθροίζων) Congruentius ἀθροίσων, tempore futuro. *Sylb.* Res hic eadem eſt cum illa §. 17., quanquam et Bg. inclinat ad fut., idque fortaſſis e P. liberiori ratione per *ut*, pro ſupino vel fut. valente.

διά τε) Bg., e P. forte, omittit hic commode copulam, ne quis eam trahat ad pr. particip., cum pertineat modo ad ſq. καὶ, et, ut alibi, praemiſſa ſit, locanda proprie poſt ſubſt. Βιθ., cf. 3, 2, 11. e. Γαλ. τε καὶ Ἀσ., ubi ſcripturam vulg. per ſimpl. ι tolerarat Ms. auctor, hic inconſtans cum Ba. in altero Καπ., ad 3, 1, 9. nihil novante, quae duo Stp.

Γαλατίας [m], ἐμβαλὼν εἰς Καππαδοκίαν [n], προσκαθεζόμενος τὸ ἔρυμα ἐπολιόρκει [o], πράγματά τε εἶχεν οὐ μικρὰ, δυσβάτου διὰ στενότητα καὶ [p] τραχύτητα

Galatiam, ingreſſus Cappadociam, obſidione munitionem oppugnabat: negotiique habuit non parum, cum invia propter anguſtiam et aſpe-

m) Γαλατείας Ms. Vi. v. N. n) Ms. Ba. καππαδόκειαν, καὶ προσκ. quod καὶ interiectum dant quoque Mss. rel., ut προκαθ. Ms. Ve. ſolus, v N. o) In Ms. Ba. punctum, ut in edd. A. et Ed. p) δὲ pro καὶ in Bs. 2. mendoſe.

Byz. modo per ſimpl. vocalem profert, it. Cell. n. o. a., ex analog. Noſtro ſcribente in ἐμβ. cum adiunctis, cf. Stp. Th. 1, 679. B. e. cum Bud. C. 602, 39. Abr. Dl. Th. it. ad Luc. 2, 734. N. 6. (ubi propoſitam ellipſin pron. ἑαυτὸν ignorat L. Boſ.) ſed ſine hoſtili vi et animo Horr. M. Cr. p. 193. e.

προσκαθεζ.) Ven. καὶ προκαθ. ubi καὶ quidem probo, verbum προκαθ. vero ineptum h. l. iudico. *Stroth.*

Errorem in verbo quidem eſſe ſolennem, et confuſas praep., cf. 2, 13, 10. e., oſtendant vel Mss. rel. et contextus, quia ſermo eſt de obſidione, ubi ſolenne eſt προσκ., cf. Weſſ. ad Diod. 2, 345. N. 33. et ſuper varia rectione, cum loci aut dat. aut acc. (quem Noſter in medio ponens et inter utrumque verbum, ambiguum fecit liberumque, utri verbo iungeres, unde Bg., participium ſ. gerundium mutans in adi. ſubſt., traxit acc. ad v. poſtr.) vel cum aliqua praep., v. περὶ, ib. 1, 502. N. 27. Valck. ad Herdt. p. 430. N. 8., ubi comparat Lat. *adſidere*, cf. Plin. Pan. 12, 3., unde Sch. „exercitus *ſtativa habens* ſ. *aſſidens* obſidebat *munitionem*" Ind. Thuc. per ſimilem locum 41, 38. προσκαθεζόμενοι τὴν — ἐπολιόρκησαν, *caſtris* poſitis *obſidere*, cui add. 355, 8 (ubi ſimilis Var. L.) it. 81, 75. ſed cum v. ἐξεπολ. 87, 79., it. cum dat. τῇ πόλει 22, 57. *obſidentes*, ſed cum dat. πολιορκίᾳ 1, 11., qui Stp. Th. locus eſt, pro quo et dr. ſimpl. καθίζουσι ἐπὶ ib. 232, 8. ſq. καὶ στρατόπεδον ἐποιήσ., it. in med. ἐκαθέζοντο 110, 51. p. ſq. i. 127, 51. ſed cum praep. 111, 85. καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ, ubi ſq. iterum στρατοπ. ἐποιήσ., ſed l. 96. cum pr. περὶ, cf. καθίσας τὸν στρατὸν 143, 58. it. ἐγκαθεζόμενοι 168, 6. et ἀντεκαθέζοντο 310, 68. opp. ἀντεστρατοπέδευ. Abr. Dl. p. 37. e. Vig. p. 291. e. Polb. Ind. v. πρ. cum Rsk. ad eundem p. 129. i., comparante me Liv. 2, 12. i. ſedendo *expugnaturum* ſe *urbem*, it. compoſ. *conſidere*, quo de cf. G. Th. 175, 83. Sed καὶ, intruſum a Mss. in pluribus iterum particip., cf. 2, 8, 1., non apparet ap. P. in hac regione, ſed ad pr. membrum ἐμβ. *quoque*, quod ille tamen libere addiderit, ut praeterea adv. temporis *mox*, quia participium per particulam *quum* reſolvit. Iam, etſi καὶ excidere potuit, ob pr. κιαν ſyllabam: tamen textus vulgatus procedet ſic, ſi προσκ., pro gerundio habitum, arcte copuletur cum v. ἐπολ., ut ap. Thuc. et Herdt. l. l., ſed membrum ἐμβ. εἰς Καπ. praemiſſum putetur, proprie poſt ἐπολ. ponendum.

πράγματα) Leisn. in m. Ox. „*difficultates*" ad ſenſum, verſante hic liberius P., praeter diremtam Noſtri periodum, et adv. iterum aliquod additum, ubi Bg. fere cum Sch. in „πρ. non *parum* expertum eſſe *negotii*" e Sb. Ind., pro ſeveriori, *negotii* non *parum* ſ. plurimum *habuit*, cf. G. Th. in ſubſt. 420, 41. 43. et pro moleſtia l. 30. 32., ad quam notionem

οὔσης τῆς ὁδοῦ [q], βαλλόντων τὲ [r] αὐτοὺς ἄνωθεν λίθοις, καὶ γενναίως ἀπομαχομένων τῶν ἐφεςώτων ταῖς ἐπάλξεσι τοῦ τείχους [ſ]. ῥαδίως [t] δὲ ὀλίγοι πολλοὺς ἐκώλυον [u]. τῆς γὰρ ὁδοῦ ςενῆς οὔσης, τὸ μὲν ἕτερον μέρος ὕψιςον ὄρος σκέπει [x], ἐπὶ θάτερα

ritatem eſſet via, coniicientibus in ipſos ſuperne lapides et ſtrenue depugnantibus iis, qui inſiſtebant pinnis muri. 2. Facile autem pauci multos arcebant. Cum enim via anguſta ſit; alteram eius partem mons altiſſimus tegit, ex alte-

q) Colon in Ms. Ba. r) Hoc τὲ diſerte in Ms. Ba. et tacite in Mss. rel., v. N. ſ) Comma in Ms. Ba., ut in ed. Bc. 2. quae et incipit numerum novum §. demum cum τῆς λ. t) Sine iota ῥαδ. iterum in A. 2. al. u) A. 2. ἐκώλυον τοῦ τῆς γὰρ λ. mendoſe, maxime in τοῦ, quod e τῆς ortum, per compendium ſcripto, ut in B. 2. L., corrector in margine notarat, ponente τῆς typotheta deinde, ſed non τοῦ deleto. x) Hoc comma quoque, praeter Ms. Bg., in ed. Ox., pro colo Stp. rel. et puncto al., v. N.

refert quoque Stp. Th. 3, 530. D. ſq. e. noſtrum locum ſine Vs., cf. Bud. C. 421, 39. Barn. Eur. Hel. v. 293. Valck. ad Xen. M. S. p. 241. e. cum Z. Indd., Bg. ad Alc. p. 125. Abr. Dl. Th. p. 247. i. Rs. Or. V. 9. p. 387. e. cum Ind. Dem. p. 621. e. per ſyn. adiuncta ex 181, p. πάνυ πολλὰ πρ. ἔσχον, (cui add. opp. πρ. παρέχειν τινὶ 99, 7. 104, 20. 184, 2. etc.) Vig. p. 137. i. et Suid. 3, 166. m. Ad ſqq. Noſtri cf. 3, 1, 8. ſq. et ad δυσβ. ὁδ. Poll. 3, 96. et Diod. S. 2, 333. l. 45. κρημνώδους δ' οὔσης, καὶ δ. τῆς ὁδ. et quia *confragoſus* erat *tranſitus* atque *difficilis*, ſed in δυσβ. cum pr. διὰ peculiari modo, cui par Lat. Bg. cum abl. cf. G. Th. cum Gr. n. *regio* rupibus *invia*.

βαλλόντων τὲ) Praeter omiſſum in Ms. Bg. adv. ἄνωθ., e P. a nobis ſtatim reſtitutum, deeſt hic ap. Bg. copula τὲ, a P. ſervata rectius, cum duo narrentur, cur exercitus non leve negotium habuerit, primo viae difficultas, deinde acris repugnantia et defenſio hoſtium; unde non debuit Bg. uti abl. conſeq. ſine *et*, aut participia reſolvi oportuit etiam reliqua, ut prius, adiuncta copula eadem; manente quoque P. ſeverius in ſimpl. Lat. ad βαλλ., cf. 1, 12, 16. ſq. et ad ſq. v. ἀπομ. Ind. Thuc. Xen. Hell. Cyr. et Ἀνβ. Polb. Dion. C. ad Thom. M. p. 99. N. 1. ad Max. Tyr. p. 499. 654. ad Herdt. p. 564. N. 69. Suid. 1, 286. m. et ad Vig. p. 566. N. a. i. quocum datur adv. γενν. per analog. Ad ſq. Noſtri ὀλ. cum πολλ. cf. 2, 5, 4. m. et Dem. ὀλίγοι πολλοῖς λ. 195, 27.

τῆς γὰρ ὁ.) Huc ſpectatur obiter a Weſſ. ad Diod. 2, 655. N. 78. ubi ſimilis deſcriptio loci, πρὸς ταῖς Κιλικίαις πύλαις, it. ap. Xen. Ἀνβ. 1, 4, 4. ἐπὶ πύλας τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Συρίας, et ap. Xiph. S. 399, 32., de quibus *Ciliciae pylis* v. Cell. n. o. a. 2, 211. m. 213. f. 68. 222. f. 81., nullibi huc reſpiciens, ſed Stp. Th. 3, 832. D. e., qui pro P. mavult *protegere*, quod et ap. Sb. Ind. una cum Bg. (e Sch.) qui non male in Ms. ſuo poſuerit comma hic, quia ſqq. pendent adhuc ſimul ab enunciatione prima illa τῆς — οὔσης, qui gen. conſeq. hic non tam valent de cauſa, quam de ſimplici narratione, et modo inſerviunt arctius nectendae orationi, dum copula omittitur et vitantur enunciationes ſingulares, v. c. *nam via* eſt *anguſta*, et *alteram* rel.

δὲ κρημνὸς βαθὺς τοῖς ἐκ τῶν ὀρῶν συῤῥέουσιν ὕδασι πόρος γίνεται. ὅ περ καὶ αὐτὸ πάμπαν [y] παρεπέφρακτο [z] ὑπὸ τοῦ Νίγρου, τοῦ πανταχόθεν κωλύεσθαι ἕνεκα τὴν δίοδον τοῦ στρατοῦ. κατὰ μὲν δὴ Καππαδοκίαν [a] ταῦτα ἐπράττετο. ἐςα-

ra autem parte praecipitium
profundum illis quae ex monti-
bus defluunt aquis alveus fit.
Quod et ipſum prorſus obſe-
ptum erat a Nigro, ut undique
impediretur tranſitus exerci-
3. tus. Ac in Cappadocia
quidem haec gerebantur. Se-

y) Mss. Ba. et Vi. αὐτὸ πᾶν λ. v. N. z) Ms. Ba. παραπεφρ. v. N. a) Ms. Ba. καππαδόκιαν mendoſo accentu et lapſu in vocali illa ad §. 1. alia.

ἐπὶ θατ.) Leisn. in m. Ox. notarat hic modo pag. aliam, ubi infra eadem formula occurrit, quam hic e Sch. v. θ. dedit Bg. (addito gen. pron. αὐτοῦ, etiam e Sch. ſubſt. *montis*,) manifeſte ſupplens ſubſt. e pr., ſecus ac P., ſed ut Gr. requirat plur. μέρη, cf. L. Boſ. Ell. p. 203. m. Stp. Th. Bud. C. 1078, 12. ſqq. Ind. Dion. C. Xen. Ἀνβ. Z. ſed ſine Ind. Dem. 60, 6. Heſy. 1, 1354. i. Vig. p. 91. N., ſpectante huc Stp. Th. 2, 420. G. m. in ſq. κρ. ſine Vs. cum aliis lect., tum per comma poſt σκέπει, tum per ὕδασιν cum νέφ., cf. de κρ. Suid. 2, 373. e. Foeſ. L. N. T. cum Munth. p. 49. Ind. Orph. Call. Lyco. Soph. Ai. Rs. Or. V. 4. Ael. V. h. Palaeph. et Diod. S. In ſq. πορ. liberiora P. etiam Sch. deſerit, unde Bg., ap. G. Th. quoque cum Gr. n. cf. Stp. Th. 3, 164. B. qui neſcit liberius Lat. Bg. e P. in v. συρ. et phyſicam notionem in rectione hac per analog. cf. Geop. cum Bg.

ὅ περ καὶ) Leisn. in m. Ox. „f. ἅπερ καὶ αὐτὰ, (ſed in m. Ms. Bg.) Quorſum refers ὅπερ κ. α.? Quid ſi legas ἅπερ καὶ αὐτὰ, ut ad ὄρη referatur?“ Facilior medicina eſt in enallage illa generis, ut neutrum pron. relat. ad maſc. πόρος trahatur, ſubintellecto ſubſt. neutr. χωρίον, cf. ad Luc. 2, 410. N. 72. Abr. Dl. Th. p. 58. m. it. ad Vig. p. 42. N. a. c. et ſupra ad 1, 5, 3., manente cum Mss. etiam Bg. in vulg. pro liberis P. Sed in ſq. παμπ. res Ms. poteſt eſſe glosſema, (ſimplici praebito pro comp., ſi putetur adi., quo Sch. tendit per Lat. *univerſum*, quo ſenſu et alia gloſſa erit in adi. allato pro adv., ut 2, 13, 20. e. ad ἀνέπλως,) vel lapſus, ut exciderit prior ſyllaba ob ſimilem alteram, vel alia ſapientia Gloſſatoris et faſtidium e tribus deinceps ſyllabis ſimiliter incipientibus a πα litteris; pro adv. cum Suid. 3, 12. i. (non coll. ad Heſ. 2, 848. m.) accipiente vocabulum etiam Stp. Th. 3, 50. e. „uſus eſt autem et Herodianus“ ſine loco nec alio e proſaico quo, cf. tamen Ind. Luc. et Xen. Cyr. Z. it. ad Ageſ., ubi locus eſt XI, 4., haud dubie ut factum ſit e duplicato πᾶν, et hinc per ſe i. q. σύμπαν, plusque adeo, quam ſimpl., ſed deinde pro ſimpl., et adv., demum per ellipſin pr. κατὰ, ut in aliis adi. neutr. Tum alterum Ms. in v. ſq. παρ. augmento praepoſitionis, neglecto illo in medio, itidem fuerit vel lapſus in vocali iterum, vel negligentia et uſus communis aliorum, cf. ad Diod. S. 1, 121. e. N. 63. 424. N. 17. 2, 83. N. 82. ad Luc. 1, 258. N. 2. 2, 80. N. 51. Abr. Dl. Th. p. 665. e., ad Gem. Pl. p. 38. N. i), retinente Bg. e Sb. Ind. v. Lat., ſed Stp. Th. e P.

ἐςαίμεσαν) v. 3, 2, 14. *Boecl.* liberius contrahente P. in periodum No-

σίασαν δὲ πρὸς ἀλλήλους[b] τῷ αὐτῷ ζήλῳ καὶ μίσει Λαοδίκεια μὲν κατὰ Συρίαν, Ἀντιοχέων μίσει, κατὰ δὲ Φοινίκην Τύριοι, Βηρυτίων[c] ἔχθει. μαθόντες τὲ τὸν Νίγρον πεφευγότα[d], τὰς μὲν τιμὰς ἐκείνου καθελεῖν ἐπειράθησαν[e], τὸν δὲ Σεβῆρον

ditiones autem inter se exercebant pari aemulatione et odio Laodicea quidem in Syria, Antiochenorum odio, Tyrii au-
4. tem in Phoenicia, Berytiis infensi: cognitaque Nigri fuga, huius quidem honores evertere coeperunt, Severo au-

b) Nihil hic variatur, nisi ἀλλήλοις mendosum in Pat. v. N. c) Ms. Ba. βηρυτείων λ. Sed nostra scriptura habetur ap. Stp. Byz. p. 221. e. it. Ioseph. 1, 949. s. 5. i. 2, 154. e. d) πεφυγότα Ed. 2. mendose. e) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A.

stri singulares enunciationes, neglecto etiam δὴ, in quo cum μὲν liber etiam Bg., aliterque, quam supra, pro *igitur* in *Cappadocia quidem* rel.

πρὸς ἀλληλ.) Excusari ἀλλήλους potest metonymica synthesi. Alioqui structurae lex postulat ἀλλήλας, ut 3, 2, 13. e. *Sylb.* Pro Λαοδίκεια lege Λαοδικεῖς. *Stroth.*

Quo sumto, quia sine facilis per se lapsus in α et ς maiusculis componantur cum Ἀντ. eadem concreta, ut mox Τυρ. cum Βηρ. et 3, 2, 17. sq. Νικομηδεῖς cum Νικαεῖς, et genus in ἀλληλ. respiciat iam sequentem orationem, ut saepe; quanquam vulgatum in Λαοδ. abstractum, (quod cum libris omnibus refert quoque P. et Bg., variandique causa forte adhibitum, quum eodem redeat, et abstracta saepe ponantur pro concretis, nominatim urbes pro incolis, sicut P. pro sq. concreto Τυρ. ponit abstractum *Tyrus*,) cum masc. ἀλληλ. sic conciliabimus, ut concretum in eo Λαοδικεῖς et cives cogitemus, aut in iuncto sexu diverso, Λαοδίκεια et Τύριοι, sexum dicamus praevalere potiorem. Noster certe variavit in ordine comparis, κατὰ Φοιν. Τυρ., ut cum 3, 2, 13. e. ἀπεχθείᾳ compos. per simpl. hic ἔχθει, et in hoc cum proximo pr. μίσει, unde Sch. per Lat. idem *odio*, cf. Suid. ἔχθος, — μῖσος, non coll. ad Hes., ubi pro libero adi. Bg. e P. valebat Lat. *inimicitia.*

Βηρυτίων) Berytus urbs opulentissima legum studiis tum temporis celeberrima erat; hodie *Barut.* *Stroth.* cf. Stp. Byz. et Cell. n. o. a. 2, 378. s. 89.

μαθόντες τὲ) Malim γὲ pro γάρ. Μαθόντες redit ad Tyrios, cum Severo facientes. *Reisk.*

E P. libero nihil liquet de copula, quam cum libris omnibus servat quoque Bg., nec male, cum solenne sit Nostro τὲ, e vetusta ratione copulans enunciationes, ubi quoque locum habeat per se δὲ, s. δὴ, pro *igitur*, s. γάρ. Sed, praeter Tyrios, innuuntur hic quoque Laodicenses e §. 6 e. Tum Bg. mutata ratio in utr. participio partim est e P.

τιμὰς) Leisn. hoc Gr. subst. in Ox. ed., ut et Lat. in Bg. Vs., notarat stilo cerussato, innuens, opinor, aliquam Not. de sensu hic, qui definitur e contextu et v. adiuncto καθ., estque idem cum locis supra 2, 6, 15. 1, 14, 19. e., ut straverint statuas, ei positas, nomenque ibi eius dele-

εὐφήμησαν. ὡς δὲ γενόμενος ἐν Ἀντιοχείᾳ ταῦτα ὁ Νίγρος ἐπύθετο, ἄλλως μὲν τὸ ἦθος πρότερον χρηστὸς ὤν, ἀγανακτήσας δὲ τότε εἰκότως ἐπὶ τῇ ἀποστάσει αὐτῶν καὶ ὕβρει, ἐπιπέμπει [f] ταῖς πόλεσιν ἀμφοτέραις Μαυρουσίους τε ἀκοντιστὰς, οὓς εἶχε, καὶ μέρος τοξο-

5. tem fausta acclamarunt. Cum autem venisset Antiochiam Niger et haec audivisset, quamvis homo alioqui ingenio prius placido, at tunc indignatus merito ob defectionem illorum et contumeliam, immittit urbibus utrisque Mauros iaculatores, quos habebat, et par-

f) Mss. Ba. et Ve. πέμπει v. N.

verint; etsi e sq. εὐφ. etiam assumi licet hoc, ut nec in verbis honorifice de eodem egerint.

γενόμενος) Aeque locum habeat hic P. notio, a Bg. deserta, *cum* vero *Niger*, qui *nunc* Antiochiae *erat*, e qua Vs. nostra pateat, Nostrum reliquisse ordinem maxime in nomine propr. ὁ Νιγρ., cum propius potuerit ad v. secundum, proprie ad pr. γεν. pertinens. In sqq. assumit Bg. e P. substantivum ἀνὴρ s. ἄνθρωπος, sed non cum eo omittit adv. προτ., quod simul cum ἄλλως, non alibi a me repertum, consistet tamen sic, ut ἀλλ. sumatur pro in aliis rebus s. casibus, s. partibus, (ut Schell. recte explicat in Lex. Lat. Bg.) aut pro per se s. natura sua, (cf. Z. ad Vig. p. 368. b. Nr. 5., ut respondeat illi φύσει, quod ap. Nostr. est diserte simul 8, 3, 16. φύσει μὲν καὶ ἄλλως αἰδέσιμος ὢν rel. cf. 3, 14, 3.) aut pro Lat. *omnino*, i. universe, quod tamen redeat ad primum illud, cf. Z. l. l. et Per. ad Ael. V. h. 2, 13. p. 106. N. 29. e. Lat. *generatim*, it. ap. Dem. 889, 16. οὐδὲ φύσει χρηστὸς ἄνθρωπος sine Ind., ut nec ap. Stp. Th. in χρ. est Bg. Lat. (qui deserit P. duo Lat. adi. pro uno Gr.) sed syn. (h. l. non iracundus et propensus ad vindictam et nocendum, ex opp. et contextu sq.) nec cum acc. rei elliptico, ubi Noster ex analog. saltem scripsit. In sqq. ἀπος. et ὑβρ. pertinent ad §. pr. e.

ἐπιπέμπει) Perperam Cod. πέμπει. *Stroth.* Eadem res fere, quae 2, 12, 10., per glossam in simpl. pro comp. (servato cum Ms. Vi. etiam a P.) aut etiam elapsa praepositione per incuriam in comp. verbis, ut alibi, cum hic aptius sit compositum, quo sensu, praeter Ind. Sb., tenet Stp. Th. 3, 205. B. „*immitto*, Herodi. l. 3. ἐπ. — ἀκ. (e P.) i. e. hostiliter mittit adversus eos" cf. 1, 8, 12. m.

ταῖς πολ. ἀμφ.) Rectius *utrique urbi* s. *ambabus* urbibus. *Sylb.* contra P., quocum tamen Bg., quia ad sensum parum interest, et sic adi. illud Lat. in plur. sumitur cum subst. plur. pro sing. et de rebus duabus modo, cf. G. Th. cum Ind. Corn. N. Flor. et Iust., innuente Nostro Nicomediam et Tyrum, quarum posteriorem modo nominat §. sq. e., sed oblique §. 3. sq. in nomine incolarum.

οὓς εἶχε) Pol. videtur legisse ἔσχε, (*quoscunque* secum *habuerat*,) quum εἶχε sit *habebat*. *Steph.* οὓς pro ὅσους accipiendum, quod est potius; aut hoc illi est sufficiendum. *Reisk.*

Severe reddit Bg. in utr., ubi P. libere, h. e. ad sensum, cum aor. 2.

τῶν, φονεύειν τὲ [g] τὸν ἐντυγχάνοντα [h] κελεύσας, καὶ διαρπάζειν τὰ ἐν ταῖς πόλεσιν [i], αὐτάς τε ἐμπιπράναι. οἱ δὲ Μαυρούσιοι, ὄντες φονικώτατοι, καὶ, διὰ τὸ θανάτου καὶ κινδύνων [k] ῥαδίως καταφρονεῖν, πάντα

tem ſagittariorum, occidere obvium quemque iubens et diripere omnia in urbibus, ipſasque incendere.
6. At Mauri homines maxime ſanguinarii ac mortis periculorumque promto contemtu quidlibet

g) τὲ hoc omittunt Ox. et Par. 2. v. N. h) Mss. Ve. et Vi. τοὺς ἐντυγχάνοντας κελ. v. N. i) Ms. Ba. colon, ut punctum in A. k) Ms. Ba. κινδύνου ῥᾳδ. v. N., omnibus edd. in ῥᾳδ. cum iota hic conſpirantibus.

ſaepe ſit pro plusqp., pro quo aor. hic εἶχ. aeque ſumas, ac pro impf. cum Bg., qui et ipſe εἶχον vertit per plusq. 2, 6, 15. Sed ὅς, pro ὅσος, etſi tacente Stp. Th. L. Ern. et Vig. cum Indd. quibusdam inſpectis, tamen procedet tum per ſe, quia notiones ſunt copulatae, tum quia contra ὅσος ſaepe pro ὅς ponitur, eadem de cauſa, tum denique per analogiam Lat., ut ap. Iuſt. 1, 6, 1. *praemonitus, ut, quem primum poſtera die obvium habuiſſet, ſocium coeptis aſſumeret*, ubi tamen Not. cum Ind. et G. Th. ſilent. Mox τὲ poſt φ. etſi nec Latt. Interp. exprimunt, tamen in edd. quibusdam male omiſſum contra rel. libros, copulans hic inf. φ. cum rel., nec pertinens ad ſq. particip. κελ.

τὸν ἐντυγχ.) In Cod. minus recte legitur τοὺς ἐντυγχάνοντας pro τὸν ἐντ. quod certe genuinum eſt, nec librarii elegantiam ſapit. *Streth.*

Nihil hic in Mss., quam gloſſa in plur. pro ſing., ut alibi, per comparationem vel Noſtri 1, 2, 5. e. vel aliorum, qui plur. hunc adhibent, ut Luc. 1, 56. l. 53. it. p. 136. l. 93. cum Ind. The. Fi., ubi et exemplum ſingularis 7, 1. m., cui add. Rs. Or. V. 7. p. 53. i. (ubi recte in N. comparatur ſimpl. τυχ., quod ipſum ſimili ſenſu, pro obvius, uſurpatur numero utr., v. Ind. Luc. v. e. cum Abr. Dl. Th. p. 415. m.) tum Dion. H. S. T. 2. 18, 32. et ſine Ind. ap. Dem. 573, 25. 1298, i. 1374, 9. pro quo plur. ib. 1416, 23. et pro eo ſimpl. τυχ. l. 27., e P. reddente Bg. et Stp. Th. 3, 1443. G. e., aſſumto pron. πάντα, perſpicuitatis cauſa, ut genus univerſum facilius cogitetur, quod et per ſe ineſt in ſing. participii, ut patet quoque reſolventibus, *eum*, qui *occurreret*, ſ. *quicunque*. Mox ad τὰ ἐν τ. π. negligentiam P. explevit Bg., adſciſcendo adi. πάντα ad ellipticum artic., quo ipſo tamen redeas ad vulgarem ellipſin ſubſt. χρήματα, *bona*, facultates, merces, quibus opponit Noſter in ſq. αὐτὰς, aedificia, cf. 1, 10, 4.

οἱ δὲ Μαυρ.) Leisn. in m. Ox. „hoc adverſari videtur Bentleio ad Hor. od. 1, 2, 39." qui, quantum coniicio e Not. Geſn. ed., *Marſi* voluit pro *Mauri peditis*, pro cuius gentis truculento animo ſane ex h. l. patet argumentum. Sed P. liberiorem partim e Stp. marg. caſtigavit Bg., ex illo fere participium ὄντες commutans cum ſubſt. ἄνθρωποι, it. infinitivum cum pr. διὰ cum abl. ſubſt., cui tantum de ſuo adiecit adiectivum ex adv. ῥᾳδ., omiſſo a P., quod ſervabat Stp. in m., vertendo διὰ per cauſalem. Sed plur. κινδ., agnitus cum Mss. rel. etiam a P., tentatur a Ms. Ba. librario vel per lapſum litterarum, vel ex ingenio, ut numerus

τολμῶντες, μετ' ἀπογνώσεως ἐπιπεσόντες τοῖς Λαοδικεῦσιν οὐ προσδοκῶσι, παντὶ τρόπῳ τόν τε δῆμον καὶ τὴν πόλιν ἐλυμήναντο, ἐκεῖθεν τε σπεύσαντες ἐπὶ τὴν Τύρον, πᾶσάν τε [1] ἐνέπρησαν, καὶ πολλὴν ἁρπαγὴν καὶ φόνον εἰργάσαντο.	audentes, desperatis similes, invadunt Laodicenses nec opinantes, et omnibus modis populum urbemque vastant: atque inde Tyrum pergentes totam incenderunt, magnamque rapinam et caedem fecerunt. Haec dum

1) Ms. Ba. πᾶσαν τὲ accentu non reclinato, ut alibi, v. 2, 4, 6., qui tamen paulo ante in ἐκεῖθέν τε cum Stp. conspirabat.

copuletur idem sing., qui tamen cum plur. incedit in omnibus linguis, et ab ipso homine inducebatur supra 2, 2, 9. e. 2, 7, 1., sicut a Nostro hic iungitur species θαν. cum genere κινδ., ubi assumas ἄλλων, periculorum aliorum, quae non attingunt vitam et caput, sed corpus modo, vulnera, captivitatem; nisi κινδ. sumas etiam notione formae, de periculis belli ac pugnae, ut est ap. Lat., cf. Ind. Corn. N., et saepe ap. Isocr., v. Ind. Mor. et Fd.; ut nemini invideo, si in θαν. κ. κινδ. statuat hendiad. Mox πάντα (pro summa omnia negotia et maxime ardua) per syn. singularis numeri partim e P. duxit Bg., it. formulam μετ' ἀπ. liberrime, ubi, pro severo *cum desperatione*, saltem vicinior Sb. Ind. v. μ., mutata praepositione cum subst. in abl. „*desperatis* animis *irruentes*" scribente et hic Nostro fortassis ad analog. modo, sed huc spectante Stp. Th. in v. sq. ἐπ. 3, 318. C. e P., cum additis „ubi tamen μετ' ἀπ. malim praecedentibus iungere" etsi Sb. ante cum sq. ἐπ. iungebat, liberam rem relinquente Bg. Ms., ubi comma post *simil.*, sed insuper petente Stp. ib. *repentini* notionem in v. ex adiuncto οὐ πρ., ubi Bg. vicinior, quam P. et Sch. *incautis*, qui in „τρ. *modo* s. *genere* omni" partim e P. servat sing., unde Bg. quoque in v. sq. ἐλυμ., quod h. l. accipio pro nocere et noxam afferre, tribusque modis, qui mox diserte proferuntur iterum, ut §. p. e. cum variatione, *incendio* urbis et aedificiorum, tum, quoad cives, *rapina* bonorum et *caede*, nobis forte *beschädigen*, ut Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. saltem cum adiunctis est *ferro* et *incendiis*, quorum prius etiam pertinet ad homines et personas, quanquam proprie de rebus valens, cf. de Gr. Stp. Th. 2, 738 B. m. e P. Suid. 1, 718. m. 2, 473. e. Hes. 1, 1185. i. 2, 510. m. L. N. T. cum Munth. p. 238. Loesn. p. 195. e. Ern. ad Call. Di. v. 156. et ad Xen. M. S. 1, 3, 6. e. Mor. ad Is. Pan. s. 15. e. it. ad Herdt. p. 625. N. 94. cum Ind., lib. de V. med. ed. Fi. Thuc. Diod. S. Dion. C. Ael. V. h. Luc. Geop. Polb. Xen. Mor. et Z. it. Hs. Fa. A. et Dem., cui add. cum dat. rei 447, 24., cum acc. pers. 490, 26. it. cum acc. rei 120, 19. 140, 21. 346, 7. 730. 21., sed praeced. διαφθείρειν 522, 8., it. βλάπτεσθαι 208, 14. it. simul cum ἀπολλύειν 119, 2. cum διαστρέφειν 151, 14. cum διαφθείρειν 729, 27. In sqq. libertatem P. deserit Bg., sumens modo inde Lat. ad v. σπευσ., sed formulam φον. ἐργ. notaram modo ex Zos. 1, 71, 4. et sensu forensi ap. Luc. 1, 648. l. 85., et syn. ap. Dion. H. S. T. 1. 568, 28. φόνον τοῖς ἐν χερσὶ ποιεῖ πολὺν λ. ut in ἁρπ. ἐργ. Noster fortassis ad analog. modo illius ἁρπ. ποιεῖσθαι 1, 10, 4. e.

τούτων κατὰ Συρίαν γενομένων, καὶ στρατοῦ ὑπὸ Νίγρου ἀθροιζομένου, ὁ τοῦ Σεβήρου στρατὸς προσκαθεζόμενος [m] τὸ ἔρυμα ἐπολιόρκει. ἦσαν δὲ οἱ στρατιῶται ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ καὶ ἀπογνώσει, ὀχυροῦ τε ὄντος καὶ δυσμάχου καὶ πεφραγμένου [n] ὄρει τε καὶ κρημνῷ. ἤδη δὲ τῶν μὲν τοῦ [o] Σεβήρου ἀπειρηκότων,

7. in Syria fiebant, et copiae a Nigro colligebantur; Severi exercitus, obſidione munitionem oppugnabat. E-
8. rant autem milites in magna anxietate et deſperatione, quod firma eſſet ac inexpugnabilis ſeptaque mon-
9. te ac praecipitio. Sed cum iam Severiani quidem defice-

m) Comma hic in A. et al., v. §. 1. n) Comma hic in Ms. Ba., ut in Bs. 1. v. N. o) In Ms. Ba. τοῦ abeſt. *Mart.* v. N.

τούτων — γενομ.) Scribo γινομ. *Steph.* Forte τούτων δὲ κατὰ Συρ. *Reisk.* Particulae quidem tranſeundi, quales δὲ et οὖν, ſaepe omittuntur, nec quid tale hic ap. P., unde nec pro altero Stp. quid efficietur, cuius impf., a Bg. quoque expreſſum, per ſe ſane cum γινομ. magis convenit; ut tamen et Bg. ſaepe aor. exprimat per impf., quorum temporum ap. Gr. non eſt certa ratio, ut in libris crebra confuſio in noſtro v., cf. 2, 3, 17.

προσκ. τὸ ἐρ. ἐπολ.) Leisn. in m. Ox. „v. Taylor. ad Lyſ. in Ind. AA. Xenoph. Ἀπομν.“ cf. ſupra §. 1.

ἦσαν δὲ) Liberrimum P. in tota §. hac, praeter Bg., deſerit quoque Sch. in „ἀθ. anxietate *animi*“ quo de ſubſt. cf. Foeſ. Thom. M p. 16. Arn. An. Cr. p. 176. ſq. Ind. Xen. M. S. Rs. Or. V. 6. et Dem. cum Noſtri adi., cui add. 168, 27. 655, 14. 685, 11. 1214, 1. cum Zoſ. 1, 54, 1. 3, 24, 4. e. totamque formulam ap. Stp. Th. e Xen., ad quam Leisn in m. Ox. „animum deſpondebant, (ſed ib. et in m. Ms. Bg. ad ſq. ὄρει λ.) ἓν διὰ δυοῖν“ quo vix h. l. opus ob § 2. ubi κρημνὸς ab altero montis latere dr. eſſe, cf. 3, 1, 8. ſq., ut ad ſenſum parum intereſt, ſi comma ponatur poſt πεφρ., quod v. et ſine caſu erat §. 2. m per compoſ. quidem, copulante id cum ὀρ. λ. etiam P., et cum huius Vs quoque Stp. Th. 2, 420. G e. (cf. ad paſſ L. N. T.) it. in δυσμ. unde et Bg., ap. G. Th ſaltem cum δυσμάχητος, ut noſtrum, per analog. modo cum ἐρ., de re inveni praeterea ap. Dem. et Ioſ. Caeterum in gen. his conſq. deeſt pron. αὐτοῦ, τοῦ ἐρύματος, hic quidem intercedente tota enunciatione ἦσαν — ἀπογν.

ἤδη — ἀπειρ.) *igitur* iam *defatigatis* Severi *militibus.* Lycurg. adv. Leocr. p. 127. (Rs. Or. V. 4. p. 166. l. 4. qui locus eſt ib. in Ind. V. 8. male ſub v. ἀπειπεῖν) addit τοῖς σώμασιν, in h. l. τῶν δὲ ἀνδρῶν τοὺς τοῖς σωμ. ἀπειρηκότας, *viros autem, qui corporibus infirmis et laboribus tolerandis non ſatis idonei erant.* ἀπειρεῖν, ſicut ἀπειπεῖν, ἀπαγορεύειν, ἀπαυδᾷν, eſt *deſpondentis animum, ſeque victum eſſe confitentis* ſeu *ſermone,* atque hoc quidem propria ſignificatione, ſeu *improprie*, alio quolibet motu corporis voluntatem exprimente. In hoc loco Herodiani poſſis

τῶν δὲ [p] ἐναντίων ἀμέριμνον [q] ἔχειν τὴν Φρουρὰν οἰομένων, νύκτωρ αἰφνιδίως [r] ὄμβρων μεγίστων καταῤῥαγέντων, χιόνος τε

rent, adversarii autem securam se tenere custodiam existimarent, noctu repente imbribus maximis erumpenti-

p) Ms. Ba. δ' ἐν. cf. 2, 15, 15. q) Ms. Ba. ἀμερίμνων mendose, e pr. finitione, ut in B. 2. L., unde ἀμέριμνον sic duplici accentu in B. 2. R. r) αἰφνηδίως in Ms. Ba. vitiose, ut 2, 1, 6. e. in ed. Lugd.

etiam supplere ὑπὸ πόνου. Nam hoc addit Plutarch. in Catone Mai. p. 339. A. καὶ γὰρ ἵππων ἀπειρηκότων ὑπὸ πόνου τροφαὶ, καὶ κυνῶν οὐ σκυλακίαι μόνον, ἀλλὰ καὶ γηροκομίαι τῷ χρηστῷ προσήκουσιν, *pertinent namque* equorum *labore* confectorum *alimenta, et canum non incunabula modo, sed et senectutis cura ad mitem hominem*, v. P. Fabri Agon. 1, 8. p. 26. sqq. Eust. ad Od. Α. p. 24. l. 33. ὅτι τὸ κωλῦσαι καὶ λόγοις ἀποτρέψασθαι ἀπειπεῖν λέγεται — λέγεται δέ ποτε ἀπειπεῖν καὶ τὸ ἐν ἀγῶνι ἢ μάχῃ ἀπαγορεῦσαι καὶ ἀποκαμεῖν· ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ ἀπαυδῆσαι καὶ ἀπειρηκέναι καὶ ἀπαγορεῦσαι. *Leisn.*

Cf. Stp. Th. Bud. C. 60, 9. Arn. An. Cr. p. 173. Abr. Dl. Th. p. 828. m. ad Luc. 3, 605. N. 64. Ern. ad Call. Del. v. 117. lib. de V. med. Fi. p. 186. sq. Suid. 1, 261. c (ubi init. etiam syn. ἀπειπεῖν, quo de cf. Thom. M. p. 87. et Gottl. Plat. Menex. p. 46. N. 52. cum Ind.) it. Phil. p. 748. e., Sch. partim e P. „defatigatis *iam* Severi *militibus*, s. *quum* animum *despondissent*" quae phrasis et ap. Stp. Th. cum privo v. *desperare*, quo redeat Bg., ap. G. Th. saltem cum syn. ἀπαγορεύω, et modo explicatum 47, 27. et 101. per *defetiscor*, quod ib. l. 2. „labore deficere" proprie i. q. defessus sum, et adeo i. q. Leisn. e P., non tenentibus, quod sciam, Latinis et nostratibus tropum. In Ms. autem nihil est, nisi inconstantia librarii, qui servat utrumque articulum non modo in plena formula τὸν τοῦ Σεβήρου στρατὸν 3, 2, 2. m. 12. it. 3, 3, 1. 7. 13. it. τῶν τοῦ Νίγρου στρατιωτῶν 3, 2, 4., it. τὸν στρατὸν τοῦ Νίγρου 3, 2, 18. m., sed et in elliptica, (ut hic, ubi desit ille gen. στρατιωτῶν, repetendus e pr. οἱ στρατιῶται,) οἱ τοῦ Σεβήρου 3, 2, 19. e. (ubi Bg., ut h. l.) et οἱ τοῦ Νίγρου 3, 2, 11., respiciens ad alteram formam per unum artic. τὸ Σεβήρου στράτευμα 3, 2, 3. e. τὰ Νίγρου πράγματα 3, 2, 5. et τῆς Σεβήρου νίκης 3, 2, 13.

ἀμέριμνον ἐχ. τ. φρ.) P. deseruit quoque Sch. in „φρ. *alta* securitate *esse*, s. *praesidio securo* munitionem *tenere*" it. Stp. Th. 2, 856. i. „ἀμ. — praesidium *securum*, et quo freti, omnibus curis et solicitudinibus liberi forent" aliter, quam hic in m. P., ubi ratio Bg. et brevior, et vicinior, assumto tantum pron. et syn. v. Lat. ad v. ἐχ., sed accepto subst. φρ. haud dubie minus pro concreto et custodibus, quam de abstracto s. actu custodiendi, s. etiam pro loco, ubi sunt custodes, ut sensus sit, cum putarent, locum se habere s. locum esse satis custoditum et munitum ad vitam securam agendam; ut Lat. *praesidium* ap. G. Th cum Gr. n. Nr. 3. „locus ipse, ubi praesidiarii milites collocati sunt" ubi eodem sensu etiam subst. Bg, sed nihil simile in totam formulam, nec in Gr. Indd., ut Noster peculiari hic scripserit ratione.

καταῤῥαγέντων) Sch. sub καταῤῥήγνυμι „repente ruentibus (e P.) s. *cum impetu* delapsis *imbribus*" quam postremam emphasin sub illo themate aliunde tenet Stp. Th. 1, 527. F., etiam Bg Lat. G., sed p. 518. F. sub „καταῤῥάσσω, neutraliter *erumpo*, — in qua significatione etiam passive usurpatum reperitur, ut ὄμβ. κατ. μεγίστων, ap. Herodotum" sine Vs. plane

πολλῆς, (δυσχείμερος [f] γὰρ πᾶσα ἡ Καππαδοκία, ἐξαιρέτως δὲ ὁ Ταῦρος,) μέγας καὶ σφοδρὸς χειμάρρους καταῤῥαχθεὶς, ἐμποδισθέντος αὐτῷ τοῦ

bus, multaque nive (frigida enim omnis Cappadocia, praecipue vero Taurus) magnus et vehemens torrens erumpens, impedito ei consue-

f) Ms. Ba. δυσχείμερος τὲ γὰρ λ. v. N.

e Bud. C. 1101, 7. cum depravato Nostri nomine, cf. Zos. 1, 67, 3. Abr. Dl. Th. p. 445. i. et ap. Harpocr. p. 331. v. τετυφ. de ventis, ἀθρόως καταῤῥαγέντα, impetuose *ruentes*, e quo adiuncto adv. concidat illa notio secundaria, ut melius sit κατὰ in hoc v. sumere, ut alibi, pro Lat. pr. *ex*, sicut ap. G. Th. in Bg. saltem est syn. ἐκρήγνυμαι, et modo 410, 43. „Virg. — *donec*, *ut* aestivis *effusus* nubibus *imber*, Erupere, *aut ut nervo* pulsante *sagittae*, de apibus" cf. Xiph. S. 367, 30. τοῦ ὄμβρου καταῤῥαγέντος, cum *primum* pluvia *caderet*, et Diod. S. 2, 352. l. 56. κατ. ἐξαίφνης μεγάλων ὀ., καὶ χαλάζης ἀπίστου τὸ μέγεθος, *cum* magni *derepente* imbres *et* magnitudinis *incredibilis* grando *effunderentur*, per similia, ut ap. Nostr., adiuncta, et 1, 528. l. 34. μεγάλων ὀ. κ., καὶ τοῦ ποταμοῦ βίαιον τὴν καταφορὰν τοῦ ῥεύματος ποιησαμένου, *cum* magna *vis* imbrium *effusa* esset, *et amnis violento aquarum impetu se praecipitaret*, sed 1, 140. l. 67. per liberam Vs. συνεχῶς ὀ. ῥαγδαίων κατ., ubi μεγίστων e glossa est, cf. Valck. Eur. Hipp. v. 1338.

δυσχείμερος) Deserto P. reddit Bg., ut Stp. Th. aliunde 4, 488. B. sqq., sed hinc sine Vs. 491. G., cf. Poll. 5, 109. 9, 23. Sed Ms. τὲ γὰρ, oblatum pro γὰρ, ut 1, 10, 4. initio periodi, hic vero in parenthesi, fuerit pro simpli γὰρ, et Lat. *namque*, cf. 1, 4, 3., aut referatur ad sq. δὲ, quo de alibi.

πᾶσα ἡ K.) Forte πᾶσα μὲν ἡ Καπ. *Reisk.* Saepe habuimus μὲν in primo membro oppressum, nec comparet in P., qui sq. δὲ libere reddit iterum, ut in syn. 2, 14, 3. μάλιστα δὲ, Leisn. signante hic ad adv. in m. Ox. „Lat." ut innuat, Latinitatem hic esse quandam, concedendam fortassis ex una parte notationis, cum Lat. vocabulum sit e v. *capere*, ut Gr. ex αἱρεῖν, etiam forte sic, quod ap. veteres scriptores non reperi, sed modo in Ind. Sb. e Xiph., it. Ios. (cui add. 2, 409. l. 14.) et Geop., ut ap. Stp. Th., praeter Nostrum, est tantum e Philon. et Plut., quanquam per grammaticam analog. ductum e bono primitivo adi. ἐξαίρετος.

μέγας λ.) Quod Noster accidisse asserit ante pugnam initam, Severianis, sub exitum cedentibus, magnum attulisse ad victoriam momentum refert Dio (Xiph. S. 400, 12.) κἂν παντελῶς ἐκράτησαν, Nigriani sc., εἰ μὴ νέφη ἐξ αἰθρίας, (καὶ) ἄνεμος ἐκ νηνεμίας, βρονταί τε σκληραὶ καὶ ἀστραπαὶ ὀξεῖαι μεθ' ὑετοῦ λάβρου κατὰ πρόσωπον αὐτοῖς προσέπεσον. Similis est omnino casus, nisi quod in Dione nihil de propugnaculo diruto. *Oxon.*

καταῤῥαχθεὶς) E P. retinet Bg. idem Lat., quod §. pr., hic de χειμ. non mihi usurpandum, quanquam G. Th. 416, 12. habet *erumpere* per castra *hostium*, ubi sit pro currere cum impetu, ut malim *decurrens*, s. *ruens* s. Sch. „torrens *impetu* magno *delatus*" ut alibi de fluvio dr. quoque infra et ap. Polb. Ind., quanquam idem Sch. v. χειμ. voluit adiuvare

συνήθους δρόμου, καὶ τοῦ ἐρύματος ἐπισχόντος τὸ ῥεῖθρον, πολὺς καὶ βίαιος [t] γενόμενος, τῆς τε φύσεως νικώσης τὴν τέχνην, μὴ δυναμένου τοῦ τείχους ἀντέχειν τῷ ῥεύματι, διέστησε τῷ ὕδατι κατ' ὀλίγον [u] αὐτοῦ τὰς

to cursu, ac munitione inhibente fluentum, abun-
11. dans et violentus factus,
naturaque vincente artem, nec valente muro sustinere impetum, laxavit undis paulatim eius compages, ce-

t) βιαῖος Par. Ox. ex Bs. 2. L. u) Ms. Ba. κατολίγον una voce iterum, ut 2, 4, 10., sed duabus 2, 7, 10. 2, 9, 10.

additis quibusdam „*torrens* subitus *impetu* magno *erumpens* ex imbribus et nive" ubi Stp. Th. videtur tangere ellipsin subst. ποταμὸς, (cf. L. Bos. p. 279. Suid. 3, 666. i. cum Ind. Dem.) novitque Bg. Lat. (e P., ap. G. Th. cum Gr. n.) cum loco Nostri 4, 487. D. e. sine Vs. ab ὀμβ. — πολλῆς et μέγας — γενομ., sed omisso artic. τοῦ ante συνηθ. In qua Nostri periodo longissima, a P. semel rupta, protasis finienda est cum particip. οἰομ., sed apodosis inde a νικτ., quae, praemissis quibusdam, demum recta sequitur in μεγ. — καταρρ., cui subiecto iungitur aliud πολὺς — γενομ. cum praemissa duplici causa ἐμποδ. — ῥεῖθρον, quae non vidit P., desertus et a Sch. in „ἐπ. quum *agger* cohibuisset *fluxum*."

τῆς τε φυσ) Pro τὲ aptius legemus γὲ, vel hoc comma praecedenti praeponemus *Sylb.*

P liber nihil edicit, sed Bg. retinet vulg. quidem τὲ, at sq. μὴ corrigere videtur in μήτε s. μηδὲ, ac si alterutra pars extrema negativae exciderit ob sq. δυ syllabam; unde enunciatio sq. διεσ., proprie praedicatum cum copula superioris subiecti, instructa sit iterum praemissa duplici causa. Verum quoniam sine libris haec tentanda sint: utar potius et hic observatione illa, ut Noster iterum genitivos consq. per copulam quandam, ut hic τὲ, coniungat cum enunciatione, expressa per participii nominativum, hic quidem χειμάῤῥους — πολὺς — γενόμενος, ut 5, 4, 15. φθάνων —, τῶν τε ἑκατοντάρχων — ἐπειγόντων, unde membrum sq. per negativam μὴ simplicem capio pro explicatione prioris membri τῆς φ. — τέχνην, quia haec erant tropica et obscuriora, nisi propria sequebantur, et explicatio subiiciebatur per enunciationem causalem aliam. Nam ad τὴν τέχνην refertur, credo, τοῦ τείχους, i. q. pr. et sq. τοῦ ἐρύματος, cf. §. 1. e. 3, 1, 8. et ad τῆς φυσ. rursus τῷ ῥευμ., quod i. q. pr. τὸ ῥεῖθρ. et ante χειμάῤῥους, quae dicuntur a Nostro φύσις s. physica res, physicum corpus, s. vires rei physicae; nihil in sententiam me aliunde tenente, nec G. Th., nisi in v. *ars* 464, i. e Cels. *victa* malo *ars*, et in v. *natura* 399, 44. e Iuven. natura *potentior* omni *cura*; sed Bg. retinente e P. Lat. ad ἀντ. et τῷ ῥ., quo in utr. addit Sch. gen. „impetum *fluminis*, (it. in sq. τῷ ῥεῖθρῳ, ubi Bg. severior, Nostro tantum variante,) ut Stp. Th. 3, 680. G. m. „nonnunquam redditur potius *fluminis impetus*, ut Pol. vertit *undarum impetum* ap. Herodi." sine loco, qui est 3, 9, 15., quo tamen non opus est, ut et nos habemus *dem Flusse* s. *Strome* s. *der Fluth* nicht *widerstehen* s. *aushalten*.

διεσ. τῷ ὕδ.) Possent abesse τῷ ὕδατι. *Reisk.* Sed adsunt non tam per

ἁρμογὰς, ὑποχωρούντων [x] τῶν θεμελίων τῷ ῥείθρῳ, ἅτε διὰ σπουδῆς, καὶ οὐ μετ' ἐπιμελείας [y] κατασκευασθέντων [z], πᾶν ὤφθη. τὸν δὲ τόπον ὁ χειμάρ-

dentibus fundamentis fluento, utpote feſtinanter nec accurate factis: et patefacta eſt munitio; cum enim locum torrens aperuiſ-

x) Ms. Ba. πρειχωρούντων, ſed ſupra πρo adſcriptum eſt ὑπo. *Mart.* per errorem librarii. y) ἐπιμελίας ed. Pat. mendoſe, ut Rs. Or. V. 3. p. 403. N. 71. z) Ms. Ba. κατασκευασθέντων· πᾶν ἔφθη τόνδε τὸν τόπον λ. v. N.

reliquam Noſtri redundantiam, quam per uſum aliorum, cum poëtarum, tum proſaicorum, qui, *fluvium* it. *mare* cogitantes pro re ſingulari, tribuunt eidem inſuper diſerte *aquam*, ut Noſter hic ſuo *torrenti*, ubi licet interdum *fluvium* capere pro alveo, non item hoc loco, ubi tantum cogitabitur univerſum quid ſ. totum cum parte ſua, cf. Hor. od. 2, 14, 17. Cocytus *errans* languido *flumine*, it. Virg. Ge. 4, 288. Nilus *effuſo* flumine *ſtagnans*, it. ib. A. 8, 672. *fluctu* ſpumabant *caerula*, it. ib. 9, 31. *ſeptem ſurgens ſedatis* amnibus *altus Per* tacitum *Ganges*, aut *pingui* flumine *Nilus*, it. ib. Ge. 4, 233. Oceani *amnes*, (quo in ſubſt. G. Th. 301, 90. bene explicat *aquas*,) it. ib. Cul. v. 348. maris *unda* certat *conſurgere*, tum Ovid. ep. Her. 18, 137. *aequora* canent *fluctibus*, it. Met. 1, 582. *deducunt* amnes *undas* in *mare*, et de A. A. 2, 181. *obſequio tranantur* aquae, *nec vincere poſſis* Flumina, *ſi contra*, quam *rapit* unda, *nates*, it. Liv. 5, 16. e. manat *aqua* ſuo *flumine* in *mare*. Sed Bg. Lat. ad v. διεσ. e P., ubi Ind. Sb. *diſſolvit*, cf. Stp. Th. (Bud. C. cum Ind. Dem.) qui in ſq. ἁρμ. hinc ſine Vs., ubi pron. αὐτοῦ refertur non ad proxima ſubſt., ſed ad remotum τοῦ τειχ.

ὑποχωρούντων) Forte ὑποχωρούντων σὺν τῶν θεμ. *Reisk.* Quanquam per ſe potuit excidere particula illa ob pr. ων ſimile, et P. copulam *ac* refert: tamen hic eſt liberior per totam periodum, quae eſt inſtructiſſima tum in prioribus, tum hic maxime, ubi poſt enunciationem διεσ. — ἁρμ. additur iterum cauſa a Noſtro per gen. conſq., ut huic mox alia per particulam cauſalem; contra P. in v. ὑποχ. faciente Sch. fere cum Bg. „fundamentis *ſubtus* cedentibus *fluvio*" cf. Ind. Dem. In ſq. membro, a P. neglecto, Bg. ſequitur fere emendatam Vs. in ed. Stp., qui et in Th. 3, 945. D. formulam δ. σπ. cum Bg. reddit per adv., firmans e Xen. Hell. ubi v. Ind., ſed ſine Ind. Thuc. 421, 64., variante Noſtro cum 1, 7, 3. μετὰ σπ., ut per copiam in ſq. praep.

πᾶν ὤφθη) Haec duo verba non agnoſcit Pol., ſuntque loco aliorum poſita, aut certe quaedam ante ipſa deſunt. *Steph.* Omiſit haec verba Pol., nec alius facile, credo, ſenſum elicuerit. Nimirum deſiderantur aliqua, ut ſibi conſtet ſenſus, puta τὸ στρατιωτικὸν, aut ſi quid aliud mavis. *Oxon.* Neceſſaria et notabilis hic mea emendatio in graecis. *Bergl.* Forte ὥστε πᾶν ὤφθη, *adeo, ut* tota *ſuperficies*, ubi olim arx ſteterat, *nuda* pateret. *Reisk*

Sch. in v. ὤφθ. ante Stp. repetita „*conſpicuum* totum *factum eſt*, ſ. *oculis pervium* propugnaculum, vallo diruto" ſed Leisn. in m. Ms. Bg. „legit ergo καὶ ἀνώχθη, (iterumque hoc in m. Ox. una cum) ſ. ἀνεῴχθη." Cum ipſe Bg. non addiderit Graecis verbis emendationem ſuam: ad vulg.

ῥους ἀνοίξας, ὡδοποίησεν. ὅ περ ἰδόντες οἱ ἐπὶ τοῦ ἐρύματος φύλακες, φοβηθέντες, μὴ κυ-

x 2. fet, viam fecit. Quo animadverſo munitionis cuſtodes, veriti, ne cingeren-

verba proxime accedit illud Leisn. καὶ ἀνῴχθη, quia καὶ latet in vulg. παν et ab hoc facile periit ſyllaba αν verbi; ad quod Bg. verbum deducatur quis etiam a ſq. membro, ubi repetitur in act. ἀνοιξ per polyptoton, quod ſolenne talibus ſcriptoribus elegantibus. Sic et ab eodem vulg. παν perierint ſyllabae reliquarum iſtius verbi formarum, ἀνεῴχθη et ἠνε:΄χθη. cf. Sb Ind. et ad Thom. M. p. 71. N. 10. p. ſq N. 7., ad quorum aliquod verbum ſuppleri debet pronomen αὐτὸ, referendum ad pr. τὸ τεῖχος, quod ſubſt. eſt proximum, a Bg etiam ſimul ſubindicatum, in addito *munitio* magis ad perſpicuitatem, quam ex veritate, quia τοῦ ἐρύματος nimis remotum eſt in hac §., nedum ut hic addere in Graecis voluerit, quia τὸ ἔρυμα non potuit excidere per vicinitatem litterarum, ſed Noſter non modo pronomen demonſtrativum frequenter omittit, ſed etiam tum, ubi obſcuritas quaedam exiſtere ab eo omiſſo poteſt Thucydidea, quam Noſter et alibi amat; quanquam lenior res erit, ſi pronomen αὐτὸ repetatur e proximo alius caſus αὐτοῦ, ut alias. Requiri autem copulam aliquam ante hoc Bg. verbum, patet ex ſerie orationis, quia praeceſſit χειμάῤῥους — διέστητε, qui nominativus cum finiti temporis verbo poſtulat copulam Bg, praeter quam alioqui et fingas, poſt ὑποχωρούντων excidiſſe τὲ, aut καὶ poſt ἀρμογὰς, qua in regione quoque ſupra ap. P. vidimus copulam; unde deinde παν ωφθη debeas contrahere in ſolum v ἀνεώχθη ſ. ἠνε΄χθη. E qua quidem ambiguitate corrigendi apparet, nihil dum poſſe verecundum criticum mutare veterem textum, et vel in hac Bg. felici coniectura modo in Nota proponendam eſſe medicinam, dum libros accipiamus, meliores illo Ms. Ba., cuius lectio eſt inepta, quia ἔφθη habet duo ſecum, quae regat, πᾶν et τόνδε τὸν τόπον, non coëuntia inter ſe, quorum poſtremum ſic ortum videtur, ut vulg τὸν δὲ contraheretur in unum, e vetuſta Mss. ſerie, ac vulgatum τὸν, in marg. ſtans, pro varia lectione, in textum ſimul raperetur, ſive ſic, ut aliquis librarius caperet vulg τὸν pro pron. demonſtr., (ut 1, 13, 6. e. in τοῖς,) notans propterea in marg τόνδε ſyn. demonſtr., quo facto, alius hoc recepit, ſervato quidem vetere τὸν ſimul, ſed eiecto vulg. δὲ, quod hic procedit ſive proprie pro adverſativa, ſive cum Bg. in notione cauſae; dum P. libere hic τὸν δὲ τοπ. opprimit, forte quod duo membra contrahit in unum, intelligens ὠδ. pro med., ut ad χειμ. referatur, cum act. per ſe pateat ad alios et adeo ad hoſtes, de quibus timent etiam mox cuſtodes, ne iis torrens viam fecerit intra munitionem. E Bg. quidem Vs. v. ὠδ. abſolute hic poſitum fuerit, ut et Bud. C. 1113, 47. cepit ſine Vs., cum Stp Th. 2, 1161. e. videatur cum acc. rexiſſe et cum pr. τὸν τοπ., quia poſt ἀνοιξ. omiſit comma, (ſecus ac in edit.) accipiendo forte pro gerund. *aperiendo eo*, cf. Ind. Dem. fere cum P., Luc. Xen. Hell. et Ἀνβ. Diod. S. et Vig.

ὅ π. ἰδ.) E P. hoc Bg., non item ſqq., ubi formulam ſubſt. οἱ φυλ. cum praep. et ſubſt. ἐπ. τ. ἐρ. ſc. ὄντες mutat in ſyn. aliam e duobus ſubſt. in regimine, cf. 3, 2, 6. τῆς ἐν Σ ἀρχ., deinde poſt κυκλ. cf. Ind. Thuc et Dion. H.) non omittit Noſtri abundantiam ex deſcriptione et explicatione, ubi v. ἐκπ. Stp. Th. cum Bud. C. tantum e Noſtro tenet, cf. tamen

κλωθεῖεν, ἐκπεριελθόντων αὐτοὺς τῶν πολεμίων μετὰ τὴν τοῦ χειμάῤῥου ἀπόῤῥοιαν, μηκέτι ὄντος τοῦ κωλύοντος [a], καταλιπόντες τὴν Φρουρὰν, Φεύγουσιν. ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου ϛρατὸς, ἡσθεὶς τῷ γενομένῳ, τάς τε ψυχὰς ἐπιῤῥωσθεὶς, ὡς προνοίᾳ θείᾳ ὁδηγούμενος, συνεὶς δὲ ἀποδε-

tur, circumvenientibus ipſos hoſtibus, poſtquam torrens defluxiſſet, cum nihil amplius eſſet, quo arcerentur; deſerentes cuſtodiam aufu-
13. giunt. Severi autem exercitus, laetus eo, quod factum erat, animisque confirmatus, quaſi divina providentia duce-

a) Hoc comma in Ms. Ba. cum A. al. pro colo Stp. rel.

Ind. Luc. Polb. Ioſ. cum Abr. L. Ar. p. 168. v. 28. e., ſervante Sch. in ſq. ἀπορ. Sb. „poſt *defluxum*“ ſed Bg fere cum P. mutante praepoſitionem μ., cf. 1, 14, 7. e., dum Lat Sb. non in mentem venit Stp. Th. 3, 686. E. ſed deterius „torrentis *effluxio*“ turbante P. etiam ordinem Noſtri; unde partim Sch. in κωλ. „*nullo mox futuro* propugnaculo, *quo* hoſtes *arcerentur*“ dux Bg., pro *quod* impediret *id*, ſc. circuitionem, τὸ κυκλωθῆναι, ſ. *quod* arceret *eos*, hoſtes; bene pro neutro capiente Bg. τοῦ κωλ. et de re, alias quum valeat pro maſc. de perſ., cf. Dem. Ind. Phil. p. 753. F. m. cum Diod. S. 1, 633. l. 5. et 2, 6, 22. m., aliter hic uſurpante Noſtro phraſin ſq. καταλ. τ. φρ., quam 3, 2, 21., ſed per variationem pro ſimpl. 2, 5, 4. e. Caeterum οἱ ἐπὶ τοῦ ἐρυμ. φυλ., qui ad variandum in ſq. §. dicuntur ſimpliciter τοὺς φυλ., non ſunt ſinguli milites, collocati in ſtationibus hic, illic, in turribus et vallo, ſed totum praeſidium, et i. q. 3, 2, 21. φρουρὰ τοῦ ἐρύματος — αὐτάρκης, qua de cauſa fortaſſis et P. liberius hac § per circuitum elocutus eſt, quo reſpicitur ſine Vs. ad Luc. 2, 538. N. 17.

ἡσθεὶς τῷ γεν.) Breviorem P. explet quoque Sch. in „ἡσθ. laetus *eo, quod contigerat*, γεν. *re* geſta *laetus*“ ſuppleto ſubſt. πράγματι, pro quibus et licet *gaviſus re* ſ. *evento*; ubi Noſter ſaltem ad analog., it. in ſq. ἐπιῤῥ. cum τὰς ψ., ubi Bg non repetiit P. rectionem Gr., quae nec ap. G. Th., ut nec Bg., pro ſpem et cupiditatem adeptus maiorem occupandae munitionis, cf. Ind. Xen. Z. Ageſ. cum N. Luc. Dion. H. S. T. utr. Polb. Ael. V. h. Plut. Hſ. ſed ſine Ind. ap. Thuc. 171, 4. 438, 20. 447, 48. 455, 1., in quibus poſtremis locis nudum paſſ. redditur cum Bg., ut ap. Stp. Th. 3, 734. C. ſq., qui addit „Herodi. addidit acc. ψυχὴν, ſcribens, καὶ τὴν ψυχὴν ἐπιῤῥ — ὁδηγ.“ ex h. l. ſine Vs. cum lect. alia memoriter. In ſq. iterum Bg. deſerit ſeveriorem P., qui ὡς cum particip. ſervarat, quanquam liberior in Vs. reliqua, deſertus a Sch. „manuductus *a* divina *prov.*“ pro quo ſimplex Bg. novit etiam Stp. Th. aliunde, cf. L. N. T. cum Ind Phoc., Noſtro hic quoque fortaſſis ſequente Lat., quibus ſolenne paſſ. Bg. cum abl. aliquo. Caeterum Oxon. hic dederant e Dion. ſ. Xiph. S. 400, 18. μέγιϛον δ' αὕτη ἡ συντυχία τοῦ γενομένου τοῖς μὲν θάρσος, ὡς καὶ παρὰ τοῦ θείου βοηθουμένοις, τοῖς δὲ δέος, ὡς καὶ ὑπ' αὐτοῦ πολεμουμένοις, ἐμβαλοῦσα λ.

συνεὶς δὲ) Leg. τέ. *Reisk.* Omittit Bg. e P. copulam hic, ſecus ac 1, 10, 6.

δρακότας τοὺς φύλακας, εὐμαρῶς τε καὶ ἀκωλύτως διαβὰς τὸν Ταῦρον, ἐπὶ Κιλικίαν ἠπείγετο.

Ὁ δὲ Νίγρος, μαθὼν τὰ συμβάντα, πολλὴν ςρατιὰν ἀθροίσας, πλὴν ἄπειρον μάχης καὶ πόνων, μετὰ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐποιεῖτο. πολὺ γάρ τι πλῆθος, καὶ σχεδὸν πᾶσα ἡ νεολαία τῶν Ἀντιοχέων εἰς ςρα-

retur, cognito, aufugiſſe cuſtodes, facile nulloque prohibente transgreſſus Taurum, in Ciliciam pergebat.

Niger vero ut intellexit quae accidiſſent, ingenti collecto exercitu, ſed imperito pugnae ac laborum accelerabat iter.
2. Ingens enim multitudo ac propemodum tota iuventus Antiochena ad

cum eodem Lat. particip. Sed poteſt aut propria vi h. l. valere, ſubintelligendo iterum ad prius membrum ἡσθεὶς λ. particulam μὲν, aut pro illo ipſo Rsk., qua de iſtius notione copulativa, aut tranſitiva, pro *praeterea*, ſaepius ſupra; non tenente Stp. Th. v. σ. cum acc. particip. pro inf., nec me aliunde, cf. 2, 9, 15., ubi Noſter ſaltem ad analog., ut in verbo ſenſuum, non afferente formam hanc participii Stp. Th. nec libellis Grammat. In ſq. adv. εὐμ. P. addit iterum *ſcilicet* libere, Noſtrique eſt modo copia ſyn. cum ἀκωλ., ubi Bg. fere e P., ut Stp. Th. aliunde. Sic et in ſq. membro ἐπ. K. P. addit aliud adv., ut alibi.

μαθὼν τὰ σ) Etiam Sch. deſerit P. „*ea*, *quae* acciderant, *inaudire*“ cf. ad μανθ. 1, 8, 13. e., ſed ad τὸ συμβὰν, ap. Stp. Th. 1, 652. B. ſine exemplo, Ind. Fi. Pal. et Iſ. Ev. cum ſyn. Dem. ſine Ind. 239, 27. 137, 4. it. 210, 9. 246, 6., variante Noſtro quodammodo per plur. τὰ σ. cum pr. ſing. τῷ γενομ. it. in ςρατ. ἀθρ. cum 3, 2, 21. et in μ. σπουδ. cum 3, 3, 11. e., quam formulam Bg. liberius in notione verbi Lat. dat ſimul, fortaſſis e Stp. Th. 3, 181. i., ubi tamen et, quod Sch. „*feſtinanter* iter *faciebat*“ (cf. L. N. T. cum Ind. Diod. S. et Xen. Cyr. Z., ſed ſine Ind. ap. Polb. cum praep. 1, 314. i. ποι. τὴν εἰς Ἰταλίαν πορ.) ſed ib. p. 945. E. partim cum P., ut ib. p. 387. e. ſuper pr. πλὴν recte ſtatuit, tenens in adi. ἀπειρ. Lat. Bg. aliunde, ubi Noſter per analog., cf. ἀπ. πολέμων et πολέμου ap. Thuc. et Dion. H. S. T. 1. it. 5, 5, 1. e.

πολὺ Libere contrahit P. periodum, in cuius Lat. *quam plurimus*, pro valde multus, it. in Bg. *ingens*, pro valde magnus, reperiant aliqui τὶ poſt adi. cum emphaſi; quanquam idem ſolet ſimplex Gr. πολὺς eodem Lat. reddere, cf. 2, 12, 5. i. et 1, 2, 7. Sed P. voluerit liberiore ſua Vs. in πολ. πλ. cavere, ne cum ſq. gen. copuletur τῶν Ἀντ. (quem inde Bg. non ſervat, ſed mutat in adi.) verum ut per ſe capiatur de copiis aliis, cf. 3, 1, 7., pro cuius νεανίαι hic eſt νεολ., quod laudat D'Orv. ad Ch. p. 17. e. ſine Vs., cf. ib. p. 22. m. Stp. Th. cum Bg. e P. et Poll. 2, 11. cum N. 76. Suid. Heſ. cum Ind. Luc. Ad ſq. autem membrum, a P. neglectum, habet ſimilem rectionem Stp. Th. 2, 207. D. e. ex Dem. τὸν ὑ. τῶν ὅλων κινδ. ἄρασθαι 1395, 12. ſine Ind. cui add. 104, 16. 22. 147, 26. 259, 5. 297, 10.

τείαν [b] καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ κίνδυνον ἐπεδωκεν αὐτήν [c]. τὸ μὲν οὖν πρόθυμον τοῦ στρατοῦ ὑπῆρχεν αὐτῷ· τοῦ δὲ ἐμπείρου καὶ γενναίου πολὺ τῶν Ἰλλυριῶν ἀπελειπον [d]. συνέρχεται δὴ

militandum et pro eo pericli-
3. tandum ſeſe dediderat. Sed
promtitudo quidem exercitus
aderat ipſi, peritia tamen et
fortitudine longe Illyricianis
4. erant inferiores. Conve-

b) στρατιὰν ed. A. al., cf. 3, 1, 7. e. c) Ms. Ba. colon cum αὐτὴν, (ut ed. A. 2. al; ſed per aſperum cum eodem v. ἐπεδ. 3, 1, 7. e. d) ἀπέλιπον Ms. Ba. et Vi. cum A. et Bs., v. N.

τὸ μὲν) Etiam hic contrahit P., unde Bg. parum, liber in μὲν οὖν, et aliter quam ſupra, ſed in προθ. cum Sch. „promtitudo ex. erat *ipſi*" cf. Stp. Th. et Kypk. 2, 153. e Thuc. ſine Ind., it. Heliod p. 96. i., quod h. l. cupiditas et voluntas pugnandi, ut pars fortitudinis interna, cui ſubiicitur τὸ γενναῖον, externa corporis, i. e. tolerantia laborum, i. q. 2, 14, 3. τὸ τῶν πόνων γενναῖον, cf. 2, 10, 17., denique alia pars eius τὸ ἔμπειρον, pro ἡ ἐμπειρία, (ut pr. pro ἡ προθυμία, quo ipſo variatur §. 9.) ad analog. a Noſtro poſitum, tum ſcientia rei militaris, tum uſus et experientia eiusdem per exercitationem in pugnis ipſis; unde §. 1. ἄπειρ. μαχ. καὶ πον. cf. 2, 10, 9. ſqq, ubi laudes ſimiles Illyriorum, ſed hic ut Noſter totius ſententiae per oppoſita fundum habuerit Thuc. 4, 21, 66. οὐ γὰρ δὴ προθυμίᾳ ἐλλιπεῖς ἦσαν, οὐδὲ τόλμῃ, — ἀλλὰ τῇ μὲν ἀνδρείᾳ οὐχ ἥσσους, ἐς ὅσον ἡ ἐπιστήμη ἀντέχοι, τῷ δὲ ἐλλείποντι αὐτῆς, καὶ τὴν βούλησιν ἄκοντες προὐδίδοσαν, qui et ipſe fortitudinis partem facit τὴν ἐπιστήμην.

ἀπέλειπον Leisn. in m. Ox. „f. ἀπελείποντο. Holſten. ad Steph. p 149. b. (quod citatum forte pertinet ad ſq. Ἰσσ. κολπ. et ſub textum; f. τὸ δὲ ἔμπειρον καὶ γενναῖον π. τ. Ἰλ. ἀπελείποντο." Scilicet tria hic quaeruntur, primum quidem ſuper Mss. et edd. quarundam exinde tempore, quod aor. 2. pro impf. variabat ſupra iam, cf. 3, 2, 19., ſed hic praecedente ambiguo tempore ὑπῆρχ. Alterum pertinet ad Leisn. dubitationem, an requiratur med in v. ἀπελ. Id vidimus quidem ſupra, et infra iterum aderit, poteſtque per ſe fingi, το periiſſe ob ſq. συ ſimile. At habuimus aeque act. 2, 10, 17. e., ubi nemo tentabat. Tertium eſt de rectione et caſu, ubi Leisn., nihil corrigens ad 2, 3, 4., deflectit ad acc rei, per ellipſin pr. κατὰ, quam rectionem non reperi, ſed ap. Noſtr. aliquoties cum dat ſ abl rei, ſimul cum gen. perſ. et acc. elliptico rei ſ. modi, ut πολὺ et οὐδὲν, pro adv quodam, ut hic Bg., ubi pro abl. illo comparet gen. τοῦ ἐμπ. κ. γεν., ſervatus, praeter Sch. „*peritia* belli *multum* cedebant *Illyriis*" a Stp. Th. 3, 152. G. „τοῦ δ. ἐ. κ. γ. π. τῶν Ἰλλυρικῶν ἀπολεῖπον, peritia *belli* multo *inferior* Illyrico *milite*" cum binis lect. aliis e memoria, quem gen. quanquam fingi licet depravatum ex abl. ſolenni, et confuſas eſſe ου et ω literas, ut alibi, tamen ſuſtinuerim ellipſi illorum ἕνεκα ſ. χάριν, idque propterea, quod illa formula 2, 3, 4. ὅσον εὐγενείας χάριν poteſt valere pro privo χάριν, it. quod ib. protulimus ὅσον πείρας ἕνεκα pro privo ἕνεκα, et pro Lat. *quoad*, ſed deinde τοῦ ἐμπείρου καὶ γενναίου χάριν ſ. ἕνεκα pro conſueto illo abl. τῷ ἐμπείρῳ καὶ γενναίῳ πολ. ἀπ., ſicut in Lat. poſſumus in verbis *praeſtantiae* et *defectus* adiunctos abl., v. c. *praeſtare* ſ. *inferiorem* eſſe *virtute*, reſolvere in illam particu-

ἑκατέρωθεν ὁ στρατὸς εἰς τὸ [e] κατὰ τὸν Ἰσσικὸν καλούμενον κόλπον [f] πεδίον πλατύτατόν τε καὶ ἐπιμηκέστατον· [g] ᾧ περίκειται μὲν λόφος εἰς θεάτρου σχῆμα, αἰγιαλὸς δὲ ἐπὶ [g] θαλάσσης μέγιστος ἐκτείνεται [h], ὥσπερ

niunt ergo utrinque exercitus ad Iſſicum, quem vocant ſinum, in campum longiſſimum et latiſſimum, cui circumiacet collis in theatri ſpeciem, littusque ad mare ingens protenditur, quaſi na-

e) Par. 2. ὁ στρατὸς εἰς κατὰ λ., per correctionem ex Par. 1. vitioſis εἰς κατὰ λ., omiſſo τὸ artic. f) Ms. Ba κόλπον, πεδίον· πλ. quorum comma poſt κ quoque eſt in A., item aliud poſt πεδ. g) Ms. Ba. nil variat. *Mart* nec Mss. rel. et edd. praeter Ing. ἀπὸ θαλ. v. N. h) Hoc comma, praeter Ms. Bg., etiam in A. al., pro colo Stp. rel.

lam *quoad — virtutem*. Sine correctione quadam an tolerarit quoque Bg. lectionem vulg., non dicere poſſum, cum plane tacuerit ad h. l., ubi e Lat. quidem ratione ſane debuit adhibere abl.

ἑκατέρωθεν) Omiſit P. hoc adv., quod capio *a parte* Nigri et Severi, aut ex iis locis, urbibus, caſtris, ubi exercitus erat. Ex eo deinde Bg. in καλ. fere, pro quo licebat premere paſſ. participium, etiam oppreſſo adv. οὕτω, ut ap. Ovid. Faſt. 3, 205. conveniunt *nuptae* dictam *Iunonis* in *aedem*, quem locum G. Th. habet 150, 94. (nihil autem in ſyn. *appellatus*, nominatus, *vocatus*,) ſine animadverſione omiſſi adv. *ſic* ſ. *ita*, ut ap. Poſſ. Sy. p. 203. Reg. 14. „dignus eſt obſervatione uſus participiorum paſſ. καλούμενος, — ap. Gr.“ debuit addi, haec dici per ellipſin adv. οὕτω ſ. οὕτως, tacente L. Boſ. p. 563., quae adiicitur a Noſtro ſemel infra 5, 3, 2., in rel. locis oppreſſa, ut ap. Iſocr. Or. ad Nic. 13, 5. ed Kr., ap. Dem. 248, 24. 489, 19. 818, 18. ſine Ind. it. ap. Xen. M. S. 2, 1, 14 m. et Cyr. 1, 2, 3. 13. it. ap. Polb. 1, 695. i. 2, 335. e. et ap. Dion. H. S. T. 2. 13, 28. 20, 6. 130, 21. etc. cf. ſupra 1, 8, 11. m. ad Κυίντ. it. Dio 1248, 25. ἐν Ἰσσῷ πρὸς ταῖς καλουμέναις Πύλαις μεγίστη γίνεται μάχη, quae ſunt *Pylae Ciliciae* ſ. *Syriae*, cf. Cellar. n. o. a. 2, 210. e. ſqq., ubi non reſpicitur ad Noſtri deſcriptionem, ubi Bg. partim e P. mutat duo, transponendo primum praepoſitionem εἰς vicinius ad ſuum ſubſt., neceſſario quidem, ſed deinde ordinem mutando in adi. duobus πλ. λ. cum Latt. e Sch., quorum in ἐπιμ. Stp. Th. vertit cum P., qui et in ſq. membro liberrimus, ubi per analog. in εἰς σχ. cum θε. cf. 2, 6, 19. i, et imitationem aliquam ap. Zoſ. 2, 18, 4. ſqq.

ἐπὶ θαλ.) Scribo ἀπὸ θαλ. *Steph.* Vulgata bene habet, *coram* mari, *in conſpectu* ſ. *fronte* maris. *Reisk.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „probat ἐπὶ“ quod et verum, dum Stp. iterum e P. tacite corrigit, et ἐπὶ valet, quod Sch. habet „iuxta *mare*“ nobis *an* ſ. *neben* dem Meere *hin*, quo redit Sb. Ind. „ſecus *mare*“ i. ſecundum, cf. G. Th. cum Gr. πλησίον, nihil volente ſibi Noſtro, ut credo, quam ab altera parte *longum maris littus eſſe*, quod poëtice ſ. tropice exprimit, pingens per v. ἐκτ., quod ap. Stp. Th. aliunde cum Bg. Lat., cf. de paſſ. Ind. Xen. Bach. et Soph. Ai. cum Abr. ad Aeſch. T. 1.

τῆς φύσεως ἐργασαμένης [i] στάδιον μάχης. ἐκεῖ φασι [k] καὶ Δαρεῖον [l], Ἀλεξάνδρῳ τὴν ὑστάτην καὶ μεγίστην μάχην συμβαλόντα, ἡττηθῆναί τε καὶ ἁλῶ-

turâ fabricata ſtadium belli. Illic aiunt et Darium, cum Alexandro extrema illa et maxima pugna congreſſum, fuiſſe victum et

i) Ms. Vi. εἰργασμένης λ. v. N. k) Ms. Ba. ſic nobiscum, abiecto accentu, ut edd. A. cum Bs. 1., pro ἐκεῖ φασὶ rel. l) Hic nullibi comma, quod et in Vs. Bg. dedimus pro inepto, quod ibi erat poſt *Alex.*

ἐργασαμένης) Similis Var. L. cum Ms. eſt in Rs. Or. V. 9. p. 478. 16. ἐργασαμένων, pro quo Mss. εἰργασμένων, praelatum a Tayl. prope, ſed ut paſſ. pro med. (cf. ap. Dem. 172, 17. 397, 9.) ibi et hic offeratur vel per gloſſam e comparatione locorum aliorum, vel per lapſum et confuſionem temporum; e P. petente Bg. Lat. ad v., et ad ſubſt. μαχ. (ſumto Lat. vi arctiore, cf. alibi et 6, 2, 10.) ſed omittente iſtius pron. ad ſubſt. σταδ., ubi Stp. Th. notionem aliunde tenet pro *loco certaminis*, ut tamen h. l. ſit pro mero *loco* ob adiectum gen. μαχ, ſ. pro *campo*, et utrumque nobis *Schlachtfeld* ſ. *Kampfplatz*. Caeterum pr. φυσ., tacente Stp. Th., capio pro auctore naturae ſ. deo, ut ap. Lat. ſaepe Bg., cf. G. Th. i.

ἐκεῖ φασὶ) De campo Iſſico, et Alexandri cum Dario ibidem conflictu, meminit etiam Pompon. Mela l. 1. c. 13. (i. *in receſſu intimo locus eſt magni aliquando diſcriminis, fuſorum ab Alexandro Perſarum fugientisque Darii ſpectator ac teſtis,*) et Cic. ep. fam. l. 2. (ep. 10. *ita victoria iuſta imperator appellatus apud Iſſum, quo in loco ſaepe — Clitarchus tibi narravit, Darium ab Alexandro ſuperatum* rel.) ut annotat Schottus. *Sylb.* Non ultima iſta pugna fuit ap. Iſſum, qua Darius debellatus eſt. Illa enim ap. Arbela ſ. Gaugamela accidit. Arrianus diſerte hiſt. 6 ἐπεὶ καὶ τὴν τελευταίαν μάχην τὴν πρὸς Δαρεῖον γενομένην — πρὸς Ἀρβήλοις γενέσθαι ὁ πᾶς λόγος κατέχει, καθάπερ οὖν καὶ τὴν πρὸ ταύτης ἐν Ἰσσῷ, καὶ τὴν πρώτην ἱππομαχίαν πρὸς Γρανίκῳ λ. Poſtea nominat locum *Gaugamela.* Adde locum παράλληλον ex l. 3., ubi rurſus pugna Iſſica — ab ultimo ap. Arbela proelio diſtinguitur, cf. Radero et Freinshemio notata ad Curt. 3, 8, 27. 3, 11, 27. 4, 9, 8. Dio *Ciliciae Pylas* nominat in deſcriptione loci. quae omnia planum faciunt, cum quo Alexandri proelio hoc conferendum ſit. *Boecl.* Errat Herodianus. Rectius multi alii, et inter eos Tacit. A. 12, 13. *Leisn.* Errorem Herodiani iam notatum video a Boeclero. *Stroth.*

In verbis liberum P. deſerit etiam Sch., faciens fere cum Bg. „συμβ. *congreſſum* Darium *cum* Alex. *extremo proelio* victum *eſſe*" ubi Bg. e P. iterum in artic. τὴν, ſed huc reſpicit L. Boſ. Eil. p. 189. e. per numeros pravos ſine Vs. et animadverſione diſerta in rectionem, quae haec eſt, ut v. συμβ. habeat, praeter dat. perſ., (pendentem a praep. in v.) etiam acc. rei, nominatimque *pugnae*, quam ſcit Stp. Th. 1, 702. E. m. modo ſic „συμβάλλω σοι ἀγῶνα, ap. Eurip" ſine Ind., ad quam analog. Noſter ſcripſerit; ubi caſum ſaltem conſervet Gr. haec Vs., *poſtquam* cum *Al.* illam *extremam et maximam* pugnam *commiſiſſet.*

ναι[m] ὑπὸ τῶν ἀρκτώων[n] ἀνδρῶν,	captum a ſeptentrionalibus ho-
καὶ τότε τοὺς ἀνατολικοὺς νενι-	minibus, tunc etiam orientales
κηκότων. μένει δὲ ἔτι νῦν τρό-	6. vincentibus. Manet autem

m) Ms. Ba. ἁλῶναι. τῶν ὑπὸ τῶν ἀρκτ., quae et ſunt in Ms. Vi., praeter comma poſt ἁλ., v. N. n) αρκτώων ſic ſine iota in A. al. v. 2, 11, 16. e.

ὑπὸ τῶν ἀρκτ.) Ex tali obſervatione ſpem ſibi figurat ap. Laonicum Chalcocondylam l. 2. ſine Paiazetes adverſus Temirem, ἀπό τε τῶν παλαιῶν συμβαλλόμενος, ὡς οὐδέποτε τῆς γε Εὐρώπης οἱ τῆς Ἀσίας βασιλεῖς ἐν τοῖς πρόσθεν χρόνοις περιεγένοντο, ἀλλὰ καὶ ὡρμημένους ἐπὶ τὴν Ἀσίαν τῷ τε βασιλεῖ ἀφαιρῆσθαι τοὺς τῆς Ἀσίας ἡγουμένους, *antiqua repetens et exinde futura colligens, nunquam ſcilicet ad id tempus victam eſſe ab Aſiaticis regibus Europam, quin potius ex Europa in Aſiam progreſſos principatibus Aſiae regem* ſpoliaſſe. *Boecl.* Cauſam, cur ſeptentrionales orientalibus fortiores, tradere conatur Vitruv. 6, 1. Etiam Ariſtot. Probl. ſect. 14. p. m. 924. inquirit, cur οἱ ἐν τοῖς ψυχροῖς τόποις ἀνδρεῖοι; vid. etiam l'Eſprit Diſcours III. n. 28. ubi agit de ſeptentrionalibus populis eorumque fortiter factis et victoriis, hasque non phyſicis, ſed moralibus cauſis tribuit, v. Recenſio huius tractationis in dem Neueſten aus der anmuth. Gelehrſ. N. 1. 1759. p. 45. *Leisn.* Male in Venet. ſcriptum eſt τῶν ὑπὸ τῶν ἀρκτώων μερῶν. *Stroth.*

Quae non vidimus in Var. L. et noſtris Excpt. e Ms. Ven., ut erraric Stroth. in nomine Cod. forte, ac μερῶν ſit e memoria. Sed Mss. res, in articulo τῶν duplicato, ſic, opinor, orta, quod pro vulg. ὑπὸ τῶν aliquis mallet et in marg. ſcriberet ſimpliciter τῶν, quod deinde alius ſimul cum vulg. in textum recepit, ut alibi; quia ſic ſaltem apparet cauſa, cur poſt ἁλ. Mss. afferant diſtinctionem, ſumente primo illo librario inde a ſuo τῶν ἀρκτ. usque ad νενικ. unam enunciationem per gen. conſq., ſublato commate poſt ἀνδρῶν, ſed inf. priores copulante cum praec. Δαρ. in hanc ſententiam, *ſeptentrionalibus hominibus* et *tunc* orientales *vincentibus*, quae prorſus eſt lectio P., niſi quod ordinem mutat, in traiectis καὶ τότε intra ἀρκτ. et ἀνδρ., quam P. ſententiam non ceperunt, qui editores eius Verſ. (etiam illius Antwp.) comma poſt *viris* poſuerunt, diſcrepantes illi itidem in diſtinctione ibid. poſt ἁλ. ſ. *captumque* per comma, ut Bs. 2., aut per punctum, ut Bc. 2., aut per duo puncta, ut Bc. 1. al. Habuerit ergo P. Codicem diverſum a noſtris, quorum lectio ſtulta eſt, ut vulgata ad ſententiam eadem cum P. illa, ubi et Bg. in καὶ τότε ordinem deſerit, ut 2, 5, 8. m. Nunc quidem critico nihil reſtat, niſi ut, ſervata lectione vulg., ſuſpicio de alia P. in Var. L. aut Nota memoretur cum depravatione Mss., quia non apparet, unde ὑπὸ per vicinitatem litterarum venerit; quanquam fingi poteſt, aliquem librarium, nulla reperta diſtinctione poſt ἁλ., (quae nec eſt ib. in A. al. in Gr. textu,) cum putaſſet, genitivos cohaerere cum pr. verbis duobus, ad ſenſum faciliorem potuiſſe pr ὑπὸ in marg., ut innueret, quid deeſſet, aut alias adiiceretur; unde deinde ab alio librario in textum pr. ὑπὸ recepta fuerit. Utrumque autem v. ἡττ. et ἁλ. cum gen., ſed per ellipſin iſtius pr. ὑπὸ, porro cum hac ipſa praep., habes, praeter Stp. Th., ap. Suid. 1, 124. m. 2, 56. m. v. ἡλ. ſecundum, it. 83. i. et m. Ind. Ael. V. h. Dem., cui add. v. ἡττ. cum ὑπὸ 197, 14. Thuc. cum Gottl. Or. Per. et L. Boſ. Ell. p. 541. e. cf. ſupra 1, 17, 27.

παιον καὶ δεῖγμα τῆς νίκης ἐκεί-
νης°, πόλις ἐπὶ τοῦ λόφου, Ἀλε-
ξάνδρεια καλουμένη, ἄγαλμά
τε χαλκοῦν, οὗ τὴν προσηγορίαν

adhuc tropaeum et documen-
tum victoriae illius, urbs in
colle, Alexandria nomine
simulacrumque aereum, cuius

o) Comma hoc in edd. omnibus, v. N.

τρόπαιον) Obſerva, urbem conditam ipſam dici tropaeum et victoriae monimentum. Nam δεῖγμα h. l. eſt indicium, monimentum. Dem Ol. 2. p. 7. B. (Rs. 23, 25.) ταῦτα — (μεγάλα) δείγματα τῆς ἐκείνου γνώμης — ἐςί. De tropaeis et more regum urbes pro tropaeis ſtatuendi Barth. ad Stat. Theb. 2, 706. p. 628. ſq. qui ibi additamenta congeſſit ad Bulenger. de triumph. c. 3. Haec urbs Alexandrea eſt Ἀλεξάνδρεια τῆς Κιλικίας Stephano Byzantio. Meminit eius et Plin. 5, 27. Nec urbem tantum Alexandream, ſed aras etiam poſt victoriam illam ſtatuit eodem prope loco Alexander. De illis mentionem facit Cic. ep. 15, 4. et quidem aras Curt. 3, 12, 27. *tres* memorat. *Leisn.* (ad quem loc v. Cell., qui praeterea Noſtri locum affert ſine Gr. Exemplum talis urbis, pro tropaeo conditae, etiam eſt *Nicopolis* Pompeii poſt victum Mithridatem, v. Cell. n. o. a. 2, 333. ſ. 22.) Urbem translate appellat tropaeum; quare fallitur Rambachius meus, qui ad Potteri Archaeol. P. II. p. 242. putat, ex h. l. forſan credi poſſe, Alexandrum tropaea poſuiſſe. Contrarium Pauſanias teſtatur. *Stroth.*

Vere haec dicuntur, ſed ut τροπ. pertineat ſimul ad ſq. ἄγαλμα χαλκ. atque de hoc ſimul proprie ſtet, quia veterum tropaea, e ſtipite cum armis, tamen figuram viri repraeſentabant et ſtatuam adeo quandam, (cf. Virg. A. 11, 5—16.) quae addenda notioni Stp. Th., ubi nec Noſtri eſt gen. rei, ad analog. modo adiunctus; niſi τροπ. per ſe ſumas et ſqq. δ. τ. νικ. pro explicatione aliqua, ubi δ. cum gen. noſtro iterum modo ad analog., cf. ad 6, 6, 11. ubi Bg. ap. G. Th. ſaltem cum ſyn. ἐπίδειγμα, qui, deſerta P. libertate rel., retinet Lat. eius ad ἔτι νῦν, pro ſeveriori Sch. e Sb. Ind. „*etiam nunc*" male vertente Stp. Th. ἔτι per ſe iam ſic, et ne ibi quidem tenente Noſtri formulam, nec in νῦν, me eam reperiente tantum in L. N. T., non vero ap. G. Th. et Hor. Turſ. Lat. *adhuc nunc*, ſed Noſtro variante cum ἔτι καὶ νῦν 3, 1, 15. Caeterum quod comma poſt ἐκειν. habent edd. Gr. cum Vs. Bg., facit id, ut ad ſq. membrum aſſumendum ſit Gr. δή, Lat. *ſcilicet*, cum contra, eo commate remoto, (quod omittunt Lat. Vss. P. quaedam, ut A. 2. et ipſa Antwp.) in prioribus τροπ. κ. δ. τ. νικ. ἐκ. ſubintelligi debeat Gr. ὡς, Lat. *tanquam*; ad Noſtri locum de urbe iterum non reſpiciente Cellar. n. o. a. 2, 214. i., ubi P. ad v. καλ. negligens, ſed Bg. iterum, ut 1, 2, 2. Denique Caſp. Barth. Adv. l. 35. c. 17. p. 1619. „urbes aliquando *Tropaeorum* vicem erant, (cum noſtro loco μένει — καλ. ſine Vs., ſed l. 34. c. 9. p. 1561., ubi eandem rem tractat, modo ſic.) Et in hiſtoriis legimus, ingentes urbes tropaeorum inſtar locis, ubi bene pugnatum fuerat, inaedificatas."

ἀγ. — οὗ) i. e. τούτου τοῦ ἀνδρὸς, οὗ λ. *Reiſk.* Duo pronomina latent in articulo, nimirum *illius*, *cuius*, quorum prius ad ἄγαλμα, poſterius ad προσηγορίαν referendum. *Stroth.*

Poſtrema Strothi ſunt obſcuriora, rectiusque Rsk. ſupplementum ſ. ſimplicis pron. τούτου ſ. ἐκείνου, quo et ſpectant P. relata „*ipſius* —, *unde*"

ὁ τόπος φέρει. συνέβη δὲ P, καὶ τῶν στρατοπέδων τοῦ Σεβήρου τὲ καὶ Νίγρου μὴ τὴν σύνοδον μόνον κατ' ἐκεῖνο γενέσθαι τὸ χωρίον, ἀλλὰ καὶ τὴν τύχην

7. nomen locus habet. Contigit autem exercituum Severi ac Nigri non congreſſum modo in eodem fieri loco, ſed et fortunam ſimilem

p) Noſtrum hoc comma eſt, v. N.

pro *a quo*, ut in ſqq. ſit periphraſis nominis proprii τοῦ Ἀλεξάνδρου, nec bene Leisn. ſcripſerit in m. Ox. „forte exciderunt verba τοῦ Ἀλεξάνδρου" uno Sch. ſervante ſeverum in „φ. locus *fert* appellationem *eius*" ſed me formulam Noſtri πρ. φερ. tantum tenente alia notione e Diod. S. 2, 434. pen. τοῦ τὴν πρ. φέροντες εἰς λ. *qui* nomen *ſuum* referebat *ad* rel. (i. q. ἀναφερ. cf. ſupra 1, 7, 7.) et praeterea e Lat. analogia, cf. 1, 11, 7.

συνέβη) Etſi alias ap. Noſtrum δὲ καὶ ab initio § pertinet ad prius verbum: hic tamen ſeparavi δὲ per comma, quia v. συν. poſt ſe habet acc. cum inf., et καὶ, cum iſto verbo copulatum, alium ſenſum facit, eſtque Lat. *etiam*, pro praeterea, notione addendi ſ. continuandi, qua Noſter narret aliud, et ad aliud pergat; cum potius hanc rem praeſentem componat cum antiquiore, quam coeptam §. 5., deſeruit §. 6.; interpoſito epiſodio de tropaeo illo. Itaque, quum redeat hac §. 7. illuc, unde diſceſſit, (quod oſtendunt illa κατ' ἐκεῖνο τὸ χωρίον et τύχην ὁμοίαν:) refero καὶ ad ſqq., per Lat. *etiam*, pro ſimiliter ſ. itidem, ſenſu comparandi, *contigit vero*, quemadmodum olim Darii Alexandrique, orientalium et ſeptentrionalium exercituum, §. 5., ita nunc *quoque* exercituum Severi ac Nigri ad illum locum fieri non modo congreſſum, ſed et fortunam *ſimilem* iſti *fortunae*; unde P. et Bg. non bene καὶ omiſerunt, nec id redundat, ſi nobiscum orationem ſuppleas et verba regas, nec adverſatur illis μὴ μόνον — ἀλλὰ καὶ, ut quae pertinent non tam ad v. γενέσθαι, quam ad duo ſubſt. τὴν συνοδ. et τὴν τυχ., valentque i. q. *tum — tum*, ſ. *et — et*, ſ. pro ſimpl. copula τὴν συνοδ. καὶ τὴν τυχ.

τῶν στρατοπ.) Malim τῶν Σεβήρου λ. *Reisk.* Sine neceſſitate, quia alter articulus in ſecundo ſubſt. etiam alibi deſit, cf. 3, 2, 11. Γαλ. 2, 8, 14. ὑποσχ. In ſq. συνοδ Stp. Th 2, 1180. F totius §. huius prolatae Gr. reddit tamen modo haec Lat. „congreſſum *in* eo *loco*" ſub Lat Sb. *conflictus*, e Thuc. ſine Ind., cui add Ind. Sb e Xiph. et in aliam notionem D'Orv. Ch., ubi Stp. cum P. manet in ſevero Lat ad pron. ἐκ., dum Bg. reddit κατὰ τὸ αὐτὸ, ut P. ad 1, 12, 1., quia notiones ſunt coniunctae; niſi Bg. omiſſum ante καὶ huc contraxit, quia *etiam is* valet pro uno *idem*.

τὴν τύχην λ.) Num τῆς τότε τύχης? Saltim ſubauditur aut τότε, aut τῆς Ἀλεξάνδρου καὶ Δαρείου. *Reisk.* Forſan inſerendum ἐκείνων. *Stroth.*

Abundantia eſt hic iterum Noſtri quaedam et luſus aliquis in repetito per polyptoton ſubſt. τῆς τυχ., cum ſuffecerit τὴν τυχ. ὁμ. ſ. ὁμοίαν τὴν τυχ. (ut ap. Dem. ſine Ind. 1395, 7. τύχην δὲ οὐκ εὔπορον εἶναι τὴν ὁμοίαν λαβεῖν,) ſine iſto gen., quem Bg. quoque retinet cum P., ſed ſeveriori ordine, ubi nihil opus, niſi articulum τῆς intelligere pro pron. demonſtr. ἐκείνης, et in Lat. illum gen. *fort.* pro dat., ut paulo ante vertimus. Unde nec coniecturae indulgendum, quaſi fuerit olim τῆς μάχης, *fortunam* pugnae *ſimilem*, ut Sch. vertebat „τυχ. fortunam *pugnae*" i. e. pugnae

ὁμοίαν τῆς τύχης. ἀντιστρατοπεδευσάμενοι γὰρ ἑκατέρωθεν περὶ ἑσπέραν, πάσης τῆς νυκτὸς ἐν φροντίσιν ἑκάτεροι καὶ δέει διαγρηγορήσαντες, ἅμα ἡλίῳ ἀνίσχοντι ἐπ' ἀλλήλους ἠπείγοντο, παρορμώντων ἑκα-

8. fortunae. Cum enim castra posuissent ex adverso utrinque circa vesperam, tota nocte in curis utrique et metu pervigilarunt: statimque cum solis ortu adversum utrique contendebant, incitanti-

eventum eundem, aeque felicem et infelicem ab alterutra parte; nihil in sententiam tenente me, quam haec e G. Th. in subst. 723, 88. habere *similem* causae *fortunam*, et l. 93. insequitur *eadem* fortuna *viros*, quae duo loca non reperi per numeros indicatos, sed ib. 683, 23. par *fortuna* duorum *est*, it. 446, pen. e Liv. 6, 28. in. *castra — hostium haud procul Allia flumine posita, — fatalem se urbi Romanae locum* cepisse, — *similem* pavorem *inde* ac *fugam* fore, *ac bello Gallico fuerit*, sed in ὁμ. cum gen. rei cf. Poss. Sy cum Fab. Aes. ut L. N. T. cum gen. pers.

ἀντιστρατοπ.) Praeter libera P., habet Sch. „*ex adverso* castra *metati*" fere cum Bg. et Stp. Th. sine auctore et loco, cf. Thuc. sine Ind. 1, 25. i. Sb. Ind. e Xiph. Zos. 1, 52, 8. cum Poll. 1, 160. In sqq. iterum liber P., omisso etiam pron. ἑκατ., forsan ob pr. adv. ἑκατ., quod ipsum redit mox per gratam negligentiam Nostrique abundantiam. Deinde Sch. „διαγρ. *quum* totam *noctem* pavoribus *extraxissent*" fere cum P., nisi quod eius omittit adi., (a G. Th. in explicatione adhibitum etiam, cum Cic. *orat*, ut *eam* noctem *pervigilet*,) sub themate διαγρηγ, ap. Stp. Th. 1, 1075. B. m. sine auctore, sed ib. A. e. „διεγρηγορῶ, Bud. ex Herodian." sine loco, nec cum Bg. Lat., nec aliunde, ut ego tantum habui e L. N. T., sed simile ap. Diod. S. 1, 722. l. 64. τὴν νύκτα διηγρύπνησεν ἐν τοῖς ὅπλοις, paremque instructae narrationis picturam e Liv. 1, 25. i. Sed quod Bg. hoc particip. resolvit: factum est ob resolutum quoque pr. particip. ἀντιστρ., quod proprie cohaeret cum v. finito ἠπειγ., cui praemittitur alterum membrum πάσης — διαγρ., ut alibi in cumulatis particip.

ἅμα λ.) P. deserit Bg. modo in v. ἠπ., ubi et Sch. „contendebant *alii* adversus *alios* in acie" quo Lat. et redditur in Ind. Dion C., non item ap. Stp. Th., ubi procedebat *adversus se*; ut severior est in altera formula Vs. ad Luc. 2, 74. l. 86. ἁ. ἡ. ἀ. *cum* sole *oriente*, prorsus cum Nostro, cf. Ind. Sb. Stp. Th. Bud. C. Poll. 1, 68. Suid. 1, 210. e. 3, 194. e. it. Ern. Call. p. 517. i.

παρορμώντων) Aut hic δ' est inserendum pone παρορμ., aut §. sq. pro δὴ leg. est δὲ vel τὲ potius. *Reisk.*

Etsi ad Luc. 3, 406. N. a. i. locus sic editur sine Vs. „παρ. ἐκ. τῶν στρατηγῶν· προθ δὲ πάσῃ ἐν., ὡς .... τελ. ἐκ. μ." et ipse P. liberior est in contractis in unam periodis Nostri: tamen lectio vulg. bene habet, si quis illos gen. s. abl. consq. παρορμ. λ., subaudito pron. αὐτοὺς, ἑκατέρους, notione causae iungat cum pr. enunciatione, et §. sq. δὴ capiat potius nobiscum pro Lat. *igitur*, sensu illativo s. causali etiam, quod inde referetur ad proximum pr. membrum, cumulatis ita causis, ut alibi. Tum, ut προθ. respicit ad §. 3., sic pr. v. ἠπειγ. sumendum est latiori sensu de itinere properato (unde et adiunctum ἅμα ἡλ. ἀν.) e castris utrisque usque

τέρωθεν τῶν στρατηγῶν. προθυμίᾳ δὴ πάσῃ ἐνέπιπτον, ὡς [q] ὑπὲρ λοιπῆς καὶ τελευταίας ἐκείνης μάχης, κἀκεῖ [r] τῆς τύχης διακρινούσης τὸν βασιλέα. ἐπὶ

9. bus utrinque ducibus. alacritate certe summa irruebant,
tanquam reliquo illo et postremo proelio ibi etiam fortu-
10. na decernente imperato-

q) ὡς deest in Ms. Ba. *Mart.* v. N. r) Sine iota in A. al., cf. 1, 16, 12. c.

ad certum locum, ubi conflictus ipse fiebat, qui demum innuitur verbo sq. ἐνεπ. Certe etiam Leisn. in m. Bc. 2. ad δὴ scripserat „ergo."

ἐνέπιπτον) Forte συνέπιπτον. *Reisk.* Servatur vulg. verbum ad Luc. l. l., explicatum notione hostilis invasionis, s. pro *invadere* et *irruere*, quo, post libera P., cum Bg. respicit quoque Sch. „*irruebant* magna *cum alacr.*" cf. Stp. Th. 3, 316. F. e. ad Luc. 2, 537. N. 98. Abr. Dl. Th p. 225. i. Ind. Xen. Cyr. Z. cum Hes. α, 420. sed πάσῃ πρ. ap. Ios. 2, 226. s. 1. m. *summa* cum *alacr.*

ὡς ὑπὲρ) Forte ὡς ὑπὲρ μόνης λοιπῆς λ. *Reisk.* Et sic quoque Leisn. ad m. Ox. inseri voluit hoc adi. „s. μόνης" cuius nullum vestigium est ap. P., qui alia quaecunque dat, servans modo ὡς, a Ms. Ba. tentatum, quod unum videtur exprimere Bg. sine pr. ὑπὲρ, quae cum ὡς est quidem ap. Dem. 605, 23. 628, 3., sed non sine verbo aliquo, ut hic stat, ubi non commoda est meo quidem sensu, nisi fortassis, ut Lat. *pro*, i. loco, vice. Corruptum locum existimans dudum, cogitabam varia, ὡσείπερ, (quod tamen non reperi, quanquam analogiam habens per illud καθάπερ,) it. ὥσπερ, (quod maxime Bg. respexerit,) it. ὡσεὶ δὴ λοιπ., (pro quo tamen Nostro solennius ὡς δὴ, *quasi scilicet*,) it. οἷά περ, quod Stp. Th. testatur esse ap. Thuc. et Xen., infra tractandum, it. ὡς δὴ ἐν λοιπῇ καὶ τελευταίᾳ ἐκείνῃ μάχῃ, (quia saepe confusa sunt ς et iota postscriptum, quod proximum Bg.) it. ὡς οὔσης λοιπῆς rel., ut Xen. Cyr. 7, 5, 35. ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως οὔσης, quem gen. consq., omisso participio οὔσης, mutarit Bg. in abl., qui per hanc regionem modo abit in ordine pron. ἐκειν., comparante me tum Polb. 1, 371. m. (μόνον δὲ σπεύδων συμπεσεῖν τοῖς πολεμίοις, ὡς προδήλου τῆς νίκης αὐτοῖς ὑπαρχούσης, quod ipsum particip. aliquis reperiat in vulgatis hic elementis, quasi fuerit ὡς ὑπαρχούσης λοιπῆς λ.) tum Liv. 1, 15. i. *Romanus, postquam hostem in agris non invenit,* dimicationi *ultimae* instructus *intentusque, Tiberim transit,* quod non habet Ind. Ern., sed similia "ad *ultimum* dimicationis *rati rem venturam*, i. qua bellum decerneretur, exitum haberet, — certamen *ultimum*, i. in quo ultima spes est" ad quem sensum P. spectarit; Nostro addente per copiam suum adi. λοιπ. (quale quid non est ap. G. Th. ut nec in Bg. *postrem.*) pro quo Gr. vulg. proponerem praeterea ὑπόλοιπος, si in feminino genitivus usitatus esset, nec potius finitio masc. ὑπολοίπου, cf. Herdt. 560, 26. et Stp. Th., qui nec aliter novit περίλοιπος, cf. Thuc. 153, 57., alioqui hic aeque aptum.

διακρινούσης) Malim fortunam dici διακρινοῦσαν βασιλέα, — nam male Pol. accepit pro praesenti, cum sit fut. — *quae* discretura sit *regem*, s. discrimine habito regem constitutura, discernendo verum et legitimum ab ementito et illegitimo. Non male etiam redderetur fortasse, *diiudicatione sua* regem *ostensura.* Fateor tamen inproprie de fortuna videri

πολὺ ſ) δὲ αὐτῶν διαγωνισαμένων, πολλοῦ τε ἐργασθέντος φόνου, ὡς καὶ τὰ ῥεῖθρα τῶν

rem. Diu autem ipſis dimicantibus, ingentique edita ſtrage, ut et flumina per il-

ſ) Ms. Ba. hic cum edd. dividit, ſecus ac 1, 15, 13. m.

poſſe dictum διακρίνειν, quum ſit ἄκριτος, eiusque ſit, ἀκρίτως et ἀπροβουλεύτως omnia facere. *Steph.* Metaphora de fortuna iudice ſ. arbitra repetitur infra 3, 7, 4. *Sylb.* Etſi fortuna in rebus humanis utramque paginam facit: illa tamen et bene et male iudicare de rebus humanis dr. ab auctoribus. Liv. 27, 44. *apparebat*, *quo nihil iniquius eſt*, *ex eventu famam habiturum* (*tam audax iter Conſulis.*) At ib. 21, 10. eventus *belli*, velut *aequus* iudex, *unde ius ſtabat*, *ei victoriam* dedit. *Leisn.*

Qui et ad m. Ms. Bg. „aliter Stp.“ quia Bg. manſit in praeſ. cum P., ut tamen nec ipſe improbem fut., quod conſiſtit cum praeſ., ſi quidem in pr. ſumatur membro latere participium praeſ. οὔσης ſ. ὑπαρχούσης, unde καὶ in ἐκεῖ ſumendum erit pro ſimpl. copula, ut duo ſint membra ac binae cauſae, cur animo ſummo irruerint pugnarintque, quia illa pugna tantum adhuc reliqua eſſet et ultima, tum quia adeo fortuna pugnae (ſic enim iterum hic capietur τύχη, ut §. 7.) ſ. eventus pugnae decreturus ſ. definiturus eſſet imperatorem, i. oſtenſurus, uter, Niger, an Severus, imperator eſſet futurus ſ. manſurus. Verum nec P., nec Bg. copulam hic agnoſcunt, et Bg. Ms. ne comma quidem poſt μαχ. Hinc dubitatio oriri poteſt, annon Bg. unum modo cogitarit membrum, ſic forte, ὡς δὴ ἐν λοιπῇ — μάχῃ κἀκεῖ λ., ſumto καὶ pro *etiam*, (ut diſerte in Vs. eius comparet,) et ἐκεῖ, illo in campo, i. ſimiliter, ut olim, cf. §. 5. Alioqui, ſi Bg. ipſe comma poſt μαχ. voluit, et duo membra, per emendationem illam cum participio: priori membro ὡς οὔσης — μάχης, quod eſt pro cauſa praecedentis enunciationis, adiungetur membrum κἀκεῖ λ., ut cauſa peculiaris, ſ. reddetur iterum a Noſtro cauſae cauſa, idque duobus gen. conſq., et primi membri ὡς — μάχης alterum κἀκεῖ erit pro explicatione quadam, atque in primis illius adi. τελευτ., quod ſupra vidimus Erneſtium in Liv. Ind. peritiſſime exponere „*qua* bellum *decerneretur*“ ipſoque adeo Bg. Lat., dum Noſter in formula tota ſequitur analogiam modo tum Lat., (ubi verbum Bg. cum acc. perſ. ſolenne, v. c. decernere *legatos*, cf. G. Th.) tum Gr., ubi ſimpl. et compoſ. uſurpatur maxime cum acc. rei, cf. Ind. Dem. (ubi ex 1468, 15. τῆς δὲ ἀναγκαίας μὲν, ἀγνώμονος δὲ τύχης, οὐχ ὡς δίκαιον ἦν, ἀλλ' ὡς ἐβούλετο, κρινάσης τὸν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα, ὃν ὑμεῖς ἠγωνίσασθε, et 327, 22. τὴν τύχην κακίζειν, τὴν οὕτω κρίνασαν τὰ πράγματα, cui ſubſt. Noſter iunxit compoſ. διακρ. cum acc. perſ., ut imitationem celaret,) Weſſ. ad Diod. S. 1, 534. N. 49. cum p. 553. N. 32. D'Orv. Ch. p. 678. e. ſq. Graev. L. Heſ. p. 97. e. it. ad Polb. T. 1. p. 857. cum Ind. v. κριν. et διακρ., ad Hom. 'Οδ. σ', 263. cum Foeſ. p. 93. b. m. 218. a. m. Bud. C. 41, 40. ſqq. Krb. Plut. p. 160. m. et Decr. R. p. Iud. p. 171. m. Loesn. p. 172. m. Rsk. ad Polb. p. 402. m. 482. m. et Ern. ad Xen. M. S. 4, 4, 16.

διαγωνισ.) P. emphaſin in v., partim a Sch. ſervatam „quum *acriter* diu *pugnaſſent*“ deſerit Bg. (cf. G. Th. cum ſimpl. ἀγωνίζομαι,) it. Stp. Th. aliunde, cuius locus e Xen. Cyr. eſt 1, 6, 26. ſine Ind., cf. Sb. et Dem. In ſq. formula ἐργ. φ. e P. abit Bg. a ſe ipſo, (cf. 3, 3, 6. e. et Ind. Corn.

διὰ τοῦ πεδίου ποταμῶν ῥεόντων[t] αἵματος πλεῖον, ἢ ὕδατος, κατάγειν[u] εἰς θάλασσαν, τροπὴ τῶν ἀνατολικῶν γίνεται. ἐκβιασάμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἰλ-

lum campum decurrentia plus sanguinis quam aquae devolverent in mare, in fugam versi sunt orientales. 11. urgendo autem illos Il-

t) Sustulimus comma hic Stp. et al. u) Ms. Bav. κατάγειν εἰς θάλαττταν λ., in postremo iterum inconstans, cf. §. 4. e. 11. 2, 11, 16., sed in v. praef. cum Stp. rel., pro A. et Bs. κατακγάγειν hoc pravo accentu, forte pro circumflexo, v. N.

N. v. *facere*,) sed cum aliis Inttp., v. Vs. ad Thuc. 70, 71. et in rem Dion. C. 1249, 63. ἐγένετο μὲν ἰσόῤῥοπος ἡ μάχη ἐπὶ μακρότατον, et l. 82. φθόρον δὴ τοῦτον πλεῖστον ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ συνέβη γενέσθαι. δύο γὰρ μυριάδες τῶν μετὰ τοῦ Νίγρου διώλοντο.

ὡς καὶ τὰ ῥεῖθρα) Historici nunquam magis exaggeratione utuntur, ac luxurianti ingenio indulgent, quam ubi praelium describitur. Talis exaggeratio merito putatur illa Hannibalis, qui ap. Luc. dial. mort 20 καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς, ed. Hsth. p. 37. (Rz. 1, 382. l. 99.) Itaque hoc quoque pertinet ad illum historicorum morem, quem pungit Plin. ep. 9, 16. *quam historicorum more scribas, numerum iniri non potuisse.* Scilicet, ubi historici praelium et cladem aliquam narrant, numerum caesorum iniri potuisse, negant. *Leisn.* Similem locum v. infra l. 4. c. 9. ad fin. *Stroth.*

Leisn. et in m. Ox. „exaggeratio, cf. Ind. Flori in *fluvii*" ubi, praeter Nostri locum, per numeros modo laudatum, affertur simile quid e Chronico Reginonis, sed hinc forte ductum „*tantaque caedes — facta est, ut ipse alveus, de cadaveribus repletus, magis* cruorem, *quam* aquam, *fundere videretur*" retinente Bg. e P. unum subst. ad τὰ ῥεῖθρα τῶν ποταμῶν, pro duobus, etiam ap. Lat. solennibus, *flumina — amnium*, i. e. aquam, fluxum, fluctus, cf. 3, 3, 11. διες. et G. Th. v. *flumen*, ubi et ex Apul. 695, 35. amnium *fluvios*, et p. sq. l. 92. ex Ovid. *ruunt* per *apertos* flumina *campos*; sequente Nostro et hic analogiam Lat. aut Gr. hanc ap. Stp. Th. 3, 631. B. „τὰ ῥεῖθρα τῶν ποταμῶν, ex Herodt., (sine Ind. et C.) Theophr. de hist. pl. — ποταμοῦ — τὸ ῥεῖθρον. Ab Herodt. quoque ita usurpari tradit Bud." sine Ind. iterum, sed articulum reddente rursus Bg. e P., qui in v. καταγ. videntur sequi aor., quanquam et alibi reddentes sic praef., ut eodem Lat. hinc Stp. Th. 1, 79. F. „*adeo* ut *plus* sanguinis, *quam* aquae *in* mare *devolverent*."

ἐκβιασαμ.) E P. (qui et hanc §. contrahit) vertens Stp. Th., non tenet Bg., ubi Sch. „*quum* coëgissent *eos*" h. l. e loco depellere vi, cf. Ind. Sb. Polb. Ael. V. h. et Abr. Dl. Th., ubi et in rem criticam, ut ap. D'Orv. Ch. In sq. v. ἐξ. Stp. Th. „saucios *protrudunt*" partim e P., ut Bg., qui illius delerit severitatem in sq. part. φευγ. per syn. formulam e praep. cum subst., quo ipso cavit, ut ne cum pr. artic. coniungeretur, quapropter post δὲ posuimus comma, ut τοὺς δὲ, per se sumtum, ad pr. τοὺς μὲν referretur.

λυριοὶ, τοὺς μὲν [x] εἰς τὴν παρακειμένην θάλασσαν τιτρώσκοντες ἐξωθοῦσι, τοὺς δὲ [y], φεύγοντας ἐπὶ τοὺς λόφους διώκοντες, αὐτούς τε φονεύουσι, καὶ πολύ τι [z] πλῆθος ἄλλων ἀνθρώπων, ὅ περ ἔκ τε τῶν περικειμένων πόλεων καὶ ἀγρῶν ἤθροιστο, ὡς ἀπ' ἀσφαλοῦς τοῦ τόπου τὰ γενόμενα [a] θεάσοιντο. ὁ δὲ Νίγρος, ἵππῳ γενναίῳ ἐποχούμε-

lyriciani partim in adiacens mare ſaucianteſ protrudunt, partim in fuga verſus colles perſequendo, cum ipſos obtruncant, tum ingentem multitudinem aliorum hominum, qui ex circumiacentibus urbibus et agris congregati fuerant, ut ex tuto loco, quae gererentur, ſpectarent.
12. At Niger equo generoſo invectus

x) In Ms. Ba. τοὺς μὲν abeſt. *Mart.* it. τοὺς in ed. Lugd., mendoſe utrumque. y) Comma hoc in A., v. N. z) In Ms. Ba. abeſt τι et ἄλλων. *Mart.* ſed tantum τὶ in Ms. Vi. et ed. Ox. v. N. a) Ms. Ba. etiam γενόμενα, ſed ι ſupra adſcripta notat, eſſe γινόμενα. *Mart.* v. N.

πολύ τι πλ.) Omiſſum eſt pron. in Ms. Ba., cum ſervent rel., vel e gloſſa per comparationem cum 1, 2, 7. vel per incuriam, elapſum ob pr. λυ ſyllabam, quia toleravit ſupra § 2. hoc cap., ubi Bg., ut hic, cum P., qui praeterea omittit cum Ms. adi. ἀλλ., elapſum iterum per negligentiam ſcribae, quia Mss. rel. retinent, quod recte Bg. quoque ſervat, cum magis definiat adiunctum ſubſt. ἀνθρ., quocum clarius opponitur *militibus.* Sed ſq. ὅ περ Bg. e P. non retulit ad remotius pr. ſubſt. πληθ., verum ad proximum ſubſt. ἀνθρ., huc ſpectante Stp. Th. in v. περικ. 2, 168. C. cum Bg. e P., it. 3, 1172. B. m. e P. fere „ὡς ἐπ' ἀσφ. — τὰ γεν. θ." cum lect. al. memoriter, aut potius mendoſe in praep., non autem adhibente L. Boſ. Ell. p. 332. e. hunc locum, ubi plene eſt adi. ἀσφ. cum τοπ., niſi cum Sch. pro ſubſt. habeatur.

τὰ γενομ.) Rectius γιγνόμενα, ſ. γενησόμενα. *Sylb.* Sed aoriſti ea vis, ut non praeteritum tempus, ſed tempus indefinite ſignificet, v. Olear. ad Matth. p. 270. Apoll. Tyan. ep. LXIIX. ed. Olear. p. 405. καὶ προσαγορεύσαντα γενομένους σεισμοὺς, *qui* futuros *terrae motus* praedixit. *Leisn.* Sylburgius putat, rectius dicendum fuiſſe τὰ γιγν. ſ. γενησ. recepta tamen lectio defendi poteſt. *Struth.*

Leisn., qui et in m. Ox. „leg. γινόμενα ſ. γενησ." cauſam addebat ante in N. tum grammaticam, (quia aor., pro infinita natura ſua, ſignificet tum praeſ., tum impf., tum perf. et plusq., tum fut.) tum aliam per exemplum et uſum loquendi ex Apoll., ubi per fut. redditur, quod tempus vindicari aoriſto etiam propterea poteſt, quia ponitur pro praeſ., ſed hoc pro fut. Hic quidem proprie aor. valeat pro impf., quod diſerte dedit Bg., fortaſſis e Sch., deſerto P., ut de eodem ſenſu γεν. et γιν. dictum ſupra ad 2, 3, 17.

γενναίῳ) Liberum P. per totam §. deſerit Bg., cf. de γενν. 2, 9, 6. m. et de ἐποχ. ib. e. In ſq. autem §., quam libere iterum P. contrahit, recte idem tamen ad v. καταλαβ. extrinſecus aſſumit adv. ἐκεῖ, ut alibi. Sed

νος, φεύγει μετ' ὀλίγων, εἴς τε τὴν Ἀντιόχειαν ἀφικνεῖται. καταλαβὼν δὲ φεύγοντα τὸν λοιπὸν δῆμον [b], (εἴ τις καταλέλειπτο,) οἰμωγήν τε καὶ πένθος ἐν τῇ πόλει [c] παῖδάς τε [d] καὶ ἀδελφοὺς θρηνούντων, γενόμενος ἐν ἀπογνώσει [e], καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς Ἀντιοχείας ἀποδιδράσκει [f].

fugit cum paucis et Antio-
13. chiam pervenit. Inve-
niens autem fugientem reli-
quum populum (si qui re-
licti erant) eiulatumque et
luctum in urbe filios ac fra-
tres lamentantium, redactus
ad desperationem, et ipse ex
Antiochia aufugit: ac in quo-

b) Ms. Ba. δῆμον εἴ τις καταλελ. una serie, ut in A. cum Bs. 2. pro commate post δημ. Bs. 1. al. et pro parenthesi Stp. rel., v. N. c) Comma hic erat in edd. omnibus, tacite quoque in Mss., v. N. d) Ms. Ba. παῖδας τε λ. ut 3, 3, 6. sed contra 2, 3, 7. e) Hic et post sq. αὐτ. nullum comma in Bs. 2. R., sed tantum post αὐτ. in A. al., v. N. f) Comma hic in Bs. al., v. N.

membrum εἴ τ. κατ., secus ac P., servat Sch. „reliquus *fuerat* populus" relatum sic manifesto ad pr. subst. δημ., cui adiunxit Noster adi. λοιπ., quia §. 11. e. dixerat, homines in colles abiisse, in quibus haud dubie etiam fuit pars populi Antiochiae; unde sequitur mox de fletu ob caesos, qui fuerint ex isto populo, nec solum iuvenes, castra militiamque secuti, §. 2. 3, 1, 7. Sed Noster praeterea εἴ τις ponit cum δημ., cogitans totius partes singulas; quo tendat Bg. numerus mutatus, ubi suppleas pron. cum praep., *si qui* ex *eo*, populo, *relicti essent*; servantibus hic omnibus libris, (etiam Sb Ind. cum „*relictus erat*") formam plusq. in augmento simpl., non mutata praep., cf. 3, 5, 2. e. Sed parenthesin hic necessariam facit hoc, quod rectio interrumpitur prior, cum v. καταλ. cohaerente adhuc accus. οἰμ. et πενθ., a quo utr. pendet deinde gen. θρην., unde non potest comma locum habere post πόλει. Tum in θρην. cum οἰμ. et πενθ. abundantia est quaedam lususque in iunctis affinibus, cum suffecerit v. c. ἀποβαλόντων, *eorum*, qui *amiserant*; deferente Bg. in formula γεν. ἐν ἀπ. Pol. et se 2, 13, 21.

καὶ αὐτὸς — ἀποδιδράσκει) Haec incuria librarii absunt a Ven. tum quoniam ante haec verba vox ἀπογνώσει similiter ac ἀποδιδράσκει in ει exit, tum quoniam et sequens στίχος a voce καὶ incipit. *Stroth.*

Quae bona argumenta confirmantur etiam his aliis, quod tum Ms. rel. tenent vulgata, tum P. monstrat eadem oblique et alio ordine, quippe qui illa καὶ αὐτὸς traxerit ad pr. membrum γεν. ἐν ἀπ. cum edd. quibusdam, nisi libere deseruit ordinem; ubi καὶ αὐτὸς referetur melius ad sq. membrum ἐκ τ. Ἀντ. ἀπ., quia haec enunciatio respicit primam illam huius §. partem καταλαβ. φευγ. τ. λειπ. δημ., ut, cum inveniret videretque reliquum populum Antiochiae fugientem, et ipse ex hac urbe aufugerit, adductus tum misericordia mollitiave quadam animi, et impatientia luctus illius eiulatusque in urbe, tum vero etiam desperatione, ob amissum in pugna exercitum, nec alium facile colligendum post tot clades. Sed post ἀποδ. valeat quoque comma quarundam edd., quia non adest disertus nominativus alius, sed a pr. Νίγρος etiam sq. §. pendere

καὶ ἔν τινι προαστείῳ κρυπτόμενος, εὑρεθείς τε ὑπὸ τῶν διωκόντων ἱππέων καὶ συλληφθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. τέλει

14. dam suburbano occultatus, inventusque a perse-
quentibus equitibus et com-
15. prehensus, capite trunca-

potest. Alioqui in distinctione maiori ex nomine illo proprio petendus est nominativus pron. αὐτὸς, ut alibi, aut ex proximo hoc ipso pron. repetendus. Denique duo adhuc observanda sunt in hac §., primum verbi καταλαβ. diversa non modo rectio cum acc. pers. φευγ. τὸν λ. δημ., et cum acc. rei οἰμωγ. καὶ πενθ, sed etiam hinc vis et notio, quia partim significat videre, partim audire, et adeo usurpatur hic simul de animo ac corpore, cf. 2, 1, 8. de Lat. Bg. (qui, cum plane tacuisset P., non secutus est Sch. „quum offendisset *fugientem*") ubi G. Th. nihil, quam 1208, 66. explicat per *deprehendere*, tum l. 86. per *videre*, sed de animo tantum, et l. ult. *invenit* hostem *populabundum* in *agro*. Alterum est, quod Leisn. in Ms. Bg. uncis incluiit cerussa praepositionem *ex* cum subst. urbis *Antioch.*, vel sic tamen retinendam, cf. 2, 13, 18. e. Sed de re ipsa Dio C. 1249, 90. ἁλούσης δὲ τῆς Ἀντιοχείας, — ἔφυγε μὲν ἀπ' αὐτῆς ὡς πρὸς τὸν Εὐφράτην ὁ Νίγρος, διανοούμενος ἐς τοὺς βαρβάρους φυγεῖν, ἑάλω δὲ ὑπὸ τῶν καταδιωξάντων, καὶ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν λ., discedens ita nonnihil a Nostro (cf. 3, 2, 11.) in §. sq., ubi Bg. deserit P. notionem med. ad v. κρυπτ., etiam Stp. Th. 2, 262. G. m., sub pass. hunc locum afferens sine Vs., sed Leisn. in m. Ox. ad τὴν κ. ἀπ. „Bentl. ad Hor."

τέλει) Amm. Marc. 26, 8. sub fin. *ut quondam Pescennius Niger ad subveniendum spei rerum extremae a populo Rom. saepe accitus, dum diu cunctatur in Syria, a Severo superatus in sinu Issico, (qui est in Cilicia, ubi Darium Alexander fudit,) fugatusque, in suburbano quodam Antiochiae gregarii manu militis interiit.* Ad h. l. Valesius observat, Marcellinum et hic et alias institisse Herodiani vestigiis. E. g. similia sunt, quae Herodi. 2, 6, 19. habet de Iuliano, et quae Marc. 26, 6. p. 460. de Procopio. Sic Marcellinus, quae narrat de Pesinuntis urbis origine 22, 9. p. 320., ex Herodi. l. 1. (1, 11, 3. sqq.) transscripsit. Similia duobus habet Scholiastes Lycophronis ap. Valesium ad l. c. p. 320. *Leisn.*

Pron. τούτῳ Ms. mutat per glossam in syn. τοιουτ., quod ei substituerat 1, 13, 12., tenente P. cum Bg. hic vulg., et sq. subst. βρ. cum circumflexo hinc Stp. Th. 1, 785. G. e. cum alio loco Hom. Ἰλ. τ', 411., ubi nulla est Var. L. nec ap. Soph. Ant. v. 945. Thuc. 48, 94. 362, 92. N. T. 2 Petr. 3, 9. cf. Lex. Schw. in N. it. Poll. 1, 43. cum N. 32. it. 3, 122. cum N. 43. et 9, 137. N. 80. Thom. M. p. 552. Well. Gramm. p. 62. Nr. 7. N. 2., variante accentu quoque ap. Ios. 1, 372. l. 5. βρ. καὶ ἀγένειαν, sed in alio subst. ap. Hom. Ἰλ. π', 857., it. per diversa loca scriptorum, v. c. ap. Zos. ταχυτῆς 4, 22, 3., sed ταχύτης 4, 32, 1. e., ut ap. Hom. Ἰλ. ψ', 740. ταχυτῆτος, it. ap. Orph. supra ad 1, 7, 8., tum ap. Dem. Ind. „βραδύτης, (malo accentu, ob sq. ipsum locum) τὰς — βραδυτῆτας, ὄκνους, λ." cui add. βραδυτῆτα καὶ ῥᾳθυμίαν 42, 22. et 50, 27. at βαρύτητος 237, 14. θρασύτητι 558, 10. 577, 19. et ὀξύτητι 730, 18., ut ap. G. Th. ipsum in Bg. est βραδυτὴς cum copulatis 721, 55. ex Cic. *cunctatione* et *tarditate*, quos gen. Gr. Noster iunxit cum δικ. modo per analog., varians cum 3, 3, 5. ἄλλως in sq. formula syn. τὰ ἀλ. Sch. „synec. (i. omissa κατὰ) quoad *alia*, h. e. alioqui" cum Bg. e P., severe Lat. *caetera*, i. e. *caeteroquin*,

μὲν δὴ τούτῳ [g] ὁ Νίγρος ἐχρήσατο [h], μελλήσεως καὶ βραδυτῆτος [i] δοὺς δίκας, τὰ ἄλλα, ὥς φασι [k], γενόμενος μὴ φαῦλος ἄνθρωπος, μήτε ἄρχων, μήτε ἰδιώτης. ὁ δὲ Σεβῆρος, καθελὼν τὸν Νίγρον, τοὺς μὲν φίλους αὐτοῦ, καὶ εἴ τινες οὐ μό-

tus eſt. Exitum ſcilicet hunc habuit Niger, cunctationisque ac tarditatis dedit poenas: cum alioquin (ut aiunt) fuiſſet non malus homo tum in publicis 16. officiis, quam privatim. Severus autem cum deleviſſet Nigrum, amicos quidem eius

g) Ms. Ba. et Vi. τοιούτῳ v. N. h) In Ms. Ba. colon. i) βραδύτητος hoc accentu in Ox. v. N. k) In Ms. Ba. verba ὥς φασὶ non incluſa ſunt ſignis parentheſis. *Mart* ut nec in edd. A. al., ſed in al. cum Stp., ubi et accentus idem Ms. ſed noſter quoque in A. al.

ubi Noſter ſequitur non contractam formam, pro aliorum τἆλλα, cf. Stp. Th. 1, 341 E. e. Bud. C. 1286, 47. Wyttb. Plut. p. 43. c. cum Ind. Luc. v. e., ſed Ael. V. h. v. i., it. L. Boſ. Ell. p. 515. m. ſine exemplo.

μὴ φαῦλος) Οὔτε δὲ ἐς τὸ κρεῖττον, inquit Dio (Xiph. Sb. 389, 38.) οὔτε δὲ ἐς τὸ χεῖρον ἐπίσημος, ὥστε τινὰ ἢ πάνυ αὐτὸν ἐπαινεῖν, ἢ πάνυ ψέγειν. *Oxon.*

Stp. Th. φ. ἄνθρ. haber aliunde 4, 50. C. cum Lat. P. et Bg., hic pro inutilis et imperitus, cf. Fabr. ad Sext. Emp. p. 191. N. X. cum Ind. Aeſch. Fi. et Gottl. Plat. Menex., ducente Bg. in ſqq. partim e P. libero, it. Sch. „ἄρχ. *publice* rem *gerens*, opp. ἰδ. *privatam* vitam *agens*" ſed h. l. modo, quatenus non fuit imperator, et quum nondum imperator fuit; niſi cum Bg. capiatur ἀρχ. latius de eo, qui gerit quemvis magiſtratum; ubi deinde ἰδ. eſt, qui eſt ſine munere publ., ut Stp. Th. 1, 1642. A. hinc ſine Vs., cf. ſupra 2, 7, 8. de Nigri magiſtratibus, ſed de laudibus eius Spart. p. 643. m. 646. e. ſqq., ubi tamen et quaedam carpuntur, it. 660. ſqq.

καθελὼν) P. deſerto, Bg. delegit Lat., quod, ignoratum a Stp. Th., nec explicatum de perſ. in G. Th. et Ind. Iul. Caeſ., redit ad illud *tollere* de *medio*, i. per bellum et alios removere e terra et dignitate, ut Xiph. S. 405. pen. ἐπειδὴ τὸν Νίγρον ἐκ ποδῶν ἐποιήσατο λ. cf. Luc. 3, 4. l. 71.

τοὺς — καὶ εἴ τιν) Qui merito diſtingui debebant, v. Dion. (Xiph. S. 400, 40.) ubi Clenae Senatoris apologia conferenda cum oratione Terentii equitis ap. Tacit. A. 6, 8. et Amyntae ap. Curt. 7, 1. *Boecl.*

Non ſatis diſtinguente P. φιλ. a ſqq., melius Bg. verſatur, ſed tamen liberius, quam §. 13., in εἴ τιν., cf. 2, 15, 13. e. Sed Sch. e Sb. Ind. in „πρ. deliberata voluntate" praeter Bg. e P., pro quo malim non *ex voluntate*, (quia aliter dr., cf. G. Th. 1091, 42. ſq.) ſed nudo abl. *voluntate*, (quod ib. l. 29. ſqq. ſimiliter opponitur *vi coactus* et ſimplici *vi*,) aut *ex propoſito*, (cf. Stp. Th. 1, 201. C. e. „Herodi. ἐκ πρ. et δι' ἀν. contraria facit l. 3. (ſine Vs. hinc,) ubi videri poſſit legendum potius δι' ἀνάγκην, (quo de poſt.) Alibi pro ἐκ πρ. dixit ἑκουσίως, pro contrario ponens ὑπὸ ἀνάγκης" recte comparans, Krb. decr. Ath. p. H. p. 403. e. ſq., ubi opp. ἐξ ἀνάγκης, it. Ind. Dem. v. πρ. e. cui add. 70, 1. 528, 9. coll. l. 6. 535, 27. it. Dion. C. et ſyn. κατὰ προαίρεσιν Foeſ. p. 195. a. e.

νον ἐκ προαιρέσεως, ἀλλὰ[l] δι' ἀνάγκης προσέθεντο αὐτῷ, πάντας ἀφειδῶς ἐκόλασε[m]. τοὺς δὲ στρατιώτας, ὅσοι διαδεδράκεσαν[n], πυνθανόμενος πε-

et quicunque non modo sponte, sed et necessitate coacti, fuissent ei addicti, omnes nihil
17. parcendo punivit; milites autem qui effugerant, au-

l) Ms. Ba. ἀλλὰ καὶ δ. v. N. m) Comma in Bss. non ineptum, cf. §. 13. e. n) Ms. Ba. διαδεδράκεισαν v. N.

Rs. Or. V. 8. Ind. Luc. it. ad Polb. p. 507. i. cum Ind. Diod. S., sed ἐκ πρ. aliter ap. Dion. H. S. T. 1.

ἀλλὰ δ.) Forte ἀλλὰ καὶ δι' ἀν. *Reisk.* cui iam respondimus 1, 3, 1., ut vidimus 1, 10, 3. e. Ms. tollere καὶ post ἀλλὰ, qui hic addit contra, (ut Bg. de suo, cum P. aliorsum abierit,) haud dubie e glossa, cum 1, 3, 1. nihil novarit, nec facile exciderit καὶ a vicinitate hic, ubi v. προσεθ. (cf. 3, 2, 17.) aliunde Stp. Th. tenet cum Bg. 3, 1511. D. sq., non item formulam δι' ἀν. cum gen., quae est diserte ap. Thuc., quem Noster toties imitatur, 477, 42. sine Var. L., ut altera cum acc. ap. L. Bos. Obs. Misc. p. 100. ex Artemid. τοὺς δι' ἀνάγκην καὶ μὴ κατὰ προαίρεσιν ὑφ' ἡμῶν φιλουμένους, οἳ οὐδὲ ἡμᾶς ἑκόντες εὐεργετοῦσι λ., cui add. ap. Polb. 1, 334. m. ἢ κατ' ἀνάγκην, ἢ κατὰ προαίρεσιν λ. aut *necessitate* compulsus, *aut* etiam *ultro*, it. ap. Poss. Sy. p. 236. i. „Chrysost. ἀρετὴ ἐκ πρ., καὶ οὐκ ἀνάγκης γίνεται, virtus *ex* voluntaria *electione*, non *ex* necessitate *oritur*" ubi prior praep. regit et sq. gen. per interiecta alia, ut alibi, sed ap. Dem. sine Ind. 626, 4. δι' ἀνάγκην, (ubi et 238, pen. ὅσα μὲν ἑκουσίως προσετίθετο τῶν πολισμάτων, ubi adv. cum v. πρ. par Nostri ante formulae ἐκ προαιρ.) sicut eadem sunt πρὸς ἀνάγκης et πρὸς ἀνάγκην, cf. Abr. L. Ar. p. 78 i., Bg. reddente e P., ut 2, 2, 22., quod per se aliud est Gr. illud Rs. Or. V. 7. Ind. Ant. p. 876. m. ὑπὸ σκληρᾶς ἀνάγκης βιαζόμενος, sed Sch. „d. *necessitate*, (in subst. post ἐξ ἀνάγκης ex 1, 4, 12.) δι' ἀν. idem" recte.

πάντας ἀφ. ἐκ.) In *multos* animadvertit *praeter* ordinem *Senatorium*, qui *Nigrum* fuerant *secuti*. Spart. *Oxon.*

Plenus locus est in Sev. c. 9. p. 604. e. neque *quenquam* senatorum, *qui* Nigri *partium* fuerant, *praeter* unum, *supplicio* affecit. — *In mult.* — *secuti.* — Eos *senatores* occidit, *qui* cum *Nigro* militaverant *ducum* vel *tribunorum nomine*, quae pugnantia secum specie nec componet forsan Dio C. 1249, 97. τοὺς τὰ τοῦ Νίγρου φρονήσαντας ἐδικαίου· — τῶν δὲ δὴ βουλευτῶν τῶν Ῥωμαίων ἀπέκτεινε μὲν οὐδένα, τοὺς δὲ δὴ πλείους τὰς οὐσίας ἀφείλετο, καὶ ἐς νήσους κατέκλεισε. Ap. Nostr. liber est P., sed Bg., ut 1, 12, 15. e., cf. 1, 8, 17. et ἀφ. cum v. κολ. Ind. Xen. Cyr.

διαδεδράκεσαν) Ms., consentiens primum cum edd. iterum in augmento tantum uno, cf. §. 13., abit deinde in fine in duplicem ει, ut 1, 15, 2. e., nihil tale tenente Stp. Th., sed Sch. e Sb. Ind. quoque Lat. *diffug.* Ad sq. v. περ. Leisn. in m. Ox. „Kust. p. 92." respiciens lib. de V. med. 1, 31. Fi. p. 36. et W. 47., ubi vertitur cum Sch. hinc *traiicientes Tigridem*, cum acc. Nostri τὸν ποτ. afferente Stp. Th. ex Herodt. sine Ind., cf. cum aliis acc. locorum Phil. p. 764. A. m. et C. i. Altera Ms. res in nomine fluvii est e glossa per comparationem aliorum scriptorum vel loci ap. Nostrum 6, 5, 3., cum tamen supra 2, 8, 14. nihil novatum; modo

ραιουμένους τὸν Τίγριδα[o] ποταμὸν, διά τε τὸ ἐκ Σεβήρου δέος ἀπιόντας πρὸς τοὺς βαρβάρους, πάντας ἤγαγε[p], δοὺς ἀμνηστίαν. πολὺ γὰρ πλῆθος αὐτῶν ἀνε-

diens tranſiſſe Tigrim fluvium, ac metu Severi abiiſſe ad barbaros, reduxit, promiſſa oblivione iniuriarum: 18. ingens enim multitudo

o) Ms. Ba. τίγρητα v. N. p) Sic plane, ut dedi, in edd. omnibus, et tacite quoque in Mss.

unam tenente Stp. Th. formam „Τίγρης, *Tigris*, fluv. Perſicus, at τίγρις, ιδος, ſ. ιος, *tigris*, fera“ fortaſſis e Suid. 3, 466. e., cum Sb. Ind. ferat quadruplicem in accuſ. τὸν Τίγρητα, it. τ. Τίγριδα, it. τ. Τίγρην et τ. Τίγριν, quarum priores duae ſunt ap. Noſtr, ut prima quoque ap. Zoſ. 3, 24, 6. et ſaepe ap. Arrian. de Exp. Al. l. 7. p. 452. e. ſqq. ed. Blanc., it. ap. Xen. Ἀνβ. v. Ind. Z. Lat. v. *Tigr.*, cui add. 2, 2, 3. ὁ Τίγρης ποταμὸς λ. 2, 4, 21. ſq. 28. 3, 4, 6. 3, 5, 1. 4, 1, 2. ut ap. Zoſ. l. l. §. 5. quarta illa τ. Τίγριν, it. ap. Cell. n. o. a. 2, 655. ſ. 5., tertiam τ. Τίγρην me non aliunde habente, ſed hunc fluvium ex h. l. pro termino Rom. imperii per tempus hoc obſervante, cf. 2, 11, 8.

τὸ ἐκ Σεβ. δέος) E P. ſervat Bg. mutatam in ſimplicem gen. formulam, cum intra artic. et ſubſt. ponitur praepoſitio cum ſubſt., quale quid ex G. Th. dedimus ſupra ad 2, 15, 10. δέος ἀπὸ λ., pro qua praep. hic variatur, ut eſt Noſtri ratio plane ap. Ael. V. h. v. ὁ. et ἐκ 9, 3. p. 573. e. πολὺ γὰρ ἦν τὸ ἐξ αὐτοῦ δέος, ſed alia forma 2, 4. p. 75. m. δέει τῷ ἐκ τοῦ τυράννου, metu *tyranni*, cf. Plut. Hſ. v. ὁ Nr. V. m. τὸν ἀπὸ τῶν θεῶν φόβον, Ind. Rs. Or. V. 4. v. ἐκ cum aliis ſubſt. it. 1, 4, 11. φοβ., variante Noſtro per ordinem et artic. additum ob interiecta cum 2, 12, 9. διὰ δ. τοῦ Σεβ., quod eſt illud Bg., cf. Diod. S. 1, 219. l. 61. δ. τὸ δ. *metu*. In ſq. τοὺς βαρβ. nihil definiri licet, niſi, eſſe incolas trans Tigrim e pr. πέρ. τὸν Τιγρ. ποτ., et opponi, ut alibi, Romanis e §. ſq. e.

πάντας ἤγαγε) Aptius ἐπανήγαγε, reduxit. *Sylb.* Forte πάντας ἀνήγαγε. *Reisk.* Utique melius foret Sylburgii ἐπανηγ. ſed vero tamen haud ſimile eſt, librarios compoſitum illud, ſi adfuiſſet, in ſimplex mutaſſe. *Sturtz.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἐπανήγαγε“ quod hactenus fere ipſe credo, ut ſimul ſuſtulerit adi. πάντας, quaſi in hoc latuerit επαν, dum non exprimit adi. illud, omiſſum quoque a P., pro cuius libero Lat. adhibuit Bg. vicinius, quod, aptum contextui, reducere poteſt ad Gr. aliquod compoſ. Pro quo cum ſimplex vulg. alio ſenſu, ac Lat., uſurpetur: videndum modo, an pro illo Lat. Bg. ab aliis quoque dicatur, quod non reperi, deinde utrum hic neceſſario pro illo Bg. accipiendum, an fortaſſis pro aliis Lat., quae ſunt ap. Stp. Th., ut *adducere*, it. *impellere* ſ. *allicere*, quo forte ſpectat Sch. „*ad ſe perduxit.*“ Pro illo Rsk. quidem hoc afferri poteſt, ſyllabam αν facile excidiſſe ob pr. ας, ut alias ſaepe perierunt praep. in v. Certe, cum non hic ſit ſimplex emendatio, nihil dum edi a me potuit aliud. In ſq. formula Bg. reddit ſubſt. cum Sch., e quo et ſervaſſem *data*, aut ſaltem *conceſſa*, dum Stp. Th. 2, 959. F. e. ſub Lat. P. profert memoriter „τοὺς δὲ φεύγοντα (ſic, forte φεύγοντας) ςρατιώτας πάντας ἤγ. δ. ἀμν.“ praetereaque tantum e Plut., ut

χώρησεν q) εἰς τὴν ἀλλοδαπήν. ὅ περ καὶ μάλιστα αἴτιον ἐγένετο, μαχιμώτερα ὕστερον γενέσθαι πρὸς τὴν συστάδην μά-

eorum discesserat ad exteros. Quae cum maxime caussa fuit, ut bellicosiores postea essent adversus Romanorum stata-

q) Ox. 2. ἀνεχώρησε sine ν ἐφ., cf. 2, 2, 4.

ego habui modo ex Dion. H. (quem infra dabo,) et e Ios. 1, 386. c. τῶν γεγονότων ἀμνηστίαν ἐπαγγέλλεται, *anteactorum* oblivionem *pollicetur*, tum ap. Suid. sine exemplo. at ap. Hesy. ἀμνηστεία in N. tantum e V. T. libr. Sap., qua scriptura sola habet L. Ern., ut nostra modo Stp. Th., quae et in locis laudatis sine Var. L., sequente Nostro Lat. ap. G. Th. 238, 41. e Cic. caeteris — *veniam* et *impunitatem* dandam *puto*, qui dat. pers. pron. αὐτοῖς hic explendus.

εἰς τὴν ἀλλοδ.) Liberum P. per totam hanc §. deserit Bg., etiam in τὴν ἀλλ., ubi Sb. ind. „sc. χώραν" cf. Stp. Th. „ap. Herodi. ἀλλοδαπὴ, subaudito subst. χώρα s. γῆ" sed cum syn. pr. ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλ. Ind. Luc. et L. Bos. Ell. p. 64. i. sine exemplo, dum Bg. incolas pro terra ponit, ubi licuit *in* exteram, *peregrinam* terram, *regionem*, cf. G. Th. 787, 63. et in v. ἀνεχ. 1, 3, 13.

ὅ περ καὶ μκλ.) Deplorat similem eventum circa opes Turcorum auctas Camerarius Op. subsec. cent. 1. c. 8. *Boecl.*

Qui locus est forte potius c. 89. p. 414. ed. Frsc. 1644., ubi disseritur, *quo pacto* vires *Barbarorum* praeter *opinionem* mirifice *auctae fuerint*, et sq. p. m. Nostri locus profertur sine Gr. e P., qui, praeter caetera libera, omittit καὶ μαλ., ubi Bg est syn. quidem, sed vicinius et minus ambiguum aliud *vel max.*, cf. 1, 8, 2. m., perimente etiam P. polyptoton Nostri in v. ἐγεν. et γεν.

μαχιμώτερα) Si *omnes* a Severo reducti sunt, ut paulo ante Herodianus ait: quomodo tam brevi tempore caussa esse potuere, cur barbari bellicosiores fierent? Non igitur *omnes* reducti sunt. *Leisn.*

Concidit omnis dubitatio, si πάντας §. pr. c. cum Bg tollatur. Hoc autem servato: tria responderi videntur posse, primum, nesciri, quando isti redierint, et annon alii tardius, ut haberent tempus docendi arma et fabricare et tractare, deinde dici diserte §. 20. πολλῶν — τὸν ἐκεῖ βίον ἑλομένων, quod intelligi ad tempus vel *aliquod*, vel *omne*; et postremo sensu lenius capienda illa ὅσοι — πάντας §. 17., ut sint non de omni omnino numero, sed de magno tantum, et i. q. §. 20. πολλοὺς, quo de alibi, aut v. ἀνήγαγε sumendum modo pro *reducere* voluit, *studuit*, cum et alia verba, absolute posita, significent solum conatum, voluntatem, studium, cf. Cas. ad Suet. Iul. C. c. 29. p. 46. ed. Burm. 1, 70. ad Lys. Rs. Or. V. 5. p. 289. N. 83. p. 294. N. 97. p. 334. N. 59., ad Herdt. p. 10. N. 12., ad Diod. S. 1, 544. N. 96. D'Orv. Ch. p. 26. i. Ern. ad Hom. 'Οδ. λ', 323. Xen. Bach. Ind. v. δίδωμι, Mor. Is. Pan. p. 78. N. κ. Krb. Decr. Rom. p. 125. m. Plut. Hs. p. 152. N. 13. e. Hindb Xen. M. S. p. 26. i. cum Bauer. Phil. p. 237. e. 242. m. 6. Sed P. deserit quoque Sch. partim in „μαχ. pugnaciores *adversus* aliquos *conferenda manu*" cf. 2, 15, 1. et G. Th. *fortissimus* — *contra* s. *ad*, quam rectionem Noster respexerit, varians forte cum 2, 3, 2. ἀνδρεῖον πρὸς, cf. ad τὴν σ. μ. 2, 10, 17. e.

χην Ῥωμαίων τὰ τῶν ὑπ' ἐκεῖνα[r] βαρβάρων. πρότερον μὲν γὰρ 19. τοξεύειν μόνον[s], ἵπποις[t] ἐπο- | riam pugnam illic barbari. antea enim usum arcus solum modo ex equis

r) Ms. Ba. τὰ τῶν ἐπ' ἐκεῖνα τὰ μέρη βαρβάρων λ. v. N. s) Nullibi hic comma erat, sed post ἐποχ. in A. et Bs. t) Bc. ἵππους mendose.

τὰ τῶν ὑπ' ἐκ. β.) Convenientius ἐπ' ἐκεῖνα s. ἐπέκεινα, ulteriorum *barbarorum*, i. e. transtigritanorum, quod vidit etiam Schottus. *Sylb.* Hunc locum emendandum suscepisse se pollicitus est Steph. in Annot. ad Herodi., quas quoniam videre mihi non contigit, (nec aliis, quia ille oblitus est promissi sui:) danda est coniecturae venia, (e Sylb. 1. ilicet.) Quare non incommode videtur legi posse ἐπέκεινα, ita, ut *transtigridanos* innuat. *Oxon.* Sylb. ἐπέκεινα una voce, sicut ἐπίταδε notat *cis*, *citra*, intra, *ultra*, pro loci et loquentis ratione. Eodem modo usurpatur עבר ap. Ebr. et πέραν ap. Evangelistas, v. Chishull Psephisma Sigeorum p. 56. *Leisn.* Sylb. mavult ἐπ' ἐκεῖνα s. ἐπέκεινα, quod opus non puto. τὰ τῶν ὑπ' ἐκεῖνα βαρβ. sunt homines in illa regione, i. sub illa coeli parte degentes; sicut dixerat l. 2. c. 1. τῶν ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν βαρβάρων, et l. 4. c. 3. τὰ μὲν ὑπ' Εὐρώπην πάντα. *Stroth.*

De ὑπὸ quidem cum acc. loci, praeter 2, 1, 9. e., diximus ad 1, 4, 20., quae sane hic quoque valebunt, si sic divisa relinquuntur vocabula, ubi ad pron. assumetur subst. χωρία, tum ad gen. τῶν β. participium, v. c. κατοικούντων, cf. 2, 9, 1., denique ad articul. τὰ subst. φῦλα l. γένη, tacente L. Bos. Ell. p. 62. e. 358. e., quae formula articuli neutrius cum gen. subst. pers. valet adeo hic non, ut ap. Is. Pan M. p. 103. s. 39. e. τὰ τῶν β. μεγάλα ποιεῖν, (ubi suppleas aliud subst. πράγματα s. ἔργα, *facta*, res *gestas*, ut ib. sq. τὰς μεγίστας τῶν πράξεων,) sed, assumtis illis antea subst., etiam adeo alio ἔθνη, pro *gentes barbarae*, et deinde liberius pro solo subst. οἱ βάρβαροι, quod Bg. dat e P., et tractatur ad Onos. p. 108. N. 12., ubi et hic Nostri locus laudatus, qui in Ms. Ba. per duplicem glossam comparet, primo ad adi. additis τὰ μέρη, (cf. 2, 8, 13.) ut iam 1, 2, 9. e., deinde in praep. syn. ἐπὶ, ut 2, 9, 17. m., quanquam et lapsus hic cogitari potest, dum Ms. auctor, errans ad 2, 9, 1. e., scripturam non divisam sequebatur 2, 8, 13., quam haud dubie exprimit hic Bg., ἐπέκεινα per adv. dans, ut sumi oportet intra artic. et subst. (unde deinde oritur adi. Lat. illud antea Sb.) sed interdum pro praep., cum quidem est cum gen loci, ut ap. Zos. 1, 37, 3. Γαλλιηνοῦ τοῖς ἐπ. τῶν Ἄλπεων τόποις ἐγκαρτεροῦντος, *Gallieno* transalpinis *in* locis *haerente*, ubi ne adhiberi quidem potest illa superior ellipsis χωρία s. μέρη, ob disertum τόποις, omittente Gr. illa hic P., sed repetente Sb. sua partim in Ind. v. ἐκ. „rectius ἐπ' ἐκ. s. ἐπεκ. ab *illa* parte *siti*, i. transtigritani" suppleto alio particip., ut κειμένων, cf. 2, 9, 1.

πρότερον μ. γ.) Utramque particulam reddiderat alibi Bg., cf. 2, 4, 12., hic negligens μὲν, pro *nam* antea *quidem*, libero P. in his et in rel. huius §., etiam ipso partim Bg., pro *sagittare* solum *equis* invecti *norant*, cf. §. 12., mutata formula verbi cum suo subst. in praep. cum subst., quae possunt inter se commutari, ut *in equis* cum *equis insidentes*, cf. 1, 13, 5. e. 2, 12, 2. Tum Ms. res prima quidem in alia forma ᾔδεσ., ut §. 17., confecta est supra 1, 13, 11. m., sed altera in articulo adiuncto etiam ad

χούμενοι, ᾔδεσαν[u], μήτε πανοπλίᾳ[x] φράσσοντες αὑτοὺς[y], μήτε τῇ[z] διὰ δοράτων καὶ ξιφῶν θαῤῥοῦντες μάχῃ[a], κούφαις δὲ καὶ παρῃωρημέναις[b] μόναις[c]

norant, neque gravi armatura munientes seipsos, neque hastis gladiisque pugnare audentes, sed levibus tantum ac pendulis vestibus er-

u) Ms. Ba. ᾔδεισαν· μ. v. N., sed sine iota subscripto etiam in ed. Ed. x) Ms. Ba. μήτε τῇ πανοπλ. v. N. y) Per lenem αὐτ. A. al. z) τὶ διὰ λ. Bs. 1. R. sed L. μήτε τί διὰ λ. antiquo more in accentu aut per mendum, cf. 2, 10, 11. a) Colon in Ms. Ba. b) Sine iota subscr. in Par. et Ox. c) In Ms Ba. abest μόναις. *Mart.* etiam in rel. Mss. it. in edd. A. al., sed Sb. ed. „[μόναις]" v. N.

primi membri substantivum potest esse ex ingenio scribae, ut respondeat seq. membro τῇ — μάχῃ, cf. 3, 1, 9. e., quanquam exciderit quoque hic intra τε et πα similia articulus, qui in secundo membro magis est necessarius, ubi τῇ a suo subst. divellitur. Sed in subst. π. Stp. Th. e P., cui Sch. addit adi. *universa*, sed melius Bg., cf. 2, 6, 19., qui ibi aliter in φρ. ά., ubi h. l. cum Sch.

μήτε τῇ) P. deserit Sch. in δορ. „ἡ δ. δορ. μάχη, hastaria *pugna*, θαρ. confidentes *pugnae*, audaces *pugna*" ubi Bg. formulam perspicue mutat, praep. cum subst. in abl., sed subst. μ. in inf., pro quibus procedat *neque fidentes* pugna *illa* per *hastas* et *gladios*, s. pugna illa, quae fit hastis et gladiis, supplendo part. γινομένῃ, i. e. cum animo s. animose committere se pugnae s. uti pugna, quod est sane i. q. Bg. v. *audere*, quo Gr. θαρ. etiam vertunt cum inf., cf. Stp. Th., qui in δορ. 1, 949. C. e Bud. C. 697, 24. διὰ δορ. μάχεσθαι habet modo, quatenus opp. συστάδην μάχεσθαι, nescio unde, cf. Cort. ad Sall. Cat. 60, 3. *nec* eminus *hastis*, aut *comminus* gladiis *uteretur*; cum h. l. per illa duo διὰ δορ. καὶ ξιφ. μαχ. videatur variando exprimi prioris §. e. τὴν συσ. μαχ., quoad genera armorum, in stataria tum pugna adhibitorum; simile quid tenente me ap. Diod. S. 1, 352. l. 65. de Gallis, καταβάντες εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ξίφους συνίσταντα μάχην, ad *gladii* conflictum *descendunt*, et ap. Abr. ad Aesch. 1, 17. m. μάχῃ δορὶ et χερσὶ per dat. s. abl., parem Nostri formulae e praep., cf. 2, 6, 7. διὰ τῶν ὅπλων. Mox in κ. Stp. Th. init. „levis, non ponderosus, — κοῦφαι ἐσθῆτες ap. Herodi." qui modo per analog. sic physice, cf. Suid. Hes. Orph. Soph. Ai. Call. Hesd. Aesch. Fi. Xen. Bach. Luc. Fa. Aes. ut in rem criticam et confus. Valck. ad Amm. p. 134.

παρῃωρημέναις μόναις) Inclusum μόναις abest ab A. et Bs. nec male. *Sylb.* Posterior vox neque in Ven. neque in edd. A. et Bs. exstat, eamque recte abesse putat Sb. Fieri quidem potuit ut nasceretur ex iis quae praecederent syllabis μεναις, sed ob easdem eam omissam esse a nonnullis librariis longe verosimilius. *Stroth.*

Omissam quidem esse, (ut iam 2, 13, 5. e. in Ms., ibique aeque a P., ut hic,) argumento aliquo firmem hoc, quod Noster in primo membro etiam posuerit adv. μόνον, cui respondet ad sensum adi., ut diserte videmus ap. Bg., cui adeo nec ipsi displicuit, bis posita esse syn. per gratam negligentiam non minus, quam ad sententiam magis definiendam, in primis etiam ob praemissum πανοπλ., cf. l. l. et in παρ. Stp. Th., cum Bg. e P. locum oblique hunc afferens.

ἐσθῆσι κοσμούμενοι. τὰ πλεῖστα γοῦν φεύγοντες, εἰς τοὐπίσω τὲ [d] τοξεύοντες, ἐμάχοντο. τῶν δὲ φυγάδων στρατιωτῶν [e], πολλῶν τε ἐν αὐτοῖς τεχνιτῶν, παρ' αὐτοῖς γενομένων, καὶ τὸν ἐκεῖ βίον ἑλομένων, οὐ μόνον χρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐργάζεσθαι ὅπλα ἐδιδάχθησαν.	nati, plerumque fugientes, retrorſumque ſagittas mittentes proeliabantur. Cum autem 20. profugi illi milites multique eorum opifices apud ipſos eſſent et illas vitae ſedes elegiſſent, non ſolum uti, ſed et fabricari arma didicerunt.

d) In Ms. Ba. τε abeſt. *Mart.* v. N. e) Hoc comma, dudum a nobis factum, habet quoque Ms. Ba. cum Bs. 1. al.

τὰ πλεῖστα γ.) E P. copulat Bg. periodum, omiſſo γ., ut 2, 3, 9., ſed hic quoque a Sch., quaſi γ. non ſignificet h. l. *igitur*.

εἰς τ. τὲ) Malim δέ. *Reisk.* Sed et vulg. copula bene habet, recte a Bg. ſervata, non item a P., qui conſentit iterum cum Ms. Ba., ubi excidit ob ſq. το, ut oſtendunt rel. Mss., eam ſervantes. In τοὐπ. Bg. cum Sch. „pro τὸ ὀπ.“ nihil de ellipſi monente, ut nec Stp. Th., dum alii ſumunt plur. τὰ ὀπ., ut L. Ern., cf. Lexx. N. T., quorum Krb. ſupplet μέρη cum L. Boſ. p. 203. i., ubi et procedit χωρία et ſuppletum particip. aliquod, v. c. εἰς τὰ ὀπίσω ὄντα χωρία, ut alibi quoque πράγματα, cf. Krb. l. l., quibus augendus L. Boſ. Ell. p. 283. ſqq. 388. ſq. ſed ſimilia de Amazonibus ap. Diod. S. 1, 222. l. 4. ἔτι δὲ τόξοις χρῆσθαι, οἷς μὴ μόνον ἐξ ἐναντίας βάλλειν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς φυγὰς τοὺς ἐπιδιώκοντας εἰς τοὐπίσω τοξεύειν εὐστόχως, dum Noſter videtur hic innuere Parthos, ſagittandi ob artem alibi quoque ab ipſo laudatos, cf. 1, 15, 4. 4, 10, 7.

τῶν δὲ φυγ.) Hic Bg. de ſuo, (cuius Lat. in φ. habet Stp. Th., ſed non cum alio ſubſt. pro adi., ut ap. Luc. 2, 294. l. 28. it. ſine Ind. ap. Dem. 895, ult. 1221, 18. i. q. p. ſq. l. 3. et 5. particip. φευγόντων, ad quam analog. hic cum στρ., cf. cum pr. ὑπὸ Ael. V. h., ſed abſolute ap. Dem. 197, 6. 216, 4. 248, 19. 896, 2. cum Ind. Xen. Z. Cyr. 'Aνβ. et Bach.) etiam in omiſſo a P. ἐν αὐτ. per ſyn. gen., pro *inter eos*, cf. 2, 3, 3. it. in formula τὸν ἐκ. β. ἑλ., mutato adv. intra artic. et ſubſt. in merum pron., tum ſing. ſubſt. in plur., ſimul aſſumto alio ſubſt., quam loquendi rationem G. Th. ignorat, ubi Noſter, ut alibi adv. πανταχόθεν, cum ſubſt. dat adv., pertinens proprie ad v. ἑλ., pro *vitam* ibi *elig.* ſeu potius *delig.*, quia Noſter reſpexerit Lat. illud *deligere* genus *vitae*, cf. G. Th., nihil me reperiente in rem praeſentem per Indd. Gr., niſi Luc. 1, 54. l. 64. τὸν ἐκεῖ β. vitam, *quae* illic *vivitur*, recte ſuppleto particip. aliquo, βιούμενον ſ. modo γινόμενον. In ſq. membro rectionem Gr. premit Bg., quae eſt haec, ut non verbum primum χρ., ſed demum ſecundum verbum habeat caſum, eumque diverſum, ubi proprie ſecundo verbo eſt dandus caſus pron., οὐ μόνον χρῆσθαι ὅπλοις, ἀλλὰ καὶ ἐργάζεσθαι αὐτὰ, quod ſequitur P., addens idem nomen βάρβαροι pro pron. αὐτοὶ, repetendo e pr. αὐτοῖς, cf. ad ἐργ. δ. e Stp. Th. ſupra 2, 11, 19.

Διοικήσας δὲ ὁ Σεβῆρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς, ὡς ᾤετο [f], ἄριστα καὶ ἑαυτῷ λυσιτελέστατα, ἠθέλησεν εὐθέως ὁρμῆσαι ἐπὶ τὸν Ἀτρηνῶν βασιλέας, εἴς τε τὴν Παρθυαίων γῆν διαβῆναι. ἐπεκάλει [h] γὰρ ἀμφοτέρους

Cum administrasset autem Severus res orientis, ut putabat optime sibique commodissime, voluit continuo aggredi Atrenorum regem, inque Parthorum regionem transire:
2. obiiciebat autem utrique cri-

f) Distinctio in edd. fere ut 3, 2, 21. g) Ms. Ba. ἐπὶ τὸν βασιλέα τῶν ἀτρην. v. N. h) Ms. Ba. ἐπεκάλει γὰρ ἀμφοτέροις φιλίαν, sed Mss. Ve. et Vi. ἐνεκάλει γὰρ ἀμφοτέροις φιλίᾳ v. N.

τὰ ἐπὶ τ. ἀν.) Omissum in Bg. Ms. gen. τῆς ἀν. e P. restituimus, cf. 1, 5, 18. In sqq. P. deserit Bg., etiam Sch. in „λυσ. *utilissime* sibi *ipsi*“ variante Nostro pro legitimo adv. 2, 15, 10., cum id non habeat gradum superl. Tum in sq. v. ὁρμ. habet Stp. Th. modo rectionem cum pr. ἐπὶ, non item Lat. Bg. Mox Ms. res in τὸν Ἀτρ. β. est e glossa cum vi manifesta in ordine alio et articulo dupl., dum mutatur exquisitior forma in vulgarem, partim ex 3, 1, 4., hic quidem, ne eadem forma bis sit in vicinia.

ἐπεκάλει) Vulgata Lexica in citatione huius loci scribunt ἐπεκάλει ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. Ego Herodianum potius ἐνεκάλει scripsisse arbitror, ut infra 3, 6, 3. *Sylb.* Politiani versionem non satis assequor. Neque enim, ut mihi videtur, Graeco respondet, nisi si fortasse φιλία in casu recto legat, *ita, ut* amicitia *Nigri* utrosque *in* societatem *asciverit.* Sed nec hoc adeo congruum. De Severo agit Herodianus, qui utrosque postulavit societatis cum Nigro initae, quo sensu hic loci utor ἐπεκάλει. Simili etiam ap. Platon. occurrit ἐπικαλῶ αὐτῷ τῷ πράγματι, *damno* l. *incuso* rem *ipsam.* Quanquam non negaverim, secundum Grammaticae leges omnino fere coniungi dat. personae cum acc. rei, ut ἐπικαλῶ σοὶ τὴν συνωμοσίαν Thuc., ita, ut legi possit ἐπεκ. ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. *Oxon.* Leg. ἐπεκ. ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. *Reisk.* Diu me offenderunt ista, non tam v. ἐπικαλεῖν per se, quod usurpari pro ἐγκαλεῖν probe scio, ac cuilibet patet ex iis quae Stp. in Th. pro hac significatione allegavit e Thuc. Xen. et Luc. exemplis, quibus duo Aeliani addere lubet, V. h. 9, 4. ἐπεκάλει τόλμαν αὐτῷ καὶ ἀμαθίαν et 14, 26. μανίαν ἐπεκάλουν τῷ Ἀνταγόρᾳ, sed verborum constructio. Namque apparet, ἐπικαλεῖν iungi dativo, ut aiunt, personae ac rei accusativo. Melior igitur ex parte videtur codicis Ven. lectio ἐνεκάλει γὰρ αὐτοῖς, quam olim iam Sylb. ac Memmius tenuere: sed cum altera difficultas, quae oritur ex dat. φιλίᾳ eo non tollatur, ac ipsum ἐνεκάλει pro ἐπικ. emendationem librarii sapiat, utpote magis notum, ac ab Herodi. in aliis locis usurpatum, praeferendam iudico Stp. lectionem, qui locum in Th. ita laudat: ἐπεκάλει γὰρ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. Politianus legisse videtur, ἐπεκάλει γὰρ ἀμφοτέρους φιλίᾳ Νίγρος, non male, modo legeretur ἐπεκάλεσε. *Stroth.*

Sch. in v. ἐπικ. post P. Vs. „sed Sb. cum Memmio legit ἐνεκ. et exponit, *quorum* utrique *in* crimen *vertebat* amicitiam *Nigri.* Stp. in Th. legit ἐπεκ. vertitque *crimini dabat*, ut ap. Thuc. 3. Xen. et Luc.“ quae

φιλία Νίγρου. ἀλλὰ ταῦ- men amicitiam Nigri; sed haec

fere repetit Leisn. in m. Ox. sed in m. Ms. Bg. „videtur legere ἐνεκάλει." Scilicet in ed. Sb. sub textum in N. dedit modo Memmius Versionem illam, at in Ind. ipse Sb. tantum post lectionem vulg. „pro ἐνεκάλει ἀμφοτέροις φιλίαν N." sed Stp. Th. 2, 24. F. sic „ἐπικαλῶ, pro ἐγκαλῶ, obiicio, vitio verto, crimini do, Thuc. 3. ἐπικαλοῦντες τὴν — ἀπόστασιν N. Sic Herodi. ἐπεκάλει δὲ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου" sine Vs., at Bud. C. 83. i. post eadem Gr. „in crimen vertebat utrique amicitiam Nigri" cum alia etiam lect. in δὲ pro γὰρ, memoriter, quanquam et Bg. sic reddit, cf. 2, 10, 14., copulam forte in pron. relat. Lat. dante simul P., qui suppletum pron. demonstr. αὐτοὺς cum particula causali mutarat in unum pron. relat., cf. 2, 2, 9. i. Iam, quod attinet ad crisin huius loci: primo lectio vulg. non habet exemplum, quod repererim, ap. scriptores veteres, sed ad summum analogiam Lat., ubi v. c. obtinet v. *accusare* cum acc. pers. et abl. rei, qualis sumi debet in Gr. φιλ., adiuvandus ille per praep. quandam, ut ἐπὶ, nisi ab hac ipsa in v. pendere iam dicas illum Gr. φιλ. casum; dum ap. Lat. obvium est etiam v. *accusare* cum pr. *de*, quae deinde per ellipsin intelligitur in illo verbo, cum habet secum abl. nudum. Pro hac rectione utrumque v. ἐπικαλεῖν et ἐγκαλεῖν habet ap. optimos Gr. vel modo acc. rei, vel simul dat. pers., qui interdum solus iis adiungitur, praeter alias rectiones, cf. Stp. Th. Bud. C. ad Thom. M. p. 262. N. 2. Abr. Dl. Th. p. 146. e. 448. e. Suid. 1, 683. i. 792. m. 810. e. Ind. Xen. Cyr. Ael. V. h. Thuc. cui add. 353, ult. et Dem. Tum Mss. lectio per ἐνεκ., cum dat. pers. et rei, nec ipsa mihi reperta, potest orta esse e Ms. Ba. illa sic, ut in verbo quidem poneretur glossa, quo de bene Strothus, sicut Kusterus ad Suidae locum primum pro ἐπικ. corrigebat ἐγκαλ. sine necessitate, cf. Ernest. epist. ad Xen. Bach. init Agesil., ubi e Ios. profert Var. L. in iisdem v. duobus, quae in nostro loco ac tempore etiam esse potest a lapsu in litteris π et ν. Sed φιλία natum fuerit ex confuso ν et iota postscripto, ut saepe, cf. 3, 1, 2. πεζὴν, ut vetus acc. ἀμφοτέρους ex errore in ου et οι, s. modo in vocali υ et ι, cf. 2, 10, 9. βαρβ. Nunc, quia diffident Mss., et in vulg. lectione inesse potest quaedam Lat Nostri, nihil licet verecundo critico, quam pronunciare haec, magis corruptos esse Mss. Ve. et Vi., quam Ms. Ba., sed, sumta emendatione φιλίαν, lectionem utramque Mss. ἐπεκ. ἀμφοτέροις φιλίαν et ἐνεκ. ἀμφοτέροις φιλίαν per se procedere, et proinde optionem esse ambiguam, relictaque lectione vetere, tantum in N. proferendas Mss. novitates. De P. quidem liquet mihi, cum, ut alibi, quacunque ratione se hinc expedivisse: sed certo non dixerim, quid Bg. secutus sit, quia ἐπικ. eodem sensu dr., et in Lat. istius ap. G. Th. simile compos. est ἐπιφέρω. Hoc vero certum videtur, in eius Vs. esse lapsum scribae, proque *crimen* olim edendum *crimini*, cum sic per dat. rei construatur v. *obiicere*, aut per particulam modi simul, *ut crimen* alicui *aliquid*, pro quo ne poëtae quidem liceat forte dicere, quod in Bg. Vs. est, omisso *ut* s. *tanquam*. Denique ἀμφοτέρους non tam retulerim ad pr. duo nomina populorum Ἀτρην. et Παρθ., quam intelligam sic, ut innuantur duo reges, unus Atrenorum, alter Parthorum, quorum prior quidem est §. 1. diserte nominatus, sed posterior latet in nomine terrae τὴν Παρθ. γῆν, cf. 2, 11, 5. ad τοῖς ἐκ. et 3, 1, 4. sqq. in rem ipsam, ubi diserte πρὸς τὸν βασιλέα Παρθυαίων — καὶ Ἀτρηνῶν.

τα [i] μὲν εἰς ὕϛερον ἀνέθετο.	quidem in aliud tempus reiecit.
πρῶτον δὲ πᾶσαν [k] τὴν ἀρχὴν	Prius autem universum impe-
Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς	rium Romanum in se ac

i) In Excp. Ms. Ve. sic erat „ταῦτα — διὰ ταῦτα" v. N. k) Ms. Ba. πρ. δὲ πᾶσαν γὰρ τὴν λ. v. N.

ἀλλὰ τ.) Cod. male ἀλλὰ διὰ ταῦτα. *Stroth.* Sed cur et unde? E pr. ἀλλὰ sic ortum dicas, si scripsit librarius primo ἀλλὰ, deinde alio tempore διὰ, male legens sic λα syllabam, quae in nova linea stabat, vocabulo diviso. Aut aliquis vocabulum αλλα litteris maiusculis repertum, cum nesciret, quid esset, ἀλλὰ, an διὰ, utrumque exsignavit. Aut, alio eadem de causa scribente δια, sed ad hoc alio ἀλλὰ signante in margine e comparatione alius codicis, tertius utrumque excepit in textum. Et horum aliquid potius divinem contigisse, quam aliquem cepisse ταῦτα per ellipsin, et in marg. scripsisse διὰ, ellipsin indicaturum, cf. L. Bos. p. 476. e., qui debuerit sq. δὲ sumere pro causali, et explere simul pron. ad v. ἀνεθ., sed *hoc* propter *ea* quidem *in aliud tempus reiecit.* Prius *enim* rel., ubi tamen μὲν solitarium stabit. Sed P. „quibus *tandem* rebus — *reiectis*" ducat ad Gr. ἀλλὰ δὴ ταῦτα μ., quum librarius id pro διὰ legerit, sed P. ceperit pro *tandem*, quo sensu tamen illud δὴ post ἀλλὰ non explicant, cf. Stp. Th. 1, 336. F. Bud. C. 1263, 50. Hoog. Op. p. 30. e., de mea ratione comparandum cum ἀλλ' οὖν et δὲ δὴ, et nostro *aber nun*, sed h. l. aeque valiturum de tempore pro *iam*, nunc, in praesentia. Sed fortasse, qui excerpsit Ms. Ve., prava in pag. haec scripsit et cum pravo vocabulo in fronte posito, volens signare ταύτῃ — διὰ ταῦτα, quae sunt in Mss. rel. ad §. 11. et in Stp. ed. p. 66. l. 22., pro qua hic in Except. Ven. erat „65. 22." In sqq. ad εἰς ὕϛ. Bg. e P. explet subst. χρόνον, cf. L. Bos. Ell. p. 380. e. sine exemplo, sed Stp. Th. 3, 1759. i. aliunde, cum vulg. Lat. *in posterum*, quod hic procedebat, cf. G. Th. 973, 48. distulimus *sermonem* in *posterum*, quod Lat. verbum est syn. Gr. hic ἀν., et in hoc adhibetur a Sb. Ind. aliunde cum Bg. e P., cf. Stp. Th. 3, 1482. D. Bud. C. 700, 35. et Poll. 9, 136. cum Lat. *reponere*, quod severum ap. G. Th. non sic pro differre reperi, ut nec per Indd. totam Nostri formulam, ex illa Lat. priore fortassis ductam.

πρῶτον) Liberrimum P. per totam §. hanc, contractamque cum pr., delerit Bg., qui in πρ., ut supra; Nostro variante in v. μεταγ. cum praep. 1, 11, 8. e. (ap. Stp. Th. hinc sub Bg. sine Vs.) et scribente per analog. modo Lat. *traducere manus* (ap. G. Th. 364, 75., qui tacet de sq.) et *transferre imperium* ab — *ad* Ind. Corn., ubi τὴν ἀρχ. ob adiectum πασ. de terra, vel de potestate, qua de saltem est intelligendum cum sq. βεβ., ubi Ms. affert med. pro vulg. act., cf. 2, 9, 7. m., non ap. Nostr. quidem reperiendum, at ap. alios, v. Thuc. Ind., ubi et 384, 57. cum nostro subst. ἀρχ., quod compararit per glossam librarius, offensus forsan eadem finitione σαι et σε in vicinia, aut usu activi, (cum hic Severus dicatur *sibi* imperium firmasse aeque, ac filiis,) sed non cogitans, e pr. pron. petendum dat. ἑαυτῷ, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. 214, 13. ubi et cum syn. τὰς ἐξουσίας, ut cum τὴν δημοκρατίαν Rs. Or. V. 4. at Stp. Th. hinc sub Bg. sine Vs. Sed maior res est in Ms. lectione ad initium §., ubi γὰρ additum, ut alibi, cf. 1, 17, 10., verum hic post δὲ, et quidem interiecta voce

παῖδας μεταγαγεῖν καὶ βεβαιῶσαι [l] ἠθέλησε. καθῃρημένου γὰρ [m] τοῦ Νίγρου, ὀχληρὸς καὶ περιττὸς αὐτῷ ὁ Ἀλβῖνος ἐνομίζετο. ἔτι τε καὶ ἤκουεν αὐτὸν βασιλικώτερον ἐντρυφῶντα τῷ

filios transferre et ſtabilire
3. voluit. Sublato enim
Nigro moleſtus et ſupervacaneus ipſi Albinus exiſtima-
4. batur: atque etiam audiebat
illum nimis regio faſtu uſurpa-

l) Mss. Ba. et Vi. βεβαιώσασθαι λ. v. N. m) In Ms. Ba. καθ. τοῦ N. ſine γὰρ v. N.

πᾶσαν. Cum in ſq. §. poſt καθῃρ. in eodem Ms. γὰρ deſit: poteſt aliquis librarius in marg. ſignaſſe, quod deinde alius alium in locum transtulerit. Aut aliquis in marg. poſuit, innuens, δὲ hic pro γὰρ valere, quod ſimiliter alius ſimul cum pr. δὲ in textu excepit; ubi tamen mirum, non poſuiſſe illum in ſumma vicinia δὲ γὰρ, ut ſupra 1, 4, 3. 2, 10, 5. Atque ut γὰρ poſt plures reperitur voces in nova §. et enunciatione, cf. Gron. N. ad Herdt. p. 56. ad 800, 7, 31. et Abr. L. Ar. p. 255. e., ſic dirimi videas quoque ap. Dion. H. T. 1. 609, 9. νῦν δὲ ὁρᾶτε γὰρ καὶ ἀκούετε λ. *at nunc videtis et auditis*, qualis tmeſis ib. 614, 44. in ἀλλ' οὐ γὰρ, cf. ſupra Exc. ad 1, 8, 5. m. p. 896. i. et 2, 2, 16., quocum adeo Ms. illud δὲ — γὰρ comparabitur, etiam quoad ſenſum, in quo non facio cum iis, qui γὰρ putant redundare, ut Interpres ad locum Dion. et Sb. Ind., ſed potius explico per figuram illam ἐκ παραλλήλου, ut hic ſit pro particula tantum aut cauſali, aut adverſativa, cf. Exc. l. l. quo ſenſu poſtremo ſi ſumas: prius μὲν iterum ſolitarium erit. Verum, ſi hic δὲ — γὰρ ſtabilitur: ad §. ſq., ubi poſt καθῃρ. is Ms. caret iſta cauſali, dicas ibi excidiſſe intra νου et του ſyllabas, cum teneant rel. Mss. una cum P., nec facile ibi deeſſe poſſit, quanquam alias opprimuntur particulae in tranſitu ad alia, ut δὲ, δὴ, οὖν, etiam adeo ipſa γὰρ, cf. L. Boſ. Ell. p. 545. m. cum Ind. Thuc. Lat. v. *ellipſ.* et Bauer. Phil. p. 176. m. it. Z. ad Xen. Cyr. p. 118. b. e.

καθῃρημένου) Bg. e P., (unde confirmantur dicta ad 3, 4, 16.) non item in ſqq., quem et deſerit Sch. in „περ. *ſupervacuus* ei *et* moleſtus *habebatur*, ἐν. ὀχ. putabatur *moleſtus*“ ſed in ὀχλ. cum Bg. per v. Lat. *exiſtim.*, reſpiciente Stp. Th. tantum huc in v. ὀχλ. ſine Vs. ſub Bg., quod et tenet in περ., ignorans hoc, ut eſt hic, de perſ. in malam partem et contemtum de eo, qui in vita eſt inutilis alicui, immo noxius, quo tendit P., dum Noſter videtur hic adhibere in ſubiuncto περ. ad ὀχλ. quoddam et ſyn. et inexpectatum et genus litotitis, quale et illud in Lat. *inutilis*, pro noxius, ut ap. G. Th. nihil, quam in Bg. e Suet. copulata *pernicioſa et ſupervac.* Apud Dion. C. 1258, 75. οὐδὲ τὴν τοῦ Καίσαρος αὐτῷ ἔτι ἐδίδου τιμήν.

βασιλικωτ.) Fortaſſe Albinus non eam modeſtiam prae ſe tulit, quam Alexander Severus, qui dominum ſe appellari vetuit, epiſtolas ad ſe, quaſi ad privatum, mitti iuſſit, ſervato tantum nomine imperatoris. Bulenger. de imper. Rom. 1, 36. ubi plura. Ἐντρυφᾷν eſt *ſe efferre*, *inſoleſcere*, ut τρυφὴ *inſolentia* et *faſtus*, v. Ael. V. h. 9, 4. ibique Periz. (p. 574. N. 3. cf. ſupra ad 1, 12, 9.) Βασιλικώτερον eſt *impotentius, ſuperbe.*

τοῦ Καίσαρος ὀνόματι [n], πολλούς τε μάλιστα τοὺς ἐξέχοντας re Caesaris appellationem: multosque praecipue primores

n) Comma hoc fuit in Bss., pro puncto Stp. rel. et colo al.

Locutio occurrit prope 2 Petr. 2, 13. ἐντρυφῶντες ἐν ταῖς ἀπάταις αὐτῶν. *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „lex regia" ubi, quod huc faciat, nihil diserte reperio ap. Heinecc. Ant. p. 85. e. sqq., a P. discedente Sch. modo in „βασ. plus *regie*, quam par est" pro quo Bg. fere e P. reddit comparativum melius per adv., exprimens nostrum *zu*, quo non tam fit comparatio, quam innuitur magnitudo nimia; unde Bg. deinde adiectivi reliquam partem cum verbo adiuncto copulat, in substantivum mutato, ubi simul ostendit notionem, quam et Leisn. voluit et Ern. ad m. Par. „superbe *utentem.* τρυφὴ enim significat etiam *superbiam*" quam deserit L. N. T. Schw. p. 492. „ἐντρυφᾶν est quasi delicias capere ex aliqua re, etiam cum aliorum contumelia et iniuriis. Herodi. — simul *audiebat* Albinum *nimis* regie *favere* sibi *in* Caesaris *nomine*" (qui comparativum recto modo effert,) sed Stp. Th. sequitur quoque e Bud. C. 1507, 38. „ἔτι δὲ ἤκουεν αὐτὸν ὁ Σεβῆρος βασ. λ. licentius, *insolentius*, fastuosius *Caesaris* appellationem *usurpantem*" cum alia lect. memoriter. Ego quidem puto, comparativum β. hic esse, ut alibi, pro positivo, nec significare, quo sensu habet bono Stp. Th., *decenter regem*, sed, e notione Romana et istius aetatis, *imperatorie* s. more imperatoris, vel, de Bg. ratione, *nimis imperatorie*, imperatori vicinius, imperatore dignius, quia opponitur Καισ. ὄνομα, i. e. titulus et honor s. dignitas; quomodo et capio illud N. T. Philip. 2, 9. Tum v. ἐντρ hic est vel superbire, arrogantem esse, vel etiam luxuriose, splendide, magnifice vivere, ob Caesaris titulum et honorem; et sensus erit totius enunciationis, ut Albinus, iam Caesar declaratus 2, 15, 5., hoc nomine et honore ita superbierit, ita superbe usus sit, ut plura faceret, quam Caesari convenirent, et more imperatorio, et quasi iam esset imperator, vel vixerit, se gesserit luxuriose, magnifice in victu, amictu, cultu, ornatu, more imperatoris, etsi modo Caesar adhuc esset; quocum convenit Dio C. 1258, 78. ὁ δὲ καὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος ἐζήτει ὑπεροχὴν, etiam Noster 1, 7, 1. Ἀλβίνῳ — ὑπτιάζοντι καὶ τρυφῶντι, ubi proprie valet, denique Capit. c. 11. p. 699. de victu, p. sq. m. de vestitu, it. c. 13. p. 703. m. *in* luxuria *varius*. Secundum rectionem quidem utraque verbi notio procedit, cum ἐντρυφ. cum abl. dicatur, ut Lat. *superbire* aliqua *re*, sed etiam ex altera parte possit esse i. q. τρυφ. ἐν λ., i. e. *luxuriose* vivere *in* Caesaris *dignitate*, aut ἐντρ. cum abl. iterum pro *luxuriosum* esse *ob* Caesaris *dignitatem*; unde compares illud 2, 11, 3. τρυφὴν ἐνδείκνυσθαι βασιλικὴν, quod hic βασιλικώτερον s. βασιλικῶς ἐντρυφᾶν, cf. 2, 3, 22. et cum adv. ἀσελγῶς Ind. Diod. S., pro insultare et illudere Ind. Dion. C. Luc. 1, 337. l. 1. it. 2, 168. l. 41. et Erasm. ad Suet. ed. Burm. 1, 554., quae notio et ipsa oritur ex illa pro superbire, quam et habet simplex τρυφᾶν, cf. Rs. Or. V. 3. p. 412. N. 100. cum Ind. V. 4., it. syn. θρύπτομαι, cf. Xen. Bach. Sed adv. βασ. reddas hic quoque per formulas, v. c. tanquam imperator, it. tanquam imperator esset. De Bg. in ἔτι τ. κ. cf. 1, 17, 11., contrahente omnia iterum P.

πολλοὺς) Hinc lux affulget loco Spartiani in Sev. c. 10. (i. p. 606.) *Al-*

τῆς συγκλήτου βουλῆς [o] ἰδίᾳ καὶ κρύβδην ἐπιστέλλοντας αὐτῷ, εἴς τε τὴν Ῥώμην ἐλθεῖν πείθοντας, ἀπόντος καὶ ἀσχολουμένου τοῦ Σεβήρου. ᾑροῦντο γὰρ [p] οἱ εὐπατρίδαι ἐκεῖνον μᾶλλον ἄρχοντα, ἅτε ἐκ προγόνων εὖ γεγονότα, καὶ χρηστὸν τὸ ἦθος εἶναι λεγόμενον. ἅπερ πυνθανόμενος ὁ Σεβῆρος, Φα-

Senatus, privatim et clam epiſtolas mittere ipſi, utque Romam veniat ſuadere, abſente et occupato Severo; opta-
5. bant enim Patricii illum potius imperatorem, utpote inde a maioribus generoſum, quive placido ingenio
6. eſſe diceretur. Quae inaudiens Severus, apertas qui-

o) Modo hic comma fuit in B. 2. L. al., v. N. p) Ms. Vi. γοῦν v. N.

binum igitur ſtatim hoſtem iudicavit, *et eos*, *qui ad illum mollius vel ſcripſerunt vel* reſcripſerunt. *Leisn.* Forte πολλούς τε καὶ μάλιστα τοὺς ἐξεχ. *Reisk.*

Nec P. refert, niſi vulg. lectionem, quae et procedit, et eundem ſenſum cum Rsk. edit, ſive nullo poſito commate, ut nos fecimus usque ad βουλῆς, ſive ibi poſito aliquo, et altero etiam poſt τὲ, etſi melior eſt ſeries una ſine quo commate, quia τὲ cohaeret cum ἐπιστ., et hoc particip. cum ſq. πειθ. a pr. v. ἠκ. pendet; unde nec poſt ὀνομ. maior diſtinctio valet, quanquam et in Ms. Bg. reperta, qui in ſqq. e P. in ἐξεχ., (cf. 1, 7, 6. i. 1, 17, 2. e., cum quibus variatur, cf. 1, 8, 11. et 16. ὑπερεχ.) it. fere in v. ἐπιστ., ſed plene Stp. Th. 3, 1003. C., etiam male omiſſo adi. ſ. adv. ἰδ., ſed contra recte iſtius adv. *adhuc* in v. ἀσχ. 3, 1208. F. e., ubi Noſter per variationem omittit adiuncta 2, 15, 3. e. κατὰ τὴν ἀνατολὴν, hic mente repetenda, cf. in rem ipſam Dion. C. 1258, 81. et Capit. c. 12. i. p. 700. e.

ᾑρ. — ἀρχ.) Ms. γοῦν pro γὰρ videtur eſſe librarii lectio, e compendio elementorum, felix illa et bona per ſe, verum ſyn. cum vulg., quod ap. Rsk. ad Polb. p. 199. i. quidam Codex ſubſtituit illi γοῦν, ibi quidem e gloſſa, quia γοῦν eſt ambiguum, non item γὰρ, deſerente P. ad v. ᾑρ. Bg., non vero in ἀρχ., ubi intelligendus modo Caeſar, quem §. pr. dixerat Noſter, et is, qui nondum eſt imperator, ſed tantum aliquando futurus; ſicut et Patricii non per ſe delegerunt Albinum, ſed modo cum Severo, cf. 2, 15, 5. ſqq. Tum ad ſq. εὖ γεγ. nihil habet Stp. Th., niſi 1, 1297. E. ſeveram Vs., nec cum adiuncto aliquo, (cf. in Bg. G. Th. 797, 20. *nominibus* generoſus *avitis*, l. 23. *ortu* materno *generoſus*, cf. l. 32.) nec comparans cum illis Gr. ap. G. Th. εὐγενὴς et εὐπατρίδης, pro quo Noſter variat hic periphraſi, forſan cum aliqua Lat., quia formula e praep. cum ſubſt. par eſt iſtis antea ap. Gs. abl. In ſq. χρ. τ. ἦθ. P. deſerit iterum Bg., ut 3, 3, 5., cf. de Bg. in καὶ cum particip. 2, 9, 10., cum Noſtro non ſatis conſentiente Capit. de animo Albini, cf. c. 3. e. p. 689. i. *optimo viro*, ſed varie c. 10. i. p. 697. m. c. 11. p. 700. et *virum utilem* c. 11. i. p. 699. tum *neque unquam delictis pepercit* c. 11. e. p. 700. m. et *motu facili*, iracundia *gravi*, furore *triſtiſſimo* c. 13. p. 703. m.

νερὰν μὲν εὐθὺς [q] πρὸς αὐτὸν ἔχθραν ἄρασθαι [r], καὶ πόλεμον ἐγεῖραι πρὸς ἄνδρα, μηδεμίαν εὔλογον παρεσχημένον [s] αἰτίαν, παρῃτήσατο· ἔδοξε δὲ αὐτῷ, ἀπόπειραν ποιήσασθαι, εἰ δύναιτο ἀποσκευάσασθαι λαθὼν καὶ ἐξαπατήσας αὐτόν. μεταπεμψάμενος οὖν τοὺς πιστοτάτους τῶν εἰωθότων τὰ βασιλι-

dem ſtatim cum ipſo inimicitias gerere, bellumque excitare adverſus eum, qui nullam probabilem praebuiſſet
7. cauſam, detrectavit; viſum autem ei eſt periculum facere, an poſſet amoliri latenter
8. et decipiendo ipſum. Arceſſitis itaque fidiſſimis ex iis, qui ſolent imperatorias literas

q) Ms. Ba. φαν. μὲν ἔχθραν πρὸς αὐτὸν ἄρασθ. v. N. r) Sine iota Bss. al. cf. 2, 9, 7. ſ) Ms. Ba. μηδ. εὐλ. αἰτ. παρεσχ. v. N.

φανερ. μ.) Ms. res duplex eſt, prima in omiſſo adv. εὐθ., cuius omiſſi non eſt idonea e litterarum vicinia hic ratio, quanquam idem Ms. alibi quoque caret adverbiis, cf. 2, 13, 13., et h. l. etiam P. Sed deinde Ms. ordo alius in praepoſito ſubſt., ab opera Gloſſatoris, eſt nec ita exquiſitus, (magis quippe conveniens cum vulgari et dialectico,) nec ita laevis. In formula ipſa (partim ducta ex Lyſ. Rs. Or. V. 5. p. 84. φανερὰν ἔχθρ. πρὸς ἐκείνους καταθέσθαι) Bg. e P. numerum mutat ſine neceſſitate, diſcedens idem (ut et Sch. in „ἀρ. capere *inimicitiam*, inimicum fieri") a ſevero tropo, cf. Ind. Dem. „ſuſcipere *inim.*" ſed Stp. Th. modo 1, 1314. C. e. ſine Vs., at ib. p. 1073. e. cum Bg. ἐγ. πολ. e Thuc. cui add Ind. Theogn. cum Suic. Th. p. 986. Nr. 6. Ad ſq. ἀνδρ. Bg. pro pron. cf. 1, 9, 12.

παρεσχημ. αἰτ.) *qui* praebuit *cauſam*. Paſſivum active. Sic Luc. de non tem. cr. cal. ab init. p. 397. (3, 126. l. 15.) μυρίας — ἀφορμὰς — τὸ τοιοῦτον παρέσχηται. *Leisn.*

Cf. ib. 3, 124. i. παρεσχῆσθαι λ. et 2, 565. l. 14. πεῖραν — παρεσχημένος, unde et formulam Noſtri, a Stp. Th. ignoratam, habui 1, 451. pen. cum N., non autem aliunde εὐλ. cum αἰτ., (ex analog. iunctum et variando cum εὐλ. προφάσεως 2, 8, 4.) ut nec Stp. Th., ubi cum Bg., etiam ſq. v. παρ. 1, 243. G., qui p. ſq. i. hinc poſt P. Vs. „ego malim, ad retinendam vim verbi Gr., *ab apertis* inimicitiis *abſtinuit*" libere, immo *noluit*, ob adiunctum inf., quocum et ap. Dem., cf. Ind. Sed Ms. res iterum alius ordinis a Gloſſatore eſt, nec ipſa laevior, et deterior, cum Noſtri collocatio ſit exquiſitior, verbo poſito intra adi. et ſubſt, quam idem Ms. praetulit 1, 15, 17. m., tentans eandem 1, 16, 6., ſed alibi non item, cf. 2, 3, 20.

ἔδοξε) Totam §. male tractante P., ſeverius agit Bg. hic in ἀπ. π., quam 2, 9, 9., it. in ſq. λαθ., quam alibi, tum ad ἐξ. aptius, quam Sch. „quum *decepiſſet* eum *dolo*" quod ſolum ſubſt. ad ſenſum bene dederat P., noſtratibus in Vs. aptiſſimum, quibus tamen hoc etiam particip. per adv. reddetur.

τῶν εἰωθ.) Addenda eſt hiſtoria interfecti ſimili commento Vitaliani ex

καὶ γράμματα διακομίζειν, δίδωσιν αὐτοῖς ἐντολὰς ἀποῤῥήτων [t], εἰ γένοιντο παρ' αὐτῷ,

perferre, dat ipſis mandata ſecreto, ut, ubi perveniſſent

t) Sic etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam Mss. rel. cum edd., ſed δι' ἀποῤῥήτων Ing. Ox. et Ed. v. N.

7, 6, (9.) Seorſum ad hos tabellarios et has litteras ſpectant illa (ib. §. 12.) οἷς — ἐπιςέλλεται, ſi quidem Pol. interpretationem recipimus. Inſidias in Albinum amplius v. ap. Capit. *Boecl.*

Capit. ſunt c. 7. ſq. p. 694., ubi, praeter ipſarum litterarum miſſarum exemplum, quaedam e Noſtro fere ad verbum redduntur, cf. Spart. in Sev. c. 10. ſq. p. 605. e. In ſq. v. διακ. Stp. Th. 2, 324. B. hinc cum lect. alia e memoria „κατασπεμψ. λ. tabellarios, *qui* regias *literas* perferre *ſolebant*" non bene deſerto P. in βασ., ſed in εἰωθ. aeque bene, ac Bg.

ἐντολὰς ἀποῤῥήτων) Scribo δι' ἀποῤῥήτων. *Steph.* Legendum videtur ἀποῤῥήτως, *ſecreto.* Paulo poſt (hac §. e.) habet ἀποῤῥήτους ἐντολὰς, i. e. *mandata ſecreta*, h. e. ſoli Albino declaranda. 3, 8, 12. occurrunt ἐπιςολαὶ ἀπόῤῥητοι, i. e. *epiſtolae arcanae*, h. e. ad Albinum clam et ſecreto ſcriptae. 3, 2, 9. ἀπόῤῥητοι ἐντολαὶ ſunt *commiſſa* nemini *vulganda*, et 3, 11, 14. ἀγγελίαι ἐπείγουσαι καὶ ἀπόῤῥητοι ſunt *res* nunciandae *eae* que *graves* et *clam habendae*, 7, 6, 12. τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα, *res* nunciandae *ſecreto habendae* et *occultandae*, (ubi κρ. ſunt quaſi explicatio, quod adiunctum eſt iterum 7, 6, 13.) 7, 6, 14. γράμματα ἀπόῤῥητα, litterae *arcanae*. Ergo ubique τὰ ἀπόῤῥητα Herodiano ſunt *arcana*, clam habenda, nemini, vel uni duntaxat declaranda aut vulganda. Alias τὰ ἀπ. triplicis ſunt ſignificatus, de quibus Spanh. ad Ariſt. Ran. 365. *Leisn.*

Qui praeterea ſignarat ad m. Ms. Bg. „leg. ergo ἀποῤῥήτως, (et ad m. Ox.) ἀποῤῥήτως Ael. V. h. 12, 33." ubi eſt ἔγραψε δι' ἀποῤῥήτων, et in N. ſuppletur „γραμμάτων, arcanis *litteris*" cf. L. Boſ. Ell. p. 72., quod tamen videtur ab hoc loco alienum ob adiunctum ſubſt. ἐντολ., nec ſimpliciter pro adv. Lat. Bg. (ut aliae formulae e praep. cum ſubſt. aut adi., v. c. διὰ ταχέων et διὰ βραχέων,) poni, ut nec iſta ἐν ἀποῤῥήτῳ et ἐν ἀποῤῥήτοις, cf. Ind. Diod. S. ex 1, 24. l. 76. 2, 247. l. 80. Rs. Or. V. 4. 6. 8. And. et Lyc. it. Polb. Ern. it. ad Herdt. p. 713. N. 99. e., quibus ſubiicienda etiam ſubſtantiva, cuique loco et contextui apta; ut nec h. l. conveniant v. c. illa ῥημάτων ſ. λόγων; (cf. alia Ind. Ael. V. h.) ubi, cum Stp. illud praeterea violentius ſit et a litteris vulg. diſcedat nimis ob δι' aſſumtum, (quod et Ern. in m. Par. adſcripſit,) lenior medicina eſt aut illa Bg., qui ſane legerit adv., mutando unam litteram, ν in ς, alibi etiam confuſam, aut (quia illud adv. modo ap. Heſy. reperi, explicatum ἀφράςως, et ſine auctoritate,) potius ἀποῤῥήτους, ubi confuſae ſint finitiones ων et ους iterum, ſicut mox repetuntur ἀποῤῥήτων ἐντολῶν, cum variatione in ordine, ſed diſerte infra 3, 11, 9. ἀποῤῥήτους — πληρῶσαι ἐντολὰς, iterumque cum variatione non modo in ordine, verum et hac, ut interponantur quaedam; quae quidem ſimilitudo mihi ſatis prodit, quid Noſter ſua dederit manu; ut olim ita haud dubie editurus ſim, niſi adv. Bg. bonos ap. auctores repperero, quorum ad exemplum utitur quoque Noſter hoc adi. in ſexu maſc. cum ſubſt. fem., cf. Stp. Th. Dion. H. S. T. 1. 233, 4. 363, 15. 265, 21. 483, 32. cum Ind. it. Luc. Rs. Or. V. 8. Din.

τὰ μὲν γράμματα δημοσίᾳ ἀποδοῦναι, ἀξιῶσαι δὲ αὐτὸν, ἰδιαίτερον ἀποστάντα, ἐπακοῦσαι ἀποῤῥήτων ἐντολῶν [u], πεισθέντι [x] δὲ, δορυφόρων ἐρήμῳ, ἐπιπεσεῖν αἰφνιδίως [y] καὶ φονεῦσαι. ἔδωκε δὲ [z] αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα, ὅπως [a]

ad ipsum, literas quidem publice redderent, sed rogarent, ut seorsim aliquantulum absistens audiret secreta mandata: obsecutum autem, et a stipatoribus nudum impetu repen-
9. tino occiderent. Dedit etiam ipsis venena, si forte

u) Hoc comma in Bs. 2. L. et Ed., pro colo Stp. rel., aut puncto al. x) Ms. Ba. πεισθέντος δὲ λ. v. N. y) Ms. Ba. αἰφνηδίως mendose, ut 3, 3, 9. z) Ms. Ba. δ' αὐτ. cf. ib. a) Ms. Bs. ὅπως τινὰς πεῖσαι εἰ δυνηθ- sed Ms. Vi. „τινὰς — εἰ τινὰς" de quibus, praeter vitiosum accentum in v. πεισ., v. N.

et Dem., cui add. 268, 13. coll. l. 22. 540, 9. it. δι' ἀποῤῥήτου 1372, 4. et ἐν ἀποῤῥήτῳ ib. l. 13. cf. ad Luc. 2, 708. N. 7., sed ad analog. modo cum subst. ἐντ.

εἰ γεν. π.) P. deserit quoque Sch. in „γεν. *fuerint* apud *illum*" sumente Bg. alteram notionem, cf. 2, 13, 6., ubi deinde enallage fit in pr. παρὰ cum dat. pro acc. in v. *motus* ad locum, cf. Abr. Dl. Th. p. 438. m., non tenente Stp. Th. v. ἀποδ. cum subst. γρ. aut syn. ἐπιστολὴν, cf. Krb. Decr. A. p. H. p. 324. e Ios. sed P. deserente etiam Sch. in „ἀξ. petere, (ubi Bg. opprimit pron., secus ac P.) ἰδ. seorsim *abscedentem*, ἀπ. digressum *seors.*" ubi Bg. utitur comparativo periphrastico, pro Sb. Ind. *secretius*, quod et ap. Stp. Th., cf. Thom. M. p. 466. cum Suid. 2, 95. i. In sq. Sch. cum Bg. in ἀπορ., at in „ἐντ. mand. *occultorum*." In rem cf. Capit. in Alb. c. 8. i. p. 695. m. cum Cas. N. 3.

πεισθέντι) Ms. alius participii casus, ut 1, 6, 16. m., hic, suppleto pron. αὐτοῦ, pro gen. consq., sequente tamen casu alio, dat. ἐρ., per se procedit e lege ac consuetudine, qua illi duo casus, et omnino diversi consequentiae copulantur, cf. Ern. ad Xen. M. S. 1, 2, 13. e Thuc. 243, 91., ubi v. N. Duk. cum Abr. Auct. p. 333. ad c. 10. Quae casuum diversitas dicatur alicui librario durior visa, ut mutaret in eundem cum sq. dat. Sed aeque opponetur, etiam alibi exquisitiora habere Ms. e glossa, et confusas syllabas τος et τι, cf. 1, 4, 11. e., sumente Bg. Lat. ad πεισθ. e Sch., sed de suo ad ἐρ. (in cuius gen. Noster ad analog.) ignoratum a Stp. Th., et commodum nostratibus (*entblößt*,) tum e P. fere hendyadyn in duobus inf. cum adv., quod mutat in adi.; sed inf. in abl. subst., secus ac 1, 8, 12. et 1, 10, 14. e., addente Sch. ad P. recte adv., ab illo neglectum „*impetu* repente *facto*."

ἔδωκε) Bg. e P. ad δηλ. φ. iterum, ut 1, 17, 17., sed de suo omittit δὲ, cf. 3, 1, 4., conversum a P. per *quin*, ut 1, 14, 18. Sed ap. Capit. l. l. nihil de venenis.

ὅπως) Scribo εἴ πως τιν. *Steph.* i. e. *si* hoc modo *nonnullis* persuadere *possent*, vel *quibus* eum, *si* possent, *aggrederentur*. De raritate phraseos v. Reitz. ad Luc. Paras. c. 32. T. 2. p. 860. (N. 19.) *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. scripsit „εἴ πως (et in m. Ms. Bg.) leg. εἴ πως cum Stp." Igitur primo ad Luc. l. l. noster locus sic dupliciter redditur, ut

τινὰς πεῖσαι δυνηθεῖεν ἢ τῶν ὀψοποιῶν, ἢ τῶν πρὸς ταῖς κύλιξι, λαθεῖν καὶ [b] ἐπιδοῦναι aliquibus persuadere possent ex coquis aut pocillatoribus, ut latenter porrige-

b) In Ms. Vi. καὶ deest. Loc. mendose.

Leisn. dedit, explicato ὅπως per οὕτως, sequente id Rsm. ad Dev. p. 259. b. m. N. 79. at sine εἰ. Qua explicatione (non repetita ab Hoog. Op. p. 649. Nr. 2., ubi nec est illa notio in μὴ ὅπως s. οὐχ ὅπως — ἀλλὰ, cf. Vig. p. 420. 451. cum N., Fi. Plat. Phaed. p. 201. cum Ind. Dem., ut pro ἐπεὶ s simpl. ὡς ap. Hoog. p. 850. e. sq. add. Call. Di. v. 51.) non opus est hic quidem, (1) sumatur pro εἴ πως, *si quo pacto*, et hinc libere *si forte*, sicut contra εἴ πως capitur pro ὅπως, cf. Abr. Dl. Th. p. 162. m. it. ad Aesch. 2, 184. i. cum Krb. Obs. p. 205. m.) sed nec ad Luc. l. l. ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ, quia ibi regi potest cum inf., cf. Wess. ad Diod. S. 2, 408. N. 2. et Abr. ad Aesch. 1, 390. m. it. rursus W. ad Diod. S. 1, 415. N. 81. 2, 467. N. 49. et Abr. Auct. p. 243. i. cum Bach. Xen. Oec. 7, 29. sicut syn. ὡς et ὅτι, cf. Fi. Pl. Phaed. p. 160. N. 2. 281. N. 5. ib. Polit. p. 161. N. 5. cum Prol. ad Pal. p. 10. c. it. ad hunc p. 11. N. o. p. 66. N. c. Qua ratione etiam expedias hic lectionem Ms. Ba., ubi rectio est ὅπως — πεῖσαι — λαθεῖν per duplicem inf. iterum, cf. 1, 16, 13. 1, 14, 15. c. ad Luc. 3, 36. N. 74. p. 64. N. 46. p. 181. N. 45., sed ὅπως pro ἵνα sumendum, in hanc sententiam, *ut*, si possent, *persuaderent* quibusdam *aut* coquorum, *aut* pocillatorum, *ut* latenter *ea* porrigerent *ipsi*, quae lectio et ap. P. reperiatur, liberum quidem in partibus, at referentem 1) non modo ὅπως, dum expletum pron. demonstr. αὐτὰ, φάρμακα, cum ὅπως, pro ἵνα, mutarit exquisite in pron. relat. solum in abl. *ut iis*, qui sextus casus pendet ab istius Lat. v. *aggred.*, cui et accommodavit pron. Nostri postremum αὐτῷ, (in Bg. Vs. olim restituendum,) unde eius sunt illa, quae et ap. Luc. l. l. in N. Leisn. repetuntur, sed obiter, nec ostenso modo, quo ille sic reddiderit, verum etiam 2) Ms. εἰ δυν., quae particula sane possit excidisse a pr. αι syllaba, sed et in alienum locum venisse e marg., quod clarum est e lect. Ms. Vi., ubi εἴ τινας, etsi per se bene consistens cum v. δυνηθ., et aliquo pacto etiam cum ὅπως, si hoc copules cum inf. λαθεῖν, (*ut*, si *quibusdam* persuadere *possent aut coquorum*, *aut pocillatorum*, *latenter* porrigerent *ipsi*, pro ut aut coqui aut pocillatores, si quibusdam eorum possent persuadere, latenter porrigerent ipsi,) tamen potius sic ortum puto, quod aliquis librarius in marg. scriberet εἰ, innuens ὅπως esse pro εἴ πως, sed alius id poneret post ὅπως, ut contra alius ante δυνηθ., unde fluxit illa Ms. Ba. lectio. Sed quoniam vulg. ὅπως commodam habet sententiam, sive pro εἴ πως, sive pro ἵνα sumtum: retinebitur, et Bg. putabitur aut cum Stp. correxisse, aut sine correctione pro εἴ πως ad sensum reddidisse. Ad sq. ὀψ. Stp. Th. non habet Bg. Lat.

τῶν πρ. ταῖς κ.) οἱ πρὸς ταῖς κυλ. sunt *pincernae* (ut Sch.) s. *pueri* a *cyathis*. Latini etiam dicunt *pueri* ad *cyathos* Propert. 4, 8, 37. Reddi etiam potest ὁ πρ. ταῖς κ. qui *est* ad *pocula*. Praepositio πρὸς cum dandi casu officium et munus significat, ut ἐπὶ cum genitivo, e. g. ὁ ἐπὶ τοῦ ταμείου *quaestor*. Herodi. 1, 6, 2. οἱ ἐπὶ τῆς αὐλῆς *aulici*, 3, 3, 12. οἱ ἐπὶ ἐρύματος φύλακες *praesidiarii*. *Leisn.* ut latini, *a* poculis. *Stroth.* Forte κύλιξιν ἢ καὶ λαθεῖν, *ut aut ipsi*, nuntii, litterarum perlatores, *venena* Albino

αὐτῷ [c], ὑποπτευόντων [d] τῶν περὶ αὐτὸν φίλων, καὶ συμβουλευόντων αὐτῷ, φυλάττεσθαι

rent. Suspicantibus eius amicis, et suadentibus ipsi, ut caveret hominem veterato-

c) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel. et puncto al., v. N. d) Ms. Ba. ὑπ. δὲ τῶν λ. v. N.

darent bibenda, *si* possent, *clam*, insciis *coquis* et *pincernis*, aut *per hos* corruptos. *Reisk.*

Leisn. ad m. Ox. „Vig. 538." innuens ed. Z. p. 643. Nr. 8. „πρὸς, quod lexicographi vulgo non observant, (nec Stp. Th.) etiam cum dandi casu officium munusque significat, ut ἐπὶ cum gen. — Herodi. — εἴ πώς τινας — κυλ. i. e. si *quibus* persuadere *forte* possent, *qui* aut *condiendorum* ciborum *curam* haberent, aut *a* poculis *ipsi essent*" per Stp. coniecturam statim, et tantum hinc, ut ap. Bud. C. 678, 40. sine auctore „οἱ πρ. τ. κυλ. a *cyathis*" cui Sb. Ind. addit „s. *a* poculis" etiam modo ex h. l., ut Stp. Th. v. κυλ. hinc e P. „*per* aliquem *ab* epulis *aut* a *cyatho*" qui, praeter omissum cum Bg. primum ἢ, etiam ὀψ. in formulam redigit eandem, quam, non alibi repertam mihi per Indd., recte explevit Vig. per v. subst. γινομένων s. ὄντων, quod diserte erat ap. Bud. C. l. l. in syn. „ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν γενόμενος, ab *epistolis*" unde vis formulae non fuerit in pr. πρὸς, ut Leisn. cum Vig. putabat, (quae nihil est, quam alias cum dat., Lat. *ad*, pro apud s. iuxta,) sed potius in particip. omisso, ut v. c. esse, constitutum esse, stare apud calices, sit i. q. curare calices, implere vino calices et porrigere, quod est pincernarum; me quidem pressuro vestigia Gr. sic, *quibusdam* aut *coquorum*, aut *illorum* ad *calices*. Sed coniectura Rsk. non opus post illa superiora; omissum a P. inf. λαθ. recte per hendiad. servante Bg., et e Sch. ad v. ἐπιδ. Lat., ignoratum a Stp. Th.

ὑποπτευ.) Schotti Ms. ὑπ. δὲ τῶν π. quae tamen coniunctio nullam in seqq. redditionem habet; nisi ea per epanalepsin statuatur §. 11. in istis τὸ ... ὕπουλον, ut intermediae duae periodi sint quaedam quasi parenthesis. *Sylb.* Post αὐτῷ deesse quid videtur, e. c. ἀλλὰ ματαία αὕτη γὰρ ἦν ἡ ἐπιβουλὴ καὶ οὐ προεχώρει. Deinde forte τῶν περὶ Ἀλβῖνον φίλων. *Reisk.* Ne tirones putent, haec esse ἀναπόδοτα, notandum est, verba διαβεβλήκεισαν — ἐδηλοῦτο parenthesin efficere, post quae ἀπόδοσις sequitur ὁ Ἀλβῖνος ἔφραττεν ἑαυτὸν. *Stroth.*

P. refert quidem et ipse copulam advers. δὲ, sed, cum in rel. libere versetur, videtur ex illa Mss. lectione se expediviſſe utcunque. Ego quidem lenissimam medicinam putabam, si cum edd. quibusdam post αὐτῷ poneretur comma modo, (quod etiam Leisn. in Ms. Bg. cerussa signavit) et genitivi consq. in notione modi s. temporis sumerentur, resolvendi per particulam Lat. *quum*, qua ratione enunciationes copulant scriptores saepe post verbum finiti temporis, hoc sensu, *dedit* venena —, *quum* amici *circa illum* id *suspicarentur* s. *suspectum* haberent *illum*, sc. Severum, prout ad v. ὑπ. suppleas αὐτὸ aut αὐτὸν, ut contra alterum Rsk. Ἀλβῖν. non modo est ipse P., diserte ostendens merum pron. demonstr., sed et usus loquendi, dum Noster cum aliis, per simplicitatem quandam et gratam negligentiam, in vicinia frequentat pron. αὐτ., cf. 1, 15, 3., hic quidem quater positum.

ἄνδρα ἀπατεῶνα σοφόν τε [e] πρὸς ἐπιβουλήν. διαβεβλήκεισαν [f] γὰρ αὐτοῦ τὸ ἦθος αἱ [g] πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τοῦ Νίγρου πράξεις. πείσας γὰρ αὐτοὺς διὰ τῶν παίδων, ὡς προείρηται, προδοῦναι τὰ τοῦ Νίγρου πράγματα, μετὰ τὸ ἀποχρήσασθαι αὐτῶν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ κατορθῶσαι πάντα, ἃ ἐβούλετο, ἀνεῖλεν αὐτούς τε καὶ παῖδας. τὸ οὖν ὕπουλον αὐτοῦ

rem, ſolertemque ad inſidias; infamaverant enim eius ingenium, quae ducibus Nigri fecerat: impulſos
10. enim hos per filios ipſorum, ut dictum eſt, ut proderent Nigri res, poſtquam abuſus fuiſſet eorum miniſterio et perpetraſſet omnia, quae volebat, occidit tam ipſos quam filios.
11. Subdolum igitur eius in-

e) Ms. Ba. ἀπατεῶνα, καὶ σοφὸν πρ. v. N. f) Ms. Ba. διεβεβλήκεισαν λ. v. N. g) Ms. Vi. αἵ τε πρ. v. N.

ἄνδρα ἀπατ.) Conferenda ſunt, quae ſupra habuimus 2, 14, 9. *Boecl.* In Ms. autem eſt iterum manifeſta vis Gloſſatoris, cf. 2, 13, 8., etſi hic conſentire videtur P., unde Bg. in ἀνδρ. iterum, tenente Stp. Th. locum hunc in ἀπατ. ſine Vs. non ſub Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n. e Gloſſ. L. Gr.) nec in σοφ., ubi 3, 898. E. „callidum (ut Sb. Ind.) et *aſtutum* in *ſtruendis inſidiis*" nec aliunde cum pr. πρὸς, me reperiente tantum v. σοφίζεσθαι πρός τι ap. Polb. Ind. et noſtrum adi. cum ſyn. εἰς in L. N. T. Krb., ad quam analog. Noſter ſcripſerit, quae praep. deſint in illo acc. rei, cum adi. ſolenni, cf. Ind. Fi. Aeſch. et Xen. Z. M. S., tacente L. Boſ. Ell., ſed ferente G. Th. cum pr. *ad* tum Bg. v. e., tum ſyn. Sb. *callidus*, it. *prudens* et *ſapiens.*

διαβεβληκ.) Ms. augmentum duplex, unum etiam in praep., per inconſtantiam, cum id neglexerit 3, 4, 13. 17., etiam adeo 3, 3, 2. e., ubi edd. id tenebant, quibuscum facit etiam in finitione plusqf. per duplicem ει, ſecus ac 3, 4, 17., ut altera res Ms. Vi. αἵ τε inepta eſt, et ſaltem mutanda in αἵ γε, ſaepe confuſo, *ſaltem* ſ. *vel* facta, *acta* in *Nigri duces*, ſi nihil aliud; quo forte referas P. *etiam*, qui tamen liber et in rel. hic, deſertus quoque a Sch. in „δ. *vituperaverant*, (pro quo Bg. melius,) πρ. *actiones* eius *erga*" dante Noſtro rectionem verbi etiam ſubſt. affini, cf. Rs. Or. V. 4. et Dem. et cum περὶ Ind. Thuc., tacente Stp. Th.

διὰ τ. π.) Reſpicitur ad 3, 2, 7. αὐτὸν ἀναπεισθῆναι ὑπὸ τῶν παίδων aut ad §. 10. ib. διὰ τῆς τῶν παίδων ἀναιρέσεως, primum ſequente Bg. e P. (unde et reliqua ſervat,) cum, de poſteriore loco, reddi etiam queat *propter* filios *ipſorum*, variante Noſtro cum 3, 2, 5. et 10. in τὰ τοῦ N. πρ, addito hic art. altero etiam, nihil ut novet hic Ms., cf. 3, 3, 9., corrumpente P. etiam reliquam partem periodi, addito *dein*, ſed Noſtro ſaltem ad analog. ſcribente in ἀποχρ. cum ὑπηρ. et ad notionem v. ſq. κατορθ. praelucente P., cf. 2, 14, 2.

τὸ οὖν) Leisn. in m. Ms. Bg. „deſunt quaedam" tota haec enunciatio,

ἦθος μάλιστα ἐκ τῶν ἔργων ἐδηλοῦτο. ταύτη [h] ὁ Ἀλβῖνος καὶ φρουρᾷ μείζονι ἔφραττεν ἑαυτόν. οὔτε γάρ τις αὐτῷ τῶν ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνουμένων ἄλλως προσῄει, εἰ μὴ πρότερον ἀποθέμενος, ὅ περ περιέκειτο [i] ξίφος στρατιωτικὸν, ἐρευνηθείς τε [k], μή τι φέροι ὑπὸ κόλπον.

genium maxime factis declaratum est. Quam ob rem Albinus etiam custodia maiore muniebat se ipsum. neque enim ad eum quisquam illorum, qui a Severo venirent, temere adibat, nisi prius deposito quo succingeretur gladio militari, et perscrutatione facta, num-

h) Mss. Ba. et Vi. διὰ ταῦτα ὁ Ἀλβ. v. N. i) Comma hic habent Bs. 2. L. al., v. N. k) Pro edd. ἐρευνηθῆναι μή τι λ. modo Ms. Ba. novat ἐρευνηθῆναί τε μή τι λ. v. N.

quam restituimus partim e P., quem Sch. deserit modo in „ἐδηλ. ingen. *declarabatur* ex *operibus*" non tenente G. Th. hanc cum verbo praep., (unde in Vs. omisi,) ut nec Stp. Th., cf. tamen sine Ind. Dem. 263, 12., deligente me ad ὑπ. pro duobus P. adi. modo unum Lat., quod, ap. G. Th. cum Gr. n. „occulto decipiens" habet quoque Stp. Th. aliunde cum loco Plut. syn. ψυχῆς ὑπούλου, cf. Ern. Cl. Cic. Foes. Suid. δόλιος, λ. cum 2, 737. e. Hesy. ὑποκριτής, λ. Koen. ad Greg. p. 234. Graev. L. Hes. p. 56. i. Camer. ad Soph. p. 165. e. Oed. Tyr. v. 1409. cum schol., Gat. ad Ant. p. 82. C. e. Mor. ad Longin. p. 176. N. b. Schw. ad Onos. p. 111. N. 2. Leisn. in m. Ox. „O. Misc. V. 287." cum Ind. Poll. Thuc. Dem. Dion. H. Diod. S. et Ios. 1, 341. l. 4. et in rem ipsam supra 2, 14, 2., variante Nostro cum §. 9. e. αὐτοῦ τὸ ἦθ. per situm articuli.

ταύτη) Hac voce, alioquin abundante, usus est Herodianus h. l. post longiorem parenthesin, ut melius cohaereat oratio. *Stroth.*

Potest vox haec aeque ad proximam enunciationem et eius ὕπουλ. ἦθ. referri, ubi Mss. manifesta est glossa, si quae alia, docens notionem vocabuli, cum varie dicatur, cf. 1, 17, 9., Stp. Th. hinc e Bud. C. 1353, 38. sub Lat. *itaque*, Suid. et Hes., recte supplente Leisn. in m. Ox. „ἐπ' αἰτίᾳ" quo redit Bg., cf. 1, 8, m. διὸ, et de Ms. Ve. hoc cap. §. 2. ταῦτα, variante Nostro in sq. φρ. μ. cum 1, 11, 15. φρ. πλείονι, quam notionem, ut non indicet modum, sed multitudinem numerumque, non tenet Stp. Th., nec G. Th. in Bg., ubi tantum in subst. 1026, 64. *munire se praesidio* e Cic. p. Sext. 78. ubi et *cum praesidio* magno *fuisse*, sed ap. Ios. 2, 249. e. δέομαι φρουρᾶς μείζονος, *arctiore* dignus sum *custodia.*

τῶν ἀπὸ) Respicitur huc sine Vs. ad Luc. 2, 493. b. N. 16: super pr. ἀπὸ cum subst. pers., quasi loci. In sq. adv. ἄλλ. Bg. e P. non bene, pro simpl. *aliter* s. *alio modo*, quorsum tendit Sch. „alia conditione." Tum in ἀποθ. cum ξίφ. ad analog. modo, cf. Gs. Th. *deponere — arma*, et Ind. Xen. Cyr. τὰ ὅπλα, it. Luc. Ael. V. h. Fa. Aes. Hs. et Fi. The. Mox ὅ τ. περ. Bg. non negligit, ut P., factoque nullo commate post verb. *succing.*, sequitur rationem illam, cum post pron. relat. ponitur subst., cf. 2, 9, 5. et haud dubie in v. περ. rectionem pass. cum nominativo pers.

ὡς δ' οὖν ἀφίκοντο οἱ τοῦ Σεβήρου ἀγγελιαφόροι, τά τε γράμματα δημοσίᾳ ἀποδόντες, ἠξίουν αὐτὸν [l], ἀποστάντα ἐπακοῦσαι [m] τινῶν ἀποῤῥήτων [n], ὑποπτεύσας [o] ὁ Ἀλβῖνος, συλ-

12. quid ferat sub sinu. Ut autem venerunt a Severo tabellarii, literisque publice redditis, ipsum rogarunt, ut abſistens audiret quaedam ſecreta,
13. ſuſpicatus Albinus, compre-

l) Noſtrum hoc comma, ſed poſt ἀποστ. comma in A. cum Bs. 2. m) Solae Ing. ἐπακοῦσαί τινων accentu reclinato. n) Hoc comma in Ms. Ba. cum A. al., pro colo Stp. rel. et puncto al. v. N. o) Ms. Vi. ὑποπτεύσας οὖν ὁ Ἀ. v. N.

(oppreſſo hic pron. αὐτὸς,) ſub qua et habet hinc Stp. Th. 2, 168. E. e. ſine Vs. cf. 2, 13, 17.

ἐρευνηθῆναι μή τι) Forte ἐρευνηθείη, aut ἐρευνηθείς τε, μή τι λ. *Steph.* Aut ἐρευνηθείη leg., aut παρεῖχεν ἑαυτὸν ſ. ὑπέμεινεν, ἐρευνηθῆναι. *Reisk.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἐρευνηθεὶς τε" haud dubie, etſi formula uſus obliqua, nec privo v. *exploratusque* ſ. *excuſſus*, quia in pr. participii nominativo, ad quem refertur et hic, alio iam flexerat orationem, cum P., qua in emendatione favet tum lapſus facilis in litteris, tum rectio et prius ἀπ. particip., quod poſt εἰ μὴ et Lat. Bg. alibi quoque reperitur, pro finito tempore, hic quidem pro plusqf. *niſi* prius *depoſuiſſet — exploratus* que *eſſet* ſ. *fuiſſet*, cf. Gs. Th. 443, ult. cum Ind. Flor. et Ter. Hec. 1, 2, 67. *nemo* ad *te* venit, *niſi* cupiens *tui*, it. Fi. Aeſch. 2, 24. οὐδεὶς γιγνώσκει, εἰ μὴ οἱ ποιοῦντες, quanquam ibi cum articulo, ut in N. T. Ap. 21, 27., ubi et cum inf. Matth. 5, 13. εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι, εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω, ut et ap. Ter. l. l. vs. 19. illic *haud* licebat, *niſi* praefinito *loqui*, qui inf. pendet ab adiunctis v. ἰσχ. et *lic.*, quod ſecus eſt in vulg. hic inf., pendente a nullo alio, ubi Sch. „ad *diligenter* ſcrutandum *ſinum*" e vulgari emphaſi, quam Bg. melius deſerit, cf. Krb. Obſ. p. 146. et Loesn. p. 144. e. cum Bud. C. et Ind. Dem., retinente vulg. inf. hinc ſine Vs. Stp. Th. 2, 315. E. v. κολπ., ubi poſt loca Luc. 1, 780. l. 35. et 825. l. 21. ὑπὸ κόλπου hic quoque malebat ὑ. κόλπου, cf. ad 1, 8, 11. ubi defendimus hanc enallagen caſus, in acc. pro gen. ſ. abl. cum v. φ., quietem innuente, cf. N. ad Luc. l. l. et 1, 605. N. 10. 2, 246. N. 92. 3, 241. e., ubi p. ſq. noſter locus ſine Vs. etiam.

δ' οὖν) Bg. hic deſerit P., non vero in rel., ubi ſervari potuit gen. *Severi*, ſine Vs. huc reſpiciente Stp. Th. in ἀγγ. ſub Bg., cf. ad Luc. 3, 19. N. 51. cum Ind. et ad Heſ. 1, 38. i., ut ad ſqq. hic cf. §. 8., quae repetuntur, ut mandata et praecepta Severi, hic a ſcriptore ipſo, ut a ſervis miniſtrisque alias, v. c. ap. Hom., ubi Noſter modo mutat quid in τιν. ἀπ., addito pron. et omiſſo ſubſt. ἐντολ., quo hic repetito, non feceris cum Leisn., ad m. Ox. ſignante „δι'" cum Noſter modo variet per ellipſin, qua augebitur L. Boſ., ut et alia, ad §. 8. allata, cf. Capit. p. 695. e.

ὑποπτ.) Ms. inſertum οὖν, hic in apodoſi ſtet, cf. 1, 12, 17. ad τοίνυν it. 1, 16, 8., nihil tale oſtendente P., cum et procedat ſeries vulg., ubi ſane poſt ἀποῤῥ. ſaltem diſtinctio maior cogitabitur, olim vere ponenda, ut in protaſis fine, (unde et olim tolletur hic Bc. numerus novae §.) ſed prius τὸ referetur non ad ἀποδ. ſed ad v. finitum ἠξ., quod cohaeret cum

ληφθῆναι κελεύει αὐτούς [p], ἰδίᾳ τε βασανίσας, πᾶσαν μανθάνει τὴν ἐπιβουλὴν [q], καὶ τοὺς μὲν κολάζει, αὐτὸς δὲ ἤδη ὡς πρὸς ὁμολογούμενον [r] ἐχθρὸν παρεσκευάζετο.

Γνοὺς δὲ ταῦτα ὁ Σεβῆρος, καὶ πάντα μὲν ἐκθύμως πράττων, ὀργῆς δὲ ἥττων ὢν φύσει, οὐκέτι τὴν ἔχθραν ἔκρυπτεν [ſ], ἀλλὰ, συγκαλέσας πᾶν τὸ

hendi iubet ipſos: ſeorſimque habita quaeſtione omnes cognoſcit inſidias, ac illos quidem ſupplicio afficit, ipſe autem iam ut adverſus manifeſtum hoſtem ſe parabat.

Cum autem intellexiſſet haec Severus, homo, cum alia omnia furioſe agens, tum iracundiae impotens natura, non amplius inimicitias celavit, ſed
2. convocato univerſo exerci-

p) Punctum hic in A. al., ut maior diſtinctio etiam in Ms. Bg. q) Comma hoc tantum in B. 1. L. pro puncto rel. r) ὁμολογουμένην B. 1. L. ſed hinc ὁμολογουμένον Par. 1., ut poſt ἤδη et ἐχθρ. modo in B. 2. L. comma. ſ) Hoc comma in A., pro colo Stp. rel. et puncto al.

v. finito ἀφ., ſaepe τὲ ſtante ſic non ſuo loco. Sed P. Lat. ad ὑπ. ſunt e Capit. p. 696. i. denique *indulgens* ſuſpicionibus, *eos* tormentis *dedit*, quod Noſtri eſt βασαν., ubi Sch. partim e P. infinito „quum *ſeorſim* tormentis *adhibitis* ex illis veritatem exploraſſet" reddente Bg. cum Stp. Th. aliunde, pro qua phraſi utuntur alii privis v. *torquere*, cruciare, *excruciare*, cf. L. N. T. cum Obſ. Krb. p. 27. e. Loesn. p. 27. m. Poll. Suid. (ubi expreſſus acc. perſ. αὐτὸν, hic e pr. repetendus,) Foeſ. Thom. M. p. 143. lib. de V. med. Fi., ad Luc. 3, 568. N. 14. cum Ind. et Thuc., cui add. 561, 57. it. Euſ. h. eccl. Read. T. 1. p. 203. l. 28. In ſq. μανθ. c. τ. ἐπ., ubi Noſter ad analog. modo, tenet G. Th. nihil, nec Bg., nec P., qui libere in ſqq. καὶ — δὲ copulis, unde Bg. in rel., praeter gradum legitimum in ὁμολ., (cf. 2, 8, 12. et 7, 10, 2.) it. in παρεσκ., ubi tamen cum eo exprimit med.

καὶ πάντα) Bg. e P., ſublata copula καὶ, addit ſubſt. Lat. *homo*, cf. 3, 3, 5., ſeverior in rel., niſi aſſumto ad παντ. alio adi. ἄλλα, quod ſane interdum ſupplendum, cf. 2, 5, 1., niſi adi. π. ſic ſtatim intellexit, cf. 2, 14, 3. Quod autem Sch. dicit in ἐκθ. poſt P. Vs. „ſed Stp. exponit *pronito* eſſe *ingenio*" nec in Th. eſt diſerte, nec ex h. l., ſed potius 1, 1603. i. „θυμὸς, pro *ira*; quo certe modo capitur ap. Herodi. l. 3. πάντα — φύσει, irato *et* infenſo *animo* omnia *gerens*, (contractis duobus membris in unum, ſed ib. p. 1477. F. memoriter et ſine numeris hinc) ἥσσων ὀργ. qui *neſcit* irae *moderari*" in primo adv. victus a Bg., nobis *hitzig*, h. l. in malam partem, cf. Abr. L. Ar. p. 260. e. it. infra ap. Noſtr., qui hic ad analog. tantum. Sed in altero adi. ἥτ. ſenſum ſaltem dat Bg., qui plane cum Sch., cf. 1, 17, 27., ad ſq. formulam κρ. τ. ἐχθρ. nihil tenente me, niſi contrariam e G. Th. in ſubſt. 556, 89. *patefacere* odium *ſuum* in *aliquem*, et in v. *diſſimulare odium*, it. *ſimulare*

στρατιωτικὸν, ἔλεξε πρὸς αὐτοὺς τοιάδε [t]. „Μήτε κουφότητά τις ἡμετέραν οἷον [u] ἐπὶ „τοῖς πεπραγμένοις ἡμῖν ἐγκα„λείτω, μήτ᾽ ἄπιστον καὶ [x] ἀγνώ-

tu orationem habuit huiusce-
3. modi: *Neque levitatis quisquam vestrum ob anteacta nos insimulet, neque infidum me et ingratum ad-*

t) Praefixus erat orationi huic titulus δημηγορία Σεβήρου κατὰ Ἀλβίνου in A. al. u) Ms. Ba. nihil variat. *Mart.* nec Mss. rel. nec edd., praeter Ing., quae οἷον sustulerunt, v. N. x) Mss. Ve. et Vi. ἄπ. ἢ ἀγν. v. N.

amicitiam, it. *tegere* ac *velare* cupiditatem *suam*, it. tegere *animi* dolorem *vultu*, it. *occultare* appetitum *voluptatis*.

ἔλεξε) Bg. e P. hic liberius, quam 2, 13, 9. Caeterum ad pr. ἀλλὰ e Bc. servatus adhuc numerus novae §. tolletur olim.

ἡμετερ. οἷον) Suspecta est hoc loco vox οἷον. *Steph.* Forte leg. κουφότητά τις ἢ ἀβελτερίαν καὶ ἄνοιαν ἐπὶ τοῖς π. *Reisk.*

Leisn., praeter inclusum οἷον rubro colore in ed. Ox., scripsit ad m. Ms. Bg. „omittit οἷον" quod sane hic non locum habet, nec pro ὅσον, *quoad*, necdum e textu eiiciendum, quia Mss. etiam conservant, nec e pr. syllabis repetitum esse potest, sed in eo latere aliud, v. c. ὅσον, (*quantum* ad *anteacta*, sc. *attinet*,) quod cum ἐπὶ τῷ λόγῳ etiam est ap. Sext. Emp. p. 206., cum alibi Noster componat id cum aliis vocibus, ut ὅσον εὐγενείας χάριν et ὅσον πρὸς τὰ πολεμικὰ, cf. 2, 3, 4. 3, 15, 5. ut nec ab litteris vulg. abhorret νῦν, it. οὖν, longe ab initio positum quoque alias, cf. Abr. Dl. Th. p. 24. e., quorum tamen nihil comparet ap. P., ut nec ἡμετέραν, pro quo Bg. legit ὑμετέρων, i. e. ὑμῶν, cf. 2, 10, 18., cum saepe confusa sint η et υ in pron., et adiiciatur ἡμῖν, quod solum sufficiat et requirat oppositum et ad se relatum ὑμετέρων. Idem Bg. e P. ad v. πεπρ. assumit adv. πρότερον s. πρὸ, cf. 2, 13, 21., scribente Nostro ad analog. in ἐγκ. cum κουφ., cf. Dem. 161, ult. 300, 14.

μήτ᾽ ἄπις.) Forte ἄπιστόν ἐμε καὶ ἀγν. *Reisk.* Cod. ἢ ἀγνωμ. non male! *Stroth.*

Rem priorem Rsk., pron. additum, habet quoque Bg., non item P., quippe qui prius ἡμῖν iam per sing. *me* expresserat, quod adeo trahi potest quoque ad secundum hoc membrum, ubi Noster oppresserit ἐμὲ, facile petendum e pr. ἡμῖν, quanquam in hoc proprie latet ἡμᾶς, syn. illi Rsk., sicut copulantur 2, 10, 16. ἐμὲ et ἡμέτερον, ut hic §. sqq. ἡμῶν et ἐμοὶ, sed ut aliquis in vulg. καὶ possit etiam reperire ἐμὲ, cum καὶ saepe sit confusum cum aliis; unde intra ἄπιστόν ἐμε ἀγνωμ. aliquis librarius addiderit copulam ἢ, facile elapsam intra ε et α, quae est novitas Mss., etiam in P. conspicua, qui tamen et alibi καὶ per *aut* reddit, cf. 2, 14, 9. e., unde diversi fuerint Mss., cum Ba. maneat in vulg. καὶ, cuius aliud πλὴν cum Ms. Vi., pro pr. πρὸς, habet per se sensum, pro ἀλλὰ sumtum, et ad pr. μήτ᾽ relatum, *neque* quis *vestrum* me *infidum* et *ingratum* existimato, *sed* potius *illum*, qui *putabatur amicus*; quo et pertineat, quod eidem exprobrat eadem vitia animi perfidi et ingrati §. 6. 11. sq. Verum, quoniam nec in P. cum Ms. Ve. aliud est, praeter vulg. lectionem, eaque commodam edit sententiam, et, quae deinde Albino exprobrantur, non necessario hic iam praemonenda: potius credam, esse librarii lapsum, aut

„μονα πρὸς [y] τὸν νομισθέντα „φίλον ἡγείσθω. τὰ μὲν γὰρ „παρ' ἡμῶν πάντα ὑπῆρξεν [z] „αὐτῷ, βεβαίας βασιλείας „κοινωνία, πράγματος, οὗ μό- „λις [a] τὶς καὶ ἀδελφοῖς γνη-

versus eum, qui putabatur 4. amicus, existimet. Nam a nobis quidem omnia ei praestita sunt, stabilis principatus communicatione: rei, cuius vix quis fratres germanos par-

y) Mss. Ba. et Vi. ἀγν. πλὴν τὸν λ. v. N. z) Ms. Ba. et Vi. ὑπῆρχεν ἀ. v. N. a) Mss. Ba. οὗ μόνον τὶς λ., sed Ve. οὐ μόνον, at Vi. solum μόνον v. N., sed τίς hoc accentu A. 1. cum B. 2. R., de more quorundam Codd., etsi hic Ms. Ba. diserte τὶς praebet, v. 3, 4, 19.

ingenium, non ferentis ἀγν. cum pr. πρὸς, ut est quoque ap. Luc. 1, 575. l. 90. ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην, ne *ingrati*, iracundi *et parum* officii *memores* videamini *adversus* rel., ubi cum syn. ἀχ. (ut nostratium *undankbar* und *unerkenntlich*, et Lat. *ingratus* cum *immemor beneficii*, etsi ibi poterit quoque valere pro *iniquus*,) pro quo, tacente Stp. Th., etiam hic recte Bg. e P. cepit, cf. Poll. 5, 141. cum Ind. Xen. M. S. it. Dem., cuius locus potius est 141, 26., cui add. 546, 3. 1477, 13. Polb. Bud. C. Epict. H. 24, 3. e. it. L. Bos. Obs. Misc. p. 100., respiciente fortassis Stp. Th. 3, 139. E. ad Nostrum simul, dum dicit, ἀπ. dici cum pr. πρὸς, ut Lat. Bg. et *perfidus*, nullo tamen loco allato, qualem non aliunde habui, nec G. Th. in v. illo utr., sed cum dat. pers. syn. ap. Dem. sine Ind. 145, 1.

τὰ μὲν γ.) Quae *mihi* detulistis, *ea* omnia *ei* praestita *a me* sunt, *etiam in* partem principatus *et quidem* stabilis, *recepto.* Hinc Plin. Pan. 8, (4.) *difficilius*, ait, *partiri imperium*, *quam deponere.* Et ap. Senec. est, *nec regna socium ferre*, *nec taedae sciunt.* Hoc ipsi filii Severi docent, Caracalla et Geta, cf. 8, 8, (7.) *Leisn.* Forte καὶ βεβαία βασ. κοινωνία, in nominativo. *Reisk.*

Sed vulgatam lect. cum libris omnibus tuetur P. oblique, percommodae sententiae illam, et a Bg. expressam ad perspicuitatem, pro vicinioribus, *omnia* a nobis *habuit*, (ut Sch.) s. *accepit*, ubi rectio est, a Nostro liberius facta, pro τὰ πάντα ὑπ. ἀ. παρ' ἡμ., cf. 1, 4, 5. 1, 16, 9.; locato μὲν ambigue, ad πάντα pertineret, an ad ἡμ., quo Bg. e P. retulit, unde et solitarium stet, nec ad sq. §. δὲ spectet, cf. Dem. 49, 11. 91, 11. 103, 6. 146, 10. et per syn. Luc. 3, 118. l. 42. πάντα — παρ' αὐτοῦ ἔσεσθαί σοι νομίζεις, ut ad κοιν. βασ. supra 2, 15, 5. et ad βεβ. 2, 10, 13. e., cogitante hic Nostro, praeter Sct. de Caesare assumto, etiam bellum compositum cum Nigro, imperii aemulo, tum in sq. πραγμ., per appositionem, imitante Thuc. 137, 29. νόσος ἥδε, πρᾶγμα λ. Sed Ms. impf. pro aor. 1., ut alibi, v. 2, 14, 12., hic ex errore in litteris, oblique tenente P. etiam vulg. tempus.

οὗ μόλις) Siquidem *difficilius est partiri imperium*, *quam deponere*, ut Pliniana sententia habet Paneg. 8. *Boecl.* Cod. pessime μόνον exhibet. *Stroth.*

Mss. res est e lapsu manifesto librarii in litteris confusis, ubi et patet spirituum absentia in Codd., cum diserte οὐ pro οὗ referat Ms. Ve., severius hic versante Bg., quam P., nisi quod ex eodem opprimit καὶ,

„σίοις μεταδίδωσιν. ὃ δὲ „ἐμοὶ μόνῳ ὑμεῖς ἐχειροτονή„σατε, τοῦτ᾽ [b] ἐγὼ πρὸς ἐκεῖ„νον ἐνειμάμην. μεγάλων τέ „μοι κατατεθεισῶν εἰς αὐτὸν „εὐεργεσιῶν, ἀχαρίστους τὰς

5. *ticipes facit: quodque mihi ſoli vos detuliſtis, id ego cum illo partitus ſum.* 6. *cumque magna a me collata ſint in ipſum beneficia, inoſſicioſas remunerationes Al-*

b) τοῦτο B. 1. R.

pro *etiam*, i. etiam adeo, ſ. Lat. *vel*, ſed ad γνησ. reddente cum Sch., qui ſervarat ſimul e P. *geminis*, (a Leisn. in m. Ox. non male correctum in *genuinis*, quod non habet Stp. Th., ſed Bg.) at in „μετ. *tribuit*" quo in v. ad gen. aſſumit ſubſt. μέρος L. Boſ. Ell. p. 198. m., huc ſpectans ſine Vs.

ὃ δὲ) Bg. in δὲ per τὲ, ut alibi, pro copula mera, cf. 2, 12, 7., ut contra P. pro γὰρ, cf. 2, 5, 11., quod malim. In ſq. v. ἐχ. e P., ut Stp. Th. 4, 426. G. e. clam et ſine loco hinc, it. ſine alia auctoritate, quoad rectionem cum dat. perſ., cf. 2, 10, 16., ut in ſq. ἐνειμ. (ubi Sch. e Sb. Ind. „*cum* illo *diviſi*" ut et redditur hinc ad Luc. 1, 827. N. 54. e.) e Liban. tantum cum pr. πρὸς, e Bud. C., cf. tamen ſine Ind. Dem. 947, 13. Rs. Or. V. 6. 7. Iſ. et Xen. Cyr. ex 8, 6, 4.

μεγαλ. τέ μ.) Leg. δὲ, quod reſpondet praemiſſo μὲν §. 4. *Reisk.* Et ſane δὲ refert etiam P., ut 2, 7, 2., ſuntque confuſa haec ſaepe, ut, quanquam Bg. vulg. τὲ hic exprimit, tamen cum Rsk. fecerim, quia oppoſitio eſt aperta. In verbis quidem brevitatem P. deſerit quoque Sch., dux partim Bg. in „κατ. beneficiis *ap.* ipſum *depoſitis* ſ. *in* ipſum *collatis*" cum Bg. reddente Stp. Th. 3, 1501. E. m. „ac *quum* magna *in* eum *a* me *collata* ſint *beneficia*" qui in pr. profert formulam in act. e Baſil. εὐεργεσίαν τινὶ κατατιθέναι, pro quo dat. perſ. Noſter poſuit ſyn. εἰς ἀ. cf. de utr. D'Orv. Ch. p. 409. i. et Weſſ. Diod. 1, 247. N. 47. ſupraque 1, 4, 7, 2, 3, 15.

ἀχαρ.) Primo in Ms. Bg. elapſum nomen proprium reſtituimus e P., qui contra omiſit pr. εἰς αὐτ., poſt quod hoc in membro ſaltem debuit ſequi pron. αὐτὸς iterum, pro quo pron. Noſter potius ponit proprium nomen, proprie locandum in primo iam membro, quo facto, itidem in ſecundo hoc membro αὐτὸς requirebatur; cuius generis exempla, aliunde notata olim, nunc non reperiebam. Tum Leisn. in m. Ox. „malefacta pro beneficiis reddit" ſenſum exprimens, ſed Sch. „ἀχ. *ingratas* vices *reddere*, ἀμ. *gratiam* peſſimam *refert*" in poſtr. partim e P., (qui et hic libere addit adv. *videlicet*,) ſed in primo optime, ſi quis Lat. ita dixit, quod ignorant Lexx., dum Scheller. modo praebet partem illius P. ex Ovid. art. 1, 370. *non* poteris *ipſa* referre *vicem*, ſed G. Th. tantum partem iſtius Sch. in ſubſt. 1009, 72. ſq. reddere *vicem*, ubi Gr. n. eſt, ut in Bg. adi. ἀχάριτος, quod, ignotum L. Ern., habet Stp. Th. 4, 355., ſed cum Var. L. ἀχάριστος, in Gr. quidem ſequente Noſtro analogiam horum, ap. Stp. Th. 1, 391. F. κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν, et χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμ., ſed praeterea Eur. Or. v. 467. ἀπέδωκ᾽ ἀμοιβὰς οὐ καλὰς, reddidi *non* bonam *gratiam*, it. Oedip. v. 8. κακὰς ἀμ. καρποῦσθαι, it. Dion.

„ἀμοιβὰς Ἀλβῖνος ἀποδίδωσιν. ὅπλα[c] καὶ ϛρατὸν ἐφ' ἡμᾶς συσκευάζεται, καταφρονήσας μὲν τῆς ὑμετέρας[d] ἀνδρείας, ἀμελήσας δὲ τῆς πρός με[e] πίϛεως, ἀπλήϛῳ τε ἐπι-

binus reddit: arma et exercitus adversus nos comparat, contemta vestra fortitudine et neglecta erga me
7. *fide: inexplebilique ambitio-*

c) Nihil variat Ms. Ba. neque opus est, si quid video. *Mart.* nec Mss. variant rel. nec edd., praeter Ing. ὅπ. γὰρ καὶ λ. v. N. d) Ms. Ba. iterum nil variat. *Mart.* nec Mss. rel., sed ἡμ. in A. 2. cum Bs. 1. v. N. e) Ms. Ba. πρὸς ἐμὲ πιϛ., post quam vocem colon in Stp. rel., sed comma in A. al. v. N.

H.; S. T. 1. 345, 22. ἀμοιβὰς ἡμῖν ἀποδιδόντες ἀγαθὰς, it. 397, 22. it. 519, 28. οὐκ ἀπέδωκας αὐτοῖς πολλὰς καὶ καλὰς ἀμ. et 6, 18. χαριϛηρίους ἀμ. ἀποδοῦναι, cf. Kypk. 2, 358. e., h. l. ingratum animum pro iis declarare, *sie mit Undank erwiedern.*

ὅπλα) Forte ὅπλα γὰρ καὶ ϛρ. *Steph.* Aut est asyndetum, aut leg. ὃς ὅπλ. κ. λ. *Reisk.*

Leisn. ad m. Ox. „ἓν διὰ δυοῖν" pro ὅ. ϛρατιωτικὰ 1, 15, 15., quo vix opus, ut nec Stp. coniectura, temere ab Ing. suscepta, sed modo Rsk. asyndeto, quod valeat post punctum vulg., cf. 1, 13, 5., vel post comma, quod hic malim, quia deest enunciationi subiectum s. nominativus, dum P. opprimit totum hoc membrum, ubi Bg. plane cum Sch., et, quoad v. συσκ., quoque cum Stp. Th. 3, 849. B., qui negligit similem locum Dem. 91, 9. 20. μήτε συσκευάζεται πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ὑμᾶς, cf. Ind. cum Bud. C. 809, 48. sqq., per copiam copulante Nostro hic subst. duo uno in verbo, unaque in phrasi, alias singulatim usurpata, v. c. συσκ. δύναμιν, it. συλλέγειν et ἀθροίζειν ϛρατὸν, cf. Ind., quibus cum verbis non sane copulat subst. ὅπλα, sed alia, quodammodo syn., v. c. λαβεῖν, αἱρεῖσθαι et κινεῖν, non tenente G. Th. formulam Bg., sed in subst. modo 453, 87. 97. *parare arma* et *recolligere*, quod postr. explicat de bello, ut et h. l. sumi licet.

ὑμετ. ἀνδρ.) Pol. ἡμετ., sed aptius ὑμετ. *Steph.* Et Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ὑμετ." Videtur P. noluisse miscere in tanta vicinia pronomina diversae pers., cum semel coepisset in pr. μοὶ cum prima, qui et oppressit sqq. ἡμᾶς et μὲ, quorum ἡμᾶς potest de Severo et exercitu simul intelligi, beneque consistere cum ὑμετ., et hinc quoque μὲ cum ἡμᾶς, quia in postremo, ad Severum relato, latet, cf. 2, 10, 16., ubi Ms. syn. pron. ἐμὲ per se quidem est laevius, sed tamen a librario, qui nihil novarat supra 2, 3, 12., tenente Stp. Th. notionem quidem in πιϛ. 3, 138. F. sqq., at non cum pr. πρὸς, cf. tamen Schw. L. N. T. p. 1102. N. et Kypk. 2, 375. e. sq. it. G. Th. 656, 9., ubi et 1266, 5. Bg. *fid. negl.*, non item prior formula *contemnere* aut *despicere* alicuius *fortitudinem* s. *virtutem*, quibus in formulis Noster secutus fuerit modo analogiam. Caeterum post πιϛ. et μαχ. commata fecimus, quod participia omnia pendent a pr. v. finito συσκ., unde et olim novae §. numerus post πιϛ. tolletur, ut restituimus iam copulam omissam in Ms. Bg. ad ἀμ., cum P. referret aliquam.

ἀπλήϛῳ) Cf. 2, 6, 21. et 1, 8, 4. ἀκρατ., P. deferente Bg., etiam in rel., ubi Noster ducit in λαβ. μ. κ. e Dem. 657, 20., cf. Xen. Agesf. 1, 36. e.

„θυμία βουλόμενος λαβεῖν μετὰ κινδύνων, οὗ τὸ μέρος εἶχεν „ἄνευ πολέμου καὶ μάχης [f], „οὔτε θεοὺς αἰδεσθεὶς, οὓς πολλάκις ὤμοσεν [g], οὔτε τῶν ὑμετέρων [h] καμάτων φεισάμενος, „οὓς μετὰ τοσαύτης δόξης τε „καὶ ἀρετῆς ὑπὲρ ἡμῶν [i] ἐκάμετε. ἐν γὰρ οἷς κατωρθώσατε, κἀκεῖνος [k] τὸ μέρος ἐκαρ-

ne cupiens sumere cum periculo, cuius partem habebat citra bellum ac dimicationem, neque deos reveritus, quos saepe iuravit, neque vestris parcens laboribus, quos tanta cum gloria et virtute pro nobis tolerastis. nam
8. rerum a vobis gestarum ipse etiam parte fruebatur.

f) Pro colo hic Stp. rel. it. puncto Ox. 2., melius comma in A. al. v. N. g) Ms. Ba. ὥμοσ. per asperum, ut 2, 15, 4. e. h) Bas. et Par. ἡμετ. *Leisn.* in m. A., quae habent, quod dedimus, cum rel., etiam Par. 2., sed ἡμ. omnes Bs. v. N. i) ὑμῶν B. 1. R. v. N. k) κἀκ. sine iota A. al., cf. 2, 1, 3.

οὗ τὸ μερ.) Leisn. in m. Ox. „dimidium Hor. 2. od. 17. (v. 5. partem *animae,*) Liv. 8, 4.“ m. ubi *pars* virium, *ibi* et *imperii* pars *est*, variante Nostro in sq. ἄν. πολ. λ. cum 2, 15, 8. per adiunctum aliud subst., cf. Cic. Catil. 3, 10. *erepti* sine *caede*, sine *sanguine*, sine *exercitu*, sine *dimicatione*, et de copularis πολ. κ. μ. infra 6, 2, 10. Formulam sq. αἰδ. θ. habet Stp. Th. in v. ex Hom., sed de ὀμ. θ. cf. supra 2, 10, 3.

οὔτε τ. ὑμετ.) Hic P. consentit in pron. ὑμ., quod et requirit contextus, h. e. enunciatio subiecta et verbi ἐκ. persona secunda, ubi et alterum contra ἡμ. rectum est eadem ex causa. Sed ipsa formula, quanquam partim e Lat. ducta, v. G. Th. 690, 74. e Ter. Hec. 2, 1, 29. *meo* labori *haud* parcens, *praeter* aequum *atque* aetatem *meam*, tamen videtur hic paulo aliter adhiberi, nec pro impendere et suscipere, sed potius pro contemnere, non revereri, non magni facere, ut propterea nec caveas novos labores aliis imponere atque exprimere, cf. §. 16., ut sit φ. quodammodo syn. pr. αἰδ., pro reputare ac cogitare, ut propterea aliquid facias vel omittas; partim e P. solvente Bg. lusum et figuram in v. κάμνειν cum affini subst., pro ὑπομένειν, quo de nihil Stp. Th., quam haec 2, 48. D. m. „in prosa dr. καμάτους κάμνειν, quo utitur Herod. l. 3.“ sed ad analog. modo, quatenus per Indd. nihil reperi, praeterquam Theogn. v. 921. οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν, ἄλλῳ κάματον μεταδοίης, cf. Ind. Hom. Call. Lyco. Aeschy. Orph. Phoc. it. Rs. Or. V. 6. 7. Il. 8. And. Dem. Xen. Z. et Bach. Diod. S. Dion. H. S. T. 2. Ael. V. h. Luc. Aesch. Fi. Gs. Chr. Plut. Hs. sed sine Ind. Thuc. 205, 53. cum N. et Suid. 1, 686. i. 2, 236. m. 290. i. Hes. 1, 1124. m. 2, 132. sq. L. N. T. cum Loesn. et Kypk. T. 2. it. Abr. ad Aesch. et Dl. Th., variante Nostro cum 2, 10, 15. μετὰ ἀνδρείας in μ. ἀρ., quod non aliunde tenui, sed μ. δοξ. ex Isocr. Ev. 280, 49.

ἐν οἷς λ.) Bg. in v. κατ. pro simpl. *gerere*, ut 1, 5, 23., ubi saltem dedissem, *earum* enim *rerum*, quas *gessistis*, et *ille* rel., ut appareret contracta oratio, pro ἐν τούτοις γὰρ, ἃ κατ., cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 833. i. quanquam et procedit hic notio secundaria illa, quas *bene*, gloriose, *feliciter*, fortiter *gessistis*, ut respiciatur pr. μετὰ δοξ. καὶ ἀρ., quo et P.

„τοῦτο. ἔσχε δ' ἄντι [l] καὶ μεῖ-„ζον, εἰ καὶ τὸ πιςὸν ἐτήρει, „τῆς [m] ἀμφοτέροις ἡμῖν παρ' „ὑμῶν [n] μεμερισμένης τιμῆς. „ὥσπερ δὲ ἄδικον τὸ ἄρχειν ἔρ-„γων πονηρῶν, οὕτως ἄνανδρον „τὸ μὴ ἀμύνεσθαι προαδικού-„μενον [o]. καὶ Νίγρῳ μὲν πολε-

Obtinuiſſet autem et aliquid maius, ſi etiam fidem ſervaſſet, illo, qui utrique noſtrum a vobis diviſus erat, honore.
9. *Ut autem iniuſtum eſt, prius laedere, ita imbelle non ulciſci, ſi prior iniuriam patiaris.*
10. *Ac dum adverſus*

l) ἀντὶ Bs. 1. mendoſe. m) τῆς omiſſum in Ox. n) ἡμῶν Bs. 2. v. N. o) Mss. Ba. et Vi. προαδικ. pro edd. et Ms. Ve. πρὸς ἀδικ. v. N.

tendit et Sch. in „καρπ. fructum *percipiebat* ex *parte* illorum, *quae* cum *bono* ſucceſſu *geſſiſtis*“ it. Leisn. in m. Ox. „*quae* fortitudine *veſtra* conſecuti eſtis, *eorum* dimidium *et* ipſe *percepit*“ cf. Phil. p. 750. C. τρίτην μοῖραν, ἣν — ἐκ. quam *poſſederat*, dum Noſter peculiari ratione hoc v. dat cum pr. ἐν, nec ferente G. Th. quid tale in v. Bg., qui propterea ἐν οἷς, ſuppleto ſubſt. πράγμασι, rexerit ad ſubſt. τὸ μερ., pro quo ſumas ellipſin χρόνοις, λ. cf. Exc. l. l. et praeterea ad τὸ μερ. aliam pron. alicuius τούτων ſ. τούτου. Sed de Bg. partim e P. ad κἀκ. cf. 2, 1, 3.

ἔσχε) Non tenet Stp. Th. 1, 1318. C. ſqq. hanc v. ἐχ. notionem Bg. (deſerto P.) pro μετέχειν, quo redit, ſi *habuiſſet* ſumatur pro accepturus fuiſſet ſ. adepturus, cf. G. Th. 857, 82. 862, 2. Membrum autem ſq. neſcio an quis malit potius ſine commatibus tantum includere ſignis parentheſis, (εἰ — ἐτήρει) quia alioqui conſtructio interrumpitur, in primisque a comparat. μειζ. divellitur ſuus gen. τῆς λ. Unde P. paulo aliter inſtituit interiectum membrum, ante id ponens modo ὅ, expreſſum duplici Lat. Ibi variat Noſter pro §. 6. e. τῆς πίςεως pει τὸ π., (ut ap. Dem. 1245, 8. τὰ πιςὰ i. q. l. 4. πίςεις,) et in tota formula, nec reperta ap Stp. Th. nec per Indd., cum inferioribus τὴν πίςιν τηρεῖν et σώζειν, ex analog. modo. In ἀμφ. ὑμ. dedit Bg. potius formulam aliam §. 10. ἑκάτερος ἡμῶν per diverſos caſus, e Lat., cf. G. Th. 1120, 65., qui tamen et ferunt eosdem caſus *nobis utrisque*, cf. ib. l. 76., partem hanc opprimente P. Caeterum ὑμῶν rectum hic e contextu, i. e. e pr. oppoſito ἡμῖν.

ὥσπερ) Ipſam ſententiam tractatam v. ap. Onoſ. c. 4. p. 26. cum N. 3., ubi Bg. fere ut P. ad ſimilem infra locum 6, 3, 8. τὸ μὲν ἀρχ. ἀδίκων ἐργ., utque alii in ſyn. ἀρχ. ἀδίκων χειρῶν ſ. ἀδίκων, cf. Bud. C. 171, 5. Stp. Th. 1, 553. G. 555. D. 1005. F. 4, 414. G. Grut. Lamp. V. 3. p. 198, ad Ael. V. h. 1, 14. 11, 9. p. 697. N. 9., ad Herdt. p. 333. N. 31. Miſc. Obſ. V. 2. p. 151. L. Boſ. Ell. p. 364. e., ubi ex Herodt. 1, 5. p. 3. e. ὑπάρξαντα ἀδίκων ἔργων, Ind. Xen. Cyr. Z. v. χειρ. ubi cf. Ind. Dem. et v. ἀρχ. c), cum L. N. T. Schw. p. 324., e quibus Noſter ſuas formulas conflavit, ubi Sb. Ind. cum P. partim „auctorem eſſe ſ. incipere“ et habent quidem Lat. *malum facinus*, it. *malas res*, it. *incipere facinus*, cf. G. Th., ſed tamen eſt ad ſenſum magis perſpicuum Bg. aut *prius* agere *male*, ſ. *prius* iniuriam *inferre*. In ſq. adi. ἀν. ap. Stp. Th. aliunde habetur Lat. P., ſed non Bg. cf. 2, 12, 11.

„μοῦντες, οὐχ οὕτως εὐλόγους[p]
„εἴχομεν αἰτίας ἔχθρας, ὡς
„ἀναγκαίας. οὐ γὰρ παρ'

Nigrum quidem bellum gerere-mus, non tam ſpecioſas habeba-mus cauſas inimicitiarum, quam

p) In Ms. Ba. abeſt εὐλόγους, caetera ut Stp. *Mart.* v. N.

πρὸς ἀδικ.) Rectius coniuncte προσαδ., *inſuper* iniuria *laceſſitum*, vel potius προαδ., *ſi* prior *iniuria* illata *provoceris*. Schottus quoque vel compoſite προσαδ. legendum cenſet, vel ἀμύνεσθαί πως ἀδικ. *Sylb.* Sine omni dubio legendum eſt προαδικ., quod ſenſus manifeſto requirit: Sylb. et Schott. volebant quoque προσαδ., quod minus aptum, vel πως ἀδικ. quod plane ineptum eſt. Herodianus qui ſaepius eminentiores quasdam ſententias repetere ſolet, etiam hanc iterum proponit infra l. 6. c. 3. (§. 8. ſq.) τὸ μὲν ἄρχειν ἀδίκων ἔργων, οὐκ εὐγνώμονα ἔχει τὴν πρόκλησιν· τὸ δὲ τοὺς ὀχλοῦντας ἀποσείεσθαι, ἔκ τε τῆς ἀγαθῆς συνειδήσεως ἔχει τὸ θαῤῥαλέον, καὶ ἐκ τοῦ μὴ ἀδικεῖν ἀλλ' ἀμύνασθαι, ὑπάρχει τὸ εὔελπι. *Struth.*

Sch. in ἀδικ. „πρὸς ἀδ. dubium, ſitne maſc., an neutr. *ad* eum *qui* ſ. *id* quod *laeditur*. Sb. cum Schotto legit coniunctim προσαδ *inſ.* ini. *lac.*, ſ. προαδ. *ſi pr. ini. ill. prov.* ſ. ἀμ. πως ἀδ. ulciſci *quodammodo* iniuria *affectum*" unde Leisn. ad N. Ox., e repetitis Sb. conflatam „ſ. πως ἀδ. *quodamm.* ini. *aff.*" Quorum illa prima Sch. minime procedunt, cum v. ἀμ. non habeat ſecum praep., quod repererim. Tum prius Sb. in πρὸς ſeparatim ſumto pro adv. alienum eſſe videtur a contextu reliquo, quia nonniſi de una re ſermo eſt, ad quam non accedit alia *inſuper*, et deinde quia praecedit ἄρχειν, cui cum inſit notio temporis: melius opponitur eiusdem notionis particula πρὸ, quae praepoſitio cum verbis valet pro adv., (ut Lat. *ante*, ſi ſola ſtat et ſine quo ſubſt.) et deinde pro Lat. *prius* ſyn. Quam lectionem non modo exprimit Bg. clare, uſus ſyn. adiectivo, i. e. valente pro adv., ſed et P. oblique in „*acceptas* iniurias" tum praebent Mss. duo, quorum auctoritas hic contra unum Ms. Ve. valet non modo propter contextum, verum quoque ex ſolenni confuſione illarum praep. Quibus argumentis adiungitur uſus loquendi, dum id v. eſt ap. ſcriptores bonos, v. Stp. Th. e Dem. ſine Ind. 289, 7., cui add. Anton. 2, 10. e., ubi Gatak. ex aliis eandem ſententiam tractat, unde Noſter finxerit ſua quodammodo, v. c. e „Dem. οὐχ ὡς ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος, *non* qui *prior* incipiat, *ſed* me *vindicans*, (cf. Ind. p. 759, m.) it. ἀνεπίφθονον αὐτῷ εἶναι τιμωρεῖσθαι τὸν ὑπάρχοντα, minime *invidioſum* eſſe *ab* incipiente *poenas exigere*, (imino *non reprehendendum* ſ. *culpandum* ei *eſſe*, ulciſci *eum*, qui *prior* iniuriam *intulerit*, cf. Ind. l. l. et) Plat. δικαίως χρῆσθαι τούτοις ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἀδικοῦντας, ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας, iuſte *uti* armis ſc. viribusque *contra* hoſtes *et* eos, *qui* inferrent iniuriam, *avertentes* videlicet, *non inferentes*" cf. Vig. p. 300. i. cum N. His adductus, non dubitavi, ſtatim edere lectionem Mss.

εὐλόγους) Omiſſum a Ms. Ba. adi. εὐλ. (ut alia alibi, v. 3, 2, 4. πολλῇ) hic forte ob pr. vocem, ſed ſtultiſſime, ut quod requiritur ex oppoſ. et particula comparativa οὐχ οὕτ., et ſervatur cum Mss. rel. quoque a P., quocum Bg., (aliter reddens, quam 3, 5, 6.) et Stp. Th., h. l. iuſtas, quibus Noſter opponit ἀναγκ., fortaſſis e Luc. 1, 659. i. τὰς αἰτίας — οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίας, non *urgentes*, neque *neceſſarias*, tenente Stp. Th. ſaltem notionem, h. l. de rebus, quas neceſſario facias ob com-

„ἡμῖν προϋπάρχουσαν ἀρχὴν
„ὑφαρπάζων μεμίσητο[q]· ἐν
„μέσῳ δὲ ἐῤῥιμμένην[r], καὶ ἀμ-
„φήριστον οὖσαν, ἑκάτερος
„ἡμῶν[s] ἐξ ἰσοτίμου φιλοτιμίας
„εἰς αὑτὸν[t] ἀνθεῖλκεν. Ἀλβῖ-
„νος δὲ[u], σπονδῶν καὶ ὅρκων[x]

necessarias: non enim apud nos prius situm principatum rapiens odiosus erat, sed in medio abiectum et ancipitem uterque nostrum pari ambitione ad 11. *se trahebat; verum Albinus foedere ac iureiuran-*

q) Pro commate omnium edd., colon nos fecimus, ut in rectione alia per novum nominativum. r) Ms. Ba. ἐριμμ. alio vitio, quam alibi, cf. 2, 10, 4. e. s) Bs 1. cum Ingg. ὑμῶν mendose. t) *αὐτὸν* A. al. u) In Ms. Ba. ἀλβ. δὲ, ut Stp. malebat. *Mart.* pro δὴ omnium edd., et tacite quoque Mss. rel., v. N. x) Ms Ba. ὅρκ.

modum tuum aut voluntatem aliorum, nec adeo possis intermittere velisve, etsi per se iniustas.

ὑφαρπάζων: Sch. „*surripiens* s. *clam* rapiens *ad se imperium*" e Stp. Th., ubi est sine exemplo, quod habet Ind. Ael. V. h., ubi in Vs. redditur *eripere*, atque adeo etiam, ut Bg. partim e P., sine notione illa Sch. secundaria; dum Noster ex analog. iungit cum ἀρχ. et hoc cum προϋπ.

ἐν μέσῳ — ἐῤῥ.) Alii scriptores hoc dicunt ἐν μέσῳ κειμένην, quod illustrat Bg. ad Alc. 2. 3. p. 235. Sed ἀρχὴ ἐν μ. ἐῤῥιμμένη quomodo differt ab ἀρχὴ μετέωρος φερομένη ἁρπάσαι, *principatus* pendens *sublimis* quasi *quae* direptui *expositus* 2, 9, 3? *Leisn.*

Non differunt, nisi alio tropo; cumque Noster supra ἐῤῥ. τὴν ἀρχ. potuisset solum: hic adiunxit illa ἐν μέσῳ, ad analog. aliorum in v. κεῖσθαι, quod diserte habet P., cf. Ind. Dem. v. μεσ. (cui add. syn. ἐν κοινῷ κειμ. 331, 10.) Diod. Sic. Aes. Fa. Hs. Xen. Oec. 5, 7. Bach. et Z. cum Callim. ep. 33, 6. et Vig. p. 108. N. b. m.

ἀμφήριστον) Haec vox, haud adeo frequenter obvia, significat id quod ambiguum est, de quo disceptatur aut iure disceptari potest, quodque adeo nulli addictum aut proprium est; quae significatio potissimum in hunc locum convenit. Schol. Hom. ad Il. 23, 382. explicat ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον, ἢ ἀμφισβητήσιμον. et Suid. ἄνισον, ἀμφίβολον, ἐπιφιλόνεικον, ap. quem v. exempla ab ipso allata. Praeter locum Hom. modo commemoratum, atque ab Dion. Hal. de comp. verb. p. 117. allegatum, exstat hoc verbum ap. eundem Il. 23, 527. et ap. Luc. in Iov. Trag. ἀμφήριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τὸν λόγον, et in Eun. de homine dr. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν. *Stroth.*

Apud Stp. Th. est sine exemplo, at cum Lat. Bg., in quo et ap. G. Th. e Gloss. Vet. In Ox. intra lineas signarat Leisn. „Callim. h. in Iov. v. 5." ubi cf. Schol. it. Ind. Hom. Orph. Sb. ex Eurr. M. Ios. ex 1, 791. s. 2. e. cum Zos. 1, 48, 3. L. Bos. Ell. p. 113. m. ex Hom., ut in Nostri poëticis numerem, cf. Hesy., ubi cum Suid. etiam syn. ἀμφιδήριτον Thuc. In sq. lusus in ἰσοτ., cum φιλ. peculiari Nostri ratione iuncto, perire debuit in Vs., ubi necessario pro simpl. ἴσος valet, tacente Stp. Th., cf. 2, 3, 14. et in Var. L. de pron. leni ap. Luc. 2, 395. l. 96. ἀνθεῖλκον πρὸς αὑτὰς, *ad se trahere*, mendose tenente Stp. Th. 3, 1558. D. βασιλείας pro φιλοτ. cum P. Vs.

„καταφρονήσας, καὶ τούτου „παρ' ἐμοῦ τυχὼν, οὗ μόνῳ „τὶς [y] υἱῷ γνησίῳ μεταδίδω-„σιν, ἐχθρὸς μὲν ἀντὶ φίλου, „πολέμιος δὲ ἀντὶ οἰκείου, γε-„νέσθαι προῄρηται. ὥσπερ δὲ „αὐτὸν εὐεργετοῦντες πρότερον [z] „τιμῇ καὶ δόξῃ [a] ἐτιμήσαμεν καὶ

do neglecto idque a me consecutus, cuius solum quis filium legitimum participem facit; inimicus pro amico, hostis pro familiari fieri 12. *praeoptavit. Ut igitur in eum benefici prius, honore et gloria ipsum cohonesta-*

y) τὶς hoc acc. iterum A. al., cf. §. 4. z) Comma hic in A. cum Bs. I, v. N. a) In Ms. Ba. τιμῇ κ. δόξῃ ἱκετημήσαμεν, caetera desunt. *Mart.* v. N.

'Αλβ. δὴ) Scribo 'Αλ. δὲ στ. *Steph.* tacite e P., quem et Bg. retinet, (notante et Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. δὲ") et nos secuti sumus tum auctoritate Ms., tum sensus necessitate, quia post pr. Νίγρῳ μὲν requiritur δὲ oppositum, tum solenni confusione; hinc in στ. Stp. Th. 3, 938. G. reddente cum P., sed Nostro iterum ad analog. modo scribente in v. κατ. cum utr. subst., (ubi G. Th. quoque habet v. Bg.) sed in sqq. repetente sententiam §. 4. cum variatione quadam de imperii gravitate, ut inculcet gravitatem vitii et magnitudinem ingrati perfidique animi, ubi P. resolvit adi. μον. in adv., non certo et Bg., cuius quippe vox aeque potest accusativus esse in istius formula, ut Noster illo adi. alibi pro adv. utitur, cf. 2, 4, 8. 2, 13, 5. (ubi etiam simul cum alio adi. est,) et 3, 4, 19. a etsi per se ω et ου confusa sunt alibi; tenente Stp. Th. aliunde in γνησ. Bg. it. cum υἱ., cf. Ind. Dem., cui add. 1082, 6., sed definitioni 1095, 5. sqq. add. l. 24. Mox Nostri copiam in compari per syn. subst., iunctis simul, quae alias singula tantum opponuntur sibi, contrahit P. in unum modo membrum, quocum reddit Stp. Th. in οἰκ. 2, 1231. C., cf. Ind. Dem. v. πολ. Ad sq. v. πρ. Leisn. in m. Ox. „Per. ad Ael. 2, 13. n. 11." immo 15., ubi, agens de v. cum inf., hinc habet „ἐχθρὸς ἀ. φ. γεν. πρ. *maluit* inimicus *esse*" prorsus ut Sch., partim e P., cf. Stp. Th. v. in. Bud. C., ad Onos. p. 28. N. 8. L. N. T. Krb. cum Obs. p. 304. e. it. Decr. 174. c. 403. Loesn. p. 313. e. Cup. Obs. p. 302. Vig. Ind. it. Dem., cui add., praeter alia, hic modo de perf. cum v. syn. 82, 7. ὧν προῄρηται εὐεργέτης εἶναι, cf. ib. l. 1. 34, 12. 80, 25.

τιμῇ) Coniunguntur ista duo Ebr. 2, 9. βλέπομεν Ἰησοῦν — δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφανωμένον. *Leisn.*

Iterum Noster per copiam syn. iungit formulas, quae ab aliis singulae ponuntur, sic, ut δόξῃ sit de interno iudicio, sed τιμῇ de externis huius iudicii boni effectis signisque, cf. Stp. Th. 2, 391. E. v. κοσμ. sine Vs. sub „orno, *honesto*, (sed 3, 1562. B.) αὐτὸν πρότερον τ. λ. *honore cohonestavimus et* gloria *ornavimus*" nihil monens, nisi τιμᾶν et κοσμεῖν copulari etiam ap. Xen. Cyr., cf. Ind. Z., tum iuncta subst. ap. Ael. V. h. 2, 10. c. ἐν τῇ παρ' Ἀθηναίων δόξῃ καὶ τ. ἦν, cum Bg., it. Dem. 262, p. ἀφ' ὧν ἅμα δόξαι, καὶ τιμαὶ, καὶ δυνάμεις συνέβαινον τῇ πόλει, sine Ind., quem v. in δ. ex 247, 5. 15. sed κοσμεῖν τιμῇ ap. Diod. S. 1, 261. l. 52. (cf. Rsk. ad Polb. p. 289. m.) sed p. 246. N. 32. τιμαῖς τιμᾶν, it. Is. Ev. Fi. p.

„ἐκοσμήσαμεν, οὕτω καὶ νῦν αὐ„τοῦ τὸ ἄπιστον καὶ ἄνανδρον „τοῖς ὅπλοις ἐλέγξωμεν. οὐδὲ „γὰρ ὑπομενεῖ ὁ ἐκείνου στρατὸς, „ὀλίγος ὢν καὶ νησιώτης, τὴν „ὑμετέραν[b] δύναμιν. οἳ[c] γὰρ „μόνοι καὶ καθ' αὑτοὺς προθυ-

vimus et ornavimus, ita nunc eius infidum et imbellem animum armis coarguamus. 13. *Neque enim fustinebit illius exercitus, exiguus et infularis, veftras vires: Cum* 14. *enim foli vos alacritate et*

b) ἡμετ. Ing. 2. v. N. c) Ms. Ba. et Vi. εἰ γὰρ λ. ut et ed. Pat., v. N.

30. m. ὑπὲρ ὧν ἡμῖν μὲν αὐτοὺς ἐτιμήσαμεν ταῖς μεγίσταις τιμαῖς, cf. Or. 2. ad Nic. 6, 2. Rs. Or. V. 5. p. 131, pen. et cum dat. aliis Ind. Aefch. ep. S. cum Krb. Decr. Ath. p. H. p. 415. m., non tenente G. Th. v. *cohon.* cum Bg. fubft., fed *ornare honoribus*, it. *decorare honoribus*, et *honeftare honore* e Plaut., unde Bg. defendatur et lufus in affini hic quidem confervetur, adhibente locum hunc L. Bof. ad facrum Leisn. p. 239. cum Vs. „*honore* et *gloria* condecoravimus *et* ornavimus *ipfum*" ubi G. Th. nihil. Iam Ms. omiffa ἐτιμ. καὶ funt e lapfu librarii ob fimiliter definens ἐκοσμ., ad quod verbum oculus iftius a δόξῃ transfiliit; nifi et expulit, quafi otiofa, cum teneant Mss. rel., et quoque P. contracte, expreffo faltem uno verbo, e quo Bg. in fqq. tum opprimit καὶ, pro *etiam*, tum fubftantivae formae duo adi. et vitiorum reddit, affumto fubft. ψυχὴ f. ἦθος, cum teneant Lat. unum quoddam, ut Sch. „*perfidia*, — *timiditas*" pro quo poftr. et procedit illud fuperius ad 2, 12, 11. prolatum *imbellia*, it. Stp. Th. *ignavia*, e Thuc., qui Stp. nihil de τὸ ἄπ., nec Indd., ut fortaffis ad analog. modo fcribatur, etiam in formula ἐλ. τ. ό., ubi v. ἐλ. fuerit pro punire, ex opp. τιμᾶν, vel fimul alia notione pro oftendere, relatum maxime ad fubft. τὸ ἄν., nihil tenente Stp. Th., quam Noftri fimile 7, 1, 15. δειλίαν ἐλεγχ., et G. Th. modo *coarguere perfidiam* e Cic. ep. fam. 3, 8, 27., ubi fq. quaedam explic., *non noftram* is *perf.* coarguit, *fed* indicat *fuam.*

ὑπομενεῖ) In hoc v. Stp. Th. 2, 881. D. m. hinc „*fuftinere* non *poterit* vires *veftras*" cum P., praeter pron., quod ἡμ. *noftras* cum ed. P. illa Antw. ipfe Stp. habuit in fua ed. in Lat., fed cum Bg. alterum aliae edd., v. c. Ox. cum Par. 2., quod ὑμ. hic melius e contextu, i. e. ob fqq. perfonas verborum fecundas, nec G. Th. praebente quid in formulam ὑπομ. δυν., factam ex analog. Sed ad νησ. Leisn. in m. Ox. „Britannicus" cf. 2, 15, 1. τὴν ἐν Βρεττανίᾳ δύναμιν, πολλήν τε οὖσαν καὶ μεγίστην ἀνδρῶν τε μαχιμωτάτων, quam laudem hic Nofter cum oratore fuo oblivifcitur, aut de induftria premit, ad fuorum militum animum roborandum, cf. de νησ. pro fubft. fine Ind. Herdt. 12, 87. 96. 89. it. Dem. 305, 14. cum Ael. V. h. et Suid. 2, 619. i., fed, tacente Stp. Th., pro adi., ut hic, quoque Ind. Luc., ubi et fimili fenfu femininum, quo de v. Poll. 9, 17.

οἳ γὰρ) Mss. res in mutato pron. in coniunctionem, (cf. 1, 8, 13. ὃς in ὡς) poteft e lapfu effe, (quod fufpicor maxime de ed. Pat.) confufis o et ε, ut alibi, fed quoque ex ingenio, ubi exquifite ponitur pronomen relat. pro particula quadam vel fola, vel cum pron. demonftr. aut perfonali, quod poftr. diferte oftendit P., fequente Bg., cf. G. Th. v. *qui*

„μίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ τοσαύταις „μάχαις ἐνικήσατε, καὶ πᾶσαν „ἀνατολὴν ὑπετάξατε, πῶς „οὐχὶ νῦν [d], καὶ προσελθούσης „ὑμῖν [e] τοσαύτης συμμάχου	*fortitudine tot proeliis viceritis, totamque orientem subegeritis, cur non etiam, postquam accesserunt tantae au-*

d) Mss. Ba. et Vi. π. οὐχὶ καὶ νῦν προσελθ. sed ed. Bs. 2. π. οὐχὶ νῦν πρ. et π. οὐχὶ πρ. Ox. et Par., sed πῶς οὐχὶ νῦν; καὶ λ. in A., v. N. e) Ms. Ba. ἡμῖν cum Bs. 2. v. N.

Nr. 1. e. 4. i. cum Hor. Turf. p. 857. Nr. 7. sq. Tum P. addit ad μον. aliquod adv. *propemodum*, habens vim restringendi ac definiendi, ut innuat, non plane solos egisse, sed cum quibusdam auxiliis, quae firmari queant ex 3, 2, 17. 19., cum sine illo adiuncto P. intelligantur tantum Illyriciani, cf. 2, 15, 10., quibuscum iuncti deinde alii 2, 14. 12. sqq., quos tamen demum in sqq. hic προσελθ. λ. tangere videtur Noster, et alibi sane adi. μόνος, it. adv. μόνως finite s. restrictive sumens. Idem praeterea hic duplici copia utitur, iunctis iterum, quae singula stant alias, I) in adi. μ. v. cum formula κ. ἑ., reddenda vel *pro se*, vel *per se*, cf. 2, 3, 21. et Luc. Ind. p. 223. b. l. 4. et, si sine μον. sit, libere per *soli*, cf. Z. Ind. Xen. M. S. v. αὐτ. et κ. it. Wess. ad Diod. S. 1, 599. N. 56., ex quo ipso appareat, esse syn. cum μον., quod tamen in Vs. servandum, ubi cum illa formula incedit aut sine copula, ut ap. Plat. Polit. Fi. p. 196. i. αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς μόνοι, ubi recte Fi. in N. tuetur, aut cum copula, ut hic ap. Nostrum, et in syn. ap. Wess. l. l. καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μονίαι καὶ καθ' ἑαυτοὺς νήχονται, ubi tamen est cum peculiari verbo εἰσὶ, ut et κ. ἑ. cum suo νηχ., cum hic modo unum adsit v. ὑπετ., quale quid non reperi alibi, sed praeterea κ. ἑ. solitarium, aut cum articulo masc. οἱ, vel neutr. τὸ, aut praecedente αὐτὸς, cf. Ind. Z. Xen. Ἀνβ. it. Cyr., sed sine Ind. Dem. 22, 10. 46, 25. 133, 7. 332, 21. etc. cum Abr. Auct. p. 385. m. et Vig. p. 614. cum N. 2. aut cum ἕκαστος Dem. 119, 25., cf. Stp. Th. 2, 88. E. m. 90. E. it. ap. Liv. 1, 10. m. *ita* per *se* ipsum *nomen* Caeninum *in agrum Rom. impetum facit*, — II) in duobus subst. προθ. κ. ἀνδρ., quae non simul inveni alibi, sed sq. v. νικ. cum abl. μ. ap. Stp. Th. e Thuc. sine Ind., cf. Is. Pan. M. c. 17. e. it. c. 24. e. Dem. sine Ind. 480, 5. et ult. 506, 20. 597, 14. ut cum pr. ἐν τῇ ναυμ. ap. Aesch. Rs. Or. V. 3. p. 570. i., ubi mox cum acc. τὴν μαχ. sed ellipt., ob adiunctum alium acc. pers., pro κατὰ τ. μ. vel, ut Ind. Rs. V. 4. „pro ἐν μάχῃ" ubi et cum affini v. συμμάχεσθαι μάχην, et v. νικ. cum mero acc. μαχ. sed cum acc. pers. et abl. τῇ ναυμαχ. sine Ind. ap. Polb. E. L. 25. e. cf. Sb. Ind. ex Eutr. 6, 11, 4. 6. it. Diod. S., Fi. The. p. 71. b. m. Dem. 172, 27. 569, 16. 686, 6. 425, 24. cum Clav. Cic. v. *vincere*, reddente cum P. in v. ὑπ. Bg. et Stp. Th. 3, 1269. B., sed hinc modo sic absolute sine casu pers., nec me tenente aliunde, huc spectante autem sine Vs. Dref. de V. med. p. 488. i., supplente P. dativum pers., alias solennem, v. L. N. T.

πῶς οὐχὶ) Agnoscit P. vulgata quidem vocabula in *nunc quoque*, sed ut sic magis prodat lectionem Mss., transposito καὶ, praeter quem vulgarem ordinem (cf. Call. L. P. v. 29. ep. 23, 2. 46, 5. cum Ind. Thuc. et Fi. Pal.) repetitum a librario e §. 12., non notaram hunc νῦν καὶ, a P.

„δυνάμεως, σχεδόν τε παντὸς „τοῦ Ῥωμαίων ςρατοῦ ἐνταῦθα „ὄντος, ῥᾷςα κρατήσετε [f] ὀλί- „γων τὲ ὄντων, καὶ μηδὲ [g] ὑπὸ „γενναίῳ καὶ νήφοντι ἀνδρὶ ςρα- „τηγουμένων [h]; τίς γὰρ αὐτοῦ „τὸ ἁβροδίαιτον οὐκ οἶδεν, ὡς

xiliares copiae ac prope univerſus Romanorum exercitus hic eſt, facillime vincatis paucos, neque fortem aut ſobrium ducem habentes?
15. *Quis enim eius luxuriam ignorat talem eſſe, ut*

f) Ms. Ba. colon v. N. g) μὴ δὲ diviſum in Ms. Ba., ut ed. A. cum Bss.
h) Ms. Ba. colon cum A. 2. ut punctum in A. 1. et al.

monſtratum, quem et reperias in Bg. Vs., ſi adieceris *nunc*, haud dubie incuria ſcribae elapſum ob priorem vocem, *cur non* nunc *etiam*; quam rationem in Gr. excuſem ex quadam Noſtri Lat., et quia alibi καὶ non ſtat loco ſuo, tamen ut nondum amplectar totam, quia vulgata lectio aliter explicari poteſt, et debet etiam pro Stp. et aliarum ed. diſtinctione, (quae in Mss. hic nulla eſt, de vetuſto more,) ut καὶ ſumatur pro copula mera, quae in omnibus linguis valet pro *et quidem* ſ. *idque*, et hic ante particip., cf. 1, 14, 2. m., quocum ſi copules: procedet adeo pro *etiam*, i. e. praeterea, praeter vos, ut reſpiciatur ad pr. μόνοι λ., retinente Rz. ad Luc. 3, 179. N. 95. etiam vulg. lectionem et diſtinctionem cum P. Vs., ad πῶς οὐ, quod tenet Stp. Th. 3, 650. F. ſq., non item Noſtri, nec in οὐχὶ, quod cum π. per analog. ſaltem copularit pro ſimpl. οὐ ſ. οὐχ, cf. Dem. ſine Ind. 246, 25. 241, ult. cum Vig. Tum Bg. e P. omittit pron., quod ſecundae perſ. ὑμ., prae Ms. primae, magis convenit cum eadem perſ. verbi ſq. κρατ., olim in Vs. reſtituendum, cum et Lat. habeant in Bg. dat. perſ. tum in phyſica notione, tum in alia, cf. G. Th. 43, 39. ſqq. 62. ſub „*accedere*, p. inſuper addi, adiungi" ut Stp. Th. 1, 1273. C. e. „πρ. invenio etiam pro accedo, i. adiungor, Herodi. l. 3. πρ. ὑμ. — δυν. (ſine Vs. alia, ut et 2, 813. D. modo ſic,) ap. Herodi. σύμμαχος δύναμις" qui ponit hic pro τοσαύτης συμμαχίας, cf. 8, 6, 13. ἀφῖκτο αὐτῷ καὶ Γερμανῶν οὐκ ὀλίγη συμμαχία, it. pro τοσούτων συμμάχων προσελθόντων, cf. 3, 1, 6. Ἀτρηνοὶ ἦλθον αὐτῷ τοξόται σύμμαχοι, et pro τοσούτου συμμάχων πλήθει, cf. 2, 13, 10., uſus voce συμμ. pro adi., ut alii, Dem. ſine Ind. 367, 19. συμμάχων ἀνδρῶν, (it. τὰ σύμμαχα 326, 16. et πόλεις — ἐμοὶ συμμαχίδας οὔσας 159, pen.) πόλιν — σύμμαχον 198, 15. 383, 24. (τηλικαύτης ἐπ' αὐτοὺς ἐλθούσης δυνάμεως 425, 23.) it. Herdt. 25, 12. ςρατὸν ἀνδρῶν σύμμαχον, ſocialem *exercitum*, it. Thuc. 197, 62. τὸ πλῆθος ξύμμαχον ἔχοντες et l. 70. τὸν δῆμον ξύμμαχον, plebem *ſociam*, cf. p. ſq. l. 73. it. πόλεις ξύμμαχοι, civitates *ſociae* 453, 94. et Rs. Or. V. 5. p. 64. pen. τὸ δίκαιον ἔχοντες σύμμαχον, cf. Ind. V. 6., ubi et συμμάχους ἔχοντες ὅρκους λ., ad quorum analog. hic Noſter, ubi P. opprimit adi. hoc, liber idem in ſqq., unde Bg. quidem regit v. κρατ. cum ſq. gen. (pro quo per diſtinctionem Ms. et edd. poſt κρ. exiſtant genitivi conſq., redeunte ſententia tandem eodem,) ſed eundem deſerit in neg., (a P. per ſe recte intellecta, verum in alterum καὶ νηφ. tracta liberius, dum proprie concurrit iterum καὶ in vicinia cum neg. μ., cf. 2, 7, 12. 2, 5, 12. m., ſed hic relatum ad pr. τὲ,) it. in ςρατηγ., ubi Lat. P. (commodum valde,

„χοροῖς [i] αὐτοῦ μᾶλλον ἁρμό- „ζειν τὸν βίον, ἢ φάλαγξιν; „ἴωμεν οὖν, τῇ συνήθει χρώ-

choreas exercentibus magis eius conveniat vita, quam legioni-
16. bus? Eamus itaque con-

i) Ms. Ba. ὡς χοροῖς αὐτοῦ λ. quod mihi quidem melius videtur, quam vulgata lectio. *Mart.* Sic et Mss. rel. pro χοίροις edd. omnium, v. N.

quanquam proprie exprimens aliud Gr. 8, 7, 20. τοῖς ὑπὸ Βαλβίνῳ στρατευομένοις,) non tenet Stp. Th., nec similem rectionem, nisi cum ὑπὸ et gen. pers. (cf. Ind. Dem.) sed sine Vs. locum hunc in v. νηφ. extr., quod de στρατηγῷ etiam ap. Poll. 1, 178.

ὡς χοίροις) Rem vero egregie comparatam, *porcos* et *instructam aciem*! Legendum χοροῖς hoc sensu, *eius* vita *choris*, qui in scenam introducuntur, *magis* similis *est*, quam *aciei instructae*. De emendatione nostra si quis dubitet: audiat ille, quod alibi scripsit Herodi. (7, 8, 11.) in ea oratione, quam Maximus ap. milites ex libello recitavit, τὰ πολεμικὰ αὐτοῖς γυμνάσια, χοροὶ καὶ σκώμματα καὶ ῥυθμοί. *Tan. Faber.* Faber legit χοροῖς speciose. Sed nihilo minus hoc verbo tangere videtur studium agriculturae et vitae pastoralis, cui deditus Albinus fuisse videtur, utpote qui *Georgica* scripsit. Iul. Capit. in Clod. Alb. c. 11. (e. 1, 700.) *agricolandi* peritissimus, *ita, ut etiam* Georgica *scripserit*. Caeterum ista duo vocab. χοῖρος et χορὸς facile permutantur. Disceptant interpretes etiam, utrum ap. Ael. V. h. 2, 11. (p. 91. N. 7.) *Leisn.* Non displicet Fabri emendatio. *Reisk.* Neminem aliquid sensisse aut suspicatum esse de falsitate huius ineptae lectionis, praeter Fabrum, magnopere miror. Ut alia taceam, quomodo in sues cadere potest τὸ ἁβροδίαιτον, quod ab iis tantum abest, quantum lux a tenebris? Quare verissima est h. l. Codicis Ven. lectio χοροῖς, quam iam Faber recte commendaverat. *Stroth.* Porci huic loco minime conveniunt. Lego χοροῖς. Hoc quoque iam scripseram, quum ex epist. Tan. Fabri ad Gronov. intelligerem, illum iam ita correxisse. Sed magis etiam laetabar, quum hanc ipsam emendationem auctoritate codicis Venet. ap. Strothium extra omnem dubitationis aleam poni viderem. *Gedik.*

Non huc spectatur in N. ad Ael. l. l., nec a Toup. ad Suid. 3, 318. sqq., sed a Gron. ad Herdt. in N. p. 96. b. m. „Faber gravissime errat, ita vertens Herodianum: *Quis* vero *delicatum* vivendi *genus*, quo *utitur* ille *exercitus*, non *novit*? Tale *Hercule* est, *ut* porcis *magis*, quam *instructo* exercitui, *conveniat*. Atqui non loquitur illic de vita exercitus, sed de vita ipsius Albini: ea talis est, ut conveniat bene porcis, non phalangibus. Sincerus igitur ille locus est, si quisquam.“ Contra quem tamen hic suscepi statim lectionem Mss. his de causis, non tam, quod etiam Bg. legit cum Fabro, (quod et Leisn. in m. Ms. Bg. notarat „leg. χοροῖς c. F.“) contra P., in vulgato χοιρ. manentem, quam ob contextum, quem recte Strothus etiam urget, cum porcorum comparatio valeat modo de vita spurca sordidaque, aut de vili contemnendave re et persona, cf. ad Ael. l. l., sed hic agatur de vita molli et delicata, quam nemo exprobrat suibus, sed Noster Albino iam 3, 5, 3. et iterum 3, 7, 1. et simul hoc cap. §. 12. in αὐτοῦ τὸ ἄνανδρον, it. §. pr. in μηδὲ ὑπὸ γενναίῳ καὶ νήφοντι ἀνδρὶ στρ., quod quidem probrum sic capio, ut Albini vita eiusmodi conveniat potius duci chori, quam duci exercitus, prositque ma-

„μενοι προθυμίᾳ τὲ καὶ ἀν-
„δρείᾳ, γενναίως ἐπ' αὐτὸν [k],
„θεούς τε ἔχοντες βοηθοὺς,
„εἰς οὓς ἐπιορκήσας ἠσέβησε [l],

sueta utentes alacritate et fortitudine strenue in eum, diis freti auxiliatoribus, in quos ille periurio impius fuit, ac

k) Pro puncto Stp. rel. it. colo Ed., melius comma A. al., v. N. l) Ms. Ba. ἠσέβησεν ἐκεῖνος καὶ κατεφρόνησε. reliqua desunt. *Mart.* v. N. ut et de colo Stp. rel. post ἠσεβ. it. puncto al., pro commate A. al.

gis choro alendo, quam exercitui ducendo. Nam loquitur Noster hac §. adhuc de Albino, non vero de exercitu et militibus, quod arguit duplex pron. αὐτοῦ, quod postr., laevitatis ergo divulsum a suo subst. τὸν β., propius ei admovit Bg., praeeunte P. oblique, dum loco pronominis ponit aliquod subst., ut 2, 15, 5. Unde melius fuerit distinguere post οἶδεν cum Fabro per punctum interrogandi, sed post φαλ. tantum simplici puncto; ut, tanquam appendix stet enunciatio ὡς — φαλ., sumto ὡς, ut alibi in tali causa et loco, pro *ita ut*, quod P. libere mutarit in καὶ, cum taceant libri, quanquam alias utraque vox pro se invicem sit confusa, cf. 3, 2, 11. e. In Bg. quidem ratione, ubi *ad* subst. τὸ ἁρμ. assumitur pron. τοιοῦτον, aut εἶναι τοιοῦτον, abundantia quaedam Nostri sit in adiuncto τὸν βίον αὐτοῦ, cum sufficiat merum pron., ὡς χοροῖς αὐτὸ μαλ. ἁρμόζειν, ἢ φ., immo et sine hoc pron. Ex altera ratione sensus existat hic, quis nescit vitam eius, i. quam ipse sequitur et apud suos induxit, esse ita mollem, ut magis deceat choros, quam milites? s. mollitiem, quam ipse amat et apud suos induxit, esse tantam, ut talis s. haec vivendi ratio conveniat magis choris, quam militibus eius? ubi adeo haec enunciatio referatur non modo ad Albinum, sed et ad legiones istius simul, et postremum pron. αὐτοῦ non ad τὸν β., sed ad dat. utrumque χ. et φαλ., sic ut stet intra duo subst. illa, etsi pertinens ad utr., et vel utrique praeponendum proprie, ὡς αὐτοῦ χ. λ. vel postponendum, ὡς χ. μαλ. ἁρμ. ἢ φ. αὐτοῦ, utque τὸν pro τοῦτον ponatur. Caeterum lectionem vulg. χοιρ. refert Sb. modo in Ind. Lat. „*porcis* quam *exercitu* dignior *vita*“ et explicatio subst. χορ. Fabri ac Bg. redibit eodem, sed ut Bg. sit finita magis, cum χ. sit aeque alibi coetus canentium, ac saltantium, qui posteriores etiam hodie, cum reliquis scenicis, vulgo carpuntur ob vitae luxuriam et mollitiem, cf. in Vs. Bg. ap. Thuc. 230, 39. χοροὺς, saltatorum *choros*, et p. sq. l. 63. coetus *saltatorum.*

γενναίως) Expressit hoc adv. etiam P. tamen, etsi abundantiam Nostri arguens cum rel. duobus subst., quae iungit cum v. χρ. fortassis ad analog. modo, it. in adv. γενν. cum v. ἰωμ. et in ἐχ. cum β., cf. G. Th. *adiutorem* haberes *magnum*, et Dem. 153, 3. τοὺς θεοὺς μεγίστους ἡμῖν ὑπάρχειν συμμάχους καὶ βοηθοὺς, ὧν ἐκεῖνος τὰς πίστεις ὑπερβὰς, καὶ τοὺς ὅρκους ὑπεριδὼν λ., ubi saltem sententiae ap. Nostr. sequentis etiam est vestigium, versante liberius Bg. e P. in ἐχ., sed in v. ἰωμ. cum pr. ἐπὶ cf. Hom. Ἰλ. γ', 15. Rs. Or. V. 6. 7. 8. Din. Dem. cui add. 104, 7. 147, 18. Thuc. cum Abr. Dl. Xen. M. S. Cyr. 1, 5, 3. Luc. et Fa. Aes.

εἰς οὓς) Vide, ut Severus toties exaggerato periurii crimine Albinum incessat, qui et ipse describitur (2, 9, 18.) ὅρκου μὴ φειδόμενος. *Oxon.*

Ad quam N. scripserat Leisn. „v. Minuc. Fel. p. 70.“ Nempe simu-

„τρόπαιά τε, ἃ πολλάκις ἠγείραμεν, ὧν ἐκεῖνος κατεφρόνησε." Τοιαῦτά τινα εἰπόντος τοῦ Σεβήρου, ὁ στρατὸς ἅπας τὸν μὲν Ἀλβῖνον πολέμιον ἀνηγόρευσεν [m]· εὐφημήσαντες δὲ τὸν Σεβῆρον, πᾶσάν τε [n] προθυμίαν διὰ τῆς βοῆς ὑποσχόμενοι, ἔτι καὶ μᾶλλον παρώρμησαν αὐτὸν [o], ἀγαθάς τε ὑπέφηναν [p] τὰς ἐλπίδας. ὁ δὲ, ἐπιδοὺς [q] αὐτοῖς μεγαλοφρόνως

tropaeis, quae saepe ereximus, quaeve ille contem- 17. *sit.* Talia quaedam locuto Severo, exercitus universus Albinum hostem declaravit. Fausta ergo acclamantes Severo, summamque alacritatem clamore polliciti, adhuc magis incitarunt ipsum, bonamque ostenderunt spem. 18. At ille cum dedisset eis magnificum donativum,

m) Comma hic in Bs. 1. cum Lugd., punctum in A. al., sed colon in Stp. rel., v. N. n) Ms. Ba. πᾶσαν τὲ ut alibi, cf. 3, 3, 6. o) In Ms. Ba. colon. p) Sine iota subscr. Ox. cf. Gramm. March. p. 16. m. et Hs. Plut. p. 26. e. q) Ms. Ba. ἐπιδιδοὺς αὐτ. v. N.

latores hoc agunt. In phrasi Bg. e Sch. partim „ἀσ. *impius* fuit *in* deos *peierando*" huc respiciente Stp. Th. sine Vs. in v. ἀσ. 4, 546. G. e., cf. supra 2, 13, 16. e Dem., ubi et 1388, 11. θεοῖς, εἰς οὓς — ἠσεβήκασι, sed l. 14. θεοὺς, εἰς οὓς — παρανενομήκασιν, unde h. l. reddam *in quos* deliquit *periurio*, cf. ad ἐπ. Ind. Dem. et Luc.

τροπ. ἃ) Leisn. in m. Ox. „forte delendum ἃ, et leg. ἐγείραντες" quae non procedunt, quia τρ. pendet a pr. particip. ἐχ. βοηθ., ut hoc particip. cum pr. χρ. a finito v. pr. ἴωμ., unde per totam §. hanc valent modo commata. Tum pron. duplex ἃ et ὧν hic concurrit iterum, ut 1, 16, 9., sine copula, quam Bg. quoque hic libere addit, suo more vertens, dum P. flectit orationem aliorsum, ac sensus est totius, *ibimus* contra ipsum audacter duabus de causis, quia habemus adiutores tum deos, tum priores victorias, i. e. quia saepe vicimus; respiciente Nostro in ὧν ἐκ. κ. ad §. 7. οὔτε τῶν ὑμ. καρ. rel.

πολεμ. ἀνηγ.) Leisn. in m. Ox. „Periz. ad Ael. 1, 24." p. 44. N. 5. ubi, agens de πολ. sensu pass. de eo, qui pro hoste habetur, huc respicit sine Vs., ubi Noster ad analog. fortassis tantum, nec G. Th. ferente quid, et P. discedit a Bg. in relatis ad se μὲν et δὲ, quod vi sua hic valere potest, ut colon Stp. post ἀνηγ., quia alia rectio adest et transitus a sing. subst. collectivi ὁ στρ. ἅπ. ad plur. particip.

προθυμ.) P. deserto per omnia deinceps, Bg. iterum omittit καὶ, ut 1, 3, 8., scribente Leisn. in Ox. ad ὑπεφ. „excitarunt" ad sensum, cf. 2, 9, 5. e. 2, 3, 12. e. sed Nostro in προθ. ὑποσχ. ad analog. forte modo, tum in ἀγ. τὰς ἐλπ. addito artic. variante cum 2, 3, 24.

ἐπιδοὺς) Ms. Ba. praesens pro aor. (ut alibi) videtur ductum per comparationem ex 2, 14, 10., tenente cum Mss. rel. etiam P. vulg., unde Bg. non modo in δωρ. (ignorante hanc vim Stp. Th., cf. 1, 5, 27. μεγα-

δωρεὰς, τῆς ἐπὶ τὸν Ἀλβῖνον ὁδοῦ εἴχετο. ἔπεμψε δὲ καὶ τοὺς τὸ Βυζάντιον πολιορκήσοντας. ἔμενε[r] γὰρ ἔτι κεκλεισμένον, τῶν ϛρατηγῶν τοῦ Νίγρου ἐκεῖσε καταφυγόντων[ſ]. ὅ περ ἑάλω ὕϛερον λιμῷ· πᾶσά τε[t] ἡ πόλις κατεσκάφη[u]·

iter in Albinum aggrediebatur. Misit etiam, qui Byzantium oppugnarent: manebat enim adhuc clausum, cum Nigri duces eo confugissent. quod postea fa-
19. me captum: totaque urbs diruta: theatrisque ac

r) Ms. Ba. ἔμεινε v. N. ſ) Pro A. al. commate fuit hoc punctum in Stp. rel. t) Ms. Ba. πᾶσα τὲ cf. §. 17. u) Ms. Ba. κατεσκάφη· λ. sed Mss. Ve. ac Vi. κατεστάθη v. N. ut et de puncto A. cum Bs. 2. et commate Stp. rel.

λόφροσι δωρεαῖς χρημάτων, quo gen. hic omisso variat Noster,) sed quoque in adv. μεγ. commutato cum adi. illo l. l. μεγαλόφρονας, quod diserte est cum νομὰς 3, 10, 3. ac per se peperisse potest istud vulg. adv., confuso ω et α, ut alibi, nec tamen praeferendum per P. libertatem, et sine libris aliis, et quia adv. aeque procedit et diserte infra est in simili contextu, cf. 3, 8, 15. c., sed ad Lat. Bg. in ὁδ. ἐχ. 2, 11, 1. sq., ut de ὁδ. cum pr. ἐπὶ Ind. Ael. V. h. Luc. Rs. Or. V. 8. Din., cum εἰς Aesch. Fi. 1, 19. e., cum πρὸς Lyco. et Luc., ubi et cum ἐκ et εἰς, liberrime agente P. in rel.

ἔπεμψ.) Omittit Bg. δὲ iterum, ut 1, 14, 18., servatum a P. pro τὲ, cf. 2, 15, 6., quem sequitur Bg. in resoluto fut. τ. πολ. cf. Dem. sine Ind. 248, 18. Βυζάντιον πολιορκῶν. Sed ad Dion. p. 1253. §. 70. et 1256. §. 1. docet Fabric., Nostrum hic *minus vere scripsisse*, cum tradit, *eodem tempore Severum profectum esse adversus Albinum*, quo adversus Byzantium expugnandum alias copias misit. Sed hinc quaedam excerpsit Suid. in Σεβ. 3, 294. i.

ἔμενε) Ms. Ba. aor. 1. pro impf. (ut alias) fuerit hic e librarii vel ingenio, ob pr. idem tempus in ἔπ., vel lapsu in ε et ει iterum, forte ob compendium, dum manent in vulg. etiam Mss. rel., abeunte P. alio, sed aliunde afferente Stp. Th. v. μ. in. de re cum particip., quod Nostri κεκλ. non ille tenet de urbe ac portis eius, nec G. Th. nisi forte 952, 83. *clausa — moenia*. In sqq. liber P., etiam omisso adv. ἐκ. Post καταφ. in Ms. Bg. cum nihil fuisset: factum cerussa a Leisn. punctum retinuimus.

ὅ π. ἑ. λιμῷ) Leisn. in m. Ox. „cf. Harduin. ad Plin. 34, 6. p. 644." sed, quo Oxon. N. respexit, locus Dion. est 1254, 44., ubi, praeter Zonar. p. 457. D. sq., oppugnationem oppidi, tres annos durantem, cum Byzantinorum perseverantia, it. calamitate ac fame, graviter pingit, ut, absumtis cibis, comederint pelles animalium maceratas, dein, his quoque deficientibus, aut ex urbe navibus abierint, aut, qui mansissent, sese invicem invadentes ederint, cf. de phrasi ἑ. λ. Ind. Ael. V. h. et Ios. 2, 318. f. 4. pen. et in totam §. Suid. in Σεβ. 3, 294. i.

κατεσκάφη) Quae hic de casu Byzantii urbis dicuntur, plerique eorum memorant, quos supra adduximus ad 3, 1, 10. Correxit tamen postea suam hanc iracundiam Severus multa magnaque erga Byzantinos munifi-

καὶ θεάτρων τὲ [x] καὶ λουτρῶν παντός τε κόσμου καὶ τιμῆς ἀφαιρεθὲν τὸ Βυζάντιον [y] κώμη δουλεύειν Περινθίοις [z] δῶρον

lavacris et omni ornatu ac honore ſpoliatum Byzantium ut pagus in ſervitutem Perinthiis dono da-

x) In Ms. Ba. τε abeſt. *Mart.* v. N. y) Comma hic in edd. omnibus, et tacite quoque in Mss. v. N. z) Ms. Ba. περινθίων v. N.

centia. *Οὗτος γὰρ τὸ Ζεύξιππον λουτρὸν ἔκτισεν ἐν Βυζαντίῳ, καὶ τὸ πρῶτον κτίσμα τῷ ἱπποδρόμῳ παρέδωκεν, nam hic balneum, quod Zeuxippum appellant, Byzantii exſtruxit, et Hippodromum primus operibus exornavit,* ſicut, praeter Codinum aliosque, Theodorus Metochita hiſt. Rom. p. 94. annotavit. *Boecl.* Male Cod. *κατεστάθη. Stroth.*

Mss. res e litterarum confuſione eſt, cf. de v. L. N. T. Kypk. 2, 71. Ind. Ael. V. h. Luc. Dem., cui add. 133, 21. 237, 19. 239, 2. 289, 12. Diod. S. 1, 222. l. 11. 18. et Zoſ. 2, 49, 2. e., ſed in rem Dion. p. 1254. ſq. l. 6. *τείχη τῆς πόλεως διαλύσας λ.*

θεατρ. τὲ) Ms. eiectum τὲ ante vicinum καὶ, ut alibi, cf. 3, 1, 14., ſervatum a Suid. in Σεβ. 3, 294. i. at hic a P. etiam omiſſum, qui ſervat praeced. καὶ, a Bg. oppreſſum, quod quidem perinde eſt ad ſenſum ac ſeriem, at per ſe copulat v. ἐδόθη cum pr. κατεσκ., poſt quod diſtinctio maior Stp. procedit ob novum ſubſt. τὸ Βυζ., ut poſt hoc contra abeſſe, ut in Bg. Vs., poteſt comma, quia ſubſt. id, ſtans poſt particip. ἀφ., pertinet ſimul ad ſq. enunciationem pro ſubiecto, repetitum hic poſt appellativum πόλις pro pron. αὐτή, ſed forte cum emphaſi, illud clariſſimum Byz., utque αὐτὴ ne concurreret cum κώμη ambigue. Ad ſq. Leisn. in m. Ox. „τιμὴ, quidquid honorem adfert, Reineſ. Inſcript. p. 313." hic cum adi. π. *omni reliquo*, praeter illum ex aedificiis, iam nominatis, forte in templis, hortis, porticibus ac ſtatuis, quas diſerte narrat Xiph. S. 403, 11. atque adeo de rebus, vita carentibus, pretioſis et opinionem famamque excitantibus magnitudinis, abundantiae ac divitiarum, ut κοσμ. modo de rebus pulcris atque elegantibus; ad τιμ. forte reſpiciente Dion. l. l. *τὰ τείχη τῆς πολ. διαλύσας, ἐκείνους μὲν οὐδὲν πλέον τῆς στερήσεως τῆς δόξης, ἣν ἐκ τῆς ἐπιδείξεως αὐτῶν ἐκαρποῦντο, ἐλύπησε*, tenente Stp. Th. in v. ἀφ. Lat. P., it. Bg. v. e., non vero Sch. *privatum.*

κώμη) Forte ὡς κώμη. *Reisk.* Et ſic clare reddit Bg., ut P. oblique, ſed utroque modo per ſupplementum, ut alibi, quia ſaepe particula iſta opprimitur, conſentiente in rem etiam Dion. 1254, 99. *ἔπαυσε δὲ τὴν πόλιν τῆς τε ἐλευθερίας καὶ τοῦ ἀξιώματος τοῦ πολιτικοῦ, privavit — iure civitatis, — αὐτήν τε καὶ τὴν χώραν αὐτῆς Περινθίοις ἐχαρίσατο*, omittente P. hic gerundium δουλ., (a Bg. ex Sch. mutatum in ſyn. formulam e ſubſt. cum praep.) et ſubſt. δωρ, quem caſum, habendum et ipſum pro nominativo ſimul cum pr. κώμη, ſuppleto eodem ὡς, vel pro acc. elliptico, εἰς δωρ., dederit Bg. ex poſteriore hac ratione per abl., ſi ſumas ellipſin praep. *pro*, quanquam etiam putari poteſt dativus, reſolvendus per praep. *ad*, ut alibi; formulam tenente G. Th. ſine explic., nec quid praecipiente in eam Lindn. de ellipſ., nec habente Stp. Th., niſi phraſin univerſam δωρ. διδόναι, ſed ſimile forte quid Dem. 86, 27. *τὴν χώραν — ἄλλοις δωρεὰν δέδωκε*, ubi, etſi accepto δωρ. pro adv., tamen ſuppleas pr. κατὰ λ.

ἐδόθη [a], ὥσπερ καὶ Ἀντιόχεια Λαοδικεῦσιν. ἔπεμψε δὲ καὶ χρήματα πλεῖστα εἰς ἀνοικισμὸν τῶν πόλεων, ἃς [b] ἦν λυμηνάμενος ὁ Νίγρου στρατός. αὐτὸς δὲ τῆς ὁδοῦ εἴχετο [c], μηδεμίαν ἀνοχὴν ἀναπαύλης δι-

tum: ſicut et Antiochia La-
20. odicenſibus. Miſit quo-
que pecuniae magnam vim
ad reſtaurandas urbes, quas
21. Nigri devaſtaverat exerci-
tus. Ipſe autem itineribus in-
tentus erat, nullum locum

a) Colon in Ms. Ba., ut in Ms. Bg. b) Ing. 1. ἃς ἦν ἂν λυμ. ſed Ing. 2. ἃς ἦν ἂν λυμ., quaſi correctius, haud dubie e depravato ἃς aut ἦν. c) Colon in Ms. Ba.

Περινθίοις) Perinthii gratum erga hunc benefactorem animum teſtati videntur multis numis, in honorem Caracallae et Getae percuſſis, de quibus Musgrave in Geta Britannico p. 91. *Leisn.* Perinthus urbs Thraciae erat 60 millia paſſuum diſtans a Byzantio; de qua v. Thom. de Pinedo ad Stp. Byz. *Stroth.*

Ms. error in finibus οις et ων, ut alibi, patet vel ob ſq. dat. Λαοδ. et v. ἐδ., ſervante vulg. etiam Suid. in Σεβ. 3, 294. i.

Ἀντιοχ.) P. Faber Semeſtr. 1, 8. p. 53. ex Theodoreto et Zonara memorat, Antiochiae iura civitatis ademta, eamque Laodiceae a Theodoſio ſuppoſitam atque attributam fuiſſe, ob id, quod, ſeditione propter indictionem novorum tributorum concitata, ſtatuas uxoris eius in foro poſitas populus Antiochenus deieciſſet. Mox addit, ex his exponi debere illud Herodiani, Byzantium in ſervitutem Perinthiis dono datum, ſicut Antiochiam Laodicenis. — Qualia ſcribere, niſi per oſcitantiam, non potuit, parum ſcil. conſiderans, quod de Theodoſio narratur a Theod. et Zon., diu poſt ea tempora factum, de quibus Herodianus exponit. *Leisn.*

Rectius Spanh. de Pr. et u. n. 2, 595, diſſ. 9. i. „in vicinia illi non Syriae ſolum, ſed Orientis dicta Metropoli Antiochia, quod partes ea Peſcennii Nigri fuiſſet ſecuta, ademtam illi Metropoleos dignitatem, aliaque iura ad Laodiceam, ad mare in Syria ſitam, tranſtulit Severus, quod, praeter Herodianum et Malelam, docent antiqui ſub Severo numi, inſcripti Ιουλ. λαοδι σεου. μητροπολεως, *Iuliae Laodiceae Severianae Metropoleos*" cf. 3, 3, 3. ſqq.

ἔπεμψε) Bg. e P. partim in δὲ καὶ, cf. §. 18., tum in χρ. πλ., ſecus ac 1, 9, 2., it. in ἀνοικ. partim, ut Stp. Th. „miſit *et* magnam *vim* pecuniarum *ad* civitatum *inſtaurationem*, (cum Sch. ex Ind. Sb., ſed non aliunde, ut nec ego tenui, et in λυμ. 2, 738. B.) quas N*igri* milites *devaſtarant.*"

αὐτὸς) Liber P. per totam §., omiſſo adeo δὲ, cf. ad Bg. Lat. in ὁδ. εἴχ. 2, 11, 1. e., ponente Noſtro pronomen αὐτὸς non per ſummam neceſſitatem, cum praecedat v. ἔπεμψ., in quo lateat iam, et modo aliquod leve oppoſitum in ὁ. N. στρατ.

μηδ. ἀνοχ.) In Scapulae Lexico ἀνοχὴ exponitur *ceſſatio*, *intermiſſio*, q. d. deſiſtentia. Sed ut voci ſignificatus iſte adſtruatur: hic ipſe adducitur locus. An voci ἀνοχὴ ſignificatio iſthaec adſeri poſſit ex aliquo an-

δοὺς [d] μήτε ἑορταῖς, μήτε κα- quieti concedens, neque in die-

d) Ms. Ba. διδοὺς, μ. ἑορταῖς, μ. καμάτοις· nihil adeo mutans, niſi diſtinctionem, v. N.

tiquo ſcriptore, neſcio. Sed hoc certum videtur, eam huic loco Herodiani haud convenire, qui plane non ſanus videtur. Quid ſibi opponuntur ἑορταὶ et κάματοι? quid certe iunguntur? Poteſt explicari, quid ſit μηδ. ἀνοχὴν ἀναπ. διδ. μήτε ἑορταῖς. Sed quomodo reliqua explicabuntur? Quid ſi hunc locum ita conſtitueremus, μηδ. ἀνοχὴν ἀναπαύλαις διδοὺς μήτε ἑορταῖς, καμάτων, λ. hoc ſenſu, *ipſe* ſummo *ſtudio* expeditioni *intentus erat*, nec *patiebatur* milites *quieſcere*, ne *diebus* quidem *feſtis*, labores, *frigus* atque *aeſtum* nihil *curans*. ἀνάπαυλαι ſunt *loca* quieti *apta* ap. Aelian. (V. h. 3, 1. p. 196. m.) *Leisn.*

Qui et in Ox. m. „leg. ἀναπαύλῃ, (et ib. ad calcem) lege ἀναπαύλῃ, ut ſequentibus ἑορταῖς et καμάτοις reſpondeat. Similiter prope corruptus Plato in Lachete p. 255. ed. Baſ. Io. Valderi, καὶ πείθωμεν ἢ δώροις, ἢ χάρισιν, ἢ ἀμφότερα. Lege ἀμφοτέροις, (et in m. Ms. Bg. ad *in labor.*) *in* deeſt in Gr.“ quae tamen ad ſenſum addi planiorem potuit, qui mihi quidem non obſcurus eſt, non concedens quietem, ſi incidebant vel dies feſti, (celebrandi aut a Romanis et Severi militibus, aut celebrati a populis et in terris, per quas iter faciebat,) vel labores militares, v. c. itinera continua, arbores caedendae et amovendae, ut tranſitus fieret per loca quaedam commodior, it. pontes ſuper flumina iungendi, quae omnia ille non differebat in alium diem; ſicut licet etiam dat. ſ. abl. utrumque reſolvere per praep. Lat. *propter*, et καμ. *moleſtias*, in itinere devorandas, quorſum et pertinent ſqq. de tempeſtate duplici ac montium aſperitate et altitudine. Iam in rel. Sch., deſerto P., ἀνοχ. „ἀναπ. διδόναι, pati, *ut ſe* reficiant *quiete* milites, ἀναπ. reſidere *paſſus*, καμ. vacare *laboribus*“ ſc. *paſſus*, ſed Stp. Th. hinc ſine Vs. 1, 1335. D. ſub illis Lat. ſupra ap. Leisn., quae ſane hic non ſunt apta, quia adiunctum ἀναπ. fere idem ſignificat, niſi ſumas gen. ἀναπ. in ellipſi, v. c. ἕνεκα ſ. χάριν, *nullam intermiſſionem* itineris *concedens* quietis *cauſa*, ſ. *otium* ad *quietem*, ſ. *licentiam*, facultatem *quieſcendi*, quod poſtr. eſt proximum Bg., et forte firmatur ex alio Gr. ἄνεσις, ut nec pr. *otium* longe remotum, ut reſpiciat Noſter variando ad 2, 11, 2. μήτε διδοὺς καιρὸν ἀναπαύλης, ſed peculiari ratione ſcribens, dum nihil dederunt G. Th. et Indd, ſed in notionem pro intermiſſione, extra bellum, cum gen. δικῶν Sb., tum in bello, abſolute, pro induciis, Xen. M. S., Polb. Dem. cum Ammon., ubi, tacente L. Boſ., fuerit ellipſis gen. τοῦ πολέμου, cum quo et v. διδόναι ap. Dion. H. S. T. 1. et Ioſ. 2, 71. ſ. 6. e., ut in notionem N. T. ap. Suid. et Heſ., ubi in N. alia poteſtas, pro ortu, ſed ad Moer. p. 86. N. 3. οὐδὲ βραχεῖαν ἀνοκωχὴν διδοὺς τῷ πολέμῳ, qui dativus, tandem rediens ad priorum ſcriptorum genitivum τοῦ πολέμου, non hic iuvet coniecturam Leisn., etſi a Bg. quoque expreſſus, libere, credo, e Lat. v. *conc.*, cf. 3, 2, 1., dum hic Noſtri dativus, ſi ſumatur, ſing. aut plur., prior quidem obnoxius magis corruptelae a confuſo ς et iota poſtſcripto, tamen debet explicari de noſtra antea ratione; quae cum conſiſtat ſine emendatione, praebeatque ſententiam tolerandam: manſerim ego in vulg. cum libris omnibus, maxime in ſcriptore hoc, habente alia etiam peculiaria et abundantia. Si ἀνοχὴ autem ſit Lat. *remiſſio* ſ. *relaxatio*, no-

μάτοις, κρύους καὶ θάλπους ὁμοίως καταφρονῶν. πολλάκις γοῦν διὰ τῶν δυσχειμέρων καὶ[e] ὑψηλοτάτων ὀρῶν τὴν ὁδοιπορίαν[f] ποιούμενος, ὑπὸ νιφετοῖς

bus feſtis, neque in laboribus:
22. frigus ac aeſtum iuxta contemnens. Saepe certe per algidos et altiſſimos montes iter faciens ſub nimbis et nivi-

e) καὶ omittunt A. Bs. Par. 2. et Pat. v. N. f) Ms. Ba. πορείαν v. N.

ſtrum *Erholung* ſ. *Erquickung:* poterit deinde novus caſus ἀναπαύλῃ ſ. ἀναπαύλαις per abl. exponi, *quiete*, per *quietem* corporis.

κρύους) i. e. algorem et aeſtum iuxta aeſtimans et in promiſcuo habens, aequaliter vilipendens, v. Cort. ad Sall. Cat. 2, 8. p. 17. *Leisn.*

Ibi Cort. reſpicit modo Thuc. in ὁμ., ubi Bg. e P., pro viciniori planiorique *aeque* ſ. *pariter*, cf. 2, 10, 10.

γοῦν) Oppreſſum hoc a P. dedit Bg. aliter, quam ſupra, (hic pro *igitur*,) nec ſequens illum in contracta oratione et omiſſo καὶ, quod, cum Mss. teneant, exciderit in edd. operarum vitio, quanquam etiam ſic habet Stp. Th. v. δυσχ. 4, 491. G. ſine Vs. et Lat. Bg.

τὴν ὁδοιπ.) Ms. gloſſa in ſimpl. pro ſubſt. manifeſta eſt, orta illa vel e comparatione cum 3, 4, 1., vel e faſtidio nimio, ne mox rediret affine v. ὁδοιπ., quod privum ſane par eſt priori formulae τὴν ὁδοιπ. ποι., innoxie copulatum hic a Noſtro per ſimplicitatem quandam, et gratam negligentiam, cumque teſtificatione copiae, quam nec P. toleravit, ſed Bg. recte, ad v. ὁδ. deligens Lat. aptum, quo caret Stp. Th., utraque haec loca tenens 2, 1163. C. ſq., ſed primum modo cum Vs. Bg., et ſecundum ſine Vs. ſub eadem phraſi, nec habens quid ad ſqq. Noſtri, niſi 2, 1062. i. ex epigr. „χιόνεαι νιφάδες, nivales *imbres*, — Hom. dixit etiam νιφάδες χιόνος Ἰλ. μ′,“ 278. Cl. Vs. *flocculi nivis*, unde aliquis hic ſumat hendiadyn, unamque modo nivem, it. *guttas nivis*, quia, quod et ipſe Stp. ib. profert, ap. Heſ. et Suid. νιφάδες exponuntur per σταγόνες, ad quam figuram nec ego libenter deſcendo, nec Bg. reſpexerit, intelligens utramque vocem cum diſcrimine, et adeo νιφ. de pluvia, cf. 1, 14, 4. i., quae duo et noſtrates ſaepe copulant, ut Ioſ. 2, 165. l. 7. χῶρον, οὔτε ὄμβροις, οὔτε νιφετοῖς — βαρυνόμενον, locum, *nec* nive, *nec* imbribus *gravem*, malo ordine in Vs., it. Diod. S. 1, 213. l. 23. ἐκ τούτων νιφετοὶ γίνονται καὶ χειμῶνες εὔκαιροι, *nives* ac *pluviae*, (quo de loco tamen dubitat in N. Weſſ., in cuius partes ſi quis concedat: poſſit ille leviore medicina ib. legere χειμῶνος, *hyeme*, per hyemem,) cf. Hom. Ἰλ. κ′, 7. ὄμβρον — ἠὲ χάλαζαν, ἢ νιφετὸν, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας, imbrem, *vel* grandinem, *vel* nives, *quando* nix *alba reddit arva*, (ubi Cl. Scfb. νιφ. cum Bg. quoque, ſed a ſq. χ. non videtur differre,) it. Luc. 3, 613. l. 74. ῥαγδαίους ὑετοὺς — νιφετὸν πολὺν — χάλαζαν λ. *impetuoſos* imbres — *copioſa* nive — *grandinem*, nihil me de νιφ. notione Bg. reperiente alibi, ſed de vulgari ap. Heſ. et Suid. 2, 627. m. 3, 648. m. v. χαλ., Poll. 9, 23. Foeſ. Diod. S. 1, 50. l. 89. Dion. H. S. T. 1. 579, 32. et Herdt. 555, 45. ubi in N. dr., νιφάδες χιόνος eſſe i. q. ſimpl. νιφάδες, quae ſane eſt facillima ratio ſeſe expediendi, cum ſit potius alterutrum ſubſt. pro adi., ut ſupra in epigr., unde νιφὰς et νιφετὸς, nomina formae ſint adhibita de genere, i. pluvia ſ. imbre, quia nix proprie inde oritur; etſi noſtrates habent quoque *Schneeregen*, h. e. pluviam, cum nive coniunctam et mixtam.

καὶ χιόσιν ἀκαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ ὡδοιπόρει g, προθυμίας καὶ ἀνδρείας h τὸ ἐνδόσιμον τοῖς στρατιώταις ἔργῳ διδοὺς, ὡς μὴ μόνον αὐτοὺς i φόβῳ καὶ νόμῳ

bus aperto capite incedebat, ad alacritatem et fortitudinem invitamentum militibus re ipsa praebens: ut non solum metu et lege suf-

g) Colon in Ms. Ba. h) ἀνδρίας A. cum Bs. I., cf. 1, 15, 5. e. 2, 10, 9. et contra hoc cap. §. 6. 14. 16. i) Ms. Ba. et Vi. αὐτ. καὶ φόβῳ καὶ ν. v. N.

ἀκαλύπτῳ) Stp. Th. modo „ap. Luc. ἀκάλυπτος κεφαλὴ, *retectum* caput, *apertum*" negligentius, pro 3, 178. l. 72. ἀκ. ἡ κεφ. *cap. ap.*, cum artic., ut hic, ubi et 2, 464. l. 36. ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔχει τὴν κεφαλὴν, nuda *caput*, pro qua forma Noster alia utitur eodem casu, et sexto, fortassis e Lat., cf. G. Th. in *cap.* 755, 59. 81. sq., nec vocabulo mihi reperto alibi, et modo hinc tenente Poll. Call. p. 503. e. „sub *imbribus* nivalibus et nivibus *aperto* capite *iter faciebat*; ubi observa, ἀκάλυπτον κεφαλὴν (ut et negligenter dederat in textu ante ἀκαλύπτῳ κεφ. sine artic.) significare *apertum* s. *nudatum caput*" cuius Vs. in νιφ. procedat, ut ab χ. ipsa nive, sola, et densata prorsus pluvia, distinguatur νιφ. pluvia illa, quam in N. pr. dicebam; haecque duo genera h. l. tempestatum memorentur, quia plus frigoris habent, quam mera pluvia, et adeo plus roboris et fortitudinis in Severo produnt; spectante huc sine Gr. ad Spart. in Adriano T. 1. p. 163. *frigora* et *tempestates* ita *patienter tulit*, ut *nunquam* caput *tegeret*, Cas. N. 1. e. ubi agit de Romanorum illa fortitudine, post que haec „ad iter petasum vel galerum, vel causiam Macedonicam sumebant, vel pileum sive Thessalicum, s. Arcadicum. s. Laconicum" non addit de toga Romana, cui et ipsi usus interdum fuit in hanc rem, ut ea caput obtegerent, cf. G. Th. l. l. in N. pr. et Montef. Antiq. ed. Vern. Schatz. p. 235. e.

προθ. — τὸ ἐνδοσ.) Adde similem locum supra 2, 11, (4.) Exempla maximorum virorum notiora sunt, quam ut hic conduci debeant. *Boecl.* ἐνδ. *ansam* s. *occasionem*, proprie est auspicatus rhythmi s. melodiae, et *praescriptum*, quod datur a chorodidascalo, cui chorum accinere oportebat: sensu huic loco satis accommodo, uti *exemplum* innuit. *Oxon.* Proprie *cantilenam incentivam* et *hortatoriam* ad opus aliquod dare, v. Hemp. ad Luc. rhet. pr. T. 3. p. 14. (N. 79.) L. Bos. Obs. Cr. p. 78. Hei. ἐνδόσιμον, τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κιθάρισμα, v. Suid. in μουσουργοὶ (2, 579. i.) et in ἐνδοσ. (1, 739. m.) cf. intra 5, 1. 6. *Leisn.*

Qui et in m Ox. „v. L. Bos. de Ellips. in ᾆσμα" ubi non huc respicitur, negligente P. hoc vocabulum, non item Sch. „*invitamentum* ad *fortitud.* alicui dare" cf. Bud. C. Stp. Th. aliunde, ex quibus sua duxerunt Oxon., pleniora dante Gat. ad Ant. p. 336. b. D., Periz. ad Ael. V. h. 14, 41. e. Gs. et Rz. ad Luc. 2, 226. N. 7. it. 3, 14. N. 79. cum Schol. ad p. 439. l. 77. it. Poll. 1, 210., deserente Bg. sine necessitate casum Gr. gen., cf. G. Th. e Liv. et Vell. Pat., in quo adiuncto Noster ad analog.

ὡς μὴ μόνον λ.) Talis Marius ap. Sall. Iug. 100, (5) *et sane* Marius *illo* et *aliis* temporibus-*belli*, pudore *magis*, quam *malo*, exercitum *coërcebat*; scil. *pudore*, dum exemplo praeibat, quem pudor erat deserere,

ἀντέχειν πρὸς τοὺς καμάτους, ficerent ad labores, sed et
ἀλλὰ [k] μιμήσει καὶ ζήλῳ τοῦ imitatione ac aemulatione
βασιλέως. ἔπεμψε δὲ καὶ στρα- 23. imperatoris. Misit
τὸν δυνάμεως [l], τὸν τὰ στενὰ etiam exercitum, qui angustias

k) Ms. Ba. ἀλλὰ καὶ μιμ. v. N. l) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. cum edd. v. N.

malo, i. poenis, v. Cort. (qui modo sic „in rem multa Herodian. 3. 6. ad fin.") et Caes b. G. 1, 40, (14.) In ἀντεχ. alia constructio legitur 2, 9, (2.) πόνοις ἀντέχων ῥᾷστα, *facile* tolerans *laboris*. 1 Thess. 5, 14. ἀντέχεσθαι τῶν ἀσθενῶν, i. e. *defendere et iuvare infirmos*. Vulgo exponitur *tolerare infimros*. Matth. 6, 24. ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται, *aut pro altero stabit*, *alterum iuvabit ac defendet*, v. Wolf. Cur. Ph. (ad h. l.) Thom. Mag. in ὑποθέσει πλούτου, — ὅσοι βίου χρηστοῦ πρόσθεν ἀντεχόμενοι πένητες ἦσαν, qui *vitae honestati et probitati* antea *studentes* pauperes *fuerant*, Plut. Alcib. p. 198. c. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς γῆς συνεβούλευεν ἀντέχεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τὸν ἐν Ἀγραύλῳ προβαλλόμενος ἀεὶ τοῖς ἐφήβοις ὅρκον, ἔργῳ βεβαιοῦν. ὀμνύουσι γὰρ ὅροις χρήσασθαι τῆς Ἀττικῆς, πυροῖς, κριθαῖς, ἀμπέλοις, ἐλαίαις, οἰκείαν ποιεῖσθαι διδασκόμενοι τὴν ἥμερον καὶ καρποφόρον, enimvero consuluit etiam populo Atheniensi, ut terram quoque asfereret, et obiecto iuventuti semper illo, quo adiguntur, agrauli iureiurando, id ut praestarent re, admonuit. Iurant enim, se terminos Atticae habituros, triticum, hordeum, vineas, oleas, quo suggerebatur illis, omnem ut assererent terram cultam et frugiferam, v. Petit. Comment. ad L. L. A. A. f. 155. sq. Pollux l. VIII. p. 448. Stob. serm. 141. Ibi pro ὅροις leg. ὡραίοις, i. e. *frugibus*, quae in Attica nascuntur, *se usuros*, scil. non illaturos aliunde; et τῆς γῆς ἀντέχεσθαι est *terram defendere*, v. Suic. T. 1. p. 371. *Leisn.*

Cf. supra 2, 7, 12. ad ἀντιλαμβ. et 2, 9, 2., nimis abeunte P., sed nihil tenente Stp. Th. ad νόμῳ, pro praeceptis ac monitis ethicis, quibus hic fortitudinis illa pars in laborando et sustinendo fortiter labore commendatur, non exclusa tamen disciplina militari et iuramento, quo et ipso simul eo adigebantur; ubi Mss. insertum καὶ ignorat cum Ms. Ve. etiam P., a Glossatoris sapientia ductum ex aliis locis, ubi ap. Nostrum alios ve duplex est, cf. 2, 5, 3. i. (quo tamen loco Glossator pro sua inconstantia primum καὶ removebat,) Dem. 296, 5. 312, 27. sed triplex adeo 101, 22. 137, 22. et in binis subst. etiam a Rsk. additum 278, 5.

ἀλλὰ μιμ.) Forte ἀλλὰ καὶ μιμ. *Reisk.* qui cum Ms. facit iterum, ut 3, 4, 16., explente quoque Bg., non item P., qui ob omissum pr. μόνον hic alio flectit, variante Nostro cum 2, 4, 3. tantum in ordine subst. utr. Le-

στρατὸν δυν.) Forte μετὰ μεγάλης δυνάμεως, aut aliquid tale scripsit. Legimus certe et supra (2, 13, 10. 2, 15, 3.) δυνάμει στρατοῦ. *Steph.* Forte στρατηγὸν μετὰ δυνάμεως. *Reisk.* i. e. *exercitum validum*; positum enim est pro στρατὸν δυνατὸν, ut λόγος σοφίας, μοῖρα θανάτου, et ἀδάμαντος θυμὸν pro ἀδαμαντινὸν ap. Hes. Op. et d. 147. ac ἀδικία φόνων intra c. 8. non opus igitur est, ut cum Stp. intelligamus μετὰ μεγάλης. Quamquam in his vocibus paullo insolentius esse hoc loquendi genus libenter fateor. *Streth.*

τῶν Ἄλπεων καταληψόμενον [m], καὶ φρουρήσοντα τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολάς.

Alpium occuparet, ac custodiret Italiae aditus.

Ὡς δὲ ἀπηγγέλη τῷ Ἀλβίνῳ μὴ μέλλων ὁ Σεβῆρος, ἀλλ' ἤδη παρεσόμενος,

Ut autem nunciatum est Albino nihil cunctari Severum, sed iamiam adfuturum, ea res

m) Colon in Ms. Ba.

Etiam Leisn. ad finem N. Ox. „(autumat Stp. scripsisse Herodianum *μετὰ δυνάμεως.*) sed *στρατὸς δυνάμεως* dr. ut *δάκρυον ὑποκρίσεως* ap. Aristaen. p. 56. *ἀπάτης λόγος* ib. p. 60. ut *ῥῆμα τῆς δυνάμεως* Ebr. 1, 3.“ tacens ad m. Ms. Bg., qui opprimit *δυν.*, ut P. duo *στ. δυν.*, retenta a Sb. Ind. sine Vs., quae nec mihi probantur, quia, cum Str. et Ls. explicata, videntur hebraismum sapere, neque etiam correcta in *στρατηγὸν δυνάμεως*, cf. Fi. Prol. de vit. L. N. T. Pr. 7. p. 7. m., quamquam etiam alibi tum confunduntur *στρατὸς* et *στρατηγὸς*, cf. ad Onos. p. 39. N. 1. p. 44. N. 1. p. 89. N. 1, tum copulantur, ut ap. Zos. 5, 48, 5. *καταστῆσαι δυνάμεως ἑκατέρας στρατηγὸν Ἀλλάριχον, Alarichum* utriusque *militiae* magistrum *constitueret.* Nec placet e vulg. lect. *στρατὸν* pro *partem* exercitus *sui*, nostrum *Detaschement*, quamquam intra sic pro *μοῖρα* ponitur, sicut et *στρατιὰ*, 6, 5, 14. 16. 19. coll. §. 1. e. 2. 4. 16. e. Malim igitur *στρατόν τινα μέγαν*, ut proxima litteris vulg., aut cum Rsk. *στρατηγὸν μετὰ δυν.*, quia pr. *μετὰ* potuit excidere intra *στρατὸν* et *δυνα*, sed e compendio oriri *στρατὸν* pro *στρατηγὸν*, unde et confusa videntur, sic scribentibus quippe aliis etiam, ut Ios. 3, 16, 5. *ἐκπέμπει τὸ — στρατηγὸν μετὰ δυν. ἀρκούσης*, (cf. 4, 6, 7. 6, 2, 7.) it. Diod. S. 1, 717. l. 45. *στρατηγὸν — ἔπεμψεν — μ. δυν. Λακεδαιμονίοις πολεμήσοντα, imperatorem* cum *exercitu*, ubi p. sq. l. 57. *τοῦ Θίμβρωνος μετὰ μέρους τῆς δυν. ἐξελθόντος* λ. ut ap. Thuc. 234, 85. *καὶ πέμπει εὐθὺς τοῦ στρατοῦ μέρος τι — τὰ καρτερὰ προκαταληψομένους*, agente Bg. in *δὲ καὶ* hic e P., cf. §. 18., sed Nostro in *τὰ σ. τ. Ἀ.* cum 2, 11, 15., sed cum 3, 1, 10. per variationem in subst. *στ.* et v. *κατ.*, at Sch. in „*φρ.* defensurum *aditus*“ aliter, quam P., quocum partim Stp. Th. 2, 1501. E. per aliam simul lectionem e memoria „*φρουρήσοντας τῆς* —, qui *aditus* It. *obsiderent* et praesidio suo tenerent, (at 1, 676. G. cum rectis Gr.) qui *ad.* It. *obsideret*“ ad quod subst. Sb. Ind. „*εἰσβ.* eaedem *εἴσοδοι* 3, 1, 3.“ cf. Ind. Dion. C. Diod. S. cum Wess. ad 2, 451. N. 24. Thuc. v. *ἐσβ.*, cui add. 133, 45. p. sq. l. 74. 95. it. 142, 32. et pro *ἐκβολὴ* de fluviis Rsk. ad Polb. p. 327.

ἀπηγγέλη) Herodianus sic participio uti pro inf. *μέλλειν τὸν Σεβ.* amat. ita supra c. 1. *Stroth.*

Cf. 3, 1, 2. et 2, 12, 1. it. 2, 9, 6., reddente Bg. cum P. iterum, non item in sq. adv. *ἤ.*, sed partim in sqq. duobus v., quorum in *ὑπτ.* huc spectat Stp. Th. sine Vs., sed in *τρ.* variatur cum *ἐντρυφ.* 2, 14, 11., ut in subst. *ταρ.* cum 2, 14, 1. *ἔκπληξιν*, quod per analog. modo copulat Noster cum v. *ἐκβ.*, ubi Ms. et editarum tempus aliud aor. pro impf. e consueta varietate, cf. 3, 2, 19. 1, 15, 6. m., consentiente hic Bg. clare, sed oblique P., qui et alias liber est per §. hanc, et quod Nostri periodos duas deinceps coniungit in unam.

ὑπτιάζοντι καὶ τρυφῶντι μεγάλην ταραχὴν ἐνέβαλλε [n]. περαιωθεὶς δὲ ἀπὸ τῆς Βρεττανίας [o], ἐς τὴν ἀντικειμένην Γαλλίαν ἐστρατοπέδευσεν [p]. ἔπεμψέ τε εἰς πάντα τὰ γειτνιῶντα ἔθνη [q], τοῖς τε ἡγουμένοις ἐπέστειλε, χρήματά τε [r] πέμπειν καὶ τροφὰς τῷ στρατῷ. καὶ οἱ μὲν, πεισθέντες, ἔπεμψαν

supino et deliciis dedito magnam perturbationem iniecit. 2. Poſtquam autem traieciſſet ex Britannia in oppoſitam Galliam, caſtra metatus eſt, miſitque in omnes vicinas gentes et praeſides earum per epiſtolas iuſſit pecunias mittere et 3. commeatum exercitui. Ac nonnulli quidem, morem ge-

n) ἐνέβαλε Ms. Ba. cum ed. Bss. Par. 2. et Pat., v. N. o) Hoc comma in edd. omnibus, et tacite in Mss., praeter Sb., quae cum Bg. interpungit commate demum poſt Γαλλ., v. N. p) Ms. Ba. ἐστράτευσεν. v. N., ſed comma hic cum Bg. in ſolis Bs. 1. q) Hoc comma in Ms. Ba. cum Baſ. 1. al., pro puncto al. et colo Stp. rel. r) In Ms. Vi. τὲ deeſt. *Loc.* ſervatum diſerte ſic cum accentu τὲ a Ms. Ba. qui paulo ante tamen ἔπεμψέ τε dedit, v. N.

περαιωθεὶς) Bg. rexit hoc v. non modo cum pr. ἀπὸ, ſed etiam cum ſq. ἐς, ut Sch. „ἀπὸ Βρ. εἰς Γαλ. *transmittens* e *Br.* in *Galliam*" deſerto P., qui ἐς τ. ἀ. Γαλ. copulat cum ſq. v. ἐστρ., ſumto ἐς non proprio ſenſu, de motu in locum, ſed, ut Lat. ſyn. *ad*, de quiete in loco, pro ἐν, i. iuxta ſ. propter, qua de vi cf. ad Luc. 2, 568. N. 11. cum Bud. C. 1460, 52. ſqq. et Abr. Dl. Th. p. 418. i. Et hanc rectionem reſpiciens Gloſſator Ms., ſubſtituerit vulgato v. ἐστρατοπ. ſuum ſyn., quod cum aliqua praep. frequentius occurrit, ut infra dabimus, et ap. Noſtr. eſt quoque cum pr. ſyn. ἐπὶ, ut vulg. στρατοπεδεύειν cum variis praep., v. Bud. C. 971, 51. ſqq., ubi cum ἐν, ut ap. Dion. H. S. T. 1, 52, e. 252, 16. 303, 22. it. cum παρὰ 192, 7. 343, 12., it. cum περὶ 364, 11. it cum ἐπὶ 561, 8., etiam cum adv. χωρὶς 308, 38. 343, 19. it. cum οὐ μακρὰν ἀπὸ — 419, 16., hic quidem ſenſu manente eodem in vulg. interpunctione, at meliore futura rectione in Bg. ratione, dum v. περ. requirere videtur cum ἀπὸ termino uno etiam alterum, et facile ad v. ἐστρ. ſuppleri poteſt adv. ἐκεῖ, ſaepe oppreſſum.

ἔπεμψε) P. contraxit omnia, omiſſo etiam πάντα, ubi ſeverior Bg., praeter expletum gen. pron. αὐτῶν ad ἡγ., quod monere poterat, pr. ἔθνη eſſe iterum pro provinciis. Mox τὲ in Ms. exciderit ob vicinitatem, quanquam alibi vi eiectum, ſequente καὶ intervallo, ubi Bg. e P. iterum opprimit, qui deinde cum eodem in τρ., ignorante Stp. Th. hunc uſum militarem.

καὶ οἱ μ. πεισθ.) Liberum P. in rel. ſequitur Bg. ad ſenſum in v. πεισθ., cf. 3, 5, 8., non item in adv. ὀλ., quod dat hic non modo, ut alibi, per ſyn. abl., ſed ſimul cum pron. et adi., pro notione affinis ſubſt., repertum non per Indd., ſed in L. Ern. („pernicioſe, *cum* tua *pernicie*" quod Lat. primum et Sch. tenuit,) tum ad adi. neutr. ὀλέθριον (quod ſolum Stp. Th. novit, cf. ſupra ad 1, 8, 10. e. cum Suid.) ap Schol. Soph. Ai. v. 402. et denique ap. G. Th. in Lat. adv. illo *pernic.*, quod, ib.

ὀλεθρίως [f]. ὕστερον γὰρ ἐκολάσθησαν. ὅσοι δὲ οὐκ ἐπίστευσαν[t], εὐτυχῶς μᾶλλον γνόντες, ἢ εὐβούλως, ἐσώθησαν. ἡ γὰρ ἀπόβασις [u] καὶ ἡ [x]

rentes, miserunt, suo magno
4. malo: (postea enim puniti sunt:) qui vero non obtemperarunt, felici potius consilio quam prudenti, incolumes eva-

f) In Ms. Ba. loco signorum parenthesis ab ὕσ. — ἐκολ. cola sunt. *Mart.* Parenthesis non erat in A. al., sed in Stp. rel. t) Ms. Ba. ἐπέστειλον v. N. u) Ms. Ba. ἀπόφασις mendose, ut 2, 9, 4. in Par. x) Articulum vitiose omittunt Bass. Ox. et Par. 2.

cum aliis verbis positum, Noster fortassis respexit. In sq. v. ἐκολ. liberior etiam P.

ὅσοι — ἐπιστευσ.) Num forte ἐπείσθησαν? *Stroth.* Sed Leisn. in m. Ox. „f. ἐπείθοντο“ quorum primum propius est ad litteras vulg., ut et Ms. novum verbum, corrigendum illud in ἐπέστειλαν, quod respiciat syn. pr. ἔπεμψαν, ut cum pr. pass. πεισθ. quoad sensum convenire debeat activum vulg. ἐπισ., quod, ista notione non repertum, nescio an tolerarit Bg., cum nihil Notae dederit, sed aliquod v. privum syn. pro phrasi P., qui adeo saltem non habuit lectionem Ms. novam. Contrarium quidem ἀπιστεῖν pro non obsequi tenebat Stp. Th.

εὐτυχῶς) feliciori, *quam* prudentiori *consilio* s. decreto *inito.* γινώσκειν est censere, decernere, statuere. Hoc probat Barn. ad Eur. Dan. v. 43. p. 441. *Leisn.*

Qui cum Sch. in γν., de notione recte statuens, cf. cum adv. aliquo ll. Pan. Mor. p. 99. i. et Dem. 48, 7. sine Ind., cui add. 133, 8. 228, 5. 244, 25. 300, 12. Rs. Or. V. 6. 8. And. Thuc. cum Bauer. Or. Xen. Bach. Mor. et Z., cuius Cyr. add. 1, 3, 6. et 17. Dion. H. S. T. 1. ad Luc. 2, 586. N. 82. Obs. N. T. Kypk. 2, 429. Loesn. p. 170. cum Krbs. Ind. et Vig. p. 226. i., hic ut suppleam pron. τοῦτο s. οὕτω, per severiora Lat. *feliciter* magis *statuentes* ita, *quam prudenter* s. *consulte*, cum P. reddente Stp. Th. 3, 1453. D. in εὐτ., (quo de cf. Ind. Xen. M. S. Z. sed sine Ind. Dem. 538, 21. ἐμαυτὸν — σωφρόνως, μᾶλλον δ' εὐτυχῶς, οἴομαι βεβουλεῦσθαι,) sed 1, 768. E. εὐβ. sine ullo exemplo, quod modo reperi ap. Abr. ad Aesch. 1, 458. sq. e Choëph. v. 693., ut εὐβουλότατα pro adv. in Geop., hic non bene vertente Ind. Sb. „felici *consilio*“ propter oppos. pr. εὐτυχ.

ἡ γὰρ ἀποβ.) Liv. 21, 10. (m.) *vicerunt ergo dii homines que, et id, de quo verbis ambigebatur, uter populus fedus* rupisset, *eventus* belli, *velut aequus iudex, unde ius stabat, ei victoriam dedit.* Fortunam belli et eventum modo aequum iudicem faciunt auctores, modo iniquum. Herodianus hic inique diiudicata fuisse utrorumque consilia innuit, quum ea a fortuna diiudicata fuisse ait. Nam qui Albino miserunt auxilia, fecerunt, quod officium et fides Albino debita requirebat. Ius ergo ab illis stetit. Sed non fortuna ab illis stetit, quia puniti sunt. *Leisn.* (qui in sententiam notarat ad m. Ox. etiam haec „Ovid. Her. 2, 85. Cic. p. Rabir. 1. Plaut. Pseud. 2, 3, 11. Cic. ad Att. 9, 8.“) i. e. per se dici non potuisset, quisnam bene, quis male sentiret; utrum ille, qui Albini, an ille qui Severi partibus faveret optimo consilio usus esset; sed finito

τύχη τοῦ πολέμου τὰς ἑκατέρων γνώμας ἔκρινεν. ἀφικομένης δὲ τῆς τοῦ Σεβήρου 5. δυνάμεως εἰς τὴν Γαλλίαν, γεγόνασι μέν τινες ἀκροβολισμοὶ καθ᾽ ἕτερα χωρία y) · ἡ δὲ τε-

ferunt. nam eventus et fortuna belli utrorumque consilium diiudicavit. Cum ergo pervenissent Severi copiae in Galliam, extiterunt quidem aliquae velitationes utrobique:

y) Hic punctum in A. rel. v. N.

bello, fortuna quae se comitem adiunxerat Severo, dubitare non passa est, quin ii meliorem sententiam amplecterentur, qui aut Severo, aut saltem non Albino faverent. Hanc esse horum verborum sententiam, ex eorum ad τὸ ἢ εὐβούλως relatione apparet. *Stroth.*

Variatur partim in sententia cum 3, 4, 9. κρινεῖ τῆς τύχης διακρινούσης τὸν βασιλέα, hic sumendo tum copiam syn. in subst. simul cum adiuncto τοῦ πολ. cf. 1, 1, 5. m., tum verbum simpl. ἐκρ. loco compositi, tum denique ad hoc v. alium casum, non pers., sed rei, γνωμ., unde facilis sententia nascitur, *eventus*, id, quod factum est post illorum vel gratificationem, vel recusationem, *atque adeo* nominatim *fortuna* belli *pugnarum* que *utrorumque* consilia *decrevit*, definiit, indicavit, utrum essent prudentia, an imprudentia, dum clades Albini declaravit, stulta fuisse, sed victoria Severi, fuisse meliora, quia obsequium erga Albinum fuit noxium et a Severo vindicatum, sed recusatio salutaris et a Severo compensata, s. fecit, ut de utrorumque consiliis iudicari posset, recta, an stulta essent; reddente Stp. Th. cum Bg. in κ. 3, 1450. A. e. sed cum P. in κρ. 2, 423. G. m. cum alia lect. e memoria „ἡ γ. ἀ. καὶ τυχ. λ.“ sine altero articulo, ut in Var. L., sed tamen sub Lat. *decernere*, quo de v. laud. ad 3, 4, 9.

ἀφικ. δὲ) Hoc δὲ Bg. pro δὴ iterum, cf. 2, 15, 5., manente P. in sensu vulgari aeque bene, quia transitur ad novam rem.

ἀκροβολ.) Recte hanc vocem reddidit Pol. *leves* ac *velitares pugnae*, est enim id, quod nos *Scharmüzel* appellamus. Sic eadem utitur noster infra c. 14. συμβολαὶ καὶ ἀκροβ. πολλάκις ἐγένοντο. Luculentissime haec significatio apparet ex Dion. H. Ant. R. 3, 52. κατ᾽ ἀρχὰς μὲν οὖν ὀκνηρῶς εἶχον ἑκάτεροι πάσαις ἀποκινδυνεῦσαι ταῖς δυνάμεσι, — ἀκροβολισμοὺς δὲ οἱ ψιλοὶ παρ᾽ ἑκατέρων συνεχεῖς ἐποιοῦντο et l. 9. c. 16. ὥς᾽ ἠναγκάσθη, πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀπολέσας, μηκέτι χωρεῖν ὁμόσε τοῖς πολεμίοις· ἀλλ᾽ — ἀκροβολισμοῖς καὶ ψιλῶν συμπλοκαῖς διαφέρειν ἔγνω τὸν πόλεμον. Haud satis recte igitur interpretatus sum hanc vocem in Eclogis ad Luc. Timona. *Stroth.*

Pro P. brevius Sch. „*pugnae velitares*“ cum Stp. Th. aliunde, ap. quem et P. sine numeris et Lat. Bg., (ap. G. Th. cum Gr. n.,) cf. Graev. Th. T. 10. Salm. de re mil. R. p. 1405. Suid. cum Hes. it. Ind. Thuc. Diod. S. Dion. H. Polb. Ios. 1, 64, 7. ἐγένοντο ἀκρ. et 4, 35, 9. i., sed in propriam notionem ad Luc. 1, 159. N. 42. et ad Onos. p. 77. N. 6. cum Ind. Adiuncta vero καθ᾽ ἑτ. χ., omissa a P., reddit Bg. (ap. G. Th. „ἑκατέρως, ἑκατέρωθι, utrinque“) quasi legerit ἑκάτερα, pro *ad* alia *loca*, i. pagos s. urbes, relata ad sq. Λουγ.

ἡ δὲ τελ.) Respicit ἡ τελ. sequentia subst. μάχη, συμβολή. Alioqui, si

λευταία [z] περὶ Λουγδοῦνον, μεγάλην πόλιν καὶ εὐδαίμονα, ἐν ᾗ κατακλείσας ἑαυτὸν ὁ Ἀλβῖνος ἔμενε [a], τὸν δὲ στρατὸν εἰς [b] τὴν μάχην ἐξέπεμψε. γενομένης δὲ συμβολῆς

sed postrema pugna fuit apud Lugdunum, magnam urbem et opulentam: in qua includens se ipsum Albinus mansit, exercitum autem ad pugnam mi- 6. sit. Orto autem atroci

z) τελευταῖα sic cum circumfl. Bs. 2. L. al. a) Ms. Ba. colon, ut punctum A. cum Bs. 2. b) Ms. Ba. ἐς cf. 1, 11, 9., nihil tamen novans paulo ante §. 5.

ad praecedens referretur, scribendum fuisset οἱ δὲ τελευταῖοι. Porro, qui pro *Lugduno* in Gryph. edit. et hic et §. 16. *Londinum* reponendum censuit, parum vidit. Nam in Gallia, non in Britannia, commissum esse hoc proelium, cum Herodianus ipse hic (§. 5. et 2.) declarat, tum alii confirmant. Et quamquam Latini scriptores in urbis nomine variant, dum Spartianus (in Sev. c. 11, i. p. 606. e. ubi v. N. Cas.) ad *Tinurtium* pugnatum tradit, Capitolinus (in Alb. c. 12. i. p. 701.) ap. *Lugdunum:* Dionis tamen epitome scrupulum omnem eximit, dum et Lugduni simul et Rhodani mentionem facit, (p. 1260. l. 51. p. sq. l. 21. ὁ δὲ δὴ ἀγὼν — πρὸς τῷ Λουγδούνῳ — ἐγένετο, ad quae Fabr. §. 25. colligit, pugnam factam esse ap. *Tiburtium* s. *Trinurtium*, locum non procul Lugduno.) *Sylb.* Quae urbs tunc temporis caput Galliae erat. Adscribere liceat Eusebii de ea testimonium Hist. eccl. 5, 1. Γαλλίας μητροπόλεις — Λούγδουνος καὶ Βίεννα λ. Idem ex eodem affert Nicephorus H. E. l. 4. c. 16. Perperam vero ab his scribitur Λούγδουνος, neque satis recte a Strab. l. 4. haud longe ab in. p. m. 168. et 183. ac Ptolemaeo l. 2. c. 9. dicitur Λουγδοῦνον penultima acuta. Stp. Byz. effert Λούγδουνα numero plur. (sed et Λούγδουνος ib., v. N.) *Stroth.*

Etiam Leisn. in m. Ox. „sc. μάχη, (et ad Ms. Bg.) supplet μάχη" quod subst. latet in pr. ἀγρ. alius sexus, per genus synthesis, ubi et e pr. v. plur. repetendum est v. numeri sing. γέγονε, per numeri enallagen; unde post χωρ. comma modo valeat, cf. in accentum nostrum in adi. τελ. fem. Ind. Dem. et Ael. V. h., sed Sb. Ind. Lat. v. *Lugdun.* de alia scriptura Ἀλβῖνος — νικηθεὶς ἐν Λουγδώνῳ παρὰ τοῦ Σευήρου ex Eutr. Met. 8, 10, 9., sed e Cod. Pal. Λουγδούνῳ e Xiph. s. Dion. C. l. l., et Ind. Gr., „latino accentu etiam A. et Bss." hinc, ubi consensus est edd. et tacite quoque Mss., alium illum Λούγδουνον tenente solum Cell. n. o. a. 1, 174. e. ex Strab. cum Sch. „Stp. περὶ πολ. effert Λούγδουνα, quod est fem. s. neutr. plur. rel." ubi Bg. e P. ad εὐδ. ubi et Stp. habet aliunde, sed de pers., pro dives, ut explicat G. Th. cum exemplo de *civitate et urbe*, cf. 2, 7, 15. 3, 1, 10. cum Xen. Ἀνβ. sine Ind. 4, 7, 19. πολ. μεγάλην κ. εὐδ.

ἐν ᾗ λ.) Omissum a P. κατ. restituit et Sch. „quum *se* tenuisset *clausae* urbis *moenibus*" (qui et inde servat Lat. severum ad ἐξεπ., sed eundem deserit in) συμβ. *conflictu* vehemente *facto*, κρ. valido *confl.* „recte comparante Sb. Ind." σ. i. 9. pr. μάχην" cum variet modo Noster, cf. Ind. Xen. Hell. et Ἀνβ., sed in re videatur discedere a Dione, qui Albinum ipsum interfuisse huic pugnae perhibet 1260. 51. et 54. παρῆσαν — ἀμφότεροι τῷ πολέμῳ λ.

καρτερᾶς, ἐπὶ πλεῖστον [c] μὲν ἰσόῤῥοπος ἔμενεν ἑκατέροις τῆς νίκης ἡ τύχη. καὶ γὰρ οἱ Βρεττανοὶ ἀνδρείᾳ τὲ καὶ θυμῷ φονικῷ οὐδὲν τῶν Ἰλλυριῶν ἀπολείπονται. γενναίων οὖν στρατῶν μαχομένων, οὐ θατέρων [d] ῥᾳδία ἦν ἡ τροπή. ὡς δέ τινες τῶν τότε ἱστόρησαν, ὀυ πρὸς

proelio, diu quidem aequalis
mansit utrisque victoriae fortuna. etenim Britanni fortitudine et furore sanguinario
nihil Illyricianis concedunt.
7. Validis igitur exercitibus
pugnantibus, neutrorum fa-
8. cilis e at in fugam versio. Atque ut quidam historici tunc

c) ἐπιπλεῖστον sic una voce in edd. A. al. cf. 3, 4, 10. 1, 15, 13. d) Ms. Ba. οὐδετέρων λ. sed Ms. Ve. οὐθ' ἑτέρων λ. tum edd. A. cum Par. 2. οὐθατέρων, v. N.

ἰσόῤῥοπος) Leisn. ad m. Ox. „ἀντίῤῥοπος Xen. Oec. 3, 15." ubi Ind. Z. „idem ac ἰσόῤῥοπος" partim e P. reddente hic Bg., cf. 1, 11, 5., sed ex eodem negligente gradum ad ἐ. πλ., cf. 1, 12, 6., et severiore ad sqq., ubi in τύχη cum τ. νικ. Noster saltem ex analog., (nihil etiam ferente G. Th., sed Stp. Th. 3, 1450. A. e. servante Lat. P. cum additamento,) sed priora per variationem cum 3, 2, 19. μαχ. καρτ. γενομ.

καὶ γὰρ — οὐδ.) Leisn, ad m. Ox. de ἀπολ. „O. M. V. IV. p. 214." ubi Sb. Ind. „inferiores sunt" sed Bg. e P., cf. 3, 4, 3., a quo in φ. θ. discedit et Sch. „*animo* caedis *avido*" ubi Noster iterum modo ad analog., ferente tantum Sb. Ind. simile ex Eutr. Met. 10, 1, 5. τῆς φονικῆς θρασύτητος, sanguinariam *temeritatem*.

οὐ θατέρων) Fortasse rectius οὐθετέρων s. οὐδετέρων. *Sylb.* Leg. οὐδετέρων. *Reisk.* non opus est codicis emendatione οὐθ. ἑτέρων. *Stroth.*

Sb. Ind. „pro οὐθετέρων s. οὐδετέρων, *neutrorum*" de more ipsius dubio, qui in utraque coniectura confirmatur quidem a Mss., sed ubi tamen subesse potest etiam opera Glossatoris, quanquam et contra statui licet, confusa esse α et ε iterum, ut de divisis iunctis ve vocibus ambiguum aeque iudicium est, quia in Ms. Ba. cognoscere possumus seriem Mss. unam omnium, sed relictam eam rursus in Ms. Ve. Ego reperi tantum simile quid ad Suid. 1, 691. N. 1. οὐδὲ θατέρα ληπτὸν λ., verum e coniectura sola, praeterea vero (extra illa ad 3, 3. 2.) in adiectivum θάτερος aliquid ap. Suid. cum Hes., per Indd. Dem., cui add. 14, 9. Thuc. cum Abr. Dl. Xen. Cyr., Lyco. Eur. Barn. Harl. Chr. P. v. θωτερ., sed in v. ἑτερ. Ael. V. h. cum Aes. Fa. Hs., porro ad Luc. 3, 569. N. 16. e. ad Valck. Eur. Hipp. p. 201. 1. C. 243. 1. B. et ad Thom. M. p. 120. cum Herodi. Gramm. p. 432.

ὡς δέ τινες) v. praesertim Dion. qui et ipse tali cautione utitur in exitu Albini memorando, λέγω γὰρ οὐχ ὅσα ὁ Σεβῆρος ἔγραψεν, ἀλλ' ὅσα ἀληθῶς ἐγένετο, *non enim refero, quae Severus scripsit, sed rem, sicut vere gesta est, exsequor.* Tali delectu veluti sale condienda est pragmatica historia. *Boecl.* Observa diligentiam historici discernendi vera a falsis, simulque causas indagandi, cur alii vera, alii falsa tradere studuerint, v. Cort. ad Sal. Cat. 22, 4. *Leisn.*

χάριν, ἀλλὰ πρὸς ἀλήθειαν λέγοντες, πολύ τι ὑπερέσχεν ἡ φάλαγξ τοῦ Ἀλβίνου στρατοῦ [e], καθ' ὃ μέρος ἐτέτακτο [f] Σεβῆρος καὶ ὁ σὺν αὐτῷ στρατὸς [g], ὡς φυγεῖν τε [h] αὐτὸν

tradiderunt, non ad gratiam, sed ad fidem loquentes, multo superior fuit acies Albiniani exercitus, qua in parte ſtabat Severus et qui circa ipſum erat exercitus: ut et fugerit

e) Colon Ms. Ba., ut punctum A. cum Bs. 2. f) Ms. Ba. τέτακτο ὁ σεβ., quocum facit Ms. Vi. in addito articulo altero etiam ob ſq. alterum, hic ut per ſe exciderit a pr. το. Sed de abiecto augmento altero Ms. Ba. cf. 1, 13, 15. m. g) Colon Stp. et rel. h) Ms. Ba. φ. τὲ λ. cum accentu, cf. 2, 8, 16. c.

Qui et in m. Ox. ad τῶν „ſc. συγγραψάντων" pro quo et valeat ſubſt. συγγραφέων, a Bg., fere e P., ſtatim expletum, reperiente me λέγειν πρὸς χάριν, praeter illa Exc. ad 1, 1, 3. i., quoque ap. Ael. Fa. Hs. et ap. Cic. in Lael. ſ. 91. ſ. c. 25. i. hominum, *ad* voluntatem *loquentium* omnia, *nihil* ad *veritatem*, ſed praeterea ad m. Ox. notante Leisn. ad λεγ., „ſcribentes" ubi et procedit Lat. illud ante ad Dion. locum *referre*, pro ſyn. pr. ἱστορ., cf. Gs. Th. 124, 24. ſqq., memoriter tenente Stp. Th. 4, 348. B. „ἀλλ' ἐς ἀλήθειαν" ſine Vs., ſed Bg. e P. Lat. ad δὲ, pro τὲ, iterum.

πολύ τι λ.) Fortaſſe rectius τοῦ Ἀλβινείου στρατοῦ, *Albiniani* exercitus. *Sylb.* Sed ap. Noſtr. frequentes ſunt tales gen. duplices, qui deinde in affine adi. converti poſſunt, quod et Bg. fecerit, non tam corrigens ad voluntatem Sb., quam libere dans ad ſenſum, quia cum Mss. etiam P. ſervat formam vulg., quem ſequitur Bg. in oppreſſo τὶ, non item in rel., notante Leisn. in m. Ox. ad φαλ. „forte *ala*" quod procedit hic, ubi componitur ſimul cum ſubſt. στρατ., ut de parte modo ſumatur, quod et *cornu* dr., et diſerte in hac pugna memoratur a Dion. C. p. 1260., ad cuius §. 29. putat Fabricius, illum repugnare Noſtro, quia dicat, *ſiniſtrum* cornu *Albini* victum eſſe ac fuſum. Atqui hic ap. Noſtr. cogitari poteſt *dextrum*, quod et ille ſcribit deinde l. 67. viciſſe ſic, ut Severus ſuccurrens tamen nihil proficeret.

καθ' ὃ μερ.) Praeter libera P., dedit Sch. in v. τατ. „κ. ὁ μέρος στρατοῦ ἐτ. *qua* parte *exercitus* ordine *collocatus* erat *Severus*" ex etymo nimis, ſed Stp. Th. 3, 1252. D. e. ſub ſolo Lat. *colloco* ſine Vs., ignorans in paſſ. commodum Bg. e conſequenti, qui et omiſſum a P. membrum ſq. reſtituit cum ſupplemento particip. v. ſubſt. ὢν, cf. de contracta oratione Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. e.

ὡς φυγ.) Spartian. in Sev. c. 11. (i. p. 606. e.) *multis* interim *varie* geſtis *in* Gallia, *primo* ap. *Trinurtium* contra *Albinum* feliciſſime *pugnavit* Severus, *quum quidem ingens* periculum *equi* caſu *adiit*, *ita*, *ut* mortuus *ictu* plumbeae *crederetur*, *ita*, *ut alius iam paene imperator ab exercitu* deligeretur. *Boecl.*

Ad quae Spart. in N. Caſ. „quod nec Dio praetermittit, nec Herodi., qui etiam addit, Severum *paludamento* imperatorio *abiecto* aliquamdiu latuiſſe. Tunc nempe creditus eſt ictu plumbeae mortuus, quod ait Spart." Sed ad Dion. 1261, 95. ſqq. αὐτὸς τὸν ἵππον ἀποβαλὼν

καὶ τοῦ ἵππου ἐκπεσεῖν [i], ἀποῤῥίψαντα δὲ τὴν χλαμύδα τὴν βασιλικὴν, λαθεῖν. ἤδη δὲ διωκόντων καὶ παιανιζόντων τῶν Βρεττανῶν, ὡς δὴ νενικηκότων, ἐπιφανῆναι Λαῖτον, στρατηγὸν ὄντα Σεβήρου, σὺν τῷ στρατῷ,

ipse et ab equo deciderit, sed abiecto paludamento latuerit. 9. Iamque persequentibus ac paeana canentibus Britannis, quasi scilicet vicissent, supervenisse Laetum ducem Severi cum exercitu, cui prae-

i) Colon in Stp. rel. et punctum in A. al.

ἐκινδύνευσε. ὡς δὲ εἶδε φεύγοντας πάντας τοὺς ἑαυτοῦ, τὴν χλαμύδα περιῤῥηξάμενος λ. Fabric. §. 31. „vide, quam diversa sit de eadem re fama, aut quam contrarium sit partium studium! Nam Herodianus abiecta veste *regia* se abdidisse scribit," vertente Bg. e P. τὴν χλ. β. non ita severe, omisso adi., cum ipse G. Th., in Bg. habens solum Gr. χλ., tamen et subiecerit loca cum adi. nostro *imperatoria paludamenta*, quod adeo olim restituetur in Vs., cf. Stp. Th. 4, 534. B. e. hinc „*abiecta* chlamyde *regia* s. *imperatorio* paludamento" Graev. Th. T. VI. Ferrar. de re vest. p. 861. B. „*paludamentum* chlamydem purpuream graeci scriptores verterunt, — *regiam chlamydem* appellat Herodi. — ἀποῤῥ. — βασ. Nam regum chlamydes purpureae" Poll. 5, 18. *pallium*, sed 7, 46. *chlamys*, Fi. de vit. L. N. T. Prol. 3. p. 15. et supra ad 1, 5, 14. e. 1, 14, 16. ut in rem de abiecto in fuga cultu, ne agnoscendi facultas esset, exempla alia in Ind. Flor. v. *insignia*, sed in formulam ἐκπεσ. τ. ἵπ. (ubi Bg. e P. sed G. Th. severius *decidere equo* et *ex* equo,) Hes. 1, 1147. N. 4. et Luc. 1, 279. l. 12. cum Ind. Hom. v. ἐκπεσ. sed sic physice de re Xen. Sy. et sine Ind. Ael. V. h. 1, 10. cum Abr. Dl. Th. p. 248. i.

παιανιζόντων) Schol. Arist. ad Plut. 636. παιὰν μὲν ὕμνος ἐστὶν εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ παύσει λοιμοῦ ᾀδόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παύσει πολέμου, πολλάκις δὲ καὶ προσδοκωμένου δεινοῦ· καὶ παιανίζειν ῥῆμα ἀπὸ τούτου, τὸ παιᾶνα ᾄδειν· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ παύω παυὰν καὶ παιάν. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Obs. Misc. V. 11, p. 278." quod verbum, omissum in Bg. Vs. haud dubie incuria scribae, cum et monstrasset P. libere conversum, restituimus per phrasin, a Bg. ipso adhibitam infra, nihil variantibus hic libris in vocali, cf. Thuc. 158, 77. ἐπαιώνιζον — ὡς νενικηκότες, *paeana canebant*, tanquam *victores*, ubi v. Var. L. cum N. 76. it. 36, 60. 264, 68. 294, 16. 398, 84. (475, 43. 497, 93.) ad Herdt. 273, 21. cum Ind. Diod. S. 1, 553. N. 55. p. sq. N. 5. ad Dion. C. p. 576. ad Max. Tyr. p. 622. Stanl. ad Aesch. s. c. Theb. v. 274. ad Luc. 1, 849. N. 26. Harl. Dem. p. Cor. p. 547. N. 30. cum Schol. Dem. Rs. Or. V. 2. p. 65. e. it. V. 10. p. 538. l. 16. Cup. Obs. p. 4. sqq. et 8. m. Carpz. Par. St. p. 474. i. Thom. M. p. 670. L. Tim. p. 146. Suid. 3, 65. 68. m. sq. Hes. 2, 837. i. 840. m. cum Ind. Sb., Fi. Axioch. et Aesch., Xen. Z. Bach. et Ἀνβ. it. Zos. Cell. et Thuc. Var. L.

ἐπιφανῆναι) cf. Dion. C. 1261, 7. et supra 1, 12, 12. e. ex Stp. Th., ubi P. servari potuit.

οὗ ἦρχεν, ἀκμῆτί τε[k] ὄντι, καὶ ἔξω μάχης γεγονότι. διαβάλλουσι δὲ αὐτὸν, ὡς καραδοκήσαντα τὴν ἀπόβασιν τῆς μάχης, καὶ ἑκόντα βραδύναντα[l]· τὸν δὲ ὑφ' ἑαυτῷ στρατὸν ἀκμῆτα τηρήσαντα, τὴν ἀρχὴν ἑαυτῷ μνώμενον, τότε ἐπιφανῆναι[m],

erat, recenti, qui extra pu-
10. gnam fuerat. Criminan-
tur autem ipſum, quaſi ex-
pectaſſet eventum pugnae ac
de induſtria ceſſaſſet: copias
autem, quae ſub ipſo eſſent,
recentes ſervantem, imperi-
um captantem, tunc ſuperve-

k) Ms. Ba. ἀκμῆτι τὲ λ. modo diſcedens in accentu, cf. 3, 6, 19. l) Punctum A. al., v. N. m) Hoc comma diſerte in Ms. Ba. cum A. al., neglectum in Stp. rel.

ἀκμῆτι) Paulo poſt (§. 12.) dicit *νεαρὸν στρατὸν*, it. (§. 14.) *δύναμιν οὐ προηγωνισμένην*. *Steph.*

Leisn. in m. Ox. „v. Sylb. ad Pauſan. V, 15, (et ſeparatim ad calcem,) pro ἀκμῆτι vel paulo poſt pro ἀκμῆτα legi poſſet etiam ἀκμηνῷ vel ἀκμηνὸν. ἀκμὴς eſt infractus, nullo labore domabilis, ἀκμηνὸς vero vigens, vegetus" tenente me ex Stp. Th. 2, 49. D. m., praeter noſtrum locum e P., ib. C. m. ἀκμῆτες ſine ſubſt. cum oppoſ. κεκμηκότων, ut ap. Luc. et Dion. H. S. Ind. T. 1., ubi et oppoſ. cum ſubſt. 117, 25. προςπεσόντες ἀνθρώποις μεμοχθηκόσιν, αὐτοὶ ἀκμῆται ὄντες, per ſyn. noſtro, ut Ind. Hom. ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας, ſed rurſus ap. Dion. H. l. l. 572, 1. ἀκμήτην δύναμιν, recentibus *copiis*, ad quam analog. Noſter dederit cum ſyn. ſubſt. στρ., ſequente Sch. etymon Stp. per Lat. Bg. e P. „ex α priv. et κάμνω, *fatigor*, recenti, *praeliis* nondum *defatigato*, exercitu" cf. Suid. et Heſ. it. ad Onos. p. 47. N. 19., recte comparante Stp. loca Noſtri, qui et hic quaſi explic. quandam ſubiicit, ob quam cauſam forte Bg. omiſit copulam καὶ, ſecus ac P., unde tamen olim reſtituemus, quia copula valet quoque in explicando et adiuncta parte aliqua explicante, ubi Noſter ad analog. rurſus, et in Vs. erit ſeverius *extra* pugnam *verſato*.

ὡς καραδοκ.) Similes ſententias v. ad Herdt. 583, 81. 649, 77. Diod. S. 1, 405, l. 4. 1, 415. l. 80. cum Ind. Dion. H. S. T. 1., ſed in verbum Ind. Polb., etiam ib. in v. ἀποδεχ. e., Luc. Dion. C. cum Poll. 2, 41. N. 75. Suid. 1, 686. i. 2, 241. e. Heſ. 1, 145. e. 2, 1124. e. Tim. L. p. 111. Phil. p. 766. D. m. Ioſ. 1, 852. ſ. 5. i. 904. l. 9. 2, 286. c. 5. i. 318. ſ. 5. l. 6. 376. ſ. 5. e. Zoſ. 5, 15, 5. 5, 45, 3., tenente me tantum e Lat. ap. G. Th. eventum *pugnae*, ſed Stp. Th. in ſ. ἑκ. ſaltem Latina ſyn. illi Bg. e P., qua de notione, pro ſciens, volens, cf. Obſ. M. Nov. T. 3. p. 12. Caeterum poſt βραδ. contraxit P. Noſtri ſcripta, eiecto δὲ, et facto commate, quod et procedit, quia unum v. διαβ., omnia regens deinceps poſita, habet hic ſimul iunctas rectiones, quae alias ſingulae modo occurrunt, ut ſit cum ὡς et participio, inde ab ὡς ad βραδ., verum et cum inf. et accuſ., τηρήσαντα δὲ — ἐπιφ., ubi P. omittit membrum τὸν ὑφ' ἑ. στρατὸν, quod Bg. reddit, expleto part. ὄντα, ſervans idem participium μνωμ., a Noſtro poſitum poſt aliud participium, a quo pendet, cf. 2, 15, 3. θαῤῥ., dum P. ſtatim exprimit notionem cauſae, et Noſter leviter variat cum 2, 9, 14., cf. 2, 7, 11.

ὅτε ἔμαθε τὸν Σεβῆρον πεπτωκότα. πιστοῦται δὲ τὴν διαβολὴν ταύτην ἡ ἀπόβασις [n]. ὕστερον γὰρ ὁ Σεβῆρος, μετὰ τὸ πάντα κατορθῶσαι καὶ εἶναι ἐν ἀμερίμνῳ βίῳ, τοὺς μὲν ἄλλους πάντας αὐτοῦ στρατηγοὺς [o] μεγάλως ἠμείψατο, τὸν δὲ Λαῖτον μόνον, ὡς εἰκός, μνη-

niſſe, cum intelligeret, Seve-
11. rum cecidiſſe. Confirmat autem criminationem hanc eventus. Poſtea enim Severus, omnibus ex ſententia geſtis, cum viveret ſecuram vitam, caeteros quidem omnes ſuos duces magnifice remuneratus eſt, Laetum autem ſolum, ſuc-

n) Ms. Ba. ἀπόφασις, ut §. 4. m. o) Mss. Ba. et Vi. πάντας στρατ. αὐτοῦ μεγ. ut pron. αὐτ. per lenem etiam in edd. A. al., v. N.

ὅτε ἔμαθε) Contra Dion (1261, 10.) ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἐπικρατέστερα τὰ τοῦ Σεβήρου γενόμενα, προσεπελάβετο τοῦ ἔργου. In hoc vero cum Herodiano conſentit, quod Laetum, quamdiu aequo Marte pugnatum eſt, ſubſtitiſſe narrat, quaſi occaſionem captaret imperii ad ſe transferendi. *Oxon.*

Cf. ib. l. 7. et in ſq. τὸν Σεβ. πεπτ. ſupra §. 8. e. τοῦ ἵππου ἐκπεσεῖν, qui genitivus huc repetendus cum pr. ἐκ τοῦ ἵπ., ponente Noſtro forſan hoc verbum ambiguum, et de iis poſitum, qui in pugna cadunt caeſi, cf. 1, 11, 5., de induſtria ſic abſolute, quia per nuntium, *cecidiſſe* Severum, Laetus deceptus eſſe poteſt ad ſpem imperii, impulſusque ad opitulandum Severianis, credens, caeſum eſſe Severum, quem adveniens videbat tamen modo cecidiſſe ex equo innoxie.

πιστοῦται) Pronomen ταύτην, omiſſum in Ms. Bg., reſtitui e P. obliquo. In v. πιστ. Sch. partim e P. „*approbat* ſuſpicionem *eventus* ſ. *credibilem fidem* facit *calumniae*“ quod poſtr. forte ductum e Sb. „fidem *criminationi* facit *eventus*“ ſequente Stp. Th. 3, 146. C. e. Lat. P, ſed vincente Bg. perſpicuitate, qui in ſqq. ad μετὰ λ. partim e P., mutat pr. μετὰ cum inf. in ablativos conſqq., quia hi pares ſunt enunciationi per particulas *cum* ſ. *poſtquam*, in quas per ſe reſolvi licet μετὰ cum inf., dum ſervat P. tamen copulam ſq. καὶ, retinente Stp. Th. 2, 1442. B. omnia P., praeter libere adiectum adv. *mox*, cf. 3, 5, 10., ut eiusdem adi. ad ſq. formulam omittit recte ib. 855. e. „*in* ſecuritate *agitare*, curis vacuam vitam ducere“ ubi Noſter ſaltem ad analog., infra varians per ἀμερίμνως βιοῦν, unde hic dediſſem, *poſtquam* omnia *feliciter* exegiſſet, *ac* verſaretur *in* ſecuritate *vitae* ſ. *ſecura vita*, quia Lat. *eſſe* in *vita* aliud ſignificat, cf. G. Th. 642, 102. et 1053, 50. At in ſq. adv. μεγ. (cf. 2, 3, 17.) Lat. Bg ap. Stp. Th. aliunde, ſed a Noſtro cum v. ἀμ. per variationem cum 2, 3, 15. poſitum e peculiari ratione. Tum in Mss. alius primo ordo in pron. (laevior quidem una ex parte, ſed e logica modo ratione ortus, cum exquiſitius ſtet ante ſubſt. genitivus ille pronominis, a P. oppreſſus,) tum ſpiritus alius, ut ſaepe, ſervante Bg. aſperum ob v. ἠμ.

ὡς εἰκὸς) Haec verba cum μνησ. Herodianum iunxiſſe puto, et intellexiſſe *ut veriſimile eſt*, non *ut par fuit*, ſicut vertit Pol. *Steph.* Et quidem, ut negaret poſtea, ſuo iuſſu interfectum. Spartian. Sev. 15. (e.

σικχκήσας διεχρήσατο. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕϛερον ἐγένετο. τότε δ' οὖν [p], ὡς προείρηται, τοῦ Λαίτου ἐπιφανέντος σὺν νεαρῷ τῷ [q] ϛρατῷ, οἱ μὲν τοῦ Σεβήρου ἐπεῤῥώσθησαν, τὸν δὲ [r] Σεβῆρον τοῦ ἵππου ἐπε-

12. censens, ut videtur, interemit. Sed haec quidem posterius facta sunt: tunc autem, ut dictum est, Laeto superveniente cum recenti exercitu, Severiani quidem invaluerunt, Severumque equo imposue-

p) Ms. Ba. τότε δὲ, ὡς λ. v. N. q) Ms. Ba. νεαρῷ ϛρατ. v. N. r) Ms. Ba. τόν τε σεβ. v. N.

p. 615. c.) *denique quum occisi essent nonnulli, Severus se excusabat, et post eorum mortem negabat fieri se iussisse, quod factum est; quod de Laeto praecipue Marius Maximus dicit.* Quo de more principum diximus aliquid ad Tac. 1. A. 6. annot. 3. et 7. Excusat istam caedem Laeti Herodianus. Nisi tamen illud ὡς εἰκὸς ad confirmationem potius causae s. propositi Severiani, quam ad approbationem referamus. Interpretatio esset, *solum Laetum*, haud dubie *memor* proditionis *et* iniuriae, *occidit.* Quamquam, si de Laeti voluntate constitit, nihil causae est, quin merito interfectus credatur Herodiano. *Beccl.* Causam longe aliam assignat Dio (1264, 20) ἀπέκτεινε — τὸν Λαῖτον, ὅτι δὲ φρόνημα εἶχε, καὶ ὅτι ὑπὸ τῶν ϛρατιωτῶν ἠγαπᾶτο. (καὶ τούτου τὸν φόνον, διότι οὐκ εἶχε φανερὰν αἰτίαν, εἰ μὴ τὸν φθόνον τοῖς ϛρατιώταις προσῆπτε.) *Oxon.*

Illam formulam ὡς εἰκὸς, sc. ἐϛὶ, Bg. e Stp. ratione posuit post v. μνησ., liberius reddens, sed eodem sensu cum Stp., qui in Th. non tenet formulam Bg., cf. Suid. 2, 772. i. ad Ael. V. h. 3, 19. e. cum Ind., it. Xen. Bach. 'Ανβ. et Cyr., cui add. 1, 2, 6. 11. et in criticam partem ad Diod. S. 1, 662. N. 95., sed Dem. syn. οἷον εἰκ. 995, 16. sine Ind. et Stp. Th., ubi modo plur. οἷα εἰκ., quo de cf. Ind. Dion. C., huc spectante eodem Stp. Th. in μν 2, 958. C. sine Vs. et Bg. Lat., quod ap. G. Th. „de eo, qui laesus irascitur" cf. Suid. Mil. Obs. A. V. 4 p. 292. Palm. Ex. p. 667. e. ad Corn. 8. 3. 3. ed. Stav. Ind. Sb. Thuc. Dion. H. Xen. Hell. et 'Ανβ. Ael. V. h. Rs. Or V. 4. 6. 7. Ant. 8. And. et Dem., cui add. 290, 11. 1464, 19. cum Harl. p. Cor. p. 247. e. it. Phil. p. 749. Fi.

τότε δ' οὖν) Ms., iam supra tentans δ' οὖν 2, 9, 5., hic, praeter plenum δὲ, ut alibi, removet οὖν cum P. et Bg., cf. 3, 5, 12. sed in v. τῷ ϛρ. formula ex articulo intra adi. et subit cum proxime nihil Ms. novasset §. 2. m. πάντα τὰ γ. ἔθνη, it. 3, 6, 17. e. et 19. i., cumque adeo pro vulgari forma obtrusisset articulum 2, 3, 9. i. 2, 5, 8. m., hic tamen (ubi restituimus totum hoc membrum a P. omissum, et simul in Ms. Bg., in cuius marg. monuit Leisn. „desunt quaedam") eundem eiicit, vel e glossa ad variandum, vel e lapsu scribae ob pr. ρω simile; variantibus eodem modo libris alias etiam, cf. ad Luc. 3, 422. N. 48., ut Noster in sq. v. privo ἐπεῤῥ. variat pro phrasi 3, 3, 13. ἐπιῤῥωσθεὶς τὰς ψυχὰς ὁ ϛρατὸς, ubi privum Nostri sic dedimus e Thuc. 447, 48., non tenente Stp. Th. Lat. Bg. ap. G. Th. „robur ac firmitatem acquirere" hic *animi.*

τὸν δὲ — τοῦ ἵπ.) Genitivus pendet a praep. ἐπὶ, qua cum alias haud

βίβασαν, καὶ τὴν χλαμύδα περιέθεσαν. οἱ δὲ τοῦ Ἀλβίνου, οἰόμενοι ἤδη νενικηκέναι, καὶ ἀτακτότεροι εὑρεθέντες, αἰφνιδίως [s] αὐτοῖς ἐπιπεσούσης [t] γενναίας καὶ οὐ προηγωνισμένης δυνάμεως, ἐπ' ὀλίγον ἀν-

runt ac paludamentum circumdederunt; 13. Albiniani autem putantes iam se vicisse, et tumultuosiores inventi, subito in ipsos impetum faciente valida, quae nondum pugnaverat, multitudine, paulis-

s) Ms. Ba. αἰφνηδίως cf. 3, 5, 8. e. t) Ms. Ba. ἐπεισπεσούσης v. N.

raro iungi solet, cum de motu sermo fit, v. Viger. c. 9. sect. 4. §. 9. Dicitur alias ἐπιβιβάζειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον. *Stroth.*

Deserto P., reddit Bg. e Sch. cum Ind. Sb. et Stp. Th. aliunde, ubi est modo cum pr. εἰς et ἐπὶ cum acc., cf. Ind. Sb. Diod. S., sed e Nostri rectione ap. Abr. Dl. Th. p. 558. m. ex Aristid., tropice tamen „δόξαν, ἧς ἐπιβιβάζει σε — ὁ θεὸς" sine Vs., cf. de ἐπὶ cum gen. pro acc. 1, 3, 2. e., ut de Ms. τὲ pro δὲ 2, 13, 12., consentiente hic P., etiam Bg. per syn. severius, et forte confusa hic, ut alias, utr. voce, cum intra relata, οἱ μὲν et οἱ δὲ, melius τὲ cohaereat cum sq. καὶ, ut tamen contra rel. Mss. duos nondum sit aliquid novandum, retinente vulg. quoque Step. Th. in v. sq. περ. i. 3, 1507. e. „equo imposuerunt, et chlamydem *ei* circumposuerunt s. circumdederunt, induerunt" addito pron. αὐτῷ, sed absolute sic iterum ap. Ios. 2, 275. f. 8. m. τὴν ἐσθῆτα περιτιθέντες, eum *sacra* veste *induentes*; quibus milites simul testificabantur fidem suam in Severum, respiciente huc forte Spanh. de pr. et u. n. T. 2. p. 632. m., „alium quoque inter Severi numos citat Savolus, *fidei exercitus Gall. Lugd.* qui nempe exercitus a partibus Severi contra Albinum in Gallia, ac, ut id ab Herodiano traditur, prope Lugdunum, prostrati ac caesi steterit."

ἀτακτοτ.) P. deserit quoque Sch. „confusiores" praeoptante Stp. Th. aliunde 3, 1259. de militibus Lat. *inordinati* s. *incompositi*, quorum prius severius, cf. G Th., ubi nihil in Bg. hoc sensu, nec ap. Liv. Ind.

ἐπιπεσουσ.) Ms. aliud syn. compos., apud Nostrum non deinde occurrens, convenit tamen cum eius usu talium compos., ut ἐπεισέρχεσθαι ἐπεισπηδᾶν etc., variantque alias quoque praep. ἐπὶ et ἐπεις, cf. Plut. Krg. p. 83. N. 54., ut novum v. usurpant alii Gr., cf. Ind. Luc. cum 3, 323. N. 66. et Xen. Cyr. it. Eur. Rhes. v. 448., etiam alibi obtrudentibus nostris Mss. exquisitiora pro vulgaribus. Ad sqq. deserit Bg. Lat. P., secutus partim Sch. in „πρ. *manus* militum, *quae* nondum *pugnaverat*, s. *certamine* nondum *lassata*" quae postr. sunt ex Ind. Sb., ut pr. partim e Stp. Th. „quae *antea* non *pugnaverat*" sensum exprimente P., cf. §. 10. m. ἀκμ., sed libere addente aliquod adv. ad sq. v. ἀντ., ubi Bg. ignorat Stp. Th., cf. cum adv. quodam Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 420. i. Luc. D Orv. Ch. p. 623. e. Phil. p. 748. F. m., reddente Bg. ad sq. v. εἰκ. e Sch., ubi Stp. Th. non tenet locum similem de pugnantibus, qui loco et campo abeunt, non amplius resistentes, cf. Ind. Thuc. ex 312, 20.

τισχόντες, εἶξαν. τροπῆς τε καρτερᾶς γενομένης, ἐδίωξαν αὐτοὺς φονεύοντες οἱ Σεβήρου, μέχρις οὗ ἐς τὴν πόλιν ἐσέβαλον [u]. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῶν ἑκατέρωθεν ἀνῃρημένων ἢ ἁλόντων, ὡς ἕκαστος ἐβουλήθη [x] τῶν

14. per obnixi cesserunt; fugaque vehementi facta, persecuti sunt ipsos Severiani occidentes, donec in urbem intra-
15. runt. Numerum quidem utrinque caesorum aut captorum, ut quisque voluit, illius

u) ἐσέβαλλον A. al., v. N. x) Ms. Ba. ἠβουλήθη v. N.

καρτερᾶς) In hoc adi. cum subst. τρ. Noster ad analog. saltem, ubi P. delerit et Sch. „magna *clade*" restituto a nobis part. φον., quod Bg. Vs. non tenebat, sed P. liberius, qui mansit in tempore v. ἐσεβ. vulgato, pro quo quarundam edd. imperfectum est de solenni permutatione, cf. 3, 2, 19. 1, 15. 6. m., ubi Sch. post Vs. P. „quid si transitive accipiatur? *ut* eos *in* urbem *compulerunt*" quae notio, requirens suppletum pron. casuir quartum αὐτοὺς, non reperta est de pers. ap. Stp. Th., ubi contra altera, supplendo nominativo pron. αὐτοὶ, οἱ τοῦ Ἀλβίνου, in nostro et affini v. εἰσβ., tum e Bg. ratione, h. e. simpl. sensu, tum per secundariam cogitationem, pro celeriter intrare s. irruere, et hic salutis s. perfugii causa, ubi ego statuerim ellipsin pron. acc. ἑαυτοὺς, vel aliis in locis sing. ἑαυτὸν, qua de tacetur ad L. Bos. et Vig., cf. totam Nostri formulam εἰς τ. πολ. εἰσβ. ap. Diod. S. 1, 294. l. 13. urbem *ingreditur*, it. ap. Pal. Fi., sed per Lat. Bg. saltem Ind. Xen. Ἀνβ., tum in notionem hanc Hes. 1, 1117. e. Bud. C. 606, 33, sed et in aliam Suid. 2, 32. m. ad Thom. M. p. 279. cum N. 1. Ind. Sb. Thuc. cum Gs. Chr. et Abr. Dl. Ael. V. h. Rs. Or. V. 7. Ant. 8. Lyc. Dem. Polb. Geop. et de med. Poll.

τὸ μ. ο. πληθ.) Occisorum numerum Historicorum nemo, quod sciam, rite subduxit. Dio enim indefinitum ponit (1261, 13. ἡ δὲ δύναμις ἡ τῶν Ῥωμαίων ἰσχυρῶς ἔπταισεν,) ἅτε ἀμφοτέρωθεν ἀναριθμήτων πεσόντων, uti et Capit. (in Alb. c. 9. m. p. 696. e.) innumeris *suorum caesis*, *plurimis fugatis*, *multis* (etiam) *deditis Albinus* fugit. *Oxon.*

Nec ad Anglos ap. Heyn. H. 4, 1048. m. aliquid definitum, quorsum et pertinent Nostri sqq. ὡς ἑκ. λ. ubi, cum inconstanter dedisset Ms. 2, 13, 13. e. ἐδυν. pro ἠδυν. sed 3, 2, 11. ἠδυν. pro ἐδυν., porro in nostro v. ἐβουλ. 1, 13, 1. e. 1, 17, 3. m. nihil novasset, nunc tamen duplex iterum illud augmentum praefert, fortassis ex opinione illa, quam exserit quoque Suid. 2, 40. m. ἠβουλόμην, ὡς Ἀττικώτερον, ἐβουλόμην δὲ πολλοί, it. Moer. p. 175., ubi N. nihil contra, at ipse Thomas M. p. 258. cum N., dum utraque forma recta habetur diversis locis, etiam interdum sine Var. L., tum ap. Thuc. 98, 26. 100, 12. 160, 54. tum ap. Dem., praeter alia loca multa, ἐβουλόμην 375, 5. sed mox l. 7. ἠβούλεσθε, et 395, 21. ἠβουλόμην, it. 1179, 7. ἐβούλετο, sed l. 17. ἠβούλετο, it. 13, 24. 312, 1. ἠβουλόμεθα, sed 307, 4. ἐβουλόμεθα, it. ἠβούλεσθε 260, 5. 285, 16. 598, 5. sed ἐβούλεσθε 387, 16. et pr. l. ἠδύνασθε, it. 62, 16. 26. ἠβούλοντο, sed l. 19. ἐβούλετο et l. 23. ἠβούλετο, it. ἐβουλήθη 543, 22. 656, 14. 1224, 25. sed ἠβουλήθη 354, 24. 444, 1. 446, 14. 865, 27. etc., ut ἠβουλήθην 1402,

τότε συγγραψάντων, ἱστόρησεν. οἱ δὲ [y] τοῦ Σεβήρου, τήν τε πόλιν [z] Λουγδοῦνον διαρπάσαντες [a] καὶ ἐμπρήσαντες, τόν τε Ἀλβῖνον συλλαβόντες, καὶ τῆς [b] κεφαλῆς ἀφελόντες, κομίσαντες αὐτὴν τῷ Σεβήρῳ,

aetatis ſcriptores tradidere. 16. Severiani autem, cum urbem Lugdunum diripuiſſent et incendiſſent, Albinumque comprehendiſſent et capite truncaſſent, idque tuliſſent Severo; duo maxima erexe-

y) Nihil variat Ms. Ba. *Mart.* nec Ms. rel. in οἵ τε τοῦ Σ. vulg. omnium edd., v. N. z) Ms. Ba. τήν τε λουγδ. abeſt πόλιν. *Mart.* v. N. a) Ms. Ba. διαρπάσαντες, τόν τε Ἀλβ. v. N. b) τῆς omiſſus artic. in Ox.

3., ἠβουλήθημεν 1176, 5. 1389, 5. ἠβουλήθητε 182, 5. 8. et ἠβουλήθησαν 491, 25. 687, pen. per hanc formam tantum; hoc poſt verbum interpungente Bg., quia deſeruit genitivum τῶν λ., ab ἐκ. pendentem, relato illo ſimul ad v. ἱσ., ſecus ac P., unde tamen formulam τῶν τ. συγγ. ſervat, tractans participium cum adv., ut adv. intra articulum et ſubſt., cf. 1, 14, 10. m., dum Noſter variat cum huius cap. §. 8. i., expreſſo hic part. συγγρ., *numerum — ut* quisque *voluit* tunc *de his* ſcribentium, *tradidit*, ſ. *ut* quisque *voluit* illius aetatis *ſcriptorum*.

οἵ τε τοῦ Σεβ.) Scribo οἱ δὲ τοῦ Σ. *Steph.* Forte οἱ δὲ τοῦ Σεβ. *Reisk.* Recte, puto, ut δὲ reſpondeat prioris §. μὲν, ac ſqq. ſeparet diſtinguatque magis, quam τὲ, quod potius in continuando adhibetur; unde hic, vel contra Mss., δὲ dedi ſtatim, ſecutus ſenſum et Bg. quoque Vs., cum que ſaepe duo iſta confundantur, quo et reſpexerit Sb. Ind. „τὲ pro δὲ" non hic Iogg. obſecutis Stephano, ſed P. *mox* arguente τὲ vulgatum, pro deinde, qui et cum Ms. Ba. conſentit in omiſſo ſubſt. πόλ., quod per ſe abeſſe poteſt, cum iam adfuerit §. 5., ubi, primum mentione incidente loci, lectores ſolent moneri de talibus nominibus, quae notio iis ſubiecta ſit, ſed ut aeque retineatur, quia cum Bg. agnoſcunt quoque Mss. rel. et ſaepe id ſubſt. adiicitur in loco, iam ſatis noto.

διαρπασ.) Ob hoc particip. (ubi cogitabimus, quod Noſter reticet, Severianos occupaſſe antea urbem, in quam irruiſſe eos ſimul cum fugientibus ſcribunt Angli ap. Heyn. H. 4, 1048. m., neſcio unde, niſi forte e §. 4.) exciderunt in Ms. Ba. καὶ ἐμπρ. propter eosdem fines, ut alibi, cum ſerventur iſta a Mss. rel. et P., iunganturque etiam 3, 3, 5. e. ſq. it. 1, 10, 4. e., aſſequente Bg. in ſq. ἀφ. rectionem cum acc. perſ. et gen. rei; ignoratam in act. hoc a Stp. Th., ſed ſolennem in med., ad quam analog., etiam iudice Sb. Ind., Noſter ſcripſerit. In ſq. κομ. addit Bg. copulam τὲ e P., quae per ſe exciderit poſt τες ſimile, ſed nec deſideretur, ſumtis participiis ſine copula, quae a ſe pendeant, factoque commate in pr. membro ſic, καὶ, τῆς κεφ. ἀφ., κομισ., *et*, cum *capite* privaſſent, *ferentes id* rel., quae ratio procedit et in Lg. reſolutis particip., in rem utramque conſentiente Dione partim, tum in συλλαβ. 1261, 21. ὁ δὲ Ἀλβῖνος καταφυγὼν ἐς οἰκίαν τινὰ, πρὸς τῷ Ῥοδανῷ κειμένην, ἑαυτὸν ἀπέκτεινε, tum in κεφ. λ. paulo poſt, ἰδὼν δ᾽ οὖν (ὁ Σεβῆρος) τὸ σῶμα αὐτοῦ, — τὸ μὲν ἄλλο ῥιφῆναι ἐκέλευσε, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐς τὴν Ῥώμην πέμψας ἀνεσταύρωσεν, ad quem §. 37. Fabr. „minus accurate

δισσὰ καὶ μέγιστα ἤγειραν τρόπαια [c], τὸ μὲν ἐν ἀνατολῇ, τὸ δ' [d] ὑπ' ἄρκτῳ [e]. ὡς μηδὲν ταῖς [f] Σεβήρου μάχαις ἢ νίκαις παραβάλλεσθαι, μήτε πλήθει δυνάμεως, μήτε ἐθνῶν

runt tropaea, alterum in oriente, alterum sub septen-
17. trione. Ita, ut nihil sit cum Severi praeliis et victoriis comparandum, neque multitudine copiarum, neque

c) Ms. Ba. τρόπαια· τὸ μὲν, ἐν ἀνατολῇ· ut post τρ. punctum in A. al. it. post μὲν comma in A. d) Ms. Ba. δὲ, ut in A. al. cf. §. 12. e) Hic punctum Ms. Bg. etiam in Bc. 2., pro colo Stp. rel., sed aliarum commate, v. N. f) ταῖς τοῦ Σεβ. una Pat., v. N.

Herodianus 3, 7, 16. caput tantum Albini abscissum ad Severum allatum esse scribit. Rectius cum Dione Spartianus (in Sev. c. 11. e. p. 607. e.) et Capit. (in Alb. c. 9. m. p. 696. e. it. p. sq. i.) corpus eius, vel ipsum potius semivivum ad Severum testantur apportatum"

δισσὰ καὶ μ.) Bg. e P. omittit καὶ intra adi. duo, ut in aliis supra, cf. 1, 14, 2., ut super ὑπ' ἄ. 2, 9, 17., innuente Nostro hic forte Galliam potius, ubi victoria parta, quam Britanniam, cum imitatione quadam Luc. 2, 84. l. 54. ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας, τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν, sed me relinquente hic Stp. colon, quamvis comma, alibi ante ὡς in iudicio Nostri delectum, etiam procedat, quia h. l. cum prioribus haec §. non habet coniunctionem necessariam, cf. 1, 14, 16. e. Sed ap. Beg. 2, 690. ad numum Severi, ubi eques hostem prosternit, dubitatur, sitne Albinus, an Parthus.

ὡς μηδὲν) Hic est campus Politicorum comparandis cum Severo Iuliis, Augustis, Mariis. Neque desunt sane rationes validae, per quas Iulii et Augusti gesta praeferri Severianis mereantur. An enim Nigrum, Albinum, Iulianum praeferemus Brutis, Cassiis, Pompeiis, Antoniis, quorum maximas opes Augustus debilitavit? Sed Herodianus τρεῖς βασιλέας, tres imperatores, a Severo oppressos praecipue miratur, et in eo praecipuum praecellentiae talis momentum constituit. Nam caetera de *copiarum* et *pugnarum numero*, de *nationum motu*, de *itineribus*, multum disceptationis admittent, si quis accuratae comparationis examen ingrediatur; quod hac vice nostri non est instituti. *Boecl.*

Etiam Leisn. in marg. et textu Ox. 2. addiderat articulum τοῦ, fortassis e Pat. ed., in quam venit, nescio quo auctore, sed sine necessitate, cum Noster in addendo omittendove articulo variet, cf. §. 12. sq. αἱ — τοῦ Σ. et αἱ — τοῦ 'Αλβ., sed §. 14. αἱ Σεβήρου, it. §. 9. m. στρατηγὸν — Σεβήρου et §. 18. αἱ Καίσαρος, cf. 3, 3, 9.

παραβάλλεσθαι) Forte παραβαλέσθαι. Subaudi ἐστὶν vel εἶναι ἄξιον. *Reisk.* De ellipsi quidem tali aliqua post ὡς, pro ὥστε, cum inf., concedi potest hic, non item ubique alias, cf. vel loca illa ad Vig. p. 541. a. e., nec monente quid tale L. Bos. Ell. p. 413. sqq. Sed vel cum hac ellipsi nihil novandum in v. παρ. tempore, etsi per se confunduntur duplices illae et simplices, cum et praesens tum valeat, nec contextus requirat praeteritum s. perfectum, ubi Sch. „ut *nihil* conferri *possit* eius *proeliis* aut *multitudine*" et ipse instituens aliam ellipsin verbi δύνασθαι, dum

κινήσεσιν, ἀριθμῷ τε παρατάξεων, ὁδοιπορίας τὲ μήκει καὶ τάχει. μεγάλαι μὲν γὰρ [g] αἱ Καίσαρος πρὸς Πομπήϊον ἑκατέρωθεν στρατοπέδων Ῥωμαϊκῶν [h] μάχαι, καὶ αὖ τοῦ [i] Σεβαστοῦ πρὸς Ἀντώνιον ἢ τοὺς

gentium motibus, neque numero pugnarum itinerumque
18. longitudine et celeritate.
Nam magnae quidem Caeſaris adverſus Pompeium, utrinque exercituum Romanorum pugnae, et Auguſti adverſus An-

g) Ms. Ba. γὰρ καὶ αἱ Καισ. v. N. h) Ms. Ba. et Vi. μάχαι ῥωμαϊκῶν· καὶ λ. v. N. i) Sic unae Ing., pro αὐτοῦ Σ. rel., v. N.

alio inclinat P., ſed aeque recte ad ſenſum, atque adeo ad ſecundam perſ. praeſentis activi, cf. 1, 10, 12. e., ut in ἐθν. κιν. ad 1, 1, 5. e. it. 2, 15, 11. in παρατ., ubi ſimiliter cum μαχ., aliter, quam P., diſcedente etiam Bg. in τὲ poſt ἀρ., repetito μὴ e pr.

μεγάλαι) A Ms. additum καὶ, ut alibi, hic, non comparens ap. P., excidere per ſe potuit intra γὰρ et αἱ, ſumendum vel ſine relatione, pro *etiam* ſ. *quoque*, ut Severi, vel ut pertineat ad ſq. καὶ, pro *tum — tum*, et, cum deſit in Mss. rel., ſaltem in Var. L. propagandum eſt. Sed altera res Mss. duorum, reperienda quoque in P., per transpoſitum ſubſt. aut adi., ne concurrant genitivi eiusdem numeri, eſt quidem exquiſitioris ordinis ac laevitatis etiam maioris, ſed tamen contra Ms. tertium; unde appareat violentia, cum et vulgatus ordo habeat bene, et noſtri Mss. ſaepe obtrudant exquiſita. Caeterum obſervandus hic uſus ſubſt. μάχαι cum duplici genitivo perſ. Καισ. et στρατ., ſervatus a Bg., modo ut comma in eius Ms. appareret poſt Πομπ., vix neceſſarium, ubi brevitas quaedam in dicendo videtur, adiuvanda ſupplemento alicuius participii, v. c. ὄντων, vel mutato gen. in dat. cum pr. σὺν Ῥωμαϊκοῖς ἑκ. στρατοπέδοις, quo tendat ablativus P.

αὐτοῦ Σεβ.) Scribo αὖ τοῦ Σ. *Steph.* Sed Sch. in αὐτὸς „interdum cum emphaſi, (ſubiectis ſine Vs. hinc) αὐτοῦ Σεβ., ubi Stp. nimis argute corrigit αὖ τοῦ, *iterum*" ſed Leisn. non modo in m. Ox. „l. αὖ του (ſed quoque in m. Bg. Ms.) legit αὖ τοῦ" quod ſit veroſimile, quia non expreſſit pron. Lat. *ipſius*, quod Sch. in mente habuit, pro *etiam adeo*, non hic ſatis commodum, cum non ſit tranſitus a minori ad maiorem, ſed ſaltem a pari ſ. magno ad parem, a Iul. Caeſare ad Auguſtum, ubi melius eſt αὖ, Lat. *rurſus* ſ. *porro*, in continuando addendoque ſimili valens aeque, ac in contrario, quo poſteriori ſenſu alibi uſurpatur, ut hic in priori, ſaepe id, ſequente quodam articulo ſimul, confuſum cum pron. αὐτὸς, e ſerie Mss. omnium una, cf. Thuc. 272, 86. Koen ad Greg. p. 6. N. 18. Cornar. Ecl. p. 9. Rsk. ad Polb. p. 134. m. Krb. ad Plut. de aud. poët. p. 145. et Xen. Hier. 1, 38., ut nihil me, ſtatim edentem de voluntate Stp., moretur conſenſus Mss. in lectione vulg., nec articulus τοῦ, additus hic, ſecus ac in Καισ. ante, cum variare iterum potuerit Noſter, cf. §. 17. i., nihil certi edicente P. per ſuum *item*, quia ſic aeque expreſſerit καὶ omiſſum.

Πομπηΐου παῖδας, εἴ τε τὶ [k] πρότερον Σύλλᾳ [l] ἢ Μαρίῳ ἐν ἐμφυλίοις καὶ Ῥωμαϊκαῖς μάχαις, ἢ ἄλλοις πέπρακται. ἕνα δὲ ἄνδρα τρεῖς καθελόντα βασιλέας, ἤδη κρατοῦντας, καὶ

tonium aut etiam Pompeii filios: et quae antea a Sylla aut Mario in civilibus proeliis
19. aut aliis gesta sunt; sed qui vir unus tres deleverit principes, imperium iam

k) Ms. Ba. παῖδας· ἔτι τὸ προτ. quorum haec sunt quoque ἔτί τε in Ms. Vi., v. N. l) Ms. Ba. σύλα de more suo, cf. 1, 8, 6.

εἴ τε τὶ) Ms. primum colon, in Ms. Bg. quoque comparens, pro commate edd. per se procedit, quia nova verborum incipit rectio, et prior orationis series a Nostro deseritur, post fem. μεγάλαι — μάχαι, sc. εἰσὶ, posito membro per neutrum εἴ τε τὶ — πέπρακται, ubi adeo pr. e sexu fem. repetendum adi. neutrum sic fere, μέγα τέ ἐστιν, εἴ τι πρ. λ., simulque adeo v. subst. numeri sing. e pr. plur εἰσὶ oppresso. Sed alterum Mss. novatum in εἴ τι est stultius, quam 2, 15, 14. e., cum hic non modo turbetur rectio prior, sed et sensus adeo, quia ἔτι non convenit contextui ac verbo πέπρακται cum dativis pers., in qua formula contra pronomen τὶ necessarium est; reddente Bg. lectionem vulg., servatam illam etiam a tertio Ms., liberius quidem per plur. e P., sed ad sensum tamen per pron. syn., cf. 2, 13, 17. et 3, 4, 16., confundente librario hic literas plures simul ει et ε, tum ε et ι, it. ι et ε, quarum posteriores saepe confusas habuimus, at primas in simili caussa 1, 13, 16. i., confusionem prodente etiam consensu Mss. rel. in vulgata.

ἄλλοις πεπρ.) Leisn. in m. Ox. „Pol. leg. ἄλλαις, (correcta simul P. Vs. sic) *et quae antea a Sylla Mario* que *aut* aliis, *civilibus* externis *que proeliis gesta sunt*" ubi recte ostenditur ordo verborum, ut ἢ ἄλλοις cohaereat cum pr. Σύλλᾳ ἢ Μαρίῳ, subintellecto subst. ἀνδράσι s. ἀνθρώποις, quae Noster divulsit a v. communi πεπρ., interiectis, quae pertinerent proxime ad priores duumviros, ἐν ἐμφ. κ. Ῥ. μαχ., quorum unum modo ἐμφ. expressit Bg. e P., non a me hic per versionem statim correctus, cum de eius mente non mihi satis constaret, an non cum P. faceret in ἄλλ., quia lector potest istius *aliis* aeque ad propius *proeliis* referre, ac ad remota *Sylla* aut *Mario*; ad quam ambiguitatem cavendam dedissem, repetita Lat. praepositione, *in* civilibus *et* Romanis *proeliis*, aut *ab* aliis *gesta sunt*, ubi Ῥωμ. a Nostro per explicationem adiunctum, et ἄλλοις innuuntur non Romani homines, sed v. c. Graeci, ut Alexander M., aut alii bellatores; unde olim Bg. Vs. sic potius a nobis restituetur.

ἕνα δὲ) Periodus membrorum transpositione perturbata videtur, et tali quodam modo restituenda, ἕνα δὲ ἄνδρα, τοῦ τε ἐν Ῥώμῃ στρατοῦ σοφίᾳ περιγενέσθαι, καὶ τρεῖς βασιλέας, ἤδη κρατοῦντας, καθῃρηκέναι, τὸν μὲν, ἐν τῇ βασιλείῳ αὐλῇ ὄντα, τὸν δὲ, τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ κρατοῦντα πάλαι, καὶ ὑπὸ Ῥωμαίων βασιλέα κληθέντα, τὸν δὲ et quae sequuntur. Is enim membrorum ordo et aptam structurae habet cohaerentiam, et cum ipsa historia congruit. Itaque latini quoque textus membra sic disponenda et interpretanda erunt, *sed qui unus vir Romanum exercitum calliditate circumvenerit, tres que imperatores, iam rerum potientes, convulserit, unum*

τοῦ μὲν ἐν Ῥώμῃ ϛρατοῦ σοφίᾳ περιγενέσθαι, καὶ τὸν ὄντα ἐν τῇ βασιλείῳ αὐλῇ καθηρηκέ-	possidentes, dum illius quidem urbanum militem calliditate circumvenit, ipsum autem constitutum in impera-

quidem, palatium iam tenentem, alterum, *iam dudum oriente potitum, imperatoremque a Romanis appellatum*, *tertium* etc. *Sylb.* ordo horum verborum non turbandus est, ut Sb. vult. *Stroth.*

Quoniam in sqq. demum ad lectionem constituendam ab Mss. aliquid affertur: ibi de tota periodo dicetur simul, cuius ordinem et P. tenet cum Bg., qui inde orationem obliquam e participio ἕνα λ. commutat cum pron. relat., deferens eundem in v. καθ., cf. 3, 4, 16., it. in sq. v. κρ., cf. Stp. Th. v. i. aliunde, ubi licet sumi ellipsin subst. alicuius, ut τῆς ἀρχῆς s. τῶν πραγμάτων, quocum gen. habet Stp., ut ap. L. Bos. Ell. p. 39. m. modo suppletur aliquis acc. Caeterum Bg. mutat ordinem in ἕνα — τρεῖς, in vicinia ponens numeralia, ut iuxta se stent opposita, cf. Schell. de stilo Ind. v. *contraria.*

καὶ τοῦ μὲν) Non notavit Leisn., quantum discesserit hic Bg. non modo a P., sed etiam a Gr. textu. Ac P. quidem expedierit se hic utcunque, membrum hoc incipiens per pron. rel. At Bg. duo praebet nova, primo membrum hocce inchoatum per particulam *dum*, quae proprie valet in participio et gen. consq., in quos cum non verosimile sit, mutasse Bg. infinitivos Nostri subiectos: pro καὶ videtur potius legisse ὡς cum inf., quam confusionem tetigimus aliquoties supra, cf. 3, 2, 11. e. Unde sane intelligas, a quo pendeant duo infinitivi περιγ. et καθηρ., non habentes alioqui causam idoneam, ut paulo post quoque cognoscetur. Sed praeterea Bg. explicat articulum τοῦ per pron., ut referatur non ad sq. subst. ϛρατοῦ, sed ad cogitatam personam, (quam triplicem indicarant Oxon. sic „τὸν ὄντα Iulianum, τὸν δὲ Pescennium Nigrum, — τὸν δὲ Clodium Albinum") ex quo Bg. consequitur hoc, ut a τοῦ μὲν — καθηρ. de una tantum persona sit sermo, et membrum illud e vulg. lect. καὶ τοῦ — περιγεν. non debeat cum Sb. transponi. Sed idem Bg. simul sq. καὶ τὸν ὄντα corrigit in καὶ αὐτὸν ὄντα λ., quasi αυ perierit ob pr. αι, quae deinde in Vs. libere exprimit, transposito pron. et καὶ in δὲ mutato; quae mihi sunt audaciora, etsi probanti coniecturam illam de καὶ corrigendo in ὡς. Itaque malim sic, ut τοῦ μὲν — cohaereat cum ϛρ. et de Praetorianis sumatur, (ex liberrimo P. hic retinente Bg. pro ἐν Ῥώμῃ adiectivum *urbanum*, cum substituisset ἐν πόλει, per excellentiam intelligens, cf. 2, 4, 8., quocum variat Noster hic, oppresso τῇ articulo ad Ῥωμ.) et hoc membrum τοῦ μὲν — περιγ. putetur adiectum, non ut summe necessarium, sed tamen simul veniens in mentem, ubi de Iuliano cogites; qualia interserta habuimus supra iam, notata in Ind. v. *adiuncta.* Illud vero sane apertum, sumta nostra aut Bg. ratione, poni hic a Nostro hoc, ut Praetoriani sint circumventi, exauctoratique ante caedem et interitum Iuliani, cum tamen supra narrarit 2, 13, 1. seqq. contrarium; unde hic quoddam fuerit Nostri ὕϛερον πρότερον, aut ἁμάρτημα μνημονικὸν, qui in σοφ. περιγ. respicit 2, 13, 10. 2. 20., per analog. faltem iungens subst. σοφ. cum v. περ., ubi Stp. Th. ignorat Lat. Bg. e P., ubi G. Th. Nr. 2. sub notione pro *decipere* habet saltem syn. subst. *dolo*

ναι, τὸν δὲ, τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ κρατοῦντα πάντων [m], καὶ ὑπὸ Ῥωμαίων βασιλέα κληθέντα [n], τὸν δὲ, ἐν Καίσαρος

toria aula sustulit: qui alium porro in oriente omnia tenentem et a Romanis imperatorem appellatum, alium, Caesaris honore et auctoritate.

m) Pro vulg. κρατ. πάλαι, Ms. Ba. κρατ. πάντων v. N. n) Ms. Ba. βασ. κληθέντα κρατῆσαι· τὸν λ. quorum colon est quoque post κληθ. in ed. Ox. Pat. et Ed., sed inde depravatum punctum in Par. 2., v. N.

et *fraude*, sed in Bg. subst. vicinius verbum *calliditate* — *superare*. Caeterum ut in sq. exprimit Bg. particip. ὄντα, cf. 1, 8, 17. e., sic ad eiusdem Latt. addiderim, ex αὐτὸν δ' facile potuisse oriri vulg. καιτον, una serie primo scriptum, deinde vero separatum καὶ τὸν, omisso δ' ob pr. vel sq. literam similem; et quod Noster denique tribuit Severo, ut Iulianum sustulerit, similiter id non subtiliter capiendum, sed ut adventu suo ad urbem excitarit Senatum ad caedem Iuliani, cf. 2, 12, 6. sqq., atque adeo Severus per alios fecerit, quod dicitur fecisse ipse, quo et P. tendit.

τὸν δὲ) E P. sumit quidem Bg. aliquod syn. pronomen, it. syn. pro δὲ particulam, sed praeterea pron. relat. *qui* ex istius membro praecedente, cum potuerit pergere in sua rectione coepta per *dum*, quia huius membri ac sequentis τὸν δὲ duplex pendere potest adhuc e pr. inf. καθηρ. repetito, pro qua ratione Bg. quidem regit cum P. utrumque τὸν δὲ ad inferius part. χειρ., sed aliter agit (quo de paulo post) Codex Ba., qui hic quidem novitatem affert, πάντων pro πάλαι, quam videas iam in Bg. Vs. expressam vel sine Ms. ope, (cf. Fa. Aes. 72, 2. τὸν πάντων αὐτῶν κρ. Dem. 132, 1.) qui et infra 7, 10, 13. idem adv. corrigit in πάντας, dum facile confusa sunt ista, deinde nec locum habet commode vel P. *rursus*, (habentis in suo Cod. πάλιν, aut reddentis vulg. πάλαι utcunque,) vel illud vetus πάλαι, si vel maxime cum Sb. sumatur pro *iam dudum*, aut etiam de quovis praeterito tempore, nec diu praeterlapso, pro *prius*, s. pro superiori ἤδη, cf. Abr. Dl. Th. p. 353. e. it. Fi. Plat. Phaed. c. 27. i., quia hic alia res est, quam ante, ubi ἤδη cum v. κρατ. praemitti bene in universum potuit, hic facturum tautologiam inanem, et quia hic ad Severi comparationem non momentum facit magnum, quamdiu Niger orientem tenuerit, sed quo ambitu terrarum et hominum, qui eum potuerint voluerintve adiuvare ac sustinere multitudine atque fortitudine. Atqui supra dicebat ipse Noster, Nigrum tenuisse non modo Syriam 2, 7, 6., amplissimam tum ditionem, ib. §. 7., Syrosque faventes, §. 12. sqq. 2, 9, 12. e., sed et totam Asiam amicam 2, 8, 13. sqq., quantumvis Severus opes illas deprimeret ac rideret 2, 10, 13. sqq., et tamen, easdem timens, contra pararet exercitum quam maximum 2, 14, 12. sqq. propter id ipsum, quod sciret, totam Asiam Nigro favere §. 14., cf. 3, 1, 2., ubi §. 4. sqq. aliae Nigri copiae memorantur Asiaticae, it. 3, 2, 18. 3, 3, 3. 7. 3, 4, 1. sqq. Cum ergo lectio nova Ms. haberet cum fide hac historica etiam Bg. auctoritatem: statim suscepi eam, vel contra Mss. rel. Caeterum e P. „*alterum* que *iterum* in *oriente* rursus *gubernacula* rerum *tenentem*“ non tam eliciam illa πάλιν — αὖ, aut τὸν δ' αὖ — πάλιν, quam potius, cum libere addidisse *iterum*, ut 3, 2, 19.

τιμῇ καὶ ἐξουσίᾳ γεγονότα, praeditum, ſubegerit forti-
χειρωσάμενον ἀνδρείᾳ °, οὐκ tudine ſua; non poſſumus al-
ἔστιν ἄλλον ᵖ ῥᾳδίως εἰπεῖν. terum facile commemorare.

o) In Ms. Ba. duo haec vocab. χειρ. ἀνδρ. deſunt. *Mart.* v. N. p) ἄλλο Mss. Ba. et Vi. mendoſe, ſed ſq. ῥαδ. ſine iota Ox., cf. 3, 3, 2.

κληθέντα) Ms. Ba. infinitivus additus κρατῆσαι, non comparens in Mss. rel. ac P., pertineat ad pr. et ſq. τὸν δὲ, quo cum acc. perſ. fuerit hic pro *ſuperaſſe* ſ. *viciſſe*, de notione non ignorata a Stp. Th., poſſitque non modo excidiſſe poſt non diſſimile pr. v. κληθ., verum et tolerari tertium in una eademque §. poſt κρατοῦντας — κρατοῦντα, per ſcribendi ſimplicitatem ac negligentiam gratam; quod malim, quam putare, eſſe alieno loco in textum exceptum e marg., ubi quis librarius pro pr. membri κρατοῦντα poſuerit, ut τὸν δὲ ſecundum ac tertium haberet ſuum quoque inf., ut primum τὸν — καθῃρ. Quomodo autem conſiſtat cum ſq. χειρωσ. ἀνδρείᾳ, ibi videbimus, hic adiuncturi illud, quod Noſter dicat h. l., Nigrum βασιλ. κληθέντα, ſupra non memoratum eſſe, ſed modo, illum invocatum a Romae urbis incolis, ut adveniret ſuſcepturus imperium 2, 7, 5. 8. 11. ſq. 2, 8, 3. ſq. 7., at a Syro exercitu, finita oratione, ad illum habita, et ſimul a collecta praeſentique ibi plebe, appellatum imperatorem 2, 8, 9., et ad eum, tanquam ad imperatorem certum, ex Aſia legatos miſſos, qui et ore et ſcriptis gratularentur ei imperium ib. §. 13. ſq., ubi et §. 18. de Praetorianis, ad Romam urbem verſantibus, modo, ſperaſſe Nigrum, ſi reſcirent Syrorum electionem, conſenſuros. Itaque cum Syri et Aſiatici quidam populi tamen fuerint ſub ditione Romana et provinciis Romanis addicti: ut ſibi conſtet Noſter, ſumſerim hic Ῥωμαίων de Romanis extra urbem in provinciis Syriae atque Aſiae.

τὸν δὲ) P. deſerit Bg. in his voculis, non item in ſqq., ubi in formula γεγ. ἐν λ., ad analog. ſaltem efficta, valebant Lat. *conſtitutum* ſ. *verſatum in* rel., aut reſoluta ratio Sch. in τιμ. „*qui* in *Caeſaris* honore *fuit*“ reſpiciente Noſtro ad 2, 15, 5. ſqq., quocum variat, hic adiuncto ſubſt. τιμ., per manifeſtum diſcrimen in v. ἐξ. pro poteſtate, ac τιμ. pro dignitate. Sed quod Ms. Ba. omittit membrum χειρωσ. ἀνδρ., ſecus ac Mss. rel. et P., librarii videtur eſſe vel lapſus, quanquam non ſatis patente cauſa, vel potius ingenium, cum non conciliarit cum pr. ſuo v. κρατῆσαι hoc membrum, mihi quidem tolerandum per Noſtri reliquam copiam et abundantiam, in primis, quod adiunctum habet ſubſt. ἀνδρ., magis definiens modum, tolerandum quoque in vicinia alius participii, quod concurrit eodem caſu quidem, at diverſa de perſ. Horum ergo χειρ. unde pendeat, quaeritur. Tota Noſtri periodus eſt inverſa, et protaſis quaſi οὐκ ἔσ. ῥᾳδ., εἰπ. ἄλλ., ubi Ms. pronomen neutrum, vitiatum e confuſis iterum ο et ον, non patitur reliqua ſeries, cum ſequatur participium maſc. ſexus καθελόντα, quod aut ſervatur poſt ἐστὶ cum inf. et acc., aut magis perſpicue cum Bg. reſolvitur per pron. relat., ſed *non eſt* ſ. *licet* facile *dicere* (quod et ipſum cum Gr. adhibetur pro Bg. ſ. afferre, ſ. nominare) *alium* virum, *tollentem* unum *tres imperatores*, ſ. *alium* virum, *qui* unus *tres* ſuſtulerit *imperatores*. Iam, poſt hoc participium καθελ., quod cohaeret cum pron ἄλλον, non locum habere primo poteſt, de vulg. lectione, καὶ cum duobus inf. περιγ. et καθῃρ., ſed cor-

τέλει μὲν δὴ τοιούτῳ ὁ Ἀλβῖνος ἐχρήσατο [q], πρὸς ὀλίγον ἀπολαύσας ὀλεθρίου τιμῆς [r].	20. Exitum quidem talem Albinus habuit, parumper potitus pernicioſo honore.
Ὁ δὲ Σεβῆρος, θυμῷ καὶ	Severus autem furorem et

q) Colon in Ms. Ba. et mire τοι ούτῳ ed. Bs. 1. L. at ſine iota τοι ούτω B. 1. R. r) In Ms. Ba. non eſt alia ſectio. *Mart.* nec in A. et Bs.

rigendum eſt, ut diximus, illud καὶ in ὥστε. Tum utrumque τὸν δὲ pendet, e lectione vulg., a pr. inf. καθῃρ., aut, e lectione Ms., primum τὸν δὲ cohaeret cum novo inf. κρατῆσαι, et ab hoc inf. pendet quoque poſtremum τὸν δὲ, et ſimul participium χειρ., tribus id modis reſolvendum, vel per gerundii abl., vel per particulam *dum*, etc. vel denique in inf. per *et* copulam. Alioqui, non recepto illo Ms. inf. κρατῆσαι, referri debet illud particip. χειρ. ad remotum inf. καθῃρ., iisdem reſolvendum modis. Sic quidem Noſtri cogitandi ſeries videtur haec, ut poſuerit primo rem univerſe, ἕνα ἄνδρα τρεῖς καθελ. βασ., deinde vero etiam explicatius et nominatim, qui fuerint tres illi, praemiſſo obiter membro illo de Praetorianis, τοῦ μὲν — περιγ., in quo quidem explicandi genere valet illa particula ὥστε. Verum in ratione Bg. habemus duo membra praecipua, ἄνδρα τρεῖς καθελ. et τὸν δὲ primum ſecundumque cum χειρωσ., ubi primum membrum non modo tenet rem univerſe propoſitam, τρεῖς — κρατοῦντας, ſed ſimul modum, quo primus imperator delctus, τοῦ μὲν — καθῃρ., at membrum alterum iterum, τὸν δὲ — χειρ. ἀνδρ., poſt tres ante univerſe poſitos, repetit duos per variationem, ut pro privo καθελ. ſequatur formula χειρ. ἀνδρ., apta illa per ſe viris illis duobus, qui fortitudine ac bello ſubacti, ut primus unus Iulianus cum Praetorianis tantum aſtu et metu. Quae quidem cogitantibus diligentius de ſerie Noſtri reperientur, me quidem liberum relinquente, utram rationem quis amplectatur, et in Noſtri formulam οὐκ ἔστιν εἰπεῖν tenente quid modo e Luc. 3, 546. l. 41., ubi tamen abſolute ponitur, *non* eſt, *quod* illud *dicamus*.

τέλει) Bg. in μ. δὴ ut 2, 5, 16., perimente P. voculam utr., qui in ſqq. liberior, in primis addito adv., cf. 2, 5, 12. i., ubi ad v. ἀπολ., pro Lat. Bg., ignorato a Stp. Th., procedebat quoque ſolenne *fruitus*, quanquam non tenet G. Th. cum ſubſt. noſtro, nec id cum adi. Noſtri, qui ad analog. ſaltem iunxit.

θυμῷ) Thuc. 1, 130. (84, 84.) καὶ τῇ ὀργῇ (οὕτω) χαλεπῇ ἐχρῆτο (ἐς πάντας ὁμοίως, *iracundia* adeo *gravi* in *omnes* pariter *utebatur*, Liv. 42, 9. (i. *conſul*) qua *ſaevitia* (al. ferocia) animi *uſus* (erat *in* Liguribus, *eandem* ad *non* parendum ſenatui *habuit*, quod v. eſt ſyn. prioris.) Verba nempe per χράομαι et *utor* et Latini et Graeci circumſcribunt. *Leisn.*

Ut adeo hic phraſis ſtet pro privis v. θυμοῦσθαι et ὀργίζεσθαι, cf. 1, 13, 12., pro Gr. χρ. adhibentibus libere alia Lat. tum Bg., tum P., quae formula eſt et ap. Luc. 3, 153. l. 16. et ap. Xiph. S. 409, 1. de ipſo nunc ſaeviente Severo, et in diſcrimen θυμ. et ὀργ. aliquid ap. Stp. Th. 1, 1597. F. Suic. Th. v. θ. L. N. T. Schw. L. Boſ. ad N. T. Rom. 2, 8. p. 97. ad Luc. 1, 751. N. 82. Abr. Dl. Th. p. 266. m. Valck. diatr. poſt Hipp. p. 231. cum Suid. 2, 213. i., Noſtro copulante ſyn., ſed maius

ὀργῇ εὐθέως [s] πρὸς τοὺς ἐν Ῥώμῃ φίλους αὐτοῦ ἐχρῆτο· καὶ πέμψας τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀλβίνου, δημοσίᾳ ἀνασταυρωθῆναι κελεύει· γράμμασί τε τῷ δήμῳ τὴν νίκην ἑαυτοῦ δηλώσας, ἐπὶ τέλει καὶ τοῦτο προσέθηκε [t], πεπομφέναι τὴν

iracundiam ſtatim in eius Romae neceſſarios convertit:
2. ac miſſum caput Albini publice cruci affigi iubet: perque literas populo victoriam ſuam ſignificans, in fine et hoc addidit:
3. miſiſſe ſe caput eius publi-

s) In Ms. Ba. abeſt εὐθέως. *Mart.* v. N. t) In Ms. Ba. colon cum Ms. Bg., ut ante orationem alienam.

et minus, a Bg. bene expreſſa, omittente Ms. adv. ſine cauſa manifeſta, ut ſyn. εὐθὺς 3, 5, 6., a P. ſervatum cum rel. Mss.

τοὺς ἐν Ῥ φιλ.) ἐννέα δὲ καὶ εἴκοσιν ἀνδρῶν, nempe qui ab Albini partibus ſteterunt, θάνατον κατεψηφίσατο, (Dio p. 1262. e. ſ. Xiph. Sb. 409, 24. ſed demum poſt adventum Severi in urbem.) *Denique victo eo*, inquit Capitolinus (in Alb. c. 12. i. p. 701. i.) *plurimi Senatores a Severo interfecti ſunt, qui eius partium* (*vel*) *vere fuerant*, vel *eſſe* videbantur. *Oxon.*

ἀνασταυρ) Aliquando ἀνασταυροῦν dr. non de hominis vivi ſupplicio, ſed de cadavere aut capite hominis vel decollati, vel alio ſupplicio extincti, quod ignominiae cauſa palo affixum in propatulo collocatur." Sunt haec Caſauboni verba in Exerc. ad Ann. Bar. 16, 77. ubi hic ipſe Herodiani locus cum aliis pluribus adducitur. Habemus etiam in Suet. Caeſare exemplum c. 74, ubi Caeſar *piratas iugulari prius iuſſit*, deinde *ſuffigi.* Addenda eſt rurſum Nota Caſauboniana. *Boecl.*

Ap. Caſ. ad Bar. p. 440. b. e. „Herodianus quoque de Severo πεμψ. λ. *mittens* caput *Albini* publice *palo* affigi *iubet.* Hic mos antiquiſſimus eſt" cum et paulo ante eadem phraſi Lat. vertiſſet locum Dion. C., quem dedimus ad 3, 7, 16. m., hic P. deferente Bg., cf. Ind. Sb., Dion. C. Polb. it. L. Boſ. ad Ebr. 6, 6. p. 241. Krb. Obſ. p. 375. m. Munth. p. 434. cum L. N. T., quorum Schw. hinc per Lat. Bg., ad Luc. 1, 186. N. 12.

γράμμασι) Etiam Dio 1262, 31. ἔτι μᾶλλον ἡμᾶς τε καὶ τὸν δῆμον, οἷς ἐπέστειλεν, ἐξεφόβησε, et Spart. in Sev. c. 11. p. 607. e. *Albini — caput abſcindi iuſſit, Romamque deferri, idque* literis *proſecutus eſt*, ad quae N. Caſ. „quarum argumentum paucis referunt Herodianus et Capitol." hic quidem in Albino c. 9. e. p. 697. i. *caput eius exciſum* pilo *circumtulit*, Romam *que* miſit, *literis* ad *ſenatum* datis, *quibus inſultabat*, *quod Albinum tantopere dilexiſſent*, *ut eius affines et fratrem praecipue ingenti honore cumularent*, mutante Bg. caſum ſubſt. γραμμ. in formulam διὰ γραμμάτων 2, 15, 4., ſed, ſecus ac P., manente in formula ἐπὶ τ., allata a Stp. Th. 3, 1370. E. aliunde, (quae non eſt ap. Luc. Ind.) non vero ſimul illa ſyn. ap. Euſeb. hiſt. eccl. Re. 1, 269. l. 24. πρὸς τῷ τέλει τοῦτον γράφων τὸν τρόπον, ſub *finem* ita *ſcribens*, nec tropice ἐπὶ τέλει φιλοσοφίας εἶναι, cf. Plat. Menex. Gottl. et in Bg. formulam Ovid. Me. 3, 368. *in fine loquendi*, cf. 1, 13, 11. e.

πεπομφ.) Inf. hunc novit aliunde Stp. Th. 3, 196. F. m., ſed hinc 1,

κεφαλὴν αὐτοῦ, δημοσίᾳ περίοπτον [u] ἀνασταυρωθῆναι κελεύσας· ἵνα αὐτὸς οἷόν περ

ce spectaculum cruci affigi iubentem, ut qualem ostenderit excandescentiam suam

u) Ms. Ba. περίοπτον· ἵνα οἷόνπερ καὶ φοβήσῃ ἐκείνους. καὶ τὴν ὀργὴν ἣν ἐπιφέρετε, καὶ κατ' αὐτῶν ἐνδείξηται. διοικήσας λ. sed Ms. Ve. περίοπτον. ἵνα οἷόνπερ καὶ φοβήσῃ ἐκείνοις, καὶ τὴν ὀργὴν ἣν λ. a quo, cum Ms. Ba. in rel. consentiente, discedit Ms. Vi. modo in ἐκείνους, cum commate, quod rursus post ἐπιφέρετο omittit, conspirans in rel., v. N.

1805. C. e. „τὴν κεφ. αὐτοῦ δημ. περ. ἀν. in *palum* s. *crucem* attolli" memoriter, quasi τὴν κ. α. non pendeat a pr. v. πεπ., non tenens in verbali περιοπτ. rationes Latt. hic interpretum, viciniorem P. per particip. *spectandum*, sed B. liberam per subst. cum ellipsi Lat. *tanquam*, pro quibus procedat solenne *conspicuum*.

κελεύσας) malim hoc abesse. Mox αὐτὸς, idem *Albinus*. Est subsannatio. Ad αὐτοῦ τὸν θυμ. subauditur πρὸς ἐκεῖνον, erga *Severum*; et pro πρὸς ἐκείνους *leg.* πρὸς ἐκείνου, in genitivo sing. *iracundiam suam*, Severi puta, *erga se*, Albinum. *Reisk.* Pro αὐτοῦ malim κατ' αὐτοῦ, et εἰδῇ, pro ἴδῃ, hoc sensu, *ut*, *quantam* adversus *illum* iram *ostendebat*, tantam *et* adversus *se* ipsum *esse* sciret. *Steph.* Ingens ac mira est circa hunc locum in Cod. Ven. lectionis varietas. Neutram harum lectionum ex altera casu quodam s. incuria et errore librarii nasci potuisse apparet. Studio igitur ac sedulitati alterutra tribuenda est. Lectio autem Codicis non solum facilitate sua sese commendat, cum vulgata potius sit nimium aspera, ac horrida; sed in ea quoque intelligi plane non potest, unde enata sit, nisi genuina esset, quod secus sese habet in recepta, in qua tum verba ἀνασ. κελεύσας ex antecedentibus desumta videntur, ubi scripserat ἀνασ. κελεύει, tum etiam illa οἷόν περ ἐδ. αὐτοῦ τὸν θ. ἴδῃ explicationem magis sonant, quam genuinam lectionem a cuius simplicitate absunt. Nihil dicam de αὐτὸς quod insititium esse, satis patet. *Stroth.*

Ad totum locum nihil habuit Sch., nisi „ἴδῃ, *perspiceret* iram" et Leisn. modo in m. Ox. ad ἵνα αὐτὸς „Cels. p. 22. (et ad m. Bg. *inde*) Aliter Bg. legit." E vulg. lectione putabam sensum hunc elici, sive verba ἵνα — ὀργὴν essent Severi et epistolae adhuc, sive Herodiani, suum subiicientis iudicium, *ut ipse* populus *videat*, qualem *suam* iram *ostenderit* Severus erga Albinum ipsum, capite truncato et tractato ita turpiter, utpote cruci affixo, per supplicium servile, *et* simul iram *adversus illos*, Albini fautores; ubi 1) αὐτὸς pertinet ad remotius subst. §. pr. τῷ δήμῳ, ut de quo, praeter amicos Albini §. 1., sermo est praecipue per seriem, 2) v. ἴδῃ in medio stat, extra ordinem quidem logicum, sed tamen non sine exemplo, idque cum duplici rectione, primum cum pron. οἷόν περ, deinde simul cum acc. rei τὴν — ὀργ., sicut 3, 2, 18. τὸν στρατὸν τοῦ Νίγρου ὑπεδέχοντο, εἴ τε τινὲς κατέφευγον λ. verbum est quoque in medio, sed praemissus acc. pers. et subiecta particula εἰ. Quem quidem sensum etiam expresserit Bg., quanquam omittens pron. αὐτὸς, ut alibi, qui per expletum suum adv. *inde*, pro exinde, ex ea re, ex ira erga Albinum, voluerit modo sensum adiuvare, (ut nos antea supplevimus *simul*,) non vero propterea in Gr. addere ταύτῃ, s. τούτῳ, s. ἐκ τούτου. Et ut hoc supplementum procedit, sic et reliqua, quae ante dedimus, facile illa subintelligenda

ἐδείκνυεν αὐτοῦ [x] τὸν θυμὸν ἴδῃ videat et inde adversus il-

x) αὐτοῦ per lenem A. al. v. N.

tum e contextu ac serie totius, tum ab iis, quibus epistola Severi innotuit, a populo et amicis Albini, utpote consciis sibi favoris in Albinum, qualis conscientia saepe est interpres optima etiam dicti scriptive alicuius paulo obscurioris atque brevioris; quam utramque rem, obscuritatem et brevitatem, Noster saepe admittit, tum in orationibus, tum in epistolis, quae et ipsae sunt genus orationis alienae, habentque natura sua fere maiorem obscuritatem apud eos, qui legunt alii, quam apud eos, quibus scriptae sunt proprie. Haec, cum P. expedierit se hinc pro facultate, pertinent maxime contra novitates Mss., quae in summa re consentiunt, ut error librarii modo est in Ms. Ve. pron. ἐκείνοις, confusis οι et ου iterum, cum illum acc. rel. Mss. postulet v. φοβ. Tum in Ms. quod eiiciuntur illa ἀνας. κελεύσας, fit hoc propterea, quod Glossator non tolerat Nostri simplicitatem in scribendo, quae habet hoc quoque, ut repetat quaedam, hic quidem eo minus vitiosa, quia repetuntur et dicuntur illa in re ac causa diversa, dum primo δημοσ. ἀνας. κελεύει est mandatum Severi ad eos, qui caput Albini ferebant, extraque epistolam, sed secundum δημοσ. — ἀν. κελ. pertinet ad verba epistolae ipsius, ubi sane Severo licuit, repetere scripto, quae ore mandasset; unde idem licuit Nostro. Sed eadem eiecerit Glossator quoque hanc ob causam, quia non posset conciliare κελεύσας cum inf. πεπομφ., quocum tamen saepe est nominativus personae, quem perite Bg. mutavit in orationem obliquam, quae coepta erat; dum ne processisset quidem inf. κελεῦσαι sine copula quadam ad membrum δημοσ. περιοπ. ἀν., qualem copulam nec ostendit P., servans tamen saltem tria illa δημ. περ. ἀν., quanquam oblique. Reliquam Mss. lectionem modo laudabat Strothus, non vertebat. Nos sic simul interpungamus, ἵνα οἷόν περ καὶ φοβήσῃ ἐκείνους, καὶ τὴν ὀργὴν, ἣν ἐπεφέρετο καὶ κατ' αὐτῶν, ἐνδείξηται, *ut* veluti f. *scilicet* tum *terreret* illos, *tum* iram, *quam* ferret *etiam* adversus ipsos, *ostenderet*. Hic 1) sermo est de una tantum pers., de Albini amicis, quos Noster modo nominarat §. 1., sed nihil prorsus de populo, ad quem tamen proxima pertinebant et ipsae Severi litterae, a Nostro relatae, 2) οἷόν περ non est, ut in vulg. lectione, pronomen, sed adv., quo sensu sane simplex οἷον occurrit; unde, cum in vulg. lectione post ἵνα fieri debeat comma, hic illud non habet locum; 3) si vel maxime toleres phrasin τὴν ὀργὴν, ἣν ἐπεφ. κατὰ λ., proprie *ferret secum*, sed hic pro foveret, haberet in animo, et adeo tropico sensu, quo non novi, tamen 4) putem, agnosci Glossatorem e verbis multis, quibus exprimat Nostri brevitatem, e qua potius potuerunt oriri plura illa, quam ex his pauca Nostri, cum soleant Glossatores obscuriorem sententiam supplementis adiuvare, quale est in primis τὴν ὀργ , ἣν ἐπεφ. καὶ κ. α., pro Nostri brevibus τὴν πρὸς ἐκ. ὀργ. Sic quidem, credo, postea res Mss. manebit modo in Var. L., sed salvus textus vulg., qui accipiet tantum commata post αὐτὸς et θυμὸν, ut, praeter restituendum in Ms. Bg. pron. αὐτὸς, eadem ibi ponentur aliquando Caeterum Bg. et alibi particulam πὲρ opprimit, quam post οἱ. v. Xen. Cyr. cui add. 1, 4, 11. 1, 6, 19. sed sine Ind. Fi. Aesch. 2, 1. m. cum Hoog. Op. p. 1142. Nr. 4. et in iuncta per analog. subst. ap. Poll. 3, 144. m. τὴν Ῥωμαίων ὀργὴν καὶ θυμὸν λ. *ira* ac *furor*.

καὶ τὴν πρὸς ἐκείνους ὀργήν. διοικήσας δὲ τὰ κατὰ τὴν [y] Βρεττανίαν, καὶ διελὼν εἰς δύο ἡγεμονίας τὴν τοῦ ἔθνους ἐξουσίαν, τά τε κατὰ τὰς Γαλλίας, [z] ὡς ᾤετο, ἄριστα διαθεὶς, πάντας τὲ τοὺς Ἀλβίνου φί-

4. los iracundiam. Ordinatis autem rebus Britanniae, et diviſa in duas praefecturas gentis ditione, rebus etiam Galliae quam putaret optime conſtitutis, cum omnes Albini amicos, ſive voluntate

y) Ms. Ba. κατὰ βρεττ. omiſſo art. ante nomen proprium, cf. 2, 10, 3. e. 13., ſecus ac 2, 14, 13. ubi addebat, ut mox tolerat in κατὰ τὰς Γαλλ. z) De diſtinctione poſt Γαλλ. et ὡ., quam nobiscum inſtituunt edd. Bs. 2. L. al., cf. 3, 5, 1.

διοικ. δὲ) Manet Bg. in vulgari δὲ ſenſu, pro P. δὴ, ut alibi, cf. 1, 16, 7., ſupplens iterum ex illo ad artic. τὰ ſubſt. ſolenne πράγματα, etiam praepoſitionem mutans in gen., cf. 2, 10, 13., ſed diſcedens in ſqq., ubi ἔθν. iterum *provincia*, ſed inſtituti ipſius diviſaeque poteſtatis cauſam ſubintelligendam relinquit Noſter, cum repeti facile queat e ſimili re 1, 9, 24., duabusque praefecturis, duobus praeſidibus provinciae iſtius conſtituendis efficere voluiſſe Severum, ut poteſtas minor eſſet, nec, uni conceſſa tantum, praeberet imperii invadendi novarumque rerum cupiditatem, cf. Cell. n. o. a. 1, 327. e. ſ. 15., cum memoraſſet Britanniae Romanae diviſionem in *ſuperiorem* et *inferiorem* „ante Severum autem videtur Britannia Romana una et ſimplex provincia fuiſſe. Herodi. l. 3. c. 8. de Sev. διοικ. — ἐξουσίαν, *ordinatis* rebus *Britanniae*, bifariam *illam* in *duas* praefecturas *diviſit*, quae duae ſunt provinciae, a duobus praeſidibus, quos ἡγεμόνας Graeci vocant, ſeparatim adminiſtratae." Ad ſqq. recte Sch. „Γαλλ. *res* per *Gallias*, quia alia cisalpina, alia transalpina" deſerto P., quem tamen ſervat Bg., aliter verſatus etiam in formula ὡς ᾤετ., etiam quam ſupra 3, 5, 1. 3, 1, 17., hic ſumto *Lat. quam*, potius pro quantum, quam pro ut ſ. quomodo, cf. G. Th. No. 3, tenente Stp. Th. 3, 1488. B. i. ſub Bg. hunc locum cum P. in v. διαθ., quo variat Noſter cum pr., cf. Ind. Sb. (aliunde per Bg. *ordinare*,) Zoſ. 1, 4, 1. τὰ κατὰ τοὺς Ἕλληνας διαθεὶς, rebus *in* Graecia *conſtitutis*, it. 1, 29, 2. Bud. C., ad Luc. 1, 80. N. 45. 2, 886. N. 70. Thom. M. p. 221. lib. de V. med., Rsk. ad Polb. p. 116. i. 215. i. Caſ. ad Ath. 2, 328. l. 4. e. cum Ind. Plat. Menex. Gottl. et Leisn. in m. Ox. „Xen. Mem. S. 2, 1, 27." cf. Ind.

πάντας — τοὺς Ἀλβ. φ.) De illa Severi in amicos Albini crudelitate, toto hoc capite deſcripta, v. Capit. in Alb. 12. (i. p. 701. i.) et Spart. in Sev. 12. ſq. (p. 608. ſqq.) itemque Dio, (cf. ſupra ad §. 1.) *Boecl.* Bene diſtinguit haec duo, ἑκουσίως τινὶ γνωρισθῆναι et ὑπ' ἀνάγκης τινὶ γνωρισθῆναι. Nam hoc poſterius debet habere excuſationem. Neceſſitas enim non habet legem; et unde conſilium abeſt, culpa abeſt. Itaque a neceſſitate multi excuſationem petierunt. Liv. 7, 20. (m.) *ne appellarent conſilium, quae vis ac neceſſitas appellanda eſſet*, cf. ib. 1, 58. (e.) *Leisn.* a Cod. Ven. cuncta a priori εἴτε uſque ad vocem δημεύσας abſunt,

λους [a], εἴτε ἑκουσίως, εἴθ' ὑπὸ ἀνάγκης αὐτῷ γνωρισθέντας, φονεύσας, τάς τε οὐσίας αὐτῶν δημεύσας, εἰς τὴν Ῥώμην ἠπείγετο [b], ἄγων ἅπαντα τὸν στρατὸν σὺν αὐτῷ [c], ὡς φανείη φοβερώ-

sua, sive necessitate ipsi familiares, interfecisset, bonaque ipsorum publicasset, Romam properabat, ducens omnem exercitum secum, quo videretur terribilior.

a) Ms. Vi. φίλους εἰς τὴν Ῥώμην ἠπειγ. omissis intermediis. *Loc.* etiam Ms. Ve., v. N. b) Colon in Ms. Ba. c) αὐτῷ per lenem A. al.

quod incuriam librarii, a similitudine vocularum εἴτε et εἰς decepti, cuius iam plura deprehendimus documenta, satis prodit. *Stroth.*

Haec Mss. res vere diiudicata est, cum et omissa servet Ms. Ba. et quoque P., nisi quod idem caret extremo membro τάς τε — δημεύσας. Tum noster in πάντας τοὺς Ἀ. φ. videtur innuere modo amicos eius per Britanniam et Gallias, ut de quibus proxime egit, cum de amicis eiusdem per Italiam dicat demum §. sq., sed de iisdem Romae §. 11. sqq. In Leisn. autem discrimen cf. 3, 4, 16., quocum varietur hic ita, ut pro formula ἐκ προαιρέσεως sit adv. ἑκ. (ap. Bg. e P., sed ap. Stp. Th. sine auctoritate, cf. tamen Ind. Thuc. et Dem. 238, pen. ὅσα μὲν ἑκουσίως προσετίθετο τῶν πολισμάτων, sine Rsk. Ind., qui, habens quidem ignoratum a Stp. Th. ἑκουσία, non comparabat id cum syn. ἑκὼν 528. l. 5., ubi mox ἐκ προνοίας l. 1. 6., cui oppon. ἀκουσίως l. 8., sed ἄκων 636, 1.) sed pro δι' ἀνάγκης alia formula syn. (quam v. ap. Thuc. 184, 26. Dion. H. Rs. V. 1. 296, 10. et Heliod. p. 358. m. cum N. it. Ind. Hesd. et Theogn.) tum pro perspicuo v. προστίθεσθαι a P. clare expresso, exquisitius v. γνωρ., ad sensum id reddente Bg., sed ignorante Stp. Th. ita cum dat. pers., quod, proprie *notum* esse s. *innotuisse alicui*, hic a pr. φίλους distinxerim, divellendo primo εἴτε cum ed. Edinb. in εἴ τε, ut τὲ habeat notionem suam, et sit i. q. 3, 4, 16. καὶ εἰ, et adeo αὐτῷ γνωρ. minus quid aut generalius, ut Lat. *noti*, et nostrum *Bekannte*, sed deinde tamen hic e contextu pro *fauentes* s. *benevoli*, sicut Stp. Th. 1, 1868. D., cum γνώριμος reddidisset quoque Lat. *familiaris*, addit „esse quiddam generalius et non in tanto pretio, quam ἑταῖρος et φίλος, quod plus sit et angustius" cf. Dem. 320, 15. 795, ult. et ap. Nostr. infra §. 12. e. sed de nostro verbo Suid. Hes. L. N. T. cum Obs. Loesn., Abr. ad Aesch. T. 1. Ind. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Pal. Fi. Longin. Mor., Diod. S. Fa. Aes. Ios. Rs. Or. V. 4. 7. Is. et Dem., per quos nihil simile, ut Noster ad analog. modo in pass. cum dat. pers., sed participium posuerit pro adi. illo γνώριμοι, (quod et Bg. fecit,) ut ei dare posset sua adv., a Bg. bene mutata in abl. subst., recte etiam servato dat. pers., qui tamen, secus ac P., copulam τὲ post πάντας sustulit. Sed Nostri τὰς οὐσ. ἀ. δημ. laudatur ad Hes. 1, 928. N. 13. sine Vs., cf. 2, 14, 7.

ὡς φαν. φοβ.) Ms. gradus alius, superlativus pro comparat., (quem tenet P. cum Mss. rel.) minus fuerit e lapsu librarii, quam ex ingenio, dum meminisset, alibi per enallagen poni comparativum pro superl., sed et hunc pro illo, cf. Abr. L. Arist. p. 284. i. cum Fi. ad Well. p. 302. e. et Plat. Apol. S. p. 59. N. 3., unde cum posuisset in marg. pro glossa,

τερος [d]. ἀνύσας δὴ πολλῷ τὴν ὁδοιπορίαν τάχει [e], ὥσπερ ἦν ἔθος αὐτῷ, χαλεπαίνων πρὸς ἔτι [f] περιόντας τοὺς ἐκείνου φίλους, εἰς τὴν Ῥώμην εἰσήλασεν. ὁ δὲ δῆμος αὐτὸν δαφνηφορῶν

5. Confectoque iam magna velocitate itinere, ut erat mos ipſi, iratus ſuperſtitibus adhuc illius amicis, Romam
6. intravit; Populus autem

d) Ms. Ba. φοβερώτατος v. N. e) In Ms. Vi. τάχει deeſt. *Loc.* ſed in Ms. Ba. πολλῷ τάχει τὴν ὁδ. v. N. ut et de καὶ ante ὥσπερ in edd. A. 2. cum Bss. omnibus. f) Ms. Ba. προσέτι v. N.

alius in textum recepit, dum tolerat contextus utrumque, nobis *damit* er *ganz* fürchterlich *wäre*, ſ. *deſto fürchterlicher*; quanquam non poſſum definire, an nunc maiori cum exercitu intrarit urbem, quam ſupra 2, 14, 1.

ἀνύσας) Ms. Ba. alius ordo, ut ſubſtantivum vicinum ſit ſuo adi., eſt quidem ap. Lat. Intp. et maioris laevitatis, at minoris elegantiae, quae, ſaltem ad variandum, divellit ſubſt. ab adi. Sed Ms. Vi. omiſſum idem ſubſt. fortaſſis hinc, quod librarius, deprehendens id noſtro ordine, etiam in Ms. Ve. adhuc ſalvo, cum voluiſſet in medium e fine transferre, tamen, interrupta caſu quo ſcribendi opera, deinde id oblitus eſt. Tum edd. inſerta καὶ copula non comparet ap. P., nec facit ſenſum commodum, quia membrum ὥσπ. — αὐτῷ referendum ſit ad ſq. v. χαλεπ., cui non bene tribuatur *conſuetudo*, ſed potius Severi celeritati, quam in itineribus ſupra iam commendarat, cf. 3, 7, 17. e. 1. i. 3, 2, 1. 2, 11, 1. ſq. et 2, 14, 13. e. in alia re, e quo poſtremo loco etiam Ms. Ba. alius ordo per comparationem ductus eſſe potuit. Sed Bg. in δὴ mire hic per dupl. particulam Lat. pro P. una *que*, qua de v. 2, 11, 19.

χαλεπαιν.) Ms. προσέτι una voce, de more eius in aliis vocabulis, praeter ſeriem Codd. unam omnium, arguit librarii quoque caecitatem, recordati quidem, eſſe quod tale vocabulum in uſu, ſed non ſpectantis contextum et v. adiunctum χαλ., quod requirit praep., (ut ἔτι cohaeret cum ſq. v. περ., quod clarius Bg. monſtrat, manente P. in ordine Gr.) cf. Stp. Th., ubi 4, 375. C. hinc quoque, e P., ſed per aliam lect. memoriter „χαλ. πρὸς ἤδη περ. λ." aut potius e vitio operarum, ubi Lat. exprimas ſeverius praepoſitionem modo per phraſin *ira utens* ſ. *uſus in amicos*, aut per ſyn. hiſtorico - poëticum *ſaeviens* in *am.*

εἰς τ. Ῥ. εἰσηλ.) De v. εἰσελαύνειν v. Scheff. de re vehic. 2, 16. p. 209. *Leisn.* qui et in m. Ox. „Xen. oec. 4, 8." ubi eſt modo διελαυν., cf. 1, 7, 12. i.

ὁ δὲ δῆμ.) Contrahit P. orationem, dux idem Bg. in adi. π. partim, cf. 1, 13, 13. m., qui in ſq. v. πρ. eundem ſequitur in Lat. (ignorato a Stp. Th.), ſed deſerit Gr. ſyntheſin verbi plur. cum ſubſt. collectivo ſing. συγκλ., a quo et pendet mox adiuncta ſyntheſis generis maſc. οἱ πλ. cum fem., ſubintellecto ſubſt. βουλευταὶ, ubi P., etſi liberior in addito adi. πᾶσα ad pr. συγκλ., ut 2, 14, 2., aliterque reſolvens particip. καθ., tamen cum Bg. refert οἱ πλ. ad v. ſq. καθ., id que melius, quia veriſimile eſt, totum ſenatum obviam iviſſe Severo reduci e bello, ob id ipſum, quia timeret iram illius, et ne cauſam iraſcendi daret ampli-

μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐφημίας ὑπεδέξατο[g]· ἥ τε σύγκλητος προσηγόρευσαν[h], οἱ πλεῖστοι ἐν μεγίστῳ δέει καθεστῶτες[i], λογιζόμενοι, ὅτι αὐτῶν οὐ φείσεται, φύσει μὲν ὢν ἐχθρὸς χαλεπώτατος, καὶ μικρᾶς προφάσεως δεόμενος εἰς τὸ ἀδικῆσαι, τότε δὲ δοκῶν καὶ εὐλόγους ἔχειν αἰτίας. ὁ δ' οὖν Σεβῆρος, εἰς τὸ τοῦ Διὸς τέμενος ἀνελθὼν, καὶ τὰς λοιπὰς τελέσας ἱερουργίας, ἐπανῆλθεν εἰς

laureatus ipſum ſummo honore et fauſtis acclamationibus excepit, ſenatusque conſalutavit: cum plerique in maximo metu eſſent: reputantes, illum ipſis haud parſurum, ſuapte natura inimicum acerbiſſimum et parva cauſa indigentem ad iniurias inferendas, tunc autem viſum probabiles
7. habere rationes. Severus itaque Iovis templum ingreſſus, reliquis etiam peractis ſacrificiis, receſſit in palatium;

g) ὑπεδείξατο mendoſe Par. utr. h) Non hic, ſed poſt ſq. πλεις. comma faciunt A. al., v. N. i) Ms. Ba. colon hic, et poſt φυσ. (ubi in ed. Bs. 2. punctum) it. poſt χαλεπ.

orem paucitate; pro ſeverioribus *plurimi eorum* ſ. *eius* in *max.* m. *conſtituti*, deligente Bg. finitum tempus, ob aliud ſq. particip., a pr. pendens, ſed P. deſerente partim in ſqq., maxime in formula ἐν δ. κ. ex analog. (cf. G Th. „*in* metu *eſſe*, pro metuere“) et in ἐχθρ quod hic non videtur capi poſſe per ellipſin ſolennem gen. pron. αὐτῶν, relati ad οἱ πλεις., vel αὐτῆς, ad ἡ συγκλ., ſed univerſe, ſubintellecto πάντων λυπούντων αὐτὸν ſ. λυπησάντων, *omnium, qui eum offendiſſent aliqua re*, ob pr. φύσει, dum quidam homines per naturales animi motus, quos celeres vehementesque vocamus, et in Severo fuiſſe patet, ſunt fere etiam vehementi et acri ira, et in inimicitiis acerbiſſimi, et hinc quoque facile irritabiles, etiam ad nocendum per iniuriam et ſine magna cauſa, ut ſq., ubi in χαλ. procedit Lat. *graviſſimus*, in quo Stp. Th. 4, 374. B. m. ſub Bg. huc ſpectat cum P., qui in ſq. membro iterum addit libere adv., cf. 3, 7, 20., et in μικρ. cum πρ. 1, 3, 15. e Dem., ſed ad ſq. αἰτίας ad ſenſum explet gen. μίσους ſ. ἔχθρας e pr. ἐχθρὸς, cf. 7, 1, 2?., pro quo poterit aeque ſuppleri τούτου, τοῦ οὐ φείδεσθαι, e pr. οὐ φείσεται, e P. omittente Bg. iterum καὶ, pro *etiam*.

καὶ τὰς λοιπ.) Quaenam reliqua illa ſacrificia fuerint, intelligi poteſt ex aliis Herodiani locis, ubi de introitu novorum imperatorum in urbem narrat, e. g. 1, 7, 12., ubi Commodus dicitur, poſtquam ingreſſus eſt, Iovis primum, dein *ceterorum* deorum *templa* conſalutaſſe. *Leisn.*

Cf. 2, 14, 4. ubi Bg. aliter in ſq. τὰ βασ., quam hic e P., qui in praec. modo δὲ exprimit, ut Bg. modo οὖν, cf. 2, 7, 1., reddente Stp. Th. plane cum Bg. in v. ἱερ., quod cum v. τελ. iungit Noſter per analog. ſaltem, cf. Loesn. p. 268. i. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Poll.

τὰ βασίλεια [k]· καὶ τῷ δήμῳ προύθηκεν [l] ἐπὶ ταῖς νίκαις μεγίστας νομάς [m]· τοῖς τε στρατιώταις ἐπέδωκε χρήματα πλεῖστα [n], ἄλλα τε πολλὰ συνεχώρησεν, ἃ μὴ πρότερον εἶχον. καὶ γὰρ τὸ σιτηρέσιον αὐτοῖς πρῶτος [o] ηὔξησε, καὶ δακτυ-

8. ac populo propoſuit victoriae nomine magnum congiarium, militibusque donativum, pecuniae magnam vim: aliaque multa conceſſit, quae nunquam antea habuerant: 9. nam et frumenti ſummam ipſis primus auxit, et aureis

k) Hoc noſtrum colon eſt diſerte in Ms. Ba. et Ms. Bg. pro omnium edd. commate. l) πρεύθηκεν A. al., cf. 3, 1, 10. m) Comma hic in Bs. 2. al., pro puncto A. Stp. rel. n) Hoc comma modo in Bs. 2. pro colo Stp. rel. aut puncto A. al. o) Ms. Ba. πρῶτος ηὔξησεν αὐτοῖς v. N.

1, 29. cum Not. Brev. ad Herdt. l. 5. p. 315. l. 45. Caeterum huc ſpectat, leviter mutans, Suid. Σεβ. 3, 294. e.

τῷ δ. προυθηκ.) P. deſerto, Bg. vidit ſenſum formulae, e Lat. fortaſſis ductae, cf. G. Th. 1127, 65. *propon.* „congiarium, donativum, i. publice promittere, idque libello propoſito „quam notionem Stp. Th. v. i., de aliis rebus, etiam tantum e Noſtro profert, non item in pr. ἐπὶ Bg., e P., pro *ob*, cf. G. Th. 457, 4., unde Bg. quoque mutat gradum in adi. μεγ. una cum numero in ſubſt. νομ. iterum, (cf. 2, 14, 10.) ut iam in pr. νικ., qui plur. proprie valebat. Mox Bg. deſerit P., omiſſo v. ἐπεδ. aut potius mutato in ſubſt. affine, unde verbi caſus quartus adiectus modo per appoſitionem, dum P. in v. ἐπιδ. ſequitur notionem ſimplicis, cf. 2, 14, 10. et 3, 6, 18., ſed ad Bg. χρ. πλ. 3, 6, 20., ut ad ſq. τὲ P. 3, 1, 12., e quo Bg. in ſq. μὴ ante προτ., ignoratum a Stp. Th., ubi 3, 563. C. i. modo „οὔπω προτ. nunquam *antea*,“ ſed in v. συγχωρ. utrumque Lat., Bg. et P., cf. Ind. Polb. et ſine Ind. Dem. 80, 24. 116, 14.

τὸ σιτηρεσ.) Tria potiſſimum indulta militibus a Severo, annotat hiſtoricus. Nos, ne prolixi ſimus, ad alios lectorem remittemus. Ac de *frumento* quidem v. Contarenus de frument. largit. p. 531., de *anulis* Lipſ. milit. Rom. 2, 9. (e. p. 87. Op. T. 3. ubi et noſter locus p. 1. m. e P.) et Kirchman. de anul. c. 15., de *mulieribus* rurſus Lipſ. l. l. 5, 18. (p. 344. m. ubi tamen nihil de Severo.) *Boecl.*

Ap. eundem Lipſ. l. l. reperias quoque, quae habent Oxon., et nominatim de frumento e Polb. p. 317. i. 321. m., non tenente Stp. Th. Lat. Bg., e P., ad σιτηρ., cf. 2, 11, 9. m., ſed in καὶ γὰρ reddente Bg. e P., ut alibi, cf. 1, 8, 8. m.

αὐτοῖς πρ.) Ms. alius ordo in pron., cf. 1, 10, 15. m., manifeſtam vim arguens, inſtitutusque fortaſſis, ne verbum bis clauderet membrum, non comparet ap. P., etſi omittentem pron., nec eſt ita laevis, ut vulg. Sed altera res eiusdem Ms. in mutato numero plur. in ſing. γυν., cf. 3, 3, 6., hic deprehenditur etiam ap. Latt. Inttp., minus illa quidem ambigua ad polygamiam, nec tamen neceſſaria, quia ſermo eſt de pluribus militibus, αὐτοῖς et §. pr. στρατιώταις, ut in praec. δακτυλ. nihil quoque novatum, et ſervatus etiam ſing. a Suid. in Σεβ. 3, 294. i.

λίοις χρυσοῖς χρήσασθαι ἐπέτρεψε, γυναιξί [p] τε συνοικεῖν. ἅπερ ἅπαντα σωφροσύνης στρατιωτικῆς καὶ τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον εὐστάλους [q] τε καὶ ἑτοίμου ἀλλότρια ἐνομίζετο. καὶ πρῶτός τε ἐκεῖνος τὸ πάνυ αὐτῶν ἐῤῥωμένον, καὶ τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης, τό τε [r] εὐπειθὲς

annulis uti permisit, ac mulierem domi habere. Quae omnia a disciplina militari et ad bellum habilitate ac promtitudine aliena putabantur. 10. Primusque ipse eorum robur et durum victum, tolerantiamque laborum, ac mo-

p) Ms. Ba. γυναιξί τε συνοικ. v. N. q) Ms. Ba. ἑτοίμου τε καὶ εὐσταλοῦς v. N. r) Ms. Ba. sic sine commate post τὸ cum A. al., pro τό, τε Stp. rel. cf. 2, 14, 4. 1. Mox εὐπετὲς Bs. 2. vitiose.

Sed in Bg. ad v. συνοικ. formula e P. ambiguitas est quaedam, cum secundum Lips. in N. pr. non sic capienda sit, ut pacis tempore permitterentur uxores ducendae, sed potius, ut belli etiam tempore et in castris adeo extra Romam Italiamque, in quam rem clarus est ib. locus e Tac., et sequitur aliquid etiam mox ap. Nostrum πρὸς τὸν πολεμ. Vnde perspicue magis reddebatur vel cum Sb. Ind. aliunde *mulieres in matrimonio habere*, vel simpl. *uxores habere*, s. *ducere*, sc. per annos militiae, et dum stipendia mererentur, et deinde easdem secum habere ac ducere in bello ac castris; formulam Gr. ignorante Stp. Th., quae est in Dem. Ind., cui add. 811, 6. 17., cf. aliquid in Bg. ap. G. Th. in subst. 258, 75., substituente pro συνοικ. aliud v. Suid. l. l., ut et pro pr. χρησ.

σωφροσυν.) E P. est, pro moderatione s. continentia, vel Leisn. in m. Ox. *temperantia*, et sq. *habilitate* pro celeritate, ap Sch. „εὐς. *expeditionis*, succincti status corporis ad bellum, ἑτ. paratae *promtitudinis* ad bellum" in pr. εὐς. reddente Stp. Th. cum P., sed in utr. scribente Nostro ad analog. in neutris adi. pro subst., et in σωφρ. cogitante, opinor, priora duo de annulis et mulieribus, sed in εὐς. λ. tum has uxores, tum sarcinas molestiores in frumenti panisque adeo portione maiori secum portanda; ubi Ms. alius ordo pertinere videtur ad laevitatem maiorem, in primis ad vitandum hiatum dupl., quem Noster tamen non refugit, cf. 2, 14, 13.

καὶ πρῶτός τε) Hic quoque particulam τὲ muta in γέ. *Steph.* Non immerito tam diligenter observat Herodianus tempora et intervalla laxatae corruptaeque disciplinae; quia arma, ubi a recto tenore paulatim descivere, ad extremum oppressere remp., ut ex verbis et quasi vaticinio Val. Max. 2, 7. hoc dicam, qui pro unico *stabilimento imperii* rectissime agnoscit disciplinam. Adde supra 2, 6, (21. sq.) *Boecl.* Huic observationi locus fuisset in vita Iuliani, qui emerat a militibus regnum, nisi inter Iuliani facinus et Severi quid interesset. Nam Iulianus militibus pecuniam dedit ex pacto, sed Severus ultro illis frumenti summam auxit, aliaque indulsit. Caeterum, quod h. l. exprobratur Severo, idem vitio datur ab Sall. b. Cat. 11, 5. etiam Sullae. *Leisn.*

σημίου [d] τοῦ Ἀτρηνῶν βασιλέως πρὸς Νίγρον φιλίαν, ἐστράτευσεν ἐπὶ τὴν ἀνατολήν. παρὼν [e] δὲ, καὶ τὴν Ἀρμενίαν καταδρα- Atrenorum regis erga Nigrum amicitiam, exercitum 2. in Orientem eduxit. Cum autem ibi esset, etiam in

d) Par. Bas. Βαρσημίου *Leisn.* in m. A., quae ferunt Βαρσηνίου cum rel., etiam omnibus Bss meis, praeter Ox. Pat. et Par. utr., ubi μ, a nobis datum, v. N. e) παριὼν Ms. Ba., v. N.

non *aliqua* necessitate *ductum.* Praetextum tamen quaerit, quem Herodianus indicat, frequentem sane et opportunum belligerandi cupidis. *Boecl.*

Cf. 3, 1, 6. et in πρoφ. cum v. ποι., a Stp. Th. 4, 1733. e. modo hinc sine Vs., praeter Zos. 1, 19, 1. arrepta *occasione*, et Rs. Or. V. 3. Aesch. p. 457. i. τίνα πρ. ποιησάμενος, in N. „quanam *ille* usus *praetensione?*" quoque sine Vs. in Ind. Dem. ex 192, 5., (ubi non bene obtruditur articulus, cf. 391, 10. 393, 25. 1131, 15.) deserto P., reddente Bg. partim ex Ind. Sb. „praetendens, *praetex.*" nihil praebente G. Th. in severis Lat., ut phrasin eandem accipiamus; unde sumi liceat formulas syn., *causam* v. c. *afferens*, inferens, *obtendens*, cf. ib. Nr. 11. 13.

Βαρσηνίου) Supra (3, 1, 6.) habuimus Βαρσήμιον, quam scripturam Politianus hic etiam retinet. *Steph.* Iam supra (l. l.) monui, scribendum esse Βαρσημίου. *Stroth.*

Sb. Ind. Lat. post Nostri loca duo „posteriore in loco vulg. l. *Barsenius* est: sed *Barsemius* per *m* etiam in Sch. Ms. et Pol. Vs. Recte. Origo et iusta forma est *Barsemes*, filius solis, quod nomen etiam ap. Hebraeos legitur, teste Fr. Iunio." Tum Leisn. in m. Bg. Ms. „legit cum Stp. Βαρσημίου." In sq. τ. Ατρ. β. nihil tentat Ms. Ba., contra quam 3, 5, 1. e.

ἐστράτευσεν) A. U. C. 948. P. N. C. 195. in Osdroënos, Arabes, Adiabenos et urbem Nisibin proficiscitur Severus, quibus subactis Imp. V. appellatus est. Pagi. *Leisn.*

Aliter chronologia illa edit. Patav., una cum Anglis ap. Heyn. H. 4, 1050., ubi cf. N. it. ad Spartian. in Sev. p. 614. Cas. N. 2. Tum Leisn. in m. Ox. „Obs. M. V. 3. p. 91." credo in formulam Gr., cf. Stp. Th. Poss. Call. Ind. Xen. Cyr. Diod. S. H. Pan. Mor. p. 100. m. 107. e. 132. e., reddente Bg. e P., quem servat Sch. una cum Vs. Sb. Ind. „*expeditionem* suscepit *in.*" Caeterum ad hanc §. pertinere quondam videbatur ap. Beg. 2, 706. in numis Getae primus.

παρὼν) Scribo παρὸν, id est, *quum ei facultas esset.* Verum, si post παρὸν δὲ non interpungas, sed haec sequentibus iungas, videri poterit aliquis infinitivus cum ἠθέλησε deesse. *Steph.* Possis etiam παριὼν legere, idque vel in *adveniendi*, vel in *transeundi* significatione. *Sylb.*

Nihil dante hic P., sed Sch. sub v. vulg., sine monito ullo „*adveniens*" cf. 2, 12, 4., cum Ms. Ba. plane sentit Sb., sed Bg. cum Mss. rel. retinet vulg., supplendo adv. ἐκεῖ, quod debeas referre ad sq. terram, sc. ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, sicut in Ms. illo opus fuerit supplere pron. αὐτὴν, sc. τὴν Ἀρμενίαν, utrinque ut tandem sit eadem sententia. Volens Severus invadere Atrenum agrum, situm intra Euphratem ac Tigrim, cf. 3, 1.

μεῖν ἠθέλησε [f]. Φθάσας δὲ ὁ τῶν Ἀρμενίων βασιλεὺς, χρήματά τε αὐτῷ καὶ δῶρα, ὁμήρους τε ἱκετεύων ἔπεμψε, σπονδὰς καὶ εὔνοιαν ὑπισχνούμενος. ὁ δὲ Σεβῆρος [g], τῶν ἐν

Armeniam excurrere voluit; sed anticipans Armeniorum rex pecunias ipſi et dona obſidesque ſupplex miſit, foedus et benevolentiam offe-
3. rens. Igitur Severus rebus

f) Colon in Ms Ba., ut in Ox. cum Ed. g) In Ms. Ba. verba poſt Σεβῆρος nimirum τῶν ἐν Ἀρμ. uſque ad διαβὰς, plane deſunt, adeoque ſeptem fere verſus integri. Lapſus et erroris cauſa facile apparet. Simile periodorum ὁ δὲ Σεβῆρος initium decepit librarium. *Mart.* Recte, et ſic quoque Loc. in Excp. Ms. Vi. „ὁ δὲ -- ἤγαγεν deſunt haec omnia."

4., de Noſtri quidem narratione hic deinceps, inſtituerit hoc iter ſic, ut abiens ex Aſia minori, per Cappadociam forte, nunc, ſecundum Bg, eſſet prope Armeniam, in eiusque ora, vel, de Ms. ſententia, iam ingreſſus eam Armeniam, eius partem aliquam tranſiret, hinc proceſſurus ad Atrenos, quaſi infra Armeniam ſitos, et in ſubiacente Meſopotamia, in eiusque parte quadam inferiori, quod ſumi poſſe videatur ob §. 6 ſqq., quia dicitur ibi Meſopotamiam quoque percurriſſe prius, quam ad Atrenos perveniret, quos quidem non quaeſierim infra Arabiam propterea, quod eandem ib. prius perhibeatur diripuiſſe. Sed, cum ſemel fuiſſet prope Arabiam in extrema Meſopotamia: videatur hac opportunitate uſus, ut excurreret in Arabiam, et redux inde Atrenos aggreſſus. Nam qui in Arabia felici memorantur *Atramitae* ap. Cell. n. o. a. 2, 597. ſ. 57. i., forte alii ſunt, quam *Atreni*; et, quod nunc demum reperi, ib. p. 602. in tabula ſuperiori locatur *Atra* urbs, intra quidem Euphratem et Tigrim quoque, ſed tamen in ſuperiori Meſopotamia, non longe ſub Armenia Magna. Qui quidem ſitus urbis ſi verus eſt, et curſus item Severi, de Noſtri narratione deinceps a §. 4 — 7.: ille per ambages profectus fuerit.

φθασ. δὲ) Contraxerat P. hanc §. cum pr. in unam periodum cum alia libertate; deſertus etiam a Sch. in „φθ. prior *miſit*" ad ſenſum, ubi Bg. premit quoque acc. pron. αὐτὸν, qui ſuppleri poteſt vel tum, ubi non phyſice valet verbum, ut hic cum v. ἔπεμψ., reddente Bg. in ſq. ἱκ. per ſyn. adi, ignorante Stp. Th., cf. 2, 15, 6., it. Lat. eius liberius ſyn. ad v. ὑπ., ſed in σπονδ. 3, 938. E. m. per pravum numerum „l. 4." hunc locum tenente ſine Vs., ubi Bg. e P. iterum per ſing., cf. 3, 6, 11., ſed ſeverior in expreſſis duobus ſubſt. χρ. et δωρ., pro uno P., ubi δῶρα, diſtincta a χρημ., cum poſſint varie intelligi, etiam forte odores et aromata, adiuveris ſupplemento hoc, *et* dona *alius generis*. Sed rurſus Fabr. ad Dion. p. 1264. §. 56. „Herodianus, quanquam ordinem rerum geſtarum perturbans, refert, Armeniae regem (quem *Sanatrucem* vocat Fabr. ib. et p. 1297. §. 67.) antevertiſſe invaſioni Severi, miſſisque obſidibus et muneribus, pacem et amicitiam ſuppliciter petiiſſe „quae pertinent eo, quod Dio poſt expeditionem contra Parthos ſcripſerat, Severum demum tranſiiſſe Meſopotamiam 1264, 5. μετὰ τοῦτο ὁ Σεβ. τὴν Μεσοποταμίαν διαβὰς λ.

ὁ δὲ Σεβ.) Bg. e P. non modo in δὲ pro δὴ per ſyn., cf. 2, 15, 5. 1,

Ἀρμενίᾳ προχωρούντων κατὰ γνώμην, ἐπὶ τὴν Ἀτρηνῶν [h] ἠπείγετο. προσέφυγε δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Ὀσροηνῶν [i] βασιλεὺς Αὔγαρος [k], τούς τε παῖ-	in Armenia procedentibus ex sententia, in Atrenorum re- 4. gionem properabat. Confugit autem ad ipsum et Osroënorum rex Augarus,

h) τὴν Ἀτρ. Stp. et Baf. *Leisn.* in m. A., quae habebant τῶν Ἀτρ. cum al., v. N. i) Ὀσρωην. A. cum al., fed Ὠσρ. Bc. 2. v. N. k) Nihil variatur hic in Mss. et edd, nifi quod punctum in A. cum Lugd., fed colon in Stp. rel., pro commate rectiore in Bss. al.

15, 2., fed etiam in fq. τῶν λ. fuppleto πραγμάτων, cf. 2, 3, 21., difcedens explendo ad fq. ἐπὶ τὴν Ἀτρ. fubft. χώραν f. γῆν. (cf. 3, 2. 2. m et hic mox §. 6. plene per variationem,) ubi P. incolas pro terris eorum potius exprimit, quam lectionem quarundam edd., ut pr ἐπὶ cum gen. perf. pro acc. ponatur in verbo motus phyfici, quale hic ἐπειγ., fed fic mihi non cognitum, quanquam alia v *eundi*, v. c. cum ἐπ' οἴκου f. οἴκων, cf. Dion. H. S. T. 1. v. ἐπὶ, cum, tacentibus Mss., aeque lapfus operarum in ed. A. inciderit.

προσέφυγε) Stp. Th., cum fub Bg. Lat. protuliffet v. cum dat. tum rei f. loci, tum perf. femel modo e „Bafil. ἡγεμόνι (addidit haec.) Apud Herodi. autem Pol. vertit *transfugere*" fed Sb. Ind. „προσφεύγει τῷ Φαβρικίῳ, transfugit ad F. (ex Eutr. M. 2, 8, 3.) fic προσφυγὼν αὐτῷ" fic oblique innuens locum noftrum, dum ego per Indd. non reperi verbum, fed ap. Suid. fine χρήσει, cum monito δοτικῇ, (in Vs. cum Bg.) qui cafus pendeat a praep., per enallagen, pro acc., tenentibus Lat. modo rectionem illam P. et Bg. Mox in Ὀσρ. vera fcriptura eft, quam cum Stp. dedimus, cf. Suid. 2, 723. i. Cell. n. o. a. 2, 603. et Sb. Ind. Lat. v. *C drvëne*; quae regio cum et ipfa fit Mefopotamiae: hac nominata a Noftro demum §. fq., praecipiuntur haec ab illo narrata per quandam prolepfin.

Αὔγαρος) Spartianus (in Sev. c. 18. p. 622.) Perfarum *regem* Abgarum *fubegit*. Victor in Caef. 21. (immo 20, 14.) *auxit* imperium, *fubacto* Perfarum *rege*, nomine *Agarro*. Duplex vitium, in nou ine *Agarri* fcilicet, et quod *Perfarum* regem vocat, quod ad Spart iam Cafaubono notatum, (qui l. l. N. 3. addebat „melius Herodianus, προσεφ. λ. Sic et Dio in Caracallo.") Henr. Val. in N. ad Exc. Peirefc. p. 101. oftendit, Ἄγβαρος f. Ἄκβαρος legendum effe. Caeterum quomodo fe is Agbarus poftea gefferit, quoque fato functus fit, v. ap. eundem p. 746. et in N. p. 109. *Boecl.* אבגר nomen Syro — chaldaicum, ut ברעשן, in nonnullis Eufebii Mss. fcribitur et Ἄγβαρος, in aliis Ἄβγαρος; fic et Spartianus, qui hunc Abgarum perperam *Parthorum* regem appellat. *Stroth.*

Leisn. ad m. Ox. „de Αὐγάρῳ v. Th. Hyde de rel. Perf. p. 76. (fed in Vol. peculiari haec.) Secundum Ammianum Latine hic dici poffet Osdruenae rex, vel rectius ex fententia Valefii Osdroenae. Latini etiam Chosdroenem dicunt. Aurelius Victor habet Chosdroeni. Immo Arrianus Χοσροήν. Graecis Ὀσροηνὴ ab Osroe rege. Procop. 1. Perfic. v. Valef. ad Arrian. 24, 1. p. 389. — Dio Cocceianus in Excp. Peirefc. p. 746.

δας ὁμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἐξέδωκε [1], τοξότας τε πλείστους συμμάχους ἤγαγεν. ὁ δὲ Σεβῆρος,	liberosque suos obsides ad certitudinem fidei dedit: sagittariosque plurimos auxiliares adduxit. Caeterum

1) Pro commate rel., punctum hic habent A., ut Bg. Ms. sua.

habet Ἄγβαρος ὁ τῶν Ὀσροηνῶν βασιλεὺς, ubi vides diversam orthographiam tam in Αὔγαρος, quam in Ὀσροηνῶν observari, (quia praefixerat Leisn. scripturam edit. Bc. 2. Ὠσρ.) Apud Xiph. a Sylb. perpetuo editum est Αὔγαρος. Numi nec Herodiani scribendi rationem, nec Dionis probant, utpote in quibus est semper Ἄβγαρος, v. Spanh. de P. et U n. p. m. 86. p. 421. sq. 829. (sed p. m. 126. m. „Ἀβγάρου familiare Edessae regulorum nomen, non, ut hodie ap. Appianum Ἀκβάρου, vel ap. Dionem et Herodian., Αὐγάρου, scribendum" it. p. 534. sq. et 579. m. ut p. 535. e. est etiam numus Severi, ubi Ἀβγ. βασιλεὺς μεγ. s. μέγας, et disputatur, quo iure Edessae Regulus eo nomine insigniri potuerit. Verum e. Beg. 3, 130. ad nostram §. hanc notaram modo numum „Severus cum Abgaro.) — De nomine Αὔγαρος, et orthographia illius et significatione v. Fabricius Codic. Apogr. N. T. T. 1. p. 316. Apud Appianum de bell. Parth. p. 229. legitur: παραγίνεται φύλαρχος Ἀράβων, Ἄκβαρος etc. Sed hic idem Acbarus ap. Plut. in Crasso p. 555. D. vocatur Ἀριάμνης. — Th. Smith ad Monumenta Palmyrena p. 23. Arabum phylarchus ἄκβαρος s. arabice *acbaro* ὁ κράτιστος nuncupatur, quem Plutarchus Parthico vocabulo Ἀριάμνην appellat eadem plane significatione." Tum Sb. Ind. Lat. „*Augarus* — Αὔγαρος etiam ap. Suidam" sed et aliter, cf. ad Hesy. 1, 610. N. 20. Xylander ad Dion. p. 1396. et ad hunc quoque Fabr. p. 1256. §. 3. „recte Abgarus appellatur ab Herodi. 3, 9, 5. id enim nomen his regulis familiare „ad Capit. Antonin. Pium c. 9. p. 270. Cas. N. 1. ad *Abgarum regem* „familiare nomen regulis Orientis *Abgarus*, vel ut plures Graecorum scribunt Αὔγαρος" ad Tac. Ann. 12, 12. N. 4.

ὁμηρεύειν) Bg., deserto P., tum de suo addit pron. ad παιδ., tum in singulis vocabulis est severior, praeterquam in v. ἐξεδ., (ubi procedebat comp. aut P. *tradere*, aut *dedere*, cf. Stp. Th. cum Ind. Dion. C.) et in inf., ubi, pro illius dat. subst. syn., sumit acc., oppressa particula Lat. *tanquam*, dum vulgo in v. v. *dandi* adiunctus inf. resolvitur vel in supinum Lat., vel in praep. cum artic. εἰς τὸ, vel in particulam ὥστε, pro ἵνα causali, quo spectat Stp. Th. 2, 1292. G. „ὁμ. sum obses. Herodi. I. 3. τούς — ἔδωκε, i. e. dedit, *ut* obsides *fidei*, ab eo datae, *essent*" cum lectione alia memoriter, cf. Hesy., non coll. Suid Rs. An. ad Eurip. p. 88. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. ubi ex 59, 17. δοθῆναι αὐτοὺς — ὁμηρεύσοντας, per syn. particip., it. ex 34, 47. κόρης, ἣν πατρὸς εἰς ὁμηρείαν δόντος, variante Nostro ex parte cum 3, 2, 8. ὡς ἔχοι ὅμηρα τῆς — πίστεως, sed scribente ad analog. tum in ἐξ. cum ὁμ., tum in ἀσφ. cum πισ., tum in iunctis ὁμ. cum εἰς λ., tenente G. Th. tantum *obsides* fidei *accipere*, non item illud Iust. 7, 3, 2. *obsides* in *pignus* futurae *pacis* dari *sibi postulabat*. In sq. membro liberrimum P. quoque deserit Bg., in cuius συμμ. cf. 3, 1, 6., et in v. ἡγ. per comp. 3, 4, 17. c.

διαβὰς τὴν [m] *τῶν ποταμῶν* Severus transgreſſus Meſopo-

m) Ms. Ba. διαβὰς τὴν μεσοποταμίαν, μεσηγηνῶν τε καὶ ἀβηνῶν χώραν ἐπίδραμε, καὶ λ., quorum extremum ἀβην. quoque in A., at 'Αβην. maiori elemento in Bs. 1., ſed depravatum 'Αλβηνῶν Bs. 2. Par. et Pat., ut in Vss. Pol. *Albinorum* in Bs. 2. L., cum Pat., ſed *Albenorum* in Bs. 2. R., v. N.

τὴν τῶν ποτ.) Rectius fortaſſe τὴν τῶν ποτ. μέσην, τήν τε 'Αδ. χώραν, aut ſaltem τὴν τῶν ποτ. μεσ. γῆν, καὶ τὴν 'Αδ. χωρ. Periphraſi autem illa ſignificatur ἡ Μεσοποταμία, non hic tantum, ſed etiam in Eutropii metaphraſi et in Zoſimo frequentiſſima. Politianus quoque *Interamnanam* ſ. *Interamnem* vertit, quia inter duos amnes (Euphratem et Tigrim) media interiacet. *Sylb.* Forte μέσην καὶ τὴν 'Αδ. χωρ. *Reisk.*

In nomen quidem terrae cf. vel Cell. n. o. a. 2, 602. ſ. 1., ſed in periphraſin alius ordinis τὴν μεσ. τῶν ποτ. loca Eutr. et Zoſ. in Ind. Sb. cum L. Boſ. Ell. p. 385. e., ubi add. Eutr. 9, 6, 5. et ad *Paeanio* locum ſignatum a Leisn. in m. Ox. „Paean. 8, 2, 8." it. ad Vig. p. 53. b. i. poſt Stp. Th. 2, 888. A. m., qui hinc laudat locum uſque ad γῆν e P. Vs. (meliori *interamnem regionem*, quam eſt in vulg. edd. *interamnanam*, corruptam ex *interamnam*, cf. G. Th. et ad Lampr. in Alex. Sev. c. 56. T. I. p. 1020. terras *interamnas* Caſ. N. 1., qui recte gloſſam putat ſubiecta *Meſopotamiae ſcilicet*, reſpiciens ad Gr. „τὴν μέσην ποταμῶν") una cum „Baſ. γῆ μέση ποταμῶν, *terra* media *fluviorum*, pro in medio fluviorum ſ. inter amnes." Per quae loca duo ſe tueatur vulg. γῆν, ab exemplis quidem, ubi cum μεσ. ſit ſubſt. illud, quod porro cum ſq. χωρ. conſiſtat per gratam negligentiam, quam ipſam tertio toleravit P., non item Bg., quia periphraſin contraxit in unum vocabulum. Denique τὲ per ſe nihil inſoliti habet, ſaepe ſic in vicinia poſitum cum καὶ, et ab utr. Intp. oppreſſum, quorum vetus adeo P. cum Mss. rel. contra Ms. Ba. in lectione vulg. ſtat, ubi primo vis patet ac gloſſa, dum e marg. venit in textum μεσοποταμίαν, ſed deinde vetera ſervata ſunt ſimul partim, verum corrupta, μέσην γῆν in μεσηγηνῶν, in quo apparet tum ſeries vetuſta omnium una, tum lapſus ſcribae reliquus in conſona et vocali, quum proprie aberrare debuerit ille ſecundum litteras in μεσηνων, confuſo ſic tantum γη et ω. Neque enim ibi quaeſierim vel ἔθνος τῶν Μεσηνῶν, vel ἡ Μεσηνῶν γῆ, quae ſunt ap. Cell. l. l. 2, 636. ſ. 4. ſq., cum priores, dicti a Meſene, urbe Chaldaeae, longius remoti ſint a Meſopotamia, de qua hic ſimul narratur, ſed poſteriores Meſeni, quanquam ad Meſenen pertinentes Babyloniae, quae proxima ſane fuit Meſopotamiae, tamen non agnoſcantur a P. et rel. Mss., qui adeo et reſpuunt, ſi quis forte ſic totum locum conſtituat, veteribus et novis copulatis, διαβὰς τὴν τῶν ποταμῶν μέσην γῆν Μεσηνῶν τε καὶ 'Αδιαβ. χωρ., quaſi exciderit Μεσηνῶν ob ſimile μέσην γῆν, etſi ſic videas, illud τὲ, quo de Sb. dubitabat, non ita vacuum eſſe. Sed vel ſic remanet gloſſa in μεσοποταμίαν, quod et magis eſt notum, quam vulg. periphraſis, et nimis diverſum ab eadem, quam ut non prodat violentiam librarii, cuius comma aliud denique poſt ἐπεδρ. primo indicat abſentiam interpunctionum in Mss. vetuſtis, quia locatum eſt aliter, deinde ſenſum mutat modo in poſtremo καὶ, quod per meram copulam ſtet ita, dum in vulg. diſtinctione valet pro Bg. illo Lat., quod et P. tenens, quanquam liberiori ordine, firmat iſte cum Mss. rel. lectionem veterem etiam ab hac parte, ubi quoque καὶ ſenſu Bg. ſervat Stp. Th. 3, 166. D. e. in v. ἐπ. ſine Vs., quo variatur cum

μέσην γῆν τε καὶ Ἀδιαβηνῶν χώραν, ἐπέδραμε καὶ τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν. Φέρει γὰρ πόας εὐώδεις, αἷς ἀρώμασι καὶ θυμιάμασι χρώμεθα. πολλὰς δὲ κώμας καὶ πόλεις πορθήσας, τήν τε χώραν λεη-

tamiam et Adiabenorum agrum, excurrit etiam in Arabiam felicem. fert enim ea herbas odoratas, quae nos aromata suffimentaque habe- 6. mus. Multis autem pagis et urbibus vastatis, agrum

§. 2. *καταδρ.*, sequente quadam explic. §. 7. in πορθ. et λεηλ., cf. cum acc. loci Ind. Polb. et Abr. Dl. Th. p. 114. e., sed in adi εὐδ. de Ἀρ., praeter Leisn. in m. Ox. „cur felix, Boulainviliers“ quoque Cell. l. l. 2, 594. s. 49., tacente Stp. Th., sed ordinem alium servante Bg. e P.

Ἀδιαβηνῶν χ.) Spartianus (in Sev. c. 18. i. p. 622.) *Arabas in deditionem accepit.* Adiabenos *in* tributarios *coëgit.* Victor (in Caes. 20, 15. sq) *neque minus Arabes, simul ut adortus est, in ditionem redegit.* Adiabena *quoque, ni terrarum macies despectaretur, in tributarios concessisset. Ob haec* tanta *Arabicum*, Adiabenicum *et* Parthici *cognomento patres* dixere. *Boecl.*

Nominarat eosdem populos supra §. 1. laudatus Dio, cf. Zon. p. 458., et in situm geographicum Cell. l. l. 2, 654. i. 656. s. 7. 658. s. 12., qui facit partem Assyriae et p. 602. locat iuxta Mesopotamiam, sed huc spectarit Spanh. de pr. et u. n. 1, 463. „Adiabenos Assyriae gentem, ab eo vero postea distinctam, proprium olim, sicut Osroënos, itidem trans Euphratem, Regem habuisse, vel ex Iosepho constat. — Accedit, quod Adiabenorum regionem ingressus quidem dicatur ab Herodiano Severus, ac a Dione bellum, quod a Romanis defecissent, iis intulisse; ac praeterea *Adiab* s. Adiabenici titulus, praeter Parthicum, legatur etiam in aliquot eiusdem Severi numis et inscriptionibus antiquis.“

φέρει λ.) Haec enim *odorum* fertilitate *nobilis regio*, ut loquitur Curtius 5, 1, 11. Res e geographis obviae pervulgataeque notitiae. *Boecl.* Non igitur fertilitas et frugum abundantia in causa est, cur *felix* nominata fuerit, sed sola odorum fertilitas. *Leisn.*

Cf. Cell. l. l. p. 594. s. 49. et in subst. π., praeter Stp. Th., etiam Ind. Dem. Ael. V. h. Gs. Chr. Suid. Hes. 2, 985. m. coll. 989. m. N. 6. Zos. 5, 19, 10., liberrimum P. deserente etiam Sch. in „φ. gignit *herbas*, π. *fert* herbas *odor.*“ quod postr. Lat. ap. G. Th. cum Gr. n., ubi et ap. Stp. Th. aliunde, it. in v. φ. 4, 81. D. e., sed e Nostro solo de terra pro proferre, (in quo forte quaedam est Lat.) qui et in v. χρ nil, nisi Lat. habet Bg. e P. 4, 588. E., ubi procedebant, praeter severum, *quibus* utimur *aromasi et suffimentis*, quoque haec, *quibus* pro *aromasi et suffimentis utimur*, s. *ad* aromata *et suff.* s. *loco* aromatum *et suff.*, cf. 1, 11, 10. 1, 14, 3. et in copulata iterum ἀρ. κ. θυμ. 1, 12, 4.

πολλὰς) Hic suppletum a P. adv. ἐκεῖ, referendum ad pr. subst. Ἀραβ. non repetit Bg., (cum aeque expleas pron. αὐτῆς,) nec suppletum πᾶσαν ad sq. χώραν, per gratam negligentiam rediens mox et post §. pr. ter in vicinia, in oppositis κωμ. κ. πολ. bene e P. conversum, cf. 2, 10, 13. 3, 2, 12. stansque forsan pro plur. cf. 6, 4, 11. et pro illo syn. 7, 9, 25. ἀγροὺς καὶ κώμας — λεηλατεῖν, ubi Bg. ex eodem servat post abl. consq.

λατήσας, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀτρηνῶν χώραν[n], προσκαθεζόμενος τὰς Ἄτρας[o] ἐπολιόρκει. ἦν δὲ πόλις ἐπ' ἄκρας ὑψηλοτάτης ὄρους[p], τείχει μεγίστῳ καὶ γενναίῳ περιβεβλημένη[q], πλήθει ἀνδρῶν τε[r] τοξοτῶν ἀκ-

que depopulatus; ingressus Atrenorum regionem, obsidione Atras oppugnavit. 7. Erat autem urbs in cacumine altissimi montis, muro maximo et valido circumdata, ingentique copia sagitta-

n) Ms. Ba. et Vi. χώραν καὶ προσκαθ. v. N. o) τὰς Ἀτρὰς hoc accentu tantum Par. et Ox., mendose. p) Ms. Ba. colon, praeterea nihil varians, nec rel., v. N. q) Ms. Ba. colon. r) Mss. Ba. et Vi. πλήθει τε ἀνδρῶν τοξ. v. N.

nominativum, ut Stp. Th., cf. cum χωρ. Ind. Dem. et in notionem, fere syn. cum pr. πορθ. (ubi Stp. Th. 3, 244. G. m. cum P. sed Noster ex analog. cum κωμ. et pro aliorum sing. πόλιν, cf. Poss. Call. cum Thom. M.) Schol. Soph. Ai. v. 343. Suid. et Hes.

ἐλθὼν εἰς τ.) Fabr. ad Dion. p. 1263. §. 52. reprehendit Nostrum, quasi Atrenos in Arabia felice collocarit, quod sane non tam diserte hic fit, quam quia post incursionem in Arabiam nunc demum narratur incursio haec; unde et nos supra ad §. 2. Atrenos similiter fere collocavimus, contra quae tamen deinde quaedam proferentur. In Mss. autem addito καὶ eadem res est, quae 3, 3, 1. in simillimo loco, ut, quanquam excidere potuerit ob pr. ραν syllabam, tamen modo cumulentur iterum a Nostro participia, et maneat in vulg. lectione cum Ms. Ve. etiam P.

τὰς Ἄτρας) Dio in primis diligenter describit huius obsidionis seriem casusque. *Boecl.* Hoc oppidum, et Traiani et Severi infelici obsidione memorabile, vocat Ammianus 25, 8. p. 435. (ed. Ern. p. 350. e.) *Hatram.* Dioni l. ult. dicitur τὰ Ἄτρα, Herodiano h. l. αἱ Ἄτραι. Variat in his urbium nominibus genus. Sic dicunt auctores Megara, *Megarae*, et Megara, *Megarorum*, Leuctra, *ae* et *orum*, Hierosolyma, *ae* et *orum*, v. Vales. p. 435. ad Ammian. Lindenbrog ad h. l. p. 156. et Stephanus (Byz. hauddubie, cf. supra ad 3, 1, 4.) et Xiph. in Sev. 80, 4. cf. Heusing. ad Vechner. Hellenol. p. 30. Porro videtur auctor hanc urbem male adscribere Arabiae felici. Est urbs Mesopotamiae, non Arabiae, v. Fabr. ad Dion. 68, 31. p. 1144. sq. *Leisn.* cf. Exc.

ὑψηλοτάτης ὄρους) Hic Bg. e P. legit ὑψηλοτάτου, ad sq. subst. ὄρους accommodato sexu, quod contra libros omnes, etsi per se lapsus in finibus sumi potest, tamen non ausim, cum et Latini habeant *cacumen* terrae *summum*, it. *aërium* cacumen *montis*, it. *sublime*, cf. G. Th. et Zos. 1, 44, 5. τὴν ἄκραν τοῦ ὄρους, et in rem ipsam et situm hunc urbis Exc. ad h. l. e Strotho, ut in sq. περιβ. Bud. C. 646, 42. sqq. Stp. Th. 1, 695. A. e. sq. cum Lat. Bg. aliunde, deserto P., et Zos. 1, 32, 2. τῷ Πιτυοῦντι, τείχει μεγίστῳ περιβεβλημένῳ, Pithyuntem, *muro* maximo *circumdatam*, sed Ael. V. h. 6, 12. p. 462. τεῖχος αὐτῇ περιεβέβλητο ὑψηλότατον, murus *ei* altissimus *circumdatus*, per syn. nostro μεγ., cf. 3, 1, 14., P. deserente Bg. in gradu γενν. et numero τειχ.

πλήθει ἀνδρῶν τε τοξ.) Politianus transposita copula τε legit πλήθει τε ἀνδρ. τοξ. Sed fortasse auctor scripsit πλήθει τε τῶν ἐπιτηδείων καὶ ἀνδρ. τοξ.

μάζουσα. ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου ϛρατὸς προσκαθεζόμενος ἐπολιόρκει [f] παντὶ σθένει, πειρώμενος τὴν πόλιν ἐξελεῖν· μηχαναί τε παντοδαπαὶ προσήγοντο τῷ τείχει, καὶ οὐδὲν παρελείπετο εἶδος πολιορκί-

8. riorum florens. Severi igitur exercitus obſidione oppugnabat, ſummis viribus contendens urbem capere: machinaeque omnis generis admovebantur muro, et nullum praetermittebatur genus

f) Ms. Ba. colon, ſed poſt σθένει comma Stp. cum multis, v. N.

ἀκμ., ut non tantum *ſagittariorum*, ſed etiam *annonae* copia floruiſſe Atra, ſignificarit. *Sylb.* Leg. ἀνδρῶν τε καὶ τοξοτῶν, aut alias τὲ eſt tollendum. *Reisk.*

Facit quidem P. (et hinc Bg.) cum Mss. duobus, ſed ut inde nihil pateat, quam habuiſſe eiusmodi Codicem, unde verteret, cum tertius Ms. Ve. iterum ſervet vulg., ut Fabr. ad Dion. p. 1264. §. 58., quod et defenderim ſic, quia tum τὲ alibi ſic ſtat poſt ſecundam vocem, cf. 2, 8, 1., tum ἀνὴρ ſaepe cum alio ſubſt. appellativo redundat, cf. Ind. Herdt., cui add. 36, 95. Fi. Aeſch. et Pal. cum Iſ. Ev. Dion. Ca. Dem. 710, 3, (ad quorum analog. hic ἀνὴρ cum τοξ.) tum ſagittarii, ut praecipuum huius urbis, memorari poterant ſoli, ut fit quoque a Dione p. 1264. ſq. cf. in Bg. e P. ad πλ. 1, 6, 9. e. 2, 2, 13., huc reſpiciente Stp. Th. tantum 3, 1589. B. „πλ. ἀνδρ. τοξ. ἀκμ. florens *ingenti* ſag. *numero*" ſed Onoſ. p. 126. ſect. 8. i. ἀκμάζουσαν ἐπὶ πλήθει τὲ καὶ δυνάμει πόλιν ἐῤῥωμένην.

ἐπολιόρκει) Bg. in δὲ iterum e P., qui in diſtinctionem nihil profert, cum omiſerit partem Noſtri extr. πειρ. τ. π. ἐξ., et libere verterit π. σθ., quae Bg. clare refert ad ſq. v. πειρ., non ad pr. ἐπολ., quod cum προσκ. etiam ſupra ſolum incedebat; unde, quanquam nunc non movens Stp. comma, tamen magis inclino ad Bg., reperta formula π. σθ. tantum cum aliis v., cf. Stp. Th. 3, 777. e. Suid. 3, 21. m. 2, 154. i. Heſ. 2, 655. cum N. 5. Zoſ. 5, 19, 9. e. Ind. Xen. Pol. Z., ſed ſine Ind. Dem. 30, 12., dum Stp. Th. 1, 195. F., a παντὶ — hunc locum laudans, ipſe ad ſqq. trahit, cf. in formulam ἐξελ. cum πολ. Ind. Dion. C., Ioſ. 1, 641. ſ. 4. l. 7. (ubi bene Lat. *expugnare*, ut Sch. „*oppugnare* (male huc tracto P. ad ἐπολ.) expugnare, *diripere*" capiente Bg. pro ſimpl.) cum Onoſ. p. 122. ſect. 4. i., ad Thuc. p. 344. N. 52. e. Bud. C. 316, 29. et Ind. Dem., cui add. 235, 27.

μηχαναὶ) Inter quas praeſtantiores illae Priſci cuiusdam inſigniſſimi in hoc genere artificis. *Oxon.*

Cf. Xiph. S. 410, 41., apud quem ſunt μηχανήματα, (cf. Exc. ad 3, 9, 6.) pariter ſenſu peculiari ac bellico, ad Dion. p. 1080. „baliſtae et ſaxorum tormenta" cf. Ind. Ael. V. h., ubi reſpicitur ellipſis adi. πολιορκητικαὶ, quanquam et procedit alia gen. πολέμου, cf. Lipſ. Polior. Op. T. 3. p. 20. m. 23. et Stp. Th., ubi e Thuc. etiam cum v. πρ., in quo ipſo eſt aliunde Lat. Bg. e P., qui in ſq. membro liberior, ubi Bg. e P. ad εἰδ. aliunde etiam ap. Stp. Th., cf. Dion. H. S. T. 1. 316, 3. κριοὺς προσέφερε, καὶ κλίμακας προσῆγε, καὶ πάσης πολιορκίας ἐχρῆτο ἰδέαις.

ας. οἱ δὲ Ἀτρηνοὶ γενναίως ἀπεμάχοντο [t]· τόξοις τὲ καὶ λίθοις ἄνωθεν βάλλοντες, οὐ μικρῶς ἐλύπουν τὸν τοῦ Σεβήρου στρατόν. σκεύη τὲ, κεράμου πεποιημένα [u], πληροῦντες πτηνῶν, μικρῶν μὲν, ἰοβόλων δὲ

9. oppugnationis. Atreni vero strenue depugnabant: sagittasque et lapides superne mittentes, haud parum molesti fue-
10. runt Severi exercitui; vasa etiam fictilia oppleta volucribus, parvis quidem,

t) Ad hoc colon Stp. rel. accedit Ms. Bg. ratio, pro qua punctum fuit in A. al. u) Ms. Ba. πεποιημένοι λ. v. N.

ἀπεμάχοντο) Praeter ea, quae Noster sqq. §§. affert, alia habet Dio p. 1264. sq., ut, quod in milites et machinas Severi effuderint Naphtham, bituminis genus, calidam et ardentem; P. deserente Bg. in formula γεν. ἀπ. ubi Stp. Th. sine Vs. huc respexerit sic „Herodi. οἱ δὲ πολιορκούμενοι γενν. ἀπεμ. i. e. ἀπεμάχοντο τῇ πολιορκίᾳ γενναίως" interpretatus locum tacite e Nostri alio 5, 4, 6. ubi v. et 3, 3, 1. In seq. βαλλ. Bg. non retinet P. Lat. vulgare, inscio Stp. Th. 1, 663. E. e. sq. cf. 1, 12, 16. e. ut ad οὐ μ. deserit P. quoque Sb. Ind. „non parum" cum alio exemplo e Xiph., dum Stp. Th. habet modo hinc sine Vs., nec me reperiente adv. per Indd., sed variante Nostro forsan cum οὐ μετρίως 1, 3, 12., quocum ap. Luc. Ind. est v. λυπ., hic mihi sumendum pro Lat. *nocere* et *laedere*, quo sub Lat. postr. habet nostrum locum ipse Stp. Th. 2, 741. A. e. cum P. Vs., cf. ad Ael. V. h. 1, 8. e. N. 4. Abr. Dl. Th. p. 629. m. Ind. Xen. M. S., sed Fa. Aes. cum adv. alio.

σκεύη) Eiusmodi genere stratagematis Annibal Eumenem vicit, memorante Iustino 32, 4. 6. sq. et Nepote 23, 10, sq. itemque Frontino 4, 7, 11. *Boecl.* Ne quis forsan temere putet, excidisse praepositionem ἐκ inter τε et κεράμου, notandum est Herodianum passivo ποιεῖσθαι fere semper genitivum, omissa praepositione iungere, ut ποιεῖσθαι λίθου, λίνου, χαλκοῦ etc. Xiphilinus praeterea narrat, Atrenos inter alia etiam τὸ νάφθα ἀσφαλτῶδες effudisse in eos. *Stroth.*

In rectione πεπ. cum gen. hic Bg. brevior e P., ut Stp. Th. 2, 123. A. e., non item Sch. in κ. „*vasa* ex *terra* figulari *facta*" cf. Luc. 2, 129. i. πύλη, κερ. πεποιημένη, *latericia*. Sed Ms. alius sexus in particip. (cf. 1, 5, 2.) potius lapsum habeat in vocalibus, (cf. 1, 4, 12., cum in vulg maneant Mss. rel. et P.) quam ingenium librarii, cogitantis med. pro pass., cf. 2, 13, 11. e., quo sensu sane est infra 7, 1, 17., sed in alia formula et rectione. In τὲ Bg. e P. iterum, qui et in sqq. liberior.

πτηνῶν) Leisn. in m. Ox. „f. ἑρπετῶν" quod, quanquam latens fortassis in vulg., tamen est contra libros omnes et P., qui ostendit vulg., unde Bg., cf. Stp. Th. aliunde, ubi et alia syn. illa *volatilis* et *alatus*, cuius rei cum non meminerit Xiph., fides debet esse ap. Nostrum, qui iunxerit cum sq. θηρ. ad analog., cf. Hs. Ind. Fab. A. cum N. ad 99, 1. et Thom. M. p. 765, sed ad sq. ἰοβ. Lat. e P. ap. Stp. Th. quoque cum nostro loco sine Vs. et cum θηρ. etiam Ind. Geop., cf. Suid., nihil definiente P. in tempus v. ἐπεβ., dum Bg. exprimit iterum impf. per aor., cuius Lat. ignorat Stp. Th.

θηρίων, ἐπέβαλλον [x] αὐτοῖς. τὰ δὲ, ἐμπίπτοντα ταῖς ὄψεσι, καὶ εἴ τι πού παραγεγύμνωτο τοῦ σώματος, λανθάνοντα καὶ παρεισιόντα τιτρώσκοντά τε αὐτοὺς [y] ἐλυμαίνετο. καὶ μὴ φέροντες τὸ πνιγῶδες τοῦ ἀέρος, διὰ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ἡλίου πῦρ, νόσοις περιπίπτοντες, διεφθείροντο [z], ὡς πλεῖστον

sed venenatis bestiolis, coniecerunt in ipsos, quae incidentes oculis aut in apertas corporis partes sensim obrepentes et saucientes, ipsos
11. infestabant: atque etiam intolerabili coeli aestu propter nimium solis calorem in morbos incidentes, interibant. ut maior pars exerci-

x) ἐπέβαλον Par. Ox. et Pat., cf. 3, 7, 1. 14. et N. y) Comma defuit hic modo in Bs. 2., v. N. z) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel., quo et spectet Ms. Bg.

τὰ δὲ) E P. ducit Bg. tum artic. τὰ, per ἃ, (cum proprie sit pro ταῦτα,) omisso simul δὲ, ut in masc. ὁ δὲ, cf. 2, 3, 10., tum partim in membro εἴ τι λ., ubi, suppleto ad τι subst. μέρος, numerum mutant, omissoque πού, id membrum referunt ad sqq., cum aeque referri queat ad pr. ἐμπ., et severiora haec procedant, *et* si *quid* forte *denudatum* erat *corporis*, vel, ut Sch. in „παρ. si *quae* aperta *erat* pars *corporis*, πού, sicubi *aliquid*" dum proprie Nostro scribendum erat, καὶ ἄλλῳ τῳ τοῦ σώματος μέρει, εἴ τι πού παρ., quod v. ap. Stp. Th. in physica notione habetur sine auctore, cf. Ind. Diod. S. ex 2, 207. l. 12. per simpl. Lat. *nudari*, Luc. et Hesy. sine N. Tum λανθ. καὶ π. per hendiad. Bg. e P. eodem, hic in particip., sed in v. λανθ., ut 3, 5, 9., ubi tamen severius Lat., quod et hic malim aut *clam*, cf. Ind. Hs. Plut. cum Vig. p. 253. i. sq., sed ad sq. v. παρεισ., ap. Stp. Th. sine exemplo, cum syn. *irrepere*, Ind. Luc., quo variatur pro παρεισδύναι supra. Sed in v. τιτρ. P. deseritur non modo in omisso adv. istius, (cum Sch. „consauciantes *eos*") sed etiam in pron. αὐτ. tracto potius ad sq. v. ἐλ., quod P. opprimit, non item Sch. „*bestiae* venen. *laedebant*" quo variatur etiam pro §. pr. ἐλυπ., omittendo commate post αὐτ. (quod servat etiam Abr. ad Aesch. 1, 650. e.) liberam me relinquente rectionem.

καὶ μὴ φερ.) Ordinem modo deseruit P. et numerum, supplensque sine necessitate personas, de quibus per se agitur, omisso v. διεφθ. orationem contraxit, dum Bg. liberior est in principio, pro *et* non *ferentes* aestum *aëris*, s. et cum non ferre possent rel., cf. 1, 12, 17. e., P. in πν. deserente quoque Sch. „*aestum* suffocantem *coeli*, aestuosum coelum" sed servante Stp. Th., qui, praeter mendosum φέροντος, recte comparat et aliorum ἀὴρ πνιγώδης, pro quo Noster suo more ad analog., cf. in adi. Wess. ad Diod. S. 1, 206. N. 42. Abr. Dl. Th. Auct. p. 417. e. q., ubi et τὸ τῆς κακοσμίας πνῖγος φέρειν οὐκ ἔχειν, ap. Ios. 2, 250. l. 2. e. sq. de Caesarea, καθόσον ἦν πνιγώδης θέρους ὑπὸ καύματος, *quantum* aestate *prae* fervore *aestuosa*, Foes. v. πνῖγος, sed in affinia simul Fi. Plat. Phileb. Thuc. cum Abr. Dl. Diod. S. Di. H. S. T. 2. Geop. Polb. Luc. cui

μέρος τοῦ στρατοῦ διὰ τοιαύτας αἰτίας μᾶλλον ἀπόλλυσθαι [a], ἢ πρὸς τῶν πολεμίων. ἀπαγορεύοντός τε τοῦ στρατοῦ πρὸς τὰ

tus has ob caufas magis periret, quam hoftili manu. 12. Succumbente ergo exercitu illis, quae dicta funt,

a) Ms. Ba. ἀπώλλυσθαι, v. N.

add. 2, 538. l. 29. it. 1, 313. N. 61. m. Xen. Sy. et Pol. Z. Suid. Hefy. et Poll. 5, 110. Sed ad fq. ὑπ. per fpeciem Bg. fere cum Sch. „*nimium* ignem *folis*, π. *aeftum* folis *nimium*“ qui tamen potius huc traxit P. priora, non ferente Stp. Th. Lat. Bg. in πῦρ., quod cum gen. τ. ἡλ. Nofter iungit ad analog., cf. G. Th. v. e. *ardore folis*, fed fq. v. περ. cum νοσ., ut Ael. V. h., porro ad variandum plene fcribit in addito μέρος, pro ellipticis fupra 1, 13, 4. 2, 2, 3., neutram rationem proferente L. Bof. Ell. p. 194. fqq., nec hanc Noftri aliquo Ind., fed G. Th. modo Bg. et *maxima* pars *hominum*, nec feverius *plurima*. Denique Bg. e P. tum in pron. τοι., fed alio ordine fine caufa idonea, tum in πρὸς λ. ubi licuit *a* vel *per*, cf. 1, 12, 14. e., dante Noftro cum v. ἀπολλ. praep. διὰ, ut Dem. fine Ind. 242, 10., fed praep. πρὸς cum gen. ad analog. forte, pro folenni ὑπὸ, quo de alibi. In Ms. autem ἀπόλλυσθαι potius errorem, in vocalibus ο et ω folennem, fufpicor, quam impf., fervato augmento, cf. 2, 14, 2. e., cum faepe ap. Noftrum mifceantur tempora, in primis praef. cum impf., ut hic cum διεφθ. etiam praecedunt φερ. et περιπ. Caeterum Spart. in Sev. c. 16. p. 616. aliam morborum caufam affert, ut tamen et illa Noftri fimul confiftat, *Ctefiphontem — cepit hyemali prope tempore, — quum herbarum radicibus milites viverent, atque inde* morbos *aegritudinesque contraherent, — fluente quoque per infuetudinem cibi alvo militum*, ad quem locum Caf. refpicit Noftri illa νοσ. περ. διεφθ. fine Vs.

ἀπαγορεύοντός τε) Ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, eft ita laffari, ut vix fpiritum ducere poffis; quo fenfu ponit Caef. b. G. 3, 19. τὸ *exanimari*, ut Voff. ad h. l. obfervat. *Leisn.* Pro τὲ mallem δὲ. Xiph. (S. 410, 21.) addit, Iulium Crifpum, tribunum praetorianorum inter alios praefertim mala huius belli aegre tuliffe, ac Virgilii illud Aen. II, 371. *Scilicet, ut Turno contingat regia coniunx, Nos, animae viles, inhumata infletaque turba, Sternamur campis*, cecinifle, propterea autem a Severo interfectum effe. *Stroth.*

Illa Leisn. dederat in Volum., fed in m. Ox. „Gesn. Ind. (intelligens Ind. Gs. Chr. v. noftro et ἀπαυδάω, ut apparebit comparantibus haec illius in calce Ox. alia) ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπαυδᾶν, fignificant, eo redigi, ut neges, te diutius ferre laborem poffe, dein deficere, ad incitas redigi. — ἀπαγορ., ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέναι dr., qui laboribus periculisque ferendis non fufficit, eorumque gravitate victus fatifcit et animum defpondet. Hemft. ad Luc. dial. p. 78.“ f. 1, 277. N. 63., quibus add. 3, 605. N. 64., et, praeter illa ad 3, 3, 9. fupra, Krb. Obf. ad N. T. p. 390. e. Hs. Plut. p. 96. N. 4. Palm. Ex. in A. Gr. p. 424. e. Foef. v. ἀπαγ. et ἀπαυδ. Poll. 5, 64. 1, 168. *animis conciderunt*, Suid. 1, 243. m. 26[illegible]. e., non coll ad Hef. 1, 419. m. 448. m. Ind. Gottl. Plat. Me[illegible] et [illegible]b. Bud. C. 60, 9. et Stp. Th., qui aliunde cum pr. πρὸς, non [illegible]igenda illa, fic v. c., *defperante* — ob *illa* ante *dicta*, P. fervante

εἰρημένα, τῆς τε πολιορκίας μὴ προχωρούσης, ἀλλὰ μᾶλλον βλαπτομένων τῶν Ῥωμαίων, ἢ κατορθούντων, τὸν στρατὸν ὁ Σεβῆρος, ὡς μὴ διαφθαρείη πᾶς, ἄπρακτον ἐπανήγαγε, [b] δυσφοροῦντα ἐπὶ τῷ μὴ, ὡς ἐβούλετο, τὰ τῆς πολιορκίας

ac obſidione non procedente, ſed plus detrimenti capientibus Romanis, quam emolumenti; exercitum Severus, ne interiret totus, re infecta reduxit: aegre ferentem, quod non ex ſententia obſidio ſibi

b) Ms. Ba. colon, ut punctum Bs. 2. L. cum Ox. 1.

partim Sch. „defatigato *exercitu* hiſce rebus“ ſed deſerente Bg. rectionem Gr., ap. G. Th. 628, 17. „*ſuccumbere*, ad animum relatum, pro frangi, et ita debili animo eſſe, ut ferre fortiter moleſtiam nequeamus“ cf. de πρὸς Lat. *propter*, maximeque cum verbis, Stp. Th. 3, 573. F. Bud. C. 1385. e. cum Ind. Dion. C. et Tac. v. *ad* a. e., quod adeo ſevere reddentibus poteſt ſervari. Sed de Strothi δὲ, quanquam corruptum eſſe poteſt ex τὲ, aut δὴ, (quod Bg. per ſyn. P. oſtendit, cf. 1, 12, 13.) tamen et vulg. habet locum per vetuſtam copulandi enunciationes rationem.

τῆς πολ. μὴ προχωρ.) Ad analog. hic ſcribitur, ut per variationem ſimul in §. extr. τὰ τῆς πολ., it. in v. βλ. cum pr. ἐλυπ. §. 9. et ἐλυμ. §. 10. e., unde Sch. „*iacturam* facientibus, *laeſis*, κατ. proſpere *agentibus*, lucrum *facientibus*“ partim e P., ut et Bg., una formula ſumta, ſed duobus ſubſt. affinibus, ubi et procedebat *magis* afflictis *Romanis*, quam *proficientibus*, ſ. lucrantibus, ſ. felicibus. In ſqq. liberior P., deſertus a Sch. quoque in „διαφθ. *periret*, (ſed partim modo in) ἀπρ. *infecto* negotio *exercitum* inde *deportavit*“ ex illo dum ſervat ſyn. adv. ἐκεῖθεν ſ. ἐντεῦθεν, libere aſſutum; aliis etiam reddentibus adi. verbale ἀπρ. per Lat. paſſ. in abl. cum ſubſt. aliquo, P. aut Bg., quae formula, ut et noſtratium *unverrichteter Sache*, proprie valet in reddendis adv., quale interdum ſunt adiectiva, ut hoc noſtrum haberi poteſt pro ἀπράκτως, quod ſimiliter reddunt, cf. Stp. Th., Noſtro ſcribente iterum forſan ad analog. modo, dum alii iungunt cum alio quo verbo, cf. infra et Suid. Heſ. 1, 499. i. Phil. in Fl. p. 759. D. Ind. Dem. Ael. V. h. Xen. M. S. Polb., ſed in rem Dio p. 1265. quum tenuiſſet illam urbem obſeſſam ſpatio 20 dierum, εἴκοσιν ἡμέρας τῇ πολιορκίᾳ προσεδρεύσας, quo pertinebat et Nota Ox. haec „de obſidione hac cf. Dion. l. 75. ad quam impulerunt Severum repoſita inibi τὰ τοῦ ἡλίου ἀναθήματα.“

δυσφοροῦντα) retineri poteſt, ſi ad exercitum referatur. Alioqui, ſi ad imperatorem referre malimus, nominativo caſu legendum fuerit δυσφορῶν. *Sylb.*

Qui contra omnes libros ſic ſtatuit, etiam contra P., quem deſerit Bg. modo in libertate vertendi, ipſe liberior e Stp. m., pro ſeverioribus his, *indignantem* ob *id*, *quod* non, *ut* vellet, *obſidio* ſibi *proceſſiſſet*, ſed in pron. ſecutus de ſuo aſperum pro omnium edd. leni, dum Noſter variat in ὡς ἐβ. formula cum §. 2. alia ſyn. κατὰ γνώμην, quo Bg. reſpicit.

αὐτῷ προκεχωρηκέναι. νικᾶν [c] γὰρ πάντοτε ἐν ταῖς μάχαις ἐθισμένος, τὸ μὴ περιγενέσθαι [d] ἧτταν ἡγεῖτο. πλὴν παρεμυθήσατο αὐτὸν ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη. οὐ γὰρ παντάπασιν ἄπρακτος ἐπανῆλθεν [e], ἀλλὰ μείζονα κατορθώσας, ὧν ἤλπισε. καταπλέων γὰρ ὁ

13. processisset; vincere enim semper in proeliis consuetus, quod superior non esset, id cladem putabat. Attamen solatium attulit ei quae tunc auxiliabatur illius rebus for-14. tuna; non enim prorsus re infecta rediit, sed maiora exsecutus, quam speraverat. Cum enim deveheretur exer-

c) Sine iota in A. al. cf. 1, 5, 21. e. d) Comma hic defuit in ... his Bs. a. e) Colon in Ms. Ba.

νικᾶν) Aur. Victor in Caes. 20, (14. de Severo ipso) *nullo congressu nisi victor discessit.* Rara laus, quam Hannibali etiam tribuit Nepos 23, 1, 2. et 3, 3. *Boecl.*

In verbis quidem severius et hic versatur Bg., quam P., (qui in oppressa pr. ἐν respicit variantem Nostrum 3, 6, 14.) et in sq. membro, adiuvans per suppletum pron. rectionem per inf., ubi longior Sch. „*non vicisse* habebat pro eo, ac si victus esset" s. putabat, se victum, cum non vicisset, i. urbem non expugnasset; nesciente me, an Nder νόημα hoc suum aliunde duxerit, ex analog. scribens in ἡγ. ἧτ.

πλὴν) Pro breviori P., rursus e Stp. m. sumit quaedam Bg. agente severius Sch. in „παρ. *fortuna* consolata est *eum*, σ. opitulans *rhus*, h. e. fautrix et prospera" utroque in v. dum huc sine Vs. spectat Stp.Th. 2, 985. i. (sed cum lect. mendosa παρεπιμυθήσατο,) et 1, 215. E., d Toup. ad Suid. 2, 163. e. „sed *eum* consolabatur *fortuna*, quae *eius* coeptis *adspirabat*" nihil me habente, quam simile Dem. 1490, p. τῆς τύχης συλλαμβανούσης, et ap. G. Th. e Virg. *adspirat* fortuna *labori*, it. e Ter. *fortes* fortuna *adiuvat*, ubi, remotis tropis, sensus est, divinam providentiam loco illius pr. calamitatis, et inde ortae tristitiae, dedisse aliam rem laetam animumque propterea hilarem ac tranquillum, et concessisse istius rebus successum felicem *deinde* saltem; quomodo capiendum videtur τότε, s. pro *nunc*, post obsidionem illam, tentatam infeliciter.

ἄπρακτος ἐπ.) Nec hanc phrasin reperiebam, sed modo ἀπρ. cum syn. v. ἀπελθεῖν praeter Ind. Luc., ap. Diod. S. 2, 477. l. 49. Thuc. 341, 41. 352, 87. it. ἀποχωρεῖν 530, 42. cum Ios. 1, 512. s. 4. m. et e. it. ἀναστρέφειν Ind. Dion. H. S. T. 1., variante hic P. per formulam Lat. numeri plur., a quo discedit Bg. etiam in sq μ. κ., partim vero Sch. in „κ. quum *egisset* plura *successu* maiori, *quam sper.*" sed cum P. plane Stp. Th. 2, 1441. F. e., cum Sch. in „ἠλ. *re* bene *gesta*" inclinante etiam Leisn. in m. Ox. „*feliciter* gessit" ad notionem secundariam, secus ac Bg. cf. Dem. 155, 13. ὅταν τὰ μέγιστα κατορθώσωσι, P. sequente Bg. mox in oratione contracta, pro *maiora* iis, *quae speraverat*, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i.

καταπλέων) In rem cf. Exc. ad 3, 9, 6., libere per totam §. agente P.

ϛρατὸς ναυσὶ πολλαῖς, οὐκ εἰς ἃς [f] ἐβούλετο Ῥωμαίων ὄχθας κατηνέχθη [g]· ἐπὶ πλεῖϛον [h] δὲ αὐτὸν ἐξαγαγόντος τοῦ ῥεύματος, προσώκειλε ταῖς Παρθυαίων ὄχθαις [i], αἳ μὴ πολ-
να οχῶν ἡμερῶν [k] ὁδὸν ἀπεῖχον
σάμενος
θρέμμα

citus navibus multis; non a quas volebat Romanorum ripas delatus est, sed cum longissime ipsum abduxisset fluentum, appulit Parthorum ripis, quae haud multorum dierum itinere

Ms. Ba. εἰς ἃς ἢ βούλετο pro ἠβούλετο. *Mart.* recte, primum e mendo
erum e sapientia Glossatoris, variaturi pro §. 12. ἐβ., cf. 3, 7, 15. e.
.. ferente comma sola Bs. 2. L., v. N. g) Pro puncto edd. rel., taciti
Mss., nostrum colon habuit Ox. 2., aliorsum abeunte Ms. Bg. h) Ms
a) In ... εῖϛον una voce, secus ac 3, 7, 6., sed hic quoque sic A. al. i) Co
Ba. k) Ms. Ba ἡμερῶν ἀπεῖχον τῆς εἰς κτ. ἐφόδου ὁδόν. v. N., cum Ms
in v. Sch. ἀφ., comma facientibus etiam A. al.
5. e. 6, 3,
17. cum Stprim. Sch. in „κατην. exerc. *appulsus* est *ripis*" quod Lat. e P. mi-
pace *agitabat* Bg. illud, probat Stp. Th. 4, 108. B. sq., etiam in κατακλ
modo Sch. δ. c sine Vs. sub Lat. Bg., qui sequitur ordinem Gr. sine di-
ordo in praep post ἐβ., cf. 1, 15, 19. e., et bene enunciationem sq. arctius
nem intra ar pr., ob δὲ, ad pr. οὐκ relatum, (unde pravus est numerus
participium post κατην., ponendus ille potius olim ad κατακλ.) servans item
orationis sen contractam in εἰς ἃς, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 834. i. In sq.
ἡσύχαζεν „longissimo tractu spatii, (sensum quidem praebuit, pro quo
a causa ad it *in longissimum*, sc. spatium, sed in) ἐξαγ. quum alio et ex-
ἀγ., pro en tam viam *provexisset eum* impetus *undarum*, ῥ. undarum *impe-*
in pace „*abripiente*" partim e P., cf. 3, 3, 11. in ῥευμ., ubi intelligo Ti-
infert, fluvium, tum temporis etiam fines imperii Rom. claudentem,
copula opponuntur hic ripae Romanorum et Parthorum, qui viciniores
nasti fluvio, quam Euphrati; cf. Cell. n. o. a. 2, 602. tab., respiciente huc
Stp. Th. 1, 75. C. m. in „ἐξ. *provebo*, ut ap. Herodi. l. 3." sine Vs. et
Lat. Bg., sed tacite e P. partim, opprimente sq. v. πρ., ubi Sch. „*ap-pulit* ad *ripas*" sed Stp. Th. cum Lat. eodem et dat. loci aliunde, cf. Ind. Luc. Suid. 3, 203. i. et e. it. Hes. 2, 1049. m. 1055. N. 4.

αἳ μὴ π.) Hoc allato loco Fabr. ad Dion. 2, 1263. §. 52. addit „quae hominis esse illorum locorum plane rudis prope dixerim" non item ego, quia, Parthorum regionem non longius afuisse Ctesiphonte, vel inde constat, quod Noster mox narrat, ibi fuisse regis Parthorum regiam, quae, ut varia fuit, cf. Cas. ad Ath. 2, 827. e., sic hiberno quidem tempore, propter aëris temperiem, in ista urbe, at aestate Ecbatanis aut in Hyrcania, cf. Cell. l. l. 2, 663. e. cum tab. ad p. 602. Sed in verbis, P. deserto, Sch. „ἀπ. distabant ab aditu non multorum dier. itinere" dux Bg. ad abl. syn., hauddubie per ellipsin pr. κατὰ, tacente L. Bos. p. 513. m., nec tenente quid in formulam subst. ὁδ. cum gen. temporis Stp. Th., nisi Lat. Bg. 2, 1161. D., sed Ind. Dem. Nr. 2., cf. L. N. T. et Luc. 2, 603. l. 95. τριῶν ἡμ. τὴν ὁδ. ἀνύσαντες, trium *dier.* superata *via*, ubi et absolute stare potest, ad gen. assumta pr. διὰ etc, at Stp. Th. tamen in v. ἀπ. 1, 1338. D. e Xen. Cyr. 1, 1, 3. ἀπέχοντας πολ-

τῆς εἰς Κτησιφῶντα ἀφόδου· ἔνθα ἦν τὰ βασίλεια τοῦ Παρθυαίου [l], καὶ αὐτὸς διέτριβεν, εἰρήνην ἄγων [m], μηδέν τι προσ-

aberant a Ctesiphontis aditu,
16. ubi erat sedes regis Parthorum: atque ipse ibi degebat pacem agitans, nihil

l) Ms. Ba. παρθυαίου· καὶ αὐτὸς δὲ διετρ. v. N., sed punctum in A. al. post Παρ., at nullibi comma post διετρ. m) Ms. Ba. punctum.

Ms. Ba. πόλλων ἡμ. ὁδὸν, cf. de physico hoc sensu L. N. T. Thom. M...m) A. Hes. 1, 447. m. (non coll. Suid. 1, 262. m.) Ind. Ael. V. h. Xe 3, 11. m. Cyr. Dion. H. S. T. 1. Polb. Thuc. cum Schol. it. Add. p. 6 ad p. 150. et Abr. Dl. p. 700. m., sed sine Ind. Dem. 113, 12.

τῆς — ἀφοδ.) *a* Ctesiphontis *aditu*, i. e. ab aditu in Ctesipho or. Sed, a via, quae fert Ctesiphontem. *Steph.* ubi iap-

Qui in Th. nihil tale habet, sed Sch., tacente P., modo cum P., tum sine Lat. Sb. Ind. hinc „ἀφ. i. q. ἄφιξις" sed Leisn. in m.) alterum tus, *Strasse*" quod Vern. hic commode potest cogitari, te Nostro item, qui 2, 8, 17., in Ms. Ba., cuius ordo alius, itidem le hostibus Mss., coniecto subst. ὁδὸν in finem, non facit laevitatem lio loco prosic orto aliquo hiatu. l. Sb. Rs. Or.

ἔνθα) E P. libero servat Bg. modo formulam in τὰ β. par. Fab. A. Hs. omisit gen. τοῦ Π.) vel explendo subst. βασιλέως, (cf. 3, 1,) toto adeo tendo τὰ β. per formulam duorum subst., pro aliorum subst. per leve- c. *sedes regia*, cf. 1, 5, 14. Sed in sq. membro liberiorem Leisn. in iuncta adeo sq. §. cum nostra simul una in periodo, deserit Bg dum, post ἀφοδ. sumto commate, ἔνθα reddit *ubi* locale cum n locum tione pronominis relativi, unde debuit in sq. membro supp sint in ἐκεῖ, quo non est opus, si post ἀφ. olim ponatur punctum, et ἔν eius ceptum pro ἐκεῖ, s. Lat. *ibi*, locali, e notione demonstrativae par *Cbal-* simplici, regatur simul ad membrum alterum καὶ αὐτ. διετρ., quanq." nil impedit, quo minus ἔνθα, per illud *ubi* conversum, ad utr. membrum referatur sine assumto ἐκεῖ, ut deinde e Stp. Th. dabimus. Iam in Ms. Ba. novitate, δὲ cum καὶ copulatum, interiecta voce alia una, alibi sic sane occurrens, ut Lat. *et — vero*, cf. 1, 14, 14. 8, 3, 18., exciderit hic ob sq. δι simile, aut inde ortum sit; nisi e marg. venit in locum alienum, pertinens proprie ad sq. μηδέν τι, quia tum in pluribus particip. solent nostri Codd. intercire, tum ipse P. ibi ostendit copulam *ac*, qua vel alia Lat. syn. saepe δὲ, pro τὲ capiens, reddit, cum in vulg. lectione nihil sit vitii, sed modo coacervata participia, sic quidem, ut posterius a pr. pendeat et prioris causam reddat. Caeterum Bg., praeter omissum iterum τὶ post μηδ., e P. duxit Lat. ad tum v. προσηκ. (ubi cum Bg. Lat. aliunde ap. Stp. Th., cf. Bud. C. 769, 25., per ellipsin pr. κατὰ ad pron μηδ, tacente L. Bos Ell., in quam rem clara sunt loca Dem. 577, 27. et 958, 18., sequente hic Nostro rectionem illam, ubi est cum verbo, praeter dat. pers., rei non modo nominativus, per obliquam orationem hic mutatus in acc. τὰς μαχ., sed et ille ellipticus acc. modi, cum alias pro primo nominativo habeat quoque gen. rei, cf. Ind. Dem., cui add. in rationem utr. 86, 13. 165, 12. 289, 6. 192, 15., cf. 147, 17. 198, 13. 958, 20. cum Ind. Dion. C.) tum phrasin εἰρ. ἀγ., quo

ἥκειν νομίζων [n] ἑαυτῷ τὰς πρὸς τοὺς Ἀτρηνοὺς Σεβήρου μάχας. ἡσύχαζεν οὖν, μηδέν τι δεινὸν προσδεχόμενος. ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου στρατὸς, ἄκων προσαχθεὶς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ταῖς ἐπέκεινα ὄχθαις, ἀπόβασίν τε ποιησάμενος, τὴν γῆν ἐλεηλάτει [o], θρέμματά τε τὰ ἐμπίπτοντα

pertinere autumans ad se Severi cum Atrenis pugnas. 17. Quiescebat igitur, nihil mali expectans. At Severi exercitus invitus appulsus vi fluminis ad eas ripas, escensione facta, agrum depopulabatur, cum pecora inci-

n) In Ms. Ba. νομίζων abest. *Mart.* v. N. o) Colon Ms. Ba. v. N.

in v. Sch. „*pacem* colere, *agere*" quo sensu cepit Bg. suum, cf. 1, 16, 5. e. 6, 3, 12. Ind. Xen. Pol. et Bach. If. Ev. et Dem., cui add. 240, 14. 17. cum Stp. Th. 1, 61. A. m. sed hinc 3, 1333. e. „ἔνθα — ἀγ. ubi *in* pace *agitabat*" qui, omisso ἄγων, contrahit in διέτριβεν ἐν εἰρήνῃ, ut alio modo Sch. δ. „εἰρ. ἀγ. pacem *agitabat*" deceptus a P. Denique Bg. alius ordo in praeposito extr. Σεβ. nomine proprio recte habet ob praepositionem intra artic. et subst. Sed in Ms. Ba. omissum sine causa probabili participium, agnoscunt cum P. (e quo Bg.) etiam rel. Mss., et requirit orationis series.

ἡσύχαζεν) Redundantiam Noster hic admittit, post insertum membrum a causa addita more historicorum *pragmaticorum*, rediens per οὖν ad εἰρ. ἀγ., pro hacque phrasi varians per privum v. ἡσ., unde Sch. „otiosus, in pace agebat" cum utrumque dicatur hic de eo, qui bellum non infert, cf. vel Stp. Th., quod sequitur participium, resolvendo per *et* copulam, ubi Bg. e P. in μ. τ. δ., et Noster iterum, ut §. pr., efficit narrationem *moratam*, de more etiam pragmatici scriptoris, statum animi pingendo, cf. Ern. In. rhet. §. 201.

ταῖς ἐπεκ. ὀχθ.) Leisn. in m. Ox. „videtur legendum ἐκείναις, (et in m. Bg. Ms.) videtur legere ἐκείναις" immo tantum e P. libere reddit formulam, cf. 3, 4, 18. e., ubi Sch. „ulterioribus *ripis*" dum Noster respicit §. 14. sq. Romanis oppositas ripas Parthorum, et illas trans Tigrim, varians idem cum §. §. l. l. in v. πρ., ubi, P. deserto, Bg. ex Ind. Sb. (ignorante Stp. Th.) sed e P. in ῥευμ., cf. 3, 3, 11.

ἀποβ. ποιησ.) Leisn. in m. Ox. „Kust. p. 52." respiciens lib. de V. med. ed. Fi. p. 42., ubi deinde hinc sine Vs., cf. p. 68. e. sed W. p. 56. i. 91. m. 335. e. it. Ind. Thuc. v. ἀπ. cum Stp. Th., sed Bg. ex Ind. Sb., deserto P., qui et liberior in sq. τ. γ. ἐλ., cf. §. 7., quocum variatur in τ. γ., etiam quodammodo in inferioribus κωμ. ἐμπιπρ.

θρέμματα) pro *pecoribus* etiam ap. Ael. V. h. 12, 56. (e. p. 821.) ubi etiam τοῖς παισὶν opponuntur. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „*alumni* Hor." cf. Stp. Th. Ind. Ael. l. l. Xen. Bach. et Luc. it. Suid., non coll. ad Hes. In sq. ἐμπ. non Sb. Ind. *obvia* adhibuit Bg., sed vicinius e P. partim, mox autem liberius, ut 1, 12, 15. e., simplicitatem Nostri et gratam negligentiam in repetito ver-

ἀπελαύνων p, ἵν' ἔχῃ τροφάς q, καὶ κώμας ἐμπιπρὰς τὰς ἐμπιπτούσας r. κατ' ὀλίγον ſ τε προϊὼν, ἐπέστη Κτησιφῶντι, ἔνθ' t ἦν ὁ μέγας βασιλεὺς Ἀρτάβα-	dentia abigens, ut haberet alimenta, tum pagos incendens oblatos: paulatimque procedens constitit ad Ctesiphontem, ubi erat ma-

p) Ms. Ba. ἐπελαύνων λ., cum edd. Ox. utr. et Par. 2. v. N. q) Ms. Ba. punctum, ut in A. al. r) Pro hoc Stp. rel. puncto, procedit et comma A. al., it. colon, quo Ms. Bg. tendit. ſ) Ms. Ba. κατολίγον cf. 3, 3, 11. m. t) Ms. Ba. ἔνθα ἦν καὶ μεγ. sed Ms. Vi. ἔνθα ἦν καὶ ὁ μεγ. v. N.

bo per aliquam in tempore variationem non secutus, forte ob aor. Sed, quod Leisn. in m. Ox. ad ἐπελ. „leg. ἀπελ.“ id et valet de Ms.; ubi lapsus incidit solennis in vocalibus, ut ostendit, praeter rel. Mss. cum P., quoque contextus, requirens potius vulg., quocum variat etiam alterum alibi, cf. ad Heidt. N. Gron. p. 165. b. m. ad 489, 37., scribente Nostro forsan modo ad analog., nominatim ad Lat Bg., quatenus de hostibus usurpatur et de pecudibus, dum Stp. Th. tantum e Nostri alio loco profert hoc sensu, sed aliter L. N. T. Suid. 1, 252. e. bis, Indd. Sb. Rs. Or. V. 4. 6. Dem. Xen. Cyr. Ἀνβ. Hell. Luc. Ael V. h. Plut. et Fab. A. Hs. Gs. Chr. cum Poll. Call. In sqq. rursus P. est liber, oppresso toto adeo membro ἵν. ἔ. τρ., quo in subst. Sch. *commeatum* deserit Bg. per severius, cf. 3, 7, 2., ut ad sq. v. ἐπεσ. Bg. 2, 1, 13. 2, 11. 6., ubi Leisn. in m. Ox. „venit.“

Κτησιφῶντι) Genes. 10, 10. memoratur urbs *Chalne*. Ad quem locum Io. Clericus ita. „Cum manifesta huius nominis vestigia supersint in Chalonitide, cuius metropolis postea fuit Ctesiphon, ita dicta ab eius instauratore Pacoro: non absurde coniicit Bochartus Phaleg 4, 18. *Chalnen* antea dictam eam urbem, quam Pacorus Ctesiphontem vocarit.“ In Ind. Scheidii Hieronymus dicitur Chalnen pro ea urbe habuisse, quae dicitur Amos. 6, 2. כַּלְנֵה *Chalne*. Caeterum Ctesiphon secundum Stephanum est Assyriae, sed secundum Herodianum h. l. est Parthiae. *Leisn.*

Ap. Sch. erat, praeter rel. „Ctes., urbs secundum Steph. περὶ πόλεων, aliosque, Assyriae, sed Herodi. Parthiae“ ad quem Stp. in ed. Berkel. nihil Notae fuit, sed ap. Cell. n. o. a. 2, 665. sq. f. 33. tum alia, quae vindicent urbem illam Assyriae, sed et simul Parthis, tum hinc „de Severo imperatore: ἐπ. — Ἀρτ. *instabat* Ctesiphonti, *ubi* rex *magnus* Artabanus *erat.*“

ἔνθ' ἦν) Qui *Artabanus* hic dicitur, in Dionis epitome *Vologaesus* appellatur. *Sylb.* Hic Ἀρτάβανος dicitur μέγας βασ., rex nempe Parthorum. De denominatione regum Persarum aliorumque Orientis, qua dicebantur μεγάλοι, v. Spanh. de Pr. et u. n. p. 421. ubi simul in caussam inquirit, cur Caracalla eum ita vocarit 4, 10, 4., cf. eundem ad Arist. Plut. v. 170. Titulus μέγας s. *magnus* a Persis ad Parthos, et hinc iterum ad Persas transiit, v. Burm. ad Rutil. 1, 85. p. 33. *Leisn.* Sic Persarum (forte Parthorum) regem ex vetusto graecorum more appellat. *Stroth.*

E tribus, hic disputandis, primum pertinet ad varietatem nominis proprii, in quam rem Dionis sunt duo loca 1263, 81. et 92. S. Xiph.

νος. προςπεσόντες δὲ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπαρασκευάςοις [u] τοῖς

19. gnus rex Artabanus. Adorti igitur Romani impara-

u) Mss. tres ἀπαρασκεύοις v. N.

409, 43. et p. ſq. l. 7., ubi modo dicitur Οὐολόγαισος, *Vologaeſus*, qui fuit frater Artabani, cf. Fabr. ad Dion. p. 1256. §. 3. et Heyn. H. 2, 462. m., cum eoque ſimul Parthorum regnum obtinens, cf. Fabr. l. l., forte tum Cteſiphonte ſedem habuit una cum fratre Artabano, quem ſolum hic Noſter nominarit; niſi dicas, erraſſe Noſtrum; pro quo dixeris et hoc, olim plane non fuiſſe hic in textu nomen proprium, ſed a ſciolo in marg. additum e 4, 10. ſq. cap., ubi vere nominatur, et v. c. 4, 10, 2. non opus erat ſcribi τῷ βασιλεῖ Παρθυαίων, Ἀρτάβανος δ᾽ ἦν ὄνομα αὐτῷ, ſi hic idem rex erat, ſed aliter, v. c. περὶ οὗ προείρηται etc., ſicut ap. Spart. in Sev. c. 16. i. p. 616. infinite quoque tantum narratur, Parthiam *ingreſſus*, Cteſiphontem *pulſo* rege *pervenit*, rel. De altero, regem Parthorum, ſed maxime Perſarum, dici aut ſimpliciter βασιλεὺς, aut cum epitheto βασιλ. μέγας, it. alio ordine μέγας βασ., it. cum articulo, varie poſito, de Noſtri ratione ὁ μεγ. βασ. ap. Plutarch., vel βασ. ὁ μεγ., it. ὁ βασ. ὁ μεγ., videri licet Weſſel. Obſ. Var. p. 174. e. Spanh. l. l. p. 5. i. et ad Call. h. in Iov. v. 2. Palm. Ex. in A. Gr. p. 382. m. Stp. Th. 1, 724. C. Suid. 1, 419. i. 2, 516. e. ex Schol. Ariſt. Plut. v. 170. it. Schol. Aeſch. Perſ. v. 24. cum Stanl. et Abr. ad 1, 161. e. Ael. V. h. 12, 1. p. 717. cum N. 35. et Ind., ad Luc. 1, 665. N. 72., ad Max. Tyr. p. 534., ad Heliod. p. 283. N. 13., ad Thuc. p. 516. N. 72. Hs. Plut. p. 66. N. 18. m. Gottl. Plat. Menex. p. 47. a. e. cum Ind., it. ad Vig. p. 81. ſq. it. Ind. Fi. Aeſch. v. β. et μ., ſed Rs. Dem. v. β., ap. quem ſic omnino de rege Perſ., ſimpliciter βασ. 68, 13. 114, 26. 169, 4. 178, 22. ſq. 179, 8. (ſed vs. 22. cum art. τὸν β. et vs. 27. τῷ βαρβάρῳ, ſed rurſus) 180, 13. 181, 9. 185, 6. 22. 1185, 20., ut ad 687, 10. βασ. non bene addat Rs. ὁ Περσῶν. Tertium denique pertinet ad Mss. hic, quorum duo conſentiunt tum in pleno adv. (hauddubie per comparationem cum §. 16., cum tolerarint apoſtrophum etiam §. pr. e. in ἵν᾽) tum in addito καὶ, pro *etiam*, ut alibi, cf. 3, 2, 16. e., hic forſan quoque ex §. 16., quanquam ibi erat alio ſenſu, ut hic non eſt eius veſtigium ap. P. Sed iidem Mss. diverſi ſunt in articulo, quem Ms. Ba. omittit, ut ſaepe, cf. 2, 6, 18., ſed Ms. Vi. ſervat cum Ve., qui ſolus tuetur vulg. lectionem, per ſe commodam.

προςπεσόντες) Bg. in δὲ per δὴ iterum e P., cf. §. 8., ſed de ſuo in v. πρ., breviorque, quam Sch. „quum *incidiſſent* in *barbaros*“ cf. Stp. Th. 3, 321. E. cum Lat. Bg., non item cum dat. perſ., quocum vel hoſtiliter, ut hic, vel amice, v. Sb. Ind. cum Lat. *irruere* viciniori, Dem., cui add. cum pr. πρὸς 124, 1. Xen. Hell. Ἀνβ. Cyr. Dion. H. S. T. 1. Luc., ſed Polb. cum pr. εἰς τοὺς πολεμίους.

ἀπαρασκευάςοις) Rectius in Cod. exſtat ἀπαρασκεύοις, ut Herodianus alias ſcribere ſolet. *Stroth.*

Sed in Mss. conſenſu tamen nihil eſt, quam gloſſa per comparationem cum 2, 14, 11., ubi cf. laud. et praeterea L. N. T. et optimam auctoritatem ex Kypk. 2, 260. e. it. Ind. Xen. Cyr. et Ἀνβ. (ubi ſemel modo cum Var. L. eadem,) it. Diod. S. ex 1, 679. l. 97. cum Stp. Th. 3, 848. F. e. hinc ſine Vs. ſub Bg. e P., ſed ib. p. 316. E. per longiorem

βαρβάροις, πάντα τε τὸν ἐμπίπτοντα ἐφόνευον [x], καὶ διήρπασαν τὰ ἐν τῇ πόλει [y], πάντας τε παῖδας καὶ γυναῖκας αἰχμαλώτους ἔλαβον. Φυγόντος δὲ τοῦ βασιλέως σὺν ὀλίγοις ἱππεῦσι, τούς τε θησαυροὺς [z] τῶν χρημάτων αὐτοῦ αἴ-

tos barbaros, quemvis obvium occidebant: et diripuerunt omnia in urbe, omnesque pueros et mulieres captivos acceperunt.
20. Elapso autem rege cum paucis equitibus, thesauros illius

x) Modo Ms. Bg. discedit ab omnium edd., et tacite quoque Mss. commate. y) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. et Ed. z) Mss. tres θησαυροὺς αὐτοῦ τῶν χρημάτων αἰρ. v. N.

hinc Vs., quam Bg., pro P. libero, cum Sch. „obv., forte *incidentem*“ tertium Nostro non variante, cf. §. 17. Sed de suo Bg. ad sq. τὰ supplet adi. πάντα, ut servetur aliquis acc., cf. 2, 14, 14., addente P. libere adv., cf. 3, 7, 10., sed omittente adi. πάντας, cf. 3, 4, 17. e., capiente me παιδ. pro liberis, ob oppos. γυν., quae et nostrates saepe copulant, cf. Ind. Fi. Pal. et Valck. Diatr. post Hipp. Eur., sed sine Ind. Ios. 2, 272. i. ἀποκτείνουσι — γύναια καὶ παιδία, *mulierum* ac *infantum*, sed in Bg. ad αἰχ. ἐλ. 2, 13, 2., et in rem Spart. in Sev. c. 16. p. 616. e. *oppidum cepit et regem fugavit*, *ac* plurimos *interemit*, et Dion. 1263, 89. sq. τὴν Κτησιφῶντα ἑλὼν, ἐκείνην τε πᾶσαν διαρπάσαι τοῖς στρατιώταις ἐφῆκε, φόνον τε ἀνθρώπων πλεῖστον εἰργάσατο, καὶ ζῶντας ἐς δέκα μυριάδας εἷλεν, et inde Angl. ap. Heyn. H. 4, 1050. m., qui diserte nobiscum „*ließ* -- alle *Mannsleute* niederhauen, *die* Weiber *und* Kinder *aber verschonen* rel.“

φυγόντος) P. contraxit cum pr. et hanc §., unde Bg. Lat. ad φυγ., (ubi variatur cum 3, 4, 12. φευγ. μετ᾽ ὀλίγων, cf. Zos. 1, 4, 6. e. Δαρείου, σὺν ὀλιγ. φυγόντος, *Dario*, fuga *cum* paucis *elapso*,) sed et sq. θησ. τῶν χρ. per unum subst., non item Sch. „thes. *pecuniarum*“ quod, vel *thesauros divitiarum*, procedat ob Plauti *thesauros* auri *et copiarum*, cf. G. Th., afferente Stp. Th. 3, 1478. F. e Plut. etiam θησ. cum χρ., sed ut ibi sit de loco, sed hic de copia, ob v. adiunctum αἰρ., ubi, cum P. contraxisset orationem cum sq. v. ἁρπ. in unum verbum liberum, Bg. e Sch. vertit cum L. N. T., ignorante Stp. Th. cum L. Ern. vim hanc, quae violenta lateat tamen in illius 1, 207. A. e. ista, cum universe ponitur pro capere s. sumere, cf. Ind. Fi. The., sed scribente hinc Ind. Sb. „pro αἱροῦσι“ de more suo ambiguo, quanquam et alibi volunt confusa duo v. haec, ob leve spiritus et accentus discrimen, qui utereue etiam in Mss. olim abfuit, cf. Wyttb. Plut. p. 8. e. it. supra 2, 13, 19. i., pro vulg. et Bg. faciente forsan et sensu verbi med., pro Lat. *auferre*, etsi magis tropice, ut δόξαν ἄρασθαι etc.

τούς τε θησαυρ.) Venet. addit αὐτοῦ, perperam. *Stroth.* Immo cum rel. Mss. transfert modo pron., ut alibi, sed hic vicinius ad primum gen., e glossa, ad rectionem adiuvandam, et simul ad tollendum hiatum, quem Noster non refugit, cf. 3, 8, 19., consentiente quidem hic P. cum Bg., sed nihil dirimente ob omissum τῶν χρ., Nostro autem

ῥοῦσι, καὶ, πάντα τὸν κόσμον καὶ κειμήλια ἁρπάσαντες, ἐπανίασιν. οὕτω μὲν δὴ Σεβῆρος [a] τύχῃ μᾶλλον, ἢ γνώμῃ, τῇ κατὰ Παρθυαίων νίκῃ κεκόσμητο. τούτων δὲ αὐτῷ [b] δεξιῶς καὶ ὑπὲρ πᾶσαν εὐχὴν

auferunt, omnique ornatu et supellectile direpta regrediuntur.
21. Ita nimirum Severus fortuna magis, quam consilio Parthica victoria insignis factus. His autem ei prospere et supra votum

a) ὁ Σεβ. cum artic. Ox. Par. 2. Pat. et Ed., v. N. b) αὐτῷ solae Bs. 2., v. N.

saepe ita divellente pronomen hoc cum ambiguitate quadam, per contextum tollenda facile, cf. 1, 7, 10. 2, 1, 11. 3, 3, 11. 3, 6, 15., reddente Bg. e P. partim in rel. sqq., cf. 1, 10, 11. ad κειμ. sed Stp. Th. non tenente Lat. Bg., nec Sb. Ind. *remeant* in v. ἐπ., quo variatur pro superiori ἐπανελθεῖν, cf. Dion. 1263, 93. οὐ μέντοι οὔτε τὸν Οὐολόγαισον ἐπεδίωξεν, οὔτε τὴν Κτησιφῶντα κατέσχεν, ἀλλ', ὥσπερ ἐπὶ τοῦτο μόνον ἐστρατευκώς, ἵνα αὐτὴν διαρπάσῃ, ᾤχετο.

οὕτω μ. δ.) v. Spart. Sev. 16. (p. 616.) qui tamen confundere videtur ea, quae in Atrenis acciderunt, cum iis, quae ap. Parthos gesta sunt. *Boecl.*

Contra Nostrum dicta a Fabr. ad Dion. v. Exc. ad 3, 9, 6., e P. ducente Bg. tantum quaedam, non item in formula v. κοσμ. cum νικ., in qua forte modo est analogia, nihil ferente nec G. Th. in Bg. aut Sch. „*ornatus* est *victoria*“ tropum Bg. resolvente vicinius, quam P., quo et pertineat planius *nobilitatus est*, quanquam procedit et *locupletatus* s. *auctus est*, cf. Ind. Corn. N., dum, tropo remoto, aliquis dicitur ornari re aliqua, qui adipiscitur aliquid, et plerumque honorifice, et ut inde accedat ei quiddam honoris, splendoris, gloriae, quanquam non semper e veritate ac dignitate, sed per adulatores aut invitos; quod forte hic de Severo in Senatum Rom. cadit, quo de ad §. sq., servaturo me *victoria* de *Parthis* ornatus *est* s. *honestatus est*, quo in v. ap. G. Th. cum Gr. n. „honorem conciliare, — *rationes* honestandae *elocutionis*, i. ornandae.“

δεξιῶς) Deserto P. in δὲ per δὴ iterum, tamen Bg. servat inde Lat. adv., fortassis etiam quoque Stp. Th. sine Vc. sub „*prosp.*, feliciter“ sed non aliunde, ut et ego modo habui e Zos. 5, 46, 1. τῶν οὐ δεξ. συμβεβηκότων λ., sed alio sensu ap. Dion. H. S. T. 2. Luc. Plut. Kr. et Gs. Chr., ut tamen notio videatur esse non tam e Lat. *dextere*, (ap. G. Th. cum Gr. n. sed non cum v. nostro,) quam e Gr. adi. δεξιὸς, pro faustus etc.

ὑπὲρ λ.) Praepositio haec, cum acc. constructa, adhibetur pro comparativis πλεῖον s. μᾶλλον. Sic ὑπὲρ πασ. εὐχ. *omnibus* votis *prosperius*. Sic 3, 14, 5. (τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἔῤῥωτο ὑπὲρ πάντα νεανίαν.) *Leisn.*

Cum simili observatione quoque Stp. Th. 3, 1743. G. m. versatur ad postr. Nostri locum, cf. Poss. Sy. p. 267. i. et Hoog. ad Vig. p. 648. N. 81., scribente Nostro ad analog. quidem in pr. ὑπ. cum acc. rei, sed

προχωρησάντων, ἐπέστειλε τῇ τε συγκλήτῳ καὶ τῷ δήμῳ [c] τάς τε [d] πράξεις μεγαληγορῶν [e], τὰς μάχας τὲ καὶ τὰς νίκας δημοσίαις ἀνέθηκε γραφαῖς. ἡ δὲ σύγκλητος πάσας τὲ τὰς τιμὰς ἐψηφίσατο αὐτῷ

succedentibus, literas misit ad senatum populumque, res gestas magnifice praedicans, pugnasque et victorias publicatis exposuit pi- 22. cturis. At senatus omnes honores ei decrevit, et

c) Hic punctum in A., comma in Bs. al., sed nihil in Stp. rel., v. N. d) Nil variat Ms. Ba. *Mart.* nec rel. Mss. aut edd., v. N. e) Colon in Ms. Ba.

de suo in tota formula et in π. cum εὐχ., quod adi., a Bg. e P. omissum, olim restituetur. In sq. ἐπεσ. Bg. cf. 3, 5, 4., deserto P.

τάς τε πραξ.) Forte τάς γε πρ. *Steph.* Si post δήμῳ interpungas: τὲ in γὲ transmutare non opus erit. *Sylb.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „legit τάς γε" hauddubie, de more suo non exprimens illam voculam sensu restringendi vel etiam definiendi et explicandi, Lat. *quidem*, i. scilicet, it. sane, ut verosimile est, confusis his saepe quidem, sed ut hic locum forrassis habeat vulg. τὲ, vel per Lat. *idque*, ut alibi dictum, vel de ratione Sb., per quam, probatam illam etiam a quibusdam editoribus, distinguentibus quoque post δήμῳ, cf. Var. L., sequens τὲ post μαχ. debet pro redundanti haberi, ut alias, contra P. et Bg., quorum prior libere in μεγ., ubi Sch. „*magnificis verbis* in epistola *extollens res gestas*" fere cum Stp. Th., ubi hinc sine Vs., cf. cum acc. rei etiam, vel absolute, Ind. Luc. Dion. H. S. T. 1. Xen. Cyr. 'Αιβ. et Bach., variante Nostro in sq. δημ. λ. cum 2, 9, 5. per subst. γρ., sumente Bg. hic e P. modo Lat. ad v. ἀν., ubi Sch. addit *publice*, cf. l. l. et in rem monumentumque publicum illud ad Spart. in Sev. c. 21. extr. p. 636. m. *extat sane* Romae *Severi* porticus, *gesta* eius *exprimens*, rel. N. Cas. 4., qui huc spectat sine Vs., cf. varios Severi numos ap. Beg. 2, 690. „Virtus Bellica, — qua Parthorum regem pepulit, (p. 692. in numo secundo arcus) ob Parthos, Arabas et Adiabenos devictos a. V. C. 956. (p. 693. num. tert.) quod Parthos vicit."

πάσας — τ. τιμ.) Spartianus, praeter illa ad §. 1. extr., in Sev. c. 16. p. 617. m. *Parthicum* deferentibus *sibi* patribus *triumphum*, idcirco *recusavit, quod consistere in curru affectus articulari morbo non posset: filio sane concessit*, ut *triumpharet*, ad quae Cas. N. 3. „ipsum triumphasse ait Herodianus" qui hoc innuere videtur per πασ. τὰς τιμ., intelligens tum triumphum ipsum, tum simul arcum triumphalem, tum ludos triumphales s. de victoria, (unde 4, 11, 15. de Caracalla ἡ συγκλ. — δέει καὶ κολακείᾳ, ψηφίζονται αὐτῷ πάσας τιμ. ἐπινικίους, addito hoc adi., hic mente cogitando,) exceptis cognominibus, quae mox a Nostro separatim tanguntur, alias intelligenda simul in illis πασ. τιμ. ἐπιν., nesciente me, an Noster mente opposuerit *ovationem* s. triumphum minorem, cf. Fabr. ad Dion. p. 1263. §. 53. e., ubi adeo ex Montefalconio laudatur arcus triumphalis, cf. Heyn. H. 4, 1051. N. c.

καὶ προςηγορίας ἀπὸ τῶν ἐθνῶν τῶν κεχειρωμένων.	cognomina a gentibus devictis.
Κατορθώσας δὲ τὰ κατὰ τὴν ἀνατολὴν [f] ὁ Σεβῆρος, εἰς τὴν Ῥώμην ἠπείγετο [g], ἄγων καὶ τοὺς παῖδας, εἰς ἡλικίαν	Confectis rebus in oriente Severus Romam versus contendebat, ducens secum et filios, aetatem puberum

f) Ms. Ba. ἀνατολὴν σεβ. omiſſo artic. per comparationem cum 3, 9, 21., ſecus ac §. 12. m. ib., per inconſtantiam. g) Pro colo Stp. rel., comma fuit hoc in A. al. cum Ms. Bg.

προσηγορίας) Annotavimus ſupra (3, 9, 5.) ex Victore, cui addendus Spart. (in Sev. c. 16. p. 616. e. *Parthicum* nomen *meruit.*) Crebra eorum cognominum mentio in inſcriptionibus ap. Onuphrium et alios. *Becl.* Decrevit nimirum ipſi ſenatus *Arabici*, *Adiabenici* et *Parthici* cognomen, e quibus Parthicum recuſavit, teſte Spartiano, (in Sev. c. 9. e. p. 605. e.) ne Parthos laceſſeret. *Stroth.*

Cf. Caſ. N. 6. ad Spart. l. l. et Fabr. ad Dion. p. 1256. §. 2. e. 1263. §. 53., ducente Bg. Lat. in πρ. e P. (cf. 1, 14, 15. 17.) qui rectionem cum praep. non tolerabat, data ſubſtantivo, ut verbo affini, vel per ellipſin alicuius particip., v. c. δοθείσας, rel., data, ſumta; ferente G. Th. modo cum pr. *ex* 993, 24. 39., ſed Sch. reddente tantum e Sb. Ind. „κεχ. ſubiugatarum *gentium*" cf. hoc particip. ap. Luc., ignoratum a Stp. Th. quem de ψηφ. v. ad 2, 3, 10. e.

κατορθώσας) Liberior P. etiam δὲ non curavit, cuius Latinis ad v. κατ. addit Sch. adv. „*rebus* geſtis *proſpere*" forſan e Stp. Th. 2, 1442. B. „*rebus* ad *orientem* proſp. *geſtis* et conſtitutis" ſuppleto iterum ſubſt. πράγματα, cf. 3, 8, 4. et in Bg. ad ſq. εἰς λ. 2, 11, 11. e. 3, 4, 8.

ἄγων) Leisn. in m. Ms. Bg. „*ſecum* non eſt in gr." ut erat ſimul 3, 8, 4. e., hic e P. ductum, ad ſenſum commode, non tenente Stp. Th., cf. 7, 9, 7. m., ubi P. iterum addit, non item Bg.

εἰς ἡλικ.) Berglerus hic paululum recedit a verbis. Id linguae ratio exigit. Proprie, *filios*, qui *viam*, ad *aetatem* epheborum *ferentem*, iam *ad* finem *perducunt.* Nam deeſt ὁδὸν, v. Boſ. ad Suid. in An. ad ſcr. Gr. p. 190. Sic ap. Ael. V. h. εἰς ἄνδρας τελεῖν eſt plene ὁδὸν, εἰς ἄνδρας ἄγουσαν, ſ. ἡλικίαν, εἰς ἄνδρας ἄγουσαν, τελεῖν. Sic Matth. 10, (23.) τελεῖν τὰς πόλεις eſt τελεῖν τὴν ὁδὸν εἰς τὰς πόλεις. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Bud. 77. et 754. Xen. Mem. 4, 2, 37. Xen. Oec. 1, 22. Ael. V. h. 12, 43." qui locus p. 793. Μενέλαος — εἰς τοὺς νόθους ἐτέλει, *in* nothis *numerabatur*, modo ibi repertus, ſed ap. Dion. 1200, 100. ἐς ἄνδρας ἤδη τελῶν, virilem *iam* ingreſſus *aetatem*, cf. Ind. ib. et Xiph. S. 368, 17. ἐς ἐφήβους ἤδη τελεῖν δυνάμενον, is *iam* ephebus *erat*; quod i. q. noſtrum, ad analog. fortaſſis modo factum, cf. Stp. Th. 3, 1379. B. E. cum Bud. C. 847, 15. 870, 17. ſqq. Vig. p. 184. i. L. Boſ. Ell. p. 229. e. L. N. T. cum Obſ. Kypk. T. 1. Loesn. et Krb. it. huius Decr. Ath. p. H. p. 390. m. ſq. Ruhnk. ad Tim. L. Pl. p. 180. N. 8. Luc. 3, 215. l. 28. εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη, *annos* natus *nonaginta*, cum N., p. 371. pen. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, cum *vero* ad *virilem*

ἐφήβων ἤδη τελοῦντας. ἀνύσας δὲ τὴν ὁδοιπορίαν, τά τε ἐν τοῖς ἔθνεσι διοικήσας, ὡς ἑκάστῳ ἀπῄτει τὸ χρειῶδες, τά τε ἐν Μυσοῖς [h] καὶ Παίοσι στρατόπεδα ἐπελθὼν, νικηφόρος ὑπὸ τοῦ

2. iam agentes. Confectoque itinere ac provinciis ordinatis, ut cuique necessitas postulabat, Mysorumque et Pannoniorum exercitibus perlustratis; triumphans, a po-

h) Μυσσοῖς A. Bs. et Pat., v. N.

aetatem *pervenissent*, sed 1, 459. l. 73. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, ubi *vero* virilem *aetatem* ingredi *coepi*; unde hic redditurus eram, *ad* aetatem *puberum* iam *pervenientes*, (ut Sch. in „ἐφ. *ad* puber. *aet.* iam *pervenientes*") servata praepositione, vel per aliquam in verbo, *aetatem* pub. iam *ingressos*, ut ad Poll. 2, 19. εἰς ἐφήβους τελεῖν, *in* puberem *aetatem pervenire*, cf. Dem. compos. 691, 18. εἰς τοὺς νόθους ἐκεῖ συντελεῖν, ubi v. Ind., sed ad sensum 1394, 1. ἐπειδὴ εἰς ἄνδρας ἀφίκοντο, it. Fi. Aesch. Ind. „εἰς τὴν ἡλικίαν ἀφικέσθαι, *in* aetatem *venisse*, i. annos puberta is attigisse" reddente Stp. Th. cum P. libero in v. ἐφ. „incipit femina ἔφηβος esse post completum annum duodecimum, sed masculus decimum quartum" ex Theoph. quidem Institut. civil., sed secundum alios, ab anno 17 aut 18, per decennium, usque ad annum adeo 26 s. 27., aut ab 18 an. usque ad 20 modo, cf. ad Poll. 1, 57. N. 68. Harpocr. p. 158. c. cum N. p. 29. a. e. Fi. Ind. Aesch. in v. et ἐγγραφ. it. cj. Theophr. v. ἀποκηρ., Hs. Plut. p. 51. et sine Ind. ap. Xen. Cyr. 1, 2, 4. 8. 12. 1, 5, 1. 1, 6, 20.

ἀνύσας δὲ τ. ὁδ.) Bg. e P. iterum in δὲ, cf. 2, 12, 14., it. in sqq., ubi cum 3, 8, 4. διοι. τὰ κατὰ λ. variatur hic per praep.

ὡς ἑκάστῳ) Possumus etiam ἑκάστων legere, relatione ad τὸ χρειῶδες facta. *Sylb.* pro *ut* singularum *postulabat necessitas*, sed ut P. quoque cum libris omnibus teneat casum tertium, qui solennis maxime in Lat. subst. *usus*, quo Noster respexerit, cf. G. Th. 1125, 24. 54. 60., ubi praeterea *poscit* — *usus* e Caes. b. G. 4, 2, 3. it. *postulat* — *necessitas*, tenentibus nostratibus simile quid in dat. cum praepos. *für*, sed in Gr. supplendo pron. αὐτῶν, quod referatur ad pr. τοῖς ἔθν.

τὰ — ἐν Μυσοῖς) Sic Graeci appellare solent eam regionem, quam Latini Moesiam vocant, ac cuius maxima pars hodie Bulgaria dicitur. *Stroth.*

Addiderat Sch. „Pannoniae contermina" unde mox sq. Παι., cf. Cell. n. o. a. 1, 454. e. cum p. sq. m., ubi hinc sine Vs., non item per scripturam illam in Var. L., ut nec ap. Stp. Byz., cf. Sb. Ind. Gr. et Lat. v. *Moes.* et *Mys.*, ubi Cod. habet *Moes.*, quam utr. rationem novit Cell. l. l., sed non animadvertit G. Th.; unde Bg. e P. hic sequitur illam Graecae propiorem, sed in v. ἐπ. partim e Sch. „*lustratis* exerc." tenente Stp. Th. modo syn. *peragrare* aliunde, ubi Noster ad analog. in adiuncto acc. loci s. pers. potius cum Bg. e P. quo casu reperi tantum physice notione hostili ap. Dem. Ind. Nr. 2. sed tropice Fi. Aesch., hic ut sit forsan nostratium *bereisen*, et illud Lat. *visere* ap. Abr. Dl. Th. it. *adire* s. *obire*, comparante me etiam v. Gr. cum pr. ἐπὶ et acc. pers. ap. Herdt. Polb. et Vig.

νικηφόρος) Politianus, non tam ad verba scriptoris respiciens, quam

Ῥωμαίων δήμου μετὰ [i] μεγάλης εὐφημίας τὲ καὶ θρησκείας ὑπεδέχθη. θυσίας τὲ καὶ ἑορτὰς, θέας τὲ καὶ πανηγύρεις τῷ δήμῳ παρέσχε [k]. νομάς τε μεγαλόφρονας [l] ἐπιδοὺς [m], καὶ, θέας [n] τελέσας ἐπινικίους, ἐτῶν οὐκ ὀλίγων ἐν τῇ

pulo Romano multis acclamationibus et cerimoniis exce-
3. ptus eſt: ſacrificiaque et feſtos dies, ſpectacula item et celebritates populo indulſit: congiario etiam magnifico dato, ludisque celebratis pro victoria, annos non

i) κατὰ Ox. 2. mendoſe. k) Punctum Stp. rel., comma Ox. et Pat., ſed nobiſcum Ms. Bg. l) Mss. Ve. et Vi. μεγαλοφρόνως λ. v. N. m) ἐπιδιδοὺς una Lugd., ut Ms. Ba. 3, 6, 18., ex ingenio typothetae aut correctoris. n) θέας καὶ τελ. Ox., perverſo ordine.

ad feſtivitatem reditus, vertit, *urbem dein* triumphans *invectus eſt*. Spartianus diſtincte *triumphum recuſavit* etc. *Boecl.*

Cf. cap. pr. §. 22. Sed etiam Bg. e P. reddit νικ., ut Stp. Th. ipſe cum Bud., e conſequenti, etſi poteſt aliquis niti etiam in vulg. *victor*, ſ. *tanquam* victor, intellecto ὡς. In ſqq. ſeverior Bg. in τ. Ῥωμ. δ., quam P, e quo tamen partim in rel., ſed Sch. in „θρ. magno *cultu* et obſervantia" e Bud. fere ap. Stp. Th. v. e., ubi 4, 1583. E. e. ſine Vs. ſub „πανηγ. nominant pompas, ſpectacula aut convivia, quae publice a regibus principibusve exhibentur" a qua notione peculiari pro *convivia* nec ipſe hic abhorreo, reddente Bg. e P., cf. Luc. 3, 452. l. 10., ſed l. 20. *coetus* ſacrorum *cauſa*, nec hic alieni, et quodammodo relati ad pr. θυσ., cf. in Bg. e P. ad παρ. 2, 11, 16.

μεγαλόφρονας) Cod. rectius μεγαλοφρόνως. Simillimus huic erit locus ſupra l. 2. c. 14. (§. 10.) cum vera lectio illi reſtituitur, legendum eſt ibi, quemadmodum etiam Stp. voluit, καὶ νομὰς ἐπιδιδοὺς τῷ δήμῳ μεγαλοφρόνως, θεάς τε ἐπιτελέσας. Quod quoniam in ſpecimine altero praetervidimus, nunc tamen animadvertendum duximus. *Stroth.*

Nec tamen eſt quid aliud in Mss., quam gloſſa per comparationem ex iis locis, ubi ap. Noſtr. adv. idem eſt cum v. ἐπιδ., ſicut cum ſimilibus ſubſt. ap. eundem eſt adi. vulgatum, quod et P. cum Ms. Ba. retinet, et inde Bg., ſed Sch. ſeverius plur. „magna *congiaria*" ſine Vs. huc ſpectante Stp. Th. in adi. ſq. ſic cum mendo „ἐπινίκιοι θεαὶ — ap. Herodi. (ſed 3, 1378. B. m.) θέας τελεῖν, ſpectacula edere ſ. ludos, Bud." ſine auctore, forte hinc, ubi modo ad analog. ſcribi videtur. In rem vero utr., congiarium et ludos, cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1051. e. cum N. w. it. Xiph. S. 414, 33. et p. ſq. l. 3. it. Oiſel. p. 397. ad numum 8. Num. Anton. Carac. cum Inſcr. *Lib. Augg.* „ſedet heic in tabulato erecto Severus imp. cum filiis ſuis Geta et Caracalla, congiarium populo diſtribuens — Herodi. l. 3. θυσίας — παρέσχε, νομ. τε μεγαλόφρονας ἐπιδιδοὺς, καὶ ἐπιν. ſacrificia *quidem* feſtos *que* dies, *et* ſpectacula, *ac* celebritates *populo* indulſit, *magno* que *dato* Congiario *et ludos pro victoria celebravit*" ſed ap. Beg. ſunt tres numi, huc pertinentes, 2, 692. tertius „Varia Spectucula — edita, (p. 694. primus et ſecundus) Sev. Adventus

Ῥώμῃ διέτριψε, δικάζων τὲ συνεχῶς καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν o), τούς τε υἱεῖς παιδεύων καὶ σωφρονίζων. paucos Romae commoratus est, ius dicens assidue et rem civilem administrans, filios que erudiens et ad mode-

o) Colon in Ms. Ba.

in urbem post Nigrum et Parthos devictos" it. ib. p. 707. e Getae numis forsitan primus.

διέτριψε) Leisn. in m. Ox. „sc. χρόνον" incertum, suppleveritne cum v. δ., cf. 2, 14, 10. et The. Fi. Ind. „δ. πολὺν χρόνον, morari —" an cum gen. οὐκ ὀλ. ἐτ., cf. 1, 8, 1., qui gen. temporis tamen et per se stabit, expleto in verbo alio subst., ut βίον, ζωὴν, etc., cf. 1, 11, 15. e.

δικάζων) v. κατάστασιν vitae Severi, ita enim Dion vocat l. 76. Inter caetera vero hoc praecipuum ducit, quod τοῖς δικαζομένοις ὕδωρ ἱκανὸν ἐνέχει, i. e. abunde temporis dedit, quod olim aqua metiebantur, καὶ ἔκρινε μέχρι μεσημβρίας. *Oxon.*

Praeter Spart. in Sev. c. 8. i. p. 603. *causas* plurimas *audivit*, ap. Dion. sunt duo loca, huc pertinentia, 1276, 98. ὁ Σεβ. — ἐδίκαζε καὶ πάντα τὰ τῇ ἀρχῇ προσήκοντα διῴκει, (quae sunt Nostri τὰ πολ. δ.) et 1285, 47. ἔπραττέ τι πάντως νυκτὸς ὑπὸ τὸν ὄρθρον, καὶ μετὰ τοῦτ' ἐβάδιζε, καὶ λέγων καὶ ἀκούων τὰ τῇ ἀρχῇ πρόσφορα. εἶτ' ἐδίκαζε, χωρὶς, εἰ μή τις ἑορτὴ μεγάλη εἴη· καὶ μέντοι καὶ ἄριστα αὐτὸ ἔπραττε. καὶ γὰρ τοῖς δικ. ὕδ. ἱκ. ἐνέχει, καὶ ἡμῖν τοῖς συνδικάζουσιν αὐτῷ παῤῥησίαν πολλὴν ἐδίδου· ἔκρινε δὲ μ. μεσ., cf. de iurisdictione imperatorum ad Suet. Aug. c. 33. Cas. p. 190. et Caes. c. 43. Ern. Exc. 2. p. 5. sq., quae fiebat in tribunali, cf. Plin. Pan. 77, 3., sub Lat. Bg. e P. respiciente sine Vs. huc Stp. Th. 1, 1012. A. e. „Herodi. alibi δικάζειν et τὰ λοιπὰ πολιτικὰ διοικεῖν copulat" memoriter suppleto adi. λοιπὰ, maxime e 3, 14, 17. m., quod per se et in primo loco illo ap. Dion. suppleas, saepe alibi omissum, cf. 2, 14, 3., quia sane reip. administrandae pars fuit etiam τὸ δικάζειν, sicut τὰ πολ. ap. Dion. redduntur *administratio reip.*, cf. Ind., hic ob v. διοικ. reddenda potius cum Bg., qui deserit viciniora P. e suppleto πράγματα, quod plenum aeque, ac Nostri ellipticum cum v. διοικ., e Plat. profert Stp. Th. in πολ., tacente L. Bos. Ell. p. 487. m.

τούς τ. υἱ. παιδ.) De eadem cura paterna loquitur 3, 13, 3. Musgrave ad Capitolini Getam c. 5. scribit, *eum* filios *Papiniano* praecipue *commendasse*. Sed quo teste, quo auctore hoc innotuit? *Leisn.*

Diserte vero id est ap. Spart. in Carac. c. 8. p. 721. e. *huic* praecipue *utrumque* filium *a* Severo *commendatum*; notante me quondam locum sine Grr. e Dion. 1296, 21. ad v. παιδ., quod de ipso Severo, non quatenus per alios magistros fecit, valens ex usu perpetuo, cf. de V. med. Woll. p. 147., illustrari potest e loco illo, a Leisn. allato, ubi etiam sq. σωφρ., hic iunctum, ut syn., opinor, (quomodo ceperint tum P., omittendo eo, notatus propterea a Stp. in marg., e cuius Vs. emendata Bg. hausit, tum ad Plut. Hs. p. 171. „σ. significat *recte* instituere *liberos* etiam ap. Herodi. 3, 10, 3. 5, 7, 11.") sed ut diversum, et cum παιδ. generis pro formae vocabulo, et pro continere ab erroribus ac vitiis pravisque studiis et cupiditatibus, de quibus paulo post,

οἱ δὲ [p] *ἤδη μειράκια ἤστην*, 4. ſtiam componens. At il-

p) Comma hic in A., v. N., nihil variantibus Mss. et libris in ſqq.

(nobis *zurück halten* ſ. *beſſern*,) cf. Stp. Th. L. N. T. cum Obſ. Munth. p. 423. et Loesn. Ind., Hmſt. ad Poll. 9, 138. N. 92. *commonefacere*, ſed 3, 100, e. *refrenare*, 8, 8. *temperare*, Abr. Dl. Th. p. 338. e. cum Ind. it. Luc. et Z Indd. Xen. cum Dem. ubi 798, 17. ſubſtituitur *νουθετεῖν*, cui add. 586, 27.

οἱ δὲ ἤδη) Hic dualis *ἤστην* iungitur plurali nominis *μειράκια*. Hoc et Homerus facit, de quo Euſtath., v. Bergl. praef. ad Hom. p. 5. et ipſum Hom. 'Ιλ. ν', 435. *ὄσσε φαεινά*.) Generatim Graeci nec, ut adiectorum vocabulorum numerus duali reſpondeat, laborare videntur, nec ut genus. Sic Xenophon feminino duali adiectivum maſculinum iungit Cyrp. 1. *μίαν ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα λογίζονται*, (cf. Z. ed. 1, 2, 11. p. 23. b. m.) v. Clark. ad Hom. 'Ιλ. ά, 566. p. 36. Sic Plato in 'Ερασταῖς p. 512. *τὼ μειρακίω ἡμῶν ἀκροατὰ ἐγενέσθην*, *duo adoleſcentes noſtri auditores facti ſunt*. Sed hic locus ab hoc noſtro differt. Hic enim et verbum (*ἐγεν.*) et antecedens nomen ſ. ſubiectum (*τὼ μειρ.*) eſt in duali, at alterum tantum nomen, quod pertinet ad praedicatum, in plur., *ἀκροαταὶ*, pro *ἀκροατά*. *Leisn.* Aut *ὄντες* legendum eſt pro *ἤστην*, aut paulo poſt (§. extr.) *διεφθορότες* ſ. *διεφθορότα*. *Reisk.* i. e. iam 14. annis maiores erant. Supra (§. 1. e.) dicebantur *παῖδες εἰς ἡλ. ἐφηβ. ἤ. τελοῦντες*. Sic etiam Pollux l. 2. c. 2. ſ. 9. *μειράκιον*, *ἔφηβος*, *ἄρτι ἐξ ἐφήβων*. Apud eundem invenies quoque Hippocratis deſcriptionem vitae humanae in 7 aetates, quae ſunt *παιδίον*, *παιδὸς*, *μειρακίου*, *νεανίσκου*, *ἀνδρὸς*, *γέροντος*, *πρεσβύτου*, ſed admodum corruptam, corrigendamque ex Philone de Opif. mundi p. 24 Fric. Cuilibet aetati ap. Polluc. ſeptem tribuuntur anni; atque haec uſque ad quintam aetatem recte ſeſe habent: quae autem inde ſequuntur: *πέμπτη*, *ἀπὸ κη ἕως λε*, *ἕκτη ἀπὸ λς ἕως μβ*, *ἑβδόμη ἀπὸ μβ ἕως μθ*, ita comparata ſunt, ut nihil, quod magis abſonum ſit, cogitari poſſit. Etenim paulo poſt homo ſextae aetatis *γέρων*, ſeptimae vero *πρεσβύτης* appellatur; quis autem ſanus hominem 36 annorum *γέροντα*, aut 43 *πρεσβύτην* dicet? Longe rectius Philo loco ſupra commemorato: *ὁ δ' ἰατρὸς Ἱπποκράτης ἡλικίας ἑπτὰ εἶναί φησι*, *παιδίου*, *παιδὸς*, *μειρακίου*, *νεανίσκου*, *ἀνδρὸς*, *πρεσβύτου*, *γέροντος*. *ταύτας δὲ μετρεῖσθαι μὲν ἑβδομάσιν*, *οὐ μὴν ταῖς κατὰ τὸ ἑξῆς*· *λέγει δὲ οὕτως*· *ἐν ἀνθρώπου φύσει ἑπτά εἰσιν ὧραι*, *ἃς ἡλικίας καλέουσι*, *παιδίον*, *παῖς*, *μειράκιον*, *καὶ αἱ λοιπαί*. *καὶ παιδίον μέν ἐστιν ἄχρις ἑπτὰ ἐτῶν ὀδόντων ἐκβολῆς*· *παῖς δ' ἄχρι γονῆς ἐκ φύσεως*, *ἑπτὰ*, *δὶς ἑπτά*. *μειράκιον δ' ἄχρι γενείου λαχνώσεως*, *ἐς τὰ τρὶς ἑπτά*. *νεανίσκος δ' ἄχρις αὐξήσιος ὅλου τοῦ σώματος*, *ἐς τὰ τετράκις ἑπτά*· *ἀνὴρ δ' ἄχρις ἑνὸς δέοντος πεντήκοντα*, *εἰς τὰ ἑπτάκις ἑπτά*. *πρεσβύτης δ' ἄχρι πεντήκοντα ἓξ*, *ἐς τὰ ἑπτάκις ὀκτώ*. *τὸ δ' ἐντεῦθεν γέρων*. Nonnulla autem circa haec monenda ſunt: quorum primum pertinet ad verba *οὐ μὴν ταῖς κατὰ τὸ ἑξῆς*, quae ſignificant non continuato ordine Hippocratem cuilibet aetati tribuiſſe ſeptem annos, ſed virili ſ. quintae ter ſeptem, adeoque Pollucem erroris aperte arguunt. Alterum emendationem verborum *ἐκ φύσεως*, *ἑπτὰ*, *δὶς ἑπτά*, inepte corruptorum continet, quae ita legenda *ἐκφύσεως*, *ἐς τὰ δὶς ἑπτά*. Sed ea in Mangeiana editione, quae mihi ad manus non eſt, forſan iam emendata ſunt. Porro et verba *ἑπτὰ ἐτῶν ὀδόντων ἐ.* ſuſpecta ſunt, forſan legendum *ἑ. ἐτῶν*; *τῆς τε τῶν ὀδόντων ἐ.* De-

ὑπὸ [q] τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς καὶ li (iam autem adolefcentes

q) Ms. Vi. ὑπό τε τῆς λ., v. N.

nique etiam illud animadvertendum eft, quod Philo πρεσβύτην anteponit τῷ γέροντι, cum contra faciat Pollux, quocum confentire videtur Ammonius, et quos ille citat Alexio, Didymus et Arifto, ubi adhuc plures, qui cupit, aetates diftinctas inveniet. Solonis elegiaca, in quibus omnem vitam humanam in decem diftribuit aetates, cuilibet 7 annos tribuens, vide ap. eundem Philon. l. c. *Stroth.*

Nos quidem egimus de μειρ. 1, 3, 2. e. 14., comparantes primo loco cum ἔφηβος, unde varietur hic cum §. 1., nifi obftat, quod §. pr. Nofter dicit ἐτῶν οὐκ ὀλίγων, quod, pro πολλῶν fumtum fevere, aut craffe pro τινῶν, ut πλεῖστος 1, 14, 17. e., diverfam rationem numerorum in aetate Severi filiorum efficiet; ac bene Strothus univerfe illorum aetatem dabat, cum ipfe Pollux quoque μειράκιον definiat a 14 ad 21 annum, cf. 1, 3, 2. e., fed alii a 15 ultra 25, cf. ib., quae non multum difcrepant ab annis et ambitu epheborum, cf. hoc cap. §. 1. Apud Angl. quidem Heyn. H. 4, 1051. i. Caracalla perhibetur fuiffe annorum 14. A. V. C. 954. p. N. C. 201. et mox ibid. Severus rediiffe Romam A. V. C. 955. p. C. N. 202., quos numeros et praefiximus fronti noftri capitis, diverfos uno tantum anno ab illa chronologia Patavinae editionis, quae ponit A. V. C. 956 p. C. N. 203. Tum de dualis numeri verbo (quem noftri verbi comparat Sb. Ind. cum Zof. 5, 3, 3. ἤστην δύο παῖδε Προμάτα, cf. Plat. Phaedo. p. 253. e.) cum fubft. aliquo numeri plur., praeter Fi. ad Well. p. 298. e. et Plat. Apol. S. p. 46. N. 5., cf. Tzetz. ad Hef. ἔργ. v. 187. Bud. C. 1539, 16. fqq. D'Arn. L. Gr. p. 185. e. Abr. ad Aefch. 1, 472. e. 522. m. Koen. Gr. p. 98. N. 60. e. Gs. Orph. p. 301. N. 77. Hdb. ad Xen. p. 84. cum Ern. et Z. ad M. S. 2, 3, 18. it. ap. Hom., praeter Ind. in Not. v. dual., Ἰλ. ἑ, 10. it. v. 778. δύω δέ οἱ υἱέες ἤστην, ψ', 213. 413. 501. 638. Ὀδ. ζ', 261. σ', 88. it. T. 5. p. 115. N. 9. Denique Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. οἱ δὲ, ἤδη δὲ λ.“ hauddubie, ut et figna in eius Vs. parenthefis arguunt, in qua folenne eft δὲ, elapfum quidem per fe facile intra δη et με, nec tamen neceffario intrudendum, cum parenthefin facere foleamus etiam fine omni particula, eam innuente, cf. 1, 6, 11. 2, 11, 16. Unde, fufceptis Bg. uncis, non modo carere poffumus commate poft οἱ δὲ, fed etiam emendatione Rs., quia, interpofitis ἤδη μειρ. ἤστ. cohaerent οἱ δὲ cum ὑπὸ λ. et verbo extr. διεφθ., qua de ferie mox quoque, hic agente P. libere, et, omiffo v. ἤστ., per appofitionem, qualis 4, 1, 2. οἱ δὲ υἱεῖς αὐτοῦ, ἤδη νεανίαι, λ.

ὑπὸ τῆς) Rectius inferta copula legemus ὑπό τε τῆς λ. *Sylb.* qui, cum Ms. Vi. confentiens, ut Gloffator illius, οἱ δὲ copulabat cum v. ἤστ., unde fane, enunciatione ita conftituta, altera ὑπὸ — διεφθ. copulam defiderabat, cum afyndeton non placuiffet; quae omnia vitantur, parenthefi fumta, ut N. pr. monftravimus. In fq. τῆς ἐν Ῥ. τρ. Bg. fere cum P., aliter, quam 1, 6, 3., fed de more fuo, cf. 2, 4, 8. 3, 7, 19., nomine πόλεως fubftituto, quae alia formula habetur ipfa infra 6, 6, 14. e. ταῖς τῆς πόλεως τρυφαῖς, cui addit hic Nofter καὶ διαιτ., pro hendiad., quanquam Bg. e P. feverus eft, pro τρυφερᾶς διαίτης, fine Vs. huc fpectante Stp. Th. 1, 1594. e., fed ib. p. 982. F. e. ferente tantum fyn. e Plut. fine Vs. ἡ τρυφὴ τῆς διαίτης, quam formulam vitarit Nofter hic ob

διαίτης, τῆς τε περὶ τὰ θεάματα [r] ὑπερβαλλούσης [ſ] σπουδῆς, ἡνιοχείας τὲ καὶ ὀρχήσεως, τὰ ἤθη διεφθείροντο. πρός τε ἀλλήλους ἐστασίαζον οἱ ἀδελφοὶ [t], τὰ

erant) urbanis deliciis ac victu, ſpectaculorumque nimio ſtudio aurigationis item et ſaltationis, bonam indolem perdebant. Inter que ſe diffidebant fratres,

r) Ms. Ve. θέατρα v. N. ſ) Ms. Ba. ὑπερβαλλούσης λ. ut 3, 8, 13., ſecus ac 3, 9, 11. t) Colon hic Ms. Ba., ut punctum in A. et Bs., v. N.

gen. duplicem, cum alioqui, non placita figura illa hendiad., ſumendum ſit ſubſt. διαιτ. in deteriorem partem, intellecto quodam adi., v. c. κακῆς ſ. οὐ χρηστῆς, quale quid infra 3, 13, 3., reperiente me tantum ap. Dion. H. S. T. 1. 341, 30. ἐδήλωσαν, ὅσην εἶχον ἐπιθυμίαν τῆς ἐν Ῥώμῃ διαιτ.

τῆς τ. π. τὰ θεαμ.) Probarem Cod Ven. lectionem π. τὰ θέατρα, ſed Herodianus alias ſemper voce θεάματα utitur. *Stroth.*

Nempe Noſter de Severi filiis et cum ſubſt. σπουδῆς deinceps ſemper utitur voce θεαμ., ſed alibi etiam altera illa Ms. Ve., quae cum a rel. Mss. et P. non ſimul referatur, orta fuerit vel e compendio ſcribendi, vel e gloſſa, ut varietur cum 3, 8, 17., aut per ingenium ſcribae afferatur exquiſitius quid pro vulgari, ut alias, cum θέατρον dicatur non modo de loco, ſed etiam tum de perſonis theatralibus, in theatroque verſantibus, tum de rebus theatralibus et iis, quae in theatro fiunt, atque adeo de ſpectaculo, cf. Kib. Obſ. N. T. p. 289. m. et Decr. Ath. p. H. p. 421., ſed ad ſq. ἡνιοχ. Graev. Th. T. 9. Onuphr. P. p. 128. A., ubi inter eos imperatores, qui aurigandi ſtudium habuere, etiam „de Caracallo Herodi. l. 3."

τὰ ἤθη διεφθ.) Tali vi ſententiae Tacitus de Nerone 13 A. 3, 7. *Nero prioribus* (puerilibus) *ſtatim annis, vividum animum in alia detorſit; caelare et pingere, cantus aut regimen equorum exercere* etc. Addenda ſunt, quae Noſter ſupra (1, 3, 2. ſqq.) de provido Marci metu annotavit; qualia ſcilicet ſemper in animis eorum debebant eſſe, ad quos aliqua educandae ſobolis principalis cura pertinet. *Boecl.*

Leisn. in m. Ms. Bg. ad *bonam* „deeſt in gr." ſumtum e P., non item 2, 6, 21., ubi ſimilis notio valebat e contextu et adiuncto verbo, in quo hic e P. fere etiam rectio paſſ. cum acc. elliptico deſeritur, ſervata a Sch. „corrumpebantur *indole*" cf. cum pr. ὑπὸ etiam ap. Kypk. 2, 366., cui add. ſine Ind. Dem. 1408, 18. it. Herdt. Rs. Or. V. 4. 7. ſſ., ſed cum ſyn. abl. Xen. Cyr. ταῖς γνώμαις, ſed ib. Bach. act. cum τὴν ψυχήν.

οἱ ἀδελφοὶ) Poſt pr. §. nominativum οἱ δὲ, cum potuiſſet Noſter annectere hanc enunciationem vel ſine omni alio nominativo, vel per pron. aliquod, αὐτοὶ, ἐκεῖνοι rel., tamen novo hoc utitur aut ad variandum, aut cum emphaſi et clam caſtigaturus perverſitatem et morem ſolennem; conſentiente in rem Dione 1276, 9. τῇ μὲν ὁμοιότητι τῶν ἔργων ζηλοῦντες ἀλλήλους, τῷ δὲ ἀντισπουδάζειν στασιάζοντες, *factorum* ſimilitudine *ſe* invicem *aemulantes*, ſed *tamen* inter ſe *contrariis* ſtudiis *diſſi-*

πρῶτα [u] μὲν ὑπὸ παιδαριώδους φιλονεικίας, δι' ὀρτύγων μάχας καὶ ἀλεκτρυόνων συμβολὰς [x], πάλας τε παίδων, ἀλλήλοις ἐρίζοντες. ἥ τε περὶ τὰ θεάμα-

primum quidem ex puerili contentione propter coturnicum pugnas et gallinaceorum conflictus, colluctationesque puerorum, inter se altercan-
6. tes, tum eorum etiam cir-

u) Ms. Ba. ταπρῶτα una voce, ut 1, 16, 10., non item 2, 7, 10. 2, 9, 10.
x) Colon in Ms. Ba. ſtulte.

dentes, rel., ſpectante Stp. Th. huc ſine Vs. in παιδ., non mihi praeterea reperto, (ubi forte Lat. quid, cf. G. Th. cum Gr. n.) ſed ap. Ael. V. h. 1, 24. m. φιλονεικία — νεανική, iuvenilis *contentio*, quo de ſubſt. cf. Ind. it. Luc. Dem. Polb. cum Rsk. Obſ. p. 341. e. Xen. Cyr. 'Avβ. et Pol. Z. cum Hdb. ad Xen. p. 83. m., P. deferente Bg., h. l. pro aemulatione, i. ſtudio certandi cum aliquo, aequandi, imitandi, ſed et ſuperandi.

δι' ὀρτυγ.) Egit de ſpectaculis eiusmodi gallorum praeſertim certantium Nobiliſſimus Caſp. Barthius adverſ. l. 2. c. ult. (p. 98. ubi laudatur hic locus obiter modo,) quod ad oram Codicis ſui, amice mihi donati, opportune annotaverat Ampliſſimus vir Io. Georg. Styrzelius. *Boecl.* Ut Graecis gallorum, ſic Romanis coturnicum certamen uſitatum fuit, v. Caſtellanus de carnium eſu 4, 2. T. 9. Theſ. Gronov. p. 432. Meurs. Themid. Art. 2, 25. Euſtath. ad 'Ιλ. ι. fol. 1. Bach. ad. Symp. Xen. p. 136. (4, 9.) Pollux 9, 6., Aelian. (V. h.) 2, 32. (immo 28., ut Leisn. Rectius ad m. Ox. una cum „Schol. Ariſt. Eq. 492.") Gesner. de avibus p. 574. Veteribus erant ἀλεκτρυονοτρόφοι et ὀρτυγοτρόφοι, qui gallos gallinaceos et coturnices ad pugnam alebant. Hoc ſtudium Getae illuſtrat numus Dardaniorum, qui dicuntur gallorum gallinaceorum pugnam in numis habere; et Getae numum ita fuiſſe cuſum, innuere videtur Harduinus. *Leisn.*

De coturnicum et gallinaceorum pugnis notaram praeterea agi ad Poll. 7, 136 N. 100. et ad Luc. 2, 918. N. 11. ſq., quas Noſter exprimit per copiam ſyn., at in ſq. παλ. magis proprie, ubi Sch. de ſuo „luctas ſ. certamina puerorum" ſpectante huc ibi Stp. Th. e P., ſed in συμβ. cum Bud. C. 866, 7, P. deferente Bg. in v. ἐρ. it. Sch. „concertantes" e Stp. Th. aliunde, qui tamen non habet cum Bg. nec cum pr. διὰ, nec Ind., cf. Rs. Or. V. 6 Dem. Xen. 'Avβ. Pol. et Bach. Ael. V. h. Luc., ubi 3, 625. e περὶ τῶν — ἐρίζοντες ἀλλήλοις, de — *inter ſe contendunt*, alio ordine, it. 1, 756. l. 7. φιλονείκως ἐρίζοντες, rixoſe *contendere*.

ἥ τε) Liberrimum P, et pro τὲ exprimentem γὰρ, (cf. 3, 1, 14., et in Bg. 2, 9, 12.) deferit quoque Sch. partim „ἀκρ. quae *audiuntur* in ſcena, φιλ. rixoſe, *contentioſe*, μερ. diverſe *animati* erant *ad* illud *ſtudium*" in poſtr. fere cum Stp. ad m. P., ubi Noſter variat primo pro §. 4. ſolo θεαμ., addendo ἀκρ., et per hoc cum 1, 6, 3. ἀκουσμ. (cf. Caſ. ad Ath. 2, 275. 327. et ad Suet. Aug. c. 74. Ind. Xen. Bach. cum N. Moer. p. 67. Thom. M. p. 29. et Salm. ad Lampr. T. 1. p. 944. N. 5., ubi de perſ.) deinde cum § pr. ὑπὸ φιλονεικίας per adv. φιλ. (ubi Sch. illa duxit e Stp. Th., qui hinc ſine Vs. ſub ſimili Bg. „cum aemulatione" et omiſſo pron.

τα αὐτῶν ἢ τὰ ἀκροάματα σπουδὴ φιλονείκως ἑκάστοτε ἐμερίζετο [y]. καὶ οὐδενὶ ἀμφότεροι ὁμοίως ἤρεσκοντο [z]. ἀλλὰ πᾶν τὸ τῷ ἑτέρῳ φίλον [a] τῷ ἄλλῳ ἐχθρὸν ἦν. συνέκρουον δὲ αὐτοὺς ἑκατέρωθεν οἵ τε κόλακες καὶ οἱ θε-

ca spectacula et acroamata studium, cum contentione semper separatum erat, et nulla re ambo pariter delectabantur; sed quidquid alteri esset gratum, alteri odio- 7. sum erat. Committebant autem eos utrinque adulato-

y) Hoc colon etiam in Ox. et Ed. pro Stp. rel. puncto et commate al. z) In Ms. Ba. fuit colon hoc, cum Ms. Fg., pro edd. commate. a) Omnium edd. comma sustuli.

αὐτ., a Bg. ad σπ. relato bene, opinor, cf. sine Ind. Dem. 1485, 3.) sed peculiari modo scribit in σπ. cum ἐμερ., ubi Stp. Th. saltem habet Lat. Bg., sed sensus est, studium eorum erga illas res erat diversum et contrarium, diversa spectacula et acroamata amabant et sectabantur, id que per aemulationem, aut cum rixa, et ita, ut semper de iis rixarentur inter se, si spectacula aut acroamata essent eligenda, diiudicanda, probanda; sequente mox phraseos difficilioris explicatione quadam, et idem dicente supra Dione per ἀντισπουδάζειν στασιάζοντες, ubi mox, εἰ γάρ τῳ ὁ ἕτερος προσέθετο, πάντως ἂν τὸ ἐναντίον ὁ ἕτερος ἀνθῃρεῖτο, nam si cui unus *eorum* se *addiceret*, alter *vicissim* adversarium *eius* totus *amplectebatur*, quae Vs. retulerit τῳ et τὸ ἐναντ. ad personas, ibi praecedentes, gladiatorem et aurigam, sed ut aeque de rebus valeat, sicut hic ap. Nostr., ubi ad v. ἠρεσκ. male Sch. retulit P. priora, cum hic potius reddidisset per *studente*, i. favente, dum tenet Stp. Th. aliunde, praeter Sb. *probare*, quoque in v. extr. *gaudere* syn. Bg., cuius ipsum Lat. est in Ind. Ael. V. h., cf. Luc., ubi 3, 549. l. 22. οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκεσθε, *nulla re earum*, *quae* fiunt, *contenti estis*, Thuc. Dion H. Bud. C. Poll. 4, 35., faciente Bg. severius, quam P. in πᾶν λ. ex tractato adi. φιλ. pro particip. et suppleto quasi ὄν, et pro πᾶν, ὃ ἦν λ., sed in ἐχθρ. e P., quod Lat. ap. Stp. Th. ex Hom., addente P. adv iterum, ut 3, 4, 16.

συνέκρουον) Ita solent in dissidio principium aut familiae principalis. Tac. 2 A. 43, 8. *divisa namque et discors aula erat, tacitis in Drusum aut Germanicum studiis* rel. Illud tamen bonum eius temporis singulare fuit, quod ipsi *fratres egregie concordes et proximorum certaminibus inconcussi* mansere. Vide ap. Cantacuzen. l. l. quomodo aulici se gesserint in dissidio Andronicorum. *Boecl.* Ita τὸ συγκρούειν Dem. de Cor p. 315. B. (Rs. 231, 12.) ὁ Φίλιππος — πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν, *Philippus* omnes *commisit* et inter se concitavit. Pro συνέκρουον alius dixisset σύμβαλον s. συνέβαλον ex Hom. Ἰλ. ύ, 55. *Leisn.*

Cf. Stp. Th. sub Bg. e P. sine Vs. hinc, sed Bud. C. 674, 46. „σ. ἐ. οἱ κ. i. e. simultatem inter eos ciebant et alebant“ Ind. Dem. Gs. Chr. Luc. et Thuc. v. ξυγκρ. Poll. 6. 130. Suid., non coll. ad Hes. Tum Ern. ad Par. 2. marg. „Petron. *collident* nos quotidie mille discordiae s. causae, (tacente G. Th.) Graeca Herod. formula usus Liban. ep. 41.“ In

ῥάπτοντες, πρὸς τὸ ἡδὺ τῆς ἡλικίας κολακεύοντες καὶ ἀνθέλκοντες. ὁ δὲ Σεβῆρος, ταῦτα πυνθανόμενος, συνάγειν τε καὶ σωφρονίζειν τὰ πρῶτα [b] ἐπειρᾶτο. τὸν δὲ πρεσβύτερον, ᾧ γνήσιον μὲν ἦν ὄνομα Βασσιανὸς, πρὶν εἰς τὸν βα-

res et ministri, pro libidine aetatis assentantes et in diver-
8. sa trahentes. Severus autem haec intelligens, conciliare et emendare primo conabatur:
9. batur: tum maiorem natu, cui verum quidem nomen erat Bassianus, antequam in

b) In Ms. Ba. τὰ πρῶτα abest *Mart.* etiam in Ms. Ve., v. N.

sq. Sch. partim deserit quoque P. „ἡδ. *ad* gratiam *aetatis*, quod gratum erat aetati iuvenili, κολ. *assentantes* in iucundo, ἀνθ. *retrahentes*" etiam hic scribente Nostro peculiari ratione tum in v. κολ. cum pr. (cf. Ind. Rs. Or. V. 4. Luc. Fi. The. Dion. H. S. T. 1. ap. G Th. cum Gr. n.) tum in formula πρ. τὸ ἡδ., forte pro aliorum πρὸς ἡδονὴν, cf. Bud. C. 1386, 11., ubi sensus, approbantes et subministrantes ea, quae cuique ista aetate tenera (ut ἡλικ. alibi dr.) suavia et grata, sed, cum utrique filiorum placerent alia, approbantes etiam atque subministrantes diversa, et sic trahentes ad illa diversa gaudia, et ad se ipsos; longius exponente Nostro sententiam eandem 3, 13, 14. et cum explic. quadam.

πυνθανόμενος) E P. syn., cf. 2, 1, 24., etiam in sq. σωφρ., sed in συναγ. partim e Sb. Ind. „*concil.*, ad concordiam revocare" vel e Stp. Th. 1, 87. F. „pro *concilio*, ap. Herodi. potissimum" sine Vs., sed et ap. Dem., cf. Ind. cum Bud. C. 535. 3., supplente εἰς φιλίαν L. Bos. Ell. p. 355. m., sed iam Stp. Th. F. e. comparante locum Nostri 3, 13, 8., ubi ista diserte addita per variationem; unde notio maneat illa pro *coniungere*, cui par nostrum *vereinigen*, cf. Ind. Sb.

τὰ πρῶτα) Voculae hae absunt a Cod. Ven. nescio an recte. *Stroth.* Omisit quidem et P., sed ut inde nihil conficiatur, nisi, habuisse eum similem Cod., ut Mss. Ba. et Ve. sine causa probabili omittunt tum alia, tum adv., cf. 3, 8, 1., cum retineat Ms. Vi., et ferat cum Bg. res ipsa, sive solum stare putetur, sive referendum ad sq. δὲ, quod proinde Bg. e P. bene. Sed Stp. Th. in v. συναγ. habebat ταπρῶτα una voce, secus ac in ed.

τὸν δὲ πρεσβυτ.) Totam §. hanc in P. Vs. penna Ernestii, tincta atramento, in ed. Par. 2. dissecuit crucibus, ut indicaret pravitatem, quam et Stp. in marg. emendavit, unde Bg. in partibus, sed Sch. in „γνησ. proprium *nomen*, ab ipsa nativitate impositum, distinctum a cognomine post adventitio, παρελθ. εἰς οἰκ. *ingredi* in *domum*" in quo Noster variat pro superioribus βασ. αὐλὴ et ἑστία, et maxime pro βασ. οἰκία 1, 16, 3., ut in v. cum ἀνελθ., cf. 2, 14, 4., bene reddentibus Sch. et Bg., cf. Abr. ad Aesch 1, 585. Ind. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Suid. 3, 45. e. Hes. 2, 880. m. 876. N. 30., post Stp. Th. 1, 1272. i. e Plut. παρῆλθεν εἰς τὰ βασίλεια, cum syn. adeo, pro quo hic etiam variatur, cf. 2, 14, 4.

σίλειον οἶκον παρελθεῖν, ὅτε δὴ [c] τὴν τῆς ἀρχῆς τιμὴν εὐτύχησε [d] Σεβῆρος, Ἀντωνῖνον ὠνόμασε [e], Μάρκου θελήσας αὐτὸν προσηγορίαν φέ-	imperatoriam domum veniret, quando autem imperii honorem adeptus fuit Severus, Antoninum nominavit, Marci eum volens cognomen

c) ὅτε δὲ Ms. Ba., v. N. ſed ὅτι Ox. 2. mendoſe. d) Ms. Ba. εὐτύχησε, Σεβῆρον Ἀντων. ut Pol. legebat. *Mart.* et ſic Σεβῆρον afferunt quoque rel. Mss., v. N. e) Colon Ms. Ba.

ὅτε δὴ) Ms. Ba. δὲ, pro δὴ praebitum, ut alibi, cf. 3, 6, 11., hic in media periodo poſt ὅτε, quanquam videatur referri ad pr. μὲν ſecundum, et a Bg. diſerte expreſſum ſit, tamen repudiatur a rel. Mss. et a ſerie periodi totius, quae eſt haec, ut τὸν δὲ πρεσβ. cohaereat cum v. ὠνομ., ſed huic enunciationi principali intexantur duae ſecundariae, prima ᾧ — Βασσιανὸς, cum adiuncta περιστάσει temporis, πρὶν — Σεβῆρος, ſtante μὲν ſolitario, ut ſaepe, ſed altera ὅτε — Σεβῆρος ex artificio rhetorum non modo, ſed et hic propterea, quia alia enunciatio, cauſam editura, Μαρκ. — φερ, addita, ut a pragmatico, quem vocant, hiſtorico, cum per ſe illa ὅτε — Σεβῆρος potuiſſet locari poſt finem principalis enunciationis ὠνομ., ſed, quia praemiſſa eſt alia temporis πρὶν — παρελθεῖν, melius nunc ſtat prope eam, ubi vulg. δὴ poſt ὅτε, ut 5, 6, 9. 6, 5, 1., de more adeo Noſtri, ſed et commodo ſenſu, explicandi ſ. definiendi illo, pro *ſcilicet*, aut temporis, pro *iam*; ut nihil ſit in Ms. Ba, quam ſolennis confuſio utriusque particulae iſtius. Sed illa periodi ſeries, quam dixi, praeterea fulciri poteſt etiam ſerie cogitandi, a ſcriptore inſtituta, quippe qui videtur narrare ac demonſtrare, quomodo pater Severus voluerit emendare et coërcere maiorem natu in primis, quod fecerit non tantum praeceptis monitisque ethicis, ſed quoque duobus inſtitutis ac modis aliis, primum nomine illo adiuncto, deinde matrimonio, quo de §. ſq. Sed prioris cognominis impoſiti cauſam reddere Noſter videtur ethicam, ut Caracalla, cogitato Marci Antonini nomine, exemplum boni principis ſequeretur. Cui alia cauſa poteſt adiungi e Spart. in Sev. c. 10 p. 606. i. *Et quum iret contra Albinum, in itinere apud Viminatium filium ſuum maiorem Baſſianum,* appoſito *Aurelii Antonini* nomine, *Caeſarem* appellavit, *ut fratrem ſuum Getam ab ſpe imperii, quam ille conceperat, ſubmoveret. Et nomen quidem Antonini idcirco filio appoſuit, quod ſomniaverat, Antoninum ſibi ſucceſſurum. Unde Getam etiam quidam Antoninum putant dictum, ut et ipſe ſuccederet in imperio. Aliqui putant, idcirco illum Antoninum appellatum, quod Severus ipſe in Marci familiam tranſire voluerit*, quae fere repetuntur a Spart. eodem in Geta c. 1. ſq. p. 735. cf. p. 629. Poterat igitur etiam propterea Caracalla emendari et fratri conciliari, quia pater cum nomine dabat ſimul ſpem imperii et maiorem dignitatem, quam fratri Getae.

εὐτύχησε Σεβῆρος, Ἀντ.) Pol. legit. Σεβῆρον Αντ. ὠν. *Steph.* Venet. Σεβῆρον Ἀντ. ὠν. vulgata lectio vera eſt, modo inciſum ponatur ante Σεβῆρος. Pol. vero cum Cod. conſentit. *Stroth.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. Σεβῆρος" ut de P. nulla dubitatio eſt, qui tamen et alibi cum Mss. aberrat, et hic in tota non modo §., ut ſupra

ϱειν. ἠγάγετό τε αὐτῷ γυναῖκα, γάμῳ σωφρονίσαι [f] θέ-

10. ferre: deditque ei uxorem, matrimonio emendare

f) Ms. Ba. σωφϱενῆσαι λ. ſed Ms. Vi. σωφϱονίσϑαι λ., v. N.

dictum, ſed quoque in hac parte extrema, idque contra ſidem hiſtoricam, cum Caracalla nullibi, quod ſciam, ut nec Geta, nominetur *Severus*, ſed vel *Antoninus* ſolum, vel *Aurelius Antoninus*, vel *M. Aurel. Antoninus*, cf. Spart. l. l. in N pr., ubi c. 19. p. 629 etiam *Ant. Baſſianum*, it. p. 632. e, orta hic re Mss. ex errore ſolenni in litteris ϛ et ν, et maxime e ſq. finitione. Sed in v. εὐτ. ſequitur Bg. ſimplicem v. notionem e P. cum Stp. Th. 3, 1454. B. e. „*quo tempore* imperatoris *honores* adeptus *fuerat*" quem, ſui immemorem, Sch. repetit e P. marg., ubi propriam vim, expreſſo adv. εὖ, poſuerat, non ſane plane alienam hic, cf. Dion. H. S. T. 2. 68, 20., poſt quod verbum dum Strothius cum Ms. voluit comma poni: non id eſt neceſſarium, quia etiam alibi nomen proprium in fine enunciationis eſt prioris, etſi ſequente adhuc alia, cf. 2, 14, 11., ſeverius reddente Bg. ſq. πϱ. φϱ., quam 3, 4, 6. e.

ἠγάγετο) uxorem dedit ei, collocavit ei, Medium pro activo. Sed et ſic Herodot. 1, 34. (p. 17. l. 52.) ubi Croeſus ἄγεται τῷ παιδὶ γυναῖκα. Sed recte οἱ LXX Genes. 2, (22.) ubi deus dicitur ἀγαγεῖν γυναῖκα πϱὸς τὸν Ἀδάμ. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Kuſt. p. 36. fragm. Ael. (Var. h.) in ἄγεται" cf. 1, 8, 9 Stp. Th. 1, 64. C. Bud. C. 510, 39. ſine Vs et libere" ἠγ. δ' Ἀντωνίνῳ γυν. ὁ Σεβ., γάμῳ λ." ad Thom. M. p. 6. b. i. et ad Luc. 3, 421. N. 70., reddente Bg. e P. cum aliis.

γάμῳ) Haec, licet magni ſint momenti, a Pol. praetermiſſa, ſonant, *quum* per *matrimonium* reddere *eum* moderatum *vellet*, ſ. ad modeſtiam componere, ſ. ad bonam frugem adducere, ſ. ad ſanam mentem reducere, ſ. elatiores eius ſpiritus reprimere. Magnam haec matrimonii laudem complectuntur, adeo, ut teſtimonio illorum aptiſſime ſit uſurus aliquis, quum probare volet, animis hominum illius ſaeculi eandem, quam huius aetatis hominibus, inſitam de matrimonio opinionem fuiſſe. *Steph.* γάμῳ σωφϱονίσαι eſt Apuleio Mileſ. VI. p. 124. *luxuriam puerilem nuptialibus pedibus alligare*, et Mil X. p. 236. *nuptiis adoleſcentiam tanquam frenis coërcere.* Tit. 2, 4. τὰς νέας σωφϱονίζειν. Iuven. 6, 41 *Quid fieri non poſſe putes, ſi iungitur ulla Urſidio? ſi moechorum notiſſimus olim* Stulta *maritali* iam *porrigit* ora *capiſtro*, Quem *toties texit perituri ciſta Latini?* In Excerpt. de Legat. ex Hiſtor. Eunapii ſub ſin. p. 22. dux Phrabitus γυναῖκα ᾔτησε Ῥωμαίαν, ἵνα μηδὲν ὑβϱίζῃ διὰ σώματος ἀνάγκην, *uxorem Romanam expetivit, ne ob corporis neceſſitatem iniurius eſſe cogeretur.* Hinc Plut. de lib. educ. (ed. Heuſ. 19, 1. p. 166., ubi N. 2. Heum. uſus eſt Noſtri loco atque etiam priore Apuleii, cf. ſupra 1, 8, 6. e., ubi dedimus Graeca Plut.) Plura habet Pric. ad Apul. p. 319. ſq. Chryſoſtomo idem eſt Homil. 15. in ep. ad Epheſ. πεϱιελεῖν τῆς ποϱνείας τὰς ὑποϑέσεις. *Leisn.*

In rem et ſententiam cf. Abr. L. Ar. p. 246. e., quam partem totam omiſit P. ſane, reddente Sch. in „γ. *matrimonio* ad bonam frugem adducere *volens*" partim e Stp. marg., qui in Th. 4, 204. G. m. ſub

λων. ἦν δὲ ἐκείνη θυγάτηρ τοῦ ἐπάρχοντος τῶν στρατοπέδων [g]. Πλαυτιανὸς δὲ ἦν ὄνομα αὐτῷ. τοῦτον, τὰ μὲν πρῶτα τῆς ἡλικίας [h] εὐτελῆ, (τινὲς [i] αὐτὸν	cupiens. Erat autem ea filia praefecti cohortibus urbanis: Plautianus erat nomen ipsi. 11. Hunc initio quidem aetatis humilem (quidam

g) Punctum hoc in A. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg., vel commate al h) Comma hic nullum fuit modo in Bs. 1. R. et Ox. v. N. i) τινα καὶ πεφ. Ing. v. N.

„castigo vel emendo" sine Vs., variante Nostro aperte in praef. θελ. pro §. pr. aor. θελησ., et per haec cum βουλ. 3, 9, 1. m. Sed in rebus MSS. nihil, quam errores duo scribae solennes in aor. illo s. in ι et η, it. in σ et σθ, cf. 1, 15, 13.

θυγάτηρ) Praeter Spart. in Sev. c. 14. p. 613. *filio-maiori* Plautiani *filiam* uxorem *iunxit*, etiam Dio 1267, 42. de Plautiano loquens, ἡ Πλαυτίλλα ἡ θυγάτηρ, ἣν ὁ Ἀντωνῖνος — ἔγημε, (qua de Plautilla cf. Spanh. de u. et pr n. p. 296. m. in vulgaribus numis, tum in Graecis cum praemisso ΦΟΥΛΒΙΑΣ s. *Fulviae* nomine, sed per solum nomen Plautillae ap. Beg. 2, 704. in numis eius et ib. p. pr. in Antonini quarto, at Plautillae Augustae in Excpt. illis, nescio, unde), et ib. pag. init. Πλαυτιανὸς παραδυναστεύων τῷ Σεβήρῳ, καὶ τὴν ἐπαρχικὴν ἔχων ἐξουσίαν, λ., variante Nostro cum ἔπαρχον τῶν στρ. 1, 8, 2. m. 1, 16, 12. pro subst. per particip., cf. Stp. Th. cum Bud. C. 189, 5., in quo est modo analogia et Graecitas vetus, ad Rom. remp. accommodata, ducente Bg. in στρ. e P., sed nihil ferente G. Th. in *cohors* simpl. 1002, 39. sqq. pro Praetoria cohorte s. Praetorianis imperatorum, nec ap. Per. de Praet., sed modo *Praet. coh.*, cf. p. 29. m. 133. m. etc., at p. 247. obiter τ. στρ. ἐπάρχοντες. Ad sq. Πλ., pleno nomine *L. Fulvius Plautianus*, cf. Fabr. ad Dion. l. l. §. 74.

τοῦτον) Diligenter descripsit ea, quae ad Plautiani historiam pertinent, Dio. Habuimus iam supra talia exempla in Cleandri (1, 12, 8. sqq.) et Perennis (1, 3, 1. sqq.) potentia, artibus haud bonis in id fastigii evecta, unde praecipitata ostenderet, nullas cuiquam scelere partas opes diuturnas esse. Egit de casibus eiuscemodi magnorum aulicorum Generosissimus Baro Enenkelius in libello, cui *Seiani* titulum dedit. Adde Lipsii ad 3 polit. 11. notas (Op. T. 4. p. 60. sq.) *Boecl.*

In sq. τὰ μ. πρ. cum gen. temporis, (ubi Bg. e P.) Noster ad analog. modo, cf. Sb. Ind. e Xiph. „τὰ πρ. τοῦ βίου, *primis* vitae *annis*" suppleto et subst. ἔτη et κατὰ, et ad Xen. Pol. Z. p. 4. §. 5. i. τὸ πρῶτον τοῦ χρόνου, (ed. Th. V. 2. p. 527. *initio*,) ubi v. N., cui add. ὀψὲ ἡλικίας ap. Luc. 2, 438. l. 84. et Ael. V. h. 2, 23. i., cum hic suppleri queat etiam solum μέρη, quod ignorat L. Bos Ell. p. 202. i., cf. τὰ πρ. pro subst. cum gen aliis Ind. Luc. et Vig. p. 139. i., cf. Suid. 3, 430. e., non coll. ad Hes. 2, 1347. m. N. 11.

εὐτελῆ τινες) Hoc pronomen expungendum censeo, ut superuacaneum. Sed et εὐτελῆ τινα malim. *Steph.* Pro αὐτὸν rectius fortasse legemus ὄντα, ut sequens καὶ significet *etiam*. *Sylb.* Forte τινὲς, οἱ δ' αὐτὸν

καὶ πεφυγαδεῦσθαι ἔλεγον, ἁλόντα ἐπὶ στάσεσι καὶ πολλοῖς ἁμαρτήμασιν,) [k] ὄντα δὲ πο- | eum etiam exilio affectum dicebant, reum seditionis et multorum criminum) sed quod

k) Hoc comma in Bs. 1. R. al., pro colo Stp. rel. aut puncto al.

καὶ λ. *Reisk.* Ferri vix potest illud αὐτὸν, tamen mallem ἄλλοι — vel etiam ἀλλὰ, quam Sb. ὄντα. *Stroth.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „improbat Steph.“ Bene: at quid legit? Nempe ut Sch. in εὐτ. „Stp. legit εὐτελῆ τινα, vilem *aliquem*, expuncto αὐτόν. Ego ita legerem et distinguerem, τοῦτον τὰ μ. πρ. τ. ἡλ. εὐτελῆ (τινὲς αὐτὸν καὶ etc.)“ quae quippe parenthesis comparet in Ms. Bg., faciens eadem supervacaneas reliquorum emendationes, et sine indice solenni eius δὲ hic iterum usurpata, cf. §. 4., statimque a me in textum Gr. inducta cum duplici commate, uno post τοῦτον, altero post εὐτ., quia seriem hanc mihi fingo, ut cohaereant haec et sq. § sine distinctione maiori et per inversam enunciationem principalem hanc, τοῦτον ὁ Σεβῆρος προήγαγεν, quae instructa est a Nostro atque exornata varie, primum per enunciationem temporis ac modi, τὰ μ. πρ. τ. ἡλ. εὐτελῆ, (ubi adi. pro particip. stat tractarique potest, resolvendum per pron. *qui*, vel per particulam *quum*, cum, *etsi*, suppleto particip. ὄντα,) deinde per enunciationem aliam caussae. ὄντα — ἑαυτοῦ, (ubi caussae notionem clare expressit Bg., sed δὲ refertur forte ad pr. μὲν, nisi hoc solitarium stat,) quae ipsa enunciatio habet adiunctas duas alias enunciationes eiusdem notionis, a Bg. iterum dilucide monstratae, ubi participia pendent a pr. participio, ut alibi, ὑπαρχ. et γενομ., ubi vero interserit Noster non modo aliam parenthesin, recte a Stp. clausam post ἦν, sed etiam iudicia aliorum ὡς μὲν — et ὡς δὲ λ., ubi δὲ proprie pertinet ad sq. enunciationem γενομ. λ. Sed, quia haec omnia et multa erant interposita: ut seriem et reditum ad priora ostenderet Noster, solennem tunc adiunxit particulam πλὴν ἀλλ', libere a Bg., sed ad sensum conversam, cum proprie valeat modo pro adversativa *sed* etc., cf. 1, 17, 24., qui Bg., ut in distinctione per hanc §. non satis diligenter versatur, sic ad §. 12. (cuius novae numerus potius removendus) repetit pron. *eum*, (fortassis e P., per totam §. liberrimo,) a Leisn. rubro colore notatum, innuens sic simul reditum ad priora, sed ut aeque potuerit omittere, de nostra post τοῦτον distinctione, quae etiam omitti potest, per me, qui, si nullibi, tamen hic profuisse tum ipsi Herodiano, ne corrigeretur, tum istius intelligentiae, videor mihi.

πεφυγαδ.) Leisn. ad m. Ox. „Periz. ad Aelian. XI, 6. p. 638.“ quod pertinet ad v. ἁλ., reddente ibi in N. Per. hinc „πεφ. — ἁμ. *in* exilium *dicebant* actum, *quum* damnatus esset *propter* seditiones *et* complura *peccata*“ reddente Bg. e P., sed Stp. Th. 1, 329. D. m. „*damnatum* ob *seditiones*“ cum Bud. C. 6, 19. cf. cum pr. ἐπὶ Sb. Ind., Sch. Ae. ep. v. αἰτία et ἑαλ., Ael. V. h. Dem. Dion. H. S. T. 1. et Poss. Call. sed P. referente Bg. in πεφ., ubi Stp. Th. e Bud. hinc „pro exulasse“ cf. pass., praeter Poll., cum pr. πρὸς, pro ὑπὸ, ap. Phil. p. 757. F. m. Tum iterum Bg. e P. per sing. in στασ., non item in πολ., ubi Sb. Ind. „popularem“ praeter Bg., pro *concivis* haud dubie, ut Gr. capit recte Stp. l. l. aliunde, cf. Herod. Gramm. p. 475. cum Thom. M. p. 207. N. 5. et

λίτην ἑαυτοῦ, (Λίβυς [l] γὰρ κἀκεῖνος ἦν,) ὥς μέν τινες [m] ἔλεγον, πρὸς γένος αὐτῷ ὑπάρχοντα [n], ὡς δὲ ἕτεροι διέβαλλον [o], ἀκμαζούσῃ τῇ ἡλικίᾳ

esset civis eius; (Afer enim et ille erat) ut quidem aliqui dicebant, cum cognatus ipsi foret: ut vero alii infamabant, quia florente aetate fu-

l) Quae vocabula ( ) clausa sunt, ea Ms. Ba. colis circumscribit. *Mart.* Parenthesin a Λίβυς — ἔλεγον produxerunt A. 1. al., v. N. In sq. κἀκ. sine Iota A. al., cf. 2, 1, 3. m) In Ms. Ba. sic retracto nobiscum accentu, ut alibi, v. c. 2, 14, 9. et hic rel. ed., praeter μὲν τινὲς Stp. al. n) Colon hic Stp rel. cum Ms. Bg., sed punctum al. o) Ms. Ba. ὡς δ' ἕτεροι μᾶλλον διεβ., sed Ms. Vi. modo „ἕτεροι μᾶλλον" ubi illud δ' per apostr., ut saepe, cf. 3, 5, 9. De rel. v. N.

728. cum N., abeunte in pron. ἑαυτ. P. aliorsum, sed Bg. a severitate, cum referatur ad ipsum agentem Severum et inferiora ὁ Σεβ. πρεσηγ.

πρὸς γένος) Congruentius fortasse πρ. γένους, genitivo casu, legemus. *Sylb.* qui et in Ind. v. πρ. „forr. rectius πρ. γένους, genere *propinquum*" notante Leisn. in m. Ox. „S. γένους. Vi. 536." respecto Vig. p. 641. m., ubi e vulg. lectione „οἱ πρ. γένος τινὶ ὑπάρχοντες, propinqui alicuius et consanguinei" rectionem hanc praepositionis πρ. cum acc. tolerante in universum Stp. Th. 1, 555. F. 3, 574. b. F., sed diserte hinc Bud. C. 1388, 30. sine Vs., repertam mihi ap. Schol. Dem. Rs. Or. V. 2. p. 87. ad 534, 13. ἰδιώτης — λέγεται δὲ καὶ ὁ πρ. γένος ἴδιος, qui comparo Dem. 1093, 2 τῶν κατὰ γένος ἐγγυτάτω, sc. ὄντων s. ὑπαρχόντων, ut hic, ubi aut assumas extra adv. illud Dem., v. c. πρ. γεν. αὐτῷ ἐγγὺς ὑπάρχοντα, accepto πρ. pro Lat. *quoad* s. *secundum*, ut fiat, *qui* quoad *genus* s. genere *ei* erat *prope* s. *propinquus*, aut in praep. πρ. quaeras notionem illam τοῦ ἐγγὺς, quam vulgo sumimus in πρ. cum gen. vel physico, vel alio tropico, ut illo πρὸς αἵματος, cf. Suid. 3, 196. i. e. Stp. Th. 3, 569. E. e p. pr. ext. Bud. C. 127, 24. 1385, 14., unde nascatur severum, *qui* prope *genus* ei *erat*, adiuvandum fortassis illis Lat. *esse alicui* ad *manus*, sed ut potior mihi videatur prior ratio ex Lat. *propinquum* esse *alicui*, quocum usurpatur secundum G. Th. non modo P. *consanguinitate*, sed etiam vicinius *genere*, qui abl. par est illi formulae per praep., si πρ. pro κατὰ accipitur, cf. 1, 7, 6., in tota formula Gr. agnoscente me peculiare quid Nostri.

ἕτεροι διεβ.) A Mss. duobus additum adv. μᾶλλον refert quidem etiam P., sed in alia regione „ut *vero* alii *affirmant*, flore *magis* aetatis *per* stuprum *conciliatus*." E situ Mss. quidem fuerit Lat. *gravius*, vix ibi elapsum a vicinitate litterarum, quod facile fieri contra potuit, si olim putetur stetisse post v. διέβαλλον. Unde, cum aliquis in marg. id notasset, ab alio insertum fuerit, quo loco Mss. duo habent. Sed, positum post v. διεβ., sumetur vel per se, pro Lat. *potius*, vel tractum hoc sensu eodem ad v. remotum πρεσηγ., quod malim, aut ad vicinum γενομ., quod cogitarit P., etsi locans hic, ut videatur copulasse cum proximo v. ἀκμ., quocum tamen non reperi, ut nec cum v. διαβ. In ἀκμ. sq. Bg. cum Sch., et Noster per analog. modo, tenente Stp. Th. 1, 275. F. saltem similem situm articuli intra particip. et subst. e Plut. „ἀκμαζούσης τῆς συνουσίας."

γενόμενον παιδικά [p], πλὴν ἀλλ' ὁ Σεβῆρος ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς τύχης εἰς μεγάλην προήγαγεν ἐξουσίαν [q], πλούτῳ τε ὑπερβάλλοντι ἐκόσμησε, τῶν ἀνῃρημένων χαριζόμενος τὰς οὐσίας [r], οὐδὲν ἕτερον [s], ἀλλ'

12. isset eius amasius. utut sit Severus eum ex parva humilique fortuna ad magnam potentiam provexit, opibus que nimiis ornavit, peremtorum donans ei bona: tantum non partitus cum

p) Hoc comma fuit modo in Bs. 1., pro puncto A. Stp. rel. v. N. q) Colon hic et mox post ἐκόσμ. in Ms. Ba. r) Hoc comma fuit in A. al., pro colo Stp. rel. aut puncto al. s) Mss. Ba. et Vi. οὐδὲν δ' ἕτερ. v. N.

γενόμενον παιδικὰ) v. Plato Phaed. c. 19. Lucian. Icarom. 2. et Nigr. 7. Ael. V. h. 2, 21. 4, 21. 8, 16. Euseb. Vit. Const. l. 1. c. 7. aliosque quamplurimos. *Stroth.*

Melius Bg., quam P., unde partim Sch. per ambages „puer, qui *per stuprum* masculo scortatori *conciliatus* est, masculum scortum" qui nihil nec de omisso hic articulo τὰ, qui alias etiam exprimitur, nec de ellipsi subst. χρήματα, cf. L. Bos. Ell. p. 375. i., nec de constructione, cum, ut hic, adiungitur participium diversi non modo numeri, sed et sexus, quae referuntur non ad vocem παιδ., sed ad significationem sensumque, et adeo ad pr. pron. αὐτὸν, et personam Πλαυτιανὸν marem, in eo pron. latentem, quo de cf. Bud. C. 237, 44. sqq et p. sq. l. 4. it. 1202, 41. Stp. Th. 3, 14. e. cum simili Plut. „ἐγεγόνει αὐτοῦ παιδ." qui gen. pron. (cf. Sb. Ind.) hic a Bg. libere expletus, Fi. Plat Symp. p. 117. b. e. it. Gottl. Phaed. p. 121. c. Hdb. ad Xen. p. 66. m., ad Corn. N. 4, 4, 1. N. 3. Indd. Mor. et Z. Xen. cum Bach. ad Oec. 2, 7., unde alia ellipsis subst. πράγματα petatur, cum a rebus traducta sit vox ad pers., Ind. Thuc. Luc. Ael. V. h. Rs. Or. V. 6. Dion. C., it. de feminis Dion. H. S. T. 2. cum Suid. et Hes.

ἐκ μικρᾶς λ.) Praeter liberiora quaedam P. per §. hanc, fere cum eo Bg., cf. in v. προαγ. cum pr. eadem Ind. Diod. S., errante Stp. Th. 2, 391. E. m., dum scribit „aliquando κοσμεῖν Herodiano est *commodis* afficere, *locupletare*, l. 3. πλ. τ. ὑ. ἐκ." e P. partim notionem constituens, sed male, cum non privum v. κοσμ., sed tota Nostri formula, tropo remoto, demum ad P. libera redeat, ut, tacente G. Th. phrasin Bg., recte contra laudatam ei illam Corn. N. 2, 2, 3. *divitiis* ornavit — *Athenienses* exponit Ind. „locupletare" ad quam Lat. analog. hic respexerit Noster, in cuius sq. χαρ. (ubi Bg. iterum explet dat. pron.) cf. 1, 17, 4. et Stp. Th. 3, 359. E. m., qui ib. p. 1450. E. memoriter hinc profert προηγάγετο.

οὐδὲν ἕτερ.) Nihil *reliqui* faciens, *nisi* quod *imperium* cum *illo* non *communicaret.* Sylb. (Ind. v. οὐδὲν) subaudit δράσας aut simile. Hoog. (cuius est illa Vs. prior) ad Vig. p. 346. ita: „ubi post ἀλλ' ἢ videtur deesse negatio s. participium παραλιπὼν, aut si quod aptius post οὐδ. ἕτ., ut sensus constet" Bg. fere cum Pol. *Leisn.* Non adsentior Hoogevenio, qui ad Vig. ed. Zeun. p. 461. existimat, deesse post ἀλλ' ἢ negaionem, aut subaudiendum esse participium παραλιπων. Sensus enim

ἢ μεριτάμενος πρὸς αὐτὸν τὴν ἀρχήν. ᾗπερ ἐκεῖνος ἀποχρώμενος, οὔτε ὠμότητος, οὔτε βίας ἐν πᾶσιν, οἷς ἔπραττεν,

13. ipſo imperium; quo ille abutens nihil crudelitatis aut violentiae, ut quidque ageret, omitttebat: ter-

non eſt, ut ille vult, Plautianum omnibus ornatum fuiſſe honoribus, excepto ipſo imperio; ſed potius, Severum utique ipſum imperium, ſi non nomine, at re tamen cum Plautiano communicaſſe: ita ut poſt οὐδὲν ἕτερον ſubaudiendum potius ſit ποιησάμενος, Latinorum more. *Haud ſecus ac ſi ipſum cum eo diviſiſſet imperium.* Quam interpretationem firmant ſequentia: ᾗπερ ἐκεῖνος ἀποχρώμενος, *quo* communicato imperio *abutens ille*, Plautianus videlicet, et quod idem Plautianus — de hoc enim certiſſime ſermo hic eſt, non de Severo — fuiſſe dicitur φοβερώτερος τῶν πώποτε ἀρχόντων, quae verba de ipſis principibus intelligi debere recte monet Strothius. *Gedik.*

Ad Vig. p. 461. a. Zeun. ſubiungebat „intellige potius ποιησάμενος. Sic poſt (nihil) *aliud* ſaepe Latini omittunt *fecit*" etc. hinc quoque agnoſcente Markl. ad Max. Tyr. p. 664. ellipſin v. alicuius, cf. Bach. Xen. Oec. 9, 1. Hdb. ad eundem p. 83. i. Abr. Dl. Th. p. 180. ſq. ubi et cum ἕτερον, 716. m. L. Bos. Ell. p. 450. e. Fi. Plat. Phaed. p. 195. a. e. Gs. Chr. p. 198. N. d. Bauer. Phil. p. 172. i., ad Thuc. p. 220. N. 53., ad quem tamen tacetur 109, 25. 496, 73. 509, 92., Dem. 78, 12. 80, 5. 81, 6. 181, 13., ſed plene 92, 19. 96, 18. 105, 1. 110, 23. 148, 14., de Lat. Ern. init. rhet. §. 309. it. v. *nihil* G. Th. et Ind. Suet. Burm., ſed Stp. Th. 4. Ind. p. 1563. B. e. „οὐδ. ἕτ. ἀλ. ἢ pro *tantum non*, propemodum" ſic ſine auctore huc, opinor, ſpectans, et ad P., unde Bg. liberius, cf. in ἀλλ' ἢ 1, 13, 2. e., variante Noſtro in ſq. v. cum 3, 6. 5. πρὸς — ἐνειμάμην, ubi Stp. Th. 2, 852. G. e. „Herodi. dixit μερίσασθαι cum pr. πρὸς pro participare, participem facere, l. 3. οὐδ. λ." e P. clam, quocum plene in lib. de V. med. Fi. p. 333. e., ubi ſimul e Dem. modo cum pr. μετὰ, ap. quem tamen et cum πρὸς 1149, 20. pro quo l. 22. νενεμημένος λ. Sed Mss. duorum additum δ', quanquam excidere potuit a vicinitate litterarum, prioris ν aut ſq. ε maiuſculi, et a P. etiam refertur in „*tantum* non *imperio* quoque *participato*" ſumtum pro τὲ, ut alibi, tamen nec a Bg. exprimitur, nec eſt neceſſarium, quia hoc membrum copulari poteſt cum prioribus duabus enunciationibus προηγ. et ἐκοσμ, cui poſtremo verbo alia adiuncta eſt enunciatio, modum definiens magis, quo ditarit maxime, et quaſi inſerta tantum. Saepe autem in particip. cumulatis copulas tales adiiciunt Mss. noſtri. Sed in rem ipſam cf. Dion. 1268, 65. ὁ Σεβῆρος — ἐς οὕτως αὐτῷ ὑπεῖκεν ἐς πάντα, ὥς' ἐκεῖνον μὲν ἐν αὐτοκράτορος, αὐτὸν δὲ ἐν ἐπάρχου μοίρᾳ εἶναι. τά τε γὰρ ἄλλα, — ὅσα ὁ Σεβ. καὶ ἔλεγε, καὶ ἔπραττε, ᾔδει, et l. 72. καὶ διάδοχον τῆς αὐταρχίας, ὡς εἰπεῖν, ἔχειν ηὔξατο.

ᾗ περ ἀποχρ.) Libere additum a P. aliud ſubſt. deſeruit Bg., non item liberrimam rationem ad πᾶσ. οἷς ἔπρ., ad quae Leisn. in m. Ms. Bg. „dele *ut*" quod non eſt neceſſarium, quia ſenſus eſt, *prout* quidque *ageret*, cf. G. Th. 1117, 88. 99. et Gron. ad Liv. 2, 44., pro ſevero (cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i.) *in omnibus*, quae *agebat* ſ. *ageret*, neque *crudelitate*, *neque* violentia *abſtinuit*, quod et Sch. ad P. adiunxit „abſtinebat *ea*" in quo eſt tantum analogia, cf. G. Th. abſtinere *vim* rel.,

ἀπείχετο [t], φοβερώτερος τῶν πώποτε ἀρχόντων γενόμενος. ribilior omnis aetatis principibus. Huius filiam

t) Colon in Ms. Ba.

ut in rem ipſam utr., crudelitatem et vim hominis, Dion. 1267, 22. 31. 41., ubi caedes et rapinae eius narrantur.

τῶν π. ἀρχοντ.) Hoc ἀρχόντων reſtringendum videtur ad τοὺς ἐπάρχοντας, i. e. *praefectos*, ut ſit, *omnibus* omnium *temporum* praefecti *formidabilior*. Et quanquam Politiani verſioni (atrocior *omnium* aetatum *principibus*) aliquo modo patrocinatur, quod in Dionis epitome legitur: (p. 1274. e. ἐκεῖνος μὲν καὶ μέγιστον τῶν ἐπ' ἐμὲ ἀνθρώπων δυνηθεὶς, ὥστε καὶ αὐτῶν τῶν ἀνακτόρων μᾶλλον πάντας καὶ φοβεῖσθαι αὐτὸν καὶ τρέμειν,) tamen ibi eius aetatis ἀνάκτορες nominantur, hic autem omnes, qui unquam extiterunt, lata ſignificatione comprehenduntur. *Sylb.* Male Sylburgius haec de praefectis praetorio intelligit; namque et Xiphilinus aperte affirmat (1263, 54.) ἀφ' οὗ δὴ οὐκ ἀπεικότως ὑπὲρ πάντας τὸν Πλαυτιανὸν, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς αὐτοκράτορας ἰσχύσαι ἄν τις εἴποι. apud eundem vide ſis caetera facta Plautiani, innumera illa ac crudeliſſima. *Stroth.*

Poſterior quidem Dionis locus non a me erat excerptus olim cum Vs. ed. Reim., quae in ed. S. p. 413. i. ſic habet „*ex* quo *non iniuria* dici *poteſt*, Plautianum *omnibus* hominibus, *atque* adeo *ipſis* principibus *Romanis* potentiorem *fuiſſe*" pro *unde* ſane *non abſurde* ſupra *omnes* Plautianum *et* apud *ipſos* imperatores *valuiſſe* quis *dicat*, ubi καὶ non eſt pro mera copula, ſed pro *etiam* ſ. *etiam adeo*, et comma delendum poſt Πλαυτ., quia non eſt duplex enunciatio, ſed una modo, Plautianum valuiſſe etiam apud ipſos imperatores plus, quam alios homines, i. aulicos, conſiliarios, et τοὺς αὐτοκρ., ut et priori loco τῶν ἀνακτορ., non ſunt univerſi *principes*, ſed imperator Severus cum filiis ſuis, quomodo infra ap. Noſtrum etiam βασιλεῖς occurrunt, cf. ib. p. 1272. e. μέγας ὡς ἀληθῶς ὁ Πλαυτ., καὶ ὑπερμέγας ἐγεγόνει, ὥστε καὶ τὸν δῆμον — ποτὲ εἰπεῖν, — πλεῖον τῶν τριῶν κέκτησαι. — τρεῖς δὲ ἐνέφαινον τόν τε Σεβῆρον καὶ τοὺς υἱέας αὐτοῦ, it. 887, 1. Σηϊανὸς μέγιστον τῶν τε πρὸ αὐτοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν, πλὴν Πλαυτιανοῦ, τὴν ἡγεμονείαν ταύτην λαβόντων. Tum e ſerie contextuque ap. Noſtrum nihil definiatur, an ἀρχόντων pro ἐπαρχόντων valeat, quod ſumi liceat, quia ſaepe ſimplicia ponuntur pro compoſitis et generis vocabula pro formae, idque per ſe aut per ellipſin aliquam, qualis petatur ex his, cum ap. Noſtrum ſunt non modo ἴνα τῶν ἀρχόντων τοῦ στρατοπέδου 5, 4, 3., ſed etiam ἐπάρχοντες τοῦ στρατοπέδου, tum ap. Dion. 1210, 41. ἄρχων τῶν δορυφόρων γενόμενος, et ex eodem ap. Weſſ. Obs. Var. p. 192. i. ὅτι ὁ Πλαυτιανὸς τὸν Αἰμίλιον Σατουρνῖνον ἀποκτείνας, τῶν ἄλλων, τῶν μετ' αὐτὸν ἀρξάντων τοῦ δορυφορικοῦ, πάντα τὰ ἰσχυρότατα περιέκοψεν λ., ut nominatim ἄρχων, valens univerſe de quovis magiſtratu, deinde ſumitur de certo tantum magiſtratus genere aliquo, ut de praeſide provinciae, cf. Krb. decr. R. pro Iud. p. 267. it. Obs. eiusdem in N. T. p. 174. m., it. Fi. de Vit. L. N. T. Prol. 7. p. 9. m. pro ἀρχιστρατήγῳ, it. de ſenatoribus Ind. Gottl. Menex. Plat. In rel. P. deſerit Bg., ſed per numerum modo ad πωπ., quod adv. intra artic. et ſubſt. non mero adi. affini debet reddi, ſed ſimul cum aliquo ſubſt., et adeo per formulam temporis univerſi (quod quippe ineſt in adv. Gr. per ſe) in gen., quale nihil Stp. Th. tenet, cf. tamen Luc. 2, 141. l. 6.

τούτου τὴν θυγατέρα ὁ Σεβῆρος [u] ζεύξας τῷ υἱῷ, τὸν οἶκον ἥνωσεν. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, οὐ πάνυ τι [x] ἡδόμενος τῷ γάμῳ,

14. Severus iungens filio suo domum unam fecit. Sed Antoninus, non magnopere laetus matrimonio, ac ne-

u) Mss. Ba. et Vi. ζεύξας ὁ σεβ. τῷ λ. v. N. x) Ms. Ba. πάνυ τοι ἡδ. ut 2, 2, 9.

μόνος τῶν π. τυραννοκτόνων, *unus* ego *omnium*, qui *unquam* fuere, *tyrannicidarum*, ubi, praeter assumtum, ut hic a P., adi. πάντων, expletur particip. ὄντων, quo resoluto per pron., servatur in Lat. severum adv., pro quo licuit etiam sine adi. illo παντ. reddere, *solus* eorum, qui *unquam* tyrannicidae *fuerunt*, quod Lat. adv. conservatur quoque tum, ubi Gr. est cum verbo quodam, vel eodem situ, ut hic, cf. ap. Diod. S. 1, 6.. l. 6.. δοκεῖ δ' οὗτος ὁ βασιλεὺς πάντας τοὺς πώπ γενομένους ἐν ἐξουσίαις ὑπερβεβηκέναι λ., *hic* ergo *rex* omnes, *qui* unquam *cum potestate* fuerunt, *excessisse videtur*, ubi diserte adiectum illud adi. παντ., vel alio situ, ante aut post verbum, cf. Aesch. ep. S. Luc. 1, 131. l. 52. et sine ind. Dem. 525, 24. 533, 27. 534, 8. 21. 535, 17. 537, 11. it. Schw. L. N. T. p. 509. et supra 1, 9, 1., hic quidem me reddente, *adeo*, ut terribilior *iis*, qui *unquam* erant *principes* s. *praefecti* praetorio, *existeret* s. *evaderet*.

τούτου τὴν θ.) Infelix nec pro caetera Severi prudentia repertum consilium. Nam hoc vel maximum pravae spei cupidinisque nimiae irritamentum esse ambitiosis animis solet, cum praesertim insuper obtrusa invito filio uxor nullam captatae necessitudinis fiduciam sponderet, facileque prospici posset, *quae apud concordes vincula caritatis* esse solent, *incitamenta irarum apud infensos fore*, ut est ap. Tac. 1. A. 55, 5. *Boecl.*

Leisn. in Ms. Bg. rubro colore strinxerat pron. *suo*, quod est e P. libero, quem deserit quoque Sch. „ζ. quum *coniunxisset* filiam *eius* filio *suo* in *matrimonium*" pro breviori Sb. Ind. „connubio *iungens*" unde Bg., omisso supplemento, ut tamen sic simpliciter non teneat G. Th., sed, praeter illud Sb. e Virg., etiam *torus* iunxit *te mihi*, it. *matrimonio* iuncta *puella*, praeterea me tenente tantum e Beckii Lips. ep. ad Boehm. p. 25. e. ex Theoph. „miserunt legatos —, qui peterent ζευχθῆναι αὐτὴν τῷ Καρούλλῳ πρὸς γάμον, (quod supplementum accedat ad ista Lat., ignoratum a L. Bos. Ell. p. 60. m., it. illud Plut. Hs. 19, 1. γάμῳ καταζεῦξαι,) sequente simili, ut hic, καὶ ἑνῶσαι τὰ Ἑῶα καὶ τὰ Ἑσπέρια, ut peculiare quid Nostri hic suspicer, etiam in sq. ἥν. τ. οἰκ., teneate Stp. Th. hoc v. sine auctore, repertum mihi modo in Ind. Geop. et ap. Hes. 1, 1268. m. N. 18. 1644. m. N. 23., sed ap. G. Th. *domos* coniungere *duas*, physice, et *domum* coniungere *coniugio*, it. *feminam* matrimonio *sibi coniungere*, sed nihil in Sch. „*nuptiis* coadunavit *familiam* illam *suae*." Caeterum alius Mss. ordo, in transposito verbo aut subst., ut alibi, pertinet hic ad laeviorem orationem, hiatu vitando, quem non vitat cum Nostro Ms. Ve., praeferendus propterea, cum et in articulo servando ὁ Σεβ. conspirent, secus ac §. 1. Sed de ipsis nuptiis his, splendidissimis a dote et epulis, cf. Xiph. S. 414, 41. sqq.

ἡδόμενος) Analogia modo in v. hoc cum γ. ubi P. non male articulum expressit per pron., cf. Ind. Luc. et Ael. V. h.) sed quaedam Lat.

ἀνάγκῃ δὲ μᾶλλον, ἢ προαιρέ-	ceſſitate magis, quam volun-
σει συνεζευγμένος, ἀπεχθῶς	tate ſua coniunctus, infeſto
πάνυ πρὸς τὴν κόρην διέκειτο	plane animo erga puellam
καὶ πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς [y],	erat eiusque parentem, ut
ὡς μήτε εὐνῆς, μήτε ἑστίας [z]	15. neque torum, neque
κοινωνεῖν, μυσάττεσθαί τε τὴν	larem communem pateretur,

y) Ms. Ba. καὶ τὸν πατ. αὐτῆς, abeſt πρὸς, nec erat neceſſe id repetere. *Mart.* In Ms. Vi. πρὸς deeſt. *Loc.* v. N., ut mendoſius omiſſa erant πρὸς prius in Ox. 2. et τὸν in Lugd. Sed poſt αὐτῆς comma fuit in A. al. cum Ms. Bg., pro colo Stp. rel. et puncto al. z) Ms. Ba. μήθ' ἑσ. per apoſtrophum, cf. 1, 12, 13. m. 2, 1, 4. e., ſed contra 3, 2, 1. m.

in ſq. συνεζ. forte, cum Stp. Th. locus ſit ambiguus e Xen., cf. Z. Ind. Pol., ubi P. erravit, non item Sch. „matrimonio *copulatus*" ad πρ. additum libere a Bg. pronomen ſtringente iterum Leisn. rubro colore, cf. 3, 8, 4. 3, 4, 16, quibuscum variatur pro formulis per nudos abl., de quorum illo ἀν cf. Ind. Phoc. Mus. Theogn. Aes. Pa. Xen. Z. Pol. cum Cyr. 1, 6, 21. ſed in ſimilem fere phraſin Bg. ad ſq. δ. ἀπ. 1, 9, 15., ubi Mss. omiſſa praep. ſecunda ſane abeſſe poterat, cum primae licuiſſet regere omnia ſqq., interiectis aliis, ut alibi, cf. 3. 1, 7. ὑπὸ, ſed aeque bene adeſt, ſervata etiam in Ms. Ve., ſicut alias a Noſtro tum ipſa haec πρὸς, cf. 3, 7, 8., tum alia, v. c. εἰς, ἐκ, v. Ind. Caeterum hic elapſa in Ms. Bg. καὶ πρ. τ. πατ. αὐτ. reſtituimus partim e P., unde Bg. in ſq. ἑσ. κοιν. ex parte, dum e phraſi Lat. ad v. κοιν. accommodatur adi. ad ſubſt. ἑσ., ſed Sch. „εὐν. torum *cum* uxore *communicare*, κοιν. *cum* ux. *communem* habere *torum*" in hoc e Stp. Th., ubi 2, 299. B. m. hinc e P., atque adeo ſervato ſupplemento eius *cum ea*, pro mero dat. perſonae αὐτῇ, nihil nec G. Th. tenente, et Stp. Th. ſine Vs. hunc locum in ἑσ. ſub Lat. quidem Bg. e P., at non in notione pro domo, ſed anguſtiore pro *foco*, quaſi reſpexerit ſeparationem illam coniugum a *lecto* et *menſa*, nihil referente Xiph. S., quam Antonini contemtum et odium uxoris, et Plautiani inde inimicitias 416, 4. ſqq., reddituro me, ſi non ſevere, *neque* tori, *neque* laris *participaret*, ſervata rectione Gr. cum gen. rei, e Plaut. ap. G. Th. cum Gr. n., ſaltem *neque* toro, *neque* lare *participaret*, i. e. eam participem faceret, quo ſenſu Gr. verbum cf. Sb. Ind e Zoſ. Abr. Dl. p. 745. m. 822. e. Thom. M. p. 538. ſq., dum Stp. Th. l. l. in v. κοιν. retulit hunc locum ad alteram notionem pro „particeps ſum" ſ. fio, quam in illo Lat. noſtro G. Th. etiam ſimul poſuit, ut optio libera maneat, non item, ſi reddatur, *neque* torum, *neque* larem *communicaret*, quod valet modo pro participem faceret, quo ſpectat Bg. e P., (ignoratum a G. Th.) reddens inde etiam in ſq. v. μυσ. ut Stp. Th. aliunde, cf. Foes. Poll. 2, 78. Suid. 2, 590. e. Hes. 1, 1207. m. N. 15. 2, 638. m. N. 21. Luc. et Xen. Cyr., ubi ad analog. cum ſubſt. κορ., quod, a P. neglectum, dederat Sch. in „μ. αν. puellam *uxorem*, κ. iuvencula *uxor*" ut Stp. Th. 2, 373. E. m. „non tantum de innupta puella, ſed etiam de nupta, verum ea iuvencula adhuc" modo hinc et comparato Hom. κουριδίην ἄλοχον (cf. Hes. 2, 332. e;

κόρην, ἀπειλεῖν [a] τε ἑκάστοτε, ἀποκτενεῖν καὶ αὐτὴν καὶ τὸν πατέρα, ἐπὰν τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς γένηται μόνος. ταῦτα δὴ [b] ἡ κόρη ἑκάστοτε ἀπήγγελ-

aversareturque puellam ac minitaretur quotidie, occisurum et ipsam et patrem, ubi imperio potitus fuisset solus:
16. idque ipsum puella iden-

a) Pro ἀλλ' ἦν τε in Ms. Ba. ἀπειλεῖν τὲ uti Stp. malebat. *Mart.* Sic et Mss. rel. ἀπειλεῖν cum ed. Ing., v. N. b) Ms. Ba. ταῦτα δ' ἡ κ. cf. N.

R. Or. Ind. V. 8. Lyc.) quo respexerit Noster, vel illuc, cum praecipue dr. de Proserpina, cf. Stp., vel ad Lat. Bg. it. *virgo*, cf. G. Th. utrinque Nr. 3., sed in Gr., sensu proprio vel improprie vario, Foes. Suid. Hes., ad Tim. L. p. 120. N. 23. et Moer. p. 234. b. e. Xen. Hell. Mor. R. Or. V. 4. 6. Dem Fi. Pal. Ael. V. h. Luc. et Dion. H. S. T. 1.

ἀλλ' ἦν τε ἑκαστ.) Persuasum habeo, non ἀλλ' ἦν τε, sed ἀπειλεῖν τε Herodianum scripsisse. *Steph.* Leg. ἀπειλῶν. *Reisk.* pro inepta vulg. lectione, rectissime Ven. exhibet ἀπειλεῖν, quam lectionem et Pol. agnovit et iam olim suam fecit Stephanus. *Stroth.*

Cum Rs. participium, quanquam consistens cum pr. finito v. διέκειτο, tamen removere τὲ debeat: suscipienda est Mss. lectio sine cunctatione, etiam ob 3, 11, 1. δεδιὼς αὐτοῦ τὰς ἀπειλὰς, cf. 4, 12, 4. e. ἀεί τε ἀποκτενεῖν ἠπείλει, notante quoque Leisn. ad m. Bg. Ms. „leg. cum Stp. ἀπειλεῖν τε" sed libere agente P. tantum in additis *adeo ut*, quem sequitur Bg. hic in non expleto ad v. ἀποκτ. acc. pron. ἑαυτὸν, non item in libertate ad sq. membrum, ubi ad ἀρχ. ἐγκρ. Leisn. in m. Ox. „Aelian." V. h. 4, 5. e. p. 342. ὅτε ἐγκ. ἐγένετο τῆς βασιλείας, postquam *regni* compos *factus est*, quam formulam sine auctore tenet quoque Stp. Th. 2, 406. D. m. cum Lat. Bg., cf. 1, 10, 3.

ταῦτα δὴ) In Ms. hic non modo inducitur apostrophus iterum, cf. §. 11., sed etiam δὴ in δὲ mutatur, ut §. 9. m., nihil certi edicente P. per contractum pron. *quod*, cum id faciat alibi aeque in δὴ, cf. 1, 17, 17., ac in δὲ ib. 26. e., sed Bg. liberrime agente hic, verum, ut 3, 8, 5., reddente δὴ per *que*, addito deinde ad mutatum plur. ταῦτ. alio pronomine, dum aeque procedit vulg. pro *igitur*, sed librarius hiatum iterum evitare voluit, cf. 1, 7, 6. m. δὲ ἡ λ., Noster denique ponit δὴ sensu illo saepe post pron., sed et sequente aspera littera, v. c. 2, 3, 24. 5, 8, 7. 6, 4, 13., quanquam et leni 4, 3, 16. 6, 5, 1., abeunte P. ad κορ. libere, ut Bg. inde ad ἑκαστ., cf. 1, 4, 14. 1, 6, 3. et per Lat. idem Ind. Rs. O. V. 7. If. et L. N. T. Schw. Ad sq. γαμ. Leisn. in m. Ox. „mariti" forte e Sch. „γ. μ. matrimonii *odium*, uxor invisa marito" ubi sit quaedam Lat., cf. G. Th. in Sch. Nr. 2., sed in Bg. 1155, 85. 92., quanquam et reperi in Z. Ind. Xen. Cyr. „γάμος, matrimonium, i. e. uxor" ad quam analog. Noster hic scripserit de altero coniuge, abstracto posito pro concreto, cf. Hes. L. N. T. Ind. Eur. Phoen. Valck. R. Or. V. 4. 7. Is. Dem. Ael. V. h. Luc. Aesch. ep. S. Plut. Krg. et Hs. cum Fa. Aes. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Fi. The. it. Cup. Obs., nisi adiunctum μισ. sumatur, ut Lat. Bg., pro molestia, cf. G. Th. v. extr., spectante huc Stp. Th. 2, 1355. D. in v. παροξ. cum lectione e memoria „τοῦ γάμου μισ. λ. *incitavit* s. *irritavit*" clam e P. partim.

λε [c] τῷ πατρὶ, καὶ τοῦ γάμου τὸ μῖσος διηγουμένη, παρώξυνεν αὐτόν.

Ὁ δὲ Πλαυτιανὸς, ὁρῶν τὸν μὲν Σεβῆρον πρεσβύτην τε ἤδη, καὶ συνεχῶς [d] ὑπὸ νόσου ἐνοχλούμενον, τὸν δὲ Ἀντωνῖνον [e] ἐμβριθῆ καὶ θρασὺν νεανίαν, δεδιώς τε αὐτοῦ τὰς ἀπειλὰς, δρᾶσαί τι μᾶλλον [f] φθάσας, ἢ παθεῖν ἀναμείνας, ἠθέλη-

tidem renunciabat patri; atque coniugii odium enarrans inſtigabat ipſum.

Plautianus autem cernens Severum quidem ſenem iam eſſe, et aſſidue morbo infeſtari, Antoninum autem ferocem et audacem adoleſcentem, veritusque eius minas, patrare aliquid potius pracveniendo, quam pati ex-

c) ἀπήγγειλε Ox. Par. 2. et Pat. neſcio, unde. d) Ms. Ba. ὑπὸ νόσου συνεχοῦς ἐνοχλ., ſed Ms. Vi. „ὑ. νόσου συν." v. N. e) Comma hic habuit Stp. cum al. f) Ms. Ba. hic nullum comma habuit cum A. al., quod Stp. cum rel. tenuit non modo hic, ſed etiam mox poſt παθ.

ὁρῶν) Cum hoc particip. iunctos a Noſtro acc. duos pers., tum nominum propriorum Σεβ. et Ἀντ., tum ſimul nominum appellativorum, πρεσβ. et νεαν., ſervavit P., e Lat. uſu etiam, dum Bg., commate ſumto mente poſt ὁρ., rationem hanc ad ſenſum reſolvit, ſupplendo particip. ὄντα, et hoc poſt v. ſenſuum mutando in inf., quod et manifeſto facit in adiuncto particip. ἐνοχλ., ubi P. conſervat quoque particip., quod Gr. proprie pendebat a pr. ſubiecto principe Σεβ., ut ſuadent quoque relata τὲ — καὶ, quorum τὲ demum ad πρεσβ. pertinet, non ad Σεβ., quod habet ſuum μὲν, relatum ad ſq. δὲ Ἀντ., reſpiciente forſan Bg. et ipſo Noſtro ad 2, 15, 7., ut huc Stp. Th. 2, 1576. G. m. v. ἐνοχλ. ſine Vs., e cuius ratione vertit tamen Poſſ. Call. p. 451. i. „*illum*, cui *perpetuo* a *morbo* moleſtia *exhibeatur*" hunc locum adhibente L. Bos. Obs. ad N. T. Luc. 6, 18. p. 37., ubi in Ms. Ba. re non modo ſit tranſpoſitio, ſed et mutatio adverbii in adi., ut alibi, cf. 2, 13, 20. e., niſi, quod Ms. Vi. declarat, potius modo adverbium aliter locatum, cf. 3, 1, 10. m., cui deinde lapſus in ω et ου acceſſit in alio librario, cf. 2, 13, 20. e., nihil lucrante alio ſitu Mss ad laevitatem, cum vel ſic maneat hiatus aliquis. In ſq. ἐμβρ. Stp. Th. cum Bg. e P.

δρᾶσαί τι) Vide, quae notavimus ſupra ad 1, 10, 8. *Boecl.* Nam, ut Senec. Hippol. 720. *tutiſſimum eſt inferre, cum timeas, gradum.* Et *maior eſt ſpes, maior eſt animus inferentis vim, quam arcentis*, inquit Hannibal ap. Liv. 21, 44. et 25, 38. *in rebus aſperis et tenui ſpe, fortiſſima quaeque conſilia tutiſſima ſunt.* Eadem vero phraſis 4, 4, 5. διέγνω δρᾶσαί τι, ἢ παθεῖν, γενναῖον et 4, 13, 1. δρᾶσαί τι μᾶλλον ἠθέλησεν, ἢ ἀναμείνας παθεῖν. *Leisn.*

Melius Bg., quam P., cum totam ſententiam reddit, tum μᾶλλον cum v. ἠθελ., e Lat. ratione etiam, cf. G. Th. *vol.* 1090, 37., et ad analog. Dem. cum ſyn. βούλεσθαι 1395, 12., alias libere redditum uno Lat. *malle*, ut cum αἱρεῖσθαι, quo de infra, etſi per me trahetur ad inf.

σεν. ἔτι τε αὐτὸν καὶ πολλὰ ἦν τὰ [g] πρὸς βασιλείας ἐπιθυμίαν ἀναπείθοντα [h], πλούτου τε περιβολὴ, ἣ μὴ πρότερόν τινι ἰδιωτεύοντι ἐγένετο [i], στρατιωτῶν τε θεραπεῖαι, τιμαί τε

2. pectando voluit. Ac praeterea multa erant, quae ipsum ad imperii cupiditatem impellerent: opum affluentia, quanta haud prius cuiquam privato fuit, militumque obsequia,

g) τὰ omissum in Lugd. mendose. h) Ms. Bg. colon hic etiam in Stp. rel., pro puncto A. al., sed rectius comma etiam in Bss. al. i) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A., sicque etiam mox post θερ.

θερ., relatum ad ἣ, cf. Ind. If. Ev. v. δέχεσθαι, edicente Sb. Ind. v. φθ. „ubi redundat μᾶλλον, ut ostendit finitimum hoc“ subiecto loco illo 4, 13, 1., unde nihil conficitur, et recte Sch. in „μαλ. Sb. putat redundare. Quod mihi tamen non videtur. φθ. prior *facere* aliquid *decrevit*“ non hic commode, ob oppos. aliud particip. ἀναμ., ubi recte cum Bg., et adeo lex constituenda sit haec, φθ. non semper reddi resolvique posse in adv. temporis, maxime, ubi opponatur aliud verbum e notione temporis, quale est illud ἀναμ., vertendum tunc potius per gerund. abl.

ἔτι τε) Bg. in his voculis cum καὶ aliter, quam 3, 5, 4., omisso καὶ e P., unde Lat. servat in ἔτι, severus cum eodem etiam in hoc, quod ad adi. πολ. non explet ἄλλα, saepe oppressum; notante Leisn. in m. Ox. ad sq. ἀναπ. „Xen. Memor. 1, 3, 6. Cuper. Obs. 2, 14.“ ubi nihil deprehendi, ut Xen. locus pertinet magis ad notionem verbi, quam ad rectionem huius loci, ubi, praemisso acc. pers. solenni, est participium, munitum articulo, cum v. subst., quod Bg. e P. resolvit; quanquam potest etiam tractari, ut alibi cum particip. sine artic., i. e. pro periphrasi impf. s. plusqf., cf. 5, 2, 17. Dem. 1345, 1. πολλά με τὰ παρακαλοῦντα ἦν, cum inf., ut hic modo cum pr. πρὸς, 9, 15. 37, ult. 132, 10. it. Isocr. Or. ad Nic. 1, 3. ed. Krt. τοὺς μὲν γὰρ ἰδιώτας ἐστὶ πολλὰ τὰ παιδεύοντα λ., reddente Bg. in ἀν. cum Sch. „*impellentia* ad *cup.*“ sed variante Nostro per formulam pro subst. 2, 15, 3. ἐναύσματα εἰς βασ. ἐπιθ., ut cum 1, 6, 8. adiuncto ad περιβ. iterum πλ., cf. 1, 2, 3., ubi Bg. deserit P., non item in pron. relat. ἣ per pron. quantitatis ὁπόση s. οἵα, cf. Ind. Z. Xen. M. S. 4, 4, 2. τοιαύτῃ ὁρμῇ τοῦ δήμου, ἣν οὐκ λ., ubi praeced. alterum pron. τοι., hic oppressum, at post ἣν sequitur etiam negativa syn., reddente Bg. e. P. in sq. ἰδ., cf. in rem et immensas divitias hominis, praeter Dionis illa ad 3, 10, 13. βίας, etiam 1267, 35. et, pro documento illud p. 1272. i., quod, cum filiam collocabat Caracallo, τοσαῦτα τῇ θυγατρὶ οὗτος δέδωκεν, ὅσα καὶ πεντήκοντα γυναιξὶ βασιλίσσαις ἤρκεσαν ἄν, ubi ὅσα syn. isti pr. ἣ nostro.

θεραπεῖαι) Hoc subst. cum gen. pers. sumendum est, ut mox sq. per variationem, pro θερ. αἱ παρὰ τῶν στρ., cultus, quem milites praetoriani exhibuerunt ei, et adeo pro gen. non obiecti, sed auctoris, cf. in Lat. Bg., deserto P. syn., etiam Stp. Th. aliunde, et Ind. Z. Xen. Cyr., (in cuius Ind. M. S. etiam est ea notio verbi θεραπεύειν affinis, ut plur. alio sensu Ind. Bach.) Zos. 2, 27, 10. e. πάσης ἠξιώθη τιμῆς τε καὶ θεραπείας, *omni* tum *honore*, tum *respectu*, sed sine Ind. Dem. 1417, 19. τῶν παρὰ ταύ-

αἱ παρὰ τῶν ἀρχομένων, σχῆμά τε [k], ᾧ προῄει. ἠμφίεστο γὰρ τήν τε πλατύσημον ἐσθῆτα [l], ἔν τε τοῖς δευτέροις ὑπατεύσα-

et reverentia subiectorum erga ipsum: ad haec habitus, 3. quo prodibat. Indutus enim erat laticlavia veste, et in se-

k) Ms. Ba. σχῆμα τὸ ὃ πρ. v. N. l) Colon in Ms. Ba.

τῆς τιμῶν ἀπολαύσῃς, alio tantum ordine; recte Sch., deserto P. „τ. *honores*, qui *a* subditis *exhibentur*" supplente participium aliquod, v. c. γενόμεναι, ubi Bg. perspicuitatis causa explet ad subst. utr., opinor, genitivum pron. αὐτοῦ, resolvendum per praep. Sed, cum οἱ ἀρχ. de Plautiano, praefecto tantum praetorio, dicuntur hic, qui alias modo de imperatore ac rege aliquo ipso, id induxit P. ad ambages, et excusari potest non tam inde, quod et praesidi provinciae tales dantur, cf. 2, 9, 12. e., quam per stomachum quendam scriptoris ipsius, et per illa 3, 10, 12. e. sq., ubi tum Severus imperium cum homine divisum prope habuit, tum Plautianus ipse sibi id arrogavit, cf. Dion. 1267. 35. πολὺ πλείονα αὐτῷ, ἢ τῷ Σεβήρῳ, πάντες ἔπεμπον, et p. sq. l. 57. καὶ ἀνδριάντες αὐτοῦ εἰκόνες οὐ μόνον πολλῷ πλείους, ἀλλὰ καὶ μείζους τῶν ἐκείνων, (f. ἐκείνου, Severi,) οὐδ' ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ, οὐδ' ὑπὸ ἰδιωτῶν ἢ δήμων μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς γερουσίας ἀνετίθεντο, it. l. 62. τήν τε τύχην αὐτοῦ πάντες οἱ στρατιῶται καὶ οἱ βουλευταὶ ὤμνυσαν, καὶ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ δημοσίᾳ ἅπαντες ηὔχοντο. In sq. (ubi σχ., reddente Stp. Th. 1, 1327. B. cum P., iterum late patet, ut §. sqq. narrantur non modo vestitus, sed et gladius,) res Ms. habet potius lapsum in ο et ω solennem, quam ingenium librarii, extrinsecus pr. καθ' assumentis. Denique iisdem de causis tribuit Noster v. πρ. Plautiano, solenne alias modo de imperatoribus; unde et §. 4. παντὸς ἀξ. λ.

ἠμφίεστο) Bg. e P. opprimit primum τὲ, ut alias, cum sequitur καὶ, hic referendum potius ad sq. §. τὲ, quam ad proximum ἔν τε, quae tota enunciatio adiuncta videtur a Nostro obiter et per copulam meram e vetusta ratione nectendae orationis, cum quis expectet particulam aliam, v. c. δὲ, proprio sensu, aut causali, pro γὰρ, atque adeo parenthesin quandam; quod malim, quam cogitare emendationem ac confusionem, in τὲ pro δὲ solitam, cum et P. cum libris teneat vulg., desertus quidem et a Sch. in „πλ. *lato clavo* insignem *vestem*" e Stp. Th., qui partim e P. „*latum* clavum *gestabat*" pro quo Bg. brevius, etiam, quam ap. Diod. S. 2, 535. l. 69. πλ. χιτῶνα, pro quo Nostri vox universi generis iterum valet, cf. Nieup. Ant. p. 19. et in Graev. Th. T. 6. p. 748. D. sq. Ferrar. de re vest. „equites insigniores, qui et illustres dicti, ius lati clavi, non secus ac Senatores habuerunt. — Id tamen non diu obtinuisse, illud declarat, quod praefecti praetorio, qui ferme ex equitibus legebantur, laticlavii ius non habuere. Quare id tanquam singulare in Plautiano notavit Herodianus, quod ἠμφ. τ. πλ. ἐσθ. *latum* clavum *gestaret*."

ἔν τε τοῖς δευτ. ὑπ.) Non accipiendum hoc est de honorario consulatu, sed quod eum tenuerit locum, qui daretur iis, qui secundum Consules fuissent, quique honorarios omnes antecederent, ut recte notat Iac.

σιν ἐτέτακτο· παρῃώρητό τε [m] 4. cundis consularibus nume-

m) Ms. Ba. παρῃωρεῖτό τε τὸ ξίφος καὶ λ. v. N., sed post ξιφ. etiam in A. al. punctum.

Guther. de offic. dom. Aug. l. 1. c. 13. *Boecl.* De honorario consulatu hoc intelligi non vult Boeclerus, Gutheri alicuius vel auctoritate vel coniectura fretus, qui ita hunc locum interpretatur, quasi Plautianus eum tenuerit locum, qui daretur iis, qui *secundum* — rectius fortan dixerit *secundo* — consules fuissent. Nam quid sit aliud esse secundum consules, quam post illos proxime collocari, non assequor; quod iis fortasse indultum est, qui secunda vice consulatum obierint. *Oxon.* Leg. δεύτερον adverbialiter. *Reisk.* i. e. inter primos post imperatorem et Caesares consulares erat. *Stroth.* Durum hoc Strothi mihi quidem videtur. Amplectamur potius facillimum sensum, Plautianum iterum fuisse Consulem, omnesque consecutum esse honores, qui fere erant coniuncti cum secundo consulatu. *Gedik.*

Sb. Ind. v. δευτ. „pro τὸ δεύτερον, ut δεύτερον ἐπιστέλλειν (ex 4, 13, 1.) *iterum*" qui videtur hic magis interpretari, quam emendare, ob adiunctum artic. τὸ, qui dicendus sit excidisse ob sq. δὲ, ut per se confusae esse possunt finitiones ον et οις, et haec venisse e pr. τοῖς, aliud manu pennaque scribente, quam mens voluit, ut Noster sane supra 2, 3, 9. scripsit τὴν ὕπατον ἀρχὴν τελέσας δεύτερον, tenente quidem Bg. e P. lectionem vulg. cum libris omnibus, sed me nihil in hanc appellationem ap. Gr. aut Lat., quae Nostro peculiaris fuerit; quanquam de veritate lectionis dubitat quoque Fabr. ad Dion. p. 1321. §. 73. e., qui, laudato nostro loco, addit „scribendum δεύτερον. Nam, quae Gutherius de Off. dom. A. l. 2. c. 5. p. 278. ad hunc Herodiani locum de Consularibus primae et secundae sententiae disputat, aliena sunt." Ibi etiam afferuntur in exemplis horum, qui, etsi non Consules designati, tamen honoribus consularibus sint ornati, primum Augustus, (quo de cf. ib. p. 479. e. sq.) deinde Plautianus, quo de ib. 483, 22. sqq. Σεβῆρος — πρῶτος Πλαυτιανὸν ὑπατικαῖς τιμαῖς τιμήσας, καὶ μετὰ τοῦτο ἐς τε τὸ βουλευτικὸν (sc. τάγμα) ἐξαγαγὼν, καὶ ὕπατον ἀποδείξας, ὡς καὶ δεύτερον ὑπατεύσαντα ἀνεκήρυξε· καὶ ἀπ' ἐκείνου καὶ ἐφ' ἑτέρων τὸ αὐτὸ ἐγένετο, *primus Severus, quum* Plautiano *honores* consulares *tribuisset, eumque deinde* in *senatum* (senatorium ordinem) *adscriptum,* consulem *designaret,* velut *iterum* consulem *renunciari* iussit; *quod postea ab aliis quoque factum,* immo *et* ab *hoc* tempore *etiam* in *aliis* idem *factum est*, unde non modo ad lectionem δεύτερον Nostro adiumentum afferri poterit, sed etiam ad intelligentiam, ut a Severo positus sit (ἐτέτακτο) et relatus inter eos, qui secundum Consules fuissent, i. habuerit titulum et dignitatem Consulis secundum, s. eius, qui iterum Consul fuisset, cf. Dion. 1268, 73. in Severo ipso, ὕπατον ἀπέδειξε, ad quem locum Fabr. §. 83. monet, id insolitum alias fuisse, cum praefecti praetorio post Augustum ex equitibus tantum essent, sed et alia tamen exempla affert simul, cum praefectis praetorio ornamenta consularia sunt concessa et senatoria dignitas, it. ad Spart. in Adrian. c. 8. T. 1. p. 70. sq. *tertio* consules, *quum ipse ter fuisset,* plurimos *fecit*; infinitos *autem* secundi *consulatus* honore *cumulavit.* — Senatus *fastigium in tantum extulit, difficile faciens senatores, ut, quum* Tatianum *ex* praefecto *praetorii,* orna-

αὐτῷ ξίφος, καὶ παντὸς ἀξιώ- rabatur: suspensumque habe-

mentis *consularibus* praeditum, *faceret* senatorem, *nihil se amplius habere, quod in eum conferri posset, ostenderit*, ad quae, dignitatem ostendentia tum senatoris, tum praefecti praetorio, inter senatores relati, tum denique Consulis et consulatus multiplicis, v. Cas. N. 6. p. 70. et p. sq. N. 3. it. Lampr. in Alexandro Sev. c. 31. T. 1. p. 911. e. *praefectis* praetorio *suis senatoriam* addidit *dignitatem*, ut *viri* clarissimi *et essent et dicerentur, quod antea vel raro fuerat, vel omnino non fuerat, eo usque, ut, si* quis *imperatorum* successorem *praefecto* praetorii *dare* vellet, *laticlaviam* eidem *per* libertum *submitteret*, tum Fabr. ad Dion. p. 1350. §. 4. „praefecti praetorii erant ex equestri ordine, non senatorio, primusque Alexander Severus praefectis praetorio senatoriam addidit dignitatem. Extraordinaria sunt, quando sub Vespasiano Mucianus Arretinum Clementem praetorianis praeposuit, dictitans, *ipsum quanquam* senatorii *ordinis* ad *utraque munia sufficere* Tac. hist. 4, 68. et quando Titus sub patre praetorii praefecturam suscepit Suet. Tit. c. 6. Caeterum non modo consularia ornamenta praefectis saepius tributa erant, sed et Seianus sub Tiberio, Plautianus sub Severo, Consules creati sunt, et videntur, velut secundi ab Imperatore, etiam extra Consulatum, Senatui interfuisse „cf. Nieup. Ant. p. 120. m. et p. 73. e., sed ad hunc Schwarz. Obs., separatim editas p. 157. e. sq., non adhibituro me ad tuendam lectionem vulg. illa Cas. ad Spart. Adrian. 1, 37. N. 3." consul fuit non ordinarius, sed suffectus — Propterea Dio — ὕπατος ἐν τοῖς πρώτοις οὐκ ἐγένετο" quae ap. Xiph. S. 351, 10. vertuntur *neque* principio *consul factus est*, pro *non* fuit *consul* in *primis*, i. unus e primis s. inter primos, s. ex iis, qui primo designati et legitimo tempore, s. non fuit consul ordinarius, ut Cas. ante, quia hic ap. Nostr. οἱ δεύτεροι ὑπατεύσαντες s. ὕπατοι debent tunc esse consules *suffecti*, et repugnare videtur superior Dionis locus de Plautiano δεύτερον ὑπατεύσαντα λ, diserte praeterea reperiente me in Almeloveen. fast. Rom. Coss. p. 145. „A. V. C. 956. p. N. C. 203. P. Septimius Geta. L. Septimius Plautianus II." ad quae in N. nihil, quam praenomen Plautiani correctum in *Fulvius*, cf. 3, 10. 10. Caeterum in v. ἐτετ., (ubi Bg. e P.) tenet Stp Th. aliunde praep. Nostri cum abl., quae et obtinet in Lat. vicinioribus, quam Bg., *collocari*, locari, *poni*, v. G Th.

παρῃώρητο) Mirum, hoc ab Herodiano annotari, quum gladius, praeter alia, esset praefecti praetorio insigne, eoque is donari cingique soleret a principe. Gladium gerebat, tanquam imperii insigne Quibus imperator gladium dederat, dederat etiam imperium, ut ex Dione et aliis docet Ios. Averanius in Interpretat. Iuris l. 1. p. 4. sqq. v. Fab. Semestr. 1, 3. Fabri Lexic. in v. *Gladius*. Examinandus tamen Faber, videndumque, an ex locis, ab eo citatis, satis manifestum sit, hoc perpetuum et ordinarium praefectorum praetorio fuisse insigne, v. Bern. ad Plin. Pan. c. 67. p. 694. Cives Romanos domi sine telo, sine gladio fuisse, docet Hottom. ad Cic. pro Mil. IV. (extr.) et Rabir. VI. (ubi nihil) v. Sall. b. Cat. 27, 2. *Leisn.*

Ad Sall. l. l. cf. Cort., sed in rem Nostri supra 1, 9, 9., qui, cum hic pingeret habitum Plautiani universum, non videtur omittere potuisse hoc de gladio, propter id ipsum, quia eius insigne erat, ubi Bg. ad v. παρ., ut 2, 13, 19., deserto P., non plane a Sch. „*suspensum* en-

ματος σχῆμα ἔφερε μόνος. προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν [n], ὡς μή τινα προσιέναι, ἀλλὰ [o] καὶ

bat enſem, ac ſummae dignitatis inſignia geſtabat ſolus. In prodeundo terribilis erat, ut non modo non accederet

n) Ms. Ba. ἦν· ὡς μή τί τινα λ. quae poſtr. ſcriptura quoque eſt in ed. Pat., ut affinis μή τί τινα in A. al. o) In Ms. Ba. ἀλλὰ abeſt. *Mart.* etiam in rel. Mss., v. N.

ſem *geſtabat*“ ut Stp. Th., prolato hinc quidem P., tamen magis probat Bud. „*enſe* accinctus *erat*“ pro quo malim *ſuſpenſus* ei *haerebat gladius* ſ. *ſuſpenſus erat*, cf. cum dat. pers. et acc. inſtrumenti Luc. Ind., ſed paſſ. abſolute Dion. H. S. T. 1. Sed in Ms. ſunt duo, primum impf. pro plusq., ut ap. P., unde Bg., ut alibi, cf. 2, 9, 12., in quo et vitium ſcribendi fuerit, ut in altero, cum pronomen mutatur in articulum merum, ubi potius elapſa prior ſyllaba αυ, ob pr. τε, cum errore in ω et ο, quam intruſum αυ cum mutato το in τω, nec τὲ αὖ, alibi occurrens, cogitem, quia commoda eſt vulg. lectio, a Mss. rel. ſervata, dum alio flectit orationem P., unde fere Bg. in ſq. παντ. ἀξ. λ., ubi Noſter, pro ſolo ἀξ. 1, 15, 15. e., adiunxit adi. π. neceſſario, quia hic, non, ut ibi, de ipſo imperatore ſermo erat, pro quo 6, 1, 2. τὸ σχῆμα — τῆς βασιλείας ἐκείνῳ περιέκειτο, ubi ſimiliter Bg. e P. reddit σχ., ignorante Stp. Th., quae inſignia imperii, varia illa, cf. 1, 8, 7. 1, 1?, 8. ?, 8, 10. 2, 12, 10. e., hic, ob v. ἐφ., cum modo in corpore geſtarit, referuntur tantum ad diadema, purpuram, gemmas ſtellamque in pectore et ſceptrum, quorum quae ille uſurparit, nihil aliunde mihi conſtat; ut tamen fidem faciant Noſtro cum reliqua hominis ambitio atque arrogantia, tum quae narrantur a Xiph. S. 412, 31. ſqq., in quibus et eunuchorum numerus; unde mox ap. Noſtr. §. ſq. de anteambulonibus, qui et ipſi inter inſignia imperatorum erant alias, non memoratis hic tamen caeteris, ut faſcibus et curru quatuor aut ſex equorum, cf. Salm. ad Spart. in Sev. p. 612. N. 2. Caeterum P. liberior etiam in omiſſo adi. μον., cf. 2, 13, 5.

προϊὼν δὲ) Neſcio, an Bg. e libero P. omiſerit δὲ, olim reſtituendum. Saltem ex eodem in ſq. μήτε λ. cum relato ἀλλὰ καὶ, libere, cf. 1, 14, 13. m., nihil ſenſum laedente Mss. diverſitate in omiſſo ἀλλὰ, quia ſic ad ſe referuntur μήτε — καὶ, ut Lat. *neque — et*, agnoſcente tamen vulg. etiam P., et Gloſſatore eiiciente particulam caſu aut de induſtria, quia non praecedit ſolenne οὐ μόνον, cf. l. l. Sed Stp. Th. 1, 4??. e., praeter aliam lect. e memoria „ὡς μή τέ τινας πρ. λ. hic nequaquam dixerim eſſe *obviam procedentes*, ſed potius, *qui forte illi* obvii *fierent*“ partim e P. et Bud. C. 964, 44.

προσιέναι, ἀλλὰ) poſterior vox abeſt a Ven. male: eam deſiderat quod praecedit μήτε; namque μήτε τινὰ h. l. poſitum eſt pro οὐ μόνον μηδένα. *Strotk.*

Prius modo dicebam procedere aliquo pacto: ſed alterum nemo dicat, cum μήτε τινὰ aut ſevere ſit reddendum, aut pro ſolo μηδένα, hic quidem in media enunciatione, aut, in fronte enunciationis, pro καὶ

τοὺς ὑπαντωμένους [p] ἀναστρέφειν [q]. οἵ τε προϊόντες αὐτοῦ [r] ἐκήρυττον, μηδένα πα-

quisquam, sed et obvii facti recederent: atque antembulones quidam denunciabant, ne quisquam prope ad-

p) ἀπεστρ. A. al. mendose. q) Colon in Ox., ut in Ms. Bg. r) Comma hic in Stp. et al.

μηδένα. Nec procedit, si vel maxime suppleas μόνον, cf. ad Thuc. 292, 25., quia hic simul adiunctum τινὰ sensum tunc facit, *ut* nec *quis* solum *accederet* s. *ut* non *solum* aliquis *accederet*, qui est prosus contrarius, ac requiritur.

ἀναστρέφειν) Pol. *ut*, qui *fortuito* occurrerent, *ab eo* averterent *oculos*, quasi legisset aut legendum putasset, ἀποστρέψαι. Nam hoc est Graecis *oculos avertere* Arist. Plut. 702. Sed τῷ ἀναστρέφειν etiam haec vis est, ut notet *in* aliam *partem* s. *in aliud* latus *convertere*. Possis igitur subaudire ὀφθαλμούς. Eur. Hel. v. 1573. addit, quum de bove ait, κἀλλ' ἐξεβρυχᾶτ' ὄμμ' ἀναστρέφων κύκλῳ, *sed mugiebat oculos vertens circum circa, huc illuc*, v. Kypk. T. 1. p. 351. Possis et subintelligere αὑτοὺς, h. e. *ut* obvii *se* verterent *in* aliam *partem*, ut adspectum ab eo detorquerent. Apud Hor. od. 5, 4, 9. *ora* vertit *indignatio*: hic vero eadem vertit *metus*. Sed probo Berglerum. *Leisn.*

Sch. „ἀν. *avertere* ab aliquo *oculos*, occurrentem declinare, fugere. Sb. (Ind.) exponit *revertiˮ* cuius sensum adeo Bg. sequitur, sed Lat. habet cum aliis syn. Stp. Th. 3, 1087. C. sub „pro ἀναστρέφομαιˮ pro med., quod fit, suppleto ad act. pronomine illo Leisn. recipr., qua via et opera venimus ad notionem tum pro se vertere, quoad oculos modo, i. oculos avertere et detorquere alio, tum pro se vertere toto corpore et adeo abire et retro ire, nec pergere antrorsum, quae quidem notio, usurpata et ab aliis, praeter Stp. laud., cf. Fi. Ind. The. et de Vit. L. N. T. Prol. 1. p. 20., hic valet, quia de altero demum narratur §. sq. et alioqui tautologia vitiosa admittitur, nisi de corpore toto capias; estque alia causa pro hoc sensu in pr. v. παρεῖναι., cui opponitur illud retro cedere commodius. Plin. Pan. 24, 3. *liberum est*, ingredienti *per* publicum *principe*, subsistere, *occurrere*, comitari, *praeterire*. Sed hic praefectus praetorio adeo formidatur, ut nemo audeat accedere, sed obvii retro eant.

οἵ τε προϊόντες αὐτοῦ) Forte προϊόντες in genitivo. *Reisk.* Contra libros omnes et P., e quo Bg. et Stp. Th., omisso gen. pron., non item a Sch. „antambulones eiusˮ et Sb. Ind. „qui praeibant eiˮ cf. Luc. 1, 76. l. 59. προϊόντες τινὰς τῶν οἰκετῶν δεῖ φησι, h. praeeuntes *quosdam* ex *servis* rel. cum N. (alio sensu 2, 138. l. 60.) et 2, 138. N. 3. προπέμποντες, hic ut suppleatur illud prius subst. οἰκέται, it. δοῦλοι, ut in praefecto praetorio ac privato tantum, sed φίλοι it. *amici* in imperatore ipso, cf. G. Th. in lbr. cum προπομπὸς et v. *amicus* Nr. 3. it. Cas. cum Salm. ad Treb. Poll. T. 2. p. 590. N. 4. „*amici* anteibant, *servi* sequebantur rel.ˮ tenente Bg. Lat. e P. ad sq. ἀκρ., etiam Stp. Th. 2, 199. G. e. aliunde, sed in v. παρεῖν. accentum nostrum cum L. N. T. Ind. Thuc. Fi. Th. R. Or. V. 4., altero Ms. et edd., quem non reperi, ducto fortassis ab alio themate ἰσάω.

ρεστάναι [s], μηδ' εἰς [t] αὐτὸν βλέπειν, ἀλλ' ἀποστρέφεσθαι καὶ κάτω βλέπειν. οἷς περ καὶ ὁ Σεβῆρος ἀγγελλομένοις [u] οὐ πάνυ τι [x] ἠρέσκετο [y], ἀλλ' ἀπεχθὴς [z] ἤδη καὶ βαρὺς κἀκείνῳ ἐγένετο [a], ὡς καὶ περιελεῖν τινα αὐτοῦ τῆς ἐξουσίας τὸν Σεβῆρον [b], καὶ πεῖσαι

ſtare vellet, neque in ipſum intueri; ſed averterent ſe et
6. deorſum ſpectarent. Quae cum Severo nunciarentur, nec ipſe admodum probabat: ſed odioſus iam ac moleſtus illi eſſe coeperat: ut etiam detraheret non nihil de eius auctoritate Severus, ſuaderet

s) Ms. Ba. παρεστᾶναι· quo circumflexo et in Bs. 2. L. et Pat., v. N. t) Ms. Ba. μηδεὶς αὐτ. βλέπειν· v. N. ut in μή δ' A. et μήδ' al. 3, 2, 1. u) ἀγγελλόμενος Ms. Ve., v. N. x) πάνυ τί A. 1. de vetuſto accentu, cf. 3, 6, 11. y) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. z) Mss. Ba. et Vi. ἐπαχθὴς λ. v. N. a) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg. b) Colon in Ms. Ba.

μηδ' εἰς) Ms. lectio modo eſt e ſerie omnium una in Codd., cum orationis ſeries non ferat illum nominativum, et P. ipſe ſervet copulam, etſi oblique, e quo ſyn. iſtud v. *vellet* Bg. aſſumit, ex eodem mutans in ſqq. rectionem in merum coniunctivum, cum infinitivi potuerint retineri, ſuppleto v. δεῖν, aut ſaltem e pr. negat. pron. μηδένα altero aiente pronomen ἕκαστον ſ. πάντα poſt ἀλλ', tacente hanc ellipſin L. Boſ. p. 109. 259., ſed, P. deſerto, reddente Bg. v. ἀποστρ. cum Stp. Th. aliunde 3, 1090. e. (cf. Bud. C., L. et Obſ. N. T. Krb. et Loesn. it. lib. de V. med. Fi. p. 207. i. e P. Dem. Xen. Z. cum Mor. Hell. Luc. Ael. V. h. Heſ. 1, 488.) ſed in κ. βλ. fere cum Sch. „deorſ. *videre*“ ubi Stp. Th. tenet notionem et Lat. Bg., ſed Noſter analogiam modo, cf. Ind. Ael. V. h. κ. ὁρᾶν, Fi. The. et Kypk. T. 1.

οἷς — ἀγγελ.) Ven. minus recte ἀγγελλόμενος. *Stroth.* confuſo quidem ο et οι, idque e praeced. ος, adhuc in mente obverſato, cum pr. οἷς non patiatur nominativum; notante Leisn. in m. Ox. „Sylb. ad Pauſ. p. 930.“ ſed Bg., partim e P., mutante rectionem tum in nominativo, in medium coniecto ad laevitatem, tum in καὶ, ad οὐ contracto, pro: *quibus* quidem *nunciatis* etiam *Severus* non admodum *delectabatur*, ut Sch., deſerto etiam P., in „ἠρ. *acquieſcebat* in *nunciatis*“ non me ſtatim reperiente conſtructionem ſimilem ap. Liv., quam in mente habui.

ἀλλ' ἀπεχθὴς) Forte ἀλλ' ἐπέλαζεν. ἀπεχθὴς γὰρ ἤδη καὶ βαρὺς κἀκείνῳ, Severo puta, ἐγένετο, Plotianus puta. *Reisk.*

Sed Sb. Ind. „rectius ἐπαχθὴς Memmius cum Pol.“ cuius *moleſtius* gravius*que* ſane convenit minus in vulg., quam in illud Mss. duorum, ut Lat. Bg. contra magis in vulg., quanquam notiones utriusque ſunt copulatae, cf. 1, 12. 11., ubi varietas eſt eadem in affini adv. ſimul. De lectione quidem vulg. copulantur proprium et tropicum, at e Mss. duo ſyn. diverſi tropi, ab onere et pondere; reddente Stp. Th. vulg. cum Bg. aliunde, ſed Cs. ad Luc. 2, 7. l. 97. ἐπαχθὴς δόξων, *odioſus*, et 3, 23. i. ἐπαχθὴς γίγνου αὐτῷ, *gravis* ei *ſis*, cf. ſupra 2, 5, 2. ὄντα αὐτοῖς βαρὺν καὶ ἐπαχθῆ, quo librarius reſpexerit, aut cum hoc Noſter variavi

κολούειν [c] τὸ ὑπερβάλλον τῆς que imminutionem insolen-

c) Sic ed. Ing., pro rel. κωλύειν, quod et erat in Ms. Ba. diserte, sed tacite quoque in Mss. rel. v. N.

ordine alio. Apud Amm. Marc. p. 371. m. *onerosior* Plautiano, *qui* praefectus *itidem sub* Severo, *ultra mortale tumens cuncta confuderat*, *ni gladio perisset ultore*. Sed, quae Rsk. corrigit, non est iis opus, at modo eius nutu ad sensum, qui nititur hoc, quod miscentur saepe personae, et diversae sunt in vicinia, oppresso nomine proprio hic, s. Plautiani, ad adi., aut pron. αὐτὸς, quod tamen, vel additum, referri poterat aeque ad proximum ὁ Σεβ., quo de cum pergatur in reliqua periodi parte: facile in mentem venit legentibus Plautiani, de quo adhuc in pr. actum est pluribus; quod et planum est e sqq. oppositis αὐτοῦ et τὸν Σεβ., quo in membro Bg. fere cum P., ut clam Stp. Th. in v. πεg.

κωλύειν τὸ ὑπ.) Suspicor, κολούειν ab Herodi. scriptum fuisse. *Steph.* Forte καὶ πειρᾶσθαι κολούειν. *Reisk.*

Ut ad 1, 8, 16. m. diximus: etiam Sb.-Ind. v. κωλ. scripserat, hic etiam esse „aptius κολούειν" et Leisn. in m. Ms. Bg. „κολούειν legit cum Stp." qui in Th. 2, 529. B. „κωλύω, inhibeo, reprimo. Herod. καὶ πείθει αὐτὸν κωλύειν τὸ ὑπ. τῆς ἀλ. *minuere* nimiam *insolentiam*, i. e. moderatiorem se praebere. Bud. Ubi exponi etiam posset κολάζειν s. κολούειν" quod hic statim recepi, quia aptius est contextui, i. e. tum seq. subst. ἀλαζ., tum priori v. πειθ., quod ita non opus est cum Rs. emendare, sed modo cum eo intelligere, ut *conaretur* Severus *persuadere* Plautiano, *ut* ipse Plautianus *praecideret* sibi *nimiam arrogantiam*, quae ipsa interpretatio v. πείθειν comparet in P. et par est illi Bg., qui, deserens libertatem istius reliquam, liberque ipse tum omisso τὸ ὑπ. (nisi scriba ipsius omisit adi. *nimiae*, olim a nobis restituendum, sed oblique a P. expressum in *e* tanta *illa* insolentia,) tum in inf. commutato in subst., tamen ex eodem retinet notionem v. κολ., quam P. vel e Cod., diverso a nostris, dedit, vel sensum assecutus saltem, quamvis haberet vulg., cui istam vim tribuunt Stp. et Bud. sine auctoritate alia, et potius quoque per sagacitatem quandam e contextu, cf. in v. πειθ. pro *conor* modo *persuadere*, praeter L. Ern., quoque Stp. Th. 3, 128. A. m. et Wess. ad Diod. 1, 544. N. 96., et alibi dicta in notionem istam, cum non pertinet tantum ad verba, orationem et suasionem, sed quoque ad facta, actiones et conatum quemvis aliquid efficiendi, in quam nostr. notionem videntur quaedam reperiri, praeter Spart. in Sev. c. 14. p. 612. m. cum N. 5., quoque ap. Xiph., qui scribit quidem 414, 25., professum esse Severum, ὅτι ἀδύνατόν ἐστι κακόν τι ὑπ' ἐμοῦ Πλαυτιανῷ γενέσθαι, tamen quoque habet 413, 26. ὅθεν εἰ καί τι ἐπὶ μειώσει τῆς δυναστείας αὐτοῦ ποιεῖν ἐδόκει, λ. et 416, 2. τοῦτον οὐδέ[illegible] ὁμοίως ἐτίμησεν, ἀλλὰ καὶ τῆς δυνάμεως τῆς πολλῆς παρέλυσεν, *magna ex parte* potentiam *eius* comminuere *coepit*, ὅθεν ὁ Πλ. δεινῶς ἠγανάκτησε λ. quale quid sequitur mox ap. Nostr. in ἃ μὴ φερ., qui in τὸ ὑπ. cum Ael. V. h. 5, 12. τῆς ἀσεβείας ὁ δῆμος τὸ ὑπ. μὴ ἐνεγκὼν, *at* populus *nimiam* illius *impietatem* non *ferens*, per ordinem alium modo, it. Heliod. p. 115. m. διὰ τὸ ὑ. τῆς λύπης ... cf. 2, 3, 12., tenente G. Th. ἀλ. in Bg. e P., ignoto Stp. Th., non item L. Ern., cf. Hdb. ad Xen. p. 47. m. Ind. Xen. Bach. et M. S. Rs. O[illegible] 4. Ael. V. h. Luc. Fi. The., Plut. Krg. cum Gs. Chr. Sb. et Zos. L. N.

ἀλαζονείας. ἃ δὴ μὴ φέρων ὁ [d] Πλαυτιανὸς, ἐτόλμησεν ἐπιβουλεῦσαι τῇ ἀρχῇ [e], καὶ μηχανᾶται τοιάδε. Σατορνῖνος [f] ἦν εἷς τῶν ὑπ᾽ αὐτῷ χιλιαρχούντων [g]. οὗτος ὑπερβαλλόντως [h] τὸν Πλαυτιανὸν [i] ἐθεράπευε [k]

7. tiae. Quae non ferens
Plautianus, ausus est insidiari
imperio, ac machinatur talia
8. quaedam: Saturninus erat
quidam sub ipso tribunus.
iste in primis Plautianum observabat: et quamvis omnes

d) In Ms. Vi. ὁ deest. *Loc.* cf. 3, 10, 1. et contra 3, 10, 14. e) Hoc comma fuit in Bs. 1. al., pro colo Stp. rel. aut puncto A. al. f) Σατορῖνος A. al., et Σατουρνῖνος Ox. et Par., v. N. g) Hoc punctum in A. al., pro colo Stp. rel. h) Ms. Ba. ὑπερβαλόντως λ. cf. 3, 10, 4. e. 12. m., et tamen hoc cap. §. 6. e. nihil mutabat. i) Ms. Ba. πλαυτῖνον λ. v. N. k) ἐθεράπευσε Ox. et Par., de solenni confusione, cf. 3, 1, 8.

T. Tim. Pl. p. 15. a. Suic. Th. Suid. p. 98. i. Poll., ubi per duplicem ει editur, at adv. ἀλαζονικῶς per simplicem, cf. ad Luc. 3, 193. N. 8. cum Ind. in Var. L. Caeterum pro Rsk. correctione vicinior ad litteras vulg. sit πειρᾶν, confusis iterum litteris ρ cum σ et ν cum ι, quod act. cum inf. v. ap. Stp. Th.

ἃ δὴ μ. φερ.) Bg. e. P. opprimit iterum δὴ, pro Lat. *quidem*, servato pron. relat., aut, resoluto eo in demonstr. ταῦτα, potius pro Lat. *igitur*, severior in rel., cf. ad ἃ μ. φ. 1, 12, 17. e., variante leviter Nostro in sqq. cum 1, 9, 1. m. et 1, 10, 10. e. Caeterum Leisn. in m. Ox. „Marcil. ad Suet. Tit. c. 4. p. 71.“

Σατορνῖνος) Dion aliter rem narrat, subornatumque ab Antonino Saturninum, ut invidiam destinatae huius caedis in Plautianum reiiceret. Δι᾽ Εὐόδου, inquit, τοῦ τροφέως αὐτοῦ Σατουρνῖνόν τινα ἑκατόνταρχον καὶ ἄλλους δύο ὁμοίους αὐτῷ ἔπεισεν ἐπαγγεῖλαί οἱ, ὅτι δέκα τισὶν ἑκατοντάρχοις, ἐξ ὧν καὶ αὐτοὶ ἦσαν, ὁ Πλαυτιανὸς κεκελευκὼς εἴη καὶ τὸν Σεβῆρον καὶ τὸν Ἀντωνῖνον κτεῖναι, de personis utrinque constat, nisi quod ipsum σκευώρημα sit incerti autoris, καί τινα (καὶ) γραφὴν, ὡς καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ τούτῳ εἰληφότες, ἀνεγίνωσκον. *Oxon.*

Etiam ad Dion. p. 1273. §. 18. Fabr. „abit plane a Dione Herodianus 3, 11. et 12.“ nec tamen Angli, qui partim sequuntur Nostrum, ap. Heyn. H. 4, 1052. e. sq. in N. reprehensi, cf. Cas. ad Spart. in Sev. p. 612. N. 4. De nomine proprio reperi nostram scripturam Σατορν. modo ap. Eutr. Met. 9, 11, 3., qui idem tamen ap. Zos. 1, 66, 1. Σατουρν., it. alius 5, 9, 5. 7. idque cum in Sb. Ind. locis Lat. *Saturnin.*, tum in Zos. Cell., quarum illa per ου magis est Lat., cf. Luc. 2, 29. l. 6., sed ap. Dion. H. S. Ind. v. *Saturnia* nostram; reddente Bg. e P. in εἷς λ., cf. 2, 12, 11. 2, 13, 5., sed non omissis ὑπ᾽ α., ubi analogia saltem, cf. cum alia praep. Ind. Luc.

ὑπερβαλλόντως) Bg. e P. reddit tum v. θερ., (bene delecto Lat., cf. G. Th. Nr. 3. it. Stp. Th.) tum hoc adv., sed Sch. simul *supra modum* e Sb. Ind., ubi hinc tantum, ignoratum plane a Stp. Th., sed in L. Ern. cum syn. Latinis, ap. Suid. 3, 539. λίαν, sine exemplo, quod est in Ind. Xen. Bach. Super nomine Πλαυτ. nihil notaram, quam Var. L. Πλατιανὸς ad

καὶ πάντων μὲν τοῦτο ποιούντων, ἐκεῖνος δὲ πλείονι θρησκείᾳ ᾠκειώσατο[l] αὐτόν. τοῦτον πιστότατον ἡγούμενος, καὶ ἀποῤῥήτους[m] μόνον οἷόντε φυλάξαι καὶ πλη-

idem facerent, ipſe tamen maiore cultu ſibi conciliave-
9. rat eum. Hunc fidiſſimum putans et ſecreta ſolum poſſe ſervare ac perficere

l) Ms. Ba. ᾠκείωτο· αὐτὸν τοῦτον λ. v. N. m) Mss. Ba. et Vi. καὶ μόνον οἷόντε φυλ. κ. πλ. ἀποῤῥήτους ἐντολὰς, ut A. Bss. Par. Ox. et Pat., v. N.

Dion. p. 1402. §. 321., ferente G. Th. *Plotianus* adi. e Cic. (in Cl. Ern. non repertum,) ſed Car. Stp. in Dict. *Plotinus*, qui philoſophus ap. Suid. Πλωτῖνος, quod in Ms. illo latere poſſit, ut Rsk. ad §. 6. ἀπεχθ. nominat hominem *Plotianum*, quae ſcriptura magis eſt Gr., cf. G. Th. v. *Plotius*.

πάντων μὲν) Abundantiae iterum exemplum, explicato quaſi adv. pr. ὅπ. per totam enunciationem periodicam, ubi protaſis habet gen. conſq. cum μὲν, ſed apodoſis δὲ cum v. finiti temporis, quod δὲ, pro Lat. *tamen*, eo loco alibi quoque uſurpatum, tenet Bg. e P., ſed etiam inde omnia fere in protaſi, oppreſſum μὲν, libere verſum pron. τοῦτο per ταυτὸ, denique reſolutos gen. conſq. per ſyn. particulam; qualem rationem ſcribendi et orationis ſeriem non reperiens ego alibi, ſed affinem, (cum poſt protaſin e ſolo participio recti caſus ſequitur apodoſis finiti temporis cum adverſante vocula, cf. Hor. Turs. p. 1034. Nr. 6. *ibi* vehementiſſime *perturbatus*, tamen — *cognovit*, rel., cui ſimilis alia eſt, ubi protaſis habet participium cum particula conceſſiva, ſed apodoſis modo finitum tempus, nec ſimul adverſativam aliquam, ut ap. Virg. A. 9, 796. *nec tendere contra*, ille *quidem* hoc *cupiens*, potis eſt *per tela virosque*,) peculiare quid Noſtri ſuſpicor, ductum illud ex altera iſta Lat. ratione, et hactenus probabile, quod, cum participia debeant ſaepe reſolvi per illas voculas conceſſivas, ſi, his rurſus omiſſis, verbum finitum mutetur in participium, adverſativa tolerari poteſt in apodoſi, ubi per ſe eſt, ſi in protaſi diſerte conceſſiva, et Gr. nominatim καίτοι, exprimitur; ut interea, dum reperio exemplum talis ſeriei ap. alium Gr. ſcriptorem, μὲν cum particip. excuſo ex ſyn. πὶς, Noſtri hic pron. ἐκεῖνος referens ad Saturninum et ſq. αὐτὸν ad Plautianum, quo in membro poſtr. liberum P. deſerit quoque Sch. in „θρ. cultu *aliquem* ſibi *adiungere*, (reddens in v. οἰκ. e Sb. Ind.) familiarem *ſibi* fecerat *veneratione*" dum e Bud. C. 1106,21. non repetit quidem Stp. Th. 2, 1233. E. m. Latina liberiora, at partim lectionem aliam „ᾠκ. ἐκεῖνον" ubi Noſter ad analog. ſaltem. In Ms. autem diſtinctione nihil eſt, quam librarii ſtultitia et documentum nullarum in Codd. ab initio interpunctionum, quia hic inepto loco eſt poſita, monſtrante vulg. etiam P., ſed oblique, mutato pron. αὐτ. in ſubſt. *homin.*, cf. 3, 6, 15.

τοῦτον πισ.) Palaeph. 3, 8. ὃν μάλιστα πιστὸν ἡγεῖτο. Ad ſq. Leisn. in m. Ms. Bg. „ἀποῤῥ. — ἐντολὰς — alii coniungunt has voces" oſtendens, ſequi Bg. ordinem Stp. ed., ſervatum a Cod. Ve., quem rel. Codd. mutant Gloſſatoris opera, vicinius admoto ſibi ſubſt. et adi., ut alias, cf. 3, 8, 5., ſed hic forſan ex 3, 5, 8., aliorſum abeunte P., ſenſum oſtendendo tum in φυλ. (pro celare, tacere ſ. ſilere, ac nemini aperire, ubi

ρῦσαι ἐντολὰς, περὶ δείλην μεταπεμψάμενος, πάντων ἀνακεχωρηκότων, „Νῦν σοὶ καιρὸς, ἔφη [n], τέλος γενναῖον ἐπιθεῖναι εὐνοίᾳ τὲ καὶ ὑπηρε-

mandata, circa vesperam cum arceſſiviſſet, omnibus 10. digreſſis, *Nunc tibi occaſio eſt*, inquit, *conſummationem praeclaram addendi bene-*

n) (ἔφη) in Ms. Ba. plane non eſt incluſum. *Mart.* nec in A. al., ſed in Stp. rel.

Lat. quaedam ſit, e Bg. aut *cuſtodire* ducta notione, quae tamen ſit in illa Stp. Th. 4, 232. B. m. pro *premere corde*, tenentibus tropum noſtratibus quoque in *bewahren* et *bey* ſich *behalten*, ſed nihil G. Th., quam „ſecretum, ἀπόῤῥητον, pro re ſecreta et ſeparata, quam ap. nos tacitam ſervamus — *occulere* — *ſecretum* Sen.“) tum in πληρ., pro Bg. aut *conficere* it. *exſequi*, quae ſunt ap. G. Th. in *mand.* cum Gr. n., ut in v. *implere* cum *mandatum* 1007, 63., cf. l. 15. et ſupra ad 2, 7, 2. 9., ut et hic quaedam ſit Lat. aut ſaltem analogia, cf. L. N. T. Schw. et Krb. Nr. 3. cum Loesn. Obſ. p. 204. e. it. Zeibich. Vernac. 2 Vol. 1 Part. p. 63. Zoſ. 2, 41, 3. οἱ τὰ ἐπιτάγματα πληροῦντες λ. *perficientes* rel. it. 5, 10, 8., ſignante etiam Leisn. ad m. Ox. „*cuſtodire* — implere — *arcana.*“

περὶ δείλην) Ad hunc locum reſpiciens ſine Vs., ſupplevit L. Boſ. Ell. p. 126. m. ἑσπέρᾳ, cf. ſupra 2, 6, 9., pro quo variatur hic per illam ellipſin aut aliam, cum Thuc. 298, 85. *circa* ſolis *occaſum*, diſcedente Bg. a P., it. in ſq. ἀν., ubi ignorat Lat. hoc Stp. Th., commodum valde in perſ.

νῦν σοὶ) Similis fere ſeries ſupra 1, 4, 7., niſi quod in primo membro poſt σοὶ omittitur τὲ, relatum ad ſq. ἐμοί τε, et variatur pro καιρὸς εὔκαιρος per nudum ſubſt., ubi, P. deſerto, Bg. exprimit ſtatim ſententiam, cf. 1, 9, 15. e. ſed, mutato per variationem ordine, ib. §. 8. it. plenum ap. Long. Mor. 22, 2. i. νῦν καιρός ἐςιν ὑμῖν, λ.

τέλος) *ſtrenuum* finem *tuae* in *me* benevolentiae *obſequio*que *imponendi.* Perinde eſt autem, ac ſi diceret κολοφῶνα ἐπιθεῖναι, nec ſatis proprie id τέλος, i. e. *finem*, vocat. *Steph.* Sed quidni? Sic Plato Alcib. 1. p. 10. τούτων γάρ σοι ἁπάντων τῶν διανοημάτων τέλος ἐπιτεθῆναι ἄνευ ἐμοῦ ἀδύνατον, *hiſce* omnibus *cogitatis*, conſiliis, *ſine me* finem *imponere* impoſſibile. *Leisn.*

De formula quidem τελ. ἐπιθ. non dubitatio eſt, ſive dicatur proprie, ſive tropice, ut ſupra cum ſubſt. βίῳ 2, 5, 9. et hic cum ſubſt. duobus aliis, per analog., ubi eſt pro finire, abſolvere, et declarare benevolentiam ultimam ſummamque, cf. Stp. Th. 3, 1370. A. 1497. A. e Bud. C. 708, 26. ſqq. ubi et phraſis P. et privum v. Lat. Bg *addere* aliunde, it. Dem. Ind. v. τελ., quae dicuntur aeque recte, ac G. Th. *finem* imponere *bello*, it. *curis*, rel. et *finire* — dolorem — *ſitim*, ubi nihil in Bg. formulam. Sed de epitheto hic γενν. cum ſubſt. τελ. quaeri poteſt, an conveniat, et ſit de tropice ſumto τελ. dicendum, cum non dicatur de eodem, proprie adhibito, quae lex ponitur in uſu metaphorarum ap. rhetores, cf. Ern. In §. 331., ubi tamen cum huic legi non nimis adſtringit *poëtas*, id valet quoque de *oratoribus*, quibus, cum exarſerunt ingenii calore, aeque non licet expendere omnia ſevere; ut hic

„σίᾳ, ἣν πρός με ἐπεδείξω [o],
„μοί τε, ἀμείψασθαί σε
„κατ' ἀξίαν [p], καὶ τὴν προσ-
„ήκουσαν χάριν ἀποδοῦναι.
„πρόκειται δέ σοι αἵρεσις, ἢ
„τοῦ εἶναι, ὅ περ ἐμὲ νῦν ὁρᾷς
„ὄντα, καὶ τήνδε τὴν ἐξουσίαν
„παραλαβεῖν, διαδεξάμενόν [q]

volentiae et obsequio, quod erga me ostendisti; mihique te remunerandi pro merito dignamque gratiam referendi. 11. *Datur autem tibi optio, ut aut sis, quod me nunc cernis esse, et hanc potentiam suscipias succedendo mihi,*

o) Ms. Ba. ὑπεδ. v. N. p) Ms. Ba. καταξίαν λ. ut 2, 3, 15. m., sed contra ib. §. 23. m. et 2, 9, 10. e. q) Ms. Ba. διαδεξάμενός με λ. v. N.

in fervore Herodianus cum suo oratore abierit quoque ad metaphoram non iustissimam; reddente Bg. γενν., ut 2, 10, 11., hauddubie pro excelso s. generoso, generosum excelsumque animum decente ac prodente, cuius partem modo respexerit Leisn. in suo Lat., pro fortis, ap. Th. G. cum Gr. n., etiam in sq. Bg. *obsequ.* una cum θεραπεία, pro quo §. 2. e. it. θρησκεία §. 8. variari potest, quo et tendit P., ignorante utraque Lat. Stp. Th.

ἐπεδείξω) In lectione Ms. nihil est, quam error in vocali et praep., cf. 2, 12, 2. e. 2, 5, 13., ne usurpante Nostro quidem illud ὑποδεικν., quanquam aliis scriptoribus, sed modo in act., cf. Ind. Xen. Bach. Luc. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. cum Suid., sed in Nostri formulam 1, 9, 1., qui ad analog. in sq. ἀμ. λ. it. in προσηκ. cum χαρ., in quibus Bg. partim cum P., praeterquam in προσηκ. ubi id Bg. ignorat Stp. Th.

πρόκειται) Omittit P. iterum δὲ, liberior idem in sqq., unde Bg. in προκ.; ut clam Stp. Th. 2, 169. Bg. sed Poss. Call. p. 613. m. „πρ. σ. αἱρ. *proponitur* tibi *optio*, Herodi." quod Lat. proprie exprimit aliam formulam Luc. 2, 196. l. 91. εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, *optione* (mihi) *proposita*, it. p. 710. l. 44., scribente Nostro ad analog. in v. πρ. cum suo subst., cf. in πρ. L. N. T. cum Obs. L. Bos. p. 254. Krb. Loesn. Kypk. T. 2., sicut Bg. alia quoque formula est Gr. illa αἵρεσιν διδόναι et syn. v., cf. Stp. Th. Poss. l. l. p. 593. e. Soph. Ai. cum Schol., Lyco. Thuc. ex 374, 24. Xen. Cyr. Ind. Fi. Aesch. et Dem., cui add. 599, 7. 626, 17. 712, 9. 729, 1. etc., it. cum v. ἐστὶ 91, 22. 400, 9. 608, 4. it. cum v. ἔχειν 283, 13. ut cum v. ποιεῖσθαι Luc. Mox in ὅ περ P. mutat genus neutr. in masc., sine necessitate, cf. Hor. ep. 1, 17. *tu recte vivis*, *si* curas *esse*, quod *audis*, liber etiam in sq. membro, non item Sch. „π. suscipere *potent.* διαδ. me *consecutum* in imperio „pro quo Bg. melius per gerund., tenente Stp. Th. v. διαδ. cum acc. pers. aliunde, cf. Ind. Luc. Diod. S., sed cum acc. rei Polb., ut cum dat. pers. Xen. Cyr. et 'Ανβ., ubi Ms. nominativus magis fuerit e lapsu solenni in ς et ν, cf. §. 9. e., quam e librarii ingenio, non ferentis duplicem acc., aut cogitantis de nominativo cum inf. Tum Ms. scriptura in subst. ἀπειθ., allata una cum nostra ab Ind. Sb. e Xiph., sed sola in L. Ern. it. Ind. Dion. H. S. T. 1. probatur tantum a Stp. Th., reiecta altera per simpl. vocalem, quae, posita in Ind. Gs. Chr., tamen fefellit, cum ap. Xen. M. S. 3, 5, 5. sine Ind. edatur per duplicem, ut quoque ap. Gs. in textu ipso; ad analog. scriben-

„με, ἢ τεθνάναι[r] αὐτίκα, ἀ-
„πειθίας[ſ] ὑποσχόντα τιμω-
„ρίαν. μηδέ σε[t] τοῦ ἔργου τὸ
„μέγεθος ἐκπληττέτω, μηδὲ
„τὸ τῶν βασιλέων ὄνομα τα-
„ραττέτω. εἰσιέναι τε γὰρ μέ-
„χρι τοῦ δωματίου, ἔνθα ἀνα-
„παύονται, δύνασαι μόνος[u],
„ἅτε τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν
„ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένος. ὅ
„τι[x] δ' ἂν μέλλοις[y] πράττειν[z],

aut moriaris actutum, detrectationis dato ſupplicio.
12. Neque vero te facinoris magnitudo terreat, neque imperatorum nomen perturbet. Nam et intrare usque in cubiculum, ubi dormiunt, potes ſolus, utpote nocturnam custodiam redeunte vice
13. demandatam habens: et quicquid es acturus, clam ci-

r) τεθνᾶναι Bs. 2. L. al. v. N. ſ) Ms. Ba. ἀπειθείας v. N. t) Ms. Ba. μὴ δέ σε — μὴ δὲ τὸ λ. ut A. al. u) Ms. Ba. colon, ut punctum A. x) Ms. Ba. ὅτι λ. ſine commate ὅ, τι Stp. rel., at vicine, ut Ox. 2. cum Ed., cf. 2, 13, 10. y) Ms. Ba. μέλλεις λ., alius modus, cf. 3, 2, 8. e. z) Comma hic nullum, ſed poſt λανθ. in Bs. 1. R. et Bc. 2., v. N.

te Noſtro in τιμ. cum ἀπ., ſed cum v. ὑπεχ., ut Aeſchi. et Lycu., cf. R. Or. V. 4. et 8. it. Zoſ. 1, 49, 4., ſed variante cum δίκην ὑπεχ. ſupra, cf. 1, 8, 12. e., reddente Bg. e P., non item in pr. αὐτικ., cf. 1, 9, 20., nec in τεθν., ubi Stp. Th. novit modo acutum cum L. N. T. et Ind. Dion. H. S. T. 1., ut contra circumflexus eſt in Ind. Luc., ſine V. L. in textu, ubi tamen ap. Dem. editur 127, p. acutus pro circumflexo Ind.

μηδέ σε) Libertatem P. in alia perſ. verborum deſeruit quoque Sch. „ἐκπλ. perterrefaciat *te*, ταρ. *pavore* te *percellat* nomen *regum*“ in primo per Lat. Stp. Th., ubi hinc ſine Vs., variante Noſtro in ταρ. per copiam, cf. ad τῶν βασ. 3, 10, 13. ἀρχοντ. et infra §. 15.

εἰσιέναι) P. negligente τε, ſed γὰρ per Lat. *nempe* exprimente, longe remotum a loco ſuo, copulat Bg. τε cum ſq. ὅ τι δ', ſumto hoc pro τε, cf. 1, 4, 3., ut de ἀμμ. cum adiuncto 1, 17, 1. et de ſing. pro plur. hoc cap. §. 15.

ἐκ περ.) Omiſiſſe haec Bg., monuerat Leisn. in m. Ms. eius, reſtituta nobis e P., ubi variatur pro pleno 1, 9, 6. ἐκ περιόδων χρόνου, e Bud. C. 9, 48. „ut cui nocturnae excubiae in orbem recurrentes ceſſiſſent“ 589, 2. ſqq. 595, 46., reddente Stp. Th. 2, 1103. G. et 1500. F. e., ubi ſimul cum P., cf. Ioſ. 2, 279. ſ. 12. l. 5. παντὶ μὲν ἦν ἀνάγκη παρεῖναι πρὸς τὴν φυλακὴν ἐκ περιόδου, *neceſſe erat* omnibus *quidem* in *orbem* excubiis *adeſſe*, pro quo mox ἐπὶ τὴν φρουρὰν, ſed Stp. Th. 4, 451. C. m. „*cui* nocturnae *cuſtodiae* cura *commiſſa* l. *demandata* eſt“ in v. ἐγκ., ad quod Bg. fere cum Sch. in „περ. *red. vice* ſibi *commiſſam* habens *cuſtodiam*, φρ. *cui* cuſtodia *nocturna* red. vice *commendata eſt*“ cf. 1, 12, 8. e., Noſtro ad analog. ſcribente in νυκτ. cum φρ., cf. Stp. Th. et ſimiliter iuncta τε γὰρ — δ' ap. Iſocr. Or. 3. Nicocl. 9, 3. ſq. ed. Krt.

ὅ τι δ'.) P. omittit quidem δὲ, ſed contra aliam copulam refert „*clam*

„λανθάνων ἀκωλύτως ἐς τέλος ἄξεις [a]. ἐπεὶ μήτ' [b] ἐμὲ τοιαῦτα κελεῦσαι προσδόκα, μή- | *tro impedimentum ad exitum perduces. nam neque meum amplius circa talia iussum imaginare, neque tuum ob-*

a) Pro τέλος ἕξεις Stp. Lu. Bc. Par. 2. Ox. Ed., et ἐς τελ. ἕξεις A. Bss. Par. 1. Pat. et Sb., habent τέλος ἄξεις Ing., sed ἐς τελ. ἄξεις Mss. tres, v. N. b) Mc. Ba. μήτε ἐμὲ λ., plena negat., cf. 3, 2, 1., sed contra 3, 10, 15.

nullo *que* prohibente" intra duo adv. (cum libere addito tertio *facile*), ut alibi intra duo adi., cf. 2. 13, 9., in perturbato quamvis ordine, ad ἐμὲ. καθ., ubi Bg. e P. sed Leisn. in m. Ox. „Bos. p. 70. et Obs. M. Vol. II. p. 151." respiciens ad L. Bos. Ell. p. 103. e., ubi idem Leisn. annotarat „v. Herodian. 3, 11, 13. v. O. M. T. 11. p. 181." sub praecepto, quod iubet ad v. λαθ. expleri pron. ἑαυτὸν, quo de L. Bos. in Obs. ad N. T. Ebr. 13, 2., tolerante Bg. duo adv. sine copula, sed P. deserente in ἀκ., non item Stp. Th., cf. 1, 12, 15. m. 3, 3, 13., nec Sch. partim in „μελ. volueris *agere*."

ἀκωλύτως τέλος ἕξεις) Scribo ἄξεις. *Steph.* Forte ἥξεις. *Reisk.* Leg. ἐς τέλος ἄξεις s. ἐπὶ τέλος ἄξεις, v. 2, 10, (4.) Xen. Oec. III. 6. p. 26. *Leisn.* Longe rectius Ven. ἐς τελ. ἄξεις, quod iam olim Stp. et Sb. amplexi sunt. *Stroth.*"

Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἐς τελ. ἄξεις" Sb. Ind. v. ἕξεις „εἰς τέλος, pro ἄξεις" cui addit Sch. Lat. *duces*, sed Stp. Th. v. ἀκωλ. 2, 530. B. e. „ὅ, τι — ἐς τέλος ἄξεις, *nullo prohibente* facile *assequeris*" sic statim edens, sed melius, quam in Nota hic, simul addita praep., quam ipsam praebent Mss., pro illa Sb. εἰς propterea deligenda, etsi per se utraque potuit excidere ob. pr. ως, et adeo optio difficilior esse, quae non debet niti ingenio critici solo, sed amplecti auctoritatem Mss., qui hic praeterea recte referunt ἄξεις, in quo facilis erat lapsus et error cum ε, qui et solennis, dum confusa sunt alibi quoque ἕξεις, ἄξεις et ἥξεις, cf. Barn. Eur. Troad. v. 188., ap. Herodr. 515, 31. et Luc. 1, 267. l. 87. κ. it. Abr. Dl. Th. p. 733. e., tum in formulam 2, 4, 11. cum Suic. Th. p. 72. f. ex Oecum. „ὁ θεὸς τὰς ἐπιβουλὰς τῶν ἐχθρῶν εἰς χρηστὸν ἄγει τέλος, *deus* hostium *insidias* ad *utilem* et *exoptatum* finem *deducit*" quod epitheton subd. τελ. aeque tropicum est, ac pr. 10. §. 9 ειν. Caeterum, ut coniecturas reliquas nemo desiderabit post haec meliora, sic τέλος ἕξεις plane absurdum est, cum de pers. quidem τέλος ἔχειν valere tantum debeat *mori*, at de rebus aliud quid significet, quam hic contextus requirit, v. c. Plat. Phaedo. Fi. p. 197. m. τέλος ἕξει ἡ ἀπόδειξις, cf. Abr. ad Aesch. 1, 473. m. Denique in nova lectione cum sit poëticus numerus isque in clausula sententiae ac periodi: tribuemus id fervori dicentis, ad poëtica propensiori, et negligentiae cuidam, quae et ap. alios prosaicos effudit versus poëtici partem.

ἐπεὶ λ.) i. e. *ne expectes, ut, quid sis acturus, modumque caedis, tibi praescribam.* Studui hic etiam, verba Herodiani singula exprimere, alias durissima sane, et versionem vix admittentia, strictius et pressius vertendo prae se ferentia: *nam neque* me *adhuc* talia *iussisse*, expecta, *neque te obtemperasse*; quae communi sensu carent. Quodsi ἂν suo loco

„τε σὲ ὑπακοῦσαι. ἄνελθε δὴ „εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν c; καὶ „ὥς τινας d ἀγγελίας ἐπειγού-

14. *sequium.* *Abi modo in imperatoriam aulam*, *quasi*

c) Punctum hic in A. al., sed colon in Stp. rel., pro commate Bs. I. al. cum Ms. Bg. d) Hoc accentu A. al. pro ὡς τινὰς Stp. rel., cf. 3, 4, 15. m.

addatur: erit: *nam neque me* iam *talia* iussurum *fuisse*, expecta, *neque* te *obtemperaturum*, si nempe minus opportunum et tutum esset, illa facere. Sic et ἄλλως, aut simile, requiretur, ut *Nam alioqui* etc. *Bergl.* Quid, si legerem, *ἔπειτα μήτ' ἐμὲ ἔτι τοιαῦτα κελεύσειν προσδόκα, μήτε σε ὑπακούσειν. Leisn.*

Qui et in m. Ox. „f. ἔπειτα" et reliquam suam lectionem e Bg. Nota videtur concinnasse. At primum vulg. ἐπεὶ idem significat, cf. 1, 3, 7., sed et, ut ib. dictum, Lat. *alioqui* s. *sed*, quod P., liberrimus in rel., ostendit in suo *autem*. Deinde Bg. ratio in fut. verso nititur hoc, quod aor. aeque, ac praes., valent pro fut., in primis cum certis verbis, ut nostro πρ. et φημὶ etc., unde severe etiam per praes., pro quo aor. pariter valet, reddemus, *nam* neque *me* talia *iubere* expecta, *neque* te *obedire*. In quo, si ἐπεὶ sensu hoc causali retineas, sane necesse est, ut statuatur ellipsis, non illa insolita, enunciationis totius, quam Bg. et suppeditat, et e proximo repetamus sic, *si* non possis sine impedimento ad finem perducere s. *perficere*, sed non magnopere requiri puto, si ἐπεὶ statim accipiatur pro illo Lat. *alioqui*; ut nec ἂν deest in illis inf., pro praes. sumtis, sed tum pron. plur. τοι. refertur per synesin quandam ad pr. sing. ὅ τι collectivi generis, tum v. πρ. proprie tantum uni adiuncto v. et membro, priori quidem, convenit, in secundo adiuvandum per Lat. aliud, in eo simul latens, v. c. *crede*, cf. 2, 6, 15. e., ut omnino in adiecto secundo membro est *inopinatum* aliquod, et ad suadendum potens argumentum, desumtum a pers. illa, quacum agitur, (post prius, sumtum a pers. suadentis,) cum concedimus confidimusque, aliquem ipsum, per suam intelligentiam et cogitationem, agnoscere, rem fieri posse, aliquid facturum aut non facturum esse; quod simul est genus illius rhetorum *communicationis*. Sed, quod Bg., fere e P., assumit adv. temporis ἔτι, id fit, opinor, ad sententiam magis adiuvandam, quam quod putarit, elapsum esse post ἐμὲ, ut supplet P. alibi suum, cf. 2, 15, 10., et Noster de industria saepe brevior est, et difficilior obscuriorque, in primis in orationibus, ex imitatione Thucydidis. Ita quidem melius credo, quam e v. προσδ. sumere aliam pers., v. c. *neque* ego *expecto*, expectare possum, *te obedire.*

ἄνελθε δὴ) Bg. Lat. e P. ad δὴ habeat causam e notione minus *temporis*, pro *iam*, quam *hortandi*, in primis cum imperativo, quocum tamen consistit et illa, nobis placens, pro *igitur*, quia potes hoc sine impedimento perficere; ut Leisn. in m. Bc. 2. ad tertiam „*quaeso*" abit; non tenente Stp. Th. in v. ἄν. Lat. Bg. e P., qui copulam sq. καὶ omittit, quia opprimit totum membrum sq. ἐπειγ. — ἀποκτ., sequente Nostro analogiam in duobus epithetis cum ἀγγ., in hocque cum v. φερ., cf. Stp. Th. 1, 16. C. c. „dicitur et ἀγγελίαν φέρειν, quomodo ap. Cic. *perferre* (it. *afferre*, cf. G. Th.) *nuncium*, et ἀγγελίας φέρειν, — sic Herodi. l. 3. ἀγγ. ἀποῤῥ. dixit, quod alibi ἀγγέλματα ἀπόῤῥητα."

„σᾶς καὶ ἀποῤῥήτους [c] παρ' „ἐμοῦ φέρων, ἐπεισελθὼν αὐ„τοῖς [f], ἀπόκτεινον. ἀνὴρ δὲ „γενναῖος γενοῦ [g], ῥᾳδίως κα„τεργασάμενος πρεσβύτην τὲ

que nuncium urgentem et ſecretum a me ferens, ingreſſus ad eos, occidito. Sis fortis, facile intercmto ſe-

c) Ms. Ve. ἀῤῥήτους λ. v. N. f) Ms. Ba. ἐπεισ. αὐτοὺς ἀποκτ. v. N. g) Ms. Ba. γενοῦ· ῥᾳδ. quo accentu etiam eſt in A. Stp. al., ſed γένου in Bss. rel., v. N.

ἀποῤῥήτους) Perperam pro eo in Cod. Ven. ἀῤῥήτους ſcriptum eſt. *Struth.* Aut per lapſum ſcribae, aut per gloſſam, cf. Heſ. 1, 551. ἄῤῥητον, — ἀπόῤῥητον, cum Ind. Luc. et Dem., ad variandum.

ἐπεισελθὼν) Leisn. ad m. Ms. Bg. „ſuperveniens“ ſed Sch. „*quum* invaſiſti *eos*, ſ. *ingreſſus* ad *eos*“ quem duplicem Sch. notionem tenet quoque Stp. Th., etiam *ſuperintro*, quod, a L. Ern. omiſſum, redeat ad illud Leisn., quo de alibi, ut de Gr. cf. 2, 5, 3. e., quod, utrovis modo intellectum, cum Sch. aut Bg., bene conſiſtit cum pr. ἄνελθε, et hic eſt pro penetrare in cubiculum, cf. §. 12., praebente Ms. nihil, quam in alio caſu pron., ut alibi, cf. 3, 2, 16., lapſum in οι et ου ſolennem, ſi acc. regatur cum v. pr. ἐπ., contra uſum ſimul, niſi quis excuſet ex acc. loci, quem habet, cf. 2, 13, 21., ſed, ſi referatur ad ſq. v. ἐπ., praebente Ms. modo ſeriem veterem omnium unam, (cum et comma deſideretur ib.) et v. ἐπ. abſolute ſtans, ut alias.

ἀνὴρ) Liberum P. in rel., non hic tamen retinet Bg. in ἀν. cum γενν., cum habeant Lat., cf. G. Th., tenente Stp. Th. nihil ad γεν., ſed Sch. „γένου, *eſto*“ eundem accentum, quem Bc. edd., potius convenientem in finitum modum aor. 2., i. q. γένεο et γένευ, pro ἐγένου, cum imperativus noſtrae ſcripturae reperiatur quoque ap. Eur. Hec. v. 538. Aeſch. Choëph. v. 231. et Ariſt. Ach. v. 450., it. ap. Ioſ. 2, 16. ſ. 34. e., haudubie a themate γενέω.

κατεργασάμενος) Non minus apte legas κατεργασόμενος, futuro tempore. *Sylb.* In alia omnia abeunte P., ſed errante Sch. in perf. „quum interfeciſſet ſenem“ (variante Noſtro cum pr. §. ἀποκτ.) redigetur Bg. forma paſſ. in med., *quia* facile *interimas*, vel in perf. coni. *intercmeris*, quod deinde ad ſenſum fere convenit cum fut. *interimes*, pro quo ſine emendatione ceperis hic iterum aor., ſed et aeque pro praeſ., adhibente Noſtro iterum argumenta ſua illa rhetorum duo ad ſuadendum, ut ſit fortis vir et nihil timeat, ac ſine timore exſequatur rem caedemque, a *facili* hic, ſed et ab *utili* mox, ſic, ut ſecundum hoc argumentum copulet Noſter cum principe enunciatione ἀν. γενν. γεν., ſed primum argumentum quaſi interiiciat modo. Tum, quod P. hic cogitat, *intra* ſuum *utrumque* cubiculum *obtrunca*, quaſi uterque ſeparatim cubuerit, et in peculiari cubiculo dormierit, id vero diſerte teſtatur Noſter cap. ſq. §. 2. Unde ſupra §. 12. δωματ. ſingularem monſtravimus pro plur. capiendum. Nec dubium eſt, in παιδαρ. (diminutivo pro primitivo et μειράκιον 3, 10, 4. et de nupto iam adeo) cogitari Caracallam, cf. §. 1. Sed incidet, opinor, dubitatio aliis nobiſcum, cur homo is, qui inſtituerit invadere imperium §. 7., non hic ſimul ſuadeat alterum Severi filium Getam oc-

„καὶ παιδάριον. μεταςχὼν γὰρ „τὸ μέρος [h] τῶν κινδύνων, μεθέξεις καὶ τῶν μεγίςων τῆς „κατορθώσεως τιμῶν.“ Ταῦτα ἀκούσας ὁ χιλίαρχης, ἐξεπλάγη μὲν τὴν ψυχὴν [i], οὐκ

16. ne ac puerulo. Nam particeps periculi factus, participabis etiam maximos, re
17. confecta, honores. Haec audita Tribuno perculerunt quidem animum, non tur-

h) Hic comma habuerunt ſolae Bc., v. N. Sed in Par. 2. mendoſe omiſſa ſunt γὰρ — κινδύνων, non animadvertente olim inter legendum Erneſtio. i) Ms. Ba. τῇ ψυχῇ· οὐκ λ. ut Ms. Ve. τῇ ψυχῇ, ἐταρ. λ. v. N.

cidendum, cf. 3, 12, 14. Hunc igitur Getam ille putarit, poſtea, remotis maximis impedimentis, facilius et ipſum aut trucidari poſſe, aut vivum in vinculis teneri, vel alio in inſulam ablegari deportarique.

μεταςχὼν) Similis locus quoad tum rectionem, tum ſententiam, eſt ap. Lyſ. R. Or. V. 5. p. 872. i. διὰ τὸ ἀναγκαῖον σφίσιν αὐτοῖς ἡγεῖσθαι εἶναι μετέχειν τὸ μέρος τῶν δεινῶν, ὥςπερ καὶ τῶν ἀγαθῶν μετέχουσι, ubi adeo in una eademque periodo idem v. μετ. habet rei tum acc. tum gen., niſi velis e primo membro repetere acc. τὸ μ., aut hunc ibi ſumere per ellipſin pr. κατὰ, ut tamen rectio diverſa illa unius verbi in vicinia occurrat et alibi, per legem hanc et obſervationem, ut iungantur, quae alias diverſis locis ponuntur, cf. cum eodem acc. Stp. Th. Poſſ. Call. p. 244. e. (qui ex illo repetit, eſſe tunc i. q. ſimplex ἔχειν, quo vix opus, ſi ad pr. μετὰ ſumas ellipſin caſus perſonae tertii, interdum diſerte adiuncti,) Ind. Xen. Cyr. et Dion. H. S. T. 2. v. μεταςχ. (cf. ſyn. μεταλαμβάνειν Ind. Dem.) Fi. ad Well. p. 322. e. L. Boſ. Ell. p. 4. e. 197. i. Krb. L. N. T., ſed cum acc. alio etiam Stp. Th. Poſſ. Sy., cum gen. rei eodem noſtro τῶν κινδ. ap. Dem. ſine Ind. 204, 2. 917, 5., ubi et cum gen. rei et dat. perſ. 160, 23., cf. Stp. Th., ſed cum dat. rei ap. Thuc. 109, 15., cf. Schol. et repugnantem Abr. Dl. p. 179. m., ut cum aliis gen. per Indd. alios, quorum Dem. add. 154, 8., qua de ſola rectione monuit Suid. 2, 518. e. 543. m. cf. 541. e. Heſ. 2, 586. m. et N. 31. cum L. N. T. Fi., reddente Z. Ind. Cyr. „μετ. μέρος, participare“ cui ſyn. hic Bg., deſerto P., ad analog. ſcribente noſtro in μ. cum τιμ., nihil etiam praebente G. Th., ſed P. ſequente Bg. in τῆς κατ., mutato ſubſt. in formulam totam, non item Sch., quoad caſum „rei *proſpere* geſtae *honorum*“ fere cum Stp. Th., qui hinc e P., ubi liceat quoque, caſu ſervato ſaltem, *confecti negotii*, cf. Ind. Polb. it. ap. Luc. 2, 146. l. 61. βεβαιωθῆναί μοι βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, *quod firmari mihi* volo *praemio* iſto *rem* bene *geſtam*, quo ſenſu hic τῶν τιμ. capio, cf. Liv. 2, 24. i. *ut* penes *eosdem* pericula *belli*, penes *quos* praemia, *eſſent*.

ἐξεπλάγη) Hunc locum ſic capio: haec *perculerunt* quidem *eius* animum, *non* tamen *turbarunt* mentem, *conſilium*, non tamen tumultuans de gradu deiectus eſt, ſed praeſenti animo uſus eſt et conſilio, ut Cic. off. 1, 23. (fere e.) loquitur. Ei animum metus et perturbatio non abſtulit ita, quin cogitare et conſiderare ea poſſet, quibus optatum rei exitum conſequeretur. Quum fere ſit τὸ δυςυχεῖν ἀπορία, h. e. quum infelicitas fere habeat inopiam conſilii: tribunus tamen non omnem iudicandi fa-

ἐταράχθη δὲ τὴν γνώμην· ἀλλ', barunt tamen consilium;

cultatem amisit. Metu perterriti mente fere excidunt, Apul. Mil. VIII. p. 175. Hic scriptor sapientiae 17, 11. (12.) metum vocat τῶν τοῦ λογισμοῦ βοηθημάτων προδοσίαν, (ibi proprie aliter verba habent.) it. Mil. IX. *repentino malo* perturbatus, *et* misera *trepidatione* ad *inopiam* consilii *deductus*. Ovid. de Ponto 3, 6, (47.) *sed* pavor *attonito* rationis *ademerat* usum. *Cesserat* omne *meis* (novis) *consilium* que *malis*. Plut. de Alexandri fortuna τὰς κρίσεις ἐκκρούουσιν αἱ φαντασίαι τῶν κινδύνων ἐγγὺς γινομένων. Dio Cass. 42. ὅταν τι ἀπροσδοκήτως τινὶ καὶ μετὰ πλείστου παραλόγου προσπέσῃ, τότε φρόνημα αὐτοῦ ταπεινοῖ, καὶ τὸ λογιζόμενον ἐκπλήσσει, ὡς αὐτὸν κάκιστόν τε καὶ ἀσθενέστατον τῶν πρακτέων κριτὴν γενέσθαι. Plura Pric. ad Apul. p. 477. *Leisn.* (qui et in m. Bc. 2. „minime consilio animique praesentia destitutus") Male in Ven. legitur τῇ ψυχῇ, ἐταρ. λ. Probe haec vertit Pol. *Stroth.*

E quo P. partim Bg. cum Stp. in m. constructionem totam Graeci textus mutarunt, pro levioribus, *haec audiens*, s. *his auditis*, tribunus *percussus* quidem *fuit* animo, *non* pertubatus *vero*, tamen, *mente*, i. territus quidem fuit, sed non ita, ut amitteret vim cogitandi deliberandique, quid agendum esset ac respondendum in praesentia et e vestigio; mox sequente quadam explic. posterioris membri in οὐκ ἔξω φρ. καθ., recte haec comparante etiam Stp. Th. 3, 1244. G. e. „pro οὐ ταραχθεὶς τὴν γν." e P., sed reddente Sch. in „ἐξεπλ. *perterrefactus* est *animo*" fere cum Stp. Th. 4, 750. B. m. „*animo* perterritus *est*, (at non bene sub notione pag. pr. F. m., qua ψυχὴ) dr. interdum peculiariter τὸ λογικὸν τῆς ψυχῆς μέρος" dum Gr. ψ., ut Lat. *animus*, sicut interdum, quatenus opponitur corpori, universe usurpatur, pro utraque facultate, mente et voluntate, ita praecipue tantum, de alterutra illa facultate, sed hic maxime de voluntate, quatenus inest sensus et affectus, (ubi concuti s. percuti aliquis dr., vel simpliciter, vel per adiunctum *animo* s. *quoad animum*, cum excitatur in eo sensus et affectus aliquis, terror, timor, rel., cf. 1, 13, 8.) idque ob oppositum τὴν γν., sumendum aut pro tota illa animi facultate, quam *mentem* cum Sb. Ind. diximus, i. e. intelligendi cogitandique, aut pro Bg. parte, i. facultate capiendi consilii, sed ut prius potius sit ob adiectum v. ἐταρ., ubi mens et animus dr. conturbari s. perturbari, cum affectu vehementi cogitandi vis opprimitur plane aut debilitatur saltem, ut videatur interdum non amplius in nobis esse mens et ratio, sed loco veluti mota; sicut alibi contra etiam *perturbatus* aliquis, vel animus eius, vel aliquis animo dicitur, modo quoad alteram partem, voluntatem, quo sensu antea posui ad ἐξεπλ., cf. 2, 3, 1. e. 1, 17, 15. et ap. Herdt. 60, 16. ἰδὼν δὲ, οὔτε ἐξεπλάγη, ἐντός τε ἑωϋτοῦ γίνεται, *non* tamen *eo* spectaculo *consternatus est*, et *sui* compos *mansit*, immo *conspicatus vero*, neque *perculsus est*, et *intra* s. *apud* se *fuit*, ubi quippe v. ἐκπλ. aliter adhibetur, et pro Nostri ἐταρ. τὴν γν., proque Lat. illo, i. plane prosterni et consternari, nisi levius illud, supra a me adhibitum, *percussus*, ibi quoque malis, et de animo s. voluntate tantum, sed altera formula ἐντ. λ., par et ipsa Nostri isti mox οὐκ ἐξ. φρ. κ., nostratibus plane solennis, habet saltem similia quaedam ap. G. Th. v. *apud* Nr. 3. et *intra* 1201, 90., variante Nostro quadam ratione per copiam syn. in utr. v. ἐξ. et ἐτ., cf. 1, 17, 14. 2, 1, 13. et in formulam ταρ. ἀκ. ap. Vig. p. 219. N. 14. „his auditis" e Plat. Ap. S.

ἄτε ἀνὴρ οὐκ ἔξω φρενῶν κα-	ſed ut vir mentis compos
θεστὼς, (καὶ)[k] γὰρ ἦν τῷ γέ-	(etenim erat genere Syrus.

k) In Ms. Ba. loco ( ) tantum ſunt commata. *Mart.* etiam modo in A. al. ubi modo reperi in ed. Fi. p. 49. i. ταῦτα γὰρ ἐγὼ ἀκούσας, λ. et p. 67. e. ὁ δὲ, τοῦτ' ἀκούσας, λ. ſed ap. Aeſ. Fa. 138, 4. ταῦτα ἀκ. ὁ λύκος, cf. ſyn. ap. Phil. p. 750. ult. ταῦτα ἀκούων, *his* ille *auditis*, cf. Aeſch. ep. S. Luc. Ael. V. h. ubi et cum alio caſu, ὧν ἀκ. Caeterum de lectionibus Mss. illa Ven. ſine οὐκ, niſi Zanetti ipſe omiſit per lapſum, mendoſa eſt, elapſo illo hic ſine idonea cauſa: ſed utriusque Mss. dativus τῇ ψυχῇ non tam librarii error eſt, ſolennis ille in ν et iota poſtſcripto, cf. 3, 1, 2. ad πεζὴν, quam ingenium, ad variandum, ut ne bis redeat eadem conſtructio; cum ab inſcitia eius non venerit lectio illa. quia mox dedit ſervavitque acc., qui et in noſtro v. ἐκπλ. alibi occurrit, cf. Abr. ad Aeſch. 1, 425. m.

ἄτε ἀνὴρ) Talis dicitur alias ſimpliciter καθεστηκώς. Nam Schol. Ariſt. ad Nub. v. 1239. τὸν καθεστηκότα et παραφρονοῦντα opponit. ὁ καθεστηκὼς ſcil. eſt *mentis compos.* Lexica ad Ariſtotelem provocant, hanc ſignificationem quando probatum eunt. *Leisn.*

Stp. Th. novit modo hunc ellipticum verbi uſum, ſimilem Lat. *conſtans*, non item hunc Noſtri, ubi cum particula ἔξω videtur habere analogiam maxime Lat., ubi fuerit *vir* non *extra* mentem *poſitus* ſ. *extra ſe*, cf. G. Th. v. *poſitus* 948, 68. et 81. homo *extra* ſenſus *affectus* que *poſitus*; reddente Sch. per omnia cum errore P., quem Stp. Th. correxit in marg., unde Bg. partim, cf. G. Th. v. *comp.* 1089, 41. ſqq., quae tamen ſevere pertinent ad Gr. ἐγκρατὴς αὐτοῦ, cf. Stp. Th. 2, 406, D. e., ut propiora ſint illa Dem. ἔξω αὐτῆς οὖσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ τραύματος ἡ γυνὴ, et πῶς οὐκ ἔξω χρὴ τοῦ φρονεῖν ὑμᾶς αὐτοὺς ἡγεῖσθαι, cf. Ind. v. ἔξω, it. ad Herdt. p. 276. N. 43. a. et Abr. ad Aeſch. 1, 98. m. ἔξω τῶν φρενῶν γίνεσθαι, p. 173. i. φρενῶν οὐκ ἔνδον εἶναι, (qui locus Eur. Heracl. a Barn. redditur cum Bg., ut Alc. ep. 3, 40. i. p. 360. potius eſt χόλος δὲ ἐμπεσὼν, ἐξ ὅτου δαιμόνων εἰς αὐτὸν, οὐκ ἔχω λέγειν, ὅλον παρήμειψε, καὶ τῶν φρενῶν ἔξω κατέστησε, *ſed* poſtquam *eum* afflavit *ira* deorum, *non* poſſum *dicere* cuius, *totum* eum *immutavit et* mente *privavit*, vel potius *ira vero* illapſa *in* eum, *a* quo *deorum*, non *poſſum* dicere, *totum* immutavit *et* mentem *extra* poſuit *eum*, ubi adeo Noſtri formula in act. ſenſu cum ordine alio in τ. φρ. ἐ.) p. 654. m. (ubi in Schw. L. N. T. laud. etiam habetur locus verſus Herodt., quem in N. pr. dedimus,) et p. 377. e. ἔξω τοῦ καθεστηκότος, quod, addendum ad Stp. Th., cf. ap. Luc. 3, 33. pen. ἄρτι μὲν ὡς μεμήνοι, καὶ ἔξω εἴη τοῦ καθεστηκότος, item quidem *furere* hominem, et *mente* non *conſtare*, quod noſtratium quidam dicunt *auſſer ſeiner* Verfaſſung *ſeyn*, pro aliorum *Faſſung*, ſed Lat. auſim, *extra* conſtitutum *eſſe*, v. G. Th., i. e. extra rectum animi rationisque modum.

ἦν τῷ γένει Σ.) Liberum P. in καὶ γὰρ deſerit Bg., non item in τῷ γ. (quo abl. variatur cum acc. 1, 8, 2., ubi v. et Ind. Luc.) ſed in δριμ. partim, ut plene dat Stp. Th. ſub notione pro *aſtutus*, ſed Ind. Sb. „δριμύτεροι, *ingen.*" ambiguo compendio, utrum pro ſubſt. *ingenio*, an pro adi. *ingenioſiores*, at Gat. ad Ant. p. 142. b. D. „ut τὸ δριμὺ deſignet τὸ ſυν-

νει Σύρος. δριμύτεροι δ' ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας[1] οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατο- | acriores autem in excogitando orientales homines)

1) Ms. Ba. et Ve. ἐντολὰς λ. v. N.

λὴν, quo ſenſu et Herodi. dixit — *ad orientem* homines *acerrimis* eſſe *ingeniis*" fere cum P., ſed maxime in compar. gradu per ſuperl., quod tolerem, quanquam et Bg. gradus proprie valet, ſupplendo quid, v. c. aliis hominibus alias per terras, cf. Dion. C. 1284, 14. de Severo τὴν ψυχὴν καὶ δριμύτατος καὶ ἐῤῥωμενέστατος, acerrimo *ingenio*, it. Mor. Long. ὡς πρὸς τὰς ἐνν.) Clericus ex eo, quod Syri aſtutiores et cautiores iam olim exiſtimarentur, explicat locum Genes. 31, 20. quem vide. *Leisn.* (qui et ad m. Ox. „Per. ad Aelian. 5, 2. p. 369. Plat. Alcib. 1. p. 73.") Veh. male ἐντολὰς. *Streth.*

Erneſt. in m. Par. 2. „Kühn. ad Ael. V. h. 5, 2. putat, ὡς abundare; quod fieri ſolet. Perizonius autem eſſe putat *ferme*, ut in ὡς τεσσαράκοντα. Dein hoc ὡς eſt ὡσεὶ, ὡσεὶ autem h. l. ſubſtitui non poteſt. Dein dicendum fuiſſet ὡς δριμύτεροι. Denique nunquam ſic Herodianus, v. e. c. p. 63." reſpiciens ſuae edit. numerum et locum 2, 7, 15. φιλέοργοι λ. Ad Ael. l. l. haec Kühn. „Herodi. — *orientales* acumine *ingenii* valent *prae caeteris*, ubi fruſtra ſunt, qui ὡς Latine reddere conati ſunt" ſed Per. deinde allata Vs. P. addit „nec puto illum fruſtra in eo eſſe" ut Sch. „ὡς poſtponitur etiam nominibus, ad imminuendam ſignif. δρ. ὡς, acriores *ferme*, Polit. Sed Sylb. coniungit ὡς cum ſq. πρὸς τ. ἐ. *ad* ingenia *quod attinet.*" Sed, praeter argumenta beati Erneſtii, addiderim, ὡς illo Periz. ſenſu non copulari cum πρὸς, quo ſitu potius valere dixerim 1) Lat. *tanquam*, ut 2, 8, 13. e. πρεσβεῖαι — ἐς τὴν Ἀντιόχειαν ὡς πρὸς βασιλέα ὁμολογούμενον ἐστέλλοντο, it. 3, 5, 13., ſed 2) i. q. ſolum πρὸς, ut adeo ſane redundet; quod concedunt plerique, cum uſurpatur ὡς πρὸς pro εἰς, iunctum accuſativo perſ. aut loci, cf. 1, 9, 4. e. 1, 11, 8. e., ut nec Bg. exprimit ὡς hic, ubi 3) id una cum πρὸς concedo pro uno Lat. *ad*, ſed pro quoad ſ. quod attinet ad, cf. G. Th. 87, 4. „*ad*, pro eo, quod vulgo dr., *quantum* pertinet *ad*" it. Hor. Turs. p. 37. Nr. 10. Vig. p. 645. e. Dem. ſine Ind. 62, 13. ſq. Verum, quia non libenter ac temere deſcendere ſoleo ad redundantiam illam vocum, potius 4) ὡς ante πρὸς accipio vi limitandi ſ. definiendi magis et pro ὅσον et illo ipſo antea Lat. *quantum*, et ὡς πρὸς verto Lat. *quoad* et formulis Lat., modo laudatis, adeoque ſic, ut cuique Gr. voci ſit ſua notio; ubi et ſumo ellipſin alicuius verbi, vel finiti modi, ut προσήκει, vel infinitivi, quo inclinat L. Boſ. p. 434. cum Ienſ., quia ὡς utrumque modum habet; ut proinde ὡς πρὸς cum ſuo aliquo adiuncto faciat per ſe peculiarem quandam enunciationem, ſeparandam illam, ſi placeat, commatibus, v. c. hic δριμ. δ', ſc. εἰσὶ, ὡς πρ. τ. ἐννοίας, οἱ ὑπὸ λ. Itaque comparo Noſtri 3, 15, 5. Σεβῆρος — ἐνδοξότατα βιώσας, ὅσον πρὸς τὰ πολεμικὰ τῶν πώποτε βασιλέων, it. 2, 3, 4. ὅσον εὐγενείας χάριν, cf. Sb. ante, pro quo brevius eſt, *quantum* ad *ingenia*, Stp. Th. 4, 802. Bg. ſqq. Vig. p. 552. Nr. 19. ubi diſerte „ὡς πρὸς — ſignificant ὅσον ſ. ὅσα πρὸς, quantum *attinet* ſ. *gratia*" quod eſt illud pr. χάριν, cum N., ubi Xen. Cyr. eſt 1, 5, 7. et addendus alius locus 1, 6, 4. cum alia ſimul comparativa enunciatione, ὡς πρὸς φίλους μοὶ τοὺς θεοὺς ὄντας, οὕτω διάκειμαι, quo de loco cf. L. Boſ. Ell. p. 535. i., ubi p. pr. e. noſter redditur, fere ut ſupra

λὴν ἄνθρωποι,) τὸν θυμὸν ὁρῶν furorem cernens insanum ἐνθουσιῶντα τοῦ κελεύοντος, iubentis, et potentiam sci- καὶ τὴν ἐξουσίαν εἰδὼς, οὐκ ens, non est refragatus, ἀντεῖπεν [m], ὡς μὴ παρ' αὐτὰ [n] ne illico daret poenas;

m) Sine ν ἐφελ. tenuere ἀντεῖπε A. Bss. Par. et Pat., cf. 2, 15, 3. m. 3, 4, 18. n) Non aliter edd. omnes, et tacite quoque Mss., v. N.

a Kühn. „ac prae caeteris acumine ingenii valent ad orientem homines" quem L. Bos. cf. ad N. T. Act. 17, 14. p. 83. sq., Gron. ad Polb. T. 1. p. 899. e. 924. e., ad Luc. 1, 125. l. 64. cum N., 154, l. 86. 498. l. 89. cum N., 2, 472. l. 4. cum N., 3, 158. l. 79. cum N., Ern. ad Xen. M. S. 2, 7, 2. cum Hdb. p. 100. Tyrt. Kl. p. 81. m. Krb. Decr. R. p. Iud. p. 277. m. et Ath. p. H. p. 394. e. Loesn. Obs. p. 212. e. Wess. ad Diod. S. 1, 720. N. 63. Bach. Ind. Xen. ex Ag. 1, 6. pro fere, sed aliter Zeun. ib. in N., Suid. 1, 605. m. v. διότι extr. Zos. 1, 29, 1. e. ὡς πρὸς βασιλείαν ἀνεπιτήδειον λ. veluti non idoneum regno, Ios. 2, 146. e. τῆς πρὸς αὐτὸν θεραπείας ὡς πρὸς βέβαιον ἤδη βασιλέα, pro ea — observantia, quasi iam certus constitutus fuisset rex, (Liv. Ind. laeti, ut ad regem diu desideratum, concessere,) Dem. sine Ind. 113, 17. εἰς Φωκέας, ὡς πρὸς συμμάχους καὶ φίλους, ἐπορεύετο, it. 278, 4. παρελθὼν ὡς ἐπὶ τὴν Κιῤῥαίαν, sed H. Pan. Mor. p. 85. e. οὐχ ὡς ἐκεῖνον πλέομεν, ὥσπερ πρὸς δεσπότην, λ., quod syn. ὥσπερ vincit, non redundare semper nostrum ὡς, copulatum cum πρὸς, quod hic Bg. cum acc. rei vertit, ut alibi, cf. 2, 5, 12. 2, 8, 16. 2, 10, 17., discedens a P. idem in ἐνν., ut Sch. „Syri et orientales ad res animo concipiendas sunt acriores" fere cum Stp. Th. aliunde, (cf. Bud. C. Ind. Sb. Luc. Ael. V. h. Polb. Xen. Cyr.) ubi Bg. Lat. forte valet pro simpl., ut affine Gr. ἐννοεῖν i. q. νοεῖν, unde hic ὀξυμ. λ. per variationem quandam i. q. 2, 9, 3. de Severo νοῆσαι ὀξὺς, acute cernentes, celeriter cogitantes intelligentesque prae caeteris, quid agendum; quam in laudem nihil praeterea habui. Sed in Ms. re merus est lapsus in litteris, confuso ν cum τ et ι cum λ.

τὸν θυμὸν) Variante Nostro per ordinem in ὁρ. cum §. 1., liberrimum P. per sqq. deserit Bg. etiam in ἐνθ., nihil ferente G. Th. aut Stp., qui tamen aliunde in v. ἀντ. cum Bg., (ubi Sch. „contradixit, detrectavit") it. in κολ. 2, 301. G. m.

παρ' αὐτὰ) Leg. παραυτίκα, Lat. illico. Sic pro παρ' αὐτὰ ap. Luc. in Amor. p. 433. restituunt viri docti παραυτίκα. Leisn.

Qui et ad m. Ms. Bg. „leg. αὐτίκα, vel potius παραυτίκα" quod solum est ap. G. Th. in Bg. Lat. Sed ap. Luc. T. 2. l. l. contra Codd. sic, qui dividunt, ut hic, ubi etiam Sb. Ind. sic, at cum Lat. „propter ea" tenente Stp. Th. 1, 605. G. m. una voce παραυτὰ, tum notione illico, tum alia cum gen. e Bud. C. 329, 27. sqq. 330, 2., qui casus et ad illi syn. παραχρῆμα, cf. Rs. An. ad Gr. A. V. 1. Ind. p. 174. i., [illegible] „παραυτὰ, adv. int. πράγματα s. τὰ γιγνόμενα" pro quibus [illegible] que ellipsis subst. χωρία, ut sit ad ipsa illa loca, nostrum [illegible] quod, de loco proprie adhibitum, deinde etiam de tempore, pro illico, valet, ut Lat. Bg., aeque ortum ex adv. illic, ac ex in loco s. [illegible] cf. G. Th., tacente L. Bos. de ellipsi, sed me reperiente praeterea aliam

κολασθείη· προσποιησάμενος 18. verum simulans optata δὲ, εὐκταῖα καὶ ἀσπαστὰ ἀ- et iucunda se audire, cum κούειν, προσκυνήσας τὲ °, ὡς adorasset, ut iam impera-

o) Abest τε in Ms. Ba. *Mart.* v. N.

scripturam, non aeque bonam, πάραυτα ap. Eur. Ino v. 69., ubi Barn. id tuetur, it. Hes. 2, 872. m. πάραυτα, παραχρῆμα, εὐθέως, παραυτίκα, ubi N. nihil emendat, sed D'Orv. ad Ch. p. 311. i. probat modo παραυτὰ aut παρ' αὐτὰ, quorum prius ex Hesy. producit modo Abr. ad Aesch. 1, 343. m., contra p. 661. m. hinc secundum, dum rursus πάραυτα editur ap. Hes. 1, 623. Nr. 8. it. Nr. 17. et 629. Nr. 9., sed ib. 2, 180. Nr. 21. pro παρ' αὐτὰ, corrigunt πάραυτα et παραυτὰ, quo postr. accentu habetur etiam ap. Suid. 2, 262. m. v. κατὰ πόδα, ut duabus vocibus nobiscum editum affert pro αὐτίκα Ern. Ind. Polb. ex 1, 695. sect. 95. e., ubi opp. sq. μετά τινα χρόνον, it. ex p. 711. l. 13. sine Var. L. et N., ad Eurip. l. l. supra reiiciente id vocabulum Valck. in Diatr. post Hipp. p. 179. B. tribus de causis, quia παραυτὰ tantum sit ap. recentiores eosque ecclesiasticos, non item ap. scriptores Atticos, qui potius usurpent παραυτίκα, (cum tamen παραυτὰ reperiam quoque ap. Aesch. Ag. v. 747. in ed. Pav. sine V. L. et N.) quia ib. δ' non habeat locum, quod tamen accipiam, ut Lat. *vero*, in apodosi aliqua, cum praecedat ὅστις, εἴ τις, ut defendo praeterea tum scripturam divisam ex analogia illorum ἐπ' ἐκεῖνα et κατ' ἐκεῖνα, tum compositionem ex his, παραυτόθεν, (ap. Suid. 3, 41. m. etiam explicato αὐτίκα,) et παρ' αὐτόθι ap. Hom. Ιλ. ψ', 147., quod, numero tantum diversum sing., cumque ab initio esset παρ' αὐτὸ, deinde auctum est finitione adverbiali ex abundanti, ad usum poëticum, ut παραυτόφι, (quod, ibi in Var. L. e glossa, ap. Hes. παρ' αὐτῷ) it. αὐτόθεν et αὐτόθι, cf. Suid. et Hes., quae quidem postr. dicuntur per ellipsin pr. παρὰ, ut non sunt dissimilia illa εἰς αὐτὸν s. ταυτὸν, (cf. L. Bos. Ell. p. 334. i. et Ael. V. h. 13, 42. p. 920. i. cum Ind. v. αὐτὸς e.) it. εἰς τὸ αὐτὸ et κατὰ τὸ αὐτὸ, suppleturo me in nostro etiam subst. μέρη, et habente id pro adv. non per se, sed quatenus praepositio cum adi., maxime assumto extra subst. aliquo, facit adv., ut scriptura illa unius vocis prodit seriem non modo Mss. unam, sed diversus accentus absentiam olim accentuum in iisdem.

προσποιησάμενος) Libere P. contraxit orationem in unam cum pr. periodum, e quo Bg. severior in ἀσπ., quam 1, 7, 3., sed propterea in εὐκτ. aliter, quam 2, 1, 21., cum iungantur iterum syn. per copiam; ferente Stp. Th. 1, 590. A. cum P. etiam paraphrasin Bud., unde forsan et alia lectio προσπ. καὶ εὐκτ., καὶ ἀσπ., sed G. Th. rumores *grati* et *optati*, ad quam analog. hic scriptum fuerit a Nostro, qui ad sq. v. προσκ. opprimit acc. pron. pers. αὐτὸν, unde pendet subiectus acc. βασ. in membro cum particula ὡς imperfecto, (cum deficiat particip. ὄντα, cf. 1, 3, 5. i.) qualis acc. expressus erat. ap. Ios. supra ad §. pr. ὡς πρ., ubi P. (liber ille in ἤδη ad sq membrum coniecto, nisi comma, etiam in ed. Antw. repertum post *imperat.*, ponatur post *iam*,) agnoscit cum Mss. particulam ὡς, elapsam operarum incuria in Ald. Tum τὲ, adiectum quidem in edd. post γραμμ. mendose, at omissum in Ms. uno post participium, cf. 2, 9, 18. c., cum servetur a Mss. rel., hic quidem sine idonea causa.

ἤδη [p] βασιλέα, γραμματεῖον [q] ᾔτησε, τοῦ φόνου φέρον τὰς ἐντολάς. ἔθος [r] γὰρ τοῦτο τυραννικὸν, εἴ τινα ἐκπέμποιεν ἐπὶ φόνον ἄκριτον, ἐντέλλεσθαι [ſ] τοῦτο διὰ γραμμάτων [t], ἵνα μὴ, γιγνόμενον [u], ἢ ἀκα-

torem, libellum petiit, de caede continentem mandata, 19. (mos enim is tyrannis, cum aliquem mittunt ad occidendum indemnatum, iniungere id per litteras, ne quod geritur, conſignatione

p) Solum ἤδη ſine ὡς fuit in A. Bss. par. Ox. et Pat., v. N. q) γραμματεῖον τε Ox. 1. cum Par. 2., ſed γραμματεῖόν τε Ox. 2., v. N. r) In Ms. Ba. non ſunt () ab ἔθος — ἀκατασήμαντον. *Mart.* nec niſi in Stp. rel. ſ) ἐκτελλ. Par. utr. mendoſe. t) Colon hic in Stp. al., ſed noſtrum comma in A. rel. u) Mss. Ba. et Vi. γινόμενον λ., cf. 3, 2, 4. m. 3, 4, 10. e.

quanquam et innoxie, cum in πρεσκ. ſumi queat apodoſis quaedam periodi, per participium inchoatae; nihil per libertatem edicente P., ſed faciente Bg., ut 3, 8, 4., dum, remoto τὲ, participium reſolvit, ut in ſq. membro τοῦ φ. λ., ſecundum caſum per praep., de more Lat. in ſubſt. *mand.* (cf. G. Th., ubi Gr. Indd. nihil praebuerunt, cf. Xen. Cyr., ſed ſine Ind. Dem. 250, 15.) verum ad φερ. (ubi Sch. „ferens *epiſtolam*") ſenſum dat, non habente Th. Stp., ſed Gs. modo 635, 57. „*ferre* mandata *alicuius*, i. perferre" de perſ. quidem, ad quam aliquam analog. hic de re, ubi Erneſt. in m. Par. 2. „formula *fatalis* Amm. Marcellin. Tacit. *codicillos* vocat" quorum Ind. Amm. modo „*formula* miſſa *letali*, i. e. norma iudici a magiſtratu praeſcripta" ubi ſaltem de caede ſermo eſt.

ἔθος) Diximus de talibus libellis et fatalibus codicillis ad 1 A. Tac. 6. annot. 5. Ammiano Marc. dicitur *letalis formula* 14, 2. (ed. Ern. 14, 1. p. 2. m.) *Boecl.* v. Intp. ad Tac. A. 1, 6. et XI, 37. p. m. 221. *Leisn.*

Quo in Tac. loco poſtr. nihil in ed. Ern., ſed ad Suet. Ner. ed. Burm. 1, 523. lectis *codicillis*; mutante Bg. e P. formam Gr. ex adi. in ſubſt. caſum tertium, pendentem ex oppreſſo v. ἐςὶ, (quod in Vs. exprimit Stp. Th. v. ἐντελλ.) ſine neceſſitate, cum et ſeverum *tyrannicus* Lat. bonum ſit, (cf. G. Th.) quod ap. Stp. aliunde, cf. Ind. Luc. et Dem. cui add. Noſtri ipſum 212, pen. οὐκ ἐχρήσατο τῷ αὐτοῦ ἤθει τῷ τυραννικῷ, it. Ael. V. h. ubi et 8, 3. ὅτι Ἀττικὸν τοῦτο τὸ ἔθος, ducente Bg. itidem fere e P. rationem aliam in ſq. ἐπ. φ. ἀκρ., dum adi. et ſubſt. commutat cum particip., cf. 1, 14, 13. e. it. v. ἐκπ. cum pr. ἐπὶ Dem. ſine Ind. 47, 12., libere addente P. adv. ad ſq. ἐντ. λ., ut Stp. Th., tantum reliqua ſervante Bg., ſed Sch. e Sb. Ind. fere „*epiſtola* mandare *aliquid.*"

ἵνα μὴ, γιγν.) Ne, ſi caedes perpetretur, minime ſit obſignata, i. e. ne nullae litterae obſignatae eam imperatam fuiſſe teſtentur. Fit autem γραμμάτων, nec non γραμματείου mentio etiam paulo poſt, utpote ab ipſo Saturnino prolati, (3, 12, 5. et 10.) *Steph.* Forte ἵνα μή τι γιγν. *Reisk.* Adde τὸ. *Stroth.*

Cui coniecturae Stroth. proxima eſt Bg. Vs., quae ſane poſcit articulum, elapſum per ſe, ſed multo magis pron. Rsk., intra vicinitatem ſimilem. Sed nihil opus eſt emendatione, ſi γιγν., ad pr. τοῦτο rela-

τασήμαντον [x]. ὁ δὲ Πλαυτιανὸς, τυφλώττων τῇ ἐπιθυμίᾳ, δίδωσιν αὐτῷ τὸ γραμματεῖον, καὶ ἐκπέμπει ἐπὶ τὸν φόνον [y], ἐντειλάμενος, ἐπὴν [z] ἀμφοτέρους διαχρήσηται [a], πρὶν διαβόητον γενέσθαι τὸ πραχθὲν, πέμψαι τοὺς καλέσοντας αὐτὸν [b], ἵνα ὀφθῇ πρῶτον ἐν τοῖς

20. destituatur.) Plautianus autem caecutiens cupiditate, dat ei libellum, et mittit ad caedem, mandans, ut, ubi utrumque interfecisset, priusquam divulgaretur factum, mitteret, qui vocarent ipsum: ut conspiceretur prius in palatio, quam

x) Punctum hoc in Ms. Ba., cum nihil fuisset in Stp. rel. post clausam parenthesin. y) Colon in Ms. Ba. z) ἐπὰν Bc. 2. errore operarum per se innoxio. a) διαχρήσεται Bss. omnes mendose. b) Hoc comma etiam in Ms. Ba. et ed. A. al., pro colo Stp. rel.

tum, resolvatur potius per conditionalem, *si* fiat *id*, (ut fere Sch. „*quum* perpetratur *caedes*" referens τοῦτο per sensum ad pr. φον.) quo sensu Noster adhibet cum aliis participia, cf. 1, 1, 1. m. ὅπως μὴ, σιωπήσαντες, λάθοιεν λ., ubi et syn. ὁπ. μ., quae neg. cum alio negante ἀκ. resolvetur per aiens, *ut*, si *fiat* id, *sit signatum* s. *obsignatum*, s. non sine obsignatione, obsignatis litteris, i. certum, probatum, tutum; P. deserente etiam Sch. „ἀκ. quod nullis sigillis s. literis signatis probari potest" sed Stp. Th. reddente longius e Bud., sine alio auctore, quem nec Indd. prodiderunt, tenente id vocabulum etiam L. Ern., ad analog. saltem factum, sed eius longiorem periphrasin Dem. 837, 12. 904, 4. sqq., quo pertinent et haec Leisn. in m. Ms. Bg. „ut posset docere, sibi caedem esse imperatam."

τυφλώττων) P. libere additum adi. respuit Bg., post P. addente Stp. Th. „excaecatus et nihil cernens prae cupiditate" fere e Bud. C. 1215, 9., reperto mihi vocabulo, praeter Poll. 1, 113. (ubi hoc particip. redditur *caecus*,) modo in Ind. Luc., ut duxerit Noster e Lat., ap. G. Th. 677, 84. caecus — *cupiditate*, et *caecari* — *cupiditate*, i. e. non intelligens, quid faceret, nec fraudem et periculum cogitans. In sqq. quoque liberrimus P. servatur a Bg. partim in ἀμφ. et διαχρ., (quo variatur cum §. 15.) et ad διαβ. γεν. τ. πρ., quorum reperi adi. διαβ., cf. Poll. 5, 158. Hes. Ammon. p. 42. cum Anim. V. p. 65. Thom. M. p. 209., ad Luc. 1, 463. N. 35. cum Ind., Abr. Dl. Th. p. 578. Bg. ad Alc. ep. p. 204. e., sed phrasin δ. γεν. modo ap. Zos. 4, 52, 1. ταύτης διαβοήτου τῆς πράξεως ἐν ἅπασι γενομένης, *huius* facinoris *fama* ubique *didita*, (cf. ib. 1, 17, 3. 2, 14, 3. 4, 14, 3.) sed syn. ap. Dem. περιβόητος ἡ πρᾶξις ἐγένετο, ad quam analog. Nostri haec fortassis facta, variantis in sq. τὸ πρ. cum superiori τὸ πεπραγμένον 2, 6, 3., cf. Phil. in Fl. p. 756. e.

πέμψαι λ.) Praeter libera rel., respexit P. in pron. αὐτ. usum Lat., hic contra libros, desertus et a Sch. in „καλ. vocaturos *ipsum*, ut veniret" ad notionem definiendam, pro breviori *advocare*; variante Nostro in sq. membro cum 2, 11, 5. πρότερον ὤφθη τοῖς ἐκεῖσε παρὼν βασιλεὺς, ἢ ἀφιξόμενος ἠκούσθη, quo sensu hic πρῶτον manifestum, ob sq. ἢ, cf. Stp.

βασιλείοις, ἢ ἀκουσθῇ τὴν βασιλείαν παραλαβών.

Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης [c], εἰσῆλθε μὲν διὰ πάσης τῆς βασιλικῆς οἰκίας κατὰ τὸ ἔθος ἀκωλύτως. εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὂν, δύο διαχειρίζεσθαι [d] βασιλέας,

intelligeretur imperium ſuſcepiſſe.

Sub hac pactione profectus tribunus, ivit quidem per totam imperatoriam aulam de more citra impedi-
2. mentum. Sed intelligens, ſe non poſſe duos in-

c) Ms. Ba. χιλίαρχος λ. ut 2, 9, 10. d) Mss. Ba. et Vi. διαχειρίσασθαι, ſed διαχειρίσεσθαι A. Bss. 1., et hinc depravatum διαχειρήσεσθαι Bss. 2. al., v. N.

Th. 3, 566. e. Abr. Dl. Th. p. 513. e., ad alius rectionis loca N. T. (cf. D'Orv. Ch. p. 457. m.) afferente Schw. Lex. p. 1189. e. hunc locum „ut *prius* in *regia* videretur, *quam* regnum *ipſe* ſuſcepiſſe *diceretur*" ſed Bg., deſerto P., non ſervante participium cum v. ἀκ., ita, ut priore loco cum fut., quia hic in aor. v. παρ. Lat. Bg. *ſuſcipiens* notionem modo praeſentis temporis prae ſe ferebat; quanquam et Lat. paſſ. *intelligi* de perſ. cum nominativo participii in praeteritis adhibetur, cf. G. Th. v. extr.

ἐπὶ ταυτ. δὴ) Hoc δὴ, pro *igitur*, iterum omittit Bg. e P., ſervans inde in ſqq. quaedam modo, ubi variatur in v. ἀνελθ. privo pro phraſi 3, 11, 14., ob ſq. hic τῆς βασ. οἰκ., et in his non modo pro proximo cap. pr. ult. τοῖς βασιλείοις, ſed etiam pro 1, 16, 8. ἐκ τῆς βασιλείου, ὡς ἔθος, οἰκίας, pro quo ipſo hic κατὰ τὸ ἔθ., ut in N. T. Luc. 22, 39., abſolute quidem, at cum gen. aliquo ib. 1, 9. 2, 42. et ap. Polb. 3, 94. i. κατὰ τὰ Ῥωμαίων ἔθη, it. 1, 57. m. κ. τὰ παρ' αὐτοῖς ἔθη, at cum epitheto ap. Ael. V. h. 7, 19. e. κατὰ τὸ πάτριον αὐτοῖς ἔθος, *patrio* ipſis *more*; reddente Bg. e P. per ſyn. Lat. praep., etſi ad ſpeciem eſt alia formula ἐξ ἔθους infra 4, 12, 12. e. ſed Sch. in „ἐπὶ σ. hiſce *pactis*" cum Ind. Sb., qui forte δὴ ſic per Lat. *ce* exprimit, de notione definiendi ſ. reſtringendi, pro περ et μὲν, cf. 1, 1, 5., tenente Stp. Th. 3, 1517. G. e. ſq. formulam ἐπὶ συνθ. ſine Vs., cf. Ind. Bud. C. Luc. Ael. V. h. Xen. Cyr. Dem., cui add. 160, 23. 235, 6. 14. ἐπὶ ταῖς ὡμολογημέναις συνθήκαις, it. 239, 8. (165, 7. ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ὁμολογίαις) et Hſt. ad Ar. Plut. p. 441. b. e.

ἀδύνατον ὂν) Ad Luc. 3, 146. b. i., poſt „non inſolitus eſt Atticiſmus, ſive πλεονάζειν putes ὂν, ſive participium pro (finito tempore) ἐστὶ poſitum accipias" ſubiicitur ſine Vs. hic locus, ubi tamen ὂν poſt v. εἰδ. ſolenne pro inf.; diſcedente quidem Bg. a P., ſed aſſumto pron., prope neceſſario; niſi malis ſyn. *licere*, licitum eſſe, *fas eſſe*, quae ad ſyn. οἷόν τε εἶναι etiam commoda, ſed, per ſe habentia alium quoque ſenſum, facile e Gr. ac contextu intelliguntur a lectore. In ſq. Sb. Ind. „διαχειρ. et διαχρήσασθαι, *interfic.*" innuens ſyn. et eſſe διαχειρ. i. q. illud cap. pr. extr.; variarique, ſed Sch. „paſſ. ut P., vel med. *interficere*, ut Act. 5, 30. et 26, 21." quorum primum locum etiam comparat Stp. Th. 4, 450. D. e. poſt noſtrum ſine Vs., at cum lect. alia illa Mss. per aor., e Bud. C. 1057, 22., ut opinor, ſed ut aor., per ſe procedens pro praeſ., ductus

καὶ ταῦτα ἐν διαφόροις οἴκοις διατρίβοντας, ἐπιστὰς τῷ δωματίῳ τοῦ Σεβήρου, καλέσας [e] τοὺς τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου φύλακας, ἠξίωσεν, εἰσαχθῆναι εἰς [f] αὐτὸν, ὡς δὴ ὑπὲρ σωτη-

terficere imperatores, eosque in diversis domibus commorantes; consistens ad cubiculum Severi, vocatis imperatoriis cubiculariis, postulat introduci ad eum, tan-

e) Ms. Vi. καλέσας τε τοὺς λ. v. N. f) Mss. Ba. et Vi. πρὸς αὐτ. v. N.

sit forte ex 3, 11, 15. κατεργ. et 20. διαχειρ. it. e comparatione loci N. T. posterioris, tum fut. Ald. corruptum sit ex isto aor. aut e praes., quod cum uno Ms. etiam Stp. refert, quanquam hic interdum aor. correxit in aliud tempus, cf. 1, 6, 21. e. 1, 8, 11. e. 1, 12, 9. m. 1, 15, 12. m. 2, 2, 9. 2, 6, 15. 2, 7, 9. m., sed in v. διαχειρ. L. N. T. Kypk. 2, 33, e. Thom. M. p. 223. N. 5. e., ubi sine Vs. hinc servatur inf. praes., lib. de V. med. et Ind. Polb.

καὶ ταῦτα) Formulam neutrius mutat P. in liberrimam, (unde Sch. in pron. οὖτ. extr. „usurpatur etiam ταῦτα pro coniunctione *quidem*, adhaec, *praeterea*") sed Bg. in vicinam generis masc., dum Lat. habent, praeter severum *et ea*, etiam propius *idque*, cf. Stp. Th. 2, 1556. D. i. sine auctore, ad Vig. p. 173. b. m., sed sine Ind. Dem. 114, 3. 117, ult. 146, 19. 161, 6. 165, 2. 209, 27. 239, 6. 258, 1. 295, 14., afferente tamen Rs. Ind. p. 549. m. exemplum alius etiam casus καὶ ταύτης. Mox οἴκοις iterum Bg. severe, pro P. ad sensum, de certis modo partibus unius palatii, §. 1. πάσης τῆς βασ. οἰκίας, unde statim sq. ad variandum τῷ δωματ. et τοῦ θαλ., cf. 3, 11, 12. 1, 17, 7. e.

ἐπιστὰς) Leisn. in m. Ox. et Ms. Bg. „imminens *cubiculo*" Sch. „*quum adisset cubiculum*" partim e P., sed Bg. ut 2, 1, 13. Tum τὲ additum iterum a Ms. in participiis cumulatis, dum Mss. rel. tacent, et e P. libero nihil patet, elapsum per se ob vicinitatem, facile contemnetur per Bg. rationem, qui in adiunctis τοὺς λ., pro libero P., non ita severe, ut 1, 17, 12., cf. Stp. Th. 1, 1497. G. i. „τοῦ β. θ. φ. regii *thalami* s. cubiculi *custodes*" sine altero τοὺς artic. Sed Sch. in „ἠξ. *petiit*" deserto etiam P.

εἰς αὐτὸν) Forte ὡς αὐτ. Verum tamen nimis crebro occurrit εἰσάγεσθαι s. εἰσέρχεσθαι εἰς τινα, ut paene suspicer, popularem eam fuisse dictionem. *Reisk.*

Variare inter se εἰς et ὡς et confundi in libris, ut εἰς stet cum casu pers., sed ὡς cum casu rei loci ve, etsi accuratior ratio postulet contrarium, satis constat, v. ad Herdt. p. 169. N. 86. ad Thuc. p. 352. N. 63. 571. N. 73. Valck. Eur. Ph. p. 474. Hdb. ad Xen. p. 101. et Fi. Ind. Aesch. v. ὡς extr., quo spectarit et Glossator Mss. (cum Ve. maneat in vulg.) innuens, εἰς hic stare pro πρὸς, qua de cf. D'Orv. Ch. p. 401. m. cum Krb. Decr. R. p. 276. m. at 278. e. de v. εἰσαγ. sensu Bg., deserto P., cum εἰς et casu pers. per analog., it. cum πρὸς cum acc. pers. cf. laud. ad 6, 5, 18., quem usum aliorum etiam compararit Glossator, sed in pass. cum adv. Is. P. Mor. p. 30. m., ut cum pr. εἰς Rs. O. V. 6., ubi et med. ut ap. Herdt. et Xen. Pol. Z., tacentibus lib. de V. med.

ρίας αὐτῷ τινα [g] ἀγγέλλων [h]. οἱ δὲ, δηλώσαντες τῷ Σεβήρῳ, καὶ κελεύσαντος αὐτοῦ, τὸν χιλίαρχον εἰσήγαγον. ὁ δὲ [i], εἰσελθὼν, „Ἥκω σοὶ, ἔφη, ὦ δέσ„ποτα, ὡς μὲν ὁ πέμψας οἴε-

quam de salute ei quaedam
3. nuncians. qui re indicata Severo, iubente ipso tribu-
4. num introduxerunt. Is autem ingressus, *Venio*, inquit, *tibi, Domine, ut quidem is,*

g) Sic nobiscum A. al., pro αὐτῷ τινὰ Stp. rel. h) Ms. Ba. ἀγγελῶν λ. v. N. i) Hoc comma etiam in Ms. Ba. et ed. A., sed mox ante et post ἔφη nullum.

ὡς — ἀγγέλλων) Leisn. supra Gr. Ox. „ἀγγελῶν" quod ipsum fut. Ms. fuerit vel e glossa, ad sensum, cum pro eo praesens saepe habeamus et ipse Ms. toleret, cf. 3, 2, 21., vel e scriptura solita in Mss., cum simplex λ, pro duplici positum, dederit accentum absentem ab initio, quem librarius vellet, manentibus cum Mss. rel. in vulg. etiam Bg. et P. oblique, e quo ille iterum omittit δὴ, pro *scilicet*, post ὡς, cf. 2, 3, 12. e., secus ac 1, 17, 1. et 2, 13, 6., ubi quoque cum participii fut., quo Glossator respexerit simul; flectente P. casum pron. αὐτ. aliorsum, cf. 3, 2, 7. 7, 6, 13. e.

καὶ κελ.) Vel expungenda est καὶ, vel ea in κατὰ versa, legendum κατακελ. α. *Sylb.* Soloecismi vitio non plane carere haec videntur, tamen non placet Sylb. κατακελ. melior utique erit altera eiusdem ratio, quae καὶ delere iubet. Forsan etiam legi posset οἱ δ' ἐδήλωσαν τοῦτο Σεβήρῳ. Sed et vulgatam lectionem defendi posse puto. *Stroth.*

E P. quidem pro Strothi emendatione quanquam potest elici aliquid: tamen eius auctoritatem suspectam hic faciunt plura, quia liberior est in rel. huius §., tum quia Mss. et libri omnes tacent, denique quia vulg. καὶ facit sententiam, pro *etiam* sumtum, sive separes per comma a sq. gen. coniq., sive sine commate cum eo gen. copules. Verum Bg. delet non modo καὶ, sed, praeter οἱ δὲ conversum, ut alibi, cf. 2, 6, 15., quoque supplet pron. aliquod, ταῦτα s. τοῦτο, quod deinde commutat cum subst. *re*, pro *ea re*, quae scimus valere pro *id*, cf. 1, 10, 8. m. ad κατορθ. it. 2, 6, 4. ad τούτῳ, tum Noster saepe opprimit pron. Nec tamen plane a Strothi coniectura abhorreo, ut quae convenientior est tum simplicitati Nostri ac veteri, in copulandis per καὶ membris, tum litteris vulg., tum scripturae Mss. per unam seriem, a qua deinde separata venire potuit δε δηλ., ut δηλώσαντες cohaesit porro, nec τες τω discedit multum a τοῦτο s. ταῦτα, quod postr. refert P. et cum v. δηλ. frequentatur a Nostro, cf. §. 6., cui auxilium fortassis adhuc ab aliis Mss. feretur, sequente me interea legem illam ac cautionem, ut in emendando magis in elementis rel. aliquid mutetur, quam tollantur voces, ut hic καὶ, quod vix e sq. κελ repetitum, quanquam per se, ut aliter alibi, sic h. l. confundendum cum Sb. κατὰ aut etiam cum ἐπὶ, cf. 3, 2, 13. e. 1, 9, 20. e., quae duo v. κατακελ. et ἐπικελ. hic pro simpl. sumenda sint, quomodo tamen ignorat Stp. Th. et L. Ern. Unde potius alios Codd. expecto.

ὁ δὲ εἰσελθ.) Omisit P. libere ὁ δὲ, non item sq. ὦ, cf. 1, 6, 4. 1, 17, 10., sed liberior in rel. sqq., ubi Bg. explet ad πεμψ. pron. pers. με,

„ται, Φονεὺς καὶ δήμιος[k], ὡς „δ' αὐτὸς εὔχομαί τε καὶ βού„λομαι, σωτήρ τε καὶ εὐεργέ„της. Πλαυτιανὸς γὰρ, ἐπι„βουλεύων τῇ ἀρχῇ, ἐνετείλα„τό μοι Φόνον σου[l] τε καὶ τοῦ „παιδὸς, καὶ τοῦτο οὐ λόγοις „μόνον[m], ἀλλὰ καὶ γράμμασι.

qui me misit, putat, interfector et carnifex, ut autem ego opto ac volo, conservator et beneficii auctor. Plautianus enim insidians imperio mandavit mihi caedem tuam et filii: idque non verbis modo, sed et literis, ac

k) Pro colo Stp. rel. et puncto A. al., comma hoc quoque in Bs. 2. L. al. l) Ms. Ba. φόνον σόν τε καὶ τοῦ σοῦ παιδός. verba sunt quidem transposita, ita tamen collocanda, ut notis indicatur. *Mart.* In Excpt. e Ms. Vi. modo erat „σοῦ — σὸν." v. N. m) μόνοις Ms. Vi. v. N.

saepe oppressum, cf. 2, 8, 6. ad κκλ., P. deferente etiam Sch. cum Bg. in φον. et δημ., ubi addebat „sicarius" sed Stp. Th. hinc sine Vs., cf. Hes. Suid. 1, 540. e. cum p. sq. i. v. syn. δημόκοινος (Rs. Or. V. 7. Ant. Plut. Wyttb. cum) Moer. Ammon. p. 40. Poll. 8, 71. N. 82. 9, 10. N. 90. Koen. Gr. p. 265. N. 83. Grut. Lamp. T. 3. p. 267. m. c. 4. D'Orv. Ch. Rs. Or. V. 3. p. 296. N. 6. it. An. ad Gr. A. T. 1. ad Chr. p. 110. m. Ern. ad Hom. 'Οδ. γ', 82. L. Bos. Ell. Ind., cui add. p. 81. e., Diod. S. Luc. Ael. V. h. Hs. Fa. Aes. Ios. 1, 919. e. 2, 16. f. 34. e. Zos. 2, 53, 8. e. 4, 46, 5., alias et δημόσιος, cf. Suid. Ind. Diod. S. Rs. An. l. l. it. Or. Dem. V. 6. 8. Lyc., ubi non bene dubitat; nihil reperiente me in Nostri copiam subst., sed in sq. verborum ap. G. Th. 604, 80. sq. *optare* et *expetere*, it. *cupere* et *optare*, cf. l. 96., ubi in Bg. *conserv.* nostrum Gr., sed et in simpl. aeque bono *servator*, sed sane cum Gr. n. non optima auctoritas in *benefactor*; unde Bg. e P. periphrasis, cf. Dem. 240, 10. φίλον, εὐεργέτην, σωτῆρα, τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο.

φόνον σοῦ τε) In v. ἐντελλ. Stp. Th. 3, 1367. D. hunc locum e P. Vs. tenet, sed cum lectione alia hac „φον. σόν τε καὶ σοῦ παιδὸς" memoriter quidem, sed ut partim conveniat cum illa Mss., qui duo conspirant in substantivi φον. diversa rectione, cum adi. σὸν eiusdem casus, et cum alio gen., qualis alibi, cf. 1, 14, 16. 2, 15, 1. et maxime 7, 7, 6. in eodem subst. φόνος οὐκ ὀλίγος — καὶ μηδὲν ἀδικούντων ἀνθρώπων, sed hic tum ap. Stp., tum in Codd. potuit oriri per lapsum in ν et υ solennem. Verum iidem Mss. dissentiunt secum in altero membro, ubi Ms. Ba. modo addit pron. σοῦ, quod et P. refert, ut habuerit potius in Cod. suo, quam libere addiderit, quia pro elegantia sua cum scriptoribus Lat. talia pron. pers. s. possess. alias omittit. Hoc pron. etsi potuit excidere ob pr. τοῦ simile: tamen et alibi nostri Codd. exquisita obtrudunt pro vulgari ratione, quae hic cum Ms. Ve. tenetur quoque a Bg., pronomen illud reticente, quod Glossator aeque supplieverit ex aliis locis, cf. 2, 1, 18. e., utque magis definiretur subst. τοῦ παιδ. Mox in καὶ τοῦτο variatur pro plur. §. 2., cf. Dem. sine Ind. 575, 26. ut in λογ., oppos. γραμμ., cum ῥήμασι 1, 9, 21., forsan et hoc e Lat., ubi Ms. Vi. lectio syn. in adi. μόνοις pro adv., contraria illi 2, 4, 8., nec in P. comparet, ex ingenio librarii aeque orta, ac e lapsu in ον et οις.

„καὶ μαρτυρεῖ τὸ γραμματεῖον [n]. ἐγὼ δὲ ὑπεσχόμην „μὲν, ὅπως μὴ, ἐμοῦ τὸ ἔργον „παραιτησαμένου, ἄλλῳ ἐγ„χειρισθῇ [o], σοὶ δὲ ταῦτα δη„λώσων ἥκω [p], ὡς ἂν μὴ λά„θῃ [q] τὰ τολμώμενα.“ Τοιαῦτά τινα λέγοντος αὐτοῦ καὶ δακρύοντος, οὐκ εὐθέως ὁ Σεβῆρος ἐπίστευσεν [r]· ἀλλ', ἅτε πολὺ

testimonio est iste libellus. 6. *Equidem promisi, ne, me negotium recusante, alteri delegaretur; tibi vero ut haec indicarem veni, ne lateant, quae ausus est.* 7. Talia dicente illo et lacrymante, non continuo Severus credidit; sed ut qui multum haberet in pectore

n) Ms. Ba. τὸ γραμματεῖον τουτί. v. N. o) Colon cum Ms. Bg. hic quoque in ed. Bc. 1., ut punctum in Stp. rel. p) Colon in Ms. Ba. q) Ms. Ba. λάθῃ λ. cf. 3, 11, 13. r) ἐπίστευεν una Pat. v. N.

καὶ μαρτυρεῖ) Bg. e P. formulam pro privo v. dans, tamen non cum eo opprimit particulam καὶ, solennem in transitu ad probationes, cf. Dem. 243, 7. 253, 9. 261, 7. 272, 1. 273, 3. 282, 6. 394, 21. καὶ ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, λ. it. ad Vig. p. 508. i. cum Hoog. Op. p. 538. e. Sed Ms. additum pron. demonstr. comparet quoque ap. P., at non eodem loco, h. e. post subst., verum ante id, ubi et Bg. retinet inde, et articulum vulg. τὸ uterque Intp. potest sic reddidisse, ut alias, dum illud Ms. ortum est vel e glossa istius τὸ, cf. 1, 13, 6. e. ad τοῖς, vel e comparatione similis loci 2, 1, 23. τουτὶ τὸ γραμμ.

ἐγὼ δὲ) Bg. partim e P. opprimit δὲ, solum μὲν sic reddens, cf. 1, 2, 9. 1, 5, 23., ubi Stp. Th. ὑπεσχ. tenet sine auctore, sed v. ἐγχ. nec cum Lat. Bg., nec pass. cum dat. pers., cf. Diod. S. 1, 177. l. 33., variante Bg. cum §. 4. in Lat. tempore ad v. ἥκω, (ut Nostro hic in ὡς μὴ cum proximo ὅπως μὴ,) sed, deserto P., ad λαθ. τὰ τολμ. reddente, ut alibi, cf. 2, 5, 15.

τοιαῦτα — οὐκ) Fato quodam genioque regni fieri talia, animadvertas; suntque principes plerumque ut odii, ita amoris, tenaciores, quam par est. Notum est Tiberii exemplum, in cuius animo Seiani caritas tam pervicaciter insederat, ut, *quamvis exitiosa suaderet*, tamen *cum fide audiretur* Tac. 4. A. 59, 5. Adde Traiani in Licinium Suram affectum, Dioni descriptum in Traiano. *Boecl.*

Bg. aliter, in τινὰ oppresso, quam 2, 5, 14., fere cum P., qui libere ad δακρ. addit adv. et in v. ἐπισ. imperf. adhibet, liber idem in sqq., unde Bg. retinet Lat. ad φιλτρ. severum, quod tamen G. Th. non habet pro effectu eius, h. e. pro amore, ut explicatur per variationem §. 11. τὴν πρὸς τὸν Πλαυτιανὸν τοῦ Σεβήρου εὔνοιαν, et novit Stp. Th. 4, 160. A. m. e Bud. Lex., unde et hausit aliam hinc lectionem „ταῦτα ἀκούσας ὁ Σεβῆρος, οὐκ εὐθέως ἐπίστευσεν, ἅτε λ.“ cf. de φ. Ind. Sb. Luc. Ael. V. h. cum N. Xen. Z. M. S. cum Hdb. p. 73., ad Diod. S. 1, 199. pen. cum N. 49., ad Orph. p. 73. Abr. L. Ar. p. 132. e. it. Heliod. Schm. p. 340. f. 11. m. Fi. ad Anacr. od. 34, 5., sed ap. Eur. Phoen. v. 136. παῖς Οἰνέως — Ἄρη

ἔχων ἐν τοῖς στέρνοις τὸ Πλαυτιανοῦ φίλτρον, συσκευήν τινα καὶ σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευεν [f], ἡγεῖτό τε, τὸν υἱὸν αὐτοῦ [t], ἔχθει τῷ Πλαυτιανοῦ	amatorium Plautiani, tanquam compofitum quiddam et fictum illud negotium fufpectum habebat: et opinabatur, filium animo infenfo

f) Ms. Ba. ὑπώπτευσεν λ. cf. 3, 6, 18. m. t) Mss. Ba. et Vi. αὐτοῦ per lenem cum A. al. v. N.

Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει, *filius* Oenei *Martem* Aetolum *in* pectore *habet*, prorfus de rectione faltem Noftri, qui in στερν. plur. pro fing. cum aliis Atticis profaicis, at fortaffis e poëtis, ubi Sch. fere cum Bg. „*in* pectore *multum* habere *amatorii* alicuius" cui Lat. Pol. (unde Stp. Th. plene) Sb. Ind. addebat *animo*, cf. Ind. Luc. Xen. Z. Pol. et Cyr. cum Suid. et Hef., bene ordinem mutante Bg., ne in Vs. poffet gen. regi inepte, quod cavit in Gr. praemiffus artic., ubi cogitari licet quoque genitivum auctoris, e notione propria fubft. φ., multum amatorii, dati quafi a Plaut., qui cafus obiecti fiat deinde in tropica vi, multum amoris erga Plaut., cf. in rem Dion. 1268, 75. φιλῶ τὸν ἄνδρα, ὥστε καὶ εὔχεσθαι προαποθανεῖν αὐτοῦ, it. p. fq. e.

συσκευήν τινα) De v. σκηνή v. Abrefch. ad Ariftaen. p. 290. *Leisn.* Similiter eandem rem infra ad finem fere capitis (§. 21.) Plautianus συσκευὴν κατ' αὐτοῦ καὶ δρᾶμα appellat. Inter alios quoque Lucianus hac voce fic ufus eft in Nigro 12. (1, 50. pen.) οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ (Gs. *crebra* illa *fcena*) καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος. *Stroth.*

Etiam Stp. Th. 3, 850. A. fq. (e Bud. C. 809, 49. ubi, inter alia, redditur *molitio fraudulenta*, cum libero textu Gr.) comparat copulata illa §. 21., et Markl. ad Max. Tyr. p. 692. dicit effe i. q. §. 21., noftrum locum afferens fine Vs. et alium ex Heliod. 5, 6. ed. Schm. p. 278. e. ubi σκηνὴν καὶ δρᾶμα eodem fenfu tropico, ut ap. Anton. 10, 27. p. 307. δράματα καὶ σκηνὰς alio, cf. Gat., copulante hic Noftro fyn. e diverfo tropo, cuius explicatio quaedam mox eft in τινὰ τέχνην λ., fed vocabulum generis cum formae, quorum de συσκ. cf. ad Thom. M. p. 508. N. 4. „dolus malus, infidiae, laeva fraus" cum locis Noftri omnibus fine Vs., Moer. p. 357. Hef. 2, 1318. m. σ., ἐπιβουλή, i. q. Bud. C. 802, 48. „κατασκεύασμα, fraus, commentum, molimentum fubdolum, actus commentitius et falfus" fed de σκην. ap. Jof. 2, 210. f. 2. l. 6. συνθεὶς σκηνὴν πανουργοτάτην, *commento* callidiffimo *excogitato*, ubi Sch. e Sb. Ind. „fcenicum actum" fed Stp. Th. 3, 851. cum P. fub „quoniam fabulofa in fcenam produci folent, hinc fit, ut ponatur pro re fabulofa" Bg. de fuo fupplente ὡς, fed in rel. retinente aliquid e P., etiam fyn. ad art. τὸ, non item liberum adi. πᾶν, fed rurfus tempus imperf. contra Ms., non vero pron. fq., quod per afperum refert P., itidem contra Mss.; variante Noftro in τὸ πρ. cum §. pr. τὸ ἔργ. fed Leisn. in m. Ox. ad συσκ. — κ. σκ. „ἓν διὰ δυοῖν" quo non eft opus.

ἔχθει τῷ Πλ.) Legendum effe τοῦ Πλ. fequentia monent. *Stroth.* quia in fq. membro non repetitur articulus in dat., fed adiungitur cum fubft. alius in gen., quae caufa poteft effe aliqua, ut alia, quod ω et ου alibi

καὶ μίσει τῆς ἐκείνου θυγατρὸς, εὑρηκέναι τινὰ τέχνην κατ' αὐτοῦ καὶ διαβολὴν θανατηφόρον. μεταπεμψάμενος δὲ τὸν υἱὸν [u], ᾐτιᾶτο, ὡς τοιαῦτα κατασκευάζοντα [x] κατὰ ἀνδρὸς εὔνου καὶ οἰκείου. ὁ δὲ [y] Ἀντωνῖνος τὰ

erga Plautianum et odio eius
filiae commentum esse quan-
dam technam in illum et ca-
8. lumniam mortiferam. Ar-
cessitum igitur filium incusa-
bat, quod talia strueret in ho-
minem amicum et domesti-
9. cum. Antoninus autem

u) Hoc comma etiam in Ms. Ba. cum ed. A. al. v. N. x) Ms. Ba. σκευάζοντα λ. v. N. y) Ms. Ba. ὁ δ' ἀντων. cf. 3, 10, 11. e.

confunduntur. Nec tamen dimiserim libros et vulg. rationem in diversis artic., quia et alias variatur in eo genere, cf. 3, 2, 13. e. οὐχ οὕτω τῇ πρὸς — ἀπεχθείᾳ, ὡς ζήλῳ καὶ ἔριδι τῇ πρὸς ἀλλήλας λ. it. 2, 1, 18. ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ τε ἡμῶν καὶ τῆς λ., P. deferente Bg. cum libertate, (pro Sb. Ind. „odio Plaut." cf. 3, 3, 4.) etiam ad sq. εὑρ. λ., ubi Stp. Th. cum P. quoque in τεχν., cf. 1, 10, 10., it. in θαν., in quo cum διαβ. Noster ad analog.

μεταπεμψαμ.) Bg. e P. fere δὲ per δὴ iterum, cf. 2, 15, 5., sed in ᾐτ. magis cum Sch. „incusabat, *increpabat* eum" quem acc. pron. *αὐτὸν* e pr. *υἱ.* suppleo et ipse post susceptum comma, ignorante Stp. Th. ista Lat. duo, cf. Dem. Ind., cui add. 228, 15. 136, pen. 141, 23. 147, 3. 151, 18. 26. Sed ex eodem porro ὡς cum particip. pro ὅτι et finito tempore.

κατασκευάζοντα) Κατασκευάζειν potest h. l. etiam verti *concinnare*. Gloss. *κατασκευάζω*, *concinno*, et *κατασκευαστὴς*, *ὁ κακοπράγμων*, *concinnator*. Hoc sensu *concinnare* est ap. Apulei. saepe, v. Pric. ad Mil. VII. p. 378. *Leisn.*

Ad malum hunc sensum indicandum pertinet etiam Ms. aliud compos. e glossa per comparationem aliorum Nostri locorum, reddente Sb. Ind. cum et P. et Bg. cf. Stp. Th. 3, 843. C. m. Bud. C. 800, 22. Dion. H. S. T. 1. 270, 28. Rs. Or. V. 10. p. 60. i. et Ind. Dem., cui add. cum praep. eadem Nostri 547, 27. 552, 9., deinde aliter 593, 14. 664, 11. 893, 9. it. 100, 17. 136, 21. 137, 8. 168, 13. it. 35, 16. *τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατ.* it. 36, 21. 106, 3. 175, 4. 10. it. cum inf. 341, ult. Ad sqq. adi. retinet Bg. e P. Lat. utraque, etsi postremum in marg. notarat Stp., qui tamen in Th. 2, 1231. A. m. sub eodem Lat. sine Vs. locum nostrum profert cum alia lect. *κατασκευάσαντα*, et e Nostro idem hunc gen. alterius *εὐν.* Ap. G. Th. quidem Bg. *domest.* cum Gr. n., sed non diserte pro affinis s. propinquus, nec ap. Schell. Lex., ut tamen e notatione possit esse is, qui eiusdem domus, i. familiae, et praeterea quoque ponatur in Iust. Ind. „domest. *iudex*, pro cognato et ex eadem familia" cf. Ind. Liv. et copulata ap. Luc. 1, 574. l. 84. *οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα καὶ εὔνουν*, familiarem *vestrum* et *benevolum*, quo ult. Lat. qui hic quoque malint uti ad *εὐν.*, alterum *οἰκ.* reddent pro syn. per Bg. pr. amicum, quo forte Stp. in Th. respexit.

μὲν πρῶτα ἀπώμνυτο, μηδ' εἰδέναι φάσκων τὰ λεγόμενα. ἐγκειμένου [z] δὲ τοῦ χιλιάρχου, καὶ τὸ γραμματεῖον δεικνύντος [a], παρεθάρσυνέ τε αὐτὸν καὶ προύτρεπεν [b] εἰς τοὺς ἐλέγχους ὁ [c] Ἀντωνῖνος. ὁ δὲ χιλιάρχης [d], ὁρῶν, ἐς ὅσον [e] ἤ-

primo quidem id abiurabat, nec ſcire ſe dicens, quae nar-
10. rarentur; Inſtante autem tribuno et libellum oſtendente, bono animo eſſe iubebat ipſum et adhortabatur ad coar-
11. guendum Antoninus. Tribunus autem cernens, in

z) Ms. Ba. ἐκκειμ. mendoſe. a) Ms. Ba. δεικνύοντος λ. ſed δεικνῦντος Bs. 2. al., v. N. b) A. al. πρoύτρ. cf. 3, 8, 8. 2, 1, 20. c) Ms. Ba. ἐλέγχους ἀντων. ſine artic., cf. 3, 11, 7. et contra hoc cap. §. 7. 16. d) Mss. Ba. et Vi. χιλιάρχος e gloſſa per comparationem, cf. §. 1. e) Ms. Ba. ὅσον κινδύνου ἠκ. ſed Ms. Vi. ὅσον κίνδυνον ἠκ. v. N.

ἀπώμνυτο) Leisn. in Ms. Bg. colore ſtrinxerat rubro pron. adiectum non e P., ſed ad ſenſum, et quia ſq. particip. φ. id requirit, a P. aliorſum flexum, reſpiciente huc Stp. Th. 2, 1296. B. e. ſine Vs.

ἐγκειμένου) Liber P. in δὲ et rel., ſed Bg. in ἐγκ. cum Sch., ut in Ms. modo gloſſa ex aliis Noſtri locis, ubi alterum thema δεικνύω uſurpat, nihil tenente Stp. Th. ſuper accentu lectionis vulg., qui variat quoque ap. Luc., ubi Ind. fert circumflexum, ſed textus noſtrum 2, 354. l. 69. cf. ſupra 1, 10, 7. ad ῥηγν. In ſq. παρεθ. Sch. partim cum P. „*animum audacem* ei *addebat*" fere ut Stp. Th. hinc ſine Vs., cf. Thuc. Ind., in cuius loco ſecundo redditur cum Bg., Diod. S. 1, 621. N. 16. Zoſ. 1, 28, 2. 2, 26, 2. 5, 32, 4.

προύτρεπεν) Προτρέπειν τινὰ εἰς τοὺς ἐλέγχους eſt impellere aliquem, ut argumenta circumſpiciat rei alicui demonſtrandae crimini ve convincendo. ἔλεγχος alias eſt indicium alicuius rei quodcunque, ſive certum, ſive incertum, e.g. Antiph. or. 1. p. 17. (Rs. Or. V. 7. p. 608. l. 2.) ἔλεγχον ποιήσασθαι τῶν πεπραγμένων, rerum geſtarum indicium facere, p. 19. (ib. p. 610. l. 11.) ἔλεγχον λαβεῖν τοῦ πράγματος, indicium rei accipere, et paulo poſt (l. 12.) ἔλεγχον δοῦναι, indicium facere. Sic ἐλεγχθῆναι eſt convinci 4, 13, 3. it. hoc ipſo cap. §. ſq. et ap. Ael. V. h. 12, 51. (e. p. 813.) *Leisn.*

Cf. ad 1, 1, 2. it. Ind. Dem. ex 303, 14., cui add. 230, 5. 871, ult. 874, 10. 875, 1. 904, 7. reddente Sch. „ἐλ. argumenta, quibus quis criminis alicuius coarguitur" ſed aeque recte Stp. Th. aliunde *demonſtratio* et *probatio*, at 3, 1632. B. e. „προύτρ. ἐς λ. *animum addebat* et *exhortabatur* ad *redarguendum*" cum dupl. alia lectione, in v. addito leni et per ſyn. praep., tum in Vs. de ratione Bg. ſolenni e P., cf. Moer. p. 302. cum Bud. C. Suid. 3, 211. m. lib. de V. med. Fi. et Dem. ſine Ind. 153, 26. 267, 18., ſcribente Noſtro ad analog.

ἐς ὅσον) In Mss. alia lectione conſenſus eſt primum, quoad e gloſſa locatur ſubſtantivum vicinius ad adi., ſed deinde diſſenſus in caſu alio, ubi incidit vel lapſus in ν et υ ſolennis, cf. §. 5. ad σοῦ, vel ingenium librarii, mutantis iterum caſum diverſum in eundem, cf. 1, 13, 12. e. 1, 12, 9. m., quem etſi refert ipſe P., tamen libere potuit agere, ut Bg., qui debuerunt ſevere reddere *in* quantum *periculi*, cum et Lat. habeant, cf. G. Th. v. *quantum*, ſed in Gr. formulam M. O. Nov. T. 3. p. 22.

κει κινδύνου, δεδιώς τε τὴν πρὸς τὸν Πλαυτιανὸν τοῦ Σεβήρου εὔνοιαν, ἐπιςάμενος [f], ὡς, εἰ λάθοι [g] ἡ ἐπιβουλὴ, καὶ μὴ ἐλεγχθείη [h], ὄλεθρος αὐτῷ οὐχ ὁ τυχὼν ἐπήρτηται, „Καὶ τίνα [i], ἔφη, ὦ δέσποτα [k],

quam magnum veniſſet diſcrimen, veritusque adverſus Plautianum Severi benevolentiam, gnarus, ſi latuiſſent inſidiae, neque coarguerentur, peſtem ſibi non vulgarem impendere, 12. *Et quodnam*, inquit,

f) Mss. Ba. et Vi. ἐπιςάμενός τε ὡς λ. v. N. g) Ms. Ba. λάθοιεν ἡ λ. v. N. h) Ms. Ba. ἐλεχθείη mendoſe, cf. 1, 1, 2. e. i) In Ms. Ba. καὶ τίνα ἔφη ὦ λ. ſine commatibus, ut in ed. A. al. k) δέσποται ed. Lu. Par. 2. Ox. et Ed. v. N.

ſq., (ubi eadem ſuppleo ſubſt., quae ad εἰς τοσοῦτον λ.) ut in alteram Bg. Dem. 667, 7. θεάσασθε, εἰς ὅσην ἂν αἰσχύνην ἡ πόλις ἡμῶν ἐληλύθει, (205, 15. εἰς τοὺς ἐσχάτους ἐλθόντες κινδύνους,) et Xen. Cyr. 1, 4, 8. ἔλεγον, εἰς οἷον κίνδυνον ἔλθοι, it. de re Rs. Or. V. 7. Ant. v. κινδ. „τὰ εἰς κινδύνους ἥκοντα λ." ſcribente Noſtro ad analog. in pron. cum gen., cf. Thuc. 199, 11. παρὰ τοσοῦτον — ἦλθε κινδύνου, it. 448, 63. cum Abr. Dl. p. 606. i. „pro κίνδυνον."

ἐπιςάμενος) Mss. intruſum τὲ iterum in participiis pluribus reperias quoque ap. P. „*neque* non *intelligens*" ſed ut ſine copula, a Bg. quoque omiſſa, in periodo per participia hoc membrum praemiſſum credas in apodoſi, quae hic conſtat uno illo v. ἔφη, cf. 2, 5, 8. e., variante Noſtro cum εἰδὼς 3, 11, 17. e.

εἰ λάθοι ἡ ἐπ.) In Ms. lectione vitioſus eſt pluralis λάθοιεν, forſan ortus a λάθοι ἂν ex §. 6. e. per gloſſam e comparatione et lapſum in α et ε ſolennem, et per ſeriem omnium unam, cf. 2, 10, 3., ſervante Bg. e P. diverſa tempora per enallagen quandam, ſed ex analog. ſcribente Noſtro in ſq. ἐλ. cum ἐπιβ. et ὀλ. cum adiuncto adi. et v., cf. 2, 3, 16. οὐ τὸν τυχ. ἐπηρτ. ἀγῶνα alio ordine, ad variandum, ut Alc. ep. 3, 59. p. 422. m. νεανίσκος — οὐχ ὁ τυχ., cf. ad Luc. 2, 771. N. 21., reſpiciente huc Stp. Th. in ὀλ. ſine Vs., at cum alia lect. αὐτ., quem aſperum, non variantibus libris Gr., refert Bg. e P., quem Sch. deſerit in „ἐπ. *exitium* impendet *ipſi*" cf. Dem. 666, 14.

ὦ δέσποτα) Pol. legit pluraliter ὦ δέσποται, quia ſcilicet pluralia verba ſequuntur, non ſingularia, ut §. 4. *Sylb.*

Cum retineant ſing., praeter Bg., etiam cum Mss. editiones primae: reliquarum plur. eſt e correctione, dum quis immemor fuit eorum locorum, ubi, praeſentibus pluribus, ad unum tamen oratio habetur, qui appellatur, etſi reliqua verborum rectio ad alios ſimul pertinet, cf. Virg. A. 9, 258. 525. *vos* —, *Niſe*, — *obteſtor*, et *vos*, o Calliope, — *adſpirate* rel., cum N. Heyn., ubi appellatur enallage numeri et ſyllepſis. Tum Sch. „καὶ ponitur interdum ab initio ſententiae, ubi nihil copulat" ad ſpeciem quidem, cum tacite referatur tamen ad alterum quid, ut vel ſic continuet, ſed cum aliquo affectu animique motu, ut δὲ ab initio orationum, cf. 1, 6, 4. Loesn. Obſ. p. 81., ubi dr. „iis interrogationibus praeponi, quae cum aliqua admiratione fiant" Hoog.

„ἔλεγχον μείζονα βούλεσθε, ἢ „ποίαν ἀπόδειξιν φανερωτέ„ραν [l]; ἐπιτρέψατε [m] γὰρ δή „μοι, ἔφη [n], προελθόντι [o] τῶν „βασιλείων, διά τινος [p] τῶν ἐ„μοὶ πιστῶν δηλῶσαι, ὅτι δὴ τὸ „ἔργον κατείργασται. ὁ δὲ ἀφί-

Domine, argumentum maius vultis aut indicium apertius? Permittite enim mihi, ut egressus palatio per aliquem mihi fidum hominem significem Plautiano, iam rem confectam esse. At ille veniet cre-

l) In Ms. Ba. modo colon, cf. 2, 19, 20. m) In praeced. edit. eſt ἐπίτρεψε, quod vel in hoc editum ἐπιτρέψατε, aſſentiente vet. cod. vel in ἐπίτρεψον mutandum fuit. *Steph.* ἐπιτρέψατε habet etiam Ms. Ba. *Mart.* tacite quoque Mss. rel., it. Sb. In. Lu. Bc., ſed ἐπετρέψατε Ox. mendoſe, at ἐπίτρεψε A. Bas. Par. et Pat., v. N. n) ἔφη iterum non eſt incluſum in Ms. Ba. *Mart.* quia erat (ἔφη) in Stp. al. o) προσελθ. Ms. Ba., ſed τὸ σ. videtur a prima manu notatum eſſe, ut falſum. *Mart.* Eſt tamen προσελθ. etiam in Ms. Vi., v. N. p) Hic accentus etiam in Ms. Ba. et ed. A. al., pro διὰ τινὸς Stp. al. cf. 3, 10, 11. m.

Op. p. 539. N. 2. Vig. p. 505. Nr. 4. cum N. it. 508. i. Ind. Xen. Z. Bach. M. S. et Cyr., at Ael. V. h. „abundat eleganter in principio interrogationis" ſine Ind. Dem. 246, 10. ubi male editur τῆς ποίας λ. pro καὶ π., ubi et 447, 15. ταῦτ' ἐλέγχων ἔτι δεῖται μειζόνων; (877, 13. μεῖζον — τεκμήριον) 953, 2. σαφέστατον ἔλεγχον, it. 979, 24. ἔλεγχος ἀκριβέστατος, ſcribente Noſtro in βουλ. cum acc. rei et interrog. forſan ad analog. Lat.

ἔλεγχον μειζ.) Herodianus ipſe explicare videtur per ſq. ἀποδ. φαν. *Leisn.* Noſter, opinor, hic in oratione turbati et anxii animi adhibet copiam ſyn., ubi Bg. e P. (cuius pron. alterum ad ποι., ſyn. pr. τίνα, debuit ſervare, olim a nobis reſtituendum) melius, quam Sch. „ἀπ. *argumentum* apertius" vel ſic tamen innuens ſyn., ut Stp. Th. ſine exemplo reddit *probatio*, eodem Lat., quo ſupra in ἐλ., cf. 1, 15, 5. e. Bud. C. Ind., cui add. 959, 36. Eur. Phoen. Ael. V. h. Luc. Aeſ. Fa. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. et Dem., cui add. 328, 23. 240, 3.

ἐπιτρέψατε) Ut de hac lect. non amplius dubitandum, quia a Mss. noſtris quoque praebetur: ita altera in ſing. orta videtur e ſing. δέσποτα, opprimente P. utrumque γὰρ et δὴ, ſed Bg. modo poſtr., cf. 1, 14, 19., quod h. l. Lat. *tandem.* Repetitur autem ἔφη in alia hic enunciatione ex uſu ſermonis quotidiani, cf. Xen. M. S. 2, 3, 16. et Cyr. 3, 1, 9. In ſq. προελθ. lectionem Mss., pravam e confuſione ſolenni illarum praep., confutat, praeter Ms. Ve. cum P. et Bg., quoque contextus et rectio cum gen., quo variatur cum §. 1. per privum ſubſt. Tum in ſqq. Bg. e P., praeter caſus diverſos remotos, in ſuppleto cum ſubſt. ἀνθρώπου, it. ad v. δηλ. nomine proprio, quod propterea notarat Leisn. in Ms. Bg. rubro colore, cogitandum facile per contextum, quia imperatores utrique principem perſonam, qua de agebatur, iam ipſi intelligebant, cui res ſignificanda; pro quo nomine nec locum obtinuit commode pron. αὐτῷ, quia longius remotum fuit ipſum viri nomen §. 5., apud Severum uſurpatum, etſi §. 7. et 11. Herodianus poſuerat, ut in ſua narratione. In extr. Sch., deſerto P. etiam, „κατ. *factum* eſt *opus* caedis imperatae"

„ξεται πιστεύσας, καὶ οἰόμενος, „ἔρημα τὰ βασίλεια καταλή- „ψεσθαι. ὅταν [q] δὲ ἀφίκηται, „ὑμέτερον [r] ἤδη ἔργον, εὑρεῖν τὴν „ἀλήθειαν. ἡσυχίαν δὲ [s] εἶναι „πολλὴν ἀνὰ τὰ βασίλεια κε- „λεύσατε [t], ὅπως [u] τὸ πραττό-

dens, ac putans, vacuum se palatium occupaturum. 13. *Atque ibi iam vestrum negotium erit comperire veritatem. Sed silentium magnum in palatio esse iubete, ne res, quae agi-*

q) Ms. Vi. ὅτε λ. v. N. r) Ms Ba. ὑμέτερον ἔργ. abest ἤδη. *Mart.* Sed in Excpt. Ms. Vi. modo affertur quoque ὑμέτερον, quod erat in edd. A. Bs. 1. Ox. Ed. et Sb., sed ἡμετ. in Stp. etc. et tacite in Ms. Ve., v. N. s) Ms. Ba. δ' εἶν. cf. §. 9. t) Colon in Stp. al., punctum in Bc., pro commate A. rel. u) Ms. Ba. ὅπως μὴ τὸ πρ. προγν., ut in Excpt. Ms. Vi. „ὅπως — ὅπως μὴ et in sq. vs. μὴ deest“ v. N.

non assecutus lusum Nostri et paregmenon, pro *facinus* factum, *confectum esse*, cf. G. Th. et in Gr. pass. Ind. Luc. 1, 744. l. 95. Diod. S. 2, 99. l. 10. Thuc. Rs. Or. V. 7. Ant., sed Dem. in hoc ipsum perf. sensu med.

πιστεύσας καὶ οἰομ.) Libertatem P. deseruit Bg., servans inde modo Lat. ad κατ. (ubi tamen et procedit pro deprehendere, offendere,) it. ad ἐρ. cum Stp. Th., quod hic dr. post remotos et interfectos homines, fortassis e Lat., cf. Liv. 1, 46. e. prope *continuatis funeribus* quum *domos* vacuas *novo* matrimonio *fecissent*, it. Cic. Catil. 1, 6. *cum* novis *nuptiis* domum *vacuefecisses*, et Sall. Cat. 15, 2. *necato* filio, *vacuam* domum *scelestis* nuptiis *fecisse*, ubi v. Cort.

ὅταν δὲ ἀφ.) Quanquam iam Stp. in marg. corrigente liberum P., tamen brevitatem eius retinet Bg., praeter redditum δὲ pro τὲ, neglecta adeo Nostri simplicitate in repetito v. ἀφ., ubi Ms. lectio est e glossa, sive per comparationem cum aliis Nostri locis, (cf. Hes ὅτε, ὅταν, λ.) sive quod librarius deprehenderat scripturam divisam ὅτ' ἂν, (cf. Suid. 2, 724. m. ὅτ' ἂν —, ὅταν λ.) unde sine apostr. dedit, neglecto ἂν, nisi hoc in aliquo Ms. adhuc reliquum est.

ἡμέτερον) Cum Aldina et Polit. ὑμέτερον legendum esse, ipsa orationis dictat sententia. *Sylb.* Utique legendum ὑμ. *Stroth.*

Vel sine Mss. quisque videat hoc; ut iam dudum dederimus; legente sic etiam Bg., qui adiunctum adv. ἤ. per syn. Lat. e P. reddit, pro tunc, cf. 2, 12, 6., sed ὑμ. ἐργ. severius, quam ille, et quam 1, 5, 19. (quibus add. sine Ind. ap. Xen. Cyr. 5, 5, 45. οὐδὲν τοῦτο μᾶλλον ἔργον ἐμὸν ἢ ὑμέτερον μηχανᾶσθαι,) deserens illum in εὑρ., ubi Noster partim cum Dem. sine Ind. 874, 24. τοὺς δούλους βασανίζοντες οὕτω ζητεῖτε τὴν ἀλ. εὑρεῖν τῶν πεπραγμένων, cum arte celandi imitationem, i. e. alio ordine et absolute, sine τῶν π., afferente G. Th. modo formulam P., quem deserit Bg. e marg. Stp. in sq. ἡσ. et πολλ. (ubi Noster iterum partim cum Dem., cf. Ind., cui add. 92, pen. ταῦτ' ἔχειν κατὰ πολλὴν ἡσ.) non item in ἀνὰ λ., ubi severius Sch. „intra, *per* aedes.“

ὅπως) *Ne*, quod *facimus*, si *praecognitum* fuerit, *evertatur*, i. e. ne techna, qua utimur ad illum deprehendendum atque convincendum, si praecognita fuerit, irrita reddatur. *Steph.*

„μενον μὴ προγνωσθὲν ἀνατραπῇ.“ Ταῦτα εἰπὼν ἐντέλλεταί[x] τινι τῶν πιστοτάτων ἑαυτῷ[y], ἀγγεῖλαι Πλαυτιανῷ[z], ἥκειν τὴν ταχίστην[a]. κεῖσθαι γὰρ ἀμφοτέρους τοὺς βασιλέας, καὶ δεῖν[b] αὐτὸν ἔνδον εἶναι,

tur, *praecognita subvertatur.* 14. Haec locutus mandat cuidam ex fidissimis sibi, qui nunciaret Plautiano, adsit 15. quam primum; jacere enim utrumque imperatorem, ac oportere ipsum

x) Hoc accentu nobiscum Ms. Ba. et cum edd., praeter Stp. Sb. Lu. τινὶ, cf. 2, 14, 7. 3, 11, 2. m. y) ἑαυτοῦ Ms. Ba. v. N. z) Πλαυτινῷ Bs. 2. L. mendose, cf. 3, 11, 8. m. a) τηνταχίστην Ms. Ba. ut 2, 8, 17. e. et hic A. cum Bs. 2., ut colon in Ed. cum Ms. Fg., ubi iam dedimus numerum novae §. pro Bc. inferius post γενεσθ. b) δεῖ Ms. Ba. v. N.

Deserto P., facit Bg. cum Sch. in rel., sed partim in „πραττ. *res, quae geritur*“ liberius, quam 2, 1, 21. 2, 6, 10., assumto quippe subst. Lat.; nihil tenente Stp. Th. in v. pass. ἀν., quam e Bud. C., cf. Suid. 1, 184. e. Sed in Mss. lectione est mera Glossatoris opera, rectionem adiuturi collocato μὴ propius ad ὅπως, ut erat §. 6. et 1, 1, 1. m., ne μὴ traheretur ad proximum particip. προγν., sed ὅπως μὴ ad v. ἀνατρ., etsi ab imperito lectore vel sic μὴ ad proximum τὸ πραττ. potest trahi. Sed Nostri ordo et collocatio habet analogiam Lat., qui sua *ut ne* similiter divellunt, interpositis aliis, cf. Hor. Turs. p. 540. Nr. 12. e. 1243. Nr. 17. sq. cum G. Th. v. *ut* 1117, 16. sqq., ubi dr. „*ut* abundare ante *ne*“ unde Bg. e P. hic, ut alibi, modo exprimunt negat., divellente Nostro hic particulas illas propterea, credo, ne concurrant duo particip., sed afferente Stp. Th. 3, 656. E. e. legem Gs. eandem, et modo exemplum particularum istarum in vicinia, it. Hoog. Op. p. 853. e. 839. m. (ubi p. 836. e Dem. 9, pen. ὅπως ἐνθένδε βοηθήσητε, καὶ μὴ πάθητε ταυτὸν, cum duplici enunciatione, aiente et negante, et vel sic distractum, nisi quis dicat, ὅπως e pr. repetendum,) at uno interposito vocabulo cf. Xen. Ἀνβ. 3, 1, 18. ὅπως τοὶ μὴ λ. it. Cyr. 1, 3, 18. m. et The. Fi. 24, 3. e., sed vicino situ cf. ib. et ej. Pal. Dem. etc.

ἐντέλλεται) Ms. casus alias in pron. ἑαυτ. fuerit librarii vel lapsus in ω et ου, ut alibi, vel ingenium, ad variandum cum §. 12., per glossam e comparatione aliorum, qui cum hoc adi. ponunt gen. pers., pendentem a superlat., cf. Ios. 2, 23. s. 47. l. τοὺς πιστοτάτους αὐτῶν, fidissimos *illorum*, (pro inter illos s. ex illis, qui praec. ὁπλιτῶν, ut 1, 489. l. 7. οὓς ᾔδει πιστοτάτους τῶν ὁπλ., *quos* ex *militibus* fidelissimos *noverat*,) vel aeque ac dat., qui dicatur casus *obiecti*, cf. 1, 17, 14. e., hic tenente et P. casum adi. vulg., unde etiam Bg. adiunctos inf. mutat, primum in finitum tempus cum pron. relat., sed postremum in tale pendens a pr., dum omittitur particula *ut*, neglecta tamen consecutione temporum Lat., quam servarat P. per idem tempus praes., liberior in rel.

δεῖν) Infinitivum, mutatum in Ms. uno in tempus finitum, cf. 1, 5, 23. e., retinet cum Mss. rel. etiam P., et lapsum librarii arguit series orationis per copulam καὶ et praecedentem inf., quanquam alias duo tempora ista concurrunt post aliquod verbum, e notione dicendi, edi-

πρὶν ἔκπυστα τῷ δήμῳ γενέσθαι, ὡς ἂν [c], τῆς ἀκροπόλεως κατειλημμένης, καὶ τῆς βασιλείας ἱδρυμένης [d], ἑκόντες τὲ καὶ ἄκοντες πάντες [e] ὑπακούοιεν οὐκ ἐσομένῳ βασιλεῖ [f], ἀλλ' ἤδη ὄντι. τούτοις πιστεύσας ὁ Πλαυτιανὸς, ἤδη περὶ δείλην ἑσπέραν, ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι, θώρακα μὲν [g] ἀμφιέννυται,

intus esse antequam res innotescat populo: ut scilicet arce occupata, et imperio stabilito, velint nolint, universi obediant non futuro imperatori, sed iam
16. facto. His credens Plautianus, cum iam diei serus vesper esset, erectus spe, loricam induitur tuendi

c) Hoc comma etiam in Ms. Ba. d) Verba καὶ τῆς βασ. ἱδρυμένης in Ms. Ba. desunt. *Mart.* etiam in Ve., v. N. e) Hoc πάντες deest in edd. Par. Ox. et Pat. v. N. f) Colon Ms. Ba., ut punctum Ing. 2. mendose. g) In Ms. Ba. μὲν abest. *Mart.* v. N.

cendi, iubendi, nunciandi, quale hic ἀγγειλ., cf. Krb. Obs. p. 161. e. infra 5, 7, 2. sqq. 6, 7, 5. e. sqq., ubi tamen illud, quod finitum est, a principali verbo pendet per particulam aliquam, id tempus finitum regentem, ut ὡς et ὅτι, quod hic post ἀγγειλ. desit, nec per copulam illam καὶ commode potest suppleri. Caeterum ex sq. ἔνδον, relato ad pr. §. 13. ἀνὰ τὰ βασιλ., (cf. Ind. Xen. 'Ανβ. et Cyr.) conficitur, Praefectum Praetorio habitasse extra aulam.

ἔκπυστα) Bg. e P. mutat omnia, pro suppleto pron. ταῦτα assumens subst. πράγματα cum alio numero et privum verbum pro formula, non item Sch. „*cognita* ipsi *facta sunt*" scribente Nostro partim cum Thuc. „πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι" ubi Ind. huc respicit sine Vs., ut et Stp. Th., qui addit „ubi nota dat." qui tamen et pendeat a v γεν. cf. syn. Herdt. 466, e. ἀνάπυστα γενόμενα ταῦτα, it. 468, i. In sq. ὡς Bg. e P. supplet adv. δὴ libere, cf. 3, 3, 13.

καὶ τῆς βασ. ἱδρ.) Homoeoteleuton decepit librarium qui cod. Ven. scripsit, ut verba καὶ τ. β. ἱ. omitteret. *Stroth.*

Vera haec est causa, cum, praeter Ms. Vi., membrum teneat quoque P., desertus a Bg. in v. ἱδρ., non item a Stp. Th. 1, 1092. F. m. (cf. ad 2, 8, 6. e.) nec a Bg. in sqq. ἑκ. et ἀκ. adi. per verba, propter servandam, opinor, figuram Gr. et paronomasiam aliquo pacto, pro *sponte*, aut *invite* s. *inviti*, cf. Dem. sine Ind. 128, 24. ὅπως μήθ' ἑκὼν, μήτ' ἄκων μηδεὶς ἀνατρέψῃ. it. Herdt. 135, 96. ἤν τε ἑκ., ἤν τε ἀέκων, it. 158, 99.

πάντες) Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ergo πάντες, quod abest a nonnullis" omissum ab operis ob pr. simile, sed servatum a Bg. e P. cum edd. primis et Mss. tacite. In sqq. addit P. libere plura adv., ubi Bg. Lat. ad particip. ὄντι, valde commodum, ignorat Stp. Th., cf. Hsd. ἔργ. Vss. v. 29.

ἤδη περὶ) Bg. partim e P., cf. 2, 6, 9. et 2, 11, 9., quo comparato loco, hic sumetur de tempore longe seriori, quia interea multa narrantur a Nostro acta, qui in sq. ἀρθ. τ. ἐλπ. variat cum 2, 13, 1., cf. 2, 6, 16.

θώρακα) Ipse Bassianus ap. Capitol. (in Anton. Geta p. 743. m.) c. 6 in discrimine, loricam sub lato habens clavo, curiam ingreditur. *Leisn*

τῆς τοῦ σώματος ἀσφαλείας χάριν· κρύψας δὲ αὐτὸν τῇ λοιπῇ ἐσθῆτι, ἐπιβὰς ὀχήματος, αἰφνιδίως [h] εἰς τὰ βασίλεια ἠπείγετο [i], ὀλίγων αὐτὸν παραπεμπόντων [k], οἳ παρῆσαν, οἰόμενοι, κεκλῆσθαι ὑπὸ τῶν βασιλέων διά τινα [l] ἐπείξαντα. ὡς δὲ [m] ἐπέστη τῇ βασιλείῳ αὐλῇ, ἀκωλύτως τὲ [n] εἰσῆλθεν, ἀγνοούντων τὸ πραττόμενον τῶν φυλάκων [o]· ὑπαντώμενος δ' [p]

corporis causa, occultans eam
17. caeteris vestibus: conscensoque curru, repente in regiam properabat, paucis ipsum comitantibus, qui aderant, putantes eum vocatum ab imperatoribus propter quaedam urgentia.
18. Ut autem pervenit ad imperatoriam aulam, intravit, ignorantibus, quid ageretur, custodibus. Occurrens

h) αἰφνηδίως Ms. Ba. ut ter jam, cf. 3, 7, 13. m. i) Col n in Ms. Ba. k) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel. l) Sic quoque Ms. Ba cum ed. A. al., pro διὰ τινὰ Stp. rel., cf. §. 12. m. m) Ms. Ba. δ' ἐπ. cf. §. 9. 13. m. n) Diserte sic Ms. Ba. et tacite Mss. rel. cum edd. omnibus, v. N. o) Ms. Ba. φυλάκων, ὑπαντήσας δ κτλ., quorum comma habet quoque A. cum al., v. N. p) In Ms. Vi. δ' deest. *Loc.* v. N.

Hic P. libertatem, correctam iam a Stp. in marg., deserit partim Bg., negligens eiusdem et Stp. in marg. copulam δὲ, pro τὲ acceptam, contraque in sq. membro referens aliquam, omisso etiam μὲν cum P et Ms. Ba., ubi elapsum videtur ob pr. κα aut sq. αμ., cum teneant Mss. rel. Sed e P. retinet hic Bg. acc. cum v. ἀμφ. secus ac 1, 14, 16 1, 16, 7. e. Mox ad αἰφν. λ. in rem Dio 1274, 97. οὕτως ἠπείχθη, ὥστε τὰς ἡμιόνους, τὰς ἀγούσας αὐτὸν, πεσεῖν ἐν τῷ παλατίῳ.

οἳ παρῆσαν) *qui* aderant *eum* que *de* rebus, *quae* celeritatem *postulassent*, acciri *existimabant*, s. de rebus, quae nullam passae moram essent. Sic supra dixit (3, 11, 14.) ἀγγελείας ἐπειγούσας. *Steph.* plane ut nos: *wegen* einiger *dringenden* Angelegenheiten. *Streth.*

P. libertatem corrigens Stp. sic in marg., tamen ex eodem retinet quodam modo hoc, quod resolvit particip. οἰομ., dum Bg. aeque id capit per se, in notione causae, ubi non cohaeret cum v. παρ., sed cum pron. οἳ, et adeo ad proxime praecedens membrum, quasi per parenthesin modo interiectum, regitur, quoad casum, cum potuisset quoque regi ad pr. gen. consq. eodemque gen. exprimi, quo spectat P., hinc opus habens subiicere copulam, sed ut illa rectio obtineat quoque in Lat. Mox in τῶν β. variatur cum §. 14. sine ἀμφ cf. 3, 11, 12., ut sq. §. in τῇ β. α. cum pr. εἰς τὰ βασ. ubi Bg. ad ἐπ. aliter, quam 3, 9, 18. 3, 12, 2. etc., cf. 1, 9, 20. m.

ἀκωλύτως) In Gr. *citra impedimentum* Leisn. „scripserat in m. Ms. Bg., cum ibi defuisset adv. hoc, restituendum olim, cum et agnoscat P., liber in rel., hactenus quoque, ut cum Ms. Bg. omiserit copulam τὲ, qua de post; e P. fere agente Bg. in sq. τὸ πρ., cf. §. 13. 2, 1. 21. 2. 6, 10.

ὑπαντώμενος δ') Pro δ' aeque aptum erit θ', id est, τε. *Sylb.* Quae co-

ὁ χιλίαρχος, ἐνεδρεύων τε προσεῖπεν αὐτοκράτορα [q], καὶ δῆθεν συνήθως [r] λαβόμενος [ſ] τῆς χειρὸς, εἰς τὸ δωμάτιον εἰσήγαγεν, ἔνθα ἔφασκεν ἐῤῥῖφθαι τὰ τῶν βασιλέων σώματα. ἤδη δὲ παρεσκευάκει ὁ Σεβῆρος νεανίας τῶν περὶ αὐτὸν [t] σωματοφυλάκων, οἳ συλλήψονται αὐτὸν εἰσελθόντα. ὁ δὲ Πλαυτιανὸς, ἐφ' ἑτέραις ἐσελθὼν [u] ἐλπίσιν, ὁρᾷ τοὺς

autem tribunus ac decipiens ſalutavit imperatorem, et quaſi pro conſuetudine prehenſum manu in cubiculum introduxit, ubi aiebat proiecta eſſe imperatorum cadavera. 19. Iam autem comparaverat Severus iuvenes ex corporis ſui cuſtodibus, qui comprehenderent ipſum ingreſſum. 20. At Plautianus, alia ingreſſus ſpe, videt utrumque

q) In Ms. Ba. punctum, ut in edd. A. al. r) Legitur etiam συνήθη. *Steph.* quod, a me nullibi repertum, pro adv., ut alia neutra adi. plur., ſtet. ſ) λαβόμενός τε τῆς χ. Ms. Ba. v. N. t) αὐτὸν per lenem Ms. Ba. cum edd. A. al., cf. 1, 11, 15. u) εἰςελθ. Ms. Ba. cum edd. Baſ. 1. Par. al. v. N.

pula referatur ad pr. membri idem τὲ, quod tamen et habuimus relatum ad δὲ, quod ſervat Bg., non item P., liber etiam in rel., ſed excidit in duobus Mss. ob vicinitatem, ut act., loco med. praebitum, cf. 3, 2, 2. e. 1, 17, 8., et aor. pro praeſ., minus per lapſum in compendio, quam per ingenium librarii, variaturi cum 2, 5, 8. In ſq. deſertus P. etiam a Sch. „ἐν. inſidiando" non item a Stp. Th., qui ignorat Lat. Bg., commodum hic ad ſententiam et Vs. Vernac., cf. Heſ. δόλον μηχανᾶται, Suid. L. N. T. Weſſ. ad Diod. S. 2, 372. N. 50. Ind. Dem., cui add. 1021, 22. et ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 6, 39., ſed in Bg. ad ſq. δηθ., a P. neglectum, cf. 2, 15, 6.

συνήθως) Leisn. ad m. Ms. Bg. „leg. συνήθως" quod adv. plane negligit P., non item Sch. „de *more*, more ſolito" in poſtr. cum Ind. Sb., ubi et *familiariter*, ſolum notionem Bg. tenente Stp. Th. aliunde, cf. Ind. Ael. V. h. Heliod. p. 51. e. et in Bg. e P. ad λαβ. λ. 2, 3, 8., ubi quoque inſertum a Ms. τὲ, ut alibi in particip. pluribus, ſtulte venit huc vel ex illo loco per comparationem, vel e marg., cum pertinuiſſet ad pr. δ', omiſſum poſt ὑπαντ., ſcribente Noſtro in εἰςαγ. λ. ex analog. cf. §. 2. et laud. ad 6, 5, 18., non tenente Stp. Th. ſq. ἐῤῥ. tempus.

νεανίας τῶν) Omiſit Bg. ſubſtitutum a P. pron. τινὰς pro ſubſt. νεαν., retinens ex eodem rel., divulſo ſubſt. σωμ. et ad horum unum σ. accommodata formula τῶν π. ἁ., quam per merum pron. expreſſit, cf. 1, 2, 5. e.; in notionem v. παρ., pro inſtruere ad aliquid, docere, quid et quomodo agendum, etiam adeo locare alicubi, ubi quid agendum, reſpiciente forſan Stp. Th. 3, 847. D. e Bud. C. 806, 47. cf. Rs. Or. V. 5. p. 563. N. 17. et Ind. Dem., cui add. 305, 20., tenente Bg. e P. conſecutionem temporum Lat. in Gr. pluſq. cum pron. relat. et fut.

ἐφ' ἑτερ. λ.) Ms. alia lectio in ſyn. praep., per ſe et extra verbum ſaepe iam variante, cf. 3, 1, 7. e., aut e lapſu fuerit, ob ſimilia initia

βασιλέας ἀμφοτέρους ἐφεςῶτας [x]· συλληφθείς τε κατείχετο [y], ἐκπλαγείς τε [z] τῷ πράγματι, ἐδεῖτο καὶ ἐλιπάρει [a]· ἀ-

imperatorem adſtare, comprehenſusque tenebatur: et obſtupefactus ea re orabat
21. et obſecrabat, purga-

x) ἐςῶτας Mss. Ba. et Vi., ſed alio accentu ἐφεςῶτας Par. 2. Ox. al. v. N., ubi comma cum Ms. Bg. habent Bs. 1., pro puncto A. al. et colo Stp. rel. y) Punctum Ms. Ba. cum ed. A. al. et colo Ed cum Ms. Bg v. N. z) Hoc τὲ abeſt in Ms. Vi., v. N. a) Ms. Ba. καὶ κατελιπάρει. ἀπελ quorum punctum etiam in edd. omnibus, ſed cum Ms. Bg. comma in Bs. 1. v. N.

pr. vocum ἐφ' ἐτ., aut e comparatione prioris §., ut ne in tanta vicinitate varietur; reperiente me tantum haec, variare ſecum iſta duo v. etiam ap. Thuc. 182, 16., et Ind. prodere utrumque v. quidem, ſed in textu eſſe tamen modo ἐςερχ., ſic et ap. Herdt., tum ap. eundem aliquem ſcriptorem occurrere v. c. εἰςάγω et ἐςάγω, ut ap. Ael. V. h. it. ap. Luc. εἰςβάλλω et ἐςβάλλω, et ap. hunc 2, 220. poſt εἰςβαλὼν mox lin. ſq. eſſe ἐς τὴν πατρίδα, quibus tamen vix auſim defendere vulg. hic ἐςελθ., quanquam a Mss. rel. ſuſtentatum; deferente P. etiam Stp. Th. 1, 1212. H. ſub „ἐπ' ἐλπίδι, — cum ſpe" ſine Vs. hinc cum al. lectione εἰςελθ. memoriter, ſed Bg. reddente cum Sch. in ἐτ., ubi *aliae ſpes* ſunt cogitatio et exſpectatio imperii obtinendi et caeſorum imperatorum, in quibus latent ſimul *aliae*, nunc in animo ſurgentes, cogitatio expectatioque periculi et exitii ſui; non definiente ſatis vim pr. ἐπὶ cum ſubſt. ἐλπ. Ind. Dem. p. 341. m., cui add. 255, 13. 368. 20. 378, 15. 806, 20. 841, 27. 246, 13. cum Lib. ep. p. 20. l. 4., ad quorum analog. hic ſcribitur, ut in τ. βασ. ἀμφ. rurſus variatur pro privo τῶν β. §. 18. e. 17.

ἐφεςῶτας) Res primo Mss., ſimplex v. pro compoſ. iterum, reperiendum quoque in P., hic orta ſit e gloſſa ad variandum pro §. 2., vel ad ſenſum definiendum in ambiguo verbo. Deinde accentus edd. acutus male habet in penultima per grammaticorum libellorum exempla, dum finitionem in ας accuſativi plur. e prima declinatione faciunt longam, ſed eandem in tertia brevem; qua ultima ſumta pro brevi, circumflexus ſit recte in penultima, ut in σωτῆρας, cum contra in acc. primae declinationis, v. c. ςρατιώτας, acutus modo obtineat ob ultimam longam. Denique in diſtinctione hic et in ſqq. membris nihil definire placet, praeter id, quod iam feci colon poſt ἐλιπ., ut ad ſq. §. trahatur quoque nominativus Πλαυτ. prior, cum alioqui, facto ibi puncto, ad ἀπελ. aſſumendus ſit nominativus pron. αὐτὸς ex illo Πλαυτ., mixtis et hic variis temporibus, praeſ. cum aor. et impf., ſed in v. κατεχ. reſpiciente huc ſine Vs. Stp. Th. 1, 1345. F. m. ſub compoſ. „detineor, retineor" pro quo Bg. e P. tenet ſimplex.

ἐκπλαγείς τε) Primum Mss. eſt in omiſſo τὲ, ſed male, ob ſimile ſq. τῷ, quia ſeries tunc laborat, quam et mutat libere P., unde partim Bg. in artic. τῷ per pron., non item in rel., ubi alterum Mss., in comp. pro ſimpl. iterum, prorſus ut 1, 16, 10., nec hic definiente quid P., quem deſerit et Sch. in „ἀπελ. ſe *excuſabat*, ſermone *expurgabat*" reſpiciens forte cum Bg. vim med., quorum Latt. ignorat Stp. Th. cum lib. de V. med., cf. abſolute ſic poſitum v. ap. Dem. ſine Ind. 113, 17.

πελογεῖτό τε, πάντα[b] φάσκων ψευδῆ εἶναι, καὶ συσκευὴν κατ' αὐτοῦ καὶ δρᾶμα ἐσκευάσθαι. πολλὰς[c] δὲ τοῦ μὲν Σεβήρου ὀνειδίζοντος εὐεργεσίας τὲ καὶ τιμὰς, τοῦ δὲ[d] πίστεώς τε καὶ εὐνοίας τῆς ἄνωθεν ὑπομιμνή-

batque se, omnia dicens falsa esse, commentum id in se fabulamque excogitatam. Multa dein Severo quidem exprobrante beneficia et honores, illo autem fidei et benevolentiae pristinae eum admo-

b) Ms. Ba. φάσκων πάντα φ. v. N. c) Ms. Ba. πολλὰ δὲ τ. μ. σεβ. ὀνειδίζοντος, εὐ. sed Excpt. Ms. Vi. modo „πολλὰς — πόλλα" v. N. d) Ms. Ba. comma hic cum A. et Bss., v. N.

πάντα φ.) Ms. ordo alius ad rectionem iuvandam pertinet, aut ex aliis locis petitus est ap. Nostr., qui sic quidem praeponit particip. hoc, sed praeterea sic locat, ut sequatur in fine enunciationis et post inf., vel ut intra enunciationem stet, qui ordo est exquisitior, ut ille Ms. nihil lucratur ad laeviratem, servante Bg. vulgatum, sed alium rursus sectante P. cum omisso v. εἶν., unde Bg. in sqq., etiam copula καὶ oppressa prima, et suppleto pron. rei ταύτην s. τοῦτο, quo sumto, in subst. συσκ. et δρ. subintelligi debet particula ὡς, tanquam; scribente Nostro peculiari ratione in iuncto συσκ. cum δρ. et cum affini v. ἐσκ. et comparante Sb. Ind. in δρ. superius σκηνὴν §. 7., ubi et accentus aliunde alius δράμα, qui hinc ap. Bud. C. 809, 47. sine Vs., nihil vero tenente Stp. Th., quam in συσκ. Vs. P. et in v. σκευαζ. extr. notionem, huc aptam, sine exemplo tamen „molior, struo, construo" cf. Bud. C. Ind. Xen. 'Αιβ. Cyr. Luc. Ael. V. h. Diod. S. Ios. Rs. Or. V. 6., variante Nostro cum §. 8. κατασκ. per simpl. In pron. autem asperum tenet Bg. e P., ob v. φασκ. et quia ipse Plaut. agit hic aliquid, dum lenis omnium librorum refertur ad scriptorem Nostrum, narrantem de illo.

πολλὰς) Hoc adi., a P. oppressum, cf. 3, 2, 4., prolatum a Mss. sexu alio, per se stet, (ut etiam arguit comma, diserte in Ms. Ba. post ὀνειδ. factum,) et sic, ut duo subst. sqq. id exponant, subintellecto δὴ, nempe, sed ut, cum Ms. Ve. nihil novet, lapsus quoque inciderit, et vulg. lectio, a Bg. servata etiam, magis respondeat membro sq., quod et ipsum habet modo verbum cum aliquo casu per rectionem unam, et quoque per adi. quoddam, dum priori adi. πολ. par est formula articuli cum adv. τῆς ἄν., quae facit adi. (e P. ad sensum a nobis restitutum iam in Bg. Vs., ubi in marg. notarat Leisn. „deest ἄνωθεν") ad variandum in compari positum in secundo membro post subst., cum in primo esset praemissum; e qua comparis natura nec comma valet in secundo δὲ, quia τοῦ δὲ refertur ad v. ὑπομ., ut τοῦ μ. Σεβ. ad ὀνειδ., quod Noster dat cum suis subst. ad analog., forte Lat. illam ap. Ter. Andr. 1, 1, 17. *exprobrati — immemoris beneficii,*) ut ἡ ἄν. cum aliquo subst., cf. Stp. Th., sed sine Ind. Dem. 121, 18. 1083, 23., ubi Sb. Ind. „*a* multis *retro* annis *p. aestitae*" respicit supplendum ad adv. aliquod particip., v. c. ἐνδειχθείσης, longius Nostro exprimente formulam infra 8, 6, 13. εὔνοιαν, ἣν εἶχον πρὸς αὐτὸν ἄνωθεν, sed Bg. supplente pron. αὐτὸν de suo ad v. ὑπομ., et delerente P. in primo δὲ, non per οὖν, sed per τὰ redditum, cf. 3, 10, 9.

σκοντος, ἠρέμα πως [e] ὁ Σεβῆ-
ρος ὑπήγετο [f] πειθοῖ τῶν ὑπὸ
τοῦ Πλαυτιανοῦ λεγομένων [g].
ἔςτε [h] δὴ ὑπεφάνη τοῦ θώρα-

nente, sensim Severus addu-
cebatur probabilitate eorum,
quae a Plautiano dicebantur:
22. donec apparuit loricae

e) πως abest in Ms. Ba. *Mart.* sed Exc. Ms. Vi. „πῶς — deest“ quo circumflexo est et in Par. cum Pat., v. N. f) In Ms. Ba. ὑπήγετο τῶν λ. abest πειθοῖ. *Mart.* In edd. ἠπείγετο omnibus, v. N. g) Punctum in Ms. Ba., obscurum erat in Ms. Martin., an comma, quod habent A. al., v. N. h) In Ms. Martin. iterum obscurum, utrum divisum cum A. al., an iunctum cum Stp. rel., v. N.

ἠρέμα λ.) Pro ἠπείγετο haud scio, an convenientius legerimus ἐπήγετο s. ὑπήγετο, *adducebatur*, flectebatur. *Sylb.*

Qui et in Ind. „pro ἐπηγ. s. ὑπηγ.“ sine Lat., sic innuens non explicationem, sed correctionem, in N. hic propositam, ubi Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ergo ἐπήγετο“ quod non certo dixerim, quia Bg. e P. reddit eodem Lat. etiam ὑπαγ., cf. 2, 15, 9., quod est hic praeferendum, non modo, quia vicinius est verbo vulg., quoad sonum primae syllabae, (confusis alibi quoque ει et η, quoad secundam syllabam,) sed etiam, quia habet auctoritatem Ms., unde dudum scripsimus, mirati, neminem, praeter Sb., de emendatione cogitasse, cum vulg. lectio haberet nullam sententiam, ne Stp. ipsum quidem, qui tamen in Th. 1, 1474. G. hinc profert statim illud Ms. ὑπηγ. cum al. lectione in omisso artic. τοῦ, e memoria, cum Vs. P. in ἠρ., quo de cf. ad 5, 2, 7. ubi Bg. potius cum Sch. reddit, omittens partic. πὼς e P., qui hic facit iterum cum Mss. duobus, ubi excidit sine idonea causa, melius servata a tertio Cod., ut solennis post adv., ubi otiosam vulgo putant, cf. Stp. Th. 3, 651. F., recte repugnante Hoog. Op., ubi p. 1116. m. etiam de circumflexo, cf. 4, 13, 15., dum non pertinet semper ad adv., sed interdum etiam ad verbum adiunctum, valens sive *aliquo modo*, sive pro syn. Lat. *fere* s. *prope*, cf. sine Ind. Dem. 14, pen. 102, 13. 273, 15. 316, 6. 317, 15. etc. 209, 11. 321, 24. 527, 27. 482, 5. 184, 18., sed ad verbum, cf. Ind. Ael. V. h., ubi et ex 13, 4. ζωρότερον πιὼν Εὐριπίδης ὑπήχθη πως κατ' ὀλίγον εἰς μέθην, ubi, in Vs. neglectum, est cum syn. adv. *sensim.* Sed dat. πειθοῖ, omissus in Ms. Ba. iterum sine causa idonea, praeter Mss. rel., comparet quoque in P. syn., redditus a Bg. libere ob adiunctum gen. ad analog. fortassis illorum ἡ τῶν λόγων πειθώ, cf. Ind. Dem. et Dion. H. S. T. 2.

ἔςτε) Haec vox, conflata e praep. et copula nota, ac per se et ab initio divisa intellectaque pro duplici, sed deinde vicinius scripta et pro una accepta, severe redditur per Lat. *usque*, commodum in primis, ubi est cum praep. aliqua, ut ἐπὶ, tum habens notionem extendendi et intervalli, quoad locum, ut contra, cum in alia extendendi notione est, quae ad tempus refertur, reddetur per Lat. *usque dum* et syn. *donec*, it. *quamdiu*, etc., stans tunc plerumque cum verbis finiti modi ac temporis, sed etiam cum inf., cf. Ind. Xen. Pol. Z., porro vel post punctum, in fronte enunciationis et protasi periodi, vel post comma, idque aut in media periodo et oratione, utrinque septa aliis enunciatis membris que, aut denique tanquam ultimum orationis membrum, cf.

κος μέρος, καταῤῥαχθείσης τῆς ἐπ' αὐτῷ ἐσθῆτος. ὅ περ ἰδὼν [i] ὁ Ἀντωνῖνος, νέος θρασὺς θυμοειδής τε, καὶ Φύσει μισῶν τὸν ἄνθρωπον, „Ἀλλὰ πρὸς „δύο, ἔΦη [k], ταῦτα τί ἂν ἀ„ποκρίνοιο [l]; ἥκεις πρὸς βασι-

pars, dirupto ſuper ea veſtimento. Qua viſa Antoninus, iuvenis audax et animoſus, ac natura infenſus 23. homini, *Atqui ad duo*, inquit, *haec quid reſponderes? Veniſti ad imperatores*

i) Ms. Ba. εἰδὼς λ. v. N., qui mox interpungit Ἀντωνῖνος· νέος· θρασὺς· θυμ. quorum poſt νέος comma habent quoque A. cum Par. 2. v. N. k) Ms. Ba. δύο ἔφη ταῦτα continuo, ut alibi, ſed hic etiam A. al. l) Ms. Ba. merum punctum ſ. colon hic et ſqq., cf. §. 12. Sed A. 2. cum al. τὶ ſic hic et ſqq. e vetuſta ratione in interrog., cf. 3, 6, 15.

Stp. Th. Hoog. Op. Vig. p. 504. m. 577. N. 98. L. Boſ. Ell. p. 382. i. Heſ. Suid. Ind. Sb. Luc. Z. Xen. cuius Cyr. add. 1, 6, 10. m., hic quidem habitura ante ſe aeque comma, cui adiungitur a Noſtro peculiari ratione particula δὴ), ab utroque Intp. neglecta, notione temporis, pro *iam* ſ. *tandem*. In ſq. v. ὑπεφ. Bg. e P., ſed Sch. „ſubtus *apparuit*" per ſecundariam notionem, pro qua melior illa Stp. Th. aliunde pro *paulum* ſ. nonnihil, per Lat. *ſublucebat*, cf. Ind. Luc. Ael. V. h. Rs. Or. V. 6. Xen. Hell. et Z. Ἀνβ. Cyr. et Bach. Sed in v. κατ. Bg. fere cum Sch. „dirupta *veſte*" ut Sb. *derupta*, cf. Stp. Th. cum Noſtri ſubſt. ἐσθ. e Luc. 1, 605. l. 15., ſed Bud. C. 1101, 32. ſine Vs. ſub ſimpl. *rumpo*, Ind. Rs. Or. V. 4. cum Abr. ad Aeſch. 1, 241. m. et O. M. A. V. 5. T. 3. p. 64., ſupplendo hic commode participio οὔσης ad ἐ. ἀ.

ὅ περ ἰδὼν) Ms. εἰδὼς, varians cum vulg. etiam alibi, cf. Luc. 1, 819. l. 96. f. p. 20. l. 30. b. et Krb. Obſ. p. 29. i., fuerit hic vel error in litteris, vel gloſſa inutilis, per comparationem ex 1, 6, 26. 2, 8, 1., cum permutentur quidem v. εἰδέναι et ἰδεῖν, prius proprie magisque valens de mente, ſed poſtr. de corpore atque oculis, v. Abr. ad Aeſch. 1, 543. 2, 142. e. Rs. ad Polb. p. 60. ad 104, 31. Fi. Pal. Ind. cum Krb. l. l. p. 28. c., ſed illud εἰδὼς nunquam ap. Noſtr. adhibeatur phyſice, ſed aperte diſtinguatur, relatum ſolum ad animum et intelligentiam, 3, 11, 17. e. 4, 9, 1., non ſatis clare edicente P. pro vulg., ut Bg., cf. 3, 3, 12., ſed in ſq. conſentiente cum Bg. contra diſtinctionem Ms. et edd., dum νέος pro ſubſt. reddit, cum adiectivis poſito, quod in Ms. ratione ſolum fiet ac pro adi., variante Noſtro cum 3, 11, 1. Ἀντ., ἐμβ. καὶ θρασὺν νεανίαν, cf. 1, 8, 11., Bg. abeunte a P. in ſqq. φ. (h. l. naturalibus cauſis, i. probabilibus, cf. 3, 10, 14., e cuius πάνυ aliquis et vertat *plane*, cf. 1, 4, 3) et μισ., quae Latt., commoda in particip., ignorat Stp. Th., non item in ſq. v. ἀποκρ. rectionem cum pr. πρὸς et acc. rei, cf. Ind. Luc., ſed Dem. ſine Ind. 237, 3., ut contra cum praep. eadem et acc. perſ. in L. N. T. Krb.

ἥκεις) *Venis* ne *ad* imperatores *ſub* veſperam, *quum* minime *arceſſiverint*, quaſi dicat, audes ne venire ad imp. *Steph.*

Prima res Stp. pertinet ad interrogationem, quae poteſt reſolvi in verbum aliquod auxiliare cum inf., ut illud *audere* ſ. *velle*. Sed altera

„λέας ἑσπέρας, μὴ κελεύσαν- *vespere iniussu eorum? Dein,*
„τας [m]; ὁ δὲ θώραξ σοὶ τί *quid lorica sibi vult? Quis*

m) Ms. Ba. κελευσάν τ· quod est κελευσάντων. *Mart.* v. N.

ad participium, quod resolvas cum Stp. per particulam, vel etiam per pron., mutante id aliter Bg., quam P., et vicinius ad lectionem illam Ms., si ad gen. κελευσάντων suppleatur pron. αὐτῶν, quod in gen. consq. interdum opprimitur, cf. 2, 6, 2. m. ζητ., *etsi* non iusserunt *isti*; indicente Ms. etiam alibi gen. consq. pro acc., cf. 1, 15, 11. e. ἀφῃρημ., it. pro dat. 3, 5, 8. πειθ., sed ut hic aeque lapsus inciderit in finitione iterum, ut 1, 15, 11. e., reddente Bg. temporis gen. ἑσπ. de suo cum sin. ap. Stp. Th. aliunde *vesperi*, cuius syn. formulam πρὸς ἑσπέραν reiicit hic P. aut Nostri 3, 4, 8. περὶ ἑσπέραν, nihil monente L. Bos. de ellipsi subst. ὥρας p. 398. sqq., quam statuit Schw. L. N. T.

ὁ δὲ θωρ.) Leisn. in m. Ox. „Lat." innuens, Latinitatem hic aliquam esse, qua de forte ampliandum, quia loquendi genera, primum, ubi verbum ponitur cum neutro pronominis interrog. et nominativo rei, ut ap. Virg. A. 6, 318. *dic*, quid *vult* concursus *ad amnem*? secundum, ubi simul adest pron. *sibi*, ut ap. G. Th. 1190, 71. „Cic. quid *sibi* equestres *statuae* volunt *propter aedem Vulcani*? h. e. quid significant" tertium, ubi pro eo adest nominativus personae, ut ib. l. 69. e Ter. Andr. 2, 3, 1. *quid* igitur *sibi* volt *pater*? ad quae Westh. „παρέλκει τὸ *sibi*, additurque ornatus gratia" quia igitur loquendi haec genera sunt quoque ap. bene Graecos, Ael. V. h. 4, 9. p. 351. m. τί δὲ ἐβούλετο αὐτῷ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο; *quid* vero *ipsi* nomen *hoc* significare *voluit*? it. Luc. 3, 289. l. 98. τί βούλεταί ἡ γυνή; quid *sibi* vult *mulier*? 427. l. 9. τί βούλονταί αὐτῷ αἱ κύλικες; quid *sibi* vellent *calices* rel. 1, 456. i. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος λ. *quid* autem *ipsi* vult *insolens habitus*, et p. 754. i. οὐ συνίημι, ὅ τι σοὶ τοῦτο βούλεται, *non* intelligo, *quid* hoc *tibi* sermone *velis*, qui locus nostro similis, quoad pron. idem; quibus adde, ubi cum verbo est simul aliquis inf., per ellipsin in prioribus oppressus, tacente L. Bos., suppletus supra ad Ael. l. l. in Vs., ap. Herdt. 338, 7. γνῶναι, τὸ ἐθέλει τὰ δῶρα λέγειν, *interpretari*, quid *sibi* dona *vellent*, cf. N. et 109, 12., ap. Eur. Hipp. v. 856. τί δή ποθ' ἥδε δέλτος, — θέλει τι σημῆναι νέον, *quid* tandem *istae* sibi *tabellae*? — quid *novi* significare *voluit*, cf. N. Valck. et v. 865. ἰδού, τί λέξαι δέλτος ἥδε μοὶ θέλει, Gat. Ant. p. 293. b. C. sqq. L. N. T. Schw. p. 261. N. 1. e. „Ioseph. φράσαι, τί κἀκεῖνα δηλοῦν βούλεται τὰ — ὀφθέντα" Ael. V. h. 3, 20. ἤρετο, τί βούλεται τὸ πέμμα ἐκεῖνο εἶναι; *rogabat*, quidnam *illud* cupediarum *esset*? cf. Ind., qui cum Intp. videtur sumere pleonasmum v. βουλ., ut ad N. T. Act. 2, 12. L. Krb. v. θελ. Nr. 6., aliorsum tendente Loesn. Obs., sed tandem ad eandem redundantiam, cf. ad Vig. p. 82. b. e. 221. Nr. 16. Abr. L. Ar. p. 305. e., ubi βουλ. pro *intendere*, i. innuere, indicare, ut supra Gs. Th., quo et pertinet Ind. Sch. „quid *prae se feri*?" sed in nostram formulam Stp. Th. 1, 765. e., ubi Bg. e P. (praeter δὲ iterum pro τὲ, cf. §. 17.) omisso pron. σοὶ, substituit Lat. aliud pron., quod Gr. non redundare dixerim, sed stare pro gen., (idque per ellipsin particip. ὢν, ut pertineat ad subst. θωρ., ut παῖς αὐτῶ, rel. cf. 1, 2, 2. e., quo forte spectat comma edd. post σοὶ) aut pertinere ad v. βουλ. eo sensu, quo dat.

„βούλεται [n]; τίς γὰρ εἰς ἑστίασιν ἢ κῶμον ὡπλισμένος ἔρχεται [o];“ Καὶ ταῦτα εἰπὼν, κελεύει τῷ χιλιάρχῳ [p] τοῖς τε παροῦσι, σπασαμένοις τὰ ξίφη φονεῦσαι τὸν ἄνδρα, ὡς ὁμολογουμένως πολέμιον. οἱ δὲ,

enim ad coenam aut comessationem armatus venit? 24. Atque haec locutus, iubet tribunum ac praesentes strictis gladiis occidere hominem, ut manifestarium 25. hostem. qui nihil cun-

n) Ms. Ba. σοι sine accentu cum A., ubi et cum commate, v. N. o) In Ms. Ba. neque interrog. signum, neque sectio nova. *Mart.* p) Ms. Ba. χιλιάρχη cf. §. 11. et 1.

pron. poss. adhibetur cum v. aliquo, ut *sum*, pro secundum tuum iudicium, cf. G. Th. 641, 83. 99.

ἑστίασιν) Bg. Lat. e P. non tenet Stp. Th. (cf. Ind. Dem. Hs. Fa. Aes. Luc. Ael. V. h.) sed hinc in κωμ., cf. Ind. Dem., cui add. 1144, 25. ubi distinguitur a πότος, Xen. Cyr. et Bach., ubi ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, — ἔρχεταί τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον λ., Fi. The. Suid. Hes. Suic. Th. L. N. T. Alb. Gl. N. T. p. 112. L. Bos ad Rom. 13, 13. Spanh. ad Ar. Plut. v. 1041. cum Hst. p. 380. Barn. ad Eur. Suppl. v. 390. et Cycl. v. 39. Cler. ad Hesd. p. 175. e. Blancard. ad Arrian. de exp. Al. p. 501. Harl. Chr. Gr. P. p. 105. e. In sq. ὡπλ. angusti sensus, de thorace, nihil tenui, nisi G. Th. 454, 23. „arma — *pectoris*, i. lorica Lucan.“ et pro eadem Gr. ὅπλον, universi generis vocabulum, cf. Hit. ad Ar. Plut. p. 127. b. e. cum Fi. Prol. in Pal. p. 26. N. ult.

καὶ ταῦτα) P. deserit Bg. in καὶ, cf. 3, 6, 19., et in supplendis recte λοιποῖς ad τοῖς παρ., cf. 2, 14, 9., non item in σπασ. τ. ξ., ubi, secus ac Sch. „quum strinxissent *gladios*“ in ablativum instrumenti mutatus est dativus pers. cum inf., ob iam praecedentem alium dat., pro acc. cum inf., cf. Fi. ad Well. p. 331. cum laud. In sq. τὸν ἄνδρ., neglecto a P., respicit Bg. §. 22. τὸν ἄνθρ., quocum sane variatur ita, ut utrumque pro pron. αὐτὸν ponatur, quod proinde §. sq. ad variandum subiicitur, cf. 3, 5, 9., libere addente P. iterum adv. ad v. φον.

ὁμολογουμένως) Leisn. in m. Ox. „Xen. N. T.“ cf. Ind. Xen. Mor. Hell. et Z. 'Ανβ. cum Bach., Thuc. Dion. C. Dion. H. S. T. 1. Gottl. Plat. Men., sed sine Ind. Dem. 78, 20. 469, 3. 848, 25. 856, 1. 867, 21. 1264, 20. 1271, 3. it. Rs. Or. V. 3. p. 149. l. 3. V. 4. p. 116. Andoc. l. 14. cum N. Ern. Cl. Cic. N. T. Intp. ad 1 Tim. 3, 16. cum Krb. Obs. p. 554. et L. Schw. post Stp. Th., ubi quoque cum adi. aliquo, ut hic per analog. et variationem cum adi. ὡς πρὸς ὁμολογούμενον ἐχθρὸν 3, 5, 13., in quod Bg. e P. mutat adv., ex Lat. saltem antiqua, si non eleganti, cf. G. Th., ut uno vocabulo defungatur, non pluribus aliorum et [illegible], v. cit., ubi vicinius *confessus*, cf. 3, 5, 13. et *in confesso*. Sed de re ipsa Xiph. S. 416, e. ὁ Ἀντωνῖνος — ἠθέλησε μὲν καὶ αὐτοχειρίᾳ σφάξαι — ὑπὸ δὲ τοῦ πατρὸς κωλυθεὶς, ἐκέλευσέ τινι τῶν ὑπηρετῶν φονεῦσαι αὐτὸν λ.

οἱ δὲ) Omittit Bg. copulam, fere cum P., cf. §. 3., reddens cum eodem neg. per syn., cf. 1, 12, 15. e., severior in rel., ubi variatur in v. ἀναιρ. pro pr. §. φον., et Lat. Bg. ad λεωφ., deserto P., non habet Stp.

μὴ μελλήσαντες, κελεύσαντι τῷ νέῳ βασιλεῖ πείθονται [q], ἀναιροῦσί τε [r] αὐτὸν, καὶ τὸ σῶμα ῥίπτουσιν εἰς τὴν λεωφόρον [s], ὡς ἂν πᾶσι φανερὸν γένοιτο, καὶ ὑπὸ [t] μισούντων ὑβρισθείη. τούτῳ [u] μὲν δὴ τῷ τέλει Πλαυτιανὸς ἐχρήσατο [x], ἀπλήστῳ

ctati iubenti iuveni imperatori obtemperant, interficiunt que illum, et cadaver proiiciunt in plateam, ut ab omnibus conspiceretur et ab inimicis contumelia afficeretur. 26. Hunc scilicet finem Plautianus habuit; cum inex-

q) Colon Stp. rel. aut punctum A. al. r) τὲ Ms. Ba. cf. 3, 11, 2. et contra ib. §. 4. s) Punctum in Ms. Ba. t) Ms. Ba. ὑπὸ τῶν μισ. v. N. u) Mss. Ba. et Vi. τοιούτῳ μὲν λ. v. N. x) Colon Ms. Ba. cum Ms. Bg.

Th. 2, 598., sed G. hinc cum lect. alia sine τὴν, cf. Suid. Hes. cum N. Poll. 1, 220. publicae *viae*, ut hic in Vs. P. emendata ed. Stp., 3, 96. praetoria *via*, it. 9, 37. populares *viae* cum N., Grut. Lamp. V. 2. p. 481. c. 20., ad Luc. 3, 45. N. 29. e., ad Ael. V. h. p. 371. b. i. cum Ind. it. Sb. Ind. aliunde *strata* (unde nostratium *Strasse*, quibus et *Heerstrasse*, conveniens aliorum *militari viae*,) modo ad syn. λεωφορ. supplentibus subst. ὁδὸς ad L. Bos. Ell. p. 231. i., cum Noster 8, 5, 12. plene addiderit. Ad sqq. liberrimum P. deserit quoque Sch. in „φ. *manifestum* fieret *omnibus*" ubi Bg. phrasin iterum commutat cum v. privo, cf. 2, 7, 12. et in formulam adi. neutr. φ. de re cum v. γιν., a Stp. Th. ignoratam, Ind. Dem., cui add. 152, 3. πᾶσιν ὑμῖν φ. γέγονεν, 231, 25. 249, 9. cf. 237, e. in que rem Dion. p. 1274. e. ὑπό τε τοῦ γαμβροῦ ἐσφάγη, καὶ ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ παλατίου εἰς ὁδόν τινα ἐῤῥίφη· μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἀνῃρέθη καὶ ἐτάφη, τοῦ Σεβήρου κελεύσαντος.

ὑπὸ μισ.) Malim ὑπὸ τῶν μισ. cum articulo. *Sylb.* emendans adeo cum Ms. Ba., qui iterum in participio (cf. 2, 8, 4.) intrudit articulum, invitis Mss. rel. et vix elapsum a vicinia, per glossam e comparatione aliorum, cf. N. T. Matth. 5, 44., ubi syn. pr. ἐχθροὺς, ut hic §. pr. πολεμ., quo respicit Bg. Lat., ignoratum a Stp. Th., sed commodum iterum in Vs. participii, pro antiquae Lat. illo Sch. „*ludibrio haberi* ab *osoribus*" cf. v. ὑβρ. pass. cum pr. ὑπὸ sine Ind. Dem. 119, 27. 126, 8. (quem locum noverat Stp. Th. 3, 1716. A. e.) Is. Pan. Mor. p. 29. i. cum Ind. Fi. The. Luc. et Xen. M. S. ex 3, 5, 12.

τούτῳ μ.) Mss. syn. pron., iterum ut 3, 4, 15., hic unus Ms. Ve. respuit cum P., unde Bg. in rel., praeter suum ad μ. δ., variante Nostro hic cum l. l. in art. addito ad subst. τελ.

ἀπλήστῳ) Pol. omittit interpretationem horum verborum, nisi quod in his duobus vocabulis, *parem vitae*, ad illa respexit. Quamvis autem aliquis ex iis elici sensus queat retinendo ἀπλήστῳ, tamen vide annon et ἀπίστῳ habere locum posset. *Steph.* Aptius fortasse ζέσας, a themate ζεῖν, fervere. Mox Memm. legit ἀπλέτῳ ὑπηρ. *immenso* usus *servitio.* Sed verior est Steph. coniectura, ἀπίστῳ ὑπ. infido *ministerio*; quia scilicet a Saturnino, quem sibi omnium fidissimum pollicebatur, fuit proditus. *Sylb.* ζήσας bene habet. Idem est, ac si dixisset ἐπιθυμήσας ἐν πάσῃ τῇ αὐτοῦ ζωῇ. *Reisk.* vulg. lectionem ζήσας veram, neque

τὲ ζήσας πάντων ἐπιθυμίᾳ [y], καὶ χρησάμενος ἐν τῷ τέλει ἀπίστῳ [z] ὑπηρεσίᾳ.

plebili vixiſſet omnium rerum cupiditate et uſus fuiſſet in fine infido miniſterio.

y) Colon Ms. Ba. z) ἀπλήστῳ omnes edd. et tacite quoque Mss. tres. v. N. cum Sb. legendum eſſe ζέσας, e ſqq. ἐν τῷ τέλει apparet. At pro ἀπλήστῳ ὑπηρ. ſine ullo dubio cum Stp. legendum eſt ἀπίστῳ. Error enatus eſt e voce ἀπλήστῳ quae paulo ante legitur. *Stroth.*

Primum Sb. Ind. „ζησ. pro ζέσας“ repetens ſic emendationem ſuam, quam repetit Sch. poſt „quum *vixiſſet* homo inexhauſtae cupiditatis“ non ſane neceſſariam illam ob cauſas Rs. et Stroth., i. e. quia tum commodam ſententiam habet vulg., tum e contextu firmatur, e ſq. et oppoſ., ſcribente Noſtro ad analog. modo in alterutro v., quorum Sb. cum abl. v. ap. Abr. Dl. Thuc. D'Orv. Ch. Call. et Lyc., ſed in vulg., etiam a Bg. expreſſum, (praeter univerſa ap. Ind. Hom. Soph. Call. Lyc. Muſ. Harl. Chr. P. Abr. L. Ar. et ad Aeſch. 1. Rsk. Indd. Or., Xen. Cyr., cui add. 1, 5, 12. The. Fi. Geop. Ael. V. h. Luc. Thuc.) cf. peculiaria haec, cum ſyn. ὁρᾶν φάος λ. Theogn. v. 1139., cum adv. ib. Phoc. et Plut. Hs., cum praep. ἄνευ Dem. Aeſch. Fi. 2, 28. i., cum ἀπὸ Dem. Xen. 'Αγβ. et Bach. it. Theogn., cum ἐκ Dem. et Kypk. T. 1., cum ἐν Fi. Pal. 28, 1., cum ἐπὶ Hesd., cum κατὰ Cup. Obſ. p. 348. m., cum πρὸς Aeſch. Fi. 3, 12. Plut. Hs. et Vig., ſed cum acc. rei Stp. Th. Theogn. it. cum acc. elliptico Dem. ex 760, 14., cum dat. rei ſ. perſ. Dion. H. S. T. 1., Stp. Th. Obſ. N. T. Loesn. et Kypk. it. Lexx., quorum in Schw. etiam cum pr. ἐν, quam hic oppreſſam cum Rsk. potius credam, (ut cum abl. ſtet, ſicut Lat. Bg. ap. G. Th., quem abl. etiam ſumo pro Stp. Th. dat. in illo 1, 1386. F. τοὺς καρποὺς, οἷς ζῶσιν λ.) quam ut regatur cum dat., ſecundum notionem, quam ponunt laudati ante ad dat. rei ſ. perſ., pro vivere ſecundum praeceptum, nutum et voluntatem cupiditatis, i. e. parere, obſequi, ad quem ſenſum tandem redeat quoque abl., modum is tamen h. l. potius innuens, ut in illo Ter. *vivere more*, i. e. per vitam totam gerens in animo fovensque cupiditatem rel., qui abl. eſt a Bg. oſtenſus etiam, cuius in Ms. ſtrinxerat Leisn. rubro colore ſuppletum ad παντ. ſubſt., ubi intelligantur tria illa rerum genera, honorum, divitiarum et voluptatum, deliciarumque in cibo, potu, amictu, ornatu, ſupellectili, cf. Dion. ſ. Xiph. S. 412, 26. πάντων δὲ ἐπεθύμει, καὶ πάντα παρὰ πάντων ᾔτει, καὶ πάντα ἐλάμβανε λ., it. l. 34. ἓν γὰρ τοῦτο εἰπὼν, πᾶσαν αὐτοῦ τὴν — ἀπληστίαν δεδηλωκέναι νομίζω, p. ſq. l. 21. ἠνείχετο (ὁ Σεβ.), ὁρῶν καὶ ἐν ταῖς καταλύσεσιν αὐτὸν ταῖς κρείττοσιν αὐλιζόμενον, καὶ τὰ ἐπιτήδεια καὶ ἀμείνω καὶ ἀφθονώτερα αὐτοῦ ἔχοντα, cf. ſqq. de luxuria in cibis, it. l. 43. ἀσωτότατος λ. ut de venere l. pen. De altero autem, Leisn. in Ms. Bg. „leg. cum Stp. ἀπίστῳ“ ſed Sb. Ind. „ἀπλήστῳ ζέσας ἐπιθ. at mox ἀπλ. χρ. ὑπ. pro ἀπίστῳ“ quod et dudum ſcripſi, cum nihil melius noſſem, ſed vulg. alienum eſſet a contextu et ſubſt. ὑπηρ., ſuſtentatum quidem a Mss. adhuc, verum depravatis illis alibi quoque, et hic hauddubie, quo dixit modo Strothus, ſicut alias etiam vulg. ſuſpectum et confuſum v. ap. Fi. de vit. L. N. T. Prol. 3. p. 6. et Ind. Sb. „ἀπλ. pro ἄπλετος“ ap. Zoſ. 5, 1, 6., ubi Cell. ed. ἐπεὶ δὲ ἄπληστος ἦν αὐτοῖς πλοῦτος συνειλεγμένος, et *quoniam* immenſas *opes* illi *congeſſerant*, ſed

Ὁ δὲ Σεβῆρος τοῦ μὲν λοιποῦ ὑπάρχοντας [a] δύο [b] τῶν	Severus autem posthac duos praefectos militares

a) Nihil variatur per edd. et Mss. v. N. b) δύω Bss. 2. v. N.

Sb., fere ut Reit., in N. modo „L. Cod. margo habet ἄπλετος" quod, ibi recipiendum ob adiunctum subst., hic, quanquam per se consistens cum subst. ὑπηρ., etiam per fidem historicam, cum de multitudine ministrorum (qua vi concreti h. l. abstractum capi decet, cf. Stp. Th. Rs. Or. V. 6. Dem. Polb. et ad hunc Rsk.) scribat diserte Xiph. S. 412, 40. sq. τήν τε ἄλλην θεραπείαν, (quoque pro concreto,) tamen non aptum est ab altera contextus parte et praeced. ἐν τῷ τ., quod Plautianus non demum ad finem vitae suae multos habuit ministros, sed etiam ante; sicut nec memorabile admodum id fuerit, si vel maxime verum sit: contra solent historici, in primis illi practici, post felicitatem fortunamque hominum in fine vitae comparare casus adversos, qui maximus in nostro homine hic fuit, quod ad extremum experiretur ministrum aut infidum fallacemque, aut non satis parentem et obsequentem, quo sensu Gr. ἄπιστος etiam dr., cf. Suid. 1, 267. e. Fi. Plat. Apol. p. 70. e. D'Orv. Ch. Herdt. Xen. Bach. Dem. Ind., ad Luc. 3, 95. N. 77. a. i. Rsk. An. ad Eurip. p. 76., et in usum criticum ad confusionem D'Orv. Ch. et Abr. Dl. Th., scribente Nostro ad analog. tum in hoc ἀπ. cum ὑπηρ., cf. G. Th. *infida — servitia*, tum in v. χρ. cum ὑπ. s. abl. pers. simul cum adi. aliquo, pro habere aut experiri, ut Lat. *uti* v. c. *patre* facili, cf. G. Th. 1123, 16. 69. sq. e Ter. Heaut. 2, 1, 5., ubi Wst. comparat Gr., sed nec ipse substituit nostra Lat. illa, at primum Ind. Corn. N., sed et secundum Cort. ad Sall. Cat. 26, 1., faciente Sch. cum Bg. in χρ., quod ista rectione et notione non affertur ad Vig., sed a Stp. Th. 4, 592. D. m. 588. F. m. e Xen. Cyr. 3, 2, 4. e., cui add. alius locus e Z. Ind. 7, 5, 27., it. cum particip., quod par adi., ib. 1, 1, 1. οὐδὲ τοῖς ὀλίγοις τούτοις πάνυ τι δυναμένους χρῆσθαι πειθομένοις τοὺς δεσπότας, quorsum et referas Rs. Or. V. 6. οὔτε φίλω, οὔτ' ἐχθρῷ ἐχρησάμην αὐτῷ, si pro adi. sumantur, nec pro subst., cf. V. 7. Ant. Denique in formula ἐν τῷ τ. variatur cum 3, 8, 2. ἐπὶ τέλει, sed iterum modo scribitur ad analog., hic pro adv. tandem et de tempore ante ipsum vitae finem.

ὑπάρχοντας δύο) v. quae supra notamus ad 1, 9, 24. quibus adde Iac. Guther. de off. dom. Aug. l. 2. c. 4. sq. *Boecl.* Forte legendum ἐπαρχ. Nam hoc usitatius; et auctor praeterea alias ita, 4, 12, 1. 5, 1, 3. *Leisn.* lege ἐπαρχ. *Stroth.*

Sic Fabr. ad Dion. p. 1279. §. 46. „pro ὑπαρχ. legendum esse ἐπαρχ. dubio caret; vide et Spart. Carac. c. 11. „sed Ind. Sb." ὑπάρχων τότε τοῖς βασιλεύουσι, augustali *praetorio* tunc *praefectus*, (ex Eutr. Met. 9, 14, 5. praefectus *praetorio*, sine Var. L. in ed. Cell.) sic ὑπαρχ. τῶν στρατ. δύο, praefectos *militares* (e P. ut Bg.) s. praef. praet. duos (hinc.) Alibi ἐπαρχ. „qui et deinde ὕπαρχος profert pro ἔπαρχος, agnoscente cum Stp. Th. etiam L. Ern. hanc notionem peculiarem, ubi tum subst. ὑπ., tum verbum vulg. ponitur e ratione Romanae civitatis, et Noster adeo variat pro 3, 10, 10. τοῦ ἐπάρχοντος τῶν στρατοπέδων, et per particip. pro subst. 1, 9, 24. δύο τοὺς ἐπάρχους καταστήσας, aliter etiam et post ponendo hic numerale, cuius vocalis ultima variat quoque alibi, cf. Ind. Luc. in Var. L., ubi, per loca quidem reperta, est aut dualis adiunctus,

στρατοπέδων κατέστησεν· αὐτὸς δὲ τὰ πλεῖστα τοῦ βίου διέτριβεν ἐν τοῖς βασιλικοῖς προαστείοις, καὶ τοῖς παραλίοις τῆς Καμπανίας χωρίοις [c], δικάζων τέ καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν. ἅπασι [d] γὰρ ἤθελε τοὺς παῖδας τῆς ἐν Ῥώμῃ διαίτης χρη-

2. constituit. ipse vero ut plurimum vitam degebat in imperatoriis suburbanis ac maritimis Campaniae praediis, ius dicens et civilia negotia administrans. 3. Omnem enim volebat liberos in urbe honestatem gu-

c) Colon Ms. Ba. d) Ms. Ba. ἀπάγειν γὰρ ἤθελε — διαίτης, καὶ χρυσῆς ἀπολαύσειν. Quae lectio Ms. hic anteponenda videtur. *Mart.* Sed in Excpt. Ms. Ve. modo „ἀπολαύειν — ἀπολαύσειν" v. N.

aut locus e poesi, cui longam illam tribuit Stp. Th., ut hic per edd. Bas. solennis error in vocalibus; in rem ipsam habente me adhuc e Fabr. ad Dion. l. l., ubi agit de numero praefectorum praetorio tempore nostri Severi, unum ex his, qui hic ponantur, esse Aemilium Papinianum, celebrem illum Ictum; deferente P. etiam Sch. in „λοιπ. ponitur absolute pro adv. *deinceps*, imposterum" e Sb. Ind., sub neutro, ubi suppleas illa μέρους τοῦ χρόνου, sed, si pro masc. capiatur, modo χρόνου, tacente ellipses has L. Bos. p. 37?. sqq., non item illam alicuius praep., ut in gen. temporis, p. 511. i., cf. Stp. Th. 2, 664. B. m. ex uno Dem. sine Ind. 44, 12., cui add. 251, 21. 278, 24. 387, 14. 683, 21. 1419, 4. sed una voce τουλοιποῦ 383, 26., it. syn. τῷ λοιπῷ 247, 14. it. εἰς τὸ λοιπὸν 31, 26. it. τὸ λοιπὸν 457, 18. 458, 10. 473. pen. 487, 4. sed una voce τολοιπὸν 212, 3. it. plene πρὸς τὸν λοιπὸν τοῦ χρόνου 195, 5., quod Rs. cepit e Ms. cf. V. 10. e. pro τὸ λοιπ. τοῦ χρ., quo respexerit Stp. l. l. B. i. in suo εἰς τὸ λ. τοῦ χρ., non mihi e Dem. notatum, sed ut ad masc. sexum interea, dum melius succurrit, expleam μερισμὸν, cf. in τὸ λοιπὸν L. N. T. cum Kypk. T. utr. et Suid. 2, 464. e. it. Ind. Luc., sed in nostrum gen. Ind. Xen. Cyr. et 'Αναβ. cum Ael. V. h. ex 14, 7. e. Vs. *reliquo tempore*, qua syn. formula, etsi per se alia illa ap. Dem., tamen potius utar pro Bg. Caeterum ad m. Ox. Leisn. „Marcil. ad Suet. Tib. IV. p. 71." nesciebam, quorsum pertineret.

αὐτὸς δὲ) Servat Bg. omissum a P. pron., quod sane poterat abesse, positum hic non magno intervallo post principem pers. ipsam, ut alibi post similia subiecta, quae dialectici vocant, cf. 3, 4, 11. e. 3, 5, 10. e. it. ad sqq. 1, 11, 15. e., pro cuius κτήμασι variatur forte per χωρ., ubi Bg. Lat., deserto P., novit aliunde Stp. Th. 4, 668. E. m., cf. L. N. T. cum Loesn. p. 60. e. it. ad Luc. 2, 600. N. 96., cui per analog. iungit Noster adi. παρ., quo de cf. Thom. M. p. 685. et L. N. T.; in rem et praedia haec tacente Xiph. et Spart., cf. ad sqq. δικ. λ. 3, 10, 3. Sed in τὰ πλ., ex analog. cum τοῦ β., Ind. Sb. „*maiorem* vitae *partem*" expleta ellipsi, cf. 2, 10, 6. 1, 11, 15.

ἅπασι) Magnopere gavisus est Severus sobole, imperio destinata, omnemque in educando curam adhibuit, sed frustra. Unde hac occasione locum communem texit Spartianus in Sev. 20. sq. (p. 632. m.) *ne-*

ϛῆς ἀπολαύειν, ἐπεί περ [e] αὐτοὺς ἑώρα περὶ τὰ θεάματα ἐσπουδακότας [f] ἀπρεπέϛερον,

ſtare: quandoquidem eos videbat ſpectaculis ſtudere vehementius, quam princi-

e) Sic dividunt nobiſcum edd. Bc. 2. et Ox. 1., at ἐπειπ. una voce in rel.
f) Comma in Ms. Ba., ut in ed. Bs. 2.

minem prope magnorum virorum optimum et utilem filium reliquiſſe. *Boecl.* Berglerus pro ἅπασι legendum putavit ἁπάσης. Sed Hoog. ad Vig. 108. (133. a. c.) ita vertit: *in* id *enim* omni *ſtudio* incumbebat, *ut* liberi *ſui* bona *inſtitutione* Romae *uterentur.* In ἅπασι ſubaudiendum putat σπουδῇ, φροντίδι, νουτεθήμασι, τέχνῃ, vel ſimilia, quae ad bonam inſtitutionem facere poſſunt. Sed grammaticorum leges permittunt ἅπασι νουτεθήμασι, at non permittunt ἅπασι σπουδῇ. Corrigendum igitur foret ἁπάσῃ, ſcil. σπουδῇ ſ. φροντίδι. *Leisn.* (quem cf. in Progr., ut recte haec diſputat contra Hoog., qui voluit modo adiuvare P., dantem hic ſenſum qualemcunque e Cod. etiam depravato; quo et pertinet Sb. Ind. „ἅπασι pro παντάπασι" quod arripiens Sch. Ind., reddebat „omni *modo*, omnibus *modis*" quaſi deſit ſubſt. τρόποις, quod hoc ſenſu non reperi, nec ſuſtineo per illa Heſ. 2, 888. πᾶσι δίκην, περὶ πάντων δὲ, vicina iſtis P. *in primis.*) Forte δικάζων τε ἅπασι, καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν. ἤθελε γὰρ τοὺς παῖδας. Vel ſic δικάζων τε καὶ τὰ πολ. διοικῶν, σχολάζων ſ. ἐπιδιδοὺς ſ. ἐξαρκῶν αὐτὸς ἅπασι. καὶ γὰρ ἤθελε τοὺς παῖδ. Aut minimo denique motu pro ἅπασι legendum eſt ἁπάσης, caeteris omnibus immotis. *Reisk.* neque concoquere illud ἅπασι poſſum, neque quomodo haec cohaereant, aut quorſum γὰρ pertineat, video. Cuncta autem bene ſe habent, modo pro ἅπασι legas οὐ πάσης vel οὐκ ἀεί. Sic enim primum cognoſcitur, quare Severus τὰ πλ. τ. β. διετρ. ἐν τ. β. πρ., i. e. in praediis haud procul ab urbe ſitis; deinde quoque intelligitur, quid ipſum ad hanc vitae rationem impulerit, nimirum ἐπειπ. — ἥρμοζεν. Denique tum etiam optime ſibi conſtat Herodianus, qui infra c. 14. 1. (3, 14, 4.) ait: ἔτι τε καὶ τοὺς υἱοὺς ἀπαγαγεῖν τῆς Ῥώμης θέλων, ὡς ἂν νεάζοιεν ἐν ϛρατιωτικῷ βίῳ καὶ σώφρονι, ἀπαχθέντες τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς καὶ διαίτης. Non opus igitur eſt, ut haec, ſententia verborum plane neglecta cum Pol. interpretemur: *ut bonis moribus inſtituerentur.* χρηϛὸς enim h. l. non de morum perfectione, ſed de ſenſuum voluptate intelligendum eſt. Pro ἀπολαύειν in Ven. legitur ἀπολαύσειν, non male. *Stroth.*

Non memoraturus, quae ipſe olim tentarim ad ſanandum hunc locum, corruptum haudubie, maxime in ἅπασι, acquieſco in Ms. Ba. datis duobus, primo ἀπάγειν pro ἅπασι, (quae in litteris ſibi affinia, in primis, ſi ſumas, ab initio ſcripſiſſe librarium aliquem ἅπασιν, quod ultimum elementum omiſerit deinde alius ob ſq. conſonam γὰρ aut ob ſimile ν et γ.) deinde in addito καὶ ante χρηϛῆς, quae copula, elapſa vel ſine cauſa idonea, ut multa in Mss. noſtris, vel per compendium ſcripta, prodeſt ad ſentam tum caeterorum, tum ipſius v. ἀπολ., quod proprio ſenſu tunc valet, *abducere* enim *voluit* filios *a* vivendi *ratione* in *urbe* Roma *et* contra *honeſtam*, frugalem, ſobriam *uſurpare*; ubi modo poſt καὶ ſupplevimus voculam contrariae rei, e contextu neceſſariam, ſed ſervavimus verbi ἤθελε tum ordinem, tum rectionem cum inf. duplici, quia id cum poſteriore inf. proprie debet intelligi ſic, *et* voluit, *ut* frue

ἢ βασιλεῦσιν ἥρμοζεν. ἥ τε περὶ ἐκεῖνα σπουδὴ καὶ Φιλονεικία, διάφορον ἔχουσα καὶ ἀντίπαλον ἀεὶ τὴν γνώμην [g],

4. pibus conveniebat. Atque illud circa ea ſtudium et illa contentio, diverſum habens et adverſum ſemper ſenſum,

g) Ms. Ba. τὴν γνώμην τῶν ἀδελφῶν ἐτάραττεν αὐτῶν τὰς ψυχάς· ἐναυσμ. v. N. ſed poſt ψυχ. punctum in A. cum Bs. 1.

rentur, *uterentur* moderata et decenti magis vivendi ratione. Tum dedimus in noſtra Vs. potius praeſ. ἀπολαύειν, quam Mss. fut., quia lapſus in finibus his facilis fuit, et vero etiam propterea, quia v. βούλομαι, θέλω et ἐθέλω non ſunt ap. Noſtrum cum inf. fut., et diſerte ſtatuuntur ap. Thom. M. p. 159. ſq. *ſolum poni* cum praeter. et praeſ., *nunquam vero* cum fut.; quem canonem ne intellexerunt quidem ibi in N. 7., nedum ut refutarint vel ullo in contrariam partem allato exemplo, quale nec memini in aliis aliorum diſputationibus de temporum enallage aut verbis iis, quae alias, ut ἐλπίζω, δοκῶ, οἴομαι, νομίζω, promiſcue tria tempora iſta ſecum habent, v. O. M. Nov. T. 3. p. 1. c. 3. ubi vel maxime contra Thomam diſputatur. Et quod Rsk. in An. ad Gr. ſcr. V. 1. ad Dion. Chr. p. 36. i. ex Herdt. affert „εἰ δὲ θελήσει τούτου τελευτήσαντος εἰς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβήσεσθαι ἡ τυραννὶς, i. e. ἀναβήσεται“ id vel memoriter ponit ille, vel per emendationem non neceſſariam, cum ipſe locus 55, 10. habeat θελήσει — ἀναβῆναι ſine Var. L., ſic quoque afferente Weſſ. ib. p. 533. N. 16. Quapropter olim editurus ſum lectionem Ms. Ba. totam, praeter fut. illud, ſervando vulg. praeſ., etiam ob ſimilem locum Noſtri, a Strotho iam productum, qui noſtro eſſe poteſt pro explicatione, quia hic in primis τῆς ἐν Ῥ. διαιτ. brevius ponitur pro τῆς ἐν Ῥ. τρυφῆς καὶ διαίτης, quo de cf. 3, 10, 4. Haec que nova Ms. lectio ſatisfacit quoque dubitationibus Strothi, contra vulg. recte prolatis, et erat eadem ſatisfactura Berglero, qui ſine Mss. verſatus hic, ut potuit, legens ſane (ut Leisn. iterum ad Ms. Bg. monet) ἁπάσης, et διαιτ. χρηστ. ſervatum reddens uno ſubſt., (ſed contra ſeriem, quam recte Strothus urgebat et monſtrabat, ſic, ut hic de Romae bonitate non poſſit cogitari,) denique in ἐν Ῥ. deſerens P. cf. 3, 7, 19., non item in ſq. ἀπρεπ., cf. 1, 13, 17. e. it. in βασιλ., hic modo de filiis imperatoris, ſed iam declaratis Auguſtis, cf. 1, 5, 15. D'Orv. Ch. p. 14. m. et Bach. Xen. Oec. 4, 16., ſed ad ἐσπουδ. Stp. Th. 3, 949. F. m. „ſpectaculis *ſtudentes*“ ex pravo numero l. 4., ſervato particip. poſt v. ἐωρ., pro inf. Bg. e P., cf. in rem ipſam exempla quaedam ap. Dion. 1276, 88. et 93. ſqq.

ἥ τε περὶ) Leg. ἥ γε περὶ ἐ. *Reisk.* qui, per ſe leniter emendans, cum et alibi confuſa ſint iſta duo, tamen non eſt audiendus, quia copula vulg. poteſt coniungi cum prioribus, facto poſt ἥρμ. commate tantum, ut pendeat proprie, tanquam membrum ſecundum, a pr. ἐπεὶ περ. Sed Bg. quoque cum puncto cepit, ubi ſupplebitur mente affirmandi quaedam Lat. particula *ſane*, it. *revera*, quam fortaſſis et Rsk. in ſuo Gr. reſpexit, cf. 2, 7, 13. et in rem ipſam 3, 10, 4. ſqq. et ib. e Dion., quem locum hic Oxon. ſubiecerant.

διάφορον — γνώμην) Ms. Ba. lectio in addito pron. αὐτῶν orta videtur hinc, quod, cum e vetuſta abſentia diſtinctionum aliquis librarius reperiſſet aut poſuiſſet comma non poſt γν., ſed poſt ἀδ., id pron. alle-

τῶν ἀδελφῶν ἐτάραττε τὰς ψυχάς, ἐναύσματά [h] τε ἔριδος | fratrum distrahebat animos, facesque altercationis et ini-

h) ἐγκαύσματα Bs. 1. v. N. Mox vitiose omittuntur τε in ed. Pat., sed simul sq. καὶ in utr. Par., non animadvertente olim Ern. in Par. 2.

verit in marg., qui sensus per se non est incommodus, sed ut pron. tale opprimatur saepe, nec tamen hic requiratur ad τὴν γν., (quorsum aeque Glossator ab initio retulerit,) e Bg. notione, pro inclinatione, qui et vulg. distinctionem refert cum P. obliquo; per analog. iungente Nostro cum γν. ista sua adi., haec que ipsa per syn. copiam, et sententiam illam 3, 10, 6. commutate efferente, dum sensus hoc loco est, amorem et aemulationem illam in spectaculis habuisse hoc secum, ut in diversa et contraria inclinarent, s. amorem et aemulationem illam in spectaculis coniunctam fuisse cum diversa et contraria propensione, cf. v. ἔχειν alibi pro continere s. secum habere, et in adi. ἀντιπ., a P. oppressum, Stp. Th. saltem cum syn. Bg., Suid. Hes. Thom. M. p. 76. Poll. 1, 150. cum N. 26. it. 5, 157., ad Thuc. p. 5. N. 63. p. 126. N. 28., D'Orv. Ch. Ind. Sb. Xen. Mor. Hell. et Z. Pol. it. Mem. S. Luc. Dion. C. it. Dem., cui add. 123, 18. cum Orph.

ἐτάραττε τὰς ψ.) Haud scio, an verius ἐσπάραττε, distrahebat. *Sylb.* qui et in Ind. „ἐταρ. pro ἐσπαρ." cum eodem Lat., quod ipse Bg. partim cum P. habet, unde et Sch. flexerat in impf. act., incertum ut sit, de P. quidem, cum Mss. nihil novent, utrum e Cod. aliquo reddiderit, an libere ad sensum, at de Bg., cum Notae aut signi nihil in Notam futuram in eius Ms. compareat, utrum correxerit e Sb., an sensum modo expresserit; me quidem concedente lapsum, (cf. Diod. S. 1, 325. l. 25., ubi pro σπαράττειν Var. L. πράττειν, it. Epict. Heyn. p. 23. e. pro ταραττώμεθα diserte Cod. σπαραττ., spretum vero ibi ab Illustri editore,) at sine libris nondum dimittente lectionem vulg. pro concitare, irritare, exacerbare, cf. Bud. C. 674, 48. „Herodi. (3, 10, 7.) συνέκρουον δὲ αὐτοὺς οἱ κόλακες, i. e. simultatem *inter* eos *ciebant* et *alebant*. Dicitur et ταράττω. Dem. p. Cor. πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν, i. e. bella inter eos committebat et ciebat" quem locum Stp. Th. 3, 1245. B. i. reddit „turbas inter eos excitabat" ignorante Rs. Ind. ex 231, 12., nec ipsum tentante V. 9. p. 191. e. 10. p. 462. m. 11. p. 553. m., sed tantum afferente correctionem Markl. ἐξήραττεν s. ἐπήραττεν, sed in ed. Harl. p. 95. e. adeo refutante, tum Xen. Bach. „λόγῳ ταραχθέντες, oratione *exacerbati*" etiam Zeun. probante, dum G. Th. nihil fert in *turbare* et *conturb.*, sed in Bg. „in diversas partes trahere, idque de corporibus pariter ac voluntatibus adhibetur, — *animi* distrahuntur *in* contrarias *sententias*, — distrahit *animum* librorum *multitudo*" quae prodant, correxisse potius Bg. cum Sb., pro separare, quem tropum et nostrates habent, *die* Gemüther *trennen*, i. discordes reddere; tandem fortassis eodem reditura sententia, sed Nostro post formulam hanc subiiciente mox quandam explic.

ἐναύσματα) Aliter Bg., quam 2, 15, 3., e P. partim, ut Sch. „*ceu* facibus *admotis* contentiones *excitare*" tacente hinc Stp. Th., sed Bud. C. 765, 9. respiciente huc sine Vs., at notante Sb. Ind. „etiam Ald. et Walder. ed. at ἐγκαυσμ. Henr. Petr." non errore operarum, sed ingenio correctoris, verum labentis pariter, et in animo habentis ἔγκαυμα et

καὶ ἔχθρας παρεῖχε. μάλιστα δὲ ὁ Ἀντωνῖνος ἀφόρητος[i] ἦν, ἀποσκευασάμενος τὸν Πλαυτιανόν. ᾔδεῖτο δὲ καὶ ἐφοβεῖτο[k]

5. micitiarum addebat. Praecipue vero Antoninus intolerabilis erat, amolitus Plautianum;
6. sed reverebatur et

i) ἰφόρητος — ἀφοβεῖτο Bs. 1. cum Par. 2. et ἀφοβ. etiam in Pat., errore typothetae. k) Ms. Ba. ἐφοβεῖτο τῇ τε θυγ. caetera desunt. *Mart.* v. N., ut et de signis parenthesis in ed. Ed. ab ᾔδεῖτο — ad ἀνηκ..

ὑπέκκαυμα, eodem sensu usurpata, cf. Stp. Th. cum Bud. C. l. l. l. 21. Suic. Th. p. 1374. e. sq. Hes. 1, 1216. m. Suid. 1, 735. m. 3, 536. ὑπέκκαυμα, ἡ ὕλη τῆς φλογὸς, ἡ τροφή. Τῶν παθῶν ὑπεκκαύματα, αἱ τροφαὶ τῶν παθῶν, αἳ (forte ἃ) τρέφουσι τὰ πάθη, ut ap. Diod. 2, 556. l. 83. pro ἐγκαύματα Var. L. ἐνάσματα, mendosa, sed ap. Luc. 1, 646. l. 25. pro ἐγκαυμάτων Var. L. ἐκκ., quo de postr. cf. ib. p. 317. N. 16., denique ib. 1, 112. l. 3. pro ἐναυσάμενος Var. L. ἐγκαυσ., hic Nostro scribente iterum per analog. in ἐναυσμ. cum subst. adiunctis, cf. G. Th. v. *fomes* et Bg. 621, 18. sqq. it. 72. et e Plin. Pan. 8, 5. *irritamentum* illud *irarum* et *fax* tumultus *fuisset*, rel.

μάλιστα) Bg. per totam §. hanc deserit P., qui ad v. ἀποσκ. iterum libere adiungit adv., cf. 3, 11, 13. e. in rem que Dion. 1276. 84. οἱ δὲ τοῦ Σεβήρου παῖδες —, οἷον παιδαγωγοῦ τινος ἀπηλλαγμένοι τοῦ Πλαυτιανοῦ, οὐδὲν ὅ τι οὐκ ἐποίουν. καὶ γὰρ καὶ γυναῖκας ᾔσχυνον, καὶ παῖδας ὕβριζον, χρήματά τε παρεξέλεγον λ.

ᾔδεῖτο) Haec (ab ᾔδ. — ἀνήκεστον) velut per parenthesin dicuntur, et procul ab iis absunt, quae Pol. affert. *Steph.* Sunt, qui transposito accusativo τὸν πατέρα malint, ᾔδεῖτο δὲ τὸν πατέρα, καὶ ἐφοβεῖτο πρᾶξ. τι ἀνηκ. Sed ferri tamen vulgata lectio potest, ut πρᾶξαι τι τὸν πατέρα Attico loquendi more dictum sit pro *facere patri* s. *patrare in* patrem. *Sylb.* (qui et in Ind. v. πρ. „τὸν πατ. πρ. τι ἀν. patri *facere*, s. *in* patrem *perpetrare.*") Berglerus omittit τὸν πατέρα. Quae vox si non delenda est: Stephani versio omnibus potior. Politiani versio hic plane improbanda. Caeterum πρᾶξαι τι ἀνηκ. est h. l. vel patrem occidere vel fratrem. Nam tale facinus reparari nequit. Sed ἀνήκεστόν τι est *irreparabile malum.* Sic Xen. Hier. c. 6. (§. 16. μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ, et mox cum variatione μή τι ἀν. ἐργάσηται,) Aelian. (V. h.) 2, 13. (p. 97. m. τί πάθοι τι κακὸν ἀν.) Herodot. 1. p. 64. ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν, (non reperi.) — Lege ᾔδεῖτο δὲ τὸν πατέρα, καὶ ἐφ. πρ. τι ἀν. *Leisn.* Transposita videntur hic loci esse duo cola, et sic in ordinem redigenda, ἀποσκ. τὸν Πλαυτ. τῇ γε θυγ. — ἐμηχανᾶτο. ᾔδεῖτο δὲ τὸν πατέρα, suum puta, Severum, πρᾶξ. τι ἀνήκεστον. ὁ δὲ Σεβ. *Reisk.* τὸν πατέρα, scil. Plautianus, qui ad filiam relatus pater dicitur. Negligenter, imo pessime haec interpretatus est Pol. *Stroth.*

De P. quidem certum est, errasse, nec referre ista τὸν πατέρα, unde fortassis in Cod. suo non habuit, elapsa cum reliquis in Ms. Ba ob simile v. ᾔδ. Tum Strothi res non procedit, quia Plautianus iam mortuus erat et interfectus, ut proxime dixerat Noster in ἀποσκ. Porro Sch. in „ἐφοβ. *timebat*, ἀνηκ. Locus est obscurior. Pol. — Quae Versio nec plana est, neque ad mentem Herodiani. Ad verba ita sonat. Antoninus *reverebatur* et *timebat* patrem *fecisse* (pro quo rectius Sb. per praes.

καὶ τοὺς υἱοὺς [s] ἀπαγαγεῖν τῆς Ῥώμης θέλων, ὡς ἂν νεάζοιεν ἐν στρατιωτικῷ βίῳ καὶ σώφρονι, ἀπαχθέντες τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς καὶ διαίτης,

atque etiam filios abducere Roma vellet, ut iuvenes militarem vitam degerent ac sobriam, abducti ab urbanis deliciis atque victu;

s) Ms. Ba. τοὺς υἱεῖς λ. ν. N.

modo minus mortem timet, qui minus deliciarum novit in vita, v. Stewech. ad h. l. p. 8. *Leisn.*

Repetit Noster rem et sententiam, variatione adhibita, non per negligentiam in scribendo, sed tanquam praecipuam, et quae maxime erat curae Severo, diversaque occasione, supra quidem 3, 13, 2. sq. degente in suburbanis Severo, hic autem proficiscente. Tum distinctio ante ἔτι in edd. maior non habet locum, quia nominativus ὁ Σεβ. cum sqq. particip. cohaeret arcte cum v. finito ἐπαγγ., unde olim non modo in Vs. Bg. post *trop.* dabitur comma, sed etiam numerus Bc. ed. novae §. removebitur, ut una periodus appareat, quam P. libere dissolvit, versante Bg. in ἔτ. δὲ κ., ut alibi, cf. 2, 3, 9. e., sed diligentius, quam P., in rel., servata Nostri quadam abundantia et figura polyptoti in ἀπάγειν – ἀπαχθ., in quo tamen nihil est vitii, quia primum ἀπαγ. physice sumitur, sed posterius tropice. Sed v. νεαζ. Bg. fere cum P. mutat in subst. et verbum, sed oppressa praep., (quam ille restituit supplemento quodam,) i. e. tanquam iuvenes, s. in iuventute, per iuventutem, ubi Stp. Th. 2, 1035. B. e. „iuventutem *transigo* (ut Sch. Ind.) s. consumo. Herodi. l. 3. ἂν νεαζ. – σωφρ. Pol. si militari rel.“ memoriter, nec per rectionem similem, mihi non reperto v. in Ind. Ios. per pravos numeros, ut sine exemplo ap. Hes. 2, 660. N. 22. p. sq. N. 4., sed Ind. Geop. cum acc. γῆν, Orph. forte cum dat. pers., qualis ap. Stp. Th. e Greg., ut peculiare quid Nostri hic sit, ad aliquam saltem analog. hanc ap. Xen. Cyr. 1, 2, 15. ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι, et ap. G. Th. iuvenescit *vitulus* in *herbis*, ubi nihil in v. *adolescere*, ut modo scribitur ad analog. in adi. στρ. cum β., nihil tenente etiam Stp. Th., cf. Ind. Xen. Pol. Rs. Or. V. 4. Luc. Thuc. Sb. Dem. Ios. et Hs. Plut., nec G. Th. Sed Ms. alia declinatio in τοὺς υἱεῖς est vel a glossa per comparationem e locis prioribus 3, 10, 3. e. 3, 9, 1. e ve opinione Atticismi, vel a lapsu et confusis ει et ου, cf. Thom. M. p. 865. Hs. Plut. p. 114. N. 1. Fi. The. p. 8. m. 80. a. e. cum Ind. v. υἱὸς, it. Pal. et Aesch. eiusdem v. υἱεὺς, cum Ind. Dem., cui add. 1081, 6. 1082, 6. 1063, 9. 1066, 6. 1067, 17. 1069, 3. 1075, 26. 1077, 8. sed sq. l. 12. υἱὸν, 1083, 5. 20. 1099, 4. 11. 15. etc.

τῆς ἐν Ῥ. τρ. καὶ δ.) i. e. τρυφερῆς διαίτης. Ἓν διὰ δυοῖν, ut Herodianus saepe, e. g. 8, 6, (4.) στεφάνοις καὶ δάφναις, i. e. coronis ex lauro, 8, 5, (17.) ποτὸν ὕδωρ αἵματι καὶ φόνοις μεμιασμένον, i. e. αἵματι πεφονευμένων μεμιασμένον, (ubi proprie ὕδωρ deest,) 8, 1, (7.) μετ' εὐκοσμίας (τε) καὶ εὐταξίας. *Leisn.*

Cf. 3, 10, 4., P. sequente Bg. partim, it. in sqq. ἐξοδ. et rel., ubi variatur cum 2, 15, 7. tum ad στρ. adiecto adv. ἤ., tum in τ. ὀρθ. v. per

ἐπαγγέλλει τὴν εἰς τὴν Βρεττανίαν ἔξοδον [t], πρεσβύτης τε ἤδη ὢν, καὶ ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος [u] νόσου κάμνων [x]. (ἀλλὰ τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ [y] ἐρ-

edicit expeditionem in Britanniam, senex iam et articulari morbo laborans: sed animo valebat prae

t) Colon in Ms. Ba. cum ed. Pat. u) Ms. Ba. ἀρθροίτιδος λ. ut 2, 15, 7. m. x) Punctum hoc in A. al., pro Stp. rel. colo cum Ms. Bg., vel commate Bs. al., v. N. y) Comma hic in A. al., v. N.

ordinem et additum artic., sed Stp. Th. 2, 48. E. sub Lat. Bg. sine Vs. in v. *καμν.* hinc modo, cf. cum praep. eadem Ind. Luc. et Kypk. 2, 409., sed cum Nostri subst. etiam Ind. Dion. H. S. T. 2. *κάμνων τὸ σῶμα ὑπὸ νόσου*, qualis acc. ellipticus quoque in Ind. Ael. V. h., ut alius ap. Abr. Dl. Th. et ad Aesch. T. 1., sed cum abl. rei Hs. Plut. et Diod. S., cf. varia notione ac rectione L. N. T. cum Obs. Loesn. Indd. Xen. Z. (cuius Cyr. add. 1, 6, 21.) Rs. Or. V. 6. 7. Is. 8. And. Dem. Luc. Aeschy. Pav. in Comm., Fi. Aesch. ubi 2, 39. pro pr. *νοσῶν*, in formula Bg. non tenente G. Th. locum cum praep., sed cum *a* et *ex* in aliis modo.

ἀλλὰ τὰ τ.) Hanc §. separavi uncis parenthesis, quia interponitur modo per occasionem et naturalem coniunctionem animi et corporis, quo de in pr. cogitatum, et quia §. sq. manifesto cohaeret cum §. 4. extr., etiam per *γοῦν*, a Bg. e P. recte conversum, cum series sit, quia et senex et aegrotus esset, propterea portatum lectica plerumque iter eum esse persecutum. In verbis liberum P. corrigit quoque Sch. in „ἐρρ. valuerunt *animi* eius *vires*" non modo assumens liberum aliquod subst. ad artic. *τὰ*, sed sensui aptum, pro communi illo *πράγματα*, verum etiam cum v. *ἐρρ.* capiens illa *τὰ τ. ψ.* in nominativ., ut plur. stet cum v. sing., pro quo Bg. alteram rationem sequi videtur, ut periphrasis illa pro *τὴν ψυχὴν*, cf. ad Thuc. p. 269. N. 65. et supra 3, 4, 18. e., non regatur a v. *ἐρρ.*, sed per se stet pro quo acc. elliptico cum pass., in quo suppleatur nominativus pron. *αὐτὸς*, ubi solet Bg. reddere acc. per abl., pertinente eo hauddubie etiam commate edd. post *αὐτοῦ*, ut sic separentur illa a v. *ἐρρ.* et per se capiantur, qualem rectionem in v. (ubi Stp. Th. 3, 730. D. m. modo hinc cum P. Vs.) habui etiam e Foes. p. 148. a. e. „ἐρρῶσθαι τὴν διάνοιαν, *mente* constare, *valere*" Dion. H. S. T. 2. 139, 16. *ἐρρωμένος τε τὸ σῶμα, καὶ τὴν διάνοιαν ὑγιαίνων*, et Luc. 1, 146. l. 45. *ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν*, *tum* salubri *corpore*, tum *animo* vegetus *fuit*, quorum duo subst. sunt syn. nostro, pro animi parte prima et facultate intelligendi cogitandique, ut et Dion. illud v. *ὑγ.* syn. est nostro *ἐρρ.*, pro bene constitutum esse, celeriter et recte intelligere. cogitare, excogitare res et consilia capere posse; non explicante G. Th. formulam Bg.; cf. ap. Luc. 1, 758. l. 42: *τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς*, quidnam *videre* queant *eorum*, quae *in* animo *sunt*, ubi sufficit suppletum *πραγμάτων*, ad quam analog. hic scribitur, etiam in adiuncto *ὑπ. λ.*, quo de Stp. Th. 3, 1743. G. m. v. *ὑπ.* „alicubi comparativo ad exprimendam vim praepositionis uti possu-

ῥωτο ὑπὲρ πάντα νεανίαν.) τὰ πλεῖςα [z] γοῦν καὶ φοράδην φερόμενος [a] τῆς ὁδοιπορίας εἴχετο [b], οὐδέ πω ποτὲ [c] ἐπὶ πολὺ μένων ἀνεπαύετο. ἀνύσας δὲ τὴν ὁδὸν ἅμα τοῖς παισὶ, παντὸς λόγου καὶ ἐλπίδος [d]

6. quolibet iuvene. Plerumque igitur portabatur lectica itineri intentus, et nunquam diu manens requiesce-
7. bat. Emensus autem iter cum filiis, omnique spe et sermone celerius Ocea-

z) Ms. Ba. ταπλεῖςα λ. v. N. a) Comma hic in Ms. Ba. cum ed. A. al. v. N. b) Colon in Ms. Ba. cum ed. Ox. et Ed., ut punctum in A. al. c) Ms. Ba. οὐδὲ πώποτ' ἐπὶ λ. sed οὐ δὲ πώ ποτε sic divisa A. v. N. d) Ms. Ba. ἐλπίδος, θᾶττον τε τὸν λ. quorum comma est quoque in A. cum B. 2. R., sed comma modo post θαττ. in Bs. 2. L. al. v. N.

mus, — ap. Herodi. ἀλ. — νεαν. *vegetiora* erant *quam*" quod redit ad aliorum „ὑ. cum acc. pro *magis*, *quam*" cf. L. N. T. et supra 3, 9, 21. it. G. Th. v. *supra* 673, 55., sed modo cum acc. rei, it. ap. Luc. 1, 346. i. ἔῤῥωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων, valetudine *est* multo, *quam* iuvenes, *firmiore*, Suid. 2, 50. e. ἤκμαζεν, ἔῤῥωτο, vigebat, *valebat*: ὁ δὲ Τραϊανὸς τῇ ψυχῇ ἤκμαζεν λ. *Traianus* autem *animo* valebat *adeo* rel. et Iust. 7, 1, 10. sq. *Lysimachus quatuor et* 70 *annos natus erat*, *Seleucus septem et* 70. Sed *in* hac *aetate* utrique *animi* iuveniles *erant*.

τὰ πλεῖςα) Scripturam Ms., e vetusta omnium serie, in hoc ipso plur. non habent, quos laudaui ad 1, 1, 1. e. οὐχ ἥκ., at simile tamen τουπλεῖςον D'Orv. Ch. p. 49. e., cf. 1, 16, 10. In sqq. convertit Bg. e P. rationem eloquendi in participio et verbo finito, dum delerit P. etiam Sch. in „φορ. *per modum* lecticae *gestari*" cf. Exc. ad 1, 13, 4. i. Dion. 1282, 23. ἐκομίσθη ὡς ἀληθῶς ἐν σκιμποδίῳ κατας έγῳ τινὶ τὰ πολλὰ διὰ τὴν ἀσθένειαν, et simile quid de Mermeroe Persarum duce ap. Suid. 1, 480. e. 3, 623. i.

οὐδὲ πώποτε) Forte καὶ οὐδεπώποτε. *Reisk.* ut 1, 14, 12. e., nisi quod hic, praeter diremtum οὐδὲ — ποτὲ, particula πὼ aut valet pro loci illa πού, aut ex ea est corrupta, a me propterea separatim in textu edita, cf. 2, 11, 2. μήτε πού ἐπιδιατρίβων, Hes. 2, 799. ni οὔτι ποῦ, οὐδαμῶς, ubi potius legendum πώ, ut ap. Rs. Or. V. 7. p 6, 4. e. quoque pro ποὶ corruptum erat πού, nihil me reperiente de πὼ notione locali, ut, nisi alii in hanc praebeant locum aliquem, olim editurus sim πού hic ex isto Nostri loco simili, cum facilis lapsus fuerit in ω et ου, et sensus suadeat, vidente etiam P., sed libere exprimente, pro *neque* alicubi *unquam*, sed nihil monente aut dante Bg., sed forte adv. loci subintelligente, quod mihi durius, in primis, cum medicina lenis sit praesto.

παντὸς λογ.) Post παντὸς inserenda videtur copulativa τέ. *Sylb.* Et hanc dederit quoque librarius aliquis in Ms., adscribens margini, unde alius stultior inseruerit post θᾶττον, ubi locum plane non habet, divulso sic comparativo a suis gen. sine sensu, cum contra post παντὸς Glossator dederit iterum in pluribus particip., cf. 3, 12, 3., consentiente sane h. l. quoque Bg. e P., sed sine necessitate, cum et hic enun-

θᾶττον τὸν Ὠκεανὸν διαπλεύ- num transvectus, Britan-

ciatio παντὸς — διαπλ. in mediam orationem coniecta sit, post ἐπεσ. proprie locanda; dum Bg., praeter aliud Lat. ad ἀνυσ., quam supra, deserto P., (etiam ad δὲ, per δὴ iterum ab illo redditum,) ex eodem retinet non ordinem modo ad παντ. λ., sed etiam Lat. ad λογ., pro quo Leisn. in marg. Ms. Bg. „cogitatione" sed Bud. C. 664, 20., agens proprie de v. ἐπεσ. (ad quod Leisn. etiam in Ms. Bg. „supervenit") hinc „Britannos oppressit celeritate maiore quam ut sperare potuerit" plane oppresso παντ. λογ., ubi Stp. Th. 2, 621. C. e. „ap. Herodi. π. λ. θᾶττον, et ap. Synes. θᾶττον ἢ λόγος, dicto citius, (et 3, 1274. D. plenius) ἐγὼ δὲ ἐπανήξω σοι θᾶττον, ἢ λόγος, citius quam dici potest" ubi tamen aeque valebit notio Leisn., (qua de Bud. C. 235, 48. cum Stp. Th. 2, 626. D. e.) mihi quoque potior prae Bg., pro rumor s. fama, i. citius, quam fama et rumor de ea re dilatabatur; teneant me tantum haec, ex indicio Graev. ad Luc. 3, 573. N. 39. m. et e. loca universe posita, praeter illum e Philostr. εἰσκαλούμενος δὲ θᾶττον ἢ ὥστε εἰς τὸν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο, etiam duo ex Heliod. 4, 7. p. 231. e. διαχρήσασθαι ἠπείλει, καὶ ἐπώμνυεν, εἰ μὴ θᾶττον ἐξίοιμεν. ἐκείνης μὲν δὴ, καὶ λόγου θᾶττον, ἀπηλλάγημεν, quae reddam, interfecturam se minabatur, et iurabat insuper, nisi celerius exiremus. Igitur ab illa quidem, et dicto citius, digressi sumus, it. ib. 1, 15. p. 54. e. ἡ πρὸς μὲν τὸν ἔρωτα μὴ συμπράξασα, ἐπὶ δὲ τὸ στερηθῆναί με τοῦ φιλτάτου, καὶ λόγου ταχίων ἀποδειχθεῖσα, ubi forte legendum τάχιον, it. e Diod. S. 2, 472. l. 5. διόπερ τῇ πολυχειρίᾳ τάχιον τῆς προσδοκίας ἁπάντων ἐπιτελουμένων, quamobrem cum exspectatione citius, ob tantam operantium multitudinem, cuncta perficerentur, quibus ipse addo Ios. 1, 963. e. παραγενομένου δὲ τοῦ Πάρθου μετὰ πολλῆς δυνάμεως πεζῶν τε καὶ ἱππέων θᾶττον ἐλπίδος, ὥδευσε γὰρ συντόνως, λ. cum autem Parthus cum magnis peditum equitum que copiis celerius quam crederetur adesset, magna enim fecerat itinera, ferente G. Th. tantum 831, 103. Caes. b. G. 2, 3, 1. eo quum de improviso celerius que omnium opinione venisset, ad quae v. N. ed. Oud., a quo laudatus Cort. ad Sall. Iug. 83, 3. „Senec. dicto citius, quod Heliodoro 7. λόγου θᾶττον" qui locus est 7, 5. p. 358. i. ἦν σὺν καὶ λόγ. θ. ὁρᾶν τὰ τῆς προστάξεως περαινόμενα, licebat igitur etiam dicto citius videre mandatum peractum. Sed rursus ap. G. Th. 900, 21. Virg. A. 1, 142. s. 146. dicto citius tumida aequora placat, sine explic., at 150, 95. „i. citius quam dici potest (ut Serv. ap. Heyn., quae formula videtur periphrasis esse superlativi citissime, nec multum differre ab illa ap. Gs. p. sq. l. 7. 12.) dictum ac factum, proverbium celeritatis, i. cito, — dictum, factum, i. cito" sed hic ap. Nostr. non satis apta, quia illa plerumque sequitur post alicuius dicta et imperata, quae h. l. nulla praecedunt, tum ob adiunctum ἐλπίδος, quod, ex illa ratione et notione, similiter resolvetur, celerius, quam dici et sperari potuit, sed, secundum Leisn., versum sive cum Bg., sive exspectatione, ut syn. per copiam cum pr. λογ. copulabitur, cf. Poss. Call. p. 708. i. „θ. τῆς ἐλπ. celerius opinione, Herodi." et in θαττ. Thom. M. p. 436. Moer. p. 364. cum Herodi. p. 436. Hes. 1, 1082. i. et e. Suid. 2, 166. m. ὑπάτου δὲ παρόντος, θᾶττον ἢ κατὰ δόξαν ἐτελέσθη τὸ ἔργον, consule autem praesente, opinione citius confectum est opus, Ind. Hesd. Soph. Ai. Thuc. Ael. V. h. Fi. The. Plut. Hs. Rs. Or. V. 7. Is. Dem. it. ej. An. ad Gr. A. V. 1. Gs. Chr. Gr. Xen. Ἀνβ., sed fine

σας, Βρεττανοῖς ἐπέστη. τούς τε πανταχόθεν στρατιώτας ἀθροίσας, καὶ δύναμιν πολλὴν ἀγείρας, τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο. οἱ δὲ Βρεττανοὶ, τῇ τοῦ βασιλέως ἐκπλαγέντες αἰφνιδίῳ [e] ἐπιδημίᾳ, δύναμίν τε ἀκούσαντες παμπλήστην ἐπ' αὐτοὺς ἀθροισθεῖσαν, πρεσβείας ἔπεμπον, περί τε εἰρήνης διελέγοντο [f], ἀπολογεῖσθαί τε

nis praesto fuit: atque undique militibus collectis magnisque copiis coactis, 8. bellum apparabat. At Britanni imperatoris perculsi repentino adventu, cum copias audivissent maximas contra se comparatas, legationem mittebant, ac de pace agebant, rationemque redde-

e) Ms. Ba. αἰφνηδίῳ λ. cf. 3, 12, 17. f) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. al.

Ind. Cyr. 8, 7, 16. et Bach. Sy. 2, 27. In sqq. non habet Stp. Th. v. διαπλ. Lat. Bg., sed locum aliquem e Nostro falso, (cf. Ind. Luc. Fi. Pal. et Ael. V. h. ex 3, 18. p. 250. e. διαπλεύσαντες τὸν Ὠκεανὸν, traiecto Oceano,) tum 1, 1764. D. hinc sine Vs. sub variis Lat., in quibus et illud Leisn. supra.

τούς τε πανταχ.) Adv. hoc, omissum a P., restituit Bg., cf. 2, 10, 2., ad sq. v. ἀγ. notante Sb. Ind. „i. q. mox ἀθροῖσαι" cum et hic praecedat, per copiam sane Nostri syn., cf. 1, 10, 5. sq. et in sq. formulam 2, 11, 19., quocum variatur addito artic. ad subst., cf. Stp. Th. 3, 846. C. sine Vs.

ἐκπλαγέντες) E P. servat Bg. hoc Lat., praeeunte iam Stp. Th. aliunde, cf. 3, 11, 17. 3, 12, 20., variante Nostro per syn. gen. βασ. cum adi. §. 2., sub Bg. Lat. spectante huc Stp. Th. in ἐπ. 1, 974. C. m. sine Vs., quocum iungitur adi. αἰφν. per analog., cf. in sq. αὐτ. per lenem 1, 10, 6., P. deferente Bg. in παμπλ. et rel., ubi in διελ. cum Sch., fortassis e Stp. Th. 2, 618. B. sine Vs., cf. lib. de V. med. Fi. Krb. Decr. R. p. I. p. 117. e., Rs. Or. V. 5. p. 779. N. 52., Ind. Fi. Pal., at sine Ind. Dem. 249, 21. 251, 2. 81, 10. 140, 9. 145, 19. 160, 14. 234, 22. 282, 17. Diod. S. 2, 10. l. 31. et 15. l. 79. Zos. 1, 36, 6. ὡς δὴ π. σπονδῶν αὐτῷ διαλεξόμενος, quasi *de* pace *cum* eo *collocuturus*, it. 2, 46, 5. π. σπονδῶν καὶ εἰρήνης διαλεξόμενον, *de* foedere *ac* pace *collocuturum*, cum π. et εἰρ. ad analog. modo, sed in sq. v. ἀπολ. cum pr. πρὸς cum aliis, cf. Stp. Th. 2, 617. C. m. e Plat. ἀπ. πρ. τὰ κατηγορημένα, cuius e Luc. est 1, 577. l. 46., cf. Rr. Or. V. 7. Ant., sed sine Ind. Dem. 404, 6. Polb. 2, 749. m. respondere *ad*, Diod. S. 2, 624. l. 94., sed cum πρὸς et acc. pers. Dion. H. S. T. 2. 30, 12. et Ind. Luc., ubi et cum περὶ, ut ad Diod. l. l. p. 623. N. 51. it. 632. l. 65., lib. de V. med. l. l. p. 535. m. Dion. H. l. l. 141, 39. Phil. p. 762. F. e. Dem. 228, 7., cuius Ind. add. cum acc. rei 244, 8. et cum ὑπὲρ 416, 21. 27. tum Ind. Sb. Luc. Dion. C. Zos. 4, 41, 2. e. Luc. 2, 851. N. 95., ubi et cum ἐπὶ 1, 608. l. 79., reddente hic Sch. melius, quam Bg., quoad expressam simul praep. „expurgare *se* ipsos *de* ante *delictis*,

ἐβούλοντο πρὸς τὰ προημαρτημένα. ὁ δὲ Σεβῆρος, διατριβάς τε χρόνου [g] ζητῶν, ὡς ἂν [h] μὴ πάλιν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπείγοιτο, ἔτι δὲ καὶ βουλόμενος προσκτήσασθαι τὴν κατὰ Βρεττανῶν νίκην τε καὶ προσηγορίαν, τοὺς μὲν πρέσβεις αὐτῶν ἀπράκτους

re volebant priorum deli-
9. ctorum. Severus autem
moras captans, ne rurſus Romam adigeretur, atque etiam cupiens acquirere a Britannis victoriam et cognomen, legatos quidem ipſorum re infecta dimiſit; con-

g) Ms. Vi. χρόνον mendoſe, confuſis ν et υ. h) Ms. Ba. ὡς ἂν, μὴ πάνυ εἰς λ., praeter ſuum poſt ἂν comma mendoſum, v. N.

πρ. *de iis, quae* ante *peccata ſunt*" quod v., ignoratum a Stp. Th., non item a L. Ein., reperi modo in L. N. T., et in Ms. Bg. reſtitui ſtatim omiſſum ad v. ἐβουλ. Lat. Caeterum clarus hic locus eſt in πρεσβ. abstracto pro concreto, ut Bg. cum P., ob ſq. §. πρέσβεις per variationem.

διατριβὰς) In hoc ſubſt. habet Stp. Th. 3, 1334. b. B. memoriter δ. χρ. ποιῶν cum P. Vs., et cum eodem quidem gen. χρ. e Thuc., at non aliunde cum v. ζητ., quod de ſuo Noſter iunxerit e Lat., cf. G. Th. v. utr. *moras* et *quaerere*, ubi Ovid. eſt Me. 2, 461., cui add. 11, 461.

μὴ πάλιν) Pol. vertit, *ne* vacuo *ſibi Romam* redeundum *foret*. Unde illud *vacuo*? Videtur legiſſe pro πάλιν, niſi fallor, μάτην. *Leisn.*

Quia P. ſimul expreſſit πάλιν in ſuo *redeund. foret*: poſſis per ſe coniicere μὴ μάτην πάλιν λ., quaſi illud Leisn. adv. elapſum ſit ob viciniam utramque. Verum, tacentibus libris, libere ille potius egiſſe iterum cenſebitur, dum et Bg. tolerat vulg. lectionem, adhibens ad v. ἐπειγ. blandiens ſpecie Lat., ſed ignotum Th. et Stp. et Gs. hac rectione cum acc. loci, pro cogi redire, quale quid tamen ap. Virg. A. 9, 601. *quis* deus *Italiam* — vos *adegit?* i. ire ſ. venire coëgit, et noſtratibus ſolenne in *nach* Rom *genöthiget werden*, ubi ſane ellipſin ſumas alicuius inf., v. c. *zu geben*, qualis et in illis *cogito* in *Tuſculanum* ſ. cogito *Brunduſium*, cf. G. Th. 989, 98., et in Noſtro Gr. cum acc. loci concedi poterit hic, una cum ſupplementis, v. c. *ſtatim*, it. *fruſtra*, it. cum pernicie filiorum. Nam illud Ms. adv. ineptum eſt et merus librarii error in ſyllaba λιν et νυ, prorſus ut ap. Luc., v. Ind. In ſqq. copulis ἔτ. δὲ κ., a P. oppreſſis, Bg. ut §. 3., ſed in νικ. cum pr. κατὰ aliter, quam 3, 9, 1. et 21., ob adiunctum ſubſt. προσηγ. et v. προσκτ., ubi Sch., deſerto etiam P. "*inſuper* acquirere *victoriam*" quo ſub Lat. Stp. Th. hinc habet ſine Vs. cum lect. alia βουλόμενον memoriter, nec aliunde formulam, ductam fortaſſis e Lat. *victoriam* parere *ſibi*, cf. G. Th. 697, 59. it. 1028, 6. 30. e Caeſ. b. Afr. 31, 8., ubi non eſt Bg., ſed quoque 993, 36. partum *cognomen*, quo de *Britannici* et *Britannici Maximi* ap. Spartian. et in numis cf. Fabr. ad Dion. p. 1282. § 64. et N. Boecl. ſupra ad §. 3. φύσει, quorſum et pertineat ap. Beg. 2, 693. Severi numus quartus "quod Britannos per duces vicit."

ἀπράκτους) In his verbis propterea fortaſſis omiſſa eſt praep. ἀπὸ, quia peius ſonuiſſet geminatio iſta, ἀπρ. ἀπέπεμψε. *Sylb.*

ἔπεμψεν [i], εὐτρέπιζε δὲ τὰ πρὸς τὴν μάχην [k]. μάλιστα δὲ γεφύραις διαλαμβάνειν ἐπειρᾶτο τὰ ἑλώδη [l] χωρία [m], ὡς — tra vero comparabat omnia 10. ad praelium. Sed praecipue pontibus occupare annitebatur paluſtria loca,

i) Colon in Ms. Ba. cum Ms. Bg., ut punctum in A. k) Ms. Ba. πρ. τ. μάχην κάλλιστα· γεφύραις τε ἐπειρᾶτο διαλ. v. N. l) Ms. Ba. ἐλώδη per lenem mendoſum. m) Colon in Ms. Ba., ut punctum in Lugd.

Qui tamen immemor ſuorum in Ind. „ἀπρ. ἀπεπ. τοὺς πρ. re *infecta*" e Noſtro infra 6, 4, 7. τοὺς πρ. ἀπέπεμψε ἀπρ. per ordinem modo alium, ad variandum, et 8, 3, 16. e. τοὺς πρ. ἀπρ. ἀπιέναι ἐκέλευσεν, ubi eadem geminatio, nec alibi a Noſtro vitata; ut haec quidem cauſa nequeat eſſe vera lectionis hic vulgatae, ſed potius illa, ut ſimplex v. pro comp. ſtet, variandi cauſa, et ex uſu aliorum, pro quo Lat. Bg. cf. Abr. Dl. Th. p 791. e. it. ad Aeſch. 2, 74. m. „πέμπειν pro ἀποπέμπειν" nihil dante, quo ablegatur ibi, Ind. Xen. Cyr., ſed Zeun. 3, 1, 42. pro ſimpl. ſubſtituente compoſitum e Mss., cum tamen et alia notione noſtrum ſimpl. pro compoſ. uſurpetur, cf. 2, 3, 25. e.; unde, cum hic quoque libri omnes maneant in vulg., non illuc deſcendas, quaſi praep. ἀπ' exciderit, quale quid in themate noſtro habuimus ſupra 3, 3, 5., pro Lat. Bg. noſcente et Stp. Th. 3, 196. G., alia tamen in cauſa, etiam Lat. *mittere*, cf. G. Th. 303, 40. 54. 73., variante autem Noſtro in ſq. εὐτρ. λ. cum 2, 14, 14. tantum in ordine et alio ſubſt., ubi Bg. fere ſimiliter, hic (praeter δὲ, ut 3, 13, 14.) in Lat. v. cum P., qui videatur habere novitatem Ms. „ipſe, *quae* bello *uſui* forent, *magna ſolertia* (qui abl. eſt par adv. Ms., pro ἄριστα accepto) *comparabat*. Sed *in* primis *tamen* rel." ſed et amplius quid, ſimul vetus μάλιστα δὲ, quaſi olim fuerit πρὸς τὴν μάχην κάλλιστα. μάλιστα δὲ λ., quia et l. l. cum formula εὐτρ. erat adv. γενναίως, et novum Ms. per ſe poterat alterum extrudere ſimile. Sed, ut nunc Ms. habet unus tantum, e ſerie omnium vetuſta fluxit diſtincto alia, et pro μάλιστα lectum eſt per errorem κάλλιστα, quia olim priva ſcribebant litera κάλιστα, et vis apparet e Ms. Ba. rebus caeteris, non modo in alio inf. ordine, (cf. 1, 9, 12. e. 1, 15, 17. m. 2, 6, 14. e., qui ordo tamen eſt durior ob hiatum,) ſed etiam in alia copula, quae cum loco ſuo alio forte ſic orta, quod per diſtinctionem illam Ms. δὲ a fronte enunciationis non poſſet locari, et ne δὲ ſtatim recurreret, quam vulg. tamen hic quoque P. agnoſcit.

γεφύραις) cf. Dion. 1281, 6. τὰ ἕλη χωννύων, καὶ τοὺς ποταμοὺς ζευγνύων, et ib. Fabr. ad §. 61., pro quo ſubſt. privo Noſter per periphraſin adi. et ſubſt., ex analog. modo, (cf. Stp. Th. ἑλώδεσι τόποις, Poll. cum Lat. Bg., Zoſ. 4, 42, 10. m. et Diod. S. 1, 518. l. 48.) it. in v. διαλ. cum rei dat. et acc. ſenſu phyſico, pro intercipere ſ. diſtinguere, cf. Bud. C. 779, 9. 781, 29. Stp. Th. 2, 565. D. ſqq. et p. ſq. A. e. „ap. Herodi. Pol. reddidit *occup.* „ſine loco, Weſſ. ad Diod. S. 1, 39. N. 28. p. 512. N. 79. it. 2, 362. N. 77. cum Ind. Rs. ad Polb. p. 136. Mor. Iſ. Pan. p. 14. N. m. Ind. Ael. V. h. Xen. M. S., it. alio ſenſu phyſico, (praeter Wyttb. Plut.) ib. Cyr. et 'Ανβ. it. Rs. Or. V. 4. ſed et tropico ſimul ib. V. 6. 8. Lyc. Dem. Iſoſ. Luc. Fi. Pal. cum Suid.

ὡς ἂν) Pertinentes hae particulae demum ad ſq. membrum, hic in

ἂν ἐπ' ἀσφαλοῦς βαίνοντες οἱ στρατιῶται, ῥαδίως τὲ αὐτὰ διατρέχοιεν [n], καὶ, ἐπ' ὀχυροῦ βήματος ἑδραίως ἑστῶτες, μάχοιντο. τὰ γὰρ πλεῖστα τῆς Βρεττανῶν χώρας [o], ἐπικλυζόμενα ταῖς τοῦ Ὠκεανοῦ συνεχῶς ἀμπώτισιν, ἑλώδη γίγνε-

ut in tuto incedentes milites facile illa transirent, et firmo in solo stabiliter consi-
11. stentes pugnarent. nam maior pars Britannorum regionis, dum inundatur Oceani frequenti reciprocatione,

n) Ms. Ba. διατρέχειαν· καὶ λ. v. N.

o) Comma hoc fuit in una ed. Ed. cum Ms. Bg.

primo praemissae, faciunt, ut proprie post στρ. non stare queat comma, posito hoc nominativo post particip. in membro extremo, laevitatis ergo, pro ὡς ἂν οἱ στρ, ἐπ' ἀσφ. βαιν., λ., ubi hiatus erat post στρ., contrahente P. Nostri copiam, qui ad analog. in ἐπ' ἀσφ., cf. Stp Th. 3, 1172. B. „*in* tuto *stantes*, scil. loco. nam subauditur τόπου" partim e P., cf. 1, 12, 17. m. 1, 15, 5. 3, 4, 11. e., sed melius Bg. ob s. ἑστωτ. In Ms. διατρέχειαν forma sit Attica illa, sed propria modo optativis aor., quam in praes. non memini, cf. Fi. ad Well. p. 198. e. sq., ubi huc forsan valebit „ista aoristi forma saepe in libris scriptis cum communi commutata reperitur" hic ut inciderit confusio in ει cum οι et ε cum α, nisi et fuerit διαθρέξειαν, qui aor. usitatus est in simplici saltem, v. Hes. 1, 1729. Nr. 9. 12., unde, e mente librarii, tempus hoc cum sq. ἑστ. magis conspiret; quamquam praes. βαιν. etiam cum aor. ἑστ. miscetur, ubi P. deseritur quoque a Sch. „*stantes* super *firmo* solo *firmiter*, ὀχ. *sub* firmo *solo* (partim e Sb. Ind.) stare, h. e. in tuto" qui ita priora P. non male comparat, cum varietur sane pro pr. ἐπ' ἀσφ. per formulam aliam, ubi iterum modo analogia in ὀχ. cum β., ubi Sb. Ind. „*firmo* solo *insistentes*" quam notionem secutus Bg., peculiarem Nostro, sed, latentem quanquam in principe, non tenet Stp. Th. (sed forte L. Ern. in Nr. 2. *vestigium*,) sed adv. ἑδρ. sub Lat. Sch. et Bg. hinc sine Vs., cf. Foes. p. 111. a. m. Ind. Sb. e Zos. 4, 20, 6 m. οἱ μήτε εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἷοίτε ὄντες ἑδραίως, *firmiter*, praeterea non repertum, ad analog. iunctum cum v. ἑστ., cf. G. Th. firmiter *insistere*.

τὰ — πλεῖστα) *maior pars* Britanniae — *paludosa* fit. *Leisn.* partim cum P. et Bg., cf. 2, 2, 3., sed Sch. „*pleraque* regionis *loca*" suppleto μέρη, χωρία, (ut §. pr.) s. πεδία, ut Dio 1280, 69. νέμονται ἑκάτεροι (Μαιᾶται καὶ Καληδόνιοι) πεδία ἔρημα καὶ ἑλώδη. In sq. Sch. „ἐπ. *obruta* frequentibus *alluvionibus*" quod et Bg. Lat. tenet Stp. cum simili loco „ex Aristot. γῆ πλημμυρίσιν ἐπικλυζομένη" cf. Suid. Ind. Ael. V. h. Diod. S. Dion. H. S. T. utr. Dio Cas. Luc. cum 3, 62. N. 3. sq.) repetito in adv. σ. illo adi. Lat. in plur. e P., respiciens figuram illam ὑφ' ἓν, ut adv. intra artic. et subst. fiat adi., unde non sit descendendum ad emendationem συνεχέσιν, sed Noster ad analog. aliorum adv. scripserit, tacentibus Stp. Th. et Indd.

ἀμπώτισιν) ἀμπῶτις Suid. πλημμύρα, (sic.) atticum hoc esse volunt, cum alias dicatur ἀμπωσις. (Hoc accentu iterum.) *Strotb.*

ται [p]. οἷς ἔθος τοῖς μὲν βαρβάροις ἐννήχεσθαί τε καὶ διαθεῖν, βρεχομένοις μέχρις ἰξύων [q]. γυμνοὶ γὰρ ὄντες τὰ πλεῖστα τοῦ σώματος, τῆς ἰλύος

12. paludescit. quibus paludibus barbari solent innatare et discurrere immersi lumbis tenus; nudi enim pleraque corporis, coenum

p) γίνεται Ms. Ba., ut 3, 2, 4. m. 3, 11, 19. e. sed hic quoque in ed. Ox., post hoc verbum autem colon in Stp. rel. q) ἰξύος Ms. Vi. cum A. al., v. N.

Sch. „ἄμπωτις, — alluvionibus, *reciprocationibus* Oceani *inundari*. Ex h. l. Seberus correxit Iul. Pollucem l. 1. c. 9, 16. ubi legebatur ἀμπώτης" e quo loco 1, 109. e. (ubi vertitur *reciprocatio aquae et relabens aestus maris*) notaram ipse, Seberum N. 91. ex h. l. firmare finitionem in τις pro της, cf. Bud. C. Stp. Th. e P., Foes. Thom. M. p. 720. i. Hes. cum N., ad Call. in De. v. 130. Ind. Herdt. cum N. it. Diod. S. 1, 170. e. simul cum πλημμ. In ἑλ. γιγν. Bg. e P. per v. privum.

οἷς ἔθος) *quibus*, scil. ἕλεσι, *paludibus* etc. Hic substantivum cognatum ex praecedente adiectivo repetendum, ut saepe alias. Vel οἷς sc. ἑλώδεσι τόποις. *Leisn.*

Etiam Bg. explet, fere cum P., primum subst., quod latere potest sane in pr. adi. ἑλώδη, quod cum cohaereat cum pr. τὰ πλεῖστα, sed ibi, ut diximus, desiant subst. alia: longinquum erit Leisn. postremum; liberum P. deserente Bg. etiam in ἔθ., suppresso ἐστὶ, cum inf., per syn. privum v., cf. 1, 5, 2., sed non tenente Stp. Th. v. sq. ἐννηχ., nec L. Ern. et Bas., nec Indd., verum G. Th. in Bg., ad quam analog. Noster finxerit; casum mutante Bg. ad sq. βρεχ., e P. fere, ob pr. v. *solent*, ubi Stp. Th. ignorat Bg., proprie *madefactis*, s. ita, ut madefiant, cf. Xen. Ἀνβ. 1, 4, 17. τῶν διαβαινόντων τὸν ποταμὸν οὐδεὶς ἐβρέχθη ἀνωτέρω τῶν μαστῶν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, Vs. ed. Th. V. 2. p. 32. s. 16. e. nemo *ex* iis, *qui* amnem *traiiciebant*, supra *mamillas* madefactus *fuit*, ad analog. iungente Nostro caetera, ubi Ms. numerus sing. loco plur., (cf. 3, 8, 9. γυναιξ.) contra Mss. rel. et P., fuerit magis error librarii in litteris, quam ingenium ex comparatis locis aliorum Gr. aut Lat., cf. Stp. Th. ex Hom. it. Foes. Poll. 2, 182. *ile* cum N. 94. Suid. et Hes. cum G. Th., sed in rem Dion. 1281, 87. ἐς τὰ ἕλη καταδυόμενοι (Lat. Poi.) καρτεροῦσιν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, τὴν κεφαλὴν μόνον ἔξω τοῦ ὕδατος ἔχοντες.

γυμνοὶ) Hinc statuam illam equestrem, quam Getam, tanquam Castorem, repraesentare putat Doctiss. Musgrave, putem statuam esse alicuius Britanni. *Leisn.*

Rem confirmat Dio 1280, 74. διαιτῶνται ἐν σκηναῖς γυμνοὶ καὶ ἀνυπόδετοι. Sed γυμν. cum acc. loci elliptico, a Bg. servatum e P., nec ap. Stp. Th., nec ap. Poss. Sy. p. 62. sq., nec ad L. Bos. Ell. p. 512. m. memoratum, nec per Indd., ne poëtarum quidem, habet tamen analogiam tum aliorum adi. cum isto acc., tum Lat. Bg. ap. G. Th. 481, 94., sicut analogia modo est in τὰ πλ. cum gen. τ. σωμ., (etiam e P., nec suppleto subst. μέρη,) it. in formula κ. cum τ. ἰλ., ubi Ms. additum ν. ἐφ. intra vocales, secus ac 2, 2, 4.

καταφρονοῦσι [r]. οὐδὲ γὰρ ἐσθῆτος ἴσασι χρῆσιν [s], ἀλλὰ τὰς μὲν λαπάρας καὶ τοὺς τραχήλους κοσμοῦσι σιδήρῳ, καλλώπισμα τοῦτο καὶ πλούτου σύμβολον νομίζοντες, ὥσπερ τὸν χρυσὸν οἱ λοιποὶ βάρβαροι [t]. τὰ δὲ σώματα στίζονται [u] γραφαῖς ποικίλων ζώων

13. contemnunt. neque enim norunt vestis usum; sed ilia et colla ornant ferro, decus id ac divitiarum indicium existimantes, sicut aurum caeteri barbari. corpora autem compungunt notis variorum animalium

r) καταφρονοῦσιν Ms. Ba. cum ed. Pat. v. N. ſ) Colon Ms. Ba. hic et mox poſt σιδ. it. νομιζ. t) Punctum A. al. cum Ms. Bg. u) στίζοντες Ms. Ba. v. N.

οὐδὲ — ἐσθ. ἴσ.) Sine Vs. tenet hunc locum Stp. Th. v. *χρ.* ſub Lat. Bg., qui in v. *ἴσ.* potius cum Sch., ubi iterum analogia modo in tota formula, nihil ferente nec G. Th., ſed variante Noſtro partim cum §. pr. *ἰξ.* in ſq. *λαπ.*, cf. Foeſ. et Stp. Th., qui 3, 1598. D. in *τραχ.* hinc ſine Vs. „quae *τοῦ τραχήλου κοσμήματα* appellantur *περιδέραια*" (ſed Diod. S. 1, 367. l. 14. *περὶ μὲν τοὺς τρ. ἔχοντες στρεπτοὺς κύκλους.* orbiculatis *torquibus* colla *induunt*,) cf. ad ſq. *καλλ.* Luc. 1, 695. l. 53. *ἓν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ*, Dion. H. S. T. 2. cum Xen. et Ioſ. Indd. ad affinia, deſerto P. reddente Bg. in *συμβ.*, aliterque, quam 1, 10, 11., ſed Noſtro per *οἱ λοιπ. βαρβ.* tangente forſan Germanos et Aſiaticos, ſed, quoad auri uſum, ipſos Romanos, cf. G. Th. v. *torques* et *torquatus*.

τὰ δ. σ. στιζ.) Fortaſſe legendum *γραφαῖς ποικίλαις, καὶ ζώων π. λ.* ut infra 4, 2, 13. de quo Britannorum more ap. Melam quoque mentio eſt. *Sylb.* Sic diſtinguendus et exarandus videtur locus, *γραφαῖς ποικίλλοντες καὶ ζώων λ. coloribus* variegantes *animalium* que *omnis* generis *ſimulacris*. Eſt ἓν διὰ δυοῖν, pro *γεγραμμέναις ζώων παντοδαπῶν εἰκόσιν*. Aut ſic potius, *γραπταῖς ποικίλλοντες ζ. π. εἰκ. Reisk.* Nullus auctorum locus de Britannis huc accuratius congruit, quam Solini, cuius c. 22. fine haec leguntur verba. *Regionem* partim tenent barbari, quibus per artifices plagarum figuras, iam inde a pueris variae animalium effigies incorporantur, inſcriptisque viſceribus hominis incremento pigmenti notae creſcunt: nec quidquam mage patientiae loco nationes ferae ducunt, quam ut per memores cicatrices plurimum fuci artus *bibant*, v. Cl. Salm. annot. Plin. ex. Meminit et Servius ad 4 Aen. illud *picti* que *Agathyrſi*. Picti, *inquit*, non ſtigmata habentes, ſicut gens in Britannia, ſed pulcri etc. Quod de hoc quidem loco capiendum eſt. Nam alias *pictos* ipſe exponit, *ſtigmata habentes*, ad illud Ge. 2. *pictosque Gelonos*. Solino inſcriptio eadem notione modo uſurpabatur. Congeſſit de Britannis alia quam multa Barth. Anim. in Rutil. Itiner. 1, 499. ſicut etiam laudatus Styrzelius ſuo codici adſcripſerat. Caeterum qui cum Herodiani loco Caeſarem conferunt l. 5. b. G. 14. — quod multi faciunt, praeſertim qui notas in eum ſcripſerunt, — neſcio

παντοδαπῶν εἰκόσιν. ὅθεν 14. imaginibus. Quocir-
οὐδ' x ἀμφιέννυνται, ἵνα μὴ ca nec induuntur, ne ope-

x) Ms. Ba. οὐδὲ ἀμφ. fine apoftr. cf. 3, 2, 1. 3, 11, 13.

an recte fentiant, *utrique fcriptori de eodem more fermonem effe.* Caefar enim nullius varietatis meminit, fed totum corpus uno vitri pigmento fine ullis formis figurisque notari ait. Verba funt: *omnes vero fe Britanni vitro inficiunt, quod caeruleum efficit colorem*, atque hoc horribiliore funt in pugna afpectu. Graecus metaphraftes ita exprimit confilium finemque huius moris, ὥςε ἐν ταῖς μάχαις καταπληκτικώτατοι τὸ θέαμά εἰσι. Cui confilio fimile eft, quod Aelian. V. h. 6, 6. de Spartanis tradit, φοινικίδα δὲ ἀμπέχεσθαι κατὰ τὰς μάχας ἀνάγκη ἦν λ. purpureo *fago uti neceffe erat in praeliis* rel. Locum Caefaris diligenter explicavit Cl. Salm. ad Solin. l. l. *Boecl.* v. Salm. Plin. Ex. p. 183. ac de vocis ςίζεσθαι fignificatione Reinefii Var. L. l. 3. p. 485. ubi et noftrum locum explicat, de quo plura congerere nolo, quoniam iam multa Boeclerum attuliffe video. Poftrema verba haud omnino fana videntur; legere mallem ποικίλαις τε ζ. π. ε. vocem ποικίλαις autem potius ad εἰκόσιν quam ad γραφαῖς referre. *Stroth.*

In rem Ern. ad m. ed. Par. 2. „Camdenus Britannos dici ait ab antiqua voce *brith*, quae pictum, coloratum fignificat Plin. 22, 1. Mela 3, 6. Solin. c. 25. Caef. b. G. V. Victorii Var. L. 19, 3." Sed in lectionem nihil Sch. „ποικίλων παντοδ. variorum *omnis generis*, ςιζ. *notantur* f. *punguntur* fecundum *corpora* notis" tum Leisn. in m. Ox. „Reines. Var. L. p. 485. Voff. ad Caef. b. G. 5, 14. et Ciacc. ib. Aelian. 2, 9. et aut ποικίλων, aut παντοδαπῶν redundat, (fed in m. Ms. Bg.) omittit τὸ παντοδαπῶν. Pol. videtur l. ποικίλαις καὶ ζώων λ." ut Stp. Th. 3, 1032. F. e. hinc fic profert „ἐςίζοντο γραφαῖς ποικίλαις, καὶ ζώων παντοδαπῶν εἰκόσι, *corpora* fua *notabant* pictura *varia*, et *formis* animalium *omne genus*, cui loco fimilem v. in προςανασίζω, (p. 1035. B.) Plin. 22, 1. barbarorum *feminae*, mares *que* etiam *ap.* Dacos *et* Sarmatas, *corpora* fua *infcribunt*, h. e. figna notasque fuis corporibus imprimunt, quo venuftiores appareant." E Ms. Ba. novitate nihil proficitur, quia mendum eft e confufis finibus, ut 1, 16, 7. Dum alii Mss. accedant: leniffima medicina haec fuerit, ςίζονται γραφαῖς ποικίλαις, ζώων π. εἰκ., per appofitionem, ut prius a poftr. explicetur, aut, addita copula illa Stp. et Sb., vel ςιζ. γρ. ποικίλαις, ζώων τε παντ. λ., ut τε exciderit ob fq. πα, quod forte probabilius, quam καὶ elapfum in loco Stp. ac Sb., quum et P. reddat τε alibi libere, cf. per *ac* 1, 9, 19., qui et liber eft tum in ordine ζώων λ., tum in παντοδ. per adv., quod Bg. fane opprimit; ficut lapfus librarii facilis in ποικίλαις, dum e fq. finitione penna fcribebat iam ων, fed Nofter per copiam, fere poëticam, potuit fingulis fubft. dare adi. fingula, cf. Diod. S. 2, 596. N. 66. in mulieres Thracum notis compunctas, fed de Affyriis ad Luc. 3, 489. N. 49., ubi ςίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρπούς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας, puncturis *fe* notant *omnes*, alii *in* manibus, *in* cervicibus *alii*, cum diferta praep., illi fyn. κατὰ, quam Sch. refpexerit fupra, tum de Aethiopibus, infantes fuos cauterio inurentibus, ad S. Emp. p. 38. N. L., ut de Aegyptiis et Sarmatibus ib. p. 177. et de aliis ib. in N. L., cf. Heyn. ad Virg. Ge. 2, 115., morem tenentibus hodie etiam illis, quos *auftrales* nunc vocant geographi, fed noftratibus red.

σκέπωσι τοῦ σώματος τὰς γραφάς. εἰσὶ δὲ μαχιμώτατοί τε καὶ φονικώτατοι [y], ἀσπίδα μόνην στενὴν περιβεβλημένοι καὶ

riant corporis picturas. Sunt autem pugnacissimi caedis que avidissimi, scuto tantum angusto tecti et hasta, gladium

y) Colon in Ms. Ba., ut punctum in Bs. 2.

dentibus *punctiren* et *tattauiren*, ut h. l. v. Gr. sumitur pass., per ellipsin illam alicuius praep., vel in med. sine ista, quod spectat Bg., fere e P., pro quo aeque rectum illud Gs. supra ad Luc., it. hoc, curant se compungi, quoad corpus, picturis rel.

τοῦ σωμ. τὰς γραφ.) Referendae sunt Britannorum picturae ad varios colores, quibus corpus fucabant. Ad hunc morem respicit Claud. de b. Get. 416. (*Venit et extremis legio praetenta* Britannis, *Quae* Scoto *dat* frena *truci*, ferro *que* notatas *Perlegit* exangues Picto *moriente* figuras.) *Leisn.*

Qui poterat simul animadvertere, ab hoc ipso more pingendi corporis populos quosdam Britanniae vocatos esse *Pictos*, cf. Eschenbach. diss. 7. p. 461. sq. 465. it. Cell. n. o. a. 1, 351. s. 68. e. „quia solita gens pictis animalium figuris corpus decorare" non tamen huc respiciens, ubi P. libere addit adv. ad ἵνα rel., cf. 3, 6, 6.

μαχιμώτατοι) In hoc Bg. deserens P., cf. de iisdem Britannis 2, 15, 1., sequitur illum in altero φον., cf. 2, 9, 15. de Illyricis, et de Mauris 3, 3, 6., in que rem Dion. p. 1280. e. sq. στρατεύονται ἐπί τε ἁρμάτων, ἵππους ἔχοντες μικροὺς καὶ ταχεῖς· καὶ πεζοὶ δέ εἰσι, καὶ δραμεῖν ὀξύτατοι καὶ συστῆσαι παγιώτατοι, et ad Rutil. itin. v. 500. C. Barth. p. 282. e. hinc sine Gr.

ἀσπίδα) Ut hic Herodianus Britannis angustum clypeum assignat: sic Tac. in vita Agr. 36. scuta eorum parva fuisse, scribit. De Britannorum veterum clypeis etiam coniecturam capias ex Antonini Pii numo ap. Beger. 665. Unde credibile, eos rotundae fuisse figurae. *Leisn.*

Ap. Tac. *parva* scuta *et enormes* gladios *gerentibus*, sed in pr. *ingentibus* gladiis *et* brevibus *cetris*, quae syn. sunt et i. q. Nostri hic στεν., e P. restitutum in Bg. Vs., i. non latum in omnem mensuram, cf. G. Th., qui in v. *cetra* non tenet illa Tac., nec quid in Bg. subst., quod Gr. Noster cum στεν. per analog. iungit, pro Luc. ἀσπ. μικρᾷ, v. Ind., cf. Dion. p. 1281. i. τὰ δὲ ὅπλα αὐτῶν ἀσπὶς καὶ δόρυ βραχὺ, μῆλον χαλκοῦν ἐπ᾽ ἄκρου τοῦ στύρακος ἔχον, ὥστε σειόμενον κτυπεῖν πρὸς κατάπληξιν τῶν ἐναντίων. εἰσὶ δ᾽ αὐτοῖς καὶ ἐγχειρίδια. Tum Bg. e P. mutat adi. μον. in adv. iterum, cf. 3, 6, 11. 3, 4, 19. 2, 13, 5. ubi Noster similiter duo adi. iungit cum subst.

περιβεβλημένοι) Forte προβεβλημένοι, *habentes* s. *tenentes proiectum*; ut proximo quoque vocabulo δόρυ conveniat, quod non potest περιβάλλεσθαι. *Reisk.*

Praeter consensum librorum, tuearis vulg. lege ista, cum verbum iungitur duobus subst., quorum uni tamen conveniat modo proprie, ut hic primo ἀσπ., tum usu hoc verbi, quod, tropo deserto proprio, dicitur aliquis περιβεβλημένος cum acc. rei, *circumiectus*, circumdatus *aliqua re*, qui est illa quovis modo munitus, instructus, praeditus, illam habet, gerit, possidet, et τὶς περιβάλλεσθαί τι, med. sensu, *circumdare* sibi *quid*, qui quacunque ratione parat sibi aliquid, capit, se instruit et

δόρυ, ξίφος δὲ παρηρτημένοι[z] γυμνοῦ σώματος. θώρακος δὲ ἢ κράνους οὐκ ἴσασι χρῆσιν[a], ἐμπόδιον[b] νομίζοντες πρὸς τὴν δίοδον τῶν ἑλῶν[c]. ἐξ ὧν τῆς

etiam dependentem habentes
15. nudo corpore. Loricae
vero et galeae ignorant uſum,
impedimentum eſſe arbitrantes transgrediendis paludi-

z) παρηρτυμένοι Ms. Vi. v. N. a) Colon Ms. Ba. b) ἐμπόδια Ms. Vi., v. N. c) Hoc colon in Ms. Ba. cum ed. Ed. pro Stp. rel. commate et puncto A. al.

potitur aliqua re, cf. Bud. C. 647, 29. Stp. Th., cuius loca ex Hom. Ὀδ. ξ', 528. et χ', 148. ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, χερσὶ δὲ δοῦρα μακρὰ τινάσσοντας, ubi τεύχεα ſunt i. q. v. 144. σάκεα, *ſcuta*, ut Lat. *arma* univerſum vocabulum pro formae illius, et ὅπλα, cf. 2, 13, 4. et Ind. Hom. Ern. ex poſtr. loco „*capientes*“ cum Lex. eiusdem Nr. 1. 4. Kypk. 2, 462. e. Ind. Luc. ex 1, 273. l. 91. it. 3, 2. l. 5. *aſſequaris*, Ael. V. h. *acquiſivit*, Xen. Mor. Hell. it. Z. Cyr. M. S. Pol. et Ἀνβ. „περιβαλλόμενοι ὄπισθεν τὰς πέλτας, peltis in terga *reiectis*“ Polb. Plut. Krg. ex 179. Iſ. Mor. Pan. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Dem. Abr. Dl. Th. p. 288. i. Barn. Eur. Gat. ad Ant. Suid. L. N. T. cum Poſſ. Sy. p. 138. m. et Call. p. 581. m. it. lib. de V. med., unde melius Bg., quam P., et quam Sch. „ἀσπ. *ſcuto* ang. *circumdati*.“

ξίφος λ.) In rem, praeter illa in N. pr. ad ἀσπ., cf. Tac. l. l., ubi *Britannorum* gladii *ſine mucrone* etc. Sed v. παρ. Stp. Th. habet modo cum acc. rei e Luc., cf. Ind., cum Bud. C., non repertum mihi praeterea, niſi ap. Suid. 3, 49. e. cum dat. rei., cui caſui quarto Noſter inſuper adiunxit gen. loci, ex analog., pendentem a praep., cum P. reddente Bg., ubi Ms. error in vocalibus, qualis in ſyn. ἐξαρτ. ſaepe, cf. laud. ad 1, 11, 13. Mox ad θωρ. λ. reſpicit Nota ap. Dion. p. 1005., ubi de armis Britannorum ſimilia afferuntur.

ἐμπόδιον) Ms. numerus alius, cf. 2, 14, 7. συκοφ., quanquam poſt duo ſubſt. ſingularis numeri procedens, tamen minus ingenium fuerit librarii, quam lapſus in fine, cum maneat in vulg. cum Mss. rel. etiam P., unde Bg. explet v. ſubſt. inf., oppreſſum ad v. νομ., non item pron. demonſtr. (quale erat §. 13. ſane καλλ. τοῦτο νομίζοντες,) ſed mutat formulam e praep. πρ. cum ſyn. particip. in dat., cf. 2, 9, 4. συμβ. εἰς λ., non ferente Stp. Th. ſubſt. ἐμπ. cum aliqua praep., cf. tamen Polb. Ind. ex 1, 548. l. 7. θεωρῶν δὲ, μέγιστον ἐμπ. ὑπάρχειν αὐτῷ πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τὸν Λυκοῦργον, *ſed* quia *non ignorabat*, praecipuo *ſibi* impedimento *in* iis, *quae* parabat, *Lycurgum* ipſum *fore*, quem Noſter alibi quoque imitatur, quamquam uterque poteſt duxiſſe rectionem hanc e Lat., cf., tacente G. Th., ap. Caeſ. b. G. 1, 25, 3. Gallis *magno* ad *pugnam* erat *impedimento*, *quod* rel., ſed abſolute Ind. Luc. et Xen. Pol. Z., ſed cum gen. rei Epict., ubi et ſyn. ἐμποδὼν πρός τι, quod et cum noſtro variat ap. Ioſ., cf. Suid. 1, 727. e. et Stp. Th. v. διοδ. cum P., ubi Sb. Ind. *tranſitio*, ſed in v. ἑλ. Heſ. Suid. Ind. Gem. Pl. Xen. Z. Pol. et Bach. cum Fi. Pal. et Hſt. ad Ar. Plut. p. 54. e. ſq.

ἐξ ὧν τῆς) P. deſeruit quoque Sch. „ἀν. *evaporatione*, παχ. *craſſitie* (e Sb. Ind.) exhalationum“ quaſi ſuppleto pron. αὐτῆς, ſc. ἀναθ., pro quo rectius Bg. ſumit hendiad., ut Leisn. in m. Ox. „aër *craſſus*, grobe

ἀναθυμιάσεως καὶ παχυτῆτος [d] ὁ κατ᾽ ἐκείνην τὴν χώραν ἀὴρ [e] ζοφώδης ἀεὶ φαίνεται. πρὸς δὴ ταῦτα ἐξήρτυεν [f] ὁ Σεβῆρος, ὅσα συνοίσειν ἔμελλε τῷ Ῥωμαίων στρατῷ [g], λυπήσειν δὲ καὶ ἐμποδιεῖν τὴν τῶν βαρβάρων ὁρμήν. ὡς δὲ αὐτάρκως ὤφθη αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον [h] εὐτρεπίσθαι, τὸν

bus: quarum vaporibus crassis in illa regione coelum caliginosum semper apparet.
16. Adversus haecce instruebat Severus, quidquid conduceret Romanorum exercitui, contra autem infestaret ac impediret barbarorum im-
17. petum. Ut autem satis visa sunt ipsi omnia ad bellum parata, iuniore qui-

d) Alio accentu παχύτητος in Bs. 2. L. par. 2. Ox. et Pat. v. N. e) Comma hic in Ms. Ba. ineptum, ut in edd. A. al. f) Ms. Ba. ὁ σεβ. ἐξήρτυεν λ. v. N. g) Colon Ms. Ba. h) Ms. Ba. πόλεμον, εὐτρεπίσασθαι, λ. v. N.

Ausdünstungen" in primo Lat. non severe, ob sq. demum ἀὴρ, cf. Stp. Th. 1, 1626. e. „Herodi. ἀναθυμίασιν dixit de aëre corrupto circa paludes" sine loco huc spectans, cf. 1, 6, 5. ad ἀτμ. it. 1, 12, 3. e. ἀποφορ., pro quo variatur, Ind. Geop. Diod. S. et Long. Mor., sed Sb. „παχ. attico accentu, ut παχυτῆτος" quem ignorat Stp. Th. cum L. Ern. et Indd., quorum vulgarem tenent Dion. H. S. T. 2. cum Diod. S. ex 1, 199. l. 36. διὰ τὴν παχύτητα τῆς περὶ τὸν ἀέρα πυκνώσεως, ob *aëris* condensati *crassitiem*, cf. 3, 4, 15. βραδ. In sq. e libero P. sumit Bg. modo Lat. ad ἀὴρ, cf. 1, 6, 5. e. (ut in ζοφ. 1, 8, 12.) de suo imitatus formulam Gr. in reddita pr. κατὰ per Lat. syn.

ἀὴρ) De aëre Britannico mentio ap. Tac. in Agric. (c. 12. *coelum* crebris *imbribus* ac *nebulis* foedum, — *multus* humor *terrarum* coeli *que*,) et ap. Minuc. Felic. in Octavio (18, 3. Britannia *sole* deficitur, *sed* circumfluentis *maris* tepore *recreatur*,) teste Schotto. *Sylb* Britanniam sole defici, et sereno etiam caelo esse aërem caliginosum, probant Inttp. ad Min. Fel. c. 18. *Leisn.*

πρὸς δὴ τ.) P. deserto, reddit Bg., quasi sit ταῦτα δὴ, cf. 3, 12, 11., pro *ad* s. *contra* haec *igitur*, s. *igitur* contra *haec*, spectante huc Stp. Th. in v. ἐξ. sub Bg. sine Vs. e Bud. C. 471, 36., ubi Ms. alius ordo, cum hiatum faciat, laevior non est, sed idem ap. P., e quo Bg. v. ἐμ. reddit modo per impf. coniunct., cf. cum v. συν. Dem. 9, 3. 38, ult. 55, 7. et Xen. Cyr. 1, 6, 23. i. et M. S. 2, 2, 5. προπαρασκευάζει πάντα, ὅσα ἂν οἴηται συν. αὐτοῖς λ. Zos. 3, 3, 1. ἅπαντα πράττειν, ὅσα συνοισ. ἐδόκει τοῖς λ. cum Valck. diatr. ad Eur. Hipp., ad analog. scribente Nostro etiam in sqq., ubi Stp. Th. in v. ἐμπ. hinc sine Vs.

ὡς δὲ — εὐτρεπ.) Ad hoc v. Leisn. in m. Ox. „Cas. ad Theophr. p. 186. sq." Fi. ed. p. 155. m., ubi nihil hinc, cf. §. 9. e. 2, 14, 14., reddente Bg. partim e P., etiam in adv. αὐτ., ubi Stp. Th. sub eodem Lat. hinc sine Vs., sed Sb. Ind. *sufficienter*, quod repertum modo in Ind. S. ep. Aesch., cf. Xen. M. S., et in Ms. confusas in v. εὐτρ. finitiones similes 2, 9, 7.

μὲν νεώτερον τῶν υἱῶν, τὸν Γέταν [i] καλούμενον, καταλιπὼν [k] ἐν τῷ ὑπὸ Ῥωμαίους ἔθνει [l] δικάσοντά τε, καὶ τὰ λοι-

dem filiorum, qui Getas vocabatur, relicto in Romana provincia, ut ius diceret caeteraque admini-

i) τὸν γέτταν καλ. Ms. Ba. v. N. k) Ms. Ba. καταλιπεῖν ἐν λ. v. N. l) Ms. Ba. punctum.

m. ἀποσεις. et 2, 8, 15. ἐχυρ., quod malim, quam ut fit gloffa, de paff. monens pro med., ubi deinde αὐτῷ non pendeat a paff. εὐτρ., fed a v. ἀφθ., pro αὐτῷ, de more Mss., visus eft fibi paraffe bellum f. omnia ad bellum; quae eadem funt ad fenfum cum vulg., ut vifum eft ipfi, omnia ad bellum fatis effe parata, quam rectionem videtur fequi etiam P., dum Bg. eodem fenfu fumit v. fing. ἀφθ. pro plur. cum neutro, regens invertendo, τὰ πρ. τ. πολ. ἀφθ. εὐτρ., quam quidem rectionem, paulo exquifitiorem e nominativo cum inf. refolvimus in Lat. femper in vulgarem illam ex acc. cum inf., etiam contra; non me reperiente alibi Gr. ἀπτ. ifto fenfu tropico de animo, pro οἴεσθαι f. δοκεῖν, quem Nofter e Lat. duxerit; nifi quod noftrum Gr. alio quoque fenfu fic de animo ufurpatur, tacente itidem Stp. Th., cf. L. N. T. Schw. p. 983. b. e. cum N., quanquam et hunc e Lat. hauftum putat Krb. Obf. p. 66. in.

τὸν Γέταν καλ.) Ms. fcriptura per duplicem, infra rediens, non mihi eft reperta, nec ap. Spartian., qui p. 735. e. c. 2. de caufa nominis agit: fed fimiliter tamen Getae populi dicebantur Gotti, et forfan ab initio Gettae f. Getti, cf. ib. p. 731. c. 10. e. it. p. 743. e. cum N. 5., quales mutationes novimus etiam in aliis, ut in Mss. noftris per contraria illa Κόμοδον et Σύλλα, et in noftratium Vatter, pro Vater, it. contra Mutter et Muter. Sed, quod in Ms. Bg. nominativus eft Getas, formam refpicit Gr. infra 4, 3, 15., pro qua Geta eft ap. Spart. femper. Caeterum pr. Noftri υἱῶν laudatur ad Luc. 3, 54. N. 58., tacente hic Gloffatore noftrorum Mss., fecus ac §. 4., cf. Thom. M. p. 866. i. Dem. 1136, 15. fq.

καταλιπών) Ms. inf., quam §. 2. καταπρεχ., hic vitiofior, confufis finibus f. ει et ω, dum a nullo pendet, ac fimul fervantur rel. participia in fqq. δοὺς et παραλαβών, quae cohaerent cum ultimo v. ἤπειγ. Mox τῷ ἔθνει bene Bg., pro libero P. ad fenfum, quem contra ille dat in formula praep. ὑπὸ cum acc. perf., per ellipfin particip. ὄντι, in provincia, quae fub Romanis erat, ubi de acc. pro dat. (ne quis corrigat ex 6, 3, 2. τῶν ὑπὸ Ῥωμαίοις πάντων ἐθνῶν) cf. §. 3. ad ἀνατ. it. 1, 4, 20. Fi. The Ind. cum Zof. 3, 3, 1. τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἔθνεσιν, fubiectis ei nationibus, 4, 20, 10. τῆς ὑ. Ῥωμαίους γῆς, folum Romanum, it. Sb. Ind., ubi adhuc ex eodem 1, 68, 4. οἱ δὲ καὶ ζῶντες ὑπὸ Ῥωμαίους γεγόνασι, partim vivi Romanorum in poteftatem veniebant, quo loco acc. poteft proprie valere cum v. γεγ., at ib. ex 1, 37, 5. πάσης τῆς ὑ. Ῥωμαίους ἀρχῆς, totum Romanis fubiectum imperium, it. 3, 6, 6. τὴν ὑ. Ῥ. γῆν, Romanum in folum, cui add. 3, 7, 1. e. πρὸς τοὺς ὑπὸ Ῥωμαίοις Κελτοὺς μεταστῆναι, ad fubiectos Romanis Celtas migrare, per dat., ad variandum, ut cafus perf. poft pr. ὑπὸ eft in Var. L. ap. Thuc. 71, 15.

τὰ λοιπά) abeft a Ven. male. Stroth. Primo Mss. diffenfus eft in ordine, dum Ms. Ba., fecus ac rel., verbum διοικ. coniicit iterum in ex-

πὰ[m] διοικήσοντα πολιτικὰ τῆς ἀρχῆς, δοὺς αὐτῷ συνέδρους τῶν Φίλων τοὺς πρεσβυτέρους[n], τὸν δὲ Ἀντωνῖνον παραλαβὼν, ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἠπείγετο[o]. ὑπερβάντος δὲ τοῦ στρατοῦ

ſtraret civilia negotia imperii, datis ei aſſeſſoribus ex amicis ſenioribus, Antonino autem aſſumto, adverſus barbaros pergebat. 18. Transgreſſo autem exer-

m) Ms. Ve. Exc. „λοιπὰ — deeſt“ ſed Ms. Vi. Exc. „τὰ πολ. τ. ἀρχῆς omiſſo τὰ λοιπὰ“ at Ms. Ba. καὶ τὰ πολ. τῆς ἀρχ. διοικήσοντα· v. N. n) Colon in Ms. Ba. ut punctum in Bs. 1., ſed nulla ſigna parentheſis, quae in Stp. rel. a δοὺς — πρεσβ. o) ὑπήγετο alii ἠπείγετο, quam varietatem nemo obſervat *Leisn.* in m. Ms. Bg., me reperiente ὑπήγετο in edd. A. Bs. Par. Ox. et Pat., v. N.

tremam enunciationem, nominatim participium, cf. 3, 5, 6. e., utrinque ut laevitas ſit eadem, ſed vis in Ms. aperta, cum Noſter et alibi duo adi. ſic interpoſito aliquo vocabulo dirimat, cf. 3, 6. 11. μόνῳ λ. Contra iidem Mss. conſentiunt in eiecto τὰ λοιπὰ, hic quidem cum P., alibi alia adi. omittentes, cf. 3, 6, 10. εὐλογ., nunc autem hauddubie per comparationem locorum ſupra 3, 13, 2. e. 3, 10, 3. e., ubi eaedem res duae ac partes imperii, ſine iſto adi. quidem, ſed ut Noſter ho addendo variare potuerit, (ſicut alibi ſaepe adi. λοιπὸς vel abeſt, vel adeſt,) et recte addere potuerit, nec ſpretum a Bg., qui et ſeverus in Noſtri abundantia in adiuncto ad πολ. ſubſtantivo τῆς ἀρχ., quod mireris ſciolos illos e Ms. non aeque ſuſtuliſſe, cum nec ipſum ſupra fuiſſet, omittente P. eum gen. libere, quo accepto de poteſtate ſ. dignitate imperatoris, τὰ πολ. (ſc. πράγματα, cf. 3, 10, 3., explente etiam Bg., fere e P.) dicuntur cum τὰ λοιπὰ propter oppoſ. v. δικασ., ubi latent ſimul πράγματα ἀγόραια, ut diſerte occurrunt infra 7, 7, 7., quibus opponuntur ſ. diſtinguuntur ſaltem πράγματα πολιτικὰ, cf. 6, 1, 7. ſyn. per variationem τὰς πράξεις ἁπάσας καὶ τὰς διοικήσεις, τὰς μὲν πολιτικὰς καὶ ἀγοραίους —, τὰς δὲ στρατιωτικὰς λ., de ſolenni ap. Ict. diſcrimine rerum negotiorumque civilium ac forenſium; cumque iurisdictio et negotia forenſia pertinuerint quoque ad cives et civitatem: recte Noſter addidit τὰ λοιπὰ, i. alia civilia, alius generis. Sed Bg. reſolvit particip. fut. cum P., non item ſq. aor. δοὺς, ſed rurſus gen. τῶν Φ. per praep.; agnoſcente me aliquam Lat. in v. διδ. cum perſ. dat. et acc., cf. G. Th. 490, 26. Lacedaemonii *regibus* ſuis *augurem* aſſeſſorem *dederunt* e Cic., add. Ind. Iuſt. ex 9, 4, 8. 13, 2, 5. it. Corn. N. v. *dare* extr. ex 13, 3, 2. cum N., tamen ut ſcribatur ad analog. Gr., qui habent eandem rectionem alio ſenſu, tacente Stp. Th. itidem, cf. Xen. Cyr. 1, 5, 6. i. ſed Ind. Z. Pol. e Lac. 2, 2. et 'Avβ. ex 1, 6, 6. Caeterum hunc de Geta locum adhibere poterat Fabr. ad Dion. p. 1272. §. 11., oſtenſurus contra Gutherium, Getam fuiſſe Auguſtum et participem imperii, vivo adhuc patre, cf. 3, 9. 1. In ſq. παραλ. Bg. iterum e P. partim, cf. L. N. T. cum Kypk. 1, 159. Ind. Ael. V. h. Luc. Stp. Th. 2, 578. F. e. cum Lat. Bg. aliunde, et ſupra 1, 4, 1. m. ad παρεστης.

ἠπείγετο) Confuſum hoc v. cum ὑπηγ. vidimus ſupra 2, 15, 10. et 3, 12, 22. Sed hic contra edd. recte Mss. tacite tuentur, quod dedimus, etiam ſententia ipſa, opprimente id P., cf. ad Bg. 2, 13, 5.

τὰ προβεβλημένα ῥεύματά τε καὶ χώματα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, συμβολαὶ καὶ ἀκροβολισμοὶ πολλάκις ἐγίνοντο [p], τροπαί τε τῶν βαρβάρων. ἀλλὰ τοῖς μὲν ῥαδία ἦν ἡ φυγὴ, καὶ διελάνθανον [q] ἔν τε δρυμοῖς καὶ ἕλεσι [r], καὶ τῇ τῶν χωρίων γνώσει.

citu obiectos Romanorum imperio amnes aggeresque, praelia et velitationes saepe fiebant, fugaque barbaro-
19. rum. Sed his quidem facilis erat receptus, et fallebant in sylvis ac paludibus, locorumque peritia:

p) Ms. Ba. ἐγένοντο· τρ. cum Ms. Vi. et edd. A. al., quoad tempus verbi aliud, v. N. q) Hic comma in Bs. 1. L. at punctum in A. al. v. N. r) ἔλ. per lenem Ms. Ba. cf. §. 10.

τὰ προβεβλ.) Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit quaedam" τῆς Ῥωμ. ἀρχ., quae, cum P. liberius habuisset ad sensumque, nos iam restituimus, ut προβ. regeret gen. τῆς ἀ. vicinius, cf. 2, 11, 9., ubi et iam e Casaub. N. dedimus quid in Nostri χώματα, quibus insula Britannia in duas partes divisa, et Romana ditio a barbarorum locis separata, vario nomine occurrentia ap. alios scriptores, vel *valli*, vel *muri*, cf. Fabr. ad Dion. p. 1280. §. 51., ubi et διατείχισμα, Heyn. H. 4, 1054. N. b., Cell. n. o. a. 1, 325. s. 9. sq. 347. s. 59. sqq. „tria valla s. muros historia antiqua tradit in Britannia" unde Nostri plur., ad Spart. in Adrian. 1, 114. b. i. et ad Polb. 1, 843. e.

ἀκροβολισμοὶ) v. supra ad c. 7. (3, 7, 5.) *Stroth.* Utcunque dissimulet Herodianus, non sunt illae velitationes censendae, ubi tam acriter pugnatum est, ὥστε ἐς πέντε μυριάδας Romanorum scil. ὅλας τελευτῆσαι. Neque enim nihili res Severo expressisset sanguinarios istos versiculos rel. *Oxon.*

Qui e Xiph. S. 422, 32. et 424. i. excerpserunt ista minus diligenter, cum utraque res ibi narretur alia occasione, sed contra 422, 25. ed. Rm. 1281, 7. οὔτε μάχην τινὰ ἐμαχέσατο, οὔτε πολέμιόν τινα ἐν παρατάξει εἶδε. Sed Bg. deserit P. in utr. subst. συμβ. et ἀκρ., quae copulantur etiam ap. Stp. Th. 1, 709. F. a Xen. Hell. cf. Ind. Mor., ut cum utr. tempore v. ἐγιν. et ἐγεν. a Zos. l. l. ad 3, 7, 5., stante hic P. cum Mss. rel. in impf., pro quo Ms. Ba. aliud tempus aor. 2. fuerit vel e confusione solenni, vel ex ingenio librarii, ut cum pr. ὑπερβ. magis conveniret, cf. 3, 4, 11. e. 1, 15, 16. περιεγ., in sq. τροπ. liberrimum P. deferente Bg.

τοῖς μὲν) Articulum, a P. mutatum in subst. praecedens βαρβ., dedit Bg. per pron. recte, ad sensum, pro τούτοις, *illis*, cf 1, 13, 6. e., deferens eundem et in rel., ubi tamen ad v. διελ. vicinius erat Sch. e P. *delitescebant*, ap. G. Th. cum Gr. n., sed in hoc ignotum Stp. Th., at recte ib. pro simpl. acceptum, cf. Ind. Thuc. Xen. Z. M. S. et Pol. cum Luc., sed sine Ind. ap. H. Pan. Mor. p. 20. i. 58. e., tum in sq. δρ. Suid. Hes. Poll. Ind. Xen. Z. Pol. Dion. H. S. T. 1. Zos. 3, 7, 6. ἐν τοῖς — δρ. ἐπεκρύπτοντο, in *saltus* semet *abderent*, et in affinia, ap. Stp. Th. sine auctore, δρυμὼν Ael. V. h., sed δρυμώδης Diod. S.

καὶ τῇ τῶν χ.) Superflua est καὶ post ἕλεσι. *Sylb.* qui ita censet, invito etiam P., cumque sensus sit commodus, sive referas ἔν τε λ. ad solum

ἅ περ πάντα Ῥωμαίοις ὄντα ἐναντία, πλείονα παρέσχε τῷ πολέμῳ [f] τὴν διατριβήν.

Τὸν δὲ Σεβῆρον, γηραιὸν ὄντα ἤδη [t], νόσος ἐπιμηκεστέρα καταλαμβάνει. ὅθεν αὐτὸς μὲν

20. quae omnia Romanis adversa, longiorem addiderunt bello moram.

Severum autem, senem iam, morbus longior occupat. quare ipse quidem cogebatur

f) Ms. Ba. παρέσχε ῥωμαίοις τὴν δ. v. N. t) Comma hoc in Ms. Ba. et Bg., dum A. al. id tenent post ὄντα, sed Stp. rel. prorsus nullum per totam enunciationem, v. N.

v. διελ., sive etiam simul ad pr. membrum τοῖς — φυγῇ, quo respicere videtur distinctio edd. post διελ. Utro vis modo: duplex est rectio et adiunctum membrum, primo aliquod cum praep. ἐν — ἕλεσι, deinde sine praep., *latebant* tum *inter* sylvas *et* paludes, *tum* notitia *locorum*, (ut Sch. quoque v. γν., severius quam Bg.) causam exprimente utroque, sed diversa ratione, quia in primo membro ἐν — ἑλ. simul est locus, quo latebant; afferente G. Th. modo Bg. e Sall. Iug. 46, 8. *in Iugurtha* tantus *dolus*, tanta *peritia* locorum — *erat*, cf. ad Corn. N. 14, 8, 4.

ἅ περ) Proprie post πάντα comma requirebatur simul, si post ἐναντ. fiebat, *quae quidem* omnia, dum *Romanis* erant *adversa*, s. adversabantur, nocebant, sylvae cum paludibus et locorum ignoratio. Sic enim e pr. opposito hic explendum est, cf. ad plur. ἐναντ. cum gen. s. dat. rei s. pers. Ind. Thuc. et Xen. Pol. Z. sed sine Ind. Dem. 203, 19. 213, pen. 341, 16. 191, 26. In sq. cum Mss. rel. servat P. quoque vulg. τῷ πολ. contra Ms. Ba., cuius novitas fuerit aut glossema ineptum, aut ex eo, quod, cum prius Ῥωμ. defuisset in aliquo Cod., in marg. notatum venit in textum alieno loco; non ferente G. Th. formulam Bg. e P., nec haec affinia ap. Iust. 5, 6, 4. sed *non* magnam *bello* moram *aetas* fecit *imbellis*, ubi recte Ind. „pro facere imbecillitate sua, ut brevi bellum finiatur" ut contra h. l. valde s. diu bellum producere, cf. formulam Gr., specie saltem externa similem, ex Aesch. Or. Rs. V. 4. ap. Stp. Th. 3, 1334. b. C., qui in pr. hinc „*quae* omnia *Rom.* adversa *moram* bello *afferebant*" omisso sic commate post adi. Lat. *adv.* et ipso adi. Lat. ad πλ. oppresso e P.

διατριβὴν) Nec moram modo, sed damna Romanis ingentia dedere, sicuti ex Dionis Severo intelligi potest. *Boecl.*

Cf. Dion p. 1281. e. it. ad p. sq. §. 64. Fabr.

γηραιὸν — ἤδη) Etiam P., liberior in rel., iungit adv. ἤδη cum pr. γηρ. ὀ., ut Noster ipse clare supra 3, 14, 4. e. 3, 11, 1. quibuscum variatur cum syn πρεσβύτης, ut in rel. cum 1, 3, 1., ubi ἐπιμ. cum νοσ. per analog., non ferente G. Th. Bg., nec *diuturnior* morbus, cf. Ind. Luc. νόσου μακρᾶς λ. In sq. ὅθ. λ. contrahit P. orationem liberrime, sed ignorat Stp. Th. formulam μ. οἰκ., variatam pro 2, 4, 18. m. μ. ἐν τῇ οἰκίᾳ, hic in praetorio urbis aut castrorum, cf. sine Ind. Dem. 31, 15. 38, 6. 70, 10. 93, 6. 98. pen. et cum explic. quadam 347, 17. 356, 19. (pro quo 354, 27. οἱ. καταμένειν, ut ἀναγκ. cum inf. 231, 17. 391, 5.) et Xen. Cyr. 1, 2, 14., pro quo §. 12. simpliciter μένειν, cf. Ind., et in Bg. ad v. ἐπειγ. 2, 6, 17. c., (ut P. ad sq. §. idem v.) it. in fut. διοικ. 2, 7, 11. βοηθ. e P.

ἠναγκάζετο μένειν οἴκοι [u], τὸν δὲ Ἀντωνῖνον ἐπειρᾶτο ἐκπέμπειν [x], διοικήσοντα τὰ στρατιωτικά. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος τῶν μὲν πρὸς [y] τοὺς βαρβάρους μετρίως ἐφρόντιζεν [z], ἐπειρᾶτο δὲ οἰκειοῦσθαι τὰ στρατεύματα [a],

manere domi, Antoninum autem tendebat mittere ad adminiſtrandam rem milita- 2. rem. Caeterum Antoninus de rebus adverſus barbaros gerendis non magnopere ſollicitus, conabatur adiungere

u) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. cum Bs. 1. x) Mss. Ba. et Vi. ἀποπέμπειν, et poſt hoc verbum etiam comma in Ms. Ba. cum Bs. 1. v N. y) Haec praep. mendoſe omittitur in Par. utr., non animadvertente Ern. z) Colon in Ms. Ba., ut punctum in Bs. 1. a) Punctum in Ms. Ba. cum A. al.

partim, aliter, quam 3, 14, 17., ſed de ſuo in ſuppleto πράγματα ad τὰ στρ., cum Stp. Th. 3, 1077. B. e. aliunde, ſed hinc e P., cf. Ind. Z. Xen. Pol., cui add. 13, 5., ubi ſimul ſyn. τῶν πολεμικῶν. Sed in Mss. tentatum ἐκπ., cf. 2, 12, 10., per aliud compoſ., incertum, utrum lapſu librarii, (quia alibi quoque iſtae praep. variant, cf. Luc. 2, 851. f.) an ingenio, cuius tamen nulla comparet cauſa; manente P. in vulg., quod et alibi Noſter ponit cum particip. fut., cf. 2, 11, 7. ἐξέπεμπε τοὺς τὰ πολεμικὰ στρατηγήσοντας, quocum variarit hic per τὰ στρ., ſed cum pleno 3, 8, 14. m. διοικήσει στρατιωτικῶν πραγμάτων per ellipſin ſubſt., tacente L. Boſ. Ell. de genere ùtr. p. 283. ſqq. Caeterum hoc videtur factum eſſe, cum Britanni iterum defeciſſent, cf. Dion. 1283, 83. Denique Oiſel. p. 30. m., agens de Antonino Caracallo et eius nomine in numo *Britannici* „Britannici nomen in numis adſumſit forſan, quod cum patre Severo iam ſene in Britanniam navigaverit, eoque ibi aegrotante, imperatoris omnia munia obierit, teſte Herodiano l. 4.“ huc reſpiciens per pravum libri numerum.

τῶν μὲν πρὸς) Bg. e P. non modo in δὲ, cf. 2, 15, 1., ſed et in ſqq. partim, (excepto ſupplemento ad τῶν, per ſubſt. πραγμάτων, cf. 2, 15, 10. et ſimul per particip., v. c. πρακτέων,) reddens adv. μετρ. per ſyn. ut Stp. Th. 2, 907. B. m. „*non* m. *de* b. ſollic. *erat*“ ſub notione pro *parum*, quocum non habet G. Th. illud Bg. *ſolic.*, nec cum *non magn.*, etſi cum oppoſ. *magnifice*, ſed 309, 89. „*modicum*, — parum, Plaut. edepol *id* modicum *curat*“ cf. Dem. 1403, 21. Sed, omiſſis μὲν et δὲ, pro finitis temporibus, ſumit participium vel adi. cum finito verbo, cf. 1, 1, 1. e., ut in φρ. Ind. Dem., cui add. cum gen. rei 170, 22. 212, 27. 291, 22., cum gen. perſ. 161, 25., cum adv. ſyn. βραχὺ ſimul, ſed cum hoc ſolo 235, 21. Rs. Or. V. 8. And. Luc., tum Ael. V. h. ὀλίγον φρ., Diod. S., ſed Plut. Hs. τῶν υἱέων — μικρὰ φροντίζετε; et iterum Ind. Eutr. Met., tum S. ep. Aeſch. „φροντίσας τὰ μέτρια τῆς παιδίας, mediocriter“ cum acc. rei Xen. M. S., ubi et cum pr. περὶ, ſed abſolute Plut. Krg. §. 176. it. Xen. Ἀνάβ. et Ioſ., ubi et cum adv. μεγάλως alio ſenſu ex 1, 667. ſ. 3. e. it. cum pr. ἐπὶ Sb. Ind., tum alio ſenſu Xen. Bach., cf. Suid. Heſ. et L. N. T., hic ut ſit ſaltem analogia quaedam. In ſq. τὰ στρ. Bg. per ſing. e P. partim, cf. 1, 5, 2. e. 2, 8, 18. coll. 2, 15, 10., at non cum illo op-

καὶ πάντας ἀνέπειθεν, εἰς αὐτὸν [b] βλέπειν μόνον [c], ἐμνᾶτό τε παντὶ τρόπῳ τὴν μοναρχίαν, διαβάλλων τὸν ἀδελφόν. ὁ δὲ πατὴρ, ἐπὶ πολὺ [d] νοσῶν, καὶ πρὸς τὸν [e]

sibi exercitum, et omnes sollicitabat, ut se unum intuerentur, ambiebatque omnibus modis, ut solus imperaret,
3. obtrectans germano. Pater etiam diu aegrotans et

b) αὐτὸν per lenem in Ms. Ba. cum A. al. c) Punctum hic Ms. Ba. et omnium ed.. mutavimus cum Ms. Bg. in comma. d) ἐπιπολὺ sic una voce per edd. omnes, tacite quoque in Mss., secus ac 3, 14, 6. e. e) Articulum τὸν quidam omittunt. *Leisn.* in m. Ox. 2. et Ms. Bg., sed ut deprehenderim omissum modo in utr. ed. Bc.

primit sq. παντ. (cf. 3, 9, 19.) ubi genus est synesis, latente subst. στρατιώτας in pr. sg. neutro, cf. 1, 5, 3.

εἰς αὐτὸν βλ. μ.) *et* omnes *ad* respiciendum *se* unum *sollicitabat.* In huius loci interpretatione Horatium imitatus sum, qui loquendi genere, quod huic respondet, usus est, rem eandem significare volens, (forte ep. 1, 16, 57. *omne* forum *quem* spectat *et* omne *tribunal,*) simulque alio, quo idem declaratur l. 1. ep. 1. (Vs. 105.) *de* te *pendentis,* te *respicientis* amici. *Steph.*

Tamen Bg. secutus est P., contra quem illa Stp. directa erant, tenentis in Th. 1, 784. E. aliunde cum eodem Horat. postr. formulam v. βλ. cum pr. εἰς aut πρὸς, adiuncto casu pers. rei ve, tropice sumtam vel pro cogitare, considerare, reputare, vel, cum acc. pers. maxime, pro colere, observare, obsequi, ubi et cum pr. ἐπὶ et περὶ, it. cum adv. aliquo syn., cf. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. et Auct. it. L. Ar. S. ep. Aesch. Rs Or V. 4. 8. And. Dem. Ael. V. h. Diod. S. Call. Eur. Barn. Soph. Ai. cum Schol. ad v. 1307. ad Luc. 1, 633. N. 67. it. 2, 817. N. 65. cum Iens. L et Ind., L. N. T. cum Obs. Krb. p. 386. i., ferentibus Indd. Xen. nihil tale, et nullo adiunctum adi. μον., in quo peculiare est quid Nostri, forsan e Lat., cf. G. Th. 1084, 40. *un.* „pro solus, Ter. Adel. 3, 3, 88. (82. *illum* curo *unum*“ quanquam hoc est aliud Nostri 4, 5, 15. εἰς ἕνα βλέποντας, qui Gs. deinde nihil in v. *solus* et *solum*, nec in v. *specto*, sed 183, 22. „respicere *Caesarem*, est rationem illius habere, illi obtemperare (nec hic cum Horat. illo, et 1205, 61. modo) *intueri* — revereri s. suspicere, (ut 1013, 45. tantum) vide *me*, phrasis, comica, qua praestare aliquid affirmant“ e Ter. Andr. 2, 2, 13., ubi Wst. „ita Graeci βλέπειν εἴς τινα et πρός τινα, pro, niti aliquo“ sed ad Phorm. 4, 4, 31. Observ. in Donat. s. „respice vultus mei fiduciam. Sic quidem Graeci. Aliter Latini, *me vide*, q. d. nullum periculum est.“

ἐμνᾶτο) Liberrimum P. per sqq., in primis in omisso π. τρ. et addito adv. ad διαβ., cf. 3, 5, 9., servat Bg. modo in Lat. ad διαβ. et ἀδ., ipse retinens sua ad π. τρ., non item ad τὴν μον., quod Noster iungit cum v. μν. per analog., varians cum 3, 7, 10., cf. Bud. C. 1226, 11. hinc cum Lat. „*affectabat.*“

ὁ δὲ π.) Vulgarem notionem adversandi sine necessitate deserit Bg. et aliter Stp. in marg., cum sit transitus ad aliam rem et pers., reditusque ad pr. §. 1. Sed in Lat. Pol. cf. 3, 5, 9.

πρὸς θ. τὸν βρ.) *ad* mortem *cunctans*, s. mori cunctans, s. ad mortem

θάνατον βραδύνων, ἐπαχθὴς ad mortem tardus, gravis αὐτῷ καὶ ὀχληρὸς ἐφαίνετο. ei ac molestus videbatur: ἀνέπειθέ [f] τε ἰατροὺς [g] καὶ 4. solicitabatque medicos ac ὑπηρέτας, κακουργῆσαί τι [h] ministros, ut maleficum ali-

f) Ms. Ba. ἀνέπειθέν τε λ. cum v. ἐφ. ante consonantem, ut 2, 3, 25. g) Alii τοὺς articulum addunt. *Leisn.* in m. A., quod reperi modo in Ox. et Pat., ut τε τοὺς ἰατρ. in Par. utr., non animadvertente Ern. vitium. h) Hoc accentu nobiscum omnes edd., tacite etiam Mss.

lento gradu incedens. *Steph.* Exquisite hoc dictum, ut multa alia. *Stroth.*

Stp. Th. hinc sine Vs. et cum alia lect. in divisis ἐπὶ π., sed Sch., deserto P. etiam „βρ. moras nectens mortis, θαν. tardius mori" qui sensus est sane, tropo remoto, formulae, factae a Nostro ad analog. tum Gr. (ut verbi syn. ap. Stp. Th. 2, 872. B. e. μὴ μέλλετε πρὸς τὴν χάριν, it. adi. syn., in quod Bg. mutat participium, v. c. in L. N. T. βραδὺς εἰς τὸ λαλῆσαι, it. illius in ipso v. nostro ap. Geop. 17, 5. 3. εἰ δὲ οἱ ταῦροι πρὸς τὴν ὀχείαν βραδύνουσι, *si* vero *tauri* ad *venerem* sint *segniores*,) tum Lat. ap. G. Th. mens *segnis* ad *laetitiam*, — mors *segnis*, it. *ad* credendum, vel. it. *tardam* — pecudem *ad* pastum, — *ad* referendam *gratiam*, it. exercitus *imagine* caesorum *tardatus* ad *praelia*, it. ad *dimicandum* cunctantior *factus*, it. diutius *cunctari* in *vita*; praeter data in Gr. v. ad 2, 1, 16., reperiente me in notatis olim „Arist. Eccl. v. 1132." quem nunc inspicere non licuit. In sqq. liberrimum P. deserit Bg. e Sch. prorsus, ubi variatur cum 2, 5, 2. et 3, 5, 3. per adiuncta syn., sed v. φαιν. ponitur aut pro esse, (cf. Z. ad Vig. et Indd. Xen., quorum Cyr. add. 1, 4, 11. 17. 1, 6, 22., ut Lat. Bg., cf. Ind. Amm. Marc. et Iust., tacente G. Th.) aut pro putari s. cogitari, ut Lat. Bg. cum adi. aliquo sensus grati vel ingrati.

ἀνέπειθε) Impius parricida iam antea bis patris vitae insidias struxerat, quas Dionis historia refert, (1282, 29. et 53.) *Boecl.* Similis hoc nomine Commodo et aliis. Sed non modo per medicos occidere patrem tentavit, sed, si Dioni fides, ipse manus suas patris caede contaminare aliquando coram toto exercitu aggressus est, (l. l.) Nihilo minus in Inscriptionibus, non secus, ac pater, et frater et mater Iulia, *Pius* dicitur. Sed multi imperatores minime Pii, nomen Pii sibi aut tribuerunt, aut tribui passi sunt, Commodus, Elagabalus, Diocletianus. *Leisn.*

Iterum contraxerat orationem P., cum libertate alia, maxime in formula Nostri κακ. λ., ubi Sch. „*maleficium* aliquod *admittere* ad laedendum aliquem in datis medicamentis, θερ. in *curatione* medica *damni* aliquid *inferre*" in priori e Stp. m., (quomodo et legendum videtur in Bg. Vs. pro reperto adi. *malef.*) qui in Th. 4, 1122. B. m. „in pharmacis etiam aliquis κακουργεῖ, pro malitiose agit, maleficus est" cum Nostri locis sine Vs., qui de suo regit activum quidem cum pr. περὶ, sed ad analog. istius loci Stp. e Plat. cum pr. ἐν, pro qua hic sumo περὶ, in curatione, inter curationem, in curando sene, scelus aliquod patrare, dum medicinam praeberent, veneno admisso senem occidere, quam rem atrocem iterum Noster per euphemismum quendam non clare nominat, sed tecte, cf. 3, 13, 6. πρᾶξαί τι ἀτοπ., pro qua phrasi variatur

περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γέροντος, ὡς ἂν θᾶττον αὐτοῦ ἀπαλλαγείη. πλὴν ἀλλὰ μόλις ποτὲ Σεβῆρος, λύπῃ τὸ πλεῖστον [i] διαφθαρεὶς [k], ἀνεπαύσα-

quod admitterent circa curationem ſenis, quo citius eo liberaretur. Sed vix tandem Severus, moerore magna ex parte conſumtus deſiit

i) Ms. Ba. τοπλεῖστον cf. 3, 14, 6. k) Comma tantum in Ed.

hic privo v. κακ., cf. Heſ. κακουργεῖ, κακὸν ἐργάζεται, ſine N. et exemplo, ſed per gloſſam hauddubie ap. Dem. 766, 25. κακουργεῖν, ἢ κακόν τι πράττειν, cuius Ind. add. 898, 1. εἴ τι κακουργοῖτο περὶ τὰ γράμματα, in paſſ. adeo cum eadem praep., cf. abſolute, aut cum dat. perſ. it. cum acc. perſ. Ind. Luc. Rs. Or. V. 6. 8. ſſ., Z. Xen. Bach. Pol. Cyr. ubi 1, 6, 29. ſq. ſyn. βλάπτειν, ſed cum rei acc. et abl. Dion. H. S. T. 1., ut in ſubſt. θερ. cum Lat. Bg. Ind. Dion. C., ſub quo et Stp. Th. 1, 1541. F. hinc ſine Vs., ſed ſimul ſub *ſanatio*, ut maxime referatur ad ἰατροὺς, hic nominatos ſimul cum ὑπ., quibus miniſtris et famulis illo ſenſu tribuetur partim, dum curant et praebent cibum potum que, a medicis praeceptum, cf. ad Onos. p. 13. N. 8. In ſq. ὡς Bg., ut 3, 8, 4. e., ſed in ἀπ. melius, quam Sch. „*diſcederet* e *vita*, moreretur" quam notionem med. non admittit hic adiectus gen. perſ. pron. αὐτ., qui, pendens a praep., requirit paſſ. Bg., proprie *ab* eo *lib.*, cf. ſine Ind. Dem. 134, 9. ἵνα τοῦ λέγοντος ἀπαλλαγῶσι. at Sb. Ind. e Xiph. „ὅτε αὐτοῦ ἀπαλλάττεται, eo *privatur*, (ſed ex eodem in notionem Sch.) ἀπαλλαγῆναι ἐκ τοῦ βίου, ſed Zonar. omiſſa pr. ἐκ" quam rectionem modo novit Stp. Th. 1, 349. E. m.

πλὴν ἀλλὰ) P. omittente has particulas, reddit Bg. unam tantum, ſecus ac Stp. in m., cf. 1, 17, 24. 3, 10, 12., ſed ποτὲ, ut illi, quod cum μολ. ignorat Stp. Th. it. Ind. Dem. 1259, 26., pro quo ſyn. μόγις π. ap. Thuc., non explicante G. Th. formulam Bg., ſed per Vern. modo Hor. Turs. p. 1099. e., quod cum Gr. ceperim tunc de diuturnitate temporis, pro poſt longum tempus, quo aegrotarat, cf. §. 3. Caeterum omiſſum in Ms. Bg. nomen Σεβ. reſtituimus e P., quem liberrimum in ſqq. retinet Bg. modo ad διαφθ., quod, hic de minutis corporis mentis que viribus, cf. D'Orv. Ch. p. 305. m., cum adiuncto ἀνεπ. λ. abundantiam habet Noſtri aliquam, ſed ut antecedentis et conſequentis, ductum fortaſſis e Lat., cf. G. Th. *conſ.* dolore *lateris*, ſed *moerore* — conficere, — *lacerari*, nihil me in Gr. Indd. reperiente ſimile, ſed ap. Stp. Th. 3, 107. B. e. poſt privum ἀναπ. „dr. et ἀναπαύεσθαι τοῦ βίου" ſine Vs. et auctore, forte hinc, ubi ſane plenius effertur, quam 1, 4, 18., (ad variandum, ut rurſus §. 8. cum ellipſi illorum τοῦ β., quo loco et illo 6, 1, 9. augebitur L. Boſ. Ell. p. 50. ſqq.) ſed modo per analog. v. cum aliis gen., quos ibi dedimus, nihil praeterea praebentibus Indd., nec aliunde formulam totam aliquo horum, qui ib. laudati ſunt, tractante Bg. phraſin, ut ſolemus in ſimpl. παύεσθαι cum particip., hoc eſt, mutato compoſ. in ſimpl. et ſubſt. in inf., ſed prius τὸ πλ. reddente non ita ſevere per gradum, ut Stp. Th. 3, 486. C. „*maxima* ex *parte*, qua in ſign. utitur Herodi." ſine loco, qui tacite ſumunt et hic ellipſin ſubſt. μέρος, cf. L. Boſ. p. 195. m. ſine auctore, ubi tamen ſimul ſtatui opor-

το τοῦ βίου, ἐνδοξότατα βιώσας, ὅσον πρὸς τὰ πολεμικὰ, τῶν πώ ποτε βασιλέων. οὔτε γὰρ ἐμφύλια κατ' ἐχθρῶν, οὔτε ξένα κατὰ βαρβάρων τοσαῦτά τις[1] πρὸ αὐτοῦ ἤγειρε τρόπαια. βασιλεύσας

vivere, cum praeclarissime vixisset quantum ad rem bellicam, omnium qui unquam
6. fuerunt imperatorum. Neque enim civilia adversus inimicos, neque externa adversus barbaros tot quisquam ante
7. ipsum statuit tropaea. Cum

1) τοσαῦτα τὶς Stp. rel., quocum tacite Ms. Ba., cf. §. 4.

tet ellipsin pr. κατὰ, ut fiat adv., quale est, si absolute ponitur et sine aliquo gen. subst., ut hic, innuente illam Gr. praep. hac ipsa Lat. *ex*, pro secundum, quam notionem noscens G. Th. 442, 96. 444, 58., non tamen adhibet ad nostram formulam ib. l. 96. sqq., cf. in rem Dion. 1283, 94. αὐτὸν — ἡ νόσος τῇ τετάρτῃ τοῦ φεβρουαρίου ἀπήνεγκε, συνεργασαμένου τὶ πρὸς τοῦτο καὶ τοῦ Ἀντωνίνου, ὡς λέγεται.

ἐνδοξότατα β.) v. supra 3, 7, (17. sq.) *Boecl.* P. deferente etiam Sch. „pro adv. — *clarissime* vitam *agere*, β. quum *vixisset*" ad analog. hic iterum Nostro scribente, cf. Ind. Dem. sine Vs. πῶς οὐχ ἁπάντων ἐνδ. ὑμεῖς ἐβουλεύσασθε, λ., sed Stp. Th. 1, 1037. A. m. sine auctore „gloriosissime, honorificentissime" nihil tenente G. Th. in v. *viv.*, quam 1062, 90. praeclare *vixero*, rel., alio sensu, sed 819, 27. „*vitam* gloriosissime *degere* Vell. — praeclare *gloriosissime* que *vixerunt* Augustin." In sq. ὅσ. Sch. „quod *attinet* bellica *opera*" partim tum e P., in extr., (suppleto subst. ἔργα, cf. 2, 10, 9., quanquam et procedit Bg. πράγματα,) tum e Sb. Ind. „quod *attinet* ad *bellica*" cf. 2, 3, 4. L. Ern. Part. Lat. v. *attineo*, prorsus cum Sch., et syn. ap. Luc. 1, 97. l. 70. ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ, *vocem* hominum *laedit*, immo *quoad* vocem *homines laedit*, et Stp. Th. 1, 1037. i. „ἔνδοξος ἐς τὰ πολ. Xen." sine Ind., ut analog. sit iterum modo, dum Bg. addit non modo e P. adi. πάντων ad superlat., cf. 2, 14, 2., sed etiam participium ὄντων, aliter, quam 3, 10, 13. c.

οὔτε γὰρ) Concinnitatis studio Noster in hac §. et periodo ad βαρβ. opponit ἐχθρῶν, non proprie contrarium ei, cf. 1, 13, 4., sed magis v. c. κατὰ πολιτῶν s. δημοτῶν, quibus tamen abstinuerit ob adiunctum ἐμφ., ubi Bg. e P., cuius libertatem deserit rel., maxime in addito ἄλλος, cf. 2, 11, 13. et in omissis πρὸ α., etiam Sch. in „ἤγ. *excitavit* tropaea *adversus*" quod Lat. cum Bg. e Stp. Th. alibi dedimus, respiciente Nostro in βαρβ. maxime Parthos, sed in ἐμφ. Nigrum et Albinum, cf. 3, 9, 1. sqq.

βασιλεύσας) Spart. c. 19. (p. 629. i.) *periit* Eboraci *in* Britannia, *subactis* gentibus, *quae* Britanniae *videbantur* infestae, *anno* imperii *decimo octavo*, morbo *gravissimo* extinctus *iam senex*. Dio regnasse ait annos 17, menses 8, dies 3. Unde apparet, Herodianum numero rotundo usum, quod et Victor (in de Caes. 20, 27.) fecit et Nicephorus Callistus alii que, (ut Spart. l. l.) Theodorus autem Metochita annos 17, itidem praeterpropter, ponit. *Boecl.*

δὲ ὀκτωκαίδεκα ἔτεσιν, ἐπὶ παισὶ νεανίαις διαδόχοις ἀ- | autem imperasset octodecim annos, superstitibus filiis iu-

De anno mortis Severi et annis aetatis atque imperii cf. Dion. p. 1286. et Fabr. ibi et p. 1280. §. 49. cum Cas. N. ad Spart. l. l., it. Vict. in Epit. 20, 12. cum Angl. ap. Heyn. H. 4, 1055. m., unde supra iam ad capitis huius initium numeros in fronte posuimus, breviter sic ibi repetitos „*er starb* zu *York* im *Jahre* 211, d. 4. Febr., *nach einem* Leben *von* 65 *Jahren*, 9 *Mon.*, 25 *Tag.*, und *einer* Regierung *von* 17 *Jahr.* 8 *Mon.*, 3 *Tagen.*"

ἐπὶ παισὶ λ.) similiter infra l. 4. c. 2. dicit. ἐπὶ διαδοχ. παισὶ τελευτήσαντας, neque ab Euseb. hic loquendi mos alienus. *Stroth.*

Etiam Ern. in m. Par. „cf. l. 4. p. 128." comparando locum 4, 2, 1., variatum a Nostro tantum ordine et verbo syn., reddente Sch. in „ἀν. *decessit vita* successoribus *liberis*, (partim e P., sed in) ἐπὶ — relictis *filiis* successoribus *mori*" in postr. fere cum Ind. Sb. „liberis *suis* successoribus *post* obitum *relictis*" signante Leisn. in m. Ox. „Vig. 500." s. ed. Z. p. 604. i. „peculiariter quis dicitur ἐ. π. τελευτῆσαι, ἀναπαύεσθαι, etc. *relictis* liberis *obiisse*. Herodi. l. 3, e. ἐ. — ἀν. filiis *adolescentibus* imperii *successoribus* relictis *obiit*, et l. 4. i. ἔθ. — τελ. *mos enim Romanis eos imperatores in deos referre, qui* relictis *successoribus* liberis *mortui sint*" quem postr. locum reddit Krb. in Decr. R. p. I. p. 28. m. „filiis *successoribus* et *haeredibus* relictis *mortuos*" sed Bg. utrumque, ut ad Alc. p. 19. i., cum dixisset „in his ἐπὶ non facile reddi aequivalente praep. Lat." quod et amplectitur Fi. ad Well. p. 386. e., cf. Hst. ad Luc. 1, 356. a. e. it. Kuhn. ad Ael. V. h. 13, 24. p. 891. N. 7., comparante me Lat. haec Plin. Pan. 11, 3. *in principe*, qui *electo* successore *fato concessit*, et Suet. Tib. c. 4. e. *diem obiit*, utroque *liberorum* superstite, *Tiberio Druso que* rel., et in formula hac, ubi verba duo Nostri, aut syn. aliorum sunt cum pr. ἐπὶ et dat. s. abl. pers., me praecepturo sic, ut 1) praepositio reddatur non per aliquam Lat., v. c. *post*, s. *cum*, quia sunt ambiguae, 2) nec sumatur in notione *succedendi*, si adsit disertum subst. διαδόχοις, sed 3) omittatur, servato solo pers. abl., aut 4) reddatur vel per illud Bg. adi. in abl. alicuius participii, paris isti ad sensum, ut *superantibus*, it. *relictis*, (quae nostratibus resolventur aut per particulam cum verbo finito, *nachdem* er *hinterlassen hatte* — als *Nachfolger* s. *zu Nachfolgern*, aut per praep. cum subst. *mit Hinterlassung* rel.) vel denique per nominativum participii alicuius, v. c. *relinquens* s. *habens* filios *successores*, qui quidem casus valet hic, in oratione recta, ut alius in obliqua, qualis in altero Nostri loco, quem una cum hoc profert Stp. Th. 1, 1212. e. sine Vs., sub particip. *habens*, tum p. sq. in loco e Liban. „Bud. tamen exponit: *decedens duobus* relictis *filiis*. Sed eodem res redit" putante me, in hac formula respexisse auctores notionem pr. ἐπὶ illam, cum, ut ὑπὸ, signat praesentam, sicut Bg. illud adi. pro *praesens* ponitur, cf. G. Th. v. e., unde et, ut hoc, sic quoque pr. ἐπὶ reddetur in nostris formulis per Lat. abl. *vivis* s. *viventibus*, vel, pro contextu, per sing., ut ad Luc. l. l.; difficultatem faciente subst. νεαν. (cf. 3, 13, 14.) nullam quidem in Lat., sed in Vern., ubi resolvetur potius, assumto particip. οὖσι, *qui* erant *iuvenes*. Caeterum superior quorundam Vs. proprie pertinet ad Diod. S. 1, 225. l. 65. διαδόχους τῆς βασιλείας ἀπολιπεῖν υἱούς.

νεπαύσατο [m], χρήματά τε αὐτοῖς καταλιπὼν, ὅσα μηδείς πω ποτὲ [n], καὶ δύναμιν στρατιωτῶν ἀνανταγώνιστον. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, τοῦ πατρὸς ἀ-

venibus ſucceſſoribus requievit: opesque ipſis reliquiſſet, quantas nemo unquam, et copias militares invictas. 8. Igitur Antoninus patre

m) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg., aut puncto Lugd. al. n) Colon in Ms. Ba.

χρήματα) Diximus ſupra ad 3, 13, (9. e.) *Boecl.* cf. Dion. p. 1284. e. καίτοι πάμπλειστα δαπανήσας, ὅμως οὐκ εὐαριθμήτους τινὰς μυριάδας δραχμῶν κατελέλοιπεν, ἀλλὰ καὶ πάνυ πολλὰ, P. liberiorem hic et in ſqq. deſerente Bg., ubi variatur cum 2, 15, 3. δυνάμει στρατοῦ et 3, 13, 11. πλήθει στρατοῦ, it. 1, 6, 18. ἡ στρατιωτικὴ δύναμις, et in ἀναντ. ad ſenſum cum 3, 13, 11., utrinque per analog. modo, cf. Stp. Th. 1, 105. C. cum Bg. etiam, Ind. Thuc., ubi „ex eo Herodian." ſed vocabulo ἀν. in perſ. translato, cum Abr. Dl. Luc., ad Onoſ. p. 128. N. 35., Heſ., non coll. Suid. Zoſ. 5, 15, 4. Caeterum in fervore ſcribendi et in praeconio et quodam epilogo Severi Noſter fortaſſis nimis bene ſenſit de exercitu Rom., quem paulo ante 3, 14, 20. in bello vehementer afflictum narrat, nec felicem poſtea hoc cap. §. 12., deinde vero cum Caracallo extra Italiam in provinciis per aſtum modo alios, non veros hoſtes, ſuperantem 4, 7. ſqq., etiam in Parthis 4, 10. ſq., ſed ibidem, occiſo Caracallo, ſub Macrino, peſſime acceptum 4, 15., rurſus non ignave pro novo imperatore Antonino ſ. Elagabalo pugnantem 5, 4, 8. ſqq., maxime Praetorianos §. 16., porro ſub Alexandro contra Perſas alacriter egreſſum 6, 2. ſqq., non tamen cum magna fortuna 6, 5, 10. ſqq., immo partem Romani exercitus miſere pereuntem §. 20. ſqq. cum 6, 6., ubi diſerte §. 12. οὐ γὰρ ἀνάνδρως οἱ Ῥωμαῖοι ἡττήθησαν λ., tum ſub eodem imperatore contra Germanos 6, 7. ductum exercitum, metu hoſtium inſtructum eſſe auxiliis §. 18. ſqq., et, Alexandro paciſcente pecuniis pacem, aegre ferentem §. 21. ſqq., ſed, deſerto necato que Alexandro 6, 8. ſq., electo contra Maximino contra Germanos 7, 2. fortiter feliciter que agentem §. 12. ſqq., ſed, cum Maximinus propter crudelitatem in omnium incurriſſet odium, conflato que undique exercitu Italiam infeſtaret 7, 8., et Senatus Romanus alium contra exercitum collegiſſet ſub Balbino ac Maximo 7, 12., Praetoriani autem cum plebe in caſtris ante urbem bellarent §. 3. ſqq., dein Maximinus ſuis cum copiis Aquileiam obſediſſet fruſtra 8, 2. ſqq., necatus que tandem eſſet ipſe 8, 5, 21. ſqq., exercitum illius cum altero Maximi amice iunctum 8, 7., qui adeo Maximi exercitus hactenus dicetur invictus, ut forte Severi ille, de quo coepimus, modo hactenus, quod ante Severi mortem, maximam partem, non fuerit victus. Caeterum Bg. reſolvit iterum particip. κατα λ., cum pr. βασιλ. nectens, dum e more Noſtri ſane verbum finitum in medio ſtat, utrinque ſeptum aliquo participio, cf. 2, 14, 5., unde et diſtinctio maior poſt ἀνετ. nequit tolerari, ſed tamen ratio P., qui participium κατ. per ſe ſumit, τὲ referens ad ſq. καὶ, non ad pr. particip. βασ., quod τὲ ſaepe ſic non ſuo ſtat loco, ſed praemiſſum, proprie iungens modo duo ſubſt., pro κατ. αὐτ. χρ. τε λ.

ὁ δὲ Ἀντ.) Bg. e P. iterum in δὲ, cf. 3, 12, 8., it. in v. λαβ., cum Sb. Ind. (cf. Dion. H. S. T. 1. 681, 34. τηλικαύτης ἐξ. λαβόμενοι, ſed ap. Dem.

ποθανόντος, λαβόμενος ἐξουσίας, εὐθὺς ἀφ' ἑστίας[o] πάντας φονεύειν ἤρξατο[p], τούς τε ἰατροὺς ἀνελὼν[q], οἱ μὴ ὑπήκουσαν αὐτῷ κελεύσαντι[r] κακουρ-

mortuo nactus potestatem, statim inde a lare omnes interficere coepit: cum medicos occidens, qui non obtemperaverant ipsi iubenti

o) Al. ἐφ' ἑς. *Leisn.* in m. Bg. Ms., quod vitium est Ox. Pat. et par. utr., non corrigente Frn., sed Leisn. scribente in m. Ox. „leg. ἀφ'" v. N. p) Pro colo Stp. rel. et Ms. Bg. aut puncto A. al. hic comma rectius, ob continuam constructionem, v. N., unde et numerum novae §. ed. Bc. reiecimus usque ad finitam periodum. q) Comma hoc in Ms. Ba. cum A. al. r) Ms. Ba. κακουργῆσαι κελεύσαντι λ. v. N.

779, 27. εἰ λάβοιτ' ἐξουσίας forte pro accus., ut l. 12.) non item in ἐξ. cf. 2, 15, 5.

εὐθὺς ἀφ' ἑς.) Haec verba nihil aliud sibi velle videntur, quam Antoninum, mortuo patre, omnes illius domesticos occidisse, s. caedis fecisse initium ab ipsis suis aedibus, h. e. ab iis, qui ap. ipsum habitarent, v. Ind. Ovid. in *Vesta.* — i. e. *ab initio*, v. Cuper in Consecrat. Homeri p. 297. *Leisn.* i. e. a propinquioribus s. familiaribus incipiebat. Notum est proverbium vel ex Platonis Euthyphr. c. 2. ἀτεχνῶς μοι δοκεῖ ἀφ' ἑς. ἄρχεσθαι κακουργεῖν τὴν πόλιν, ἐπιχειρῶν ἀδικεῖν σε. Sed vid. Erasmus Chil. 1. cent. 6, 83. *Stroth.*

Quem locum Er. etiam Leisn. in m. Ox. signarat cum „p. 176. (et) Chumut c. 28." ut Sch. „*ab* ipso *lare* interficere" subiecit quoque locum Er., etiam Stp. Th., non huc spectans, dum sine Vs. Ind. Sb., praeter nostrum, alia tenet loca, maxime e Zos., ubi 2, 29, 3. ἀφ' ἑς. ἄρξασθαι τῆς ἀσεβείας, sq. παῖδα — ἀνεῖλε, 2, 40, 1. ἀ. ἑ. ἀρξάμενος, αἷμα συγγενὲς ἐκχέας λ. coll. §. 5. et 4, 3, 3., formulam explicantibus multis, ut tropus sit ductus e rebus sacris, quod in libaminibus et primitiis offerendis incipiebant a Vesta, vel a laribus, i. e. a personis primis, praecipuis, maxime reverendis; pro qua docta antiquitate, non tamen omnino reiicienda, duxeris tropum modo ab ἑς., pro domo, cum Leisn., cf. in Th. Graev. T. 5. Ez. Spanh. de Vesta p. 667. F. sq. „a domo s. limine" it. ad Arist. Plut. v. 395. et Vesp. v. 862. Suid. 1, 394. i. Hes. 1, 640. i. cum N., quae huc respicit sine Vs., sed cum lect. alia „λαβ. ἐξουσίαν" memoriter, ap. Phil. p. 759. e., sed p. 779. F. i. ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὥσπερ ἀφ' ἱερᾶς, ἤρχετο λ., et proprie ap. Dion. H. sine Ind. S. 481, 39. ἀπὸ τῆς ἑς. ἀναστήσας, supplicem *a* foco *sublevat*, quo de et in pr. l. 21. καθεζομένου ἐπὶ τῆς ἑς. *ad* focum *sedenti*, it. l. 37. cum Thuc. p. 86. N. 64., sed Dio 1287, 6. τοὺς οἰκείους τοὺς μὲν ἀπήλλαξε — τοὺς δὲ καὶ ἀπέκτεινεν, ὧν ἦν καὶ Εὔοδος, ὁ τροφεὺς αὐτοῦ, ὁ Κάστωρ ἥ τε γυνὴ ἡ Πλαυτίλλα, καὶ ὁ ταύτης ἀδελφὸς Πλαύτιος λ.

τούς τε ἰατρ.) Res eadem in τὲ, quae §. pr., ubi P. male periodum rumpit, nec procedit distinctio maior post ἤρξ., cum ab hoc v. finito pendeat participium ἀνελ., praemittendum proprie, ἀνελ. τούς τε ἰατρ.— τούς τε τροφ., per abundantiam et copiam Nostro iungente cum φον. insuper syn. alius tropi ἀνελ., quod plane poterat omitti, ob eandem copiam opprimente P. v. κακ., quem inf. transponit Ms. (cf. 3, 14, 10. i.)

γῆσαι, καὶ τὸν θάνατον ἐπεῖξαι τοῦ γέροντος [ſ], τούς τε τροφεῖς αὐτοῦ [t] καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, ἐπειδὴ προσέκειντο λιπαροῦντες[u] αὐτὸν ὑπὲρ ὁμονοίας. οὐδένα δὲ εἴασε περιγενέσθαι τῶν [x] ἐν

maleficum aliquod admittere ac mortem maturare ſenis, tum nutricios ſuos ac fratris, quoniam inſtarent rogantes
9. de concordia. neque vero quenquam ſivit ſupereſſe,

ſ) Colon in Ms. Ba. t) αὐτοῦ per lenem Ms. Ba. cum A. al. u) παρακαλοῦντες Mss. tres, v. N. x) Mss. Ve. et Vi. αὐτῶν ἐν λ. v. N.

hic forte, ut ne concurrant ſyllabae σαι καὶ ſimiles, aut duplex dat. in vicinia, ſed interpoſito quo vocabulo, exquiſita ratione et Lat., ubi in Ms. Bg. eadem Lat., quae §. 4., ut in ſq. formula τ. θαν. ἐπ. quaedam forte Lat., ubi Bg. cum P., ſed Sch. cum Ind. Sb. „accelerare *mort.*“ quod v. ap. G. Th. in v. *mors*, ut Bg. in *mat.*, at Stp. Th. 1, 1207. G. m. poſt noſtrum ſine Vs. modo „properare *mortem* eo ſignificatu dicit Tacitus“ quo in v. cf. G. Th. cum Gr. n.

τούς τε τροφ.) h. l. ſunt *educatores*, *nutritores*, ut Gloſſ. exponunt. *Leisn.* tenente iſta Lat. etiam Stp. Th., non item Bg. e P., ubi G. Th. „Gl. Gr. Lat. τροφεὺς, *nutricius*“ cf. ad Lampr. in Commodo 1, 475. Caſ. N. 1.“ Latini *paedagogum* et *educatorem* vocant“ Ind. Ael. V. h. Rs. Or. V. 7. Ant. et praeter N. ad pr. εὐθὺς λ., Dion. 1290, 11. τὸν δὲ δὴ Κίλωνα τὸν τροφέα λ., ut habuerit educatores plures, deinceps quidem.

λιπαροῦντες) Ven. παρακαλοῦντες quod gloſſam ſapit. *Strotb.* et habet ſane manifeſtam, ſi quam aliam, cf. Suid. 1, 716. i. ἐλιπάρησε, παρεκάλεσε λιπαρῶς, et paulo poſt ἐλίσσετο, παρεκάλει, it. 2, 450. i. λιπαρεῖ, παρακαλεῖ, cf. mox et 1, 694. m. Heſ. 1, 1140. m. Nr. 21. (ubi in N. non recte dr. Suidas conſentire, quia ille potius adv. λίαν omittit, cum λιπαρ. it. compoſ. ἐκλ. et καταλ. ſint i. q. ſimpl. παρακαλ. et Lat. Bg. hic, quanquam per ſe et e notatione *aſſidue rogare*, quia haec continui notio iam eſt in adiuncto v. προσεκ., cf. 1, 16, 10. m.) it. p. 1178. m. 2, 484. cum N. 19. et Schol. Ariſt. Ach. v. 451., pro cuius adi. γλίσχρος eſt adv. γλίσχρως ap. Suid. 2, 450. i., nihil monente Kuſt., et negligenter hic agente P., dum Sch. „πρ inſtabant *obſecrando*, λ. orantes *eum* de“ ſed Stp. Th. 2, 170. E. ſine Vs., at cum lect. alia „πρ. λιπ. αὐτῷ ὑπ. (ut p. 705. i. poſt λιπ. cum acc. perſ.) at Herodi. iunxit et dat. perſ.“ ſine loco, qualis nullus eſt ap. Noſtr., ſed omnes cum acc. perſ., cf. 2, 7, 12. quocum per ſimpl. λιπ. hic variatur.

οὐδένα δὲ) *Atque* adeo *nullum* ſupereſſe *ſivit* eorum, *qui* in *honore* aliquo *fuerant* aut *ſenem* ipſum *obſervarant.* Politianum non *qui que*, ſed *qui ve* ſcripſiſſe puto. *Steph.* In Ven. vitioſe ſcriptum eſt αὐτῶν ἐν τιμῇ, enatum ex poſtremis vocis περιγενέσθαι literis. *Strotb.* Onomaſt. *Famulitium*, θεραπεία. *Leisn.*

Solet tamen P. reddere ἢ per meram copulam, cf. 3, 14, 15. 1, 12, 5. m. 2, 9, 9., liberior idem per totam §., ſed ut in eius his „ne *uno* quidem *reliquo* rel.“ forte reperias lectionem Mss. αὐτῶν, quod ſit, ipſorum *adeo* illorum, *qui* ſ. *etiam adeo* eorum, *qui*, ut pron. ſit in emphaſi, idque ante particip. et ſine ſequente artic. τῶν, qui alias ſimul adiicitur, αὐτῶν τῶν λ., cuius generis utriusque exempla habet Ind. noſter

τιμῇ γενομένων y ἢ θεραπείᾳ qui honoratiores fuissent aut

y) In Ms. Vi. γενομένων deest. Lac. v. N.

v. αὐτ. init., quod hic augeat crudelitatem crimen que hominis, ut qui non occiderit suos ministros, sed et ipsos hos, qui ad se nihil pertinerent, sed ad patrem; quod redeat, ut dixi, ad P. *ne — quidem*, qui et alias consentit cum illis Mss. duobus, cf. 3, 9, 5, a quibus cum tertius Ms. Ba. discedat, manens in vulg. lectione, aeque illa per se bona, dixeris in partem utramque, syllabam αὐ periisse ob pr. αι, etiam των, ob sq. idem τῶν, si fuerit olim αὐτῶν τῶν, aut e pr. αι, repetitam esse syllabam αυ, (quod Strothus innuebat,) et egisse P. liberius, ut alibi et hic in rel. Tum Leisn. in Ms. Bg. cerussa inseruerat ante *qui* alterum pron. *eorum*, quod habet quidem Stp. quoque Vs., et a Bg. scriba potuit omissum esse, ut alia, sed et a Bg. ipso de industria, quanquam alibi resolvente participium per duo pron. ista, etsi et per unum relat., quorum illud Leisn., perspicuitatis causa, restituo olim, uncis inclusum modo; deserente P. etiam Sch. in „περ. superasse *fivit*, τιμ. *qui* honorarunt *senem*" in hoc postr. crassius peccans, partim e Sb. Ind. „*qui* honoraverant *aut* coluerant *senem*". Nam formula ἐν τ. γενέσθαι s. εἶναι significat modo vel id, quod Bg. vult., (reddens per gradum alium iterum, ut 1, 9, 6. e. τῶν ἐν ἀξιώσει, quocum sane alibi est syn., pro severo P., *eorum*, qui *in* honore *essent*, i. in magistratu et munere publ.) vel id, quod malim, (quia hic in Britannia non commode cogites, qui fuerint isti homines constituti in magistratu, in primis relati ad gen. τοῦ γερ. et Severum mortuum, nisi intelligantur, qui munera aulica ap. senem tenuerint, cf. §. 13.) *eorum*, *qui* essent *in* honore *aut* servitio *senis*, i. e. in amore et aestimatione apud senem, ut τιμ. cohaereat cum gen. τοῦ γερ., sit que de animi iudicio et hic, ut alibi, et subiective intelligendum, non extra animum et obiective s. de effectu, pro munere publ.; non reperiente me Nostri formulam, sed syn., ad quam analog. facta sit, ap. Dion. H. S. T. 1. Ind. „ἐν τιμαῖς εἶναι, *censeri*" ubi 737, 15. ὥστε τοὺς μὲν χρηστοὺς καὶ ὠφελίμους ἄνδρας ἐν τιμαῖς καὶ ἐν στρατείαις εἶναι, τοὺς δὲ ἀσελγεστάτους καὶ πονηροτάτους ἀτίμους καταλείπεσθαι, *unde factum esse*, ut *boni* et *frugi* viri *ad* census *atque* expeditiones *vocati* fuerint, *at* improbissimi et nequissimi *quique* incensi *remanserint*, et ap. Aes. Fa. 90, 1. Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος, ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστὶν, λ., pro quo ib. §. 4. per variationem, ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, οὐδεμιᾷ παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῇ, sine praep., quod et ipsum habent Lat., (cf. G. Th. v. *sum* 643, 17. et v. *honore*, 913, 28. *in* honore *esse* ap. *aliquem*,) sed Stp. Th. notionem τιμ. pro censu sine auctore 3, 1578. G., etiam haec ib. 1550. e. „ἐν τιμῇ εἶναι dr. pro τιμὴν ἔχειν, ut ap. Lat. esse in hon. et pretio, (et p. sq. E. sub τ. pro) magistratus, οἱ ἐν ταῖς τιμ." sine partip., quo sciolus aliquis in Ms. Vi. respexit, elegantiorem facturus formulam per ellipsin illam, haud-dubie ex 1, 9, 6. e., cum aeque elegans sit plena, et ipsa Nostro usurpata, cf. 2, 6, 5. m. οἱ ἐν ἀξιώσει ὄντες, alibi quoque nostris Mss. exquisita obtrudentibus, cum non vero simile sit, excidisse particip., imo fingi queat, a Glossatore accessisse; quanquam in suo Cod. habuit P., faciens ergo hic cum Mss. rel. Sed altera formula rursus non est, quod idem Sb. Ind. v. θερ. ponit. „οἱ ἐν θερ. τοῦ γερ. γενόμενοι, *qui* coluerant *senem*" (quanquam eodem tendit Bg., deceptus aeque a P.) verum signi-

τοῦ γέροντος [z]. ἰδίᾳ τε δώροις καὶ μεγάλαις ὑποσχέσεσι τοὺς τῶν στρατοπέδων ἡγουμένους ἐθεράπευεν, ὅπως ἀναπείσειαν τὸν στρατὸν, ἀποδεῖξαι μόνον αὐτοκράτορα· καὶ [a] πᾶσαν μηχανὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ

10. cultores ſenis. Ac ſeorſim donis magnis que pollicitationibus exercituum duces captabat, quo perſuaderent exercitui, ut declararent ſe ſolum imperatorem. nullas que non machinas adverſus ger-

z) Colon in Ms. Ba. a) Hoc καὶ mendoſe deeſt in Ox. 1. et Par. 2., ubi Ern. non tetigit.

ficat modo duo haec, aut 1) *eorum*, qui *colerentur* ſ. *culti fuiſſent* a *ſene*, i. reverenter habiti, magni facti et aeſtimati; quia formula illa v. εἶναι ſ. γίνεσθαι cum pr. ἐν et ſubſt. rei non modo reſolvi poteſt in illam, quam Stp. in pr. proponebat, per v. ἔχειν ὑπό τινος ſ. παρά τινι, quae ille debuit addere, in primis, ſi adeſt ſimul gen. aliquis perſ., ut hic, ſed etiam in merum verbum paſſ. cum ſuo caſu, ut ἐν τιμῇ εἶναι τινὸς ſ. παρά τινι pro τιμᾶσθαι ὑπό τινος, quae ratio in Noſtri hac phraſi antea iam in Vs. a me eſt adhibita, quia Lat. non habent ſeverum *eſſe* in *cultu*, reverentia, obſervantia *alicuius*, ſed modo *coli* ab *aliquo* et *obſervari*, cf. G. Th.; unde θερ. cum pr. τιμ. per copiam ſyn. iungetur, ut ad 3, 11, 2. dedimus copulatum utr. ſubſt. e Zoſ. Aut 2) noſtra formula eſt, quod ſupra in prima Vs. dedi, *eorum*, *qui* eſſent *in* ſervitio *ſenis*, i. inter famulos, ſervos, ſervi ſenis, ut ipſe Sb. Ind. profert „θερ. *famulitium* (e Xiph. 205, 35. μήτε τὴν θεραπείαν πᾶσαν ἐπαγόμενος, *neque* familiares *omnes*, et) οἱ ἐν τῇ θεραπείᾳ αὐτοῦ ὄντες" ex eodem 233, 19. ubi Vs. S. ed. *opera* famulorum *eius*, ſed ed. Rm. 870, 70. διὰ τῶν ἐν τ. θ. α. ὄντων, *per* famulos *eius*, ſumto ſic abſtracto pro concreto, (per que variationem cum 3, 12, 26. ὑπηρεσίᾳ,) in quam notionem v. Stp. Th. v. i. Ind. Xen. Cyr. Dion. C. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. cum Weſſ. ad 1, 76. N. 43. D'Orv. Ch. p. 134. m. Per. ad Ael. V. h. 2, 2. p. 71. N. 3. (ubi ap. Plut. copulantur iterum τιμὴν καὶ θεραπείαν βασιλικὴν λ. honos *et* cultus *regius*,) cum Ind., L. N. T. cum Loesn. p. 56. i. et N. ad Plut. Hs. p. 83. e.

ἰδίᾳ) Omittit hoc adv. P. iterum, cf. 3, 5, 4. et in Bg. Lat. 3, 5, 13. ſed ad ſq. v. θερ. 2, 2, 20., deſerto P., ad analog. iungente Noſtro ſua ſubſt., ſed variante in ſq. comp. ἀν. cum 2, 13, 3. ὅπως πείσειαν λ., ubi omiſſum in Ms. Bg. ſubſt. τὸν στρ. reſtituimus, fere cum P., it. §. ſq. ad variatum τὸ στρ., quam Noſtri copiam in tribus ſubſt. ſyn. deinceps in vicinia τῶν στρατ. — τὸν στρ. — τὸ στρ. non aſſequitur Lat. lingua.

μόνον αὐτοκρ.) forſan legendum μόνον αὐτὸν αὐτοκρ. *Stroth.* quaſi ob ſq. ſimiles litteras exciderit, pron., quod e P. ſuppiet legitimum Bg., ſaepe a Noſtro oppreſſum, etiam in ſimili phraſi 2, 9, 16. e.

πᾶσαν μηχ.) Ut *machinari* eſt per dolum et inſidias moliri et parare, etiam ap. Lat., e. g. Sall. b. Cat. 18, 7. ita μηχανὴ hic eſt dolus et inſidiae. Heſych. μηχαναὶ, τέχναι, ἐπίνοιαι, βουλεύματα. Cum Euripide diceres in Dan. v. 29. εἰς πᾶσαν μηχ. κατὰ τοῦ ἀδ. ἐχώρησεν. *Leisn.*

Cf. Stp. Th., ubi 2, 924. A. e. hinc cum P., ut Bg., et ex Ariſtoph. ipſa Noſtri phraſis, qui de ſuo rexit cum pr. κατὰ, „ἐνταῦθα νῦν ζήτει

ἐζήτει. οὐ μὴν ἔπειθε τὸ στρατιωτικόν· μεμνημένοι δὲ τοῦ Σεβήρου, καὶ ὅτι [b] ἀμφοτέρους ἴσους [c] δὴ ἐκ παίδων παραθρέψειαν, ἴσην αὐτοῖς ὑπηρεσίαν καὶ εὔνοιαν παρείχοντο.

11. manum excogitabat. non tamen persuasit exercitui: sed contra isti memores Severi, quod que ambos ut pares inde a pueritia educassent, aequalem ipsis obedientiam ac benevolentiam exhibebant.

b) Ms. Ba. καὶ ὅτι καὶ ἀμφ. v. N. c) Sic et Ms. Ba. sed ω est supra scriptum et sequens δὴ desideratur. *Mart.* v. N.

τιν' ἄλλην μηχανὴν, (pro quo in pr. syn.) ἐκπόριζε μηχανὴν, reperito *fabricam*" Suid. Graev. L. Hes. p. 105. m. Ind. Luc., cui add. locum Stp. e 1, 379. l. 65. Liban. p. 16. e. it. Dem. sine Ind. 551, 25. et οὐ τέχνῃ, οὔτε μηχανῇ οὐδεμιᾷ 747, 9., in ζητ. ut valeat illa Bg. notio de mente, deserto P. et ignorante Stp. Th., cf. 2, 13, 11., ut nostratium *hervor suchen*, et forte pro compos. aliquo Lat., ut *exquirere*, nihil ferente G. Th., quam in Bg. affine saltem med. μηχανάομαι et 256, 31. *nec quem* dolum *ad* eum *aut* machinam *commoliar*, cf. de Bg. e P. ad πασ. 1, 13, 14.

οὐ μ. ἐπ.) P. addiderat pron. τοῦτο, alias quoque oppressum a Nostro, ut saepe ap. Lat., etiam in Bg., qui sic nude in Ms. dedit, (cf. G. Th. 835. 48.) severior, quam P., in οὐ μ., cf. 2, 7, 3. 2, 6, 19. c.

μεμνημένοι) Unde etiam postea *pars militum apud* Albam, *Getam occisum aegerrime accepit*, *dicentibus* cunctis, *duobus* se *fidem* promisisse *liberis* Severi, *duobus* servare *debere*, et quae sqq. in Spart. Ant. Carac. c. 2. (m. p. 709. i.) id quod repetitur in eiusdem Ant. Geta c. 6. (i. p. 742. m.) *Boecl.* Forte ἀμφοτέρους ἐν πᾶσιν ἴσοις ἀεὶ ἐκ π. παρ. *Reisk.* mallem παραθρέψειεν. *Stroth.*

P. non correxit Stp. in m., sed Bg, pro illius δὲ, per γὰρ, sumens duplicem advers. et participium μ. in notione causae, opinor, (adscito simul libere pron. αὐτοὶ,) *quia* memores *essent* i. recordarentur *Severi*, cui membro deinde aliud subiicitur per particul. causalem ὅτι λ., unde in dupl. rectione fit v. μεμν., primum cum gen. pers., deinde per particulam ὅτι, cf. 6, 8, 9. ὑπεμίμνησκον ἀλλήλους τῶν τε — καὶ ὅτι λ. it. in alio v. 8, 6, 14, c. νίκην τὲ — ἀγγέλλοντες, ὅτι τὲ λ. quam utr. rectionem de suo hic copulat Noster, ubi ad primum membrum fuerit opus supplemento quodam, *memores Severi*, quoad animum eius in se, et benevolentiam benignitatem que in concessis commodis multis ac praecipuis, cf. 3, 8, 8. sqq., tum quoad voluntatem eius in creandis filiis utrisque Augustis et regni sociis, et adeo exercitus praefectis dominis que, et hinc fide danda iisdem militari, quo pertinet illa militum ap. Spart. in N. Boecl. vox, *duobus se fidem promisisse*, tum denique quoad formam et vultum Severi, quem referens Geta, et simul memoriam patris in animis militum revocans, apud illos erat in amore et honore maiore, quam Caracallus, quo de Xiph. S. 426, 3. τὸν δὲ ἀδελφὸν ἠθέλησε μὲν καὶ ζῶντος ἔτι τοῦ πατρὸς φονεῦσαι, οὐκ ἠδυνήθη δὲ οὔτε τότε δι' ἐκεῖνον, οὔθ' ὕστερον ἐν τῇ ὁδῷ, διὰ τὰ στρατεύματα. πάνυ γὰρ εὔνοιαν αὐτοῦ εἶχον, (forte αὐτῶν εἶχεν, plane *enim* benevolentiam *illorum* exercituum *habuit* ille Geta,) ἄλλως τὲ, ὅτι καὶ

ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, ἐπεὶ μὴ προσ- 12. Antoninus autem, quo-

τὸ εἶδος ὁμοιότατος τῷ πατρὶ ἦν. Ergo milites favebant Getae primo propter patrem et propter memoriam patris, quae cum morte eius mansit, nec statim evanuit, sustentata imagine et similitudine visa Getae, quem deinde amabant milites etiam propter se, et quia ipsum inde a pucro simul educarant aeque ac Caracallum, et adeo erant Getae educatores quasi et patres, ut Geta eorum quasi filius, alumnus et commilito; qualis necessitudo solet parere amorem, et a Nostro iam memorata est in caussis amoris 1, 4, 8. 1, 5, 9. sqq. 1, 7, 5. et memoratur quoque infra 6, 4, 4. 6, 9, 4. e., quibus cum variatur per v. παρ., a P. quoque per errorem ad Severum relatum, sed in pass. libere, ut a Strotho in act. et sing., quasi confuso α et ε iterum, cf. 3, 14, 10. διατρεχ., qua re carebimus etiam propter ipsum v. παρ., quod bene in exercitum et milites convenit, quia dr. de iis, qui simul et una cum alio educant aliquem, ut hic cum patre et paedagogis nutriciis que, et eodem modo, quo simpl. τρέφειν aut aliud compos. ἀνατρεφ. l. l., cf. Stp. Th. Poll. 3, 111. 6, 32. N. 15. ad Polb. T. 3. p. 192. m. Hst. ad Ar. Plut. v. 279. Toup. ad Suid. 3, 166. e. fine Ind. e Diod. S. 2, 609. l. 66. Hs. ad Plut. p. 160. m. Cas. ad Ath. 2, 369. e. 435. i. Ind. Dem. et Mor. Long., deferente P. etiam Sch. „*educarent* eos *inde* a *pueritia*" etiam Bg., qui ad ἴσους δὴ nihil corrigere videtur, sed modo ad adi. extrinsecus sumere particulam ὡς, et opprimere δὴ, ut alibi, quod tollit Ms. iterum post aliquod verbum, cf. 1, 17, 8. e., forte quod Glossator non capiebat, quid significaret hic post adi., quocum ego quidem non iunxerim, (etsi alibi sic stans, cf. ad Xen. M. S. 2, 1, 24. i. ed. Ern. et Was. ad Thuc. p. 2. N. 9.) sed cum pr. ὅτι, pro Lat. *scilicet*, a quo interpositis aliis dirimitur hic, ut cum ἵνα 6, 5, 18. et cum ὡς 5, 6, 16. e., locatum adeo post verbum aliquod, hic μεμν., ut alias post alia; qua interpretandi ratione forte non sit necessaria medicina haec, ut legatur pro eo ἤδη, quod quis reperiat in P. „*iam inde* a *pueritia*" quam particulam solent in tali temporis formula addere Lat., cf. G. Th. v. *a* 5, 10. sqq. et v. *iam* 949, 20. sq., unde sumserit vel P. libere, vel Noster ab initio, si Nostri est, quia non deprehendi cum Gr. formula ἐκ π. aut simili, nec cum Rsk. adv. temporis ἀεὶ, quod per se valde blanditur, et cum δὴ confusum esse potest, ut reliqua eius correctio est liberior et forte cum vitio mihi ab uxore alioqui doctissima olim transmissa, pro ἴσους, *pares* in *omnibus rebus*, cf. 2, 15, 2., quibus addo hic ob affinia verba ex Ind. Diod. S. ἐκ νηπίου συντρεφόμενοι ταῖς γεωργικαῖς ἐπιμελείαις it. e Dem. 1486, 8. ἐν ἐργαστηρίῳ τεθραμμένων ἐκ παιδὸς, spectante huc ad Luc. 2, 536. N. 76. ubi Gs. *a* pueris *inde*, severior, quam Bg. e P., cum et Lat. habeant, cf. G. Th. l. l. In altera vero lectione Ms., ambigue scripta, ut alibi, nihil est, quam solennis error in ω et ου, ut vel contextus clamat, etiam sine auctoritate Mss. rel., qui et contra tertiam pugnant novitatem in καὶ, post ὅτι, pro *etiam*, ut saepe, addito, sed hic praecedente in vicinia alio καὶ alio que sensu, per se ex analog. illorum καὶ δὴ καὶ, it. καὶ μὴν καὶ, it. καί τοι καὶ etc., nihil tale nec prodente P. per hanc quidem regionem, tamen in sq. membro, ubi vero libere quoque habet adiectum pron. alterum αὐτοὶ, „*etiam* ipsi *parem* utrique *obed*. — *exhib*." unde servat Bg. Lat. ad v. παρ., cf. 1, 2, 5., et ad subst. ὑπ., cf. syn. ad 3, 11, 10.

χώρει αὐτῷ τὰ τῶν [d] στρατοπέδων, σπεισάμενος πρὸς τοὺς βαρβάρους, δούς τε εἰρήνην, τά τε πιστὰ λαβὼν, ἐξῄει τε τῆς βαρβάρου, πρός τε τὸν ἀδελ-

niam parum procedebat ipsi res erga exercitum, federe inito cum barbaris dataque pace ac fide accepta, decedebat de barbaro solo, et ad

d) τὰ τῶν desunt mendose in Par. utr., non animadvertente Ern.

τὰ τῶν στρ.) Leisn. notarat cerussa in Ms. Bg. formulam Lat., sumtam e Stp. m., ubi ad nudum artic. supplent subst. πράγματα, sed adiuvatur resolvitur que gen. adiunctus per aliquam praep., nobis potius aliam, *die* Sache *mit* dem *Kriegsheere*, res, quam cum exercitu tractaverat et transigere voluerat, ut se solum declararent respicerent que imperatorem; redeunte Nostro ad §. 10., dein variante per τῶν στρ. rursus cum §. pr. τὸ στρατ., postremo ad analog. modo scribente aliorum gen. cum τὰ, nec G. Th. ferente vel *res* cum *exercitu*, vel *res* de *exercitu*, quae aeque valent, pro Bg., cuius formula proprie alia est illa 2, 15, 10. τὰ πρὸς τὸν Ἀλβῖνον λ.

σπεισάμενος) Leisn. in m. Ox. „Kust. 66." respiciens lib. de V. med. ubi p. 50. e. Fi. ed. nihil huc pertinens, P. deserente Bg. iterum, cf. supra 2, 12, 5., et tacente Stp. Th. formulam sq. διδόναι εἰρ., etiam adeo ex N. T., ad quod mireris Lex. Schw. non spectasse huc p. 353. b. N. ult., dum sensu Lat. sumit Noster de hostibus, cf. G. Th. v. utr., sed sine explic., it. Ind. Flor., at Iust. v. *dare* „h. e. concedere" cf. Dem. Ind. v. συγχωρεῖν, qua notione verbi accepta, addit Noster subst suum per analog. tamen, cf. Dion. p. 1287. πρὸς τοὺς πολεμίους κατελύσατο, καὶ τῆς χώρας αὐτοῖς ἐξέστη, καὶ τὰ φρουρὰ ἐξέλιπε.

τά τε πιστὰ λ.) fide *accepta* s. *acceptis fidei* pignoribus. *Steph.* qui in Th. 3, 144. E e. mavult aliunde reddere subst. per postrema Lat., cf. Bud. C. 151, 19. 157, 24. sqq., qui recte comparat cum legitimo subst. πίστιν et πίστεις, et τὰ π. διδόναι aut λαμβ. definit duabus rebus „aut iureiurando, aut obsidibus" cum debuerit addi, ut Lat *fidem*, ita et Gr. esse tunc *promissum* s. *promissa* servandae deinde pacis, quietis et amicitiae, vel *pignora fida*, certa, non dubia, promissionum talium, cf. sine Ind. Thuc. 223, 47. προσεχώρησαν καὶ αὐτοὶ, ὁμήρους τε δόντες, καὶ τὰ ἄλλα πιστὰ παρασχόμενοι, *ipsi* quoque *deditionem* fecerunt, *datis* obsidibus, *aliis* que *fidei* pignoribus *praebitis*, ubi, post disertos *obsides*, alia illa fuerint non modo istud supra *iusiurandum*, sed fortassis et *pecunia* quaedam, semel aut saepius data, σύνταξις alias vocata, v. supra 1, 6, 26., Ind. Xen. Ἀνβ. Cyr. et Hell., Dion. Caf. „τὰ π. *fides*" Polb., Kypk. 2, 451. m., Bauer. Or. Thuc Gs. Chr. Stanl. Aeschy. et Theogn., non sumente L. Bos. ellipsin subst. πράγματα, ut licebit tamen, cf. Ind Dem., cui add. 1245, 8., pro quo l. 4. πίστεις, cum Cort. ad Sall. Cat. 44, 3. in Lat. Bg., deserto P., etiam in sq., unde modo servat Lat. ad v. ἐξ., ubi Sch. „ἐξ. γῆς, *decesserat* ex *terra*, (qui in adi. recte comparat) β. γῆς — 3, 8, 15. et absolute" hinc, per variationem, quanquam et supplebitur χώρας, quod solum erat in pr. N. ap. Dion. cum syn. v., modo tenente L. Bos. Ell. p. 64. i. „ἡ βάρβαρος, *barbara*" post suppletum γῆ, sine exemplo, sed Bg. explente statim, ut alibi, cf. Ind. Dem. v. β. i. et infra 6, 4, 13.

φὸν ἤδη καὶ τὴν [e] μητέρα ἠπείγετο. ὡς δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ 13. ἐγένοντο [f], συνάγειν [g] αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἐπειρᾶτο, καὶ οἱ ἐν

germanum porro ac matrem properabat. Ut autem convenerunt, reducere in gratiam ipſos mater cona-

e) Ms. Ba καὶ τὴρ (ſic) μητέρα λ. *Mart.* v. N. f) In Ms. Ba. ὡς — ἐγένοντο plane deſunt. *Mart.* etiam in Ms. Ve., notante Loc., v. N. g) Ms. Ba. συνάγειν τε αὐτοὺς, quae verba per antecedens colon, cum ſuperioribus coniunguntur. *Mart.* v. N.

ἤδη) Bg. deſerit P., qui vulgari notione temporis pro Lat. *nunc*, noſtro *nunmehr*, ceperat commode, ſ. pro *tunc*, ſ. *deinceps*, quo ſenſu poſtr. valuerit quoque Bg., cf. G Th. „continuationem motus, ſpatii, temporis, notat" ut adeo, quoad ſententiam, conſentiant iſtae Lat. particulae utriusque Inrp., et eodem redeat illa alia, aeque hic apta, *ſtatim*, quia et ipſa habet principem notionem particulae Gr., ut indicet „terminum, a quo quid incipit eſſe" vel fit, cf. Hoog. Op. p 508. N. 2. cum Z. ad Vig. p. 402. m. Caeterum in ſcripturam Ms. Ba. de articulo nihil tenui, an in vetere litterarum ductu ac forma pro ν eſſet quoque alibi ρ, caninae Graecorum ſimilis, verum hoc tamen, confuſas fuiſſe alibi utrasque, ac peperiſſe ſcripturam talem ambiguam γοῦν pro γὰρ ſupra 3, 5, 5. Caeterum variatur in pr. πρὸς cum v. ἠπειγ., pro ſuperioribus εἰς vel ἐπὶ, ap. Stp. Th. 1, 1208. A. e. ſine auctore, quem v. in Ael. V. h. Ind. ut de loco, ubi nunc Geta commoratus, 3, 14, 17.

τὴν μητέρα, ſcil. Iuliam Domnam, quam natione Syram, Martia defuncta, uxorem duxerat Sept. Severus anno U. C. 941. p. N. C. 188. Eodem anno natus eſt Lugduni Baſſianus, Spart. in Sev. (c. 3. e. p. 594. m.) Severus hoc anno Lugdunenſem provinciam rexit, v. Pagi (et Spart. l. l. paulo ante.) *Leisn.*

ὡς δὲ κ. τὸ α. ἐγ.) De omiſſis his in Mss. duobus primo audiendus eſt Locella in N. ad Excpt. Ms. Vi. „Defectus huius generis nonnulli ſunt in Cod. noſtro, ab homoeoteleutis orti. Non ſemel etiam integra periodus vel membrum ſaltem deficit, quando nimirum ab iisdem vocibus incipere contigit binas periodos, vel bina membra. Oſcitantias has identidem inculcare nullius erat uſus, ubi quae deerant abeſſe non poſſe dubio carebat Unius tamen vel alterius vocabuli abſentiam ſemper notavi." Hic quidem librarius omiſerit totum verſiculum quacunque de cauſa, contra Ms. Ve. et P. (qui tamen in unum modo v. contrahit formulam, ut in aliud Bg) quibus omiſſis cum laboraſſet ſeries: ipſe ille aut alius librarius copulam poſt συνάγ. inſeruit, cf. 3, 14, 10., ſed in γεν. cum pr. κ. 2, 9 7., et in κ. τὸ α. dicta ad 1, 10, 1. 1, 12, 7., cum hic de loco valeat, ſuppleto ſubſt. χωρίον, (tacente L. Boſ. Ell. p. 359. m.) et, ſilentibus Indd., ſerbatur a Noſtro modo per analog. iſtorum εἰς τὸ αὐτὸ, cf. Weſſ. ad Diod. S. 2, 378. N. 78 Abr. Dl. Th. p. 535. i. et ἐπὶ τὸ αὐτὸ, L. N T. Schw. p. 527. b. cum N antepenult. Krb. p. 244. Nr. 42. (quibus add. Matth. 22, 34.) it. Obſ. p 150. e. Loesn. p. 165. e. Kypk. 2, 20. e. Munth. p. 249. i. Abr. l. l p. 661. i., reddente Bg. in ſq. συναγ. e P., cf. 3, 13, 13. 8. quocum variatur per ellipſin.

οἱ ἐν ἀξιώσει) Leisn. in Vs. Bg. notarat rubra linea ſubter ducta pronomen *alienius*, quod is addidit hic, ut P. ſupra §. 9. ad τῶν ἐν τιμῇ γενο

ἀξιώσει ὄντες καὶ σύνεδροι [h] πατρῷοι φίλοι. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, πάντων [i] αὐτῷ, πρὸς ἃ ἐβού-

batur, et ii, qui alicuius dignationis eſſent, paterni que
14. amici. Igitur Antoninus, cum omnes eius libi-

h) Ms. Ba. σύνεδροι καὶ πατρῷοι φ. v. N. i) πάντας mendoſe Par. utr.

μένων, quocum hic variatum eſſe poteſt, quoad et ſubſt. et verbum, dum h. l., ut alias, intelliguntur ii, qui ſunt in munere aliquo publico; praeter auditum pron. τινὶ, cf. 2, 2, 5., mutante Bg. etiam formulam Gr. in aliam Lat., ſecus ac 2, 6, 5., tenente G. Th. „*dignatio*, eſt, quod Graeci ἀξίωμα, (ſyn. noſtro) dicunt, i. dignitas et amplitudo propter honores geſtos aut magiſtratum rel.“

καὶ σύνεδροι) Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit τὸ σύνεδροι“ non item P. „Severi *amicis* et *conſiliariis*“ ubi, praeter mutatum adi. πατρ. in alium ſyn gen. et nominis proprii, pro ſolenni *patris*, praeter que alium ordinem in duobus ſubſt., videas quoque copulam, praebitam a Ms. Ba., ſed fere, ut 2, 6, 17. m., per ſublatam appoſitionem, quae cum Mss. rel. tolerabitur e ſimili loco 3, 14, 17. e. δοὺς αὐτῷ συνέδρους τῶν φίλων τοὺς πρεσβυτέρους, quod aeque reſolvas in aequales hic caſus, ubi, de more reſolutae appoſitionis, nihil eſt vitii, *aſſeſſores* ſcil. utriusque ſ. ipſorum, oppreſſo αὐτῶν, *qui erant adbuc e numero* paternorum *amicorum* ſ. conſiliariorum; unde olim in Vs. Bg. daturus ſim de coepto eius ordine, *paterni* que *amici* aſſeſſores *ipſorum*, addito ſtatim pron., perſpicuitatis ergo; quanquam et feram ſevera *aſſeſſores* paterni *amici*; ſicut καὶ inſertum habet aliquid moleſtiae, cum bis iam praeceſſerit, per ſe tamen elapſum facile inter ροι et πα. Sed, quia vulgaris appoſitio procedit, et in adiunctis πατρ. φ. nihil eſt, quam ut iſti σύνεδροι magis definiantur, qui quales que ſint: maneo equidem in vulg. lectione, addens in v. συνεδρ., praeter Ind. Polb. ex 3, 20. e., it. Krb. Decr. R. p. I. p. 216. e., quoque Fabr. ad Dion. p. 942.

ὁ δὲ Ἀντ.) Bg. e P. non modo in δὲ, per δὴ, ut §. 8., ſed etiam in formula contracta πρὸς ἃ ἐβ. (mutata in ſubſt. privum ſyn., ut alias in pron. relat. cum v., cf. 1, 14, 5. i.) etiam in v. ἐναντ., ubi Sch. „*adverſantibus* ei *omnibus*“ in *iis*, quae *volebat*, cf. Exc. i. ad 1, 4, 2., ſic preſſuro me Graecam rectionem, etſi nihil tale reperiente ap. G. Th., niſi in v. *repugnare*, cf. in Gr. cum pr. πρ. ap. Stp. Th., (tantum e Plut., tacentibus Ind. meis,) ſed cum praep. ſyn. εἰς Abr. Dl. Th. p. 25. e., ut ſimul cum dat. perſ. Ind. Or. Pericl. Thuc. Gottl. ſed cum pr. περὶ et ὑπὲρ Rs. Or. V. 6., cum dat. rei ib. et V. 8. And. it. ſimul cum acc. elliptico Plat. Phaed. Fi. p. 242. e. cum N., cum dat. perſ. Xen. Bach. et Fab. Aeſ. Hs., ſed ſimul cum acc. rei Luc., tum abſolute Herdt. et Dion. H. S. T. 1., ſed ſine Ind. ap. Dem. 68, 22. 249, 3., cum adv. 67, 24., cum dat. perſ. 193, 13 ſed ſimul cum adv. 69, ult., et ſimul cum acc. ellipt. 204, 2. it. ſimul cum pr. ἐν 132, 27., at cum dat. rei 193, 14. 246, 21. 252, 1. 390, 11., ſed ſimul cum adv. 247, 27. et ſimul cum acc. ellipt. et pr. ὑπὲρ 107, 2. Mox in ἀναγκ. et oppoſ. γν. variatur cum 3, 10, 14. (cf. Zoſ. 1, 30, 2. e. δέει μαλ. ἢ γν. λ. *quam* animi *voluntate*,) per ſubſt. ſyn., ut per abl. pro aliqua praep. cum ſubſt. δι' ἀν. it. ἐξ ἀν. it ὑπ' ἀνάγκης in ſuperioribus, per analog. tantum, cf. Ind. Luc. et Ael. V. h.

λετο, ἐναντιουμένων, ἀνάγκῃ μᾶλλον, ἢ γνώμῃ, ἐς ὁμόνοιαν καὶ Φιλίαν ἐπίπλαστον μᾶλλον, ἢ ἀληθῆ [k], περιήγετο [l]. οὕτω δὴ τὰ τῆς βασιλείας ἀμφότεροι διοικοῦντες [m] ἐν ὁμοτίμῳ

dini refragarentur, vi magis, quam voluntate ad concordiam et amicitiam fi-
15. ctam adducitur. Atque ita imperium ambo gerentes pari honore, diſcede-

k) Ms. Ba. ἀληθεῖ mendoſe. l) Ms. Ba. ἠπείγετο λ. ſed Ms. Vi. ἠπεί-
γετο λ. v. N. m) Ms. Ba. διοικοῦντες, ἐπὶ τὴν ῥώμην ἠπ. cetera deſunt. Mart.
v. N.

Caeterum laudatus a Fabr. ad Dion. p. 1284. §. 72. numus Severi, ubi
averſa in parte filii ambo togati, iungentes dextras, quibus inſiſtit Vi-
ctoria cum epigraphe *Concordia Auguſtorum*, huc pertineat, aut ad ſq.
§. ὁμοτίμῳ ἀρχῇ λ., ad quam et referri olim ſcripſeram ap. Beg. 2, 707.
e Getae numis primum.

ἐς ὁμόνοιαν) Aliter Graeca. *Leisn.* in m. Ms. Bg., qui fere e P. omittit
oppoſita, niſi culpa eſt in ſcriba iſtius, cum et Stp. in marg. iam emen-
darit, reſtituenda olim nobis ſic, *fictam magis*, quam *veram*, ubi No-
ſter cum Luc. ſine Ind. 1, 56. l. 4. φιλίας ἐπιπλάστους, amicitias *ſimulatas*,
ſed forte tamen etiam e Lat., cf. G. Th. v. *fingere* et *ſimulatus*, et de
Gr., praeter Stp. Th., cum aliis ſubſt. ap. Ind. Sb. et Luc., ſed in v.
περ. Stp. Th. 1, 82. F. e. modo cum Bud. C. 534, 20. „*adductus eſt* tan-
dem *ad* conditiones *amicitiae* et *concordiae*. Hoc v. autem ſignificat *ſen-
ſim* et *aegre* aliquid fieri“ per circuitum quaſi et ambages, proprie qui-
dem et e notatione, ac ſaepe in phyſica notione, cf. act. cum adv. Ael.
V. h., cum acc. perſ. Dem. ubi et cum acc. rei, ut ſimul cum pr. εἰς
R's. Or. V 6., ſed tropice cum acc. perſ. ib. Vol. 8. And., ut med. ſic
Xen. M. S. et Cyr., ſed ib. paſſ. cum pr. eadem ἐς, ubi Sch. deſerto P.
„adducebatur *vi* ad *amicitiam*“ ſed Mss. lectio utraque mendoſa eſt, ex
confuſo que tum ε et ο, tum ἠπείγετο pro ὑπήγετο, cf. 3, 12, 22. 3, 14,
17. e., quae deinde gloſſa eſt ex comparatione 4, 7, 4. ἐς φιλίαν ὑπηγά-
γετο, cum vix confuſae ſint praep. περὶ et ὑπὸ, at denique in Ms. adi.
manifeſto iterum ει pro η, quod adi. cum φιλ. fortaſſis e Lat., cf. G. Th.
in ſubſt. Bg.

οὕτω δὴ) Poſtremam particulam, hic pro Lat. *igitur*, opprimit P., et-
iam Bg., niſi per δὲ aut τὲ, inverſo ordine, reddit, cf. 3, 8, 5. 3, 10,
16., ut ex illo rel., cf. ad τὰ τ. β. 2, 12, 7. e., ubi neceſſario cogitamus
negotia imperatoriae *dignitatis* ob adiunctum ἀρχῇ, pro *poteſtas*, dum
Bg. e P. tribuit ſubſtantivo ἀρχ. novam notionem, ſed adiunctam fere in
Lat. *honor*, et adiectivi notionem minuit, primam modo reddendo eius
partem, ut ſit ſimpliciter pro ὁμοίᾳ, quod malim, quam Sch. „*imperio
paris honoris*“ cf. Stp. Th. aliunde pro *aequalis*, etſi non repetente L.
Ern., Ind. Sb. et Dion. Caſ. Luc. cum N. ad 2, 390. l. 92. Xen. Cyr.
D'Orv. Ch. et Poll. 6, 155. Iam omiſſa illa in Ms. Ba. plura, fortaſſis
ob quoddam homoeoteleuton in διοικοῦντες — εἴς τε, cum ſeriem ſuſtu-
liſſent: alius librarius indidit aliam praep. ἐπὶ, ſolennem Noſtro cum v.

ἀρχῇ, ἀπᾶραι τῆς Βρεττανίας re ex Britannia voluerunt:
ἠθέλησαν [n], εἴς τε τὴν Ῥώμην Romam que contendebant,
ἠπείγοντο [o], κομίζοντες τὰ τοῦ ferentes patris reliquias.
πατρὸς λείψανα [p]. τὸ γὰρ 16. Nam, corpusculo igni-
σωμάτιον πυρὶ παραδόντες, τὴν bus tradito, cinerem cum

n) Colon Stp. rel. cum Ms. Bg., punctum A. al., sed comma Bs. 1. et Ox. 2. o) ἐπείγοντο Bc. cf. 2, 8, 12. p) Ms. Ba. τὸ τοῦ π. λείψανον v. N.

ἐπειγ., aut certe, τὲ sublato, cum seriem turbaret, pro reperta adhuc εἰς praepositione, ex libidine illam aliam substituit, forte ne rediret post pr. ἐς ὁμ., cf. 2, 13, 21., aut comparando 3, 14, 17. e.

ἀπᾶραι) Leisn. in m. Ox. „Bos. 9, 64." respiciens, opinor, L. Bos. Ell., cuius Ind. in nostro v. citat, praeter p. 96., ubi p. i. suppletur δρόμον, quoque p. 221., ubi p. med. obscurum, utra ellipsis statuatur, accusativi τὴν ναῦν, an ἐν ναυσὶν, aut solius abl. ναυσὶ, quo respicit Sch. „solvere navi ex Britan." quod Lat. P. deserit Bg. bene, cf. ad Luc. 1, 83. N. 9. e. Ruhn. ad T. L. p. 111. e., Suid. 1, 247. e. ἀπαρεοῦντα, sic in aor. sine Iota, quod hic edd. servarant omnes, 250. m. Hes. 1, 421. i. 425. e. 450. e. Ind. Fi. Pal. Ael. V. h., ἀπᾶραι βουλόμενος, tum Dion. Cas. Dem., cui add. 903, 7., sed 883, 20. cum eadem in v. praep. ἀπὸ τῆς γῆς λ., ut Sb. Ind. et Luc., cf. Phil. p. 750. C., oppressum a P. v. ἠθελ. servante Bg. rectius, pro statuerunt, in animo habuerunt, pararunt, quia narrantur a Nostro adhuc quaedam interea, dum vere proficiscuntur §. 17.

κομίζοντες) A Ms. mutatus numerus, cf. 3, 8, 9. i., hic forsan ob sq. numerum eundem σωμ., est contra Mss. rel. et P. et usum loquendi, quod sciam et repererim, cf. Stp. Th. 2, 663. G. m. hinc sine Vs. et modo e Plut., praeter quae tenui cum gen. pers. sine Ind. ap. Luc. 3, 511. l. 75. τοῦ Δημοσθένους, cf. Gs. Chr., sed non speciali notione illa pro iis, quae supersunt e mortuo et cadavere post combustionem, verum generaliori Sb. Ind. e Zos. τῶν νεκρῶν, in pugna et campo, Phot. v. 99. ἀποιχομένων et Plat. Phaed. Fi. c. 36. e. p. 225. τοῦ σώματος λ., ut sensu hoc speciali forte sit e Lat., cf. G. Th., ubi Bg. retinet particip. κομ., a P. flexum alio et, ut ἔχων, in praep. Lat. *cum*, positum sane hic ita, ut sit, habentes secum in comitatu, in urna, imposita illa navi aut plaustro.

τὸ γὰρ σωματ.) Dio p. 1284. i. τό τε σῶμα αὐτοῦ, στρατιωτικῶς κοσμηθὲν, ἐπὶ πυρὰν ἐτέθη, καὶ τῇ τε τῶν στρατιωτῶν καὶ τῇ τῶν παίδων περιδρομῇ ἐτιμήθη. τά τε δῶρα στρατιωτικὰ — εἰς αὐτὴν (τὴν πυρὰν) ἐνέβαλον, καὶ τὸ πῦρ οἱ υἱεῖς ἐνῆκαν. (quae erant imago quaedam illius consecrationis, quae Romae facta, a Nostro traditur longius 4, 2.) καὶ μετὰ τοῦτο τὰ ὀστᾶ, ἐς ὑδρίαν πορφύρου λίθου ἐμβληθέντα, ἔς τε τὴν Ῥώμην ἐκομίσθη, καὶ ἐς τὸ Ἀντωνινεῖον ἀπετέθη λ., qui τὸ σῶμα nominat, quod Noster per diminutivum hic, cf. 2, 1, 2. m., servante Bg. e P., etiam in alio numero πυρὶ, secus ac 1, 9, 14.

τε κόνιν σὺν ἀρώμασιν εἰς κάλπην ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες, ἀπεκόμιζον εἰς τὴν Ῥώμην q), εἰς τὰ βασίλεια ἀποθησόμενοι ἱε-

odoribus in urnam alabastri coniectum referebant Romam, in imperatorum reposituri sacra monumenta.

q) Colon Ms. Ba.

κάλπην ἀλ.) Spart. c. 24. (i. p. 640. m.) corpus *eius a Britannia* Romam *usque cum magna provincialium reverentia susceptum est*; quamvis *aliqui* urnulam *auream* tantum *fuisse* dicant, *Severi* reliquias *continentem*, eandem *que* Antoninorum *sepulcro* illatam, *quum* — *Severus illic, ubi vita functus est*, esset *incensus*. Dio ὑδρίαν πορφύρου λίθου habet. *Boecl.* Lucianus κάλπιν dicit Herm. c. 40. et 57. *Stroth.*

In dissensum de urnae materia, (quam e Spart. notarat quoque Leisn. in m. Ox.) cf. ad Spart. l. l. Caf. N. 3. „in re consentit Herodianus Dioni: sed urnam ex alabastro, non e porphyrite, neque ut Spartianus *auream*" sed Fabr. ad Dion. l. l. in N. pr. §. 75. „Dioni praesenti credamus, non Herodiano, qui καλπ. ἀλ. vocat." Sed ad vocem καλπ. notarat Leisn. ib. „Kirchman. 376." cf. in formam et declinationem utr. Stp. Th. 4, 1127. E., ubi et „Herodianus dicit non κάλπιδος, sed κάλπεως, ap. quem et κάλπη legitur" hinc sine Vs., Ind. Hom. Luc. cum N. ad 1, 782. l. 13. it. 798. i. ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν γραμματεῖα, coniectis *in* urnam *tabellis*, Arist. Ran. v. 1377. Lys. v. 358. cum Schol. it. v. 370. 401. 539. Call. L. Pal. v. 47. et Fragm. 122, 2. Poll. 8, 66. 10, 33. Suid. 2, 235. i. Hes. 2, 128. i. cum N. 14. „usitatius est κάλπις" N. 15. it. p. 1257. m. Bud. C. 287, 45. Abr. ad Aristaen. Add. p. 138. m., ap. Ios. 2, 501. f. 3. l. 10. (sed ap. Orph. Arg. v. 1121. Κάλπις, Κάλπιος, nomen montis Hispani, alias dicti *Calpe*, Κάλπη, quo nomine et urbs venit aliqua, cf. Cell. n. o. a. 1, 72., ut ad Orph. l. l. N. Gs. affert etiam Κάλπις, fluvii nomen, et Cell. l. l. 2, 247. f. 14. Κάλπας, fluvium Bithyniae, qui p. sq. i. 15. dicitur etiam Κάλπη, ut et portus eiusdem nominis, qui vocatur Κάλπης λιμὴν ap. Xen. Ἀνβ. v. Ind. Lat. *Calpes*, ut in κάλπης, genus certaminis Olympiis, ap. L. Bos. Antiq. Gr. p. 99. Nr. 12.) tum in ἀλ. Stp. Th. 2, 587. D. e. cum duplici lect. alia memoriter „τὸ σωμ. — εἰς κάλπην — ἀπεκόμιζον ἐς Ῥωμ. in urnam *ex* lapide *alabastrite*" pro quo Bg. e P., Spanh. ad Call. h. in Pall. v. 15. p. 612. e. cum Rs. Or. V. 9. p. 444. m. Suid. et Hes. cum N. In rel. Bg. etiam e P., et ἐμβ. aliter, quam 1, 27, 18. m., cum Stp. Th. aliunde, qui 2, 323. E. modo „asporto, deporto, porto. Herodi. τήν τε κόνιν τοῦ σωματίου σὺν ἀρ. εἰς κάλπην — ἀπεκ. ἐς τὴν Ῥωμ." cum aliis rursum lect., pro simpl. accipiens, ut Noster variarit modo cum §. pr., quod fit in κόνις quoque cum §. pr. τὰ λειψ., cf. Luc. Ind. cum N. ad 1, 334. l. 54., recte addente Sch. „*cinerem* cadaveris combusti."

εἰς τὰ βασ.) Haec supra initio l. 2. appellaverat τὸ ἀρισεῖον. Illorum meminit etiam Euseb. Vit. Const. l. 3. c. 47. ubi de Helena Romae sepulta ait ἐνταυθοῖ δὲ ἠρίοις βασιλικοῖς ἀπετίθετο. *Stroth.*

Ad Nostri 2, 1, 5. suspectum τὸ ἀρισεῖον nescio, utrum quis ex Euseb. hoc malit τὸ ἠρίον, an τὸ Ἀντωνινεῖον e superiori Dion., ad quem p. 1284. §. 76. Fabr. „τὰ βασ. ἱερ. μν. nimis laxe appellat Herodianus" ut

ρὰ μνήματα. αὐτοὶ δὲ τὸν στρατὸν ἀναλαβόντες [r], νικηφόροι δὴ κατὰ Βρεττανῶν, εἰς τὴν ἀντικειμένην Γαλλίαν, διαβάντες

17. Ipſi exercitu aſſumto, tanquam victores Britanniae, in adverſam Galliam, transgreſſi Oceanum, pervene-

r) παραλαβόντες Mss. tres, v. N.

tamen in re nota ſatis tum temporis lectoribus; ſcribente etiam Leisn. ad m. Ox. „Antoninorum *ſepulcrum* Spart. v. Ind Flori in *mauſoleum*“ ubi nihil huc pertinens, cf. 4, 1, 7. e. cum Caſ. N. 4. ad Spart. p. 640., fere e P. mutante Bg. adiectivum in ſyn. gen. ſubſt., hic ob aliud adi. ἱερ., a Noſtro diremtum, ubi Stp. Th. nihil de ſepulcris, pro inviolabilis, et obiter modo G. Th. v. *ſacer* N. 4. it. v. *ſepulcrum* 396, 75. cf. ad μνημ. Ind. Dem., cui add. 1275, 23., tenente Stp. Th. in v. ἀποτιθ. Lat. Bg., (deſerto P.) et aliunde commodam hic notionem 3, 1486. F. e. cum Bud. C. 698, 13. „recondere, h. e. ad cuſtodiendum et aſſervandum, quod Lat. *reponere* dr. „cf. G. Th. Nr. 2. cum Gr. n.

αὐτοὶ δὲ) Bg. e P. omittit δὲ, cf. 1, 6, 4., ſervato cum eo pron. α., hic modo in oppoſ. κάλπη et re alia, de qua in §. pr. actum, praeter caetera.

ἀναλαβόντες) Ven. παραλαβόντες minus recte. *Stroth.* Sed cur? Aliud compoſ. iterum, minus e lapſu, quam e gloſſa per comparationem cum 3, 14, 17. e., tentato hoc v. iam 1, 15, 15., ſed cum στρ. uſurpato infra quoque 7, 2, 1., cf. Stp. Th. 2, 560. C. e. ſub Bg. (deſerto P.) cum ſyn. στρατιώτας e Plut. cum Bud. C. 365, 4. 51. alio ſenſu, quam hic, ubi de imperatoribus et ducibus, exercitum ſecum abducentibus, ubi caſtra moverunt, cf. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 496. e. Diod. S., valente et tum illo Lat. Stp. Th. *recipere* ad *ſe*, dum duces ad ſe rurſus vocant et ſecum eſſe ac proficiſci iubent milites, ad tempus a ſe dimiſſos antea in tentoria, tacente G. Th.

νικηφόροι δὴ) Omiſſo δὴ Bg. iterum, aſſumit particulam ὡς ad ſubſt., cf. 3, 12, 8., dum P. capit Gr. δὴ notione temporis, pro ἤδη §. 12. e., quum malim ſumere hic poſt ſubſt. per ironiam et iudicium hiſtorici noſtri, pro Lat. *ſcilicet*, quo de alibi, cum non vere Britanniam vicerint, cf. §. 12. In ſubſt. νικ. autem cum pr. κατὰ Bg. e P. reddit per gen. et per nomen regionis pro populi, quod aeque ſervari poterat, *Britannorum*, cf. G. Th. *victor* — gentium — *hoſtium*, omiſſa ſic praep., quae hic cum ſubſt. perſ. copulatur a Noſtro, ut ſupra cum ſubſt. rei νίκη, reddente Ind. Sb. per ambages „victoria *de* Britannis *reportata*“ ut et Sch. „*victoriam* reportantes *de*“ nihil vero tenente Stp. Th., quam cum gen. rei ſ. certaminis, τοῦ ἀγῶνος, it. παγκρατίου, quod poſtr. eſt ap. Xen. Sy. 2, 6., praeterea reperiente me tantum de perſ. abſolute ap. Ind. Dion. H. S. T. 2. et Luc., ſed de re Abr. ad Aeſch. 2, 73. m., ut peculiare quid ſit Noſtri hic. In ſq. ἀντ. Bg. cum P., ut 2, 8, 12., non item in διαβ. (per quod variatur cum 3, 14, 7. διαπλεύσας λ.) ſed rurſus in ἀφ. Caeterum in Excpt. e Beg. 2, 702. de Antonini numis notaram quondam primum pertinere ad hanc §. it. ib. p 706. e Getae numis ſecundum, vel ad §. 14. it. ad 3, 14, 4., etiam tertium, ſed ad hanc §. rurſus et victoriam de Brit. ib. p. 707. e Getae eiusdem tertium.

τὸν Ὠκεανὸν, ἀφίκοντο. ὅπως μὲν δὴ Σεβῆρος τὸν βίον μετήλλαξε, καὶ οἱ παῖδες αὐτῷ [s] τὴν ἀρχὴν διεδέξαντο, ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ δεδήλωται [t].

18. runt. Quomodo igitur Severus e vita discesserit, filii que eius imperium susceperint, in libro isto demonstratum est.

s) αὐτοῦ Ing. 2. cum Lugd., v. N. t) Post haec A. 1. Ἡρωδ. τ. μ. M. β. βιβλ. τρίτον, sed B. 2. τέλος, cf. finem libri pr.

ὅπως μ. δ.) In μ. δ. Bg. e P., cf. 1, 9, 14., non item in rel., cf. in σ. β. μ. 1, 2, 2. Ad sq. Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. αὐτοῦ" quod non certum est, sed modo e P., cf. 1, 9, 11. 1, 2, 2. e., ut ex eodem sq. διεδ., cf. 2, 1, 8. 2, 13, 12., non item in sq. τούτῳ.

EXCVRSVS AD LIBRVM III.

3, 9, 1.

τοὺς υἱεῖς αὐτοῦ κοινωνοὺς τῆς βασιλείας καὶ αὐτοκράτορας ἀποδείξας.

Spartianus in Sev. 16. (p. 616 c.) postea demum ad participatum imperii admissum alterum e filiis memorat, nempe posquam Severus emeruisset nomen Parthici, *Ob hoc etiam* filium eius *Bassianum* Antoninum, *qui* Caesar *appellatus* iam fuerat, *annum* XIII agentem, *participem* imperii *dixerunt* milites. *Getam* quoque *minorem* filium *Caesarem* dixerunt: *eundem* Antoninum, *ut* plerique *in litteras* tradunt, *appellantes.* Ad quae verba Casaubonus annotat: „factum hoc esse quinto, vel, ut alii, sexto imperii Severi anno: ab eo tempore duos numerari coepisse Augustos, Severum patrem et Antoninum filium. deinde accessisse tertium, minorem filium Getam: quem, multo ante Caesarem appellatum, Augustum nuncuparit Severus, octavum annum imperans, vel ad summum nonum. Atque haec, inquit, illa est imperii *triplex virtus*, hi illi *tot Augusti*, quos laudat Tertullianus in florida de Pallio. nimis enim errant, qui aliter illum locum interpretantur. Nobis nullum unquam fuit dubium, quin ille liber a Tertulliano fuerit scriptus multo post confecta civilia bella, Severo et duobus filiis imperantibus." Apparebit ex sqq., cur integram Casauboni notam adscripserimus. Iacobus enim Gutherius in erudito de offic. dom. Aug. Commentario l. 1. c. 40. negat, *Getam usquam Augustum et imperii consortem factum, nisi post mortem Severi*, id que ex Fastis Consularibus et veteribus numis adstruit; adeo que verba Tertulliani de Pall. c. 23. *et triplex imperii virtus, Deo tot Augustis in unum favente*, non de Severo, Bassiano et Geta, sed de Severo ita accipit, *quod Albinum, Nigrum et Iulianum superaverit. Vere*, inquit, *triplici virtuti Severi tribuitur, qui tres imperium asserentes, sua virtute profligavit, tot Augustis in unum favente deo, quod est, dei benignitate tot devictis Augustis, in unum Severum potestate imperii redacta.* Firmat dicta auctoritate Herodiani, qui itidem eo nomine Severum admiratur, *ἕνα ἄνδρα τρεῖς καθελόντα βασιλέας, ἤδη κρατοῦντας*, sicut supra c. 7. huius libri legimus. Verbo dicam, totus orationis genius repugnat huic explicationi, quae nimis *περιέργως* quaerit sensum in verbis, quem non invenit. Quis *triplicem imperii virtutem* Latine diceret, quia unus tres devicit? Phrasis ipsa in contrarium nititur, neque nisi obtorto collo huc converti potest. Iam quid est, *deus favet tot Augustis in unum*? An ullus artifex poterit exsculpere, *tot Augustorum vim in unum transfert?* Quomodo ergo illis favet deus, si uni dat, quod illis ademit? Nonne res et locutio tota reluctantur? Quod ad Herodianum attinet, locus hic est consideratu dignissimus. Phrasis vera est, *κοινωνοὺς τῆς βασ. καὶ αὐτ. ἀποδεικνύναι.* Interim si proprie capimus: nec cum tempore, nec cum caeteris scriptoribus conveniet. Spartianus c. 14. (p. 612. i.) de hoc tempore, quo Severus ante bellum Parthicum in urbe moratus est, hoc tantum refert: quod *Caesarem* Bassianum filium suum Antoninum a senatu appellari iussit, decretis imperatoriis *insignibus*, de quibus supra dictum est, item que (p. sq. i.)

quod *Getae* minori filio togam virilem *dederit*, et mox quod *filios consules designaverit.* Quae hauddubie illuc spectant omnia, ut filios ad rudimenta et auspicia imperii proferret. Et si quis laxius capere Herodiani locum vellet: res confecta esset. Certe de proposito hoc studio que Severi iam antea c. 5. huius libri praedixerat, quod voluerit nimirum *πᾶσαν τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μεταγαγεῖν καὶ βεβαιῶσαι. Boecl.*

Quibus adiungimus e Vol. aliquo Leisn. haec alius scriptoris, a quo distinximus inserta ab ipso Leisn. per uncos. „Non videntur hunc locum attendisse, qui Bassianum post expeditionem Parthicam demum A. U. C. 951. post C. N. 198. nomen Caesaris a Severo obtinuisse; Getam vero demum A. U. C. 956. p. C. N. 203. Caesarem dictum Saturnino et Gallo Coss., ab Severo porro A. U. C. 957. p. C. N. 204. ludos saeculares octavos celebratos fuisse scribunt. (Non igitur simul Bassianus et Geta Caesares declarati, ut Herodianus tradit.) Herodianus enim res Severi ita narrat, quasi Caesares filios dixisset non modo ante expeditionem Parthicam, verum etiam post ludos saeculares. Atrenos quidem Parthos que bello tentare Severus voluerat, victo Nigro: sed mutata sententia, hoc consilii in aliud tempus reiecit Herodi. 3, 5, 2. Musgrave in Severianae Domus Aug. synopsi chronol. p. 120. A. U. C. 951. p. C. N. 198. Bassianus apud Viminatium in superiori Moesia Caesaris nomen obtinuit a Severo. In Camdeni quadam Inscriptione dicitur Caes. Destinatus. In numis hoc anno percussis et a Mediobarbo recitatis Severus ob nuperas in oriente victorias appellatur *Parthicus*, *Arabicus*, *Adiabenicus:* unde falsi Spartianus in Severo arguitur, eo quod Severum *Parthicum* nomen respuisse, tradiderit. Pagi A. U. C. 952. p. C. N. 199. Bassiano Caesaris nomen a Senatu ratum est. Porro imperator hoc anno *destinatus* est, itaque nuncupatus: ut ex inscriptione patet ap. Scalig. ad Euseb. p. 128. Praeterea hoc anno Tribunitia potestas a Severo data est Caracallae in Galliis. A. U. C. 956. p. C. N. 203. Tribunitia potestas Caracallae decreto senatus confirmata est. Severus Romae dedit quinquennalia: ad Lugdunum cum Albino Caesare pugnavit, eum que XI Cal. Martii, ut Spartian. in Sev. testatur, vicit. Caracallam Augustum dixit, Getam Caesarem. Saturnino et Gallo Coss. (De hac re loqui Herodianus videtur 3, 9, 1.) A. U. C. 957. p. C. N. 204. Severus ludos saeculares octavos celebravit: et honoris participes filios fecit. Unde in numo Getae inter filios, ara in illorum medio posita, sacrificat pater. De his ludis Zosimus 2. Patinus in numis Domitiani p. 219.

A. U. C. 961. p. C. N. 208. Baronius Getam Augustum nominari scribit: quocum Ant. Pagi consentit, ob decennalia imperii Augustei Caracallae, hoc anno celebrata; quum annis huiusmodi solemniis addictis (quae illius regula est) novi Caesares aut Augusti creari solerent. Sed inscriptione in Episcopi Elwensis Inscriptionum antiquarum sylloge ap. Musgrave p. 37. contrarium evincitur: et regulae Paginae fides in dubium venit. Interim hoc anno imperii Caesarei Getae decennalia celebrabantur.

A. U. C. 962. p. N. C. 209. Severus Bassianum et Getam, ut a Romae deliciis abduceret, et vitae militari adsuefceret, una cum exercitu duxit in Britanniam, ubi et post Albini interitum motus erant civiles.

A. U. C. 964. p. N. C. 211. Severus arthritide extinctus Eboraci est. Eodem anno Apotheosis Severi: et Geta occisus.

A. U. C. 969. p. N. C. 216. Caracalla, ut provinciis placeret, simul que pecuniam ex illis corrogaret, legem tulit, qua in orbe Romano qui sunt, ex constitutione Imperatoris Antonini cives Romani effecti sunt. D. de statu hominis l. 17.

A. U. C. 970. p. N. C. 217. Caracalla a quodam Martiale, quem affecerat iniuria, Carras inter et Edessam in Mesopotamia, alvi inaniendae satagens, inter faeces et urinam confossus est 6. Idus Apriles. Natus est die octava Aprilis, A. p. C. N. 188. vixit annos 29. regnavit annos 6. menses binos."

Denique accedant, quae ipsi scripseramus e Fabr. ad Dion. p. 1263. §. 53. „Fallitur Herodianus 3, 9, 1., qui utrumque filium iam ante expeditionem Parthicam κοινωνοὺς τῆς βασ. καὶ αὐτ. a Severo dictos tradit" post quae addit „filius nempe maior M. Aurelius Antoninus nunc primum A. U. C. 951. circa hiemem particeps imperii factus est, si Spartianum sequimur." Sed idem Fabr. ib. p. 1272. §. 11. „Noli hinc conficere, iam tum, vivente Plautiano, Getam quoque Augustum fuisse et consortem imperii, quemadmodum Herodi. 3, 9, 1., sed falso, ambos filios iam ante expeditionem Parthicam κοινων. τῆς βασ. καὶ αὐτ. a Severo dictos scribit." Deinde docet tria haec, 1) an. U. C. 951. Antoninum Augustum, Getam tantum Caesarem dictum esse, 2) Getam vero Augustum et participem imperii factum esse demum decennio post, 3) Getam tamen factum esse Augustum vivo adhuc patre. Unde Noster vix purgabitur a vitio neglecti temporis. Caeterum ad locum Tertull. p. 41. e. tacet Salmasius.

3, 9, 6.
τὰς Ἄτρας λ.

Iam supra (3, 1, 4.) monui, nihil de hac urbe aut gente exstare ap. vetustiores scriptores. Xiphilinus eandem rem narrat, urbem vero τὰ Ἄτρα appellat, quae varietas in nominibus urbium haud insolita est. Stephanus Byz. autem in eo quidem cum nostro consentit, quod urbem Ἄτραι appellat, sed ait sitam fuisse eandem inter Euphratem ac Tigrim, allegat que testimonium Arriani ex 17 Parthicorum. Meminit praeterea urbis cuiusdam, quam Ἀτρήνην appellat, in quo errasse eum puto. Nam sicuti aliae regiones sub ea caeli parte nominibus insigniebantur in ηνη exeuntibus, Ἀδιαβηνὴ, Ὀσροηνὴ, Σιτακηνὴ, Μελιτηνὴ, Κομμαγηνὴ etc. ita Ἀτρηνὴν dictam puto illam regionem, quae erat circa Ἄτρας. Neque minus in eo falsus est Steph., quod urbem Mesopotamiae adscribit, ac dicit eam inter Euphratem et Tigrim sitam esse. Namque eam Arabiae urbem fuisse, Severum que cum exercitu usque in hanc regionem pervenisse, non solum ex Herodiani et Xiph. testimonio apparet, sed etiam ex *Arabici* cognomine, quod ipsi inditum fuisse, cum Ael. Spartianus in Sev. c. 10. tum etiam Nummi testantur. Atras autem, haud procul a sinu Persico abfuisse puto. Etiam Traianum hanc urbem frustra oppugnasse, Amm. Marcellinus testatur l. 25. cuius verba adscribo: *prope* Hatram *venimus*, vetus *oppidum* in *media* solitudine *positum*, olim *que desertum, quod eruendum adorti temporibus variis Traianus et Severus principes bellicosi, cum exercitibus pene deleti sunt.* Idem Dio Cassius in Traiano et ex eo Xiphilinus narrat, in quo tamen Ἀγαρηνοῖς mutandum videtur in Ἀτρηνοῖς. Sic autem scribit: μετὰ δὲ ταῦτα ἐς τὴν Ἀραβίαν ἦλθε, καὶ τοῖς Ἀγαρηνοῖς, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ ἀφειστήκεισαν. καὶ ἔστι μὲν οὔτε μεγάλη οὔτε εὐδαίμων ἡ πόλις· ἥ τε πέριξ χώρα ἔρημος ἐπὶ πλεῖστον ἐστι, καὶ οὔθ' ὕδωρ, ὅτι μὴ βραχὺ, καὶ τοῦτο δυσχερὲς, οὔτε ξύλον *) ἴσχει. —

οὔτε γὰρ ὑπὸ Τραιάνου τότε, οὔτε ὑπὸ Σεβήρου ὕστερον ἥλω, καίτοι καὶ καταβαλόντων μέρη τινὰ τοῦ τείχους αὐτῆς. Ex ultimis verbis luculentiſſime patet, Dionem de eadem urbe ac regione loqui, de qua ipſi in Severo et noſtro h. l. ſermo eſt. Quare neque de urbe quadam Ἀγάρα in India ſita, neque de Ἀγάῤῥα Perſidis civitate, quarum meminit Ptolemaeus, cogitandum; ſed potius, cum poſtea ipſe Dio in Severo gentem Atrenos appellet, et in hoc loco pro falſa lectione, Ἀτρηνοῖς reſtituendum eſt. Sed Ἀτρηνοὶ quoque Ἀτροὶ appellati videntur. Niſi enim omnia me fallunt, de iisdem loquitur Bardeſanes ap. Euſeb. Praep. Ev. l. 6. c. 10. ἐν Ἀτροῖς, ὁ κλέπτων τι ὀβολοῦ ἄξιον λιθάζεται. Notiſſimum certe eſt, maiorem nusquam in veterum ſcriptis deprehendi varietatem quam in ſcribendis urbium et regionum, praeſertim vero orientalium nominibus, quae vario modo quisque ad ſuam linguam transformare ſolebat. Quare etiam vero haud abſimile eſt, Atrenos eosdem fuiſſe cum Atramitis quorum mentio fit ap. Plin. hiſt. N. 12, 14. ac Steph. Byz. alios que ſcriptores. Certe quod Plinius ait, totam regionem montibus incluſam, ac ipſum regionis caput in excelſa rupe poſitum fuiſſe, quod que Dionyſius Perieg. de ea dicit — οἷς ἐπὶ γαῖα Χατραμὶς ἐνναίει κατενάντια Περσίδος αἴης, cum Herodiani deſcriptione egregie convenit. Chatramitae autem ab Hatramitis ſ. Atramitis, quorum urbem Geographus Nubienſis Hadramuth appellat, non diverſi fuere. Sed de his ante omnes videndi Salmaſius Plin. Exercit. p. m. 347. ſqq. et Bochartus Phaleg. et Can. l. 2. c. 17. ſqq. Caeterum de univerſa hac Severi expeditione legiſſe Xiphilinum neminem poenitebit.

*) Ex hoc loco, qui proverbio ſimilis videtur, forſan confirmari poſſet, coniectura noſtra, quam in Eclogis ad Theocrit. 21, 15. propoſuimus: nempe legendum eſſe Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ' οὐ χιλὰ κ. λ. *Stroth.*

His accedat ex Cell. n. o. a. 2, 625. prope tota §. 42. „Ammianus l. 25. c. 26. Val. 8., addit ſuperiori Meſopotamiae caſtellum *Ur*, inter Tigrin et Niſibin poſitum, quod nonnulli *Ur Chaldaeorum* credunt eſſe. — Deinde *Hatram*, vetus oppidum, in media poſitum ſolitudine, itidem inter ſuperiorem Tigrin et Niſibin, quod Traianus et Severus diverſis temporibus adorti, cum exercitibus paene deleti fuerint. Situm ipſe ſic Ammianus deſcripſit, quum Tigrin ſuperiorem Iovianus cum exercitu traieciſſet: *properantes itineribus magnis prope* Hatram *venimus* — rel. Hinc aliquot dierum itineribus *ad* Ur *nomine* Perſicum *venere caſtellum*, qui cibos emaciato exercitui adferrent. Tum demum profecti ſunt Niſibin, et inde ad Euphratem. De Traiani obſidione Xiphilinus ex Dione prave: ἐς τὴν Ἀραβίαν ἦλθε καὶ τοῖς Αγαρηνοῖς ἐπεχείρησε, *profectus in Arabiam*, Agarenis *bellum intulit.* Ατρηνοῖς, *Atrenis*, ſ. *Hatrenis* Valeſius ad Ammian. recte legi iubet: quia mox idem ſolitudinis oppidum ab Severo quoque fruſtra dicitur oppugnatum, ubi τὰ Ἄτρα a Dione vocatur, ab Herodi. l. 3. c. 9. αἱ Ἄτραι, i. e. Hatra ſ. Atrae. Et Zonaras p. 216. Severi Atra πόλιν Ἀράβιον, *urbem Arabicam* dixit. Quae cauſa eſt, ut nonnulli, quibuscum et nos olim fecimus, haec Atra ſ. Hatram in Arabia Deſerta poſuerint. Verum rectius in Meſopotamia cum Ammiano ſtatuitur; in qua multae partes, propter incolas Arabes, nomen Arabiae prae ſe ferunt. Et Stephanus in Meſopotamia cenſuit: Ἄτραι πόλις μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος, Atrae *urbs inter Euphratem et Tigrin ſita.* Herodianus obſcurus eſt, quia ex Armenia in Atrenos, inde in Adiabenos, deinde in

Arabiam Felicem, et rurſus in Atrenos ducit; ut nihil certi ex ordine itinerum colligi poſſit. Nec clarior Peutingeriana Tabula, in qua *Hatris*, ſexto caſu, ad Tigrem quidem, ſed alieno loco ponitur. Gentile 'Ατρηνοὶ, *Atreni*, ut ſaepe in Herodiani praedicto loco eſt.“

Claudant, quae olim ſcripſimus ad hunc locum. Etiam hanc oppugnationem Dio poſt expeditionem contra Parthos narrat 1264, 6. μετὰ τοῦτο ὁ Σεβῆρος τὴν Μεσοποταμίαν διαβὰς, ἐπειράθη μὲν καὶ τῶν Ἄτρων, οὐ πόῤῥω ὄντων, ἐπέρανε δ' οὐδὲν' ἀλλὰ καὶ τὰ μηχανήματα κατεναύθη, καὶ ϛρατιῶται συχνοὶ μὲν ἀπώλοντο, πάμπολλοι δὲ καὶ ἐτρώθησαν. ἀπανέϛη οὖν ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνέζευξεν ὁ Σεβῆρος. Quae in rebus quidem conſentanea ſunt Herodiani narrationi, quae ſequitur §. 9. 11. 12., non item temporibus e ratione Dionis. Itaque Fabr. ib. §. 57. iterum culpat Herodianum ſic.“ Conſentit quidem eatenus cum Dione Herodianus 3, 9, 4., quatenus ab Armenis ait converſum in Atrenos Severum eſſe, ſed utramque expeditionem excurſioni in Parthos male praeponit. Nam quid nunc Severus ſecundum Herodianum? Dicit eum, peragrata Meſopotamia et Adiabenorum regione, excurriſſe in Arabiam felicem, — et, expugnatis multis urbibus, Atrenorum regionem ingreſſum, Atra fruſtra obſediſſe, ſed a fortuna ſolatium accepiſſe, cum impoſitus navibus exercitus fortuito ad littus Parthicum appulſu Cteſiphontem ceperit. Proh! quot portenta! quantus ſaltus ex Adiabene, ultra Tigrin ſita, in Arabiam felicem! quantulo minor ex Arabia felice in Atrenen Meſopotamiae! Rurſus ex Atrene, regione deſerta et aquis deſtituta, quomodo navibus in Perſidem? Et unde Herodiano tanta claſſis naſcitur, quae exercitum omnem capiat? Profecto haec eiusmodi ſunt, quae exiſtimationem huius ſcriptoris imminuant.“

In his, quae dicuntur de ſitu urbis et itineris Severiani ordine, illa non videntur ad liquidum perduci poſſe. Sed alterum, quod ad p. 1263. §. 52. Fabricius quoque dicit „ſe neſcire, unde claſſis, aut ubi nata ſit“ id vero ſic componatur, ut Noſter univerſe de exercitu narrarit, cum debuerit duplicem nominare, tum pedeſtrem, tum navalem, ſed id propterea non fecerit, quia tum temporis, quo ſcribebat, res eſſet omnibus nota. Nam Dio tradit diſerte, non modo Severum profectum eſſe partim navibus, partim pedeſtri itinere 1263, 82. ὁ Σεβῆρος — καὶ πλέων τὲ καὶ βαδίζων, ſed etiam, Severi exercitum rediiſſe tum pedibus, tum navigiis p. ſq. 1. καὶ οἱ μὲν αὐτῷ τῶν ϛρατιωτῶν πεζῇ, — οἱ δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων ἀνεπορεύθησαν.

Tum idem Fabr. ib. p. 1263. §. 53. Noſtrum culpat, quod aliud quaſi agentem Severum dicat ad Parthos veniſſe, cum tamen deſtinato conſilio id fecerit. Hoc tangit proprie Noſtri illa 3, 9, 14. et ſane pugnat cum Dionis his l. l. lin. 65. μετὰ δὲ ταῦτα ἐϛράτευε κατὰ τῶν Πάρθων.

Denique, cum Dio narrat, Atra a Severo ſecundum eſſe impugnata, ſed iterum fruſtra 1264, 28. ſqq. αὐτὸς δὲ πάλιν ἐπὶ τὰ Ἄτρα ἐϛράτευε, (exponens deinceps, quantopere afflictus ſit in ea oppugnatione exercitus Severi, fere ut Noſter, primo iaculis Atrenorum l. 39. p. ſq. l. 44., dein aliis rebus, ib.) illa oppugnatio duplex etiam placuit Anglis et ipſi Heynio in H. 4, 1050. N. 5.

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστοριῶν Βιβλίον τέταρτον [a].

Τὰ μὲν δὴ πραχθέντα Σεβήρῳ, βασιλεύσαντι ὀκτωκαίδεκα ἔτεσιν, ἐν τῷ πρὸ τούτου βιβλίῳ δεδήλωται. οἱ δὲ [b] υἱεῖς αὐτοῦ, ἤδη νεανίαι, ἅμα τῇ μητρὶ [c] εἰς τὴν Ῥώμην ἠπείγοντο, ἤδη μὲν κατὰ τὴν ὁδὸν στασιάζοντες πρὸς ἀλλήλους. οὔτε γὰρ καταγωγαῖς ταῖς αὐταῖς ἐχρῶντο, οὔτε συνειστιῶντο [d] ἀλ-

Herodiani de imperio post Marcum Liber quartus.

Res gestae Severi, imperatoris per octodecim annos, in superiore libro expressae
2. sunt. Porro autem filii eius,
iam adolescentes, una cum
matre Romam festinabant,
iam tum in itinere diffidentes
3. inter se. neque enim diversoriis iisdem utebantur,
neque una vescebantur: mul-

a) Ms. Ba. Ἡρωδιανοῦ, Ἱστοριῶν τετάρτη, minio picta, singularem versum efficiunt. *Mart.* cf. inscriptionem libri pr., quae et in edd. hic ab illa ib. non discrepat. b) al. οἱ δὲ vel οἱ δ' υἱεῖς λ. *Leisn.* in m. Ox. 2., quae cum 1. it. Par. utr. omisit sine animadversione Ern. δὲ, quod cum apostropho fuit in A. al. cf. 2, 12, 2. c) Comma in Ms. Ba., ut mox colon post ἠπειγ. d) συνεσ. Ox. cum Par. 2.

τὰ μ. δ.) Bg. e P. praeter plane oppressa μ. δ., cf. 1, 11, 14., duxit omnia fere sqq., cf. ad τὰ πρ. 2, 15, 13. it. 1, 3, 9., quocum variatur in tempore; assumta pr. ἐν ad casum temporis sextum ἔτεσ., cf. 2, 14, 5. et 3, 15, 7., ut in τῷ πρ. τ. β. 3, 1, 1., quocum variatur per subst. syn., ut a Bg. in sq. δεδ. cum 3, 15, 18. et 2, 1, 1. per Lat. liberius, pro *igitur gesta* quidem *Severo*, qui *regnavit* 18 *annis*, in *priore* libro *declarata sunt*, cf. Polb. 4, 1. i. ἐν μὲν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ τὰς αἰτίας ἐδηλώσαμεν, superiore *libro* rel.

ἤδη νεαν) i. e. 21 annos natis maiores. *Stroth.* cf. 3, 13, 14. In pr. δὲ Bg. e P. libere addit alterum adv. *porro*, ut in sq. ἤδη alterum *tum*, sed in ἅμα λ. fere ut 1, 15, 7. m., cf. in formulam κ. τὴν ὁδ. Ind. Luc. v. ὁδ. b. (ubi ex 1, 161. l. 97. καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα, *in* itinere, *cum* iam *huc viciniae* pervenissem, *accepi*, sed alio sensu ib. v. κατὰ b. m.) cum L. N. F. nominatim Kib. v. κ. Nr. 16. it. Ael. Fa. Hs. sed sine Ind. ap. Dem. 1274, 18. it. supra 2, 12, 2. et 2, 6, 10. m. παρὰ — τὴν ὁδ. ad variandum.

καταγωγαῖς) In hoc fine Vs. Stp. Th. sub Bg. e P. hinc, nihil ferente Ind. Her. it., qui et laudatur a Bud. C. 525, 31. sqq., it. a Suida 2, 253. πανδοχεῖον, cf. Hes. cum N., ad Luc. 2, 562. N. 3. Poll. 9, 39. Ind. Sb. Ael. V. h. Dion. C. Dion. H. S. T. utr., quod iungitur cum v. ἐχρ. per

λήλοις. πολὺ δὲ τὸ [e] ὕποπτον ἐν ἅπασιν [f] ἐδέσμασί τε καὶ πόμασι, μή τις αὐτῶν προλα-

tum que suspicionis, in omni cibo ac potu, ne alteruter

e) πολὺ τὸ δὲ ὕπ. Bs. 2., male inter corrigendum transpositis vocibus.
f) Comma in ed. Bss. al. et mox Ms. Ba. ἐδέσμασί τε εἶχον καὶ πόμασιν λ.

analog. Mox v. συνεσ. tenet Stp. Th. cum syn. Lat. Bg. (deserto P.) sine auctore, quem v. etiam Dem. Ind. absolute, sed cum dat. pers. quoque ap. Luc. Ael. V. h. Dion. H. l. l. T. 1. cum Suid., non coll. ad Hes.

πολὺ δὲ) Ms. Ba. solius novitas duplex est, levior una in adiecto ν ἐφ. ad subst. πομ., sequente consona, cf. 3, 15, 4. 1., sed altera gravior, dum intruditur v. εἶχον, quod esse glossema plura arguunt haec, primum, quod nescitur a Mss. rel. et P., tum quia non facile excidit a vicinia, porro quoniam contra facilis est ellipsis v. subst. ἦν, ab ipso P. et Bg. instituta, et alibi saepe ap. Nostr. alios que obvia, nec durior cum pron. demonstr., ἦν αὐτοῖς, qua medicina cavetur, ne quis putet v. ἦν elapsum intra similes syllabas ον et ἐν, aut post ἅπασιν, qualia debebat potius comminisci Glossator ille perpetuus, non autem hic crassum infercire suum ingenium; reddente Sch. e Sb. Ind. in „ὑπ. *suspicio* magna *circa*" servato adi. et subst., sed Bg. per duo subst. s. diversos casus e P., ut Stp. Th., ubi „frequentissimum ap. Thuc." cuius Ind. tamen modo ad Schol. ostendit loca duo, unum de pers. (cui add. 218, 55.) alterum de neutro post subst., per veros numeros 435, 74. cui add. cum gen. rei ib. 59, 11. τὸ ὕ. τῆς γνώμης, *suam* animi *suspicionem*, praeter quae reperi de pers. ap. Suid., non coll. ad Hes., ap. Phil. absolute p. 757. 1. at cum pr. περὶ p. 759. B., ad Onos. p. 110. N. 1., per Indd. Xen. Ἀνβ. et Bach., Luc. Rs. Or. V. 7. Ant., sine Ind. Dem. 162, 19. 188, 22., sed sequente μὴ etiam ap. Ios. 1, 443. s. 1. e., it. de fem. ap. Eur. Electr. v. 644., ubi et pro subst. in neutr. plur. v. 345., ut de re, pro adi. ib. Herc. fur. v. 1120. Ind. Xen. Cyr. Luc., ubi etiam neutr. pro adv. ex 2, 614. l. 9., peculiari ratione Nostro iungente adi. πολ. cum ὑπ. et hoc cum pr. ἐν. Tum comma edd. quarundam post ἅπασ. faciat, ut absolute stet, tanquam genus, cui subiiciantur deinde formae rerum duae, cf. 3, 12, 21. 3, 14, 18., dum sine commate sumit omnia simul P., perverso ordine, sed recto Bg., cuius comma post Lat. *suspic.* abesse cum possit, ostendit tamen etiam illam rectionem subst. ὑπ. cum μὴ, qualis supra in adi. ap. Ios., sed in v. affini ὑποπτεύειν supra 1, 3, 14., quam rectionem sui verbi hoc ergo subst. retinet quoque, ut alia; copulante Nostro in sq. ἐδ. cum πομ. de suo, ut Stp. Th. cum syn. ποτῷ, cum repererim modo absolute, cf. Hes. cum N. Poll. Ind. cum Hom. Call. Geop. Xen. Bach. Luc. et Hs. Fa. Aes., tenente Stp. Th. ne quidem in πομ. illa N. T., ubi et βρώμασι καὶ πόμασι, quae sunt eadem ap. Xiph. S. 350, 9. in *cibis* et *poculis*, (servato numero, secus ac Bg. e P.) cf. Hes. Suid. Foes. Ind. Diod. S. Luc. et Ael. V. h.

μή τις) Bg. contrahit in unam vocem pron. τις cum gen. pron., secus ac alibi, cf. 2, 5, 14. 1, 4, 17., hic sane ad sensum commode, quia sermo est de duobus tantum, e P., quem deserit rursum in sqq. particip., etiam Sch. in „πρ. antevertens" per Lat. Stp. Th. aliunde, pro quo

βὼν καὶ λαθὼν, ἤ τινας [ff] ἀναπείσας τῶν ὑπηρετῶν, δηλητηρίῳ χρήσηται φαρμάκῳ. ταύτῃ γοῦν καὶ τὴν ὁδοιπορίαν ἔτι μᾶλλον ἤπειγον [g], ἀδεέστερον ἑκάτερος βιώσεσθαι προσδοκῶν, εἰ ἐν τῇ Ῥώμῃ γένοιντο [h], καὶ, τὰ βασίλεια διελόμενοι, ἐν

prior et fallens, aut per impulsos a se ministros, veneno 4. rem gereret. Quocirca et iter adhuc magis accelerabant, tutius uterque victurum se sperans, ubi Romam pervenissent, ac regiâ divisâ in ampla et spatiosa ha-

ff) Sic quoque in ed. Bs. 2. L. al. pro ἤ τινὰς A. Stp. rel. cf. 3, 7, 8. 3, 10, 11. it. 4, 12, 4. v. N. g) Colon in Ms. Ba. h) Iterum colon in Ms. Ba.

Bg. melius ad perspicuitatem, (cf. 2, 15, 3.) quam in sq. λαθ., cf. 1, 9, 18. 3, 14, 19. διελ., at, deserto P., liberius ad sq. membrum, ubi Sch. in „ἀν. *quum* persuasisset *iis*" pro quo malim, *ne quis* ipsorum *prior* et *clam*, aut *quosdam* impellens *ministrorum*, venenum *adhiberet*; ubi sane sensus est, ne quis ipsorum *prior* adhiberet *clam* venenum in alterum vel ipse, vel per ministros; dum Noster dirimit illa duo particip. προλ. et λαθ. per copulam, proprie omittendam, sed P. supplet alterum pron. αὐτὸς, cf. 2, 10, 18., in oppos. oppressum ob iam praecedens αὐτῶν, cf. 1, 9, 18. 1, 2, 10. e., sed in formulam χρ. φαρμ. Luc. 1, 646. l. 34. per analog. saltem.

ταύτῃ γ.) Opprimit γ. Bg. e P., (nisi hic cepit per suum *que* sensu continuandi, cf. 2, 1, 15., valens hic quoque pro *igitur*, cf. 3, 13, 16.) et aeque libere, ac ille reddit pron. τ., cf. 3, 5, 11. 1, 17, 9., sed severius quoque Sch. „ἤπ. urgebant *iter*" variante Bg. pro 3, 15, 8., sed Nostro scribente ad analog. modo, et maxime Lat., cf. G. Th. v. *iter* cum v. Bg. et *properare*, it. in sq. ἀδ. cum v. β., cf. ib. v. *tute*.

ἑκάτερος — προσδοκῶν, εἰ — γένοιντο, — διελόμενοι,) Observa inconstantiam scriptoris, τῷ ἑκάτερος nunc singulari, nunc plurali iungentis. Sic 2, 12, 6. *Leisn.*

Cf. et 2, 12, 10. de synesi, quae iterum copulat diversos numeros cum adi. ἑκ. e genere collectivorum, cum et duo iam sint plures, opprimente P. adi id, et numerum libere in πρ. mutante, sed explente Bg. pron. ἑαυτὸν iterum, cf. in πρ. cum inf. fut. ap. Dem. sine Ind. 70, 14. 71, 3. 11., variante Nostro cum 2, 4, 17. ἐν ἀδείᾳ — βιώσεσθαι, pro formula per syn. adv. Tum Bg. e P. modo in εἰ per syn. (in notione non conditionis, sed temporis, pro quando s. postquam, quas notiones non discernit et diserte profert Stp. Th. et L. Ern. nec Hoog. Op., Vig. nec Ind. aliquis, sed G. Th. v. *si* Nr. 4.) et in γεν. cum pr. ἐν, cf. 2, 2, 11., non item in mutato nomine urbis, cf. 2, 14, 10. 3, 13, 3., nec in libere addito adv., cf. 3, 13, 5., sed partim ad sq. διελ., (pro *regiam partiti* s. *dispartiti*, cf §. 9.) at Sch. ex illo magis „*quum* divisissent *inter* se *regiam*" conservata sic notione med., cum Gs. ad Luc. interdum, it. Ind. Dem., tacentibus lib. de V. med., non item Stp. Th. 1, 192. e., qui et aliunde tenet Lat. Bg. e P. in πολ. 3, 480. G. it. in πλατ. ib. p. 352. E. m. cum P. et simul iterum cum Lat. *spatiosus* D. m., ut iungat

πλατείᾳ καὶ πολλῇ οἰκήσει καὶ πάσης πόλεως μείζονι, καθ' ἑαυτὸν ἑκάτερος διάγοι, ὡς βούλοιτο. ὡς δὲ ἀφίκοντο εἰς τὴν Ῥώμην, ὅ τε[i] δῆμος αὐτοὺς δαφνηφορῶν ὑπεδέξατο[k], ἥ τε σύγκλητος προσηγόρευσεν.

bitatione et quavis urbe maiore, separatim uterque degeret, prout vellet. 5. Ut autem venerunt Romam, populus eos laureatus excepit, senatus que consalutavit.

i) Ms. Ba. ὁ μὲν δημ. v. N. sed ed. P t. οὔτε mendose. k) Colon in Ms. Ba., ut mox post προσηγ. in Ed. Ox. cum Ed.

Noster syn. (forsan e Lat., cf. G. Th. v. *ampl.* 315, 54. 57. magna *et* ampla *pars*, it. „*spatiosus*, — amplum signif. — magna *et* spatiosa *res est sapientia*") etsi fortasse πολλ. hic capi licet de *multiplici*, multas diaetas habente, per quas fugere et latere possent, si impetus fieret in unam, quarum que adeo multitudo deinde facit, ut lata et magna sit domus, i. πλατ., ferente Stp. Th. quoque Lat. Bg. (deserto P.) in subst. οἰκ. aliunde cum notione de loco, cf. Sb. Ind. Luc. et Rs. Or. V. 4.

πάσης πολ.) Legendum videtur καὶ ταῖς πάσης πόλεως, scil. οἰκήσεσι. Sic de amplis et spatiosis aedibus loquitur fere Ovid. Fast. 6, 640. *Disce tamen, veniens aetas, ubi Livia nunc est, Porticus*, immensae *tecta* fuisse *domus*. Urbis *opus* domus *una* fuit, *spatium* que *tenebat*, Quo *brevius* muris *oppida* multa *tenent*. Sermo est Ovidio de superba illa domo Vedii Pollionis, quam defunctus Augusto legavit, v. Neap. ad l. c. Notum et illud: Par *urbi* domus *est*, urbs *orbi*, etc. *Leisn.* Hyperbole. πᾶσα πόλις tamen h. l. non *totam* urbem, ut Pol. perperam accepit, vertens, *maioribus etiam* reliqua *urbe*, sed *quamlibet* urbem denotat. *Stroth.*

Leisn. in m. Ox. „leg. πασῶν τῆς πολ" ubi eadem opus sit ellipsi et repetitione οἰκήσεων, sed Markl. ad Max. Tyr. p. 677. b. i. „sic πάσης πόλει μείζονι, *in* urbe *maiori* quavis *alia*, quemadmodum legi debet ap. Herodi. 4, 1. non πόλεως, quod librarii est et absurdum." Sed toleravit lectionem vulg. etiam Ern., adscribens ad m. Par. 2. „v. Meurs. de luxu Rom." et quoque πασ. sensu illo, quem quoque Strothius vidit, ut palatium imperatorium Romae fuerit maius, quam *urbs* alia *quaevis* extra Romam et per Italiam, cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1057. e. it de πᾶς pro *omnis alius* s. *omnis reliquus* alibi, it. infra 7, 12, 17. et in Bg. καθ' ἑαυτ. 1, 6, 21. e P., qui libere synesin inducit ad ἑκατ. διαγ. *uterque — agitarent*, non item Sch., qui etiam in βουλ. cum Bg., cf. ad διαγ. 1, 12, 11., cuius compos. ad ὡς, ignoratum a Stp. Th., recte pro simpl. *ut* accipit G. Th.

ἀφίκοντο) P. deserit Bg., cf. 3, 15, 17. et 2, 13, 6. 2, 14, 1. it. in mutato rursus nomine Ῥωμ., cf. §. pr. et in sqq. δημ. λ. 3, 8, 6. 2, 14, 2. 4., ubi Ms. μὲν referatur ad sq. §. δὲ, qui supra quoque tentabat τὲ, v. c. in δὲ 2, 8, 17. m., hic relatum ad sq. ἥ τε, quocum altero tolerabat supra Ms. 2, 8, 6. m. 2, 14, 4., et postr. loco hoc exprimebat quoque Bg., hic e P. omittens iterum, cf. 2, 8, 1.

ἡγοῦντο δ' αὐτοὶ μὲν, τὴν βασίλειον φέροντες πορφύραν [l], εἵποντο [m] δ' ὄπισθεν αὐτοῖς οἱ τὴν [n] ὕπατον ἀρχὴν τότε διέποντες [o], κάλπην [p] φέροντες, ἔνθα ἦν τὰ Σεβήρου λείψανα. οἵ τε προσαγορεύοντες [q] τοὺς νέους

6. ac praeibant ipsi imperatoriam gestantes purpuram, sequebantur autem pone Consules, urnam gestantes, ubi erant Severi re-
7. liquiae. qui ve salutarent novos imperatores, pro-

l) Comma hoc in A. 2. cum Bs. 1. R., pro colo Stp. rel. et puncto A. 1. al. m) εἴπ. Ms. Ba. per lenem mendose. n) τὴν omissum in ed. Bc. 2. vitiose. o) Colon Ms. Ba. cum ed. Pat. p) Ms. Vi. κάλπιν sic semper. *Loc.* Hic quidem etiam Ms. Ba., v. N. q) προσαγορεύσαντες Ing. v. N. sed προαγορεύοντες A. cum Bs. 1. lapsu solenni, cf. 1, 4, 4.

ἡγοῦντο δ') P. iterum per δὴ, cf. 3, 9, 19., sed Bg. per τὲ, cf. 2, 14, 3., in cuius notionem v. ἡγ. e P. clarus hic est locus ex opp. sq. εἵπ., quale quid tenet Stp. Th. 1, 1422. e., mutante P. participium sq. φερ. iterum in praep., ut 3, 15, 15. κομιζ., ubi Sch. „induti *purpura*" ad sensum, cf. 1, 14, 16. i. e Stp. Th. ad βασ. π.

εἵποντο) v. ad 2, 6, 3. *Leisn.* Hoc loco usus est Vitringa in Animadv. ad Vorst. de Hebr. N. T. p. 247. etiam, praeter alia, ut defenderet formulas N. T. similes, reddens „illos *vero* proxime *sequebantur* illi, *qui* consulatum *tunc* temporis *administrabant*" ut L. N. T. Schw. p. 45. N. cum nostro v. profert idem adv. ὄπ. e Plat. et Herdt. sed syn. κατόπιν aliunde, qualia non tenet Stp. Th., qui tamen cf. in syn. ἀκολ. et ἐπακολ. 1, 280. C. p. sq. B. m. Abr. ad Aesch. 1, 580. m. Ind. Luc. Hs. Fa. A. Xen. Cyr., cui add. cum ἐπί τινα 1, 4, 23. (ut tropice de re cum dat. rei 1, 2, 7.) Gottl. Plat. Menex. cum p. 19. a. N. 32. p. 64. N. 26. Poss. Call. p. 687. e. Arist. Plut. v. 824. ἕπου μετ' ἐμοῦ, it. v. 1210. κατόπιν τούτων ἕπεσθαι, sed v. 13. ἀκολ. κατόπιν λ., ferente G. Th. in v. Bg. tantum 402, 11. a *tergo*, et modo in *pone* extr., non item in P. *post*, e quo Bg. formulam sq. et periphrasin οἱ τὴν λ. contrahit in privum subst. ad sensum, ubi debuit saltem servari adv. temporis, ut ante ap. Vitr. aut v. c. *eius* anni, *temporis*, quanquam per se intelligitur; scribente Nostro tantum ad analog., cf. Stp. Th. v. διέπ. „Plut. ὃς τότε τὴν ἀρχ. τῶν Θηβαίων διεῖπε" D'Orv. Ch. p. 628. m. it. 154. m. Abr. ad Aesch. 1, 214. Suid. 1, 578. m. Hes. 1, 980. e. 984. m. e. Ind. Sb. it. Dion. Cas. Ios. 2, 420. f. 1. in. et sine Ind. ap. Herdt. 381, 1. sed in periphrasin syn. Polb. 2, 28. i. οἱ τὰς ὑπάτους ἔχοντες ἀρχὰς, *consules.*

κάλπην φερ.) Ms. alia declinatio (cf. 3, 14, 4. i. 3, 12, 24. i.) fuerit e lapsu aut glossa per comparationem aliorum scriptorum, (cf. ad 3, 15, 16., ubi nihil novabatur, nec hoc c. §. sq. et 4, 13, 16.) vel loci infra 6, 7, 16. m., abeunte P. nimis ad sqq.

οἵ τε προσαγορεύοντες) Pol. ita vertit, (*qui* autem *novos* imperatores *consalutaverant*,) quasi scriptum esset προσαγορεύσαντες, quam scripturam probo. *Steph.* οἱ προσαγορεύοντες, quae lectio bene habet, sunt *praecentores populi*, οἱ κράκται, ut saepissime in Ceremoniali Constantini appellantur, populo praeire soliti acclamationes, v. scriptores hist. Aug. At

αὐτοκράτορας r, παριόντες καὶ τὴν ſ κάλπην προσεκύνουν. ἐκείνην μὲν οὖν παραπέμψαντες,

gressi, et urnam adorabant. Illam quidem comitante ma-

r) Nullum hic comma, sed post sq. παρ. in A. al. v. N. ſ) Hunc artic. omisit Lugd.

mox leg. παριόντας, in accus., scil. αὐτοὺς, illos que fratres Augustos et urnam, ossibus Severi plenam, adorabant, tanquam patrem Augustum cum liberis item Augg. *Reisk.*

Leisn. in m. Ox. „leg. οἱ δὲ προσαγορεύοντες λ. illi *vero* salutatis *imperatoribus* progressi *etiam* urnam *adorabant*" cuius δὲ sane refert etiam P. (cf. 2, 13, 8.) non item Bg., qui de more suo (cf. 2, 6, 5.) reddit vulg. τὲ, sed praeterea non modo praes. προσαγ. per impf. coniunct. (incertum, utrum pro plusqf., de senatoribus §. pr. e., an de aliis, praeter illos, de populo, pro impf. indic. et in actu durante adhuc, nisi scriba Bg. vitiavit pro P. plusq.) verum etiam servat e P. participii παριόντες nominativum, qui de senatoribus, functis iam salutatione, intelligetur sic, ut ex illo loco, ubi steterant orantes, abierint, ut, praetereuntes urnam, adiungerent sese a tergo consulibus. At in rationem Rs. in οἱ προσαγ. sane magis cadit accus. παρ., quo et ipse sum inclinatior, nihil sine libris nunc quidem tentaturus, sed tamen in προσαγ. aut intellecturus aor. aut correcturus, quia variat confusum que videtur tempus utr. in particip., cf. 1, 12, 12. κελευσ., ut aor. sumatur tantum de senatoribus; sicut παριόντες in nominativo accipio potius pro *transeuntes* s. *praetereuntes*, ut supra iam ponebam, cf. Stp. Th. O. M. Nov. T. 6. p. 490. e. Cas. ad Ath. 2, 346. e. Krb. Obs. N. T. p. 128. m. Ind. Epict. Heyn. Theo. Fi. et v. ἕκαστος, Bud. C. 933, 17. it. ad Herdt. p. 200. N. 27. sq. Ind. Thuc., cui add. 113, 74., apud quem sine Ind. 387, 57. (pro eo que syn. παρελθὼν l. 78. cf. supra ap. Nostr. 2, 8, 5.) alio etiam sensu occurrit, cf. et Rs. An. ad Auct. Gr. V. 1. p. 140. i., de oratoribus, cum prodeunt ad dicendum, quo sensu et hic conveniat cum pr. προσαγ. e vulg. lect., *qui* que *salutabant* novos *imperatores*, inter prodeundum, *prodeuntes*, cum prodiissent, *etiam* simul *urnam adorabant*; quo de tamen nihil G. Th. in Lat. Bg., et modo ap. Iust. 5, 10, 9. *ad* colloquium — *progressi* rel., post quod v. in Bg. Vs. deprehensum comma est, ut in P., libere addente adv. et ad sq. subst. quoque pron., cf. §. 3, et 1, 13, 12. e.

ἐκείνην μ.) In μὲν ὁ. P. ut 2, 1, 5., sed suo more Bg., ex illo reddens in sq., non modo per hendiad. in particip., sed etiam libere servato adi., pro *igitur* illam *quidem* deducentes *et* ei *praeeuntes* in *pompa*, imperatores cum senatu ac populo, cf. §. 5. sq., ubi Ms. lectio fuerit vitium scribae e repetita finitione pr., aut glossa, stans in marg. id pr. verbum παραπ., quam non recte capiens alius librarius, recepit in textum, eiecto vetere, dum in superioribus locis duobus nihil novabatur, utpote in bene Gr., cf. Stp. Th. D'Orv. Ch. p. 417. m. 494. e., ubi similiter pro παραπέμψαι aliquis maluit προπέμψαι, ad Luc. 3, 399. e. N. 76. Heyn. ad Epict. 25, 2. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 397. m. cum Indd. Luc. Ael. V. h. Dion. H. Dem., variante ap. Luc. 2, 739. l. 3. pro προπέμποντας etiam προπομπεύοντας, quod v. hic ap. Nostrum contra Ms. Ba.

καὶ προπομπεύσαντες [t] αὐτῆς, ἀπέθεντο [u] ἐν τῷ νεῷ, ἔνθα Μάρκου τὲ καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων ἱερὰ μνήματα δείκνυνται [x]. ἐπιτελέσαντες δὲ τὰς [y] νενομισμένας ἱερουργίας ἐπὶ ταῖς βασιλικαῖς εἰσόδοις, ἀνῆλθον εἰς τὰ βασίλεια.

gna pompa reposuerunt in
templo, ubi Marci ac supe-
riorum principum sacra mo-
8. numenta monstrantur. Ce-
lebratis autem consuetis sacri-
ficiis pro imperatorum ad-
ventu, recesserunt in impe-

t) Ms. Ba. παραπεμψ. καὶ προπέμψαντες λ. v. N. u) Ms. Ba. et Vi. ἀπέθεσαν ἐν λ. v. N. sed mendose ἀπεθέοντο A. al. x) δείκνυται Ms. Ba. v. N. y) Hunc artic. mendose omittunt Par. utr. Ox. et Pat.

tuentur non modo Mss. rel. cum P. obliquo, sed etiam gen., solennis in hoc, non autem in altero, quod habet potius accus.

ἀπέθεντο) Mss. res in mutato med. in act., cf. 3, 12, 18. m. ὑπαντ., cum non tentatum sit 3, 15, 16. e., sed hic quoque servetur a Ms. Ve., videtur esse vel error in fine, vel potius ingenium librarii, non tolerantis concursum syllabarum earundem in sqq. ἐν τῷ — ἔνθα, quam similitudinem tamen Noster non refugit, activum quidem, ap. Nostrum non occurrens, me reperiente per Indd. Rs. Or. V. 8. Lyc. Dem. Xen. Ἀνβ. The. Fi. cum Abr. Dl. Th. p. 612. i. et 654. e., reddente hic Bg. cum Sch. partim „reposuerunt *urnam* in *templum*.“

ἐν τῷ νεῷ λ.) De sepulcro consentit Dio, εἰς τὸ Ἀντωνινεῖον ἀπετέθη. Annon autem Severus monumentum *Septizonii specie et nomine sibi ipse vivus ornaverat?* Ita Spart. in Geta c. 7. (i. p. 744.) alii que tradunt. Respondet Cas. (ad Spart. Sev. c. 24. p. 640. N. 4.) „Antoninorum sepulcrum et Severi Septizonium eiusdem mausolei partes fuisse: quod Herodianus communi et generali appellatione *monumenta imperatoria* nominavit.“ *Boecl.*

Ibi quoque in praeced. Cas. „Herodianus minus aperte: εἰς τὰ βασίλεια ἱερὰ μνήματα“ ad quae iam monuimus aliquid 3, 15, 16. e., cf. Victor Caes. 20, 31. funus — *illatum* Marci *sepulcro*, hic P. deferente etiam Sch. in „δεικν. ostenduntur“ ubi Ms. singularem verbi numerum dat inconstanter cum neutro subst. plurali, cum contra quater pluralem pro edd. singulari dederit 1, 14, 2. e. 12. e. 2, 6, 21. i. 3, 2, 15. e., repugnantibus hic etiam Mss. rel.

ἐπιτελέσαντες) P. iterum per δὴ, cf. §. 6., correctus a Stp. in marg. aliter, quam a Bg., cuius liberum, at commodum hic Lat. ad εἰσοδ. ignorat Stp. Th., in describendis sacris hic brevius versante Nostro, quam supra, cf. 3, 8, 7. et in Bg. ad νενομ. 2, 6, 18., cui verbo aut etiam subst. ἱερ. iungetur pr. ἐπὶ, ubi Sch. „propter *introitus*, (quod cum Lat. *ob* et *in* aeque rectum ac Bg. Sed in) ἱερ. νεν. ἐπιτ. ἐπὶ ταῖς ἐξόδοις, rem div. ceremoniasque de more *celebrare* ob *profectionem*“ praeter Lat., partim e P., errans in postremis, confuso loco illo, 6, 4, 3., dum huius nostri loci illa ἐπὶ τ. β. εἰς. neglexit P.

διελόμενοι [z] δὲ αὐτὰ, ἑκάτερος ᾤκει [a], παραφράττοντές τε πάσας εἰσόδους, εἴ τινες [b] ἦσαν λανθάνουσαι, μόναις δὲ

9. ratoriam domum. Sed eam partiti inter se, separatim habitabant, obstruentes omnes aditus, si qui es-

z) διελόμενος Bf. 1. R. Par. 2. Ox. et Pat. v. N. a) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel. et puncto Bc. b) Omnes edd. sic accentu reclinato hic, secus ac 3, 11, 14. m.

διελόμενοι) Ante ἑκάτερος desiderari videtur χωρὶς, ἰδίᾳ, vel simile quid. *Sylb.* Sic Leisn. ad m. Ms. Bg. „legit ergo cum Sb. ἰδίᾳ" ut diserte §. hac extr. additur in Gr., ubi hic excidere potuit ob pr. αὐτά per se quidem, verum ut nec in P. compareat, (qui tamen et omisit cum Bg. ἑκατ.) nec requiratur hic necessario, dum Noster subiicit modum alium, quo uterque habitarit, postquam partiti essent inter se regiam, nempe tum obstruendo aditus omnes secretiores, tum utendo publicis rel., ubi manifesto ad se referuntur τὲ — δὲ, quo de alibi, quod et fiet, si ἰδίᾳ fortassis Cod. aliquis olim adhuc praebeat, quia aliquo cum adv. componuntur et alibi participia, ut hic παραφρ. et χρώμ., in membris per compar et concinnitatem iunctis. Caeterum substituit P. pro pron. αὐτὰ libere aliquod subst., quanquam praemisso alio ad pr. §. βασ., sed Bg. deserit synesin ad διελ. — ἑκ. ᾤκει, cf. §. 4. (hic ut edd. singularis sit ex errore operarum) diligentior ad διελ. (cf. ib.) e P. etiam servans Lat. ad παρ. (sub quo Stp. Th. hinc sine Vs.) sed cum eo non omittens adi. πασ., cf. 3, 15, 2., nec sq. εἴ τ. ἦσ.

λανθάνουσαι) Cuiusmodi fuerunt κηπαία θύρα et πλαγία θύρα, quam etiam ἀμφίθυρον vocant, Homerus Od. 22, 132. ὀρσοθύρην appellavit, ut nonnulli volunt, quamquam hanc a communi πλαγίᾳ θύρᾳ diversam fuisse puto. Respexit locum Homeri licet aliam portam describens Virg. Aen. 2, 453. *Limen erat caecae que fores, et pervius usus Tectorum inter se Priami, postes que relicti A tergo. Stroth.*

Ad quem Virg. locum Heyn. „caecae *for.* h. e. ignotae aliis, nec cognitu faciles et obviae" et G. Th. „occultae, paucis notae" Nostri hic λανθ., per analog. modo, nihil ferente G. Th., quam *aditus — caeci*, in Bg. e P., oppositis duobus, tum δημ. (ubi Sch. ex Ind. Sb. „ianuis, per quas publice intratur" i. e. ab omnibus hominibus,) tum αὐλ., ad quod Leisn. in m. Ox. „L. Bos. in θύρα" qui sane in Ell. p. 148. e. hinc sine Vs. supplet hoc subst., cum tamen vicinius sit εἰσόδους in pr., quo subst. augendus est ille liber, cf. 2, 11, 5. 2, 5, 4., quibus locis aliter Bg., quam hic e P., sed sine exemplo ap. G. Th. de re. Caeterum in iunctis adi. communis sexus δημ. et αὐλ. cum fem. simul μόναις nec variant libri, (cum Glossator Mss. supra novarit quater, 1, 5, 4. βασ. 1, 8, 4. ἀκρ. 1, 15, 6. καιρ. 2, 12, 10, σεβ.) nec monent quid commentatores, nec in δημ. nominatim de communi genere, hoc sensu Stp. Th., qui nec exemplum habet, nec mihi repertum, sed in finitione fem. tantum solenni, cf. Ind. Sb. Ael. V. h. Rs. Or. V. 4. 8. And. Xen. Hell. et Pol. Z. ex Vect. 3, 14. cum L. N. T. et Ern., qua usus Noster in superioribus semper, hic variarit, ad analog. quidem tum illam, quod quaedam adi. dicuntur sexu utr., (v. c. βέβαιος et βεβαία, quo de alibi, it. de σεβάσμιος,) tum hanc, quod

ταῖς δημοσίοις καὶ αὐλείοις ἀνέδην [c] χρώμενοι, Φρουράς τε ἐπιςήσαντες [d] ἰδίᾳ ἑκάτερος [e], οὐδὲ συνιόντες, εἰ μὴ πρὸς ὀλίγον [f], ὅσον δημοσίᾳ εἴ ποτε ὀφ-

fent fecretiores, ac tantum publicis et atrienfibus promifcue utentes, cuftodias etiam apponentes feparatim uterque, neque congredientes, nifi parumper, ut pu-

c) Sic etiam Ms. Ba. nifi quod librarius vocabula, primo tranfpofita, fignis notavit. *Mart.* Sic et tacite Mss. rel., at ἀναίδην A. al. et mendofe ἀναίδυν Bs. 2. R., v. N., ut poft χρωμ. nihil in Par. 2., comma in Bs. 2. cum Par., pro puncto A. al. et colo Stp. rel., ob continuam verborum rectionem removente me quoque numerum novae §. d) ἐπιςήσοντες Par. cum Ox. mendofe, ut et Leisn. in m. Ox. 2. „leg. ἐπιςήσαντες" e) Colon in Ms. Ba. f) ὀλίγου Par. et Ox. vitiofe.

fexus uterque copulatur in vicinia etiam alibi, cf. 1, 13, 5. i. διαφόρου καὶ ἐναντίας γνώμης et 1, 13, 12. e. ὀλίγη καὶ ἀνέλπιςος ῥοπὴ λ.

ἀνέδην) In praecedentibus aliorum edit. male ἀναίδην. *Steph.* eft ἐλευθέρως. ἀκωλύτως, libere, folute, fecure, v. Per. ad Ael. V. h. 1, 4. (p. 8. N. 4.) *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „leg. ἀνέδην" confufis his duobus faepe, cf. Sb. Ind. v. utr., ad Ael. V. h. praeterea p. 355. N. 4. p. 581. N. 6., ad Max. Tyr. p. 604., ad Diod. S. 1, 171. N. 5. fed 2, 110. N. 13. it. p. 586. N. 51., ad Luc. 2, 429. l. 94. ad Dem. p. Cor. Harl. p. 71. N. 55. cum Rs. Or. V. 9. p. 171. m. V. 11. p. 551. i., ap. Dion. Cas. 894, 63. 955, 12. 962, 68. cum N., cf. 1285, 40. Foes. p. 29. b. m. Stp. Th. 1, 145. B. 4, 435. D. Poll. Hes. 1, 357. m. cum N., Suid. 1, 190. e. cum N. 10. it. 192. e., Vig., Camer. ad Soph. p. 240. m., Stanl. ad Aesch. Suppl. v. 15. p. 862. cum Abr. T. 2., hic me capiente pro communiter, f. uterque, fed Noftro fcribente tantum ad analog. in χρ. cum εἰςοδ, it. in fq. φρ. ἐπις., ubi variatur fimul cum 2, 5, 15. e. φρ. κατας. et Bg. reddit abfolute, nullo appofito cafu, quia fuppleri poteft aut dat. loci, et pron. αὐταῖς, fcil. εἰςόδοις, (cf. Stp. Th. v. i. cum Lat. eodem aliunde) aut dat. pers. αὐτῷ f. αὐτοῖς, quod Sch. „*quum* adiungerent *fibi* cuftodes *corporis*" fere cum P., qui liberior in τὲ, cf. 3, 15, 3. 1, 14, 18. it. in omiffo ἑκατ. iterum, fed addito adv. bis in fqq. cf. 2, 13, 8. e.

ὅσον δημ) Poft δημοσίᾳ tollenda videtur εἰ, aut poft ποτὲ omiffum eft χρῄζοιεν, vel aliud verbum confimile, ut ea parenthefi fignificetur, fi quando *effet* opus. *Sylb.* i. e. neque *congredientes*, nifi *ad* exiguum *tempus*, quantum *fufficeret*, ut *publice* interdum *confpicerentur*. ὅσον pro ὅσον ἐχρῆν, ὅσον ἔδει, ὅσον ἤρκησεν λ. v. Vig. p. 102. *Leisn.* Poft εἴ ποτε fubaudi ὀφθείησαν, ut *fpectarentur*, fi *quando* fieret, *ut* fpectarentur. *Nam rariffime id fiebat.* Bene habet hic locus. *Reisk.* ad εἴ π. ὀφθ. int. χρὴ, ellipfi haud infolita. *Stroth.*

Prima quidem ellipfis Leisn. ad ὅσον cum inf., ap. Vig. p. 127. Nr. 9., bene habet, cf. ad 2, 11, 2., ubi per fyn. Lat. reddit Bg., hic e P., ut altera quoque reliquorum, in primis Strothi in v. finito χρὴ f. potius impf. ἐχρῆν, nota L. Bos. Ell. modo in aliis caufis p. 462. e., it. tertia Rsk. illa, qua ex adiuncto verbo, hic inf., affumitur eiusdem verbi tem-

θῆναι. ἐπετέλεσαν δὲ πρὸ ἁπάντων τὴν εἰς τὸν πατέρα τιμήν.

Ἔθος γάρ ἐστι Ῥωμαίοις, ἐκθειάζειν βασιλέων τοὺς ἐπὶ διαδόχοις ᵍ παισὶ τελευτήσαντ-

10. blice conspicerentur. Sed in primis iusta parenti peregerunt.

Mos enim est Romanis divinitate donare imperatores superstitibus successoribus

g) Mss. tres ἐπὶ παισὶν ἢ διαδόχοις τελ. v. N.

pus finitum, hic e sq., alias e pr., per quae εἴ ποτε sit membrum peculiare, at truncum, et commodius accipit uncos parenthesis, habet que restringendi vim atque excipiendi, *quoad publice* s. in publico, in regni negotiis publice gerendis, *conspiciendos se darent*, si *tamen* aliquando *se conspiciendos* dabant *publice*; quale exemplum tenui e Luc. 2, 26. l. 41. τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴ περ ἄρα, ἡμῖν ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν, *tale* quid *enim*, si *modo* omnino *veri* quid *subest*, nobis *existimandum* relinquere *potius* oportebat, *quam ipsum dicere*, ubi e sq. assumetur idem v. ἔδει, et Gs. liberius, pro *si* quidem *forte*, cf. ap. Thuc. 492, 19. νῦν, εἴ ποτε καὶ αὖθις, προθύμως ἀντιλαβέσθαι, *nunc*, si *unquam* (et) *alias*, rel., male edicente Sch. in π. „εἴ π. si *quando*, cum inf.“ sed scribente Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit εἴ π.“ ut sane et P., qui pro eo addit alia. Caeterum quia lectio vulg. procedit, secundum propositam expositionem: dimitto coniecturam, quam olim scripsi, ut legatur δή ποτε, *quoad publice scilicet* aliquando *conspicerentur*, quae δὴ particula et facile transire in εἰ potuit, et a Nostro frequentatur, etiam divulsa a vocabulo suo, ad quod proprie pertinet, ut hic post ὅσον locari debuit, cf. 3, 15, 11.

ἐπετέλεσαν) Subiicit hic Noster exemplum, ubi fratres publice conspecti sint, ubi Bg. e P. omnia, praeter Lat. ad v. ἐπετ., sed Noster ad analog. modo, pro quo dedissem saltem, *peregerunt* autem *ante omnia* suprema *in* patrem *officia*, cf. G. Th. v. *offic.* 567, 11. vel *honorem* patri *supremum*, cf. ib. v. *supr.*, quia praesens *honor*, per consecrationem patri habitus, fuit tamen genus et imago funerationis alicuius, ut de hac quoque proprie dicuntur Lat. Bg. *iusta*, cf. ib.

ἐκθειάζειν) De suo Bg., cf. 1, 11, 6., deserens P., sub cuius Lat. tenet sine Vs. hunc locum Stp. Th. sed Bud. C. 390, 9. breviter modo „ἐκθ. significat etiam ἀποθεοῦν, et dei appellatione dignari et insignire, (immo dignari dei nomine, honore ac cultu.) Herod. ἐθ. ἐ. Ῥ. ἐκθ. τοὺς βασιλέας, *inter* divos *referre*“ cf. Gs. Chr. cum Poss. Call. p. 43. i „ἀναγαγεῖν τινὰ εἰς θεούς, referre *aliquem* inter *deos* Isocr. pro quo Herodianus dicit, ἐκθειάζειν τινὰ“ ut Sb. Ind. Lat. v. *divus* „*inter* divos *relatus* s. *inter* deos *rel.* (ex Eutr. 8, 5, 8.) συνηριθμήθη τοῖς θεοῖς, quod idem τῆς τῶν θεῶν ἔτυχον ἀμφότεροι τιμῆς (*inter* divos *relati sunt*, 9, 4, 3. sed 9, 3, 3. τῆς τῶν θεῶν ἠξιώθησαν προσηγορίας, per eadem Lat. et 9, 2, 6. τῇ τῶν θεῶν ἐτίμησε προσηγορίᾳ, *ipsum* divum *appellavit.*) Herodianus ἐκθειάζεσθαι, alii ἀποθεοῦσθαι dicunt, Latini etiam *consecrari*“ sed Noster in v. cum acc. pers. ex analog. cum Luc. et Ios. cf. 1, 7, 9. m.

ἐπὶ διαδ.) Locutio illa ἐπὶ διαδ. παισὶ usurpata etiam 3, 15, 7. Sequentem funeris descriptionem confer cum Dionea (p. 1244. sqq. in Perti-

τας· τήν τε τοιαύτην τελε- filiis mortuos: atque eiusmo-

nace, cf. quoque funus Augusti ib. p. 833. seqq.) *Sylb.* Pol. legit aut saltem vertit, (imperatores, *qui* superstitibus *filiis* vel *successoribus moriuntur*,) quasi legeret ἐπὶ παισὶν ἢ δ. τ. *Steph.* Ven. ἐπὶ παισὶν ἢ διαδ. et sic quoque Pol. legisse videtur — Sed minus recte ita interpretatus, quis enim successorem suum vita superavit? Nonne hactenus omnes Romanorum imperatores superstitibus successoribus mortui erant? Nisi velis διάδοχον de successore vivo imperatore iam constituto accipere, quae significatio licet solita arctior, tamen h. l. vera esse pariter ac lectio Codicis videtur. *Stroth.* Lege διαδόχοις ἢ παισί. *Oxon.* Praeclara egressione describit hic Herodi. ritum consecrationis, nulli ap. veteres tam fuse descriptum. Nam Dio in Severo brevius id agit, (cf. 3, 15, 16.) v. quae de ritu toto collegere Io. Kirchmannus de funeribus Rom. l. 4. c. 13. Onuphr. Panuinius Comment. in l. 2. fast. ad an. 963. ubi etiam Catalogus consecratorum. Quod doctissimus Kirchmann. Herodianum erroris arcessit, quasi non recte diceret, *Principes consecrari*, *qui superstitibus* filiis *aut* successoribus *moriuntur*: ea reprehensione nihil opus esse videtur. Nam Herodianus ad originem respicit et exempla, dum ab initio Augustus Iulium, Tiberius Augustum, Nero Claudium, Titus Vespasianum, Domitianus Titum, Traianus Nervam, Hadrianus Traianum, Pius Hadrianum, Marcus Pium, Commodus Marcum consecrarunt, omnes *filii* scil. aut *destinati successores*. Haec consuetudo fuit. Consecratio feminarum extraordinaria est. Vt taceam, Herodianum hic non loqui, nisi de *Imperatorum consecratione*, quae interim non excludit alias consecrationes, singularibus ex causis, vario que consilio et arbitrio factas. *Boecl.*

Sane lectio Mss. per se non est reiicienda, quia διάδοχος et *successor* sumitur interdum isto sensu arctiore, de certo ac definito; etsi interdum tale quid adiicitur, ut ap. Plin. Pan. 11, 3. *in* principe *enim*, qui *electo* successore *fato concessit*. Rosinus quidem in Ant. Rom. (ab Ern. in m. Par. adscriptus) p. 212. e., haud dubie e P., habet quoque duo illa Ms. „eos consecrare impp. qui superstitibus *filiis* vel *successoribus* moriebantur" nec reprehensus deinde in N. a Dempst. p. 214. Tum ap. Dion. locis laudatis de consecratione Augusti, Pertinacis, et Severi nihil est in hanc partem, nec ap. Nieup. Ant. p. 213. e. nec ap. Fabr. in Bibliogr. Ant. p. 366. e. sqq., nescio, an. ap. laudatos ibi; nec Kirchmanni reprehensio ap. Boecl. pertinet ad lectionis diversitatem. Rem sic diiudicarim, vetus ut lectio sit ab ipso Herodiano, tum quia convenit cum illa alterius loci, praeterquam quod variatur ordine orationis ad commutandum, tum quia nova lectio Mss. non modo vim in transponendo et adiiciendo ν. ἐφ. prodit, sed etiam comparationem illius loci ipsius, quam sic factam mihi fingo, quod librarius posuerit in marg. compendium hoc, ἐπὶ παισὶ ν. διαδόχοις, innuens lectionem superioris loci, ἐ. π. νεανίαις διαδ., sed alius, compendium illud et litteram ν non intelligens, contraxerit in ἐπὶ παισὶν διαδ., seriei adsuetus illi omnium uni in Codd., sed tertius aliquis, aut ν ἐφ. non tolerans, sequente consona, interposuerit pro libidine particulam ἢ, aut compendium litteram que ν pro ἢ legerit, et tunc demum addiderit ν ἐφ., ne παισὶ staret, sequente vocali Quod vero P. refert Mss. lectionem, ut alibi: nihil id arguit, quam habuisse istum ita corruptum Cod., unde verteret. Certe, quia in priori loco nihil novarunt Mss., eam que lectionem tunc librarii tolerarunt, et

τὴν [h] ἀποθέωσιν καλοῦσι. μεμιγμένον δέ τι πένθος ἑορτῇ καὶ θρησκεία κατὰ πᾶσαν [i] τὴν πόλιν δείκνυται. τὸ μὲν γὰρ σῶμα τοῦ τελευτήσαντος	di caerimoniam consecratio-2. nem vocant. Mistus autem quidam luctus festae celebritati ac religioni tota urbe repraesentatur. Nam corpus

h) τιμὴν Mss. tres v. N. sed comma post τελ. sustulimus cum Bs. 2.
i) Deest πᾶσαν in Par. et Ox. mendose.

omnes editores commentatores que ibi probarunt: tutius fuerit, eam et hic servare, in primis, quia constat aliunde, Mss. nostros esse depravatos. Unde correctio Oxon. concidit, contra ipsum P. suscepta; servante lectionem vulg., praeter Bg. et Gs. Chr. Nr. 15., quoque tum Vig. p. 604. i. (quem innuerat iterum Leisn. in m. Ox. „Vig. 500." cf. 3, 15, 7.) ubi reddit „mos *enim* Romanis *est* eos *imperatores* in *deos* referre, *qui* relictis *successoribus* liberis *mortui sint*" tum Ktb. Decr. R. p. I. p. 28. m. „*filiis* successoribus *et heredibus* relictis *mortuos*" scribente Nostro cum aliis in v. τελ. cum pr. ἐ. et subst. π., sed de suo in addito διαδ., cf. laud. ad 3, 15. 7.

τελετὴν) Ven. τιμὴν quod et Pol. invenit, interpretatus *qui eo sunt* honore *affecti*. Librarium quendam offendit vox τελετή, quae alias de initiatione ac mysteriis adhiberi solet; etiam translate de sanctiori aliqua re, ut ap. Dion. Hal. de Comp. Verb. p. 195. Sed interdum quoque de aliis sacris ac caeremoniis usurpatur, ut ap. Iustin. Mart. lib. de Monarchia Dei, haud procul ab init. οἱ μὲν γὰρ τοκατὰρχὴν εἰς τιμὴν τῶν ὑπερεχόντων, τελετὰς καὶ λειτουργίας τελοῦντας. Ac in loco Platonis de Rep. l. 2. de sacrificiis et ludis, denique ap. Augustin. de civit. Dei l. 10. c. 9. de consecrationibus dicitur: *consecrationes theurgicas quas τελετὰς vocant*. Praeclare de hac voce egit Bud. in Comm. p. 772. (868, 36.) *Stroth.*

Mss. res est e glossa, quia abhorret a litteris vulg., sive per comparationem cum 3, 15, 10. et 4, 3, 1., sive ad sensum, specie inducta iterum, cf. 2, 8, 17, i. 2, 13, 19. 3, 6, 22. i.,| quoniam τελετή et τελεταὶ erant e genere rei divinae, quae in honorem deorum fieret, qualia et sacrificia, Latinis simpliciter dicta, ut constat, *honor* et *honores*; unde τελεταὶ saepe copulantur cum reliquis rei sacrae partibus, v. c. ap. Plat. Symp. Fi. p. 166. i. τὰς θυσίας, καὶ τὰς τελετὰς λ., cf. Ind. Ael. V. h. Luc. Dem. Dion. H. S. T. utr. cum Bg. ut et Sb. Ind. et Gs. Chr., Poll. Suid. Hes. Tim. L. p. 179. Mor. ad Is. Pan. p. 115. e., nihil iterum decernente P. contra vulg. e causa dicta in N. pr., qui et in sq. liberior, cf. G. Th. in Bg. *consecr.* et *apoth.* cum Ind. Sb. Gs. Chr. et Cl. Cic. et in originem consecrationis imperatorum Cas. ad Suet. Caes. cap. 88.

θρησκεία) Omiserat P. hoc subst., liberior etiam in rel., unde errat St. p. Th., putans, reddidisse P. alicubi, ut hic Bg. pr. ἑορτ., qui in v. δεικν. per commodum valde Lat., ut de simulatione, fictione atque imitatione luctus nominatim, cf. 1, 3, 7. i. μιμουμ. ap. P. it. in analogiam ad μεμιγμ. ap. Diod. S. 1, 6. i. τὰ δὲ — μέρη — μεμιγμένην ἔχειν τῷ συμφέροντι τὴν βλάβην, cum Ind. Fi. Aesch. Ael. v. h. et Plut. Hs.

πολυτελεῖ κηδείᾳ καταθάπτουσιν, ἀνθρώπων νόμῳ. κηροῦ δὲ [k] πλασάμενοι [l] εἰκόνα [m], πάντα ὁμοίαν τῷ τετε-

quidem defuncti sumtuoso funere sepeliunt, hominum
3. ritu. porro autem de cera fictam imaginem omnia

k) Hoc δὲ omittit Par. cum Ox. 1. vitiose. l) πλασσάμενοι Ms. Ba. v. N. m) Hoc comma etiam in Ms. Ba. cum A. al.

ἀνθρώπων ν.) quemadmodum alii homines mortuos suos sepeliunt. *Reisk.* i. e. sicut vulgo homines sepeliri solent. *Stroth.*

Bg. e P., modo per ordinem rectiorem, cf. 2, 13, 8. 2, 14, 4., quibuscum varietur per gen. syn. pro adi., severior in pr. σ. τοῦ τ., sed ex eodem in κηδ., ut Stp. Th., omisso tamen artic. τοῦ, sed Gs. Chr. Ind. *sepultura*, cf. 1, 5, 1., non apte satis hic ob adiunctum v. καταθ., quod ib. cum Bg. versum e P., ut ap. Stp. „pro simpl. θ." ex uno Hom., nec mihi praeterea repertum, nisi ap. Lys. Or. Luc. et Poll. Call., ut cum abl. modi hoc Noster scripserit fortasse modo per analog. Lat. *efferre* v. c. *funere*, it. *funeratus est* successor *corpus* eius *quanto* potuit *honore*, v. G. Th., et totam formulam pro θάπτειν πολυτελῶς ap. Ael. V. h., cui simplici respondet quoque compos. hoc in notione, pro quovis modo removere e conspectu hominum, etiam igne, ut supra in Severi corpore factum vidimus.

κηροῦ) Descriptioni huic ad amussim respondet Dionis illa de solutis Pertinaci exequiis, καὶ ἐς αὐτὴν κλίνην scil., εἴδωλόν τι τοῦ Περτίνακος κήρινον, σκευῇ ἐπινικίῳ εὐθετημένον, ἀνετέθη l. 74. *Oxon.* v. N. ad 3, 9, (10.) *Stroth.*

De gen. quidem materiae ibi, (ubi Bg. aliter, assumta extra praep., sed Sch. „*cerae* imagine *ficta*" iam in Stp. ed. castigato vitio edd. Pol. *certam*, etiam in illa Antwp. reperto, quo de monuerat Hartung. ap. Grut. Lamp. T. 2. p. 708. Nr. 13. cum Vs. hac „*ceream* fingentes *imag.*, per *omnia* (similem *mortuo*") quem gen. cum v. πλ., ad analog. saltem datum, ignorat Stp. Th. aeque, ac plenum v. cum pr. ἐκ, cf. Hes. ἐργ. v. 70. et Ind. Luc. v. πλαττ. cf. et per σσ, it. Rs. Or. V. 8. Lyc. Dem. Ael. V. h. Hs. Fa. Aes. et Plut. cum Z. Xen. Pol. it. Call. Sed in Ms. est error solennis ille in duplici, maxime, cum hic reliqui MS. teneant vulg., sive quod librarius primus dederat πλασσόμενοι, (quod praes. med. pro aor. 1. alibi affertur, cf. 2, 14, 9. e.) forsan ut magis conveniret cum sq. προτιθ. Tum Stp. Th. 2, 1302. E. m. v. ὁμ. post Vs. P." f. omni *ex* parte *similem*; ubi nota acc. rei, qua simile aliquid alicui dr." habens deinde in syn. poet. ὁμοῖος exempla adhuc duo G. m. e Soph. Ai., v. Ind., cui add. v. 551., immemor ellipsis praep. alicuius, quanquam ib. G. e. affert ex Hom. βατρ. sine Ind. Hom. v. 32. τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον, quae praep. par illi κατὰ, solenni in talibus adi. cum acc., nihil tenente Poll. Sy., quam p. 63. m. Lat. *similis* eiusdem rectionis, sed me adhuc exemplum unum ap. Luc. Ind. ex 2, 749. l. 99. ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, *similis* quantum *ad* colorem *auro* tuo *evade*, ad quorum analog. Noster cum adi. πάντα, cf. 1, 3, 7. μιμ. et in ὁμ. cum dat. pers. aut rei L. N. T. Herdt. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. 8. Lyc. Dem. Fi. Ae. Xen. Cyr. Bach. et Pol. Z. Fa. Aes. Diod. S. Luc. et Call. it. poët. ὁμοῖος Theogn.

τῷ τετελευτηκότι) Mss. aor. pro perf. (cf. 1, 1, 3. e.) est mera glossa per comparationem cum §. pr. e., cum et abhorreat a litteris vulg., et Ms. Ve. teneat vulg. In sqq. deserit P. ordinem, liberior idem in addita

λευτηκότι [n], ἐπὶ μεγίστης ἐλεφαντίνης κλίνης, εἰς ὕψος ἀρθείσης, προτιθέασιν ἐν τῇ τῶν βασιλείων εἰσόδῳ [o], χρυσοϋφεῖς στρωμνὰς ὑποστρωννύντες. ἡ δ' εἰκὼν ἐκείνη ἐν σχήματι νοσοῦν-

ſimilem defuncto, in maximo eburneo lecto alte elevato proponunt in regiae veſtibulo, aureis toralibus ſubſtratis. 4. Imago autem illa in forma aegroti compoſita

n) Mss. Ba. et Vi. τελευτήσαντι λ. v. N.   o) Colon in Ms. Ba.

copula καὶ in tertio adi. cum ſubſt. κλ., quod Noſter ex arte interiecerat, ubi Bg. mutat formulam εἰς ὕψ. ἀρθ. in verbum cum adv., aliter adeo, quam in ſuperioribus, nec cum exemplo ap. G. Th., nec per Lat. in v. *elev.* optimam, P. deſerente quoque Sch. „ſublati *in* altum *lecti*" ſed ſub Lat. Bg. e P. monente Stp. Th. „fem. ἐλεφαντίνη κλίνη ap. Herodi. quum tamen alioqui ἐλεφάντινος fem. etiam genere dicatur" ut ap. Sb. Ind. et Luc., ſed ſolenne fem. etiam ap. Ael. V. h., ut in uſu rectum que fuerit genus hoc utr., cf. 4, 1, 9. ad δημοσ. et in materiam ipſam talem in lectis aliis que Kypk. 2, 461. ubi p. extr. huc reſpicit ſine Vs. De ſq. προτ., proponere in publico aliquo loco, ad oſtendendum et ſpectandum hic de mortuo, cf. ad Ael. V. h. 1, 16. p. 24. N. 5. Suid. 3, 211. e. Plat Phaedo Fi. c. 64. e., quo de in Bg. Lat. e P. nihil ap. G. Th., ſed in v. *collocare* 1013, 20. „corpus, i. inveſtibulo exponere funus" cf. Ind. Flor. it. Ant. Rom. Nieup. p. 413. it. Roſin. p. 440. m. ut de ſimili imagine ap. Polb. 2, 74. e., ignorante Stp. Th. Lat. Bg. e P. ad ſq. εἰσοδ., ſed huc ſpectante in στρ. it. in χρυσ. ſine Vs. nec cum Bg., qui aliter, quam 1, 14, 16. m., e P., (ſed ſine exemplo ap. Gs. Th. in hanc notionem pro intextus auro,) quem deſerit deinde etiam Sch. in „ὑπ. *ſubſternentes* ſtragula" dum P. per errorem, non correctum a Stp. in marg. Vs. reddebat ἐπιστρ., cum Bg. vertente etiam Gr. Chr. Ind., qui in Th. de Lat. Bg. ad στρ. liberiore „*toral*, involucrum ſ. ſtragula veſtis tori, i. congeſtae plumae, herbae, arundinis operimentum" ubi et *toros* aureis *toralibus texit* e Lamprid. in Heliog. c. 19. p. 828., ubi videas epitheton ipſum *aureis*, quod Caſ. ibi N. 5. videtur explicare per „auro clavata" quod redeat ad illud ſuperius noſtrum intextus ſ. diſtinctus auro.

ἡ δ' εἰκὼν) P. liberum in δὲ deſerit Bg., etiam in ſqq., ubi ad v. προκ. Leiſn. in m. Ox. „O. M. 3. p. 97." quem locum ex Obs. Miſc. ſignaram olim e Vol. 3. p. 84., quod v. correlatum eſt, ut dicunt, illi §. pr. προτιθ., dum vivi homines ponunt corpus mortui in publicum, ſed hoc deinde ita poſitum eſt in publico ſ. iacet, quo tendit phraſis Bg. (deſerto P.) ſed et fortaſſis ad ornatum e ſtragulis ſubiectis et lecto eburneo, cf. G. Th. 1088, 7. „verba *compoſita*, i. culta et ornata, (et 1086, 4.) videtur etiam ad lectum funebrem et apparatum referri" cf. in Gr. laud. antea ad προτ. it. Exc. ad 1, 13, 4. i. *clχ.* tum Schol. Ariſt. Eccleſ. v. 533. Eur. Phoen. v. 1690, quod v. 1468. θανοῦσα κεῖται, Soph. Ai. v. 1078. θανόντες ἂν προὐκείμεθ' λ., ad Luc. 1, 132. ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται, *mortuus iacet*, N. 64. it. p. 877. b. ad p. 132. l. 64., tacente Stp. Th., non item L. Ern. Nr. 5. „dr. et de mortuis, cum in feretro iacent compoſiti" cum Ind. Ael. V. h. Rs. Or. V. 6. et 7. Ant., reddente Bg. e P. in ἀχρ., ſed ſeverius 2, 1, 15.

τος πρόκειται ὠχριῶσα. τῆς δὲ κλίνης ἑκατέρωθεν καθέζονται [p] ἐπὶ πλεῖστον [q] τῆς ἡμέρας, ἐν μὲν τῷ λαιῷ μέρει πᾶσα ἡ σύγκλητος, μελαίναις ἐφεστρίσι

5. iacet pallida. Circa lectum autem utrinque sedent magnam partem diei, a laeva quidem totus senatus, atris vestibus amicti: a dex-

p) καθίζονται Ms. Ba. v. N. q) ἐπιπλεῖστον A. al., sed tacite Mss. hic cum Stp. rel., cf. 3, 9, 15.

τῆς δὲ κλ.) Ad adv. ἐκ. cum gen. loci (quam rectionem v. ap. Thuc., dum Stp. Th. tenet modo in syn. poëtico ex Hom. cum gen. pers.) Bg. e P. servat praep. necessario, cum Lat. non teneant ap. G. Th. Sed Ms. verbum alius formae (cf. 3, 13, 9. i.) fuerit vel lapsus, vel glossa, utroque variante quoque ap. Thuc. 498, 32., sed et eiusdem sensus, cf. Stp. Th. cum lib. de V. med. et L. N. T., et in ἐπ. πλ. cum gen. temporis eodem ap. Ael. V. h. 3, 1. p. 196. e. in *maximam* diei *partem*, sed Ind. sine praep., (Bg. e P. libere, pro *plurimam* d. part. s. *plurimum diei*, cf. G. Th. 359, 23. et supra 1, 11, 15. m. 1, 12. 6. i.) ut sine Ind. ap. Xen. Cyr. 1, 2, 6. m. τὸ πλ. τῆς ἡμ., per ellipsin praep. cf. supra 2, 2, 3. Sic Bg. e P. quoque in sq. ἐν λ., omisso subst., ut Stp. Th. hinc „a *sinistra*“ quod et ipsum est potius Gr. aliud ap. Luc. 1, 232. l. 48. τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, sinistra *tenens* rel., sc. μερίδι aut χειρὶ, quod ib. mox sq., cf. L. Bos. Ell. p. 193. e. 362. e., sed modo ad ἐπ' ἀριστερᾷ, tum hinc per pravos numeros et sine Vs. p. 207. i. ad ellipsin plur. μερῶν, cum Nostri sing. pertineat potius ad p. 201. m., me praeterea reperiente tantum ad Hesy. laudatum Aesch. Prom. v. 713. λαιᾶς χειρὸς οἰκοῦσι λ. ad *sinistram* manum *habitant*, ubi Schol. 1. ἐν τοῖς ἀριστεροῖς, sed Schol. 2. ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, qui bene ostendit ellipsin praep., ut prior in praep. convenit cum Nostro, ad analog. scribente, ubi dedissem saltem *a* laevo - *latere*, cf. G. Th., etsi est potius alia Gr. praep. in N. T. ἐξ ἀριστερῶν, sc. μερῶν, cf. Lexx. et Luc. 3, 482. i. ἐν ἀριστερᾷ τοῦ νεὼ — ἐν δεξιᾷ, ad *sinistram* aedis - *dextra*, cf. infra ad 6, 5, 2. ἀφορ. e Ios.

μελαίν. ἐφεστρ.) Artemidorus Oneirocr. 1, 2, 3. χλαμὺς δὲ ἣν ἔνιοι μανδύην, οἱ δὲ ἐφεστρίδα, οἱ δὲ βήριον καλοῦσι. Suid. ἐφεστρὶς, ἱμάτιον ῥωμαϊκὸν, λέγεται δὲ καὶ μανδύας, καὶ βίῤῥον λ. Poll. 7, 13. αἱ δὲ ἐφεστρίδες, καὶ ἀμφιεστρίδες, περιβόλαια ἂν εἶεν. Recte. Lucianus etiam diminutivo ἐφεστρίδιον utitur in Merc. cond. 37. *Stroth.*

Cf. Ind. Poll. Hes. 1, 1547. i. 1555. i. cum N., Suid. 1, 920. i. 3, 588. m. φαιν. Moer. p. 139. Grut. Lamp. T. 5. p. 492. c. 5. Cas. ad Athen. 2, 375. i. Palm. Ex. p. 580. m. 542. i., ad Luc. 1, 696. N. 70. Sb. Ind. „*paenulas* dicit Lamprid.“ cf. T. 1. p. 26. b. m. 518. a. (ubi plebis sunt lacernae *nigrae*, quae hic senatorum in luctu) cf. ib. 774. a. N. 2. et 599. N. 4. sed T. 2. p. 332. a. i. 384. a. m., reddente Gs. Chr. Ind. „pallium, vestis exterior“ Stp. Th. 1, 1380. F. „ponitur et generalius pro quovis vestimento; unde Herodi. l. 4. senatoribus etiam tribuit —“ cum P. Vs., quam servatam a Bg. deserit Sch. „amiculis *atris*“ (ut Gs. ad Luc.) sed delebat Leisn. in Ox., pro ea adscriptis „lacernis *pullis*. Ferrar. de re vestiar. part. 2. c. 1. c. 2. p. 6.“ quem notaram e Graev. Th. T. 6. p. 788. E. sq. „ἐφ. lacerna, μανδύα, (unde forsan nostratium *Man-*

χρώμενοι [r], *ἐν δὲ τῷ δεξιῷ γυναῖκες πᾶσαι* [f], *ὅσαις ἀνδρῶν ἢ*

tra vero matronae, quascunque virorum aut parentum

r) Hoc comma in Bs. 2. al. pro Stp. rel. colo aut puncto al. ſ) Colon in Ms. Ba.

tel) *χλαμὺς* — Herodi. l. 7. de militibus — Politianus — ſubarmalibus *et* ſagis *induti*. Subarmalia non habent hic locum. Vertendum erat: *ſine* armis, *vulgari veſtitu*, ſolas *que* chlamydes *induti*. Alibi (§. 6. hic) Herodianus *λιτὰς ἐσθῆτας* appellat, *veſtes communes* ſ. *vulgares*, loquens de matronis in apotheoſi Severi, quas ait ſine auro atque ullo muliebri mundo fuiſſe, *ἀλλὰ λιτ. — ἀμφ.* vulgari *veſte* alba *indutas*; non *exili*, ut idem Pol. Nam cum ſenatores in *pullis lacernis* eſſent: matronae albas veſtes geſtabant, pallam ſcil. et ſtolam, ſed vulgarem ac communem, non purpura et auro de more pretioſam. (p. 789.) Perperam etiam pro quovis veſtimenti genere *ἐφεστρίδα* ſumi crediderunt ex eodem Herodi., qui eas ſenatoribus tribuit in funere Severi, *ἐν μὲν — χρωμ.* Ibi enim ſenatores, depoſitis luctus cauſa togis, in *pullis lacernis* ſ. *penulis*. Nam haec vox de utroque veſtimento uſurpatur, quod non multum diſſimile eſſet. — Non igitur pro quovis veſtimenti genere accipitur. Itaque non *atris veſtibus*, ſed *pullis lacernis* aut *penulis* vertendum erat" cf. G. Th. „*pullus*, *φαιὸς*, fuſcus, quales oves non albae naſcuntur, — veſtis *pulla*, i. fuſca, atra, qua quis in luctu induitur" qui in *lacerna* cum *χλαμὺς*, et in *penula* cum *φαινόλη* et *μανδύη*, nihil tenet in noſtram rem de ſenatoribus in luctu, ſed ap. Graev. l. l. p. 828. B. idem Ferrar." ſenatores in funere Caeſarum paenula *uſi*, (quod Lat. non bene dimiſit Bg., e P. ſubſtituens aliud ad *χρωμ.*, ad ſenſum, etſi G. Th. nec ipſe profert, ſcribente Noſtro ad analog., cf. Ind. Luc. *ἐσθῆτι χρ.* it. *μέλαν ἱμάτιον* Rs. Or. V. 6. 7. Is. tum ib. D.) Veſtis equeſtris — fuit tunica equitum anguſticlavia; quam, depoſito lato clavo, ſenatores in luctu ſumebant. Nam duo luctus inſignia patres uſurpabant, tunicam equeſtrem et lacernas pullas. De lacernis pullis in funere Herodianus de funere Severi, *πᾶσα — χρωμ.* *ſenatus* omnis *in* pullis *lacernis*" cf. Salm. ad Tertull. de Pall. p. 79. ſqq.

γυναῖκες) E P., contextui et ſqq. apte, ap. G. Th. etiam cum Gr. n., nec tamen cum aliqua explic., ſed cum epithetis diſertis *honeſta*, — optimates, — *primores* civitatis, — *ſummates*, ut in ſe nihil habeat, quam notionem *matris*, et coniugis aetate provectioris, ſit que modo nobilius vocabulum et grandioris ſoni, quam *femina* etc., cf. 1, 11, 11., hic ut per periphraſin innuantur uxores ſenatorum et magiſtratuum, diſerte nominatae etiam, ut praeſentes, in funere Auguſti ac Pertinacis. Tum cf. 1, 13, 11. m. in *πᾶς* cum *ὅσ.*, hic negligentius verſum ab utr. Intp. Lat., ut tota formula ſq., pro *omnes*, quibus — *honorem*, auctoritatem, *illuſtrem*, inſignem, *attribuit* ſ. conciliat, ſ. addit, ſ. communicat, impertit, tribuit, participat, quae Latt., pleraque ap. G. Th. de *honore* reperienda, Noſter reſpexerit, etiam aliquod epitheton Lat. in ſuo adi. *ἐνδ.*, cui et apta Lat. *clarus* et *ſplendidus*, it. *praeclarus*, valentia pro eximius, praecipuus, ſingularis, quae ſunt ap. G. Th. cum v. *honor* et ſyn. *decus*, in quo ipſo ib. eſt Gr. n. *τιμή*, et ſyn. epitheton, e Sen. *late* fulgens *aetheris* magni *decus*, it. *lucidum* coeli *decus*, it. *in-*

πατέρων ἀξίωμα τιμῆς ἐνδόξου [t] μεταδίδωσιν. οὔτε δὲ χρυσοφοροῦσά τις αὐτῶν ὁρᾶται, οὔτε [u] περιδεραίοις [x] κοσμουμένη [y], ἀλλὰ λιτὰς ἐσθῆτας λευκὰς ἀμφιεννύμεναι, σχῆ-

6. dignitas honeſtat. ſed neque aurum geſtans ulla earum, neque monilibus ornata conſpicitur: verum puris albis veſtibus indutae, ſpe-

t) al. ἔνδοξον, alii rectius ἐνδόξου. *Leisn.* in m. Ms. Bg., quod ἔνδοξον fuit in Par. et Ox., v. N. u) οὔτε δὲ περ. Ms. Vi. v. N. x) περιδεῤῥαίοις A. al. v. N. y) Colon in Ms. Ba.

ſigne. Caeterum ad v. μεταδ. cum gen. rei de ellipſi ſubſt. μέρος iterum hinc monet ſine Vs. L. Bos. p. 198. e., cf. 3, 6, 4., verum Leisn. etiam ad m. Ox. „ἐνδόξου" in quo innuit veram lectionem pro operarum vitio in Var. L.

οὔτε δὲ) Liberum P. deſerit Bg. etiam in δὲ iterum, cf. 3, 7, 19. m. (ut v. ὁρ. paſſ. cum nominativo particip. ap. Dem. 257, 11. 306, 26. 609, 19.) neceſſario faciens cum eo in χρ., ubi Gs. Chr. „aurum in veſte habeo" bene ſic circumſcribens, ob ſq. περ., cum Stp. Th. univerſe aliunde dediſſet, poſt ſyn. Bg. „i. e. aurata veſtimenta ſ. aurea monilia gero" quibus oportuit addi et *armillas*, ob ſubiectum ib. locum, it. *periſcelides*, etiam acus vittas que crinales, et inaures, anulos, fibulas, cf. ap. Luc. 2, 721. l. 59. ſqq., quorum omnium ornamentorum unum modo placuit hic ſubiicere Noſtro περ., ubi Stp. Th. modo ex 5, 5, 5. monuit de ſcriptura per ῤῥ, cf. ad Moer. p. 326. N. 1. Suid. 3, 83. e. Hes. 2, 922. περιτραχήλια, ἢ ἐνώτια, Ind. Luc., ſtatuente me in hoc adi. ellipſin ſubſt. κοσμήματα, tacente L. Bos. p. 170. i. ſed variante Noſtro per praeſ. κοσμ. cum perſ. κεκοσμ. in ſuperioribus, et poſt οὔτε δὲ ſubiiciente meram neg. οὔτε iterum, ut 2, 11, 12., ut que ſyn. μήτε δὲ - μήτε 2, 6, 2. ubi Bg. melius, quam P., (etſi licuit ſevero ordine *neque* vero — *neque*, aut *neque* autem — *neque*, cf. G. Th. 428, 69. it. *nec* vero — *nec* 411, 57.) et per ſe procedit Ms. Vi. repetitum δὲ, ut fuit ſolitarium poſt οὔτε δὲ binis in membris 2, 11, 11., et copulatur μὴν ſyn. cum neg. ſupra, μήτε — μήτε μὴν 2, 6, 19. e. οὔτε γὰρ — οὔτε μὴν 2, 7, 3. it. ap. Xen. Cyr. οὔτε — οὐδὲ μὴν 4, 5, 27. οὔτε — οὔτε μὴν — οὔτε μὴν 5, 4, 11. οὐκ — οὐδὲ μὴν — οὐδὲ μὴν — ἀλλ' οὔ γε μὴν 3, 3, 50. οὔτε γὰρ — οὐδὲ μὴν — οὐδὲ 2, 2, 15. cf. Hoog. Op. 990, 31. p. ſq. Nr. 32. et Lat. *neque* — *neque vero*, it. *nec* — nec *vero* ap. Hor. Turs. p. 558. i. potuit que per ſe δὲ hic elapſum eſſe a vicinitate, ſed et natum a librario, ſive e recenti memoria prioris οὔτε δὲ, ſive e gloſſa per comparationem aliorum, dum et P. prodit vulg. oblique.

λιτὰς) videntur eſſe veſtes ſordidatae, fullonis cura non candorem adeptae, caet. *Leisn.* in m. Ms. Bg., qui deſerit P. in λιτ., quod, ut Lat. *tenuis*, de veſtimentis ac textis, dr. dupliciter, vel in bonam partem, pro ſubtilis, oppoſ. craſſo, textus ſubtiliter et ſubtili filo, habens ſubtile filum, vel in partem deteriorem, pro vilis, vilis pretii, non multa cura et arte laboratus, non variegatus et pictus, ſed ſimplex, unius lini ac coloris; unde ſemper e contextu diiudicabitur notio, quanquam interdum dubia eſt, ut hic, ubi matronis illis primoribus convenit aeque prima, de peplis et veſtimentis ſubtilis fili texturae que, quoad genus et locum

μα παρέχουσι λυπουμένων. ciem praebent moerentium

ipsarum, ac secunda, quoad tempus et luctum, in quo tamen et hodie feminae solent elegantiores esse et vestibus uti subtilioribus; reddente Gs. Chr. Ind. hinc „tenuis, vilis" quod postr. habet quoque Sch., praeter P. illud, reprehensum a Ferrar. supra ad §. pr. *ἐφεσρ.*, qui inclinabat ad notionem secundam, ut Bg. forsan etiam, cf. G. Th. „pura *toga*, i. non praetexta, — *vestimenta*, i. e. non oblita, non fulgurita, non funesta, non maculam habentia" tenente Stp. Th. modo *τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος* e Plut. sine Vs. (sed sine auctore *τὸ λιτοῦλιτον*, quod est ap. Dion. H. S. T. 1., ut *λιτῶς* ap. Ael. V. h. Long. Mor. Hs. Fa. Aes. et in N. ad Hesy.) sed me praeterea de vestitu et partibus eius, ut de galea ap. Polb. Ind. et Rsk. qui „purum, inornatum", de peplo ap. Hom. *Ἰλ. γ'*, 385. *ϛ'*, 352. *Ὀδ. ά*, 130. cum N. it. Orph. Arg. v. 875. cum N. et Ind. (ubi et de terra,) it. ap. Luc. de textura, ubi quoque de aqua et coena ut ap. Phoc., sed de victu ap Xen. Bach., de aedibus ap. Ios. 2, 334. 1 5. e., de sale ap. Call., ubi et h. L. P. v. 25. *λιτὰ χρίματα*, purum *oleum* sed Ind. Gem. Pl. „*λ.* ferax, pinguis, *λιτὰ μέταλλα*, ergiebige *Bergwerke*" immo contrarium *tenuis*, *parcus*, ut appa.et ex adiuncto syn. e sq. opposito, p. 32. m. *τὰ ἐκεῖ χρύσεα μέταλλα, παντάπασι λιτὰ ὄντα καὶ φαῦλα, ἐς τοσοῦτον ηὔξησε ταῖς κατασκευαῖς, ὥστε φέρειν αὐτῷ πλείω, ἢ χιλίων ταλάντων πρόσοδον*, sed de pers. cum oppos. ap. Call. h. Ap. v. 10. sq *ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος, ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος*, *parvus*, at Loesn. Ind *pauper*, quomodo et (prorsus ut Lat. *tenuis*) vertitur ad Herodian Gramm. post Moer. p. 452. in N. 2. cum Ind., tum ap. Xiph. S. 431, 30 de Caracallo *ἐν μέντοι ταῖς ἀνάγκαις καὶ κατεπειγούσαις στρατείαις λιτὸς ἦ καὶ ἀπέριττος*, *necessitatibus* vero *et* urgentibus *bellis* (expeditionibus *minime* magnus *et* excellens *erat*, immo *tenuis* et *parcus*, i. utebatu vili victu et supellectili non magnifica copiosa que, (cuius Sb. Ind praebet quoque ad locupletandum Stp. Th. locum e Zos. 3, 5, 5. *διὰ τὴν τοῦ βίου λιτότητα*, propter *frugalitatem* in *victu*,) denique de scriptor et scribendi genere, sensu rhetorico, ut Lat. *tenuis*, ap. Dion. H. S T. 2. 69, 28. *ὁ δὲ Εὐριπίδης οὔτε ὑψηλός ἐστιν, οὔτε μὴν λιτὸς λ.* it. cum syn. 146, 41. *λέξιν — τὴν λιτὴν καὶ ἀκόσμητον, καὶ μηδὲν ἔχουσαν περιττὸν* e 184, 28. *τῶν δὲ τὴν λιτὴν καὶ ἰσχνὴν καὶ ἀπέριττον ἐπιτηδευόντων φράσιν* i cf. Salm. ad Spart. Adrian. 1, 134. a. m. Fi. de vit. L. N. T. Pr. 3. p. 1: Foes. Suid. 2, 452. i. m. et Hes. 2, 485. sq. pluries. Iam Leisn. in Ox. m ad *ἐσθ. λευκ.* „v. Kirchm. de fun. p. 245. Tacit. A. 2, 75. cum Lips. Exc p. 923." quorum in postr. *quae* luctum *amissae* sororis *tum* primum *laet* cultu *mutavit*, modo oblique huc spectatur, ubi vestes *albae* sunt luctu indices, cf. Cas. Ex. Bar. 16. p. 434. b., tacente G. Th., ubi tamen v in discrimen *albi* et *candidi* coloris, ut minoris et maioris, quo Leisr respexit supra, ut *albae* vestes sint naturalis talis coloris, sed *candida* ab arte et fullone; quanquam interdum *alba* quoque *vestis* est, qua cretam accepit, cf. Cl. Cic. et Ind. Liv. v. *candidatus*; et hodie quoqu feminae in luctu candorem summum adhibent tamen. Denique Stp. Th 1, 1327. F. laudato nostro pergit „item *σχ. παρέχειν λυπουμένου*, speciem *praebere* hominis *moesti*" memoriter et forsan a Bud. Lex. deceptus sed in v. *λυπ.* pass. tenens aliunde Bg. Lat. e P., ap. G. Th. quoqu cum Gr. n., quod aeque sensu med. capietur, cf. lib. de V. med. F p. 329. i. Dem. Ind., cui add. 142, 20. 239, 12.

ἑπτὰ μὲν [z] οὖν ἡμερῶν τὰ εἰρη-μένα ἐπιτελεῖται [a]· ἰατροί τε, εἰσιόντες ἑκάστοτε, προσίασι τῇ κλίνῃ [b], καὶ δῆθεν ἐπισκεψά-

7. Septem quidem diebus, quae dixi, aguntur: ac medici ingredientes subinde accedunt ad lectum: et quasi visitavis-

z) μὲν omissum in Ox. mendose. a) Hic comma in Bs. 2. sed punctum n rel. b) Colon in Ms. Ba. ut punctum in A.

i

ἑπτὰ μ.) Cur *septem* ipsos dies adhibuerint, ignoro, nisi ex arte medica forte, ubi in septimo et nono morbi dirimuntur fere; unde mox medici rei interesse narrantur; sed et forsitan luctus longioris caussa, et quia alias mortuorum cadavera a Romanis per tot dies servata intra domos, et octavo demum elata, cf. Ant. Rom. Nieup. p. 414. i. cum Rolin. p. 440. m. e. 444. m., et Casal. p. 144. e., Bg. deserente P. in gen. ἡμ. temporis, (quo variat Noster cum syn. abl. 4, 1, 1. ἔτεσιν) etiam in rel., negligenter ab illo versis, (cf. in μ. ὁ. 4, 1, 7.) non item a Sch. „ἐπ. peraguntur" ut Gs. Chr. Ind. *perfici*, quae composita modo novit Stp. Th., cf. in liberum Bg. ad τὰ εἰρ. 3, 9, 12., qui et mox ad ἑκας. variat cum illo ad 3, 10, 16. cf. G. Th. „*sub.* — frequenter, identidem" et per Lat. idem ap. Rs. O. V. 7. If. sed sine Ind. Dem. 95, 16. 98, 18. Aesch. Fi. et ep. S. Luc. Plut. Hs. Xen. Ἀνβ. Thom. M. Suid. Hesy. L. N. T. ut pro *ubique* Ael. V. h., sed de aliis adv. etiam ἑκασταχῇ Xen. Cyr., ἑκασταχοῦ ib. Pol. Z., ἑκασταχόσε Sb. Ind. et Thuc. ubi et ἑκασταχόθεν, respiciente Nostro in v. εἰσιοντ. ad §. 3. ἐν τῇ τῶν βασιλείων εἰσόδῳ, unde supplebitur pron. αὐτὰ, τὰ βασ., oppresso hoc membro a P.

καὶ δῆθεν) *et* postquam *inspexerunt* scilicet *aegrotum* rel. Nam particula δῆθεν ironiam hic declarat, ut *scilicet* ap. Latinos. Talis est particulae δὴ usus 3, 15, 17. ideo que et ibi *scilicet* sum interpretatus. *Steph.* inspicientes *velut* aegrum. Quum ficte aliquid agitur, ei rei indicandae inservit δῆθεν. v. Abr. ad Arist. p. 77. et D'Orv. Van. Cr. p. 422. *Leisn.*

Cuius Lat. e P., syn. illi Bg., tandem redit ad Stp. severius, cf. 2, 15, 6. 1, 14, 17., etiam Sch. ex Ind. Sb. praeponente numeris huius loci „ironice, (at deferente etiam P. in) ἐπ. quum *invisissent*" dum addit nostro loco sine Vs. Ind. Sb. „sic 235, 46." Xiph. καὶ αὐτὴν ὁ Τιβέριος οὔτε νοσοῦσαν ἐπεσκέψατο, οὔτ' ἀποθανοῦσαν αὐτὸς προέθετο, visitavit *aegrotantem*, ex quo loco apparet, dici hoc v. de aliis etiam, non modo de medicis, ut hic, cf. Stp. Th. v. i. hinc „invisentes *aegrum*" L. N. T., cum N. Schw., it. Kypk. 1, 129. m., qui male „ἐπ. est *aegrotum* visitare" non vero per se, quia hic et alibi diserte additur τὸν νοσ., ut ap. Luc. 5, 24. ubi tamen etiam in N. 24. „proprie *invisere* aegros" it. ap. Zos. 5, 32, 3. cf. Ind. Dem. Xen. Cyr. (ubi eodem sensu et ἐπισκοπεῖν, ut med. ap. Ael. V. h. etiam,) ponente Stp. Th. post ilia 3, 925. G. rursus locum hunc cum P. Vs. sub „inspicio, contemplor" quae notio primo debuit loco poni, habens idem in χαλ. 4, 374. E. m. cum P. et „gravius aegrotare" ubi deinde G. ex Thuc. alio sensu, τὰ ἑαυτῶν — καθ' ἡμέραν τοῖς πᾶσι χαλεπώτερον ἔχοντα, ad quam analog Noster hic de pers. formulam adhibuerit, tenente tamen Ind. Luc. „χαλεπῶς ἔχειν, aegrotare" sed alio sensu χαλεπῶς ἔχειν πρὸς λ. Xen. Ἀνβ. cum Thuc. et Diod. S. 1, 427. l. 99., nihil autem G. Th., nisi in v. *hab.* 861, 15. sq. *videbatur* se *non* graviter *habere*, quod vicinius erat; P. deferente Bg. recte ad ἀπαγγ.,

μενοι τὸν νοσοῦντα, χαλεπώτερον ἔχειν ἀπαγγέλλουσιν ἑκάστοτε. ἐπὰν δὲ δόξῃ τετελευτηκέναι, τὴν μὲν κλίνην ἀράμενοι [c]

sent aegrotum, deterius se habere renunciant identidem. 8. Vbi autem videtur iam esse mortuus, lectum portan-

c) Comma hic in Ms. Ba. cum ed. A. al., quae et cum ista habent ἀῤῥαμ. cum iota, cf. 3, 9, 1. m.

sed in sq. §. servante ex illo adv. cf. 4, 1, 4., et tantum Lat. ad v. δοξ, quod h. l. de iudicio interno et externo, i. mente agnoscitur et verbis declaratur significatur que.

ἀράμενοι) *lectum* humeris *attollunt* et *qui ex equestri ordine sunt* nobilissimi, et *ex sen. lect. iuv.* Iungit autem Pol. νεανίαι cum εὐγεν. quoque. *Steph.* Leg. οἱ εὐγεν. *Reisk.*

Cuius res in articulo adiecto incerta est, sed altera Stp. directa in P., qui iunxerat duo subst. et adi., quae Noster dedit singula singulis subst., et maxime εὐγ. ordini equestri, a rei veritate, veteri que instituto, (quia ap. Romanos in equitibus spectata sunt duo, generis antiquitas, s. maiores clari, et divitiae, cf. Dion. H. S. T. 1. 222, 32. sq. τὸ δὲ τῶν ἱππέων πλῆθος ἐπέλεξεν ἐκ τῶν ἐχόντων τὸ μέγιστον τίμημα, καὶ κατὰ γένος ἐπιφανῶν,) respiciens tamen forsan et Lat. Bg., quod generositatem illam maxime complectitur, cf. G. Th. 451. l. 40. 44. cum Manut. ad Cic. l. l., aeque ac nomen aliud, equitibus Rom. peculiare ap. scriptores Lat., *splendidus* et *splendor*, cf. G. Th. et Cl. Cic., quanquam melius et hic erat Lat. *generosus*, cf. ad Rosin. p. 75. N.; aliter, quam supra 1, 13, 5., sumto hic τοῦ ἱπ. τ., pro que ordine civium Rom., ut Gs. Chr. Ind. et e P. etiam Bg. cum Stp. Th., quae notio est propria reip. Rom., traducto nomine ταγμ. universi generis ad speciem, cf. Sb. Ind., pro quo οἱ ἱππεῖς it. ἡ ἱππὰς ib. et Ind. Dion. H. ej. T. 1. Lat. v. *equestr.* Tum Leisn. in m. Ox. ad τ. συγκλ. ἐπ. ν. „Bernegg. ad Iustin. 42, 2. n. 11." ubi ad *cum ad eum certatim* principes *iuventutis* totius *ferme* orbis *concurrerent*, posteaquam disputasset, *iuventutem* ibi *de virili aetate* dici, it. de *iuvenum* annis, ad extremum addidit „et Herodianus sub init. l. 4. οἱ τῆς σ. ἐπ. ν. senatorii *ordinis* lectissimi *iuvenes*" cum P. servans severius, quam Bg., casum Gr. secundum, sed cum iisdem reddens ἐπιλ. per gradum alium, pro quo Ind. Gs. Chr. „dilectus, electus" cf. 1, 6, 9. 2, 13, 21., ut sint ad hoc officium prae caeteris quidam electi senatores, sed ii non aetate nimis provecti, verum iuvenes adhuc, atque adeo hic ultra annum 25 saltem aut 30 progressi, quos quippe annos legendorum senatorum et aditus in senatorium ordinem constituunt, v. Nieup. Ant. R. p. 18. i. 64. 99. m. Dio quidem sic narrat in funere Pertinacis, κατεκόμισαν (ut h. l.) δὲ αὐτὴν (τὴν κλίνην) ἀπὸ τοῦ βήματος οἵ τε ἀρχιερεῖς, (a Nostro non prolati,) καὶ αἱ ἀρχαὶ, αἵ τε ἐνεστῶσαι καὶ αἱ ἐς νέωτα ἀποδεδειγμέναι, καὶ ἱππεῦσί τισι φέρειν ἔδοσαν, (ut ab initio senatores portarint, sed deinde equites, qui hoc tempore et secundum narrationem Nostri, nisi libere narrat et universe, portarint prius, postea vero senatores,) sed in funere Augusti, αὕτη (εἰκὼν imposita lecto) ἐκ τοῦ παλατίου πρὸς τῶν ἐς νέωτα ἀρχόντων — ἤγετο, — μετὰ δὲ τοῦτο (post praelectam laudationem funebrem) τὴν κλίνην οἱ αὐτοὶ, οἵπερ καὶ πρότερον, ἀράμενοι — διεκόμισαν. παρῆν δὲ καὶ συνεξέφερεν αὐτὸν ἥ τε γερουσία καὶ

τοῦ τε ἱππικοῦ τάγματος εὐγενέστατοι, καὶ τῆς συγκλήτου ἐπίλεκτοι νεανίαι, κατακομίζουσι διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ[d], εἴς τε τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν προτιθέασιν, ἔνθα οἱ Ῥωμαίων ἄρχοντες[e] ἀπόμνυνται. ἑκατέρω-

tes, qui ex equeſtri ordine ſunt nobiliſſimi et ex ſenatorio lectiſſimi iuvenes, deferunt per viam ſacram ac in vetus forum proponunt, ubi Romani magiſtratus imperium 9. eiurant. Utrinque autem

d) Colon in Ms. Ba. e) Excp. Ms. Ve. „§8. 7. deeſt. — τὰς ἀρχὰς“ ſed in Ms. Vi. ἄρχοντες τὰς ἀρχὰς ἀπομν. at Ms. Ba. ἄρχοντες τὰς ἀρχὰς ἀπωμν. v. N.

ἡ ἱππὰς λ., ubi ipſum Noſtri comparet v. ἀρχαι., ad quod Leisn. in m. Ox. „Periz. ap. Aelian. 3, 22. p. 235.“ nobis p. 264. N. 2., ubi hinc profert „τὴν μὲν κλίνην ἀράμενοι κατακομίζουσι“ ſine Vs., qua de ſimul actum in Exc. ad 1, 13, 4. i. p. 933. m., ubi Bg. deſerit in ἀρ. P. (a Stp. ſupra ſervatum partim et a Sch. „*attollentes* lectum *humeris*“) non item in κατακ. ubi et Stp. Th. ex illo notionem novam conſtituit, ſubiecto hoc loco ſine Vs., cf. Ind. Rs. Or. V. 8. Din. et Lyc. Dem., huc ſpectante etiam Donato ap. Graev. Th. T. 3. p. 673. B. ſine Vs. de ſacra via, quae mittebat in forum, cf. 2, 9, 7., quod hic augetur nomine peculiari ac ſolito ἀρχ., ap. Bg. e P., quo de nihil G. Th., ſed Lipſ. de magnit. Rom. Op. T. 3. p. 141. i. cum Roſin. Ant. p. 662. e., Dione l. l. non id nominante, ſed bis Campum Martium, quo de Noſter demum §. 11., quia fortaſſis hoc tempore in ritu hoc acceſſerunt quaedam nova, in quibus et hoc, ut lectus iterum in foro proponeretur vetere, pro quo abl. Noſter uſurpat aeque rectum acc. cum v. πρ. cf. 1, 17, 4., ad variandum cum §. 3., tacente P.

ἔνθα οἱ λ.) Heſych. ἀπομνύμενοι, ἀποβάλλοντες δι' ὅρκων. *Leisn.* (qui et in m. Ox. „ſupple ἀρχήν.“) Ven. longe rectius ἄρχοντες τὰς ἀρχὰς ἀπομν. quae vox ob ſimile initium duarum vocum excidit. Praeterea, quamquam forſan dici poſſit elliptice ἄρχοντες ἀπόμνυνται, tamen nusquam quantum ſcio haec ellipſis occurrit, ſed ſemper additur τὴν ἀρχήν. *Stroth.*

Sch. „ἀπ. *eiurant* imperium, cum iureiurando deponunt“ ut Gs. Chr. Ind. „*abiuro*, magiſtratum iure iurando interpoſito depono“ qui ita nihil novat, nec per Notam ſub Gr. textu; nihil etiam monente Sb. in N. et Ind., nec ſuſpectum habente hunc locum Stp. Th. 2, 1296. D. m., ſed e Bud. C. 215, 7. reddente „*abdicant* ſe *magiſtratibus*“ una cum Heſ. et Suid., ubi non affertur locus aliquis ſine acc. rei, nec ad L. Boſ. Ell. p. 39. m., ubi Leisn., laudato ſine Vs. noſtro loco, iterum „ſubaudi ἀρχήν. Plene Plut. ἀπομ. τὴν ἀρχ.“ quo iam uſi Bud. cum Stp., comparantes v. ἐξομ., quod reperi ap. Dion. H. S. T. 1. 336, 14. τὴν ὑπατείαν αὐτὸς ἐξόμνυται, *ipſe* conſulatum *eiurat*, affine illi ſupra 2, 12, 8. de Iuliano ἱκετεύοντος, ἐξομόσασθαι τὴν ἀρχὴν, pro quo hic variatur ſaltem in v. ſyn., ubi Noſter iterum ſcribit de more civitatis Rom., traducto v. ἀπομν. in uſum Rom., hauddubie e Lat., qui et ipſi non habent ſimpliciter *eiurare*, ſed cum acc. aliquo, v. c. *imperium* ſ. *magiſtratum*,

θεν δὲ βάθρα τινὰ σύγκειται, gradus quidam constructi

(nam severum *abiurare* plane hoc sensu non usurpatur,) cf. G. Th. Cum Leisn. in illo libro Bos. publicarit ellipsin, nec quis contra interea dixerit: tamen mihi sane etiam videtur ellipsis illa durior, in primis non reperta alibi, et cum libri Mss. hic in auxilium veniant, quorum fides quanquam est dubia, tamen in partibus debet valere, et hic quidem non solum ob Strothi rationem idoneam, quia ob pr. simile ἄρχοντες potuit omitti a librario τὰς ἀρχὰς, (quod contra factum esse videtur in Ms. Ve., saltem sic capi possunt illa Excerpta, quasi in Cod. defuerit οἱ ἄρχοντες, et pro eo modo reliquum fuerit τὰς ἀρχὰς, nisi is, qui Ernestio descripsit ex Theupolo Varietatem Lect., peccavit, volens scribere, quod Strothus dedit, rectius fortassis ex ipsis Theupoli Excerptis,) sed quia etiam P. habuisse videtur Mss. rel. lectionem in his „*deponere* imperium *consueverant*" ubi non modo videas perf. Ms. Ba. in v. ἀπωμν. (etsi vitium etiam admissum esse potest in confusis de more vocalibus, et libere versatus P., qui statuat hoc, olim magistratus depositos esse iureiurando hic in foro vetere, postea vero alibi; quo de nihil novi, nec an postea factum fortassis in Campo Martio,) sed quoque syn. illi Mss. formulam, quae proprie alia est Gr. ap. Dion. H. l. l. 339, 36. ἀπέθετο τὴν ἀρχὴν, est que mera explicatio, ut ap. G. Th. „eiurare *magistratum*, i. deponere, (qui et mox) *eiuratio*, pro resignatione, ap. Valer. — *ignominiosa* consulum *eiuratione*, — paulo ante dixerat *consulatum* deponere *coëgit*" quo loco Valerii, cum absolute quoque dicat *eiuratione*, sine gen. aliquo, v. c. *imperii* s. *magistratus*, si quis uti velit ad stabiliendam hic vulg. lectionem in v. affini, similiter posito sine casu illo aliquo: is Mss. rem habeat pro glossa, et sumat, habuisse P. quoque Cod. talem interpolatum, ut alibi. Mihi quidem per hanc ambiguitatem nihil licuit, quam novitatem Mss. reponere in Var. L., et addere illa, consules (quos constat imperium munus que deposuisse, praeter orationem, ad populum habitam, etiam iurando verbis conceptis, se remp. bene atque e fide gessisse, ac leges rem que publ. servasse, v. Plut. in vit. Cic. T. 1. p. 872. it. Cic. ep. ad div. 5, 2, 16. sq. cum Plin. Pan. 65, 2. extr.) hic videri esse Nostro οἱ ἄρχοντες, (non *universos magistratus*, quo de cf. Krb. Decr. R. p. I. p. 267. et Munth. p. 164. i. cum Sb. Ind.) tum ex usu loquendi aliorum scriptorum de rep. Rom., vocabulo generis iterum in speciem traducto, v. c. ap. Dion. l. l. de funere Aug. et Pertin., ubi in primis ἡμεῖς δὲ ἡ βουλὴ, πλὴν τῶν ἀρχόντων, λ. tum per analog. illius αἱ ἀρχαὶ, absolute positi, vel cum epitheto ἐπώνυμοι et ἐνιαύσιοι, cf. ib. et supra 1, 16, 7. e., et Lat. *magistratus*, qui et ipsi sic absolute et praecipue dicti, cf. Sall. Cat. 29, 3., qui est locus classicus, ubi praec. *consules* et sq. *consuli*, et oppon. *senatui*, ut ante ap. Dion. Ca., cf. et Dion. H. l. l. p. 119. e. cum Corn. N. 23, 7, 2. et Ind. it. Cic. p. Sext. c. 65. e. magistratus *annuos*, cf. 1, 16, 7. e., manente Bg. in P., praeterquam in v. ἀπ., non item Sch. in „ἀρχ. *magistratu* Romae *fungentes*" quod aeque ambiguum, reperiente me in Adversariis adhuc, de iureiurando illo esse ap. Rollin. hist. Rom. Vernac. ed. T. II. p. 572. e., tum ap. Grut. Lamp. T. 2. p. 216. e. sq. super ἐξόμνυσθαι τὴν ὑπατείαν etc. maxime e Dion. H., unde notaram ed. Rs. V. 2. p. 1021. l. 4. it. p. 1091. l. 6. et τὴν ἀρχὴν ἀποθέσθαι e V. 3. p. 1820. l. 10. sed ed. Sb. 336, 14. at τὴν ὑπ. ἀπωμόσατο 570, 39.

βάθρα) Bg. deseruit P. non in hoc subst. (nec Gs. Ch. Ind., cf. Stp.

ἐν κλίμακος σχήματι καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου μέρους τῶν εὐγενεστάτων καὶ εὐπατριδῶν χορὸς ἕστηκε παίδων [f], ἐν δὲ τῷ ἀντικειμένῳ [g] γυναικῶν, τῶν ἐν ἀ-

sunt in forma scalarum: ac in altera quidem parte nobilissimorum ac patriciorum chorus stat puerorum, ex adverso autem feminarum, quae maioris dignationis exi-

f) Comma hoc in Bs. 2. L. al. pro colo Stp. rel. et puncto A. al. g) Hic nullum erat comma modo in Bs. 1. R., ut mox post γυν. tantum erat comma in Ms. Ba.

Th., qui hinc e Suid. „gradus scalari similitudine" in sq. novam tenens notionem pro *subsellio*, sub quo Sb. Ind. et habuit nostrum locum, ubi certe non necessario intelligendi sunt gradus cum subselliis simul, ob sq. ἕστηκε, et quia forsan non longissimo tempore cantatum, ut stantes durare quirent, cf. in βαθρ. Suid., non coll. ad Hes., Schol. Eur. Phoen. v. 1186. Soph. Oed. T. v. 142. et Oed. C. v. 267. Ind. Luc.) sed in rel., ubi v. συγκ. Stp. Th. hinc e P. cum falso numero l. 3., nec cum Bg., quo de sensu physico cf. cum adv. Ind. Soph. Ai., cum pr. ἐκ Luc. Xen. Bach. Rs. Or. V. 4. Diod. S. 1, 15. l. 57. et Foes., sed cum pr. κατὰ et acc. rei elliptico Luc. ex 3, 58. l. 82., it. sensu rhetorico ad Thuc. p. 18. N. 56., cum adv. Long. Mor., cum pr. ἀπὸ If. Pan. ej. it. in malam partem, pro confictum esse, cum adv. Rs. Or. V. 7. Ant., cum dat. pers., it. pr. ἐπὶ ib. V. 6., cum pr. ἐκ Abr. Auct. Dl. Th., sed tropico, pro constitutum esse, Suid., non coll. ad Hes., Dion. H. S. T. 1. Polb. Xen. Hell. 'Αιβ. et Pol. Luc., ubi et cum dat. pers. ex 2, 575. l. 58. Rs. Or. V. 7. If., ut cum pr. πρὸς V. 4. sed sine Ind. Dem. 213, 14. 898, 5. 908, 6. 968, 16., it. de re ac tempore Dion. H. l. l. et Herdt., sed pro conveniens s. consentiens Luc. ex 1, 713. l. 21. Ultima Nostri ἐν κλ. σχ., per numerum a Bg. e P. mutatum, hodie etiam imitantur architecti nostri in amphitheatris et aliis, ubi spectatores sursum extollunt alios super alios, ut nuper etiam in funere Friderici Unici, ubi nominabatur *ein* treppenförmiges *Gerüst*.

ἐπὶ μὲν θατ.) Praeter dicta ad θατ. alibi, nihil reperi, quam ap. Phil. p. 750. B. πρὸς θάτερον ἀποκλίνων μέρος, in *alteram* propensior *partem*, ut de suo scripserit Noster, varians, simul que per sq. ἐν τῷ ἀντικ., sc. μέρει, cum illis §. 5. ad se relatis ἐν μὲν τῷ λ. μ. — ἐν δὲ τ. δεξ., liberum P. deferente etiam Sch. in „ἀντ. *in* adversa *parte* chori, *in* altera parte" (ubi L. N. T. Schw. p. 125. e. N. „chorus foeminarum *ex adverso* puerorum *stans*") it. in v. ἕς. cum Bg., cf. ad 1, 11, 10. e., memorante Dione in funere Pertinacis, χοροὶ παίδων καὶ ἀνδρῶν, θρηνώδη τινὰ ὕμνον ἐς τὸν Περτίνακα ᾄδοντες, παρῆλθον λ., sed Nostro definiente chorum utr., ubi εὐγεν. referetur iterum ad equitum filios, cf. §. pr. aut una cum εὐπατρ. ad senatorum, cf. 1, 2, 3. m., qui hic pro adi., ubi Gs. Chr. Ind." generosus, patricius" quasi copulentur syn., a diversa parte, cf. Exc. ad 1, 2, 3. m. sed Sch. „distinctorum a *nobilissimis*" ut εὐγ. sit generis vocabulum, sed εὐπ. speciei, proprie ad solos senatores pertinens. Sed in τῶν ἐν ἀξ. brevior P. (et inde Kypk. 1, 181. m.) ut Bg. amplior, addito libere adi. μείζονι, secus ac supra, cf. 3, 15, 13., variante Nostro per

ξιώσει εἶναι δοκουσῶν [h]. ᾄδουσι δὲ [i] ἑκάτεροι ὕμνους τὲ καὶ παιᾶνας εἰς τὸν τετελευτηκότα, σεμνῷ μέλει καὶ [k] θρηνώδει ἐῤῥυθμισμένους. μετὰ δὲ τοῦτο βαστάσαντες τὴν κλίνην, φέρουσιν ἔξω τῆς πόλεως εἰς τὸ

10. ſtimantur: canunt au-
tem utrinque hymnos et
Paeanas in defunctum, ve-
rendo ac lamentabili carmi-
11. ne emodulatos. Deinde
lectum ferunt extra urbem in

h) Mss. Ba. et Vi. δοκούντων λ. v. N. i) ᾄδουσι τὲ ἑκ. Ms. Ba. v. N. k) Hoc καὶ in Lugd. omiſſum mendoſe.

brevitatem cum longiori deſcriptione §. 5. e., cf. in Bg. δοκ. cum inf. εἶν. 1, 8, 2., ubi praeiverit Sch. „mulierum, *quae* illuſtres *habebantur*" ſed Ms. alius ſexus referatur ad maſc. ἀνδρῶν ἢ πατέρων, mente addendum ex §. 5. e., commate tollendo poſt γυν., quod tamen idem Ms. ſolus protulit, locum habens illud in vulg. fem. δοκ., quod cum Mss. rel. oblique quoque P. retulit ad feminas ipſas, quibus et l. l. tribuebatur res, et hic conveniat ille ſexus Ms. modo per generis enallagen illam, qua de v. ad 1, 8, 6. i., niſi et lapſum ſcribae in litteris ſumas, qui et acciderit in copula τὲ pro δὲ, quanquam et gloſſa, conſentiente P., non item Mss. rel.

ὕμνους) Hoc genus tantum e Dione producere in N. pr. potuimus, pertinens, credo, ad Severum, inter deos referendum, (cf. Murth. p. 371. e., quanquam alias etiam univerſum carmen ſignificat, cf. D'Arn. An. Crit. p. 6. Cup. Obſ. L. N. T. cum Schw. N., interdum et lugubre, cf. Stp. et Schol. Aeſch. S. c. Th. v. 873. cum Xen. Ap. S. §. 26. et Ind. Ael. V. h. it. Luc., ubi et Noſtri formula ᾁδ. ὕμν.) ut adiunctum a Noſtro παι. videtur maxime reſpicere eius victorias et facta bellica, horum que adeo laudem, etſi et hoc ſubſt. interdum univerſe capitur, cf. Gs. Chr. Ind. „laudatio carmine comprehenſa" Thuc. Luc. Dem. Dion. H. S. T. 1. Xen Hell. Bach. Cyr. Fi. Aeſch Eur. Barn. cum Ion. v. 906. et Schol. Phoen. v. 1109. Abr. ad Aeſch. 1, 248. i. 329. e. 414. e. Kl. Tyrt. p. 192. Cup. l. l. p. 4. e. ſqq. Suid. Heſ. aliquoties, Phil. p. 760. D. e. Zoſ. 2, 5, 12. ὕμνους ᾄδουσι — καὶ παιᾶνας, hymnos *et* paeanes *canunt*, 3, 25, 10. τὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ στρατοπέδου παιᾶνα, ovationem *exercitus*, et 5, 7, 11. παιᾶνας ᾄδων ἐπινικίους, conſuetas *victoriis* ovationes *accinens*, et in uſum criticum confuſum que παιὰν et παιὼν Ind. Eur. Phoen. cum Hippol. Caeterum omiſſum a P. pron. ἑκατ., cf. 4, 1, 9., reddit Bg., ut 1, 13, 10. i.

σεμνῷ) Pro Lat. P., retento etiam a Bg., poſuit Leisn. in m. Ox. „gravi" melius ſane ad rem muſicam, pro *ſevero*, ſerio, non hilari; ſicut pro Bg. Lat. ad ſq. ſubſt. μ., e P. quoque ſervato, malim Lat. *modo* ſ. *modulo*, muſica notione, ob praemiſſa ſubſt. ὑμν. et παιαν., quae iam continent carmen ſ. materiam, cf. ad Ael. V. h. 3, 32. i. et Caſ. ad Ath. 2, 890. e. 903. e. cum Cup. Obſ. p. 217., unde ſq. v. ἐῤῥ., a Bg. quoque cum P. redditum, it. a Stp. Th. hinc, melius dedit Gs. Chr. Ind. „ordinare, componere" quorum ultimum muſicae rei aptiſſimum.

μετὰ δὲ) Pol. particulam πάλιν participio βαστ. addit, (*tollunt* iterum *le-*

καλούμενον ῎Αρεως πεδίον. ἔνθα κατεσκευάσται ἐν τῷ πλατυτάτῳ τοῦ πεδίου [l] τόπῳ τετράγωνόν τι καὶ ἰσόπλευρον [m], ἄλλης μὲν ὕλης οὐδεμιᾶς μετέχον, ἢ [n] ἐκ μόνης τὲ συμπήξε-

12. Martium campum. ubi exstructum est in latissimo campi loco quadrangulum aequilaterum, nulla alia materia constans, nisi ex

l) Ms. Ba. πεδίου, τόπος, τετρ. v. N. m) Colon in Ms. Ba. n) In Ms. Vi. ἢ deest. *Loc.* Et in Ms. Ba. similiter μετέχον· ἐκ μόνης τὲ λ. v. N.

ctum.) Eius autem *tollunt* intellige *attollunt* s. *extollunt* in *humeros*, s. *attollunt humeris*, ut paulo ante (§. 8.) locutus est e Virg. *Steph.*

Ad sensum P. explevit adv., ut alibi, cf. 3, 7, 19. m., respiciens ad §. 8., ut Noster, variando per syn. duo verba cum ἀραμ. et κατακ., dum minus bene reddit Sch. „β. *quum* deportassent *lectum*“ sed plane omittit Bg., cf. Exc. ad 1, 13, 4. i., p. 933. m., liberior idem in pr. μ. τ., ut Sch. „post“ pro severo *post* hoc *autem*, ap. G. Th. 972, 28. e Scribon., vel *post* illa *autem*, mutato saltem numero, pro que Gr. alio μ. ταῦτα syn., ad utr. sumente L. Bos. p. 283. m. ellipsin subst. πρᾶγμα et πράγματα, quanquam ad sing. valet interdum etiam illud μέρος τοῦ χρόνου, cf. L. N. T. Krb. v. οὗτ. p. 459. m. et Schw. p. 900. a. i. et intra ad 4, 11, 15. Sic Bg. plane omittit e P. particip. καλουμ., olim restituendum, cf. 3, 4, 3. et in ᾿Αρ. πεδ. vel Rosin. Ant.

ἔνθα) Bg. e P., ut alibi, non item in sqq., ubi in v. κατ. cum Sch., etiam in πλ., sed in P. non clare liquet, an habuerit novitatem Ms. Ba., per quam, posito post πεδ. commate, stat adi. superl gradus cum gen. absolute ac sine subst., quod supplendum, v. c. χωρίῳ, dum alterum, quod aeque suppleas, τόπῳ hic mutat in casum alium librarius, cohaerentem cum v. κατεσκ., unde existit appositio cum τετρ. λ., et subst. τοπ. mutat notionem, ut non sit amplius de soli fundi que spatio ac parte, sed pro aedificio ac re, in loco aliquo exstructa, qua vi ap. Nostrum sane reperitur, non autem ap. alios, quod viderim, nisi forte in N. T. Io. 11, 48. Act. 6, 14. cf. Krb. L. Nr. 2., quae notio sumta Nostro fuerit in aliis locis e Lat., ubi dr. v. c. *locus* aliquis *obsideri* et *expugnari*, i. urbis spatium cum aedificiis, cf. 1, 12, 12. et Abr. ad Aesch. 1, 232. e. Verum, quia Mss. rel. manent in lectione vulg., haecque bona est: potius in Ms. Ba. inciderit lapsus in litteris iterum, cf. 3, 2, 10. αὐτὸς, et in vulg. rectionem 5, 5, 13. In sq. libere Bg. omittit pron. τὶ et copulam, in postr. cum P., sumto τετρ. pro subst., ei que adiuncto ἰσ. pro adi., dum ad τετρ. (ap. Gs. Chr. Ind. *quadratus*, ut ap. Poll. et Stp. Th. cum Bg. e P. aliunde, Ind. Luc. et Geop., ubi syn. τετραγωνιαῖος, ignotum Stp. et L. Ern.) non licet supplere subst. cum L. Bos. σχῆμα et οἴκημα, quae ipsa mox subiiciuntur, sed potius v. c. κατασκεύασμα, cf. §. 15., pro generali χρῆμα, reperiente me praeterea τετρ. ap. Z. Xen. Pol., sed non iterum ἰσ., nisi ap. Stp., qui Bg. Lat. reprehendere videtur, servatum tamen a Gs. Chr. Ind., cf. Th. ej. Sed Leisn. in m. Ox. „Kirchm. p. 327. Hinc πυραὶ νεκρῶν dicuntur *arae* Ovid. Trist. 3, 13, 21. Virg. A. 6, 216. Obs. M. V. 4. p. 351.“

ἢ ἐκ μ.) Ad praecedens ἀλ. μὲν aptius quadrat μόνης δὲ — *Sylb.* E P.

ως ξύλων μεγίϛων, εἰς σχῆμα οἰκήματος. πᾶν δὲ ἐκεῖνο [o] ἔνδοθεν μὲν φρυγάνων πεπλήρωται [p], ἔξωθεν δὲ χρυσοϋφέσι ϛρωμναῖς, ἐλεφαντίνοις τὲ ἀγάλμασι, γραφαῖς τε ποικί-

compactis lignis ingentibus 12. in formam aedificii. totum autem illud, interius quidem cremiis oppletum eſt, exterius autem aureis toralibus, eburneis que ſignis et picturis variis exornatum:

o) Stp. rel. hic comma etiam comparet in Bg. Vs., omiſſum rectius in Bs. 2. al. p) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A.

ſervat Stp Th. duobus locis per aliam lect. 2, 1222. B. e. ἐκ μόνης συμπ. ξ. μεγίϛων εἰς σχ. οἰκ. et 3, 270. A. ἀλλ. μ. ὑλ. οὐδ. μετέχον ἢ ἐκ μον. συμπ. ξυλ μεγίϛων, εἰς σχ. οἰκ., ſed Gs. Chr. ἀλ. μ. ὑλ. οὐδ. μετέχον, ἢ ἐκ μόνης γε συμπ., quae ſane leniſſima medicina eſt, cum τὲ ſaepe ut confuſum e γὲ reſtringente, ſed ut rectio ſibi ſic non conſtet verbi μετ., quod habet, praeter vulgarem gen. ἀλ. ὑλ. οὐδ., etiam hic pr. ἐκ, non reperiente me tale quid, ſed imitante Bg. rectionem dupl. illam verbo Lat., quod ſane diverſis locis alias eam habet. Sed contra eiicit Bg. e P., praeter adi. μον., quoque voculam τὲ, niſi tacite in γὲ mutatam non reddit. Quod duo Ms. non tenent ἢ, quaſi natum e pr. littera: procedit, ſi ſq. τὲ cum Sb. mutatur in δὲ, quod refertur ad pr. neg. οὐδεμ. aeque ac ad μὲν, ponitur que pro ἀλλὰ, quam rectionem exquiſitiorem in ἄλλος cum neg. ita, ut ſequatur in ſecundo membro adverſativa δὲ ſ. ἀλλὰ, non intelligens librarius aliquis, nobis intruſiſſe videtur ἢ, quod alias ſequitur poſt ἄλλος cum neg., ut in οὐδὲν ἄλλο — ἢ, recte tenente Stp. Th. 1, 341. B. „hoc genus loquendi, οὐδὲν ἄλλο ἢ, efferunt et aliter. Plato — δι' ἄλλο μὲν οὐδὲν, διὰ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι, pro δι' ἄλλο οὐδὲν, ἢ διὰ τὸ χαλ. εἶν. rel." Unde ego quidem, ſi tolero adhuc vulg. ἐκ, quaſi e Lat. ductum, ad analog. verbi Bg., tamen lego cum Sb. δὲ, ſublato ἢ, quia illud Gs. γὲ, pro Lat. *quidem*, non bene convenit cum iam praeced. μὲν, ſed vulg. τὲ non ſimul cum ἢ, quod, ſervatum oblique etiam a P., nihil arguit, quam conſenſiſſe eius Cod. cum Ms. Ve., ut alibi, quem P. deſerit quoque Sch. in „μετ. ὑλ. ſuggeſtus, *ex* materia *compactus*, συμπ. compactione *lignorum*" ubi Gs. Chr. Ind. „compages, coagmentatio" variante Noſtro in εἰς σχ. οἰκ. cum §. 9. ἐν κλ. σχ. per praep. et ordinem, ex analog. iterum, cf. 2, 6, 19.

πᾶν δὲ) P. in δὲ libere, cf. §. 4., e quo Bg. in ſq. ἐνδ. (ubi Sch. addebat „in interiori ſpatio" notionem ſic conſtituens, quam et aliunde novit Stp. Th. in adv. e loco pro in loco, cf. Ind. Thuc. et Luc., ſed in principem vim Xen. Bach. et Cyr., Soph. Ai. et tropice Plut. Hs.) non item ad φρ., ubi et Gs. Chr. Ind. aliter, *ſarmentum*, quod cum Bg. habet Gr. n. in G. Th., cf. Stp. Th., hinc e P., Foeſ. L. N. T. Suid. Heſ. Poll. Bud. C. Ind. Luc. Xen. Cyr. et 'Avβ. cum Phil. p. 754. e. Mox ἀγαλμ., ap. Bg. e P. quoque, de ſtatuis parvis aut magnis quidem intelligentur ex opp. γραφ., ſed incertum, utrum divorum, cum in rogo crementur ſimul, an maiorum, aut rerum pretioſarum et ſupellectilis genera quaedam, cf., praeter dicta ad 1, 11, 2. it. 5, 6, 20., cum hic

λαις κεκόσμηται. ἐπ᾽ [q] ἐκείνῳ δὲ ἕτερον, σχήματι μὲν καὶ κόσμῳ παραπλήσιον, μικρότερον [r] ἐπίκειται [ſ], πυλίδας ἔχον καὶ

14. ſupra illud porro aliud forma et ornatu adſimile, minuſculum impoſitum eſt, portulas habens et ianuas aper-

q) Pro ὑπ᾽ edd. rel., et tacite quoque Mss. trium, nobiſcum ἐπ᾽ tenent Ing. et Pat. v. N. r) μικρότερον δὲ ἐπ. Ing., v. N. ſ) Colon in Ms. Ba.

ex analog. ſit ἀγ. cum adi. ἐλ., ſed e more ac materia vetere, Ern. Archaeol. p. 30. G. Th. (qui hinc tacuit in Ind. Chr. 15, 12.) v. *eburn.* cui add. Ovid. Met. 4, 332. 354. cf. igitur cum aliis adi., de diis quidem, ἱερὸν Call. ſed χρυσοῦν Fi. Pal. tum λιθίνοις καὶ χαλκοῖς Rs. Or. V. 7. Iſ. ut de homine quoque χαλκοῦν Eutr. Met. it. Ael. V. h. ubi et cum ſyn. gen. materiae ἀγ. ἐλέφαντος 2, 33. e. *ſtatuam* ex *ebore*, per ellipſin praep., quae diſerte ib. ἀγ. ἐκ σαπφείρου λίθου, narrante Dione in Pertinacis funere, ἐπεσκεύαστο δὲ ἐν αὐτῷ Campo Martio πυρὰ πυργοειδὴς, — ἐλέφαντι καὶ χρυσῷ μετὰ ἀνδριάντων τινῶν κεκοσμημένη λ.

ὑπ᾽ ἐκείνῳ) Scribendum ſuſpicor ἐπ᾽ ἐκ. *Steph.* Lege ἐπ᾽ ἐκ. Iam correxeram locum, cum viderem Stephanum et Sb. pariter ac Gs. in Chr. idem feciſſe. *Stroth.* Quicunque paullo attentius legit hunc locum, non ferre poteſt illud ὑπο, ſed incidat neceſſe eſt in coniecturam ἐπι. Quod vel inde apparet, quod eam ante me, ut poſtea vidi, iam Stp., Sb. Gs. et nuperrime Strothius pro ſe quisque invenerit. Eiiciatur igitur ineptum illud ὑπο. *Gedik.*

Sb. Ind. „ὑπ᾽ ἐκ. pro ἐπ᾽ ἐκ. ſupra *illud* ſ. ſuper illo" et ad Dion. p. 1246. §. 32. ſtatim editur ἐπ᾽ hinc, et Leisn. in m. Ms. Bg. „legit cum Stp. ἐπ᾽ ἐκ." quod ſane contextus requirit vel contra Mss. et P., eſt que ſimplicius ad litteras vulg., quam quod Ern. in m. Par. „l. ὑπὲρ ἐκείνου" ut ſaepius ὑπ᾽ et ἐπ᾽ confuſa, cf. 1, 9, 1. e. ſed in rectionem v. ἐπικ. cum eadem pr. ἐπὶ infra 6, 7, 5., retinente P. Vs. Lando p. 105. in deſcriptione aediculae inde a §. 12. et hic quoque Gr. vulg. ὑπ᾽, ſed P. deferente iam Roſin. p. 213. e., ut Bg. etiam in δὲ per τὲ, (cf. 3, 12, 23.) it. in παρ., quod Lat. ignorat Stp. Th., cf. Ind. Thuc. Ael. V. h. Luc. Xen. Pol. et M. S. Z. ſed ſine Ind. Dem. 81, 26. 174, 11. 309, 20. 385, 15. 181, 25. 288, 5. et cum ſyn. ὅμοιος 402, 14. 439, 20.

μικρότερον) Poſt μικροτ. puto deeſſe particulam δὲ, quae reſpondeat praecedenti μὲν. *Steph.* Gesnerus addere cupit δὲ; recte *Stroth.*

Lenius fuerit δ᾽ per apoſtrophum, quod elapſum fuerit ob vicinitatem, ut alibi, agnitum etiam a P., (quanquam membris transpoſitis, cum libertate alia in omiſſo particip. ἐχ.,) quem ſervat Ind. Gs. Chr. in „πυλ. portas" non vero Sb. „feneſtras et fores" quae diverſae res duae poſſunt cogitari in illo opere, ut aedificio quodam, cf. §. 12. e., ſed non conſpiciuntur in imagine eius et tabula aenea ap. Fabr. in bibliogr. ant. p. 368., ubi modo comparent portulae et ianuae apertae, cf. ex Lando infra ad §. 22., proferente G. Th. Lat. Bg. tantum vi propria cum Gr. n., quod in altera Sb. agnoſcit Stp. Th. aliunde, in moenibus quidem et opp. primitivo πύλη, (pro quo, de Gs. ratione, diminutivum ſaepe ponitur, unde copulentur hic ſyn. et res, ſibi per figuram ſimiles,) comparans recte θυρὶς, quo de cf. Zoſ. 1, 70, 4. οὖσαν ἐν τῷ τείχει θυρίδα, quandam *in* muro *feneſtram*, ſq. ſyn. mox προκύπτοντα τῆς ὀπῆς, per *fo-*

θύρας ἀνεῳγυίας [t]. τρίτον τὲ καὶ τέταρτον, ἀεὶ τοῦ ὑποκειμένου μεῖον, ἐς τελευταῖον βραχύτατον περαιοῦται. ἀπεικά-

tas: tertium que item et quartum, ſemper inferiore minus, donec in extremo breviſſimo terminatur. Poſſis com-

t) Colon in ed. Ox. et Ed.

tamen illud *proſpectantem*, cf. Polb. 3, 534. e. infra que ad 8, 4, 4. et 8, 5, 10.

τρίτον) Bg. ſervat e P. libere additum adv. *item*, ſed Lat. ad ὑποκ. e Sch. „*ſubiecto* ſ. *inferiore*. Pol. minus recte *ſuperiore*" qui P. deinde plura adiicit, et alia ſupra quartum tabulata, v. c. καὶ ἔπειτ' ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ, e quo Bg. partim legit aliter, ἔςτε ἐς τελ., cum ſane excidere potuerit adv. ἔςτε ob ſimiles ſq. voces, ubi et ſubſtituas εἰς, quanquam Noſter non refugit ſimilitudinem eiusmodi; ubi adeo v. περ. non pendeat a pr. τριτ. et τεταρτ., ut in vulg. lect., ſed a ſubintellecto ſubſt. aliquo, v. c. τὸ οἴκημα, vel πᾶν ἐκεῖνο e §. pr., et illa τρίτον — μεῖον regantur adhuc a pr. v. ἐπίκειται, loco puncti poſt ἀνεωγ. faciendo tantum commate; unde ſane melior naſcitur ſententia etiam ad illa ἀεὶ τοῦ ὑποκ. μεῖον, quae in vulg. lectione referuntur modo ad τριτ. et τετ., non vero commode ſimul ad ſecundum tabulatum, a Noſtro nominatum ἕτερον, et iam definitum per epitheton μικρότερον. Tamen talis redundantia Noſtro non eſt ignota, et τοῦ ὑποκ. referri licet ad ſecundum et primum tabulatum; etſi illa P. novitas, ut eſt Graece a nobis expreſſa, cum expleat fere totum verſum, omiſſa eſſe poteſt a librario, etiam ob affine ἄλλῳ et ἀεὶ, (quo de cf. Exc.) ſicut contra ſubinde ſingit quaedam P., et lectio vulg. procedet ſine Bg. correctione etiam ſic, ut tertium quartum que finierit *cum* ſ. *in* extremo aliquo, quinto puta, breviſſimo. Sic enim praep. ἐς cum verbis finiendi commutari poterit cum Lat. illa utravis, cf. 1, 16, 6., quae ipſa tamen formula ſane melius in totum aliquod aedificium convenit, ſic que expoſita non requirit, ut putetur Bg. legiſſe ἔςτε ἐν τελευταίῳ βραχυτάτῳ περ., quanquam confuſa iſta per ſe eſſe poſſunt. Tum G. Chr. „περαιόομαι, finior, *deſino*" ſed Sch. „*deſinit* ſ. *terminatur* (utr. e Sb. Ind.) *in* breviſſimum *tabernaculum*. Forte rectius περατοῦται" quod poſtr. reperi modo per Ind. Ael. V. h. Fa. Aeſ. Hs. et Harl. Chr., ad inde derivandum πεπερασμεν., ſed ap. Stp. Th. 3, 232. F. „περατόω, finio, termino, i. q. ὁρίζω, — ἀρχὴν περατουμένην Ἑλληςπόντῳ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν, imperium *Helleſponto* terminatum *ab occidentis partibus*, (et p. ſq. D.) περαίνεσθαι εἰς, terminari *et* deſinere *in* „ſed in vulg. ib. nihil vel pro P. *perveniatur*, vel pro Bg., nec per Indd., (cf. Hom. Aeſch. Fi. cum Axi., ſed Aeſch. ep. S. Thuc. in Schol., Xen. Ἀνβ. Luc. Diod. S. Geop., lib. de V. med. Thom. M. p. 704.) ſed, praeter Foeſ. „περαιωθεῖσαι, i. e. εἰς ἀλλήλας συνεύσασαι, ὡς ἑτέραν λαβεῖν τέλος, mutuo *in* ſeſe *contractae*, ut *utraque* finem *accipiat*" et praeter Suid. 3, 80. in., quoque ib. 1, 794. m. ἐπεραιώθη, ἐπέρασεν, ἐτελειώθη, traiecit, *abſolutus eſt*, non coll. ad Heſ. 2, 918. i. περαιωθῆναι, τελειωθῆναι, et p. ſq. i. περαιούμενοι, τελειούμενοι, verum ſine aliquo loco; unde, quanquam facilis lapſus in litteris ι et τ fuit, tamen ſervabitur cum Gs. antiquum v., ſed ut peculiare quid Noſtri.

ἀπεικάσαι) Sch. „comparet *quis*" ſed Bg. e P. reddit opt. cum ἂν et

σαι τὶς [u] ἂν τὸ σχῆμα τοῦ κατασκευάσματος Φρυκτωρίοις [x], ἃ, τοῖς λιμέσιν ἐπικείμενα, νύκτωρ διὰ τοῦ πυρὸς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς [y] τὰς ναῦς χει- | parare figuram ſtructurae ſpeculis his, quae portubus imminentes noctu igne ſublato in tutas ſtationes naves

u) τίς Ms. Ba. hoc accentu, cf. 1, 8, 5. e. x) Colon in Ms. Ba. y) καταγωγὰς Mss. tres, v. N.

pron. τὶς tertiae perſ. per v. auxiliare ſecundae perſ., cf. 1, 13, 12. m. ὡς ἄν τις εἴποι, Ind. Rs. Or. V. 4. Dem. et Luc., ubi 1, 467. l. 91. εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ſi *me* illis *adſimilaſſet*, per alteram formam Atticam pro vulgari hic, in quam v. ad Onoſ. p. 85. N. 5. p. 108. N. 11., ſed Ms. de utraque in ſyn. ſimpl. ap. Dem. τὶς εἰκάσαι et εἰκάσειέ τις λ. cf. Ind., ut utraque ſit aeque bona. In ſq. κατ. Bg. cum Sb. Ind. et Stp. Th., qui et e P. ſine loco quo, ſed Gs Chr. *aedificatio*, qui in Th. Bg. Lat. habet cum ſyn. κατασκευή, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Diod. S. ex 1, 61. l. 94. (ubi ſq. ζητήσαι — τίς) ſed alio ſenſu Polb. et tropico Luc. Sed Stp. Th. v. φρ. 4, 228. i. ſub Bg. Lat. affert hunc locum liberius „φρυκτωρίοις τοῖς λιμέσιν ἐπικειμένοις, ἃ νύκτωρ τὰς ναῦς ἐς ἀσφ. δ. χειραγωγεῖ. φαρ. — καλ.“ (e Bud. C. 1237, 46.) cum P., unde Sch. partim „turribus ſ. ſpeculis, quibus igne praelato navium curſus noctu diriguntur“ ſed G. Chr. Ind. „φρυκτώριον, ſpecula, unde *ignis* ope (bene ad ſenſum ſic Noſtri διὰ τοῦ πυρ., pro *per ignem*, quod Lat. eodem ſenſu, cf. G. Th. v. i., Ind. Fi. Aeſch. Xen. Pol. Z. et Fd. Iſ. Ev., eodem redeunte abl. nudo *igne*,) ſignum datur“ at Bg. cum Vs. ad Harpocr. p. 343. „φρυκτωρεῖν, proprie *igne ſublato* quidvis denunciare“ reperto mihi neutro Noſtri ap. Poll. 9, 14. N. 39. et alio accentu φρυκτωρίον ib. 4, 127. N. 15. cum Lat. Bg. cf. 4, 129., ſed fem. φρυκτωρία, per ſe aut cum ſubſt., Ind. Sb. Dion. H. ej. T. 1. Thuc. Lyco., ad Luc. 1, 46. Schol., Heſ. Suid., e cuius 3, 636. m. φρυκτοὶ corrigendus Schol. Thuc. 160, 48. pro τύλων in ξύλων, et pro ἡγεμοῦντες in ἡγεμοῦντας, ut ex eodem Suid. 3, 247. i. πυρσοὶ — φρυκτωρίαι, hic plur. reſtituendus ap. Heſ. 2, 1089. i., pro ſing. φρυκτωρία, cf. Schol. Ariſt. Av. v. 1161. et Suet. Claud. c. 20. e. Ern. *ſuperpoſuit altiſſimam* turrim, *in* exemplum *Alexandrini* Phari, *ut* ad *nocturnos* ignes *curſum* navigia *dirigerent*, (unde Bg. cum P. in v. χειρ., dato exquiſitius a Noſtro per tropum rei inanimae φρ., cf. Stp. Th., ſed non cum Bg., Bud. C. L. N. T. cum Suic., Heſ. Suid. Ind. Luc. et Diod. S.) ſed in Cal. c. 46. *altiſſ. turrem* excitavit, *ex qua*, ut *ex* Pharo, *noctibus*, ad *regendos* navium *curſus*, ignes *emicarent*, habente Leisn. ad φρ. in m. Ox. „A. de Mundo p. 195. 206.“

διαγωγὰς) Ven. καταγωγὰς, quod melius eſſe, vulgata lectio autem e praep. διὰ, quae paulo ante exſtat, enata videtur. *Stroth.*

Poſſis et ſumere errorem in praep. e confuſis litteris, dum tolerat etiam Gs. Chr. Ind., *traiectus*, ſed Stp. Th. modo hinc tenet ſub Bg., notione conſtituta e P., et a L. Ern. repetita, ut improbat Thom. M. p. 214. δίαιτα, οὐ διαγωγή, οὐδὲ διατροφή, λ. in qua poſtrema voce ut errat Grammaticus, cf. N. 6., ſic et fortaſſis in noſtra, reperta mihi quidem praeterea ib. N. 7. e Schol. Ar. Plut. v. 924., διατριβῇ explicante

ῥαγωγεῖ[z]. Φάρους δὲ αὐτὰ οἱ πολλοὶ[a] καλοῦσιν[b]. ἐς δὴ τὸ οἴκημα τὸ δεύτερον ἀνακομί-

dirigunt: pharos vulgo ap-
16. pellant. In illud aedificium secundum sustollunt lectum,

z) Hoc punctum in A. al., pro colo Stp. rel. a) Ms. Ba. οἱ λοιποὶ καλ. v. N. b) Ms. Ba. καλοῦσι. ἐς λ. omisso ν ἐφ. ante vocalem, cf. 2, 2, 4. 3, 14, 12. e.

per δίαιτα, διαγωγὴ, quae et ap. Suid. 1, 569. i.. ubi p. 836. m. ἐπιτήδευμα, τοῦ βίου ἡ διαγωγὴ, cf. Hes. 1, 940. e. 943. N. 8. cum Suic. Th. it. Schol. Lyco. vs. 596. qui δίαιταν exponit τὴν ἐν θαλάσσῃ διαγωγὴν, Ind. Diod. S. et Polb., per quae tueatur se pro loco commorationis, cum et δίαιτα sic ponatur, et Lat. illud antea Gs. etiam, quanquam proprie de actu valens, cf. ej. Th., sicut illud Mss. nihil aliud significat, et notius vocabulum substitutum a librario per glossam esse potest, ut καταγωγὴ Schol. Thuc. p. 506. e. reddit λιμὴν: sed διαγώγιον, ignotum Stp. Th., non item L Ern., pro portorium, ap. Polb. Ind., etiam sustentare potest vulg.

φάρους. Luc. in Icar. p. 194. (2, 765. l. 91. et p. 68. l. 16.) vocat τὴν ἐπὶ τῇ φάρῳ πύργον. *Leisn.*

Sed idem Luc. 3, 253. l. 20. quoque ἀπὸ τῆς φάρου ἀπάραντες, cf. de variis significationibus τοῦ φάρος Schol. Arist. Thesm. v. 897. Suid. Hes. Schol. Thuc. 67, 85. Steph. Byz. Cell. n. o. a. 2, 770. e. sq. Gs. Chr. Plin. p. 522. N 14. et Th. cum Angl. Heyn. H. 3, 876. i. et Montef. Ant. Vern., ad Rutil. Itin. v. 404. p. 67. 264., ad Dion. p. 1246. §. 32. e. „recte cum Pharo comparat Herodianus, et utriusque similitudinem videbis ap Montfaucon Ant. Expl. T. 4. Suppl. Tab. 50." Sed Ms. res in οἱ λοιποὶ pro οἱ πολλοὶ fuerit vel error in litteris, (quanquam reperi alias modo variare τοῖς πολλοῖς cum τοῖς ἄλλοις, syn. illi Ms., cf. ap. Luc. 1, 772. l. 69., ductam ibi e l. 53. sq.) vel glossa, ut veteres Scholiastae formulam istam vix praetermittunt sine quadam explicatione, sed quisque interpretans pro re ac loco, v. c. Schol. Thuc. 6, 15. τοὺς πολλ. per τοὺς πένητας, at 371, 20. τοῖς π. per τοῖς ἀπαιδεύτοις, tum Schol. Luc. 2, 725. l. 30. per τοῖς ἀνοήτοις, quod adeo simul est ib. 3, 350. l. 26. ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀν., unde forsan diluatur subtilitas illa Rsk. ad Dem. p. Cor. V. 9. p. 212. e. ad 241, 1. it. V. 10. p. 467. m. ap. Harl. p. 145. N. 47., cf. Bud. C. 485, 10., ad Luc. 1, 42. N. 74. it. 2, 214. N. 41., ad Vig. p. 136. b. i. Abr. Dl. Th. p. 159. m. Krb. Obs. p. 401. c. Fi. Pal. et Aesch. Xen. Cyr. M. S. et Bach. it. Plat. Menex. Gottl., referente P. etiam vulg. cum Mss. rel., unde Bg., cf. 1, 1, 1. m. 5. e.

ἐς δὴ) Bene expressum a P. δὴ per *igitur* omittit Bg. iterum, reddens contra artic., at v. ἀνακ. ex illo recte per ἀνὰ pro *sursum*, nesciente Stp. Th., qui potius v. i. „Herodi. ἀνακομίζειν et κατακ. pro *deportare* dicit, ut ait Bud." C. 461, 20., ubi post locum Nostri §. 8. „pro eodem ἀνακομίζουσι dixit" huc oblique respiciens, cum ibi in solo portarint, sed hic in altum, cf. Hes. cum Ind. Fa. Aes. Hs. et alio sensu Rs. Or. V. 8. Din., deferente P. hic Sch. „*quum* detulissent *lectum*, in alium locum" sed scribente Ern. in m. Par. ad sq. τιθ. „Ael. V. h. 2, 41." nescio, quo consilio."

ταντες τὴν κλίνην [c], τιθέασιν	ponunt que aromata et suf-
ἀρώματά τε καὶ θυμιάματα	fimenta, quaecunque terra
πάντα, ὅσα γῆ φέρει [d]· εἴ τε	procreat: tum etiam quicun-
τινὲς [e] καρποὶ, ἢ πόαι χυμοί	que fructus aut herbae succi
τε, συμβαλλόμενοι πρὸς εὐω-	que conducunt ad suaveolen-

c) Hic comma habent A. al. et Stp. rel., sed post τιθ. Bs. 1. L. al., dum utrinque nullum tenent Bc., v. N. d) Comma hic in Bs. 1. et Lu., punctum in A. al., sed colon Stp. rel. v. N. e) Ms. Ba. εἴ τέ τινες cum ed. Bs. 2. al.

τὴν κλίνην, τιθ.) Male haec vulgo distincta leguntur, etiam in Gs. Chr. ubi post κλ.ν. incisi signum positum est. At ponendum membri signum, quod vulgo Colon appellant post vocem τιθ., utpote referendam ad κλιν. non ad ἀρωμ. quae sibi cum caeteris quae sequuntur iuncta habent verba ἀνακομίζονται καὶ συρ. χέονται. Hinc patet, pro membri signo post φέρει adhibendum esse incisum. Denique ne quis putet, articulum excidisse ante γῆ, sciendum est, hanc vocem, cum terram s. agros, non vero regionem aliquam denotet, ab Herodi. sicut ab aliis scriptoribus, sine articulo poni. *Stroth.*

Cuius primam rem de distinctione, removendo quidem commate post κλ. et potius locando post τιθ., propositam etiam a Trill. Obs. Crit. p. 70., iam ostendimus esse in quibusdam edd., quae et forsan in P., etsi hic omisit v. τιθ., quod Bg. manifesto refert ad sqq. sic, ut, prius partic. resolvens, copulam ei verbo postponat. Deinde idem, post φέρει colon diserte faciens, et mutato εἴ τις cum syn. οἵ τινες, cf. 2, 13, 17. e. (ut P. in syn. πάντες, pro παντοῖοι, cf. 1, 13, 16. i.) suppleto que in particip. συμβ. finitum v. εἰσὶ, commutat hanc periphrasin cum privo v. συμβάλλουσι, quae ratio procedit, sed et haec, ut in membro εἴ τε — χυμοί τε subintelligatur v. subst. εἰσὶ, per se deinde sumto membro συμ. πρ. εὐ., *si* que *sunt* quidam *fructus*, conducentes *ad suaveol.*, reddente Sch. cum Bg. „τιθ. ponunt *aromata*" sed Bg. in τε post εἰ, ut 3, 10, 6. Tum alterum Strothi de γῆ cum vel sine artic. incertum est, cf. cum artic. pro Strothi notione 8, 4, 11. c. 1, 13, 2. e. 4, 4, 12. e., in qua regione libere P. omittit v. φ. et subst. γ., mutatis πάντα ὅσα in unum πάντα s. παντοῖα, quod per syn. gen. exprimit, cf. 1, 2, 4. m., deferente Sch. „terra *fert*" pro quo Bg. liberius, cf. 3, 9, 5.

χυμοὶ) Si vera esset Salmasii sententia, Plin. Ex. p. 905. χυμὸν et χυλὸν ita differre, ut illud ipsum gustum s. saporem, hoc vero succum denotet cum suo sapore, s. ex quo sapor nascitur, utique et in hoc loco legendum esset χυλοί. Alii autem, in quibus est H. Stp. in Th. has voces promiscue adhiberi iudicant. Χυλοὺς Theophrastus Hist. plant. l. 1. c. 29. distinguit, in οἰνώδεις, ad quos refert χυλὸν ἀμπέλου, συκαμίνου, μύρτου et ἐλαιώδεις, ut δάφνης, καρύας, ἀμυγδαλῆς, πεύκης, πίτυος, ἐλάτης. In Luciani Nigr. c. 33. χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιεργίαις, ubi interpres reddit *condimenta*, aeque sapores significare potest. Adeant, qui plura cupiunt, Salmasium l. c. et H. Stp. Th. *Stroth.*

E P. dedit cum Bg. etiam Gs. Chr. et Sb. Ind., qui in „συμβ. succi *conferentes* ad *fragrantiam*" cf. cum pr. πρὸς aut syn. εἰς Stp. Th. Bud. C. 865, 39. Abr. Ar. L. p. 47. m. Obs. Loesn. et Munth. p. 266. i. lib.

δίαν, ἀνακομίζονται, καὶ σωρηδὸν χέονται. οὔτε γὰρ ἔθνος, οὔτε πόλις τὶς, οὔτε τῶν [f] ἐν ἀξιώσει ἢ τιμῇ [g] ἐςιν, ὃς [h] μὴ δῶρα ταῦτα ὕςατα πέμπει φιλοτίμως εἰς τιμὴν τοῦ βασιλέως. ἐπὰν δὲ μέγιςον χῶμα

tiam, inferuntur et acerva-
17. tim effunduntur. neque
enim gens, neque civitas
ulla, neque quisquam eorum,
qui dignitate et honore pollent, est, quin munera ista suprema mittat certatim in ho-
18. norem principis. Ubi

f) Pro τῶν in Pat. γὰρ mendose. g) τιμῆς A. al. mendose, et τιμῇ ἐςὶν Stp. rel. h) Ms. Ba. ὡς μὴ δῶρα ὕς. ταῦτα πέμπειν λ. v. N.

de V. med. Ind. Ael. V. h. et Diod. S., sed in Bg. ad εὐωδ. 1, 12, 3. e. et in sq. pass. ἀνακ. Abr. Dl. Th. p. 102. i. (in med. Xen. Ἀνβ. M. S. Cyr. Polb. Dion. H. T. 1. cum Sb. Ind.) ap. Sch. „*comportantur*, conquiruntur" qui in sq. χεοντ. cum Bg., partim e P., ut Stp. Th. in σωρ. (cf. Poll. Hes. cum Ind. Luc.) sed 2, 1196. A. „l. 4. πρὸς εὐωδίαν ἀνακομίζονται, boni odoris excitandi causa" memoriter.

οὔτε γὰρ ἔθν.) Ap. Dion. in funere Augusti τὰ ἔθνη πάνθ', ὅσα προσεκτήσατο, λ. magis definite, ut de *provinciis* et hic cogitemus. Ad sq. ἀξ. ἢ τ. Leisn. in m. Ox. „Obs. M. V. 3. p. 88." copulante Nostro syn. per copiam, (ad variandum cum §. 9. et omisso hic particip. γενομένων cum 3, 15, 9.) forsan e Lat., cf. G. Th. 170, 79. *dignitas* et *amplitudo*, p. sq. l. 12. *dignitatis* atque *honoris*, ubi, tacente Gs., differunt ut prius et posterius s. antecedens et consequens, dum *dignitas* est qualitas s. virtus eius, qui dignus est *honore*, i. publ. munere, cf. ej. Th. 170, 45., etsi Lat. illa duo ponuntur etiam aliter, cf. ib. 913, 26. *honori* et *dignitati* esse *propinquis*, ubi est interna opinio de bonitate alterius; nostratibus in priorem differentiam et hunc locum tenentibus quoque *Würde* und *Stand*, cf. in Bg. 2, 6, 5. m. Sed Ms. res prima, in pron. mutato in particulam ὡς, adfuit 1, 8, 13., sed ut hic simul mutetur verbum finitum cum inf., pro ὥςε accepta particula, quae rectio, saepe ap. Nostrum obvia, ad sensum convenit cum vulg. in pron. relat. cum v., (in Gr. sine consecutione temporum et sine coniunctivo,) tentante librario lectionem vulg. forsan, ut magis conveniret reliquis subst. ἔθνος ac πόλις, quia vulg. ὃς — πέμπει modo regitur ad tertium τὶς τῶν λ., quanquam saepe scriptores ita solent facere, ut tantum ad unum e pluribus, ad postremum que adeo, ut hic, verba et oratio accommodentur, cf. in vulg., praeter 2, 8, 13. m. ad οὐδεὶς e Xen., quoque 1, 4, 20. 6, 4, 4. 8, 6, 17., ut in formam Ms. 8, 4, 21., in qua primo lapsus fuerit in ο et ω, unde deinde sapiens quis scriba etiam πέμπει novarit in inf., cui novitati nihil tribuendum, quia tum vulg. aeque est bonum, tum hoc sustinetur quoque a Mss. rel., denique etiam vis alia comparet in aliter locato pron. s. adi. ταῦτα, hic sine discrimine ad laevitatem, manente tamen hiatu, sed ut consentiat P., in primam rem nihil definiens, e quo Bg. in syn. ad ὃς μὴ, cf. 2, 8, 13. m. et in δῶρα ταῦτα ὕς. Dion. 1245, 26. ἐντάφια, ad quem Fabr. §. 30. huc quoque spectat, etiam Vales. ib. p. 1277. §. 37., monens, δῶρα hic dicta, ut Lat. *munera*, nihil ferente G. Th. nec in v. *ultima*, sed ad

ἀρθῇ τῶν ἀρωμάτων, πᾶς τε ὁ τόπος πληρωθῇ, ἱππασία περὶ τὸ κατασκεύασμα ἐκεῖνο γίγνεται[i]. πᾶν τε[k] τὸ ἱππικὸν τάγμα περιθεῖ κύκλῳ μετά τινος εὐταξίας καὶ ἀνακυκλώσεως, πυῤῥιχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ. ἅρματά τε περιέρχεται ὁμοίᾳ εὐταξίᾳ, Φέροντα τοὺς ἐφεστῶτας[l], ἠμφιεσμένους μὲν τὰς περιπορφύρους[m] ἐσθῆ-

vero ingens acervus aggeftus eſt aromatum, omnis que locus repletus, equitatio circa ſtru-
19. cturam illam fit. Omnis que equeſter ordo circumcurrit in orbem quodam decoro curſu ac recurſu, pyrrhichio motu et numero. Currus etiam circumaguntur itidem decore, ferentes ſuos aurigas, indutos praetextis,

i) Ms. Ba. γίνεται λ. cf. 3, 14, 11., ſed hic ſic etiam una Gs. Chr. k) πᾶν τὸ hoc accentu Ms. Ba., cf. 3, 7, 8. l) Colon in Ms. Ba. m) τὰς περὶ πορφύραν ἐσθῆτας A. Bss. Pat. et Par. 1. ſed Par. 2. una voce τὰς περιπορφύραν ἐσθ., quod Ern. correxit in Stp. rel. Mox poſt ἐσθ. colon iterum in Ms. Ba.

ſq. φιλ. e P. reddente Bg., Stp. Th. et Gs. Chr. cum *ambitioſe*, cf. 1, 11, 14., ſed P. deſerente Bg. ad εἰς τιμ., ubi variatur cum 1, 1, 3. πρὸς τιμ. β., ſed modo ad analog. ſcribitur, nec tenente quid G. Th.

τῶν ἀρωματ.) Unum modo repetit Noſter e pluribus §. 16., tanquam genus praecipuum, ſervante Bg. e P. Lat. ad v. ἀρθ., ſed aſſerente Stp. Th. v. χωμ. i. cum v. αἴρ. e Thuc. bellico ſenſu, ad quam analog. Noſter detorſit formulam in ſuam rem, ubi Stp. ignorat Bg. e P., et Gs. Chr. Ind. „agger, cumulus" cf. Suid. Heſ. Ind. Luc. et Diod. S. Ad ſq. ἱππ. Ern. in m. Par. „i. e. ἱππελασία" ubi Gs. Chr. „transvectio equitum" ſed Sch. cum Bg. et Stp. Th. aliunde, cf. Ind. Xen. Z. Pol. et 'Αναβ. it. Dion. H. S. T. 1. Orph. Thom. M. Fi. Aeſch. Zoſ. 1, 50, 4. 5, 15, 7., ſequente mox ap. Noſtrum explic. aliqua, ſed rem ſaltem narrante Dione in funere Auguſti Pertinacis que.

πᾶν τε) Leisn. in m. Ms. Bg. „deſunt quaedam" omnia uſque ad *decoro*, reſtituta a nobis, e P. nominatim illud κύκλῳ, cui ſyn. ἐν κ. cum v. περιθ. ap. Luc., quae non fruſtra adiiciuntur, quoniam aliquis poteſt aliter etiam circum currere, vage, huc et illuc, (ut noſtrates habent *herum laufen*,) cf. e Xen. ad 1, 15, 6., (ap. Sch. „περ. *currit* circum *illud*" omiſſa praep. in v.) tenente Stp. Th. nil tale, ſed modo in ſq. ἀνακ. hinc ſine Vs. ſub *circumdatio*, ubi Gs. Chr. Ind. modo *orbis*, pro quo ob pr. κύκλῳ malim *repetitio curſus*, (cf. Ind. Polb. et ſyn. ἀνακυκλισμὸς ap. Diod. S. 1, 501. l. 6., ignotum Stp. Th., non item L. Ern,) quo redit Bg. e P., deſerto ad pr. εὐτ., fere cum Sch. „*compoſito* certa lege *curſu* equitum" aſſumto aliquo ſubſt., pro quo ſtatuerim hendiad. *cum quodam* decoro *recurſu*. Ad ſq. πυῤῥιχ. λ v. Exc.

ἅρματα) E P. ſervat Bg. modo Lat. ad v. περ., ubi ſufficiebat *circumire* ap. Stp. Th. aliunde, variante Noſtro pro pr. περιθ., ſed mutante Bg. omiſſa a P. ὁμ. εὐτ. (Sch. „*ſimili* decenti *ordine*,") adi. et ſubſt. in duo adv., pro *ſimili decoro* ſ. *ordine*. In ſq. τοὺς ἐφ. P. deſerit etiam Sch. „*eos*, qui

τας, προσωπεῖα δὲ περικειμένους, εἰκόνας ἔχοντα, ὅσοι Ῥωμαίων ἐνδόξως ἐστρατήγησαν ἢ ἐβασίλευσαν. τούτων δὲ συντελεσθέντων, λαβὼν λαμπάδα ὁ τὴν βασιλείαν διαδεξά-

perſonatos imaginibus omnium, qui apud Romanos inclyti fuerunt belli duces aut principes. His peractis, capit facem imperii ſucceſ-

inſederant curribus, περιπ. *veſtes* purpura *tinctas*" quod poſtr. melius dat Gs. Chr. Ind. cum Bg., cf. Stp. Th. et 4, 534. c. ſq. (ubi ſyn. εὐπάρυφος, quocum 1, 16, 8. variat Noſter,) Poll. 7, 63. *purpureus*, 10, 42. *multa* purpura *ornatus*, Grut. Lamp. T. 2. p. 217. c., ad Dion. C. p. 439. „ἔσθημα περιπόρφυρον, purpura *praetexta*, p. 651. ἐν περιπορφύροις ἱματίοις, purpurea *toga*, picta auro, et tunica palmata, amplis purpureis diſtincta clavis" ad Diod. S. 2, 535. N. 34., Heyn. ad Virg. A. 5, 251., et ap. Graev. Th. T. 6. p. 702. C. Ferrar. de re veſt. „ipſe Pol. vim graecae vocis non videtur aſſecutus. Nam quod Herodi. 4. ait ἡμφ. τ. περὶ πορφύραν ἐσθ. *currus*, inquit, *circumag. inſ.* purpuratis *rectoribus*. Sed rectores illi non *purpurati* erant, ſed tantum *praetextati*. Scilicet, ut ſubiicit Herodianus, referebant perſonas eorum, qui magiſtratum domi vel foris geſſiſſent, qui omnes in praetexta. Rectius tamen in Herodi. quis περιπορφύρους legeret. — Praetexta inſigne magiſtratus fuit."

εἰκόνας ἐχ.) ſubint. πάντων, ut l. 1. c. 4. init. *Stroth.* Ap. Graev. Th. T. 7. Mariscolii de perſon. p. 1128. D. ſq. „quin et cum Romanorum Principum ſeu efferretur funus, ſeu conſecratio perageretur, perſonas fuiſſe viſas, teſtis eſt locupletiſſimus Herodi. l. 4. cui vel ſoli nefas ſit fidem derogare, ni teſtes etiam alii duo accederent, Dion. Hal. l. 7. et Suet. in Veſp. — Porro haec ſunt Herodiani verba. *Currus* item *decenti* ordine *circumaguntur*, circa rogum nempe, in quo Principis iacebat cadaver, *inſeſſi* purpuratis *rectoribus*, qui *perſonas* ferant, *imagines* habentes *omnium Romanorum*, qui *glorioſe* exercitus *duxerunt* vel *regnarunt*" pro quibus ſeverioribus, etiam ap. Sch. in „πρ. *perſonas* ſ. larvas *induti*, περ. circumdatos *larvis*" (dum ſane variatur per copiam cum pr. ἠμφ., cf. in πρ. Suid. Heſ. cum N. et Ind. Dem.) praeter omiſſum δὲ, ut aſyndeton exiſtat, contraxit Bg. binas phraſes, primam πρ. περ. ratione ſolenni per unum v. exprimendo, ſed ſecundam, omiſſo v. ἐχ., ſic, ut ſubſt. εἰκ. accommodaret priori verbo, (ut Lat. v. *perſ.* ſtet cum abl. aliquo, cf. G. Th. v. i.) Poſt hacc idem Bg., aſſumto gen. πάντων cum P. ad pron. ὅσ., deſerit gen. Ῥωμ., mutatum in formulam e praep., (parem illi *inter Romanos* ſ. *ex Romanis*, ubi Noſter invertit orationem, pro εἰκ. ἐχ. Ῥωμαίων, ὅσοι λ., cf. 1, 4, 1. m. 2, 4, 5. i. ut Mariſc. etiam vidit, et Stp. in m. P.) denique commutat adv. cum adi. et duo verba cum ſubſt., ſed aſſumto libero v. ſubſt. ἦσαν ſ. ἐγένοντο, pro quibus dediſſem haec, *perſonis velatos* ſ. *tectos*, habentibus *ſpecies* ſ. *imagines* eorum, *qui* Romanorum *glorioſe* bellum *aut* regnum *adminiſtrarunt*, dum ſane brevitatem Gr. non aſſequitur Lat. ſermo in poſtr., cf. v. στρ. cum adv. aliquo in Xen. Ἀνβ. Ind.

τούτων) Omiſit δὲ Bg., ut alibi, cf. 3, 10, 1., diſcedens a libero P. etiam in ſq. v. συντ., ubi vicinius Lat. *confectis*, cf. L. N. T. Heſ. 2, 1312.

μενος, προσφέρει τῷ οἰκήματι·	sor admovet que aedificio:
οἵ τε λοιποὶ πανταχόθεν πῦρ	tum caeteri undique ignem
περιτιθέασι. πάντα δὲ ῥᾶστα 21.	subiiciunt. Omnia au-
ἀνάπτεται εὐμαρῶς ὑπὸ τοῦ	tem facile accenduntur igni,
πυρὸς[n], φρυγάνων τε πλήθους	cremiorum tanta copia
καὶ θυμιαμάτων ἐπιθέντος[o].	et odoramentorum referta.

n) Colon in Ms. Ba. o) ἐπιθέντες Bs. 1., ἐπιτεθέντος Ing. et Gs. Chr., sed ἐπινοηθέντος Mss. tres, v. N.

e. Luc. 2, 120. l. 5. ad Polb. T. 1. p. 913. e. cum Ind. it. Diod. S. et Rs. Or. V. 6. Ad sqq. Bg. fere cum P., variante Nostro cum 3, 15, 18. in subst. syn. cum v. διαδ., ubi Stp. Th. huc spectat oblique „τὴν β. διαδέχεσθαι, ut l. 4.“ sine Vs., tenens Lat. Bg. in v. πρ. aliunde 4, 116. F. e., ubi Noster ad analog. cum subst. λαμπ., quam facem ita admovent in funere quidem Augusti ap. Dion. alii, κἀκ τούτου δᾶδας ἑκατόνταρχοι — λαβόντες ὑφῆψαν αὐτὴν τὴν πυρὰν, it. in Pertinacis, εἶθ' οὕτως οἱ ὕπατοι πῦρ ἐπ' αὐτὴν ἐνέβαλον, sed in Severi τὸ πῦρ οἱ υἱεῖς ἐνῆκαν, quo subst. variat et Noster pro pr. λαμπ., ut pro pr. v. προσφ. per v. περιτ., ubi iterum ad analog. modo cum πῦρ, et pro Bg. e P. valebat vicinius *apponunt*, sed et severum *circumponunt*, ap. G. Th. cum Gr. n., sed in οἱ λοιπ. intelliguntur, praeter successorem, ante nominatum, non omnes fortassis praesentes tum ad rogum, sed modo quidam, ap. Rosin. Ant. p. 213. e., nescio unde „Consules primo caeteri que omnes Magistratus, et alii ordine undique ignem subiiciebant.“

ῥᾶστα — εὐμ.) Adverbiorum alterum, vel ῥᾶστα, vel εὐμαρῶς, librariorum vitio irrepsisse, suspicio est. *Sylb.* Alterum hic loci redundat ῥ. aut εὐμ. *Oxon.* Pro ῥᾶστα forsan legendum ταῦτα. *Streth.*

Etiam Leisn. in textu Gr. Ox. cerussa deleverat ῥᾶστα, dum neutrum adv. comparet ap. P., sed ap. Bg modo unum, unde alterutrum expunxerit, et forsan primum, ut glossema sequentis, ab aliquo librario in marg. appositum, sed ab alio receptum simul in textum, aut εὐμ., per comparationem cum superioribus locis (cf. 3, 3, 13. e.) Adscripseram et ipse in Notis primis „f. leg. ταῦτα“ sed et loca, ubi per formulam ἐκ παραλλήλου copulantur adv. similia, ut ap. Hom. Ἰλ. ψ', 364. ἄκα — ταχέως, ap. Pind. τάχα εὐθὺς, cf. Abr. Dl. Th. p. 798., ap. Dem. εὐθέως παραχρῆμα et εὐθὺς παραχρ., cf. Ind. it. Rs. Or. V. 7. Ant. p. 910. i. et V. 8. Din. p. 625. e., tum ῥᾳδίως καὶ παραχρῆμα ap. Dion. C. 689, 62. et ap. Luc. 1, 550. e. ῥᾷστα — καὶ εὐχερῆ. Toleravit vulg. cum Gs. Chr. quoque Trill. in Obs. Cr. p. 70. Tamen non diffiteor, me nunc potius inclinare in emendationem ταῦτα, etsi alterutrum pro *cito* olim explicabam, cui syn. illud adv. P., qui liberior in rel., desertus in v. ἀν. a Bg. cum Sch.

ἐπιθέντος) Scribendum puto ἐπιτεθέντος. Si vero scriberetur ἐπιθέντες, tunc et πλῆθος scribere oporteret, et parenthesi illa includere, πάντα — πυρὸς, quae tamen respiciunt ad id, quod sequitur, quasi dicatur, ῥᾷστα ἀνάπτεται, ἅτε δὴ φρυγ. πλήθους καὶ θυμ. ἐπιτεθέντος. *Steph.* Forte πλῆθος, in accusativo et ἐπιθέοντος, flamma *ingentem* acervum *sarmentorum* —

ἐκ δὲ τοῦ τελευταίου καὶ βραχυτάτου κατασκευάσματος, ὥσπερ ἀπό τινος [p] ἐπάλξεως, ἀετὸς ἀφίεται, σὺν [q] τῷ πυρὶ

22. Caeterum ab extrema minima que structura, tanquam ab aliqua pinna, aquila dimittitur, cum igne as-

p) Sic et Ms. Ba. pro ἀπὸ τινὸς Stp. rel. q) Hoc σὺν in Par. et Ox. omissum mendose.

raptim *et* cursu *depascente.* ἐπιθεῖν *super* aliquid *cursu* ferri. *Reisk.* male sic vulgo legitur, quare iam Stephanus emendare volebat ἐπιτεθέντος, quod Gesnerus in Chr. recepit. Ven. exhibet ἐπινησθέντος ex qua, licet pessima lectione effici posse puto ἐπιβληθέντος, quod verum h. l. iudico. Eodem modo Herodianus infra l. 8. c. 4. (§. 11. e.) dicit φρυγάνων τε ἄνωθεν ἐπιβληθέντων. Forsan quis ex errore scripserat 'ΕΠΙΑΒΗΘΕΝΤΟΣ, quod, quum qui postea exscriberent, intelligere non possent, unus tres illas litteras transpositas ΑΒΗ omisit, alter ΑΒ putavit esse ΝΟ, quae litterae saepius inter se permutatae sunt. *Stroth.*

Illustris Locella in N. ad Excerpta e Ms. Vi. dedit haec „ἐπινησθέντος — pro ἐπινηθέντος, quam ego lectionem veram esse puto adeo, ut in contextum recipere nullus dubitarem. Verbi usus quidem rarior: sed vel ex iis locis quos affert Stp. in Th., et Dammius in Lexico Homer. in verbo νηέω satis cognosci potest. Notari meretur simplex νηέω vel νέω aeque ac composita cum ἐπὶ et σὺν ut plurimum usurpari, quum de rogis struendis sermo est.“ Tum Bg. e P. dedit suum Lat. *referta*, quod non satis convenit vulgato ἐπιθ. aut Stp. ἐπιτεθ., et deinde videtur referri ad pr. πάντα, non ad πλήθους. Sed insuper Bg. de suo addit adi. *tanta*, ad sensum, credo, ut alias cum aliquo adi. vertit Gr. subst. πλ. cf. 1, 6, 9. 2, 2, 13. 3, 9, 7. Habet G. Th. „*refercio*, ἐπιβύω, — *refertus*, ἐπιβεβυσμένος“ quod v. ap. Stp. Th. non regit gen., sed simplex βύω, cuius βεβυσμένα aut βυθέντα an quis repeliat in vulg. aut Mss. lectione confusis simul in fine ος et α, nescio. Strothi quidem coniectura *iniecta* in nostro contextu, ubi sermo est de aedificio et eius tabulato secundo §. 18. et 16. aut toto §. 13., non ita convenit, ut illa Locellae *accumulata* s. *aggesta*, quae et sic sustentari poterit, quod ap. Stp. Th. simul sunt quoque φρύγανα, et ap. Nostr. supra §. 16. e. syn. phrasis σωρηδὸν χέονται, ubi et ad litteras lectionis Mss. vicinius fuerit ἐπινησθέντος, addita sibila, quae et ap. Suid. 1, 822. m. bis it. 3, 600. m. cf. N. Kust., quamquam in simpl. (cuius νησθέντος s. νηθέντος aeque latet in vulg.) sine ς etiam reperitur perf. particip. ib 2, 607. e. cum Stp. Th. et Xen. 'Ανβ. 5, 4, 27. Nunc quidem, in tantis sententiarum divortiis nihil edi potuit, quam vulgatum, toleratum quidem etiam a Trill. l. l. sed ubi et Sch. „passive, praeter morem, *imposito* igni“ male ad πυρὶ trahens. Noster autem iterum in θυμ. unum modo repetit genus e pluribus §. 16., cf. §. 18.

ἐκ δὲ) Liber P. in copula advers., sumens, opinor, pro τὲ, cf. 3, 12 23., deseritur a Bg. etiam in sqq., ubi oppresserat membrum ἀνελ. εἰς τ αἰθ., quod Sch. cum Bg.

ἀετὸς ἀφ.) Cur in consecratione imperatorum Rom. aquila e busto emitteretur, in aethera evolans, inquirit Lydius de re milit. p. 95 *Leism.*

ἀνελευσόμενος εἰς τὸν αἰθέρα[r], ὃς φέρειν ἀπὸ γῆς ἐς[ſ] οὐρανὸν τὴν τοῦ βασιλέως ψυχὴν πιστεύεται ὑπὸ Ῥωμαίων· καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν θρησκεύεται[t].

cenſura in aethera, quae portare de terra in coelum principis animam creditur a
23. Romanis: ac iam ex illo cum caeteris diis imperator colitur.

r) Comma hoc in Bs., pro Stp. rel. colo et puncto A. al. ſ) εἰς Ms. Ba. cf. 3, 1, 7. e. t) πιστεύεται Mss. Ve. et Vi., ſed Ms. Ba. μ. τ. λ. θεῶν εἶναι πιστεύεται. v. N.

Cauſam aliquam ipſe Noſter ſubiicit, alteram relinquens cogitandam de aquilae natura et more, cum, ſecus ac pleraeque aves aliae, recta ad ſidera volat altius que, cf. Boch. Hieroz. P. 2. l. 1. c. 2. p. 172., qui et profert Dionem in funere Aug. ἀετὸς δέ τις, ἐξ αὐτῆς (τῆς πυρᾶς) ἀφεθεὶς, ἀνίπτατο, ὡς καὶ δὴ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐς τὸν οὐρανὸν (articulo hic addito ſine diſcrimine) ἀναφέρων, (cf. in Pertin. ἀετός τις ἐξ αὐτῆς ἀνέπτατο,) et noſtrum locum „*ſimul cum* igne *aſcenſura* in *aetherem*, quam *e* terra *in* coelum *principis* animam *deferre* Romani *credunt*. Proinde in Veterum Numis ab una parte videre eſt Imperatoris effigiem, ab altera aquilam, cui ſedeat Imperator, cum hac inſcriptione CONSECRATIO S. C." cf. Oiſel. p. 505. ad num. 7. Num. Valeriani iunioris cum Inſcr. *Conſecratio*, ubi modo cernitur ſine aedificio aquila cum alis expanſis, at aedificium conſecrationis ib. Tab. 102. N. 4-6. „Herodi. l. 4. ἐκ δὲ τοῦ τελ. — αἰθέρα· ὃς — ὑπὸ Ῥωμ. *mox ab extremo minimo que tabernaculo, tanquam e faſtigio quodam*, ſimul *cum* ſubiecto *igne* adſcenſura *in* aetherem *Aquila* dimittitur: *quae* a *Romanis* creditur *ipſam* Principis *animam* in coelum *deferre*" it. Roſin. Ant. tab. aen. ad p. 200., ſed Caſp. Barth. Adv. l. 2. c. 13. p. 78. i. „veterum ſuperſtitio fuit, ut rogo demum incenſo animas in coelum ſubvolare putarent, licet ante aliquo tempore liberas corporibus" et quam male haec de aquila accommodarint ad N. T. Philip. 2, 6. cf. Stoſch. Muſ. Cr. p. 356., ridente ſuperſtitionem veterem etiam Luc. 3, 360. l. 20. ſqq. γὺψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς φλογὸς, οἴχοιτο ἐς τὸν οὐρανὸν λ. cf. ib. N., ſed omittente P. prima ἀπὸ γῆς et extrema ὑπὸ Ῥ., et addente pron. iterum ad ψυχ., cf. §. 7. Caeterum conſecrationis aediculam deprehendi quoque ap. Beg. 2, 677. de L. Vero, fratre Marci, tum ap. Bandur. 1, 257. in numo Valeriani, (ubi p. 144. n. 1. 2. 3. Conſecratio mulierum, pavo ſ. perſona, pavoni inſidens, cum inſcript. Conſecratio,) it. ap. Land. p. 103. ubi diſtinctae valvae ianuarum, (una cum duplici conſecratione, aquila, in orbe ſtans, it. pavo,) ſed p. 127. ſq. dr. „gradibus *quatuor* ſiebat tabernaculum."

θρησκεύεται) Ven. male πιστεύεται, enatum ex priori v. πισ., cuius generis errores ſaepe commiſſi ſunt in Mss. ut ſupra διαγωγὰς ex praeced. διὰ. *Stroth.*

Qui recte cenſet in ſingulari verbo πισ. ſed Ms. Ba. plenior res, addito ſimul verbo ſubſt., prodit gloſſema, quanquam aliter exponentibus θρ. Suid. et Heſ., ad quod v. ſervat Bg. e P. cum Stp. Th. Lat., item ſuppletum ſubſt. βασιλεὺς, pro nudo pron. αὐτὸς, e pr. membri τοῦ βασ. cogitando, it. adv. ἤδη (cf. §. 8.) ad pr. ἐξ ἐκ., ubi Sch. in neutro „ἐξ

Ταύτην δὲ τὴν τιμὴν ἐκθειάσαντες οἱ παῖδες [u] τὸν πατέρα, ἐπανῆλθον εἰς [x] τὰ βασίλεια. ἐξ ἐκείνου δὲ ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους, ἐμίσουν τε καὶ ἐπεβούλευον [y]· πάντα τε ἔπραττεν ἑκάτερος, πειρώμενος τὸν

Hunc honorem cum celebraſſent filii parenti, reverſi ſunt in regiam. 2. Ex illo autem tempore ſeditiones inter ipſos et odia et inſidiae erant. Omnia que agebat uterque, annitens fra-

u) Sic Ms. Ba. pro edd. οἱ παῖδες ἐς τὸν πατ. et Loc. „in Ms. Vi. ἐς deeſt“ v. N. x) ἐς Ms. Ba. cf. 3, 13, 8. m. et contra 4, 2, 22. y) Hic comma in Bs. 1. et punctum in A. al.

ἐκ. *exinde*“ per ellipſin adeo illorum μέρους τοῦ χρόνου, quod contra ſubſt. ſolum ſupplet L. Boſ. Ell. p. 377. e., reſpiciens tacite ſexum maſc., ſine exemplo, dum ſilet prorſus etiam Stp. Th., cf. Ind. Fi. Aeſch. v. ἐκ a. e. it. Pal. c. i., ſed cum adv. illo P. etiam Ael. V. h. b. „iam *ab* illo *tempore*“ recte Bg. premente ellipſin, cf. G. Th. 443, 42. et ad Luc. 3, 571. N. 32. b. m. hinc ſine Vs.

ταύτην) Forte ταύτῃ δὲ τῇ τιμῇ. *Reisk.* Praepoſitio ἐς vereor, ne perperam e praecedentis nominis fine repetita ſit; ideo que expungenda. *Sylb.* Initium huius capitis mendoſum eſt. Sylburgius delere cupiebat ἐς quod enatum putabat ex ultima vocis παῖδες ſyllaba: ſed vel hoc facto non omnis difficultas tollitur: quare mihi quidem pro ἐκθειάσαντες legendum videtur ἐκτελέσαντες vel ἐπιτελέσαντες, ſic cuncta bene procedent ac fini capitis 1. reſpondebunt, ubi dixerat: ἐπετέλεσαν δὲ πρὸ ἁπάντων τὴν εἰς τὸν πατέρα τιμήν. *Stroth.*

Prima res Rsk., per ſe probabilis ob ſaepe confuſum ν et iota poſt ſcriptum, tamen non eſt neceſſaria, quia eodem redit vulg. acc., ſupplendo praep. κατὰ, quo tendit P. „*ita* conſecrato *parente*“ referens ille formulam Gr. per brevius adv.; (omiſſo δὲ iterum cum Bg.) ſed et vulgatum v. ἐκθ. ſine pr. ἐς, quae fingi quidem poteſt excidiſſe in Ms Ba. ob pr. finem ſimilem, nec tamen conſiſtit cum vulg. v. ἐκθ., quod modo habet ſecum acc. vel rei, vel perſ., qua ſumta rectione, bonus eſt ſenſus, (*hoc* autem *honore* cum *conſecraſſent* filii *parentem*, monſtratus ille et ap. Dion. in extremo funere Pertinacis, καὶ ὁ μὲν Περτίναξ οὕτως ἠθανατίσθη,) et levior emendatio, quam illa Strothi, cogitata tamen fortaſſis et a Bg., qui ſupra aliquoties per illud Lat. reddidit ſane Gr. ἐπιτελεῖν, (quam notionem habere nequit v. vulg.) unde deinde adiunctum acc. cum pr. ἐς debuit mutare in dat., quo ſine formulam Lat. tenet G. Th. Alterum quidem Strothi v. ἐπιτελεῖν a Noſtro non eſt uſurpatum, ſed per ſe bonum, et in litteris vulg. reperiendum aeque ac ἐπιτελ., pro quibus tamen dedi, ut leniſſimum, quod Ms. Ba. praebebat, conſentiente etiam P., ac repetente Sb. Ind. „ἐκθ. ἐς λ. vel potius ſine praep.“ qua ſervata, Sch. „*quum* conſecraſſent *parentem*“ ad conſtituendam lectionem nihil valente interpretatione Stp. in m. P.

ἐξ ἐκείνου) Cf. quae ſupra leguntur 3, 15, (10. ſqq.) et 4, 1, (2.) item que infra 4, 4, (1. ſqq.) Herodianus de induſtria videtur hoc egiſſe, ut inſanabile inter fratres ex aemulatione regni odium, eius que intervalla, impetus, furores exactius ſub conſpectum darentur. *Boecl.*

ἀδελφὸν ἀποσκευάσασθαι, εἰς αὑτόν [z] τε μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. ἐμερίζοντο δὲ καὶ πάντων αἱ [a] γνῶμαι, ὅσοι [b] ἐν ἀξιώσει ἢ τιμῇ τινι ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν. ἰδίᾳ γὰρ αὐτῶν ἑκάτερος ἐπέστελλέ τε λανθάνων καὶ ᾠκειοῦτο [c], μεγάλαις ὑποσχέσεσι πρὸς αὑτὸν [d] ἀνέλκων [e]. καὶ τό γε πλεῖστον μέρος εἰς τὸν Γέταν [f] ἔβλεπε.

trem amoliri, in ſe que ſolum transferre imperium. 3. Dividebantur quoque omnium ſtudia, qui in dignitate aut honore aliquo conſtituti eſſent per urbem. Seorſim enim uterque mittebat literas latenter et conciliabat ſibi homines, magnis pollicitationibus illiciens: 4. ac maior pars ad Getam ſpecta-

z) αὐτὸν per lenem Par. Ox. et Pat. a) Articulus omiſſus in Bs. 2. vitioſe. b) καὶ ὅσοι λ. Ox. cum Ed. mendoſe. c) ᾠκοιοῦτο Ms. Ba. mendoſe. d) αὐτὸν per lenem Ms. Vi. ut A. al. e) ἀνθέλκων Mss. tres, v. N. et colon hic in Pat. cum Ms. Bg. f) γέτταν Ms. Ba., ut 3, 14, 17. m.

Contrahente P. periodos, ſupplet Bg. (e m. Stp.) ſtatim Lat. ſubſt. in ἐξ ἐκ. ſecus, ac 4, 2, 23., et, deſerto P. in rel., mutat verba in affinia ſubſt., aſſumto v. ſubſt. ἦσαν, ad membri ſq. περ. adhibens Lat. ignotum Stp. Th., qui 1, 82. F. e Bud. C. 534, 13. huc ſpectat ſine Vs. in v. περιαγ., ubi Sch. „adducere ſ. pertrahere *regnum* ad *ſe*" et Noſter modo ad analog., cf. Ind. Ael. V. h. Rs. Or. V. 6. 8. And. et Dem., ſed in rem Dion. C. p. 1287. i. μετὰ ταῦτα ὁ Ἀντωνῖνος πᾶσαν τὴν ἡγεμονίαν ἔλαβε λ. ſed in priora ib. 1288, 43. ἐβουλήθη — τὸν ἀδελφὸν ὁ Ἀντων. φονεῦσαι, λ. καὶ ἐκ τούτου πολλαὶ μὲν μάχαι αὐτῶν, ὡς καὶ ἐπιβουλευόντων ἀλλήλοις λ.

ἐμερίζοντο) Variat Noſter in pleno πάντων cum 4, 2, 19. e., et per addita κατὰ τ. πολ. cum 4, 2, 17. (ad analog. ſcribens in ἐμερ. cum αἱ γν., dum Bg. e P. retinet modo coniunctivum ad v. ἦσ.) it. cum 3, 5, 4. in ſq. λάνθ. Mox Leisn. in m. Ms. Bg. ad *homines* „deeſt in Gr." ſervatum e P., pro pron. αὐτοὺς, (cf. 3, 11, 8. e.) quod, vel τινὰς, latet in pr. πάντων.

ἀνέλκων) Cod. rectius ἀνθέλκων. *Stroth.* Gloſſa poteſt videri e comparatione 3, 6, 10. e. 3, 13, 14. e., ſed et lapſus ſcribae, dum plane tacet P., ſed Stp. Th. rectionem et notionem Noſtri tropicam, qui poteſt variaſſe ac de ſuo ſcripſiſſe, cum repererim praeterea modo phyſice cum acc. rei ap. Luc. et cum praep. noſtra in Sb. Ind., ſed tropice cum acc. rei et pr. ἐκ ap. Abr. Dl. Th. p. 24. m., omittente Bg. πρ. αὐτ., haud dubie ob pr. v. ᾠκ. per pron. recipr. iam expreſſum.

καὶ τό γε) i. e. Getae ſtudebat; plurimorum ſtudium in Getam converſum erat. Sic fere 4, 5, 15. (εἰς ἕνα βλέποντας.) Sed alio ſenſu et magis proprio 3, 11, 5. *Leisn.*

Cf. 3, 15, 2., variante Noſtro cum 3, 9, 11. e. in addito artic. τὰ πλ. μ., ſed libere verſante P. in καὶ, et omittente Bg. iterum γε, hic pro *ſaltem* ſ. *quod attinet.*

φαντασίαν γάρ[g] τινα ἐπιεικείας ἐπεδείκνυτο[h], μέτριόν τε καὶ πρᾷον ἑαυτὸν τοῖς προσιοῦσι[i] παρεῖχεν. ἐπιτηδεύμασί τε σπουδαιοτέροις ἐχρῆτο[k], προσιέμενός τε τοὺς ἐπὶ παι-

bat. Speciem enim quandam bonitatis oftentabat, moderatum que fe et lenem accedentibus exhibebat. Studia etiam honeftiora tractabat, admittens viros eruditione ce-

g) Sic nobiscum Ms. Ba. pro γὰρ τινὰ Stp. rel., cf. 4, 2, 22. m. h) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. i) παροῦσι Mss. tres, v. N. k) Colon in Ms. Ba.

φαντασίαν) Spart. in Geta c. 5. (e. p. 742. m.) *comis* etiam *habebatur* in *adolefcentia*. Victor in Caef. 20, (33.) Getae *modeftiore* ingenio *frater* angebatur. *Boecl.* Capitolinus in Geta c. 4. (f. Spartian. p. 738. e. *fuit adolefcens*) *moribus afperis*. Musgrave ad h. l. *utri*, ait, *horum potius habenda fides, non difficile iudicare.* Ego utrique fidem habeo. Capitol. loquitur de Geta in iuventute, Herodianus de Geta adulto. Ipfe Capitol. c. 5. fub fin. *quare* comis *etiam hab. in adol.* Explicandus Capitol., quum eidem adolefcenti et *mores afperos* et *comitatem* tribuit, ut non videatur fecum ipfe pugnare. *Leisn.* i. e. *fpeciem* prae fe *ferebat*, eo fenfu quo haec vox in Epicteto faepius occurrit. *Stroth.*

Ad Spart. l. l. a Boecl. (ubi fortaffis ad tollendam pugnam legas *cocus*, i. e. *coquus*, quod et contextui aptius,) Salm. N. 4. laudabat hanc Noftri §. fine Vs., ubi Bg. deferit P., fed fcribitur ad analog. tantum in φ. cum gen. it. v. ἐπιδ., cf. Stp. Th. 4, 36. C. e Bud. „fpeciem praebere" L. N. T. cum N. Schw. Suic. Th. Suid. Hef. (ubi fortaffis legendum σχῆμά τι,) Ind. Gat. ad Ant., Epictet. Diod. S. Dion. H. S. T. 2., tenente Stp. Th. in ἐπιεικ. aliunde Lat. Bg., non item P., quem et deferit L. N. T. Schw. „*plerique* oculos *in* Getam *coniiciebant*: fpeciem *enim* moderati *animi* civilis *que* ingenii *prae fe* ferebat, *et* adeuntibus *comem* fe *et* mitem *praebebat*" cf. 1, 2, 5. m. Exc. it. 1, 4, 11. e.

τοῖς προσιοῦσι) Ven. παροῦσι perperam: fed v. N. ad 1, 8, 12. ad voces μεγ. φωνῇ. *Stroth.*

Lapfus effe librarii poteft e fq. verbo, eadem praepofitione incipienti, vel gloffema quoddam e §. 6. συνοῦσι, cui loco praefentem aliquis voluerit reddere fimilem, cf. Hef. 2, 884. m. παρὸν, ὑπάρχον, συνὸν, tenente P. lectionem vulg. oblique, quem deferit et Sch. „*adeuntibus*" cf. N. pr. e Schw. et fine Ind. Dem. 760, 9. τοὺς νόμους πρᾴους καὶ μετρίους εἶναι et p. fq. l. 25. πρᾷος καὶ φιλάνθρωπος, fed Ind. πρᾴως καὶ μετρίως λ.

ἐπιτηδεύμασι) *quin* etiam *ad* res *honeftiores* animum *appellebat* rel. f. *ad* res *magis ferias*, f. *ad* res *maioris* momenti. *Steph.* Dupliciter poteft verti, aut *honefta et* bona *et* laudabilia *tractare*, aut *rebus* feriis *ftudere*. Nam utrumque notat τὸ σπουδαῖον. Hinc faepe opponitur ei τὸ γελοῖον, e. gr. ap. Arift. Ran. 392. ubi v. Spanh. Sed et dr. σπουδαῖον μύρον, pro unguento *laudato* et *probato*, ut Lexx. docebunt. *Leisn.*

Bg. e P. fervat modo Lat. ad σπ., fed cum gradu alio etiam Stp. Th. 3, 948. E. fub notione „pro σπουδῆς ἄξιος, magno ftudio affectandus" fed ut cum fubft. ἐπιτ. (iuncto per analog. it. hoc cum v. ἐχρ.) h. e. co-

δείᾳ ἐπαινουμένους [l], ἐσπουδακώς τε περὶ παλαίστραν καὶ γυμνάσια ἐλεύθερα. χρηστός τε ὢν καὶ φιλάνθρωπος [m] τοῖς συνοῦσι, φήμῃ καὶ δόξῃ ἀρίστῃ

lebres: operam que dans palaestrae et exercitationibus in-
6. genuis. Cum que placidus esset ac humanus erga conversantes, fama et opinione de se optima plures ad bene-

l) Ms. Ba. τ. ἐ. π. ἐσπουδακότες, περί τε παλ. v. N. m) Ms. Ba. φιλάνος, in vocabulo ita scripto, omissum est signum, quod ἄνθρωπος per compendium scriptum, significat. *Mart.* cf. 1, 4, 3, i.

gitationibus, propensionibus, occupationibus, sit i. q. meliora, praestantiora, graviora, maioris utilitatis, laudabiliora, quam illa studia prioris aetatis, cf. 3, 14, 1. 3, 13, 3., cogitante Nostro duo maxime genera, quae subiiciuntur mox, studia litterarum et exercitationes corporis, cf. in v. σπ. L. N. T. Suid. Herdt. Dem. Xen. M. S. Cyr. Bach. et Heil., Ael. V. h. Fi. Aesch. Luc. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Plut. Hs. et Krg., sed in sq. v. ἐπαιν. cum praep. nostra Ind. Luc. v. e. (ubi Gs. servat pr. *ob*) Abr. ad Aesch. 1, 663. e. et Dl. Th. p. 796. i., ubi et cum syn. εἰς, quanquam in act., cf. Luc. 1, 393. l. 73., sed pass. cum pr. ἀπὸ, πρὸς, ὑπὲρ et ὑπὸ ib. et Thuc. cum Ael. V. h.

ἐσπουδακώς) palaestrae ac caeteris exercitationibus ingenuis operam daret, i. e. homine ingenuo dignis. *Steph.* Hunc locum Musgrave p. 77. illustrat numo, quem Colonia Laus Iulia Corinthi percussit, cum Dianae Venatricis effigie, ubi ita Doct. Musgrave. „Tria fuere Corinthi huiusce deae templa, ut ex Pausania patet, in quibus singulis Dianae Iaculatricis imago fuit. Hoc autem Typo haec Colonia Getae, qui ἐσπουδ. — ἐλ. i. e. *versatus est* in *palaestra* et *reliquis* ingen. *exercitationibus*, quarum venatio semper in praecipuis existimata fuit, se posse commendare, non immerito censeatur.“ Hunc numum habet Vaillant p. 79. *Leisn.*

E P. non retinet Bg. suppletum adi. ἄλλα s. λοιπὰ ad γυμν. ἐλ., ubi Noster ad analog. solam, fortassis pro Xen. Sy. 2, 4. τῶν ἐλευθερίων μόχθων — ἐπιτηδευμάτων τὲ λ. it. Cyr. ἐλευθερίων πόνων et μελετημάτων, cf. Ind. it. Ael. V. h. v. γυμν., nihil tenente Gs. Th. in Bg., nec in *liberalis*, quo viciniore Lat. novit Stp. Th. aliunde nostrum adi., positum pro illo Xen., cf. Ind. Ael. V. h. Fi. The. cum Rs. Or. V. 4. 6. Sed Ms. Ba. res, nec comparens in Mss. rel., nec in P., est e lapsu scribae, omittentis primo ἐπαιν., deinde accommodantis alterum ἐσπ. membro utrique, data duplici praep. (quam ἐπὶ habet ap. Luc. 1, 761. l. 22.) et numero mutato, et transposito τὲ, cf. 3, 9, 7. e., vis ut appareat, spectante huc Stp. Th. in v. σπ. 3, 949. F. m. sine Vs. sed pertinente hanc ad §. ap. Beg. 2, 707. e Getae numis quarto.

τοῖς συνοῦσι) In hoc v. Bg. cum Sch., cum omisisset P., e quo Stp. Th. in χρησ. 4, 597. F. (ubi dicit, copulatum cum φιλ. afferri quoque ex Dem., quod non tenet Ind., cui add. 171, 8. 204, 11. 206, 4. 290, ult. 315, ult. 371, pen. cum Krb. Decr. R. p. Iud. p. 222. sq. Rs. Or. V. 4. Aesch. ep. S. et Plut. Krg.) sed in φιλ. sine Vs. hinc, quo respicit Oisel. p. 29., de Getae numo agens „Herodi. l. 4. Getam dicit fuisse χρηστὸν καὶ φιλ-

πλείους εἰς εὔνοιαν καὶ φιλίαν προυκαλεῖτο [n]. ὁ δ' [o] Ἀντωνῖνος ἐμβριθῶς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἔπραττε. πολὺ δὲ ἀπάγων ἑαυτὸν τῶν προειρημένων, στρατιωτικοῦ τε καὶ πολεμικοῦ βίου [p] ἐραστὴς εἶναι προσεποιεῖτο [q]· ὀργῇ τε πάντα πράττων, καὶ ἀπειλῶν μᾶλ-

volentiam et amicitiam alli-
7. ciebat. Contra Antoninus truculenter omnia et ferociter
8. agebat: longe que abducens se ipsum ab iis, quae dicta sunt, militaris ac bellicae vitae amator haberi affectabat: atque iracunde omnia agens, minitando magis,

n) προὔκ. cum leni A. al., cf. 3, 12, 10. e. o) ὁ δὲ sine apostr. Par. Ox. Pat. et Ed. cf. 4, 1, 2. i. p) Hoc subst. deest mendose in A. 2. et pro eo in Bs. 1. πολεμικοῦ τε ἐρ. quasi correctio. q) Hoc colon in Ms. Ba. erat, pro puncto A. al. et commate Stp. rel.

placidum atque *humanum* erga *omnes*" variante Nostro per omissum pron. dat. cum 1, 6, 1. m. οἳ συνῆσαν αὐτῷ.

πλείους) *plures*, quam frater, *ad benev.* rel. *Steph.* Pol. legit superlative πλείστους, (plurimos *ad am.* rel.) *Sylb.*

Liberum P., ut alibi, maxime in adi. gradibus, deserit quoque Bg., ad cuius Ms. in marg. notarat Leisn. „*de se* in Gr. deest" sumtum e Stp. m. ad perspicuitatem, ut supplent et alii in v. δοξ., cf. Z. Ind. Xen. Bach., et interdum ipsi addunt Gr. περὶ αὐτοῦ, cf. Ind. Xen. Cyr., copulante Nostro cum φ. de suo, sed cum adi. ἀρ. per analog. (cf. δ. ἀγαθῇ Ind. Dion. H. S. T. 1.) it. in sq. v. πρ. cum adiunctis, ubi cum Bg. e P. quoque Stp. Th. 2, 27. G. m., etiam Sb. Ind., addito *invitare*, nihil ferente G. Th. in severo *provocare*.

ἐμβριθῶς) Iterum alium P. gradum deserit quoque Sch. ex Ind. Sb. „severe, rigide" non item Stp. Th., tamen sub *aspere*, nec aliunde hac vi; tenente me tantum adhuc, (praeter Zos. 4, 3, 2. cf. Sb. Ind.) e Phil. p. 748. B. m. τοῖς ἀφηνιάζουσιν ἐμβρ. καὶ εὐτόνως προσφερόμενος, contumacibus *severus* ac *rigidus*, et de sq. θυμ. Poll. 5, 125. cum Bg., ut et Sch., sed Stp. Th. cum P. sub „*animose* et *iracunde*" quae saltem viciniora, et syn. ostendunt in sq. §. ὀργῇ.

τῶν προειρημένων) aut simpliciter *ab iis rebus*, quas *diximus*, aut *quas modo diximus.* Intelligit enim de iis, quarum mentio proxime praecedit. *Steph.*

Patet sane, respici §. 4. 5. 6., ut P. *supra* etiam interdum ἄν. de iis, quae non ita longo ante intervallo adfuerunt, nec de remotissimis, sed propioribus, cf. G. Th. 673, 81. „pro ante s. antea" et in formulam ἀπ. ἐ. 1, 13, 15., ut in rem ipsam et Caracallae ignorantiam odium que litterarum et litteratorum Dion. 1296, 17. sqq., quanquam contra dicente Spart. c. 1. p. 706. e. cum N. 6. Mox de suo Noster copulat πολ. cum β. et στ., sed in ἐρ. cum β. saltem ad analog., nihil tenente etiam G. Th., sed severum Lat. ad προσεπ. Bg. e P., quem deserit rursus adv. εἶν. cum libertate, servans sic contra ad sq. ὀργ. per syn. adv., ubi iterum Noster de suo, sed tamen per analog. aliorum abl. pro adv. per el-

λον, ἢ πείθων, φόβῳ καὶ [r] οὐκ εὐνοίᾳ φίλους ἐκτᾶτο. ὡς στασιάζοντας δὲ τοὺς ἀδελφοὺς ἐν ἅπασιν, οἷς ἔπραττον, μέχρι τῶν εὐτελεστάτων ἔργων, ἡ μήτηρ συνάγειν ἐπειρᾶτο.

quam suadendo, metu, non benevolentia, amicos acquirebat. 9. Ut discordantes igitur fratres in omnibus, quae agerent, etiam in vilissimis rebus, mater reducere in gratiam conabatur.

r) Hoc καὶ deest in Ms. Vi. *Loc.* etiam in Mss. rel., v. N.

lipsin pr. σὺν, quam formulam habent Lat., cf. G. Th. 1224, 91. cum *ira* nihil *recte* — fieri *potest*. Ad sqq. Leisn. in m. Ox. „*er brauchte* mehr *Drohungen* als *Vorstellungen*" ubi Bg. e P. opprimit copulam καὶ, non item μᾶλλ., sed Noster de suo copulat opposita, nihil nec G. Th. ferente, quam 587, 39. *iussu* et *increpitu*, non *suasu* e Tertull., cf. fine Ind. Dem. 10, 4.

φόβῳ καὶ) Hoc καὶ abest a Ven. minus recte. *Stroth.* Per se, omissum καὶ ante οὐκ in oppositis, procedit, et occurrit ap. Nostr., cf. 1, 15, 16. e. it. Ind. v. οὐ *in relat. et oppos.*, ubi tamen et affinia loca expressi καὶ, cf. 3, 3, 11. e., quod et ostendit P. oblique, oratione conformata ad prius membrum, dum sane variat Noster per copiam, cf. 3, 8, 15., sed Glossator Mss. duxit per comparationem e loco laud. aliis que, cum vix exciderit a vicinia; Nostro scribente iterum de suo in oppos. φ. et εὐν. cum formula φ. ἐκτ., quam, ignoratam a Stp. Th., praebuit Poss. Call. p. 632. i. „κτ. φ. *amicos* sibi *comparare* Diog. Laert." et Ind. Thuc. ex 122, 2. οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φ. *amicos* nobis *comparamus*, cum artic. sine discrimine et vi med. servata, etiam a P. oblique.

ὡς στασιαζ.) Usitatius, transposita coniunctione, legeris, ὡς δὲ στασ. τ. ἀδ. *Sylb.* forsan excidit εἶδεν post vocem ἔργων. *Stroth.*

Qui non memor fuit hic eius, quod ad 1, 11, 12. i. monebat, salvo quidem sensu ὡς cum particip. abesse posse, sed perperam ibi a Cod. abesse, quod hic cum teneant libri omnes: sine correctione manebimus in vulg., quam et Bg. exprimit, (libere versante P.) et sustentat lex illa, qua ὡς cum particip. resolvitur per caussalem, *quia* discordabant *fratres* rel., qui sensus est commodus, et seriei reliquae aptus. Tum contra Sb. emendationem observatio valet haec, ut δὲ etiam alibi occupet locum a principio tertium, cf. 1, 14, 3. 14. 1, 17, 23. 2, 15, 2. m., mutante locum P., sed Bg. aliam notionem sequente sine necessitate, (pro δὴ, cf. 3, 9, 3.) at eiusdem Lat. in v. στασ., ignotum Stp. Th., ubi nec cum pr. ἐν, a Nostro de suo iuncta, nec ap. G. Th. reperta in Bg., qui omissa a P. restituit in sqq., bene versatus in oratione contracta, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i., sed fere cum Sch. in „με. *et quidem* etiam *in* rebus *levissimis*" qui libere supplet particulas illas tres, ubi sufficit una Bg. *etiam*, s. *etiam adeo*, cum intendendi vis, quae est sane in Gr. μ., non exprimatur severo Lat. *usque ad*, ubi simile nil ap. G. Th., nec in Gr. ap. Stp. Th. et per Indd., ut peculiare quid sit Nostri, etiam in εὐτ. cum ἐργ., nisi quod in hoc potest esse aliqua Lat., cf. G. Th. v. *levis* 66, 58., in rem ipsam hic nulla subiiciente Nostro exempla, nec hoc tem-

καί ποτε ἔδοξεν αὐτοῖς, ἵνα δὴ μὴ, μένοντες ἐν τῇ Ῥώμῃ, ἀλλήλοις ἐπιβουλεύοιεν [f], νείμασθαι τὴν ἀρχήν. συναγαγόντες δὴ [t] τοὺς πατρῴους φίλους, τῆς τε μητρὸς παρούσης, ἠξίουν, διαιρεθῆναι τὴν βασιλείαν [u], καὶ τὰ μὲν ὑπ᾽ Εὐρώπην πάντα ἔχειν τὸν Ἀντωνῖνον, τὴν δὲ ἀντικειμένην ἤπει-

10. Ac aliquando visum est ipsis, quo minus, degentes Romae, alter alteri insidiarentur, 11. partiri imperium. Coactis itaque in unum paternis amicis, matre etiam praesente, postulabant dividi imperium: ac in Europa quidem omnia obtinere Antoninum, adversam vero continentem, quae

f) Ms. Ba. ἐπιβουλεύοιεν· νείμασθαι δὲ τὴν ἀρχ. v. N. t) γὰρ Bc. 2., nescio, unde. u) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A., it. mox post Ἀντ.

pore habente talia Dione, ut et liceat nobis tacere. In sq. συν. Bg. partim e P., sed Stp. Th. 1, 87. F. m. sine Vs., cf. 3, 15, 13. 3, 10, 8., innuente Nostro matrem *Iuliam*, cf. §. 17. 4, 13, 18. 5, 3, 2. de ea que ad Dion. p. 1331. §. 119. et p. 1288. §. 17., ad quem p. 1284. §. 72. censetur numus aliquis Severi huc referendus, in cuius parte aversa mater est inter ambos filios media cum lemmate *Concordia Felix*.

καί ποτε) Contrahente P. periodos, servat Bg. saltem initium hic, liber in ἵνα μὴ per syn. et in oppresso δὴ, pro *scilicet*. Ad sq. μεν. Bg. cf. 1, 13, 3., sed ad νειμ. Leisn. in m. Ox. „Kust. p. 58.“ respiciens lib. de V. med. ed. Fi. p. 46. m. W. 62. m., ubi hinc redditur e P., servata vi med., cf. 3, 6, 5. Luc. Rs. Or. V. 4. 6. sed sine Ind. Dem. 946, ult. p. sq. l. 1. 19., sed Stp. Th. 2, 1018. B. sine Vs. hinc, ubi variatur in v. cum 4, 1, 4. m. διελ., sed Ms. Ba. laborat tum interpunctio, tum additum δὲ, quod, forte in marg. positum pro sq. §. δὴ, alieno loco insertum est, nec post parenthesin quasi et in apodosi, (cf. 1, 8, 2. e.) quia tum fuerit in oratione obliqua et pendente, ἔδοξεν αὐτοῖς, — νείμασθαι λ., nec similis est locus Thuc. 536, 93., secundum lectionem Greg. de dial. §. 34. p. 33. i., cum recte a Koen. in N. revocatum καὶ — δὲ sit pro Lat. *et* — *vero*, nec δὲ ibi solum; ut nec placet sumere, δὲ in Ms. redundare, quod vult interdum Abr. ad Aesch. 1, 386. i.

συναγαγόντες) Diversos participiorum casus, nominativum et gen. consq., per copulam iunctos, deserunt Latt. Intpp., sed liberius P., mutato particip. παρ. in praep. syn. *coram*, cf. 1, 4, 14. 1, 6, 18. e., sumente contra Bg. unum modo abl. consq., cuius formula in v. συναγ. ignota Stp. Th., ut huius e Dem. σ. εἰς ἓν non notata Ind., sufficiente uno v. *coactis* s. congregatis, Nostro autem scribente tantum ad analog., sed variante cum 1, 4, 1. συγκαλέσ. τ. φιλ., quo P. spectat.

ἠξίουν) Liberum P. castigarat iam Stp. in m., quem deserit Bg. ad διαιρ. τ. β. (ubi variatur pro pr. §. extr. νειμ. τ. α.) it. ad ἐχ., sed servat cum P. ad Ἀσ. τ. καλ., sublata copula resolvens particip. per pron., ut fit in appositione et a Bg. alibi, cf. 1, 16, 10. e. 1, 17, 14. m., quae forma sane solennis Nostro, cf. 1, 2, 2. i. 3, 4, 6. m., addenti tamen quoque

ϱον, Ἀσίαν τὲ [x] καλουμένην [y], πᾶσαν Γέτᾳ παραδοθῆναι. οὕτω γὰρ ἔλεγον καὶ θείᾳ τινὶ προνοίᾳ τὰς ἠπείρους διῃρῆσθαι [z] τῷ Προποντίδος ῥεύμα-

Aſia nuncupatur, omnem
12. Getae tradi. Ita enim dicebant etiam divina quadam providentia has continentes diviſas eſſe Propontidis flucti-

x) Ms. Ba. ἀσίαν τὲ πᾶσαν κουλουμ., γέτταν παραδοῦναι· v. N., ut de γεττ. §. 4. y) Hic nullum comma, ſed demum poſt πᾶσαν in A. cum Bs. 2. ſed omiſſa in B. 2. R. ἤπειρον — καλουμ. v. N. z) διωρίσθαι Ms. Ba. ſed διοικεῖσθαι Ms. Ve. v. N.

τὲ aut δὲ, cum ipſa nomina propria ſequuntur poſt aliud nomen univerſum, quale hic ἤπειρον, cf. 6, 2, 4. 8, 2, 3. e., aut poſt aliud et ipſum nomen proprium, cf. 7, 9, 2. Sed transpoſitum a Ms. adi. πᾶσ., ut vicinius ſit ſuo ſubſt., violentiam librarii oſtendit, cum Mss. rel. ſervent ordinem vulg., qui librarius reſpexerit ſimilem locum 6, 2, 5., ubi P. omittit adi., qui hic in ſuis „quae *omnis* Aſia *nuncupatur*" poteſt habuiſſe ſimilem Cod., ſed et libere ſecutus eſſe ordinem exquiſitum, quo adi., pertinens ad prioris membri ſubſt., coniicitur in membrum ſeq. et poſt pron. relat., pro *tellus adverſa* omnis, *quae* Aſia *nuncupatur*, dum Bg., commate facto poſt καλ., refert adi. πᾶσ. ad pr. ἠπειρ., tanquam ad princeps membrum, (ſicut prius membrum quoque habuit adi. πάντα,) ſed Noſter alibi quoque dirimit adi. a ſuis ſubſt., nominatim vero adi. noſtrum πᾶσ., cf. 3, 1, 6. e. 14. e. 3, 4, 16., re tandem redeunte eodem, ſed lectionem vulg. ſtabiliente etiam loco alio 2, 14, 14., hic ut rectio ſevera ſit τὴν δὲ ἤπειρον, ἀντικειμένην, ſc. αὐτῇ, τῇ Εὐρώπῃ, Ἀσίαν τὲ καλ., unde τὲ non redundat, quia iunguntur cum ſubſt. ἤπ. duo particip. ſ. adi., cui eidem ſubſt. dari poteſt praemiſſum adi. πᾶσ., *totam* vero *oppoſitam* continentem, *Aſiam* que *vocatam*, vel e Noſtri ordine poſtpoſitum vicinius que locatum, et quaſi pro adv. (ut noſtratium *das* gegen *über* liegende *feſte* Land — *dem* Geta *ganz* übergeben *würde*, ſcil. quoad Romanis tum paruit, unde adi. πᾶσ. non de tertia illa terrae parte ſumetur, nec ampliſſimo ſenſu, ſed reſtrictive et anguſtiore notione, cf. 3, 2, 11. 4, 8, 8. 15.) ad v. παρ., in quo Ms. depravatus eſt, ut in rel. lectione, κουλ., confuſo ου et α, it. iota poſt ſcripto cum ν in γέτταν.

διῃρῆσθαι) Ven. male διοικεῖσθαι. *Strotb.* Herodianus et ῥεῦμα h. l. et paulo poſt (§. 17.) ῥεῖθρον de *mari* uſurpat. Nam quid Propontis ſit, ex Geographis notum. *Leisn.*

Ms. Ven. res minus eſt gloſſa, (proprie ſcribenda διῳκίσθαι, cf. Heſ. 1, 1013. m. διῳκισμένοι, κεχωρισμένοι, et Suid. 1, 609. m. διοικιεῖν, διαιρήσειν, it. mox διοικίζω, διαχωρίζω, καὶ διοικίζεσθαι, χωρίζεσθαι, quia hoc v. dr. non ſimpliciter pro ſeparari, ſed modo tum, ubi ſermo eſt ſimul de aedibus, cf. Suid. l. l. ὥστε μὴ ἐν ταυτῷ πάντας οἰκεῖν, λ.) quam depravata lectio alterius Ms. Ba., quae eſt gloſſa ex 4, 10, 5. m. per comparationem, conſentiente P. quoque per *diſterminari*, cf. ad Heſ. 1, 1002. N. 24. „Gl. διορίζω, *diſtermino*" ubi et p. ſq. διορίζει, διακρίνει, it. διοριστέον, διαχωριστέον, at p. 943. διαιρεῖν, διακρίνειν, p. 948. διακρῖναι, διαχωρίσαι, cf. ſq. et Suid. 1, 581. m. διεῖλεν, ἐχώρισε, it. p. 603. e. 557.

τι. ἤρεσκε δὲ, τὸν μὲν Ἀντωνῖνον ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ ἱδρῦσαι στρατόπεδον [a], τὸν δὲ Γεταν [b] ἐν Καλχηδόνι τῆς Βιθυνίας [c], ὡς ἀντικείμενα ἀλλήλοις τὰ στρατόπεδα [d] φρουρείν τὲ τὴν ἑκατέρου ἀρχὴν, καὶ κωλύοι τὰς διαβάσεις. ἐδόκει τὲ, τῆς συγκλήτου βουλῆς τοὺς μὲν Εὐρωπαίους πάντας ἀπομεῖναι, τοὺς δὲ ἐκεῖθεν ἀπελθεῖν σὺν

13. bus. Placebat autem, ut Antoninus ad Byzantium collocaret exercitum, Geta autem in Chalcedone Bithyniae: quo oppositi sibi isti exercitus tutarentur utriusque imperium, et coërcerent traie-
14. ctiones. Visum etiam est, ut e senatorio ordine Europaei quidem omnes remanerent: illinc autem oriundi abirent

a) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. b) γέτταν Ms. Ba., cf. §. 11., et sic quoque deinceps. c) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel. et puncto Lu. d) στρατεύματα Ms. Vi., v. N.

m., dum Glossator non tolerat, contra Ms. Vi., simplicitatem Nostri in repetito v. vulg. post breve spatium, cf. in tempus hoc sensu med. ap. Bud. C. 931, 28. sed v. hoc διαιρεῖσθαι pro διορίζεσθαι vi alia ap. Stp. Th. 1, 193. D. m., variante Nostro in θ. τινὶ πρ. cum 2, 9, 9. 2, 15, 11. addito pron., (prorsus ut Diod. 1, 143. l. 75. et Zos. 1, 1, 5. cum Bg.) sed cum 3, 1, 11. per aliud subst. ῥευμ., ubi Lat. Bg. (deserto P.) aliunde novit Stp. Th., una cum Gr. hauddubie pro parte maris s. aqua positum a Nostro de suo.

ἤρεσκε) Bg. e P. servat rectionem per *ut*, pro inf. supra, (cf. 2, 2, 1. 1, 17, 17., variante Nostro pro §. 10. ἐδ., ut per hoc rursus §. sq. mox,) etiam praep. ad subst. urbis Καλχ. (tacente G. Th., cf. 2, 13, 18. e. 3, 4, 13.) it. scripturam in hoc urbis nomine, pro altera viciniore litteris Gr. *Calchedon*, cf. Cell. n. o. a. 2, 245. Stp. Byz. p. 750. e. Χαλκηδὼν, πόλις Βιθυνίας, ἡ πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου, καταντικρὺ τοῦ Βυζαντίου, et Sch. „sic etiam Strabo scribit per K. Alii per X ab init.“ quod tamen deterius, cf. ad Thuc. p. 282. N. 72. Sed Bg. de suo ad ἱδρ. στρ. (quo sub Lat. hinc Stp. Th. in v. i. sine Vs.) it. in ὡς et sqq., ubi et Sch. aliter in „διαβ. transitus“ quod cum Bg. aliunde ap. Stp. Th., cf. 3, 1, 13., pro quo hic variatur brevitate, non autem in τὰ στρατ. cum pr.; unde Glossator, non tolerans Nostri simplicitatem in repetito subst., ausus est substituere syn., repugnantibus etiam Mss. rel., cf. 3, 15, 2. 10. sq.

τοὺς μὲν Εὐρ.) Forte ὑπομεῖναι, *Romae* manere. *Reisk.* Sine exemplo habet Stp. Th. in v. vulg. haec modo „remaneo, permaneo, vel simpl. maneo“ quas notiones servavit L. Ern., ipsum adeo verbum agnoscens pro bono, non amplius mihi repertum, nisi ap. Hes. 1, 469. m. ἀπολείπεται, ἀπομένει, sine N. (cf. supra ad 1, 2, 4. e.) et in Sb. Ind. „ἀπ. pro ὑπομ.“ e Iul. Caes. 846, 32. οἱ τὰς ἀποδημίας ἀπομένουσιν, *quippe qui* migrationem *praestolentur* et *exspectent*, cui notioni et rectioni cum acc. rei sane ibi convenientior est emendatio Sb., confusis alibi quoque α et υ istis que praep., sed hic illa Rs. non necessaria, dum et Bg. ma-

τῷ Γέτᾳ [e]· τῇ τε βασιλείᾳ τῇ αὑτοῦ [f] αὐτάρκη ἔσεσθαι ὑποδοχὴν ὁ Γέτας ἔλεγεν ἢ τὴν Ἀντιόχειαν, ἢ τὴν Ἀλεξάνδρειαν [g], οὐ πολύ τι [h] τῆς Ῥώμης, ὡς

15. cum Geta: (Ac ſuo imperio idoneam futuram ſedem Geta dicebat aut Antiochiam, aut Alexandriam, non multum Romae, ut putabat, magnitu-

e) Colon hoc in Pat., comma vero in Bs. 1. cum Ed., pro puncto rel. v. N. f) αὐτοῦ per lenem Ms. Ba. cum A. g) Colon in Ms. Ba. h) Nihil variatur, v. N.

net cum libris omnibus in vulg. e P., qui, pro contextu, explet „*in urbe ipſa*" pro ἐν τῇ Ῥώμῃ, e §. 10. repetendis, ut ad §. 11. Ἀσίαν reſpicitur in ſq. τοὺς ἐκ., ubi liberum P. deſerit etiam Sch. „eos, *qui* aliunde *ſunt*" pro quo Bg. reddit melius adv., aſſumto particip. aliquo, ὄντας ſ. γενομένους ſ. ὁρμωμένους, *iſtos* autem, *qui* eſſent *illinc*, i. ex regione illa altera et oppoſita; ſcribente Noſtro tantum ad analog., cf. 2, 8, 8., ut 3, 8, 13. in ſenatores hos duplicis generis, Orientales ſ. Aſiaticos atque Europaeos, quod Gr. agnoſcit Suid. et Stp. Byz. cum N. Caeterum omiſſum in Ms. Bg. adi. πάντας reſtituimus ex obliquo P.

τῇ τε βασιλ.) Liberum P. per totam §. caſtigavit iam Stp. in m., liberior tamen et ipſe, unde adeo Bg. modo ſervat Lat. e P. ad ὑποδ., quam notionem pro loco, qui recipiat aliquam perſ., ignotam L. Ern. et Stp. Th., ſed latentem illam in iſtius hac pro Lat. *receptaculo* alicuius rei, ut imbrium, e ſolo Ariſtot., (cf. Ind. Geop. et Xen. Z. Pol.) potui firmare tantum e Poll. 1, 73. ubi redditur *manſio*, eſt que inter vocabula *domus*, cf. in phyſicam pro actu, Ind. Sb. Thuc. Diod. S. Abr. Dl. Th. Ioſ. 1, 949. e., ſed aliter ib. 1, 421. ſ. 8. e. Rs. Or. V. 4. Dem. et Polb., ducente Bg. partim e Sch. „receptaculum *fore* ſufficiens *imperio*" cf. in ſq. Ἀντιοχ. 3, 6, 19. ſed in alteram Ἀλεξ. mox. Caeterum fecit Bg. parentheſin in tota §., quia ſequens §. a τῶν δὲ — Γέτᾳ ab eo regitur a pr. §. verbo ἐδόκει, non autem a proximo ἔλεγεν, quo Noſter ſane indicat, ſe loqui et interponere ſuo nomine quaedam. Quam inconſtantiam Noſtri non ferens P., attribuit Getae perſonae ſimul illa altera τῶν δὲ λ., deſerta oratione infinita. Quoniam ad finem §. eſt iterum τῷ Γέτᾳ, non vero pron. αὐτῷ ſ. ἑαυτῷ: commodior eſt ſane ratio Bg., et olim in textu Gr. etiam inducenda parentheſis. Interea colon ſtatuimus poſt Γέτᾳ et ἀπολειπ.

οὐ πολύ τι) Schotti Ms. τὶ poſt πολὺ non agnoſcit: inveniri tamen in aliis multis huiusmodi locis (poſt πολὺ, in primis ap. Noſtr.) Index oſtendet. *Sylb.* Quidam vet. ἀποδεούσας. *Steph.* Ven. cum nonnullis aliis ἀποδεούσας. Quamquam in huiusmodi varietate, qua nihil fere ſolemnius, — v. ſup. ad 1, 8, (12. μεγ. φωνῇ) —, minime proclive ac certum eſt iudicium, tamen h. l. lectionem Mstorum, utpote aliquanto minus frequentem, praeferendam puto. Occurrit infra 6, 5. ad fin. δυνάμεως — μηδεμιᾶς τῶν ἀρχαίων ἀποδεούσης. *Stroth.*

Primo in noſtris libris edd. nullam varietatem vidimus, et Strothus hauddubie tantum e Stp. indicio hauſit, nimis univerſe utentis illo ſuo *vet.*, ut alibi. Deinde iam obſervavimus alias, noſtros Mss. habere gloſſas non ſolum, quae ductae ſint per comparationem ex aliis Noſtri locis, ſed quoque exquiſitiores, ut ſubſtituant vocabula rariora. Et ſic quo-

ᾤετο, μεγέθει ἀπολειπούσας [i]. τῶν δὲ ὑπὸ μεσημβρία [k] ἐθνῶν Μαυρουσίους μὲν [l] καὶ Νομάδας, Λιβύης τε τὰ παρακείμενα Ἀντωνίνῳ παραδοθῆναι [m], τὰ δὲ ἐπέκεινα μέχρις ἀνα-

dine cedentes:) Ex habitantibus autem ad meridiem gentibus Mauros quidem et Numidas, omnia que Libyae adiacentia, Antonino traderentur: ulteriora autem ad ori-

i) ἀποδεούσας Mss. tres, v. N. k) ὑ. μεσημβρίαν Ms. Ba. v. N. l) μὲν in Ms. Ba. abest. *Mart.* v. N. m) ἀντ. δοθῆναι Ms. Ba. v. N. et comma hoc in Bs. 2. L. pro colo Stp. rel. et puncto al.

que hic sumsit Glossator suum maxime ex 5, 1, 3. πράξεως, οὐ πολύ τι ἐξουσίας — ἀποδεούσης, ubi similiter cum illa formula neg. οὐ π. τ. (ad quam v. 3, 4, 11. e. super elapso τὶ et oppresso a Bg., e P. fere,) et glossam vincunt haec, quod discedit a vulg. litteris, ut non possit confusum esse, tum quod Schott. Ms., in τὶ discrepans, tamen servat vulg., tum haec ap. Grammaticos veteres et Glossatores similia, Suid. 1, 272. m. ἀποδεόντων, λειπόντων, ἀπολειπομένων, καὶ ἀποδεῖν, τὸ ἀπολείπεσθαι et Hes. 1, 459. i. ἀποδέουσα, λείπουσα, ὑστεροῦσα, cf. et sqq., sed in formulam v. ἀπολ. 1, 3, 10. etc. quod h. l. etiam valeat pro simpl., cf. ad Vig. p. 69. N. a. e. ex Polb. οὐ π. λείποντες λ. Caeterum Sch. Ind. v. Ἀλεξ. intelligit urbem Aegypti, qua de sane ap. Cell. n. o. 2. 2, 770. m. e Ioseph. „μεγίστη οὖσα μετὰ τὴν Ῥώμην ἡ πόλις, post Romam urbs maxima“ et concedunt illa Nostri mox τὰ δὲ ἐπεκ. λ., extrema Africae in parte superiore, Getae attribuenda; etsi ista altera Alexandria ad Issum, qua de 3, 4, 6., vicinior Antiochiae et aptior contextui, quia de Asia hic sermo, cum in sqq. de Africa demum agatur. Potuit tamen Noster, quia haec in parenthesi profert, simul hanc urbem animo praecepisse, quam et Caligula olim sedem imperii deligebat, cf. supra 1, 15, 17. N. Bc.

ὑπὸ μεσ.) Ms. Ba. prima res, in alio casu cum pr. ὑπὸ, cf. 3, 14, 3. m., fuerit vel a glossa, vel a lapsu in ν et iota post scripto, cf. §. 11. e., sed altera, in omisso μὲν, relato ad sq. δὲ, cf. 3, 12, 16., comparet quoque in P., (libero tamen hic et in rel.) ducta fortassis ex 7, 9, 2., nisi ob sq. καὶ excidit. Sed Bg. fere e P. supplet ad τῶν ἐθν. verbum κατοικούντων, ut Sch. monet in „Νομ. a Mauris distinctos“ cf. 1, 15, 4. et Cell. n. o. a. 2, 898. e. 918. f. 1. 928. f. 1. p. sq. f. 5.

Λιβ. τὰ παρακ.) i. e. Cyrenaicam et Marmaricam; vocem enim, quae alias totam Africam designat, h. l. strictiori significatu sumi apparet. *Stroth.*

Cf. Voss. ad Pomp. Mel. 1, 8. p. 32. m. Sed, omittente P. haec, a Stp. in m. restituta, severius dedit Bg., praeter libere additum adi. πάντα, ut Stp. Th. 2, 167. G. v. παρ. sub Bg. sine Vs. aliam lect. „τῶν δὲ ἀπὸ μεσημβρίας ἐθν.“ memoriter. Sed Ms. simplex pro comp. (cf. 3, 12, 20.) e glossa est ad variandum, ne redeat idem v. post §. 11. e., libere versante P.

τὰ δ' ἐπεκ.) i. e. Lybiam exteriorem et Aegyptum. *Stroth.* Libertatem P. castigarat Stp. in m., unde Bg. partim, in cuius Vs. e P. resti-

τολῆς προςήκειν τῷ Γέτᾳ. ταῦτα δὴ αὐτῶν διατυπούντων, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες σκυθρωποῖς προςώποις ἐς γῆν ἔνευσαν [n], ἡ δὲ Ιουλία „Γῆν „μὲν ἔφη [o], καὶ θάλασσαν, ὦ „τέκνα [p], εὑρίσκετε, ὅπως νεί„μησθε [q]· καὶ τὰς ἠπείρους,

entem uſque cederent Getae. 16. Haecce ipſis adumbrantibus, caeteris omnibus moeſto vultu in terram nutantibus, 17. Iulia, *Terram quidem*, inquit, *et mare, o filii, inveniſtis, quo pacto partiremini: et has Continentes utrasque*,

n) Colon in Ms. Ba. cum ed. Pat. et Ed., ſed punctum in A. al. o) γῆν μὲν ἔφη καὶ θαλ. Ms. Ba. ſic ſine omni commate, pro edd. (ἔφη) Stp. rel. aut commatibus utrinque. p) ὦ τ. εὑρ. omiſſa mendoſe in Bs. 2. L. q) Hoc colon quoque in Ms. Ba. cum ed. Ox. 2. et Ed., pro puncto A. al. aut commate Stp. rel.

tui omiſſa in Ms. Bg. μεχ. ἀν., iterum afferente Stp. Th. aliam illam lect. 1, 1214. i. „ἐπεκ. interdum *ultra*. Herodi. l. 4. τῶν δὲ ἀπὸ μεσημβρίας ἐθν. — παραδοθῆναι τὰ — ἀνατολῆς, πρ. λ. *quae* vero *ultra* eas *partes* extendantur, *uſque* ad *orientem*, (ſed ib. p. 1691. G. ſine Vs. in προςηκ.) ſub pertineo, attineo“ unde Sch. „*loca* pertinere *ad*“ ſuppleto ad pr. τὰ ἐπ. ſubſt. χωρία, ſed ut Bg. Lat. ſit propius, quoad ἥκειν, ut noſtratium de rebus ac terris quoque *kommen* an *einen*.

ταῦτα) Haec *dum* illi *informarent*, i. haec, velut quoddam ſuae diviſionis ſpecimen, proponerent. *Steph.*

Bg., praeter δὴ ut 3, 14, 16., aliter, quam 2, 9, 1. in v. διατ., ubi Stp. Th. „pro *conſtituere ap. ſe* poteſt accipi ap. Herodi. l. 4.“ ſubiecta P. Vs. Sed melior Bg. ratio, ut non modo ſit, mente ſibi aliquid fingere, ſed etiam extra eam aliquid proponere, noſtrum que *entwerfen*, cf. G. Th. et in Bg. ad ſq. v. ἐν. (deſerto P., quem ſervat Stp. Th. 2, 1040. G.) 1, 6, 10. e., quocum variatur per ſyn. ſubſt. πρ. et praep. it. per omiſſum artic. ad ſubſt. πρ. Sed Stp. Th. hinc in „σκ. vultu *tetrico* et *moeſto* terram *intuebantur*“ partim e P., ut Bg., ubi Noſter modo per analog. cum πρ.

ἡ δὲ Ἰουλ.) De hac Iulia Oppian. Cyneg. init. Haec et ingenio et eruditione excelluit, ut totos ſaepe dies philoſophando diſputando que cum ſophiſtis et philoſophis tereret; unde φιλόσοφος Philoſtrato in Vit. Sophiſt. dicta eſt. Excelluit et robore et firmitate corporis, ut caſtris ſaepe cum Severo tempus impenderet, ideo que *mater caſtrorum* appellaretur, tam in nummis, quam in inſcrippt. ap. Grut. p. 39, 3. 214, 5. et alios. Sicut Severus Aurelii filius appellari voluit: ita eum uxori Fauſtinae nomen tribui voluiſſe, credibile eſt. Nam Fauſtina quoque *mater caſtrorum* dicta fuit. Ita ratiocinatur Patin. in Rom. imper. Numiſm. p. 230. Adulationis cauſa quorundam imperatorum uxores *matres ſenatus* et *matres patriae* dicebantur, uti Iulia ap. Grut. p. 265, 2. De hac Iulia v. etiam Fragmenta Mulierum Graec. p. 377. et 91. Caeterum, qui eam fuiſſe Antonini *novercam* volunt, illis haec verba Herodiani obſtare videntur. Nam ea ſunt matre, quam noverca, digniora. *Leisn.*

„ὥς φατε [r], τὸ Πόντιον ῥεῖθρον „διαιρεῖ [ſ]. τὴν δὲ μητέρα πῶς „ἂν διέλοισθε [t]; καὶ πῶς ἡ „ἀθλία ἐγὼ εἰς ἑκάτερον ὑ„μῶν νεμηθείην ἢ τμηθείην; „πρῶτον δὴ [u] ἐμὲ φονεύσατε, „καὶ διελόντες ἑκάτερος παρ' „ἑαυτῷ τὸ μέρος θαπτέτω. „οὕτω γὰρ ἂν μετὰ γῆς καὶ „θαλάττης [x] εἰς ὑμᾶς μερι„σθείην.“ Ταῦτα δὲ λέγουσα μετὰ δακρύων καὶ οἰμωγῆς, ἀμφοτέροις τὲ τὰς χεῖρας περιβάλλουσα, καὶ ὑπὸ τὰς ἀγ-

ut dicitis, Pontici fluctus divi
18. *dunt, matrem vero quomodo dividetis? Et quomodo ego misera inter utrumque vestrum distribuar aut dissecabor?*
19. *Primum ergo me occidite, et divisae uterque vestrum apud se partem sepeliat: sic enim cum terra et mari inter*
20. *vos distribuerer.* Haec dicens cum lacrymis et eiulatu, ambobus brachia circumdans, et eos in am-

r) Sic et Ox. al., pro ὡς φατὲ Stp. rel., cf. 3, 4, 15. m. 3, 11, 14. m. ſ) Colon in Ms. Ba. cum ed. Ox. al., pro commate Stp. rel. ſed puncto A. al. nobiscum. t) Colon merum in Ms. Ba. pro interrog., cf. 2, 13, 20. et ſic et mox νεμηθείην· ἢ τμηθείην· u) δὲ Ms. Ba. v. N. et mox poſt φον. colon. x) Mirabili conſenſu hic libri omnes ſic, quum §. 17. habuiſſent σσ. cf. 3, 4, 10. ſq.

Rectionem in praemiſſo acc., cum proprie pertinuiſſet ad verbum membri ſecundi, ſervavit quoque P., ſed addito iterum libere adv. et neglecta conſecutione temporum Lat., dux idem Bg. in adiuncto pron. ad τ. ἠπειρ., notante Leisn. iterum in m. Ox. ad. ῥειθρ. „de mari“ cf. §. 12. ad Προπ. ῥευμ., pro quo hauddubie variatur, ad analog. Lat., cf. Flor. 3, 5, 1. Ponticum *mare*, it. §. 18. ſed 3, 6, 10. fretum *Ponticum*, quae add. ad G. Th. cum Ποντικὸς, quod Bg. (e P.) tenet Stp. Byz., ſed et noſtrum, Πόντος, ἰδικῶς ὁ Εὔξεινος, τὸ ἐθνικὸν Πόντιος, λ. *Pontius*, non reperta ap. Cell. n. o. a., variante Noſtro iterum in v. διαιρ. cum pr. νειμ., etiam mox, ubi P. omittit καὶ et ὑμ., unde Bg. opt. per fut. (cf. 2, 10, 13.) et Lat. ad τμ., ap. Stp. Th. quoque aliunde.

πρῶτον δὴ) Contra Ms. Ba. δὲ, cf. 3, 10, 16., manet in vulg. cum Mss. rel. quoque P. et Bg. per ſyn., qui in ſq. v. διελ. etiam aliorſum tendit, regens ad ſubſt. τὸ μερ., ſed de ſuo ad ἑκατ. ſupplet. e pr. pron. ὑμῶν, non ſecutus liberum P. in ſq. enuntiatione, ubi ad γ. κ. θ. cf. 1, 16, 7. et in v. μερ. opt. per impf. coni. 1, 5, 22., quo variatur cum pr. νεμ.

μετὰ δακρ.) Praeter omiſſum δὲ cum P., melius hic Bg., quam 1, 16, 10. m., partim e P. (ubi in μ. οἰμ. ad analog.,) quem deſerit in ſqq., ubi formulam, ignoratam Stp. Th., v. ap. Plut. Krg. §. 308. τὰς χ. τῷ Πλάτωνι εὐθὺς περιβαλεῖν, cf. Ind. Ariſt. Kuſt. cum ſyn. Eur. Iph. in T. v. 796. περιβαλὼν βραχίονι et abſolute ἀλλήλους περιβ. ap. Luc. 2, 94. l. 22. cum N., nihil tenente Stp. Th. nec Indd. in alteram formulam ὑπὸ τ. ἀγκ. ἀγ. (cf. in ἀγκ. L. N. T. cum Ind. Xen. Cyr. Ael. V. h. Luc. Dion. H.

κάλας [y] ἄγουσα, συνάγειν ἐπειρᾶτο. πάντας δὲ οἴκτου καταλαβόντος, διελύθη τὸ συνέδριον [z], ἥ τε σκέψις [a] ἀπεδοκιμάσθη, ἑκάτερός τε εἰς τὰ ἑαυτοῦ βασίλεια ἀνεχώρησε.

Τὸ δὲ μῖσος καὶ ἡ στάσις ηὔξετο. εἴτε γὰρ ἡγεμόνας ἢ

plexum adducens, reconciliare 31. conabatur. Omnes autem miseratione occupante, diremtus est confessus, consilium que improbatum, et uterque in suam regiam reversus.

Sed odium et discordia gliscebat. Sive enim duces

y) ἀγκαλ. Ms. Ba. mendose. z) Colon in Ms. Ba. a) σκῆψις Ms. Ba. v. N. et post ἀπεδ. colon in Stp. rel. sed punctum in A. al., ut comma in Bss. caet.

S. T. 1. et D'Orv. Ch.) ubi Sch. „ὑπὸ — *sub* alis *complexa*" quo et redeat Bg., non repertum ap. G. Th., pro cogere sub s. intra ulnas; scribente Nostro de suo.

πάντας δὲ) P. per δὴ, cf. 3, 16, 7., e quo Stp. Th. v. οἰκτ. (copulato cum v. καταλ. per variationem cum simpl. οἰκ. παντ. ἐλαμβ. 1, 4, 17. et ad analog. modo,) tenens saltem in v. sq. διελ. Bg., deserto P., etiam a Sch. „*dimissum* fuit *concilium*" dum fert G. Th. tantum formulam Sch., et Stp. Th. Lat. Bg. ad συνεδρ. aliunde, cf. Krb. Decr. R. p. I. p. 217. i. Zos. 5, 29, 15. Abr. Dl. Th. p. 779. e. Ind. Polb. Ael. V. h. et Luc., sequente Nostro tantum analogiam, (cf. Thuc. p. 547. i. ἡ ἐκκλησία — διελύθη, *concio* dimissa *fuit*, it. 105, 81. διαλύσας τὴν ξύλλογον, dimisso *concilio*, it. sine Ind. Is. Pan. M. p. 33. i. αἱ πανηγύρεις διελύθησαν, it. Ios. 2, 157. s. 3. i. διέλυσε τὸ συνέδριον, dimisit *concilium*,) it. in sq. σκ. ἀπ., ubi in subst. σκ. extr. Stp. Th. cum Bg. e P., sed sub magis perspicuis „deliberatio, consultatio" cf. Fi. Aesch. it. Luc. cum Plut. Hs. sed sine Ind. Dem. 474, 10. D'Orv. Ch. p. 215. m. et Hes. In Ms. autem nihil, quam confusio solennis, cf. Polb., ad Luc. 1, 696. Var. L. cum N. 73. it. Fi. Plat. Euthyphr. p. 20. N. 1.

ἥ τε σκεψ.) Apparet ex hoc satis, ut opinor, liquido, Iuliam impedimento fuisse, quo minus imperium Rom. in duas partes divideretur. Nescio igitur, cur Musgrave, in Geta Britannico p. 109. ita scribat. „Melius profecto Severus familiae suae et Antoninorum nomini consuluisset, vir alioquin sollers et contra hostes astutus satis, si inter eos imperium, in occidentale et orientale, divisisset, *quod uxori demum Iuliae in mentem venit, sed nimis sero, et tanto impari forsan negotio,*" citatque pro hac sententia Herodi. 4, 5. *Leisn.*

Videtur Musgrave lapsus, dum tribuit Iuliae, quae ipsis Severi filiis tribuenda, cf. §. 10. sq., liberius, quam supra, e P. reddente Bg. ad sq. v. ἀνεχ., ignorante Stp. Th.

τὸ δὲ μισ.) Addidit P. libere formulam adv., unde Bg. ad v. ηὐξ. per Lat. exquisitius, cf. G. Th. „crescere, — discordia *gliscit* Tac." iungente Nostro duo subst. de suo, cf. de στασ. 5, 8, 15.

ἡγεμόνας) Quomodo hic differunt ἡγεμόνες et ἄρχοντες? *Leisn.* Ut sint, credo, ἡγ. magistratus provinciales et bellici, sed ἀρχ. civiles urbani

ἄρχοντας ἔδει ποιεῖν, ἑκάτερος τὸν ἑαυτοῦ φίλον προάγειν ἤθελεν· εἴτε δικάζοιεν, τὰ ἐναντία ἐφρόνουν, ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων ἔσθ' ὅτε. πλέον γὰρ ἦν παρ' αὐτοῖς τοῦ δικαίου τὸ φιλόνεικον. ἔν τε [b] θεάμασι περὶ τὰ ἐναντία ἐ-

et magiſtratus eſſent creandi,
uterque ſuum amicum pro-
movere volebat: ſive ius di-
cerent, contraria ſentiebant,
in perniciem de iure diſce-
2. ptantium quandoque; ſu-
perabat enim in ipſis iuſti-
tiam contentio. In ſpectacu-
lis etiam, contrariis fave-

b) Ms. Ba. ἐν τοῖς θεαμ. ſed Ms. Vi. ἔν τε τοῖς θεαμ. v. N.

que, cf. 2, 9, 12. m. Krb. Decr. A. p. H. p. 354. et Decr. R. p. I. p. 267., vel, per me, iidem, per ſyn. copiam iuncti, et utrinque magiſtratus provinciales, cf. ib., ut Lat. Bg. *magiſtratus* ſic ſimpliciter de iisdem ap. G. Th., ducente Bg. e P. Lat. utr., ſed et ἢ per meram copulam, ſed deferente illum in v. ſq. utr., contracto in unum, cf. 1, 17, 27. et in v. ποιεῖν cum acc. perſ. tali dignitatis 1, 1, 7. ubi modo ad analog., etiam in ſq. v. πρ., fortaſſis maxime ad Lat. v. *producere*, aeque ſic abſolute uſurpatum, cf. 1, 12, 8. m. et de Gr. Polb. Dion. Ca. „commendo, proveho" ad Diod. S. 2, 293. N. 50. p. 304. N. 77. p. 353. N. 8. cum Ind., ubi plenae ſunt formulae, quales et ap. Stp. Th. 1, 83. e. ſq., cum videatur ellipſis eſſe ſubſt. alicuius, tacente L. Boſ., cf. 3, 10, 12., deſerto P. reddente etiam Sch. „producere ſ. *promovere* (e Sb. Ind.) amicum, ad magiſtratum eligendum."

ἑκάτερος λ.) Ex hoc fonte fluxit odium et favor in communes miniſtros, inde porro diſſidia, inter Caracallum et Getam intercedentia, ex diſſidiis denique parricidium. *Leisn.*

εἴτε δικαζ.) h. e. in iure dicendo diſſentiebant ſic, ut pronunciarent per ſtudium in eos, quibus favebant, ſi vel maxime iniqua eorum eſſet cauſa; unde adverſarii in bona cauſa damna ſubibant; libertatem P. reiiciente iam Stp. in m. per adv. additum ἀεὶ et contra omiſſum ἔσθ' ὅ., ubi Stp. Th. aliunde habet Bg. (cf. Soph. Ai. v. 56. Ael. V. h. Dev. Vig. Hoog. Op. et L. Boſ. Ell. Suid. 1, 868. i. Heſ. 1, 1457. e.) at in v. δικ. hinc ſine Vs., ſub *diſcepto*, cui Bg. addit ſua ad perſpicuitatem, cf. lib. de V. med. Xen. M. S. Cyr. Luc. Ael. V. h. Dem. Suid. 1, 585. i., ſed ἐπ' ὀλ. cum gen. Ioſ. 1, 839. f. 5. e. cum Bg. ſed ſine Ind. Dem. 435, 11. cui add. 360, 8. 362, 2. 365, 6. 385, 2. 386, 12. 435, 11. 449, 3., variante Noſtro cum 3, 2, 18. τἀναντ. ἐφ. ſine contractione.

πλέον) Etiam a Stp. m. diſcedit Bg., pro *maior* enim *erat* in *iis* contentio ſ. *aemulatio*, *quam iuſtitia*, ſ. amor contentionis, quam amor iuſti, cf. 2, 10, 5. et de τὸ δικ. Thuc. et Dem. cum Xen. Sy. 4, 1. coll. 3, 4.; ſed ex analog. modo τὸ φιλ., ad variandum pro φιλονεικία in ſuperioribus.

ἔν τε θεαμ.) Copulam, neceſſariam utique, e P. ſervat Bg. cum Mſs. Ve. ac Vi., quam, per compendium ſcriptam, librarius Ms. Ba. pro

σπούδαζον. πάντα τὲ [c] εἴδη ἐπιβουλῆς ἐξήρτυον [d], οἰνοχόους τὲ καὶ ὀψοποιοὺς ἀνέπειθον, ἐμβαλεῖν δηλητήρια Φάρμακα. οὐ ῥαδίως δὲ αὐτῶν οὐδετέρῳ προεχώρει [e], ἐπειδὴ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ Φρουρᾶς διῃτῶντο. τέλος δὲ, μὴ Φέρων ὁ Ἀντωνῖνος,

3. bant. Omnia que genera inſidiarum inſtruebant, et pincernas ac coquos ſollicitabant ad miſcendum vene-
4. num. neutri autem facile res procedebat, quoniam adhibita magna diligentia et
5. cautione victitabant. Sed poſtremo impatiens Antoni-

c) δὲ Ms. Ba. v. N. d) Hoc comma in Bs. 1. al. pro colo Stp. rel. aut puncto A. al. e) προυχώρει Ms. Ba. cf. 1, 15, 16. ſed contra 3, 15, 12.

articulo legerit, intruſo ſaepe a Mss. noſtris, cf. 3, 8, 13. e., quem aliquis reperiens in marg., recepit, extruſa copula, quae et potuit elapſa eſſe ob ſq. ſimilem θε ſyllabam. In Noſtri autem hac enunciatione ſupplebimus adv. aliquod, v. c. *adhuc ſemper* ſ. *etiam nunc*, quia ſaepius iam de hac re narratum, cf. 3, 14, 1. 3, 13, 3. ſq. 3, 10, 6., quocum variatur per ſententiam aliter expreſſam, ubi Bg. deſerit P., qui uterque videtur cogitare minus res, quam perſonas et actores, quo de ib.

πάντα τὲ) E P., qui copulam ſic alibi quoque reddit, cf. 4, 3, 6., ſed et δὲ, cf. 3, 1, 2., nihil definias contra Ms. Ba., reddente Bg. εἴδη cum Sch., ſed de ſuo v. ἐξ., ubi Noſter modo ad analog., mox varians per οἰν. privum ſubſt. pro formula 3, 5, 9., ubi P. libere addit iterum adv., cf. 3, 15, 2., deſertus a Bg. in ſq., etiam a Sch. „*iniicere* cibis *venena*“ ſupplendo uno genere tantum, pro utroque σιτίοις καὶ ποτοῖς, ob pr. etiam οἰνοχ., cf. 5, 8, 4. ſq. et in Bg. 1, 17, 18., quae formula abſoluta ſ. brevis a Noſtro fortaſſis eſt facta ad analog. illius Lat. *ſpargere venena*, cf. G. Th.

οὐ ῥαδ.) Contraxit iterum periodos P. cum alia etiam libertate, unde Bg. omittit pron. αὐτ., ſupplens de ſuo ſubſt. τὸ πρᾶγμα, pro mero pron. τοῦτο, cf. 2, 8, 18. e.

μετὰ πολλ.) Qui animum ad cavendum etiam epulantes intendebant, cum alia faciebant, tum vero praeguſtatoribus utebantur, Graece ἐλεατροῖς, προγεύσταις, προτένθαις, de quibus Athenaeus 4, 21. p. 171. B. ſqq. *Leisn.* Cf. 1, 17, 23. e. de praeſumto antidoto, et in φρ. Dion. 1288, 48. ἐπεὶ σὺν καὶ στρατιῶται, καὶ γυμνασταὶ, καὶ ἔξω καὶ οἴκοι, καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ, συχνοὶ τὸν Γέταν ἐφρούρουν, ſed in Bg., fere cum P., in ſyn. L. Ern. „φυλακή 8) cautio.“ At, quam P., liberior eſt in praep. μ., cf. 1, 2, 2. m., quocum nectitur per analog. modo v. διαιτ., ubi Bg. non tenet Stp. Th., ſed notionem tamen, ap. G. Th., „veſci et victu uti“ cf. Z. Xen. Pol. et Bach. cum Luc. (et ad hunc 2, 530. N. 68.) Ind. Sb. cum Heſ. 1, 944. i. Suid. 1, 575. Foeſ. Dem. Ioſ. et Dion. H. S. T. utr.

τέλος) Ex contractis ante periodis oppreſſit δὲ P. etiam hic, e quo Bg. in τελ. et ſq. μ. φερ., ubi deeſt τοῦτο, cf. 1, 12, 17. e., h. l. *non ferens*, inſidias fruſtra fieri nec procedere; reddente Bud. C. p. 1240. i. ἐλ. *percitus* hinc modo, ſed me reperiente tantum ap. Polb., quem ali-

ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς περὶ τὴν μοναρχίαν ἐπιθυμίας ἐλαυνόμενος, διέγνω, δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον [f], διὰ ξίφους [g] χωρήσας καὶ φόνου. μὴ προχωρού-

nus, totius que imperii cupiditate agitatus, decrevit facere aut pati aliquid magnum, ferro que grassari et caede. 6. Haud procedentibus enim

f) Colon in Ms. Ba. g) Ms. Ba. ξίφ^ου quod est ξίφων. *Mart.* mendosum, ex confuso fine.

bi quoque Noster imitatur, ἐλαυνόμενος ὑπὸ φιλοδοξίας, in Ind. fine Vs., sed ad latus 1, 354. i. per liberam, nec quid ap. G. Th. in Bg. aut P., sed in v. *cupiditas* modo affinia *ductus*, etc., cf. de Gr. pass. per alium tropum Xen. M. S. Fi. Aesch. et Ios. 1, 109. f. 2. m., sed physice Foes. Oec. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Dem. Luc. et Dion. H. S. T. 1. Sed ad ἐπιθ. cum pr. περὶ nihil habui, quam cum syn. πρὸς ap. Polb. et Z. Xen. Pol., ubi fortassis peculiare quid Nostri et saltem variatio cum superioribus locis pro mero gen. βασιλείας, quo spectat et Bg. e P., cf. μοναρχίας ἐπιθ. 8, 8, 7. 9. et 3, 15, 2. e.

διέγνω) Luc. de Luctu sub fin. (2, 934. i.) εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν κλάειν διέγνωκας, si *decrevisti* omnino *flere* etc. *Leisn.*

Quo Lat. et Sch. reddit, loco P., cf. Ind. Sb. Polb. Epict. Fa. Aes. Hs. Dion. H. S. T. 1. Thuc. ex 75, 83. cum Schol. Rs. Or. V. 6. (ubi recte „pro simpl.") it. 8. et Loesn. Obs. p. 170. m. cui add. Phil. p. 760. A. m. post Stp. Th. hinc sub Lat. Bg. et P. sed in alium usum Suid. 1, 575. m., non coll. ad Hes. 1, 979. m. L. N. T. Vig. Rs. Or. V. 4. 7. Ant. Dem. Xen. M. S. et Cyr. Diod. S. Dion. Hl. S. T. 2. it. Ael. V. h. cum Rs. ad Polb. p. 209. e. 647. m. In sq. variatur cum 1, 10, 8. m. μέγα τι δρ. per adi. syn., ubi Bg. e P. (qui libere iterum adversativam duplicat,) it. in resoluto particip. χωρ. per copulam, sed ut rexerit ad proxime praecedd. verba et inf., non vero ad remotum v. διεγν., pro severo Sch. „χωρ. grassatus *gladio* et *caede*, molitus *ferrum* et *caedem*" e Sb. Ind., ubi et licuit per gerund. *grassando*, et ad sensum per particulas *ita*, ut *grassaretur*; cf. Stp. Th. 4, 670. B. m. „ap. Herodi. διεγν. — φόνου, ubi Pol. — vim Gr. verborum non satis exprimens; quae sonare puto perinde ac si quis dicat, *tentare viam* per *gladios*. Nec dubito quin ap. Nason. *ibit* per *gladios* noster *amor*, reddi possit χωρήσει διὰ ξιφῶν" quo tamen Ovid. loco ep. Her. 17, 246. etiam alio sensu potest esse, ut ib. Met. 8, 76., tacentibus N., pro coniicere se, irruere in gladios et hostes, cum h. l. sit, cum gladio et caede agere, uti, adhibere gladium caedem que, nobis *verfahren mit*, et severius per Lat. *procedere*, ut διὰ cum gen. non sumatur physica notione, pro *per*, sed notione modi s. instrumenti, pro *cum*, ut in Lat. Bg. per abl. nudum, quo de cf. G. Th. *ferro* in *homines*, sed Ind. Flor. *caedibus*, et Liv. Ern. „consilio *grassandum* h. l. simpliciter utendum" sed de Gr. Valck. Eur. Phoen. v. 482. 1554. e. καὶ μὴ, δι᾽ ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολὼν, Κακόν τι δρᾶσαι, καὶ παθεῖν, λ. Abr. ad Aesch. 1, 15. e. 19. i. 24. i. 634. e. hinc sine Vs., Krb. Decr. R. p. I. p. 67. sq. Ind. Dion. C. „διὰ φόνων χωρ. ad caedes devenire" nostrum *schreiten zu*, Luc. v. διὰ init. (sed v. ὅπλων et χωρ. cum διὰ φιλοσοφίας proprie) Dion. H. S. T. 1. χωρ. „δι᾽ ὅπλων πρὸς,

σης γὰρ τῆς λανθανούσης ἐπιβουλῆς, ἀναγκαίαν ἡγήσατο τὴν κινδυνώδη τε καὶ ἀπεγνωσμένην [h], ... τῆς μὲν

clandestinis insidiis, necessarias existimavit periculosas et desperatas . . . . . . huius

h) In Ms. Vi. pro τε καὶ λ. erat modo καὶ ἀπεγν. τὴν λ. sed in Ms. Ba. κινδυνώδη καὶ ἀπεγνωσμένην· δεῖν καί ποτε περὶ τὴν μητέρα παραγενομένων, τοῦ μὲν γέττα διὰ στοργὴν, ὁ δ' Ἀντωνῖνος δι' ἐπιβουλὴν, ἐξεκέντησε τὸν ἀδελφόν. γέττας μὲν δὴ τρ., dum in edd. nulla est lacuna, et post ἀπεγν. punctum in Λ. al. v. N.

armis grassari *adversus*" sed Leisn. in m. Ox. „cogitat caedem et sanguinem" et Vig. p. 315. i. „δ. ξιφ. καὶ φόνου χωρεῖν, per ferrum ac caedes viam moliri, erumpere" sine auctore, hinc hauddubie, ubi per analog. in χ. cum δ. ξιφ.

τῆς λανθαν.) Variatur cum 1, 9. 18. m. per simplicem formam e subst. cum adi., ubi Bg. negligentior, quam P., etiam eundem deferens in sq. sing. ἀναγκ., relato suo plur. ad pr. ἐπιβ., quod et Sch. facit in „κινδ. *periculo* plenas *insidias*, (non item in) ἀπ. desperatam." ut Stp. Th. 2, 209. F. ὁμοῦ — ἀπεγν. quum *clandestinae* insidiae *non* procederent, *necessarias* esse *putavit* eas, *quae* vel *cum* maximo *periculo* et *vel* salutis *desperatione* parandae *forent*" e quo 1, 1851. H. v. ἀπεγν. olim notavi, respicere eum et huc, sed sic, ut non videretur putasse mancam orationem. Nempe possit aliquis suspicari, in membro et acc. hoc ἀναγκ. deesse subst. ὁδὸν, ut in aliis adi., cf. L. Bos. Ell., ad Luc. 1, 110. N. 87. 2, 671. N. 27. it. 2, 8. l. 22. it. 3, 3. l. 38. ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην, *qui consuetae illius* duces *sunt*, *longae*, *et praeruptae*, *et laboriosae*, *et ut* plurimum *desperatae*. Verum nihil decerno.

ἀπεγνωσμένην) *Quum* enim *latentes* insidiae *non* procederent: *necessarias* existimavit *eas*, quae *cum* periculo *et* desperatione *essent* coniunctae, *huius* quidem *ob* amorem, *illius* autem *insidias*. Sed haec postrema a Pol. sunt praetermissa, ac certe graeca, quae illis postremis respondent, verba sunt suspecta. *Steph.* Mutilatum esse locum, ipsa historiae circumstantia indicat; ac Politianus coniecturam magis, quam graeci textus verba est secutus. Tu Dionis epitomen hic consule (1288, 48.) et Spartianum (in Carac. p. 708. e.) *Sylb.* Desunt in graeco quaedam. *Bergl.* Omnes interpretes haec verba pro desperatis habent. Anglus explicare conatur. *Leisn.* Locum hunc deploratae sanitatis, ut Stephano et Sylb. videtur, nemo hactenus in integrum restituere conatus est; quod quidem adeo dissimulat Politianus, ut in interpretatione omiserit. Quid si salvo textu, sensu pariter et interpretatione legitima, ita possit efferri? Contulit se Antoninus ad insidias, summo cum periculo coniunctas, tum propter matris amorem, quo Getam scil. prosecuta est, tum propter Getae insidias, quas contra moliri solitus est. Quem sensum ita prae se ferunt vulgata, ut lacunam, quam alii suspicantur, nequaquam videam. Insidiarum ordo hic erat, secundum Dion. Persuasit matri Antoninus, ut fratrem in thalamum vocaret, facta reconciliationis spe. Qui cum arcessitus venisset, a centurionibus ibidem, Antonini iussu, collocatis interficitur. *Oxon.* Devenio nunc ad locum vexatissimum, qui in-

διὰ ϛοςγὴν, τοῦ δὲ δι' ἐπιβου- quidem ob amorem, illius

genti lacuna laborat; quam ipsis Herodiani verbis, donec alii inspiciantur libri Mss. expleri non posse, nemo non intelligit. Quantum autem coniectura assequi licet, hac ratione fere explenda est. παρασκευάσας οὖν τινὰς ἑκατοντάρχους, κελεύει, ἐπελθόντας τῷ Γέτᾳ παρὰ τῇ μητρὶ ὄντι, φονεύειν αὐτόν. οἱ δὲ τὸ κελευσθὲν ποιοῦσι, εἰσπηδήσαντες ἐς τὸ δωμάτιον, ἐς ὃ εἰσῆλθεν ὁ Γέτας, κληθεὶς ὑπὸ τῆς τε μητρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, τῆς μὲν διὰ ϛοργὴν κ. τ. λ. tale quid deesse videtur, nisi forsan duae sint lacunae, altera post ἀπεγνωσμ. altera post ἐπιβουλήν. cf. infra c. 5. et Xiph. in Carac. *Stroth.* Locus hic iam Stephano et Sylb. deploratae sanitatis videbatur. Verba quidem της μεν λ. cum Oxoniensi editore posses ita explicare: *Antoninus contulit se ad insidias summo cum periculo coniunctas, tum propter matris amorem*, quo Getam prosequebatur et itaque defensura videbatur, *tum propter insidias Getae*, quas hic vicissim struere solebat. At quum sequatur statim: Γετας μεν δη τρωθεις — μετηλλαξε τον βιον, quum que haec verba, quia nondum ipse impetus Antonini, sed tantummodo consilium illius describitur, prorsus nullo historico, etiamsi forte poetico, ordine cohaereant cum praecedentibus: profecto non video, quo iure dicere potuerit editor Oxoniensis: *lacunam, quam alii suspicantur, nequaquam video.* Coecus sit necesse est, qui hic lacunam aut certe graviorem textus corruptionem non videat. Equidem nihil excidisse puto, sed, quae facillima ratio est, metathesin in auxilium voco. Verba της — ἐπιβ. abrumpo eo, in quo nunc sunt, loco, et insero ea post καιριως demum in sequente periodo, ut sensus sit: *Geta igitur letale vulnus accepit, partim propter matris* intempestivum *amorem*, quae, quum arcte eum complecteretur, impediebat illum, quo minus sese validioribus armis defenderet quam matris sinu, *partim propter insidias Antonini*, — nunc enim του δε non amplius ad Getam referri potest —, qui cum a tergo, quippe, ut ait Dio, απο αυχενος μητρος ἐξαρτηθεντα, hinc non aperte sed insidiose adgressus est. Sed si vel ita quoque lacuna tibi superesse videatur, aliam mecum ingredere viam. Verba δια ξιφους χωρησας και φονου muto in δια ξιφους διεχρησατο αδελφον, ea que sic immutata alium in locum migrare iubeo. Iam enim quae sequuntur ita lego: μη προχωρουσης γαρ — του δε nunc rursus cum Oxoniensi editore Getam intelligo δι' επιβουλην, και id enim adhuc addendum, nisi antea velis ἡγησαμενος legere — δια ξιφους διεχρησατο αδελφον. Illud χωρησας originem potuit trahere ex προχωρουσης, et δια semel omissum est, ut saepe factum, si eadem vox non longis intervallis bis occurreret. Priorem medelam, utpote minus violentam, praefero. Utraque tamen facilior est quam Strothii emendatio, qui totam fere periodum excidisse putat; licet non negem, si inseras eam, quam e Xiph. fere supplet periodum, egregie omnia cohaerere, immo melius multo, quam in meis emendationibus. *Gedik.*

In m. Ox. notarat etiam Leisn. „Traiectio: lege, ἐπιβουλῆς τῆς μὲν διὰ ϛοργ., τοῦ δὲ δι' ἐπιβ. ἀναγκαίαν ἡγήσατο λ.“ ubi tamen non videas, quorsum pertineat τοῦ δὲ, cum non praecedat nomen proprium. Et sic quoque apparet lacuna propterea in vulg. lectione, quia τῆς μὲν et τοῦ δὲ, non habent, unde pendeant. In Ms. quidem Vi. duplex res est, omissum τὲ ante proximum καὶ, cf. 3, 6, 19., deinde casus alius articuli sine sensu, hauddubie e confusis iterum litteris. Sed Ms. Ba. no-

λήν. Γέτας μὲν δὴ τρωθεὶς[i] καιρίως, προσχέας[k] τὸ αἷμα τοῖς τῆς μητρὸς στήθεσι, μετήλλαξε τὸν βίον. ὁ δ᾽[l] Ἀντωνῖνος,

7. autem ob insidias. Ac Geta quidem vulneratus letaliter, effuso sanguine ad matris pectus, decessit e vita. An-

8.

i) Ms. Ba. καιρίως τρωθεὶς λ. v. N. k) Ms. Ba. προσχέας τοῖς τ. μ. στήθεσι τὰ ἔγκατα λ. v. N. l) δὲ plenum in ed. Es. 1. R.; cf. 4, 3, 7.

vitas et ipsa duplex agnoscitur, primo communis illa cum Ms. Vi. in τὰ omisso, tum peculiaris in repleta lacuna, ubi tamen sententia et series nulla est, nisi sic legamus, ὅθεν καί ποτε περὶ τὴν μητέρα παραγεγονότων (sc. αὐτῶν,) τοῦ μὲν γέττα διὰ στοργὴν, τοῦ δ᾽ ἀντωνίνου δι᾽ ἐπιβουλὴν, ἐξεκέντησε τὸν ἀδελφόν. γέττας λ. *unde et*, aliquando *apud* matrem *praesentibus iis*, *Geta quidem* ob *amorem* in matrem, *Antonino autem* ob insidias in fratrem, *transfixit fratrem*, sc. gladio; quae per Graecitatem quidem procedunt, cum et alibi Noster usurpet gen. consq. illum mancum, oppresso pron., cf. 3, 13, 12. στασιαζ., sed phrasis v. παραγ. cum pr. περὶ habeat saltem analogiam, tum verbum ἐκκεντεῖν s. ἐκκεντᾷν agnoscatur quoque a Stp. Th. et L. Ern.; ut forma illa genitivi τοῦ Γέτα pro Γέτου recta est, cf. Fi. ad Well. p. 30. i. 118. i. et Gramm. March. p. 222. Nr. 3. ubi laudatus canon Thom. M. p. 832. ab interpretibus silentio praeteritur. Tamen vel sic ista nova debentur modo ingenio librarii, quia discedunt a reliquiis et quasi ruderibus lectionis vulg., quam Glossator non debuit deserere, si cum specie veri volebat fingere; quod Strothius melius observavit. Ego expecto alios Cod.

Γέτας μὲν δὴ) Non narrat, quomodo ad Getam irruperit, quomodo aggressus fuerit, cum id per se pateat. Et haec est brevitas historica, de qua Cic. de Inv. 1, 20. v. Cort. ad Sall. Cat. 28, 3. p. 177. Talia brevitatis exempla ap. Mosen Gen. 20, 17. ubi ex verbis Mosis potest colligi, quas poenas statuerit deus in Abimelechum, et eius uxorem et familiam. Sed id diserte Moses antea haud tradiderat. Herodianus reticet etiam scelus, quod Bassianus fratricidio addidit, nempe quod ensem, quo facinus perpetravit, deo consecravit, v. Xiph. in Carac. (Sb. 438, 2.) v. ad Iust. 9, 7. Bernegg. Huic sceleri non dispar illud, quod Herodianus et ipsum reticet, quum hostem publicum appellari Getam, et tamen in divos referri iussit, impudentissime et nequissime iocatus, *Sit divus, modo non vivus.* Caeterum de liberis, in gremio matris occisis, similia collegit exempla Barth. ad Stat. Theb. 5, 126. cf. ad Iust. l. l. *Leisn.*

Qui et in Progr. contra P. hac §. disputat, cf. Fabr. ad Dion. p. 1289. §. 18. „εἰς τὸ δωμάτιον, *in suum* matris *cubiculum*, quod moneo Politiani causa, qui, cum locum Herodiani 4, 4, 6. sq. de caede Getae agentem, mutilum invenisset, ex ingenio et invita historia supplevit: *quare irrupto* fratris *cubiculo* etc. Nam in fratris cubiculo haec acta esse, nemo tradidit." De Bg. ad μ. δὴ cf. 3, 3, 3., faciente in τρ. κ. cum Sch. (ubi modo ad analog. scribitur, cf. Stp. Th. καιρ. Ios. 1, 485. s. 1. l. 4. Ind. Ael. V. h. „ἐτρώθη καιρίαν, sc. πληγὴν" et G. Th. modo *mortifere* vulneratus,) qui in „πρ. *quum* affudisset *sanguinem* in *pectus*, στηθ. supra *pectus* effuso *sanguine*" tenente Stp. Th. rectionem modo e Luc., ubi sine Ind. est 1, 533. l. 61. τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, sanguinem *altarios-*

κατεργασθέντος αὐτῷ τοῦ φόνου, προπηδᾷ τοῦ δωματίου θέων. Φερόμενός τε δι' ὅλων τῶν βασιλέων, ἐβόα [m], μέγαν κίνδυνον ἐκπεφευγέναι, μόλις τε σωθῆναι. τούς τε στρατιώτας, οἳ φρουροῦσι τὰ βασίλεια, κελεύει, αυτὸν [n] ἁρπάσαντας

toninus vero patrata caede exſilit e cubiculo currens: 9. ferens que ſe per totam regiam clamabat, magnum periculum ſe effugiſſe, vix que incolumem evaſiſſe: milites que cuſtodes regiae iubet ſe rapere et abducere in caſtra,

m) Colon in Ms. Ba. it. mox poſt ἐκπ. ubi etiam in A. punctum. n) ἀυτ. per aſperum A. 1. al. cf. N.

bus adfuſum — *haurientes*, ad quam analog. et hic ſcriptum, non me alibi reperiente verbum, ſed de aetate caeſi Getae ap. Xiph. S. 427, 3. δύο καὶ εἴκοσι ἔτη καὶ μῆνας ἐννέα ἐβίω, cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1058. i.

κατεργασθέντος) Parricidium hoc, et quae mox inſerta ſunt, diligenter etiam Dio in Antonino deſcripſit. Nam Spartianus in Ant. Geta (c. 6. i. p. 742. m.) brevi tantum mentione rem perſtringit, (longius tamen in Ant. Car. cf. ſupra ad §. 6.) *Boecl.*

Variatur cum 3, 4, 10. ἐργασθέντος φ. per compoſ., ad analog. Eur. Phoen. v. 1068. ἃ δράκοντος αἷμα — κατείργασαι, ubi male Vs. Barn. *quae draconis* ſanguinem — *confeciſti*, ſed recte Schol. τὸν φόνον — πεποίηκας, hic, deſerto P., faciente Bg. cum Sch., ſed omiſſo pron., in cuius Ms. neglectum cum P. τοῦ δωμ. reſtitui e Stp. m., qui in Th. ignorat v. πρ., agnitum a L. Ern. cum Lat. ſevero *proſilio*, (ubi G. Th. ἐκπηδάω, quod eſt illud Lat. Bg. e P.) ſed repertum mihi modo cum gen. perſ. ap. Ael. V. H., et Luc., ubi et cum pr. ἐς, ad quorum analog. hic eſt cum gen. rei ſ. loci, libere addente P. adv. cf. 3, 10, 6., et contra omittente particip. θ. (quo variatur pro δρόμῳ cum aliis v., cf. 2, 5, 15. et Stp. Th. v. i.) vel orationem contrahente, ob ſq. ſyn. φερ., ubi Bg. bene, reſoluto paſſ. per med., ignorante Stp. Th. 4, 82. E., ubi modo cum pr. εἰς et ἐπὶ, cf. 1, 4, 8. Polb. Diod. S. Krg. Plut. cum Gs. Chr. Xen. Cyr., etiam v. ὁμόσε, et Pol. Z. it. Kypk. 2, 391. m., ad quorum analog. hic cum pr. διὰ ſcribitur.

ἐβόα) Calumniatorum eſt iſtud artificium, ut eſt ap. Luc. de non temere cred. calumn. p. 426. (3, 156. i.) nempe, quorum ipſe aliquis reus eſt, eorum alios accuſare; ad quem locum Tollius cum exemplo Caracallae confert exempla Iugurthae ap. Sall. Iug. c. 15. et Phaedrae ex Sen. Hippol. 720. *Leisn.*

Ap. Luc. l. l. N. 40. μέγαν λ. redduntur cum Bg. e P., (et partim a Stp. Th. 3, 1218. c. in v. σωθ. „*evaſiſſe* ſalvum *et incolumem*") it. in ſq. §. periphraſi Praetorianorum, pro ſeveris Sch. „*qui* regiam *cuſtodiunt*" non mutata formula e pron. relat. cum verbo et acc. in duo ſubſt. in regimine. Mox in pron. αὐτὸν iterum e P. (qui liber in addito adv. cf. 3, 12, 24.) et in reſoluto part. ἁρπ., ubi Sch. „rapere *ipſos* ſe *iubet*, ſervandi ſui cauſa" et in tutelam celeriter accipere, vel ex periculo eripere, et omnino prehendere ſubito ſervandi tuendi que cauſa, cf. 1,

ἀπάγειν εἰς [o] τὸ στρατόπεδον, ὡς ἂν [p] σωθῇ ἐκεῖ φυλαχθείς. μείνας γὰρ ἐπὶ τῆς βασιλείου αὐλῆς, ἔλεγεν ἀπολεῖσθαι. πιστεύσαντές τε ἐκεῖνοι [q], τό τε πεπραγμένον ἔνδον οὐκ εἰδότες [r], θέοντι αὐτῷ καὶ φερομένῳ συνεξέδραμον πάντες. ταραχή τε κατεῖχε τὸν δῆμον [ſ],

ut incolumis conſervetur ibi cuſtoditus: ſi enim permaneat in regia, dicebat ſe periturum.
10. Atque illi credentes, quid vero geſtum ſit intus ignorantes, cum currente et incitato una foras
11. concurrerunt omnes. Tumultus que occupat populum,

o) ἐς Ms. Ba. cf. 4, 3, 1. e. Mox artic. τὸ omiſſus in Lugd. vitioſe. p) Ms. Ba. ὡς ἂν, (commate vitioſo, ut ſaepe,) σωθῇ. φυλαχθεὶς ἐκεῖ v. N. q) Ms. Ba. ἐκεῖνοι τὸ πεπραγμένον, ἔνδον λ. v. N. r) Par. εἴδοντες *Leisn.* in m. A. 2., me deprehendente εἰδόντες in utr. Par. mendoſum. ſ) Ms. Ba. τὸν δῆμον κατεῖχεν, δρῶντα τὸν δῆμον περὶ δειλ. v. N.

14, 8. In ſq. re Ms. pravum punctum poſt σωθ. indicat Gloſſatoris mentem, ut voluerit commate ſeparare adv., ambigue a Noſtro poſitum intra duo verba, quod propterea et poſt φυλ. ponit, per vim manifeſtam et invitis Mss. rel., ſed forſan et ad laevitatem maiorem, ut hiatus vitetur, Noſtro frequens, nihil dirimente libertate P. nec Bg. Ms., ſed eodem reditura ſententia, ſi comma in vulg. ordine fiat poſt adv., ſeparatim ſumto part. φυλ. ubi Stp. Th. 4, 234. i. hinc ſine Vs.

μείνας) Ordinem membrorum pervertit P. cum libertate alia, dux Bg. in μειν. reſoluto, cf. Dion. 1289, 77. ὁ δ' Ἀντ., καίπερ ἑσπέρας οὔσης, τὰ στρατόπεδα κατέλαβε, διὰ πάσης τῆς ὁδοῦ κεκραγὼς ὡς ἐπιβεβουλευμένος καὶ κινδυνεύων.

πιστευσ. τε) P. opprimit copulam, cf. 2, 3, 7., liber et in rel., agnoſcens tamen copulam alteram, cum Mss. rel., elapſam in Ms. Ba. ob ſimilem viciniam utrinque, ubi deinde male comma poſitum a librario poſt πεπρ., quod cum adv. ἐνδ. etiam iungit P., ut ſuadet ſenſus, e quo Bg. partim in τὸ πεπρ., cf. 3, 12, 18., de ſuo mutans τὲ ſecundum in δὲ, cf. 3, 7, 16., hic ſine neceſſitate. In ſq. ad Ms. Bg. in m. Leisn. „*currenti* — accurrerunt *omnes*“ ſed ut verior ſit Bg. ratio ob v. συνεξ., ubi praep. reddit duobus iterum *cum* — *una*, ſed alteram ἐξ per Lat. *foras*, et tamen ſimul per verbum Lat. compoſitum ex *con*, omittens inſuper pron. iterum, cf. §. 8., ſed bene verſatus in copia ſyn. Noſtri et peculiari ratione iunctis θ. et φερ., ubi Sch. „*currenti* et *acto*“ ſed ſumi licet hendiad., pro §. ſq. φερ. δρόμῳ, ad variandum, i. e. currente ipſo celerrime; pro quibus P. omittit φερ. et adi. παντ., ſed addit pron. aliud αὐτοὶ, alio que orationem flectit; non tenente Stp. Th. v. συνεξ., quod, agnitum a L. Ern., reperi abſolute ap. Xen. Bach., cum dat perſ. ap. Ioſ. 1, 286. ſ. 11. l. 8., ut hic, ſed ſenſu bellico, tum tropice de que re cum dat. perſ. aut rei ap. Polb. Dion. H. S. T. 2. et de perſ. quoque ap. Wyttb. ad Plut. p. 70. m.

ταραχή τε) P. opprimit copulam iterum, liber idem in rel., addito maxime adi. ad ſubſt. ταρ. (in quod v. e Stp. Th. ſupra ad 1, 6, 1.) ſer-

ὁρῶντα περὶ δείλην διὰ μέσης φερόμενον τῆς πόλεως δρόμῳ τὸν βασιλέα. ὡς δὲ ἐσέπεσεν [t] 12. εἰς τὸ στρατόπεδον ἔς [u] τε τὸν νεὼν [x], ἔνθα τὰ σημεῖα καὶ τὰ

videntem circa vesperam per mediam urbem agere se curriculo imperatorem. Ut autem irrupit in castra in que templum, ubi signa et simula-

t) εἰσέπεσεν Ms. Ba. v. N. u) εἰς Bs. 1. cf. 3, 12, 20. x) Hoc comma in Ms. Ba. cum ed. A. al.

vatus partim a Bg. ad π. δειλ. et φ. δρ. (ubi Leisn. in m. Bg. „cursu ferri") cf. 2, 5, 3. m. 15. m., qui et ipse mutat ordinem orationis, ad laevitatem forsan a Nostro institutum, sed et e Lat., qui libenter orationis partes, secum cohaerentes, dirimunt interiectis aliis. Ms. res autem duplex est, prima in transposito iterum subst. aut verbo, ut saepe, sed, adiecto ν ἐφελκ., ut 3, 13, 4. e., per vim manifestam, sed non modo cum minore orationis laevitate, sed etiam sic, ut accusativus τὸν δῆμον removeatur longius a sq. ὁρῶντα, cui propinque appositus a Nostro videtur, ne ad inferiorem acc. τὸν βασιλ. traheretur; quod idem cavens aliquis, in margine posuit adhuc semel τὸν δῆμον, forsan et monens diserte, post ὁρῶντα repetendum esse τὸν δῆμον. Hoc deinde alius male capiens, intulit in textum. Per ordinem quidem Nostri nihil hic est, quam duplex acc., nec ambiguus ille attento lectori, et frequens Nostro cum aliis, cf. 3, 11, 11. e.

ἐσέπεσεν εἰς) Copulatas hic, ut alibi, in vicinia praepositiones syn. non tolerat Ms. Ba., secus ac rel., per comparationem, vel quia alias tantum una bis ponitur εἰς, cf. 3, 12, 2., vel quia aliis scriptoribus usitatum est illud Ms. verbum, ut infra etiam Nostro. Sb. quidem Ind. habet „εἰσπίπτων εἰς τ. στρ. irruens" cum numeris modo ex h. l., ut Sch. „εἰσπ. s. ἐσπίπτω" hinc tantum cum P. et Sb. Lat., separatim vero utrumque Stp. Th., et nostrum sine Bg. Lat. (ap. G. Th. cum εἰσπιπτ.) sed cum Sb. ex Thuc. cum ἐς, cf. Abr. Dl., cum παρὰ Call., cf. Ind. Dion. C. cum N. ad Luc. 3, 323. a. e. hinc e P.

ἔς τε τὸν νεὼν) De castrorum templo, signis que et imaginibus castrensibus, ibidem adorari solitis, v. Turn. Adv. 30, 15. *Sylb.* Addendus est de hoc castrorum templo locus, qui infra 5, 8, (14.) legitur. De more ipso (signa et imagines adorandi) agit Lips. mil. Rom. 4, 5. (Op. T. 3. p. 166. 173. e. cf. N. sq.) et ante eum in eiusdem argumenti opusculo Henr. Savilius, ubi etiam de sacello, aquilis seorsum ap. auctores tributo, sive quod aquilarum appellatio quodam significatu excellentiae interdum sola exprimitur, ubi de signis res est, sive quod aquila sacello parvulo inclusa videtur, etiam cum caetera signa sub dio collocarentur. Adde et Lips. in Tac. l. 2. (an. 2, 17. N. 3.) *Boecl.* Est aedicula s. sacellum castrorum, in quo signa exercitus coluntur. Hanc aediculam, ναΐσκον, 5, 8, 14. vocat idem Herodianus νεὼν τοῦ στρατοπέδου et §. 15. τὸ ἱερὸν τοῦ στρατοπέδου, (qui gen. hic latet in oppresso pron. αὐτοῦ, quia proprie esse debuit ἔς τε τὸν νεὼν αὐτοῦ.) Alius est νεὼς μικρὸς, ἐν ᾧ ἀετὸς χρυσοῦς ἐνίδρυται, sacellum, s. ναΐδιον portatile, in quo aquila aurea est collocata ap. Dion. 40, 18. Lipsium ad Tac. l. l. et de mil. l. l. dicto ista, diversa quae omnino sunt, confudisse existimant Ger. Outhofius

ἀγάλματα τοῦ στρατοπέδου προσκυνεῖται, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς γῆν, ὡμολόγει τε χαριστήρια [y], | cra exercitus adorantur, proiicit se humi, agebat que gratias: sacrificabat que pro salute

q) Colon in Ms. Ba. cum Ms. Bg.

in diss. inserta Bibliothec. Theol. Philol. Bremensi T. 3. Fasc. 4. p. 647. et Wilisch. de παίδιοις veterum §. 13. *Leisn.*

De templo castrorum Praetorianorum cf. Per. de Praet. p. 217. i. e. „templum, ubi servabantur signa et aquilae, ubi pernoctare poterant, et aliquando pernoctarunt imperatores, Herodi. 4, 4. ἐπέπεσεν (sic, memoriter, aut per lapsum operarum) εἰς — προσκυν. *irruit* in *castra* et *in* templum, *in* quo *signa* et *statuae* Castrenses *coluntur*, (it. p. 676. m.) templum, in quo servabantur et adorabantur τὰ σημεῖα καὶ ἀγάλματα (sic, omisso art. τὰ) τοῦ στρ. h. e. signa *et* effigies *Castrenses*, (et ib. p. extr. sq.) templum, quod in Praetoriis Castris fuisse memoratur, et quidem simpliciter sub hac appellatione, ὁ νεὼς, vel τὸ ἱερὸν τοῦ στρ. templum *Castrorum*" et in Graev. Thes. T. 3. Onuphr. Panv. descript. urb. R. p. 291. E. „non longe a porta Viminali erant castra praetoria, de quibus saepissime Herodianus. Sed unum eius locum non omittam, quo *aediculae*, (ut hic P.) quae in medio castrorum erat, meminit 4, 4. 7. — 12. Huius vero aediculae aliquot figulinae iisdem in vineis inventae sunt" et ib. Alex. Don. de urbe R. p. 584. A. „meminit Herodi. templi, in quo signa ac simulacra exercitus adorarentur" hinc et ex cap. sq. i. sine Gr., sed cum nostris Gr. Lips. l. l. Op. T. 3. p. 166. e. „in *sacellum*, ubi *signa* et *imagines* exercitus *adorantur*" de signis militaribus agens, sed p. 173. sine Nostri locis de eorum religioso cultu „signa, quae sacra habuerunt, per quae iurarunt, et quos unicos bellorum deos. — religio tota castrensis signa veneratur, signa iurat, diis omnibus praeponit. — signa et aquilam amplexus, religione sese tutabatur. — qui fraudum conscius et noxarum, ad militaria signa confugit. — ea ornabant, ungebant, colebant, ut ipsos deos. (p. sq.) Dionys. ὥσπερ ἱδρύματα θεῶν ἱερὰ νομίζονται, *tanquam* deorum *statuas*, sacra *arbitrantur* — Tacit. sequerentur *Romanas* aves, *propria* legionum *numina*" unde hic ap. Nostr. per τὰ ἀγ. non intelligentur deorum quaedam statuae, sed ipsa illa priora σημεῖα, ut iungantur syn., spectata a parte diversa, et σημεῖα quidem, tanquam feretra, sed ἀγ., quatenus in apice tenent simulacra animantium, aquilae, lupi, etc. cf. Lips. l. l. p. 174., spectante huc Stp. Th. 3, 768. E. „σ. signum, i. simulacrum, imago. Herodi. l. 4. ἔνθα τὰ σημ. καὶ ἀγ. τ. στρ. πρ." cum alia lectione illa sine artic. altero, et sub notione, quae faciat hic cum ἀγ. genus et speciem, dum e priori ratione nostra cogitari queat totum et pars, cf. ap. Lips. l. l. p. 168. m. syn. τὰ σημ. τῆς στρατιᾶς ex Arrian.

ῥίψας) Servato hoc particip., liberior tamen in rel. P., dum Bg. ratio in resoluto participio procedit, sequentibus copulis duabus cum verbis finitis, ubi Sch. addit ad Lat. P. „ῥ. ut supplex" ad notionem definiendam, pro quibus malim hic e contextu *adorandi causa*, cf. 1, 13, 2. e., quocum variatur per omissum artic., ut in ὡμ. χ. per ordinem cum 1, 7, 12. e. 1, 10, 16., supplendo hic subst. θεοῖς, latente in pr. τὰ ἀγαλμ., huc spectante Abr. Dl. Th. p. 507. m. sine Vs.

ἔθυέ τε σωτήρια. ὡς δὲ διηγγέλη τοῦτο τοῖς στρατιώταις, ὧν οἱ μὲν ἤδη περὶ λουτρὰ εἶχον, οἱ δὲ ἀνεπαύοντο, πάντες ἐκπλαγέντες συνέθεον. ὁ δὲ [z] προελθὼν, τὸ μὲν πραχθὲν εὐθέως οὐχ ὡμολόγησεν [a],

13. accepta. Id ubi nunciatum militibus, quorum alii iam lavacris intenti erant, alii requiescebant, omnes ex-
14. territi concurrerunt. At ille progressus, rem ipsam quidem statim non est confes-

z) Ms. Ba. facit hic comma (simul et post sq. προελθ.) cum A. a) Colon in Ms. Ba.

ἔθυε) Dictum elliptice, pro τὰ σωτ. θύματα, v. Bos. in θῦμα. *Leisn.* Hinc Sch. in „θ. *macto*, sacrifico — *victimas* pro *salute* (sed cum P. partim in) σ. pro sal. suscepta vota *persolvere*" cf. 1, 10, 16. e. Stp. Th. 3, 1221. D. m. cum P., sed tantum e Plut. praeterea, it. 1, 1619. D. Bud. C. 463, 16. sqq. Cup. Obs. p. 312. m. Hs. Plut. p. 131. Ern. ad Hom. Ἰλ. β', 124. et Prol. de usu Gloss. Canon. 1. extr., cum Ind. Luc. v. σωτ. sed v. θ. Herdt. Diod. S. ex 2, 237. l. 92. Dem., cui add. 400, 25. it. Ael. V. h. cui add. 12, 1. p. 717. e. (de θύειν γάμον ad Max. Tyr. p. 532.)

ὡς δὲ δ.) Mutat libere Bg. fere cum P., pro *ut* vero *nunciatum est*, omisso iterum δὲ, cf. 4, 3, 1. et ad v. διηγγ. 2, 6, 9. e. 2, 9, 1. cum Ind. Xen. Ἀνβ. In sq. formula deseritur P. a Bg., pro *circa lavacra* s. *in* lavacris *versabantur*, cf. Stp. Th. 3, 248. F. e., ad Luc. 2, 847. N. 1. cum Ind. v. ἔχ. b. m. c. e. d. e. it. Ael. V. h. a. e., cui add. 12, 50. p. 810. it. Sb. cum Dion. C. it. v. περὶ Herdt. sed Xen. Cyr. v. ἔχ. „ἀμφί τι, — intelligitur σχολὴν" quod et huc accommodes, tacente L. Bos. Ell. Tum in Graev. Thes. T. 3. Alex. Don. de castris Praetor. agens p. 584. E. „inibi fuisse balineas ad usum militum, indicat Herodi. l. 4. ὧν — ἀνεπ. *quorum* alii *quidem* iam *in* balneis *lavabant*, alii *quiescebant*" pro quo Sch. in „ἀνεπ. *requiescebant*, (cum Bg. e P.) s. desinebant se lavare" sed Rsk. An. ad Sc. Gr. V. 1. p. 153. e. ad Xiph. „octava lavabant, et nona coenabant, aut hora quoque tardius — δείλης λούονται, (ut ap. Nostr. praecessit §. 11. περὶ δείλην) — Herodi. 4, 4, 12. οἱ μὲν ἤ. π. τ. λουτρὰ εἶχ., οἱ δ' ἀνεπ. *accumbebant* ad *mensam*" quam notionem v. ἀναπ., non repertam mihi, sumsit fortassis Rsk., quod ex Arrian. in prioribus videret, post lavacrum statim sequi coenam, λούσασθαι, εἶτα φαγεῖν, εἶτα κοιμηθῆναι, λ. Sed potuit Noster, de coena tacens, modo narrare adhuc tertium illud Arrian. κοιμ., quo sensu v. ἀναπ., pro dormire aut conferre se cubitum, cf. L. Ern. Foes. Suid. Abr. Dl. Th. et Auct. Rs. Or. V. 6. Xen. Hell. Ἀνβ. Cyr. Ael V. h. et lib. de V. med. Fi. p. 167. e., ubi ex eodem Arr. „κἀκεῖ αὖθις λουσάμενον, ἀναπαύεσθαι, *ibi* que *rursus* lotum *requievisse*." Mox ad Nostri ἐκπλ. λ. liber P., additis adv., cf. §. 8.

ὁ δὲ) Copulam iterum opprimit P., addens contra aliquid ad v. πρ., ubi suppletur pron. αὐτοῦ, scil. τοῦ νεὼ, e §. 12., sed et εἰς αὐτοὺς, egressus e templo ad milites castrenses, quibus ad se confluentibus et circumstantibus, rem que nescientibus, proinde sine tautologia repetit quaedam e §. 9.

εὐθέως) Leisn. in m. Ox. „f. σαφῶς f. ἀσεβῶς." Commodam lectionem

ἰβόα δὲ, πεφευγέναι κίνδυνον καὶ ἐπιβουλὴν πολεμίου καὶ ἐχθροῦ [b], (τὸν ἀδελφὸν λέγων,) μόλις τε καὶ μετὰ πολλῆς μάχης τῶν ἐχθρῶν [c] κε-

sus, verum clamabat, se effugisse periculum, et insidias hostis et inimici (fratrem nominans) vix que tandem post longum certamen adversariis superiorem se factum:

b) Ms. Ba. πολεμίου ἐχθροῦ, τὸν ἀδ. λέγων· μολ. v. N. sed comma post ἐχθρ. etiam in ed. A. al. pro colo Stp. rel. et puncto al., quod et post λεγ. in Ox.
c) In Ms. Ba. τῶν ἐχθρὸν sic est a prima manu, quae ω scripsit super ο et antecedens των ita mutavit, ut lectio dubia sit. *Mart.* v. N.

vulg. refert quoque P., unde Bg. per syn, etiam servans Lat. ad τὸ πρ., cf. 3, 11, 20. 2, 9, 1. m. τὰ πραττ., dum variat Noster pro alio tempore τὸ πραττόμενον §. 10. hoc cap. et per sq. πεφ. cum §. 9. compos. ἐκπεφ., etiam per alium ordinem in subst. κινδ.

πολεμίου καὶ ἐχθρ.) Omissum in Ms. Ba. καὶ intra duo subst., cf. 1, 10, 16. e., refellit cum Mss. rel. etiam P., elapsum sine causa idonea, dum Noster copulat duo subst. illa vicinius, quam 3, 6, 11. e., per copiam syn. (unde Hes. 2, 992. i. πολέμιος, ἐχθρὸς,) sed cum discrimine per se, iuncta specie cum genere, s. maiori cum minori, cf. Thom. M. p. 401. ἐχθρὸς κυρίως ὁ πρώην φίλος, καὶ ὕστερον καταστὰς εἰς ἔχθος· πολέμιος δὲ ἁπλῶς ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν λ., Amm. p. 64. cum N. 99. et Abr. Dl. p. 719. e., in cuius loco e Thuc. 489, 15. sqq. pro se ponuntur πολέμιοι, ἐναντίοι et ἐχθροὶ, ut ap. Eur. Hec. v. 848. sq. πολ. et ἐχ., ubi Schol. prius per ἐχθρ. interpretatur, unde vel sic apparet synonymia, nec bene hunc locum ad Thom. l. l. N. 2. afferri ad firmandam differentiam.

λέγων) E P. libere hoc verbum reddit Bg. per syn., pro severo Lat. *dicens*, eodem sensu usurpatum, ubi suppleas adv. *sic* s. his verbis; quod cum Gr. hic i. q. innuens, cogitans, cf. Hs. ad Plut. p. 4. et Abr. ad Aesch. 2, 60. m. hinc „fratrem *intendens*“ it. L. N. T. Schw. p. 836. ad Nr. 4. in N. „fratrem *innuens*.“ In sq. e P. omittit Bg. καὶ (pro copula, qua de post μολ. cf. laud. ad 2, 3, 11.) tum servat liberum adv. πολὶ, quod additum erat 3, 15, 5. denique notionem pr. μ. cum gen., cf. 1, 10, 16. e., ubi Noster imitatur Luc. cum arte 3, 320. l. 82. ἀπέλαβεν αὐτὸ — μ. πολλῆς γε — τῆς μαχ. *abstulit illud* post *multam* (sane) *rixam*.

τῶν ἐχθρῶν) In Ms. Ba. casus alius potest esse vel lapsus solennis in vocali, vel ingenium Glossatoris, duplici e causa, primum ut innuatur, plur. stare pro sing. (cf. 3, 15, 15. e. λειφ.) id que tum e pr., tum ex 4, 5, 1. e. (quocum Noster variarit, cum teneant plur. Mss. rel. et P. quoque,) deinde ut v. κρατ. accipiat quartum casum pers., ut in Ms. iam 3, 7, 19. e. id que ex opinione exquisitioris rectionis, qualia exquisita et alibi obtrudunt nostri Mss., cf. de v. κρ. cum isto acc., pro vincere s. superare, (quod privum v. mutat Bg. in phrasin ad vitandam ambiguitatem in oratione obliqua inf. *adversarios* se *superasse*, ut in illo *aio te Aeacid.*) praeter allata in Exc. ad 1, 3, 12. e., quoque Rs. Or. V. 7. Is. per veros numeros 279, 14. Arist. Vesp. v. 537., ubi sensu forensi, τινὰ τῷ λόγῳ κρατεῖν, cui oppon. v. 521. ἣν ἡττηθῶ λέγων σοῦ, it. Barn. Eur.

κρατηκέναι [d], κινδυνευσάντων δὲ ἀμφοτέρων, κἂν ἕνα ἑαυτὸν βασιλέα [e] τετηρῆσθαι [f] ὑπὸ τῆς τύχης. τοιαῦτα δή τινα [g]

15. ac periclitantibus ambobus ſaltem unum ſe imperatorem conſervatum a fortuna. 16. Huiuscemodi quae-

d) Hoc comma fuit in B. l. quoque pro colo Stp. rel. et puncto A. al., quas diſtinctiones maiores in continua ſectione per inf. non procedunt, ut nec Bc. ed. numerus §. novae, olim removendus. e) In Ms. Vc. βασιλέα deeſt. Zan. ſed in Ms. Ba. κἂν, ἕνα ἑαυτῶν βασ. eſt enim in Ms. ἑαυτ͂ Mart. In edd. A. Bs. Par. 2. et Pat. quoque habetur ἑαυτῶν, ſed κἂν ſine iota etiam in A. al. cf. 1, 13, 16. et N. f) τετηρεῖσθαι A. al. mendoſe. g) Tacite nobiscum Ms. Ba. pro δὴ τινὰ Stp. al. v. 4, 3, 4.

et Valck. Hipp. 220. 2. B. H. P. Mor. p. 50. e. Dem. 104, 26. τῶν — ἐχθρ. it. 124, 20. 148, 9. ſed cum adiuncto ἐν τοῖς ὅπλοις 171, 2. at l. 5. οἱ μετὰ τούτων κρατοῦντες τοὺς ἐχθρούς, it. 617, 26. cf. 443, 25. (et Xen. M. S. 1, 5, 1. e. τοὺς πολεμίους,) ſed cum abl. aliquo, perſ. ib. 123, p. τούτοις κρ., Thuc. ναυτικῷ, Diod. S. πλήθεσι, ſed rei Suid. τῷ δρόμῳ λ., Iſocr. l. l. p. 25. e. πολέμῳ τοὺς λ. (Poſſ. Call. p. 724. i.) p. 41. e. βίᾳ τῶν ἐχθρ. ſed Rs. Or. V. 4. ἐκ παρατάξεως μάχῃ, cf. alio ſenſu Xen. Pol. Z. it. alio Lyco., ubi et ſimul cum acc. rei, at nominatim cum acc. μάχας Dem. 425, 24. ut ſine auctore ap. Suid. 2, 371. i., cf. pro prehendere, tenere, continere, Ariſt. Av. v. 1750. Eur. Phoen. v. 594. cum N., Thuc. 385, 93. Palaeph. 32, 2. L. N. T. cum Kypk. 2, 24.

κινδυν. δὲ) Copulae notionem P. per *quippe*, pro γὰρ, cf. 1, 14, 5. i., recte deſerit Bg., (pro τὲ aeque capiens,) eiusdem que libertatem rel. in ſqq., maxime in κἂν, (ubi ſic et Ind. Sb. cf. Stp. Th. 2, 8. e. Hoog. Op. p. 623. e. Z. ad Vig. p. 511. b. e.) it. in τετ., ubi Sb. Ind. „ſervatum eſſe" ſed Sch. „ſervatum eſſe incolumem" et Stp. Th. 3, 1463. C. m. „ſe regem a fortuna ſervatum, ſeſe a fort. conſervatum fuiſſe regno" ſubiecta et P. Vs., ubi peculiari Noſter ſcribit modo, forſan et ad Lat., quamvis tacente G. Th.

βασιλέα) Non exſtat haec vox in Ven. minus recte. *Stroth.* Sine cauſa probabili omiſſa eſt vox illa ab uno Ms. Ve., agnita quoque a P., oblique item in ſimili loco 4, 5, 14. κἂν τὸν ἕτερον — τῶν βασιλέων ἔσωσαν, et a Stp. Th. in N. pr. non male intellecta per dat. abſtracti, pro tanquam imperatorem, ſ. in futurum porro imperatorem; quanquam et ſimpliciter cogitari poteſt, rectum ad ἕνα, ſaltem unum imperatorem, ſe quidem. Reliqua Ms. Ba. res habet comma ineptum poſt κἂν, ut alibi poſt ἂν, cf. §. 9., tum in pron. errorem in vocali ſolennem, aut ingenium Gloſſatoris, ut pendeat gen. a pr. ἕνα, pro *unum* ex *ſe* duobus, forſan ex illo Noſtri loco altero.

τοιαῦτα) Opprimit Bg. e P. δὴ, pro *igitur*, diſcedens ab eodem in τοιαυτ., cf. 2, 14, 8., etiam in rel., ubi cum Sch. plane in ἐμφ., ut Stp. Th., hinc ſine Vs., cf. Heſ. ſine N. Ind. Diod. S. Dion. H. S. T. 2. Luc. Abr. ad Ar. Fi. Pal. Ael. V. h., ſed ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 4, 3. cum Ind. Gs. Chr., iuncto per analog. modo adv. πλ., quo de v. Heſ. ſine N. nec coll. Suid., Ind. Luc. cum Phil. p. 751. i. opp. ἄντικρυς, ſed ib. extr. opp. φανερῶς.

πλαγίως ἐμφαίνων, νοεῖσθαι μᾶλλον ἐβούλετο τὰ πραχθέντα, ἢ ἀκούεσθαι. ὑπισχνεῖται δὲ αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας καὶ μοναρχίας, ἑκάστῳ μὲν στρατιώτῃ δισχιλίας καὶ πεντακοσίας δραχ-

dam oblique indicans, intelli-
gi malebat, quae fecisset,
17. quam audiri. Tum pol-
licetur ipsis pro sua salute
et imperio, unicuique militi
duo millia drachmarum Atti-
carum supra quingentas; ad-

νοεῖσθαι) Gravi sententia, ut solet, expressit historicus scelestae obscuritatis consilium. Sicut etiam postea in senatu *questus est* de *fratris* insidiis *involute* et *incondite*, ut Spart. habet in Caracallo c. 2. (e. p. 709. e.) Addit Dio (1289, 82. Xiph. S. 427, 15.) *καὶ πρὶν πάντα ἀκοῦσαι, ἐνέφραξε σφῶν τὰ στόματα τοσαύταις καὶ τηλικαύταις ὑποσχέσεσιν, ὥστε μήτ' ἐννοῆσαι, μήτε φθέγξασθαί τι αὐτοὺς εὐσεβὲς* (f. *ἀσεβὲς*) *δυνηθῆναι*, *et prius quam audissent omnia*, ut gesta erant, milites, *tot et tantis pollicitationibus os illis inclusit, ut neque cogitare, neque loqui pium quidquam possent*, (quae extr. pertinent potius ad Nostri sq. §. 19.) *Boecl.* Haec est consuetudo eorum, quibus atrox aliquod facinus confitendum, aut res tristis nuntianda est. Observavit eam Cic. p. Mil. (c. 10. e.) *fecerunt* (*id*) *servi Milonis*, — *quod suos quisque servos in tali re facere voluisset.* Observavit et Lysias Or. 1. f. Apologia pro caede Eratosthenis p. 6. (Rsk. V. 5. p. 29. i.) Ubi enim a Lysia fatendum erat, *Eratosthenes a me occisus est*: hoc ita oblique enuntiavit et involvit, ut magis intelligeretur, quam audiretur, *οὕτως, ὦ ἄνδρες, ἐκεῖνος τούτων ἔτυχεν, ὧν περ καὶ* (*οἱ*) *νόμοι κελεύουσι τοὺς τὰ τοιαῦτα πράττοντας* (scil. *τυχεῖν*, cf. N. Rs.) Eiusdem generis periphrasi (f. euphemismo,) occultandae turpitudinis causa, quae in proprio verbo est, utitur et Demosthenes in Midiana. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Cic. ap. Muret. V. L." ducente Bg. e P. omnia, sed meliori ordine, dum variatur in *μ. ἐβ.* cum 3, 11, 1. e. (ubi v. ex Dem.) sed in plur. *τὰ πρ.* cum sing. *τὸ πρ.* hoc cap. §. 14. i., et peculiari ratione scribitur in oppositis v. v. *νοεισθ.* et *ἀκ.*, pro cogitari et dici; nihil nec G. Th. ferente, quam 528, 16. Cic. *hoc te* ex *aliis* audire *malo.* Mox in *δὲ* e P. (cf. 3, 10, 9.) qui in *αὐτ.* libere iterum, cf. 2, 6, 22. e., ut in Bg. ex eodem ad *μον.* hoc cap. §. 5. et 2, 11, 9.

δισχιλ. καὶ π.) quae fere 200 Ducatos efficiunt. *Stroth.* Sed Sch. Ind. „'A. *δρ.* quales erant 6 obolorum. Obolus 6 aereorum. Aereus 7 minutiarum, secundum Suidam. Quidam drachmam habent pro octava parte Taleri. Sic que 2,500 drachmae aequarent pretium 312 ½ nostrorum Talerorum" rursus Heyn. H. 4, 1058. N. g. „gegen 470 Rthlr." aliter forsan numerum inituro aliquo e libello Eisenschmid. p. 192., cf. Fabr. ad Dion. p. 1289. §. 23. „i. e. decem sestertia f. centum aureos" sed ad Spart. in Carac. c. 2. p. 709. m. *enormitate* stipendii *militibus*, ut solet, *placatis*, N. Cas. 4. „Herodianus promissos scribit militibus viritim denarios bis millenos quingenos: diurnum etiam frumenti modium dimidio auctum eius, quod prius accipiebant" Ind. Hs. Fa. A. v. *δρ.*, quam Atticam pro vulgaribus tribus grossis nuper Rambach. ad Potter. definivit „5 gl. 1 ½ Pfen." mutante Bg. e P. tum casum in *δρ.* 'Ατ.,

μιᾶς Ἀττικάς [h]· προστίθησι δὲ τῷ σιτηρεσίῳ ἄλλο τοῦ τελουμένου ἥμισυ. κελεύει τὲ, ἀπελθόντας αὐτοὺς ἤδη [i], ὑποδέχεσθαι ἔκ τε τῶν ναῶν καὶ τῶν θησαυρῶν τὰ χρήματα [k], μιᾶς γε [l] ἡμέρας ἀφειδῶς ἐκ-

dit que annonae supra erogari solitam, dimidium; 18. ac iubet ire ipsos iamtum et sumere ex templis et thesauris pecunias: uno die largiter effundens omnia,

h) Punctum in A. al. i) Commate hoc caruit una ed. Pat., v. N. k) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel. l) Omnes edd. μιᾶς τε ἡμ., sed Ms. Ba. μιᾶς τὲ ἡμ. cum accentu, cf. 4, 2, 19. v. N.

tum copulam καὶ in numeralibus in aliquam praep., qua de nihil G. Th., etsi ad sensum aequare poterit Lat. *et*, aut praep. *cum* f. *una cum*, quae pro copula illa Gr. et Lat. sane valent.

προστιθ. λ.) E P. in rel. partim, sed cum Sch. in v. πρ. et fere in „τελ. *annonae* supra *pendi* solitam *dimidium*“ quod Lat. potius novit Stp. Th. 3, 1378. F., ubi Noster ad analog. modo cum σιτ., in quo Lat. id tenet Stp. Th., ambigue positum, de frumento, an pecunia, cf. Lipf. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 317. e., qui nihil in rem nostram, cf. supra 2, 11, 9., nimis abeunte Bg. fere cum P. in ἀλ. cum gen. ubi mutat iterum in praep., sed Sch. recte „*aliud*, quam *solvebatur*“ cf. Poss. Sy. p. 49. e. cum Vig. p. 74. a. m. G. Th. v. *alius* N. 3. et Hor. T. p. 116. m., ut adeo gen. mutetur in abl., aut resolvatur, ut in comparativo cum abl., sed servetur hic etiam participium, *aliud* pensitato *dimidium*, f. *aliud*, quam *pensitatum* adhuc *erat* f. *ante*, f. *iam*, ad quae supplementa adv. temporis redit Bg. e Sch. adiectum particip. *solitus*, quo respexerit liberior P.

κελ. τὲ) In τὲ P. cf. 4, 2, 19. m., qui omisit ἀπ. αὐτ. (ubi Sch. *digressos*,) sed adv. ἤ. propterea retulit ad sq. v. ὑπ., quod, expressum iisdem Lat. (cf. 4, 1, 2. pro iam nunc, i. hoc ipso tempore, illico,) Bg. traxit aeque recte ad pr., quam rectionem et Ms. Ba. tacite probat, commate ibi servato. In formula autem ὑπ. cum acc. rei et praep. peculiare quid est Nostri, forsan et Lat., ubi Bg. e P., et Gr. pro accipere f. simpl. capere, cf. ad sq. να. et θησ. 3, 13, 9. cum variatione in ordine, sed in rem ipsam Xiph. S. 427, 20. ὑμέτεροι — οἱ θησαυροὶ πάντες εἰσί.

μιᾶς τε ἡμερ.) Scribo μιᾶς γε ἡμ. *Steph.* Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. μιᾶς τε ἡμ.“ Quod non apparet, sed, eum oppressisse τὲ, id que forte propterea iterum, quia correctum γὲ soleт is nullo exprimere Lat., cf. 4, 3, 4., quod cum et hic P. faciat, nec vulg. τὲ cum sq. particip. post finitum modum in pr. v. κελ. locum habeat: vel contra Mss. statim edidi e Stp. voluntate, cum et alias saepe confusae sint istae voculae, sumto γὲ h. l. sensu augendi, pro Lat. *adeo*, nobis *fogar*, cf. Z. ad Vig. p. 474. sq., quae notio bene convenit cum particip. ἐκχ., quo Noster adiungit iudicium suum ad factum Caracalli antecedens κελ. λ. dum ita effundit uno adeo die, f. et hoc iussu effundit rel., cf. in rem ipsam Anglos ap. Heyn. H. 4, 1058. m.

ἀφειδῶς) Mutatur significatio pro loco. *Leisn.* in m. Ms. Bg., qui ita

χέας πάντα, ὅσα ἔτεσιν ὀκτωκαίδεκα ὁ Σεβῆρος ἤθροισέ τε καὶ κατέκλεισεν ἐξ ἀλλοτρίων συμφορῶν. οἱ δὲ στρατιῶται, τοσοῦτον [m] χρημάτων πλῆθος ἀκούσαντες, καὶ συνέντες τὸ πεπραγμένον, ἤδη τὲ καὶ τοῦ φόνου διαβοήτου γενομένου ὑπὸ τῶν ἔνδοθεν φευγόντων,

quaecunque annis octodecim Severus collegerat et recondiderat ex alienis calamitati-
19. bus. At milites tanta pecuniae multitudine audita, et intellecto toto negotio, iam etiam caede divulgata per eos, qui ex aedibus pro-

m) Ms. Ba. etiam τοσούτων χρ. *Mart.* cum edd. omnibus, ſed τοσοῦτον Ms. Ve. et Vi., v. N.

ſane ad ſenſum e P. (cf. 3, 13, 10.) et e contextu, ubi Sch. ad P. omiſſum adi. π. reſtituit in „ἐκχ. *effuſis* largiter *omnibus* prodigalitate“ pro compendio Ind. Sb. „*prodig.*“ quod accipio pro Plauti. v. *prodigere*, reperto etiam ap. G. Th. pro explic. in Bg. 322, 63., cf. Stp. Th. v. i., ſed tantum ex Luc. uno loco, cuius Ind. plura tenet hoc ſenſu et de pecuniis, forſan e Lat. tamen, niſi reperias ap. Lyco. vs. 271. ſq. ἐκχέας — Πακτώλιον — μύδρον, *Pactoliam* effundens *laminam*, et ap. Eur. Choeph. v. 518., cf. alia notione phyſica de pecunia in N. T. Io. 2, 15. tum in alios uſus Lexx. ib. cum Loesn. Suic. Th. Suid. 1, 769. m. Heſ. 1, 1158. e. 1290. i. Eur. Valck. Hipp. 272, 2. B. cum Ind. Orph. Lyco. D'Orv. Ch. Polb. Plut. Hs. et Dion. H. S. T. 1. In ſq. v. κατεκλ. variatur cum 1, 12, 9. ἀποκλ., ubi comparavimus noſtrum hic v., converſum ita ad ſenſum a Bg. e P., nihil tenente Stp. Th., cf. ap. Luc. 1, 122. l. 25. (pro quo l. 23. ἀπεκλ.) et p. 127. N. 93. Ariſt. Plut. v. 206. it. ad Call. Ern. p. 344. et Heſ. 2, 170. N. 29., ſed in verbi ἀθρ. maxime rectione cum pr. ἐκ ſuſpicante me Noſtri aliquid vel peculiaris, vel certe Lat., cf. G. Th. in v. Bg. *collig.* 1010, 37. ex *eo* crudelitatis *invidiam*.

τοσούτων) Malim τοσοῦτον. *Steph.* Venet. τοσοῦτον non male. *Stroth.* Et Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. τοσοῦτον“ id que cum P., e quo Stp. iterum correxerit, nunc quidem non modo cum auctoritate Mss. duorum, (qui cum P., tanquam tertio Cod. quodam, valebunt utique contra Ms. Ba.) ſed etiam e lapſu facili ac ſolenni vocalium iſtarum, denique ad neceſſitatem ſenſus aliquam, quia ſubſtantivum χρ. non eget tali adiectivo, quod definiat, ſed potius alterum πλ., quod cum illo adi. incedit quoque infra, alio ordine tantum, variandi ergo, 4, 15, 13. πλ. τοσοῦτον ἀνδρῶν λ., quibus accedit et uſus loquendi exemplum que aliorum, ut Diod. S. 1, 55. e. τοσοῦτον δὲ πλ. χρ. γεγονέναι λ. tantam *que* vim *opum* λ., ubi in N. 81. de hoc genere neutro pro τοσοῦτο, cf. ſupra 1, 7, 9. m., unde liquido potui ſtatim edere ſic; variante Noſtro in ſq. τὸ π. cum §. 14. τὸ πραχθὲν tempore alio, ubi Bg. fere cum P., liberrimo per hanc regionem, pro *intellecto facinore*, ſaltem non aſſumto adi. πᾶν, cf. ad συν. Herdt. p. 11. N. 36. et 420, 10., ſed in ſq. διαβ. Stp. Th. e P.

φευγόντων) Congruentius φυγόντων, tempore aoriſti. *Sylb.* quod tem-

μόνον τὲ [n] αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν αὐτὸν [o], καὶ τὸν Γέταν καλοῦσι πολέμιον.

Ἐπιμείνας δὲ ὁ Αντωνῖνος τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐν τῷ νεῷ [p] τοῦ ϛρατοπέδου, θαῤῥήσας τὲ [q], καὶ ταῖς ἐπιδόσεσι

fugerant, solum imperatorem declarant ipsum, Getam vero appellant hostem.

Cum igitur adhuc mansisset Antoninus nocte illa in templo castrorum, fiducia sumta, et largiendo conci-

n) Mss. Ba. et Vi. μόνον αὐτ. v. N. o) Colon Ms. Ba. p) ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ ϛρ. una Ing. 2., nescio unde. q) Ms. Ba. θαῤῥήσας τὲ, καὶ τ. ἐπ. sic cum commate, ut A. v. N.

pus et Bg. e P. prodit, sed libere, cum praes. valere queat pro eodem aut pro impf., et cum aor., qualis in pr. γεν., saepe copuletur, cf. 2, 14, 1. Sed Bg. etiam e P. fere in ἐνδ., vel potius e Sch. per additam praep. „ex *interiori s. ex aed. fugere*" ubi Noster modo ad analog., cf. 3, 12, 15., et Ind. Luc. cum Thuc., si τῶν ἐνδ. per se sumas, suppleto particip. ἔντων, ab *iis*, qui *erant* in *palatio*, a palatinis, famulis Getae, fugientibus.

μόνον τὲ) Mss. omissum τὲ, sequente καὶ in membro secundo, cf. 3. 7, 2., nihil nocet seriei, unde etiam Bg. opprimit e P., non item simul sq. καὶ, reddens hoc libere per adversat. in oppositis membris, ubi et mera copula procedit, suppleta aliqua adversat., v. c. contra. Mox v καλ. per copiam syn. et i. q. pr. ἀναγ., cf. 3, 6, 17. 2, 10, 19. et ad Ael V. h. 1, 24. p. 44. N. 5. hinc sine Vs., sed in rem ipsam Anglos ap Heyn. H. 4, 1058. m.

ἐπιμείνας) P. sequitur fere Bg. in hoc v. per simpl., quale potest esse tacente Stp. Th. (ubi aliunde per Lat. *permanere*,) in primis cum praep Nostri, quam ignorat Stp. Th., ut contra potest significare quid praepositio ac regere adiunctum gen. temporis, quem non praeterea reper cum hoc v., sed ap. profanos, physica notione ap. Hesy. 1, 1325. e. sin N., at cum pr. ἐν R. Or. V. 8. Ant., cum adv. Aesch. ep. S. et Xen Cyr., tum, pro cunctari, absolute ap. Aesch. Fi., sed tropice cum pr ἐπὶ et gen. rei Dion. H. S. T. 1. et Polb., cum dat. rei Dem. Xen. Bach Ael. V. h. Fa. Aes. et cum particip. Abr. L. Ar., ut in usum criticum et confus. cum ὑπομ. ej. Dil. Th., sed in N. T. tropice cum dat. rei, it cum particip., cf. L. Krb. et Loes. Obs. p. 203. e. 205. e., sed physice per rectionem melius digestam, cum pr. ἐν Phil. 1, 24., et simul cum adiuncto temporis aliquo 1 Cor. 16, 8., cum pr. πρὸς et acc. temporis elliptico ib. vs. 7. Gal. 1, 18., porro cum acc. temporis ellipt. Act. 10, 48 21, 10. 28, 12. 14. et cum adv. ib. 15, 34. sed cum utroque genere simu ib. 21, 4. Caeterum liber tum Bg. in assumto adv. ἔτι, (nisi voluit vin pr. ἐπὶ exprimere, qua de tamen nihil in compos. in L. Ern. et ap. Z ad Vig.) tum P. in omisso gen. τοῦ ϛρ., breviter huc respiciente Al. Donati de urbe Rom. in Graev. Th. T. 3. p. 584. A. cf. supra 4, 4, 12 Denique Bg. e P. in δὲ iterum.

θαῤῥήσας τὲ καὶ ταῖς) Forte ὡς καὶ ταῖς etc. vel ὡς δὴ καὶ ταῖς λ. au ὡς γε καὶ ταῖς λ. id est, *fiducia sumta*, quod *largitionibus* milites *sibi* adiunxisset. *Steph.*

οἰκειωσάμενος τοὺς ϛρατιώτας, εἰς τὴν σύγκλητον κατῆλθε μετὰ παντὸς τοῦ ϛρατοῦ[r], ὡπλισμένου μᾶλλον, ἢ ἔθος ἐϛὶ, βασιλέα[ſ] προπομπεύειν. εἰϛελ-

liatis militibus, in curiam ſe contulit cum toto exercitu, armis inſtructiore, quam fieri ſolet imperatore deducen-
2. do. Ingreſſus deinde, poſt-

r) Colon Ms. Ba. ſ) Ms. Ba. *βασιλέως προπ.* v. N.

Leisn. in m. Vs. Bg. „improbat coniecturam Stp.“ qui forſan ad corrigendum adductus iterum e P. libero, dum Bg., ſervans ſane lectionem vulg. cum libris omnibus, bene oſtendit ſenſum v. *Sαρ́ρ.*, ſumtum e marg. et N. Stp., qui in Th. ignorabat, cf. tamen Ind. Thuc. unde Bg. et in Vs. adiunxerit comma, quod e Ms. et Ald. ſtatim dedimus ipſi quoque, perſpicuitatis cauſa. In rel. liberior Bg., cf. 1, 5, 2. e., it. in ſq. *τὴν σ.*, ſecus ac P., ad ſenſum, cf. 3, 8, 11. (*εἰς τ. συγκ. βουλ.* quocum variatur,) 2, 14, 5., ubi idem v. *κατ.* aliter etiam reddit, ſeverior rurſus in ſq. praep. *μ.*, ſed e P. iterum in *ὡπλ. μ.*, per ſyn. comparat. gradum, non idem in formula *ἔθ. ἐ.*, ſupra aliquoties ſeverius expreſſa, cf. Spart. in Carac. c. 2. p. 709. m. *atque inde Romam rediit. Tunc ſub veſte ſenatoria loricam* habens, *cum* armatis *militibus* curiam *ingreſſus* eſt. *Hos in medio inter ſubſellia duplici ordine collocavit*, et *ſic* verba *fecit*.

βασιλέα πρ.) Leisn. in m. Ox. „Pol. *τὸ προπομπεύειν* videtur accipere, ut *προπέμπειν*, (propterea que in Vs. P. ſupra ſcribens aliam Vs. hanc,) *mos eſt* regem *in* pompa *procedere*“ ut Sch. Ind. poſt P. Vs. „*πρ.* Pol. ita accipit, quaſi dicatur *προπομπεύειν*, ut *προπέμπειν τινὰ*. Sed videtur hic, vi infinitivi, eſſe accuſ. non dependens a conſtructione ipſius verbi, quod alias cum gen. ſolet conſtrui, hoc ſenſu, *regem* in *pompa* procedere“ qui, obſcurius cogitata exponens, debuit ſic effari, eſſe hic accuſativum cum inf., qui pendeat a pr. formula *ἔθ. ἐϛὶ*, nec adeo pendere acc. *βασ.* a v. *πρ.*, quod ſane regit gen. perſ., cf. 4, 1, 7., ad quam rectionem reſpexit quoque librarius Ms. Ba., ducto ſuo gen. maxime e 2, 13, 4. m., qui locus illuſtrabit rem ipſam, quo habitu quibus que armis cohors Praetoria (hic intelligenda per vocem *τοῦ ϛρατοῦ*, cf. 1, 12, 8. e., peculiari Noſtri ratione, ut ſyn. *ϛρατόπεδον* 3, 13, 11. 2, 13, 4. 2, 5, 3.) extra bellum, in pompa e caſtris prodierit in urbem cum imperatore, ſive per feſtum diem, ſive in ſacrificio imperatoris, quo de poſtr. hic quoque cogitandum e §. ſq. Sed ibi in rectione v. *πρ.* cum gen. *βασ.* adhibet Bg. phraſin Lat., cui eſt ſyn. illa eiusdem in hoc loco noſtro; unde ille vel ipſe correxerit tacite cum Ms., vel alio ſenſu ceperit v. vulg., ubi Stp. Th. 3, 201. F. m. „*εἰς — μ. παντὸς τοῦ ϛρατοπέδου*, (ſic memoriter per lectionem aliam,) *ὡπλ. — πρ. regem* prodire *in* pompa *aliqua*. Niſi malis *πρ.* ibi accipere pro *προπέμπειν*, in quo ſimilem plane ex eo locum proferam“ ubi p. 208. B. e Noſtro 2, 6, 19. e. *μηδενὸς τῶν δημοτῶν — εὐφημοῦντος, ὥσπερ εἰώθασι προπέμπειν τοὺς βασιλέας*. Sed hac Stp. ſecunda notione et prima cum non repererim v. vulg. alibi, ſed tantum vulgari, quam et ſolam tenet L. Ern., pro *in* pompa *praeire*, de perſ., aut *praeferri*, de re, cum que ſemper cum gen.: ſi ſervanda ſit lectio vulg., ſumetur *προπ.* pro ſimpl. *in* pompa *ire* ſ. incedere, aut pro *in* pompa *prodire* ſ. procedere, ut *πρὸ* ſit pro *foras* et extra palatium; quae pertinebunt ſane maxi-

θὼν δὲ καὶ θύσας, τοῦ τε βασιλείου ἐπιβὰς θρόνου, ἔλεξε τοιάδε [t]. „Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, „ὅτι πᾶς οἰκείου φόνος εὐθέως „ἀκουσθεὶς [u] μεμίσηται [x], τό

quam facrificaffet, confcenfo imperatorio folio dixit huius 3. cemodi quaedam: *Non fum nefcius, omnem domefticorum caedem, fimul atque audiatur*

t) In A. al. titulus iterum Δημηγορία Ἀντωνίνου. u) Comma hic in A. al v. N. x) Colon Ms. Ba., ut punctum A. al.

me ad imperatorem. Tamen in proxime praeced. fermo eft potius d cohorte Praetor., praefertim ob illa ὤπλ. μαλ., ἢ ἐθ. ες., cui extr. for mulae fi additur oppreffum pron. perf. αὐτῷ, fc. τῷ ϛρατῷ: tum leg oportet aut cum Ms., aut προπέμπειν cum acc. vulg., quia confufio po tuit incidere, cf. 1, 8, 8. et quoad vocales α et ω in βασ. alibi. Pe quam ambiguitatem nihil hic critico licet, quam fervare vulg. et novun Ms. referre in Var. L.

εἰσελθὼν) Mos curiam introëuntium fenatorum, ut ture et mero fup plicarent; de quo more Caf. ad Suet. Aug. 35., v. Herodianus 5, 5, 1. Quem ritum confundere cum εἰσιτηρίοις videtur Valef. ad fragm. Dion 120. §. 162. quae fiebant victimis mactatis et extorum infpectione, Fabr. ad Dion. 73. p. 1236. *Leisn.*

Bg. cum P. in δὲ, pro τὲ, f. *praeterea*, et in duobus particip. primis, no item in tertio, ubi tamen copulam P. etiam oppreffit, cf. 3, 8, 11. ἀνελθὼν εἰς τὸν βασ. θρ., hic per analog.

οὐκ ἀγνοῶ) Comparat Pricaeus ad Apul. 3 Mil. p. 141. cum iftis Hero diani illa Apuleii, *nec ipfe ignoro*, quam *fit arduum, — eum, qui caed arguatur, quamvis vera dicat, — tamen multitudini tantae, quod fit in nocens, perfuadere*, et cum Quintil. (Inft. Or.) 12, 1. (extr.) *frequente etiam optimae caufae fimiles funt malis, et innocens recens multis veri milibus* premitur. *Leisn.*

Pro quo poftr. loco, alieniore hic ab reo non innocente, adhibu rim potius, quae ib. cap. fere med. leguntur, *frequenter accidit, ut hi* (malis hominibus,) *etiam vera dicentibus, fides defit, videatur que tal advocatus malae caufae argumentum.* Sed ex illo Apul. hic vertiffem *no* ignoro *quidem*, ut 2, 2, 13. ipfe Bg., qui, deferto P., hic commodi noftratibus, mutato v. privo in formulam, qua de fine explic. ap. C Th. in *nefc.* et *non* 461, 88., pro fcio, at de Gr. cf. fupra l. l. et fir Ind. Dem. 13, ult. ἐγὼ δὲ οὐκ ἀ. μὲν — τοῦθ', ὅτι λ. 622, p. οὐκ ἀγν. μ οὖν, ὅτι λ. et 283, 13. fed in orationem ipfam Exc.

οἰκείου φον.) *omnem* propinqui *caedem* f. confanguinei. *Steph.* qui tame in Th. 2, 1231. i. cum P. reddit, ut Bg., qui in fq. fere ex Ind. St „*fimul atque* audita *fuerint*" ubi non opus eft regere adv. cum particip (etfi alii id faciunt in fyn. εὐθὺς, cf. Ind. Dem. cui add. 564, 21. fed po particip. 621, ult. at ante id Xen. Hell. 6, 2, 17. it. in τὸ πρῶτον ad Cal h. in Di. v. 23.) quo et fpectarint editores quidam, hic poft ἀκ. pofit commate, (cf. Fi. Plat. Phaed. p. 179. e. 193. l. 8.) fed adv. referetu ad fq. v. finiti temporis μεμ., et particip. fumetur per fe, refolvend per particulam, hic quidem per *fi* f. *quum*, f. *ubi*, at alibi, v. c. in lo cis illis ap. Dem. et Call., per *poftquam*; aberrante prorfus Ind. Ael. V

„τε y ὄνομα ταῖς ἀκοαῖς ἅ- odio esse: et istud nomen si-
„μα z τῷ προςπεσεῖν a εὐθὺς b mulac ad aures accidit statim
„Φέρει χαλεπὴν διαβολήν. afferre gravem criminationem;
„τοῖς μὲν γὰρ δυστυχήσασιν c 4. quippe cladem passos mi-
„ἔλεος d, τοῖς δὲ κρατήσασι sericordia, victores invidia

y) τό, τε Ms. Ba. cum commate, ut A. al., secus ac 4, 4, 10. z) ἅμα Φέρει A. omissis illis in medio male Bs. 2. L. cum Pat. a) Hic nullum comma in A. 2. et Bs. 1. R. nobiscum. b) Ms. Ba. εὐθέως ἐγείρει μίασμα. v. N. c) δυςτυχήμασιν Lu. mendose. d) Colon Ms. Ba., ut punctum in A.

h. Kuhn. v. εὐθὺς ex 8, 1., ubi textus ipse Gron. recte distinxit, cf. de nostro adv. cum syn. παραχρῆμα (per figuram ἐκ παραλλήλου, ut in syn. εὐθὺς) Ind. Dem., sed pro exempli gratia Cas. ad Ath. 2, 6.. e. ut mox sq. εὐθὺς quoque. In sq. membro tantum est exergasia oratoria et enunciationis repetitio cum variatione, ubi P. negligenter transmittit orationem, et ad τὸ ὄν. assumit pron. αὐτὸ iterum, cum sufficiat Bg. pron. pro artic., qui sumit transpositum subst. ταῖς ἀκ., eodem redeunte sententia, si, relato τ. ἀκ. ad sq. v. φερ., post v. πρ. expleas pron. αὐταῖς, commatibus factis post ἀκ. et πρ., quo de v., sic tropice accepto, et vel absolute posito, vel cum aliquo dat., maxime pers., cf. Stp. Th. e Bud. C. 740, 46. Abr. ad Aesch. 1, 36. e. 86. m. 2, 89. e. Cas. ad Polb. T. 1. p. 807. i. Mor. ad Long. p. 90. b. „sonus, προςπίπτων ταῖς ἀκ., qui *ad* aures *accidit*" sine auctore, dum habui modo ex Ael. V. h. 4, 17. p. 367. e. ὁ πολλάκις ἐμπίπτων τοῖς ὠσὶν ἦχος, *sonus*, qui *saepe* accidit *auribus*, servato sic dat. severius, etiam a P., ad analog. forsan Nostro scribente tantum, et e Lat., cf. Stp. Th. cum G. Th. v. *accid.* Nr. 2., sed sine explic., pro privo v. pass. *audiri* et pro pr. ἀκ. privo; spectante P. potius ad Gr. illud ap. Sb. Ind. subst. ταῖς βασιλέως ἀκ. ἐνέπεσε λόγος e Zos. 4, 45, 4. cf. syn. phrasin ap. Heliod. p. 134. l. 8. ἐπάγη πρὸς τὴν ἀκοὴν τῶν ὀνομάτων ὁ Κνήμων.

εὐθὺς φ.) In rebus Ms. nil, nisi glossema, primum quidem apertum in adv., ex comparatione cum pr. membro, ut Schol. Pind. εὐθὺς quoque per εὐθέως interpretatur ap. Abr. Dl. Th. p. 798. m. cf. 160. m. Ammon. p. 62. sq. Suid., et cum παραχρῆμα Ind. Rs. Or. V. 7. If. Dem. Xen. Pol. Z. et pro exempli gratia Koen. ad Greg. p. 195. N. 22. cum Ind. Xen. Bach., ut εὐθὺ ap. Phil. p. 754. E. e. sicut variat per utr. adv. sacer scriptor Marc. 1, 10. 12. 18. 20. sq. 28. sq. 30. sq. 42. sq. Sed altera glossa duplex est tum privi alius syn. verbi ex alio tropo, tum pro adi. cum subst. unius subst., ubi commune glossarum indicium patet, quod discedunt a vulgatis nimium, sensum vero pariunt eundem, cf. Hes. 2, 600. i. μίασμα, ἢ μιασμὸς, μῶμος λ. it. p. 646. e. μῶμαρ, μέμψις, ὄνειδος, αἶσχος; sed Suid. 2, 581. m. μῶμαρ, ὁ μῶμος, dum Glossator non Momus fuit et tacuit supra cum in eadem phrasi φ. δ. 2, 8, 4. e., tum in εὐθὺς, pro temporis adv., etiam 4, 6, 1. sed rursus 4, 7, 3., reddente Bg. e P., it. Stp. Th. in χαλ., ubi Noster ad analog. saltem, et forsan Lat., cf. G. Th. 1286, 21. *crimen* — acerbum, — *asperum*.

τοῖς — δυστυχ.) In tota §. hac iterum est repetitio quaedam sententiae cum variatione, ubi post καρ. melior est distinctio nostra minor, quia

„φθόνος παρακολουθεῖ [e]· καὶ
„τὸ μὲν ἡττηθὲν τοῖς τοιούτοις
„ἀδικεῖσθαι, τὸ δὲ νικῆσαν
„ἀδικεῖν δοκεῖ. πλὴν εἴ τις 5.

sequitur: ac victa pars in talibus iniuriam accepisse, victrix autem intulisse putatur. Verum, si quis re-

e) Hoc colon in unis Ox. cum Ms. Bg., pro puncto rel.

altera sententia cum pr. cohaeret. In prima quidem Bg. partim deserit Stp. m. et P., ubi plur. δ. pro sing., qui et ad variandum in sq. sententia ponitur, solennis in universe pronunciatis, hic de occiso, sed ἐλ., quod pro neutro Sch. accipit, aeque potest esse masc., cf. 6, 9, 7. sed φθ., ex oppos. hoc, est vel indignatio, cf. 1, 10, 15., vel, ut Bg. Lat., odium, quam vim e Lat. duxerit Noster, tenente Stp. cum L. Ern. modo tertiam pro reprehensio, non plane ab h. l. alienam, cf. Eur. Hec. v. 288., respiciente P. in Lat. ad κρ. sententiam illam ap. Ern. In. rhet. §. 152. *in omni* certamine *qui* opulentior *est*, etiamsi *accipit* iniuriam, *tamen*, *quia* plus potest, *facere videtur*, ubi deinde subiicitur alia, *inferentem* iniurias *oderunt*, accipientis *miserentur*, quae vicinior nostrae, undecunque haustae. G. Th. habet modo e Cic. *in eum*, cui *misericordia* opitulari *debeat*, invidia *quaesita est*, sed ego ex eodem *virtutis comes* invidia *plerumque* bonos *insectatur*, spectante huc Stp. Th. sine Vs. in v. παρ., cf. Ind. Dem., cui add. 285, 22. 113, 19. sed in colorem sententiae ib. 845, 1. ἐμοὶ μὲν ἂν γενέσθαι τινὰ φθόνον, αὐτῷ δ' ἔλεον, tum ap. Thuc. 428, 30. εἰ γὰρ δι' ὑμᾶς μὴ ξυμμαχήσαντας ὅ τε παθὼν σφαλήσεται, καὶ ὁ κρατῶν περιέσται, λ.

τοῖς τοιούτ.) Forte ἐν τοῖς τ. *pars* in *eiusmodi* causis *facta inferior* s. victa. *Reisk*. Et sic sane etiam Bg. refert praep., vel corrigendo, quasi absorptam a pr. simili εν finitione, vel explendo, quia saepe opprimitur. Ap. Thuc. quidem sine Ind. 216, 16. οἷον φιλεῖ ἐν τῷ τοιούτῳ γίγνεσθαι, *quemadmodum* in *huiusmodi* rerum *statu* solet *accidere*, it. Xen. Cyr. 1, 4, 22. προθυμότεροι ὄντες ἐν τῷ τ. εἰς τὸ διώκειν, Th. V. 1. p. 43. m. *quum* alacriores *in* persequendo sint, *eo* rerum *statu*, sed Z. N. „scil. καιρῷ, in *hoc* rerum *statu*" quod Gr. subst. καιροῖς supplebitur et h. l. vel commune illud πράγμασι, tacente Stp. Th. et L. Bos. Ell., etiam de subst. μέρος, a Bg. e Sch. expresso statim ad neutra abstractorum τὸ ἡττ. et τὸ νικ., pro subst. pers. s. concreti ὁ ἡττηθεὶς et ὁ νικῶν, quo de genere, in verborum quidem participiis, act. s. pass., non tenebam aliorum collecta, sed similia tantum, v. c. ap. Thuc. 155, 30. τὸ μὴ κατὰ κράτος νικηθὲν, qui *per* vim *superati* non *fuerunt*, cum Schol. μὴ νικηθέντας, it. 361, 54. τῶν Ἀργείων — τὸ ἡσσωθὲν, Argivi, *qui* victi *fuerant*, nisi ib. refertur ad pr. l. 52. τὸ στράτευμα, tum sine Ind. Di. H. S. T. 1. 507, 20. φιλοῦμέν γε ἅπαντες τὰ ὠφελοῦντα, καὶ μισοῦμεν τὰ βλάπτοντα, omnes *enim* (sane) *iuvantem* amamus, *et* laedentem *odimus*, it. 388, 26. αὐθαδείας, ἣ φιλεῖ περὶ τὸ κρατοῦν αἰεὶ γίνεσθαι, *superbia*, quae *victoriam* comitari *solet*, immo *quae* solet *victori* semper *adesse*, sed alio sensu ap. Xen. M. S. 1, 2, 43. τὸ κρατοῦν τῆς πόλεως, it. N. T. 1. Io. 5, 4. πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ θεοῦ λ. pro quo ib. 18. πᾶς ὁ γεγεννημένος λ. it. 3, 9. ubi expleveris μέρος τῶν ἀνθρώπων s. γένος, cf. ib. 3, 1. et Glass. phil. ed. Dath. 1, 54. e.

„ὀρθῇ [f] κρίσει, καὶ μὴ διαθέσει „τῇ πρὸς τὸν πεσόντα [g] τὸ πε„πραγμένον λογίζοιτο, τήν τε „αἰτίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ὑπόθε„σιν ἐξετάζοι, εὕροι ἂν [h] ὁμοῦ „καὶ εὔλογον καὶ ἀναγκαῖον,

ſto iudicio et non ſtudio aliquo erga caeſum rem ipſam perpendat, cauſam que eius et fundamentum examinet, facile inveniet, ſimul et rationi conſentaneum et neceſſarium;

f) ἰφθῇ Lu. mendoſe. g) Nobiscum omittunt comma hic A. al. h) In Ms. Ba. hic comma iterum, cf. 4, 4, 9. e.

ὀρθῇ κρ.) Sic Ael. V. h. 2, 8. e. πόῤῥω κρίσεως ὀρθῆς, *procul a ſano iudicio remoti*, cf. Stp. Th. 2, 426. C. hinc ſine Vs., ſed 3, 1490. E. m. v. διαθ. aliunde ſolum Lat. *affectio*, cui ſyn. Sb. Ind. *affectus*, h. l. favor; tenente Bg. e P. tum pron. ſuppletum ad ſubſt. hoc, cf. 5, 4, 4. e. it. aliud ad part. τ. π., cf. §. 3., tum Lat. ſyn. ad λογ., non item ad τ. ὑπ., ſed e Sch., ubi Noſter de ſuo copulat ſyn. e proprio et tropico, ſed ad analog. modo in ἐξ. cum illis ſubſt., cf. Ind. Dem., cui add. 232, 3. ἄν τις ἐξετάζῃ δικαίως, αἴτια εὑρήσει λ. 230, 21. 252, 21. Xen. Oec. 2, 1. ἐξ. — εὑρ. cf. L. N. T. Soph. Ai. Theogn. Ael. V. h. Luc. Rs. Or. V. 4. II. Ev. Epict. Poſſ. C. et Xen. Bach. ſed in alias notiones ib. Cyr. Diod. S. Di. H. S. T. utr. Thuc. cum Schol. et Abr. Dl. ſed in rem crit. D'Orv. Ch. et G. Th. in P. *exquirere* cauſas *alicuius rei*, cum Gr. n., quod ib. et in Bg.

εὕροι λ.) Quintil. declam. 248. *neque enim continuo occiſus homo ad crimen et damnationem pertinet*, it. Inſt. Or. 12, 1. *ſi hominem occidere ſaepe virtus, liberos enecare nonnunquam pulcherrimum eſt: aſperiora adhuc quaedam dictu, ſi communis utilitas exegerit, facere conceditur. Ne hoc quidem nudum intuendum eſt, qualem cauſam vir bonus, ſed etiam, quare et qua mente* defendat. *Leisn.*

Ego quidem conferam potius Cic. pro Mil. (ubi locus ille communis tractatur, *inſidiatorem iure interfici poſſe*) c. 3. ſq. quaedam, ut c. 4. i. *atqui ſi tempus eſt ullum iure hominis necandi, quae multa ſunt*, certe *illud* eſt *non* modo *iuſtum*, (εὔλογον,) *verum* etiam *neceſſarium*, (ἀναγκαῖον,) *cum vi vis illata defenditur*, et paulo poſt, *ſi vita noſtra in aliquas inſidias, ſi in vim, ſi in tela aut latronum aut inimicorum incidiſſet*, omnis *honeſta* ratio *eſſet expediendae ſalutis. Silent enim leges inter arma, nec ſe expectari iubent, cum ei, qui expectare velit*, ante *iniuſta* poena *luenda ſit, quam* iuſta *repetenda*, it. c. 11. *ſin hoc et* ratio *doctis, et* neceſſitas *barbaris, et* mos *gentibus, et feris* natura *ipſa* praeſcripſit, ut *omnem ſemper vim, quacunque ope poſſent, a corpore, a capite, a vita ſua propulſarent*, rel., tum Dem. 228, 9. ἀναγκαῖον εἶναι νομίζω καὶ δίκαιον ἅμα, βραχέα — εἰπεῖν, it. 230, 24. ἔστι δ' ἀναγκαῖον — καὶ προσῆκον ἴσως λ. it. 91, 23. ſed 325, 25. ἀλλ' ἐὰν τὸν ἐμὸν τειχισμὸν βούλει δικαίως σκοπεῖν, εὑρήσεις λ. it. 326, 21. ſqq. ἃ καὶ βεβουλευμένα, — ἐὰν ἄνευ φθόνου τὶς βούληται σκοπεῖν, ὀρθῶς εὑρήσει, καὶ πεπραγμένα πάσῃ δικαιοσύνῃ, λ. it. 458, 17. ſqq. εἰ τοίνυν τὶς — αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐξετάσειε, — εὕροιτ' ἂν μᾶλλον ἐκεῖνο λυσιτελοῦν, it. 722, 23. κἄνπερ ὀρθῶς βούληται σκοπεῖν, εὑρήσει λ. it. 775, 22. ſqq. εἰ γάρ τις ὑμῶν ἐξετάσαι βούλεται, — εὑρήσει λ. et 1232, 5. ὥστε τῇ

„τὸν μέλλοντα πείσεσθαι [i] „δεινὸν, ἀμύνασθαι μᾶλλον, „ἢ ὑπομεῖναι. τῇ μὲν γὰρ συμ„Φορᾷ τοῦ πεσόντος καὶ ἀναν„δρίας [k] ψόγος παρακολου„θεῖ [l]. ὁ δὲ κρατήσας ἅμα τῷ „σεσῶσθαι καὶ δόξαν ἀνδρείας

esse, ut, qui videtur passurus malum, id propulset potius,
6. *quam sustineat; quippe ad calamitatem caesi etiam timiditatis nota accedit, victor cum salute etiam gloriam for-*

i) Ms. Ba. πήσεσθαι δεινὸν, mendose in vocali: sed hic comma, non post δεινὸν, in Bs. 1. v. N. k) Ms. Ba. ἀνανδρείας, sed prima manus ε induxit. *Mart.* cf. 2, 8, 4. ubi idem Ms. pro ει dederat simplicem ι, (quam hic tenent Stp. rel.) et 2, 12, 4. ubi Ms. idem pro simpl. ι obtulit ει solam, quae et hic diserte habetur in ed. A. 1. et in vitioso ἀνδρείας A. 2. Bss. et Pat., cui ansam dederit sequens vox eadem, ubi non variant in vocali edd. nec Mss., et unde fortassis auctor Ms. Ba. tentavit in primo hic ἀνανδρ., cum tamen talis varietas in vicinia subinde occurrat et ab illo homine etiam toleretur, cf. 1, 15, 5. e. l) Comma hic in Bs. 2. ut in Ms. Bg.

γ' ἀληθείᾳ σκοπῶν ἂν τις εὕροι λ. Sed Bg. in εὑρ. ἂν cf. 1, 1, 5., qui retinet e P. libero adv., cf. 3, 11, 13., ubi Noster ad analog. in v. εὑρ. cum acc. adi. neutr. rei, (nisi, supplendo v. εἶναι cum P., sumas acc. cum inf.) cf. sine Ind. Dem. 724, 22. εὕροι γὰρ ἂν ὡς ἀληθῶς τοῦτο προχειρότατον, 726, 18. 772, 12. it. 25, 22. ἀλλ' οὔτ' εὔλογον, οὔτ' ἔχον ἐστὶ φύσιν τοῦτό γε, et 459, 3., sed idem Noster in copulatis his argumentis, quoad verba quidem, de suo.

τὸν μελλ.) Oppressum a P. hoc membrum servat Bg., exprimens v. μελλ. cum inf., (ut Stp. Th. v. extr. aliunde, tacente Vig. et Poss. Sy.) et supplens ad sq. ἀμ. pron. αὐτὸ, quia adi. δειν. ad pr. v. πεισ. rexit; unde v. ἀμ., sic cum acc. rei sumtum, recte que conversum, non pertinet illuc, quo refert Leisn. in m. Ox. „Kust. p. 52." respiciens lib. de V. med. 1, 34., nisi, quatenus adiicias vim med. per haec *a se*; sicut, quam P., melius etiam Bg. in sq. v. ὑπ., quod ad sensum i. q. pr. πάσχειν, una cum pr. ἀμ. per analog. datum cum δειν., cf. Ind. Dem., cui add. 62, 18. 72, 16. 100, 25. 135, 21. 295, 7. 40, p. sed δεινὸν πείσεσθαι 128, 14.

τῇ μ. γὰρ) E Pol. habet Bg., praeter rel., etiam nullum comma (quod sustulimus) post πεσ., ob recte acceptum καὶ, it. aliud Lat., quam §. 4., ad παρακ., ob dat. rei cum acc. rei copulatum per illud καὶ, separando praep.; commodam hanc vertendi rationem ignorante Stp. Th., qui hinc sine Vs., ubi Noster peculiari ratione, sed tamen per quandam analog. Lat. ap. G. Th. cum Gr. n. 1039, 42. *an est aliquid per se ipsum flagitiosum*, etiamsi *nulla* comitetur *infamia*, in quo subst. P. subiicitur ib. explicandi causa illud Bg., etiam ignoratum a Stp. Th., qui ψόγ. cum gen. non tenet, ut nec ego aliunde, cf. Suid. Hes. Ind. Aeschy. Pav. it. Thuc. Xen. M. S. et Sy. it. Plut. Hs. et Krg. cum Gs. Chr. et Diod. S. 2, 556. l. 91. ἐγκωμιῶν τε καὶ ψόγων, sed sq. ἔστι δ' ὁ μὲν ἔπαινος, ὡς ἂν τις εἴποι, ἔπαθλον ἀρετῆς ἀδάπανον, ὁ δὲ ψόγος τιμωρία φαυλότητος ἄνευ πληγῆς, *vituperium* vero *poena* est *vitii* absque *vulnere*, pro quibus hi

„ἀπηνέγκατο. τὰ μὲν οὖν ἄλ„λα, ὅσα διὰ δηλητηρίων Φαρ„μάκων καὶ διὰ πάσης ἐνέδρας „ἐπεβούλευσέ μοι, ἔνεστιν ὑμῖν m) „καὶ διὰ βασάνων χωρήσασι „μαθεῖν. καὶ γὰρ διὰ τοῦτο „τοὺς ἐκείνου ἐν τοῖς ὑπηρέταις „ἐκέλευσα παρεῖναι, ὅπως εὔ-

7. *titudinis reportat. Ac caetera quidem quae venenis et omni genere insidiarum intendit, facile est vobis etiam per tormenta cognoscere.*
8. *Etenim idcirco illius ministros iussi hic adesse, ut*

m) Hic et post χωρ. nullibi erat comma, v. N.

ap. Nostr. in membro sq. δοξ., ubi Bg. e P. opprimit libere advers., in rel. severior, non autem aeque ad ἀπην., ac 1, 5, 24., variante Nostro cum §. 4. in ὁ κρ. et in ἅμα τῷ — καὶ cum μετὰ τοῦ — καὶ 1, 6, 15. 2, 10, 8., saltem e P. Vs. et ad sensum; in quo ἅμα τῷ cum inf., ita, ut sequatur particula καὶ, pro Lat. *etiam*, una cum verbo finiti temporis, peculiare quid habet Noster.

τὰ μὲν) Bg e P. in μ. ὀ., cf. 2, 2, 14., it. per syn. abl. in διὰ δ. φ., sed maxime in adi. πασ. (cf. 1, 2, 4. m.) et v. ἐπεβ., ad quod Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit μοι“ secus sane, ac P., unde olim restituamus severum dat. pron. *mihi*, solennem et ipsum ap. Lat. in Bg., cf. G. Th. 1168, 61., ubi tamen non est simile quid in totum orationis nostrae habitum, sed Gr. v. ἐπ. cum acc. aliquo rei s. pers. cf. Abr. Dl. Th. p. 32. 360. e. 700. e. Rs. Or. V. 5. p. 46. N. 9. b. cum Ind. V. 6. et 8. And., ubi et cum syn. pron. ἃ ἐπεβ., sed ap. Zos. 3, 31, 5. μήτε αὐτοῖς ὑπὸ Περσικῆς ἐπιβουλευομένοις ἐνέδρας, nec *vicissim* Persicae *Romanis* insidiae *tenderentur*, et Luc. Ind. ἐπιβουλήν τινα ἐπιβ. σοὶ, cum Ind. Rs. Or. V. 6. p. 918. m., unde tamen peculiare Nostro manet adiunctum per praep. Mox ad v. ἐνεσ. cum dat. pers. et inf. pro simpl. ἐσὶ Bg. e P. cum libero adi., sed Sch. etiam „licet“ cum Stp. Th. aliunde, cf. sine Ind. Dem. 69, 9. 124, 20. 137, 7. coll. 101, 12. 176, 19. 656, 4. Sed in rel. abit Bg. a P. partim e Sch. „χωρ. procedentibus *per* tormenta *adiscere*“ qui tamen non opprimit v., a Nostro per analog. iunctum cum δ. β. cf. 4, 4, 5. e. ubi laud. Abr. hinc sine Vs., ut Stp. Th. v. βασ. e., quo de cf. Suid. Hes. ad Thom. M. p. 143. N. 5. Ind. Sb. Xen. Cyr. Polb. Luc. Ael. V. h. Rs. Or. V. 4. 6. 7. utr. 8. And. it. Dem., cui add. 375, 27. 879, 25. Sed Bg. recte servavit καὶ, etiam sine ullo commate, ut referam minus ad pr. ὑμ., quasi non recto loco positum pro καὶ ὑμ., etiam *vobis*, ut *ego iam cognovi*, quam ad sq. v. χωρ. pro *etiam adeo*, vel sic, *licet vobis* s. potestis *cognoscere* cum aliunde, tum etiam per tormenta, quaestionibus adhibitis; in praecedd. respiciente Nostro ad 4, 4, 3. 4, 3, 2. 4, 1, 3.

τοὺς ἐκείνου) Post hoc ἐκ. videtur πιστοτάτους deesse vel φιλτάτους. *Reisk.*

Et ipse ego offendens olim in hac Nostri formula, ubi post articulum ellipticum, subintelligendo particip. aliquo, ut ὄντας s. γενομένους, inest pr. ἐν et abl. concreti τ. ὑπ., *illos* eius, *qui* sunt s. *erant* in *servis* s. inter *servos*, tamen nunc agnosco periphrasin, a Bg. e P. oppressam, ubi sal-

„ρῆτε τὴν ἀλήθειαν. εἰσὶ δέ τι„νες [n] αὐτῶν καὶ ἤδη ἐξετα„σθέντες [o]· καὶ τῆς ἐξετάσεως „ἐπακοῦσαι δύνασθε [p]. τὸ δ' „οὖν τελευταῖον ἐπῆλθέ μοι, „παρὰ τῇ μητρὶ ὄντι, ξιφή„ρεις [q] ἔχων τινάς, ἐς [r] τοῦτο

9. *inveniatis veritatem. Sunt etiam aliqui eorum iam examinati, quorum confessionem*
10. *exaudire potestis. Postremo autem aggressus est me, cum apud matrem essem, gladiis instructos habens secum quos-*

n) Sic per accentus nobiscum Ms. Ba., cf. 2, 14, 19. 3, 10, 11. m., pro δὲ τινὲς Stp. rel. o) Comma hic in Bss. al. cum Ms. Bg. p) δύνασθαι Ms. Ba. cum ed. A. 2. et Bs. 1. de solenni confusione, cf. 2, 10, 9. q) In Ms. Ba. ξιφήρεις scripserat prima manus, alia mutavit η in ει. *Mart.* solenni errore, cf. §. 5. πεισ. r) εἰς Ms. Ba. cf. 4, 2, 23.

tem est analogia quaedam non modo cum 2, 5, 4. οἱ ἐν τῇ βασιλείῳ ὑπηρεσίᾳ et 3, 15, 9. τῶν ἐν τιμῇ γενομένων ἢ θεραπείᾳ τοῦ γέροντος, (pro quibus abstractis hic varietur,) it. in formula eadem de rebus, v. c. ap. Xen. M. S. 1, 1, 8. i. τὰ μέγιστα τῶν ἐν τούτοις, sc. ὄντων, ubi cf. Hindb., sed etiam cum syn. praep. ap. L. Bos. Ell. p. 232. m. „ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου, sc. οἰκείων, eos, *qui* sunt *ex* domesticis *Aristobuli*" cf. L. N. T. Krb. p. 203. m. Nr. 19. In sq. Bg. de suo addit adv. in v. παρ., deserens P. in sq. εὑρ. τ. ἀλ. et se ipse 3, 12, 13.

εἰσὶ) Aberrantem P. castigavit Bg., nisi quod omisit δὲ iterum, cf. 4, 4, 13., et transponit καὶ, faciens cum Sch. in „ἐξ. *exam.* per tormenta" quo adiecto definitur sensus verbi forensis s. iudicialis, cf. Stp. Th. cum Bg. 1, 1248. E. e Dem., cuius Ind. tamen locum ex 1124, 22. aliter exponit, Luc. v. e. cum Rs. Or. V. 4. In sq. Bg. omnia e P., praeter rectum modum in δυν., suppletum gen. pron. pers. demonstr. αὐτῶν cum καὶ mutando in pron. relat., de solenni ratione Lat. in copulandis membris, cf. Scheli. de stilo v. *qui* pro *et is*, sed ut pro libera Vs. hac potuerit servari *et* examen *illud* rel.; scribente hic Nostro per analog. modo, cf. de ἐξετ. 1, 8, 17. cum Hsy. Call. Luc. Di. H. S. T. utr. Abr. Dl. A. et Poss. Call.

τὸ δ' οὖν) Bg. e P. iterum omittit οὖν, cf. 3, 7, 12., et reddit τὸ τ. cf. 1, 12, 11. e., sed in v. ἐπ. vicinius ad Sch. „invasit *me*, occidendi animo" cf. 1, 8, 12., deserto P. ad sq. ὄντι, etiam in ξ. ἐχ. partim, me reperiente ξ. ap. Bud. C. 1116, 50. hinc sine Vs., sed sine exemplo ap. Hesy. ξίφη κατέχοντες, nec coll. Suid. 2, 647. m., at praeterea ap. Eur. Or. v. 1627. Phoen. v. 366. Rhes. v. 713. Ios. 2, 68. s. 5. i. p. 96. s. 6. m. Dion. C. p. 316., ut videatur esse in poetico-historicis vocabulis; membrum sq. negligente P., non item Sch. „*praeparatos* s. *accinctos* ad *hoc agendum*" cf. Ind Dem. cui add. 42, 2. 180, 23. 183, 25. 576, 16. et in rem criticam Luc. 3, 227. N. 46. it. Fi. The. p. 139. a. m., tum Stp. Th. 3, 822. D. e. sine Ind. e Thuc. cum pr. εἰς, per quam variatur cum πρὸς supra; rem ipsam emencito hic Caracallo, cf. Xiph. S. 426, 34. ἐπεὶ δὲ εἴσω ἐγένοντο, ἑκατόνταρχοί τινες εἰσεπήδησαν ἀθρόοι, παρὰ τοῦ Ἀντωνίνου προπαρεσκευασμένοι.

„παρεσκευασμένους. ὅ περ [ſ] „ἐγὼ προμηθείᾳ πολλῇ καὶ „ἀγχινοίᾳ συνεὶς, ἠμυνάμην, „ὡς πολέμιον [t]· ἐπεὶ μήτε γνώ-

11. *dam ad id paratos. quo ego magna providentia et ſagacitate intellecto, ultus eum ſum ut hoſtem, quoniam nec*

ſ) ὅθεν Ms. Ve. et Vi., v. N. ſed ὅςπερ Bc. mendoſe. t) Punctum hic Bc. ſed comma A. al. cum Ms. Bg. v. N.

ὅ περ) Ven. ὅθεν minus recte, in (Boecl.) Argent. vitioſe extat ὅςπερ. *Stroth.* Mallem ὅνπερ Getam, ut πολέμιον maſculinum ſit Nam ſequentia επει — εφερεν ad ipſum Getam pertinent. In edit. Boecl. vitioſe extat ὅςπερ, ut iam notavit Strothius. *Gedik.*

Mss. res fuerit aut ſcribae error, aut Gloſſatoris ſolertia, ſumentis vulgatum pro διό περ et ὅ pro διὸ, per ellipſin διὰ ſ. κατὰ, cf. L. Bos. Ell. p. 478. m., per quam ellipſin eſt quoque ap. Suid. 2, 703. m., ſed alio ſenſu, h. e. definiendi et reſtringendi, pro que Lat. *qua*, quoad, *quatenus quidem* ſ. *ſcilicet*, cf. καθὸ, 1, 8, 2. m., cum h. l. ab initio enunciationis et ſenſu illativo, pro *unde* ſ. *igitur*, ad ſq. v. συνεὶς aſſumi debeat pron. τοῦτο, et Mss. ὅθεν referri ad ſq. membri v. ἠμυν.; vel per libertatem manente P. cum Ms. Ba. in vulg., dum pron. reſolvit in adverſativam et ſubſt. liberum „*ſed* ego *re praecognita*" ubi, praeter reliqua, omiſit proprie Lat. pron. *ea*, cf. 1, 5, 20. i. 2, 6, 4. 1, 1, 5. e.; de ſuo ſcribente Noſtro in adi. illo cum ſubſt. duobus, (interiecto quanquam, unde Bg. mutavit ordinem,) deinde in copulatis ſubſt. his ſyn. tam inter ſe, quam cum v. συν., nec ferente G. Th., niſi ex Firmic. *vigili* ſagacitate *occulta* facinora *perquirere*, et *ſolertia* et *ſagacitas*, — *mentis agitatio* atque *ſolertia*, in hoc cum Gr. n. ἀγχ., quo de cf. Cas. ad The. Char. p. 156. e. Fi. et Suid., non coll. ad Hes., Ind. Luc. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. ex eo que ſupra ad 2, 14, 3. ut 1, 9. 1. e. ad πρ. cum Thuc. 274, 53. et ib Schol., ducente Bg. partim e Vs. P. in Stp. ed. caſtigata. Tum Sch. in ἀμ. „ὅπερ ἠμ. ὡς πολ. *quod* ultus *ſum*, tanquam *hoſtile*. Pol. videtur legiſſe ὅνπερ maſc., tanquam *hoſtem*" rectius ſane, ut Bg., qui propterea ſupplevit pron. perſ. αὐτὸν, dum durior eſt rectio ab ὅ ad ἠμ., interiecto alio verbo συν., ut in Mss. ratione ante, in primis hoc Noſtri ordine, i. e. praemiſſo pron. ἐγὼ, etſi per ſe v. ἀμ. cum acc. rei procedit; quo de infra.

ἐπεὶ μήτε) Suſpectum ὁρμήν. *Reisk.* Cum libri omnes ſervent: peculiare quid Noſtri tantum hic agnoverim, accipiens (ex oppoſito γνωμ., quod de animi facultate valet intelligendi cogitandi que, et de modo, quo quis cogitat, de cogitatis ac ſententiis, quas quis fovet, Lat. *mentem* ut adhibiturus ſim cum P. hic potius, noſtratium que *Geſinnung*, cum quis cogitat, ſe fratrem eſſe, et per cognationem hanc interiorem debere fratri officia quaedam peculiaria,) de animi parte altera et voluntate, quae habet propenſionem inclinationem que, hic ἀδ., dignam fratre, ut velis ac cupias quaedam, tanquam frater, in primis bene velis et cupias, magis que faveas et ames; quo tendunt illa in Sb. Ind. tum hinc „*affectum* fraterni *animi*" tum e Noſtro infra 4, 12, 12. ubi variatur ordine et per adiectos articulos, τὴν ὁρμ. ἤδη καὶ τὴν γν. περὶ τὴν ἱπποδρομίαν ἔχων" *animi affectu* et *mente* intentus *circenſibus* „tum e Zos.

„μὴν ἔτι, μήτε ὁρμὴν ἔφερεν „ἀδελφοῦ. ἀμύνεσθαί τε αὖ 12. „τοὺς [u] ἐπιβουλεύοντας, οὐ μό- „νον δίκαιον, ἀλλὰ καὶ σύνη-

animum iam, nec intentionem afferebat fratris. Ulcisci autem insidiatores, non modo iustum, sed et usitatum. Ipse

u) Ms. Ba. ἀμύνεσθαί τε τοὺς ἐπιβ sed Mss. Ve. ac Vi. modo τοὺς ἐπιβ. pro edd. ἀμ. τὲ αὐτοὺς ἐπιβ. et Ing. I. ἀμ. τε αὖ τοὺς ἐπιβ. v. N.

5, 9, 6. εἰωθὼς ἐν ταῖς κρίσεσι τὰς τῶν βασιλεῖ παραδυναστευόντων θεραπεύειν ὁρμάς τε καὶ γνώμας" *studia* et *anim.* „quod Lat. servat L. Ern. e Stp. Th., qui 2, 1449. A. m. e P. habet in altero Nostri loco illo antea, adiungens haec" copulari duo haec subst. et alibi ab eodem „quod et ipsum fit peculiari ratione, quia Zos. duxerit e Nostro hoc, ut alia, qui et voces alias detorquet in alias partes ac notiones, ut hic ὁρμὴν generalius quid ad formae, fere cum nostratibus in *Neigung*, quo respexerit quoque Bg., ap. G. Th. tamen non diserte explicatum de voluntate et propensione; cf. Munth. p. 249. m., libere agente hic P., sed in ἐφ. spectante alium tropum, pro habere, dum Bg. cogitat adiuncta quaedam, v. c. ad matrem, ad matris diaetam; scribente Nostro ad analog. forte Lat. et vel formulae P. *mentem — gerere*, vel syn. *gerere — animum*, it. *ferre* — animum *in consilium*, vel Bg. *afferre — animum*, cf. G. Th. sine explic. it. Spart. in Car. c. 2. e. p. 710. i. qui in curia *questus est de fratris insidiis involute et incondite, ad illius accusationem, sui vero excusationem, — fratri se omnia permisisse, fratrem ab insidiis liberasse, et illum tamen sibi gravissimas insidias fecisse, nec vicem amori reddidisse fraterno*, sed Dem. 1004, 25. ἀλλ' ἐὰν μὲν, ὥςπερ εἶναι φῄς ἀδελφὸς, καὶ τὰ ἔργα ἀδελφοῦ ποιῇς, δόξεις εἶναι συγγενής. ἐὰν δ' ἐπιβουλεύῃς λ. Caeterum a P. discedit Bg. etiam in ἐπεὶ, quo de, ut et de distinctione ante id, cf. 2, 1, 4. e.

ἀμύνεσθαί τε αὐτοὺς) Scribo αὖ τοὺς ἐπιβ. *Steph.* Forte αὐτὸν τοὺς ἐπιβ. *Reisk.* Ven. τοὺς ἐπιβ. recte, volebam iam olim scribere αὖ τοὺς λ. postea Stephanum idem sensisse intellexi. *Stroth.*

Sch. „pro αὐτοὺς Stp. legit divisim αὖ τοὺς, nimis argute" quod responsum nihil valet, nulla causa addita. Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „legit αὖ τοὺς" quod et ipse credo ob illam rationem, quam in simili caussa 3, 7, 18. attuli, quia Bg. non expressit vulg. pronomen, etsi non liquet, quid praeterea voluerit, τὲ, an δ' aut δὲ, qualem advers. dedit solam cum P., ut l. l. etiam plane oppressit αὖ, quod sane melius, quam vulg., convenit contextui, pro *rursus* s. contra, pro mea parte, vel pro *porro*, unde nec dubitavi edere Stp. coniecturam, quanquam contra Mss., ubi tamen vestigia sunt lectionis huius, quia excidere potuit iterum (ut 3, 11, 4. 3, 15, 10.) syllaba αυ, id que ob pr. τὲ, quod, a Ms. Ba. diserte servatum, sed a rel. tacite, cum αὖ reperi ap. mox laudandos, it. Ael. V. h. 2, 13. p. 98. e. et ib. p. sq. in N., quae et profert alterum δ' αὖ, una cum poëtico δ' αὖτε saepe ab Inttp. per unam Lat. advers. redditum; unde Bg. aeque sic maluerit, etsi alibi quoque τὲ omittit, cf. 3, 1, 14. m. et in αὖ etc. Bud. C. Hoog. Op., Z. ad Vig., Rsm. ad Dev., ad Luc. 2, 487. N. 88. Suid. non coll. ad Hes., Ind. Thuc., cui add. 120, 27. 126, 17. 24. 157, 31. 388, 94. Ind. Xen. M. S. Z. it.

„θες. αὐτὸς γοῦν ὁ τῆσδε τῆς *etiam huius urbis conditor*
„πόλεως κτίϛης Ῥωμύλος οὐκ *Romulus non pertulit fra-*

Pol. cum p. 186. N. it. Ἀνβ. ubi verus locus est 3, 4, 20. sed tertium δὲ αὖ sine apostr. ib. 1, 10, 11. 2, 6, 7. it. Bach., cui add. Sy. 2, 24. 3, 9. 4, 10. et Cyr., cui add. 1, 2, 9. 11. 1, 5, 5. 1, 6, 2. 13. bis, et τὲ αὖ 1, 1, 1. 1, 5, 9. et αὖ πάλιν 1, 6, 13. sed Dem. sine Ind. 238, 21. 526, 2. 554, 2. 559, 15. 628, 1. 829, 3. In rel. severior Bg., quam P., maxime in servato plur. τ. ἐπιβ, cf. §. 4., et in omisso adv. ad συν., cf. 4, 2, 23.

αὐτὸς γ.) Diximus alibi, nempe ad 1 A. Tac. 10. annot. 19., solenne esse nequitiarum civilium magistris et auctoribus abuti exemplorum colore. Ita Caligula ap. Suet. 25. rapta et abducta ex alterius matrimonio uxore, *matrimonium sibi repertum* exemplo *Romuli* et *Augusti*, ait. Nihil usitatius hodie, quam exempla palam improba, manifesto que etiam gentilium consensu damnata, in praesidium malae causae advocare. Quinimo, quod nemo cordatus sine stupore referre aut legere potest, ad licentiam facinorum tuendam, aut alios usus, ipsa S.Scripturarum exempla, quae Spiritus S. in utramque partem manifesta censura vel absolvit, vel damnavit, contraria prorsus interpretatione adornantur; quod praesertim impius ille sub pietatis praetextu Thomas Campanella de Monarchia Hispanica passim facit. *Boecl.* Se ipsum aequat Romulo. Iam alii utrosque fratres Romulo et Remo compararunt, et quidem speciatim Colonia Iulia Caesaraugusta, quae urbs decreto decurionum numum percussit, in quo Lupa visitur, Romulum et Remum lactans, ap. Musgrav. p. 76., qui, *videtur*, inquit, *respicere Caracallum et Getam, tanquam Romae alumnos.* Similis numus est in numophyl. Reginae Christinae Tab. 27. in Antoninum p. 191. Similis quoque in Philippum Imp. tempore saecularium ludorum cusus ap. Beger. p. 731. Similes numi in Antoninum quarundam Coloniarum ap. Vaillant. *Leisn.*

Qui et in m. Ms. Bg. „omittit Ῥωμύλος" vel potius scriba negligentior, unde restituimus statim e P., qui et ipse liberior, praeter pron. τῆσδε, pro *huiusce*, cf. 3, 11, 11., quoque in αὐτ., quod Bg. capit pro καὶ αὐτὸς, intensiva notione, pro etiam adeo, cf. 2, 6, 12., nisi particulam γ. expressit per *etiam*, sensu copulandi et transeundi, ut per *porro* 2, 1, 15., cf. 4, 1, 4., quam contra P. sumserit pro causali, cf. 2, 3, 9., valituram hic aeque pro *igitur*, in narrando et demonstrando, exemplis que memorandis, tenente Stp. Th. 4, 1306. C. e. tantum κτιϛὴς hoc accentu, sine exemplo, cf. L. N. T., sed L. Ern. etiam nostrum simul accentum, quocum solo reperi ap. Hesy. sine N., Ind. Luc. Diod. S. ubi et 1, 454. l. 2. ὡς ἂν κτ. γεγονὼς τῆς πολ., ut *urbis* huius *conditor*, sed cum gen. τόπων ap. Lyco., et ap. Flor. 1, 1, 1. *primus ille* et *urbis* et *imperii* conditor *Romulus*, cf. Cic. de offic. 3, 10. m. *in eo* rege, *qui* urbem *condidit*, rel. ubi caedem hanc reprehendit. Mox Bg. e P. in v. ἦν., etiam in servato particip. per continuam rectionem, ubi comma sane post ἀδ. locum habet, sed et aliquod post v. ἦν., si acc. participii pro inf. sumatur, quem tamen aeque ignorat Stp. Th., ac rectionem cum acc. pers. et particip., forsan e Lat. ductam, tacente G. Th., cf. Virg. A. 9, 622. *talia* iactantem *dictis ac dira* canentem *Non* tulit *Ascanius*, it. 10, 578. *haud tulit* Aeneas *tanto* fervore *furentes*, it. 12, 371. *non* tulit *instantem* Phegeus *animis* que *frementem*, ubi oppressi sunt acc. pers. pron. *illum*

„ἤνεγκεν ἀδελφὸν[x] ὑβρίσαντα trem, tantum illius operibus
„μόνον εἰς τὰ ἐκείνου ἔργα. σι- 13. illudentem. Taceo Ger-
„γῶ Γερμανικὸν[y] τὸν Νέρω- manicum, Neronis: et Titum,

x) Comma hic in Bs. 2. L. al. cum Ms. Bg., v. N. y) Γερμάνικον Ox., ut Δομετιάνου Bs. 1. L. cum Bs. 2. R. quorum primum tenent etiam Par. et simul τοῦ pro τὸν bis mendose.

f. *illos*, e Gr. ferente me tantum ap. Luc. 1, 482. l. 54. οὐ φέροντας τὸν Διογένην, *non ferentes Diogenem*, cum acc. perf. nudo, fed alio fenfu Ind. Rs. Or. V. 4. πολὺν φέρων ἐν ταῖς διαβολαῖς τὸν Φίλιππον λ.

ὑβρίσαντα) Refpicit petulantiam Remi, *faltu* moenia *increpantis*, ut loquitur Florus (1, 1, 8. vallum — *cuius* dum *irridet* anguftias *Remus*, id *que* increpat *faltu*.) Caeterum Attice dr. ὑβρίζειν εἴς τι Lys. Or. 1. p. 4. (Rs. Or. V. 5. p. 17. ὁ γὰρ ἀνὴρ ὁ ὑβρίζων εἴς σε λ.) fed idem eadem or. habet eriam ὑβρίζειν τινὰ, omiffa praepofitione. Etiam Herodianus 5, 6, 24. dicit ὑβρ. πρόσωπον. Interim Lucianus differentiam aliquam ftatuit inter ὑβρ. τινὰ et εἴς τινα in Soloec. p. 759. fq. Spanh. ad Arift. Plut. 900. *Leisn.*

Sed Luc. refutatus a quo non? cf. N. ib. 3, 580. it. 2, 283. N. 77., ubi huc refpicitur fine Vs. et cum mendofa lectione τοῦ ἐκεῖνα λ., ad Lys. l. l. cum Rs. Or. V. 6. Ind. Bud. C. 397, 50. D'Orv. Ch. Is. Pan. Mor. p. 81. 109. Pal. Fi., Arift. Kuft., Dion. H. S. T. 1. Dem. cui add. 104, ult. 138, 13. 212, 23. 516, 15. 21. 520, p. 540. ult. 546, 5. et in paff. cum εἰς 555, p. fed act. cum pr. περὶ 1076, 18. tum Stp. Th. 3, 1716. C. fq., ubi et hinc „*operibus* fuis *illudentem*, opera fua afficientem contumelia" i. e. ridentem, contemnentem verbis factis que, cf. Freinsh. ad Flor. l. l., et alibi de ἔργ. notione peculiari, quo Sch. fpectat „ftructa manu" de vallo aut muro, cf. Liv. 1, 7., in μον. alium ordinem fequente Bg. fere e P., quod adv. Nofter propius ad εἰς ἔργ. quoque pofuerat cum vi, pro *ne quidem* operibus ftructis, f. *vel*, f. *etiam adeo*, ut tanto iuftius ulcifcerer fratrem, qui me ipfum invaderet.

σιγῶ Γερμ.) Mutilatus eft locus, atque ita procul dubio interpolandus, σιγῶ Γερμανικὸν τὸν Τιβερίου, Βρεττανικὸν τὸν Νέρωνος, καὶ Τιτ. ut cum e Dionis epitome, tum e Zonara cognofcitur. Itaque et vertendum, *taceo* Germanicum *Tiberii*, Britannicum *Neronis*, ac *Titum Domitiani* fratres. *Sylb.* et hoc latini fermonis effe videtur; graeci potius dicere folent ἐῶ λέγειν. Caeterum recte coniecciffe iudico Sylburgium, qui poft Γερμανικὸν excidiffe putat τὸν Τιβερίου, καὶ Βρεττανικὸν, quod ob fimilem exitum ανικὸν admodum vero fimile eft. *Stroth.* σιγω Γερμανικον τον — fc. αδελφον — Νερωνος λ. Quaeritur, quo iure Herodianus Germanicum Tiberii — fi hunc per Nerorem intelligere velis — fratrem appellare pofsit, quum potius filius effet, per adoptionem fcilicet. Scheidius enim turpiter fe dat, dum in indice dicit: Tiberius *fratrem fuum* ex infidiis per Pifonem creditur interfeciffe. Sylburgius melius vidit difficultatem huius loci. Quare poft Γερμανικον excidiffe putabat τον Τιβεριου, καὶ Βρεττανικον. Sed minime probare poffum hanc emendationem, etiamfi Strothius ei album calculum adiiciat. Nam ut nihil dicam de nimia huius coniecturae audacia, aperte tamen refragatur confilio orationis Caracallae. Is enim exempla afferre volebat non cuiusvis interfecti aliquando cogna-

„νοῖς, καὶ] Τίτον τὸν Δομετιανοῦ. *Domitiani*, *fratres*. *Marti*, cuius rei innumera coacervare poterat, sed in specie exempla fratris a fratre peremti; id quod etiam clarissime docent caetera, quae affert, exempla, Romuli, Domitiani, Marci, licet in ultimo hoc mendacem famam, — cf. Iul. Capitol. in M. Ant. Philos. c. 15. et in Vero c. 11. — non veritatem sequatur iniuriosus Caracalla. Iam vero Germanicus, ut dixi iam, non frater erat Tiberii, sed filius adoptivus. Posset aliquis coniicere, pro Γερμανικον legendum esse Βρεττανικον. Sed ne id quidem opus est. Equidem veram iudico vulgatam lectionem, eius que duplicem affero explicationem. Si Nero hic idem est cum Tiberio: Germanicus, de quo hic sermo est, non ille est, qui plerumque hoc nomine insigniri solet, Tiberii nempe filius adoptivus, qui Antiochiae periit, sed huius potius pater naturalis Drusus, frater Tiberii. Hic enim Drusus itidem est vocatus Germanicus, cf. Suet. in vita Claudii c. 1. *Senatus Druso Germanici nomen posteris que decrevit.* Non quidem certum est, Tiberium hunc fratrem suum interficiendum curasse, sed verosimile id fit ex quibusdam Suetonii locis. C. 1. in Claudio narrat, *nonnullos tradere*, hunc Drusum, *suspectum Augusto*, interceptum *veneno*; et c. 50. in Tiberio de huius in fratrem Drusum odio loquitur. Caracallam vero in hac oratione rumores tantum sequi, iam antea exemplum Marci Aurelii nos docuit. Enimvero malo, Neronem hic non esse Tiberium, sed ipsum illum imperatorem, sub hoc nomine maxime notum, praesertim quum ipse Herodianus 1, 3, 9. ita hoc nomine usus sit. Nunc vero Germanicus idem mihi est qui Britannicus. Hunc enim Neronis fratrem vocatum etiam esse Germanicum, patet ex Suet. c. 27. in Claudio: *quem primo* Germanicum, *mox* Britannicum *cognominavit.* Ex eodem Suetonio, et praeter hunc etiam e Xiphilino atque Zonara constat, Domitianum Titi fratris mortem, si non effecisse, accelerasse saltem. *Gedik.* (Cuius haec in Mus. Crit. Stosch. reperi, postquam iam Notam meam super hoc loco consignassem, quae partim confirmatur etiam huius Viri Longe Doctissimi auctoritate.) De exemplo, a Romulo petito, satis constat, si caetera, quae adducuntur, utique quadrarent. Nam praeterea, quod Germanicum Tiberii fratrem appellet, cum per adoptionem filius esset, nullibi, quod sciam, proditum est, Germanicum Tiberio insidias struxisse, aut quoquo modo opprimendum curasse; quod tamen noster innuere videtur. Certe Germanicus ipse Antiochiae obiit non sine veneni suspicione Suet. l. 4. c. 1. (Tib. c. 39. et Calig. c. 1. e. c. 2.) Ad haec neque Titus commode in exemplum cesserit, qui, referente Suet. c. 4. l. 11. (Tit. c. 9. e.) *fratrem insidiari sibi non desinentem, sed, paene ex professo, solicitantem exercitus, nec occidere, neque seponere, ac ne in minore quidem honore habere sustinuit.* Quod ad Marcum attinet, v. Spart. (s. Capitol.) in Vero (c. 9. T. 1. p. 430.) *haec vitae diversitas*, inquit, *atque alia multa, inter Marcum et Verum simultates fecisse, non aperta veritas indicabat, sed occultus rumor insusurrabat.* Deinde Marcum ab omni huiusce fraudis suspicione liberat. *Oxon.*

Quem Sb. respicit locum Xiph., (nam Zonarae non potui conferre,) est ed. Sb. in Nerone 267, 18. Νέρων οὖν τὸν Βρεττανικὸν καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ διεχρήσατο, et 270, 14. τὸν Βρ. φαρμάκῳ δολοφονήσας ὁ Νέρων, sed 267, 10. sqq. Britannicus γνήσιος — τοῦ Κλαυδίου παῖς ἐπεφύκει, sed ἡ ἡγε-

„Μάρκος αὐτὸς, Φιλοσοφίαν *cus ipse philosophiam et*

μονία — ἐκ — τοῦ νόμου καὶ τῷ Νέρωνι διὰ τὴν ποίησιν ἐπέβαλλεν, iure civili, propter *ius* adoptionis, *imperium* ad *Neronem* quoque *pertinebat.* Sed hoc ipso loco, conservata lectione vulg. cum libris omnibus, etiam P., quem plane Bg. dedit, utar ego contra dubitationem Sb. dupliciter, primo sic, ut dicam, Britannicum illius esse Nostri Germanicum, deinde, quod Bg. e P. adiungit ad perspicuitatem de *fratre*, ut accipiam de fratre per adoptionem, quo de sensu cf. Periz. Animadv. historic. ed. Harles. p. 406. Utraque vero res firmari etiam potest testimoniis historicorum his, Angl. ap. Heyn. H. 4, 756. m. ubi de imperatore Claudio et victoria de mari Britannico, *aus eben dem Grunde gab er* seinem *Sohne* von *Messalinen* Germanicus *den* Beynamen *Britannicus*, nihil contra monente Nota, tum Suet. in Claud. c. 27. i. quem *primo* Germanicum, *mox* Britannicum *cognominavit*, it. in Neron. c. 6. e. *ut emanaret in vulgus, missos a Messalina, uxore Claudii, qui eum meridiantem,* (Neronem,) *quasi* Britannici *aemulum*, *strangularent*, unde colligas saltem, inimicitias quasdam inter istos exercitas esse, ut et ex his cap. sq. *Britannicum* fratrem, *quod se post* adoptionem *Aenobarbum* ex *consuetudine salutasset, ut subditivum, apud patrem arguere conatus est*, it. c. 33. m. *Britannicum*, non *minus aemulatione vocis, quae illi iucundior suppetebat, quam metu, ne quandoque apud hominum gratiam paterna memoria praevaleret*, veneno *aggressus est*, quod et, ut post sequitur, *inferri in triclinium dari que* coenanti *secum* Britannico *imperavit*, rel., latius hoc narrante Tac. Ann. 13, 15. sqq., ubi etiam nominatur *Britannicus*, et c. 14. e. modo *audiretur hinc* Germanici *filia* rel., sed c. 17. i. *in campo tamen Martis sepultus est, adeo turbidis imbribus, ut vulgus iram deum portendi crediderit* adversus *facinus*, cui *plerique etiam hominum ignoscebant*, antiquas *fratrum* discordias, *et insociabile regnum existimantes.* Itaque hic non intelligo Germanicum illum, sub Tiberio clarissimum, sed alterum sub Claudio, quem et alibi Tac. appellat modo *Britannicum*, modo *Germanicum*, cf. Ann. 12, 2., saepius tamen sane *Britannicum*, cf. ib. c. 25. 41. 69., pro quo licuit Nostro adhibere aeque nomen *Germanici*, qui et forte auctores habuerit in eo, quod dicit hic, Titum interemtum a Domitiano. Sic enim Nostri haec capio, non ut Oxonienses, praeter laudata in eorum Nota antea loca, addens hunc Suet. in Domit. c. 2. e. *neque cessavit ex* eo *insidias* struere *fratri*, clam, *palam*, rel. Denique recte Sch. „σιγ. *taceo*, silentio praetereo aliquem" quo de sensu verbi et rectione cum acc. pers. sane nihil reperi, cf. L. N. T. Suid. Ind. Soph. Ai. Orph. Theogn. Valck. Eur. diatrib. Plut. Hs. Dion. H. S. T. 2. Xen. Cyr. Dem. sed Rs. Or. V. 4. cum acc. rei, quem et habet syn. *σιωπᾶν*, cf. Stp. Th. cum Poss. Call., ad quam analog. scriptum hic fuerit, sed magis tamen ad Lac., cf. G. Th. in Bg. it. v. *silere*, et in hoc Ind. Amm. M.

Μάρκος) Inique eum onerari hac calumnia, magna asseveratione contendit Capitolinus in Vero cap. ult. et Ritterhus. in Marco suo. Adde, quae notavimus supra ad 1, 4, 21. *Boecl.* De Marco, quod dicitur, attingit etiam Capitolinus (in Marco c. 15. p. 347. *nemo est principum, quem non gravis fama perstringat, usque adeo*, ut *etiam* Marcus *in sermonem venerit*, quod *Verum* vel *veneno* sustulerit, — *vel certe per* medicum *Posidippum, qui ei sanguinem intempestive dicitur emisisse,*) et sub

„καὶ ἐπιείκειαν προσποιούμενος,	*mansuetudinem prae se ferens,*
„Λουκίου τὴν ὕβριν οὐκ ἤνεγκεν,	*Lucii contumeliam non tulit,*
„ὄντος γαμβροῦ[z], ἀλλ᾽ ἐξ ἐπι-	*generi sui, sed per insidias*
„βουλῆς αὐτὸν ἀπεσείσατο. ἐ-	14. *eum amolitus est. Ego*
„γὼ δὲ, δηλητηρίων παρε-	*vero venenis comparatis in me,*

z) Colon in Ms. Ba.

finem Veri (c. 11. p. 437. *nota est* fabula, *quam* Marci *non* capit *vita*, quod *venenum* Marcus *Vero* porrexit: *sed hoc nefas est de Marco putari*, cf. c. 10. i. p. 434. et Capit. in Marco c. 29. e. p. 402. *dederunt ei vitio*, quod *et* fictus *fuisset*, nec *tam simplex*, quam *videretur*, ad quae Cas. N. „loquere tu, Dio, et sententiam tuam dice, ὅτι οὐ προσποιητῶς, ἀλλ᾽ ἐξ ἀρετῆς πάντα ἔπραττε, πρόδηλον, et statim, οὕτως ὡς ἀληθῶς ἀγαθὸς ἀνὴρ ἦν, καὶ οὐδὲν προσποιητὸν εἶχε" Xiph. Sb. 373, 14. et 21.) *Sylb.* Pol. vertit ita, *Marcus ipse* philosophiae *simulator* ac *mansuetudinis*. Sed verbum πρ. aliud etiam, quam *simulare* significat, praesertim, quum accusativo, non infinitivo, est iunctum. Quomodo igitur latine reddendus locus ille erat: Ita, *Marcus ipse*, *qui philosophiam et mansuetudinem* sibi *vindicabat* s. *sibi asserebat*. Potest enim quispiam, qui aliquid sibi vindicare aut asserere dicitur, id pro suo iure facere, nihil que indebitum arrogare. *Steph.*

Qui et in Th. 3, 440. B. „existimo s. potius contendo, reddi debuisse non verbo *simulo*, sed *profiteor*. Inest huic v. aliqua vindicandi significatio. Nam qui aliquid profitetur, sibi scientiam eius vindicat" dum deserit P. (servatum etiam a Sb. oblique per *simulans*) quoque Sch. „*cupiens* videri *mansuetus*" quod et ipsum ambiguum est non minus, quam illa Bg. phrasis, et severum *affectans*, ubi sensus pendet ab animo dicentis hic; qui si malus sumitur: etiam ironia valebit et versio P. et Sb., quanquam sane v. πρ. in meliorem partem accipitur interdum, ut μεταποιεῖσθαι, (cf. Zos. 1, 56, 6. Thuc. 130, 61. Suid. 2, 541. i.) et ἀντιποιεῖσθαι, cf. Ind. Xen. M. S., sed Fi. The. v. προσποίησις et ap. Dion. C. 689, 48. τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων οὐκ ὀλίγοι, philosophiam *profitentes*, pro quo mox ib. τοὺς φιλοσοφεῖν λέγοντας, cf. in Bg. 1, 9, 13., scribente Nostro ad analog. in v. cum duobus suis subst.

Λουκίου) Est hic Lucius Verus, Marci gener, (ut hic mox sequitur,) missus ad bellum, quod cum Vologaeso gerebatur, Xiph. l. 70. §. 2. *Leisn.*

Cf. supra 1, 8, 6, sq. sed ad iniurias, quae hic dicuntur Marco illatae a Lucio, Capit. in Vero c. 8. p. 428. unde tamen, ut nec e reliquis Lucii vitiis, a Capit. subinde narratis, nihil colligatur causae ad caedem inferendam. In sq. pro particip. ὄντ. assumit Bg. e P. pronomen, pro *etsi* erat *gener ipsius*, scribente Nostro in οὐκ ἠν. cum ὕβρ. iterum ad analog., maxime forsan illius P. Lat. *contumeliam — non ferre*, cf. G. Th., qui nihil in v. Bg., non negligentis adiectum membrum cum P., ubi e Vs. emendata in ed. Stp. in ἐξ ἐπ., severius, quam supra, ut Sch. in v. ἀπεσ., quo de v. Leisn. Progr. sed Bg. per Lat. in Stp. Th., qui hinc sine Vs. et sine auctoritate alia in hunc sensum tropicum de pers., ubi saltem est analogia ad med. in physica notione, cf. 2, 9, 7.

„σκευασμένων, ξίφους [a] ἐπῃωρημένου, τὸν ἐχθρὸν ἠμυνάμην. „τοῦτο γὰρ αὐτῷ τοὔνομα ἐδίδου τὰ ἔργα. ὑμᾶς δὲ χρὴ [b] „πρῶτον μὲν θεοῖς εἰδέναι χάριν [c], ὅτι κἂν τὸν ἕτερον ὑμῖν „τῶν βασιλέων ἔσωσαν [d], παύσασθαι [e] δὲ ἤδη τὰς ψυχὰς „καὶ τὰς γνώμας διῃρημένους,

gladio que impendente, hostem ultus sum: hoc enim ei nomen dabant sua opera. 15. *Vos autem oportet, primo quidem diis agere gratias, quod saltem alterum vobis principum servaverint: tum porro desinere mentibus et sententiis separari: ac potius*

a) Ms. Ba. ξίφους ἀπηωρ. v. N. b) Comma hic in A. cum Ms. Bg. v. N. c) In Ms. Ba. comma hoc cum A. al. et κἂν sine iota cum iisdem, v. 4, 4, 15. d) Colon hic Ing. cum Pat. et Ms. Bg. pro puncto rel., v. N. e) Ms. Ba. παύσασθε διῃρημένοι· εἰς — βλέποντας, ἀμ., sed Ms. Ve. Excp. modo διῃρημένοι. In edd. A. al. παύσασθε — διῃρημένοι. εἰς — βλέποντες, ἀμ. sed Ing. 2. παύσασθε — διῃρημένους — βλέποντες λ. v. N.

ξίφους) adde τε. *Stroth.* Quam copulam, ostensam quoque a Bg. e P., etsi fingere licet elapsam intra vicinas utrinque litteras, sed commodius unius elementi hanc τ' cum apostropho, tamen contra libros nondum addiderim, asyndeton sumens, in oratione solenne, sed hic praesertim aptum dicenti cum stomacho et animo vehementi. In Ms. autem potius error in vocali est, ut supra 1, 9, 10. cum ξιφ. habemus similis compositionis verbum ἐπίκειται, pro quo hic varietur; me tenente praeterea v. vulg. cum ξίφ. tantum infra adhuc semel ap. Nostrum, sed non amplius, praeter laudata ad 1, 9, 10. 2, 9, 1., at Ms. ἀπαιωρ. e Suid. sine loco, Fa. Acs. Ios. 1, 571. pen. Foes. p. 10. m. v. αἰώρα cum Ind. Geop. et Ael. V. h., variante Nostro in δηλ. nudo pro §. 7. δηλ. φαρμ., sed stringente Leisn. per lineam rubri coloris assumta illa in Vs. Bg. ad v. παρ., quae sunt e P., ubi et ὑπ' αὐτοῦ expleveris, tenente Stp. Th. in v. ἀμυν. 1, 403. E. sub Bg. sine Vs. hunc locum partim e Bud. C. 1008, 31., ubi per analog. iterum cum ἐχθρ., pro quo variatur cum §. 11. πολεμ., cf. 4, 4, 14.

τὰ ἔργα) P. servat Bg. modo in pron. addito ἑαυτοῦ, ubi variatur in forma contracta τοὔν. cum §. 3. τὸ ὄν., cf. 2, 14, 7., sed formula ἐδιδ. τοὔν. de re adhibetur forsan e Lat., cf. G. Th. v. *dare* 241, 4. 8.

χρὴ) Pro libero P. sumit Bg. hoc v. cum acc. pers. non solum, sed simul cum inf., dum, qui editores omisere comma, forte cogitarunt transpositum ordinem, χρὴ δὲ, ὑμᾶς λ., absolute sic posito v., et tracto pron. ὑμ. ad sq. inf., sensu eodem. Sed in εἰδ. χαρ., secus ac 2, 11, 14., cum P., qui neglexerat particulam κἂν, cf. 4, 4, 15., quocum sententia leviter variatur, it. in diversis casibus τὸν ἕτ. — βασ., a P. libere mutatis in eosdem. Caeterum in Excpt. e Beg. 2, 703. notaram olim, huc forsan pertinere ibi numum Antonini inscriptum *Aegis*, serie secundum.

διῃρημένους) Cod. perperam διῃρημένοι. *Stroth.* Causa est, quia in isto Ms. Ve. simul servatur acc. sq. participii βλέποντας, quae et sunt in Ms.

„εἰς ἕνα δὲ βλέποντας, ἀμε- „ρίμνως βιοῦν. βασιλείαν δὲ „ὁ Ζεὺς, ὥσπερ αὐτὸς ἔχει „μόνος [f] θεῶν, οὕτω καὶ ἀν-

unum intuentes imperatorem, 16. secure vivere. Imperium autem Iupiter, sicut ipse possidet solus inter deos, ita etiam

f) Ms. Ba. ἔχει θεῶν μόνος λ. v. N.

Ba., ubi praeterea modus imperat. παύσασθε est vel lapsus librarii in finibus iterum, cf. §. 9., vel inde, quod meminerat, v. παύεσθαι in med. habere secum nominativum participii, qui casus tamen hic non toleratur, ob servatum inf. βιοῦν, quocum non consistit ille imperat. παύσεσθε. Quod autem Ald. etiam alterum particip. βλέποντες tenent in nominativo: id melius est quidem ad praeced. nominativum διηρημένοι, et utrumque conveniens cum illo imperat. παύσασθε, at idem hic imperat. cum inf. βιοῦν stultus, ut mendosa lectio Ing. 2. quia cum παύσασθε debebant esse nominativi illi participiorum, nisi βιοῦν adversaretur. Veram lectionem, conservatam a Ms. Vi., reddidit Bg. severius, quam P., ubi duo inf. παυσ. et βιοῦν tum pendent a pr. v. χρὴ, (unde post ἴσως. et διηρ. modo commata possunt locari,) tum copulantur secum per bina δὲ, quorum prius respicit praeced. πρῶτ. μὲν, (unde Bg. duplici Lat. reddit, quasi sit εἶτα δὲ, nisi ille simul ἤδη sic expressit, cf. 3, 15, 12.) sed secundum δὲ sumetur etiam sensu distinguendi copulandi ve, pro τὲ, (unde Bg. *ac*,) aut referetur ad v. παυσ., in quo inest vis quaedam negandi, ut opponuntur sibi duo membra tota, παυσ. λ. et εἰς ἕ. βλ., unde δὲ obtineat quoque vim adversativam, qualem in Lat. suo *potius* spectet Bg., nisi libere assumsit μᾶλλον. Saltem idem e P. ad ἕνα adiecit subst. βασιλέα, perspicuitatis causa, e pr. τὸν ἕτερ. τῶν βασιλ. Tum Stp. Th. 2, 856. B. e P. producit hinc in adv. ἀμ. „παύσασθε — διηρημένοι, εἰς — βλέποντες, ἀμ. βιοῦτε, (sine alia auctoritate, quam nec ipse habui, ut peculiare quid Nostri sit, sed ad analog. tamen, tum 4, 750. F.) παύσασθε — διηρημένοι, *neque* mentes *et* animi *vestri* in *diversa* divisi *sint* „partim e P., quem recte deserit Bg., ut rectionem Gr. et v. δ. cum acc. elliptico modo per syn. abl., pro quibus Sch. in „γν. sententiis *et* animis *in* diversa *tracti*" copulante Nostro peculiari ratione tum bina subst. (totum ψ. cum parte γν., vel syn., ut Lat. illa antea ap. Stp., sed ut diversas animi facultates, cogitandi et volendi,) tum v. δ. cum istis, (tropo remoto, pro, diversis modis sentire et cogitare, velle ac cupere, favere diversis,) variata per copiam oratione cum 4, 3, 3. ἐμερίζοντο πάντων αἱ γνῶμαι, et in βλ. rel. cum 3, 15, 2. εἰς αὐτὸν βλ. μόνον, ubi P. libere addit adv., cf. 2, 11, 9. m., nihil dante nec G. Th., nisi haec, *non* consiliis *solum* et *studiis*, sed *armis* etiam *et* castris *diffidebamus*, it. *animo* et *voluntate* dissidere *ab aliquo*, cf. in v. δ. cum syn. abl., at per sensum alium ap. Krb. Obs. p. 150. m., sed in pers. huius διηρ. formam et differentiam ad Luc. 2, 794. N. 51. et 3, 856. b. i. ad p. 560.

ἔχει μον. θ.) Ms. ordinem alium, in transposito adi. aut subst., ut alias, hic vero per laevitatem minorem, habuerit ipse P., desertus a Mss. rel. et Bg., qui tamen cum illo rectionem subst. βασ. cum gen. pers. θεῶν bene ostendit per adiectam praep., nisi tamen rexit cum adi. μον., servans ex eodem Lat. ad v. ἐχ., cum et severa phrasis in usu sit, cf. G. Th., sen-

„θρώπων ἑνὶ δίδωσι.“ Ταῦτα [g] εἰπὼν μεγάλῃ βοῇ, θυμοῦ πεπληρωμένος, βλέμματι [h] δριμεῖ ἀφορῶν εἰς τοὺς ἐκείνου φίλους, τρέμοντάς τε καὶ ὠχριῶντας τοὺς πλείστους καταλιπὼν, εἰς τὰ βασίλεια ἀνέδραμεν [i].

Εὐθὺς δὲ πάντες ἐφονεύοντο οἱ ἐκείνου οἰκεῖοί τε [k] καὶ φί-

17. *uni mortalium dat.* Haec locutus magna voce, irarum plenus, adſpectu truculento intuens illius amicos, trementes que et pallentes plerosque relinquens, in imperatoriam aulam reverſus eſt.

Continuo igitur omnes occidebantur illius domeſtici et

g) Legitur etiam τοιαῦτα. *Steph.* Et ſic Mss. tres, v. N. h) βλέμματι Ms. Ba. e more vetuſto, cf. 3, 7, 18. e. ſed in Bs. 2. R. e vitio operarum. i) Mss. Ba. et Vi. ἀνέδραμεν εἰς τὰ βασ. v. N. k) οἰκεῖοι τὲ λ. Ms. Ba. cf. 3, 12, 25.

tentiam de ſuo conformante Noſtro, niſi forſan ad illa Hom. Ἰλ. ά, 279. βασιλεῦς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν, it. β', 180. τοῦ γὰρ κράτος ἐςὶ μέγιςον et v. 197. τιμὴ δ' ἐκ διός ἐςι, ad quae v. N. Clark. et Duport. Gnomolog.

ταῦτα εἰπ.) probo Codicis Ven. lectionem τοιαῦτα, ſic enim fere ſemper Herodianus dicere ſolet. *Stroth.*

Sed ſimilem varietatem et gloſſam habuimus ſupra aliquoties, cf. 3, 12, 26., hic ut in vulg. maneat cum Mss. rel. quoque P., et Noſter aeque ſic alibi, cf. 1, 9, 12. 2, 13, 19., varians omnino his pron. poſt orationes in tranſitu ad alia, dum Bg. reddit e P. in ſq. μ. β., cf. 2, 13, 9., non item retenta copula in ſq. membro utr., ubi Ind. Sb. „πεπλ. irae *plenus*“ ſeverior in ſing., ſed Stp. Th. quoque cum P.; laudante Trill. Obſ. Crit. p. 166. e. formulam Noſtri, ductam forſan e Lat., cf. G. Th. v. *plen.* 916, 64. Sed in ſqq. Noſter p[illegible]tim modo cum Gr. aliis, omiſſo τῷ artic. ad βλ., cf. Stp. T[illegible]. v. i. cum I[illegible]d. Dem. et ap. Long. Mor. p. 130. e. it. L. N. T. Schw. p. 257. in N. „*haec* cum *alta* voce *locutus* eſſet, *repletus* ira, *truculento* [illegible]ultu *eius* intuitus *amicos*, trem. *plerosque* et *pall.* reliquit, *in* regiam *reve[illegible]ſus.*“ Tum Stp. Th. 1, 1053. D. m. in δρ. cum βλ. tantum hinc, probato que La[illegible] Bg. e P., cf. Dio C. 1003, 33. Ariſt. Ran. v. 570., Zoſ. 4, 53, 4. Ind. Ael. V. h. et Luc. et ad hunc 3, 610. N. 30. Bg. ad Alc. ep. p. 318. m. cum Gat. ad Ant. p. 142. D. „δριμὺ βλέμμα Herodiano, *vultus torvus* ac *truculentus*“ ſed G. Th. modo 1205, 51. acrioribus *oculis* aliquid *intueri*, et 1137, 50. 52. hunc *adſpectans* alterno *vultu*, (ubi Var. L. *ſpectans*,) aſpicere *aliquem* molli *vultu.* Porro in ἀφ. cum εἰς cf. Stp. Th. M. O. A. V. 3. p. 422. e. et laud. infra ad 7, 1, 5. Mox v. τρ. et ὠχρ. copulat quoque Luc., cf. Ind., ubi liberior P., quocum Stp. Th. in τρ., ſed in ὠχρ. cum Bg. et confuſo Noſtri proprio nomine. Denique Bg. in τὰ β. aliter, quam P. et ſupra, ſed cum P. in ἀνεδρ., pro ſevero *recurrit*, quod aptum homini commoto ac vehementi, et ad caedes propeſanti, qualis et venerat in caſtra, cf. 4, 4, 8. ſq.

εὐθὺς) Quos omnes Dion in numerato habet, (Xiph. S. 427, 34.) τῶν δὲ δὴ Καισαρείων τῶν ςρατιωτῶν τῶν μετὰ τοῦ Γέτα γενομένων, καὶ εἰς οὓς

λοι [l], καὶ οἱ ὄντες ἐν τοῖς βασιλείοις, ἔνθα ἐκεῖνος ᾤκει [m]. ὑπηρέται τε πάντες ἀνῃροῦντο· οὐδέ τις ἦν φειδὼ ἡλικίας, οὔτε μέχρι νηπίων. τὰ δὲ πτώματα, φερόμενα μεθ' ὕβρεως πάσης [n], ἁμάξαις ἐπιτεθέν-

amici, qui ve erant in aedibus, ubi ille habitaverat: miniſtri quoque omnes interficiebantur: nec ulli parcebatur aetati, ne infantibus qui-
2. dem. Cadavera autem inter ferendum omni contumelia affecta, plauſtris impoſita,

l) Colon in Ms. Ba. m) Hoc punctum in A. al., pro colo Stp. rel. et Ms. Bg. n) Ms. Ba. ὕβρεως πάσης, ἁμάξαις λ. tum ed. Bs. 1. R. μ. ὕβ. πάσης, ἁμάξας ἐπ. at Bs. 1. L. μ. ὕβρεως πάσαις, ἁμάξας ἐπ. pro rel. μ. ὕβρεως, πάσαις ἁμάξαις ἐπ. v. N.

μυριάδας παραχρῆμα ἀπέκτεινεν, ἄνδρας ἁπλῶς καὶ γυναῖκας, ὥς που τὶς καὶ ἔτυχεν ἐν τῷ βασιλείῳ ὢν λ. *Oxon.*

Cf. ad Spart. in Carac. c. 4. p. 712. m. ſq. *iisdem diebus* occiſi *ſunt* innumeri, *qui* fratris *eius* partibus *faverant*, Caſ. N. 3. „non ſine ſtupore lego ap. Dionem, ex amicis, fautoribus aut miniſtris Getae caeſa tum fuiſſe, nullo ſexus diſcrimine, qua in palatio, qua in urbe, millia hominum viginti“ reddente Bg. fere omnia e P., cf. in δὲ 4, 3, 9. it. in καὶ οἱ λ. 3, 5, 5. e., ubi modo dubites de οἰκεῖοι, an non ſint potius *familiares* ſ. Caſaub. *fautores*, ob ſqq. ap. Noſtr., in primis ὑπηρ. cf. Spart. l. l. occiſi *etiam* liberti, *qui* Getae *adminiſtraverant*. Sed in ſq. membro οὔτε brevior P., ut Bg. in μέχρι cum neg. debuit diſcedere, cf. 4, 3, 9. et Eud. C. 1382, 42. it. in φ. cum v. ſubſt., ubi Noſter ad analog. modo, tum per ſyn. verbum ap. Thuc. Ind. φειδώ τις ἐγένετο λ., tum in φ. cum gen. aliquo, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. Ioſ. Diod. S. et Ael. V. h., ubi forte licebat ſic, *neque* aliqua *erat* verecundia *aetatis*, nec *infantium*, ſ. *nec* erga *infantes*, cf. Ioſ. 1, 345. ſ. 6. m. πάντας ἀπέκτεινεν, οὐ γυναικῶν, οὐ νηπίων, οὐδ' ἄλλης ἡλικίας φεισάμενος, coll. ſect. ſq. i.

μεθ' ὕβρεως, πάσαις ἁμάξαις ἐπ.) Veram lectionem puto, μ. ὕβρεως πάσης. Sed et φερόμενα ſuſpicione apud me non caret. *Steph.* Legendum putarim μ. ὕβρεως πάσης. *Leisn.* Mallem πάσης, inciſo poſt ὕβρεως ſublato, ac poſt πάσης poſito. Sed ecce iterum Criſpinus! his ſcriptis etiam huius emendationis laudem iam Stephanum mihi praeripuiſſe video. *Stroth.* Quid ſibi velint *omnia plauſtra*, ut et Pol. vertit, non video. Lego πασης, *omni cum contumelia.* Sed rurſus hanc emendationem iam praereptam mihi eſſe a Stp., nunc demum ex Strothio diſco, qui eodem nomine dolet. *Gedik.*

Leisn. in m. Ox. „tolle comma et lege πάσης, (et in m. Ms. Bg.) legit πάσης“ quam conіecturam ſine cunctatione dudum ſcripſeram, ſenſu poſtulante, nunc firmatam adeo auctoritate Ms., contra quem P. cum rel. Mss. nihil valet, quia lectio vulg. incommoda eſt, ſed lapſus in η et αι ſolennis, et conſenſus P. cum Mss. rel. nihil arguit, quam vetuſtum vitium, qui interpres praeterea negligit v. φερ., ubi Stp., forte cogitans aliud gravius, v. c. συρόμενα, cf. 1, 13, 11., tacite reiectus a Sch. „cadavera *ablata* ſ. *acta* per *contumeliam*“ dum Bg., quoque reti-

τα°, ἔξω τῆς πόλεως κομισθέντα, σωρηδὸν κατεπίμπρατο[p], ἢ ὅπως δὴ ἐῤῥίπτετο. οὐδεὶς δὲ περιεγένετο τῶν κἂν[q] μετρίως ἐκείνῳ γνω-

atque extra urbem exportata, acervatim comburebantur, aut quocunque modo proiicieban-
3. tur. neque quisquam superstes relictus est eorum, qui vel mediocriter ei noti

o) Ms. Ba. καὶ ἔξω τ. π. v. N. p) Colon in Ms. Ba. et mox nobiscum in divisis ὅπ. δὴ, ut et A. al. pro ὁπωσδὴ Stp. rel., sed ὅπως δὲ mendoso Par. cum Lugd., cf. 1, 8, 17. e. 1, 10, 4. i. 3, 2, 10. m. q) κἂν sine iota A. al. cf. 4, 5, 15.

nens vulg., aliorsum flexo particip. formulam μ. ὕ. π. instruit alio parti-
cip., pro *cum* contumelia *omni* s. summa *rapta*, tracta, vexata, quo de
sensu violento cf. 1, 4, 8. m. Barn. ad Eur. Tro. v. 1310. et Bacch. v.
758. it. ipse Stp. Th. 4, 82. F. e., qui 3, 311. E. v. πτωμ. e P. totum
locum dederat iam sic „μ. ὕβρεως πάσης, ἀμ. λ. (sed 3, 1713. G. v. ὑβρ.)
μ. ὕβ. πάσης, καὶ ἀμ. ἐπ.“ sine Vs. nec aliunde formulam hanc, quam
Noster ad analog. forte tantum finxit, cf. Xen. Ages. 11, 11. σὺν ὕβρει,
et G. Th. modo e P. ratione illa ap. Sch. et per abl. nudum Bg. 1224,
20. 23. 52. cf. Spart. l. l. p. 712. i. de aliis, *tracta* sunt *eorum* per *pla-*
team cadavera, *sine aliqua humanitatis reverentia*, cf. 2, 1, 5. de re ipsa
et contumelia hac cadaverum, vehiculis impositorum, turpibus qui-
dem et carnificis carris, opinor.

ἔξω) Leisn. in Ms. Bg. strinxerat per lineam rubri coloris copulam,
huic membro praefixam e P., quam diserte praebet Ms., meliori utique
loco, quam in N. pr. libere adiecerat Stp., ubi exciderit ob pr. ντα lit-
teras, suscipienda illa hauddubie olim hic in tertio membro, quia asyn-
deton triplex extra orationem et in periodo simplici nimium sit. Ad sqq.
Stp. Th. 3, 897. A. e. v. σωρ. „ἔ. τ. π. κομισθέντα σωρηδὸν, *extra urb.*
exportata *acervatim*, (ubi adv. copulat cum pr. v., quod in iisdem Lat.
P., commate interiecto, ad sq. v. trahitur, ut quoque ib. p. 653. F. e.)
ὁπωσδὴ — τὰ δὲ πτ. φ. μ. ὕβρεως πάσης, ἀμ. ἐπ., ἐ. τ. π. κομ., σωρ. κ.
ubi tamen Pol. ὁπωσδὴ vertit *temere*, — et ita vertit, quasi legerit πά-
σαις ἀμ. Sed ibi ὅπως δὴ disiunctim habetur in vulgaribus editt.“ sub
Lat. Bg., cf. Fi. Plat. Phaed. p. 263. N. 3. Gat. ad Ant. p. 169. E. m. et
Hoog. Op. p. 856. i. „τὰ δ. π. φ. μ. ὕβρεως πάσαις — Stp. legit πάσης —
ἀμ. ἐπ., ἐ. τ. π. κομ., σ. κ., ἢ ὅπως δὴ ἐῤῥ. *cadavera* omni *contumelia* af-
fecta, *pl. imp.*, extra *urb.* exportata, *acerv.* comb., *vel* quomodocunque
abiiciebantur“ quo Lat. reddebat et Sb. Ind. cum scriptura unius vocis,
cf. sine Ind. ap. Dem. 30, 21. 314, 4. ὁπωσδήποτε, sed ad sq. v. κατ. Stp.
Th. cum Hes. 2, 179. e. non coll. Suid. 2, 274. e. hoc ipso Nostri, per
κατεκαίετο, sine exemplo, et forsan huc pertinente.

οὐδεὶς) Totum caput numerandis infestissimae crudelitatis stragis que
generibus destinatur, sed nonnisi summatim, ut sic dicam, et acervatim.
Quis enim singillatim referat? cum praesertim Dio viginti millia homi-
num tum occisa tradat, (cf. supra §. 1.) Adde Spart. Carac. c. 3. et 4.
(p. 710. sq.) item que Get. c. 6. (p. 743. i.) *Boecl.*

Bg. e P. modo in οὐδ. δὲ per syn., sumens forte adversativam pro τὲ,
et vocem utramque pro οὔτε τὶς, dum certe 1, 4, 20. οὐδέ τις reddit si-

σθέντων. ἀθληταὶ δὲ καὶ ἡνίοχοι, ὑποκριταί τε πάσης μούσης καὶ ὀρχήσεως, πᾶν τε [r], ὅ περ ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἔσχε θέαμα ἢ ἄκουσμα [s], διε-

4. fuissent. Athletae etiam et aurigae, actores item omnis rei musicae, ac saltatores, et quidquid illi iucundum fuisset sive auditu, sive adspectu,

r) πᾶν τὲ Ms. Ba. cf. 4, 2, 19. s) Nullum hic comma in Ing. 2. modo, cf. 3, 5, 11. e.

militer, at severius 3, 15, 9., etiam v. περ., quod hic ad sensum dilucidius, ignorante Stp. Th., sed variante Nostro cum 3, 8, 4. αὐτῷ γνωρισθέντας, in quam formulam nihil tenui, quam pass. cum simili dat. pers. ap. Luc. Ind., ubi forsan ad analog. modo cum κ. μ., quo in adv. Stp. Th. 2, 907. B. partim cum P. „ex iis, quibus vel levis modo cum eo intercesserat notitia."

ἀθληταὶ) De his hominibus utrisque, et erga eos fratrum diverso favore, nondum erat a Nostro narratum, nisi oblique 3, 10, 5. πάλας παίδων et §. pr. ἡνιοχείας, cuius generis postr. hominem Xiph. S. 225, pen. servavit nobis, τὸν Εὐπρεπῆ τὸν ἁρματηλάτην, ἐπειδὰν τἀναντία αὐτῷ ἐσπούδαζεν, ἀπέκτεινε, quod *esset* factionis *contrariae*, h. e. prasinae, cui adeo Geta favit, ut Caracalla Venetae, cf. N. ad Dion. C. p. 1287. e. it. 1295. 87. ubi Caracalla ἡρματηλάτει τῷ Οὐενετίῳ στολῇ χρώμενος λ. sed subinde supra de sqq., cf. l. l. it. 3, 13, 3. sq. 3, 14, 1. 4, 4, 2., sed in δὲ Bg. e P. 3, 15, 3., quem deserit in sq. ὑπ., cf. 3, 8, 16., hic addente Nostro adi. πασ., cf. 1, 9, 4. ex Aristoph. μουσικῆς πάσης, abeunte Bg. in ὑπ. cum gen. ὀρχ. ad concretum unum, in quibus copulatis forte peculiare quid est Nostri, ubi licuisset, credo, *actores — saltationis*, aeque ac *motus* ap. Bg. 5, 2, 9., cf. Stp. Th. 2, 1484. i., qui sine Vs. subiicit „μουσ. et ὀρχ. copulat, ut Homerus μολπῆς καὶ ὀρχηθμοῖο, et Hesiod. ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ" me non plane improbante sensum, quem Sch. vult. „ὀρχ. ὑπ. mimi, (cf. infra ad 5, 2, 9.) μουσ. histriones, qui ad cantum s. fidium pulsationem et saltum gesticulando varia repraesentant."

πᾶν τε) Itaque statuas etiam eius deiici, acta publica rescindi, alia que plurima, quae oblivionem maturare censentur, fieri curavit. Unde est, quod Getam, qui Caesar, qui Antoninus, qui Augustus, qui Britannicus est appellatus, et qui Pontifex, qui Romanus fuit imperator, vix hodie sit, exceptis numis, quod pro dignitate referat. Nullae enim neque in Pandectis, nec in Codicibus leges, quamvis Severi et Antonini permultae, nulla aedificia, paucae admodum inscriptiones supersunt, quae illum auctorem conditorem que glorientur. Numi tantummodo restant circiter sexaginta, et imago illa s. statua Bathoniensis, quam Musgrave esse Getae putat, et de qua in Geta Britannico. *Leisn.*

Nostri formulam Stp. Th. 1, 1436. G. partim e P. reddit quoque „quidquid *vel* oculis *eius* vel *auribus* iucundum *erat*" ex analog. factam tum verbi ἐχ. cum pr. διὰ, qua de supra, tum illius Thuc. ap. Stp. l. l. ἐν ἡδονῇ ἔχειν, cui vicina illa Lat., qua hic usurus eram, *et* omne *quod* quidem *ille* in *deliciis* habuisset *spectaculum* aut *acroama*, quod, syn. cum Gr. in textu, cf. 1, 6, 3., nondum a Nostro supra de filiis Severi, sed solum θέαμα, cf. l. l. in N. pr., adhibitum, accipio, aeque ac ad

φθείρετο. τῆς τε συγκλήτου βουλῆς [t] ὅσοι γένει ἢ πλούτῳ ὑπερεῖχον, ἐπὶ βραχυτάταις ἢ οὐδ' ὑφεστώσαις αἰτίαις, ἐκ τῆς τυχούσης διαβολῆς, ὡς

5. profligabatur. Tum etiam Senatorii ordinis quicunque nobilitate aut opibus excellerent, ob minimas aut nec extantes caussas, ex quacunque delatione, tanquam illius

t) Comma in Ms. Ba. cum A. al., v. N.

iunctum θ., magis de perſonis, quam de rebus, v. c. theatris et horum inſtrumentis, cf. Hs. Ind. Plut. „iungitur cum θ., ut ap. Herodi. 4, 6, 4. quae ſumuntur pro rebus auditu viſu que percipiendis" dum nihil definiri poteſt ex adiecto v. διεφθ., aeque ambiguo, ac Bg. (ap. G. Th. „κατακόπτειν, deiicere, depellere, deperdere et ad perniciem deducere") ſed P. Lat. modo ad perſ. pertinet; ut Gr., de rebus, ante nominatis, erit *deſtructum eſt*, diruptum, diſciſſum, incenſum.

τῆς τε) Pro P. copula ſimplici Bg. iterum, ut 4, 2, 16., ſed cum illo in rel. huius membri, ubi poſt βουλ. comma valebit, niſi pron. ὅσοι putes in mediam orationem locatum, cf. in Bg. ad v. ὑπ. 3, 8, 13. e. 1, 8, 16., quocum loco priori variatur in ordine adiunctorum ſubſt.

ἐπὶ βρ.) Ad minimas illas cauſas refer hoc, quod eos, qui concordiam ſuaſerant, qui concordiae auctores fuerant, occidendos putavit, (cf. 3, 15, 9. e.) *In ſummum diſcrimen*, ait Spart. in Ant. Carac. (c. 4. m. p. 712. e.) *etiam Cilo, iterum praefectus et conſul, venit, ob hoc, quod concordiam inter fratres ſuaſerat.* Idem ibid. (c. 8. i. p. 721. e.) Papinianus ICtus, *Severo amiciſſimus, et, ut aliqui loquuntur*, Severo *affinis*, quia *Antoninorum* diſcordiam promoverat, et Getae fautor eſſe videretur, a Baſſiano interfectus eſt. *Leisn.*

Poſterior locus ipſe ibi legendus, et de Papiniani caede ib. c. 4. i. p. 712. i. it. in Severo c. 21. p. 635. e. et in Geta c. 6. p. 743. i. cum Xiph. S. 425, 38. 427, 38. ubi et de Cilone in ſqq. Hic vero dubites, an non potius αἰτ. de *criminibus* valeat, quanquam cum Bg. etiam P. reddat et Sb. Ind. βρ. „*leviſſimas* ob *cauſas*" quo ſenſu tropico adi. ac de pondere adeo, ignorante Stp. Th., cf. Thuc. 383, 11. προφάσει βραχείᾳ, *exigua* de *cauſa*, cf. Ind., cui add. 191, 39., ad quam analog. talem Noſter, ſed peculiari forſan ratione in ſq. ὑφ., ad quod Leisn. in m. Ox. „*ſufficienti*" ſed Sb. Ind. „*nullo* fundamento *nixae*, ſ. quae *nullae* prorſus *erant*" in extr. fere cum P., at Sch., omiſſa neg. „*cauſis* fundamento *nixis*, ſolidis" ad P. propius reddente Bg., de cuius Lat. v. Ind. Tac. et aliunde ap. Stp. Th. 1, 1797. B. m. ubi *cauſae* ne *extantes* quidem ſint, quae ne adeſſent quidem ſ. ſubeſſent, *ob leviſſimas* aut *nec* praeſentes *cauſas*, ſ. aut ne ullas quidem, ſ. prorſus nullas, vel *crimina* et delicta *leviſſima aut* nec *extantia*, i. vere exiſtentia, quae, cum de iis inquirebatur, non deprehenſa ſunt; praeter illud Lat. *ſubeſſe*, comparante me aliud, ap. G. Th. cum Gr. n. „quarum *rerum* nullum *ſubſtet* quaſi *corpus*, h. e. ſubſtantia ſit" immo i. q. ſimpl. *ſit*, pro quo et illud *ſubeſſe* ponitur cum ſubſt. *cauſa*, et e Gr. Dem. 152, 6. αἰτίας οὐκ οὔσας πλασάμενος, καὶ προφάσεις ἀδίκους ἐξευρὼν λ., nihil dante G. Th. in

ἐκείνου φίλοι, ἀνῃροῦντο. τήν τε Κομμόδου ἀδελφὴν, πρεσβῦτιν [u] ἤδη, καὶ πρὸς πάντων βασιλέων, ὡς Μάρκου θυγατέρα, τετιμημένην, ἀπέκτεινεν, αἰτίαν ἐπαγαγὼν [x] ὡς δακρυσάσῃ παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ

6. amici interficiebantur. Etiam Commodi fororem iam anum, et ab omnibus imperatoribus, ut Marci filiam, in honore habitam, occidit, caufatus, quod fleviffet apud matrem ipfius ob filii ne-

u) πρεσβύτην A. al. mendofe. x) Comma in A. al., v. N.

altero fevero *fubfiftere*. Tum ad fq. Leisn. in m. Ox. etiam „*es mochte fie angeben, wer wollte*" de perf. intelligens, fecus ac Bg., qui, deferto P. libero fenfu, ceperit τ. τυχ. δ. pro incerto indicio et accufatione falfa f. debili, non multis et parvis caufis allatis, nullis adeo, et nomine hominis folum delato, cf. 1, 3, 15. 3, 8, 14.

τήν τε) Hanc non fuiffe Lucillam, quippe quam Commodus iam interfecerat 1, 8, 17. dicunt Baumgarten in N. ad Hift. Univ. Anglorum p. 488. et Fabric. ad Xiph. p. 1291. (§. 39. e.) Sed quaenam fuerit, dicere non habent. *Leisn.*

Nec Angli ap. Heyn. H. 4, 1059. m., cf. Exc. ad 1, 2, 1. In fq. πρεσβῦτις hoc accentu tantum habet Stp. Th. cum L. Ern., fed noftro, Lxx. N. T., cf. Ind. Rs. Or. V. 4. et Aefch. S. ep., ordinem mutante Bg. e P., qui in pr. τὲ fere ut 4, 1, 9. et liber in addito adv. μεγάλως f. μάλιστα ad v. τετ., cui peculiari ratione forfan datur pr. πρὸς pro fuperiori ὑπὸ ad variandum, cf. Xen. M. S. 2, 1, 28. Thuc. 191, 26., fed Ind. modo cum ἀπὸ, ap. Îf. Pan. Mor. cum ἐπὶ p. 16. i. fed cum ἐκ p. 37. i.

αἰτίαν ἐπαγ.) int. αὐτῇ. Mox mallem ἐπὶ τῷ τοῦ π. φ. aut faltem ἐπὶ τοῦ παιδὸς. φ. *Stroth.*

Poftrema res comparet quoque in Ms. Ba. per additum artic. alterum iterum, fed hic contra Mss. rel. et per meram librarii libidinem et inconftantiam, faepe tolerantis fupra etiam hanc articuli unius rationem, cf. proxime 3, 7, 17. 3, 9, 16. e. Sed Nofter in formula αἰτ. ἐπαγ. cum Dem., cf. Ind., cui add. 555, 25. Bud. C. 38, 10. fed Stp. Th. 1, 77. i. modo hinc „*criminatus*, quod" contracta formula in privum v. et refoluto particip. in tempus finitum, ut Bg. e P. per fyn., per quam rationem comma locum habeat poft ἐπ., in primis, fi affumas pron. αὐτῇ e fq. dat. particip., pendente a v. ἐπ., quam rectionem intuiti, alii editores comma omiferint; ubi procedant Lat. *caufam* inferens, *proferens*, it. *crimen* inferens *ei* f. *in eam*, f. *conferens*, et refero pron. αὐτοῦ ad Caracallum, pro *apud* matrem *fuam*, fed παιδὸς ad pr. τῇ μητρὶ, ut fenfus fit, *quod* fleviffet *illa* fimul *apud matrem* Caracallae, Iuliam, dum haec lugeret *ob* caedem *filii fui*, Getae; f. quod fleviffet ap. matrem Caracalli ob caedem filii iftius, Getae; quo pertineant haec Spart. in Carac. c. 3. p. 710. c. quum *flentem* matrem *Getae* vidiffet, *alias* que *mulieres*, poft *necem* fratris, *mulieres* occidere *conatus eft*, rel. ubi cf. N. 8. Caf. it. c. 7. p. 744. m. *occidere* voluit *et* matrem *Getae*, novercam *fuam*, quod *fratrem* lugeret, *et* mulieres, *quas poft reditum de Curia* flentes *reperit*. Nam, quod ib. c. 3. p. 711. c. traditur, *occidit* etiam *Pompe-*

παιδὸς[y] φόνῳ. τήν τε γυναῖκα γενομένην ἑαυτοῦ, Πλαυτιανοῦ[z] θυγατέρα, οὖσαν δὲ ἐν Σικελίᾳ, τόν τε ἀνεψιὸν ἀυτοῦ[a], Σεβήρῳ τε ὁμώνυμον, καὶ τὸν Περτίνακος υἱὸν, τῆς τε Κομμόδου ἀδελφῆς Λουκίλλης υἱὸν, καὶ εἴ τι γένος ἦν βασιλικὸν, ἢ ἐν συγκλήτῳ ἐξ εὐπατριδῶν κατα-

7. cem; et coniugem quondam suam, Plautiani filiam, degentem in Sicilia ac patruelem suum Severo cognominem et Pertinacis filium: item que Commodi sororis Lucillae filium; atque etiam quidquid esset generis regii, aut in senatu a patriciis

y) Ms. Ba. ἐ. τῷ τοῦ παιδ. φ. v. N. z) τὴν θυγατέρα πλαυτιανοῦ Ms. Ba., praeter additum artic., etiam ordine alio, unde laeviras nihil lucratur, sed hiatus manet tamen, cf. 3, 5, 1. e. a) αὐτοῦ per lenem Mss. Ba. et Vi. cum A. al., v. N.

ianum, Marci *nepotem*, ex *filia* natum *et ex Pompeiano, cui nupta fuerat* Lucilla *post mortem Veri imperatoris*, si h. l. ἐπὶ τῷ παιδὸς φ. de filio hoc intelligatur, ut sit, *quod* illa *flevisset ap. matrem* Caracallae *ob filii sui*, Pompeiani, *caedem*, id vero Lucillae quidem conveniat, quatenus Noster nominat πρεσβύτιν ἤδη, non item, quatenus supra eandem iam caesam narrarat, quod monuit ante Leisn.; cf. Dion. C. 1289, 67. sqq. de matre Iulia, quam flere caedem filii sui palam privatim ve non licuerit.

τήν τε γυναῖκα) De hoc cf. supra 3, 13, 7. ex Dione, dum Bg. e P. exprimit participium saltem per adv. temporis praeteriti, commode que de suo alterum sq. οὖσ., oppresso tamen δὲ iterum. Mox deserit P. in ἀνεψ., cf. Stp. Th. Ammon. p. 17. e. Hesy. cum N., Poll. 3, 28. *fratrum filii*, Wess. ad Diod. S. p. 231. N. 91. sed sine Ind. Dem. 1057, 15. ἀνεψιῷ ὄντι ἑαυτοῦ, 434, 14. 1058, 15. p. sq. pen. et fem. ἀνεψιὰ 1061, 4. 1071, 16. 1117, ult. 1319, 25., ubi et ἀνεψιαδῆς, it. 1118, 1., ad Spart. in Carac. c. 3. p. 711. m. *post hec* fratrem *patruelem* Afrum, *cui pridie partes de coena miserat*, iussit *occidi*. Cas. in N. 4. subiiciente „explica ex Dione, τόν τε ἀνεψιὸν αὐτοῦ, Σεβήρῳ τε ὁμώνυμον“ Nostrum cum cogitasset, sed Anglis ap. Heyn. H. 4, 1059. m. scribentibus, *Septimius* Severus *Afer*, der *Sohn* des *Geta*, des *Bruders* vom *vorigen* Kaiser *Sever*, non repugnante N.

τὸν Περτ. υἱ.) Capit. (s. Spart.) in Ant. Geta c. 6. (p. 743. m. *Helvium* Pertinacem, *filium* Pertinacis) tradit ob dicterium, in Bassianum iactum, Spartianus vero in Ant. Carac. c. 4. (p. 713.) occisum *ob hoc solum, quod filius esset imperatoris*. Herodianus de causa, utpote non satis certa, tacet. Potuisset hic auctor etiam de caede Papiniani ICti mentionem facere, de qua Capit. in Geta c. 6. (v. ad §. 5. et Leisn. Prol. T. 1. p. 33.) Sed Herodianus eam praetermittit; id quod Everardus Otto inter Herodiani naevos reputandum ducit in Papiniano c. 16. p. 612. Balduinus autem, invidia quadam factum esse, coniicit in vita Papin. *Leisn.*

Post υἱὸν hic Bg. faciens distinctionem maiorem, (etsi contra severam interpungendi rationem, quum accusativi omnes cohaereant cum v. ἐξεκ. inferiori,) videtur voluisse cavere, ne pro una eadem que persona binae haberentur, in primis legenti alicui versionem P., quan-

βαῖνον, πᾶν ἐξέκοψεν. εἴς τε τὰ ἔθνη πέμπων, ἡγεμόνας τὲ καὶ ἐπιτρόπους, ὡς ἐκείνου φίλους, πάντας διεχρήσατο. πᾶσα δὲ νὺξ ἔφερε φόνους

8. ortum ducens exscidit; in provincias etiam mittens, duces et procuratores, veluti illius amicos, omnes interemit: totae que noctes caedendis plurifariam mortali-

quam sufficere potuit bis redditum subst. υἱὸν, quod postremum P. oppresserat, innuente Nostro in sq. τῆς K. ἀδ. Λ. υἱὸν illum, opinor, *Pompeianum*, quo de ad §. pr. extr. it. 1, 8, 9. et 11. cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1059. e. *Pompeian — ein* Enkel *des* Kaisers *M. Aurelius*, nihil contra dicente N., sed de suo reddente Bg. binis Lat. prius τὲ et sq. καὶ, at in εἴ τι e P., cf. 1, 15, 9., non item in γεν. β., quod adi. vertitur ap. P. rectius, ut ante in Leisn. N. *quod filius* esset *imperatoris*; nihil me tenente in rem de senatoribus; ut nescio, huc an pertineat Xiph. S. 427, 37. ἐκ δὲ τῶν ἐπιφανῶν λ. it. p. sq. l. 16. γνωριμωτάτων λ. In sq. κατ. ἐξ Bg. e Sb. Ind. partim, ut et Sch. „*ort. duc.* ex *patr.*“ quae formula forsan est e Lat. recentiori, cf. G. Th. 105, 90. „*descendere*, pro oriri, nasci, ap. Ulpianum et caeteros“ nihil tenente Stp. Th. et L. Ern. nec Indd., nisi alio tropo Dion. H. S. T. 2., sed comparante me illud ὁρμᾶσθαι. Tum in sq. v. ἐξ. Stp. Th. 2, 353. B. fere cum P. „*excidit* s. stirpitus delevit et sustulit e medio.“ cf. 1, 8, 16.

ἡγεμόνας) Quomodo hic differunt ἡγεμόνες et ἐπίτροποι? *Leisn.* Nisi per copiam syn. copulantur: ἡγεμόνας accipio de iis, qui rem militarem administrarint, sed ἐπιτρόπους de iis, qui negotia civilia et reditus maxime fiscales, cf. 7, 4, 4. 7, 5, 1. ad Dion. C. p. 708. Obs. Kypk. 1, 102. 243. Krb. p. 257. e. cum Decr. R. p. I. p. 293. et de Provocat. D. Pauli ad Caes. p. 7. sqq. Loesn. p. 47. e. 100. cum Kühn. spicileg. p. 21. in. Ind. Epict. Heyn. Spanh. de Pr. et u. n. 2, 596. Hesy. Ind. Ios. Phil. p. 752. B. 763. e. 765. i. Stp. Th. 3, 1628. H. „*duces* ac *procur.*“ ut Bg. e P., etiam in pr. ἔθν., non item in primo δὲ, nec in sq. v. διεχρ., ubi aliter, quam supra, in cuius Vs. restituimus statim adi. πάντας, a scriba hauddubie neglectum, cum et P. tenuerit syn., qui in pron. ἐκείνου ad sensum.

πᾶσα) Tota enunciatio e P. servata est per libertatem nimiam, et fortassis etiam per sensum alienum in πᾶσα νὺξ, pro *omnis* s. quaevis *que* nox *afferebat* caedes *variorum hominum*, i. e. quavis nocte varii homines occidebantur, et sic nunc deprehendo ap. Stroth. „perperam vertit Pol. *totae noctes*, cum potius sit *quaevis nox*“ cf. Spart. in Car. c. 4. p. 712. *caedes* deinde *in* omnibus *locis* et *in* balneis *factae*. Occisi *que* nonnulli *etiam coenantes*, it. p. sq. *multas* praeterea *postea* caedes *in* urbe *fecit*, passim *raptis* nonnullis *hominibus* et *occisis*, et in Geta c. 6. p. 743. i. *post haec denique et Papinianus, et* multi *alii* interemti *sunt, qui vel concordiae faverant, vel qui partium Getae fuerant*, ita *ut* utriusque *ordinis* viri *et in balneo coenantes, et in publico percuterentur*, cf. Dion. C. 1290, 4. sqq. p. sq. e. 1297, 46. sqq., Nostro hic peculiari ratione per tropum scribente, ubi *nox*, tanquam substantia quaedam, *ferre* dr. *caedes*, tanquam tellus et ager, i. proferre, edere, producere, (ut ap. G. Th. dr. *nox* genitrix *somni*, it. *nutrix curarum*,) vel pro afferre, cum

παντοδαπῶν ἀνθρώπων. τάς τε τῆς Ἑστίας ἱερείας ζώσας κατώρυττεν, ὡς μὴ φυλαττούσας τὴν παρθενίαν. τὸ δὲ τελευταῖον καὶ μή ποτε [b] γενόμενον ἔργον [c]. ἱπποδρομίαν μὲν ἐθεᾶτο [d], ἀπέσκωψε δέ τι τὸ πλῆθος εἰς τὸν [e] ἡνίοχον,

9. bus impendebantur. Et iam Veſtales virgines vivas defodiebat, quaſi non ſervantes
10. tes virginitatem. Poſtremo id quod nunquam alias fuit factum: Ludos Circenſes ſpectabat; ibi cavillatus eſt non nihil populus in auri-

b) μὴ ποτὲ Ms. Ba. cf. 4, 4, 16. c) Ms. Ba. ἔργον. ἱπποδρ. ſed poſt ἔργ. in edd. comma, praeter nihil in Bs. 2. R. v. N. d) Colon in Ms. Ba. e) εἰς ἡνιοχ. Ms. Ba. et Vi. demto iterum articulo per libidinem et inconſtantiam librarii, cf. 3, 9, 18.

analogia tamen, per quam tum Gr. tum Lat. *ferre* et *afferre* dr. de re cum acc. rei, cf. G. Th. ubi modo *afferre — mortem.*

τάς τε τῆς Ἑσ.) Bg. deſerit P. in τὲ partim, cf. §. 6., it. in v. κατ. e Sch., quo de cum particip. ζωσ. per formulam poenam que ſolennem de Veſtalibus (ut et ζῶσαν καταχῶσαι, ap. Plut. Mauſac. p. 208. ſq.) pro vivas ſepeliri iuſſit, cf. Stp. Th. cum Dion. H. S. T. 1. 64, 23. 127, 38. 200, 4. ſqq. it. Lipſ. de Veſt. Op. T. 3. p, 44. ſqq., ſed in Vs. Bg. ad Ἑ. ἱ. 1, 14, 8. ut in factum ipſum Caracalli Dion. C. 1302, 34. 46. τέσσαρας τῶν ἀειπαρθένων ἀποκτείνας λ. ἡ δὲ δὴ κόρη αὕτη — Κλωδία Λαῖτα — ζῶσα κατωρύγη. In ſq. deſerit P. etiam Sch., qui plane cum Bg. in φ. ſed in „π. *virginitatem* ſervare *intemeratam*" ubi Stp. Th. 4, 1608. e. „*ut* quae *virginitatem* non *cuſtodiſſent*" in quam v. φ. notionem cf. Abr. Dl. Th. Auct. p. 32. e., ſed ipſam formulam ap. Call. h. in Di. v. 6. δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν, *da mihi* virginitatem, *pater*, aeternam *ſervare*, ſed ſyn. ap. Phoc. v. 11. παρθενίην τηρεῖν, virg. *cuſtodi*, et de ſubſt. παρθ. Suid. 3, 52. i. Suic. Th. cum L. N. T. Kypk. 2, 459. m. D'Orv. Ch. p. 503. m. Ind. Ammon. Call. Orph. Muſ. it. Ael. V. h. Diod. S. et Aeſch. ep. S.

τὸ — ἔργον) Ad Antonini facinus, quod Herodianus nullum unquam principem auſum fuiſſe ſcribit, quam proxime accedunt ea, quae de Caio Caligula narrat Dionis epitome (Xiph. Sb.) 248, 23. (ποτὲ δὲ τοῦ δήμου βοήσαντος, Νεανίσκε Αὔγουστε, ὑβρισθῆναι νομίσας, πλείστους ὅσους ἀπέκτεινε λ.) et 247, 30. (qui locus crudelitatem illius quidem narrat, verum ex alia cauſa, quam hic Noſter tradit, ſimilem illi ap. Xiph., et adeo in iudicio ſuo μή ποτε γενομ. nimius celerior que.) *Sylb.* poſt vocem ἔργον membri ſignum ponendum eſt. *Stroth.*

Hoc punctum, praebitum adeo a Ms. Ba., (cum lapſu ſolenni in vocali,) ſignavi et ipſe, ſumens totum membrum atque adeo ſubſt. neutr. ex Graecitate exquiſita in ellipſi et articulum τὸ pro pron. demonſtr, τοῦτο δὲ τελ. — ἔργον ἐστὶ, quanquam et poſt ἔργον ſimul pron. τοῦτο expleri poteſt, ſervato τὸ δὲ λ., in qua brevitate quae ſequitur deinde alia enunciatio, melius ſane ſeparatur per diſtinctionem maximam, quam per minimam, hic ſequente μὲν pro μὲν οὖν ſ. μὲν γὰρ, quas demonſtrandi voculas ſaepe deeſſe, ſupra diximus, ſed plura in Exc.; ſine neceſſi-

περὶ ὃν ἐκεῖνος ἐσπουδάκει. ὁ δὲ, οἰηθεὶς, αὐτὸς ὑβρίσθαι, κελεύει, τῷ πλήθει προςπεσεῖν τὸ ςράτευμα [f], ἀπάγειν τὲ καὶ φονεύειν τοὺς κακῶς τὸν ἡνίοχον εἰπόντας. οἱ δὲ ςρατιῶται, τοῦ βιάζεσθαί τε καὶ ἁρπάζειν λαβόντες ἐξουσίαν,

11. gam, cui ille ſtudebat: is ratus ſe ludibrio habitum, iubet in populum impetum facere exercitum atque abducere et occidere, quicunque ob-
12. trectaſſet aurigae. At milites violentiae et rapinae licentiam adepti, haud iam diſ-

f) Ms. Ba. colon.

tate aliorſum abeunte Bg. cum P. fere, pro *ultimum* vero *et nunquam* factum *opus* erat *hoc* ſ. *hoc* autem *ultimum* — *opus* illius *erat*, ſ. *facinus*, et τελ., quatenus a Noſtro memoratur, qui finito hoc cap. pergit ad alias res, cf. Phil. p. 752. A. e. καινότατον καὶ μηδέπω πραχθὲν εἰςηγούμενοι πράγματα λ., reperiente me v. ἀπ. cum pr. εἰς et acc. rei ſ. pronominis tantum ap. Luc. Ind., ſed ſequentem phraſin σπ. cum περὶ reddente Stp. Th. 3, 950. A. m. hinc, praeter alia, cum Bg. e P.

ὁ δὲ) Alia periodi ratione inita, P. oppreſſit utramque vocem hanc, ſed δὲ modo Bg., cf. 2, 1, 14., nihil tenente Stp. Th. et Poſſ. Sy. de v. οἰ., quatenus medio ſenſu habet ſecum inf. cum nominativo, cf. Ind. Luc., quae rectio ſolennis eſt, cum ſenſu paſſ. ponitur, cf. ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 2, 15. e., quam poſtr. rationem habent Lat. in ſuo *putare* et ſyn., ſed in priore tantum acc. cum inf., ut Bg. hic e P., quem et deſerit Stp. Th. v. ὑβρ. 3, 1716. B. „iniuriam et contumeliam paſſum ſe eſſe" cf. Ind. Ael. V. h. ſed ſimile quid Luc. 3, 643. i. ὁ δὲ — ὑβρίσθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ᾤετο, *at hic* — contumelia *ſe* affectum *a* deo *putabat*; non male comparante Boecl. Plin. Pan. 33, 3. ſq. *demens ille, veri que honoris ignarus, qui crimina maieſtatis in arena colligebat*, ac *ſe* deſpici *et* contemni, *niſi* etiam *gladiatores* eius *veneraremur*, ſibi *maledici* in *illis, ſuam divinitatem, ſuum numen violari, interpretabatur.* In ſq. membro P. deſerit Bg., omittendo primum cum Sch. libere additum adv., deinde adi. πᾶν ad ſubſt. ςρ., quod h. l. ſenſu peculiari, ut ςρατὸς et ςρατόπεδον, valet tantum de cohortis Praetor. parte quadam, qua ſtipatus erat Caracalla, qui Praetoriani, ut alibi, mox quoque intelliguntur in οἱ ςρατ., etiam ob adiuncta τοῦ β. et ἁρπ., cf. 2, 2, 9. 2, 4, 2. 9. 2, 5, 1.; e P. phraſin in v. πρ. tenente Bg., ſecus ac 3, 9, 19. it. Lat. ad τῷ πλ. cf. 1, 12, 17. m. 2, 2, 22. 2, 5, 15. non item Lat. ad ſq. κ. εἰπ. (ap. G. Th. „pro maledicere, — culpare") in quo Noſter, ſcribens cum Dem. ſine Ind. 524, 21. pen. 1234, 6., variat cum ſuperiori formula κ. ἀγορεύειν, cf. 2, 7, 4. e. ubi et σκώπτειν, pro quo Noſter §. pr. ἀπέσκ. reſpicit, variando itidem aut explicando.

τοῦ βιαζ.) P. deſerit Bg. recte quidem in omiſſo adv., non item in ſeverioribus gerund., melius verſatus in particip. λαβ., in quo act. cum acc. rei et ἐξ., varians Noſter pro med. cum gen. 3, 15, 8. λαβόμενος ἐξουσίας, ſequitur modo analogiam, cf. Stp. Th. 2, 555. C. m. Ind. Iſ. Ev. cum Abr. ad Aeſch. 1, 78. m.

οὐκέτι διεκρίνοντο, τίνες ἦσαν οἱ προπετέστερον φθεγξάμενοι [g], (καὶ γὰρ ἦν εὑρίσκειν ἀδύνατον ἐν δήμῳ τοσούτῳ, μηδενὸς ὁμολογοῦντος,) ἀφειδῶς [h] τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀπάγοντες ἀνῄρουν [i], ἢ ἀφαιρούμενοι, ἅπερ εἶχον, ὥσπερ λύτρα, μόλις ἐφείδοντο.

cernebant, qui fuissent protervius locuti, (Etenim fieri non poterat, ut invenirentur in tanto populo, nemine confitente) nemini parcentes, obvium quemque abducentes interficiebant: aut eripientes, quae habebant, tanquam redemtionis pretium, vix tandem parcebant.

g) In Ms. Ba. desunt signa parenthesis, et verba inclusa sunt modo colis. *Mart.* Desunt quoque in A. al. h) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. nec edd., praeter Ing. ἀλλ' ἀφ. v. N. i) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. al.

οὐκ. διεκρίνοντο — ἀφειδῶς) Leg. *διακρίνοντες. Reisk.* Scribo *ἀλλ' ἀφειδῶς. Steph.*

Veterem lectionem et seriem periodi habuit quidem cum Mss. quoque P., male hic intelligens v. *διεκρ.* de pass., unde Sch. „*discerni poterant*“ qui tamen non retinuit eiusdem obliquam rationem „*cum discerni a reliquis nequirent*“ quae causalis particula, libere assumta, seriem sane faciebat cum v. infra finiti temporis *ἀνῄρουν*, qualis series et a Rsk. cogitata est per propositum participium act., ubi finitio *τες* et *το* per se confusa esse potest, cf. 1, 6, 3. Tamen nec improbabilis est Stp. coniectura, qua per adv. *ἀλλ'*, facile in se elapsum a sq. *ἀφ.*, series manet cum verbis finiti temporis, et in relatis ad se *οὐκέτι* et *ἀλλὰ*, ut alibi, cf. 1, 14, 13. 1, 15, 18. 2, 8, 10. Sed perstitit Bg. in vulg., ubi vel sumetur asyndeton extra orationem, vel anantapodoton, ut, inserta enunciatione illa, quam includunt parenthesis signa, Noster se deseruerit ipse, immemor, quid in prioribus scripsisset. Quidquid sit: dum alii Mss. opem attulerint, nihil tentandum, cum et Excpt. ap. Suid. 1, 233. m. partim teneant, *καὶ οἱ στρατιῶται τοῦ βιάζεσθαι κ. ἁρπ. λαβ. ἐξ., οὐκέτι κατ' οὐδὲν διεκρίνοντο. τοιαῦτα λ.* eo igitur *imperante* milites *potestatem* rapiendi *vim* que *faciendi* nacti, *sine discrimine* omnes *invadebant*, ad quae in N. nihil in diversitatem lectionis. Caeterum de v. *διεκρ.*, Stp. non tantum in marg. emendavit lapsum P.; sed etiam in Th. 2, 434. A. (cf. de med. L. N. T. cum Suic. Th. Ind. Thuc. Polb. Dem.) sed cum Bg. ex eodem in sq. *πρ.* (h. l. inconsiderate, per scommata, cf. §. 10. sq.) it. aliunde in v. *φθ.*, cf. Ind. Dem., cui add. 269, 17. 294, ult. 313, 21. 329, 10. 375, 15. 408, 18. ubi Bg. post v. *διεκρ.* cum indicat. *ἦσ.* consecutionem temporum Lat. per coniunct. sequitur, non item P., qui in sq. parenthesi (ubi numerum novae §. ed. Bc. removimus) negligentior, ubi pro Bg. e Stp. m. licebat vicinius sic, *etenim* non *facile* erat *invenire*, sc. illos, s. *non licebat*, s. *non* fas *erat*. In *ἀφ. λ.* etiam liberior P., in primis addita particula *ἢ* altera, et omisso particip. *ἀπ.*, ex illo reddente in v. *ἐντ.* i. Stp. Th., quocum in marg. Bg.,

Τοιαῦτα δὴ πράττων ὑπό τε τῆς τῶν ἔργων συνέσεως[k] ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν τῇ πό-

Haecce agens, facinorum conscientia stimulante, urbanam vitam perosus, se-

k) συνειδήσεως Ms. Ba. v. N.

aliter, quam 1, 12, 13., adiuncto pron., etiam in πολ., cf. 4, 4, 14. 3, 15, 5. Denique in ὡς λ. sensus, tanquam pretia pro remissa captivitate aut nece.

τοιαῦτα δὴ) Aptius, transpositis coniunctionibus (δὴ et δὲ), cum Pol. hic legemus τοιαῦτα δὲ πρ. et mox §. sq. ἀπάρας δὴ τῆς Ἰτ. *Sylb.*

P. sequitur Bg. sane sic, ut hic δὴ omittere videatur, ut 4, 4, 16. post idem pron., sed in sq. §. pro advers. δὲ reddat illativam illam δὴ, ut alibi, cf. 3, 15, 14., nihil me quidem contra libros tentante, cum sensus vulg. procedat, et Bg. illud δὴ possit servasse, reddendo per Lat. *ce*, cf. 4, 3, 16.

συνέσεως) Rectius forsan συνειδήσεως. *Sylb.* Utique cum Sb. legendum συνειδήσεως. *Stroth.* Menander Ὁ συνιστορῶν αὐτῷ τι, κἂν ᾖ θρασύτατος, Ἡ σύνεσις αὐτὸν δειλότατον εἶναι ποιεῖ. Apud Euripidem dicenti Menelao, Ὀρέστα τλῆμων, τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος; respondetur Ἡ σύνεσις, ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος, v. Pric. ad Apul. Mil. III. p. 141. Cortius autem ex hoc nostro loco illustrationem petit illius Sallustiani b. Cat. 5, (7) *agitabatur* (*magis magis que in dies* animus *ferox* inopia *rei* familiaris *et*) *conscientia* scelerum. *Leisn.*

Sb. in Ind. repetente sua sic „fort. rectius συνειδήσεως" servat Bud. C. 1240, 4. vulg. sic „ὑπό τε τῆς συνεσ. τῶν ἐργ. ἐλ. *et* stimulante *cum* conscientia *scelerum*" quo ordine ex memoria repetit Stp. Th. 1, 1168. D. m. in v. ἐλ. „*quum* a *consc.* scel. *stimularetur*, (haec habens cum recto ordine Gr. textus ib. p. 1673. E. e.) Sicut vero σύνοιδα accipitur aliquando pro *conscius sum*, sic σύνεσις etiam pro *conscientia*, (sequente nostro loco e P. Vs.) Sic accipitur etiam ab Eurip. hoc vocabulum in Oreste, ubi Menelao interroganti, Τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσι νόσος; respondet Orestes, Ἡ συν. λ. „quae sane, non illa antea Leisn., sunt ap. Eur. Or. v. 395. sq. ubi Barn. Vs. *Conscientia*, quod *sum* mihi *conscius fecisse atrocia*, et Schol diserte, ἡ σύνεσις, ἀντὶ τοῦ ἡ συνείδησις, qua explicatione idem deinde bis iterum utitur, et praeterea τὸ συνειδός, quod est idem, ut recte censet Stp. Th. 1, 1112. i. ubi e Plut. profert phrasin syn. ἐλαυνόμενος τῷ συνειδότι τοῦ πράγματος, per quae sustinebitur vulg. lectio, tum quod subst. adhibetur ad analog. sui verbi, ut Stp. vidit, et adeo notione secundaria, tum per auctoritatem illam et usum loquendi aliquem, quem poëticum Noster etiam alibi sequitur, tum denique contra Ms. Ba. non modo sic, quia Mss. rel. manent in vulg., sed etiam quia alias Ms. ille Ba. glossas tenet, qualem hic produnt haec multa, tum ista Scholiastae ap. Eur., tum priora, analogia et auctoritas, consensus que Mss. rel., tum postremo, quod vix in vocabulis ipsis confusio incidit, sibi non admodum similibus, et vix e compendio scribendi ortum vocabulum Ba. Ms., et denique quoniam facilius substituitur exquisitiori. Caeterum defendit vulg. quoque Schweb. ad Onos. p. 30. N. 3., ubi similia sunt loca ex Onos. et Menandro, sed ap. Suid. in Excpt. 1, 233. m. sic habetur τοιαῦτα δὲ πρ., ὑπό τε τῶν ἔργων ἐλαυν.,

λει διατριβὴν ἀπεχθῶς[l] ἔχων, ἀποδημῆσαι τῆς Ῥώμης ἠθέλησεν, ὡς δὴ διοικήσων τὰ ἐν τοῖς στρατοπέδοις, καὶ τὰ ἔθνη ἐποψόμενος. ἀπάρας[m] δὲ τῆς Ἰταλίας, ἐπί τε ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴστρου γενόμενος, διῴκει δὴ[n] τὰ ἀρκτῷα τῆς ἀρχῆς μέρη[o], γυμνάσια τοῦ σώματος ποιούμε-

cedere Roma ſtatuit, tanquam ſcilicet ordinaturus rem militarem ac provincias
2. inſpecturus. Decedens igitur Italia, ubi ad ripas Iſtri pervenit, ordinabat ſeptentrionales imperii partes, exercens corpus aurigando

l) ἐπαχθῶς Ms. Ba. v. N. m) Cum iota ἀπάρ. edd. omnes, cf. 1, 13, 12. e. n) διῴκει τὰ ἀρκτ. Ms. Ba. v. N. ſed ἀρκτ. ſine iota una Bs. 2. R., cf. 3, 4, 5. et δὲ pro δὴ in edd. Par. Ox. et Pat. v. 2, 15, 1, 2, 1, 6. 8. o) Colon in Ms. Ba.

καὶ — ἀπεχθ. ἔχων, ἀποδήμει τῆς Ῥ. λ. *talia* igitur *cum* patraret, *ſtimulante* eum *malorum* facinorum *conſcientia*, vitam*que* urbanam *peroſus*, Roma *diſceſſit*, ubi Kuſt. N. nihil in lectionem diverſam, dum ſaepe vidimus diſcedere iſta Excp., nec inde aliquid tentandum. Ad analog. autem modo in v. ἐλ. de συν. (cf. 4, 4, 5.) forſan Lat., cf. G. Th. 1166, 32. *conſcientiae* maleficiorum *ſtimulant*, ſed Dion. C. 1301, 97. ἐνόσει δὲ καὶ τῇ ψυχῇ πικροῖς τισι φαντάσμασι, καὶ πολλάκις γε καὶ ἐλαύνεσθαι ὑπό τε τοῦ πατρὸς, ὑπό τε τοῦ ἀδελφοῦ ξιφηρῶν ἐδόκει, ubi Sch. „*ſtimulatus*" ſeverior, quam Bg., qui e P. etiam per ſyn. in τῶν ἐργ. (e contextu ſane in malam partem accipiendo, cf. 3, 11, 12. et per variationem cum 1, 17, 3. αἰσχρῶν ἐργ.) it. in oppreſſa copula δὲ, (dum ille ſaltem ſq. καὶ reddebat,) porro in formula τὴν ἐν τ. π. δ. per adi.

ἀπεχθῶς ἐχ.) Servantibus lectionem vulg. etiam Excp. ap. Suid., ut vidimus pr. N., in Ms. nihil eſt, quam confuſio vocalium, cf. 1, 12, 11. et in Bg. e P. 1, 9, 15.; laudante Noſtri locum ſine Vs. Ind. Fa. Aeſ. Hs. v. ἐχ. e. In ſqq. Bg. e P., quod Lat. non tenet Stp. Th. in v. ἀπ., cf. Dem. Ind., cui add. 235, 11. 899, 7. quo variatur cum 3, 15, 15. ἀπᾶραι — ἠθέλησαν, ut mox §. ſq., diſcedentibus Exc. ap. Suid. l. l. in N. pr., etiam in ſq., ὡς δὴ καὶ τὰ στρατόπεδα διοικήσων, λ. quae ibi in Vs. conſpirant cum P., deſerto a Bg., qui formulam iterum mutat in adi., ſuppleto ſubſt. πράγματα, Noſtro variante cum 3, 15, 1. διοικήσοντα τὰ στρατιωτικὰ, ſed in v. ἐποψ. cum τ. ἔθ. ad analog. ſcribente, cf. Stp. Th. cum Polb.

διῴκει — τὰ ἀρκτ.) i. e. Pannoniam, Daciam ac Moeſiam. *Stroth.* cf. 1, 2, 9. et 1, 5, 9. e. ubi de Germania cepi, quod et hic procedit ob §. 4., cf. de Bg. e P. in γεν. 4, 1, 4. ſed ad variatam praeterea praep. pro κατὰ 2, 9, 7., pro πρὸς 2, 13, 6. et pro παρὰ 3, 5, 8., at cum ἐπὶ et dat. loci, (iſto Bg. ſenſu per enallagen caſus et pro acc.) Stp. Th. 1, 826. C. e. ſed tropice Dem. et Ael. V. h. v. e. Iam Ms. res, in omiſſo δὴ poſt verbum, ut 1, 17, 8. e., hic eſt e lapſu librarii, omittentis ob vicinitatem utramvis, cum ſervent Mss. rel., ſed P. aut tenuerit ſimilem Cod., aut libere iterum oppreſſerit cum Bg., ſumendum in ironia pro *ſcilicet*, quia Noſter irridet adminiſtrationem illam negatque ex oppoſitis leviculis negotiis atque exercitationibus, aurigatione et pugna cum beſtiis; libere

νος ἡνιοχείας, καὶ θηρίων παντοδαπῶν συςαδὸν p ἀναιρέσεις, δικάζων μὲν σπα- et bestias omne genus comminus interficiendo: ius quidem dicens rarius, nihilo mi-

p) συςάδην Mss. tres v. N. Mox post ἀν. comma hoc in A. al. pro colo Stp. rel. v. N.

divellente P. periodum cum addito adv. ἐκεῖ iterum, et, e liberius mutato postea μὲν in disiunctivam, hic alteram ἢ eandem infarciente, cf. 4, 6, 12., unde Bg. servat fere reliqua, mutata subst. ἡν. et ἀναιρ., tum, praeter formulam syn. ad adi. παντ., (cf. 1, 14, 2. i. παντοῖα, it. 3, 1, 8.,) quoque phrasin ποι. γ. cum gen. in verbum syn. cum acc., pro severis Sch. in „γ. aurigationes *exercitia* corporis *faciens*" i. e. pro corporis exercitationibus usurpans aurigationes et caedes bestiarum variarum, s. ad corpus exercendum movendum que suscipiens aurigationes caet., ubi formulam Noster π. γ., pro γυμνάζων τὸ σῶμα ἡνιοχείαις, ad analog. modo finxerit, cf. Dres. de V. med. p. 427. m. hinc „γ. π. i. e. γυμνάζειν, exercere" contrahentibus Excp. ap. Suid. 1, 233. m. omnia sic, ἐπεὶ δὲ τὸν Ἴστρον κατέλαβε, καὶ τοὺς ἐκεῖσε Γερμανοὺς ἐφιλοποιήσατο λ.

συςαδὸν) Venet. συςάδην quod h. l. verum puto. De re, v. quae notavimus e Xiph. ad Eclogas nostras. *Stroth.*

Qui in Chrest. Gr. p. 99. e. „συςάδην cod. Venet. Utroque saepius usus est noster. Xiph. in Carac. p. m. 355. (S. 429, ult.) καί ποτε ἑκατὸν ὗς ἅμα αὐτοχειρίᾳ ἔσφαξεν, ἡρματηλάτει τε λ. et p. 359. (433, 4.) ἅρματα ἤλαυνε, θηρία τε ἔσφαξε (ib. l. 8.) καὶ μετὰ τοῦτο ἔςιν ὅτε καὶ ἐδίκαζε." In Mss. minus est lapsus in vocalibus, quam glossa per comparationem aliorum ap. Nostr. locorum, qui istius formae adv. utitur ad variandum forsan iterum ex imitatione Thuc. 501, 72. τοιαύταις δὲ προσβολαῖς, καὶ οὐ ξυσταδὸν μάχαις — ἐχρῶντο, huiusmodi *autem* assultibus, *non* autem *stataria* pugna *utebantur*, ubi Schol ἤγουν, ἐκ τοῦ πλησίον, sed Ind. comparat „συςάδην Ioseph. et D. Halic." cuius in loco 579, 30. συςάδην μὲν καὶ ἐκ χειρῶν οὐκέτι μαχόμενοι, πρόσθεν δὲ βάλλοντες λ. Sb. vult. πόῤῥωθεν s. πρόσωθεν, (quod vicinius ad litteras vulg., cf. Suid. 3, 205. m. πρόσω, ἀντὶ τοῦ ἀπωτέρω, it. deinde προςωτέρω, περαιτέρω, et Valck. ad Eur. Phoen. v. 599.) et in Ind. e Xiph. 150, 21. τῶν μὲν πόῤῥωθεν μαχομένων, τῶν τε συςαδὸν ἀγωνιζομένων, comparat Nostri loca duo, ad quem nostrum Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit συςαδὸν" quod statim restituimus e P., dum Stroth. Ind. „γυμν. ποιεῖν (immo ποιεῖσθαι) θηρ. συς. ἀναιρ. *Uebungen* anstellen, *das* Wild *mit* dem *Fangeisen*, d. i. *in der* Nähe, *zu erlegen*" rem me intelligente, ut de Commodo 1, 15, 5. cf. 1, 12, 17. m. cum Vig. p. 361. i. it. in Graev. Th. T. 9. p. 806. E. Buleng. de iis, qui venabulo exciperent „Herodi. de Carac. γυμνας. τ. σωμ. — faciens *exercitationes* corporis *aurigationes*, et *cum* feris *omne genus* comminus *pugnans* ac contra eas se sistens. Alii legunt συςάδην. Omnino ἐξ ἀντιςάσεως μάχεσθαι et συςαδὸν est contra stare feras que irruentes venabulo excipere, non e podio iaculis et hastis configere leones, quod est *eminus* pugnare" cf. 1, 13, 17. sed in seq. δικ. Dion. C. 1303, 72. ἐδίκαζε μὲν ἤ τι, ἢ οὐδὲν, ad quae explicanda Fabr. ibi affert nostrum locum, it. l. 88. ἐπήγγελλε μὲν, ὡς καὶ μετὰ τὴν ἕω αὐτίκα δικάσων, — παρέτεινε δὲ ἡμᾶς καὶ ὑπὲρ τὴν μεσημβρίαν, καὶ πολλάκις καὶ μέχρι τῆς ἑσπέρας, et ib. l. 1. qui est locus antea ap. Stroth.

νίως [q], πλὴν νοῆσαι τὸ κρινό- nus tamen intelligere contro-

q) Colon in Ms. Ba.

πλὴν ν. τὸ κριν. εὐθὺς ἦν) Poſt εὐθὺς vel εὐθέως videtur ὀξὺς deeſſe, *erat celer et promtus* reſpondendi. *Reisk.* i. e. *facile intelligebat.* Idem de eo Dio teſtatur (1296, 31.) οὐ μέντοι καὶ (κακοφρήμων ᾖ) κακογνώμων ἦν, ἀλλὰ καὶ συνίει τὰ πολλὰ ὀξύτατα, καὶ ἔφραζεν ἑτοιμότατα. Caeterum non opus eſt, ut cum Sb. εὐθὺς pro ὀξὺς poſitum exiſtimemus. Sed eſt adverbium, quod recte iungitur verbo ἦν, ad quod autem ſubintelligendum eſt οἷός τε; quemadmodum ſupra l. 2. c. 13. (§. 9.) dixerat: δύναμιν οὐκ ἔσεσθαι ἔξωθεν ἐπιβουλεῦσαι, ubi ſimiliter οἷαν τε ad ἔσεσθαι intelligitur. *Stroth.*

Qui et in Chr. p. 100. N. o. „εὐθὺς ἦν νοῆσαι potius vertendum eſſe *promtus* erat *in intelligendo* ſ. *facile intelligebat*, quam ut alii voluerunt, *recte intelligebat*, ex Xiphilini Dione confirmari poteſt, qui de Caracalla teſtátur, οὐ — ἑτοιμότατα, qui locus noſtro ſimillimus eſt. Peſſime vertit Dethardingus, homo graeci ſermonis plane ignarus, Heibergum potius ac Politianum interpretatus quam Herodianum. „Sch. εὐθ.“ ἦν ν. *ſtatim* ferebat *ſententiam.* Sb. putat poſitum pro ὀξὺς vel eſſe nomen (adi., non adv.) quod hic idem valet quod ὀξὺς, — κριν. νοησ. εὐθὺς ἦν, *id* quod *in* iudiciis *controverſum* erat *intelligere* acer *erat* „reddens ſic potius illud Sb. ὀξὺς, qui ſane in Ind.“ εὐθ. ν. τὸ κρ. pro ὀξὺς“ per ambiguam iſtam rationem ſuam vulg. εὐθὺς aut corrigebat, aut explicabat, verum ut nec hoc ſenſu noſſem, nec adeo per lapſum librarii veniſſe putarem ex iſto ὀξὺς, quod per ſe cum v. νοῆσαι ſupra 2, 9, 2. e. habuimus, quo loco P. Vs. reprehendit iam Strothus. Cuius ratio et ellipſis, quanquam alibi commoda, tamen hic mihi diſplicuit e loco vulg. εὐθὺς, quod, pro adv. ſumtum, potius debuit locatum eſſe vicinius ad ſuum v. νοῆσαι, ante vel poſt id, nec ita remotum ab eodem. Unde in textum ſtatim recepi, quod ſine ulla Nota aut ſigno illius ſolemni Bg. expreſſiſſe videtur vocabulum, aliis idem placiturum, opinor, tum quod eſt vicinum vetuſtis litteris, tum a ſenſu non tantum faciliori planiorique, ſed etiam exquiſito, et h. l. pro ſolers, acutus, cf. Stp. Th. Bud. C. Hes. Suid. Thom. M. p. 395. 904. Ammon. p. 61. cum N. 85. et An. Valck. p. 87. Cas. ad Ath. 2, 454. Ruhnk. in Rs. Or. V. 8. p. 151. Koen. ad Greg. p. 155. N. 61. e. Weſſ. ad Diod. S. 1, 87. N. 13. Valck. ad Xen. M. S. 3, 3, 13. Heyn. ad Epict. p. 161. e. cum Bg. Alc. ep. p. 270. ſq. Ind. Diod. S., ſed in Verſionem, ſimilem illi Bg., ap. Luc. *ingenio aptus* rel. (ad quem 2, 312. in N. b. i. affertur ſine Ind. ex 2, 308. l. 49. εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, ingenioſum *eſſe*,) Xen. Cyr. et Pol. Z. it. Gs. Chr. cum Plut. Kr. Mor. Iſ. Pan., in quibus fere cum pr. πρὸς, ut cum εἰς ap. Dion. H. S. T. 2. ſed cum acc. elliptico ap. Iſ. Ev., denique, ut hic, cum inf. ap. Rs. Or. V. 4., at de forma accuſ. ſing. ad Xen. M. S. 1, 6, 13. Hdb. cum Z., de adv. Fa. Aes. Diod. S. Geop. et Iſocr. Mor. et de ſubſt. Hes. Suid. Foes. Ind. Sb. it. Luc. Plut. Krg. cum Liban. ep. p. 36. i. Sed de τὸ κρινόμενον, ſenſu forenſi, quod Bg. reddit liberius, cf. Bud. C. 693, 29. Stp. Th. 2, 425. B. e. ſine auctore, Cas. Ex. Bar. p. 194. a. e. *cardo controverſiae*, ſine Ind. ap. Dion. H. S. T. 2. 71, 21. Cl. Cic. Ind. Gr. L., i. q. κρίσις, cf. Krb. Obſ. N. T. p. 33. e. et i. q. τὸ ζητούμενον, cf. ad Luc. 2, 685. N. 7. 13. et ſine Ind. ap.

μενον [r] εὐφυὴς ἦν, εὐθίκτως [f] τέ πρὸς τὰ λεχθέντα ἀπο-	versiam ab ingenio paratus erat, apposite que ad rem re-

r) Ms. Ba. τὸ κρινόμενον, εὐθὺς ἦν λ. et sic εὐθὺς erat tacite in Mss. rel. et per edd. omnes, v. N. s) Al. εὔθικτος al. εὐδίκτως. *Leisn.* in m. Ox. 2. quorum adv. postr. modo reperi in edd. A. et Bss., sed in Excpt. Ms. Vi. εὐθήκτως, at in Ms. Ba. εὐθέως δὲ πρὸς λ. v. N.

Dem. 874, 22. et in descriptionem iudicis similem ap. Amm. M. 15, 7. i. Leontius *multa* spectati *iudicis* documenta *praebebat*, in *audiendo* (v. Ind.) cum *in* disceptando *iustissimus*, rel.

εὐθίκτως) Ald. et Bas. εὐδίκτως, ut et Memmius vertit *clementer*. Sed convenientior lectio Stephanea, praesertim, si adverbium vertatur in nomen (adi.) εὔθικτος, eam que lectionem confirmant, quae Dionis epitome refert, (v. N. pr. ap. Stroth.) et Suidae collectanea (1, 234. m.) *Sylb.* Pol. legisse videtur εὐθύς τε, *statim que*. Quae lectio arridet De v. εὔθικτος v. D'Orv. ad Ch. p. 555. *Leisn.* Ald. et Bas. perperam εὐδίκτως. Neque probandum est Sylburgii εὔθικτος, quod, nisi εὐθὺς nomen adiectivum esse putasset, certe non protulisset; vidisset que εὐθίκτως non ad ἦν sed ad ἀποκρίνασθαι referendum esse. Sed sic saepe error errorem parit. *Stroth.*

E P. libertate rel. nihil iuvamur hic ad textum constituendum, et Ms. Ba. res sic acciderit, quod aliquis librarius vulg. εὐθὺς prioris membri in marg. exponeret per εὐθέως iterum, ut 4, 5, 3. e. Hoc alius non intelligens, alieno membro id posuit, eiecto vetere εὐθίκτως, et mutato simul τὲ in δὲ, ut alias, cf. 4, 4, 3. Iam D'Orv. l. l. videtur probare emendationem Sb. adverbii in adiectivum, confuso quanquam viri nomine. Sed servari potest adv. cum Bg., tum ob Mss. rel. (quorum Vi. id vel cum mendo refert, vel per glossam in alia vocali, quo de mox,) tum ob causam, a Strotho allatam, et quia sane cohaeret cum v. ἀποκρ., tum vero et ob aliam rationem, quia bene consistit cum nova Bg. lectione, et eius adiectivi est quasi consequens et adiunctum, cf. (quem locum debeo D'Orv. l. l.) ap. Salm. ad Vopisc. T. 2. p. 796. a. c. illud Polb. „de Philippo: ἦν γὰρ εὔθικτος, καὶ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος εὖ πεφυκὼς (Nostri ante εὐφυὴς, vel sic auctoritatem aliquam nacturum) πρὸς τὸ διαχλευάζειν ἀνθρώπους, quanquam ib. istud adi. alio sensu dr., quam hic utimur, cf. Ind. Polb. Cas. ad Ath. 2, 876. i. ubi et" εὔθικτος autem per ι semper Mss., non εὔθηκτος per η, etsi dr. utrumque et exponitur vocabulum utrumque a veteri Hermogenis interprete. τὸ δὲ εὔθηκτα, inquit, διὰ μὲν τοῦ η γραφόμενον, τὰ τμητικὰ δηλοῖ καὶ ἐνεργῆ καὶ δραστήρια, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγμένου ξίφους, διὰ δὲ τοῦ ι (sc. γραφόμενον, δηλοῖ) τὰ οἱονεὶ εὐαφῆ καὶ εὐμεταχείριστα, καὶ πολλὴν τὴν ἐπιτυχίαν ἐμφαίνοντα, καὶ εὔθετον τῷ λόγῳ τὴν ἐπαφὴν παρεχόμενα „Suid. 1, 890. i. εὔθικτον, εὐαφὲς, εὐψηλάφητον, καὶ εὐθίκτως, τὸ ἐπιῤῥηματικὸν, quod *facile* tangi *et* contrectari *potest*, rel. et εὐθιξίᾳ, — ἀκριβείᾳ (e Toup. emendatione 1, 157. e.) εὐφυΐᾳ, ubi iterum videas componi haec, ad firmandam Bg. correctionem, sed Hes. 1, 1505. i. modo εὐθίκτως, εὐψηλαφήτως, et in N. tantum ex libr. Maccab., quod adv. ap. Stp. Th. 1, 1560. i. sine auctore et modo „pro dicaciter. Caeterum dubitari possit, an non εὔθηκτος et εὐθήκτως, pro dicax et dicaciter, potius scribendum sit, a θήγω, i. e. acuo, quod dicaces acuto esse ingenio solent, (qui ib. p. 1553. G. mo-

κρίνασθαι. ᾠκειώσατο δὲ καὶ πάντας τοὺς ἐπέκεινα Γερμανοὺς [t], ἔς τε φιλίαν ὑπηγάγετο, ὡς καὶ συμμάχους παρ'

3. spondere. Adiunxit quoque sibi omnes ulteriores Germanos et in amicitiam adduxit: ut etiam copias au-

t) Colon Ms. Ba. ut punctum A., sed mox post λαβ. et ποιης. modo in Ms. Ba. colon.

do habet) εὐθηγὴς et εὔθηκτος, bene acutus" tacite in discrimen aliquod consentiente quoque L. Ern., sed in rem nostram tenente „εὐθίκτως, apte, congrue, facete" quae sunt syn. illi Bg., ap. G. Th. „ἁρμοζόντως, apte, accommodate, convenienter" habente Sb. Ind. hinc modo sic „εὔθικτος ἀποκρ. πρ. τὰ λ. qui probe tangere s. pungere novit in r." unde partim Sch. in adv. „probe *tangendo* s. *pungendo* respondere ad aliqua." Praeterea nihil reperi, contentus etiam hic ratione Bg., nisi quod liberior est in τὰ λ., pro *ad dicta* s. prolata ab aliis. Sed est adhuc dubitatio in vulgatam distinctionem, maxime ob membra δικάζων μὲν σπανίως et πλὴν cum finiti temporis verbo ἦν, quod cum particip. et μὲν copulatur quoque infra 4, 11, 15. ad speciem, sed ut severe ibi ad se referantur ἡ σύγκλητος ad ψηφίζονται λ. et οὐκ ἀγνοοῦντες μὲν λ. ad πλὴν δέει καὶ κολακείᾳ tantum, ut alibi participia ad abl. subst. Igitur, si ad se μὲν et πλὴν, pro ἀλλὰ, referantur et hic, non modo numerus Bc. ed. novae §. removendus est, quod iam fecimus, sed (quia tota illa a δικάζων usque ad ἀποκρίνασθαι inter se cohaerent, nec participium consistere potest cum verbo finito, copulatum quidem per μὲν et πλὴν) etiam v. ἦν corrigendum in participium ὢν, facile utroque confuso. Nec iuverit multum distinctio in Ms. Ba. post σπ. maior.

ᾠκειώσατο) Quibus artibus sibi Germanos conciliatit, non liquet. Marcus Aurelius Germanorum auxilia contra Germanos emisse legitur ap. Capit. in Marco c. 21. (e. p. 369. sq.) Apud Herodianum nostrum 8, 7, 21. Maximo et Balbino (immo soli Maximo, cf. ib. et 8, 8, 3. 10. sq. 14. 18.) sunt etiam ἀπὸ Γερμανίας ἐληλυθότες σύμμαχοι. Ap. Dionem 71, 16. p. 1187. Iazyges nomine societatis octo equitum millia concedunt Marco. Ap. eundem 72, 2. p. 1204. Commodus a nationibus nonnullis Germanicis arma quaedam exegit, et 13000 militum a Quadis, pauciores a Marcomannis; pro quibus tamen permisit, ut singulis annis aliquos darent. *Leisn.*

In superioribus, ubi cum Germanis res fuit, sibi eos conciliavit Marcus lenitate et armis 1, 3, 12. sed Commodus armis et pecunia 1, 6, 24. sqq. Verum hic nihil nec mihi liquet, nisi quod bello victos esse Germanos a Caracallo tradunt Spart. c. 5. p. 714. e. quum *Germanos* subegisset, *Germanicum* se *appellavit*, et Aur. Vict. de Caes. 21, 2. *Alamannos* — prope *Moenum* amnem *devicit*, (quod postr. tamen non huc commode trahatur, ubi circa Istrum imperator versatur,) sed Angli ap. Heyn. H. 4, 1060. m. sub a. U. C. 967. et P. N. C. 214. contra plures populos Germanos expeditionem Caracalli narrant infelicem, unde emerit pacem magna pecunia, solutis adeo in singulos annos pecuniae summis. Hic quidem Nostri τοὺς ἐπεκ. Γερμ. obscure a P. redditos, (unde et Sch. in „ἐπ. ubi P. vertit illic, Stp. in marg. notat, perperam fere ubique

αὐτῶν λαβεῖν, καὶ τοῦ σώματος ἑαυτοῦ φρουροὺς ποιήσασθαι, γενναίους τε καὶ ὡραίους ἐπιλεξάμενος [u]. πολλάκις δὲ καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀποθέμενος

xiliares ab ipsis acciperet, et corporis custodes sibi faceret, validos et pulchros eligens. 4. Saepe etiam Romano deposito paludamento, indue-

u) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. aut edd. v. N.

ab eo ita versum") sed a Bg. severius, intelligam Germanos ultra s. trans Istrum et Rhenum, cf. 2, 9, 1. unde illud antea ap. Aur. Vict. tolerabitur, etiam ob adiunctum hic πάντας, copulante Nostro ad variandum per copiam syn. phrases ᾠκ. et ὑπ. ἐς φ. pro una que ac breviori 2, 4, 3. εἰς εὔνοιαν ᾠκ. et postremam forsan ad explicandum, cf. 3, 15, 2. 4, 3, 3. itidem que pro nuda 2, 9, 17. ὑπηγ. αὐτοὺς, et pro syn. subst. ὑπ. τοὺς — εἰς εὔνοιαν 2, 14, 8., etiam per syn. praep., denique pro syn. verbo ἐς φ. ἐπηγ. 1, 6, 24., sed modo ad analog., nihil dante G. Th., quam Bg. v. *add.* cum *in* et *ad*, it. in subst. 297, 75. sqq. accipere *aliquem* in *amicitiam*, — allicit *et* attrahit *ad* amicitiam *similitudo*, sed hinc tantum formulam laudantibus sine Vs. Bud. C. 536, 53. et Stp. Th. 1, 89. E. m., at brevioribus Excp. ap. Suid. 1, 233. m. ἐπεὶ δὲ τὸν Ἴστρον κατέλαβε, καὶ τοὺς ἐκεῖσε Γερμανοὺς ἐφιλοποιήσατο, ὡς καὶ συμμάχους παρ' αὐτῶν λαβεῖν καὶ τοῦ σώματος φρουροὺς, καὶ ταῖς φορασίαις αὐτῶν χρῆσθαι, adeo *Germanos* illic *agentes* sibi *adiunxit*, ut *ex* iis *auxiliares* et *corporis* custodes *conscriberet*, eorum *que* vestibus *et* cultu *uteretur*, deferente P. etiam in rel. Bg., se que ipsum in συμ., quod cum v. λαβ. Noster iungit per analog., ut cum v. π. subst. φρ., ubi Bg. videatur vim med. reddere, sed oppresso contra gen. pron., quem retinet Stp. Th. 2, 1500. i. „τ. σ. ἑ. φ. π. *custodes* sui *corporis*" non tamen simul vertens v. π., nec nisi e Nostro ferens coniuncta φρ. et τ. σωμ., quod factum ad analog. tum Gr., tum maxime Lat., cf. G. Th. v. *cust.*, cui add. e Curt. 6, 7, 15. ut Ind. Corn. N. „*cust.* — *corporis*, σωματοφύλακες" et Sb. Ind. hinc v. φρ. „qui alibi σωματοφύλακες" pro quibus 1, 8, 12. 3, 12, 19. variatur hic.

γενναίους) Forte τοὺς γενναίους. *Reisk.* Nihil certi esse, immo multum libertatis arbitrii que in articulo addendo aut omittendo, nec tentandum quid contra libros, subinde monuimus, cf. 3, 8, 10. 4, 2, 8., retinente Bg. tantum Lat. P., non item gradus altiores cum pron., libere addito, cf. 2, 15, 13.

ἐπιλεξάμενος) Scribo ἐπιλεξάμενον. *Steph.* Rectius ἐπιλεξάμενον. *Oxon.* Editor Anglus rectius putat ἐπιλεξάμενον. Quod mihi secus videtur. Sicut 4, 13, 6. τὸ εὑρὼν non est mutandum in εὑρόντα, ita nec ἐπιλεξάμενος in ἐπιλεξάμενον. *Leisn.* Non opus est, ut cum editore Oxon. legas ἐπιλεξάμενον. Pendet nominativus a v. ὑπήγαγετο. *Gedik.*

Leisn. et in ed. Ox. 2. ad N. illam „Male" quia nominativus referri potest ad remotius v. ᾠκειωσ. aut etiam adeo ad proximum inf., quocum saepe est ille casus, variante Nostro cum 2, 14, 10. tantum in adiunctis. Caeterum in δὲ καὶ huius §. Bg. de suo, at in §. sq. cum P. iterum.

χλαμύδα, ἠμφιέννυτο τὰ Γερμανῶν περιβλήματα [x], ἔν τε χλαμύσιν, αἷς εἰώθασιν, ἀργύρῳ πεποικιλμέναις, ἑωρᾶτο [y], | batur Germanorum amictu, atque in sagulis eorum argento variegatis conspiciebatur. comas que capiti im-

x) Punctum in A. al. et colon in Stp. rel. y) Hic ubique punctum, ut in Ms. Bg.

ἠμφιέννυτο) Explicat morem Germanorum et hunc locum Cluverius in German. antiq. l. 1. c. 19. *Boecl.* Nempe quibus studemus, his affectum nostrum cultu eorum sumto testatum facimus, v. Intp. ad Nep. in Paus. 3. p. 77. (4, 3, 2. N. 1.) *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Ferrar. de re vest. p. 11. p. 49." e quo in Graev. Th. T. 6. p. 844. C. notaram „Romanos etiam imperatores chlamyde usos constat. — Herodianus de Antonino l. 4. ait, eum saepe Romana chlamyde deposita Germanorum indumenta sumsisse, h. e. chlamydes argento variegatas. Subiicit enim ἐν χλαμ. ἀργ. πεποικ. Apud eundem milites, facturi Gordianum imperatorem, chlamydem purpuream ei circumponunt. Et alibi Macrinum abiecta regia chlamyde latuisse scribit, (et p. 861. C.) Alibi Herodianus ῥωμαϊκὴν χλαμύδα de Caracalla, qui ea deposita Germanorum cultu incedebat, praecipue sagulis argento variegatis. Nec multo post tradit, eundem aperto Alexandri M. conditorio χλ. ἣν ἐφ. ἀλ. corpori ipsius imposuisse" cf. 1, 14, 16. 3, 7, 8. e. 13. in Bg. Lat. primum ad χλ., qui secundum ad χλαμύσιν e P. servat, (pro syn. prioris, cf. G. Th. sine Gr. „*sagulum*, pro sago, — *Germani* nudi *aut* sagulo *leves* Tac. Germ. — Sil. — fulgentis *saguli*, i. paludamenti") etiam liberum istius pron. αὐτῶν pro formula αἷς εἰωθ. (sc. ὁρᾶσθαι, repetendo hoc inf. e sq. finito v. ἑωρ. et ad αἷς pertinente etiam pr. ἐν) secus ac 1, 15, 19.; variante Nostro cum 1, 14, 16. ἀμφ. per augmentum in ἠμφ., sed ferente Stp. Th. 4, 534. B. e. v. χλ. hunc locum ab initio sine Vs. et omisso καὶ post δὲ, sed et „mox ἔν τε — ἑωρ. in *chlamydibus* arg. *var.* (sed 3, 443. F. v. ποικ.) χλ. ἀργ. πεπ. argento *variatis*, ut vertit Pol. (qui tamen habet cum Bg. per edd. omnes.) Existimo autem posse reddi etiam *varie intertextis*" cum Bg. sit idem et severius, cf. G. Th. cum Gr. n. tantum in *variare*, dum ex analog. Noster dat cum abl. ἀργ. cf. ad 5, 8, 13. Sed Stp. Th. aliunde in subst. περιβλ. cum Bg. e Sb. Ind., cf. Cup. Obs. p. 198. m. Poll. 7, 47. c. Ind. Ael. V. h., ubi et v. ὁρ. act. cum pr. ἐν alio sensu, ut rursus alio ap. Stp. Th., sed hic pass. cum casu vestimenti simul, forsan e Lat., cf. Virg. A. 8, 588. chlamyde *et* pictis *conspectus* in *armis*, ubi, tacentibus N., more poëtarum, praepositio postposita pertinet simul ad pr. abl. it. in alio v. ap. Ovid. Met. 7, 536. sq. it. v. 708. Caeterum ad Dion. C. p. 1311. §. 16. τινὰ ἔνδυσιν, βαρβαρικῶς πως κατακόπτων καὶ συῤῥάπτων ἐς μανδύης τρόπον, προσεξεῦρε, καὶ αὐτός τε συνεχέστατα αὐτὴν ἐνέδυσεν, ὥστε καὶ Καράκαλλος διὰ τοῦτ᾽ ἐπικληθῆναι, καὶ τοὺς στρατιώτας μάλιστα ἀμφιέννυσθαι ἐκέλευσεν, laudato Nostri loco πολλάκις — περιβλήματα, de his Germanorum tunicis agitur, atque adeo de *caracallis*, quales tunicas et nos hodie Germani maxime habemus, constantes illas panno, in plures particulas secto, iterum que consuto, et corpori arcte adhaerente, quibus differe-

κόμας τὲ τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξανθὰς [z], καὶ εἰς κουρὰν [a] τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας. τούτοις δὴ χαίροντες οἱ βάρβαροι, ὑπερηγάπων αὐτόν. ἔχαιρον δὲ αὐ-

ponebat flavas ad tonsuram Germanorum concinnatas.
5. Hisce delectati barbari mirifice eum diligebant.
6. Delectabantur ipso et Ro-

z) Colon in Ms. Ba. cum ed. Pat., pro puncto rel. a) Ms. Ba. κουρὰν τὴν γερμ. et τῆς Γερμ. A. et Bss. v. N.

bat tunica Graeca et Romana, quae ex panno erat non tam multipliciter secto, sed continuo, et quoque laxior, nec corpori ita apta, cf. ad Spart. in Carac. c. 9. p. 726. N. Cas. et Salm. it. Ferrar. l. l. p. 822. B. 1058. e. Aur. Vict. de Caes. 21, 1. et epit. 21, 3. cum Tac. de mor. Germ. c. 17.

κόμας τε) Usus igitur eorum, quae nos *Paruquen* vel *Haar-Touren* dicimus, iam tum cognitus erat. *Stroth.*

Praeter illa ap. Xiph. S. 271, 3. κόμαις περιθέτοις ἐχρῆτο, Nero per nocturna scelera, ut Avitus 446, 28. περιθετ.αῖς κομ. χρώμενος, appositis *comis*, notaram modo de addititia coma in primis Medorum agi ad Poll. 10, 170. N. 95. et ad Dion. C. Rm. p. 1091. §. 113., reddente Stp. Th. cum Bg. e P. v. κομ. et κουρ. sed sine Vs. sub Lat. Bg. tenente hunc locum in v. ἠσκ., cf. Luc. 2, 400. l. 60. διακριδὸν ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια, *comae* cura *in* discrimen *pexae*, sed in N. *comae* compositae *eleganter* etc., ad quam analog. hic scribatur, sed peculiari ratione in εἰς κουρ. cum gen. pers., cf. Ind. Luc. The. Fi. et Plut. Krg., ubi Ms. formulam vulgarem articuli, accommodati ad genitivum sequentis subst., mutat in exquisitiorem, ut articulus regatur ad casum prioris subst., quam formam alibi tentat tamen, cf. 3, 5, 1. e. Quae res, pertinens vel ad ingenium librarii, cum et alibi nostri Mss. obtrudant exquisita, vel potius ad lapsum in vocali, cf. 1, 10, 16. i., quia servant vulg. adhuc Mss. rel., reperiri hic queat tum in mendosa lectione ed. Ald. (confusis iterum ς et ν, quanquam et lapsus inciderit e falso compendio scribendi et litterarum typographicarum,) tum in P., alias consentiente etiam cum Ms. Ba. „*ad modum* Germanicae *tonsurae*“ quia illa ratio articuli in Ms. facit periphrasin adiectivi, cf. 3, 4, 18. e., quanquam ille subinde duo subst. in regimine, per rectos artic. iuncta, etiam reddit per adi. et subst., cf. 2, 11, 10., e quo P. omittit Bg καὶ iterum intra duo adi. ξ. et ἠσκ. cf. 4, 2, 11. Caeterum in Excpt. e Beg 2, 702. de Antonini numis notaram olim sic „ad hanc §. forte pertinere numum ibi tertium“

ὑπερηγάπων) Vestium similitudine amorem conciliari, e Tac. l. l. notat Schottus. De Germanis vero ipsis v. eiusdem Schotti Melam l. 6. sq. *Sylb.*

Effectum fere eundem narrat Xiph. S. 436, 24. αὐτόν τε τοιοῦτον οἱ βάρβαροι (ut Noster, de Germanis iterum) ἐρῶντες ὄντα, καὶ τοὺς στρατιώτας ἐκλελυμένους ὑπὸ τῆς τρυφῆς — ἐπῄρθησαν, ὡς καὶ συναγωνιστὰς αὐτοὺς, ἀλλ' οὐ πολεμίους ἕξοντες, sed Excpt. ap. Suid. 1, 233. m. οὕτω τὲ καὶ ὑπὸ τῶν βαρβάρων καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἠγαπᾶτο λ., fere cum P. δὴ iterum opprimente Bg., pro *igitur*, sed deferente illum modo in v. χαιρ., ut in ὑπ. illud Lat. Sb. Ind. „*amare* supra *caeteros*“ cf. 1, 17, 6.

τῷ [b] καὶ οἱ Ῥωμαίων ϛρατιῶται [c], μάλιϛα μὲν διὰ τὰς τῶν χρημάτων ἐπιδόσεις [d], αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς [e], ὅτι τὲ πᾶν [f], ὡς ϛρατιώτης, ἔπραττεν [g], εἴτε ὄρυγμά τι [h]

mani milites, praecipue quidem propter pecuniarum largitiones, quibus eos neutiquam parce prosequebatur: tum vero etiam quod omnia faceret ut miles: sive fossa esset fodienda, primus fodiens:

b) αὐτῶν Pat. mendose. c) Colon in Ms. Ba. cum Ox. et Ed. ut punctum in A. al. d) Ms. Ba. ἐπιδόσεις· ἃς ἀφ. v. N. e) Hoc comma in Bs. 2. L. et Pat. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. f) Ms. Ba. πᾶν ὁ ϛρατ. v. N. g) ἔπραττε Ox. 2. sine ν ἐφ. cf. 3, 4, 18. 3, 14, 12. e. h) Ms. Ba. ὀρύγματι λ. v. N. sed ed. Pat. ὀρυγμάτι, at ὄρυγμά τε Par. mendose.

ἔχαιρον) Varie liberum P. in §. hac imitatur Bg. modo in oppresso δὲ iterum et in mutato gen. Ῥωμ. in adiectivum, severior in μαλ. cum μὲν, quod hic, ut alibi, ponitur absolute, cf. Fi. The. 18, 3. e. p. 126. a. e. cum Ind., ubi post μαλ. μὲν sequitur δὲ, cf. Dion. H. S. T. 1. Plut. Hs. 5, 9. 18, 3. e. Vig. p. 405. m. Nr. 8. et Stp. Th. 2, 777. B. e Dem. sine Ind. 702, 9., dum per totam §. hanc pendent omnia a pr. v. ἔχαιρ., quod est in rectione duplici, primum cum pr. διὰ causali, deinde cum syn. particula s. coniunctione ὅτι, cui annexum τὲ retulerit Bg. ad pr. μὲν, reddens multiplici Lat. (quorum illud *tum etiam* adfuit supra, cf. 4, 6, 5.) in iis que simul per advers. *vero*, quod adhibeant hi, qui τὲ post μὲν sumunt pro δὲ, cf. Z. ad Vig. p. 520. b. e. cum Hoog. Op. p. 654. e. Tum e P. servat Bg. modo Lat. v. in phrasi προσφ., cui Noster peculiari ratione iungit, praeter adv., (ut ap. Eus. H. E. Re. 2, 212. l. 19. τῶν — ἀφ. τοῖς Χριϛοῦ μέλεσι προσενηνεγμένων, *inclementer* adversus *Christi* membra *saevierunt*,) casum abl. rei αἷς et simul dat. pers., dum alias modo habet dat. rei aut pers., nec talem rectionem reperi alibi, cf. 1, 13, 14. et hinc tantum proferunt ad Luc. 2, 197. N. 13. sine Vs., sed Stp. Th. 4, 118. D. sq., praeter P. Vs., fere ut Bud. C. 574, 27. „*quibus* in *eos* utebatur *effusissime*." Quod autem Ms. mutat casum pron. (cf. 3, 11, 2. e.) id est vel lapsus, cum et Mss. rel. taceant, confusis αἷς et ἃς, cf. 1, 11, 7. e. 2, 14, 10., vel Glossatoris ingenium, recordantis acc., quem habet v. id in act. et quidem in notione physica, in qua, pro *offerre* s. *dare*, hic sumendum sit medium, quod, tropico quidem sensu, habet secum acc. rei ellipticum, cf. Ind. Dem. et Stp. Th. l. l. D. m. „τἄλλα, pro κατὰ τἄλλα" quacum diserta praep. tenet Munth. e Diod. S. p. 453. m. κατὰ πᾶν ὑπερηφάνως προσεφέρετο, quam ellipsin in novitatem Ms. nemo fortassis accommodet, cf. in rem ipsam Xiph. S. 429, 27. εἰς μὲν τοὺς ϛρατιώτας φιλαναλώτης ἦν λ.

ὅτι τὲ πᾶν) Sic Alexander M. ap. Curt. 3, 11, 7. *non* ducis *magis*, quam *militis* munera *exequebatur*, et Catilina ap. Sall. 60, (4.) strenui *militis* et *boni* imperatoris *officia* simul *exsequebatur*, et Marius ibid. b. Iug. 100, (4.) vigilias *ipse* circuire, *non* tam *diffidentia* futuri, *quae* imperavisset, *quam* uti *militibus* exaequatus *cum* imperatore *labos* volentibus *esset*. *Leisn.*

ὀρύττειν ἔδει, σκάπτων πρῶτος [i], εἴτε ῥεῖθρον γεφυρῶσαι, ἢ βάθος χῶσαι [k]. πᾶν θ', ὃ

sive flumen ponte iungendum aut profunditas aggere obru-
7. enda; quodcunque mani-

i) Colon in Ms. Ba. k) Ms. Ba. χῶσαι, πάνθ' ὃ χεῖρον λ. v. N. ut πάνθ' ὃ etiam ed. A. al., sed πᾶν δ' Par. cum Ox. vitiose, et post χωσ. comma in A. al., colon in Stp. rel. et punctum in Ing. 2. cum Lugd. v. N.

Cf. Suet. Aug. c. 10. e. *satis constat*, non *modo* ducis, *sed* etiam *militis* functum *munere*, ubi v. Cas. et ad Sall. l. l. Cort., qui ad locum postr. „rem ipsam, quod miles nihil non lubens sustineat, quod videat ducem facere aut sustinere, fusius tractat Herodian. 4, 7.“ sine Gr., ubi Ms. Ba. res prima habet vitium duplex, omissam quidem litteram sibilam ς ob sq. similem, cf. 1, 10, 5., et confusas vocales ο et ω iterum, quae sunt manifesta, quia Mss. rel. manent in vulg. Sed alterum Ms. Ba. ὀρύγματι est modo e serie vetusta omnium una, quae fluxit deinde in principes editiones, et ex his in quascunque, ut hic in Par., servato pronominis τι accentu saltem in pr. voce, in quo genere inconstans est scriba Ms. Ba., cf. 3, 7, 2. et de copulatis arcte dictionibus encliticis Fi. ad Well. p. 100. In formula ὀρυττ. ὀρ. Noster copulat ad analog. affine subst. cum v., it. illorum ὀρ. τάφρον Ind. Geop. et ὀρ. βάθρους ap. Stp. Th. v. ὀρυττ. i., qui cum P. in subst. ὀρ., cf. infra 4, 9, 14. e Phil. it. Suid. Herdt. Xen. Cyr. Luc. Polb. Rs. Or. V. 8. Din. et Lyc., dum nec G. Th. tenet Bg. formulam, sed alias solennes, v. c. *praeducere* et *ducere*, cf. Lips. de milit. Rom. Op. T. 3. p. 245., qui tamen p. 247. m. phrasin Hom. Ἰλ. ι, 349. ἤλασε τάφρον, fodit *fossam* reddit, secus ac in ed. Ern. Sic ad sq. modo tenui Diod. S. 1, 350. l. 70. ποταμοὶ — ὑπὸ τοῦ πάγου πηγνύμενοι, γεφυροῦσι τὰ ῥεῖθρα, gelu *ita* conspissantur, *ac si* pontes *alveis* suis *induxerint*, cum Noster de hominibus dicat, et infra γεφυροῦν τὸν ποταμὸν cum aliis scriptoribus, ap. quos etiam ζεῦξαι τὸν ποταμὸν, v. infra ad 7, 1, 16. it. Lips. Poliorc. Op. T. 3. p. 96. m. „Eunap. ζεύγνυται — τῶν ποταμῶν τὰ ῥεύματα, *flumina* pontibus *iunguntur*“ quo Bg. respexit, deserto P., (cf. de v. γεφ. Hesy. Polb. cui add. 1, 347. i. γεφυρώσας τοῖς ποταμίοις πλοίοις τὴν διάβασιν, quum *pontem* in *amne* e *fluvialibus* navigiis *confecisset*, tum ap. Herdt. 526, 84. ἐς ταύτην ὦν τὴν ἀκτὴν ἐξ Ἀβύδου ὁρμεώμενοι, ἐγεφύρουν, τοῖσι προσεκέετο, iungebant *pontem* ii, *quibus* hoc *munus* erat *delegatum*, sed l. 87. καὶ δὴ ἐζευγμένου τοῦ πόρου, traiectus, *quem* pontibus *iunctum*, it. Luc.) sed multo magis ad sq. partim e Sb. Ind. „χ. β. *humo* aggesta *complanare*“ quibus Sch. addebat „*profunditatem*“ ob quod Gr. βαθ., hic adiectum, sane potius cum Bg. phrasin ceperim, quanquam Stp. Th. 1, 633. B. e. sub notione pro *scrobs* producit hinc P. Lat., sed post hunc locum 4, 483. F. e. sine Vs. addit „ubi nota, accus. addi, ut ap. Aesch. τοὺς λιμένας λ. (cf. Rs. Or. Ind. V. 4. „humo aggesta complanare portus.“) Est que βάθος χῶσαι i. q. χῶμα χῶσαι ἐν βάθει τινὶ s. βαθεῖ τινι τόπῳ“ quae sunt vera, sed ut χῶσαι cum subst. χῶμα etiam fieri possit in loco plano, ut supra hunc agger excitetur et tumulus existat, cf. Lips. Poliorc. l. l. p. 77. m. L. Bos. Obs. Misc. p. 41. ex Herdt. 5, 8. s. 375, 79. cui add. p. 562. N. 7. it. p. 731. N. 39. 44. Thuc. 145, 55. Suid. 3, 681. i.

πᾶν θ' ὃ) Ms. res duae sunt vitiosae, prima communis illa cum edd.

χειρῶν ἢ καμάτου σώματος ἔργον, πρῶτος εἰργάζετο. τράπεζάν τε εὐτελῆ παρετίθε- | bus aut defatigatione corporis fit opus, primus faciebat. 8. mensam que vilem appo-

in contracta copula in unam vocem, e serie illa omnium una, ut malus inde accentus facile nasceretur, quod et accidit in altera re, ubi semel corrupta esset vocalis ω iterum. Sed Bg. omisit copulam, secus ac P., per asyndeton iterum, cf. 2, 15, 7., non autem cum illo contrahit orationem in copia Nostri per variatam formulam πρωτ. εἰργ. cum pr. πρ. ἐπρ, qua ipsa repetitione fit, ut hoc membrum a prioribus seiungi debeat saltem per colon, ac per se sumatur, non pendens a pr. ὅτι et ἔχαιρ., dum variatur quoque per plura cum laude simili Severi 2, 11, 4. αὐτὸν συμπονοῦντα, ἀλλὰ καὶ τῶν καμάτων ἄρχοντα λ., consentiente Dion. C. 1299, 1. τὰ μὲν διακονικὰ ὑπηρετήματα καὶ πάνυ ἀκριβῶς ἐξ ἴσου τοῖς ἄλλοις διαπονούμενος, — τοῖς στρατιώταις — πᾶν ἔργον συνεργαζόμενος, sed respiciente huc Stp. Th. sine Vs. in v. καμ., sed sub Lat. syn. Bg., qui melius sic, quam P., distinguit ab adiuncto ἐργ., sed hoc ipsum subst., in regimine stans cum alio, et in ellipsi v. ἦν s. ἐστὶ, dat cum alio et casu et verbo; nihil me tenente in totum hoc membrum, quam phrasin ex affini iterum verbo et subst. ap. Luc. 3, 180. l. 18. ἔργα τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος, *facinora* talia ac tanta *perpetrans*, et alio sensu ap. Hom. v. Ind. et ap. Ael. V. h. 3, 1. p. 193. m. οὐκ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἔργα.

τράπεζαν) Pro contracto iterum P. severus est Bg. maxime in v. παρ., quoad vim med., prorsus cum Intp. ap. Thuc. 84, 81. de Pausania τράπ. Περσικὴν παρ. cf. Abr. Dl. p. 132. et Auct. p. 254. i. Luc. 2, 427. l. 51. cum N. it. ad Diod. S. 1, 363. l. 20., lib. de V. med. Stp. Th. 3, 1506. A. e. sqq. cum Bud. C. Ind. Xen. Cyr. et Z. Bach., cui add. Sy. 2, 2., Nostro iungente tantum aliud adi. εὐτ. Sed in Ms. Ba. alio adv. non est lapsus in litteris, sed glossa vel ex comparatione cum 4, 4, 1. e. vel ad sensum declarandum, ut ὅπῃ sumatur notione temporis, quam conficias tum ex illo adv. compos. ὁπηνίκα, ap. Hes. 2, 768. m. per ὅτε diserte explicato, tum e notatione, quoniam per se est dat. veteris pron., proprie que adeo cum iota scribendum, (quod, e Mss. ratione solenni ab initio neglectum, deinde sic in edd. omittebatur,) ubi suppleveris subst. ὥρᾳ, tum denique ex analogia, et quia miscentur inter se adverbia loci ὅπῃ et ὅπου, non modo per confusionem, cf. Rsm. ad Dev. p. 251. N. 61., sed et quoad notionem, et quia ὅπου, proprie de loco valens, etiam ponitur de tempore; unde exponunt Suid. 2, 703. e. ὅπῃ, ὅπου, sine loco aliquo, et Hes. 2, 771. m. ὅππῃ, ὅπου, (quod pertineat ad Hom. 'Οδ. ά, 347.) ut et Lat. severum *est*, *ubi* similiter de tempore capitur, qua de vi non dubitans quidem in nostra formula Stp. Th. 4, 1546. D., reddendo per *aliquando*, tamen eandem modo produxit ex aliis Nostri locis duobus, nec me reperiente alibi Nostri hanc formulam, nec huius illam temporis notionem in L. Ern., ubi modo duae, praeter modi, pro *aliquo modo*, (ubi suppleas subst. μερίδι s. ὁδῷ,) deinde loci, et quidem in loco, pro *alicubi*, (ubi explebitur ὁδῷ s. χώρᾳ, tacente de ellipsibus his omnibus L. Bos.) quam postr. notionem, cum P. plane nihil dedisset, quoque hic sequitur Bg., aeque recte, cum possint sane loca cogitari, ubi Caracallus talia fecerit, cf. super ὅπῃ de loco, praeter Thom. M. p. 653., quoque ap. Mus., ubi v. 4. tamen Var. L. ὅπου, sed v. 52.

το, ἔσθ' ὅπη[l] καὶ ξυλίνοις ἐς ποτὸν καὶ[m] ἐδέσματα χρώμενος σκεύεσιν. ἄρτον τὲ προσεφέρετο αὐτοσχέδιον. σῖτον[n]

ni sibi curabat, alicubi ligneis cibi ac potus utens va-
9. sis. panem etiam comede-
bat temere factum; tritico

l) ἔσθ' ὅτε καὶ λ. Ms. Ba. sed ὅπη cum iota in Bs. 2. L. v. N. m) In Ms. Vi. καὶ deest. *Loc.* etiam in Ms. Ve. mendose, v. N. n) Ms. Ba. σῖτον τὲ γὰρ ἀλέσας λ. v. N.

Schol. per ὅπου quoque explicat, sed in notiones alias simul Hoog. Op. cum Z. ad Vig., Abr. ad Aesch. 1, 253. e. cum Dl. Th., Ind. Hom. Call. Thuc. Xen. Z. 'Αγβ. et Cyr., Rs. Or. V. 4. 6. Ael. V. h. et Luc. Caeterum Bg. e P. iterum καὶ pro *etiam* opprimit.

ξυλίνοις) De *ligneis* poculis et pane *temere facto*, quem mox memorat auctor, v. Lips. milit. Rom. l. 5. dial. 3. *Boecl.* Post πότον perperam καὶ abest a Venet. *Stroth.* Eiusmodi panem in castris milites comedere solebant, quem nostro more *Commisbrod* appellare licet, de eo perinde ac ligneis poculis v. Lips. (l. l.) in Chr. *Idem.*

Lips. quidem locus habetur l. l. l. 5. dial. 16. Op. T. 3. de poculis e ligno p. 327. i. ubi hinc „τρατ. — ἔσθ' ὅπη καὶ ξ. ἐς πότον — σκ. *mensam* vilem *apponebat*, atque *etiam* interdum *ligneis* vasis *ad* potum *cibum* que *utebatur*, (sed de pane p. 324. e.) singuli ipsi pistores, — sua manu coquebant illi ingenui, illi cives. quid? imo ipse aliquis Imperator, — ἄρτον πρ. αὐτ. σῖτον — ὀπτ. ἐσ. panem *addebat* subitarium *et neglegenter factum.* Triticum *enim* sua *manu* molens, *quod* ipsi *satis* esset, *massam* que *ex* eo *conficiens* et *in* carbonibus *coquens*, eo *vescebatur.* — Ergo manuarias quasdam molas circumferebant, aut lapide tundebant, denique, sine furni aut clibani opera, subito sic in carbonibus aut sub cinere coquebant" de quibus molis cf. ib. 288. i. 290. m., notante Leisn. in m. Ox. „Plin. 33, 3. Polyaen. 8, 16, 2." De accentu ap. Lips. in nostro omnium edd. ποτὸν, (quo variatur cum 4, 1, 3.) cf. ad Hes. 2, 1013. N. 5., sed de omisso iterum male καὶ in Ms. supra 2, 2, 8., cum P. partim abeunte Bg., secus ac Lips. antea, ad casum alium, dum mutat pr. ἐς cum subst. in genitivum, ut supra aliquoties, cf. 3, 4, 17. 2, 15, 3., sed ut aeque regi praep. queat cum v. χρ., ordinem subst. ποτ. et ἐδ. severius tenente P., sed Nostro in ξυλ. cum σκευ. analogiam modo, cf. G. Th. cum Ind. Luc. et Diod. S.

ἄρτον τὲ) Eustath. ad Hom. Od. χ. p. 785. l. 41. αὐτοσχέδιον λέγεται, οὗ ἡ κατεργασία οὐκ ἐκ μακροῦ, ἀλλὰ προσεχὴς καὶ ἔγγιστα. *Leisn.*

Cf. 2, 8, 10., reddente Bg. hic e P., (hauddubie pro subito et leviter facto et cocto,) etiam in τὲ, it. in πρ., cf. 2, 11, 3., dum profert Stp. Th. in αὐτ. memoriter „ἄ. δὲ πρ. ἀ." sed Kust. de V. med. p. 24. e. Fi. ed. sine auctore „mater puero προσφέρει ἄρτον λ."

σῖτον) Fortasse σίτου. *Steph.* qui in mente tunc forsan addebat τοσοῦτο, sc. μέρος; sed contra P. hic et Bg., ubi aequalis casus cum sq. v. ἀλ. et pron. ὃ procedit et exquisitior est, ipse quoque explendus per pron. illud τοσοῦτο, quod deest saepe ante pron. relat., (ut alia pron. demonstr.) aut quantitatis, ut ὅσον, pro quo hic valet illud simplex relat., cf. L. Bos. ell. p. 336. e., sed de pari subst. et adi. Poss. Sy. p. 27. m., non au-

γὰρ ἀλήσας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ, ὃ ἤρκει μόνῳ, μάζαν τὲ ποιή- | enim molito sua manu, quantum satis erat sibi soli, massa

tem me quidem reperiente quid in Gr. ὃς pro ὅσος, sed tantum ap. G. Th. in Lat. *quod* 55, e. sq., pro quo neutro textus Stp. Th. 1, 536. B. v. ἀρχ. hinc sine Vs. affert „σῖτον γ. ἀλ. τ. ἑ. χ. ὃς ἤ. μ." quod genus masc. hic respiciens, tamen debuit eadem illa, quae ante posuimus, mente supplere, *frumenti* molens *tantum*, *quantum* rel. Sed ut recte fecit is, dum hic pronomen non tentavit: sic (quanquam facilis et solennis est lapsus in litteris ν et υ, et accentus arbritrarius venire potuit, cum olim non esset additus, cf. 2, 15, 8.) propter vocabulum neutrius sexus, et quidem in singulari numero, nondum tentarim ego lectionem veterem, quia Noster habet alia etiam peculiaria, et quia iste sexus et numerus reliquus est adhuc saltem alio sensu, pro cibus, cf. Ind. Xen. Z. Cyr. 'Ανβ. et M. S. (cui add. 2, 1, 13.) it. Harl. Chr. et Hesd., tum ad Eur. Hel. v. 427. Schol. cum Barn. et ad Thuc. 145, 64. Schol. sed contra hunc Annot. ib. p. 634. a. e., porro per varium accentum in plur. σιτὰ Ind. Fi. Aesch., sed σίτα ap. Hesy. sine N., at σῖτα ap. Suid. Diod. S. 1, 510. l. 76. et 11. it. Xen. 'Ανβ. 7, 1. 33. 35. Cyr. Herdt. et Dion. H. S. T. 1. it. sine artic. Rs. Or. V. 4. 7. Is. Theogn. Hom. cum N. ad 'Οδ. π', 83., sed de masc. σῖτος ap. Hesy. Z. Xen. Pol. Rs. Or. V. 6. 8. Lyc. Dem. Fa. Aes. it. Luc. 3, 252. l. 4. ἐλέγετο — τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι λ. dicebatur *tantam* frumenti *vim* vehere, *quae* omnibus — *sufficeret*, sed Xen. M. S. 1, 3, 5. σίτῳ — τοσούτῳ ἐχρῆτο, ὅσον ἡδέως ἤσθιε, denique Suid. Foes. L. N. T. Krb. et Ind. Geop. cum N. pro triticum, qua notione Bg e P. servat, sed ut vel sic, et per obliquam ex eodem P. rationem in reddito v. ἀλ., incertum sit adhuc, an Stp. coniecturam maluerit, cum nec laudati antea sexum certum vocabuli in hac notione prodiderint. Sed in Ms., praeter consensum in vet. lectione subst. σιτ., duo sunt, primum, pro simpl. γὰρ, additum τὲ iterum, ut iam bis 1, 10, 4. 3, 3, 10., hic contra P. et Mss. rel., sed sqq. τὲ et καὶ in membris similibus e particip. Alterum in alia participii forma ἀλ. potest esse librarii vel lapsus, (dum confunduntur saepe vocales η et ε, cf. Fi. ad Well. p. 9. m.) vel correctio, quia, putans, id esse ab ἀλήθειν, cum veteribus que Grammaticis hoc repudians, alteram formam ab ἀλέω substituerit, probatam illam istis, cf. Th. Mag. p. 31. Moer. p. 17. cum Nott., Fi. The. Luc. et Ael. V. h. (ad quem 7, 4. N. 2. profertur syn. phrasis e Plut. ἀλῶν τὰ σιτία,) cum tamen et lectio vulg. ab eodem themate ἀλέω queat sumi, cuius futurum habet utramque formam ήσω et έσω, cf. L. Ern. cum Gramm. March. p. 556. m. et ad v. ἀλήθειν ap. Thom. l. l. exemplum Ind. Diod. S., addente Bg. in sq. de suo pron., sed notante Leisn. in m. Ox. „Cort. ad Sall. b. Iug. c. 44. p. 621." ubi N. e. „neque mirandum, milites istos pistores et coquos fuisse, cum de Ant. Caracalla, homine militari et antiquae severitatis, tradiderit Herodianus l. 4. c. 7. (sine Gr.) quod *triticum* sua *manu* molere, *massam* inde *conficere*, in *carbonibus* coquere, *et* eo *vesci* consueverit."

μάζαν) Hic quidem constantem e pr. frumenti farina, et praeterea forsan ex aqua et sale, ut alias etiam oleo s. vino, s. lacte, rel., similiorem que pani, (ob pr. ἀρτ.) quanquam ab hoc interdum diversam, cf.,

σας, καὶ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτήσας [o], ἐσιτεῖτο. καὶ πάντων μὲν τῶν πολυτελῶν ἀπείχετο [p]· ὅσα δὲ εὐτελέστατα καὶ τοῖς πενεστάτοις τῶν στρατιωτῶν εὐμαρῆ, τούτοις ἐχρῆτο. συστρατιώτης τε ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον, ἢ βασιλεὺς, καλούμενος, χαίρειν

que inde facta, atque in carbonibus decocta, veſcebatur.
10. atque ab omni lautitia abſtinebat: contra quaecunque viliſſima etiam pauperrimis militum parabilia, his utebatur.
11. Tum, ſi commilito ab ipſis potius, quam imperator vocaretur, delectari ſe ſi-

o) ἰπτήσας Ms. Ve. v. N. p) Colon hoc in Ms. Ba. cum Ox. et Ed., ut punctum in A. al. ſed comma in Stp. rel.

etiam ſimul in alium accentum μᾶζαν, Stp. Th. Suid. Hes. bis cum N. Moer. p. 258. Foeſ., ad Thuc. p. 198. N. 2., ad Ariſt. Pac. v. 1. Inttp. et Schol. it. ad Equ. v. 55. et Ran. v. 1105. Cas. ad Ath. 2, 277. c. 13., ad Luc. Tim. Barl. p. 248. et al. 1, 173. N. 31. p. 882. a. e. Graev. L. Hes. p. 66. e., ad Ael. V. h. 4, 13. e. N. 3. ſq. it. 13, 26. N. 2., ad Lyſ. Rs. Or. V. 5. p. 190. e., ad Max. Tyr. Markl. p. 714. e. Grut. Lamp. T. 3. p. 515. 598. Bruning. Antiq. p. 22. §. 10. Heyn. ad Virg. A. 1, 177., cum v. ποιησ. Ind. Geop. et Luc., cf. Xen. Z. Cyr. et Bach.

ὀπτήσας) Venet. inepte ἰπτησ. *Stroth.* Confuſis iterum vocalibus, cf. Stp. Th. v. per locum ſimilem ex Athen. ſine Vs., at ſyn. per caſum alium ap. Diod. S. 2, 479. l. 66. ἐπὶ θερμοῖς τοῖς ἄνθραξι κατακαύσας ζῶντα, (pro quo Noſtri gen. eſt hic per enallagen iterum,) et in v. ἄνθρ. Ind. Geop., ubi et v. ὀπτ., quo de cf. Luc. Ael. V. h. Gat. ad Ant. p. 85. e. et ad Herdt. p. 685. N. 99., reddente Bg. e P., ſed Brun. Antq. p. 21. §. 8. monente, talem panem, in cinere coctum toſtum que, Lat. vocari *cineritium*, Gr. vero σποδίτην et ἐγκρυφίαν, oppoſitum cocto in fumo et κριβανίτῃ, ſed Noſtro per analog. iungente affine ſubſt. σιτ. cum v. ἐσ., maxime ad Stp. Th. illud σιτία σιτῇ λ. e Xen., tacentibus meis Ind., et modo praebente Cyr. σιτεῖσθαι σίτοις, cf. Z. Pol. cum Dion. H. S. T. 1. Luc. Geop. et ap. Hes. σιτούμενος, ἐσθίων, non coll. Suid.

καὶ πάντων) In rem cf. Dion. C. 1299. i. ἐν — ταῖς ἀνάγκαις λιτὸς ἦν καὶ ἀπέριττος — καὶ πᾶσαν τροφὴν τὴν αὐτὴν ἐκείνοις (στρατιώταις) αἱρούμενος λ., P. deferente Bg., ſed cum libertate, mutato adi. in ſubſt., pro ſeveris, *et* omnibus *quidem pretioſis* vaſis ac cibis *abſtinebat*, ubi modo per analog. in τὰ πολ., cf. τὸ πολ. cum gen. ap. D'Orv. Ch. In ſq. membro Bg. ſeverior, cf. in δὲ 3, 14, 9., ſed in εὐμ. fere cum Stp. Th. v. i. „facilia ſ. paratu facilia."

συστρατιώτης) v. notata ad 1, 5, 8. *Leisn.* ubi et de Bg. ratione in reſoluto particip., dum in P. Vs. ſupplet etiam Stp. Th. 3, 1076. D. m. „*ſimulabat*" ſed Excp. ap. Suid. 1, 233. m. ὡς συστρ. μᾶλλ. ἢ βασ. παρ' αὐτῶν χαίρειν λεγόμενος, ſe *que* libentius *commilitonem* vocari, *quam* principem *ferret*, notante Leisn. in m. Ox. „v. Bern. ad Plin. Pan. c. 19." §. 3. ſic *imperatorem* commilitonem *que* miſcueras, *ut* ſtudium *omnium*

προσεποιεῖτο. τά πλεῖςά τε [q] αὐτοῖς συνώδευε περιπατῶν [r], σπανίως ἅρματος [ſ] ἢ ἵππου ἐπιβαίνων [t], τά τε ὅπλα βαςάζων ἑαυτῷ. ἔςι δ' ὅτε καὶ τὰ τῶν ςρατοπέδων σύμβολα, ἐ-

mulabat. ac plerumque cum ipſis iter faciebat pedibus ambulans, raro vehiculum aut equum conſcendens; arma etiam portans ipſe ſibi; 12. quandoque etiam ſigna militaria, praelonga illa et au-

q) ταπλεῖςα τὲ Ms. Ba. una voce, ut 3, 14, 6. et de accentu ut 2, 7, 14. m. ſecus ac 3, 15, 6. καλ. r) Colon in Ms. Ba. ſ) ὀχήματος Mss. tres, v. N. it. de ἅρμ. cum leni in A. 2. t) Punctum hic in A. al., ſed colon in Stp. rel., pro commate Bs. 1. al.

laborem *que* et *tanquam* exactor *intenderes*, et *tanquam* particeps *ſocius que relevares.*

τὰ πλεῖςα) Bg. partim e P., maxime in v. *περιπ.*, neceſſario adiuncte illo abl. *ped.* ob pr. *συνωδ.*, quod ap. Stp. Th. ſine exemplo, (nec me aliunde tenente, ut forſan peculiare ſit ad analog.,) ſed hinc in v. *περ.* i. ſine Vs., cf. Dion. C. 1299, i. Xiph. S. 431, 33. *συνεβάδιζε τοῖς ςρατιώταις καὶ συνέτρεχε*, ut *cum* iis *pedibus* iter *faceret*, una *curreret.*

ἅρματος) Quidam lib. *ὀχήματος*. *Steph.* Venet. *ὀχήματος*. forſan recte; v. N. ad 1, 8, 12. (*μεγ. βοῇ.*) *Stroth.*

Sed ut et hic gloſſema ſit, cf. Hes. 1, 539. m. *ἅρμα, ὄχημα, λ.* cum N. it. Alb. Gl. N. T. p. 69. N. 21., quia *ἅρμα* eſt *πολύσημον*, cf. Thom. M. p. 110. cum N. 5. ſqq., aut quia ſpiritus, ut in aliis Codd., ab initio nullus aderat, unde *ἄρμ.* legi poterat, quod et mendoſe hic in A. 2., cf. Fi. ad Well. p. 94. i., ad Hes. N. 1. et ad Thom. etiam p. 111. N. 1., ſed maxime per comparationem cum 3, 12, 17. *ἐπιβὰς ὀχήματος*, quocum ſubſt. hic variatur, notante Leisn. ad m. Ox. „Obſ. Miſc. V. II. p. 154. ſq. V. V. T. 3. p. 33.“ forſan in enallagen caſus et gen. pro acc. cf. Harl. Chr. p. 36. 129. ſq. et ſupra ad 1, 12, 18. e. it. cum *ἅρμ.* et *ἵπ.* ap. Luc. 1, 327. l. 1. et Theogn. In ſq. membro Bg. fere cum P., maxime in pron. e Lat. ratione exquiſita per caſum diverſum et nominativum, pro *ſibi ipſi*, quo in dat. iuncto cum v. *β.* forte peculiare quid eſt Noſtri; Caracallum mutatum aut certe ſibi non conſtantem narrante Dione C. 1311, 53. *θρασύτατος μὲν ἀπειλῆσαί τι, καὶ προπετέςατος τολμῆσαι, δειλότατος δὲ διακινδυνεῦσαί πῃ, καὶ ἀσθενέςατος ποιῆσαι ἦν. οὔτε γὰρ οὔτε τὸ καῦμα, οὔθ' ὅπλα φέρειν ἔτι ἐδύνατο, ὥςε καὶ τοὺς χειριδωτοὺς χιτῶνας, ἐς θώρακος, τρόπον τινὰ, εἶδος πεποιημένους ἐνδύνεσθαι.*

τὰ τῶν ςρατ. σ.) Rurſum adeunda Lipſii militia Romana (Op. T. 3. p. 159. ſqq. 164. ſqq. 231 m. 333. m.) Apud Suet. Aug. 10. (extr.) eiusdem elogii nomine commendatur Octavius, quod, *aquilifero legioni ſuae graviter ſaucio, aquilam humeris ſubierit diu que* portarit. *Boecl.* Locus memorabilis de pondere ſignorum militarium, v. Lydius de re milit. p. 14. et de hoc noſtro loco Pitiſc. ad Suet. Aug. c. 10. §. 10. *Leisn.*

Ibi ed. Burm. p. 215. Caſ. „Quod ſane mirum. Nam ſigna militaria ſcimus fuiſſe tanti ponderis, ut iis portandis vix valentiſſimi hu

πιμήκη [u] ὄντα καὶ χρυσοῖς ἀναθήμασι πολλοῖς κεκοσμημένα, μόλις ὑπὸ τῶν γενναιοτάτων ϛρατιωτῶν φερόμενα, ἐπιθεὶς

reis ornamentis multis decorata, vix a validiſſimis militum portanda humeris fere-

u) Ms. Ba. et Vi. ἐπιμήκη τὲ ὄντα λ. ſed καὶ ἐπιμ. ὄντα λ. Ox. v. N.

meri ſufficerent. — Herodi. 4, 7. in Caracalla ut arduum et rarum notat, quod ſuffecerit baiulandis interdum ſignis, ἔϛι — αὐτὸς, aliquando *etiam* ſigna *militaria*, quae *et* praelonga *ſunt*, et *multis* donariis *ornata*, ut *illa* vix *validiſſimi* gerent *milites*, ipſe *humeris* impoſita *ferebat*" Bg. omittente iterum δὲ e P., cf. §. 6., eundem que deſerente in ἐ. ὄ., cf. 4, 4, 1. e., quocum variatur per plenum v., cum Phil. plane p. 761. F. 765. C. m., ſed cum illo per ſyn. formulam in τὰ τ. ϛρ. σ. ubi Sch. „ſigna *caſtrorum*, h. e. militaria" ſed Sb. Ind. „ſigna *caſtrenſia*" pro quo aeque procedit *ſigna exercituum* ſ. *exercitus*, cf. 4, 4, 12. τὰ σημεῖα — τοῦ ϛρατοπέδου, quocum variatur per ſyn. ſubſt. it. alium numerum et ordinem, dum proprie etiam hic τῶν ϛρατ. valeat pro caſtris ſ. exercitibus Praetorianis; tantum Bg. rationem afferente e Latt. ſcriptoribus Lipſio l. l. p. 165. m. 168. e. 173. e. ſed hinc quoque Bud. C. 866, 29. In ſq. Bg., deſerto P., aliter, quam ſupra, in adi. ἐπ. (ap. G. Th. cum ſyn. Gr. εὐμήκης,) ſed particip. per pron. demonſtr. exquiſitae rationis, dum ponitur id pron. poſt ſubſt. aliquod in membro ſequente pro pron. relat. et v. ſubſt., in quae ſupra Cas. reſolvit de more part. ὄντα, ut adeo ad ſenſum reſpondeant ſibi, et pro ſe invicem poni queant; quae ratio Lat., pertinens illa quodammodo ad brevitatem dicendi, (qui eſt uſus quoque participiorum,) non eſt tacta a G. Th. nec Schell. de ſtilo p. 454. e. ſqq. Sed de Var. L., iſtud καὶ, ab Oxon. inductum, neſcio, unde ſit, at in Ms. inſertum τὲ ante καὶ non proximum iterum, ut 1, 12, 15. m., quanquam per ſe elapſum poſt non diſſimiles κη litteras, tamen nec a Mss. rel. et P. agnoſcitur, nec ſenſum mutat ſeriem ve, ſed modo partitionem reddit diſtinctiorem.

χρυσ. ἀναθ.) Leiſn. in Ox. duo notarat, primum „Lipſ. ad Tac. A. XV. p. 408. (deinde et haec.) Quid hic ſunt ἀναθήματα; an ornamenta ſignorum militarium?" Sic ſane e P. tum Bg. tum Sch. „pro ornamentis ſignorum militarium" ſed Sb. Ind. ſine Vs. tantum ſic „ἀν. χρυσᾶ in ſignis caſtrenſib." De his cum agatur hic: patet, ἀναθήματα fuiſſe res, quae in feretris ſ. perticis ſuſpenſae eſſent, affixae, impoſitae, et illa ἀγάλματα 4, 4, 12. et ut ibi σημεῖα, ſic h. l. σύμβολα ſumenda, pro generis vocabulo et de nudis ſ. meris feretris, at ἀναθήματα de parte illorum et rebus, quas dixi, e notione v. ἀνατιθέναι univerſa, pro ponere quavis ratione, nec tantum in loco quodam clauſo, ſed etiam aperto, et adeo in re aliqua, ut pertica, maxime tamen in donum. Si vero pro quovis ornamento ſumitur, ut Stp. Th. cum aliis aliunde facit: ſaltem in adiuncto hic v. κεκοσμ. non male fecerit Bg., quanquam ignorante hanc phraſin G. Th., ubi modo Gr. n. et in ſubſt. *orn.* etiam notio amplior, ut complecti poſſit illa varia appenſa feretris perticis que, aves, orbiculos cum manu, aut imagine imperatorum, lupos, elephantos, dracones et lintea, quae habet Lipſ. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 166. i. 174.

τοῖς ὤμοις, ἔφερεν αὐτός. διὰ δὴ ταῦτα καὶ τὰ τούτοις ὅμοια [x] ὡς στρατιωτικὸς ὑπ' αὐτῶν ἐφιλεῖτο [y], καὶ ὡς γενναῖος ἐθαυμάζετο. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πάνυ τὸ

13. bat ipse. Ob haec et his similia, tanquam homo militaris ab ipsis amabatur, et ut vir fortis admirationi erat. 14. Etenim erat admiratione dignum quiddam in parvo

x) Comma hic in Ms. Ba. cum A. al. nec tamen post στρατ., ubi stare simul aliud comma debuit, si pro membro singulari habebatur particula similitudinis cum suo subst. y) Colon in Ms. Ba.

e. 192. sq., it. aurea p. 167. i. p. sq. i. et m. 170. m. et e., sed nihil simile Nostri, qui et hic de suo scripserit in iunctis συμβ. cum ἀν. κεκ. et saltem ad analog., cf. ib. 170. e. „Isidor. vexilla *Romanorum* cocco *decorantur*" et supra 1, 14, 4. e. 2, 9, 5. Caeterum Bg. hic restituit omissum a P. adi. πολλ., cf. 3, 12, 22., sed in sq. membro non retinuit eiusdem copulam, (quae, absens quoque in Mss., facit iterum cumulata sine copula participia,) at brevitatem tamen extremi membri, omisso particip. ἐπιθ., ubi Sch. „*quum* imposuisset *humeris*."

διὰ δὴ) Omisit Bg. particulam δὴ, recte expressam per *igitur* a P., discedens severe ab illo in τὰ τ. ὁμ., cf. Dem. 288, 5. ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις εἰπών, it. 309, 20. 181, 24. Polb. 1, 679. f. 83. e. ταῦτα δὲ καὶ τούτοις παραπλήσια, haec *et* similia *his*, it. 2, 726. e. ταῦτα καὶ τούτοις ἕτερα παραπλήσια λ. *haec* et *similia* his *alia*, it. Diod. S. 1. 583. l. 3. τοιαῦτα δὲ καὶ τούτοις παραπλήσια, *haec* et his *affinia*, Abr. Dl. Th. et simillimum illud N. T. Gal. 5, 21. κῶμοι καὶ τὰ ὁμ. τούτοις, alio ordine, sed ap. Di. H. S. T. 1. 400, 42. ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα πρὸς τούτοις ὅμοια πολλὰ ἔχοντες λέγειν λ. *haec* alia *que* huiusmodi *multa*, ad quorum analog. hic scribatur.) Sed cum eodem in sq. ὡς στρ., ut Stp. Th. 3, 1076. G. e., suppleto subst. ἄνθρωπος s. ἀνὴρ, etiam ad sq. γενν., tacente L. Bos. Ell.

καὶ γὰρ λ.) Observa, μέγεθος tribui μικρῷ σώματι s. parvo homini. Nam μικρὸν πάνυ τὸ μέγεθος σῶμα est *parvum* quoad *magnitudinem corpus*. Non est ergo τὸ μέγεθος h. l. de viribus accipiendum, ut vult Reitz. ad Lucian. de Gymn. c. 13. T. 2. p. 891. Notat μέγεθος quantitatem quamcunque indefinitam, seu magna sit, seu parva. Sic Diod. S. 5, 10. (1, 338. l. 57. ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαραίων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος λ.) Plura dabit Reitz. ad Luc. d. l. *Leisn.* int. κατὰ. *Stroth.*

Ad Luc. in l. l. N. affertur hic Nostri locus sine Vs., ubi, ad speciem externam, figura est illa rhetorum oxymorum, compositis secum, quae videantur inter se pugnare, sed ut pereat illa figura non tantum per notionem, sed etiam versionem vocabuli μεγ., quam servavit Bg. e P. partim, severior quippe in adv., et in elliptico acc., per gen. expresso, sed et servato simul abl. adi. μικρ., pro syn. P. gen. *in parvae -- staturae corpore*, cf. in notionem μεγ., laud. ad 2, 10, 17. e., sed in iuncta eadem ap. Pal. Fi. 25, 4. τὰς βοῦς, — ἦσαν τὸ μὲν μεγ. μικραὶ cum Ind., at per syn. abl. μικρὰ τῷ μεγέθει ap. Stp. Th. 2, 836. A. m. et W. ad Herdt. p. 23. N. 69., tum in ellipsin pr. κατὰ ad acc. μεγ., tacente L.

μέγεθος σώματι γενναίων [z] πόνων ἄσκησις τοσαύτη.	admodum ſtaturae corpore ingentium laborum exercitatio tanta.
Ἐπεὶ δὲ τὰ παρὰ [a] τῷ Ἴςρῳ ςρατόπεδα διῴκησε, κατῆλθέ τε [b] εἰς Θράκην [c], Μακεδόσι	Sed ubi rem militarem apud Danubium ordinavit, diſceſſit in Thraciam Macedonibus

z) Ms. Vi. καὶ πόνων recte. Loc. etiam Ms. Ba. ſed Ms. Ve. γενναίων, καὶ πον. intericcto commate, v. N. a) Mss. Ba. et Vi. τὰ παρ' αὐτῷ ςρ. ſed περὶ 'A. 2. cum Bs. 1. v. N. b) δὲ Pat. v. N. c) Sine iota Bs. 2. al. cf. 3, 1, 10.

Boſ., cf. Ind. Ael. V. h., falſos per numeros Noſtri locum proferente Hs. ad Plut. p. 9. e., ubi Bg. de ſuo addit pron. τὶ ad adi. ἀξ., quod neutrum, cohaerens cum ſubſt. ſq. fem. ἄσκ., facit genus ſyntheſis ex ellipſi ſubſt. χρῆμα, cf. L. Bos. p. 368. e. cum Poſſ. Sy. p. 8. e. it. Vig. p. 61.

γενναίων πον.) Venet. γενν. καὶ πόνων. *Stroth.* qui et in N. ad Chr. ſic nude, ſine criſi, dum Illuſtris Locella in Var. L. ſaltem univerſe probat, cuius novitatis, in addito καὶ intra ſubſt. et adi., nullum veſtigum eſt quidem in P., diſſentiente quoque Ms. Ve., nec facile elapſa iſta voce, ſed (dum pro copula non eſſe locus hic poteſt illi, niſi hendiadys ſumatur, in adi. et ſubſt., aut γενν. pro neutro et ſubſt., hic poſito ſine artic., quocum ſupra aliquoties erat, et plur. pro ſing. et Lat. *fortitudo* ſ. *robur*, aut proprie, ſuppleto ſubſt. aliquo, ἔργων ſ. πραγμάτων, fortium *operum*, cf. 2, 14, 3. et Luc. 1, 594. l. 60. γενναῖά σου ταῦτα,) ut, pro *etiam*, ſenſu intendendi, pro etiam adeo, accipientes, facile careamus iſto additamento, non tam, quod non ſtat recto loco ſuo, pro καὶ γενν. πον., quam potius, quoniam ſenſus contextus que et oppoſitum μικρ. τ. μεγ. magis videtur requirere adv. ὅμως vel ſimile; niſi tale adv. ſuppleas ad illud Mss., pro *tamen etiam*, cum ſane ambigas, unde librarius addiderit, niſi reperiret in Cod. aliquo; etſi ſupra etiam in Mss. noſtris καὶ inſertum cum ſuſpicione operae alienae, cf. 3, 15, 13. 2, 6, 16.

τὰ παρὰ) In Stp. collect. Script. Hiſt. Rom. perperam legitur περὶ. *Stroth.* qui et in N. Chr. „περὶ Lugd. non recte" quod, non repertum mihi in ed. Lugd. mea, ſed in al. edd., hauddubie eſt a vitio operarum, (cf. 3, 2, 11.) ut res Mss. ab errore librarii alicuius, forſan cum ab initio dediſſet ſine artic. παρ' Ἴςρῳ, ut alibi ſaepe tentat articulum; unde facilior deinde confuſio elementorum trium Ιςρ. in αυτ, tenente lectionem vulg. recte cum P. etiam Ms. Ve., cum illa rel. Mss. nihil habeat, quo referatur, ſed Noſter reſpiciat ſuperiora 4, 7, 2. ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴςρου, quo redit poſt excurſionem; in τὰ ςρ. non ſatis bene P. deferente Bg., quaſi ſint illa 4, 7, 1. e. τὰ ἐν τοῖς ςρατοπέδοις, dum procedebant ſevera *exercitus* ſ. *caſtra*.

κατῆλθε) Non copulam illam advers. editionis Pat., hauddubie ex incuria operarum ortam, ſed vulgatam agnoſcit P., dum Bg. contra removet eandem in membrum ſq. liberius, hic iam inſtituta apodoſi, quae e vulg. lect. poſt γειτ. demum incipit. Sed in v. κατ. Bg. e P. aliter que, quam 2, 14, 2. e., quocum variatur per ſyn. praep.

γειτνιῶσαν, εὐθὺς Ἀλέξανδρος ἦν. καὶ τήν τε μνήμην αὐτοῦ παντοίως ἀνενεώσατο [d], εἰκόνας τὲ καὶ ἀνδριάντας ἐν πάσαις [e] πόλεσιν ἀναστῆναι ἐκέλευσε [f]· τήν τε Ῥώμην ἐπλήρωσεν ἀνδριάντων καὶ εἰκόνων, ἐν τῷ Καπετωλίῳ καὶ ἐν ἄλλοις ἱεροῖς,

vicinam: et continuo Alexan-
2. der erat. Atque memoriam eius omnibus modis renovavit, imagines que ſtatuas in omnibus urbibus poni iuſſit;
3. Romam que replevit ſtatuis et imaginibus, in Capitolio, aliis que templis, propter

d) Colon Ms. Ba. e) Ms. Ba. πᾶσι mendoſe. f) Hoc colon in Bs. 1. al. pro puncto Stp. rel. v. N.

εὐθὺς) Spart. in Carac. c. 2. (p. 708. i.) *Alexandrum M.* eius *que* geſta *ſemper in ore habuit*, (it. p. pr. e. *quod* ſe *Alexandro* M. *Macedoni* aequandum *putabat* etc.) Longe autem accuratius iſta plenius que exequitur Dio, cuius narratio plane cum Noſtro convenit. Andreas Schottus l. 3. Obſ. c. 19. collegit nomina eorum, qui ſe Magno Alexandro ſimiles dixerunt. *Boecl.* Haec et quae ſequuntur fuſius perſequitur Dio Caſſius et epitomator eius Xiph. in Carac. p. m. 354. (ed. Sb. 428, 30. ed. Reim. 1292, 90.) *Stroth.* i. e. εὐθὺς Ἀλέξανδρον ἐμιμεῖτο, ut mox ipſe Herodianus ſe explicat §. 10., Alexandri ſimilis erat, alter Alexander videri volebat. Sic Petron. *Si* Lucretia *es:* Tarquinium *inveniſti.* Videtur modus loquendi e ſcena traductus. Nam in fabulis alius eſt Agamemnon, alius Paris etc. Sic Cn. Pompeius M. Alexandrum ſibi imitandum propoſuit ap. Sall. 3. Hiſt. (ed. Cort. p. 978. m.) v. Plin. 7, 26. et Plut. in Pompeio, v. P. Victor. V. L. 5, 2. Quinam amore et imitatione Alexandri Macedonis inſanierint, tradit Barthius ad Stat. Silv. 4, 6. p. 403. ſq. et Schott. l. l. Hinc Paullus quoque ICtus Tit. 3. de adulteriis, *Magnus*, ait, *Antoninus pepercit iis*, qui adulteros inconſulto calore ducti interfecerunt, cf. Herodian. 5, 7, 5. *Leisn.*

Cf. Excp. ap. Suid. 1, 233. m. ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐς τὴν Μακεδονίαν ἀφίκετο, Ἀλέξανδρον ἑαυτὸν ὠνόμασεν λ. Sed Leisn. praeterea ad m. Ox. „*eſſe* pro *ſimilem eſſe*. Mart. *Et cum tot* Croeſos *viceris*, eſſe *Numam*, (et ad calcem Bcl. 2.) Cic. Phil. 6, 4. Hic inter *illos* Africanus *eſt*. Antonomaſia“ ad quem tacetur, ut in G. Th. et Stp. cum Indd. Gr , ut aliquid e Lat. hic fuerit, et pro velle eſſe, velle imitari, it. pro agere; reperiente me tantum ap. Dion. H. S. T. 1. 227, ult. de ſervis τούτων ὠνοῦνται τῶν χρημάτων τὴν ἐλευθερίαν, καὶ εὐθύς εἰσι Ῥωμαῖοι, *ſtatim* que *ſe* Romanos *faciunt*, et ap. Thuc. 498, 31. λογίζεσθε δὲ, ὅτι αὐτοί τε πόλις εὐθὺς ἐστὲ, ὅποι ἂν καθέζοισθε, λ. *vos* ipſos, *ubicunque* conſederitis, *ibi* protinus *vobis ipſis* eſſe *civitatem.* Caeterum ap. Beg. 2, 699. in numis „Antonini, ut dei“ refertur huc primus.

καὶ τήν τε) Videtur Noſter, praemiſſo καὶ, quod nectit hanc §. cum pr., referre τὲ ad ſq. §. τὲ, unde poſt ἐκελ. tantum fecimus diſtinctionem minorem, libere verſante P., et primum τὲ opprimente Bg., qui e P. in adv. παντ., ut Stp. Th., ſed hinc modo, quod reperi praeterea ap. Plut. Hs. Mox Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit *renovavit*“ ſtatim a

τῆς πρὸς Ἀλέξανδρον συναφείας. ἔσθ᾽ ὅπου δὲ καὶ χλεύης εἴδομεν [g] ἀξίας εἰκόνας ἐν

coniunctionem cum Alexan-
4. dro. Alicubi etiam deri-
dendas vidimus imagines in

g) Ms. Ba. χλεύης εἴδομεν· ἄλλας δ᾽ εἰκόνας λ. v. N.

nobis restitutum e P. In sq. v. ἀνις. nullum locum tenet Stp. Th. cum acc. εἰκ. et ἀνδρ., cf. tamen Ind. Dem. et Ael. V. h., ap. quem 10, 2. e. quoque cum pr. ἐν, variante Nostro cum simpl. 1, 14, 18., sed ad analog. modo scribente in sq. v. ἐπλ. cum adiunctis.

τῆς πρὸς λ.) Romam *que* in *Capitolio* et *aliis* fanis, *replevit* statuis *et* imaginibus suae cum *Alexandro* coniunctionis. *Sylb.* Omisit haec verba Pol., quibus aliquid deesse suspicor, quo sensus suppleatur: contextus ratio talem suggerit, videl. quod Antoninus ideo Alexandrum omnibus fere aris coleret, propter cognationem quam sibi cum Alexandro intercedere somniavit. *Oxon.* i. e. coniunctim suam cum Alexandri imagine posuit, ut recte quoque Scheid. interpretatur. *Stroth.*

Qui et in N. Chr. „Sch. interpretatus est: *coniunctionis* cum *Alexandro*, h. e. *ut suam imaginem cum Alexandri imagine coniungeret.* Adrianus Iunius inter alias huius vocis significationes, exhibet quoque *expressio, effigiatio*, nulla tamen auctoritate adducta. Nescio an ad nostrum locum respexerit.“ Sch. modo ex Ind. Sb., qui in N. gen. συναφ. copulabat nude cum subst. prr. ἀνδρ. καὶ εἰκ., quod obscurum est, ut Oxon. supplementum non necessarium, cum extrinsecus modo sumi oporteat istud ἕνεκα, quod et Bg. innuit per syn. praep., facili sensu ac serie, statui sibi iussit ubique statuas et picturas, Alexandri speciem habentes, ob coniunctionem suam cum illo, i. convenientiam, affinitatem, similitudinem, s. quia ipse putabat, se illi similem esse, se que habere quaedam cum illo communia; per quam ellipsin salva est lectio vulg., nec tentanda in dativum syn. τῇ — συναφείᾳ, quasi confusis iterum ς et ι; nihil ferente Stp. Th., quam in συν. Lat. Bg., (ap. G. Th. saltem cum syn. συναφή,) et tropicam notionem modo cum gen. aliquo, cf. de physica in Geop. Ind., sed ap. Suid. sine χρήσει, non coll. ad Hes., ubi in N. tantum e Symm. ad V. T., praeter quae non reperi, ut Noster cum praep. iunxerit modo per analog. illorum Lat., quae, praeter Bg., ante posui, cf. in rem Dion. C. 1292, 90. εἰκόνας αὐτοῦ πολλὰς καὶ ἐν τοῖς στρατοπέδοις, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ στῆσαι, (ad quem locum cf. Fabr. §. 42., qui docet, memoriam Alexandri renovatam ab eo esse etiam numis et certaminibus quibusdam,) et 1326, 6. de Macrino, τῶν ἀνδριάντων τινὰς τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου αὐτῷ ἀνατεθέντων, καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ σταθέντων, λάθρα καθῃρήκει, cum p. 1327. §. 103., notante Leisn. in m. Ox. „Ob Alexandrum Macedonas ipsos amavit Caracalla, v. Vaillant in Carac. p. 62. et Dio 77. p. 1272. Spanh. T. 2. p. 388. Liebe Gotha num. p. 101.“

ἔσθ᾽ ὅπου) Quaedam hic omittit Pol., de quibus lege meas annot. *Steph.* Nonnusquam *etiam risu* dignas *picturas* vidimus, *unius* scil. *corporis*, *sub* unius *capitis* circumferentia, *duas* facies *dimidiatas* s. per medium sectas *Alexandri* et *Antonini*. Cuiusmodi sectionibus nostri quoque pictores alias sacerdotem et militem, alias alia professionis genera, plane diversa, in unum concorporant. *Sylb.* Iterum quaedam omisit Pol.

γραφαῖς, ἑνὸς σώματος, ὑπὸ picturis, in globo capitis περιφερείᾳ κεφαλῆς μιᾶς, ὄψεις unius facies dividuas duas, ἡμιτόμους δύο, Ἀλεξάνδρου τε Alexandri atque Antonini.

Vidimus item *imagines* nonnullas *ridicule* depictas, *unius* corporis *duas* dimidiatas *facies* capitis *unius mensura* circumscriptas. *Oxon.* hunc locum explicauimus in indice ad Eclogas. *Stroth.*

Non dedit Stp., quas promiserat annotationes, sed Stroth. in Chr. Ind. „ἡμ. *zweygespalten.* ἑνὸς — δύο *auf* einem *Körper*, *in dem Umfange* eines *Kopfs*, *zwey halb* oder *im* profil *vorgestellte Gesichter*. Es waren nemlich nicht 2 Köpfe, sondern im profil vorgestellte Gesichter, die als in einem Kopf zusammen gewachsen waren, so dass auf jeder Seite eine Nase im profil, ein Auge und die Hälfte des Mundes, in der Mitte aber 2 Ohren zu sehn waren" tum Leisn. in m. Ox. „sub rotunda capitis forma, (et in m. Ms. Bg.) omittit ἑνὸς σώματος" quae, quanquam necessaria, tamen nondum restituimus, quia dupliciter exprimi possunt, vel cum Strotho et P. per abl. syn. *uno corpore*, vel per severum gen. *unius corporis*, qui, olim forsan restituendus, cohaeret cum inferiori ὄψ. ἡμ. δ., unde commata omitti ab editoribus poterant post σωμ. et μιᾶς, ut in Vs. Bg., qui deserit recte P., negligentiorem sane hic, etiam in omissa formula ἔσθ' ὃ., in qua nihil tentat Ms., unde glossa vel sic patet, ad 4, 7, 8. prolata, dum Noster scribit in iunctis his non saltem per analog. illius ἔστιν ὅπου, (quod, a Vig. p. 230. conversum „alicubi, *aliquando*" sine auctore, habui e Xen. Z. Pol. „interdum" it. sine Ind. ap. Dem. 232, 21.) sed ex auctoritate Soph. Ai. v. 1088. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν, Iohns. *nullibi* enim *dictis* parere *vivus* unquam *voluit meis*, sed Hoer. *nusquam* enim *sermones* audire *vivus* meos *voluit*, et Schol. οὐκ ἔστιν ὅπου, ἀντὶ τοῦ οὐδαμοῦ· τουτέστιν οὐκ ἔστι τόπος, ὅπου, (sequente nunc alius grammatici interpretamento,) οὐκ ἔστιν ὅτε, ἀντὶ τοῦ οὐδέποτε· ἤγουν οὐκ ἔστι χρόνος, ὅτε, (rursus sequente alio alius interpretamento,) οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔστι τρόπος, ὅπως, dubitantibus illis de notione formulae, forsan ob adiunctum ibi adv. ποτὲ, quod tamen cum notione temporis consistet, ut Lat. *nunquam ante*; sicut hic ap. Nostrum procedit aeque notio loci, a Bg. e Sch. sumta, quam solam ponit L. Ern. v. ὅπ., dum Stp. Th. neutram formulam Gr. tenet, nec notionem temporis adv. ὅπου, qua de ad Luc. 1, 834. N. 59. it. 2, 501. N. 9. et p. 759. N. 90. Sic potius usus fuissem illo Sch. in „χλ. risu *dignas*" quam libero syn. Bg., aut Stp. Th. hinc „ridiculas *imagines*" cf. Luc. 2, 863. l. 82. πρᾶγμα — χλ. ἄξιον, *ludibrio digna res*, cum Ind., it. ad Poll. 8, 78., damnantem hoc nomen, ut non vetustae auctoritatis, in N. 39. laudato Nostro in usum huius subst., quod et ad Moer. p. 406. N. fatetur recentius, nec tamen reiicit Thom. M. p. 915., a Loesn. p. 168. e. productum e Phil., sed mihi repertum quoque ap. Ios. 1, 338. f. 2. l. 7., et ap. Hesy. per γέλως sine auctore. Sed in hac regione lectio Ms. Ba. est inepta, orta fortassis primum a distinctione post εἰδ., deinde a confusis litteris ξι cum λλ, post quae prava ad seriem laborantem ὃ' additum, ut alibi, vitiose, cf. 3, 8, 13. m., sed in vocem περιφ., et ipsam recentiorem, ap. Hesy. cum κύκλος, sine auctore, Bud. C. Stanl. ad Aesch. ed. Pav. p. 763. b., ap. Diod. S. 1, 121. l. 43. *rotunditas*, quo et tendit Bg., cf. G. Th., ubi Sch. „*sub* rotunditate *capitis*

καὶ Ἀντωνίνου. προῄει δὲ αὐτὸς ἐν Μακεδονικῷ σχήματι, καυσίαν τε ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέρων, καὶ κρηπῖδας[h] ὑποδούμενος[i]. ἐπιλεξάμενός τε νεανίας καὶ

5. Ac prodibat ipſe Macedonico habitu, cauſiam in capite geſtans, et crepidis calceatus. Delectos etiam iu- 6. venes, in formam exercitus

h) Hoc accentu A. al. pro κρηπῖδας Stp. rel. v. N. i) ὑποδυόμενος Ms. Ve. v. N.

ἡμ. *ſemiſectas*, dimidia parte ſectas duas facies ſub uno capite" quod adi. ignorat Stp. Th. ſaltem per ſexum Noſtri communem, cf. Heſy. Poll. 6, 160. Foes.

προῄει) Neglectam a P. copulam reddit Bg., ut alibi, omittens ex illo pr. ἐν, ad veſtis genus, ſecus ac ſupra, cf. 4, 7, 4., qua Noſter cum v. πρ. iuncta variat cum omiſſa 3, 11, 2., exemplo Ael. V. h. 12, 32. e. ἐν πορφυραῖς ἐσθῆσι πρ., ubi Ind. bene „πρ. *prodire* et incedere per publicum *in* purpureis *veſtimentis*" nihil ferente G. Th. in Bg. nec in ſyn. *incedere* et *procedere*, ubi 1078, 51. modo per ſyn. praep. „cum *purpurea* veſte *proceſſit*" quae et in v. *ire* 372, 43. ſed non de veſte.

καυσίαν) Euſt. ad Od. I. καυσία κατὰ τὸν Παυσανίαν πῖλος ἦν πλατὺς, ὃν οἱ Μακεδονικοὶ, φησὶ, βασιλεῖς ἐφόρουν, λευκὸν αὐτῷ διάδημα περιειλοῦντες. Idem ad Il. II. καυσία ἦν κάλυμμα κεφαλῆς Μακεδονικὸν, ἐκ πίλου, ὡς τιάρα, σκέπουσά τε ἀπὸ καύσωνος, καὶ ὡς εἰς περικεφάλειαν συντελοῦσά τι, v. not. ad 1, 3, 7. et Hemſth. ad Poll. 2, 36. ac quos ibi quoque laudat Iungermannus, Briſſonium de regno Pers. l. 1. et Bayſium de re veſt. c. 2. *Stroth.*

Neglecta a P. ἐπὶ τ. κεφ. reddit Bg. per ſyn. abl., non, opinor, corrigendo, quaſi confuſis iterum ν et ι, verum innuendo enallagen caſus, dum in v. quietis etiam haec pr. ἐπὶ, ut aliae, habet ſecum acc. pro dat. ſ. abl., cf. Abr. Dl. Th. p. 196. ſq. 397. i. 473. i. Vig. p. 607. m. Nr. 19. et Z. Ind. Xen. Ἀνβ. v. ἐπὶ e. „ἐ. ὦμον ἔχειν, humero *geſtare*" variante Noſtro cum 2, 11, 18. 2, 9, 18. e. pro gen., ſed Sch. in „ἐ. *ſuper* capite *ferre*, φ. *geſtans* ſupra *caput*" notante Leisn. in m. Ox. „Taubm. ad Plaut. p. 569. Val. Max. V, 1, 3. Gell. 13, 21. Hor. 1 Sat. 3. 52." quorum locorum duo priora pertinent ad καυσ., ſed poſtr. ad ſq. κρηπ., quo de mox.

κρηπ. ὑποδουμ.) Venet. ὑποδυόμενος quod non probo. *Stroth.* qui et in N. Chr. „Cod. Ven. male" quia tum in vulg. manent Mss. rel., tum novum, etſi de veſtitu adhibitum, Stp. Th., tamen non commode de κρηπ. dici videtur, quippe r ... ſoleis, ſuperiorem pedis partem intectam relinquentibus, et hinc corrigiis ſupra pedem firmatis, ſ. ſupra, ſubtus ve alligatis, quod eſt vulg., diſerte illud uſurpatum de κρ. a Plut. ap. Stp. Th. v. ὑπ. ſine Vs., cf. Ind. Ael. V. h. Dem. Luc. Xen. Z. Pol. et Ἀνβ., ubi ſumi poteſt paſſ. cum acc. ſolenni, vel med., cf. lib. de V. med. Fi. et Wo. it. L. N. T., ubi tum Bg. Lat., (tacente P.) in Fi. nominatim, tum illud Sch. „indutus *crepidas*" quo et reſpicit Stroth. Ind. Chr. „ὑποδέομαι — *unterbinden*, von Schuhen gebraucht: *anziehen*, (paulo hic inconſtantior, cum reieciſſet lectionem Ve. Cod. nec de calceis, qui proprie dicuntur, ſermo ſit, quanquam idem ib.)

στρατεύσας, Μακεδονικὴν ἐκάλει Φάλαγγα [k], τούς τε ἡγουμένους αὐτῆς Φέρειν τὰ τῶν ἐκείνου στρατηγῶν ὀνόματα. ἀπό τε Σπάρτης μεταπεμψάμενος νεανίας, Λακωνικὸν καὶ Πιτανά-

redactos, Macedonicam appellabat phalangem, ita ut et ductores eius haberent du- 7. cum illius nomina. Sparta item accitos iuvenes, Laconicam et Pitanatem voca-

k) Colon in Ms. Ba.

κρ. ἶδος, ein *Schuh*, dergleichen auch die macedonischen Soldaten trugen" dante me supra notionem e N. ad Dion. C. p. 944. unde notaram quoque, ibi tanquam 'Graecanicum quid cum pallio Gr. sumtas a Claudio, et habuisse Ind. haec „soleae 2) crepidae" et nihil valente definire e Dion. 1292. 92, it. 1303, e. Xiph. S. 428, 33. φάλαγγά τε τινὰ ἐκ μόνων τῶν Μακεδόνων ἐς μυρίους καὶ ἑξακισχιλίους συντάξαι, καὶ αὐτὴν Ἀλεξάνδρου τὲ ἐπονομάσαι, καὶ τοῖς ὅπλοις, οἷς ποτε ἐπ' ἐκείνου ἐκέχρηντο, ὁπλίσαι. ταῦτα δ' ἦν κράνος ὠμοβόειον, θώραξ λινοῦς τρίμιτος, ἀσπὶς χαλκῆ, δόρυ μακρὸν, αἰχμὴ βραχεῖα, κρηπῖδες, ξίφος, Vs. *crepidae*, quo in v. Sch. cum superioribus Lat. iterum „Iulius Pollux 7, 22. *inter* calceorum *species*, dicit, *hanc esse* φόρημα στρατιωτικὸν, *habitum militarem*, acuit que penultimam" tenente Hes. cum ὑπόδημα, sed Suida εἶδος ὑποδήματος, λ. et Stp. Th. 2, 422. E. „crepida, calceamentum suberatum, (tum F. e. sine Vs.) Herodi. — de Anton. Carac., simia Alexandri M., Macedonico habitu prodeunte, — quibus verbis utitur et Plut. Erot. describens mulieris cuiusdam habitum Macedonicum" qui locus forsan est ille in v. ὑπ., ubi quoque profert κρηπῖδας hoc accentu, nec alium in v. κρ., nec monens quid in eam partem, dum ap. Xen. Z. Ἀνβ. Pol. et M. S. editur per circumflexum, ut et ap. Ios. 1, 592. i. sed p. 132. f. 2. e. κρηπίδα, quem solum accentum habet L. Ern., potiorem mihi ab analogia illorum ἐλπὶς, σφραγὶς etc., et vel constantiae causa hic editum.

στρατεύσας) Forte post νεανίας deest ἐκεῖθεν. *Reisk.* Facile hoc adv. suppleveris mente, repetendum illud e longe remoto subst. §. 1. Μακεδόσι, sine quo Noster et supra 2, 14, 10. e. it. 4, 7, 4. e. adhibuit quoque v. ἐπιλ., ubi P. deserit Bg., it. in στρ., ubi Sch. „collectis militibus in exercitus numerum cooptatis" cf. 2, 14, 12.

τούς τε ἡγ.) Vide num desit ἐκέλευε aut tale quid, verbum enim, quod φέρειν praecedat, nullum est. *Oxon.* Post φέρειν deesse videtur ἐκέλευε, vel simile quid. *Reisk.*

Sic Stroth. in N. Chr. „sc. κελεύει" sed Leisn. in m. Ms. Bg. „supplet ὡς" pro quo potius dixerim, eum pro τούς τε legisse ὡς καὶ τοὺς ἡγουμ. aut ὥστε, cf. 5, 8, 15., libere καὶ addito. Tacentibus Mss., suppleverim v. ἐκέλευε, quod latere potest in pr. ἐκάλει, cf. ad Herdt. p. 692. N. 17. cum L. Bos. Ell. p. 438., quale quid et expleverit P., per obliquam orationem suam nihil afferens ad lectionem constituendam; dum variat Noster in formula φερ. ὀν. cum superioribus φ. ἐπωνυμίαν et προσηγορίαν, sed forsan per analog. modo, cf. 1, 11, 7. In sq. §. Bg. e P. ad v. μετ., non item in τὲ, cf. 2, 14, 4. 4, 3, 6.

Πιτανάτην) Nominis rationem non tradunt Lexicographi. Cohortis

την ἐκάλει[1] λόχον. ταῦτα δὲ ποιήσας, τά τε ἐν ταῖς πόλεσι διοικήσας, ὡς ἐνεδέχετο, ἠπείχ-

8. bat cohortem. His igitur actis et civitatibus ordinatis, ut licebat, perre-

1) λόγον ἐκάλει Ms. Ba. v. N.

elogium habemus ap. Alex. ab Alex. 1, 5. *Inter caeteras*, inquit, *fuit* Spartae *cohors* Pitaneta, *praecipui roboris*, *quae ultimo discrimini et ad extremos casus servabatur*. Cui nimirum respondent *Triarii* Romanorum. *Oxon.* v. Thuc. 1, 20. p. 17. (l. 18.) ubi v. Intp. *Leisn.* λόχος ap. Dion. H. plerumque pro *centuria* capitur: hic tamen rectius fortasse *cohortem* verterimus. *Sylb.* Forsan quoniam Alexandrum λόχους sic appellatos habuisse acceperat. πιτάνη autem δῆμος laconicus erat teste Herodot. 3, 56. ubi dicit Ἀρχίῃ αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμην, δήμου γὰρ τούτου ἦν. dictus est quoque Graecorum ap. Troiam exercitus Πιτανάτης, quod verba Hesychii testantur: Πιτανάτης ϛρατὸς ὁ τῶν Ἑλλήνων, ἤτοι ἀπὸ μέρους, ἢ διὰ τὸν Μενέλαον, ὃς ἦν Πιτανάτης. Herodot. l. 9, 62. etiam λόχον πιτανάτην commemorat, quem quoque λόχον Πιτανητέων appellat. Quem tamen fictitium esse neque unquam exstitisse Thuc. 1, 20. et cum eo Hesychius et Photius putant. Aliud est πιτάνη Aeoliae urbs secundum Steph. Byz., secundum Ptolemaeum vero p. m. 118. Phrygiae maioris. Caeterum λόχος Dionysio H. plerumque centuria est, h. l. cohors intelligenda. *Stroth.*

Sch. „Πιτανάτης, *Pitanates*, epitheton centuriae militum Graec., Sparta ab Antonino accitae, a Πιτάνη, Pitane, Laconiae oppido" sed Sb. Ind. Lat. „Pitanatis cohors. Sch. m. s. Πιτάτην λόχον" prae quo Ms. Schotti verum tenent nomen nostri Mss., ad quod Leisn. in m. Ox. „v. Spanh. ad Callim. p. 248." ed. Ern. T. 2. p. 294. m. „Ab Hesych. quidem Πιτανάτης Menelaus, ita tamen ut non ab urbe, sed a tribu, Πιτάνῃ dicta, hanc vocem ibi deducat Glossographus: haud aliter ac Πιτανάτην λόχον, Pitanatam *cohortem*, Spartis ab Ant. Caracalla accitam, refert Herodi. l. 4. c. 8. qualem alioquin, sed falso olim ap. Lacedaemonios dictam, tradiderat pridem Thuc. l. l." ad quem locum v. Schol. et redditur cum Bg. (e P.) cf. ad Herdt. 224, 23. it. 717, 42. 43. ubi τὸν λοχ. τὸν Πιτ. cohortem *Pitanensem*, sed ad Hesy. in N. Phot. Lex. sua partim e Thuc. l. l. hausit, tum in v. λοχ. (ubi Bg. deserit P.) cf. Suid. Hes. Indd. Z. Xen. Ael. V. h. cum N. it. Schwb. ad Onos. c. 2. p. 22. N. 3. et Blancard. ad Arr. de Exped. Al. l. 7. p. 496., sequente Nostro vulgarem famam et propterea per copiam praemittente et ad perspicuitatem Λακ., sed non tangente hanc rem Dione C., sed reddente Stroth. Ind. Chr. „*das* Pitanatische *Bataillon*" ubi Ms. Ba. ordo alius (in verbo translato in extremam enunciationem, ut alibi, contra rel. quidem Mss., sed cum P., inductus que fortassis, ne rediret eadem, quae §. pr., collocatio) habet minorem laevitatem.

ταυ. δὲ ποι.) Bg. e P. fere omnia, cf. in δὲ 4, 6, 1. et in διοικ. cum τὰ ἐν λ. 4, 7, 1. sed de suo in ὡς ἐνεδ., ubi Sch. partim e P. „prout *poterat*, ut *possibile erat*" quod Bg. syn. non tenet Stp. Th., sed simile Plut. 1, 958. C. e. ὡς ἂν ἐνδέχηται, cui add. Polb. 3, 49. i. ὡς ἐνδέχεται μάλιϛα, *sicuti* par *est*, cf. cum adv. aliis Phil. p. 759. e. pro que syn. ἔξεϛι ap.

θη εἰς Πέργαμον τῆς Ἀσίας [m], χρήσασθαι βουλόμενος θερα- | xit Pergamum in Asiam, uti cupiens curationibus Aescu-

m) Colon Ms. Bá.

Xen. Hier., cf. ej. M. S. sed sine Ind. Dem. 307, 3. εἴ περ ἐνεδέχετο παρὰ τοὺς παρόντας καιρούς.

Περγ. τῆς Ἀσ.) Quo sensu hic dicatur Asia et Pergamus Asiae urbs, et cur hoc sensu, docebit Strabo XIII. p. 429. de Attalo loquens, ultimo Pergami rege, βασιλεύσας δὲ οὗτος ἔτη πέντε καὶ κληθεὶς φιλομήτωρ, ἐτελεύτα νόσῳ τὸν βίον· κατέλιπε δὲ κληρονόμους Ῥωμαίους. οἱ δ' ἐπαρχίαν ἀπέδειξαν τὴν χώραν, Ἀσίαν προσαγορεύσαντες ὁμώνυμον τῇ ἠπείρῳ. *Leisn.* sc. πόλιν, (cf. L. Bos. Ell. p. 275. e.) intelligenda autem est Asia stricte sic dicta. *Stroth.*

Potest sufficere, τῆς Ἀσ. sumi hic, ut alias, sensu angustiori et pro parte, ut hic de anteriori quasi s. citeriori, cf. Cell. n. o. a. 2, 3. i. (qui ib. §. 4. sqq. de Asia Romano sensu,) in qua et Mysia, cui attributa τὸ Πέργαμον, cf. Cell. l. l. p. 35. §. 20., qui sic neutro genere e Strab. producit, ut et G. Th. „*Pergamum*, Minoris Asiae insignis civitas rel." sed Sch. „Πέργαμος, s. *Pergamus*, urbs Asiae minoris „it. Car. Stp. Dict." *Pergamum* s. *Pergamus*, civitas Asiae insignis „et Stp. Byz. tantum Πέργαμος, πόλις Ἀσίας, quod adiunctum fuerit modo ad situm universe indicandum, non discriminis causa, quia Asiae eiusdem fuit tum Car. Stp. illud" *Pergamum*, Idae promontorium „tum *Pergama* plur. Troiae urbis arx, cf. G. Th., dum Cell. l. l. adhuc memorat tantum 1, 1032. s. 91. Cretae insulae urbem" *Pergamum*, dictum etiam *Pergamea* „sed omittit articulum omnem (ut nihil in sexum definiri possit) quoque Luc. 3, 217. i. et Suid. Excp. 1, 233. m. ἐκεῖθέν (praec. Μακεδονίαν) τε εἰς Π. παραγέγονε. Sed ad sqq. Cell. l. l. 2, 35. s. 20. de urbe Nostri" Aesculapii antiquum delubrum ibi fuit „in quo adeo hic Caracalla voluerit χρησ. θ. τ. Ἀσ., i. e. adhibere remedia, quae ad se sanandum Aesculapius praecepisset, quo de ad §. sq., liberius hic reddente P. participium βουλ. per Lat. particulam *finalem*, quam dicunt, syn. sane, ut pro supino χρησάμενος s. χρησόμενος adhibetur v. βουλ. et θέλειν cum inf., cf. 3, 13, 3. et ib. e Rsk., ubi Noster fortassis modo per analog. in v. χρ. cum subst. θερ., ubi Stp. Th. tantum plur. aliunde profert, cf. Ios. 1, 929. l. 6. Rs. Or. V, 7. Is. Diod. S. et Luc.

θεραπείαις) Iam dudum secreta quadam laniena torqueri se Antoninus sensit. ἐνόσει δὲ καὶ τῇ ψυχῇ πικροῖς τισι φαντάσμασι, inquit Dion, ideoque, ut suspicari par est, contulit se ad Aesculapii templum. Καὶ διὰ ταῦτα, pergit, ἐψυχαγώγησε μὲν, ὅπως τινὰ ἄκεσιν αὐτῶν λάβῃ, (ἄλλας τέ τινας, καὶ τὴν τοῦ πατρὸς τοῦ τε Κομμόδου ψυχήν. εἶπε δ' οὖν οὐδεὶς αὐτῷ οὐδὲν, πλὴν τοῦ Κομμόδου, Dio 1301, 95.) *Oxon.*

Ad Dion. l. l. §. 83. Fabr. „Herodi. 4, 8, 8. scribit, eum propterea (quia agitatus esset furiis patris et fratris) Pergamum adiisse, ut Aesculapii curationibus uteretur et somnia ibi captaret" quod Caracalla tamen et fecerit corporis sanandi ergo, quia ib. praecessit ἐνόσει δὲ καὶ τῷ σώματι, τὰ μὲν ἐμφανέσι, τὰ δὲ καὶ ἀῤῥήτοις ἀῤῥωστήμασι, et l. 15. ἐκείνῳ δὲ οὐδεὶς οὐδὲ τῶν θεῶν οὐδὲν, οὔτε ἐς τὴν τοῦ σώματος, οὔτε ἐς τὴν τῆς ψυχῆς ἴασιν φέρον, καίτοι πάντας τοὺς ἐπιφανεστάτους θεραπεύσαντι, ἔχρησε. Res quidem ipsa certissima fuerit, cum et ap. Beg. 3, 135. extet numus

πείαις [n] τοῦ Ἀσκληπιοῦ. ἀφικόμενος δὴ [o] ἐκεῖ, καὶ, ἐς ὅσον ἤθελε, τῶν ὀνειράτων ἐμφορη- | 9. lapii. quo postquam pervenit, quantum que voluit, somniis captandis se explevit,

n) θεραπείας A. 2. al. mendose, ut et Leisn. in m. Ox. 2. „leg. θεραπείαις." o) δὲ Ms. Ba. v. N.

„*Caracalla* Aesculap. *consulens*, (et ib. 2, 699. quartus, pertinens) ad Pergam. urb. et Aescul."

Ἀσκληπιοῦ) qui potissimum in his regionibus, maxime vero in Cilicia colebatur ubi celebre illius templum Aegis fuit, v. Euseb. in Vit. Const. l. 3. c. 56. *Stroth.* cui fanum erat Pergami. in Chr. *Idem.*

Quo de templo maxime hic agitur, ut contextus docet, cf. N. sq. et in Addend. ad 1, 10, 16. e.

τῶν ὀνειρ. ἐμφ.) Dio de terribilibus somniis et necromanticis sacris refert, quibus animas ex inferis evocavit; quippe universim solitus magis et praestigiatoribus delectari. *Boecl.* Dio et Xiph. referunt ὅτι ἐψυχαγώγησε. *Stroth.*

Cf. 4, 12, 6. sqq. et Dion. l. l. 20. οὔτε γὰρ ὁ Ἀπόλλων ὁ Γράννος, οὔθ' ὁ Ἀσκληπιὸς, οὔθ' ὁ Σάραπις, καίπερ πολλὰ ἱκετεύσαντι αὐτῷ, πολλὰ δὲ καὶ προσκαρτερήσαντι, ὠφέλησε, ad quem locum de Aesculapio, Pergami culto, v. Fabr. p. 1302. §. 88. ubi et de numo Antonini, in quo sacrum facit ante altare, Aesculapio stante prae foribus templi, et ib. cum Dio narrasset, a Caracallo in templum Aesculapii missas esse hostias et donaria, subiicit, l. 28. ἦλθε δὲ καὶ αὐτὸς ὡς καὶ τῇ παρουσίᾳ τὶ ἰσχύσων, καὶ ἔπραξε πάνθ', ὅσα οἱ θρησκεύοντές τι ποιοῦσιν· ἔτυχε δ' οὐδενὸς τῶν ἐς ὑγείαν τεινόντων, quo pertinet quoque Nostri τῶν ὀν. ἐμφ., ubi Bg. partim e P. (etiam in obliquo adv. Lat. ad ἐκεῖ, deferens eundem in rel. liberis, it. in ἐς ὅσ. cf. 2, 11, 7.) sed pro med. tractans ἐμφ., pro *somniis* satiatus, *expletus*, i. e. diu adhibens et expectans somnia, s. saepe, vel, ob adiunctum iam temporis et modi aliquod ἐς ὅσ. ἤθ., simpliciter *usus somniis*, adhibens somnia et expectans, quo et P. tendit *somniis captatis*, cum et alibi addantur advv. modi, ἄδην, ἀπλήστως, cf. Sb. Ind., it. ἀφειδῶς et ἀκρατῶς ap. Ios. 1, 319. s. 4. m. it. 419. s. 3. e., quanquam notio illa copiae ac frequentiae s. nimiae cupiditatis intemperantiae que, concedi potest, ubi v. stat absolute, ut ap. Herdt. 23, 28. ἐνεφορέετο αὐτοῦ, τοῦ μαντηΐου, *large* sibi *indulgebat* in *eo*, Croesus, i. e. saepe Delphicum oraculum adhibuit s. consuluit, praeced. ἐχρηστηριάζετο τὸ τρίτον, ad quam analog. maxime scripserit Noster in v. ἐμφ. cum subst. ὀνειρ., quia haec quoque in genere divinationum erant et oraculorum, secutus idem analogiam aliorum scriptorum in casu huius v. pass. secundo, qui non pendet a praep., sed a v. notione implendi s. satiandi, sed tamen, ut alibi dictum, per ellipsin alicuius praep., cf. in physicam tropicam ve vim, praeter act. Ind. Gem. Pl. et Diod. S., de med. et pass. Hes. 1, 1208. m. 1235. m., non coll. Suid. Poll. 6, 79., Stp. Th., hinc sine Vs. 4, 104. E. m., Bud. C., ubi et cum dat. rei, sine auctore, qui casus pendet a praep., ut alio sensu ap. Hom. Ὀδ. ξ', 309., ubi v. Ern., ad Dion. C. 1062, 40. N. §. 10. cum Ind., it. Zos. 4, 49, 2. Luc. Dion. H. S. T. 1. Xen. Pol. Z. ex Arr., Bg. ad Alc. ep. p. 154. e., sed cum acc. rei ap. Diod. S. Ind. 2, 149. l. 23. cui add. p. 252. l. 26. κἀκεῖ πολὺν ἄκρατον ἐμ-

θεὶς, ἧκεν εἰς Ἴλιον. ἐπελθὼν δὲ πάντα τὰ τῆς πόλεως λείψανα, ἧκεν ἐπὶ τὸν Ἀχιλ- 10. venit ad Ilium. et perlustratis omnibus urbis reliquiis, venit ad Achillis sepul-

φορηθεὶς, ibi *cum* multo *se* onerasset *mero*, qui casus quartus cum pass. sensu med. est e notione act., quam habet med., etsi alias etiam pass. secum ferunt acc. rei, sed fere per ellipsin pr. κατὰ, quae hic non videtur commoda. Iam de re et petitis oraculi per somnia et cubitionem nocturnam in templo, cf. Sb. Ind. Lat. v. *Aesculap.* „de *incubatione* in templo Aesculapii meminit etiam Strabo et Plautus" G. Th. v. *incubare*, Heyn. ad Virg. A. 7, 85. cum Dempst. ad Rosin. p. 87. b. m. et Gat. ad Ant. 1, 17. e. p. 34. i. παρὰ τῶν θεῶν, *deis acceptum fero*, — τὸ δι' ὀνειράτων βοηθήματα δοθῆναι, *quod* per *insomnia* remedia *mihi* fuerint *indicata*, it. 9, 27. καὶ οἱ θεοὶ δὲ παντοίως αὐτοῖς βοηθοῦσι δι' ὀνείρων, διὰ μαντειῶν, ad quae ex edit. alia scripseram olim Annot. Dacer. p. VI. e. sq. „morbos — sanatos et medicinas dormientibus per insomnium edoctas, in veterum scriptis passim enarrari, satis liquet. — Hinc pernoctationes istae in delubris deorum ad captanda somnia profectae sunt, quas Esaias propheta c. 65. idololatris in probrum vertit. Isti etenim inter sepulchra manebant, et in fanis noctes agebant totas, quod deos, illic loci praesentes magis et propitios sese experturos, omnia que, quorum fieri certiores ex usu iis erat, cumulatius ibi impertitum iri, sperabant" et e p. 192. b. i. „Aesculapium, medicinae praesidem deum, per insomnia remedium sibi suggerere opinabatur" cf. Cic. de divin. 2, 59. e. *an* Aesculapius, *an* Serapis *potest* nobis *praescribere* per *somnium* curationem *valetudinis*? it. Arist. Plut. v. 411. 620. sqq. 634. sqq. 653. sqq. usque ad v. 747. it. nuperrime *Kinderlings Somnambulismus unsrer Zeit, mit der Incubation od. dem Tempelschlaf und Weissagungstraum der alten Heiden in Vergleichung gestellt*, 8. 89. Caeterum in Ms. δὲ pro δὴ, ut alibi, cf. 4, 3, 19., quod forte P. habuit, quia alias δὲ cum alia voce contrahit in pron. rel. lat.

εἰς Ἴλ.) Extiterunt ergo et hoc tempore quaedam veteris Troiae vestigia, quae tamen iam sua aetate extitisse negat Strabo XIII. p. 407. f. 39. Νῦν μὲν γὰρ, inquit, οὐδ' ἴχνος πόλεως σώζεται αὐτόθι. — Sed Strabo discrimen facit inter veterem et recentiorem Troiam, alio loco, quam vetus illa, conditam. De recentioris Troiae reliquiis an Herodianus sit accipiendus, videndum. — Genuina esse veteris Troiae monimenta, demonstrare conatur Theodorus Ryckius in diss. de primis Italiae colonis c. 9. Destruere eius argumenta et evertere studet Struvius in Obs. de Scriptoribus Troianis post Homerum §. 10. quae legitur inserta Obs. Hal. T. 3. p. 33. cf. et Nieupoort. in Hist. Rom. praef. Herodianus videtur novam Troiam pro vetere accipere, exemplum ipsorum Iliensium secutus. Sic Achillis sepulcrum forte pro commento Iliensium habendum. *Leisn.*

Hauddubie de secunda Troia sermo hic est, quanquam sequitur aliquid de Achillis sepulcro, sed ut recentiorum, opinor, figmento, cf. Heyn. Hist. 2, 119. e. sq. (ubi 4, 1061. m. res Nostri tanguntur breviter,) cum Cell. n. o. a. 2, 45. m., sequente Nostro iterum famam vulgarem, P. autem Bg. in δὲ, sed per Lat. syn. modo in v. ἐπελθ., cf. 3, 10, 2., quo in v. cum λειψ. analogia tantum est, ut in λειψ. cum gen. πολ.

λέως τάφον [p], ςεφάνοις τε κοςμήσας καὶ ἄνθεσι πολυτελῶς, πάλιν Ἀχιλλέα ἐμιμεῖτο. ζητῶν τε [q] καὶ Πάτρο-	chrum. eo que ornato coronis ac floribus magnifice, rursus Achillem imitabatur. quaerens que Patroclum quendam,

p) Punctum in A. al. sed colon in Stp. rel. pro commate Bs. 1. al. q) ✱ Ms. Ba. cf. N.

ςεφαν. δὲ) Quae hic de sepulcro Achillis, floribus sparso honorato que, et mox (§. 12. e.) de ventis prece voto que exoptatis, item que de crine ignibus imposito (§. 13.) habentur, late exposita est videre ap. Io. Kirchmann. in erudito de funeribus Commentario. *Boecl.*

Ap. Suid. Excp. 1, 233. m. ἐκεῖθέν τε εἰς Πέργαμον παραγέγονε, καὶ ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέως τάφον· καὶ ςεφάνοις κοςμήσας καὶ ἄνθεσι, τὸν Ἀχιλλέα ἐμιμεῖτο, inde *cum* Pergamum *venisset*, et *Achillis* tumulum *coronis* et *floribus* exornasset, *Achillem* agere *coepit*, quae, a Kust. sine N. relicta, non sunt severa in Vs., dum Epitomator contraxit primam partem, et ἐπὶ τ. Ἀχ. τ. rexit simul ad pr. v. παραγ., dans ei duplicem praep., tum omittit adv. Nostri πάλιν, respiciens §. 1. e. Ἀλεξ. ἦν, quem Alexandrum Caracalla forsan imitatus est etiam tum in hoc, quod novum Ilium adiit, cf. Cell. l. l. in N. pr., tum quod ibidem visit Achillis sepulcrum, cui Alexander sacra fecit, praedicans felicem illum, quod Patroclum habuisset amicum, cf. Heyn. Hist. 3, 583. i., unde mox quoque ap. Nostr. de Patroclo. Sed ap. Dion. C. p. 1302. e. τὸν Ἀχιλλέα καὶ ἐναγίσμασι καὶ περιδρομαῖς ἐνοπλίοις καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν ςρατιωτῶν ἐτίμησε, — καὶ αὐτὸν τὸν Ἀχιλλέα χαλκοῦν ἔςησε, et ad Ael. V. h. 12, 7. ὅτι Ἀλέξανδρος τὸν Ἀχιλλέως τάφον ἐςεφάνωσε, N. „more scil. veterum. Sertis enim et coronis sepulchra heroum decorare solebant. Quod a Kirchmanno in opere de Funeribus praetermissum, (ubi tamen Boecl. ante reperit, ut Leisn. quoque in m. Ox." Kirchman. p. 574. „quo de mihi nihil liquet, libro absente,) hic notari debuit. — Ex hoc ritu post eundem Achillem ita veneratus est Antoninus, uti docet Herodi. l. 4. c. 8." sine Gr., ubi Bg. e P. supplet acc. pron. αὐτὸν, sed Noster ad analog. in v. κοςμ. cum adiunctis subst., de quibus cf. 1, 7, 11., respiciente Stp. Th. 3, 1025. e. v. ςεφ. aliunde tantum morem, quo de Bg. ad Alc. ep. p. 163. „cippis imponebantur coronae. Est haec publica materies, satis tractata ab iis, qui de sepulchris vet. et coronis scripsere" et forsan, qui laudantur in Fabr. bibliogr. ant. p. 1034. i., tenente praeterea Leisn. in calce Ox. „de tymbo ab Argivis Achilli erecto Hom. Ὀδ. ω΄, 81. Anthol. III. n. ιδ. Philostr. Heroic. C. III. 736. Quem coronis decorarunt M. Alexander et Caracalla. Plut. in Alexandro. Ael. V. h. 12, 7. Iustin. 11, 5, 12. Arrian. l. l. Io. Antioch. in Excerpt. Vales. p. 826." ad quem Hom. locum v. N. de Achillis tumulo, quo de ornato consperso que floribus e Nostro nihil habet Nicol. in Tractat. de phyllob. p. 176. §. 3. sqq., cf. Z. ad Xen. Ἀνβ. 6, 4, 9. e. Caeterum omissa in Ms. Bg. duo *coronis ac* restituimus partim e P. unde ille in adv. πολ. ubi Noster cum v. κ. per analog. modo, cf. Rs. Or. V. 6. Dem. cum An. ad A. Gr. V. 1. Xen. M. S. Ael. V. h. Luc. et Fa. Aes.

ζητῶν τε) Malim ζητῶν δὲ καὶ Πατρ. *Steph.* qui tacite correxerit e P., consentiente hic cum Ms. Ba. partim, dum omittit cum Bg. voculam καὶ, pro *etiam* s. praeterea, quae in transitu ad alia sane ap. Nostr. ante se

κλόν [r] τινα, ἐποίησέ τι τοιοῦτο. ἦν αὐτῷ τις τῶν ἀπελευθέρων φίλτατος [s], Φῆστος [t] μὲν ὄνομα, τῆς δὲ βασιλείου μνήμης

huiuscemodi quidpiam fecit: 11. Erat ei quidam libertorum omnium carissimus, Festus nomine, idem que erat

r) Ms. Ba. πάτροκλον τινὰ, ut 3, 12, 14. i., at in sq. ἐποίησέν τι τοι., non modo per inconstantiam cum accentu rursus reclinato, sed quoque per ν ἐφ. ante consonantem, cf. 4, 1, 3. m. s) Colon in Ms. Ba. t) Ms. Ba. φῆστος ὄνομα μὲν. τῆς λ. v. N.

habet advers. δὲ, cf. proxime 4, 7, 3. 6. 12., ad quae librarius Ms. respexerit, cum rel. Mss. maneant in vulg. copula, talem que Lat. adhibeant quoque cum altera, v. c. *que etiam*, it. *et etiam*, it. *et quoque*, cf. Hor. Turs. p. 280. Nr. 15. sq. 288. e. 851. e. Per se quidem saepe confusae sunt istae voces duae, et supra quoque τὲ in δὲ tentatum a Ms., aliis in causis, cf. 4, 7, 2. e., P. deferente Bg. tum in servatis ἐποι. λ. nec contractis periodis, tum in severo ad ζητ., ad quam Lat. analog. aut aliquam Gr. (cf. Schw. L. N. T. p. 634. N. 3. Dem. 31, 3.) Noster hic scripserit in v. cum acc. pers., pro cupiens habere aliquem, quem, ut Patroclum quondam Achilles, sepeliret ac coleret. Sed Stroth. in N. Chr. post Πατρ. τινα „ut in eo quoque Achilli similis esset."

ἦν αὐτῷ) Bg. e P. tantum servavit adi. πάντων ad superlat., in suo Ms. hauddubie non ipse negligens, quae reperi simul omissa tria Φ. μ. ὀν., certe non duo Φηστ. et ὀν., sed forte particulam μὲν quoque, ut P., quia relatum δὲ alio detorsit, et ad prius membrum τὶς — φιλτ., reddens adeo dupliciter, per copulam et simul per pron., quo de cf. N. sq. et ad 1, 14, 4. e., et forsan in parenthesi sumens Φ. μ. ὀν. et tanquam μὲν staret solitarium, cum aeque ad se referri queant μὲν et δὲ duo que postrema haec membra, ut pendentia a pr. ἦν — φιλτ., cf. 1, 8, 11. et in paupertatem Stp. Th. v. ἀπελ. (ap. G. Th. in Bg. e P.) praeter L. N. T. Suid. ὁ ἐλευθερωθεὶς, Ammon. p. 20. m. Munth. p. 325. m. sine Ind. Diod. S. 2, 432. l. 24. cui adde p. pr. l. 4. Ind. Sb. (ubi et per Lat. *libertinus*,) Dion. H. S. T. 1. Luc. Rs. Or. V. 4. 7. Is. et in subst. affine Dem. Sed Ms. alius ordo, quanquam laevior, tamen a librario est, cum Mss. rel. maneant in vulg., qui et habetur 7, 5, 3.

τῆς — βασ. μν. πρ.) v. de h. l. Reines. Inscr. VI, 13. *Leisn.* Pol. et Bud. *principi a memoria:* Dethardingus prudenter non expressit, i. e. *Magister memoriae*, quae dignitas inter maiores referenda est; namque ex Amm. Marc. l. 27. p. 366. Lindenbr. (ed. Ern. 27, 6. i. p. 397. e.) patet, eam vel hominibus datam esse, qui iam proconsulari potestate provincias administraverant. Plures autem uno tempore huius dignitatis extitisse, ex eodem p. 368. (Ern. p. 400. i.) apparet, ubi Eupraxium ea tempestate magistrum memoriae appellat, qui Gratianum Augustum declarans exclamat: *familiam* Gratiani *hoc mereri.* Sed pro *Gratiani* mallem *Valentiniani.* Libro 29. p. 422. (Ern. 29, 2. p. 457. m.) autem de Festino Tridentino narrat, eum *administrata Syria*, magisterio *que* memoriae *peracto*, *regere Asiam proconsulari potestate exorsum esse.* Idem l. 15. p. 42. (Ern. 15, 5. p. 45. c.) de Aedesio *ex — magistro memoriae* narrat, eum ad Consulatum subrogatum esse. Graeci alias quoque *Magistri* vocem, ἐπιστάτης et προεστὼς reddere solent. Officium eius praesertim eo continebatur, ut quae imperatores ad libellos supplices re-

προεστώς. οὗτος, ὄντος αὐτοῦ imperatori a memoria. Iſte ἐν Ἰλίῳ, ἐτελεύτησεν u, ὡς morante eo ad Ilium mortuus

u) Colon in Ms. Ba. cum ed. Ed.

ſponderant, deferre in chartam curaret. Codinus ita deſcribit: τὸ τοῦ ἐπὶ τῶν ἀναμνήσεων ὑπηρέτημα, πάλαι μὲν ἦν τοῦ ἀπογράφεσθαι τοὺς ἐν ταῖς στρατίαις, καὶ ἀλλαχόθεν ἀριστεύοντας ἀναμιμνήσκειν τὸ ὑπὲρ αὐτῶν τῷ βασιλεῖ, ἵνα λαμβάνωσι τὰς προσηκούσας τιμάς. Vid. Cod. Theodoſianus et Iuſtin. paſſim, praeſertim vero Cl. Mangelsdorfi Diſſ. de Magiſtro memoriae. Halae 1770 et Pancirollus comm. ad notit. dignitat. imp. or. c. 95. *Stroth.*

Pro brevioribus P. „*Feſtus*, a *memoria*" Bg. expreſſit ſingula vocabula Gr. liberius, participium quidem πρ. per ſimplex v. ſubſt., (id que per tempus finitum, unde etiam adiunxit pron. *idem*, per quae hoc totum membrum ſimile fiebat pr. ἦν — φιλτ., et, ut N. pr. dictum, in parentheſi ſumtis φ. μ. ὀν., ad id referebatur,) ſed formulam v. πρ. cum gen. per v. ſubſt. cum praep., (quae ſic ſaltem ſervata et a v. Gr. modo ſeparatim data,) denique adiectivum βασ. per ſubſt., accommodatum in caſu ad v. ſubſt., fere cum Bud. C. 678, 36. „*qui* erat *principi* a *memoria*, h. e. ὁ ἐπὶ τῆς μνήμης τοῦ βασιλέως" unde Sb. Ind. v. μν. partim „*principi* a *mem.*" et Sch. „*regi* a *mem.* βασ. *qui* principi *eſt* a *mem.*, Hebraeis dictus ſimiliter מזכיר 2 Sam. 8, 16. qui facit meminiſſe rerum, *ein Canzler*" ut ad Suet. Aug. c. 79. e. *Iulius* Marathus, *libertus*, etiam *in* memoriam *eius*, (ubi V. L. *et* a *memoria eius*, praeferenda ſane) N. Cas. „*A memoria* nomen officii ſ. miniſterii in aulis principum et magnatum, etiam Iudaeorum olim, qui videntur vocaſſe *hammazkir*, etſi LXX vertunt ὑπομνηματογράφους et Hieronymus *a commentariis*" tum ad Spart. in Peſcen. Nigro c. 7. T. 1. p. 663. i. quum *unus* ad *memoriam*, alter *ad* libellos *paruiſſet* in N. 4. Cas. „*parere* ad *memoriam*, quod Herodianus προστῆναι τῆς μνήμης τοῦ βασιλέως" memoriter cum Bud. potius, non praeterea ad Noſtr. reſpicientibus, quos iam pono deinceps, ne libello quidem iſto Mangelsdorf. in primis p. 12. ubi alia afferuntur Gr. nomina *Memoriae Magiſtri*, a quo videtur p. 23. ſq. diſtingui *Memorialis*, ad quem Codini ib. illa definitio pertineat, qualis fere etiam in Graev. Theſ. T. 7. p. 1583. B. ſqq. ſed altera quoque ad Amm. in Ern. *Ind. dignitatum*, cf. Salm. ad Vopiſc. 2, 785. a. ſqq. et 787. b. G. Th. v. *memoria* 250, 92. cum Cangii Gloſſ. v. *Memoriales* et *Magiſter memoriae*, ubi et dr. *Memoriae* ſcriniis *praeſidens*, unde ad Noſtri Graeca vicinius reddatur *imperatoriae* memoriae *praeſidens*, ſ. imperatoriis *memoriae* ſcriniis *praeſidens* ſ. *praefectus*, liberum relinquente me noſtratibus, utrum malint illud Sch. *Kaiſerlicher Canzler*, an quod Freyer. Hiſt. univ. p. 425. e. „*Eumenius* — *geheimer* Archivarius *am* Hofe *Kaiſers* — Sacrae memoriae *magiſter*" (quo reſpexerit Stroth. Ind. Chr. „μν. — *das Archiv*, πρ. der *dem* Archiv *vorſtand*, Kaiſerlicher *Archivarius* oder *Kanzler* war") an *Secretair* der *Memorialien*, qualis hodie etiam aliquis eſt in Papae Cardinalibus, ſi quidem ſubſt. μν., ut Lat. *memoria*, pro tabula ſ. libro ſcripto ſumatur, cf. Cl. Cic. et Ind. Long. Mor.

ὄντος αὐτοῦ) Hoc pron. refertur ad Caracallum, ſervante Bg. commoda Lat. ad ὀντ. et pr. ἐν, ſed ſeverius Noſtri μὲν et δὲ ordinem que ac copiam in ἐτελ. cum compari φαρμ. ἀν. et νοσ. διαφθ., quorum poſtremum,

μέν τινες [x] ἔλεγον, Φαρμάκῳ ἀναιρεθεὶς, ἵν' ὡς Πάτροκλος ταφῇ [y], ὡς δὲ ἕτεροι ἔφασκον, νόσῳ διαφθαρείς. τοῦτον [z] κομισθῆναι κελεύει τὸν νέκυν, ξύλων τε πολλῶν ἀθροισθῆναι

est: ut quidem aliqui dicebant, veneno interfectus, quo tanquam Patroclus sepeliretur: ut vero alii affirmabant, mor-
12. bo interemtus. Hunc efferri iubet mortuum, multisque lignis struere rogum. Im-

x) Sic Ms. Ba. pro μὲν τινὲς Stp. al. cf. 3, 10, 11. y) Hoc comma in Bs. 2. L. al. pro puncto A. al. vel colo Stp. rel. z) τούτου Ms. Vi. v. N.

simile illi 3, 15, 5. λύπῃ — διαφθαρεὶς, ἀνεπαύσατο τοῦ βίου, Stp. Th. 4, 141. G. sine auctore sic tenet „διαφθαρεὶς νόσῳ, *qui* morbo *interiit*, (pro quo melius Bg. etiam, quam P., vel *morbo* peremtus, *absumtus*, quod postr. et ipse Stp. mavult ib. 2, 1082. e. memoriter tenens) Herodi. νόσῳ φθαρεὶς“ cf. D'Orv. Ch. p. 305., sed G. Th. tantum *absumi* morbo, (cf. Cort. ad Sall. Iug. 5, 6.) et *interimi veneno*, ad quam analog. forte Noster in pr. φ. ἀν., cf. φαρμάκοις διαφθείρειν Ind. Ael. V. h. et Diod. S. sed syn. ὑπὸ φαρμάκων διεφθάρθαι Rs. Or. V. 7. Is.

ὡς Πατρ. τ.) Legenda igitur est et cum hoc loco conferenda prima libri 23 Iliados pars, v. 45. sq. 111. sqq. 135. sqq. *Stroth.*

τοῦτον κομ.) Primo Bg. recte omisit copulam P. *igitur*, saepe oppressam in narrando et transeundo ad alia, sed idem non sensit eiusdem aliam lectionem, a Ms. praebitam, *huius* igitur *cadaver* efferri *iussit*, pron. casum secundum, ubi facilis lapsus fuit iterum per se in ν et υ, cf. 4, 7, 9. σιτ., et tum gen. pron. distractus a suo subst., ut alibi, cf. 1, 16, 3. 3, 6, 15. ad Luc. 1, 423. N. 48., tum gen. pers. alicuius solennis cum subst. νέκυς, pro P. Lat., quo Stp. Th. respiciens sine Gr. „utitur et Herodi. pro cadavere“ modo adhibet auctoritatem poetarum et semel Herodoti, cf. Ind. it. Dem. Luc. Eur. Barn. Hom. cui add. 'Ιλ. ά, 52. ή, 409. κ', 343. Soph. Ai. Call. Lyco. Abr. ad Aesch. 1, 152. i. Suid. et Hes., ap. quos per adiunctum artic. nec reperi cum gen., nec cum habebat secum adi. aliquod eodem casu, ut ap. Hom., sed ut articulus intra adi. et subst., interiectis pluribus, sit ap. Nostr. frequens, cf. 2, 8, 6. κοινὴν λ. 3, 2, 5. διττὴν λ. 3, 14, 20. πλείονα λ., si forte quis cum Bg. servans eundem casum quartum, putet in Ms. Vi. glossema esse per comparationem cum aliorum scriptorum usu, ob consensum Mss. rel. ad vulg. lect. In rel. Bg. cum P., in Lat. ad v. κομ. (quod de mortuis ferendis ad sepulturam v. ap. Stp. Th. 2, 320. B. m. cum Rs. Or. V. 5. p. 60. et Ind. V. 6. 7. Is.) it. ad v. ἀθρ., (ubi et Stp. Th. 1, 138. E. m. „ἀθροίζειν πυρὰν, struere *rogum*“ sine auctoritate, quam nec ipse alibi reperi, ut ad analog. saltem scribatur,) it. in alio casu ξυλ. πολ., qui gen. cum subst. πυρ. et ipse tantum fuerit ex analog., cf., praeter plur. ap. Suid. et Hes., cum gen. λαμπάδων ap. Diod. S. 2, 187. l. 72. sed absolute fere L. N. T. Ind. Hom. Eur. Barn. D'Orv. Ch. Rs. Or. V. 4. Xen. 'Ανβ. Luc. Geop. Gs. Chr. et in rem criticam Herdt. Caeterum ap. Hom. 'Ιλ. ψ', 164. Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα.

πυρὰν [a]. ἐπιθείς τε αὐτὸν ἐν μέσῃ, καὶ παντοδαπὰ ζῶα κατασφάξας, ὑφῆψέ τε [b], καὶ, φιάλην λαβὼν, σπένδων τε τοῖς ἀνέμοις [c] εὔχετο. πάνυ τε ὢν

posito que in medium, omne genus animalibus mactatis, succendit: ac phiala sumta, libans que ventis precabatur. 13. Cum que esset raro capil-

a) Punctum Ms. Bg. etiam in A. al. b) Ms. Ba. ὑφῆψε τε· καὶ φ. primum accentu non reclinato, ut 4, 7, 11. secus ac §. 1. hoc cap. sed punctum etiam cum ed. A. al. c) Comma hic in Stp. it. A. al., non item in Lugd. al. v. N.

ἐπιθεὶς) Hom. Ἰλ. ψ', 165. Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν λ. similiter per ἐν cum abl., pro quo Bg. e P. per acc., dum in v. *ponendi* valet casus is uterque, cf. 1, 17, 4., oppresso ex eodem pron.

παντοδαπὰ) Imitatione Achillis ap. Hom. Ἰλ. Ψ', 166. Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον. *Leisn.* quod ἐπισφάττειν f. ἐπικατασφάττειν νεκρῷ dicebatur, v. sepulturam Abradatae ap. Xen. Cyr. l. 7. c. 3. (cf. Z. Ind.) Hom. l. l. *Stroth.*

Sed Bg. e P. tum in adi. iterum, cf. 4, 7, 2., tum in Lat. ad v. κατ., ut aliunde Stp. Th. „i. q. simplex" cf. Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. 1. Diod. S. Xen. Ἀνβ. Ael. V. h. sed cum subst. ζ. fere Luc. In sq. Bg. deserit P. ad v. ὑφ., ubi suppleverim pron. αὐτὴν, scil. πυρὰν, quocum subst. habet Stp. Th. v. πυρὰ e. ex Athen., immemor in ipso v., ubi sub Lat. Bg. profert modo metaphorice e Xen. Cyr. sine Ind. 5, 1, 15. cf. Ind. Sb. Diod. S. Luc. et Dem. Sed ap. Hom. l. l. v. 177. ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον λ. et per analog. modo fortassis in sq. λαβ. (ubi Bg. deserit P.) cum subst. φ., quo de cf. Dem. Luc. Ael. V. h. et Xen. Cyr. sed ap. Hom. l. l. v. 196. δέπαϊ λ. cf. Ὀδ. θ', 89. δέπας — ἑλὼν, σπείσασκε θεοῖσιν.

σπένδων) Ita Augustus Circio, ne Galliam vastaret, sacrum fecit, Calabri Iapygi, Apuli vento Arabulo, etc. v. Alex. ab Alex. l. 3. c. 22. et ideo Antoninus, ut ventos haberet secundos. *Oxon.* cuius inepta est haec annotatio, ut vidit Vulp. ad Prop. 4, 7, 31. Nempe, ut Achilles Hom. Ἰλ. ψ', 194., precatus ventos est, ut citissime igne comburerent cadaver. De cultu religioso ventorum v. Ael. V. h. 12, 61. et ad h. l. Periz. et Inttp. cum Vulp. l. l. *Leisn.* Hom. l. l. Ἀχιλλεὺς Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισι, Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά· Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν Ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγέθοιατο νεκρόν. *Stroth.*

In primis, quia ibi pyra ab initio non satis ardebat, cf. v. 192. Hic quidem Bg. regit v. σπ. cum dat. ἀν. (qualem dat. perf. et habet alibi, cf. Stp. Th. et Ind. Hom. cum Luc.) et per se capit alterum v. εὐχ., quod et sic absolute usurpatur, sed quoque (quod P. contra facit, sumto absolute v. σπ.) cum dat. perf., cf. Stp. Th. Ind. Fi. Aesch. et Dem. cui add. 227, p. 189, 7. 800, 1., iungente etiam Hom. Ἰλ. ω', 287. σπεῖσον Διῒ, καὶ εὔχεο λ. sed hinc reddente Sb. Ind. „vota faciebat" distinctionem me liberam relinquente, cum et ab initio in Mss. non fuerit, cf. in εὐχ. sine augmento hic, ut alias cum eo, Moer. p. 175. cum N. Herodi. Gr. p. 460. i. Fi. ad Well. p. 180. m. it. ad Luc. 2, 230. N. 89.

ψιλοκόρσης, πλόκαμον ἐπιθεῖναι τῷ πυρὶ ζητῶν, ἐγελᾶτο [d]. lo, crinem imponendum igni quaerens, ridebatur; verum

d) Hoc punctum in A. al. pro colo Stp. rel. et commate Bs. I.

et p. 134. ult. fine N. ἠνχ. fed εὐξ. I, 378. l. 38. et rurfus ἠνχομ. ib. p. 631. pen.

πλόκαμον) *Graecorum et Aethiopum praecipuus mos, ut comas ad rogum dissecent, corpori que et igni imponant*, Alex. ab Al. l. 3. c. 7. *Qui mos*, alibi inquit in eodem capite, *antiquissimus usque ab Homero traditur, ap. quem Patrocli cadaver opertum amicorum superiectis capillis* fuit. *Oxon.* v. Hadr. Iunius de Coma p. 526. Eur. Electr. 90. Oreft. 96. 113. 117. Tibull. 1, 3, 7. Ovid. Met. 3, 505. Heroid. XI, 115. Kirchman. de Fun. II, 15. p. 228. Cell. ad Curt. 10, 5, 17. Propert. 1, 17. Hom. Ἰλ. Ψ', 46. et 135., de crinium votis Barth. ad Stat. Theb. VI, 198. p. 422. Brodaeus ad Anthol. III. p. 319. Crines quoque in rogum proiiciebant veteres, Hom. Ἰλ. Ψ', (141.) Eur. Troad. (v. 480.) τρίχας δ' (al. τ') ἐτμήθην τάςδε πρὸς τύμβον νεκρῶν. *Leisn.* quia id Achilles fecerat Hom. l. cit. 135. (ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι,) Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον — Ἀχιλλεὺς Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, (i. q. v. 146. κόμην κερέειν,) Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, — Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι. Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο Θῆκεν, add. Max. Tyr. diff. 24. p. 476. et Feith. Antiq. Hom. 1, 13. (§. 5. fq.) De more crines donandi mortuis v. etiam inter alios Eurip. Oreft. 96. et 113. *Stroth.*

Cf. praeter Cas. ad The. Ch. 21. ed. Fi. p. 209. i., quoque Fabr. bibl. antiq. p. 1023. f. 3. Barn. ad Eur. Alceft. v. 427., qui et de affini more in luctu, de capite tonfo, ib. et Electr. v. 241. 335. Soph. Ai. v. 1192. et Electr. v. 451. cum N. Camer. it. Call. h. in Di. v. 126. cum N. Inttp. et Spanh. it. Stanl. ad Aefch. Choeph. v. 178. et ad Ael. V. h. 7, 8. p. 486. fq. N. 6. fqq., ubi N. 7. Kuhn. „Achillem et Alexandrum aemulatus eft Anton. Caracalla, dum Feftum, libertorum fuorum chariffimum, Patrocli more fepelire fatagens, rogum quidem ftruxit ingentem, alia que folennia rite peregit: cum autem crinem, quem igni imponeret, raro ipfe capillo praeditus, quaereret, omnibus fuit deridiculo; totondit tamen quoscunque habuit crines, Herodi. l. 4.“ quem noftrum locum fine Vs. profert Stp. Th. v. πλοκ., memor huius moris etiam allato alio loco ex Eurip., quem, fine fabulae nomine prolatum, fruftra quaerens, reperi tamen Noftri vocabulum πλοκ. ufurpatum ib. eadem in caufa Troad. v. 1183. Barn. *caefariem*, fed Electr. v. 241. *cincinnos*, dum Bg. e P. recte in univerfum reddit, (cf. L. Ern. et ap. Eur. El. v. 515 — 521. 527. ubi πλόκος, i. q. noftrum, componitur cum fyn. χαίτη, et κουρίμης τριχὸς i. q. πλόκαμος κούριμος Euftath. ap. Stanl. l. l.) non tenente Stp. Th., neo commoda Lat. Bg. e P. ad ψιλ., (per abl. adiectivi et fubft. pro nominativo cum v. fubft.) quod fine Vs. hinc modo profert cum fyn. Hes. ψιλοκόῤῥης, φαλακρὸς, ubi fine auctore, it. ap. Suid. in N. Kuft. et ad fyn. aliud Ψιλόκουρος ap. Thom. M. p. 318. in N. 3. tantum „aliis Ψιλοκόῤῥης f. Ψιλοκόρσης“ nec alibi me reperiente. Praeterea Bg. omittit e P. adv. πάνυ, olim reftituendum, cf. 2, 8, 11., fed eundem deferit in v. ζητ. cum inf., quem pro particip. tractant, dum licet fumere quoque pro fyn. §. 7. e. βουλόμενος, ut faepe in N. T., cf. Lexx. (ubi tamen et in

πλὴν[e], ὧν εἶχε τριχῶν, ἀπε-κείρατο. ἐπῄνει δὲ καὶ στρατηγῶν μάλιστα Σύλλαν[f] τὲ τὸν Ῥωμαῖον καὶ Ἀννίβαν	tamen ex iis, quos habebat capillis, detondit. Laudabat 14. autem ex omnibus ducibus praecipue Syllam Romanum

e) In Ms. Ba. πλὴν — ἀπεκείρατο plane desunt. *Mart.* v. N. sed post τριχ. comma fuit in A. al. f) Ms. Ba. σίλαν magis depravatum, quam 3, 7, 18. c.

Bg. rationem cum gen. solenni articuli Matth. 2, 13. ζητεῖν τὸ παιδίον, τοῦ ἀπολέσαι αὐτὸ,) Ind. Fa. Aes. Hs. Fi. Pal. If. Ev. Fd. Xen. Z. Pol. Rs. Or. V. 4. et Dem. cui add. 72, 4. 92, 15. 195, p. 198, 5. 230, 10. 241, 19., variante Nostro in τῷ π. per additum artic. cum 1, 9, 14. 3, 15, 16., sed in hoc subst. cum v. ἐπ. forsan ad analog. modo scribente, sed in v. pass. ἐγελ., (ubi Bg. e Sch.) cum participii nominativo, ad Lat. maxime ap. G. Th. e Spart. Adrian. c. 3. i. T. 1. p. 24. *quum orationem imperatoris in senatu agrestius* pronuncians *risus esset*, praebentibus Indd. Gr. modo haec, in universum pass. Ael. V. h. cum Suic. Th. v. γέλως p. 742. b. m., sed cum act. Dem., it. act. cum med. Luc., merum autem act. Rs. Or. V. 4. Fi. Aesch. et Th., Fa. Aes. et Plut. Hs., Lyco., in rem poëticam Thom. M. p. 185., in constructionem variam, cum s. sine praep. aliqua, εἰς, ἐπὶ, κατὰ, πρὸς, Poss. Call. Abr. ad Aesch. T. 1., S. ep. Aesch. Xen. Ἀνβ. Z. D'Orv. Ch. Theogn. Call. Soph. Ai. (ubi et γελᾶν γέλωτα, ignotum Stp. Th.) Hom., ubi et cum adv., ut ap. Orph. et Plut. Krg., sed tropice, de re, pro splendere, Herdt. cum Mus., sed alio sensu ap. Hes. Theog. v. 40. cum N., liberius hic iterum addente P. adi. πᾶσι.

πλὴν) In Ms. omissum totum hoc membrum, cum versum plenum effecisset et hauddubie ob similiter finientia ἐγελᾶτο — ἀπεκείρατο, agnoscit cum Mss. rel. etiam P., quem deferens partim Bg., reddit potius e Stp. m., qui sane habuit cum P. acc. illum *capillos*, a Leisn. in Ms. Bg. correctum plumbo, et illum exquisitum, dum, severius ad Gr., refertur subst. ad v. εἶχ. et post pron. ponitur. Si tamen in Ms. Bg. comma post *hab.* fit: abl. cohaeret cum pr. pron., quod cepit e Stp. m., sic resoluta recte forma contracta, pro ἐκείρατο ἀπὸ τούτων τριχῶν, οὓς εἶχε, ubi Stroth. in N. Chr. „int. ἐκ vel τινας" quod pron. explevit et Stp. in marg. per Lat. Vs., ad v. ἀπ. pertinens, quoad rectionem, sed et ad gen. τριχ., qui si pendet a praep. in v., ut ostendi ante: non opus est Strothi ellipsi altera praep., nec nostra illa antea, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i. N. 5. i. Luc. 2, 557. l. 68. ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὁπόσον λ. *detonderat* de *coma* (tantum,) *quantum* rel., ubi desit similiter aliquis acc., quem per se habet v. in act. et med., quod hic valet pro *sibi* detondendos *curavit*, cf. lib. de V. med. Woll. p. 29. e. cum Fi. The., sed, ut hic, in luctu pro luctus que signo, ad Plat. Phaedo. Fi. c. 38. e. p. 232. e. cum Gottl. p. 64. m. et Rs. Or. V. 3. p. 605. N. 7. (ubi ignota Stp. Th. rectio τινὲς — τὰς κεφαλὰς ἀπεκείροντο τρίχας, cum dupl. acc.) unde simpliciter pro lugere ib. Ind. V. 7. Is. ex 71, 9., sed de act. Ael. V. h. et Xen. Z. Pol., at pass. Diod. S., et tropice cum acc. rei, pro privari, ap. Dion. H. S. T. 1., itidem ignorante Stp. Th.

Σύλλαν) Spart. in Carac. c. 2. (p. 708. i.) Tiberium *et* Syllam *in con-*

τὸν Λίβυν g), ἀνδριάντας τε αὐτῶν καὶ εἰκόνας ἀνέστησεν. ἀπάρας h) δὲ τῆς Ἰλίου, διά τε τῆς ἄλλης Ἀσίας καὶ Βιθυνίας τῶν τε λοιπῶν ἐθνῶν, κἀκεῖσε

et Hannibalem Afrum: statuas que eis et imagines excitavit.
15. Decedens autem Ilio per caeteram Asiam et Bithyniam reliquas que gen-

g) Ms. Ba. τὸν καρχηδόνιον v. N. h) Sine iota A. 2. al. cf. 4, 7, 2. et sic in sq. κἀκεῖσε, cf. 3, 4, 9. e..

ventu plerumque laudavit, non modo propter militiam, ut arbitror, sed et propter crudelitatem. *Boecl.*

Cf. ib. c. 4. i. *saepe in senatum, saepe in populum superbe invectus est, aut edictis propositis, aut orationibus* editis, *Syllam* se *etiam* ostendens *futurum*, ubi v. Salm., N. 1. e Suid. 2, 536. m. κενοτάφιον ἔχωσε — ἐκείνῳ, Syllae, ὅτι τὴν ὠμότητα ἐζήλου, cui add. Dion. C. 1300, 54. τὸ τοῦ Σύλλου μνημεῖον ἀναζητήσας ἐπεσκεύαζε, cum N. Vales. §. 79. sed ap. Spart. ib. c. 5. p. 714. e. *circa Rhetiam non paucos barbaros interemit, milites que suos* quasi *Syllae* milites *et cohortatus est et donavit.* Sed Bg. hic e P., tum in δὲ καὶ, aliter, quam supra, tantum expresso δὲ, cf. P. 4, 7, 3., tum in assumto ad gen. στρ. adi. πάντων, discedens ab eodem in sq. αὐτῶν modo per legitimum pron., servato illius casu alio dat., non correcturus, credo, sed ob Lat. v. *excit.*, quanquam tacente G. Th., cf. §. 2. et in simpl. 1, 14, 18. Sed Ms. rem in Hannibalis adiuncto alio glossam esse manifestam, quae formam partem que pro genere universo ponit, ad definiendum magis, produnt non modo dissensus Mss. rel., sed elementorum vulg. diversitas, quae glossa etiam e comparatione extiterit, dum ille insignitur hoc nomine *Carthaginiensis* a Nepote 23, 1, 1. sed et *Poeni* ib. 23, 10, 1., at cum Nostro idem nominatur *Libys* ap. Sil. Ital. saepe, v. c. 5, 320. 7, 132. 241. 525. it. 9, 244. 640. it. 10, 473. 577. it. ductor *Libys* 9, 180., tyrannus *Libycus* 5, 202., Libycus *leo* 7, 401., rector *Libycus* 11, 322. 15, 331., Libycus *dux* 12, 11. 17, 524., Libycus *ductor* 12, 259. 15, 474., praeses *Libycus* 15, 362., Libyae *ductor* 4, 39., dux *Libyae* 4, 425., Libyae *rector* 3, 173., Libyae *regnator* 17, 174., Libyae *decus* 11, 606. nec modo *Poenus*, ut ante ap. Nepot., v. c. 7, 376. it. ductor *Poenus* 10, 349., sed et *Sidonius* ductor 4, 326. it. *Tyrius* ductor 1, 143., *Tyrius* rex 7, 131., *Tyrius* tyrannus 4, 709., *Tyrius* rector 10, 188., Tyrius *dux* 15, 786., et, quod solum novit G. Th. in severo Lat. *Annibal*, ap. Iuv. Sat. 12, 107. Tyrius *Annibal*, quae nominandi varietas ut pendet a scriptoris ingenio ac libertate, ita nititur sua causa, ut in antonomasia hic ap. Nostrum, ubi Bg. cum P. ex Hor. Od. 4, 4, 42.

διά τε) Post ἐθνῶν deesse videtur πορευθείς. *Reisk.* Supplet sane quoque P. aliquod v. *pertransitis*, quasi voluerit διαβὰς, quod tamen ap. Nostr. semper tantum est cum acc. loci, nec requiritur hic necessario, quia διὰ non tam regi potest ad inferius v. ἀφικ. (cum aliud obstet totum membrum κἀκ. δ. τὰ πρ.) quam ad pr. v. ἀπ., sic quidem, ut in eo lateat verbi participium aliud, v. c. ἰὼν, ἐλθὼν, nisi, parenthesi includens illa κἀκ. δ. τὰ πρ., copulare malis διὰ cum v. extr. ἀφ., unde Bg. oppresserit copulam primam τε, per se nihil seriei nocentem, quia prae-

διοικήσας τὰ πρακτέα, εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἀφίκετο. ἐκεῖ τε [i] 16. ὑποδεχθεὶς πολυτελῶς, καὶ διατρίψας χρόνου [k] τινὸς, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο [l],

tes, ibi ordinatis rebus, Antiochiam venit. ibi que exceptus honorificentiſſime, atque commoratus aliquamdiu, Alexandriam contende-

i) ἐκεῖ τὲ Ms. Ba. cf. 4, 4, 18. k) χρόνον τινὰ Ms. Ba. v. N. l) Colon in Stp. rel. ſed comma A. al.

miſſa eſt, ut alibi, cum pertineat proprie ad ſqq., pro διὰ τῆς τε ἀλλ., et, relata ad proximum καὶ, aeque abeſſe poſſit, cf. Excp. ap. Suid. 1, 233. e. καὶ διὰ τῆς Ἀσίας καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο, *hinc* digreſſus *peragrata* Aſia *et* reliquis *provinciis*, Antiochiam introivit. De locorum autem nominibus hic, primo Sch. „Steph. περὶ πόλεων notat, ap. omnes dici in neutro genere, ap. Hom. autem in foem., quem Noſter ſequitur" ſed ut ſexu utroque illo tamen ſit ap. Hom., v. N. ib. et Ind. it. Luc. ſed ap. Stp. Th. modo per neutr., cf. ſine articulo ap. Dem. 671, 9. Mox ἀλλ. Ἀσ. eſt oppoſita pr. Ἰλ. et tantum Aſia propria minor que illa, cf. §. 8., ad quam, praeter nominatam Βιθ., refero etiam ſq. τῶν λ. ἐθν. (ubi Bg. e P., ſed melius ante in Vs. ap. Suid. pro provinciis Rom. iterum,) etiam τ. Ἀντ., quae, ex itineris ſerie ac linea quaſi, hic non illa Syriae metropolis videtur, ſed potius iſta Piſidiae ap. Cell. n. o. a. 2, 161. ſ. 131. et quia demum §. ſq. ſubiicitur Alexandria. Sed Bg. melius, quam P., ad ἀλλ., cf. 1, 2, 2. m., (pro quo mox variatur per ſyn. λοιπ., unde ap. Suid. antea τῶν ἄλλων ἐθνῶν) ad cuius Ms. marg. Leisn. „omittit κἀκεῖσε" quorum reſtitui tantum adv., quia cum reliqua Bg. ſerie non videbatur conſiſtere copula mera καὶ, quae per ſe iungat hoc membrum cum pr. particip. ἀπαρ., et deinde quia, ſumtis his in parentheſi, ut ſupra monebam, illa vocula καὶ valere poterat Lat. *etiam*, i. e. ut in aliis locis; meram quidem copulam oſtendente P., ſed forſan ob expletum in pr. participium, praeter libertatem rel., e quo Bg. tantum ſervat Lat. ad τὰ πρ., aliter, quam ſupra aliquoties, in quo cum v. διοικ. Noſter per analog. modo. Caeterum ad hanc §. refertur ap. Beg. 2, 701. numus in Antonini quartus.

ἐκεῖ τε) Omnia Bg. e P. (in πολ. liberius, quam §. 10. ubi cum v. ὑπ. ad analog. tantum et variando cum 1, 7, 3. ὑπ. βασιλικῶς,) ſed ad διατρ. modo per ſyn. Lat. et ordinem legitimum, ſervante quoque Sb. Ind. ſyn. P. adv. ad formulam χρ. τιν., qua variatur cum 1, 6, 1. ὀλίγου — τινὸς χρ. per ordinem et omiſſum adi., illuſtrante Sb. Ind. noſtram modo ex illa Zoſ. 2, 4, 4. ταύτης ἐπὶ χρόνον τῆς θυσίας ἀμεληθείσης, cum Lat. Bg. et alio in Vs. *ad tempus*, quam modo reperi in Schw. L. N. T. ſed ap. Hes. ἔργ. v. 132. παυρίδιον ζώεσκον ἐ. χρ. et ap. Muſ. v. 291. ὀλίγον ζ. ἐ. χρ., it. ap. Hom. Ἰλ. τ, 157. ὀλίγον χρόνον, *in* exiguum *tempus*, ſed nudum χρόνον, *aliquamdiu*, ap. Vig. p. 57. b. m. ex Arrian., ubi, prae Hoog. ellipſi, facilior eſt illa prioris praep., quam plenam modo rationem novit Stp. Th. 4, 642. G. e., it. illam Ms. Ba. ib. F. m. e Dem. ſine Ind., ut Poſſ. Call. p. 710. m. ex Iſocr., quae hic ſubſtituitur per gloſſam e comparatione vel aliorum ſcriptorum, vel Excp. ap. Suid. 1, 233. e. καὶ διατρίψας χρόνον τινὰ, ἐπὶ τὴν Ἀλεξ. ἐστελλ. ubi *aliquamdiu* mo-

πρόφασιν μὲν ποιούμενος, πο- bat: praetexens huic itineri
θεῖν τὴν ἐπ' m) Ἀλεξάνδρῳ desiderium conditae ab Ale-

m) ἐπὶ 'Αλ. Ms. Ba. sine apostropho, ut in aliis, cf. 3, 14, 14. i.

ratus, *Alexandriam* iter *suscepit*, scribente Nostro aeque recte per casum secundum temporis ex analog., cuius haec formula servatur quoque ad L. Bos. Ell. p. 329. e. sed sine auctoritate alia, quam nec ipse habui, manens in vulg. cum Mss. rel., quanquam per se lapsus in finibus cogitari potest, cf. 2, 8, 13. e. in sq. ἐς., ubi Bud. C. 195, 33. hinc sine Vs. sed memoriter cum pr. εἰς, (pro qua l. l. hic variatur,) sed Stp. Th. 3, 993. i. sub pravo numero „i. 5." cum Bg. e P., et deinde e Synes. cum praep. Nolifi, ut Sb. Ind. e Zos.

πρόφ. μὲν ποι.) Aut μὲν plane tollendum, aut hactenus ferendum, ut teneatur, ei nullum δὲ respondere. *Reisk.*

Solitarium μὲν, ut alibi, Bg. omittit e P., mutans iterum (cf. 3, 9, 1. e.) cum illo formulam πρ. π. in privum v., (libere adiunctis subst. cum pron. ταύτης τῆς ὁδοῦ, quae latent in pr. v. ἐξελα., pro viciniori solo que pron. τούτου, τοῦ ἐξελάσασθαι,) sed inf. ποθ. in subst. affine, quale erat l. l, quasi hic in inf. defuerit art. τὸ, qualis inf. cum πρόφ. ἔχειν est ap. Ael. V. h. Ind. v. πρ., sed contra Gr. contextum; hic suspicante me peculiare quid Nostri in πρ. π. cum inf., ductum exinde forsan, sive quod syn. verba priva Lat. *caussari* et *praetendere* habent inf., cf. G. Th., ut et Gr. προφασίζεσθαι ap. Stp. Th. e Dem. sine Ind., sive quod subst. πρ. ponitur cum inf. vel nudo, vel cum artic. gen. τοῦ, cf. Xen. Z. Pol. et Bach., deprehendente me praeterea cum particula ὡς et aliquo particip. tum solum subst. πρ. ap. Dem. sine Ind. 251, 6., cf. Xen. Cyr. 2, 2, 15. e., tum phrasin Nostri ipsam ib. 'Ανβ. 1, 2, 1. τὴν μὲν πρ. ἐποιεῖτο, ὡς Πεισίδας βουλόμενος ἐκβαλεῖν λ., ubi similiter μὲν solitarium, sed cum subst. nostro est artic., spectante huc Stp. Th. Ind. 4, 1733. e. sine Vs. et commate post ποι., ubi dederim, *praetextu* quidem *usus* hoc, se *desiderare* rel.

ποθεῖν) Intelligi potest ἰδεῖν, verba enim sensuum omitti solent ad ποθεῖν s. πόθος. Aristoph. in Ach. 361. πόθος με ὅ, τι φωνεῖς ἔχει sc. ἀκοῦσαι. Sed quoque simpliciter reddi potest, *se* desiderio *urbis* teneri. *Stroth.* (in N. Chr. sed in Animadv. haec.) int. ἰδεῖν. Sic Aristoph. — Similiter et Iupiter ap. Luc. Deor. Dial. 4. ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτὸν, (1, 210. l. 26. desidero *enim* iam *patrem*, sine N.) reddi quoque potest, absque ἰδεῖν s. eiusmodi verbo, *desiderio* alicuius rei *teneri.* Non recte explicatum video illud ἐπ' αὐτῷ κτισθεῖσαν. Significationi illi praepositionis ἐπὶ, qua *in finem* redditur, similis est altera *in honorem.* Sic Aelianus l. 4. c. 41. (V. h. 2, 41. p. 172. l. 6.) dicit 'Αλέξανδρος ἐπὶ Καλάνῳ ἀγῶνα διέθηκε. i. e. *in* honorem *Calani* ludos *instituit.* Eadem vis huic praepositioni inest in v. ἐπισφάττειν, quod *in honorem alicuius mactare* significat. Atque sic etiam h. l. accipienda est. Falsus igitur est Vigerus c. 9. sect. 4. §. 15. *Idem.*

De prima ellipsi v. L. Bos. p. 402. e. 419. i. ex eodem loco Arist., cui add. illum Ind. Herdt. v. ποθ. et Ael. V. h., ubi et Vs. ad latus supplet v. *videre*, ut hic Bg. (quod in Ms. strinxerat Leisn. lineis duabus coloris rubri) e P. per syn., dum et Beck. in Spec. hist. bibl. Alex. p. 18. N. 14. „nisi ποθεῖν Lat. significatione positum est, addi debet ἰδεῖν" ni-

κτισθεῖσαν πόλιν, καὶ τῷ θεῷ χρήσασθαι, ὃν ἐκεῖνοι σέβου- | xandro urbis videndae, et deum consulendi, quem illi ve-

hil tale de Lat. *desiderare* cum aliquo acc. loci edicentibus G. Th. et Indd. Sed in alteram rem idem Strothus in N. Chr. „coniiceret forsan quis ὑπ' Ἀλεξάνδρου, sed nihil mutandum est. Pol. vertit *ab Alexandro*, sed v. Vig. l. l." ubi p. 605. i. „Alexandriam *profectus est* hoc *colore*, quod *eius* urbis, *quae* cum *Alexandri* nomine *condita* esset, *desiderio teneretur.* Alii *ab Alexandro*, alii *regnante Alexandro*" quae in N. ab Hoog. improbantur, sed ut, loco hoc, per numeros indicato, non substituatur melior Vs., nec apta exempla proferantur, dum Bg. servat et ipse illa P., sed Sch. partim modo in v. „κτ. constructam *Alexandri* nomine *urbem*, ἐπ' Alexandri *nomine*, s. ea conditione, ut Alexandri nomen servet" in quo extr. v. potest esse operarum error pro his, unde Sch. hausit, Ind. Sb. v. ἐπὶ „Alexandri *nomine* s. *ea conditione*, ut *Alexandri* nomen *ferret*" quo et tendunt ista Ind. Stroth. Chr. „die Stadt, welche bey ihrer Erbauung *nach* dem *Namen* des *Alexanders* genannt *worden*" quo et redit tandem illud *in honorem*, quo de v. Ind. Ael. V. h. cum O. M. A. V. 3. p. 90., ut de re ipsa et urbe supra 3, 4, 6., scribente Nostro per analog. in praep. ista cum v. κτ., sed in hoc v. cum subst. πολ. ut Diod. S. et Is. Pan. Mor. p. 26., cf. Herdt. 8, 40. Σμύρνην τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν, et Dion. C. 1306, 22. ποθεῖν αὐτοὺς προςποιούμενος.

καὶ τῷ θ. χρ.) Eunapius in Aedesio, ἡ δὲ Ἀλεξάνδρεια διά τε τὸ τοῦ Σαράπιδος ἱερὸν ἱερά τις ἦν οἰκουμένη· οἱ γοῦν πανταχόθεν φοιτῶντες ἐς αὐτὴν πλῆθός τε ἦσαν τῷ δήμῳ παρισούμενοι, *erat* Alexandria *propter* Sarapidis *fanum* alter *quidam* et veluti *sacer* terrarum *orbis.* Itaque *qui* illuc *undique* confluebant, *multitudinem* agminis *referebant*, (immo *numero* pares *erant* alicui *populo alteri*, praeter scil. proprium ei urbi populum, s. multitudine efficiebant quasi aliquem alterum populum.) Quo ipso in loco Antonini mentionem facit. Adde Amm. Marc. 22, 41. (ed. Ern. 22, 16. p. 273. i. templa, *inter quae* eminet *Serapeum*) et quos G. I. Vossius annotavit l. l. theol. gentil. c. 29. f. *Boecl.* Serapin scil. Quo loco, quamvis obiter, annotamus ap. Aegyptios perpetua constitutione servatum, ut nunquam Saturni templa aut Serapidis intra urbem admiserint, sed velut pervigiles et excubitores deos extra pomoeria collocaverint, Al. ab Al. l. 2. c. 4. f. *Oxon.* Hic Deus Serapis erat, cf. Plut. de Is. et Osir. T. 2. p. m. 361. et in Gryllo p. m. 984. Eus. Praep. Ev. l. 4. 23. *Stroth.*

Cf. Fabr. ad Dion. C. p. 1302. §. 88. it. 1307, 49. supra que ad §. 8. Sed Bg. e P. liberis multis tantum servat Lat. ad v. χρ., at longius Sb. Ind. „consulere oraculum dei" sed Stp. Th. 4, 585. E. c. sine Vs. cf. Bud. C. 355, 23. Suid. 1, 931. i. 3, 690. e., non coll. ad Hes. 1. et 2. p. 1564. e. Thom. M. p. 923. lib. de V. med. Vig. p. 316. b. m. Rs. Or. V. 3. p. 515. N. 89. Ind. Dion. H. S. T. 1. v. ἐχρ., Dion. Cas. et Diod. S., tenentibus Lat. saltem *uti oraculo*, cf. G. Th. 1123, 67., unde propius h. l. fecerim *dei* oraculo *uti*. Mox Stroth. in N. Chr. ad ἐκ. „sc. Ἀλεξανδρεῖς" quod nomen proprium e genere concretorum latet in pr. nomine urbis πόλιν et τὴν Ἀλεξ., unde P. libere mutat, cf. 4, 6, 8. et in sq. adv. ἐξ. Stp. Th. qui hinc e P., addens „malim tamen *in primis*" non obsecuto Bg., forsan ob sq. §. ὑπ., sed longius Sb. Ind. „praecipua

σιν ἐξαιρέτως. δύο γὰρ ταῦτα ὑπερβαλλόντως [n] προσεποιεῖτο, τήν τε τοῦ θεοῦ θρησκείαν, καὶ τὴν τοῦ ἥρωος μνήμην. ἑκατόμβας τὲ οὖν κελεύει [o] παρασκευασθῆναι ἐναγισμούς τε

17. nerantur egregie. Duo enim iſta in primis prae ſe ferebat, dei illius religionem et herois memoriam. Hecatombas igitur iubet comparari et inferias omne genus.

n) Ms. Ba. ὑπερβαλλόντως, ut 3, 11, 8. Mox idem habet colon poſt πρ.
o) κελεύειν ed. Bs. 1. cum Bs. 2. R. mendoſe.

veneratione col.“ in quo cum v. σεβ. per analog. modo, cf. Diod. S. 1, 328. l. 63. τὸ τέμενος — τιμώμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διαφερόντως, quod religioſe *honorant*, et Virg. A. 11, 785. *quem* primi *colimus*, ubi Heyn. „praecipue inter caeteros, in primis.“

δύο γὰρ) Libere P. in γὰρ, e quo Bg. in ſq. ὑ., cf. 3, 11, 8., non item in v. πρ., quod cum pr. adv. ad analog. iungitur, ut mox θρ. cum gen. obiecti, cf. L. N. T. et G. Th. in ſubſt. Bg. et v. *cultus*. Sed in artic. τοῦ θ. Bg. de ſuo perſpicue.

ἑκατόμβας) Priorem §. cum hac iungens P., ſuſtulit binas hic particulas, ſed Bg. ſolam τὲ, cum tamen habeant Lat. non modo illa affinia *atque adeo*, verum etiam ſeverum, Virg. A. 2, 567. *iam* que *adeo* ſuper *unus eram*, cf. G. Th. 97, 65. ſqq., (nobis etiam *und daher* ſ. *und alſo*,) ad quam analog. forſan ſcribitur hic, ut ſimul ad Gr. δ' οὖν, quod malim, quam ſuſpicari confuſionem litterarum. In ſq. ex analog. iterum modo in v. παρ. cum ſubſt. ἑκ., quo de, praeter Stp. Th., cf. Heſy. Ind. Orph. Heſd. Theogn. Feith. Ant. H. p. 65. ſq., ad L. Bos. Ant. Gr. p. 36. Nr. 8., ad Poll. 1, 26. N. 81. Fabr. Bibl. Ant. p. 496. m., ad Luc. 1, 875. b. i., Schmid. ad Heliod. 3, 1. p. 171. N. 4. G. Th cum Capitol. T. 2. p. 152. e. libellum que editum Ultrai. 1775. ab Hermanno Royaards de emendandis plur. vett. ſcr. Gr. loc., in cuius c. 4. ephemerides indicarunt quoque diſputationem eſſe ſuper hecatombis, quarum ephemeridum ſummam excerpſi hanc „ſententias de his eſſe iſtas, ut fuerint aut centum boum, aut centum modo pedum, ſ. viginti et quinque quadrupedum animalium, aut modo magnificum ſacrificium, non finiti animantium numeri, aut ſacrificium, conſtans centum numis, in quibus imago boum impreſſa, quod genus poſtremum recte reiectum eſſe ab illo auctore, qui nec putet, vocabulum ex ἑκατὸν et βοῦς compoſitum, ſed ductum ab ἑκάτομβος, i. q. ἑκάτομος, ut adeo ἑκάτομος θυσία ſit i. q. θυσία τοῦ Ἑκάτου, i. e. ſacrificium Apollinis, quia, quanquam oblatum omnibus diis fuerit recentioribus temporibus, tamen ſit veroſimile, id ab initio vetuſtiſſimis que temporibus tantum Apollini factum eſſe; caeterum, e quibus animantibus conſtiterit, non definiri poſſe“ ferente Ind. Stroth. Chr. „eine *Hekatombe*, ein groſses feyerliches Opfer.“ In ſq. ἐν. Stp. Th. cum P., non item Bg., quod, ut pr. ἑκ. ad deum Serapin, pertinere videtur maxime ad Alexandrum heroëm, et conſtitiſſe vel illis partibus victimarum, quae manibus ſecabantur, vel ſic dictis incruentis, libaminibus et ſuffitu, cf. Heſy., non coll. Suida, ad Schol. Eur. Phoen. Valck. p. 645. N. 77. Spanh. ad Call. h. in L. Pall. v. 107. Ruhnk. L. Plat. p. 73. Salm. ad Vopiſc. T. 2. p. 616. a. e. Feith.

παντοδαπούς. ὡς δὲ p διηγγέλη τῷ τῶν Ἀλεξανδρέων πλήθει, φύσει μὲν ὄντι τὰς γνώμας κουφοτάτῳ, καὶ ἐπὶ τοῖς βραχυτάτοις ῥᾷστα κινουμένῳ, τότε δ' q ἐξεπτόηντο, τὴν τοῦ βασιλέως σπουδήν τε καὶ

18. Ut autem nunciatum id est Alexandrinae multitudini, suapte natura levissimi ingenii, et minimis momentis facillime impellendae, ibi tum extra se erant, imperatoris studium et benevolentiam

p) δὲ omissum in Bs. 1. al. mendose. q) δὲ Ms. Ba. plene, ut alibi, cf. 3, 8, 13. m. et hic quoque in Stroth. Chr.

l. l. p. 88. Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. utr. Herdt. Ios. Rs. Or. V. 7. Is. Luc. G. Chr. et Th. v. Bg. et P., sed Stroth. Ind. Chr. „*ein* Leichenopfer, *Todtenopfer*."

ὡς δὲ δ.) Leisn. in Ms. Bg. rubri coloris linea strinxerat pron., quod est e P. obliquo, ut et syn. adi. ad Ἀλ., ex usu Lat., cf. G. Th., dum ambiguum est, quod habet Auctor de bello Alex. 30, 6. *maxima* et *electissima* Alexandrinorum *multitudo* rel., cf. Ios. 1, 944. s. 2. i. ἐπὶ τῆς Ἀλεξανδρέων πόλεως, *in* urbe *Alexandrina*, ad quam analog., et illorum τῷ Ῥωμαίων s. Ἀθηναίων δήμῳ, Noster consinxerit suam formulam hanc, non praebentibus Stp. Th. et Indd. sic subst. πλ. cum gen. nominis proprii populorum.

φύσει) Curt. 4, 1, 30. *Aegyptii*, vana *gens*, et *novandis*, quam *gerendis*, aptior *rebus*, ad quem v. Cell. (ubi Nostri locus sine Vs. sic profertur „de Alexandrino populo, φύσει τὰς γν. κουφότατος ὤν.) *Leisn.*

Qui et in m. Bc. 2. „Vopisc. in Saturnino c. 7. sq. p. 652." quem locum infra daturi, hic addimus modo Beck. Specim. hist. bibl. Alex. p. 17. §. 11. cum N. 2. et ex Auctore de bello Alex. 24, 1. *Caesar, etsi* fallacem *gentem*, semper *que* alia *cogitantem*, alia *simulantem*, bene *cognitam habebat*, rel., P. sequente Bg. tantum in φυσ., ut 3, 8, 6., sed ut 2, 15, 4. per gen. eundem in adi. cum acc., ubi Stroth. in N. Chr. recte „sc. κατὰ, (it. Ind.) γν. sehr *leichtsinnig*, in seinen Gesinnungen sehr veränderlich, (sed ib.) φ. seiner innern Beschaffenheit nach, seinem Character nach" quo de alibi, ad analog. iungente Nostro κουφ. cum τ. γν., cf. in superlat. Foes. cum Z. Ind. Xen. Bach. ex Ages. sed compar. ib. Pol. et Cyr. Dion. H. T. utr. Fi. Pal. et Suid. Mox Bg. e P. ad ἐ. τ. βρ., supplens subst. liberum, sed Sch. „*levissimis* de *causis*" vicinius subst. αἰτίαις, pro quo et procedit illud commune πράγμασι, abeunte etiam Stroth. Ind. „über *die* geringsten *Kleinigkeiten*" sed variante Nostro cum 4, 6, 5. ἐ. βρ. αἰτίαις et 1, 3, 15. ἐ. ταῖς τυχούσαις ἀφορμαῖς ῥ. κιν., (quod adi. respicit P. libere,) sed ad analog. modo scribente in τ. βρ. et cum v. κιν., quo de Bg. cf. 1, 3, 15., h. l. impelli non ad mutandum imperium et dominum, quia iam parebant Romano imperatori, sed ad mutandum animum suum erga imperatorem, quem, ante cum odissent et risissent, nunc colere satagunt, cf. cap. sq.

τότε δ' ἐξεπτ.) Huic loco videri possit subesse mendum; quum tamen potius credibile sit, hoc ἀνακόλουθον ab ipso Herodiano profectum esse. *Steph.* Malim ἐξεπτοημένῳ et πυνθανομένῳ, et tum δὲ §. sq. erit tollendum. *Reisk.* Pol. *quasi* animorum *impotes*. Menander II, 4. p. 244. di-

εὔνοιαν πυνθανόμενοι. ὑποδοχὴ [r] δὲ παρεσκευάζετο, οἵαν μηδενί πω ποτὲ βασιλεῖ [s] γενέσθαι φασί. πάσης τὲ γὰρ

19. intelligentes. Igitur ad excipiendum illum apparatus fiebat, quantum nulli unquam imperatorum factum fuisse aiunt. Nam et omne genus

r) ὑποδοχὴν habet Edit. Halens. et Cod. Vindob. ſed melius eſt ὑποδοχὴ ap. Boecl. *Loc.* In mea ed. Hal. eſt, ut dedi cum rel. edd., ſed in Ms Ba. πυνθανόμενοι, ὑποδοχὴν δὴ παρεσκευάζοντο, οἵαν λ. v. N. ſ) βασ. γενέσθαι ῥωμαίων. πάσης λ. Ms. Ba. v. N.

cit ἐκπαθεῖς ὑπὸ ἡδονῆς γινόμενοι κατέχαιρον, *gaudio exultabant, ita, ut ſui compotes non eſſent.* Livius hoc ſic efferret 27, 51. *vix gaudium animis capiebant,* vix *diſpenſari laetitia inter impotentes eius animos potuit,* (quorum priora modo ib. med. ſunt.) ἐκπτοῆσθαι, πτοεῖσθαι, πτοιᾶσθαι eſt non tantum *exterreri*, inſtar equi ſternacis, ſed etiam *attonitum fieri admiratione et gaudio*, et *tota mente exſternari ac ſibimet excuti ad vehementius aliquid appetendum.* Sic Schultens ad Prov. 28, 22. v. Herodian. 5, 4, 1. *Leisn.* Per ſyntheſin h. l. nomen collectivum πλῆθος verbum in plurali numero ſibi iunctum habet, v. 1, 6, 25. *Stroth.*

Libere omittente P. duo illa τότε δ', quid expreſſerit Bg., non liquet, dum eius particulas nec G. Th. Hor. Turs. et Lex. Schell. tenet, nec explicant Intpp., quos inſpexi, ap. Virg. A. 6, 898. (ubi et Var. L. eſt,) et Ter. Andr. 1, 1, 79. 104. 1, 3, 18. 4, 1, 10. Eun. 1, 2, 28., poſſunt que per figuram illam ἐκ παραλλήλου ſtare pro una temporis et conſecutionis particula Lat. *tunc*; et ipſe Bg. δὲ per Lat. *tum* ſupra reddebat 3, 10, 9., et alii, quos v. ad 2, 3, 6., ſic vertunt, ubi ſolum ſtat in apodoſi, in qua hic accipiens ego, et utrumque τότε δ' pro Lat. *tum vero*, pro que Gr. aliorum τότε δή, pro quo δὲ ſaepe habuimus, nihil hinc tento, modo peculiare Noſtri quid et Latini deprehendens, dum, conſultis Indd. Stp. Th. Bud. C. Hoog. Op. Vig. aliis que, tamen nil tale vidi, ubi τότε δὲ in media oratione, et, ut dixi, in apodoſi periodi, per ὡς coeptae, poneretur, ſed modo ab initio enunciationis ap. Thuc. 75, 79., ubi pr. l. 77. pro vulg. τὸ δὲ legi queat τότε δὲ, praecedente πρότου. Sed in v. ἐξεπτ. Stroth. Ind. cum Bg. „in Erſtaunen gerathen, ganz *auſser* ſich *ſeyn*“ ſed Sch. „*conſternati* ſ. *impotes* animi *erant*“ in poſtr. partim e P., quo reſpicit, opinor, Stp. Th. 3, 590. i. „ἐξεπτοῆσθαι redditur etiam *impotem* animi *eſſe*“ ſine auctore, dum inveni ap. ſolum Polb. 2, 365. m. τῶν -- ἐξεπτοημένων καὶ παρεστώτων ταῖς διανοίαις, per liberrimam Vs., ſenſu Leisn. primo, h. l. prae gaudio extra ſe eſſe, i. vehementer gaudere, variante Noſtro per ſyn. pro ἀνεπτόηντο 2, 7, 12. In ſq. membro liber P. in ordine et v. πυνθ.

ὑποδοχή) Bg. ſervat e P. δὲ per δή, ut alibi, (quod Ms. Ba. hic praebet, ut 3, 8, 11.) et aliquid ex illius phraſi ad ὑπ. παρ., ubi videatur habuiſſe lectionem illam Ms. Ba. in v. med. „igitur *ad* excipiendum *illum* ſe *comparabant*“ ubi modo libere exprimitur Mss. accuſativus, ortus is, ut videtur, ſic, quod ſcriba adhuc in mente haberet priorem σπουδὴν et εὔνοιαν. Et ſic refert Ms. Vi. cum v.vulg. paſſ. et ſing. παρεσ. Quod cum alius librarius non conſiſtere cum acc. iſto vidiſſet: mutavit verbi

μούσης ὄργανα, πανταχοῦ musica instrumenta ubique

numerum; quanquam et contra fingetur, errasse librarium aliquem in finibus, per compendium scriptis, ut 1, 14, 11. i., et hinc, cum memor esset, supra saepius ap. Nostr. occurrere med., demum correxisse vulg. nominativum, qui cum servetur a Ms. Ve. habeat que se bene constructio vulg. et ad analog. saltem fiat, nostratibus quoque commoda, *es wurde ein* Empfang, *eine* Aufnahme *zubereitet* s. *veranstaltet*: bene Bg. fecit, cum servavit, quantum Latine posset, mutando v. pass in formulam nominativi, sed hunc flectendo aliorsum, quia Latt. subst. in v. ὑπ. ap. Stp. Th. nec per se satis bona sunt, nec usum habent cum v. *parare* etc. Sed Excp. ap. Suid. 1, 233. c. ὡς δὲ ἐσήλασεν ἐν αὐτῇ σὺν παντὶ τῷ στρατῷ, ὑπεδέχθη παρὰ τῶν Ἀλεξανδρέων, ὡς οὔπω τις βασιλέων πρότερον, contractis Nostri his cum §. sq. i., hic breviorem P. deserente etiam Bg., qui tamen et ipse libere casum in βασ. mutat, a P. prorsus neglectum; ubi Ms. Ba. librarius aliquis per glossam addidisse videtur gen. illum Ῥωμαίων, ad magis definiendum subst., quod cum alius in marg. deprehendisset, ignarus, quorsum pertineret, delevit v. φασὶ, omissum idem a P., qui, ut dicebam, brevior modo hic fuit, nec propterea cum Ms. Ba. consentit, quia illius novi gen. nullum apparet ap. eundem vestigium. Quum vulg. lectionem servent etiam Mss. rel.: prodit id ipsum, quod sumsi, glossema, sed librarii stultitiam quoque hoc, quod ita oratio pendet sine serie legitima, quia rectio pron. οἷος cum inf. non bene hic procedit, tum quod requirit nominativum οἷα, non acc., qui valet modo, ubi prior oratio iam est infinita, ut infra 6, 2, 10., tum ob sensum, quem in ea rectione damus isti pron., ut mutetur vel in particulam ὥστε, vel in pron. relat. *qui* una cum v. Lat. *posse* s. *valere*, vel in adi. aliquod, ut *valens*, it. *idoneus*, it. *promtus*, paratus, *cupidus*, v. Bud. C. 1372, 30. 1374, 3. Stp. Th. 3, 451. e. L. Ern. Vig. p. 116. Nr. VI. cum N., Dev. p. 243. Per. ad Ael. V. h. 3, 9. p. 215. N. 7. e. it. 11, 13. p. 705. N. 2. Bg. ad Alc. ep. p. 89. e. L. Bos. Ell. p. 330., ad Luc. 3, 623. N. 66. Abr. Dl. Th. p. 712. Ind. Sb. cum ej. Di. H. T. utr. Eutr. Met. Cell. Gs. Chr. Dem. Fi. Ae. The. et ad Plat. Phaed. p. 206. N. 4. Z. Xen. Cyr. et Ἀνβ. aut denique in idem pron. *qui* cum v. Lat. *solere*, cf. ib. Hell. Mor. et Mem. S. Z., cui add. 3, 11, 1. et forsan Gs. Vs. ad Luc. 1, 820. l. 14., quae postr. ratio, in P. hic reperienda, tamen non valet, quia et ipsa postulat nomin. οἷα, ut priores rationes alienae sunt a contextu, ubi formula ὑπ. γεν. cum dat. pers. modo facta est ad analog.

μούσης ὀργ.) Huius luxus Orientalis affectatione *Gallienus saepe ad tibicinem processit, ad organum se recepit, cum processui et recessui cani iuberet*, Trebellius Pollio in Gallieno primo c. 7. (c. 17. T. 2. p. 238.) De caetero Alexandrinis *organa hydraulica* praesertim familiaria sunt, quippe cum et auctor omnis machinae hydraulicae Ctesibius Alexandrinus memoretur Vitruvio l. 9. c. 9. et Plin. 7, 7. Descriptionem organi elegantem Graecam v. ap. Cl. Salm in Lamprid. Heliog. f. et in epigrammate Graeco Iuliani Apostatae. *Boecl.*

Cf. ad Lampr. c. 32. Heliog. p. 874. Cas. N. 2. it. Cl. Cic. v. *hydraulus* cum Gs. Chr. Plin. p. 404. m., reddente Stp. Th. v. μουσ. 2, 829. F. sub notione „pro ipso cantu" it. v. ὀργ. i. e P., quem delerit Bg. modo ad πασ., respiciens ad sensum, et ad πανταδαπὸς §. 17., quoddam varie-

διακείμενα, ποικίλον ἦχον εἰργάζετο [t], ἀρωμάτων τὲ παντοδαπῶν καὶ θυμιαμάτων ἀτμίδες εὐωδίαν παρεῖχον ταῖς εἰσόδοις. δᾳδουχίαις [u] τὲ καὶ

disposita varium sonum edebant, et aromatum variorum ac suffimentorum vapores suavem odorem praestabant in portis. Taedarum quoque ge-

t) Hoc comma in Bs. 1. al. pro colo Stp. rel. et puncto al. u) Sine iota subscr. in A. al.

tur, ut Stroth. Chr. Ind. „*allerley* mus. *Instr.*" dum in ὀργ. cum μ. scribitur ad analog., cf. Ind. Plut. Hs. cum Ios. Luc. et Ael. V. h. sed G. Th. modo cum ὀργ. in Bg., qui prae P. severior in τὲ γὰρ — τὲ ut 2, 1, 17. etc. it. 1, 4, 3. quibus ibi disputatis add. alio sensu copulata ap. Polb. 1, 497. l. 8. ἄν τε γὰρ — ἄν τ' λ. *sive* enim — *sive* rel.

παντακοῦ διακ.) Forte πανταχῶς, *quibuscunque* tandem *formis* et *modis* constructa. *Reisk.*

Sed hoc cum insit iam in pr. παι. aliquo pacto: tum correctio est contra libros omnes, etiam P., unde Bg. et Stp. Th. v. διακ. 2, 163. i., quo physico sensu cf. Ind. Luc. et Ael. V. h., sed ad analog. modo cum adv. π., i. e. per varia loca, extra urbem, in viis, in portis et turribus, intra que urbem in diversis plataeis et aedibus. Sed in sq. formula ἦχ. εἰργ. forsan est Lat., cf. G. Th. v. *son.* 491, 31. lingua -- *quae* sonos *vocis* distinctos *et* pressos *efficit*, et p. sq. l. 21. *faciunt* sonitus *venti*, pro quibus severis Bg. e P., cf. ἦχ. Ind. Luc. et Ael. V. h.

ἀρωμάτων λ.) Egit de hoc more Brissonius in erudito de regno Persico commentario et Cas. ad Calig. Suet., add. infra 4, 11, 3. *Boecl.* Idem honoris genus refert Herodi. c. 11. *Stroth.*

Notarat Leisn. in m. Ox. „Cas. ad Suet. Calig. 13. p. 623." ubi agit de more excipiendi imperatores per suffitus, δᾳδουχίας et flores, ad Suet. *inter* altaria *et* victimas, *ardentes* que *tedas*, densissimo et laetissimo *obviorum* agmine, *incessit*, memor et huius loci, adiectis his, quoad habui in Excerptis „in honorem regum a populo cum taedis ardentibus s. cum facibus procedebatur s. cum lumine" cf. Bud. C. 1239, 2. „Athen. — de Antonio loquens triumviro, μετέβαινε δ' ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀπὸ τῶν τεγῶν λαμπάσι δᾳδουχουμένης τῆς Ἀθηναίων πόλεως, i. e. φωτιζομένης, illustrata, illuminata facibus, e tectis fulgentibus. λυχναψία id dicitur et δᾳδουχία. Herodi. de Antonino Alexandriam ingrediente, δᾳδ. — βολαῖς βασιλέα ἐτίμων" sic sine Vs., aliter adeo, quam Cas. ante, locum Nostri intelligens, dum Stroth. Ind. Chr. „δᾳδ. die *Vortragung* der *Fackeln*" cum Bg. quoque facit, proferente Stp. Th. vocem modo ex alio Nostri loco, quam reperi praeterea ap. Hesy. 1, 872. i. δᾳδουχίας, λαμπαδηφορίας, λυχναψίας, φωτισμοῦ, (ubi in N. tantum ex 2. Maccab.) et ap. Luc., ubi Gs. cum Bg., qui deserit P. etiam (secus ac Stp. Th. in εὐωδ.) in phrasi παρ. λ., quae ducta videtur e Lat., ut et ἀτμ. cum ἀρ. ex illo *spiramen* — *aromatis*, v. G. Th. et Luc. 3, 653. v. 139. λιβάνων ἀτμὶς, vapor *turis*. Caeterum in m. Par. 2. notarat Ern. „v. Cas. ad Suet. Cal. c. 13. it. in Galba c. 18." quo tamen extr. loco nihil reperi, huc pertinens.

ἀνθέων βολαῖς ἐτίμων τὸν βασιλέα. ὡς δὲ εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν σὺν [x] παντὶ τῷ στρατῷ, πρῶτον [y] εἰς τὸν νεὼν ἀνελθὼν, πολλὰς ἑκατόμβας κατέθυσε [z], λιβάνῳ τὲ τοὺς βωμοὺς ἐσώρευσεν. ἐκεῖθεν δ' [a] ἐλθὼν εἰς τὸ Ἀλεξάνδρου μνῆμα, τήν τε χλαμύδα, ἣν ἔφερεν ἀλουργῆ [b], δακτυλίους τὲ, οὓς

ſtationibus et florum ſparſionibus honorabant imperato-
20. rem. Poſtquam intraverat urbem cum toto exercitu, primo templum ingreſſus, multas victimas mactavit, ac thure aras accumula-
21. vit. Illinc porro progreſſus ad Alexandri monumentum, paludamentum quod geſtabat purpureum, annulos

x) σὺν in Lugd. omiſſum mendoſe. y) πρῶτον μὲν εἰς λ. Ms. Ba. v. N.
z) Colon in Ms. Ba. a) δὲ Ms. Ba. cf. §. 18. m. b) Hic comma in edd., non item poſt ἐφ., ſed mox poſt εἶχε comma in Bs. 1. L. v. N.

ἀνθέων β.) Ritus ſpargendi fiores a diis ad homines translatus adulationis cauſa, v. Cell. ad Curt. 5, 1, 20. *Leisn.*

Ibi reſpicitur huc ſine Gr., cf. ſupra 1, 7, 11. et v. *flos* e. G. Th., hic ad analog. tantum Noſtro iungente ἐτ. cum δαδ. λ.

ὡς δὲ) Bg. omittit iterum advers., ſecus ac P., quem deſerit in v. εἰςηλ. et in rel. negligentiorem, ſed tenentem illud Ms. μὲν, additum forſan ob ſq. §. δ', quo ſequente ſupra 3, 12, 16. m. idem removit μὲν, quod per ſe exciderit ob pr. τον litteras, nudo ſic πρ. occurrente ap. Noſtr. etiam alibi, cf. 2, 1, 22. e. 2, 2, 1. 3, 5, 2. m., ubi tamen δὲ non ſequitur, ſervante Bg. vulg. cum Mss. rel. Mox Bg. e P. in v. ἀν. et ſubſt. ἑκ., cf. §. 17., quod per analog. iungitur cum v. κατ. (cf. Ind. Luc. v. ἑκατόμβας — θυόντων,) ubi Bg. cum Ind. Sb. ſed Stp. Th. ſine Vs., cf. Ind. Dion. C. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Luc. Xen. Ἀνβ. Ael. V. h. cum N. 19. ad 4, 1. p. 330. it. Heſy. 2, 168. m. 193. e. N. 10. In ſq. v. ἐσ. Stp. Th. partim e P. „*thure* altaria *cumulavit*" quae phraſis et rectio forſan eſt e Lat., cf. Virg. A. 11, 50. *cumulat* — altaria *donis* et 8, 284. cumulant *oneratis* lancibus *oras*, cum N. Heyn. it. 5, 54. ſtruerem *ſuis* altaria *donis*, et G. Th. 1112, 57. Plin. — *Alexandr. M.* — *ſine* parſimonia *tura* ingerenti *aris*, ſed de v. σωρ. L. N. T. Ind. Luc. Diod. S. Fab. A. Hs. et de λιβ. ib. cum Kl. Tyrt. p. 80. m. Suid. 2, 444. m. Hes. cum N. it. Ammon. p. 89. Thom. M. p. 577. ad Ariſt. Plut. v. 703. Schol. cum Hſth. et ad Ioſ. 1, 136. N. 2.)

ἐκεῖθεν) Pro P. contracta periodo Bg. in δὲ, ut 4, 2, 14., ſed in ἐλθ., ut 2, 3, 3., tum ex illo in χλ., cf. 3, 7, 8. et ad ἁλ. 1, 14, 16. m. it. 4, 7, 4. In ſq. ponetur comma poſt v. ἐφ. e logica rectione, iuncto ſubſt. χλ. cum adi. ἁλ., quod tamen et copulabitur cum pron. ἣν, poſt quod etiam proſaici, nec modo poëtae, ponunt adi., divulſum a ſuo ſubſt. annexum que enunciationi poſteriori, ut alias ſubſtantiva reiiciuntur poſt pron. ſequentis membri. Par eſt fere ratio in ſq. δακτ., cuius genitivi λιθ. τιμ., qui ſunt materiae ſ. modi, hic itidem, facto poſt εἰχ. commate, ſtabunt poſt pron., ubi pro liberrimis P. reſolvit Bg. illos gen. per

εἶχε λίθων τιμίων [c], ζωστῆράς τε, καὶ εἴ τι πολυτελὲς ἔφερε, περιελὼν ἑαυτοῦ, ἐπέθηκε τῇ ἐκείνου σορῷ.

Ἃ δὴ ὁρῶν ὁ δῆμος, ὑπερέχαιρε [d] παννυχίζων τε καὶ ἑορτάζων, οὐκ εἰδὼς τὴν τοῦ

que quos habebat cum gemmis pretiosis, balteum item et quidquid pretiosum gestabat ademtum sibi, imposuit illius tumulo.

Quae cernens populus, gaudebat supra modum, pervigilia festumque celebrans: igna-

c) Ms. Ba. καὶ ζωστῆρας τὲ πολυτελεῖς, ἔφερε περιελὼν ἑαυτοῦ, καὶ ἐπεθ. v. N.
d) ὑπέχαιρε Bc. 1. mendose, v. N.

praep., tacente G. Th., cf. Ind. Iust., Noster ut in hoc gen. peculiare quid habeat, sed ad analog. tamen, etiam in v. ἐχ. cum δακτ. (quo de v. Xen. Z. Pol. Diod. S. Geop. et Fi. The.) ut que variet per brevitatem hic quandam cum 1, 17, 5. λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων et 5, 8, 13. διὰ — λίθων τιμ. πεποίκιλτο, cum sint annuli, lapidibus pretiosis ornati, distincti, instructi, cf. τιμ. cum λιθ., de ornatu corporis vel aedificio, L. N. T.

ζωστῆρας) Leisn. in m. Ox. „cur plural.?“ pro sing. hauddubie, ut in aliis subst. supra, ut Lat. *cingula* ap. Virg., cf. Heyn. ad Aen. 12, 942. et Poll. 7, 68. sed in notionem Bg. e P. cf. Spanh. ad Call. h. in Del. v. 183. ubi et de alia, ignorata a Stp. Th., de perf. (*succinctis*) ex h. in Ap. v. 85., cum Ind. Herdt. Soph. Ai. Orph. Suid. et Hes., unde, praeter P. sing., in Excp. ap. Suid. 1, 233. e. καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ Ἀλ. μν., τήν τε χλαμύδα, ἣν ἐφόρει, καὶ τοὺς δακτυλίους, καὶ τὴν ζώνην, καὶ εἴ τι πολυτελὲς, περιελόμενος ἐπ. τ. ἐκ. σ. per syn. sing., etiam adeo in pr. δακτ., sed in Vs. *et si* quid *praeterea* preciosum *gerebat*, dum Bg., secus ac P., in εἴ τι per syn. iterum, cf. 4, 6, 7., addente P. libere adi. ἄλλο, cf. 3, 15, 6., e quo Bg. in περ., sed Sb. „sibi detrahens“ in quo cum adiunctis τὴν χλ. et δακτ. Noster ad analog. Sed in Ms. Ba. novitate multiplici (cuius nullum vestigium est ap. P., qui in extr. membro libere addit adv. *tum*, pro deinde, cf. 1, 13, 12. e.) debet primo tolli comma post πολ., ut cohaereant τὲ — ἔφερε καὶ ἐπεθ., valitura per se pro φέρων ἐπεθ., at καὶ, sequente τὲ καὶ supra 2, 10, 10. m. Ms. Ve. placitum, iungat acc. ζωσ. cum prioribus, sed τὲ non stet suo loco, sed praemissum, ut alias, pro ἔφερέ τε περ. ἑ. καὶ ἐπ., at denique sic pereat formula illa εἴ τι, cui auctor Ms. Ba. inimicus, cf. 3, 7, 18. e., totam mutationem illam susceperit, ubi manifesta vis apparet, et, sublatis semel istis καὶ εἴ τι, quia ἔφερε trahebatur ad superiora, tunc quoque in sq. addi debuit καὶ ante ἐπεθ. et adi. πολυτ. accommodari priori subst. ζωσ., dum lectio vulg. nihil in se habet vitiosi.

ἃ δὴ) Copulam hanc in transeundo et colligendo, pro Lat. *igitur*, opprimit Bg. iterum, ut 3, 11, 7., e P., libero illo etiam in numero plur. adiunctorum, dum respicit Noster per variationem in absoluto ὁ δημ. ad pr. cap. §. 18. i., ubi Excp. ap. Suid. 1, 233. e. ὁ δὲ δῆμος ἔχαιρεν, οὐκ εἰδὼς τὴν τούτου λανθ. γν. populus *vero* Alexandrinus *supra* mo-

βασιλέως λανθάνουσαν γνώμην. ταῦτα γὰρ πάντα ἐκεῖνος ὑπεκρίνατο [c], βουλόμενος τὸ πλῆθος αὐτῶν διαφθεῖραι. ἡ δ' αἰτία τοῦ λανθάνοντος μίσους τοιάδε τὶς ἦν. ἀπηγγέλλετο [f] αὐτῷ, διατρίβοντι ἐπὶ τῆς Ῥώμης ἔτι [g], καὶ τοῦ ἀδελφοῦ περιόντος, καὶ μετὰ

rus imperatoris occultae vo-
2. luntatis. Haec enim omnia
ille ſimulabat, cupiens mul-
titudinem illorum diſperdere.
3. Cauſa autem latentis odii,
huiuscemodi quaedam erat.
Nunciabatur ei commoranti
Romae adhuc et fratre ſuper-
ſtite, atque etiam poſt eius

e) Colon Ms. Ba. f) Ita et Ms. Ba. *Mart.* v. N. g) Ms. Ba. ἔτι καὶ τοῦ ἀδ. π. v. N.

dum *laetabatur*, ignarus, *quidnam* ille *occulti* conſilii *tegeret*, ad quae in N. e Io. Antiocheno afferuntur magis cum Vs. illa et textu noſtro convenientia haec, ὁ δὲ δῆμος ὁρῶν ὑπερέχαιρεν πάνυ. λ., pro quo v. Sch., inductus a Bc. 1. „ὑπεχ. laetus *ſupra* modum *erat*, ſ. *latenter* et *in* ſinu *gaudebat*" fere cum Stp. Th., ubi ſine auctore aeque ac noſtrum, quod v. ap. Ind. Sb. Luc. Acl. V. h. et Xen. Z. Cyr., cui add. 1, 3, 12. 1, 4, 8. Sed adiuncta duo particip. contrahit Bg. in phraſin e libero verbo cum ſubſt. duobus affinibus, quae ratio, ſervans notiones ſingulorum particip., melior eſt, quam P., ſumentis hendiad., cf. 1, 17, 13., ſed 2, 12, 5. in ſq. Bg. οὐκ εἰδ. e P., pro *ignorans* imperatoris *occultam voluntatem*, vel, quo Noſter reſpexerit, ap. G. Th. v. *anim.* 351, 46. latentem *animum*, ex Hor. *latentes* animi *ſub vulpe*, ubi P. liberior, cf. Dion. C. 1306, 21. ἐπικρυπτόμενος τὴν ὀργὴν λ.

ἐκεῖνος ὑπεκρ.) P., praeter oppreſſum pron., liber in v. ὑπ., at in βουλ. ut 4, 8, 8., quem deſerit Bg. in v. διαφθ., cf. 1, 17, 8. e., reſpiciente Noſtro in gen. pron. αὐτ. prioris cap. §. 18. i. nomen τῶν Ἀλεξ. cf. Dion. C. 1306, 16. καίτοι τὸν Ἀλέξανδρον ὑπεραγαπᾶν φάσκων, τοὺς ἐκείνου πολίτας μικροῦ δεῖν πάντας ἄρδην ἀπώλεσεν.

ἡ δ') Copulam adverſ. omiſit P. iterum, cf. 3, 11, 11., quem Bg. deſerit in rel., tum in pron. τοι., tum in ordine αἰτ. λ., ubi Noſter ad analog. in λανθ. cum μισ., cf. G. Th. v. *od.* — occluſum, — *occultum*.

ἀπηγγέλλετο) Scribo ἀπήγγελτο. *Steph.* qui clam iterum correxerit e P. plusqf., ubi per ſe cogitari poteſt confuſio in finibus, ſed tamen contra libros omnes tentandum nihil videtur, quia etiam alibi enallage temporum valet, et impf. pro plusq., ut Bg. hic retinet ipſe tempus vulg., cf. 1, 9, 1. m., in quo v. recte nemo haeret hic, nude illo poſito et ſine particula quadam transeundi, v. c. γὰρ, δὴ, οὖν, quae quippe ſaepius opprimuntur in demonſtrando. In ſq. διατρ. λ. variatur in praep. cum ἐ. ἐν τῇ Ῥ. 2, 14, 10. 3, 10, 3., in quam rem Sb. Ind. v. ἐπὶ, vertens hinc *Romae*, modo comparat ex Eutr. Met. 1, 8, 4. μηδένα ἐπὶ τῆς Ῥ. εἶναι, unde conficitur tantum enallage caſus, ſecundi pro tertio, qua de alibi; nihil me reperiente, quam v. διατρ. cum pr. ἐπὶ et dat. rei, ſed fere tropico ſenſu, ap. Stp. Th. 3, 1333. F. e. p. ſq. C. Poſſ. Call. p. 313. 732. e. Rs. Or. Ind. Dem. et V. 4. formulam ſyn. διατριβὰς ποιεῖ-

τὸν ἐκείνου φόνον, ὅτι ἄρα εἶεν πολλὰ εἰς αὐτὸν ἀποσκώψαντες. πεφύκασι δέ πως [h] εἶναι	caedem, eos nimirum multa in ipsum fuisse cavillatos: 4. natura autem quodam-

h) δὲ πῶς Par. cum Pat. v. N.

σθαι ἐπὶ ἰατρεῖον, unde hic modo scribatur ad analog. Quod autem Ms. tollit comma post ἔτι, ut id adv. pertineat ad sq. membrum demum, ubi et P. habet, saepe ille cum isto Ms. conspirans: primo arguit veterem in Codd. distinctionum absentiam, deinde habet postpositam καὶ copulam, vel pro *etiam*. In Bg. Ms. nulla fuit distinctio, sed tamen ordo vulg., qui sit vel de industria ambigue factus a scriptore, in medium coniecto adv., intra quae duas enunciationes, ne bis poneretur, vel similis illi supra 2, 1, 16. e., ubi idem ἔτι in extremo membro erat, sed Ms. idem tentabat. Ap. Nostr. quidem cum v. περ illud adv. iungitur, v. c. 3, 2, 9. 3, 8, 5., sed et abest, cf. 1, 5, 6. Tum solus Memmius animadvertit, pro τοῦ ἀδ. dedisse P. „*vivo* adhuc *patre*" qui in nomine pers. commiserit errorem, repertum mihi etiam in Vs. Lat. ed. Antwp., nec sublatum in Vs. castigata ap. Stp., sed recte a Bg., qui tamen e P. in sq. membro καὶ μετὰ λ. servat particulam s. adv. comparandi ὁμοίως, (cf. 4, 2, 14. m.) per syn. Lat. *etiam*, nisi solam καὶ copulam iterum sic duplici Lat. reddit, v. 4, 6, 7.

ὅτι ἄρα) Scommatum et dicteriorum valde impatiens Bassianus; id quod apparet cum ex auctore nostro 4, 6, 10. tum ex Capitolini Geta c. 6. (T. 1. p. 743. e.) ubi Helvii Pertinacis dictum altius in pectus Bassiani descendit, ut postea nece Pertinacis est approbatum. Quam periculosa sint dicteria in potentes auctoribus suis, ostendit Gruter. ad Tac. A. 5, 2. (extr.) Muret. V. L. 8, 16. *Leisn.*

Etiam in hac regione liber P. est, maxime in omisso ἄρα, cf. 2, 14, 9. et Excp. ap. Suid. 1, 233. c. ἔγνω γὰρ, ὅτι πολ. ἐς αὐτόν τε καὶ τὴν μητέρα ἀπέσκωψαν, contracta Nostri periphrasi in simpl. verbi tempus.

πεφύκασι) Plane, sicut de Antiochensibus supra 2, 10, 14. annotaverat, v. quae Cas. de Alexandrinis habet ad Athen. 4, 25. *Boecl.* Ex Isocratis Areop. circa med. p. 199. apparet, tales homines facetos, ad irridendum faciles et promtos, ea aetate εὐφυεῖς appellatos, (cf. laud. ad 4, 7, 3.) ab veteribus autem Atheniensibus δυστυχεῖς putatos fuisse. De dicacitate Alexandrinorum Seneca ad Helv. c. 17. *itaque* loquax *et* ingeniosa *in* contumelias *praefectorum* provincia, *in qua etiam, qui vitarunt culpam, non effugerunt infamiam.* De dicteriis, ab Alexandrinis in Vespasianum iactis, v. Xiph. 66. p. 749. B. Suet. Vesp. c. 19. (ubi ed. Burm. 2, 254. Torrentius etiam ad Nostr. respicit,) et ad h. l. Pitisc. De dicacitate Alexandrinorum accipiunt quidam Ovid. Trist. 1, 2, 80., de eadem Martial. 4, 42. Sed nescio an Ovidius alias potius delicias respiciat, quam iocos Alexandrinorum, quando ait: *Non ut* Alexandri *claram* delatus *in* urbem *Delicias* videam *Nile* iocose *tuas.* Iocis non satis convenit v. *videre.* Nec nequitias Niliacas ex Martial. l. l. huc traxerim. Cantica Nili potiori forte iure ex III, 63, 4. huc advocarentur. Ap. Ovid. tamen deliciae Nili possunt esse pueri Alexandrini dicaces illi, facti que et eruditi ad ioca et scurrilitates gratas dominis, ideo que care emti. Hinc eosdem Statius V. Silv. 5, 66. vocat Pharia de puppe loqua-

φιλοσκώμμονες [i], καὶ λέγειν εὐστόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιὰς [k], ἀποῤῥιπτοῦντες εἰς	modo sunt dicaces, facti que ad scite describendum et illudendum: iacientes multa in

i) Colon in Ms. Ba. k) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel.

ces delicias. De his Barth. ad Stat. l. c. et quos multos ille citat p. 506. sq. Ad eorundem puerorum dicacitatem Statius etiam respicit II Silv. 1, 74. De Alexandrinis deliciis Quintil. 1, 2. ad Ovid. A. 2, 13, 7. p. 440. Aegyptiorum indolem describunt alii ap. Lloydum in Aegypt. *Leisn.* v. Cas. ad Athen. 4, 25. Simile de Syris in primis que Antiochenis narrat Herodian. 2, 10. *Stroth.*

De dicacitate Aegyptiorum et in primis Alexandrinorum, veteribus notata, cf. ad Dion. C. p. 1083., ubi sine Vs. locus Nostri profertur etiam, dante Bg. hic tantum Lat. ad φιλ. e P., qui δὲ pro γὰρ sumit, sed negligit particulam πῶς, cf. 3, 12, 2., qua de enclitica, per circumflexum in libris quondam scripta, alibi dictum, ut de v. πεφ. cum inf. supra, Thuc. Xen. Cyr. Plut. Krg., in quo, cum εἰν. et sq. λεγ. posito per analog., mutat Bg. v. φ. in subst. affinis merum abl., secus ac P., addito pron., quocum Stp. Th. 4, 265. D. m., sed in φιλ. sine Lat. Bg. et auctore, quem praeterea habui Luc., ad cuius Tim. laudat Barl. p. 205. nostrum locum, cf. Poll. *amans scommatum*, ut Suid. 3, 609. m. φιλοσκώμμονος, τὸ σκώπτειν φιλοῦντος, *qui* cavillationes *et* iocos *amat*, quod ad Nostr. referas, cogitato errore in litteris, φιλοσκώμμονες — φιλοῦντες.

λέγειν) i. e. describere alios et ludibrio habere ita, ut sentiant, se describi et ludibrio haberi, alios dicteriis ita petere, ut feriantur. Sic Alciphr. 3, 53. καὶ οὐκ ἠστόχησα, i. e. scopum meum attigi; perveni, quo tendebam; *non frustra fui*, (quod postr. ibi p. 399. e. in Bg. Vs. pro *nec aberravi*,) Aristaen. 1, 1. (i. l. 5.) de puella, ὁ Ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ποθουμένην εὐστόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς, *Cupido* edocuit *amatam* iaculari *telis* oculorum *felicibus*, (ut in Vs. ed. Pav. pro dextre, certo, oculorum coniectu, oculis ferire ita, ut consequaris, quod velis, movere amasium, amore incendere, et, quod Leisn. ad illum loc. iterum delerat, *feliciter* oculis *amorem venari*.) An ὑπογραφαὶ sunt *figurae* Suetonii in Vesp. c. 13. §. 1.? *Leisn.* Verbum λέγειν cohaeret cum πολλὰ inferius. Tum εὐστόχους, in accus. pluralis, malim, quod cohaereat cum ὑπογραφὰς, quod ipsum cum ἀποῤῥιπτοῦντες cohaerebit. Sunt autem ὑπογραφαὶ sic dicti *characterismi*, Schilderungen *der* Gemüthsarten *unter* erdichteten *Namen*, cuiusmodi morum et animorum quasi simulacra in fabulis scenicis repraesentantur. *Reisk.* Stephano in Thes. suspecta est h. l. vox ὑπογρ., quam interim Budaeum secutus *figuratum dictum et ridiculum* interpretatur. Varii utique sunt nominis ὑπογραφὴ sicuti verbi ὑπογράφειν significatus, quos docent Bud. et Stp. in quibus tamen unus est, quem apud hos frustra quaeres, cum vero diligenter observavit Cas. ad Strabon. l. 1. ad Athen. l. 12. ex quo optime, quae vis h. l. nomini ὑπογραφὴ insit, derivari potest. Nimirum ὑπογράφειν perinde ac ὑπαγορεύειν est *tecte ac obscure*, *non vero claris* s. *expressis verbis aliquid innuere*. Sic Diod. S. l. 19. dicit μεγάλας ὑπογραφόντων ἐλπίδας, similiter Polybius notante Cas. ἐλπίδας ὑπογράψας τῷ μειρακίῳ. Pari ratione Clearchus ap. Athen. l. 12. in fin. p. 553. utitur verbo προϋπογρά-

τοὺς ὑπερέχοντας πολλὰ [1], optimates, quae festiva qui-
χαρίεντα μὲν αὐτοῖς δοκοῦντα, dem ipsis videntur, molesta
λυπηρὰ δὲ τοῖς σκωφθεῖσι. autem sunt iis, in quos di-

1) Ms. Ba. πολλὰ· χάρ.

φειν pro tacite innuere, sed v. Cas. et ad h. l. et ad Strab. p. 40. f. 67. Almelov. Hinc perspicuum est, ὑπογραφὰς h. l. esse tectas cavillationes et dicteria, s. eiusmodi sermones quibus obscure quis lacessitur. Cuiusmodi fuit *Germanici* cognomen, quod non nulli ita interpretabantur, quasi ob occisum fratrem *germanum* sic appellaretur. Simili ambiguitate etiam *Geticus Maximus* dictus est, quum et *Getas* s. Gothos levioribus praeliis vicisset, et fratrem *Getam* interemisset, v. Spartian. Carac. et ad eundem Cas. observat. *Stroth.*

Qui et in N. Chr. „suspectum est hoc vocabulum H. Steph., sed aliud substituere non audeo, (et ib. Ind.) ὑπ. *eine* satyrische *Schilderung*, — παιδ. ein *Scherz*" sed Sch. „π. dicteria festiva, ὑπ. descriptiones (hoc unum ex Ind. Sb.) cavillandi animo dictas" at ap. Suet. l. l. *causidicorum* figuras — *lenissime tulit* Cas. in N. „Herodianus, ut videtur ὑπογραφὰς l. 4. nominat, Suidas σκώμματα ῥητόρων, Graeci ὑπονοίας" tum ap. Bud. C. 831, 27. „ὑπ. qua dictione Herodianus pro figurato dicto et ridiculo usus est l. 4." hinc sine Vs., et Stp. Th. „ὑπ. *fig. dictum et rid.* Bud. interpr. ex Herodi. l. 4. καὶ λεγ. — παιδ. Sed vereor ne mendose legatur ibi ὑπογραφὰς" qui forsan cogitabat ἐπιγραφὰς e Vopisc. in Saturn. c. 7. T. 2. p. 718. e. *sunt enim* Aegyptii — *viri* ventosi, furibundi, iactantes, *iniuriosi*, atque adeo *varii*, liberi, *novarum* rerum *usque* ad *cantilenas* publicas *cupientes*, versificatores, *epigrammatarii*, ad quod postr. Cas. in N. 7. „qui versibus et epigrammatis enormi libertate in principes suos et magistratus ludant." Sed salva est utique lectio vulg. Nam primo ipse Stp. Th. tenet notionem, qua sit „descriptio primae manus et delineatio, rudis et crassa adumbratio" in qua inest illa vis pr. ὑπὸ, quam et Stroth. attulit, ut in Lat. *sub*, quae vis tamen deinde neglecta, ut in aliis, videtur, ut pro quavis descriptione et depictione poneretur, cf. Ind. Polb. et Poll. 7, 128., unde recte Rsk. interpretatus et Bg. e P. Verum deinde e contextu hic, et maxime e sqq., definietur notio magis, ut sit descriptio morum pravorum, vitiorum ac scelerum, qua quis tecte obscure que culpatur, quam notionem Bud. retinuit fere etiam L. Ern., eo que consilio Noster adiunxit rel. pro quadam interpretatione, ubi παιδιαὶ sane sunt species prioris, ioci mordaces, et dicteria ludicra s. ridicula, ab alia parte rem cogitante Nostro. Quae cum eiusmodi sint, ut per illa involucra atque integumenta tamen appareat et agnoscatur is, qui perstringitur: tum iis convenit adv. Nostri εὐς., quod h. l. i. q. apte, personae que convenienter, nostratibus quoque *treffend*, (pro Ind. Stroth. „*fein*, *sinnreich*") ex eodem tropo et iaculantium scopo, qua physica notione cf. ap. Ios. 2, 295. s. 5. l. 4. *certo ictu*, ut tropice ib. 1, 405. l. 6. *apposite*, ap. Luc. vero etiam de dictis 1, 26. l. 40. *directe*, et 3, 115. i. πρὸς σὲ ε. εἰρημένον, *apte*, quod Lat. cum Bg. tenet Stp. Th., sed sine auctore, cf. Ind. Sb. Luc. Diod. S. 1, 39. l. 41. cum Poll. 6, 205. *coniecturaliter*, iungente id Nostro ad analog. illam ap. Luc. cum v. λ., ubi Sch. „dicere *ioca*, εὐς. *dextre* dicere *illusiones*" dum id

τῶν μὲν γὰρ τοιούτων κνίζει [m] μάλιστα, ὅσα ἐλέγχει τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἀλήθειαν.	cuntur. Nam in hoc genere urunt maxime, quae arguunt delictorum veritatem.

m) Ms. Ba. κνίζειν μαλ. sed Ve. κακίζειν μαλ. v. N.

adv. opprimit P., e quo Bg. retinet formulam aliam et copulam iterum meram loco ἢ, pro *natura vero quodammodo sunt dicaces, et proferunt* apte *descriptiones* aut *dicteria*; dum licuit adeo e Lat. usu cum Sch. servare ad v. λεγ. severum, quia habent *dicta* et *dicteria dicere*; quanquam v. λ. proprie non convenit cum subst. ὑπ., sed iungitur et hic verbum duobus subst., quorum uni tantum per se aptum sit, et per analog. modo v. λ. cum utr. et forsan Lat. Per quae non opus est ingenio Rsk., dum sensus e vulg. existit bonus et idem, ac cum libris omnibus vetusta servat quoque P. per libertatem tamen aliquam suam, unde Bg. pauca, liber et ipse in ordine adi. πολλ. et in v. σκ., ubi et Stp. Th. e P., pro *irrisis* s. *iis*, *qui* sunt *irrisi*, cf. pass. ap. The. Ch. et Plut. Hs., sed in v. ἀπορῥ. physico sensu, praeter Suid. 1, 291. m., L. N. T. Ind. Hesd. The. Ch. Luc. D'Orv. Ch. et in criticam rem et confusionem Geop. ut in med. Orph., sed tropico Hom. cum Ael. V. h. at de dictis, ut h. l., praeter Suid. 1, 255. e., maxime ap. Ael. V. h. 12, 57. i. πολλὰ καὶ βλάσφημα εἰς αὐτὸν ἀπεῤῥίπτουν, *multa* et *acerba* in *eum* convicia *coniiciebant*, cf. Ind., ubi Bg. per syn. e P., sed cum eo in χαρ., quod de scommasi etiam v. ap. Cas. ad Ath. 2, 418. cf. ib. p. 4. e. Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. 1. Ael. V. h. cum p. 372. N. 6. it. Luc. cum 2, 696. N. 30. it. 3, 359. N. 14. Dem. Xen. Cyr. M. S. et 'Αγβ. Diod. S. Plut. Hs. et Krg. Hom. cui add. 'Ιλ. ά, 39. 'Οδ. γ', 58. έ, 231. Hesd. Call. Orph. Mus. Theogn. cum Suid. et Hes. sed in rem poëticam Ammon.

τῶν μὲν γὰρ) vellicant, exulcerant, aegritudinem afferunt. Simili metaphora τὸ δάκνειν Graecis, e. g. Chrys. Homil. in 2 Cor. 4, 13. οὐδὲν οὕτω δάκνει τὴν ψυχὴν, ὡς ὄνειδος, οὐδὲν οὕτως τήκει (f. Ξήγει, instigat, *irritat*,) τὴν ψυχὴν, ὡς σκώμματα. Sic Cic. Tusc. 4. (Gs. Th. v. *mordeo* 3, 82.) *si paupertas* momordit, *si* ignominia *pupugit*. Τῶν ἁμ. τὴν ἀληθ. Apul. Mil. 10. p. 215. vocat *criminum veritatem*. Tac. A. 15, 68. (e.) asperis *facetiis* illusus, *quae*, ubi *multum* ex *vero* traxere, *acrem* sui *memoriam relinquunt*, quae sententia exemplis illustratur ibi ab Intpp. v. et ib. 5, 2. (e. *acerbae facetiae*.) Ea molestissime homines ferre solent, quae ipsorum culpa contracta sunt. *Leisn.* Venet. male κακίζειν. De istius verbi potestate v. Reines. Var. l. 3. p. 417. *Stroth.*

Quem Rein. locum etiam in m. Ox. laudarat Leisn., agens super h. l. etiam in Progr., ubi Bg. omittit e P. solitarium stans iterum μὲν, deferens eundem in rel., per libertatem in pron. τῶν τοι., ubi sane tacite respicitur subst. aliquod omissum, sed non necessario illud a P. adiunctum *iocorum*, quasi pertineat ad pr. παιδιᾶς, dum latet in pr. adi. πολλὰ et φιλοσκωμμ. it. in v. v. σκωφθ. et ἀποσκωψ. subst. affine σκωμμάτων, unde Leisn. in Ox. „*ea* dicteria *vel* maxime *pungunt*" pro quibus servassem *nam* talium *quidem*; post P. illa addente Sch. in „κν. *pungunt* s. *mordent* instar urticae" fere ex Ind. Sb. „mordere, *pung.*" et e Stp. Th. 2, 278. A. m., qui deinde hinc sine Vs., cf. Foes. p. 208. b. m. Hes. Suid. 1, 696. m. 2, 334. e. Palm. Ex. p. 806. m. Ind. Herdt. cum N. D'Orv. Ch.

πολλὰ τοίνυν αὐτὸν [n] ἐκείνων 5. Cum ergo varie ipſum σκωψάντων ἔς τε [o] τὴν τοῦ ἀ- cavillati fuiſſent etiam ob

n) Ms. Ba. ἐκείνων αὐτὸν σκωψ. v. N. o) In Ms. Ba. ἐς τὴν τ. ἀδ. abeſt τε, quod Stp. male habet. *Mart.* v. N.

Plut. Krg. Luc. ſed in rem criticam et confuſionem D'Arn. An. Cr. p. 205. i. cum Lyco. v. 608. Sed Mss. res primo communis eſt in confuſis iterum ει et ειν, cf. 2, 12, 10., deinde peculiaris in Ms. Ve. vel e lapſu ſcribae, vel per gloſſam, ut Schol. Ar. Veſp. v. 1277. ἔκνισε, ἀντὶ τοῦ ἐκάκισεν, ab h. l. tamen alienam, cui convenit potius Heſy. 2, 286. e. κν., λυπεῖ, quod per variationem i. q. phraſis pr. λυπηρά ἐστι, ad ſenſum recte explente P. pron. demonſtr. ante ἐσ., ſed libere iterum agente in ſq. ἐλ., ubi ad analog. modo ſcribitur et in v. ἐλ. cum ἀλ. et in hoc cum ἀμ.

πολλὰ) Hoc adi. ſervans P., tamen deinde alia mutat, (et ex eo partim Sch. v. σκ. „quum *per* modum *cavilli* multa *in* eum *dixiſſent*") ut Bg. adi. id in adv., ex Apulei. ap. G. Th. in v. *cavill.* cum Gr. n., neceſſario quidem, dum Lat. non habent illum acc. cum ſuis v. v., et Gr. ille, ad analog. modo adiunctus a Noſtro, (cf. Xen. Cyr. 5, 2, 18., et ſupra 2, 7, 4.) ſupplendo pr. κατὰ, pro adv. haberi poteſt. Sed Ms. alius ordo, in aliter locato pron. iterum, cf. 3, 8, 9. i., nihil laevitatem iuvans, modo pertinere videtur ad rectionem, ut accuſ. ſit propior ſuo v., nihil definiente P., qui et alterum pron. gen. oppreſſit cum Bg., ubi olim reſtituemus, cum, ut Gr., ſic et Lat. addant, etſi per ſe minus neceſſarium, niſi quoad eſt in oppoſitis.

ἔς τε) Fortaſſe ſcripſit Herodi. ἔς τε ἄλλα καὶ τὴν τ. ἀδ. ἀι. *Steph.* Dele τέ. Illi accumulati genitivi conſequentiae efficiunt anacoluthum, etiam a Latinis frequentatum. Nam recta conſtructio poſtulabat ἐκεῖνοι σκώψαντες et καλοῦντες et χλευάζοντες et αὐτοὶ δοκοῦντες — tum recte ſequitur ἠνάγκασαν. *Reisk.*

Copulam, etiam a P. oblique expreſſam, ſed a Ms. eiectam, ut alibi, dedit Bg. non per meram illam Lat., ſed e Stp. m. fere per voculam, qua innuitur additio quaedam, tacite in mente cogitatis aliis ſimul, quo redit illa Stp. emendatio Gr., etiam Vs. Lat. in m. P., ubi leniſſima ratio ſit, ſumere τὲ pro Lat. *id que*, quo de alias, et comma figere poſt σκωψ., dum illa Stp. Gr. latent iam non modo in noſtro hoc Lat., ſed quoque in pr. πολλὰ, ad hanc ſententiam, quia igitur tum multis modis ipſum illi riſerant, tum etiam praecipue ob fratris caedem; vel, ſi πολλὰ ad ſqq. videatur pertinere, et per ſubiecta quaedam exempla explicari, tum τὲ ſimiliter retinebitur illo Bg. aut noſtro ſenſu, immo et pro mera copula *que*, ſubintellecto adv. *praecipue*, et in primo membro v. σκ. ponetur modo cum acc. perſ., ſed in hoc membro etiam cum pr. ἐς, recte a Bg. intellecta pro διὰ, qua notione ſolennis eſt in verbis laudandi et vituperandi, quo et pertinet noſtrum v. σκ.; ubi Stp. Th. modo rectionem hanc tenet, non item illam Bg. praep. 3, 886. E. m., cf. tamen ib. 1, 1156. G. e. Bud. C. 1463, 16. L. Boſ. Obſ. M. p. 50. Vig. p. 573. i. cum N., quae inclinat potius pro κατὰ, ut Schw. L. N. T. p. 419. N., Abr. ad Aeſch. 1, 663. m. it. Dl. Th. p. 795. e., ad Luc. 1, 581. N. 22. it. 2, 502. N. 38. cum Ind. v. εἰς e. et ib. cum ἐς quoque 1, 403. l. 61. Fi. ad Well. p. 364. i. Poſſ. Call. p. 490. 516. m. Ind. Thuc. in N. v.

δελφοῦ ἀναίρεσιν, καὶ τὴν πρεσβύτιν [p] Ἰοκάστην καλούντων [q], ἐκεῖνον δὲ [r] χλευαζόντων, ὅτι δὴ, μικρὸς ὢν, Ἀλέξανδρον καὶ Ἀχιλλέα, γενναιοτάτους

fratris caedem: ac ipfam quidem anum, Iocaftam appellarent, illum autem irriderent, quod nimirum parvus homo Alexandrum et Achillem for-

p) πρεσβύτην A. al. cf. 4, 6, 6. q) Colon in Ms. Ba. r) Ms. Ba. ἐκ. δὲ πάλιν χλ. v. N.

εἰς, et Ael. V. h. ib. b. i. et v. σκ. fed Rs. Or. V. 4. et Dem. v. εἰς Nr. 2., qui ignorat v. σκ., quo de add. 558, 21. per fyn. praep. εἴς σε ἐπὶ τούτοις ἔσκωψεν, ut Dion. C. 1306, 18. ἀκούων γὰρ, ὅτι διαβάλλοιτο καὶ σκώπτοιτο παρ᾽ αὐτῶν ἐπί τε τοῖς ἄλλοις, καὶ οὐχ ἥκιστα τῇ ἀδελφοκτονίᾳ, ὥρμησεν ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

τὴν πρεσβύτιν) quod fcil., ut Iocafta Oedipo filio, ita Iulia Antonino privigno nupta effet. *Memm.* Propter Antonini nuptias cum matre initas, perditiffimae libidinis femina. *Oxon.* Cur Alexandrini Iuliam Domnam per ludibrium Iocaftam nominarunt? De Iocafta Creontis filia, Laii Thebanorum regis uxore, Oedipi matre, Diod. S. IV, 66. fq. et alii haec narrant: Oedipum per imprudentiam matrem fuam uxorem duxiffe, duos que ex ea filios, Eteoclem et Polynicem, duas que natas, Antigonen et Ismenen, procreaffe. Duos illos fratres, lite de regno et mox bello orto, mutuis vulneribus concidiffe. Crediderim ergo, etiam Alexandrinis fufpicionem iniectam fuiffe, quafi Caracalla matris inceftis amoribus implicaretur. Sic demum Iulia fimillima Iocaftae. Iocaftae duo filii duae que filiae fuere. Itidem Iulia genuit Caracallam et Getam et duas Septimias, quas Severus dotatas maritis, Probo et Aetio, dedit, Spart. in Severo c. 8. Quatuor liberos Severi et Iuliae exhibet numus ap. Beger. p. 696. Iocafta duos filios in concordiam redigere non potuit, Eteoclem et Polynicem. Aeque infeliciter res proceffit Iuliae in reconciliando Caracalla cum Geta. Quodfi verum effet, Caracallam, mortuo Severo, matrimonio fibi iunxiffe Iuliam, ut funt aliqui, qui hanc ἀθεμιτογαμίαν exprobrent Iuliae: tum et hoc nomine fimilis ea Iocafta foret. Sed fcommatum ftudiofis fatis effe potuit ad comparandam Iuliam cum Iocofta, quod neutra filios difcordes reconciliare potuit. *Leisn.* Scil. Iuliam matrem eius, qua cum in matrimonio vixiffe eum, quemadmodum Oedipus cum Iocafta, narrat Eutrop. 8, 11. *Stroth.*

Qui et in N. Chr. „Haec eft Iulia, noverca Caracallae, quam eum in matrimonio habuiffe Eutrop. narrat l. c. propterea que eam Iocaftam dixerunt Alexandrini, quia haec quoque, licet infcia, filium Oedipum maritum habuiffe dicitur; hiftoria eius notiffima eft, v. Suid. et Eur. Phoen.“ cf. Spart. in Sev. c. 10. p. 730. *intereft fcire*, quemadmodum *novercam* fuam *Iuliam* uxorem *duxiffe* dicatur. — *Quo audito, furor inconditus ad effectum criminis roboratus eft, nuptias que eas celebravit*, rel. Matrem *enim* — *non* alio *dicenda* erat *nomine* — duxit *uxorem*, ad quae Cas. N. 4. „hoc ideo adiicit, quia re vera non mater, fed noverca fuit.“ Hic quidem P. addidit ftatim cum libertate alia „matrem *que* etiam *Iocaftam* vulgo *appellarent*“ qua de cf. ad Dion. C. p. 1285. §. 85. et 1304.

καὶ μεγίστους ἥρωας, ἐμιμεῖτο ſ, τοιαῦτά τινα παίζειν αὐτῶν δοκούντων, ὀλέθρια καὶ ἐπίβουλα κατ' αὐτῶν σκέψασθαι τὸν 'Αντωνῖνον ἠνάγκα-

tiſſimos et maximos heroas 6. imitaretur. Haec talia dum iocari illi ſibi videntur, perniciem et inſidias ipſis meditari Antoninum coëgerunt:

ſ) Hoc comma in A. 1. al. pro Stp. rel. colo aut puncto al., v. N.

§. 97. „Iuliam laudat ubivis Dio et Herodianus. Sed Latini ſcriptores tradunt, famoſam adulteriis fuiſſe, et filium ad libidinem et inceſtum matrimonium induxiſſe, Spart. Car. c. 19. (immo 10.) et Sev. c. 21. (p. 635. m. *Baſſianum* — qui *novercam*, matrem *quinimo*, — uxorem *duxit*,) Vict. Caeſ. 21, 3. Epit. 21, 6. Eutrop. 8, 11, 3. Oroſ. 7, 18. Euſeb. Chron. Sed de inceſtu non praeter rem dubitaveris" cf. ad Spart. in Sever. c. 18. p. 627. *uxorem* Iuliam *famoſam* adulteriis *tenuit* Salm. N. 3. b. e., it. Exc. ad 2, 15, 7. e., ut tamen Noſter, famam vulgarem iterum ſecutus, Alexandrinos ad inceſtum illum reſpexiſſe innuat, ubi et Bg. libere addit pron. et praeterea particulam μὲν, hauddubie ob ſq. δὲ, qua in cauſa opprimitur illa ſaepe, cf. 3, 3, 10. 13., variante Noſtro cum pr. v. σκ. hic per χλ., ubi Stp. Th. „irridentibus *ipſum*" partim e P., qui perimit ſq. δὴ, dux idem Bg. in ſq. addito ſubſt. ἄνθρωπος, pro particip., cf. 3, 3, 5., non autem referens novitatem Ms. in addito iterum aliquo adv., quod, nec elapſum a vicinia, nec a rel. Mss. praebitum, arguit gloſſam, ut illud πάλιν, pro *rurſus*, i. e. contra, acceptum, opponatur clarius, quam ſolum pron. ἐκειν., prioris membri nomini στρεςβ.. quo panno aſſuto facile carebimus, cum iam, praeter pron. ἐκειν., diſerta δὲ particula ſatis diſtinguat, etiam, ſi ſumatur illa Mss. pro *iterum* ſ. denuo, quaſi praemiſſa membra pertineant ad cavillationes priorum temporum, ubi Caracalla adhuc Romae degebat, v. §. 3., ſed hoc unum membrum referatur ad cavillationes, quas in Caracallam adhibuerint, praeſentem ap. ſe, ex actis que ab eo cap. toto pr. Sed ut Noſter in prioribus membris non adiecerat tempus nec particulam, id indicantem: ita et in hoc omiſerit, et, vel non monente Gloſſatore per πάλιν, lector aliquis attentus et memor prioris cap. poteſt colligere ipſe, haec pertinere ad recentes cavillationes. Caeterum ap. Beg. 2, 694. ſq. ſunt in numis Iuliae Domnae tum quartus, ubi eius conſecratio „per pavonem, Iunoniam avem, quae credebatur Auguſtarum animas in coelum deferre, (tum alius, hanc ad §. relatus, de) Iulia adultera."

τοιαῦτα) Quanquam tolerans ego numerum adhuc Bc. novae §., tamen modo ſeparavi haec a prioribus commate, quia conſtructio eſt continua per eosdem gen. conſq., et quia particula δὴ, οὖν, δὲ, alias in reditu ad priora ſolennis, ſaepe omittitur. Quod que ſupra voluit Rsk. anacoluthum, id non eſt neceſſarium, cum gen. conſq. tales contineant notionem cauſae, a Bg. e P. propterea ſtatim per particulas ſolennes expreſſam, quae adeo notio pro libertate et libidine a quovis ſcribente poteſt exprimi, ſive per particulam cauſalem, v. c. ἐπεὶ, ſive per participiorum aut nominativos aut gen. Sed Bg. hic quoque ſeverior eſt, quam P., ſervatis etiam omnibus pron., aliter tamen, quam ſupra, verſatus in τοι. τ., ubi iſta Lat. iuncta G. Th. 709, 75. modo ſemel habet, ſed

σαν, φύσει ὄντα ὀργίλον [t] καὶ φονικώτατον [u]. συμπανηγυρίσας [x] τοίνυν αὐτοῖς [y] καὶ συνεορτάσας, ὡς εἶδε πᾶσαν τὴν πόλιν πλήθους μεγίστου πεπληρωμένην [z] τῶν ἀπὸ πάσης περὶ αὐτὴν χώρας ἐκεῖ συνελ-

natura hominem iracundum 7. et valde sanguinarium. Cum itaque celebrasset cum ipsis festum, videns totam urbem multitudine maxima opple- tam, hominibus ex omni vicina regione ibi congregatis;

t) ὀργῖλον A. Stp. rel. sed nostro accentu Par. al. v. N. u) φονικὸν Mss. tres, v. N. x) Haec συμπ. — συνεορτάσας in Par. 1. et Ox. 1. mendose absunt. y) Comma hic A. Stp. rel. delevimus cum Bs. 2. v. N. z) Hic comma erat in Bs. 1. cum Ox. v. N.

diversi sensus, qualis alius item habetur in Sall. Iug. 31, 9. et in locis, a Cort. prolatis, qui neuter hic inest in Gr., variante iterum Nostro prr. χλευ. et σκωπτ. per v. παιζ. (quod ap. G. Th. in utr. Lat., P. et Bg.) et cum 1, 8, 10. e. ὀλέθρια βουλεύσασθαι ἑαυτῷ per adiunctum ἐπιβ. et aliud v. σκεψ., quod per analog. modo habet secum et istam praep. et illa duo adi., quorum postr. ἐπ. de re, ap. Stp. Th. tantum hinc sine Vs. et per aliam e memoria aut lapsu operarum lectionem ἠνάγκασεν, reperi per fem. ap. Dion. H. S. T. 1. sed per neutr. quoque ap. The. Ch., cf. de pers. Ind. Dion. C. Rs. Or. V. 6. Xen. M. S., sed in rem criticam et confusionem Dion. H. T. 2. cum D'Orv. Ch.

φύσει) Non improbandam putabam olim Cod. Ven. lectionem φονικὸν, quam nunc diligentiori rei consideratione reiiciendam iudico. Namque vel negligentiae vel sedulitati librarii potius tribui potest quam vulgata. *Stroth.*

Qui quidem in N. Chr. dederat „Cod. Ven. non male" sed recte in Obs. retractat sententiam, dum sane Mss. gradus alius est vel e lapsu, haerente in scribae mente adhuc priori gradu, vel potius ex ingenio, quod, respiciens eosdem gradus in pr. ὀλεθρ. κ. ἐπ., noluit copulari secum diversos, positiv. et superlat., saepius tamen etiam supra ap. Nostr. obvios, hic P. consentiente cum Mss. vel e Cod. aliquo eodem, vel per libertatem, e quo Bg. iterum, ut §. pr., ad partip. ὄν. Sed in adi. ὀργ. nullibi deprehendi circumflexum, sed modo acutum, ap. ipsum Stp. Th., L. N. T. Hesy. Foes. Dem. et Luc. cum 1, 586. N. 71., non bene deferente P. ordinem Gr. membrorum.

συμπανηγυρίσας) Hinc incipit Noster diversus esse in re narranda a Dion. C., ad quem proinde p. 1306. §. 120. „sed Dionem, comitem itineris, vera rei gestae ratio fugere vix poterat. Caeteri, famam incertam sequentes, rei gestae summam locis et temporibus pro ingenio quisque suo accommodasse videntur." Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „pauciora in Lat. quam Gr." dum duo verba contracta sunt in unam phrasin per hendiad. in particip., sed P. duo saltem subst. affinia retinet, variante Nostro cum 2, 7, 14. per adiunctum v. συνεορτ., quod, ap. Stp. Th. sine auctore prolatum, tenui praeterea ap. Sb. Ind. e Xiph., intra duo v. ponente Nostro iterum pron., quod et ad sq. pertinet; unde comma tollendum, (cf. 2, 5, 7.) quod post sq. πεπληρ. ostendit quoque Bg., quo facto τῶν — συνελθ. pro gen. consq. sint sumenda separatim; cum altera

θόντων, διὰ προγράμματος πᾶσαν τὴν νεολαίαν[a] εἴς τι πεδίον κελεύει συνελθεῖν, φήσας[b], εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου τιμὴν φάλαγγα βούλεσθαι συστήσασθαι, ὥσπερ Μακεδονικὴν καὶ Σπαρτιάτιν, οὕτω καὶ τοῦ ἥρωος ἐπωνύμους. κελεύει δὴ,

edicto publicato, universam
iuventutem in quendam cam-
8. pum iubet convenire, di-
ctitans, in Alexandri honorem
phalangem velle se consti-
tuere; uti Macedonicam et
Spartanam, ita et Heroi illi
9. cognominem. Iubet ergo

a) Ms. Ba. νεολαί, quod literarum compendium difficile est ad explicandum: infra recte scriptum est. *Mart.* quo de forsan aliquid ap. Montefalcon. al.
b) In Ms. Ba. verba φησ. — συστησ. colis comprehenduntur. *Mart.*

ratio non interpungendi post πεδλ. nectat τῶν — συνελθ. cum pr. πλήθους, *multitudine* — *eorum*, *qui* ab *omni* circa *eam* regione *ibi* s. illuc *convenerant*, sensu utrinque parum diverso, dum P. libere aliorsum vagatur. Sed Bg., rectionem v. πεπλ. cum gen. melius servans, quam P., tamen ex illo supplet subst. ἀνθρώπων, quanquam in regione alia, severior que in servato adi. πασ., tamen cum eo fere mutat formulam περὶ αὐτ. in adi. affine.

διὰ προγρ.) P. merum casum sextum syn. formulae Bg. auget addito particip., pro severo *per edictum*, cf. Bud. C. 216, 20. Stp. Th. tantum e Luc., ubi v. Ind. cum N., it. Sb. e Xiph. et Zos. 1, 51, 4. tum Eutr. Met., Phil. p. 753. D. m. Suid. Hes. Thom. M. p. 739. et Cang. Gloss. v. Lat. *programma*, e scriptt. tantum Lat. sed „πρ. *proscriptum*, in Gl. Gr. L. edictum, *submonitio* per *libellum*, lib. Basilic. it. Harmenopul." at Oederi lib. singular. de programmatis Graecorum p. 36. m. „edicto *iussit* pubem *universam* in *certum* campum *confluere*" e solo Nostro, qui variat cum δήλωσις 2, 13, 4. In Excp. ap. Suid. 1, 233. e. διὰ δὲ προγρ. τὴν νεολ. — συνελθ. *edicto* proposito *iussit* rel.

πᾶσαν τ. νεολ.) Dio complures eiusmodi lanienas Alexandriae factas commemorat. Spart. (in Carac. c. 6. p. 717. i.) *inde Alexandriam petiit*, in *gymnasium* populum *convocavit*, *eum que obiurgavit*, *legi etiam validos ad militiam praecepit. Eos autem, quos legerat, occidit exemplo Ptolemaei Evergetis. — Dato praeterea signo militibus, ut hospites suos occiderent, magnam caedem Alexandriae fecit.* Exemplum Evergetis Physconis v. ap. Val. Max. 9, 2. ext. 5. *Boecl.*

Cf. ib. Cas. N. 2., dum Spart. consentit cum Nostro in πεδ., qui cum 4, 2, 17. ἐς τιμ. τοῦ βασιλέως variat in praep. et ordine, sed ad analog. scribit in sq. φ. συστ., quod v. cum acc. pers. sensu hoc militari, pro Bg. e P. s. colligere, nobis *errichten* s. *aufrichten*, ignoratum a Stp. Th., cf. ap. Krebs. Decr. R. p. I. p. 266. e. M. O. Nov. T. 6. p. 511. e. Graben. de Protect. p. 5. cum Ind. Diod. S., ubi vis med. servetur hic, pro sibi, in usum suum. Tum in sq. Σπαρτ. videtur respici ad 4, 8, 7., sed altera phalanx memoratur modo a Xiph. Sb. 433, 10. ταῦτά τε ἐν τῇ Νικομηδείᾳ χειμάσας ἔπραξε, καὶ φαλ. τὴν Μακεδ. ἐξήσκησε.

ἐπωνύμους) Congruentius cum Schotto legemus ἐπώνυμον, singulari nu-

στιχηδὸν [c] τοὺς νεανίας πάντας ordine iuvenes omnes distributos consistere: ut eos per- διαστῆναι, ὡς ἂν [d] ἐπελθὼν ἕ-

c) στοιχηδὸν Ms. Ba. v. N. d) Ms. Ba. ὡς ἂν, ἐπ. ἕκαστον ἴδοι λ. sed comma post ἐπ. in A. al., at post ἑκ. in Stp. rel. v. N.

mero, ut referatur ad φάλαγγα. *Sylb.* Aut φάλαγγας in plurali est legendum, aut ἐπώνυμον in singulari. *Reisk.* i. e. Alexandrinos v. not. ad Eclogas. Constantinus ap. Euseb. Vit. Const. 4, 36. de Constantinopoli scribens ait: κατὰ τὴν ἐπώνυμον ἡμῖν πόλιν. *Stroth.*

Qui in N. Chr. „forsan melius ἐπώνυμον, sed saepius Herodianus per synthesin plurali utitur pro singulari. Sensus est: se velle ex Alexandrinis phalanga constituere, sicuti iam haberet Macedonicam et Spartanam. ἐπώνυμοι τοῦ ἥρωος enim s. *ab Alexandro denominati* sunt Alexandrini.“ In Excp. ap. Suid. 1, 233. e. φήσας, εἰς τὴν 'Αλ. τιμ. φάλαγγας συστήσασθαι, dicens, *sibi* in *animo* esse *in* hon. *Alex.* phalanges *conscribere*, ubi adeo comparet plur. ille φαλ., sed aeque per libertatem illius compilatoris, ac in contractis rel. Contra Bg. refert sing. etiam in ἐπων., (quem et maluit Beck. in Specim. hist. bibl. Alex. p. 18. N. 14.) dum P. nihil edicit per obliquam orationem et confusam, pro quibus Sch. „ἐπωνύμους 'Αλεξάνδρου, *cognomento* Alexandri *vocatas* phalanges“ nihil me sine libris tentante, et, dum novi Codd. accedant, contento illa Stroth. synthesi, sed in aliam partem, ut plur. ἐπων. referatur ad sing. φαλ., tanquam collectivum, quanquam per se confusio, ut alibi, incidisse potest in α et ας, cf. 3, 12, 22., it. in ους et ον, cf. 1, 16, 7. e. in Nostri rectionem ἐπων. cum gen., ubi Stp. Th. hinc sine Vs. 2, 1330. F. i. e vulg. plur., ubi Bg. de suo in artic. τοῦ ἡρ. pro libero pron. P., qui et liberior in expleto v. εἶχεν ad enunciationem mancam in ὥσπ., ubi aeque aliud supplemendum valeat, repetendum e pr. inf. συσ., v. c. *uti* iam *constituerit*; quanquam Bg. melius nihil dedit, etiam e Lat. usu, in interposita comparandi particula cum subiecta altera οὕτω, qui ordo iunctarum istarum particularum in una enunciatione est Gr. quoque, cf. syn. ὡς — οὕτως ap. Ael. V. h. 4, 17. e. Xen. M. S. 4, 2, 30.

στιχηδὸν) Hoc adv. Stp. Th. modo hinc profert, hac scriptura non iterum mihi repertum, nisi hinc quoque ap. Suid., cf. §. 12. e. ad αὐτὸς, et ap. Hesy. 2, 1272. i. κατὰ στίχον στῆσαι, ubi mox στίχους; τάξεις, πλήθη, et ib. p. e. altera Ms. cum κατὰ τάξιν, κατὰ στοιχεῖον etiam sine auctoritate, e quo et Stp. Th. 3, 988. C. solum tenet et e Gregor., sed Vig. p. 361. i. rursus sine auctore, quem habui Dion. H. S. Ind. T. 1., quocum Glossator Ms. compararit, quia, etsi confusio litterarum cogitari potest, tamen vulg. tum tolerat L. Ern., tum sensus eodem redit, cum, praeter illas Hesy. expositiones utriusque adv. easdem, et L. Ern. reddat utr. eodem Lat. syn. abl. Bg., et themata subst. στίχος et στοῖχος fere conveniant, quanquam de postr. interdum dubitatum est, cf. ad Poll. 7, 142. N. 56., ubi tamen 7, 147. sine Var. L. habetur στοιχὰς, sicut recta sunt τεῖχος et τοῖχος. Caeterum Bg., in rel. severior in ordine, quam P., tamen cum illo in δὴ per syn. et in v. διασ. partim, addito quippe particip., pro quo malim *consistere* s. stare *seorsum* et intervallo quodam relicto, (quo forte respexit P., si omisit pr. adv. στιχ.) ut fit in militum serie per lustra, et cogitari debet quoque ob sqq., ut transeundi permeandi que Caracallo copia sit.

ὡς ἂν) Ms. res prima pertinet ad distinctionem, comma post ἂν, ut

καστον ἴδῃ, πῶς τε [e] ἡλικίας ἔχοι καὶ μεγέθους σώματος καὶ εὐεξίας, εἰς στρατείαν ἐπιτηδείου. ταύταις αὐτοῦ ταῖς	lustrans unumquemque consideraret, qua aetate sit et statura ac habitudine corporis ad militiae usum. 10. His

e) Ms. Ba. πῶς τὶ cf. 4, 8, 16.

supra aliquoties, cf. 4, 5, 5., quod et hic locum habet, si post ἐκ. idem facias, ubi et fit in Scp. al. Sed quum ibi Ms. nullum posuerit: librarius nil secutus fuerit, nisi morem suum. Qui editores post ἐπελθ. statuere comma, iis opus erat supplere pron. αὐτοὺς e pr. membro, quod et diserte Bg. refert, nullam in Ms. suo addens distinctionem per regionem hanc, ubi et ego nihil ponendo liberam permisi rectionem, nihil etiam dirimente P., dum omisit v. ἐπ., quo de vi iterum militari cf. 3, 10, 2. Sed deinde Ms. alius modus, opt. pro coni., habet parem rationem cum contraria mutatione coniunctivi in optativum, in Ms. obvia supra, cf. 3, 12, 6. e., nec hic edicente certi quid P. per impf. coni., quod servans Bg., consecutionem temporum Lat. violat post praes. κελ. et quoque post impf. hoc per praes. ad sq. opt. ἔχοι, e quo forsan librarius priorem coni. tentavit, ut unum modum teneret, cum saepe concurrant diversi verborum modi, per enallagen, quanquam nec lapsus in his nostris vocalibus improbabilis.

πῶς τε) i. e. πῶς ἑαυτὸν περὶ τῆς ἡλ. ἔχοι, v. Hoogeveen. p. 193. (ad Vig. N. 76. s. ed. Z. p. 242. N. 55.) Paulo aliter Bos. p. 250. (Ell. ed. Schw. p. 370. m.) scil. πῶς τὸ χρῆμα τῆς ἡλικ. ἑαυτὸ ἔχοι. *Leisn.* int. ad genitivos περὶ s. ἕνεκα. *Stroth.*

Cf. 1, 7, 7. et Schw. ad Onos. p. 20. N. 36. sed ap. Ael. V. h. 12, 1. p. 717. e. ἀρκούντως μεγέθους ἔχον, cum N. 37., tum hinc sine Vs. ad Luc. 2, 552. N. 80. sed ib. 1, 723. l. 2. πεῖραν αὐτοῦ διδοὺς, ὅπως ἔχει πίστεως λ. *qualis* sit *fide*, ad quam analog. Noster per syn. interrog. finxit formulam, pro liberrimis P. redditam a Bg. sic, ut mutaret gen. in abl., sed ad casum hunc accommodaret pron. affine, sumtum pro Gr. adv., cum Sch. fere in v. „ἔχ. *qua* esset *aetate*, (sed in π.) *quomodo* aetate *haberet*" s. *se haberet*, sed ut in hoc v. G. Th. non teneat talem abl., dum Bg. e P. transfert gen. σωμ. ad sq. subst., quia et alias sic ponitur gen. intra duo subst., ut ad postr. quoque pertineat, cf. 4, 2, 21. πλήθους, et diserte infra 6, 3, 2. sic copulatur, ἐς τὴν στρατιὰν ἠθροίζοντο, ὅσοι σώματος εὐεξίᾳ καὶ ἡλικίας ἀκμῇ εἰς μάχην ἐπιτήδειοι ἐνομίζοντο, etiam ap. alios, quos deinde subiicio, intelligens extrinsecus adi. λοιπῆς s. ἄλλης, ob iam praemissa duo, *quoad* reliquum *corporis* habitum *bonum*, (quod adi. Bg. e P. omiserit ob sq. adi. ἐπ., forte sine necessitate,) tum capiens εὐεξ. de sanitate, i. absentia morborum, it. de robore ac viribus, denique de integritate membrorum atque absentia vitiorum defectuum que, gibborum, strumarum, rel., cf. Suid. Hes. cum N. Ind. Sb. Luc. Xen. Z. Bach., ubi distinguitur ῥώμη, M. S. et Pol. ubi Lac. 7, 3. cum gen. σωμ., ut et ap. Phil. p. 763. E. e. it. ap. Is. Mor. Pan. init. et ad Diod. S. 2, 116. N. 13. cum Carpz. parad. p. 472. sq. et Foes., severiorem P. in sq. εἰς στρ. ἐπ. deserente liberrime Bg., ubi licuit, *habitu corporis*, *ad* militiam *apto*.

ταύταις) Pro P. libero severior Bg. tamen omittit alterum pron., re-

ὑποσχέσεσι πιστεύσαντες οἱ [f] νεανίαι πάντες, ἐοικότα τὲ ἐλπίσαντες διὰ τὴν προϋπάρξασαν [g] παρ' αὐτοῦ ἐς τὴν πόλιν τιμὴν, συνῆλθον ἅμα γονεῦσί τε [h] καὶ ἀδελφοῖς, συνηδομένοις

promiſſionibus confiſi iuvenes omnes, veriſimili ſpe ducti propter iam habitum urbi honorem, convenerunt, una cum parentibus et fratribus gratulantibus eorum ſpei.

f) In Ms. Ba. οἱ abeſt. *Mart.* omiſſo articulo, ut alibi, qui hic vix elapſus ob vicinitatem, retentus que a Mss. rel., mollior eſt ad laevitatem, firmandus idem e §. pr. i., ubi Ms. non tentabat. g) ὑπάρξασαν Mss. tres, v. N. h) γονεῦσι τὲ Ms. Ba. cf. 4, 8, 21.

ſtitutum iam a nobis e Stp. m., ubi Noſter ad analog. in πισ. cum ὑπ., it. ad Herdt. 12, 99. εἰκότα ἐλπίζων per ſyn. ἐοικ., ubi Stp. Th. 1, 1116. A. hinc „ea, quae conſentaneum erat, ſperantes" praeter P., e quo Bg., (niſi quod copulam τὲ non cum eo ſervat, reſtituendam illam olim vel ex illo, vel e Stp. m.) vanum diſcrimen ſtatuente Ammon. in ἐοικ. et εἰκ. p. 54. m. cum Moer. in aliam partem p. 148., cf. Thom. M. p. 86. Suid. 1, 880. m. Hes. Ind. Herdt. cum Gron. ib. N. 57. b. ad 10, 36. ſed ſine Ind. Dion. H. S. T. 2. 22, 8. Upt. ed. p. 170. c. it. Dem. 875, 7. cum Stp. Th. 1, 341. F. m., ſicut eadem ſunt affinia adv. εἰκότως et ἐοικότως, cf. ad Poll. 9, 131. N. 45., pro quo ſi neutr. adi. et hic ſumatur: ad Lat. rationem in v. *ſpectare* cum aliquo adv. redeas, cf. G. Th. 521, 16. ſqq. et Excp. ap. Suid. 1, 234. i. οἱ δὲ συνῆλθον ἀγαθαῖς ἐλπίσι.

προϋπάρξασαν) Pol. dicit, *ob* inſignem *honorem*, paulo *ante* exhibitum *principi*, quum tamen dicendum ſit *exhibitum urbi* rel. *Steph.* In Memmii quoque codice correctum erat, *honorem*, *paulo* ante *civitati* habitum *a* principe. *Sylb.* Venet. ὑπάρξασαν quod praeferendum puto, v. quae diximus ad Eclogas. *Stroth.*

Qui in Chr. cum in textu ſtatim edidiſſet ὑπαρξ. pergit in N. „ſic ex Cod. Ven. reſtitui; vulgo enim legebatur προϋπαρξ. at ὑπάρχειν ap. ſat multos ſcriptores, praeſertim Atticos, eſt *prius* aliquid *facere.* Sic eſt in Dem. p. Cor. διὰ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. omittam Platonem, Thuc. Iſocr. Ariſtot. qui eodem ſenſu hoc vocabulo utuntur. perperam interpretatus eſt Pol. hunc locum." De errore P. patet, quem et Bg. emendavit cum libertate quadam, magis in omiſſis παρ' αὐτοῦ, (quae olim reſtituentur,) quam in formula τιμ. ἐς τὴν πολ., mutata in dat., maxime ob delectum paſſ. ad v. προϋπ., quod Bg. ſervat, ſeparatim modo expreſſa praep. iterum, cf. 2, 3, 13. e., pro vicinioribus, *propter iam* declaratum *ab* eo *in* oppidum *honorem*, ſ. propter priorem ab eo ſ. eius in urbem honorem, hoc eſt, quia adhuc tribuit urbi hoc, ut eo veniret, ibi que verſatus cum civibus celebritatem et feſtum obiret, cf. §. 6. cum cap. pr. §. 20. Qui ſenſus quum ſit commodus, ſed noſtri Mss. ſaepe adhuc tum ſimpl. pro compos. praebuerint, tum etiam exquiſita vulgaribus ſubſtituerint: nihil hic ego quidem agnoſco, quam Gloſſatoris operam, non quo lapſus ſit in omittenda praep., ſed quod v. vulg. viſum ei inſolentius cum pr. παρὰ, quam noverat ille uſitatiorem cum v. ſimpl., cf. 1, 4, 5., quae nec debet neceſſario cum illo praeced. v. vulg. iungi, ſed aeque cum ſq. et inferiori ſubſt. τιμὴν, quo-

αὐτῶν ταῖς ἐλπίσιν. ὁ δ' Ἀντωνῖνος, διεςῶτας αὐτοὺς ἐπιὼν, ἑκάςου ἐφαπτόμενος, καὶ ἄλλο [i] ἄλλου λέγων ἐγκώμιον, παρῄει [k]. ἔςτ' ἂν [l] αὐτοὺς, οὔτε τὶ ὁρῶντας, οὔτε προσδοκῶντας [m], τὸ ςρατιωτικὸν πᾶν ἐ-

11. At vero Antoninus dispositos ipsos perlustrans, unumquemque contrectans, et aliud in alio laudans, transibat. donec illos, neque quidquam videntes neque expectantes, exercitus universus

i) Ms. Ba. ἄλλου ἄλλο λεγ. alio ordine adi. iterum, sed hic sine discrimine ad laevitatem, et vulg. ordinem cum Mss. rel. agnoscente etiam P. k) Comma hic in A. al. sed punctum in Lugd. cf. ad 3, 12, 21. e. l) Ms. Ba. ἔς τε αὐτοὺς λ. sed Mss. Ve. et Vi. ἔςε αὐτ. dissidentes adeo in scriptura particulae, divisae cum ed. Bs. 2., aut iunctae cnm al., cf. 3, 12, 22., sed convenientes tum in plena vocula sine apostr. cf. 3, 11, 13., tum in omisso ἂν, quo de v. N. m) προσδοκοῦντας Ox. cf. 2, 4, 17. e.

cum et habuimus supra iam 2, 3, 16. 3, 11, 2., qua in rectione commode poterit liberius dari per merum gen. pron. αὐτοῦ, ut in Vs. ante monstrabam, quia praep. cum suo adiuncto subinde stat in periphrasi gen., in primis illa nostra Gr., ut Lat. *a* s. *ab* cum pron. demonstr., cf. Westh. ad Ter. Andr. 1, 1, 129. cum 3, 1, 3. 4, 4, 17. et simile quid ap. Thuc. 89, 71. διὰ τὴν πρ. ἀξίωσιν, *propter* pristinam *dignitatem*, sed in sq. συνηδ. Bg. e Sch., deserto P., 2, 8, 13., ubi ad analog. modo cum subst. ἐλπ., i. qui simul cum ipsis iuvenibus laetabantur ob spem illam, fore, ut adsciscerentur ab eo in militiam ita honorificam, cf. §. 8.

ὁ δ' Ἀντ.) E P. hic Bg. modo in δὲ, cf. 3, 2, 12., severior in pron. αὐτ., sed in v. διες. fere ut §. 9., ubi quod sequitur ἐπελθ., variatur hic per ἐπιὼν, non tenente Stp. Th. sq. v. ἐφ. Bg. e P., at syn. et Sb. Ind. *contingens*, it. rectionem cum gen. pers. s. rei, et physice s. tropice, nec male pro simpl., hic quidem pro demulcere blandimenti causa, cf. Hes., non coll. Suid. Ind. Diod. S. Luc. Dion. Cas. et Soph. Ai. In sq. Bg. libere e P., pro *aliud alius* proferens *encomium*, s. laudem aliam rel. aut Sch. „praeconium *aliud* alius *dicens*" quo in v. saltem G. Th. habet acc. *laudes*, unde Noster per analog.

ἔςτ' ἂν) Venet. ἔςε αὐτοὺς, perperam. Secus iudicavi ad Eclogas. *Stroth.* qui in N. Chr. „Cod. Ven. omisso ἂν. haud male." Nempe ἂν omiserit librarius aut per lapsum ob sq. litteras αυ similes, cf. 1, 15, 16., aut e glossa, ut moneret, id redundare post voculam temporis istam, vel ab aliis tum omitti, cf. laud. ad 3, 12, 22. it. Hes. 1, 1468. i. ἕς' ἂν, ἕως οὗ, ὅτε ἂν, pro quo Suid. 1, 872. i. solam explicat iisdem, sed cum ἂν quoque v. c. ap. Luc. 2, 30. l. 18., ubi Gs. similiter in Vs. non exprimit.

ὁρῶντας) Num δρῶντας? Subaudi κακόν. *Reisk.* Sed cum libris omnibus manet in vulg. etiam P., abiens tantum in pron. τὶ, quod ille, opinor, retulit ad sq. v. ἐκυκλ., cum et ibi suppleri queat illud Rs. κακὸν, quod facerent vel milites Caracalli, vel ipse hic; unde nec opus Leisn. in m. Ox. „leg. ὑφορῶντας" tenente Stp. Th. in v. κυκλ. aliunde Bg. e P.

κυκλώσατο. ὡς δὲ ἐτεκμήρατο [n] ἤδη αὐτοὺς εἶναι ἔνδον [o] τῶν ὅπλων περιειλημμένους, καὶ ὥσπερ ἐν δικτύοις σεσαγηνευμένους, ἐπελθὼν πάντας, αὐτὸς [p] μὲν ὑπεξέρχεται μεθ' ἧς εἶχε φρουρᾶς περὶ ἑαυτόν [q].

12. circumvenit. Ut vero coniecturam fecit iam eos esse militum suorum armis inclusos quasi que circumretitos, perlustratis omnibus, ipse quidem subducit se cum praesidio, quod habebat circa se;

n) Neque hic comma fuit per edd. aut Mss. neque post ἤδη, sed post ἐτεκμ. in Chr. Stroth. v. N. o) ἐντὸς τῶν ὁ. Ms. Ba. et Vi. v. N. p) αὐτοῖς Mss. Ve. et Vi. v. N. q) περὶ αὐτὸν Ms. Ba. v. N. sed punctum in A. al.

ἐτεκμήρατο) Stp. Th. 3, 1363. F. „quum *vero* coniiceret, *ipsos* iam *esse* militum *suorum* armis *conclusos*" pro quo Bg. e P., in cuius tamen Vs. per edd. quasdam post *fecit* comma est, non item in ed. Lat. illa Antw., dum adv. iterum ambigue stat intra duo v., utrique per se aptum, unde distinctionem et ego omisi. Sed Mss. aliud adv. s. praep. e glossa est vel per se, cf. Hes. 1, 1262. m. ἐντὸς, ἔνδον, ἔσω, et 1476. i. ἔσω, ἐντὸς, ἔνδον, vel per comparationem cum 2, 13, 9. ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ σαγηνεύσας ἐντὸς τῶν ὅπλων, δορυαλώτους εἶχε, pro quo Noster variat tum in rel., per copiam adiunctis, tum in pr. ἐνδ., ubi Noster cum gen. rei, quasi loci, per analog., cf. Rs. Or. V. 7. Ant. Fa. Aes. Soph. Ai. v. 218. et Abr. ad Aesch. T. 1. ubi et cum dat., (ut absolute pro inferius, in scripto s. libro, ap. Diog. L.) per quae videtur satisfactum Beckio, qui et ipse in specim. hist. bibl. Alex. p. 18. N. 14. ἐντὸς malebat; dum hic est Bg. e P. liberior, omissam praep. includens in v. Lat. ad περ., in cuius Ms. etiam Leisn. rubro colore lineam duxerat sub gen. istis *mil. suor.*, qui sunt itidem e P. ex abundanti perspicuitate, non item brevitas illa in sq. membro, ubi copiam Nostri peculiarem in iunctis affinibus subst. et verbo saltem sic imitaturus eram, *et* quasi *verriculis* s. sagena *circumretitos*, circumvallatos, circumscriptos, cf. G. Th. v. *sag.* et *circumret.*, quod etiam cum affini *indagine* tenet. Denique oppressit P. ultimam Nostri copiam in repetito v. ἐπελθ. π. e §. 9. post ἐπιὼν §. pr. ad variandum.

αὐτὸς) Ven. vitiose αὐτοῖς. *Stroth.* e confusis ο et οι, cum, praeter Ms. Ba., servet quoque P. nominativum, non per se cum tertia pers. verbi necessarium, nisi quoad est in oppositis §. sq. οἱ στρατ., non me quidem reperiente cum v. ὑπ. dat. pers., (etsi concessuro illum per se ex analog. istius syn. ὑπεξίστασθαι, cf. Xen. Z. Pol. et Plut. Krg.) nec per notionem P. *statim — excessit*, quam et deseruit Sch. „excedit *clam*" quam ad vim, non negandam, ubi absolute stat, ut h. l., redit et Bg. formula, ab aliis quoque adhibita, cf. Ind. Dem. et Luc., sed sine Ind. Thuc. 186, 64. 282, 41. cum N., 416, 50. 546, 76. cum Abr. Dl. p. 303. e. it. Zos. 1, 20, 3. sed Excp. ap. Suid. 1, 234. i. στιχηδὸν δὲ ἑστῶτας ἰδὼν, αὐτὸς μὲν ἐξῆλθεν, ἐκαφῆκε δὲ τοὺς στρατιώτας.

εἶχε) Schotti Ms. εἴχετο, quod in hac significatione minus usitatum est. *Sylb.* Ms. Schotti εἴχετο perperam. *Stroth.*

Nempe insolens illud pass. s. med. hic e contextu, non quoad ca-

ὑφ' ἑνὶ δὲ σημείῳ προσπεσόντες πανταχόθεν οἱ στρατιῶται, τὴν ἐν μέσῳ πᾶσαν νεολαίαν, καὶ εἴ τινες ἄλλως παρῆσαν, παντὶ τρόπῳ φόνων ἀναιροῦσιν [e], ὡπλισμένοι τε ἀόπλους [f] καὶ πανταχόθεν περιειληφότες. τῶν δὲ στρατιωτῶν οἱ μὲν	13. caeterum semel signo dato irruentes undique milites, omnem, quae in medio erat, iuventutem, et si qui aliud agentes aderant, omni caedis genere trucidant, ipsi armati illos inermes undique circum- 14. plexi. Atque e militibus

e) Colon in Ms. Bg. f) ἀνόπλους una Bc. 2. v. 1, 12, 13.

sum, quem casum secundum alias sane habet, sed de subst. φρ. et cum pr. περὶ, in qua tota formula, (a Nostro per analog. facta, cf. Zos. 6, 7, 7. e. μεθ' ἧς εἶχε βαρβάρων δυνάμεως, *cum* barbarorum *copiis*, quas *ducebat*, Polb. 2, 295. m. συρραφεὶς μεθ' ὧν εἶχε περὶ αὐτὸν ξένων, peregrinis, *quos* secum *habebat*, rel. et Xen. Hell. 5, 3, 22. e. μεθ' ὧν εἶχε περὶ αὐτὸν, Th. V. 3. p. 322. c. cum *iis*, quos *habebat* apud *se*, it. G. Th. in praep. 910, 27. ulcera, *quae* callos — *circa* se *habent*,) brevior est P. ex illa interpretum ratione, quae v. ἐχ. per pr. *cum* reddit, sed Bg. severus, nisi quod rectionem sequitur, quam partim monstrat Sch. in φρ. „μετὰ φρουρᾶς, ἧς εἰχ. π. ἑ." coniecto subst. post pron. rel. iterum, at servato casu praeced. in contracta oratione, cf. 1, 17, 10. et Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. e. sed in Ms. lenem pron. et syn. 1, 11, 15., dum asperum et P. tenet oblique.

ὑφ' ἑνὶ) Cum pr. contraxerat P. hanc §. cum libertate alia, unde partim Bg. in formula ὑφ' ἑ. σ., (aeque libere ac in syn., qua hic variatur, supra 2, 13, 7. ὑ. ἑ. συνθήματι, ubi et dedimus, ad quorum analog. h. l. scribitur,) sed Sb. Ind. „simulatque *signum* datum *esset*., (at v. εἷς) ἐφ' ἑ. σ. *cum* primum *datum* esset *signum*" per aliam praep. memoriter, cf. 2, 13, 7. Mox Bg. in τὴν ἐν μ. λ. suppletum part. οὖσαν resolvit de suo, it. in εἴ τ. severior,

ἄλλως) *et si qui* alia *de* causa *aderant*. Potest vero ἄλλως et aliter exponi. *Steph.* Cum P. omisisset: aliter quoque Bg. vertit longius que, quam supra, formulam non exponente G. Th. in v. *ag*. 213, 72. 217, 102. sed Westh. ad Ter. Eun. 2, 3, 56., mihi ut hic quoque sufficiat illud Stp. *alia* de *causa*, quam illi iuvenes, non ut legerentur milites, sed tantum spectandi causa, et tanquam spectatores, vel etiam notio ista pro forte f. casu, cf. 1, 17, 7. Respiciuntur autem iuvenum propinqui §. 10. et alii ex urbe et agris vicinis §. 7., cf. Dion. C 1307, 37. συναπώλοντο δ' σὺν αὐτοῖς καὶ τῶν ξένων πολλοί. Mox παντὶ λ. libere P. reddit, ubi Stp. Th. v. φον. hinc sine Vs. sed Noster ad analog. modo tum in π. τρ. cum φ., tum in φ. cum v. ἀν., pro φονεύουσι παντὶ τρ., cf. G. Th. 681, 19. 22. *primis* una *tot* caede *peremtis*.

ὡπλισμένοι) Variatur in oppositis ordine, it. syn. ἄοπλ. cum 1, 12, 13. 2, 5, 4. cf. Sb. Ind. et Thuc. cui add. 294, 89. et sine Ind. Dem. 170, 19., it. Xen. Cyr. 6, 4, 16., omittente P. ὡπλ. et sqq. καὶ παντ. περ., sed Leisn. ad m. Ms. Bg. notante „non reddit καὶ" male quidem, olim re-

ἐφόνευον ἔξωθεν, οἱ δ' ὤρυττον ὀρύγματα μέγιστα [t], ἕλκοντές τε τοὺς ἐμπίπτοντας [u], ἐνέβαλλον, πληροῦντες [x] σωμάτων, καὶ τὴν γῆν ἐπιχέοντες,

alii caedem tantum faciebant, alii fodiebant foveas ingentes, ac trahentes oblatos iniiciebant, replentes eas corporibus: terra que aggesta ma-

t) Hoc comma in Ms. Ba. cum ed. Bs. 2. al. pro colo Stp. rel. et puncto A. al. u) Ms. Ba. τοὺς πλείστους ἐνέβαλλον λ. forte esse debet τοὺς πληγέντας. Stephanianum mihi minus placet. *Mart.* sed Mss. Ve. et Vi. πίπτοντας, v. N. sed Ms. Ba. aliud tempus, aor. 2. pro impf., ut 3, 7, 1. e, sed hic quoque ed. Lugd. x) Ms. Ba. πληροῦντες τῶν πιπτόντων σωμάτων, cum commate sic nostro, quod et in ed. Bs. 2. al. pro puncto A. et colo Stp. rel. v. N.

stituendum, cum ad pr. παντὶ τρ. ϙ. ἀναιρ. subiiciantur duae vel causae vel explicationes, quia tum armati inermes aggressi fuerint, tum undique illos circumplexi; ubi ἀσπλ. pertinet simul ad pr. v. ἀναιρ., non vero ad sq. περ., ubi Sch. „π. παντ. αὐτοὺς, *quos* comprehenderunt *undiquaque.*" Idem vero Bg. explet sine necessitate pron. primum αὐτοὶ, sed alterum ἐκείνους ad perspicuitatem, quia Lat. *inermes* etiam in nominativo sic habet, quem tamen stultissimus modo lector hic sumat.

ἔξωθεν) Pol. et Bg. id reddunt *tantum.* Quid si exponeretur *extra scrobes*, ob sqq. *Leisn.* alii *caedem* tantum *faciebant.* Immo vero: *forinsecus* caedebant. Erant enim Alexandrini cincti a Caracallae militibus. Hi igitur caedendo viam introversus sibi sternebant. *Gedik.*

Leisn. et in m. Ox. „quid ἔξωθεν?" In quo adv. sane et Sch. dederat illud *tantum*, quod nullo modo significare potest, liberrime a Bg. e P. servatum e supplemento, quia milites quidam *extra*, i. e. in extrema parte et acie s. circulo, tantum armis occidebant vulnerabant ve circumseptos, alii vero aliis instrumentis intra circulum, in eius que area veluti, foveas faciebant; quod alterum, v. c. ἔσω s. ἔνδον, Noster opprimit, ut alibi alterutrum e talibus relatis atque oppositis, cf. 1, 15, 6. m. it. 4, 7, 6. et simile quid ap. Phil. p. 767. B. e. οἱ μὲν εὐθὺς ὤρυττον βόθρον, foveam *fodiunt*, οἱ δὲ πρὸς βίαν εἷλκον ἀφηνιάζοντα λ.

τοὺς ἐμπίπτοντας) *et* attrahentes, *quicunque* in *eorum* manus *incidebant*, in *eas* coniiciebant. *Steph.* Ven. πίπτοντας, quam lectionem in Eclogis quidem amplexus sum; nunc vero, re melius perpensa reiiciendam duco. Si enim Herodianus hoc verbum adhibere voluisset, dicendum ipsi fuisset πεσόντας non πίπτοντας. *Stroth.*

Qui cum in textu Chr. statim edidisset ἑλ. τε τοὺς πίπτοντας ἐνεβ., in N. „sic e Cod. Ven. restitui, vulgo enim male legebatur ἐμπίπτοντας" quod, omissum a P., praeter Stp. in m., quoque Bg. sequitur, conversum ut 3, 9, 18. 1, 12, 15. e., habens que commodum sensum, iuvenes, propinquos, cives, rusticos, retentum item a Stp. Th. 3, 316. F. m. sine Vs. Sed contra Mss. duorum πίπτοντας non firma Strothi est causa, a tempore ducta, cum et in vulg. lectione praes. debeat sumi cum Bg. pro praet. s. impf. Mihi videtur sic, in marg. stetisse πιπτοντ. sic per compendium, ut extrema syllaba supra scripta, quae esset, non satis appareret. Stetit autem ibi, ut glossa, quasi compos. hic valeret pro simpl., aut ut pertinens ad sq. membrum, ubi diserte refert Ms. Ba.

μέγιςον ἤγειρον ταχέως [y] πολυάνδριον. πολλοί τε καὶ ἡμι-

ximum excitarunt mox tu-
15. mulum. Multi etiam fe-

y) Ms. Ba. ταχέως τάφον πολυάνδριον, fed Ms. Ve. ταχ. τάφον πολυανδρίᾳ λ. v. N.

alio cafu, qui gen. et ipfe latere potuit in ifto compendio. Hinc in textum prioris membri venerit, alieno loco, ut faepe. Sed cum auctor Ms. Ba. fecundo in membro fuppleviffet id, (auctum articulo, ut alibi, et forte quoque additum, ut moneretur, σωμ. hic effe i. q. πτωμάτων, cf. 1, 15, 13., quo et refpicit P. *cadavera*, non tamen neceffario intelligendo Gr. de mortuis, fed et univerfe cum Bg., ob fqq. ἡμιθν. et ἀτρ.) pro vulg. ἐμπιπτ. placuit illi fubftituere aliud quidvis et adeo illud τοὺς πλείςους, ubi nec articulum requiras, et vim alienam agnofcas tum e litteris vulg. abhorrentibus, tum e diffenfu Mss. rel. ad fecundum membrum, ubi ad v. πληρ. explet Bg. pron. αὐτὰ e pr. ὀρυγμ., (unde et Stroth. in Chr. N. „fc. τὰ ὀρύγματα") ducens fua ad fq. τ. γ. ἐπιχ. partim e P. pro Sch. „aggerentes *terram*, (qui praefixerat) ἐπιχέω, ex χέω, *fundo*" fed Sb. Ind. modo „ἐπιχέοντες γῆν" et Stroth. Chr. „ἐπιχέω, darauf *fchütten*" dum hoc thema de fluidis modo reperi, cf. praeter L. Ern. et N. T., quoque Ind. Ael. V. h. Xen. Bach. cum Polb. dubio loco, et tantum Stp. Th. 4, 472. A. e. ad χεῦαι „Euft. et Schol. Hom. ait χέειν interdum poni pro γῆν ἐπιχέειν τοῖς τεθνεῶσι, *terra* obruere *mortuos*" et ap. Hom. ᾿Οδ. έ, 257. de ratis fundo πολλὴν ἐπεχεύατο ὕλην, *multam ingeffit materiam*, quod ipfum poëta de fluidis adhibuit, cf. Stp. Th. et Ern. Ind. v. ἐπεχ., unde Nofter ad analog. modo dederit; nec tentem vulg. in ἐπιχόοντες f. hinc contractum ἐπιχοῦντες, quia et primitivum χόω i. q. χέω, et Lat. *fundere*, quo redditur utrumque, ut noftratium *fchütten*, valet etiam de aliis, non de folis fluidis. Et Noftri formulam in ufu fuiffe, faltem ap. recentiores, Grammatici ifti antea probant ap. Stp.

πολυάνδριον) De hac voce v. Periz. ad Ael. V. h. 12, 21. (p. 748. N. 4.) qui ibi πολυάνδρια ait vocari loca publica, ubi *pauperes* communiter fepeliebantur f. abiiciebantur. Mallem loca, ubi *multi* fepeliebantur, vel propter hunc Herodiani locum. *Leisn.* Ven. male ταχέως τάφον πολυανδρίᾳ, v. N. ad Eclogas. *Stroth.*

Qui ibi „Cod. Ven. peffime. ferendum effet τάφον πολυάνδριον, quod eft ap. Hefych. fed fubftantive quoque haec vox occurrit in Suida, Aeliano et Aefop. Fab. 73." In Ms. Ve. nihil eft, quam depravatum vocabulum, confufis ου et α cum iota poftfcripto, f. ο cum α et ν cum iota ifto. Tum ap. Hefy. 2, 995. m. habetur πολυάνδριον, τάφος πολυχώρητος, μνῆμα, (ubi in N. huc refpicitur fine Vs.) fed ap. Suid. 3, 142. e. πολυάνδριον, μνῆμα, τάφος, τὸ θρυλλούμενον παρὰ πολλοῖς ξενοτάφιον, feu, ut Kuft. coniicit, κοινοτάφιον, pro quo Toup. ad Suid. P. 3. p. 66. e. ξυνοτάφιον, vicinius, quoad litteras, nec tamen neceffario, cum habeat Suid. 2, 652. m. ξυνοδόχος, ξενοδόχος, ubi Kuft. et Toup. nihil tentant. Hinc autem gloffam in noftro loco duxit auctor Ms. Ba., forfan in marg. reperiens τάφον, quo innuebatur noftrae vocis vulg. aut notio aut ellipfis, ignota L. Bos., etiam illa, cum μνῆμα fupplet Hs. Ind. Aes. Fa., ubi eft bis pro fubft., ut ap. Iof. 2, 318. l. 4. de urbe conquerentem, τάφος οἰκείων γενομένη σωμάτων, καὶ πολέμου τὸν ναὸν ἐμφυλίου ποιήσασα πο-

θνῆτες εἱλκύσθησαν, ἔτι τὲ ἄτρωτοι συνεχώσθησαν [z]. ἀλλὰ μὴν καὶ τῶν ςρατιωτῶν οὐκ

mimortui pertracti sunt, multi nec vulnerati una obruti. quin et ex militibus non pau-

z) συνώσθησαν Mss. tres, v. N.

λυάνδριον, *tumulum*, ubi praeced. ταφ. σωμ. syn., et p. 375. e. τὸ κύκλῳ μὲν ἱερὸν ἀπὸ πλήθους νεκρῶν προσεοικέναι πολυανδρίῳ, τὸν δὲ ναὸν αὐτὸν φρουρίῳ, *coemeterio*, quo Lat. habet quoque Stp. Th. aliunde, sed ap. Dion. H. S. T. 1. 12, 6. τάφοι (al. τάφροι) τινὲς ἀρχαιοπρεπεῖς, καὶ πολυανδρίων ἐν ὑψηλοῖς χώμασι μηκυνομένων περίβολοι, *sepulcra* quaedam *antiqui* operis, *et* septa *sepulcretorum* per *celsos* aggeres *extensorum*, (G. Th. sine Gr. „*sepulcretum*, locus, ubi multa sunt sepulcra") denique ad Poll. 6, 15. e. N. 46. post scripturas alias, ignotas Stp. Th. et L. Ern., πολυάνδρειον et πολυανδρεῖον, censetur, per simpl. ι esse magis usitatum et *sepulcrum capacius*, *in quo plusculae cellulae locandis cadaveribus*, quae conveniunt in *catacombas*, de quibus Per. ad Ael. l. l., non item hic ap. Nostr., ubi intelligitur locus, in quo, propter praeced. plures foveas cum ingesta humo, sunt multa sepulcra, multi tumuli; unde Bg. non bene e P., pro illo *sepulcretum*, aut Sch. „coemeterium *magnum* cadaverum sepultorum" nec sufficit illud recentissimi Vernaculi „*einen* grosſen *Grabhügel*" sed aut Stroth. Ind. Chr. *Kirchhof*, aut *Gottesacker*. Ut que per se ob adv. ταχέως (a P. oppressum) exciderit τάφον illud similis initii: tamen manserim in vulg., quia ab aliis quoque solum vidimus, et Mss. suspecti sunt de glossis talibus e genere ellipsium. Caeterum ad analog. Noster etiam in πολ. cum v. ἤγ.

πολλοί τε) Bg. e P., praeter alia, tum in omissa copula τὲ, (in transitu ad alia, ut supra in δὲ καὶ, pro quo hic variatur,) tum in repetito adi. πολλοὶ, per anaphoram, cf. 1, 12, 18. m. ad οἱ δὲ ἵπποι, sed hic pro mera copula τὲ, aut pro binis ἔτι τε, quorum adv. temporis, saepe omittens, cf. 2, 3, 9., poterat cum P. servare, v. c. *et* nondum *vulnerati*, it. *et* adhuc *invulnerati*, severior in ἡμ. e Sch., ubi Stp. Th. hinc sine Vs. et memoriter cum alio accentu ἡμίθνητες, cf. Poll. 6, 160. Arist. Nub v. 504. Ind. Sb. Luc. et Dion. H. S. T. 1. (ubi et syn. ἡμιθανής, it. ap. Diod. S., sine exemplo in Stp. Th.) et in ἄτρ. Ael. V. h. cum Luc. et Suid. sed in v. ἑλκυ. Moer. p. 134. cum N. Thom. M. p. 297. Ind. Dem. L. N. T. Fi. et Schw., quo variatur cum §. 14. ἕλκειν, cf. Suid. 1, 716. e. ἕλξει, ἑλκύσει, it. 2, 24. e. non coll. ad Hes. 1, 1179. e. p. sq. i. 1183. i.

συνεχώσθησαν) Ven. συνώσθησαν quam lectionem etiam Pol. expressit (*detrudebantur*,) quamque h. l. veram iudico. *Stroth*.

Qui et in N. Chr. „in Cod. Ven. est συνωσθ. quae lectio non contemnenda videtur, mox enim noster eodem verbo utitur" ad quem locum librarius comparando respexerit, consentiente hic P., ut alibi, sed e Cod. tali, cum lectio vulg., expressa etiam a Bg. (e Sb. Ind. et partim e Sch. „terra aggesta *obruti sunt*") per se bona sit, respiciens ad §. pr. τὴν γῆν ἐπιχ. (ut altera ad §. eiusdem v. ἐνέβαλλον, cf. Hes. 2, 1597. m. ἄσεν, — ἀπώσατο, κατέβαλλεν,) sed Noster, ut scriptor elegans, variare potuerit, cf. Ind. Herdt. et Geop.

ἀλλὰ) P. deserit Bg. per enunciationem hanc, praeter v. ςρ., ubi in

ὀλίγοι προσαπώλλυντο [a]. ὅσοι γὰρ, ἔτι ἐμπνέοντες, καὶ δυνάμεως μετρίως ἔχοντες, συνωθοῦντο, περιπλεκόμενοι [b] συγκαθεῖλκον αὐτούς. τοσοῦτος δὲ [c] ἐγένετο φόνος, ὡς ῥείθροις

16. ci ſimul perierunt. nam qui adhuc ſpirantes et virium non nihil retinentes ſimul detrudebantur, impliciti, ſecum 17. detrahebant illos. Tanta autem facta eſt caedes, ut ri-

a) προσαπώλλοντο Ms. Ba. ſed προσαπόλλυντο ed. Pat. v. N. b) Comma Ms. Bg. hic etiam in A. al. c) δ' ἐγ. Ms. Ba. cf. 3, 12, 12.

Ms. error eſſe poteſt in vocali, ſed et ſapientia librarii alicuius per tempus aliud aor. 2. cum lapſu tamen in dupl. λλ., ut alias, dum miſcentur et hic tempora varia, cf. in v. πρ. Fi. ad Well. p. 246. m. Ind. Luc. et Hs. Aes. Fa. ſed ſine Ind. Plut. Krg. §. 314.

ὅσοι γὰρ) In duobus his modo Bg. cum P., in rel. libero, cf. in v. ἐμπν. L. N. T. Schw. cum Luc. Ind. et N. ad Heſy. it. Stp. Th. v. e. hinc ſine Vs., ſed ſimile ex Eur. σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι, qui pauper in ἔμπνους, cf. Ind. Sb. et Ael. V. h. cum Thom. M. p. 303. et N. ad Heſy. ſed ſimile quid ad ſententiam in ſq. membrum ap. Thuc. 129, 14. de aegris e peſte illa, ἔτι ἔχοντές τι δυνάμεως, aliquid *virium* adhuc *retinentes*, ſed in phraſin Noſtri Stp. Th. v. μετρ. i. praeter P. „*quibus* modicae *adhuc* vires *ſuperabant*, — Plat. μετρίως ἔχω ἡλικίας, ſum *aetate* ſatis *matura*" a qua ſeveriore ratione reddendi v. ἐχ. cum adv. et gen. rei diſcedit Bg. magis, quam §. 9., pro *vires* modicas *habentes*. In ſq. συν. oblique P., ſed Bg. fere cum Sch. „cum confoſſis in foveam *ſimul* detrudebantur" ſub quibus extr. Stp. Th. „nam *impliciti* militibus, qui ipſos cum caetera turba in foveam *detrudebant*, ſ. *deiiciebant* terra obruendos, eos *una* ſecum *trahebant*" quaſi cepiſſet in med., cf. Bud. C. Suid. non coll. ad Hes. cum Ind. Sb. Polb. Ioſ. et Xen. Bach. In ſq. περ. Bg. e P. per formam paſſ., pro *ſe* implicantes *illis*, circumplexi *illos*, quippe omiſſo dat. pron. αὐτοῖς, cf. Ind. Ael. V. h. Luc. Ioſ. 1, 424. ſ. 4. e. Dion. H. S. T. 1. Xen. Z. M. S. et Bach. Krg. Plut. Geop. it. Sb. ubi et alio ſenſu, ut Rs. Or. V. 4., non tenente Stp. Th. ultimum v. συγκ., nec me aliunde, niſi e L. Ern., oppreſſa praep. „deorſum traho" ubi P. ſupplementum recte omiſit Bg., cf. ſimile quid ap. Diod. S. 2, 170. l. 3. κατατετρωμένοι τὰ σώματα καὶ λειποψυχοῦντες συνεπλέκοντο τοῖς πολεμίοις, συναποθνήσκοντες τῇ τῶν ἐχθρῶν ἀπωλείᾳ.

τοσοῦτος) Conſentit Dio C. 1307, 31. τοσούτους κατέσφαξεν, ὥστε μηδὲ εἰπεῖν περὶ τοῦ πλήθους αὐτῶν τολμῆσαι λ., huc ſpectante Cas. ad Spart. in Carac. p. 717. N. 1. ſine Gr. „tantum ea laniena ſanguinis effuſum, ut Nili oſtia, qua patent latiſſime, colorem mutarent, totum que illud littus cruore inficeretur" cf. Excpt. ap. Suid. 1, 234. i., τοσ. δὲ ἐγ. φ., ὥστε τὸν Νεῖλον ἅπαντα φοινιχθῆναι, ſanguine *inficeretur*, per mendacem hyperbolen, ut ap. Flor. 3, 3, 9. *ea* caedes *hoſtium* fuit, *ut* victor *Romanus* de *cruento* flumine *non* plus *aquae* biberit, *quam* ſanguinis *barbarorum*, cf. in φ. ἐγ. 3, 2, 4.

ῥείθροις) Poſt πεδίου videtur φερομένοις deeſſe. *Reisk.* ſane tanquam oppreſſum per brevitatem, quam recte Bg. ſervat pro P. ſimili expleto par-

αἵματος διὰ τοῦ πεδίου [d] τάς τε ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, μεγίστας οὔσας, τόν τε [e] περὶ τὴν πόλιν αἰγιαλὸν πάντα φοινιχθῆναι. τοιαῦτα δὴ [f] ἐργασάμενος τὴν πόλιν, ἀπάρας [g] εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο.

vis sanguinis per campum, cum fauces Nili, ingentes sane, tum circa urbem littus omne purpurasceret. Hisce perpetratis adversus illam urbem, inde Antiochiam venit.

d) Comma Ms. Bg. hic etiam in cdd., praeter Lugd. v. N. e) Hoc τὲ omittit Bc. 1. vitiose, monente etiam Strotho. f) δὲ Lug. cf. 4, 7, 2. g) Sine iota hic modo Bs. 1. R. et Bc. 2. cf. 4, 8, 15.

ticip., forsan e 3, 4, 10. pro quo loco omnino variatur, πολλοῦ ἐργασθέντος φόνου, ὡς καὶ τὰ ῥεῖθρα τῶν διὰ τοῦ πεδίου ποταμῶν ῥεόντων, αἵματος πλεῖον, ἢ ὕδατος κατάγειν εἰς θάλασσαν, ut formula brevis e subst. ῥ. cum praep., quam affine habet verbum, reputari queat pro gen. consq. affinis verbi, veluti ῥέοντες αἵματος διὰ λ., scribente Nostro ad analog., cf. Luc. 2, 126. e. ποταμοὶ περιέῤῥεον — ὁ δεύτερος — αἵματος, amnes *sanguinis*, et Lucr. 2, 354. *vitulus* — concidit, *sanguinis* exspirans — *flumen*, et Virg. Aen. 11, 668. *sanguinis* illc *vomens* rivos *cadit*, cf. G. Th. v. *riv.* e., ubi et v. *fauces* e. de Nilo diserte e Plin., pro ostiis, ap. Bg. e P., qui libere addit pron. iterum, ut Bg. adv. ad sq. μεγ., ad participium restituendum quodammodo, sed ex eodem in sq. τὲ et φοιν., ubi G. Th. de *mari* quidem, at modo per „purpureum fieri" rubicundum, rubere, cf. ib. *rubefacta* sanguine *tellus*, et Luc. 2, 84. l. 46. πολλοὶ — ἀνῃροῦντο, καὶ τὸ αἷμα ἔῤῥει πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφρῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, sed 3, 455. l. 93. ὁ δὲ ποταμὸς ἑκάστου ἔτους αἱμάσσεται, καὶ τὴν χροιὴν ὀλέσας, ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσσει τὸ πολλὸν τοῦ πελάγεος, magnam *maris* partem *inficiens*, sed ib. alibi Gs. cum Bg., cf. Ind. et Ios. cum Hesy. et Stp. Th., qui hinc e P.

τοιαῦτα) Totam periodum hanc, a P. neglectam, videas in ed. Stp. restitutam, unde Bg. discedit modo in τοι. et δὴ, cf. 4, 7, 1., it. in Lat. ad ἐργ. (quod cum pron. eodem τ. affert Stp. Th. e Lys. Or. sine Ind. sed cum eodem acc. τ. π. Bud. C. 373, 15. sqq. ex Andoc. cf. Rs. Or. Ind. V. 8. ubi et aliud exemplum cum acc. pers., qualis et hic in τ. πολ., pro civibus, Thuc. Ael. V. h., ubi et cum dat. pers., Luc., ubi quoque cum τοιοῦτον et pr. περὶ, quae proprie est illa Bg., 1, 121. l. 16., ut Ind. Dem. alia syn. εἰς, cui add. 58, 17. κακὰ ἐργαζόμενον τὰ μέγιστα τὴν πολ. 274, 15. 428, 9. p. sq. l. 27. 431, 16. 442, 8. it. 172, 17. 397, 9. 437, 4.) sed sumit artic. pro pron. et v. ἀπ. pro mero adv. loci ἐκεῖθεν cum Sch., qui monebat, hic esse „sine casu" ubi proprie per ellipsin, tacente L. Bos., desunt ἀπ' αὐτῆς s. illud adv. Gr., unde reddidissem, *talia* igitur *cum fecisset* illi *urbi*, digressus *inde* rel. Caeterum alia mala, illata urbi isti a Caracallo, narrat Dio C. l. l. unde Angli ap. Heyn. H. 4, 1063., qui ib. med. recte videntur sumere v. ἀφικ. pro redire, cf. 4, 8, 15., quanquam licet etiam pro abire s. proficisci accipere, cf. Rs. An. ad Gr. scr. V. 1. ad Dion. Chr. p. 53. e., sed tamen cum ellipsi s. supplemento adv. alicuius, v. c. πάλιν, ob illum Nostri l. l.

Ἐπιθυμήσας δὲ μετ' οὐ πολὺ Παρθικὸς κληθῆναι, καὶ Ῥωμαίοις ἐπιστεῖλαι [h] ὡς χειρωσάμενος τοὺς κατὰ τὴν ἀνατολὴν βαρβάρους, καίτοι γὲ οὔσης [i] εἰρήνης βαθείας, μη-

Cum autem coepiſſet velle non multo poſt Parthicus vocari, et ad Romanos litteras dare, quaſi ſubiugaſſet orientales barbaros, quanquam in altiſſima pace, machinatur tale

h) Comma hic in Bs. 2. L. non male. i) Ms. Ba. εἰρ. οὔσης βαθ. v. N. it. in variam ſcripturam edd. καίτοι γε A. 1. ſed καί τοι γε A. 2. tum καίτοιγε Stp. et καί τοιγε Bs. 2. etc. ut in ſq. τοι. τὶ 1, 10, 10.

ἐπιθυμήσας) Bene factum, quod paulo fuſius hoc et ſq. cap. deſcribit Herodianus facinus, crudelitatis et perfidiae plenum, quod Dio et Spart. breviſſime perſtringunt verius, quam narrant. *Boecl.*

Cf. Spart. in Carac. c. 6. p. 717. ſed Dion. C. p. 1297. ſq. 1303. e. p. ſq. l. 34. 1306. 1309. ſq. ubi Fabr. §. 1. huius belli ſ. potius latrocinii annum conſtituit A. U. C. 970. (non culpante Heyn. ap. Angl. H. l. l. alterum, quem inde nos dedimus ſupra ad 4, 9. i.) ſed ad §. 3. monet, Herodianum hic, ut alibi ſaepius, abire a Dione, qui 1309, 1. μετὰ δὲ ταῦτα ἐς τοὺς Πάρθους στρατεύσας, πρόφασιν, ὅτι οὐκ ἠθέλησεν αὐτῷ ὁ Ἀρταβ. τὴν θυγατέρα μνηστευσαμένῳ συνοικίσαι λ. Hic quidem P. negligit μ. οὐ π., liberior idem in rel., ut Bg. ipſe in v. ἐπιθ.

ἐπιστεῖλαι ὡς χειρ.) Romanis *ita* ſcribere, *ut* qui *barbaros* orientales *ſubiugaſſet.* Niſi forte dictum ſit pro ὡς χειρώσαιτο, hoc ſenſu, *et* Romanis *ſcribere*, ſe *barbaros*, qui *in* oriente *eſſent*, ſubiugaſſe. *Steph.*

Qui in Th. 3, 1003. E. „litteras dare ad Romanos, quibus ſignificaret, ſe barbaros orientales ſubegiſſe, ſeu ut P.“ quo de errat, cum ille omiſerit καὶ Ῥ. ἐπ., monens ib. de v. ἐπ. cum particula ὡς, ex h. l. tantum, ubi peculiare Noſtri quid eſt, et ὡς cum particip. aeque recte Bg. reſolvit iterum, cf. 3, 11, 14., eodem id ſenſu valens pro acc. cum inf. hic cum nominativo participii, ut alibi cum gen., cf. Z. Ind. Xen. Cyr. v. ὡς b. e. cum N. ad 2, 3, 15., ad quem inf. redit quoque Stp. alterum ὡς χειρώσαιτο, cf. v. ἐπ. cum nudo particip. ſenſu alio ap. Luc. 3, 411. l. 56. οἱ πένητες — ἐπεστάλκασί μοι, αἰτιώμενοι ὑμᾶς, λ. litteras *mihi* -- miſerunt, *quibus* vos *accuſant*, cf. ſupra 2, 8, 14., variante Noſtro omnino ſic pro v. ἐπ. cum inf. et acc. ſuperiorum locorum, ut pro 2, 1, 9. e. τῶν ὑπὸ τὴν ἀνατ. βαρβάρων per praep., qui videntur iidem eſſe cum 3, 9, 1. e., praeter que Parthos, etiam alii, cf. 4, 11, 14., nominatim Augarus Osroënorum, et Sanatruces Armeniorum rex, quos diſerte memorat Dio C. 1297, 58. ſqq. de Parthico hoc bello agens.

καίτοι γὲ) His duobus accentibus nos quidem utimur, reddentes *etſi ſane* ſ. *revera*, hic in media oratione poſt comma et cum particip., ut alibi poſt punctum et cum finito verbo per tria Lat. *et* ſane *quidem*, ubi et concedimus ſeparanda in tria Gr., ſecuti ſic maxime ſeveritatem Hoog. in Op., qui tamen inconſtanter p. 614. N. 16. cum particip. ſemel reddit modo per *quanquam*, peremto ita γὲ, ut alii faciunt, cf. Bud. C. 1289, 20. Vig. p. 513. N. 60. p. ſq. Nr. 23. L. N. T. Ind. Fi. Aeſch. v. καὶ e. it. Z. Xen. M. S. et Cyr., neſciente Stp. Th. 4, 1115. G. e. it. Dev.

οὔσης εἰρ. β.) pax multa, magna, v. Periz. ad Ael. V. h. 6, 6. p. 417.

χανᾶται τοιόνδε τί. ἐπιστέλλει τῷ βασιλεῖ Παρθυαίων, (Ἀρτάβανος δ' [k] ἦν ὄνομα αὐτῷ,) πέμπει τε [l] πρεσβείαν καὶ δῶρα πάσης ὕλης τε [m] πολυτελοῦς καὶ τέχνης ποικίλης. τὰ δὲ γράμματα ἔλεγεν, ὅτι δὴ

2. quiddam: Dat litteras ad regem Parthorum Artabanum nomine mittit que legationem et munera cuiusvis materiae pretiosae artificii que
3. multiciplis. Litterae vero declarabant, *quasi vel-*

k) Ms. Ba. δὲ ἦν — αὐτῷ· π. cf. 4, 9, 17. i. l) Hoc τε deest in Ms. Vi. *Loc.* v. N. et de δὲ Bs. 2. al. m) Ms. Ba. ὕλης πολ. v. N.

(ed. Gron. p. 451. N. 9.) Sic Luc. in Tox. c. 36. T. 2. p. 544. (N. 87. ubi et Nostri hic locus sine Vs. affertur, nec tamen simillimus ille 4, 14, 13. ἐν εἰρ. β., quorsum pertinet Bg. Vs. e P., etiam per gradum alium.) βαθὺς generaliter de omni fere magno, v. Reitz. ad Luc. Reviv. T. 1. p. 609. (N. 93.) *Leisn.*

Cf. ib. 2, 602. N. 77. ubi noster hic locus iterum sine Vs., sed de pace itidem ib. p. 233. l. 52. εἰρήνη βαθεῖα — ἦν, profunda *pax*, pro quo ib. 1, 638. l. 60. εἰρήνη δὲ πᾶσα, *pax* vero *ubique*, eodem sensu, ut Lat. *omnis*, pro summus, et p. 52. l. 32. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον, atqui *pax* certe *longa* balneum *tenet*, sed ap. Ios. 1, 401. s. 3. i. βαθείας ἀπολαύων εἰρήνης, *pacem* profundam *agitans*, et Stp. Th. 1, 633. e. „alta *pax*, i. e. profunda, ap. Herodi. aliquoties. Bud. esse ait pacem certam et omni belli suspicione carentem" dum tenet G. Th. sine explic. alta *quies* e Virg. A. 6, 522. (ubi Paraphr. R. *profunda*,) ita opima *pax*, et *pace* profundissima *florentes*, tropum servantibus etiam nostris, *im* tiefen *Frieden*, cf. 2, 14, 7. et alio ordine εἰρήνης οὔσης sine Ind. ap. Dem. 36, 11. 162, 4. et Xen. Cyr. 3, 3, 4. e. ut in sq. μ. τ. τὶ 1, 10, 10., ubi P. libero ordine.

ἐπιστέλλει) Bg. hic e P., etiam sine δὴ et οὖν, cf. 4, 9, 3., sed de suo more ad sq. parenthesin, cf. 1, 13, 2. et cap. hoc §. 1. e Dion. C. p. 1309., ubi §. 2. Fabr. „Artabanus, mortuo fratre Vologaeso, solus regnum obtinebat" insignitus nomine ac numero *quarti* ap. Heyn. Hist. 2, 462. e. ubi rei nostrae praefigitur a. P. N. C. 217. cf. N. supra ad ἐπιθυμ.

πάσης ὕλ.) i. e. cum muneribus rerum, quae ex pretiosa materia essent, et quarum esset varium artificium, aut etiam solers artificium. *Steph.* v. sup. 1, 10, 11. *Stroth.*

Cum illo loco ὕλης τε ἢ τέχνης θαύματα variatur hic per adiuncta adi., quorum postr., pro P. libero, reddit Bg. sensu vulgari, sed Stp. in N. exquisito, quo vix opus est in nostro contextu, cf. Ind. Xen. M. S. sed Bach. „π. τέχνη, ars *varia* et *multiplex*." Sed Mss. res una est, τε extrusum, at diverso loco, ubi Ms. Vi. librarius lapsus fuerit post similes πει litteras, cum, praeter Mss. rel., agnoscat copulam quoque P. Sed in Ms. Ba. τε non tam elapsum est ob sq. πο, quam quia librarius noluit τε — καὶ copulari post καὶ, cf. 3, 6, 19., quae hic iunguntur, ut καὶ - τε - τε 4, 8, 2. sq., dum per se abesse τε potest et ab utr. Intp. Lat. opprimitur.

ἔλεγεν) Pro libero P. (etiam servato partim a L. N. T. Schw. p. 836.

βούλεται ἀγαγέσθαι αὐτοῦ τὴν θυγατέρα πρὸς γάμον. ἁρμόζειν δὲ αὐτῷ[mm]*, βασιλεῖ τε*[n] *καὶ βασιλέως υἱῷ, μὴ ἰδιώτου τινὸς καὶ εὐτελοῦς γαμβρὸν*[o] *γενέσθαι, ἀγαγέσθαι δὲ βασιλίδα*[p] *τὲ καὶ βασιλέως*[q]

let ducere eius filiam in ma-
4. *trimonium. Conveniens autem eſſe ſibi et principi et principis filio, non privati alicuius et tenuis generum fieri, ſed ducere reginam et regis ma-*

mm) Solus Bg. per aſperum. n) *βασιλεῖ τὲ* Ms. Ba. cf. 4, 9, 9. o) *γαμβρῷ* Ms. Vi. v. N. p) *βασιλίσ λ.* Ms. Ba. v. N. q) Ms. Ba. *μεγάλου βασ. θυγ.* v. N.

ad Nr. 19. in N. „in *litteris* ſcriptum *erat*") Bg. vicinius, neſciente Stp. Th., ſed Noſter de ſuo cum *ὅτι*, at per formulam ipſam cum Herdt. 62, 6. *τὰ δὲ γρ. ἔλεγε τάδε*, it. cum Theophr. Ch. 23, 2. *γρ. — λέγοντα*, ubi cf. Ind. Fi. Sed h. l. v. *λεγ.* eſt in dupl. rectione, per litteras et diverſas §., cum *ὅτι* et cum inf., quae iungit hic Noſter, cum per ſe ſolennia ſint in verbo diverſis locis, ſecus ac P., imitante haec Bg., ſed omiſſo *δὴ* iterum, pro *ſcilicet*, cf. 4, 9, 5. ſed in ſq. formulam *ἀγ. λ.* ſupra et cum *πρ. γαμ.* nominatim Zos. 1, 17, 3. it. Bud. C. 510, 42. e Plut., ubi Bg. e P. cf. 1, 8, 9.

ἁρμόζειν) Invertebat ſententias P. cum alia libertate, dum Bg. in *ἁρμ.* aliter, quam ſupra, ſed Noſter cum inf., ut Dem., cf. Ind., cui add. 483, 9. ſed in *εὐτελ.* (cum *ἰδ.*, ap. Stp. Th. 1, 1642. D. hinc ſine Vs. ſub „unus e vulgo, plebeius" a Noſtro peculiari ratione, per ſyn. copiam a diverſa parte, iunctum,) de perſ. ſenſu phyſico Stp. Th., e P. cum Bg., ſed e Noſtro tantum, Plut. Krg. Gs. Chr., ſed alio ſenſu morali Suid. Hes. Ind. Xen. M. S. Ael. V. h., at cum acc. rei elliptico Aeſch. ep. S. Luc. Diod. S. 1, 608. l. 8. ſed cum ſyn. abl. rei Dion. H. S. T. 1. In Ms. autem Vi. dat. *γαμβρῷ* dubium ſit, utrum lapſus iterum inciderit in finibus, an librarius ſpectarit caſum tertium cum inf. poſt praeced. eundem, ſ. dat. duplicem cum uno verbo, tum pronominis, tum ſubſt., id que hic cum v. *γενέσθαι*, quod ſane tenet Stp. Th. 1, 825. F. m. per ſimilia, h. e. per duo ſubſt., *ἐπιτρέπω τῷ πολεμίῳ δικαστῇ γενέσθαι*, et ſimul cum adi. *τῷ Νομᾷ μέγα — ὑπάρχει τὸ ξένῳ μετάπεμπτῳ γενέσθαι*, cui generi eſt affine illud per pron. et adi. aut per ſubſt. cum adi., ut ap. Fi. ad Well. p. 331. m. e. *θεμιτὸν — ἐμοὶ ἀγαθῷ ἀνδρὶ γενέσθαι*, et *τῷ υἱεῖ ἐφθόνει, ὡς βελτίστῳ γενέσθαι*, et cum ſyn. v. ap. Krebs. Decr. Ath. p. H. p. 412. m. *συμφέρειν αὐτοῖς τὸ αὐτοκράτορσιν εἶναι*, cf. Poſſ. Sy. 156. e. ubi p. ſq. eſt quoque inverſa ratio per ſubſt. cum pron. *τῷ ἀδίκῳ — ἐξῆν τοιούτοις μὴ γενέσθαι*, Z. ad Vig. p. 198. a. m. cum Bach. ad Xen. Oec. 11, 5. et Iens. L. L. p. 82. m. Quam lectionem Ms. tamen nondum receperim, quia noſtri Cod. ſaepe vulgaribus exquiſitiora ſubſtituunt.

βασιλίδα) Herodianus alias amat *τὸ βασίλισσα* 1, 7, 6. et 6, 1, 20. Si Moeridi credendum: utramque vocem repudiant Attici, dicentes potius *βασίλεια* pro regina. Sed et *βασίλισσα* dixerunt Attici, et *βασιλὶς* eſt ap. Eur. Hec. (v. 552. quae ib. v. 484. et 891. dr. *ἄνασσα*) *Leisn.*

Quem cf. ad 1, 7, 6. et 1, 9, 4. Sed in Ms. Ba., cum *βασιλεὺς* de fem. genere non uſurpatum meminerim, videtur latere per depravatio-

μεγάλου θυγατέρα. δύο δὴ[r] ταύτας ἀρχὰς εἶναι μεγίστας, τήν τε Ῥωμαίων καὶ τὴν Παρθυαίων· ἃς συναχθείσας κατ' ἐπιγαμίαν, μηκέτι ποταμῷ διωρισμένας[ſ], μίαν[t] ποιήσειν ἀρχὴν[u] ἀνανταγώνιστον. τὰ γὰρ

5\. *gni filiam. Duo haecce*
imperia eſſe maxima, Ro-
manum et Parthicum, quae
coëuntia per affinitatem, ne-
que amplius flumine ſepara-
ta, unum factura imperium
6\. *invictum. Nam reliquas*

r) δὲ Ms. Ba. v. N. ſ) In Ms. Ba. colon. t) ἀλλὰ μίαν λ. Mss. tres, v. N. u) Ms. Ve. ἀρχὴν καὶ ἀνανт. v. N.

nem gloſſa βασίλισσαν, ut ad Soph. Antig. v. 954. quoque variat pro textus τὴν βασίλειαν ap. Schol. ſic „τὴν βασιλίδα) τὴν βασίλειαν“ cf. D'Orv. Ch. p. 445. m. ad v. 17., ut de ſq. βασ. μ. de rege Parthorum ad 3, 9, 18. quocum ὁ μ. β. variatur per ordinem, (quem reſpexerit Ms. Ba auctor, ſine lucro ad laevitatem,) ut cum §. pr. ἀγ. πρ. γαμ. per v. privum ἀγ., ſpectante huc Spanh. de Pr. et u. num. 1, 447. „hinc conſueto more non Artabanus ſolum Parthorum rex ap. Herodi. μέγας βασιλεὺς dicitur, ſed etiam Antoninus Caracalla litteris ad eum ſcriptis μεγάλου βασιλέως filiam ambire ſe profitetur, ſcilicet, ut, ſub blanda honoris et affinitatis illius ſpecie, incautum eundem opprimeret.“

δύο δὴ) Ms. δὲ, ut alibi, cf. 4, 8, 9., copulam transeundi, pro *igitur*, (quanquam et illa Ms. procedit, e confuſione ſolita) opprimente iterum P., ſed Bg. reddente, quaſi transpoſita ſit, ταύτας δὴ δύο λ., cf. 4, 3, 16., qui et e P. mox τὲ omittit, ſalvo ſenſu, intervallo ſq. καὶ, pro *tum-tum*, ſed ſecus, ac ille, ſervat pr. pron. In ſq. συναχθ. cum κ. ἐπ. Stp. Th. 1, 87. E. m. hinc ſine Vs. ſub „coniungo, conſocio“ pro Bg. e P., ubi G. Th. 984, 31. „*regna* bina *cum* populis *coiſſe*, i. ex regnis duobus unum eſſe factum Ovid.“ ſed praeterea modo *affinitate* aliqua *ſibi* coniunctos *interemit*, ad quam aliquam analog. hic ſcribatur, ubi Bg. prae P. ſeverior in κατ' ἐπ., quam 1, 6, 11.

μίαν) Ven. ante hanc vocem ἀλλὰ, ex mox poſt ἀρχὴν, καὶ inſerit, quod poſterius potius probarem quam prius. *Stroth.*

Neutrius rei novae veſtigium ap. P. comparet, qui tamen, dum copulam refert aliquam ante μηκέτι, oſtendere videtur, unde καὶ in Ms. Ve. ortum ſit. Scilicet aliquis librarius, reperiens καὶ in marg., quod pertinebat ad membrum illud μηκ. — διωρ., id alieno loco inſeruit iterum; niſi tamen, non tolerans bina adi. cum uno ſubſt., (a Noſtro ex arte poſita ab utr. latere,) addidit καὶ pro mera copula, aut pro Lat. *idque*. Sed altera res, communis rel. Mss., in ἀλλὰ intruſo, ob pr. μηκέτι, ut poſt μὴ 2, 5, 8., plane tollit ſeriem, cum membrum per inf. non coëat cum membris pr. per participia, quae, cumulata hic iterum, ſine copula intelligentur ſic, ut ſecundum μηκ. ποτ. διωρ. in apodoſi quadam praemittatur, ad hanc rationem, *quae*, ſi *copulentur* per *affinitatem* ſ. matrimonium, *dum* non *amplius* flumine *ſeparentur*, unum *factura* ſint *imp. inv.*; unde nec Bg. debuit addere copulam, aut μηδ' ἔτι clam corrigere; etſi per ſe confuſio litterarum incidere potuit; libere addente P. tum adv. μόνον ad μίαν, cf. 4, 5, 15., tum pron. τινὶ ad ποτ. (cf. 2, 15,

λοιπὰ βάρβαρα[x] ἔθνη, ὅσα νῦν ὑπὸ ταῖς τούτων βασιλείαις, εὐάλωτα ἔσεσθαι αὐτοῖς, κατὰ τὰ[y] ἔθνη καὶ κατὰ τὰ[z] *barbaras nationes, quae non sunt subiectae his imperiis, expugnabiles futuras; cum separatim gentes et coetus in*

x) ἔθνη βαρβ. Ms. Ba. v. N. y) κατὰ ἔθνη Mss. Ba. et Vi. v. N. z) Ms. Ba. κατὰ συς. v. N.

8.) qui innuitur aut Tigris aut Euphrates, cf. 4, 11, 3. i., terminus imperii Rom., quo de alibi, scribente Nostro ad analog. tum in δμωρ. cum ποτ., cf. Ind. Luc., tum in ἀρχ. cum ἀναντ., ubi Stp. Th. hinc cum Bg. it. P. partim, sed G. Th. ex Sall. imperium *vetustate* invictum *tabescere.*

βαρβ. ἔ. ὅσα νῦν) Forte νῦν οὐχ ὑπὸ λ. Mox delendum τὰ ante ἔθνη et ante συστήματα. *Reisk.* Video haec non recte intellecta Politianum que male interpretatum esse. σύστημα inter alias significationes, eam habet, qua *sectam, factionem, societatem, coetum que hominum* denotat. Sic Luc. Icarom. de philosophis per sectas divisis ait: εἰς συστήματα διαιρεθέντες. In nostro loco *congregatos in unam societatem homines, quibus communis est resp.*, denotat, ac optime per nostrum *Horden* reddi potest. Haec autem verbis inest sententia: *si duo tanta imperia iungerentur, non resistere sed facile vinci posse caeteras gentes, utpote quarum non plures inuicem coniunctae essent, sed quarum singulae gentes, singuli que coetus separatim a caeteris regerentur, tot que efficerent imperia a se invicem disiuncta, quot essent gentes ac coetus.* Hoc enim est κατὰ τὰ ἔθνη καὶ κατὰ τὰ συς. ἀρχόμενα. Hanc interpretationem veram esse omnia clamant. Vox τούτων tamen suspecta est. *Stroth.* Post νυν insero οὐχ, quod facile poterat excidere ob simillimum illud ὑπο, quod statim sequebatur. Videtur vero negatio ista necessario hic requiri. Dicit enim Caracalla, τα λοιπα ἐθνη — εὐαλωτα ἐσεσθαι. Hinc gentes, de quibus loquitur, *nondum* erant sub iugum missae, sed mittendae adhuc. Facile autem poterant vinci, quo iam regebantur κατα τα ἐθνη και κατα τα συστημ. i. e. ut Strothius egregie explicat, quoniam totidem erant a se invicem disiuncta imperia, quot erant gentes ac coetus. Cur autem eidem doctissimo viro suspecta sit vox τουτων, nescio sane. Refertur enim ad Romanos et Parthos, quos modo nominaverat autor, (recte, et sic quoque mox sq. αὐτοῖς, non simul a Strotho dubitatum, capietur.) *Gedik.*

Prima res Ms. Ba. pertinet ad ordinem alium, non meliorem ad laevitatem, sed per comparationem ductum e 1, 2, 9., tum P. consentit cum Mss. rel. in vulg., cuius vicina sibi adi. duo respuerit librarius, ubi ad τὰ λοιπ. cf. §. 1. in N., sed gratam negligentiam habeas in coniunctis τὰ λ. ἔθνη cum sq. eodem subst. κατὰ τὰ ἔθν., maxime cum stent secum, ut subiectum et praedicatum simul, at tamen in λοιπ. β. ut genus universum et totum aliquod, sed in κατὰ λ. ut partes. Altera Mss. discordia est in articulis, quos servat Ms. Ve. utrinque, sed ante συς. etiam Ms. Vi., vel elapsos ob pr. τα syllabam eandem, vel vi eiectos per comparationem cum 3, 1, 3. et 3, 8, 13. unde forsan et Rsk. tentat articulos, ut supra aliquoties, cum nihil vitiosi sit in iis adiunctis. Sed eiusdem Rsk. aliud est acumen ad priora, sentientis vitium in lectione vulg., quamvis a P. expressa, ubi Leisn. in m. Ox. „f. μὴ, (et in m.

συςήματα ἀρχόμενα. εἶναι δὲ Ῥωμαίοις μὲν πεζὸν ςρατὸν, καὶ τὴν διὰ δορατων συςάδην

7. *illis regantur. Esse autem Romanis pedestrem exercitum, hastis cominus pu-*

Ms. Bg.) pro νῦν legit οὐχ" quod postr. forte non ita placeat ob tres deinceps voces, cum aspero incipientes, ut prius, quod aeque latere potest in litteris lectionis vulg., ubi, quanquam nec Stp. corrigente Vs. P., tamen negativa quaedam requiritur sane ob contextum repugnantem sibi, dum gentes memorantur simul et sub istis duobus imperiis iam nunc esse, et adhuc expugnabiles futurae, i. e. nondum esse victae et subiectae. Itaque ulterutra neg. necessario sumenda olim, ut series sibi constet, quanquam nec Rsk. altera vox contemnenda, ut simul servetur adv. temporis, quia hoc per se alterutram neg. extrudere potuit, ut ob sq. ὑπὸ per se quoque Gedik. adv. excidit. In ingeniis quidem coniecturarum, dum non addicunt Mss., lenior est illa ratio, quae propinquior ad elementa vulg., et simplex adeo neg. praeferenda, quia adv. temporis facile intelligi licet, saepe oppressum; quod cum P. tenet hic: nihil arguitur, quam antiquam esse lectionem vulg., et eius Codicem conspirasse cum Mss. nostris, nec tamen propterea veram, quia per se ac sine negatione est absurda. Idem auctor Bg. in expleto v. ἐςὶ per phrasin cum contracta pr. ὑπὸ, sed severior in servato gen. τουτ., quam Bg., qui in rel. pro illius erroribus variis sententiam dedit melius, maxime in particip. ἀρχ. recte intellecto in notione causae, nisi quod omisit pron. alterum αὐτοῖς, et liberius vertit pr. κατὰ per adv. iterum, cf. 1, 10, 6. e. unde et addere debuit sua *in illis*, i. e. ap. illas nationes, aut *in illis terris*, quasi primum ἔθνη de loco capiens; pro severioribus, *quippe secundum singulas* gentes, *et* secundum *corpora* singula *rectas*, s. gubernatas a regulis quibusdam, aut etiam modo capitibus principibus que familiarum et gentium, nec ab uno aliquo, universo communi que domino; Sch. discedente etiam a P. et Stp. „gentes, *quae* reguntur *ita, ut* proprios *quaeque* conventus *et* rectores *habeat.* Sylb. per *conventus*" ad συς. comparante me quidem etiam illa *corpora federatorum*, ut Belgarum et Helvetiorum; quae et hodie in geographicis ac politicis vulgo nominant *systemata civitatum*, cf. v. c. Tozens gegenwärt. Zustand von Europ. P. 1. p. 7. §. 6., sed reddente Sb. Ind. aliunde commodius *collegia*, cf. Zos. 5, 23, 8. Stp. Th. sine exemplo „coetus, *conventus*" ad Herdt. p. 63. N. 37. Ind. Dion. H. S. T. 1. Polb. Luc. et Diod. S., ubi in primis 1, 197. l. 46. οἱ Τρωγλοδύται — κατὰ συςήματα τυραννοῦνται, *a tyrannis in* certas *tribus* divisi *reguntur*, ad quam analog. Noster copulat suum syn. ἀρχ. cum pr. ὑ.

εἶναι δὲ) P. iterum copulam hanc opprimit, cf. 4, 9, 3., e quo Bg. modo in διὰ δορ. formula per abl., deinde severior in rel., nisi quod subst. μαχ. reddit per gerund. et omittit copulam καὶ, a P. mutatam in pron. relat., ubi rectio proprie est haec, ut subst. ςρατ., positum in medio, utrinque habeat unum praedicatum, primo nudum adi. πεζ., sed deinde aliud adi. ἀνανταγ., instructum aliis partibus, regens que acc. τὴν μ. per ellipsin pr. κατὰ, quo respicit Sch. „*invictum* quoad *pugnam.*" Aut, ut in secunda comparis parte Παρθ. — ἐμπειρίαν copulatur persona ἱππ. πολ. cum re e genere artis τὴν διὰ — ἐμπειρίαν, sic et in hac prima parte, per legem, ut membra sibi sint paria, debet sumi persona quaedam πε-

μάχην ἀνανταγώνιστον [a], Παρθυαίοις δὲ [b] ἵππον τε πολλὴν, καὶ τὴν διὰ τόξων εὔστοχον ἐμπειρίαν. ταῦτα δὴ συνελθόντα, πάντων τε [c], οἷς πόλεμος κατορθοῦται, συμπνεόντων, ῥᾳδίως αὐτοὺς ὑφ' ἑνὶ διαδήματι

gnando invictum, Parthis autem equitatum plurimum cum sagittariae artis peritia. 8. *Hisce concurrentibus, cunctis que, quibus bellum administratur, conspirantibus, facile ipsos sub uno diade-*

a) Colon in Ms Ba. b) In Ms. Ba. παρθυαίοις τὲ ἵππον τε πολὺν, sed est in margine, γρ. πολλήν. *Mart.* Primum τὲ pro δὲ habent quoque ed. A. al., sed vitiose omiserunt δὲ Par. v. N. c) δὲ Ms. Ba. v. N.

ζὸν στρατ., quae copuletur cum re et artis genere aliquo τὴν διὰ — ἀναντ., ubi hoc adi. pertineat ad proximum subst. μαχ., sed sine illa ellipsi praep., et cum illo subst. rei stet per analog. modo, (ut ap. G. Th. *defensio* fortis *et* invicta *salutis meae*,) ad hunc modum, *esse* porro s. *enim* (ut δὲ, pro γὰρ, referatur simul ad pr. §. εὐάλωτα ἐσ.) Romanis *quidem* pedestrem *exercitum*, et *pugnam* per *bastas* comminus *invictam* s. insuperabilem, *Parthis* autem *tum* equitatum *multum*, tum *in sagittando* s. *sagittarum* praeclaram *peritiam*, cf. 3, 4, 19. in τὴν δ. δορ. μαχ. (cui hic variandi causa adiungitur adv. συς.) sed in rem ipsam Rm. ad Dion. C. p. 80. l. 82., laudatis simul Inttp. ad Virg. Ge. 3, 31. sed et p. 33. ubi, laudato h. l., dicit, „τὴν διὰ δ. λ. Romanis fuisse usitatiorem, et opponi hic τῇ ἀ. τοξ. εὐσ. ἐμπ. qua valuerint Parthorum equites, scilicet, etiam fugiendo retro sagittantes, v. 4, 15, 5. et 9.“ it. 1, 15, 4.

Παρθυαίοις δὲ) Ms. Ba. lectionem postr. quidem in adi. πολ., ortam e confusione et lapsu, convincunt tum contextus, tum Mss. rel., qui etiam contra primam istius manent in vulg. δὲ cum P., quod requirit relatum pr. μὲν, ut fortassis error in litteris inciderit solennis; scribente Nostro cum Xen. Cyr 5, 4, 3. πολλὴν ἱππ., alio ordine tantum, sed ad analog. in εὐστοχ. cum ἐμπ., at in hoc subst. (ubi Stp. Th. 3, 153. i. hinc fere cum Bg. „*peritiam* artis *sagitt.*“) cum διὰ τοξ. peculiari ratione, nisi quod per analog. subst. habet secum pr. διὰ cum alio subst. in periphrasi alicuius adi. (cf. Z. ad Vig. p. 570. a. cum Fi. ad Well. p. 367. i. 368. e.) quod τοξικὴν hic Noster reiecit ob alterum εὐστοχ. et ut priori parti διὰ δορ. similem partem referret, ubi Bg., neglecto adi. εὐσ., formulam διὰ τοξ. aeque bene per merum gen. dedit, (in cuius periphrasin saepe valet praep. illa cum aliquo subst., cf. Fi. Aesch. it. Z. Xen. M. S.) respiciens forsan in τοξ. ad notionem pro τέχνῃ τοξικῇ, qua de v. Stp. Th.

ταῦτα δὴ) Leisn. in m. Ox. „nom. cons. gen. cons.“ innuens, copulari hic simul nominativos consequ. et genit. consq., dum singuli alias ponuntur, cf. 3, 3, 11. 3, 8, 13. e., unde utrosque unis abl. consq. reddit Bg. e P., discedens in δὴ, cf 4, 3, 16., quod ille de nostra ratione per *igitur* reddebat; huc respiciente hauddubie Stp. Th. 1, 1273. e. „res dicuntur συνέρχεσθαι ab Herodi. aliquae, quae ad eundem effectum conveniunt et velut concurrunt“ sine loco, per Lat. Bg. e P., unde duxerit Noster tropum, vel e severo Lat., cf. G. Th. Nr. 4. „*concurrere* dicuntur, quae non pugnant, sed *conveniunt*, congruunt que et *conspi-*

βασιλεύσειν [d] *πάσης οἰκουμένης. τά τε παρ' ἐκείνοις Φυόμενα ἀρώματα, ἢ θαυμαζόμενα ὑφάσματα, ἢ* [e] *παρὰ Ῥωμαίοις μεταλλευόμενα, ἢ*

mate regnaturos per totum
9. *terrarum orbem. Tum nascentia apud ipsos aromata, et admirandas telas, aut apud Romanos metalla, quae ve*

d) βασιλεύειν Mss. Ba. et Ve. v. N. e) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec rel., sed ἢ τὰ παρὰ 'P. modo Ing. v. N.

rant. Ter. *concurrunt* multae *opiniones*, rel., — *convenerunt* multa, *quae mentem exturbarent meam*" h. l. ut sit i. q. simul adesse, et per copiam syn. cum sq. συμπν. pro se coniungere, se unire, i. e. simul esse; sic bono sensu et amico repertum me tenente de pers. ap. Ios. Ael. V. h. p. 346. i. Di. H. S. T. 2. Dem. cum Harl. p. Cor. p. 377. N. 42. sed de re ap. Plut. Hs. 4, 5. ταῦτα πάντα διατεινάμενος εἴποιμι, ὅτι συνῆλθε καὶ συνέπνευσεν εἰς τὰς τῶν παρ' ἅπασιν ᾀδομένων ψυχὰς λ. et in formulam πολ. κατ. ap. Luc. 2, 79. l. 16. ἢν — κατορθώσω — τὸν πόλεμον, si *bellum* feliciter *confecero*, pro qua notione Bg. iterum simplicem deligit, deserto P., qui cum Mss. rel. consentit contra Ms. Ba. ad vulg. τὲ, sic in media oratione ac membro mutatum in δὲ supra 4, 7, 2. sed hic per confusionem.

βασιλεύσειν) Ven. perperam βασιλεύειν. *Stroth.* e solenni confusione, cf. in contrariam partem 3, 13, 3., cum Ms. Vi. etiam P. manente in fut., quem deserit Bg. liberior, pro vicino Lat. casu tertio, *imperaturos* toti *terr. orbi*, quocum Noster de suo ad analog. iungit ὑφ' ἑ. δ., i. e. uno imperio regere totum terrarum orbem, communiter, unum regem.

πάσης οἰκ.) Vox οἰκουμένη non semper notat universum, qua patet, terrarum orbem, sed saepe illius duntaxat partem, et quidem praecise illam regionem, quam series orationis potissimum innuit. Ap. Schol. Arist. Eq. v. 725. πᾶσα οἰκ. est tota Graecia, v. Krebs. de usu Rom. H. p. 77. cf. infra 5, 2, (5.) *Leisn.*

Hic ut fuerit pars tum Europae, quae Romanis paruit, tum Asiae, quae fuit sub Parthis et aliis e §. 6., quia loquitur Caracalla nomine et suo et regis Parthorum, cf. Cas. ad Ath. 2, 51. et ad Polb. T. 1. p. 728. m. 730. e., L. N. T. cum Obs. Krb. p. 99. e. 211. e. Loesn. p. 95. e. Munch. p. 134. e. Fi. de Vit. L. N. T. Prol. 3. p. 18. e. Ind. Dem. v. οἰκ. et separatim οἰκουμ. cui add. 242, 1. 397, 22. et quos laudamus infra ad 5, 2, 5. cum L. Bos. Ell. p. 65. i.

τά τε π.) In copula Bg. e P. per syn., cf. 4, 8, 7. 4, 9, 17., et in primo ἢ, cf. 4, 9, 4., diversus in pron. ἐκ., cf. 3, 11, 8. sed severior in rel., ubi in ὑφ. Stp. Th. e P. cum Bg. et in θαυμ. modo reperi ap. Ael. V. h. 2, 15. e. κηρύξαι τοῦτο δὴ τὸ θαυμαζόμενον, *hoc* mirandum *sane*, sed nihil tenui in Parthorum aromata et telas.

ἢ παρὰ Ῥωμ.) Scribo ἢ τὰ παρὰ Ῥωμ. *Steph.* Qui articulus, facile elapsus per se ob sq. similes πα litteras, tamen contra libros non intrudi debet, e pr. repetendus, et saepe oppressus in membro aliquo participii subsequente, cf. 2, 8, 7. e., P. deferente Bg. non addita ad ἢ secundum adversativa, quae saepe supplenda, cf. 4, 4, 19. e. nec addito

διὰ τέχνην ἐπαινούμενα, μηκέτι μόλις καὶ σπανίζοντα λανθάνοντά τε δι' ἐμπόρων κομισθήσεσθαι· μιᾶς δὲ γῆς οὔσης καὶ μιᾶς ἐξουσίας, κοινὴν καὶ ἀκώλυτον ἀμφοτέροις τὴν ἀπόλαυσιν ἔσεσθαι. Τοιούτοις αὐτοῦ γράμμασιν ἐντυχὼν ὁ Παρθυαῖος, τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγε [f], φάσκων, οὐχ ἁρμόζειν Ῥωμαίῳ γάμον βάρβα-

artificio commendantur, haud amplius vix raro que et clanculum per mercatores importatum iri;
10. *sed unâ iam terrâ et uno imperio communem nec prohibitum utrisque*
11. *usum futurum.* Tales cum ab ipso litteras legisset Parthus, primo quidem refragabatur, negans *convenire Romano matrimonium*

f) Colon in Ms. Ba.

pron. ad μετ. (cf. 4, 9, 17.) ubi Sch., deserto P., partim „*quae* metalla *effodiuntur* ap. *Rom.*" et Noster de suo ad analog., (cf. Suid. Hes. it. Ind. Sb. e Zos. 5, 24, 8. e. it. ej. Dion. H. T. 1. Diod. S. Luc. Pal. Fi. cum Ios. per numeros pravos,) etiam in sq. ἐπαιν. in adiunctis δ. τ., per praep. varians cum 4, 3, 5. ἐπὶ τ. ἐπ., cf. 2, 3, 4. ubi Bg. severior, sed Sch. „quae *ob* artem *laudantur.*" In sqq. a P. discedit Bg. tantum in μηκ., tractans cum illo participium per adv. sicut λανθ. (cf. 3, 9, 10.) ita et σπαν., quam rationem ignorat Stp. Th., ad cuius in v. sq. κομ. notionem in act. pro „apportare, afferre, advehere" referetur et Bg. e P., ubi ad analog. cum pr. διὰ scribitur.

μιᾶς δὲ) Bg., non secutus Stp. in marg., omisso P. libero adv. μόνον, (cf. 4, 1, 9. e.) potius tamen servat abl., sed modo nudum in gen. consq. per particip. οὔσης, addens libere adv. ἤδη, cf. 4, 3, 17., servaturo me tempus praes., *sed* si *una* terra *sit et unum imperium*, vel *una* autem *terra* facta *et* uno *imp.* In sq. contrahit Bg. copulam καὶ cum neg. in adi. ἀκωλ., aliter, quam supra, ubi Stp. Th. e P. sed Noster iungit de suo per analog. cum ἀπολ., ut cum eodem alterum adi. κοιν. ad Lat. forte, cf. G. Th. v. *commun.* et *us.*, recte Bg. servante nudum τὴν ἀπ. pro P. suppletis gen., cum modo desit pron. τούτων, relatum ad pr. ἀρωμ. λ.

τοιούτοις) Liberrimum P. deserens Bg., facit partim cum Sch. in „ἐντ. perlectis *litteris*" (ubi licuit *tales* ipsius *litteras* nactus, *adeptus*, cf. 1, 1, 4. et Gat. ad Ant. p. 8. b. D. cum Luc. 2, 570. i. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς γρ. ἐνέτυχεν, *ipse* inspectis *litteris*,) sed mutat de suo gen. pron. αὐτ. in formulam syn. per praep. et pron. idem, cf. 4, 9, 10., rursus cum illo contrahens φ. et neg., cf. 2, 8, 14. ἔλεγε, μὴ λ., quibus variatur, cf. alio ordine οὐ φ. ap. Thuc. 536, 83. cum N., ut φ. iterum (cf. 3, 14, 2.) valet de scriptis per litteras, cf. cap. sq. i., et sic quoque pr. ἀντελ., ubi Bg. deserit P., sed servassem cum Sch. *contradicebat*, cf. Abr. Dl. Th. p. 38. e. pro respondere, Is. Pan. Mor. Rs. Or. V. 6. 7. Is. Xen. M. S. Fa. Aes. Hs. cum Kypk. T. 1. et L. N. T. it. Suid.

οὐχ ἁρμ.) Ob satis graves causas aspernatus est Artabanus hanc conditionem: sed potuisset et hanc addere, quod Romani foedum et in-

ρον. τίνα γὰρ ἔσεσθαι συμφωνίαν ἐν αὐτοῖς, μήτε τῆς ἀλλήλων φωνῆς συνιεῖσιν, ἔν τε διαίτῃ καὶ σκευῇ διαφέρου-

12. *barbarum. quam enim fore concordiam inter ipsos, nec vocem altero alterius intelligente, in que victu et habitu*

decorum putabant, matrimonium petere e gente peregrina. Hinc tot invectivae in coniugium Antonii cum Cleopatra, v. Broukous. ad Propert. 3, 9, 21. ubi poëta illud coniugium vocat *obscenum.* Posset Partho non satis bene convenire distinctio *Romanorum* et *Barbarorum.* Sed ut Graeci scriptores solent inducere alios populos, ita de se loquentes, ita et Romani. De Graecis v. D'Orv. Ch. p. 534. (c.) sq. Post constitutionem D. Antonini ii solum *Barbari* dici coepere, qui in orbe Rom. plane non habitabant, v. Th. Sitzmannus ad Rutil. 1, 66. (ed. Almelov. p. 107.) *Leisn.*

Illa causa *foedi* et *indecori* videtur deinde quodammodo exprimi §. 13. e. verbo νοθεύεσθαι, ut Parthi quidem ap. Nostr. βάρβαροι perpetuo dicuntur, servante Bg. e P. Lat. severum cum γαμ., pro peregrino s. non Romano, ex oppos., ubi Noster ad analog., it. in γαμ. cum v. ἁρμ.

τίνα γὰρ) Argumentum ficuineum. Ut discordiae locus apud eos est, qui vel maxime lingua, victu, vestitu que consentiunt: ita diversitas linguae, victus, vestitus que concordiae nihil officit. *Leisn.*

Hodie quidem satis principes talibus medentur vario modo: sed tum linguae saltem diversae impedimentum esse poterat aliquod; opprimente hic P. ἐν αὐτ., qui plur. post sing. ὁ Παρθ. — Ῥωμ. respicit illa §. 7-9. Παρθυαίοις — Ῥωμαίοις, ubi Bg. cum Sch. in pr. ἐν, cf. 3, 4, 20. (quae cum subst. συμφ. est ex analog.) sed in sqq. dat. participiorum, a pr. pron. αὐτ. pendentibus, aeque ac P. deserit rectionem Gr., sumto abl. consq., quasi sint in Gr. dat. s. abl. consq., ubi Sch. „συν. intelligentibus *linguam*, (magis perspicue sic pro Lat. Bg. e P. ad φων.) ἀλληλ. alter *alterius* vocem *intelligentes*" pro breviori *nec linguam* invicem *intell.*, cf. Stp. Th. v. συν. 1, 1672. D. hinc ad sensum, at per phrasin Nostri eandem Ind. Dion. H. S. T. 1. cum L. N. T., cf. Theogn. v. 900. Sed in v. sq. διαφ. cum pr. ἐν, ut Dem. (291, 17. cf. Ind., ubi et eodem sensu sine praep. illa, ut ad Diod. S. 1, 117. N. 72.) nesciente neutram rectionem Stp. Th 4, 95. E., cf. Ind. Ael. V. h. et alio sensu Luc., sed in hoc v. cum adiunctis subst. ad analog., cf. G. Th. distat *a* victu *et* cultu *bestiarum* vita *hominum*, et 161, 20. differre *vestitu* ab *aliquo*, cf. in ex. Stp. Th. v. i. hinc cum Bg. e P., Suid. Hes. cum N., Bud. C. L. N. T. quorum Schw. in N. 1. „de feminae Parthicae cultu et reliquo apparatu usurpat Herodi." hinc sine Vs., cum Kypk. T. 2. Thom. M. p. 797. cum N. et ad Moer. p. 21. sq. Poll. 10, 190. N. 95. Cornar. ecl. p. 54., ad Dion. C. p. 999., ad Luc. 2, 616. N. 79. ad Diod. S. 1, 458. N. 78. cum Ind. utr. Orph. Fragm. 7, 10. Rs. Gr. V. 6. 8. And. Dem. Thuc. cum Abr. Auct. Dl. et Gs. Chr. Xen. Bach. et 'Αιβ. cum N. it. Sb. et ej. Dion. H. T. 3., nullo praebente simul cum subst. pr. ὁ., ut copularit Noster de suo, sed cum pron. interr. aliquem inf. ex analog. illa, cum in narratione et epistolis mutatur oratio recta in obliquam, id que per ellipsin v. alicuius, iam praecedentis, aut affinis, quod latet in pr., ut ἔλεγε in pr. ἀντέλεγε, aut alius, v. c. ᾤετο, λ. cf. D'Orv. Ch. p. 143. i. cum Weis. ad Diod. S. 1, 546. N. 95.

σιν ἀλλήλων [g]; εἶναι δὲ παρὰ Ῥωμαίοις [h] εὐπατρίδας πολλοὺς, ὧν τινος [i] ἐπιλέξασθαι δύναιτ' ἂν θυγατέρα [k], παρά τε αὐτῷ [l] Ἀρσακίδας· καὶ μὴ δεῖν [m] μηδέτερον γένος νοθεύεσθαι.

13. *distantibus ipsis? Ac esse apud Romanos patricios multos, quorum alicuius deligere possit filiam: et apud se Arsacidas. Et neutrum genus debere contaminari.*

g) Pro interrogandi puncto colon in Ms. Ba., cf. 3, 12, 23. ut punctum simplex in ed. Bss. h) Ῥωμαίους Ms. Ve. v. N. i) Hoc accentu nullo A. al. pro τινὸς Stp. rel. v. 4, 2, 17. k) Comma hoc in A. al. pro colo Stp. rel. aut puncto al., cum tamen hoc membrum arcte cohaereat cum pr. inf. εἶν. l) αὐτῷ per lenem Ms. Ba. cum ed. A. al. v. N. m) Ms. Ba. καὶ δεῖν μηδ. v. N.

παρὰ Ῥωμ.) Venet. male Ῥωμαίους. *Stroth.* Potest lapsus esse, sed et glossa per comparationem 2, 15, 3. (ubi Mss. contrarium sequebantur,) et ingenium ad variationem cum dat. §. 9. In pr. copula negligens P. iterum, (cf. §. 7., et 4, 8, 5. ubi Bg. similiter,) sed in adi. πολ. nimius, cf. 1, 12, 14. e., tum liberrimus ad sqq., omisso pron. τιν., contra que additis aliis, praeter pron. αὐτὸς s. ἐκεῖνος iterum, cf. §. 9., quoque supplemento ad v. ἐπιλ. (ubi tamen med. vim reddit, dum et Lat. habent cum v. Bg. pron. *sibi*, cf. G. Th. 68, 14. et ad analog. cum subst. θυγ., ubi P. *liberos* exquisite de una filia, cf. 1, 9, 2.) sed in membro παρὰ λ. (post interiectum aliud ὧν — θυγ. per parenthesin aliquam respiciente ad pr. εἶναι,) praeter liberum Lat. ad τὲ, cf. 4, 4, 18., adiuncto adv. ὡς s. ὥςπερ s. οὕτως, ubi cum Bg. retinet cum que Mss. rel. asperum in pron., sed Sch. in „Ἀρσ. oriundos ex familia Arsacae" qui, postremus Persarum ex Parthis rex, non modo ansam dedit, ut omnes Persidis reges postea *Arsacidae* dicerentur, sed et Parthorum reges, et in universum Parthi, et h. l. ex oppos. pr. εὐπ. Parthorum quidam nobiles in primis, ac genere loco que eminentes, ut adspirare possent eligi que ad matrimonium cum filia regis, cf. G. Th. sed plenius Car. Stp. Dict. Hist. Ind. Luc. Stp. Byz. Suid. et Hes. ubi 1, 552. N. 27. „Herodi. 4, 10. in fin. Ἀρσακίδαι apud Parthos, quales ap. Romanos Εὐπατρίδαι, *patritii*."

καὶ μὴ) In Ms. Ba. μὴ non tam elapsum fuerit intra vicinitatem similem, quam extrusum a librario, aut ostendente sensum particulae neg. cum adi. neg., ut redundet, aut non tolerante istam copulationem, secus ac supra 1, 15, 17. m. 1, 2, 4. e., qua de v. Stp. Th. 2, 1529. G. Bud. C. p. 1311. i., ad Luc. 1, 658. N. 33. it. 3, 65. N. 80. et p. 123. N. 47. Abr. Dl. Th. p. 230. e. Hoog. Op. p. 911. N. 4. sqq. et ad Vig. p. 453. N. 57. a. cum Fi. ad Well. p. 348. e., reperiente me sq. v. νοθ., praeter Hes. et Suid., tantum proprie ap. Ios. 1, 241. s. 23. l. 3. sed tropice de pers. ap. Luc., unde Noster alio sensu per analog. iunxerit cum subst. γεν., de gente s. populo, (ut Lat. Bg., cf. Ind. Sb. et Dion. C. et laud. ad 1, 7, 6.) pro dehonestare, dedecus afferre, cf. G. Th. „*contaminari* connubio *patrum* et *plebeiorum* sanguinem *suum* patres *rebantur* Liv. 4, 1." sed nihil in P., cui subiungebat Sch. „corrumpi genus ex diversae gentis coniugio" tum in rem ipsam ap. Angl. Heyn. H. 2, 442. i. post cladem sub Crasso, *die Römer blieben als Gefangene unter den* Parthern, *und schlossen dort*, *wie Horaz anmerkt*, unanständige *Ehen*, die *zu* Rom *zur*

Τὰ μὲν οὖν πρῶτα [n], τοιαῦτα [o] ἐπιστέλλων, παρῃτεῖτο [p]. ἐγκειμένου δὲ τοῦ Ἀντωνίνου, δώροις δὲ [q] πολλοῖς καὶ ὅρκοις τὴν πρὸς τὸν γάμον σπουδήν τε καὶ εὔνοιαν πιστουμένου, πείθε-

Primo inquam talia scribens recusabat. Instante dein Antonino, donis que multis et iureiurando rei uxoriae studium et benevolentiam confirmante; credit

n) Comma hic fuit in Stp. rel. sed nullum in Bs. 1. al. sed mox post ἐπισ. aliquod in A. al., nullum in Stp. rel., v. N. o) τοιαῦτα τινὰ ἐπισ. Ms. Vi. v. N. p) In Ms. Ba. verba τὰ — usque ad παρῃτεῖτο desunt. *Mart.* v. N. q) Ita et Ms. Ba. *Mart.* cum Mss. rel. et edd. omnibus, v. N.

Schande *gereichten*, ad quem locum poëtae od. 3, 5, 5. v. Intp., etiam Ianum.

τὰ μὲν) In Ms. Ba. sine causa manifesta omissi sunt fere duo versus, quos cum Mss. rel. servat quoque P., et requirit quodammodo contextus series que, h. e. oppositum ἐγκ. δὲ, ubi alterius Ms. Vi. pron. additum, nec ipsum comparens in P. et Mss. rel., per se quidem elapsum forsan post litteras αυτα, tamen e glossa fuerit per comparationem 4, 9, 6. Sed P., praeter libera rel., reddit in μ. ὄ. ut alibi, cf. 2, 15, 11., expresso tantum οὖν, ut Bg. per syn. verbum, pro quo alias exquisite aut variandi causa adhibent *igitur*, in primis post parenthesin et reditum ad priora, qui est sane hic manifesto ad pr. cap. §. 11., etiam ob repetitum τὰ μ. πρ., cf. de οὖν hac vi 4, 9, 6. et in τὰ μ. πρ., sequente tantum δὲ, aut absolute posito, 1, 10, 2. e. 3, 12, 9. sq., tum in Bg. ad ἐπισ. 2, 13, 5. at 3, 12, 23. ad sq. δὲ, ubi P. severe; me quidem comma post πρ. quidem tenente, non propter ambiguitatem in concurrentibus adi. duobus, quae nulla sit attento lectori, sed ad rectionem perspicuam magis, ut τὰ πρ. referatur ad postr. v. παρ., cui, absolute posito, per ellipsin pron. τοῦτο, non bene convenit pron. τοιαῦτα, sed melius priori ἐπ., quod adeo, ut membrum peculiare cum τοι., commate altero etiam seiunximus.

δώροις δὲ) Malim δώροις τὲ πολ. *Steph.* Qui clam iterum e P. corrigit, et hinc Bg. sumit, aut emendando, aut sensum modo sequendo, cf. 4, 6, 8., dum tolerant hic vulg. Mss., ut alibi, post pr. δὲ, cf. 4, 5, 15.; non bene omittente Bg. cum P. adi. πολ., statim a nobis restitutum, cf. 4, 7, 12. etsi Bg. forsan oppressit ob adiunctum ὅρκ. in sing., ad quod subst. Gr. pertinebat simul adiectivum, intra duo subst. positum, ubi licuit *iuramentis*.

πιστουμένου) v. sup. l. 2. c. 11. (§. 4.) *Stroth.* Ibi est v. cum subst. εὐν., cui hic per analog. additur alterum σπ., sed in abl. ὅρκ. scribitur ad exemplum aliorum, cf. Stp. Th. 3, 145. G. sqq. (qui p. sq. D. hinc sine Vs. at cum vulg. δωρ. δὲ λ.) Thuc. 290, 50. cum Schol. Suic. Th. e Suid. 3, 119. c. it. Ind. Dion. C. et Ios. 2, 279. f. 13. m.; quam P., melius versante Bg. etiam in σπ. cum πρ. τ. γ. per gen. et τὸν γαμ. per adi. et subst. syn., quae formula non explicatur a G. Th. sed recte in Schell. Lex. pro coniugio, cf. Wsth. ad Ter. Andr. 5, 1, 10. cuius „*res uxoria* simpliciter pro uxore“ reducat ad Gr. γαμ. pro pers. cf. 2, 10, 16., non tenente Stp. Th. σπ. cum pr. πρὸς, sed Kypk. 2, 258. c. tantum e Ios.,

ται ὁ βάρβαρος[r], καὶ δώσειν τὲ ὑπισχνεῖτο[s], καλεῖ τε[t] γαμβρὸν ἐσόμενον. διαδραμούσης δὲ τῆς φήμης, οἱ μὲν βάρβαροι εὐτρέπιζον πάντα εἰς

barbarus, et daturum pollicebatur, et appellabat iam ipsum
2. generum futurum. Divulgata autem hac fama, barbari quidem apparabant omnia ad

r) Comma hoc erat quoque in Ms. Ba. cum A. al. pro colo Stp. rel. ſed articulus ὁ mendoſe omiſſus in Bs. 2. ſ) Ms. Ba. ὑπισχνεῖται· καλ. ſed Ms. Vi. etiam, modo ſervans comma noſtrum e Stp. rel. pro puncto A. al. t) καλεῖ τὲ Ms. Ba. cf. 4, 10, 4.

quem Noſter et alibi ſequitur, varians in praep. pro περὶ in ſuperioribus.

ὁ βάρβαρος) Ut Graeci ex inveterato odio Perſas ratione quadam ſingulari et invidiae plena ſolebant *barbaros* dicere, propterea, quod cum illis graviſſima bella gerebant: ita videntur h. l. Parthi κατ' ἐξοχὴν *barbari* dici. *Leisn.*

Praeter N. ad 4, 10, 11., in abſolute ſic uſurpato ὁ βάρβαρος ſemper e contextu patet, qui innuatur, ut h. l. e cap. pr. rex Parthorum, ſed infra rex Perſarum, et alibi alii, cf. Rm. Dion. C. p. 82., tacente Stp. Th., etiam L. Bos. Ell. in v. βασιλεὺς, quod ſubſt. et in noſtro adi. ſuppleveris, cf. 3, 1, 5., ſed laudante Dres. de V. med. p. 372. e. hunc locum ad πειθ. e P., pro quo ſeverum tempus praeſ. ſtatim reſtituimus in Bg. Vs., ad cuius Ms. notarat Leisn. „omittit quaedam" quae erant πειθ. ὁ β.

ὑπισχνεῖτο) Ut tempore congruant verba: omnino legemus ὑπισχνεῖται, pollicetur. *Sylb.* Forte καὶ δώσειν ὑπισχνεῖτο ἐκάλει τὲ λ. *Reisk.* recte Sb. obſervavit, legendum eſſe ὑπισχνεῖται. *Stroth.*

Primo tempora varia ſimul, nominatim praeſ. cum impf. ſaepe habuimus, et ſimilem Ms. varietatem 3, 1, 11. e., quae non movet me quidem, dum Gloſſator hic reſpicere potuit pr. πειθ. et ſq. καλεῖ, in quo poſtr. ſaltem Bg. libere verſatur, ut alias, dum que ipſe P. in pr. ὑπισχν. tempus vulg. oblique ſervavit cum Ms. Ve. Sed Bg. illud καὶ cum duobus ſqq. τὲ — τὲ non totum exprimit quidem, (ut P. orationem flectit in participium, atque adeo duo τὲ neceſſario enecat,) ſed innoxie tamen ad ſeriem, quia τὲ — τὲ tractari poteſt, ut τὲ — καὶ, omittendo τὲ primum, cum per ſe hic quoque valeant Lat. *tum — tum*, et in illis copulatis conſentiant libri omnes. Noſter que faciat, ut ſupra 4, 8, 2. ſq., cf. 3, 6, 19. 4, 10, 2., unde Rsk. dubitatio concidit. Sed Bg., reſpuens recte P. ſupplementum ad v. δωσ., pro pron. αὐτὴν, ſc. θυγατέρα, repetendo e pr. cap. §. 13. et §. 3. ſq., tamen non modo ex illo ad membrum καλεῖ λ. ſupplet adv. ἤδη, ſed etiam pron. αὐτὸν, quae utr. addita a P. ſaepe vidimus, cf. 4, 10, 10. et 12., prorſus ad rationem Vernaculam, *und* nennte *ihn* ſchon *den* zukünftigen *Eidam*, ſ. *ernennte* ſ. *erklärte*, cf. de γ. et genero, tantum ſpe, hic et §. 4., Heyn. ad Virg. A. 2, 344.

εὐτρέπιζον) Leisn. in m. Ox. „Hemſterh. ad Luc. Dial. p. 84." quae pag. non convenit cum mea Reiz. nec cum rel., alibi datis ſuper augmento neglecto, quo Leisn. reſpexerit, cf. 2, 14, 14., addente P. per re-

τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως [u]; ἔχαιρόν τε εἰρήνης αἰωνίου ἐλπίδι. ὁ δ' Ἀντωνῖνος, διαβὰς τοὺς ποταμοὺς [x] ἀκωλύτως, εἰσελάσας εἰς τὴν Παρθυαίων γῆν, ὡς ἰδίαν [y] ἤδη, πανταχοῦ θυσιῶν αὐτῷ

suscipiendum Romanum imperatorem, laeti que erant 3. pacis sempiternae spe; Antoninus vero transgressus fluvios nullo prohibente, ingressus Parthicam regionem, quasi propriam iam; cum ubi-

u) Colon in Ms. Ba. x) Comma hic et post ἀκ. in Ox. 1., sed modo post ποτ. in Ed. v. N. y) Ms. Ba. ὡς ἰδίαν, ἤδη παντ. v. N.

gionem hanc tum adv. *scilicet*, tum adi. πάντες iterum, cf. 3, 12, 15. et 4, 9, 11. In sq. v. ὑποδ. Stp. Th. 1, 959. B. omittit memoriter artic. τὴν sine Vs., ubi Bg. e P., non item in omisso adi. πάντα, cf. 4, 9, 7., e quo restituimus statim Ῥωμ., omissum in Vs. Bg., quod innuerat Leisn. ad Ms. Bg., signo tantum eius rei annotato, dum, addito hic illo gen. secundum libros omnes, variatur cum 4, 8, 19.

ἔχαιρον) Nescio, an hic primum pacis *aeternae* fiat mentio. Sed ut haec spes Parthos frustrata est: ita sequenti tempore saepissime alios frustrata est. Talibus coniugiis videntur quidem animi duorum populorum coalescere debuisse: nihilo minus talia coniugia non raro semina discordiarum fuere. *Leisn.*

Nihil aliunde notaram in pacis illud epitheton, nisi e Rostii, praeceptoris divini, libello edito 1755 in princip. „pacis imaginem exhibent non pauci numi Romanorum, in quibus saepe: *Paci aeternae*" et ap. G. Th. v. *aet.* e Virg. et Flor. (ad quos N. mearum edd. tacent,) ubi nihil in Bg. e P., qui, omissa copula τὲ, orationem contraxit, addens iterum pron. τινὶ ad ἐλπ. (cf. 3, 2, 8.) quod cum gen. εἰρ. iungitur ad analog., cf. G. Th. 518, 68. ad *spem* estis *inanem* pacis *devoluti*, it. v. ἐχ. cum ἐλπ., cf. G. Th. 556, 68. *spe* impunitatis *exsultat*, quo P. respexerit.

διαβὰς) Sic Herdt. 537, 61. τὸν ποταμὸν διαβὰς, fluvium *transgressus*, cf. ib. 37, 49. 89, 22. 25. sed cum pr. διαβησομένου ἐπ' ἐκείνην 99, i. 88. it. 213, 74. f. δ. ἐς τὴν ἡμετέρην, sed 341, 25. διαβῆναι τὸν Ἴστρον κατὰ τὴν γέφυραν, *Istrum* ponte *transire*, it. 457, 77. διαβάντες τῇσι νηυσὶ τὸν Ἑλλήσποντον, tum Ael. V. h. Diod. S. Xen. Cyr. 1, 6, 43. at cum gen. τοῦ ποταμοῦ Di. H. S. T. 1. cum ej. Ind. „διαβαίνει τῆς Σίδης" e Zos. 5, 16, 7. e. ubi tamen pendere potest gen. aeque ab adv. praeced. ἐν μέσῳ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ καὶ τοῦ Εὐρυμέδοντος, ὧν ὁ μὲν ἐπέκεινα διαβαίνει τῆς Σίδης, ὁ δὲ διαῤῥεῖ τῇ Ἀσπένδῳ, *quorum* alter *supra* Sidam *labitur*, tum ap. Xen. Ἀνβ. cum eadem praep. δι' οὗ ἔδει διαβαίνειν 4, 8, 2. Th. V. 2. p. 244. i. cf. ib. 1, 4, 14. sq. 17. 2, 4, 6. 14. 24. 4, 3, 7. 12. 14. sq. 3, 3, 6. 3, 5, 15. 20. e. 29. it. G. Th. in Bg., sed per analog. cum adv. ἀκ., ubi Bg. fere cum P., ut prorsus in sq. τ. Π. γ.; non vero in v. εἰσελ., ubi Stp. Th. hinc sine Vs., sed Bud. C. 1244, 48. „cum exercitu et equitatu ingressus." Sed contra comma edd. post ποτ. (de quibus absolute positis pro Tigri et Euphrate cf. 4, 10, 5. e. 2, 2, 19. 2, 11, 9. e.) est quoque P., iungens adv. cum pr. v., qui rursus sq. ἤδη retulit ad v. εἰσελ., quasi comma habue-

προσαγομένων, βωμῶν τε[z] ἐστεμμένων, ἀρωμάτων καὶ θυμιαμάτων παντοίων προσφερομένων, χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. ὡς δὲ προχωρήσας, τό τε[a]

que victimae ei adducerentur, altaria que coronarentur, aromata et suffimenta omne genus offerrentur, delectari se ea re barbarorum simulabat. 4. Ut autem progressus,

z) βωμῶν τὲ Ms. Ba. cf. §. 1. a) τότε A. al. sed τέ, τε Stp. rel. cf. 4, 4, 10.

rit post ἱδ. cum Ms. Ba., in quo nihil est, quam series vetus omnium una sine distinctionibus, unde Mss. rel. cum vulg. et Bg. faciunt, qui et in sqq. gen. consq. melior, quam P., et severior in servato dat. αὐτῷ honoris, quo de more excipiendi imperatores, altaribus positis et victimis oblatis, it. altaribus coronatis, extra urbem, in viis, cf. Cas. ad Suet. Cal. c. 13. e., ad qualem quasi cultum divinum referuntur hic etiam manifestius, quam 4, 8, 19., odores et suffimenta, quo et pertineat Bg. Lat. ad προσφερ., quod Gr. in sacris solenne, cf. L. N. T., aeque ac pr. προσαγ., in quo saltem sumserim ellipsin dat. subst. τοῖς βωμοῖς, omissi in hoc membro, ob sq., dum additur infra 8, 6, 15. θυσίαι βωμοῖς προσήγοντο et quoque ap. Luc. 1, 536. l. 11. προσάγουσι τῷ βωμῷ, admovent *altari*, quibus plenis caret cum ipsa ellipsi L. Bos. p. 59. e., eodem redeunte Rsk. Ind. Dem. „προσάγειν ἱερεῖον, scil. πρὸς τὸν βωμὸν" pro quo ap. Poll. 1, 27. ἱερεῖα προσάγειν τοῖς βωμοῖς, sacra *ad* aras *sistere*, et 1, 26. πρ. ἑκατόμβην, cf. Loesn. Obs. p. 189. Ad sq. Leisn. in m. Ms. Bg. „desunt quaedam" ubi restituimus statim βωμ. — ἀρωμάτων, partim e P. sed Noster ad analog. in v. στεφ. cum βωμ., cf. Hes. 2, 1267. i. Ind. Hom. Hesd. Orph. Soph. Ai. Abr. ad Aesch. T. 1. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Aesch. ep. S. D'Orv. Ch. p. 59. e. Aes. Fa. Hs. cum N. „coronabantur, quaecunque divinitatis aliquid habere credebantur" s. sanctitatis; nihil tenente G. Th. in *alt.* at „*aram* cingere *coronis* Ovid. Trist. 3, 13, 21." ubi modo *ara* cincta *cupresso*, sed v. 15. *fumida* cingatur *florentibus* ara *coronis*, ubi N. tacent. Caeterum omiserat P. adi. παντ., sed Bg. in adv. πανταχ. ut 1, 7, 3. e cuius manca per hanc regionem Versione, ut et e P. contractiore, nihil liquet de copula, omissa ad membrum ἀρωμ. — πρ., ubi asyndeton statuendum populare, aut excidisse τὲ post ἀρ. ob των syllabam, cf. 4, 2, 16. 4, 8, 19. et alibi, ubi per binas copulas simul stabant ἀρ. cum θυμ.

χαίρειν) Alias pro ὑπὸ dicunt auctores ἀπὸ, v. Reitz. ad Luc. de Gymn. c. 20. T. 2. p. 900. sq. *Leisn.*

Ubi N. 51. etiam huc respicitur sine Vs., ubi Leisn. in m. Ms. Bg. „desunt quaedam" dum omiserat gen. *barb.*, quem e libero quoque P. restituimus, ut saltem ne solum staret participium, mutatum in subst. et adi. s. pron., quod proprie est ex artic. τοῖς pro pron. dem. τούτοις sumto, cf. 2, 6, 3. pro Sch. „*illis*, quae *geruntur* ab *aliquo*, laetum *esse*" s. *iis*, quae *fiebant* a *barbaris*, tenente Stp. Th. v. γιν. cum pr. ἀπὸ tantum alio sensu, sed me praeterea ex Polb. Diod. S. Is. Ev. sed cum ὑπὸ in dubio loco Rs. Or. V. 4. e V. 3. p. 179. e.

ὡς δὲ) Contraxit P. iterum membra duo, omisso adv. ἤδη, cf. 3, 13,

πλεῖστον τῆς ὁδοιπορίας ἀνύσας, ἤδη τοῖς βασιλείοις τοῦ Ἀρταβάνου ἐπλησίαζεν [b]; οὐκ ἀναμείνας ὁ Ἀρτάβανος, ὑπήντετο [c] αὐτῷ ἐν τῷ πρὸ τῆς πόλεως πεδίῳ, δεξιούμενος νυμφίον μὲν τῆς θυγατρὸς, γαμ-

maiorem partem itineris emensus, iam regiae Artabani appropinquabat; haud se continens Artabanus, occurrit ei in quadam ante urbem planitie, benigne excepturus sponsum filiae suae generum

b) ἐπλησίαζον Bs. 1. mendose. c) Mss. Ba. et Ve. ὑπήντα τὲ αὐτ. v. N.

16., et addito pron. ad τοῖς βασ. cf. §. 1. e., ubi Bg. modo expiet iterum subst. μέρος ad τὸ πλ. cf. 3, 15, 5. 1, 13, 4, sed asyndeton facit, omissa τὲ copula, cf. 4, 7, 7., ad analog. Nostro iungente v. ἐπλ. cum τ. βασ., cf. Ind. Ael. V. h. Dem. et Luc.

οὐκ ἀναμ.) *minime* expectavit *Artabanus*, donec ad se accederet, *sed* occurrit *ei* rel. *Steph.* Pol. verba οὐκ ἀναμείνας non vertit. Bergleru s, ut videmus. Quid si vertas: *haud* cunctanter *Artabanus* occurrit *ei*, s. *nec* mora: *Artabanus* obviam *ei* processit. *Leisn.*

Libere reddente Bg. et potius aliud Gr. οὐ κατασχὼν ἑαυτὸν s. κατέχων ἑαυτοῦ, quae supra adfuere, sufficit *non* expectans *ipsum*, expleto pron. αὐτὸν, quod habet alibi v. ἀν., cf. Xen. Bach. Cyr. Ἀνβ. Ael. V. h. 12, 1: p. 723. m. et Leisn. Progr.

ὑπήντετο) Venet. minus recte ὑπήντα τε. *Stroth.* Sed causa? Quoniam primo copula τὲ non habet, quo referatur, dum, si trahas ad sq. §. δὲ, series tamen priorum laborat. Tum facilis lapsus fuit in το et τε s. ο et ε, iam que bis in eodem themate verbo med. substituerunt Mss. nostri activum 1, 17, 8. συνήντα, pro συνήντηται, et 3, 12, 18. ὑπαντήσας pro ὑπαντώμενος, quorum ad primum locum contra Glossatorem (respicientem forte per comparationem 1, 7, 4. e. 2, 11, 11.) vindicavimus med., in hoc compos. allatum modo hinc a Stp. Th. per has lectiones e memoria „ὑπάντομαι, occurro, Herodi. οὐκ ἀν. δὲ ὁ Ἀρτ. ὑπ. α. ἐν τῷ πρὸ τ. πολ. π. „partim e Bud. C. 964, 46." dicitur et ὑπάντομαι βαρυτόνως, Herodi. οὐκ ἀν. δὲ ὁ Ἀ. ὑ. α. ἐν τῷ πρὸ τ. π. π. obviam prodiit „dum Sch. Ind. subiicit nostrum locum alteri themati „ὑπαντάω, — occurrebat ei" reperiente me ap. Hom. Ἰλ. χ', 203. οἱ — ἤντετ' Ἀπόλλων, sed hunc Nostri locum et alterum infra ap. Sb. Ind. sub nullo themate, quod duplex et in aliis v. solenne, denique ap. Xen. Cyr. 6, 3, 15. ὑπήντα τὲ αὐτῷ καὶ ἐδεξιοῦτο, quod ipsum Glossator respexerit ob sq. mox simul quoque v. δεξ., ubi variatur per praes. pro fut. cum 2, 13, 6. δεξιωσόμενος λ., sed Bg. partim e P., unde et in rel. nominatim que in τῷ per τινὶ, sive corrigendo in τῷ encliticum, (quae duo saepe confunduntur, cf. 2, 3, 12.) sive supplendo id pron., cf. proxime §. 2., it. in μὲν et δὲ per merum τὲ, cf. 1, 14, 17.

νυμφίον — γαμβρὸν) Auctor prius ponit definitionem, dein definitum. Haec tautologia vitiosa videtur. Ultima verba sine damno lectorum poterant abesse. *Leisn.*

Nihil videtur esse, quam copia quaedam, ut 3, 13, 6., cum diversae res ponantur, et una persona, ab alia parte considerata, ubi P. de-

βρὸν δὲ αὐτοῦ[d]. πᾶν δὲ[e] τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων, ἄνθεσι τοῖς ἐπιχωρίοις κατεστεμμένον, ἐσθῆτι[f] χρυσῷ καὶ βαφαῖς[g] διαφόροις πεποικιλμέ-

5. que suum. tota autem multitudo barbarorum, floribus indigenis coronati, vestitu auro et coloribus vario, festum agitabant: et

d) ἑαυτοῦ Mss. Ba. et Vi. sed in edd. omnibus αὐτοῦ per lenem, praeter αὑτοῦ Bs. 2. L. v. N. e) πᾶν τὲ Ms. Ba. sed πᾶν τε Ms. Vi., v. N. praeter accentus varietatem, (cf. §. 3.) f) ἐσθῆτι τὲ χρ. Ms. Ba. sed ἐσθῆτι τε χρ. Ms. Vi. v. N. et de varietate accentus 4, 9, 9. g) βαβαῖς Ms. Ba. simili errore, ut ἀπόφασις pro ἀπόβασις 3, 7, 4. 11.

serit Bg., iungente Nostro νυμφ. cum gen. τ. θυγ., ut est per alium ordinem ap. Plut. τῆς θυγ. — νυμφ., cf. Stp. Th., qui hinc „sponsum filiae et generum suum" Hes. Suid. L. N. T. Ind. Hom. in Not. Lyco. Mus. Luc., de suo supplente Bg. pron. ad θυγ. (cf. 4, 2, 19.) vel e sq. petente, ubi et P. refert asperum, aptiorem verbo δεξ., in primis ob pr. ὑπ. αὐτῷ, ad aliam pers. relatum, quo et spectat Ms. Ba., quod est haud dubie glossema, ut explicetur, quid hic valeat vulg. ἀ. per lenem, quanquam habere potuit etiam cum aspero, cui saepe substituit alterum ἑ., cf. 3, 2, 7. 4, 9, 12. e. 2, 8, 10. e. 2, 11, 13., me quidem hic ad perspicuitatem adhibente lenissimam medicinam in mutato tantum spiritu.

πᾶν δὲ τὸ πλῆθος — ἑώρταζε — ἐσκίρτων) Observa variationem numeri in ἑώρταζε et ἐσκίρτων, quae duo verba ad idem nomen collectivum τὸ πλῆθος referuntur. Ita mox §. 6. πᾶν συνῆλθε τὸ πλῆθος, τῶν τε ἵππων ἀπέβησαν. *Leisn.*

Quem cf. ad 2, 12, 6., manente cum Ms. Ve. etiam P. in δὲ pro advers., qui in adi. πᾶν per „*magna* mult. *barb.*" ad sensum, cf. laud. ad 1, 9, 1. Mox Noster in ἀνθ. cum ἐπ. et cum κατ. per analog., sed per varietatem cum §. 3. ἐστεμμ. per comp. in κατ., cf. Hes. 2, 198. m. Suid. 2, 265. e. Ind. Rs. Or. V. 4. Dion. H. S. T. 1. sed in rem criticam et in confusionem Diod. S.

ἐσθῆτι χρ. — πεποικιλμένον) For. ἐν ἐσθῆτι et πεποικιλμένῃ. *Steph.* Pro ἐσθῆτι χρυσέᾳ. Attice enim dicitur ὁ καὶ ἡ χρύσεος. Sic ὁ καὶ ἡ κοῦφος et ὁ καὶ ἡ ἀργὸς ap. ipsum Herodian., it. ὁ καὶ ἡ χαῦνος in hoc ipso cap. (§. 10.) *Leisn.*

Pro quo adi. non agnoscit P. χρ. sed pro subst. cum Bg., ad cuius marg. notarat Leisn. „leg. πεποικιλμένῃ cum Stp." Per additam a Mss. copulam τὲ, (quae facile elapsa est ob similem pr. τι syllabam,) procedit vulg. neutr. πεποικιλμένον, relatum ad τὸ πλῆθος, ad analog. forte illorum Lat. ap. Virg. A. 7, 796. *picti* scuta *Labici* et 11, 777. *pictus* acu *tunicas*, cum Sch. „*populus* auro *et* tincturis *distinctus*. Sylb. (immo Stp. modo) tamen legit πεποικιλμένῃ, ut cum ἐσθῆτι construatur. Sic et P." qui refert, praeter Mss. copulam, sane potius, quod Stp. vult, ut clare Bg., conveniens illud cum 5, 3, 12. ἐσθῆσιν — χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ πεποικιλμέναις, quod v. et in rel. locis ap. Nostr. modo de rebus dr., non de pers. Nec diffiteor, me potius in P. et Stp. partes inclinare, quam in vulg., in primis ob adiuncta χρ. et βαφ., quae non simul de pers. dicantur cum ἐσθ., cui Stp. praefixam vult pr. ἐν forsan e P., qui ἐν ἐσθῆ-

νον, ἑώρταζε [h]· πρός τε αὐλοὺς καὶ σύριγγας, τυμπάνων τε ἤχους, ἐσκίρτων εὐρύθμως. ad tibias ac fistulas tympanorum que sonitum tripudiabant in numerum. Delectan-

h) ἑόρταζε Ms. Ba., confusis ο et ω iterum, sed colon Ms. Bg. etiam in Pat., ut comma in Es. 1.

σι, ap. Nostr. bis obvium, reddere potuit per phrasin *induti vestes*, cf. 2, 13, 5. ut per se elapsa esse praep. post simile ον, sed et a Nostro oppressa; unde recte Bg. mansit in vulg., cf. 1, 13, 5. cum G. Th. v. *vestis* 995, 20. 31. et in Bg. p. sq. l. 44., qui ob hoc suum subst. videtur omisisse alterutrum, adi. διαφ. aut v. πεπ., ad conservandum abl. sing., ubi tamen licuit *veste, auro* et *coloribus* diversis *distincta*, ubi saltem adi. servarat P., unde Bg. in βαφ., ubi Sch. adiunxit *tincturis*, sed ad analog. Noster et cum διαφ. et cum v. πεπ., syn. cum illo βάμμα (ap. Palaeph.) cf. Stp. Th. Ind. Ael. V. h. Luc. Plut. Krg. Abr. ad Aesch. Γ. 1. cui add. p. 271. e. Lyco., laudante nostrum locum Fabr. ad Sext. Emp. p. 177. N. O. ubi agitur de Persarum stola serica, talari, fluitante variegata que s. picta floribus variorum colorum, it. Spanh. de Pr. et u. num. 1, 456., qui, postquam dixisset, vestem regis Parthorum et Persarum purpuream fuisse, et auro gemmis que vulgo consertam ac variegatam, pergit „immo, prout Parthorum multitudinem dicit in genere Herodianus, tanquam ad nuptiale, ut existimabat, festum Rom. Imperatoris Antonini Caracallae cum Artabani Parthorum regis filia convenisse ἐσθῆτι — πεποικ. *vestes* indutam *auro* diversis *que* coloribus *varias*" fere cum P., cf. ad 5, 3, 12.

πρός τε — εὐρύθμως) *numerose*, ut recte Pol. nos *taktmäßig. Stroth.* Forsan ob comma post ἑωρτ. in suo Cod., hanc enunciationem P. cum pr. iunxit modo per particip., liberior idem in subst. ἠχ. (quo de, praeter L. N. T. cum alio gen. instrumenti, cf. ad 5, 9, 4.) relato ad pr. duo subst., quae iuncta tenet ex aliis Stp. Th. v. συρ. (quo de sensu Nostri it. alio, cf. Hes. Suid. Ind. Hom. Hesd. Orph. Aesch. cum Abr. ad eundem T. 2. Soph. Ai. Call. cum Valck. Eur. Hipp. p. 296. 1. e. Geop. Luc. Plut. Wyttb. Diod. S. Ios. D'Orv. Ch. et infra 5, 5, 18. sed medico Foes. Plut. Krg. et Gs. Chr.) sed v. σκ. „de chorica saltatione" tantum hinc e P., etsi sine nomine Nostri, qui ad analog. modo iunxit cum πρὸς λ., quam a P., melius conversum a Bg. (quanquam ap. G. Th. „χορεύω, saltare") ut innuatur non illa saltatio modica, sed vehementior et saltui similior, quo de tantum reperi, cf. Hes. ubi tamen etiam σκιρτᾷ, ἄλλεται, — ὀρχεῖται, λ. L. N. T. quorum Schw. in N. non apte comparat nostrum locum „*omnis* Barbarorum *multitudo* ad *tibias* et *fistulas* saltabat *apposite*" cum Loesn. Obs. p. 105. m. Gat. Op. Posth. Hom. Orph. Luc. Hs. Fa. Aes. et Plut. cum Arist. Plut. v. 761. ὀρχεῖσθε, καὶ σκιρτᾶτε, καὶ χορεύετε, ubi de discrimine tacent Schol. et N., sed πρὸς cum acc. instrumenti non tenet Stp. Th., nisi v. αὐλ. 1, 619. G. m. e Luc. 1, 32. i. ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν, ad *numeros* tibiae *incedebat*, cui addit Ind. alium locum cum artic. sine discrimine 2, 931. i. ἡ πρ. τὸν αὐλ αὕτη στερνοτυπία, *ille* ad *tibiam* planctus *pectorum*, cf. Ind. Z. Xen. 'Αν. et Bach. „*ad* tibiae *modum*" G. Th. v. *ad* Nr. 17. cum Cas. et Salm. ad Lamprid. Heliog. 1, 873. N. 2., et p. sq. b. e. etiam de συρ., reperiente me adv. εὐρ.

χαίρουσι γὰρ [i] τοιαύτην τινὰ ὄρχησιν κινούμενοι, ἐπὰν οἴνου πλείονος ἐμφορηθῶσιν. ὡς δὲ πᾶν συνῆλθε τὸ πλῆθος, τῶν τε ἵππων ἀπέβησαν, φαρέτρας

tur enim eiusmodi ſaltationibus, cum ſe temeto largius
6. invitarunt. Ut autem omnis confluxit multitudo, et ab equis deſcenderunt; pharetris

i) Comma in Ms. Ba.

ap. Stp. Th. ſine auctore cum Lat. illo P., ſed praeterea tantum in Geop. Ind. τὰς χεῖρας εὐρ. κροτοῦντες, *manuum* concinno *plauſu*, cui ſyn. formula eſt iſta antea ap. Luc., a Bg. expreſſa libere; locum noſtrum tribuente Poſſ. Call. p. 489. e. per errorem Plutarcho ſic „ad *tibiarum* ſiſtularum *que* ac *tympanorum* ſonitus *ſaliebant* ſ. ſaltabant *concinne*. Ubi nota locutionem, εὐρ. σκιρτᾶν, *concinne* et ad ſonum inſtrumenti muſici ſaltare."

χαίρουσι) P. liber in addita adverbii formula, cf. 4, 6, 6. ad τετιμ., et in omiſſo particip., quod poſtr. et Bg. fere ſequitur, aliter, quam 4, 7, 10., quaſi ſit, quod Sch. ponit „χαιρ. ὀρχούμενοι, (qui tamen in) κιν. ὀρχ., *moti* tripudiis" pro quibus malim tractare participium pro adv., libenter *enim* tali *quadam* ſaltatione *utuntur*, ſ. talem ſaltationem inſtituunt; ſumendo formulam κιν. ὀρχ. ad ſenſum ſane pro privo v. ὀρχεῖσθαι οὕτως ſ. τοῦτον τὸν τρόπον, et pro ποιεῖσθαι ὄρχησιν, quaſi med. vocis ſit; niſi potius ſtat pro paſſ. cum acc. rei, per ellipſin pr. κατὰ, moveri, movere ſe per talem ſaltationem, tali ſaltatione; in hanc Noſtri peculiarem phraſin nihil me tenente, quam ex Hor. ep. 2, 2, 125. nunc *Satyrum*, nunc *agreſtem* Cyclopa *movetur*, quo de, tacentibus G. Th. et Schell. Lex., cf. Intp., quorum Lambinus reiicit illud Gr., ab aliis comparatum, κινεῖσθαι κίνησιν, opprimente Bg. pron. τινὰ poſt τοι. ſecus, ac 4, 9, 6. 4, 4, 16., ſed per ſe procedente commate Ms. poſt γὰρ et v. χαιρ., cf. 1, 5, 8. Exc. p. 868. Nr. 4.

ἐπὰν — ἐμφ.) Gloſſ. ingurgito, ἐμφορέομαι. *Ingurgitare* eſt ingerere. *Leisn.* Sic Sch. „*ingurgitarunt* ſe *vino*" in quo noſtrum Gr. habet quoque Gs. Th. cum *merum* ventri *aviditer*, it. *ingurgitat* in *ſe* merum *avariter*, ſed in Bg. v. e P. 1216, 35. *ſe* vino *invitarent*, it. l. 38. *largiſſime* ſe *invitaret*, ad quam rationem illi Intp. cum Stp. Th. hinc ſumunt paſſ. pro med. et mutant adi. πλ. in adv., pro *largiore* vino *ſe repleverint*, uſi *ſint*, cf. Gs. Th. in *larg.* 33, 18. cum Ind. Dion. C. per eandem phraſin, ſed ſupra ad 4, 8, 9. per ſyn. ἀκράτου ἐμφ., et in ſyn. privum v. μεθύεσθαι L. N. T. cum Obſ. ad Io. 2, 10. Loesn. et Kühn.

συνῆλθε) Bg. e P., non item in ſq. τῶν ἵπ. ἀπ. (quo in v. i. habet Stp. Th. phraſin e Luc., tacente Ind. ubi modo ſimul cum pr. ἐκ, ut ap. Stp. ex Hom., quam alteram praep. et Bg. exprimit, ut ap. Gs. Th. tantum *deſcendere* ex *equis*, ſed in ſubſt. hoc 390, 103. „decidere *equo* ſ. *ex* equo, — *deſilire equo* ſolent, qui volunt alteri honorem habere" quo conſilio et hic factum, ſed quoque ad pacem indicandam et propter ſacrificium,) ſervata etiam melius apodoſi inde a φαρ., ob quam et oppreſſerit τὲ, ſcribente Noſtro iterum ad analog. modo in ἀποθ. cum adiunctis ſubſt., cf. 3, 5, 11., (dum Stp. Th. hinc vel e 6, 5, 9. „ἀπ. voce paſſ. ſed act. ſignif. ἀποτίθεσθαι τὰς φ. ap. Herodi." ſub Lat. Bg.) it. in

τὲ καὶ τόξα ἀποθέμενοι, περὶ σπονδὰς καὶ κύλικας [k] εἶχον. πλεῖστον δὲ πλῆθος τῶν βαρβάρων ἤθροιστο, καὶ ὡς ἔ-

et arcubus depositis, libaminibus et calicibus intenti erant. 7. Maxima autem multitudo barbarorum congregata erat,

k) κῆδος Ms. Ba. v. N.

v. εἶχ. cum περὶ λ. cf. 4, 4, 13. ubi P. cum Mss. tel. manet in vulg. κυλ. et Ms. Ba. novitas non tam est glossema, quam, cum vix confusio litterarum ac vocum inciderit, ingenium librarii, sumentis, opinor, κῆδος pro *nuptiis*, vel pro 4, 10, 5. ἐπιγαμία, quibus de notionibus cf. Stp. Th. v. e. Hes. et Suid., quod malim, quam suspicari corruptelam e σκύφους acc. plur., a masc. σκύφος secundae que declin., quo de idem Stp. Th., in v. σπ. hinc e P. reddens, sub notione „pro vino, quod libatur" ubi ἔχειν π. σπ. intelligo, *ferre libamina* ad *aras*, (quae et in hoc ante regiam campo positae fuerint, ut in viis aliis supra §. 3.) vina fundere in aras, diis quidem, propter pacem amicitiam que cum Romanis et in regiarum nuptiarum eventum prosperum, sed ἔχειν π. κυλ. calices exhaurire et vina bibere, qui potus post sacra solennis.

πλεῖστον) Contraxit cum pr. hanc §. P. per multam libertatem aliam, ubi copulat Noster affinia πλειστ. et πληθ. de suo, et per variationem quandam cum §. pr. πᾶν τὸ πλ. (quod ex hoc postr. πλειστ. explicandum,) sed quoque per abundantiam et negligentiam gratam in repetita re cum alio v. ἠθρ.

ὡς ἔτυχεν ἀτάκτως) Videntur haec duo synonymice posita, sed non sunt. Nam ordini interdum etiam casus locum facit. *Leisn.*

Cum libri teneant omnes copulata ista duo, etiam P., sed cum addita copula, severius illa a Bg. reiecta: non potest putari adv. ἀτ. pro glossemate, inserto e marg., sed potius pro abundantia iterum aliqua Nostri, copulantis per asyndeton illa et per figuram ἐκ παραλλήλου, s. duo syn., per se diversa ab alia que parte consideranda, ut antecedens cum consequente, et quae alias singula ponuntur, cf. ἀτ. Stp. Th. hinc sine Vs., Bud. C. Luc. Dion. H. S. T. 1. Thuc. ubi et ἀτ. καὶ οὐδενὶ κόσμῳ λ. cum N. 233, 53. et L. N. T. sed in formulam ὡς ἔτ., ap. Bg. e P., 2, 3, 23. dum Stp. Th. in v. 3, 1440. F. „Aristot. ὅπως ἂν τύχῃ, *quovis modo* et, ut ipse ait, ἀτάκτως, quod adv. ei adiecit Herodi. — temere *inordinate* que *constiterant*, (qui nihil habet, quam 1, 1732. F. m. εἱστήκει et p. sq. D.) ἔστασαν pro εἱστήκεισαν" nihil monens in variam formam plusq. tum sing. (cuius illa per duplicem εἱστήκει frequens, v. Ind. Hesiod. Diod. S. Fa. Aes. Hs. cum Hinst. Arist. Plut. p. 104. a. e. sed sine Ind. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 8. at altera per simplicem ἑστήκει ap. Suid. 1, 872. m.) tum plur. tertiae pers., quarum hanc Nostri per duplicem in fronte, sed per simplicem in penult., non iterum reperi, sed alteram per simplicem utrinque ἑστήκεσαν, infra 7, 11, 5. obviam, ap. Fi. ad Well. p. 196. et L. N. T. p. 528. i. ubi, praeter tertiam, per duplicem utrinque, εἱστήκεισαν, (quae ap. Suid. 2, 37. i. sine χρήσει et sine Ind. ap. Xen. l. l. 1, 4, 23. in N. „forma paulo rarior") edicitur ita „ἑστήκεσαν Attice, pro ἑστήκεισαν" quae quarta nec ipsa mihi per Indd. deprensa, nec illa sing. ἑστάκειν, quam tradunt libelli grammatici.

τυχον ἀτάκτως εἱστήκεσαν, οὐδὲν μὲν ἄτοπον προσδοκῶντες, σπεύδων δὲ ἕκαστος ἰδεῖν τὸν νυμφίον[l]. τότε ὑφ' ἑνὶ σημείῳ[m] κελεύει ὁ Ἀντωνῖνος τῷ ἰδίῳ στρατῷ, ἐπιδραμεῖν καὶ φονεύειν τοὺς βαρβάρους. ἐκπλαγέντες δὲ τῷ πράγματι, παιόμενοί τε καὶ τιτρωσκόμενοι ἐτράποντο.

ac temere ſine ordine conſtiterant, nihil mali expectantes, ſed pro ſe quisque ſtudentes 8. videre ſponſum. ibi tum ſigno dato iubet Antoninus ſuum exercitum invadere et 9. occidere barbaros. Qui territi ea re, ictibus que ſaucii fugiebant. Ipſe que

l) Comma in Ms. Ba. ut in A. al. m) συνθήματι Mss. Ve. et Vi. v. N.

οὐδὲν μ. ἄτοπ.) nihil a nuptiali feſtivitate abhorrens aut alienum. ἄτοπα, quae ſunt a loco, aut tempore, aut perſonis, aliena. *Leisn.*

Sed deinde etiam, quod Bg. e P. tenet, ut et Stp. Th. 3, 1594. B. cf. in N. T. Luc. 23, 41. ut hic, ſed ſyn. μηδὲν ἄτ. ib. Act. 28, 6. cum Lexx. Obſ. Loesn. Kypk T. 1. et 2. p. 145. e. Gottl. Plat. Ph. p. 9. m. Rsk. ad Polb. p. 199. e. Zoſ. 2, 49, 1. Iſ. Pan. Mor. p. 92. l. 4. Ael. V. h. cum N. Xen. Cyr. Plut. Hs. Dion. Cas. Dem. cui add. 217, 20. 1096, 4. coll. p. pr. l. 19. ſq. 1229, 12. coll. 24. ult. 1230, 5. 1479, 17. In ſqq. Bg. quoque cum P., aſſumta libere ad ἕκαστ. formula alia, cf. 2, 3, 21. 3, 6, 14., deinde mutato numero v σπ., quod cum inf. per Lat. iſtud non tenet Stp. Th. 3, 944. C. e. ſed Graev. L. H. p. 99. v. 364. cf. Ael. V. h. Diod. S. Plut. Hs. Polb. Hesd. Mus. Soph. Ai. cum L. N. ſ. et Kypk. T. 2. Ariſt. Plut. v. 1168. et ſimul praemiſſo artic. τοῦ Fa. Aes. Hs. ſed de ſyneſi numeri in ſubſt. πλῆθος cum ſing. et plur. ſimul ἤθροιστο et εἱστήκεσαν, deinde etiam generis cum maſc. προσδοκ., cf. alibi.

ὑφ' ἑνὶ σημ.) Mirum eſt, Dionem tantae perfidiae facinus, quod noſter fuſius proſequitur, tam breviter perſtringere, hac etiam cauſa addita, οὔκουν οὐδὲ ἔσχον τι ἐξαίρετον περὶ τῶν τότε πραχθέντων συγγράψαι, (S. 436, 1.) quin et de Parthis hoc aſſerit (ib.) ὅτι οὐδὲ ἐς χεῖρας αὐτῷ Antonino ſc. ἦλθον, addito inſuper (436, 14.) ὡς δὲ δὴ καὶ παντελῶς αὐτῶν, οὓς μηδὲ ἑωράκει, κεκρατηκὼς, ἐσεμνύνετο. *Oxon.* Ven. συνθήματι quam lect. veram iudico. recepta deſumta videtur ex cap. 9. (§. 13.) ubi ſimiliter dixerat ὑφ' ἑνὶ σημείῳ. Sed etiam ὑφ' ἑ. συνθ. exſtat l. 2. c. 13. (§. 7.) *Stroth.*

Atque ex illo loco poſtr. fluxit ill. Mss. novitas per gloſſam e comparatione, cf. Hes. σύνθημα, σημεῖον, manente cum Ms. Ba. etiam P. in vulg., recte que conferente etiam Sb. Ind. v. σημ. „hic ὑφ' ἑ συνθήματι" dum P, praeter libertatem rel. per hanc §., omittit adi. ἰδ., (quod, omiſſum quoque in Ms. Bg., ſtatim reſtitui,) ſeverus modo in dat. cum v. κελ., cui Bg. dat acc. cum inf. e Lat. meliori, cf. Gs. Th. 1243, 90.) ad v. ἐπ. eius Lat. ignorante Stp. Th. ſed omnibus per analog. iunctis

ἐκπλαγέντες) A P. adſcitum pron. οὗτοι mutat Bg. in ſyn. relativ, deſerens eundem in rel, praeter πρ., cf. 3, 12, 20., contractis duobus particip. per hendiad. in phraſin unam ex adi. cum abl. ſubſt., cf. 1, 12, 17. e. quocum variatur per privum v. ἐτρ. pro formula ἐς φυγὴν ἐτράπ, ſed cum βαλλομ. ib. §. 14. per παιομ., ubi Sch. „caeſi et ſauciati" cf. Ind.

αὐτός τε Ἀρτάβανος, ἁρπαγεὶς ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὸν δορυφόρων, ἵππῳ τὲ ἐπιτεθεὶς, ἀπέδρα [n] μόλις μετ' ὀλίγων. τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἐκόπτετο τῶν βαρβάρων, οὔτε τοὺς ἵππους ἐχόντων, οἷς χρῶνται μάλιστα [o], (ἀποβεβηκότες γὰρ εἱστήκεσαν,

Artabanus, raptus a ſuis ſtipatoribus et equo impoſitus, vix aegre que cum paucis effugit. reliqua vero multitudo barbarorum caedebatur, neque equos habentes, quibus utuntur maxime (Relictis enim illis ſta-

n) ἀπέδρασε Ms. Ba. v. N. o) Ms. Ba. μάλιστα, ἀποβ. — ἐκείνους ἀνέντες νέμεσθαι· quorum comma poſt μαλ. quoque habent A. pro colo Stp. rel. aut puncto al., ſed poſt νεμ. comma in A. al., in quibus et deſunt, ut alibi, ſigna parentheſis. De rel. v. N.

Luc. et Ael. V. h., iungente Noſtro de ſuo tum duo haec particip. inter ſe, tum et cum v. ἐτρ.

αὐτὸς — ἁρπ.) ἁρπαγεὶς h. l. eſt correptus, acceptus, ablatus et periculo ſubductus. Sic συναρπασθεὶς Act. 27, 15. (συναρπασθέντος τοῦ πλοίου.) *Leisn.*

Sic et Sch. „periculo *ſubtractus*" (cf. 4, 4, 9. e.) poſt P., quocum Bg. non opprimit copulam τὲ, ſed in ſq. pron. αὐτ. habet aſperum, (dum in Gr. lenis procedit in paſſ. et narratione ſcribentis,) et ad μολ. duo Lat., cf. 2, 15, 10. λυσιτ., deſerens eundem ad v. ἀπ., ut et ipſe Sch. „vix *elapſus eſt*" quocum adv. μ. iungit Noſter de ſuo, etiam cum μ. ὀλ. Caeterum Ms. Ba. ἀπέδρασε tempus aliud, aor. 1. pro impf., cf. 3, 6, 18. m. (nihil definiente libertate P.) fuerit e gloſſa, dum noſtro vulg. impf. illud aoriſti tempus ſubſtituunt quoque veteres Grammatici, cf. Hes. 1, 431. m. ἀπέδρα, ἀπέφυγεν, et Suid. 1, 251. m. ἀπέδραν, ἀντὶ τοῦ ἐπανεχώρησαν, it. Schol. Tricl. ad Soph. Ai. v. 167. m. ἀπέδραν καὶ ἀπέφυγον. Si tamen eſt impf. ab ἀποδράω, nec ipſe aor. 1. ab ἀποδρῆμι contractus; quo ſumto, in Ms. Ba. alia tantum erit verbi forma, qualem et alibi ille affert, v. c. 3, 13, 9. i. Pro impf. quidem ἀπέδραν habere videntur veteres Grammat., cf. Moer. p. 37. cum N. et Herodi. Gr. p. 465. it. Thom. M. p. 93. cum N. 3. et 6. (ubi, quod corrigitur Suidas ἀπέδραν, ἀντὶ τοῦ ἀπέδρασαν, λ., id ipſum Gloſſatoris noſtri operam confirmet,) ſed Fi. ad Well. p. 255. e. ἀπέδρα aor. 2., dum ipſe Well. p. 286. Nr. 9. habet aor. 1. ἔδρασα et ἔδρα, ſed aor. 2. ἔδρην et ἔδραν, cf. Gramm. March. p. 710.

ἐκόπτετο) Libere additum a P. adv. negligit Bg., (ſervatum a Dres. in de V. med. p. 319. i.) ſeverior in ſqq. particip., etſi aliorſum ſpectans, nec ad gen. βαρβ., ſed ad nominat. πληθ., per ſyntheſin quandam; cf. Diod. S. 1, 700. l. 48. τὸ δὲ λ. πλ. reliquum *vulgus*, ſed v. χρ. cum ἱππ. ad analog., cf. G. Th. v. *ut.* 1123, 34.

ἀποβεβηκότες) Minimas res, et, ut vulgo dicunt, circumſtantias, perſequitur in hac hiſtoria Herodianus, quaſi ipſe rei geſtae interfuerit. Quod barbari equos paſtum dimiſerunt, hoc lectores ignorare potuiſſent et forte vellent. *Leisn.*

Ab alia parte conſideranti hanc rem minutam, quatenus priorum

ἀνέντες ἐκείνους νέμεσθαι,) οὔτε δρόμῳ χρήσασθαι δυναμένων πρὸς φυγὴν p, ἐμποδιζούσης αὐτοὺς τῆς περὶ τοῖς ποσὶ χαύνου ἐσθῆτος. Φαρέτρας δὲ καὶ τόξα οὐκ εἶχον q. τί γὰρ

bant, pastum que dimissis) neque cursum instituere valentes ad fugam, impediente ipsos circa pedes fluxa veste. Porro pharetras et arcus non habebant. Quid enim il-

p) Colon in Ms. Ba. etiam mox post ἐσθητ. cum Ox. 1. al. q) Colon in Stp. rel.

οὔτε — ἔχοντ. redditur causa, non videbitur supervacanea, sed pertinere ad personam scriptoris pragmatici; nec hic variante per libros forma plusq. in v. εἰσηκ. cf. §. 7., sed explente P. cum Bg. ad v. ἀποβ. pron. αὐτῶν s. ἐξ αὐτ. cf. §. 6. et 2, 14, 10., a Nostro oppressum ob sq. ἐκ., relinquente Bg. textum Gr. ob tempus praeter. Sed Ms. alius ordo in transposito particip. aut pron., cf. 4, 9, 5., non habet laevitatem maiorem, sed forte librarii curam, ne vicine concurrant syllabae αν, ubi Sch. „ἀν. quum *dimisissent* equos *pastum*, s. *sinentes* pro *libitu* eos *pascere*, (e Sb. Ind. „ sin. *pro* libito *pasc.* “) νεμ. *pasci* equos *sinentes* “ tenente Stp. Th. v. ἀν. modo aliunde Bg. Lat. e P., non item cum inf., cf. Xen. Cyr. Z., nec formam hanc participii, quam alio sensu v. Ind. Xen. Hell. Diod. S. et Dion. H. S. T. 1., sed in penuriam Stp. Th. ap. Hom. 'Οδ. ῥ, 164. σιάλους — εἴασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι, *porcos* sivit — *pasci*, Plut. Hs. 15, 2. τὴν τῶν μειρακίων ὁρμὴν ἄνετον εἴασαν νέμεσθαι, Luc. 2, 596. l. 12. de asino ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι, iussit *pater* liberum *me* dimitti *sub divo*, *et cum gregalibus* equabus *pascere*, lib. de V. med. Kult. 1, 36. e. Ind. Xen. Cyr. et Hs. Fa. Aes.

οὔτε δρ.) Pro summa P. libertate per sqq. retinet Sch. „χρ. uti *cursu* ad *fugam*“ ubi ad Noster analog. modo; nihil me tenente, quam simile e Diod. S. χρ. νυκτιπορίᾳ, et omissa in Ms. Bg. πρ. φυγ. restituente me statim e P. obliquo. Ad sq. scripserat Leisn. in m. Ox. „χαυν. fem.“ quo sine etiam Bud. C. 1500, 46. „pro fem. inveniuntur et quae nec in ος purum, nec in ρος exeunt, ut ap. Herodi. χ. ἐσθ., ap. Theophr. γῆ χαῦνος“ ad analog. iunctum cum ἐσθ., et ut Xiph. cf. Sb. Ind. et laud. ad 2, 15, 4. sed Sch. „posset tamen etiam esse neutr. pro subst. positum, et proinde cum gen. ἐσθ. constructum, q. d. *laxitate* vestis“ quod impedit hic rectio et series verborum, in medium coniecto illo ipso χαυν. et participio ad ἐσθ. flexo, cum de Sch. ratione debeat id regi ad χαυν. sic, ἐμποδίζοντος αὐτοὺς τοῦ χαύνου τῆς π. τ. π. ἐσθ., servante Bg. e P. Lat. (ut Sb. Ind. e Suet., quem locum non tenet Gs. Th. sed „fluxa *vestimenta*, amplissima, et minime adstricta, rel.“ i. q. laxa, ubi Gr. n.) sed melius rectionem Gr. in ἐσθ. cum pr. περὶ, quae hic cum dat. rei s. loci et extra motum s. in quiete, ubi procedit suppletum particip. οὔσης, cf. de περὶ isto usu Hom. 'Ιλ. ή, 207. Hesd. ἀ. v. 129. Mus. v. 338. cum Vig. p. 635. Nr. 7. Ind. Dion. H. S. T. 1. ex 105, 34. 106, 5. 722, 25., Nostro cum P. spectante ad Parthorum stolam, cf. §. 5. sed 4, 8, 21. in sq. δὲ Bg. e P.

τί γὰρ — πρ. γ.) γάμος h. l. est nuptialis festivitas s. solennitas. *Leisn.* Quo respiciat quoque Stp. Th. aliunde „celebritas nuptialis“ cf. L. N.

ἔχρῃζον[r] αὐτῶν πρὸς γάμους[f]; πολὺν δὲ ἐργασάμενος ὁ Ἀντωνῖνος φόνον τῶν βαρβάρων, λείαν τὲ καὶ αἰχμαλώτους παμπληθεῖς συλλαβὼν, ἀπῄει, μηδενὸς αὐτῷ ἀνθεστῶτος, κώμας τὲ καὶ πόλεις ἐμπιπρᾶν[t] δοὺς ἐξουσίαν τοῖς στρατιώταις, ἁρπάζειν τὲ ἕκαστον, ὃ δύναται, καὶ, ὃ[u] βούλεται αὐτὸς, κτήσα-

lis indigebant ad nuptias? 11. Itaque ingenti facta caede barbarorum, Antoninus praedam et captivos plurimos secum auferens discedebat, nemine ipsi resistente, vicos et urbes incendendi data potestate militibus, ac rapiendi quod quisque posset, et quod vellet sibi acquirendi.

r) Sine iota in Bs. 2. al. v. N. f) In Ms. Ba. merum colon, cf. 4, 10, 12. ut merum punctum in Bs. 2. al. t) Ms. Ve. ἐμπιπρὰς sed Ms. Ba. etiam cum puncto v. N. sed sine iota A. al. u) Mss. Ba. et Vi. καὶ βουλ. v. N.

T., ubi et diserte Krb., tacente Stp. Th.“ pluralis pro sing. „de unis nuptiis, ut Lat. cf. ad Luc. 2, 454. N. 13. p. 604. N. 29. Sed Stp. Th. v. χρ. aliunde et hinc affert, secus ac in edit., sine iota, cf. L. N. T. ad Hes. Suid. χρήζω, γενικῇ, sine loco, ad Moer. p. 300. Koen. ad Greg. p. 206. §. 42. N. 43. Abr. ad Aesch. 1, 49. i. 431. m. cum Choeph. v. 338. Soph. Oed. Col. v. 1491. Barn. ad Eur. Hel. v. 523. cum Ind. Lyco. Sb. (e quo Lat. Bg.) et ej. Dion. H. T. 1. Xen. Z. Cyr. Ἀγβ. Bach. Aesch. ep. S. Luc. sed sine Ind. Thuc. 234, 75.

πολὺν) Sic sine Ind. Di. H. S. T. 1. 499, 8. τοσοῦτον φον. ἐργασάμενος, tot editis *stragibus*, cf. 3, 3, 6. e. dum Bg. e P. fere omnia, maxime in δὲ, pro δὴ, per syn. Lat., et nominativo Ἀντ. ad sq. membrum relato, ob pr. abl. consq., discedens in v. συλλ., ubi tamen Noster variet quoque cum simpl. supra, cf. 2, 13, 2. (per analog. saltem, cf. Abr. ad Aesch. T. 2. et sine Ind. Dem. 49, p.) ut in sq. cum πάμπλειστος 3, 14, 8. cf. Suid. Ind. Sb. Dem. cui add. 474, 4. 521, 7. Gs. Chr. (ubi et accentus alter in penult.) Dion. H. S. T. 2. Diod. S. Plut. Hs. cum Zos. 2, 6, 9. et Phil. p. 757. D. i., it. sine Ind. Polb. 1, 195. i. tenente Stp. Th. etiam Lat. Bg. (deserto P.) sed et cum particula aliqua, *per* et *quam*, quae respondeat Gr. παμ. In sq. omittit P. pron. αὐτ. cf. 4, 10, 6.

ἐμπιπρᾶν) Ven. perperam ἐμπιπρὰς. *Stroth.* Tamen ut lectionem videatur illam habuisse quoque P. (nisi liber fuit, ut in rel. huius regionis,) et, quanquam lapsus incidisse potest in confuso iterum ς et ν, tamen etiam novitas illa procedat, non tam sic, ut concurrant duo iterum particip. sine copula, sed ut simul sit gen. consq. et nominativus, relato τὲ ad postr. particip. δοὺς, quod et fieri licet in vulg. lectione, quanquam Bg. τὲ, ut alibi ante vicinum καὶ, opprimit; ducente librario Ms. forsan e 3, 9, 17. e. ubi exercitui tribuitur incensio talis, aut e 7, 2, 6. ubi §. pr. quoque habetur οὐδενὸς αὐτῷ ἀνθεστ., sed res sit eadem, iubente ac permittente duce belli, ut hic, cf. 3, 3, 5. e. 7, 9, 25. Mox Mss. duo eiiciunt secundum pron. rel. ὃ, quia per se abesse potest, ut et omittit P., sed libere, ut mutat καὶ iterum in ἢ, cf. 3, 6, 3. e quo

σθαι. τοιούτῳ μὲν δὴ πάθει ἐχρήσαντο οἱ βάρβαροι οὐ προσδοκηθέντι. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, ἐπὶ πολὺ τῆς Παρθυαίων γῆς ἐλάσας [x], ἤδη καὶ τῶν στρατιωτῶν κεκμηκότων ἐν αὐτῷ τῷ ἁρπάζειν καὶ φονεύειν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν [y]. ἐκεῖ δὲ γενόμενος, ἐπιστέλλει τῇ τε

12. Huiuscemodi calamitatem perpessi sunt barbari inopinatam. Antoninus autem longe late que per Parthorum regionem progressus, iam militibus defessis ipsa rapina ac caede, reversus est in Meso-
13. potamiam. Quo postquam pervenisset, per episto-

x) ἐλάσας ἤδη, καὶ λ. Ms. Ba. v. N. y) Colon in Ms. Ba. et ed. Pat.

Bg. oppressa pron. ἑκ. et αὐτ. resarcit per aliud pron. ἕκαστος in alio membro; dum Noster pro arbitrio addit pron. αὐτ., non absolute necessarium, sed ad analog. copulat ἑκ. cum ὃ, ut alii ἕκαστα, ὅσα λ. cf. Stp. Th.; nisi sumas ἑκ. pro masc. et accus. cum inf. post dat. cf. 4, 12, 8. et Xen. Ἀνβ. 5, 2, 16. ἥρπαζον, ὅ τι ἕκαστος ἐδύνατο, iunctis rel. ex analog.

τοιούτῳ) Saltem δὴ P. expresserat, dum Bg. omittit simul etiam μὲν iterum, cf. 4, 1, 1., rursus scribente Nostro tantum ad analog. in ἐχρ. cum παθ., in que hoc π. cum adi. s. particip. οὐ πρ., ubi liber P.

ἐλάσας) Libertatem rel. P. deserens Bg., tamen ex eodem fere versatur in formula ἐπὶ π. cum gen. loci, ubi Stp. Th. 3, 482. E. e. sq. hinc e P. fluctuatur, dicens, regi gen. ab hoc adv., et tamen etiam subaudiendum διάστημα, pro quo sufficit, solum suppleviſſe subst. μέρος, cf. Ind. L. Bos. Ell. it. Thuc. v. πολλὰ, ubi per Lat. Bg., et v. ἐπὶ e. it. Fi. The. v. πολ. m. it. Aesch. et v. ἐ. e., quam praep. rego cum v. ἐλ., per analog. pro aliorum syn. εἰς, quo et respiciat illa Bg. praep., cf. Stp. Th. Bud. C. 1240, 12. ad Luc. 2, 724. N. 8. et 3, 4. N. 77. it. ad Orph. p. 42. Ad quod v. refert librarius Ms. adv. ἤ., e vetusta in Codd. absentia distinctionum, dum ad sqq. trahunt Mss. rel. cum P., ut et Bg., qui tamen inde omittit καὶ, pro *etiam* iterum, sed e Ms. Ba. pro mera copula; unde redit res §. pr. eadem, copulatus nominativus cum gen. consq., sed inversi ordinis, ad variandum; dum in commate vulg. concurrunt duo particip. sine legitima copula et diversi, quem dixi, casus, quorum posterius proprie praemissum in apodosi quadam, ut alibi. In sq. κεκμ. cum adv. ἤδη et ἐν cum inf. Noster ad analog. maxime Lat., cf. Gs. Th. me *iam* lassavit *labor*, — sequendo *lassata*, it in Bg. e P. 47, 4. 7. sqq., sed cum praep. etiam 613, 55. *in* cursu *fatigatus*, cf. l. 21. et *defatigatus* in *rep. conservanda* 43, 11, cf. l. 3. quocum non opprimit pron. αὐτ., in emphasi positum, pro etiam adeo, ob quod uterque forsan neglexerunt pr. καὶ, non molestum ulli futurum, quia hic modo divellitur, alias in vicinia καὶ αὐτ. solenne; simile quid sine auctore proferente Stp. Th. 1, 692. e. ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, sine Vs.

ἐκεῖ δὲ) Bg. fere ut 4, 8, 9., (quocum variatur in syn. particip.) sed omisso δὲ, ut alias, quod pro τὲ sumtum a P., negligente duo ἐκ. et γεν., unde Bg. ad ἐπ., cf. in rem Spart. in Car. c. 6. p. 717. e. *tumultuarie* cum *Parthorum* satrapis *manum* contulit —. *Datis ad* senatum, *quasi*

συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥωμαίων δήμῳ, πᾶσαν ἀνατολὴν κεχειρῶσθαι [z], καὶ τῆς ἐπέκεινα [a] βασιλείας πάντας αὐτῷ παρακεχωρηκέναι. ἡ δὲ σύγκλητος, οὐκ ἀγνοοῦντες μὲν τὰ πεπραγμένα [b], (λαθεῖν γὰρ ἔργα βασιλέως ἀδύνατον,) πλὴν δέει καὶ κολακείᾳ ψηφίζονται αὐτῷ πάσας τιμὰς ἐπινικίους.

lam ſignificat Senatui Populo
que Romano, totum Orien-
tem ſubactum, ac in ulteriore
regione cunctos in ſuam di-
14. tionem conceſſiſſe. At
Senatus haud ignorans, quid
actum ſit (Latere enim facta
principis non poſſunt) tamen
metu et aſſentatione decernit
cunctos victoriae honores.

z) Colon iterum in Ms. Ba. ut punctum in ed. Lu. a) Ms. Ba. τοὺς ἐπέκεινα βασιλέας v. N. b) Pro ſigno parentheſis in Ms. Ba. tantum ſunt commata utrinque, ut in A.

poſt *victoriam*, literis, *Parthicus* appellatus *eſt.* Mox Bg. e P. in κεχ. (paſſ. ſenſu, quo de cf. ad Luc. 2, 310. N. 8.) non cum eo oppreſſo adi. πασ., cf. §. 2.

τῆς ἐπέκεινα) *ulterioris regni*, i. e. ultra Euphratem et Tigridem ſiti. *Sylb.* An omittitur hic ἀρχῆς ſ. δυναστείας? Hoc enim Herodianus addit alibi. Sic vertendum foret, *omnes* ipſi *imperio* ceſſiſſe. *Leisn.*

Bg. quidem reddit fere cum Ind. Sb. in ἐπεκ. per adi. (ubi Stp. Th. 1, 1213. e. it. 4, 677. D. v. παραχ. cum P. et nihil eſt, quam copia ſyn. et variatio pro pr. ἀνατ.) ſed cum P. partim in rel., ubi non opus eſt ellipſi Leisn., cum iam adſit hic gen. τῆς βασ. et eius ſententia ac verſio confici poſſit ex ipſa lectione vulg., ad quam ſententiam redit et Bg. phraſis extrema, etſi per ſe capit priora τῆς ἐπ. β., et nominatim τῆς βασ. de locis et terris, quae ſubiectae ſunt alicuius imperio, ut Lat. *regnum* et *regna* ſaepe ſic uſurpantur, in primis ap. poëtas, cf. G. Th., unde etiam aſſumere debuit aliquam praep. Sed illam Leisn. ellipſin reſpexerit librarius Ms. Ba., mutato abſtracto in concretum, forſan e locis ſupra, ubi ἐπεκ. ponitur intra pron. et ſubſt. perſ. ſ. concreti; quanquam et lapſus incidiſſe poteſt et confuſio litterarum; dum, praeter P., quoque Mss. rel. conſentiunt in lectionem vulg., quae adeo non tentanda, cum et probabilem per ſe habeat ſenſum, vel e Bg. ratione, vel e Leisn. Vs., quam ipſe amplector, ſic reddens, *et* ulteriori *imperio* ſ. regno *omnes* ipſi *ceſſiſſe*, i. imperio in terras ulteriores ſ. in ulteriorem regionem; ſic ſervato etiam leni pron. αὐτ., qui eſt iterum ſcriptoris narrantis, ut aſper Bg. e P. Caracalli, litteras dantis, cf. in rem ſupra ad 4, 10, 6. 1. e Dion. C. 1310, 24., conflatis ad analog. rel. it. §. ſq.

ἡ δὲ σύγκλητος — ἀγνοοῦντες — ψηφίζονται) v. Not. ad 1, 6, 25. *Stroth.* ubi de enallage ſ. ſyntheſi numeri et generis neutr., quae hic maſc. cf. 1, 12, 14. e. ubi Bg. deſerit P. ad τὰ π. etiam, cf. 4, 4, 10. Caeterum ap. Beg. 2, 699. in numis Antonini quartus et p. 702. primus cum ſecundo refertur „ad victoriam eius de Parthis."

λαθεῖν) Fieri omnino poteſt, ut principum res lateant, et omnino

διέτριβε δὲ [c] μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὁ Ἀντωνῖνος [d], ἡνιοχείαις [e] σχολάζων, καὶ θηρία παντοδαπὰ ἀναιρῶν.

Ἦσαν δὲ αὐτῷ ἐπάρχοντες τοῦ στρατοπέδου [f] δύο, ὁ μὲν,

15. Commorabatur autem poſtea in Meſopotamia Antoninus, aurigationibus vacans, et beſtias varias interficiens.

Erant autem ipſi praefecti exercituum duo, alter ſenex

c) Pro δὲ eſt καὶ mendoſe in Bs. 1. R. d) Colon in Ms. Ba. e) ἡνιοχίαις A. al. v. N. f) στρατεύματος Mss. Ba. et Vi. v. N. Mox poſt δύο comma noſtrum etiam in Bs. 2. L. al. pro Stp. rel. colo aut puncto al.

ſaepe latent. Cur enim Auguſtus Ovidium in exilium miſit? Latere quidem talia opera, tales res, quales in Parthis Caracalla geſſit, non poſſunt, quippe geſtae praeſentibus multis millibus teſtibus. Sed in univerſum tamen quaedam principum res omnino latere poſſunt. *Leisn.*

Ultima ſententia, e P. libero ducta, ap. rhetores *infinita* et γνώμη vocata, ſupplementum requirit v. ſubſt. praeſ. ἐστὶ, ſed impf. ἦν altera *finita* ſ. νόημα, pertinens ad hunc modo imperatorem et ad perſonas, prius nominatas, ſolum ſenatum, ubi ad v. λαθ. explebitur ſimul pron. αὐτὴν, *latere enim* eum *imperatoris* Caracallae *acta* non *poterant*, i. non poterant ei ignota eſſe, ſ. illius acta ſcire poterat ſenatus, per nuncios et litteras aliorum Romanorum; qui ſenſus mihi quidem videtur facillimus minime que ambiguus; etſi alterum noëma, quod et exprimere videtur Bg., ſuppletum ἐστὶ per privum v. ſyn. reddens, per ſe verum eſt ita, ſi circumſcribatur aliquo addito adv., v. c. ὡς τὸ πολὺ, ut plurimum ſ. plerumque, it. maximam partem. Sed ſeries illa in μὲν cum nominativo participii, ſequente πλὴν particula adverſ. cum verbo finiti temporis, eſt ſimilis iſti 3, 11, 8. cum participii gen. conſq., tacente Stp. Th. Hoog. Op. it. Vig., cf. ſimile quid ap. Herdt. 282, 65. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὦν et Abr. ad Aeſch. 1, 267. e. ſed in ſqq. hic ψηφ. ſupra 3, 9, 22. quibus h. l. additur ἐπιν., ubi Bg. e P. per gen. ſubſt. ſyn., ſed Stp. Th. hinc ſine Vs. cf. 3, 8, 16.

διέτριβε) Per totam §. liberum P., omiſſo adeo adi. παντ., deſerit Bg., ſed partim variat Noſter cum μ. τοῦτο 4, 2, 11. (cf. Xen. Cyr. cui add. 8, 6, 20. it. Ἀνβ. 1, 3, 9. 6, 6, 17. 21. 7, 3, 13. et §. 15. μ. τοῦτο, ſed rurſus in plur. §. 32. 46.) et cum 4, 7, 2. per phraſes alias, ad analog. jungens σχ. (ubi Stp. Th. e P.) cum ἡν. ubi L. Ern. tenet quoque alteram ſcripturam per vocalem ſimpl., ſed per duplicem modo Stp. Th. cum Poll. Caeterum de urbe, ubi commoratus ſit, Antiochiae, an Edeſſae, cf. Dion. C. 1313, 37. 1315, 80. cum N. ad 1312. §. 22.

ἦσαν — αὐτῷ) Hoc pron. reſtitui ſtatim, omiſſum a Bg. e P., unde et ad ſq. ἐπ. τ. στ., ubi variatur ſaltem pro 3, 13, 1. plur. τῶν στρατοπέδων, (quod et memoriter hinc profert Stp. Th. e Bud. C. 189, 10. ſine Vs.) recte intelligente Sb. Ind. „praefecti praetorio" ſed tentant Mss. lectionem vulg. iterum, ut 4, 3, 13., forſan e 4, 6, 11., per gloſſam, cf. Suid. 3, 382. l. στρατόπεδον — δύο — σημαίνει, καὶ τὸ στράτευμα, καὶ τὸν τόπον τοῦ στρατεύματος λ. e quo emendanda ſunt illa Schol. Thuc. 34, 76. et Cod. Caſſ. ib. p. 605. cf. Amm. p. 130. ſq. Ruhnk. ad Tim. L. p. 171. pro cu-

πρεσβύτης πάνυ [g], τὰ μὲν ἄλλα ἰδιώτης, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἀπείρως ἔχων, στρατιωτικὸς δὲ γενενῆσθαι δο-κῶν [h]. Ἄδουεντος [i] ὄνομα αὐτῷ.

admodum, ac ceteroquin idiota rerumque civilium imperitus, sed qui bonus miles fuisse existimaretur; Audentius erat ei nomen:

g) Colon in Ms. Ba., dum comma ponunt post πρεσβ. A. al., sed nullum utrinque Bs. 1. R. v. N. h) Hoc punctum in Ing. cum Bc. 2. pro Stp. rel. colo et commate A. al. v. N. i) αὔδεντος Ms. Ba. pro edd. Αὔδεντος v. N. Mox post αὐτ. punctum hoc in A. al. pro colo Stp. rel.

ius loco e Thuc. τὸ στρ. ἀνεχώρησεν reperi 291, 87. τὸ μὲν στρ. προαπεχώρησεν λ., cui add. pro exercitu 257, 88. 94. sed de castris ib. l. 14. it. 264, 74. 294, 13. 314, 32. p. sq. l. 84. cum Ind. et Duk. ad p. 351. N. 53. it. ad Onos. p. 44. N. 2.

πρεσβύτης πάνυ) Hoc adv. ad sqq. refert etiam P., sed ille liberrimus per totam §., (addito etiam adv. ἤδη, cf. 4, 11, 1.) dum Bg. manet in vulg. distinctione, quam et Ms. Ba. diserte monstrat, quanquam suo more colon faciens, et P. ratio modo pendet ex absentia distinctionum in Codd. Sed Bg., praeter oppressum μὲν secundum, (referendum ad στρατ. δὲ et memorabile propterea, quod in continua periodo una interiicitur adhuc semel post prius ὁ μὲν, pertinens ad §. sq. 2. ὁ δὲ) Bg. igitur copulam inserit, hauddubie ob primum ὁ μὲν e P. versum more suo, aut ob breve antecedens membrum πρ. πάνυ, ex analog., quod tamen a Nostro describitur et ampliatur duobus membris aliis, τὰ μὲν — στρ. δὲ, per participia quidem, cum contra altera persona §. 2. per verba finiti temporis pingatur; a qua ratione pendet deinde iudicium de interpunctionibus post δοκῶν et αὐτῷ, ut puncta valeant nostra; quod et ipsum patet ex suppleto a Bg. v. subst. ἦν ad solennem Nostro formulam ὄν. αὐτῷ, sic absolute positam ad variandum, cf. 4, 10, 2. 1, 11, 3.

ἰδιώτης) *in* caeteris *quidem* rebus *idiota*. Sic verti, quod etiam Cicero *idiotam* hac significatione dicat. *Steph.*

Unde et Bg., sic recte servantes hoc membrum, a P. oppressum, qui non viderit, vocabulum privum, per se πολύσημον, a Nostro definiri per plenam subiectam enunciationem, dum Stp. Th. 1, 1642. E. per haec „dicitur et ἰδ. τοῦτο pro κατὰ τοῦτο“ hinc sine Vs. regit cum acc. rei, (cf. Exc. ad 1, 1, 3.) et adeo, ut in Vs., hic praemissa, cum τὰ ἄλ., ubi contra Sch. etiam hunc Nostri locum subiecit legi isti ad 3, 4, 15., pro adv. capiens separatim cum Bg., qui e P. tantum ad πολ. πρ. (ubi Noster ad variandum plene, addito subst., pro solo adi. in superioribus, quo pleno loco ditandus L. Bos. Ell. p. 287. m. cf. Stp. Th. v. πολ. i. sed in ἀπ. cum ἐχ. modo e Xen., cf. Z. Ind. Pol. et M. S. sed sine Ind. Cyr. 1, 6, 20. at 1, 5, 11. pro se invicem positi ἰδιῶταί εἰσι κατὰ — et ἀπαίδευτοι et τῶν — ἀπ. ἔχουσιν, Ind. Ael. V. h. sed sine Ind. Gs. Chr. ex Herdt. it. Dem. 1349, 28. 1414, 17. et p. sq. l. 20. ubi Bg. formulam reddit per unum adi., quocum 3, 4, 1. sane variatur, ut iungitur cum gen. πολ. πρ. per analog.

στρατιωτικὸς) Dicit γεγενῆσθαι, non εἶναι, quod iam valde provecta aetate esset. A Pol. tamen hoc praeteritum tempus non exprimi-

ὁ δὲ ἕτερος[k] Μακρῖνος μὲν[l] ἐκαλεῖτο[m], τῶν δὲ ἐν ἀγορᾷ οὐκ ἀπείρως εἶχε, καὶ μάλιστα νόμων ἐπιστήμης. εἰς τοῦτον οὖν,

2. alter, qui Macrinus vocabatur, rerum forenſium haud imperitus erat, ac praecipue 3. legum ſcientiae. In hunc

k) Hic nihil in Bs. 1. al. pro commate Stp. al. l) Pro μὲν hic in A. 2. per lapſum typothetae eſt mendoſum compendium, quo alias exprimit τὴν, ut 4, 9, 7. 10. 13. m) Colon in Ms. Ba. hic et mox poſt εἶχ. ſed A. 1. hic modo, at punctum cum ſocia poſt εἶχ.

tur, ſicut nec vis vocis στρατιωτικός. Sed eum ſequendo in iis, quae proxime ſequuntur, verti etiam poſſit *vir* militaris. *Steph.*

Qui tamen in Th. 3, 1077. i. hinc cum P. reddit, ſub „rei militaris peritus" quo redit et P., cf. 4, 7, 13. quem Bg. ſequitur in nomine propr., dum Sb. Ind. Lat. „*Audens* ſ. *Audentius* — Lud. Carrio Antiq. lect. l. 2. c. 8. mavult *Adventus*; ut is ſit cuius in Graecis pariter et Lat. conſulum faſtis ſit mentio et Cod. Iuſt." ut que reperio in Faſt. Cs. Almel. p. 146. e. ſub „971. 218. *Adventus*, Al. *Audentius*" ſed ap. Heyn. in Angl. H. 4, 1065. m. pro textus *Audenz* reponitur in N. *Adventus*, et ad Dion. C. 1321, 3. (ubi vocatur Ἀδουέντου, it. p. ſq. l. 28. ſed l. 37. Ἄδυεντος per ſimpl. υ) N. ad §. 74. „Adventus ſ. Q. M. Coclatinus Adventus, idem videtur, quem Herodian. — bis male Αὔδεντον vocat. Conveniunt praeter nomen, ſola transpoſitione litterarum diſcrepans, haec — Dioni. — ap. Capit c. 4. ſq. ſenator et Conſularis ſimul que Praefectus Urbi ac ſequenti anno Conſul factus" ad quem Cap. p. 752. in Macrino *quum eſſet* praefectus *praetorio* collega *ablegato* Cas. N. 3. „collega hic eſt Ecdecianus Adventus, cuius mentio in lege prima Cod. De ſententiam paſſis. Herodiani codices Αὔδεντον male nominant" propter quae Virorum Doct. monita, vel contra Mss. rel. et Ba. (ubi lectionis vulg. depravatio eſt) ſuſcepi formam nominis per duplicem ου frequentiorem ap. Dion. C., qui de Adventi vitae genere et muneribus p. 1323. i. et p. pr. l. 28. ſqq. ſed l. 34. diſerte μήθ' ὁρᾷν ὑπὸ γήρως, μήτ' ἀναγινώσκειν ὑπ' ἀπαιδευσίας, μήτε πράττειν τὶ ὑπ' ἀπειρίας, δυνάμενον, e quo teſtimonio Noſtri illa τὰ ἄλ. ἰδ. cum ſq. enunciatione copulentur quoque cum diſcrimine, ut que genus et ſpecies, ut fuerit ille ignarus tum reliquarum rerum ac litterarum, tum civilium maxime, praeterquam militarium. Caeterum Bg. de ſuo explet v. ἦν, oppreſſum a Noſtro, ut 1, 11, 3. m. cum Dem. 885, 9. Ἀριστοφῶν ὄν. αὐτῷ, ὅς λ.

Μακρῖνος) Etiam per hanc §. negligentem P. deſerit Bg., qui tamen et ipſe liber in copulis μὲν et δὲ, oppreſſo primo δὲ ſimul, faciens partim cum Sch. in „τὰ ἐν ἀγ. *forenſia*, iuridica *negotia*" ſuppleto ſubſt. πραγμάτων, cui tamen deſit inſuper aliquod particip., ὄντων, πραττομένων, λεγομένων, δικαζομένων, reperiente me tantum in Ind. Xen. Ἀνβ. „οἱ ἐκ τῆς ἀγ. turba forenſis" et ap. Fi. Aeſch. 2, 24. e. τούτων τῶν λίθων τῶν ἐν τῇ ἀγ., ad quorum analog. ſcripſerit Noſter, (intelligens illa Krb. L. N. T. p. 10. m. „ἀγοραίους κρίσεις, iudicia, quae in foro exercentur" et i. q. §. pr. πολιτ. πραγμ. vel ſaltem partem horum, cf. 3, 14, 17. 6, 1, 7.) ſed in ſq. formula per neg. cum Dem. ſine Ind. 1214, ult. 1221, ult., quacum tamen ad analog. modo copulatur gen. ἐπισ., ut quoque hic cum νομ. maxime ad Lat., cf. Gs. Th. peritia *legum*, nec Stp Th. nec Indd. tenentibus cum aliquo gen., cf. Thuc. Dem. Ael. V. h. Fi. Aeſch. Xen.

ὡς μηδὲ [n] στρατιωτικὸν, μηδὲ γενναῖον, δημοσίᾳ πολλάκις [o] ἀπέσκωπτε, καὶ μέχρις αἰσχρᾶς βλασφημίας. ἐπεὶ γὰρ ἤκουεν αὐτὸν [p] καὶ διαίτῃ ἐλευθερίῳ χρώμενον, καὶ τὰ φαῦλα καὶ ἀπερριμμένα [q] τῶν ἐδεσμάτων καὶ ποτῶν μυσαττό-

igitur, ut neque militarem, nec ſtrenuum, publice ſaepe cavillabatur, etiam uſque
4. ad foeda convitia. Cum enim audiret, illum et victu liberaliore uti, et vilem atque abiectum cibum ac potum aſpernari (Quibus ut

n) Ms. Ba. ὡς μὴ στρ. — μὴ δὲ γενν. quod poſtr. diviſum eſt hic quoque in A. cf. 3, 2, 1. ſed de primo v. N. o) πολλάκι A. 2. v. N. p) Ms. Ba. ἠκ. αὐτοῦ — χρώμενον λ. v. N. q) ἀπερριμένα A. 2. al. v. 3, 6, 10.

Bach. Luc. Heſy. Suid. ubi 1, 833. i. v. e. cum pr. κατὰ, ut cum περὶ ap. Plut. Hs. 10, 5. et cum πρὸς Rs. Or. V. 6. ſed de Macrini tum genere, patria et dignitatibus Dion. C. 1318, 2. ſqq. tum peritia ib. l. 9. τὰ νόμιμα οὐχ οὕτως ἀκριβῶς ἠπίστατο, ὡς πιστῶς μετεχειρίζετο, ubi v. N. ad §. 56. et Capit. in Opilio Macrino c. 2. ſqq. p. 747. ſed c. 13. i. p. 767. *fuit* in *iure* non *incallidus* rel.

ὡς μηδὲ) Tentata haec neg. a Ms. in ſimplicem, (forſan ex aliis Noſtri locis, cf. 1, 10, 8. e. 5, 7, 4. per gloſſam adeo, dum vulg. duplex, per ſe nec mala, nec infrequens, et a Mss. rel. ſervatur, nec δὲ facile elapſum ob viciniam,) tamen compareat in P. *parum*, quod pro μὴ habet 2, 3, 15. et 2, 6, 10. quoque, unde hic Bg. in στρ., non item ad γενν., ubi et iſtius ſuppletum ſubſt. ἄνδρα recte omittit, etiam pro pron. αὐτὸς ad v. ἀπ. ſubſtitutum aliud nomen βασιλεὺς, cf. 4, 2, 23. ſeverior idem in ſq. καὶ μεχρ. λ. quae Noſter de ſuo copulat, ut et αἰσχρ. cum βλ., ubi Stp. Th. hinc ſine Vs., cf. L. N. T. cum Suic. Ind. Luc. Diod. S. cum Munth. p. 116. Barn. Eur. Ioſ. Rs. Or. V. 4. et Dem. cui add. 140, 22. 268, 18. p. ſq. l. 12. 599, 24. et cum pr. περὶ 1312, 2. ſed Gs. Th. 1234, 71. 81. foediſſimo *convicio*, — deformia *convicia*. Caeterum A. 2. πολλάκι ſine ſibilante tantum poëtis ſolenne, cf. Stp. Th.

ἤκουεν) Ms. caſus alius pron. hic ex errore librarii in ν et υ ſolenni, tum ob ſervatum ſimul acc. χρωμ. etc. tum quia gen. perſ. cum v. ἀκ. aliud ſignificat, quam hic requiritur, cf. v. c. Xen. M. S. 1, 4, 2. i., quam P., ſeverius hic agente Bg., ſed huc ſpectante Stp. Th. tantum in v. δ. ſine Vs. ſub Lat. Bg. e P. pro „certa vitam inſtituendi ratione, quoad victum (unde mox hic ἐδ. καὶ ποτ.) et corporis cultum“ i. veſtes, de quibus deinde in χλαμ. rel., quocum Noſter iungit adi. ἐλ. (pro ſq. ἀστειοτέρᾳ et pro Ael. V. h. 4, 22. e. ἁβροτέρᾳ, *delicatiori*) de ſuo ad analog., (cf. cum ſubſt. al. Ind. Diod. S. Dion. H. S. T. 2. Fi. Aeſch. Rs. Or. V. 4. Xen. M. S. et Cyr. ſed pro ſubſt. τὸ ἐλ. Herdt.) it. in ſqq. neutris φ. λ. cum gen., quae in eosdem caſus redigit Bg. iterum e P., ſed legitimo gradu, nec tamen ſeveriori illius numero, dum tenet haec Stp. Th. 4, 50. A. e. „φ. malus, vitioſus. — Sic φαῦλα ἐδέσματα item que ποτὰ Herodi. ubi tamen poſſumus etiam pro *vilibus* accipere, (et hic maxime e pr. ἐλ. ut ipſe diſerte 3, 713. in v. ἀπ. e. hinc) eſcas *viles* et *ab*-

μενον, οἷς [r], ὡς [s] στρατιωτικὸς δὴ, militaris scilicet. Antoninus ὁ Ἀντωνῖνος ἔχαιρε, χλαμύδιον, delectabatur) chlamyde aut ἤ τινα [t] ἄλλην ἐσθῆτα ἀμφιεσάμενον ἀστειοτέραν, εἰς ἀναν- alia aliqua veste amictum elegantiore; ut imbellem morbo

r) Haec verba οἷς — ἔχαιρε in Ms. Ba. modo commatibus inclusa sunt, *Mart.* ut in ed. A. al. pro parenthesi (οἷς — ἐχ.) Stp. rel. s) Ms. Ba. ὁ στρατιωτικὸς δὴ ἀντων. quorum primum ὁ pro ὡς depravatum est, ut 4, 7, 6. m. sed articulus ὁ omissus ante Ἀντ. idem, ut 3, 12, 10. e. t) ἤ τινὰ ἄλλην ἀμφιασάμενον Ms. Ba., per accent. ut ed. A. al. sed nobiscum hic quoque Stp. cf. 4, 3, 1. et N. de rel.

ἰεκτας" in quo et pr. φ. de cibo ac potu iterum modo est analogia (cum copia syn. e tropo alio, aut per proprium cum tropico,) et, praeter illam Gr. in neutr. cum gen. ap. Diod. S. 1, 470. l. 34. τὰ φ. τῶν ἐπιτηδευμάτων, (quod add. ad superius 1, 4, 8. e.) maxime forsan Lat., cf. G. Th. vilia *alimenta* et „cibus *vilis*, qui non magno constat" ut *abiectus* hic pro spretus ab aliis et contemtus, ut in v. μυσ. cum adiunctis, hic ex oppos. χρωμ. pro non usurpare et frui, ap. Bg. e P. aliter, quam 3, 10, 15. ubi G. Th. modo *aspernatur* — id — *gustatus*, sed *cibum* sperne *vilem*.

οἷς ὡς στρ.) Unde etiam iactavit, ὡς ὅτι εὐτελεστάτῃ τῇ διαίτῃ χρῆσθαι δυνάμενος, *quod* tenuissimo *victu* uti *posset*, ap. Dion. qui tamen satis innuit, fictam frugalitatem eam fuisse. *Boecl.*

Locum Dionis nec notaram, nec habet Xiph., respiciente Nostro ad 4, 7, 8. sqq. sed reddente Stp. Th. 3, 1076. H. v. στρ. cum P., quem deserit recte Bg.

χλαμύδιον) Ita Pol. vertit, quasi scriptum esset καὶ τὴν ἀλ. *Steph.* Nam ipse (Antoninus) barbaro vestimenti genere usus, inde nomen adeptus est, ut *Caracallus* s. *Caracalla* diceretur; qua de re Dio, Victor in Caes. 21. et in ep. 21. Spart. in Carac. c. 9. ubi v. N. Salm. adde Meursii glossar. Graecobarb. in v. καρακάλλιον s. καράκαλλον. *Boecl.*

Cf. 4, 7, 4. Sed Bg. omisit copulam, quae per se exciderit, ut καὶ ante similes χλα litteras, vel τὲ s. τ' post vocem totam χλαμ., ubi, consentientibus libris omnibus, asyndeton fuerit memorabile in participio post duo alia particip. cum diserta καὶ copula, καὶ — χρωμ. — καὶ — μυσ. Tum Ms. Ba. prima res est in omisso subst. ἐσθῆτα sine probabili causa, ubi, quanquam ellipsis eius subst. occurrit cum verbis et cum adi., cf. L. Bos, tamen lapsum potius agnoscam', cum retineant Mss. rel. et P. Sed altera Ms. res fuerit verbi alia forma iterum, (cf. 4, 11, 10.) ab ἀμφιάζω, (quo de v. ap. Hesy. et ad Herdt. p. 814. c. 10. e.) aut error in ε et α litteris, ut alibi, dum et vulg. servant Mss. rel., reddente Bg. e P. χλ. per primitivum, quo sensu agnòscit quoque Stp. Th. aliunde, ut varietur pro primit. 4, 7, 4. 4, 8, 21. sicut scribitur ad analog. modo in ἀστ. cum ἐσθ., dum et G. Th. in Bg. (deserto P.) nil fert, quam Gr. n., quo de cf. L. N. T. (quorum Schw. hinc sine Vs. ut Stp. Th. 1, 596. e.) cum Gl. Alb. Loesn. Krb. Obs. Suid. Hes. Thom. M. p. 117. 392. Sch. Arist. Pl. v. 697. 1151. Foes. Abr. L. Ar. Xen. Cyr. Z. cum N. Dem. Luc. Long. Mor. Plut. Hs. sed Krb. alio sensu, it. Fi. Th. et Ammon., ut tamen differentia verior haec sit, dici ἀστυκὸς tantum pro civicus s. civilis, sed ἀστεῖος etiam tropice, cf. N. ad Gl. Alb.

δρίαν [u] καὶ θήλειαν [x] νόσον | que muliebri laborantem in-
διέβαλλεν [y], ἀεί τε ἀποκτε- | famabat, semper que occisu-

u) ἀνδρείαν Ms. Vi. mendose ex ἀνανδρείαν, omissa syllaba prima ob easdem litteras, et per duplicem ει, ut hic diserte etiam ed. A. al. cf. 4, 5, 5. x) θηλείαν Ms. Ba. v. N. y) διέβαλεν Ox. et Pat. cf. 3, 7, 1.

θήλειαν νόσ.) Iam Herodotus usus est hac locutione 1, 105. (53, 47. θ. νοῦσον, morbum *femineum* deus *immisit*,) laudata ab Longin. s. 28. sub fin. (ed. Mor. p. 158. §. 4.) Nihilo minus, quo sensu eam Herodotus acceperit, an Longinus eam recte intellexerit, satis incertum. Duo Galli Girac et Costar de vero illius sensu non parum litigarunt, v. Schulz. Hist. Medic. p. 243. In Hist. Univ. T. 4. p. 35. θήλεια νόσος Herodoti explicatur per haemorrhoides, cf. Saurin. T. 1. p. 1416. sq. Prideaux T. 1. p. 57. Arist. Schol. ad Ach. v. 242. Vulp. ad Catull. 57, 6. Bentl. ad Hor. od. 1, 37, (10.) Huet. Alnet. Qu. p. 159. sq. *Leisn.* Honestiori vocabulo rem turpem designat. Est enim θήλεια νόσος nihil aliud, nisi obscoenitas marium, qui corpora sua τοῖς παιδερασταῖς permittunt. Haud parum lucis accipiet haec locutio ex loco Euseb. Vit. Const. l. 3. c. 55. ubi de templo Veneris ait: σχολή τις ἦν αὕτη κακοεργίας πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε ῥᾳστώνῃ διεφθορός. τὸ σῶμα. γύνιδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνησάμενοι, θηλείᾳ νόσῳ τὴν δαίμονα sc. Venerem ἱλεοῦντο. Similiter eadem translatione usus l. 4. c. 25. ex lege Constantini imp. contra impuros Nili sacerdotes, quos ἄνδρας ἐκτεθηλυμένους vocat, haec verba affert: μηδ' ἐξεῖναί ποι ὁρᾶσθαι τοὺς τὴν ἀσέλγειαν ταύτην νενοσηκότας. *Stroth.*

De Herodt. v. Mor. ad Long. et Wess., qui Nostrum leviter attingit, ubi Sch. post Bg. e P. „muliebrem morbum, h. e. effoeminatum animum" recte, opinor, ob contextum, tum quia tota §. agitur tantum de homine elegantiore ac delicato, (qualis et postea fuit, cf. 5, 3, 1. 5, 2, 9. sqq. ubi §. 10. sq. explicatur noster locus, τῆς τοιαύτης πολυτελείας — θηλυπρεποῦς εἶναι δοκούσης,) tum quia praecedit ἀνανδρία, quocum vitio animi alterum θηλ. νοσ. copulatur per syn. copiam tropum que diversum, quatenus ἀνανδρία affectio est animi non decens viros, maxime militares ac fortes, sed θηλ. νοσ. animi affectus decens potius feminas, quas nemo nescit plerumque hoc laborare morbo animi, ut studiosiores sint elegantioris victus cultus que; sicut omnia animi vitia comparantur cum *morbis*; unde, si qui alii formulam illam θηλ. νοσ. de morbo, qui proprie ac physice dicitur, sumserint forte, tamen Noster per analog. intellexerit tropice, atque adeo de animo muliebri atque effeminato. Cum que dixerit Cicero Qu. Tusc. 4, 11. morbum *mulierositatem*: tamen hoc vocabulo uno hic non utar, ut ambiguae ibi notionis, sed potius illo Tertull. *muliebritas*, ap. G. Th. explicato per *mollitiem*, qua reddatur pr. ἀνανδρ. s. *imbellia*, quo de alibi; pro quibus Bg. fere cum P. (et aliter hic libero,) mutando pr. εἰς in adv. et subst. in adi. tum nudum, tum phrasi constans; quae est proprie alia v. δ. rectio, v. c. δ. τινὰ ὡς λ. cf. 2, 9, 11., sed nostra, aliunde tantum tacta ap. Stp. Th. 1, 675. C. sq., ducta e Thuc. 558, 44. βουλόμενος αὐτὸν τοῖς Πελοποννησίοις ἐς τὴν αὐτοῦ — φιλίαν ὡς μάλιστα διαβάλλειν, per liberrimam Vs., aeque ap. Vig. p. 573. i. nisi in ἐς per *ob*, pro severis, *volens* ipsum *Peloponnesiis* ob *ipsius* in *illum* studium *accusare*, ubi N. huc respicit sine Vs.,

νεῖν ἠπείλει [z]. ἅ περ οὐ φέρων ὁ Μακρῖνος, πάνυ ἤσχαλλε [a]. συνέβη δέ τι καὶ τοιοῦτον. (ἔδει [b] γὰρ ἄρα τέλος λαβεῖν τὸν Ἀντωνίνου βίον.) περιεργότερος [c] γὰρ [d] ὤν, οὐ μόνον τὰ ἀνθρώπων πάντα εἰ-

5. rum minabatur. Quae haud ferens Macrinus vehementer indignabatur. Accidit autem res huiuscemodi: (Debebat nempe finem habere Antonini vita:) Curiosior enim cum esset, non solum res hominum

z) Comma in Ms. Ba. ut in ed. Bs. 1. a) ἤσχαλε unae Par. cf. 2, 5, 1. b) Pro parentheſi in Ms. Ba. modo ſunt cola. *Mart.* Sed in ed. A. comma poſt τοι. et punctum poſt βι. c) περιεργότατος Mss. tres. v. N. d) γε nudum ſic pro γὰρ in Pat. mendoſe.

cf. Abr. Dl. p. 635. m. et Luc. 2, 392. i. εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντος, ſc. αὐτὸν, *mollitiem* illius *traducente.* Caeterum in Ms. accentum nihil reperi, quam Ind. Fi. Pal. θηλεῖαι κύνες, Call. Ern. θηλεῖα παρειὰ, ſed Loesn. θηλείαι παρειαὶ, ſed noſtrum ap. L. Ern. et N. T. L. Bos. Ell. Thom. M. p. 449. Ind. Hesd. it. Aes. Fa. Hs. et Luc. cf. Hom. Orph. Mus. Call. Lyco. Phoc. Rs. Or. V. 7. Is. Abr. ad Aeſch. 1, 483. Salm. ad Tert. P., habens praeterea in Adverſar. haec „programma Boſii Lipſ. 1779. de Scytharum νόσῳ θηλείᾳ ad illuſtrandum locum Herodoti, *eine* Schwäche *des* Körpers *und* der *Seele*, und θήλεια, weil derienige, der dieſe einem Manne ungewohnte Schwäche habe, weibiſch handle, und zu männlichen Verrichtungen ungeſchickt ſey."

ἅ περ) Liberum P. per totam §. deſerit Bg., variante Noſtro cum 3, 11, 7. ἃ δὴ μὴ φέρων, oppreſſa hic transeundi particula, ut, interpoſitis quibusdam, cum 1, 8, 5. e. in ſq. συν. λ. ubi Bg. cum P. reddit, ſed et καὶ omittit iterum, pro *etiam*, i. praeterea, praeter iniuriam priorem.

ἔδει) Tali ſententia ſupra de Commodo dixerat 1, 16, 1. ἔδει δὲ ἄρα ποτὲ κἀκεῖνον παύσασθαι. *Boecl.*

Bg. hic fere cum P., praeter omiſſum γὰρ aut ἄρα, quia alibi per Lat. *nempe* reddit P. γὰρ, cf. 3, 11, 12. quocum Noſter copulat de ſuo particulam ἀρ. pro *utique* ſ. *ſane*, meo quidem ſenſu, ſcribens in formula τελ. λ. de β. ad analog., maxime Lat., cf. G. Th. *finem* capit *diſcordia*, dum Stp. Th. 3, 1370. D. fert hinc modo ſine Vs., ſed Sb. Ind. „τ. λ. finem ſortiri, finiri" ſed Bg. reſpuit tantum ποτὲ P. adv. liberum.

περιεργότερος) Talis eſt Apuleio Miles. 1. init. *ſititor novitatis*, et non quidem curioſus, ſed qui velit ſcire vel cuncta, vel certe plurima, v. Pric. ad h. l. et ad Act. 17, 21. Gloſſ. περιεργάζομαι, ſciſcitor, otioſe ago. it. πολυπραγμονῶ, ſciſcitor, percontor. Hic περίεργος curioſus eſt, qui magicarum artium ſtudio tenetur, is que et περιεργάζεσθαι et πολυπραγμονεῖν dicitur. Plato περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια. Hor. epod. 17, 76. (ut *ipſe* noſti *curioſus*). Sic Luc. Act. 19, 19. περίεργα artes *curioſas* vocat magicas, cf. H. Stp. II. Schedias. 28. Petron. 46. et ibi Burm. Vechn. Hell. p. 408. Ariſtaen. 2, 18. et ib. Merc. Caeterum πολ. δαιμόνια eſt περίεργον εἶναι πρὸς τὰ δαιμ. v. Abr. ad Ariſtaen. p. 286. *Leisn.* Ven. περιεργότατος: ſed lectio recepta magis placet. *Stroth.*

Placere utique debet, quia nihil vitii habet, ſive ſumatur compara-

δέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖά τε [e] καὶ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν [f]. ἀεί τε πάντας

omnes scire volebat, sed et deorum ac daemonum arcana 6. scrutari. Semper que o-

e) θεῖα τὲ Ms. Ba. cf. 4, 11, 5. m. f) Nihil hic in A. cum Bs. 1. sed comma in Bs. 2. pro colo Ox. al. et puncto Stp. rel. v. N.

tivus proprie, sive pro positivo, sive pro superl., quales notiones subinde monstravimus, ut, manente etiam P. in vulg. edd. gradu, nihil sit in Mss., quam glossa iterum, ut 3, 8, 4. e. cf. in v. περ. Stp. Th. hinc sin e Vs. it. ap. Grut. L. T. 5. supplem. p. 79. m. et ad Dion. C. p. 1160. Foes. Hesy. cum N., L. N. T. cum Kypk. 2, 95. ubi ex Dion. C. „Ἀδριανὸς περιεργότατος ἦν, καὶ μαντείαις καὶ μαγγανείαις παντοδαπαῖς ἐχρῆτο, admodum *curiosus* erat *et* rel." Cas. ad The. Fi. p. 151. cum Ind., it. Dem. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. Luc. Ael. V. h. et Moer. p. 220.; hic ut mihi sufficiat universa Bg. e P. notio, ob sqq. et quia distinguuntur τὰ ἀνθρ., ubi Bg. ex eodem omnia fere, supplens ad adi. π. subst. πράγματα, et accommodans ad gen. pr. ἀνθρ. duo sqq., mutata in subst. quoque, sed assumto simul alio subst. *arcana*, ubi sunt θ. et δαιμ. vel syn., vel diversa, et τὰ θ., quae ad astra pertinent, (unde mox §. sq. ἄστρον.) sed τὰ δ., quae ad pers. genios que, cf. de τὰ θ. Krb. Plut. D'Orv. Ch. Bud. C. Dem. Xen. M. S. et Luc. sed sensu tum philosophico ac Stoico Epict. tum alio et simul de ellipsi infra ad 5, 7, 2. ut ad sing. τὸ θεῖον L. Bos. L. N. T. Foes. Thuc. Xen. Bach. Fi. Pal. Diod. S. Fa. Aels. sed sine artic. θεῖον, per ellipsin subst. χρῆμα, Xen. Ἀνβ. cum Plut. Hs., porro masc. cum gen. pers. Cup. Obs. et Fi. Ae., sed pro egregius s. magnus, in partem utr., Suid. Hesy. Hesd. Call. Orph. (ubi et θεῖα pro subst. ut Lat. *Diva*,) Plut. Krg. Abr. ad Ae. T. 1. Valck. post Eur. Hipp. Diatr. sine Ind. p. 22. B. denique in rem critic. et confus. Fi. Plat. Euth. et Rs. Or. V. 8. Din. At Stp. Th. 1, 897. H. „Herodianus vocis δαιμ. signif. restrinxit, quum non solum τὰ δ. dixit, sed ei τὰ θ. praefixit" quae nihil definiunt, cf. ad Poll. 1, 5. N. 34. Cup. l. l. p. 326. 332. e. Rs. Or. V. 8. And. p. 517. Ind. v. πρὸς, Dem., cui add. 1044, 2. πρὸς τῶν θεῶν καὶ δαιμόνων, Thuc. et Fi. The. it. Plat. Crat. p. 26. m. Lindinger de Ebr. veter. arte med. p. 125. sq. „Herodi. 4, 12. Antoninus Car., magiae deditissimus, metu insidiarum, daemonum arcana rimari studens, undique magos accivit, nil veri loquentes, eruditos modo ad assentationem" Verporten. disp. ed. 1777. ad 1 Tim. 4, 1. sqq. ad Dion. C. p. 867. denique simul utr. adi. ap. Plut. Wyttb. p. 10. m. it. Dion. H. Rs. V. 1. 272, 15. cf. 267, 16. 273, 3. 281, 6. 9., scribente Nostro ad analog. in v. πολ. cum acc. adiunctis, cf. supra 2, 1, 4. Stp. Th. Bud. C., ad Diod. S. 2, 43. N. 10. M. O. A. V. 6. p. 292. it. Obs. N. T. 3. p. 24. Ind. Sb. cui add. e Xiph. 373, 11. Zos. 2, 46, 6. 5, 10, 5. 5, 35, 4. Luc. Ael. V. h. Xen. Mor. Hell. sed Z. Pol. Cyr. et Ἀνβ. Polb. cum Rs. p. 491. e. it. ap. Dion. C. 1273, 74. et Suid. 3, 294. e. de Severo, ἐπολυπραγμόνησε πάντα, καὶ τὰ πάνυ κεκρυμμένα. ἦν γὰρ οἷος μηδὲν μήτ' ἀνθρώπειον, μήτε θεῖον ἀδιερεύνητον ἐᾶν.

ἀεί τε) Malim ἀεὶ δέ. *Sylb.* Sed cum libris omnibus quoque Bg. e P. servat vulg. copulam, et alias solennem in transitu ad novam §.

ὑπώπτευεν, ὡς ἐπιβουλεύοντας ᵍ, χρηστηρίων τὲ πάντων ἐνεφορεῖτο, τούς τε πανταχόθεν μάγους καὶ ἀστρονόμους τὲ καὶ θύτας μετεπέμπετο[h]· καὶ οὐδεὶς

mnes ſuſpectabat, tanquam inſidiantes: ac oraculis omnibus inhiabat, omnes que undique magos et aſtrologos et aruſpices arceſſebat, nemine

g) Sch Ms. ἐπιβουλεύοντάς εἰ· χρησ. τε π. *Sylb.* ſed Ms. Ba. colon poſt ἐπιβ. (it. mox poſt ἐνεφ.) et ſuo more τὲ cum accentu, at edd. A. al. ἐπιβουλεύοντάς τε χρηστηρίων, π. ἐνεφ. tum Bs. 2. L. ἐπιβουλεύοντα χρηστηρίων τε π. ἑ. at Par. cum F t. ἐπιβουλεύοντας χρηστηρίων παντ. v. N. h) Punctum hic A. al.

ὑπώπτευεν) Scribendum videtur ὑποπτεύων, ut perinde ſit, ac ſi dixiſſet, χρηστηρίων πάντων ἐνεφορεῖτο, διὰ τὸ ὑποπτεύειν. Alioqui credi poſſet, ſcripſiſſe διὸ καὶ χρησ. λ. Sic autem utitur v. ἐμφορ. ut ſupra 4, 8, 9. *Steph.*

Qui ſine cauſa, ſed forte clam e P., tentat Gr. textum et vetuſtam rationem ſcribendi per enunciationes ſingulares, iunctas per meram copulam; ut ponit etiam, quaſi per aliam verbi notionem, hinc in Th. 2, 1391. G. „omnes *habebat* ſuſpectos, *metuebat que*, *ne* ſibi *inſidiarentur*" ſic libere ſupplens pron. perſ. dat., praebitum illum et a Ms. Sch., per ſe ut exciderit ob pr. ας elementa, ſed aeque venerit a Gloſſatore, cum facile poſſit expleri, ac Noſter cum aliis uſurpet verbum abſolute, cf. 2, 1, 1., ad analog. ſcribens in ἐφ. cum χρ. ſed in hoc ſubſt. ad auctoritatem, pro loco aut dictis ſatis que, cf. Stp. Th. hinc cum Bg. e F., St. non coll. ad Hes., Ammon. p. 149. 235. M. O. Nov. T. 3. p. 55. Ind. Ael. V. h. Xen. Cyr. et Luc. it. ſupra 4, 8, 9. e Dion. C.

τούς τε π.) Iam ſupra mentionem fecimus ex Dione huius rei, quod magis et praeſtigiatoribus deditiſſimus fuerit. Addunt Excerpta Peireſc. ὅτι καὶ τῶν ἀστέρων διαγράμματα, καθ᾽ ἃ ἐγεγένητό τις τῶν πρώτων, (forſan omiſſum ab operis ἔχων,) παρ᾽ αὐτῶν ἐτεκμαίρετο τόν τε οἰκείως οἱ, καὶ τὸν ἀλλοτρίως ἔχοντα, καὶ πολλοὺς καὶ ἐκ τούτων τοὺς μὲν ἐτίμα, τοὺς δὲ ἀπώλλυεν, *quod habuerit deſcriptas nobiliorum genituras, coniiciens ex iis, quis benevolo, quis adverſo eſſet erga ſe animo. Itaque multos propterea vel honoribus, vel exitio* affecit. *Boecl.* Veteres promiſcue ponunt *aſtronomus* et *aſtrologus.* Hic aſtronomus dr. de aſtrologiae iudiciariae perito. Xen. Mem. S. 4, 2, 10. ἀστρολόγον et 4, 7, 4. ἀστρολογίας ἐμπείρους vocat, qui nobis hodie ſunt aſtronomi. Ignorant ergo veteres illam harum vocum differentiam, quam novelli quidam philoſophi et mathematici noſtra aetate eſſe volunt. *Leisn.* Forte μάγους τὲ καὶ ἀστρονόμους καὶ θύτας λ. *Reisk.*

In cuius emendatione contra libros ingenium eſt quidem, at in vulg. ratione aeque bonitas, cf. 3, 6, 19. 4, 10, 2., omnem copulam perimente P., ſed Bg. modo τὲ innoxie iterum, ſervatis inde Latt. ad ſubſt., libere vero repetito adi. πάντας, cf. in rem Dion. C. 1304, 28. τοῖς δὲ μάγοις καὶ γόησιν οὕτως ἔχαιρεν, ὡς καὶ Ἀπολλώνιον τὸν Καππαδόκην — ἐπαγαγεῖν καὶ τιμᾶν — καὶ ἡρῷον αὐτῷ κατασκευάσαι, it. Zos. 1, 11, 1. τοῦ Ἀντωνίνου — μάγοις καὶ ἀγύρταις ἐσχολακότος, magis *et* circulatoribus *deditus*, ſed M. O. Nov. T. 4. p. 198. ſuper imperatores Romanos, qui Magorum opera uſi, ſic ſequentes deinceps, Tiberius, Nero, Hadrianus; Didius Iulianus, Anton. Caracalla, Aurelianus, Diocletianus, ut

αὐτὸν [i] ἐλάνθανε τῶν τὴν γοητείαν ταύτην ὑπισχνουμένων[k]. ὑποπτεύων δ' αὐτοὺς, ὡς οὐ τἀληθῆ αὐτῷ, ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντας[l], ἐπιστέλλει Ματερνιανῷ τινι [m], τότε [n] πά-

praeterito, qui praestigias
7. illas profiteretur. Sed suspectans eos, quasi non veritatem ipsi, sed assentatorie alia vaticinarentur, dat literas ad Maternianum quendam,

i) αὐτῷ Ms. Ba. v. N. k) Ms. Ba. ὑπισχνουμένων· ὑπόπτευε λ. sed Ms. Ve. ὑπώπτευε v. N. l) Colon in Ms. Ba. m) τινὶ cum accentu Stp. al. cf. 4, 10, 13. n) Ms. Ba. τῷ, τε πασ. sed τάς τε Ms. Ve. at τό τε divisum in A. al. v. N.

magi, quos suos habuerint principes, describuntur ita, non fuisse illos, quos maleficos ob criminum multitudinem vulgus appellet, sed ex astris rerum futurarum praescios, caetera vitae integros atque abhorrentes a maleficiis; unde h. l. iungi puto genus universum μαγ. cum formis duabus, (ubi Noster post καὶ fere subiicit τὲ καὶ,) cf. Stp. Th. Hes. Suid. L. N. T. Cas. Ex. Bar. p. 134. e. Casp. Barth. Adv. p. 2416. D'Orv. Ch. p. 487., ad Luc. 1, 463. N. 41. et 2, 572. N. 98. cum Schm. ad Heliod. p. 204. sed de ἀστρ. Sb. Ind. Hdb. ad Xen. p. 196. m. Fabr. ad S. Emp. p. 338. N. C., ad Dion. C. p. 600. 688. 861. Zeib. vermischte Betracht. 1 B. 5 St. p. 424. denique de θυτ. Hesy. Stp. Th. hinc cum Bg. e P. sed addita copula „mag. *astr.* et *ar.*" Sb. Ind. et Diod. S.

αὐτὸν ἐλ.) In Ms. casus pron. alius hic est e confusis litteris, maxime, quod in Ba. deest iota subscriptum, aut, si post scriptum fuit, certe per errorem in ο et ω solennem, it. in ν et iota illo; nimis abeunte Bg. e P., pro *et* nemo *ipsum* latebat *eorum*, *qui* rel., sed Nostro scribente ad analog. in ὑπ. cum γ., qua de voce, etiam de magis solenni, cf. laud. ante ad μαγ. et ἀστρ. cum Stp. Th. Suid. Poll., Abr. ad Ae. 1, 484. e. Valck. ad Amm. p. 223. e. Harl. Dem. p. Cor. p. 532. cum Rs. Ind. Diod. S. Luc. et Dion. H. S. T. utr.

ὑποπτεύων) Ven. perperam ὑπώπτευε. *Stroth.* Quod tempus, cum depravata vocali praebitum etiam a Ms. Ba., ortum in utr. non tam e confusis finibus. quam per comparationem e §. pr. [i]., reiectum que a Ms. Vi. et P., turbat seriem cum finito v. sq. ἐπισ. sine copula, inducens asyndeton ineptum, etiam in distinctione rel. Ms. Ba. post θεσπ., dum addit P. libere καὶ, pro *quoque*, (ob illud ipsum pr. ὑπωπτ., quia tum alios suspectos habuit, tum etiam hos magos rel.) desertus in sq. τἀλ. severiori, sed liber in copulis οὐ et ἀλλ. it. addito adi. πάντα iterum (cf. 4, 11, 2.) ad v. θεσπ. sed rursus severior in πρ. κολ., in qua regione Leisn. ad m. Ms. Bg. „vox *alia* non est in Gr." ducta ex illo P. πάντα et e Lat. rectione v., cf. G. Th., ubi tamen et *per* furorem *vaticinari*, quod ducat ad syn. P. *per assentationem*, cf. Bg. ad 1, 1, 3., iungente Nostro ad analog. πρ. κολ. cum v. θ., ubi Stp. Th. cum alia lect. memoriter „Herodi. *οὐ τὰ ἀλ. λ. vaticinantes*, loquens de magis et mathematicis" cf. Suid. Hes. Ind. Sb. Lyco. Orph. Luc. Ad sq. ἐπ. Bg. de suo, in cuius Ms. omissum pron. τινὶ restitui e P.

τότε πασ.) Ven. male τάς τε pro τότε. *Stroth.* Primo res illa unius Ms. Ba. τῷ, τε potest orta esse ex illo τό τε diviso, cui aliquis addiderit

σας ὑπ' αὐτοῦ ° ἐν Ῥώμῃ πράξεις ἐγκεχειρισμένῳ, πιστοτάτῳ εἶναι δοκοῦντι φίλων p, καὶ μόνῳ κοινωνῷ τῶν ἀποῤῥήτων q. κελεύει δὲ αὐτῷ, μάγων τοὺς ἀρίστους ζητήσαντι,

qui tunc summam rerum Romae ab ipso demandatam habebat, qui ve fidissimus videretur ex amicis, et solus esset 8. particeps secretorum: iubet autem ipsum magis optimis

o) Ms. Ba. et Vi. αὐτοῦ τὰς ἐν Ῥ. v. N. p) φίλῳ Bs, 1. v. N. q) Colon in Ms. Ba. et ed. Ed.

comma, (solenne in Ms. hoc,) sed et depravarit ο in ω iterum, nullam sic edens sententiam, quae est contra in altero artic. addito per exquisitam collocationem intra adi. et subst., interiectis quibusdam, πάσας -- τὰς -- πρ., quam rationem Ms. hic obtrudat, supra respuens, 3, 7, 12. m. Qui articulus τὰς si fingatur in marg. stetisse: potest hinc venisse in loca diversa ista tum Ms. Ve., tum rel., etsi per se elapsus post αὐτοῦ, ac saepe additus supra in Mss. Ad rel. Sch. deserit P. (secus ac Stp. Th. 4, 451. C. e.) in „ἐγκ. cui *creditae* sunt *ab* aliquo *omnes* res *gerendae*" in qua periphrasi Praefecti urbis, (ap. Dion. C. 1312, 89. Φλαυίῳ Ματεργιανῷ, τῶν ἐν αὐτῇ, Ῥώμῃ, στρατιωτῶν ἄρχοντι) hic obvii in absente imperatore ac profecto, dum Noster ad analog. sua iungit, Bg. mutat adi. cum subst. πασ. πρ. in duo subst. cf. 2, 15, 3. sed in gen. formulam ἐν Ῥ., tum e P. sumit ad sq. membrum copulam, (per se non necessariam in tribus membris, per Lat. autem de more redditam,) referens cum eodem vulg. gen. φιλ., in ed. Bs. minus per emendationem, quam errorem, cum dat. commutatum, per se non male, sed omittens eius adi. πάντων, libere additum denuo bis, hic et in sq. membro, ubi Bg. pro liberis P. supplet particip. ὄντι, (omisso contra in pr. inf. εἶν. iterum, stante cum δοκ., cf. 4, 2, 9. e.) sed Noster ad analog. in κοιν. cum adiuncto, ubi Stp. Th. „κ. τ. ἀπ. dr. is, quocum secreta nostra consilia communicamus" quasi suppleto subst. βουλῶν s. βουλευμάτων, pro aliorum γραμμάτων, cf. mox §. 10. sqq. et L. Bos. Ell. p. 72.

κελεύει δὲ) forsan τε, puncto ante κελεύει sublato. *Stroth.* Aut ζητήσαντα in accus. aut χρησαμένῳ in dativo legendum videtur. *Reisk.*

De copula cum sileant libri, sed P. aliorsum abeat: nihil tentandum, quia vulg. ipsum pro illo Stroth. poni constat, sed et adversandi notione usurpatur tunc, ubi res praecedens, leviter indicata (ἐκ.στέλλει), sequitur ipsa et exponitur pluribus, cf. N. T. Io. 10, 19. sq. Altera vero res Rsk., accusativus cum inf. post dat., contra libros omnes nec ipsa procedat, tractata iam supra 2, 4, 12. e. 2, 3, 12. e. 1, 6, 16. m. et proxime 4, 11, 11. e., sumente Bg. e P. casus alios in μ. et Lat. ad χρ. νεκ., in quo, ad analog. copulato cum χρ., Stp. Th. cum aliis lect. „Herodi. usurpavit pro evocatione mortuorum, qua futura ex eis evocatis sciscitantes rescimus, μάγων — ζητήσαντα, νεκύας — βίου, evocatis *man.* de *vitae* fine *sciscitatum*" ferens modo alteram scripturam sine iota ex Eust., non item illam cum punctis diaereseos νεκυΐα, quae habetur in titulo Hom. 'Οδ. κ', ut sine iis ib. 'Οδ. ω', quarum prior etiam editur ap. Diod. S. 1, 284. l. 67. in textu, reiecta in N. Rhod. altera, ut sine Ind. ib. p. 328. l. 68. pro textus νεκυΐα in N. est νεκυία, reperien-

νεκυίᾳ [r] τὲ χρησάμενον, μαθεῖν [s] περὶ τοῦ τέλους τοῦ βίου αὐτοῦ, καὶ μή τις ἄρα ἐπιβουλεύοι τῇ ἀρχῇ. ὁ δὲ Ματερνιανὸς, χρησάμενος ἀδεῶς τοῖς ὑπὸ τοῦ βασιλέως κελευσθεῖσιν, εἴτε ὄντως αὐτῷ δαιμόνων ταῦτα θεσπισάντων, εἴτε

conquisitis et evocatis manibus scifcitari de fine vitae ipsius, et num quis etiam insi-
9. dietur imperio. At Maternianus, exsecutus libere imperatoria iussa, sive revera ei Manibus id vaticinatis, sive alioqui insidias struens

r) νεκεία Ms. Ba. sed mendose aeque Par. 2. νεκύᾳ, at Ox. 2. νεκύᾳ v. N.
s) ἰδεῖν περὶ τοῦ βίου λ. Ms. Ba. v. N.

te me praeterea ap. Luc. Ind. νεκύια, hoc accentu, sed in textu ipso 1, 69. l. 92. νεκυῖαν, cf. L. Ern. Ael. V. h. cum N. per νεκυία, it. ap. Long. Mor. p. 44. l. 4. ἐν Νεκυίᾳ, in *Necya*, ubi in ed. Tan. Fabri formae duod. in N. p. 275. rursus νεκυῖαν, sed νεκυίαν ap. Plut. Krb. p. 10. e. 113. m. *Necyam*; quibus in locis est Odysseae pars s. liber, de inferis agens, s. colloquium vivorum cum mortuis, praeter locum Luc., ubi Gs. ἀμφὶ τὴν νεκυῖαν, circa *funera*, sed p. 71. a. m. N. Hsth. *in* funerum *iustis*, quam forsan uno dixeris vocabulo *funerationem*, tum ap. Suid. 2, 605. m. νεκυία, ἡ τῶν νεκρῶν ἑορτὴ, φουρδίγα παρὰ Πέρσαις, Ἑλληνιστὴ νεκυία, usurpante Nostro, opinor, pro νεκυομαντεία ap. Luc. 1, 455. cf. Anton. Ind. νεκυῖα cum textu et N. Gat. p. 273. §. 24., ubi hinc quoque cum P. cf. de Caracalli hoc more in consulendis manibus supra 4, 8, 9. e Dion.

μαθεῖν) In Ms. prima res saltem est e glossa in v. alio, cf. Suid. 2, 481. m. μαθὼν, ἰδὼν, et deinde ἔμαθε, ἀντὶ τοῦ εἶδε, quorum utrumque est Lat. *cognoscere*, h. l. quaerere, inquirere, cf. Hes. 2, 523. m. μαθῶμαι, ζητῶ, quo respiciunt Bg. et P., dum ad analog. Noster adhibet v. μ. duplici rectione, cum praep. et particula μὴ, cf. G. Th. v. *percontari* 780, 54. sq. sed sine Ind. Dem. cum pr. ἀπὸ 131, 16. et 95, 27. cum ὅτι, pro quo mendose ὅ, τι in textu. Sed in Ms. altero potius fuerit lapsus librarii, omisso τοῦ τέλους ob simile initium τοῦ β., quam glossa per ingenium, sumto τ. β. pro spatio vitae, ut Lat. *vita*, cf. Grut. L. T. 5. p. 489. m. aut toto τοῦ τ τοῦ β. in periphrasi, dum subst. τέλος cum alio gen. subst. volunt redundare, cf. Cas. ad Ath. 2, 83. e. Spanh. Call. in Ap. v. 14. Abr. ad Aesch. 1, 148. i. it. 2, 171. m. Bogan. Hom. ἑβρ. p. 145. cum Ern. N. ad Ἰλ. π', 630., servante P. cum Mss. rel. lectionem vulg. sensu proprio, cf. 2, 1, 16. Eur. Hipp. v. 87. et Ind. Fi. Aesch., sed omittente in sq. particulam ἄρα, hauddubie quoque Bg., cum hic et alibi videatur addere suum *etiam*, sed hoc ἄρα non significet, et post μὴ ab illo severius reddatur 2, 6, 13.

χρησάμενος ἀδ.) P. versionem, emendatam a Stp. in m., partim modo sequitur Bg., ubi Noster ad analog. in ἀδ. cum χρ. et in hoc cum τ. κτλ., sed variando cum τοῖς ὑπὸ — κελευσμένοις 2, 13, 3. ubi licuit *exsec. lib.*, quae *ab* imperatore *iussa essent*, cf. 6, 4, 12.

δαιμόνων) Scribit Zonaras revera Macrinum illud vaticinium ab oraculo accepisse. ὁ γὰρ, inquit, Μακρῖνος ὁ ἔπαρχος ἐκ μάντεώς τινος προειρη-

ἄλλως [t] συσκευαζόμενος τὸν Μακρῖνον, ἐπιστέλλει τῷ [u] Ἀντωνίνῳ, ἐπιβουλεύειν τῇ ἀρχῇ τὸν Μακρῖνον, καὶ δεῖν αὐτὸν ἀποσκευάσασθαι [x]. ταῦτα τὰ γράμματα ἀποσημηνάμενος μετὰ καὶ ἑτέρων ἐπιστολῶν [y]

Macrino, per epiſtolam ſignificat Antonino, inſidiari imperio Macrinum, et debere eum e medio tolli. 10. Has litteras obſignatas cum aliis etiam epiſtolis de

t) ἄλλος Ms. Ve. mendoſe, ex ſolito litterarum errore iterum, cf. §. 7. u) Sine hoc artic. A. al. x) Bs. 2. cum Par. 2. ἀποσκευάζεσθαι v. N. y) Ms. Ba. ἐπιστολῶν, κ. τ. ἑξ. διὸ. quod comma, non item poſt ἑξ., habetur etiam in Bs. 2. L. al. ut poſt ἀποσημ. in Bs. 2. utr. al. aliud, v. N.

μένον ἔχων αὐτῷ, ὡς αὐταρχήσει, καὶ φοβηθεὶς μὴ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου διαφθαρῇ λ. *Oxon.* (Iſta Zonarae contracta ſunt e Dion. C. 1312, 88. ſqq.) Sunt ergo δαίμονες hic *manes* e Bg. Vers. Ex Heſiodea traditione patet, δαίμονας poſt mortem factos eſſe aureae aetatis homines, qui honeſte vixiſſent, v. ἔργ. v. 121. (ſq.) Platon. 3. de rep. Clem. Alex. Protrept. p. 26. Theodoret. Therap. ſerm. 8. *Leisn.*

Cf. Verport. et Plat. laud. ad §. 5. e., ſequente Noſtro hic ſuperſtitionem anilem, ubi ad ὀντ. Bg. e P. cf. Ind. Ael. V. h. et Xen. Bach. cum Suid. non coll. ad Hes. ſed in v. θεοτ. Stp. Th. modo ex illo, at Bg cum Sch., ſervans idem ſeverius iunctos per εἴτε — εἴτε gen. conſq. cum nominativo συσκ.

συσκευαζόμενος) συσκευάζεσθαί τινα videtur dictio nova, tum temporis vigens, eſſe, ſignificans, *implicare aliquem calumniis negotio, unde facile non ſit ei, ſeſe rurſus explicare*, einen *einpacken*, in *den* Sack *ſtecken*,, *und* ihn *verkaufen*, oder *ins Waſſer* ſchmeiſsen. *Reisk.*

Ibi Sch., praeter falſum Lat. P., praeter que Lat. Bg. e Sb. Ind. „*inſidiis* aggrediens *eum*: metaph. ducta ab eo, qui vaſis alienis furtim collectis in pedes ſe coniicit protinus „ſere cum Stp. Th. aliunde; cf. Bud. C. 809, 22. cum Ind. Xen. Cyr. v. e., in hoc verbi uſu et rectione cum acc. perſ. variante Noſtro cum ſuperiori et mox ſq. ἀποσκευ., quc de dicta valebunt etiam hic, ut ſit, aliquem, veluti vaſa, colligere ut amoveas, deinde ſimpliciter amoliri et necare; et h. l. iterum praeſ. pro fut. Mox Bg. deſerit P. ad ἐπισ. cf. 4, 11, 13.

ἐπιβουλεύειν) Series hiſtoriae diligenter etiam a Dione eſt expoſita, qu in aliquibus variat. *Boecl.*

Quinque partibus omnino Noſter diſſidet a Dione, quarum dua hic modo ſubiiciemus, reliquas cap. ſq. indicaturi, primum quidem d litteris, ab Antonino ad Maternianum miſſis, ante §. 7., cf. ad Dion p. 1312. §. 21., deinde de litteris, ad Macrinum allatis, hac §., cf. a Dion. l. l. §. 24. Caeterum Bg. ad v. med. ἀποσκ. fere cum P. adhibe Lat. paſſ. ad cavendam ambiguitatem activi Lat., et edd. Var. L. in prae pro aor. eiusdem notionis nihil eſt, quam non infelix error typothe tae aut correctoris ingenium, cf. 3, 12, 2.

ἀποσημηνάμενος) Libere additum a P. οὖν ſ. δὴ (cf. 4, 8, 12.) negligit Bg ſed cum eodem καὶ, quod tamen ſtatim in Vs. reſtitui, quo fert lo

κατὰ τὸ ἔθος, δίδωσι τοῖς διακομίζουσιν, οὐκ εἰδόσιν, ἃ φέρουσι [z]. τῷ δὲ συνήθει τάχει τῆς ὁδοιπορίας [a] ἐκεῖνοι χρησάμενοι, ἐφίςανται [b], τῷ Ἀντωνίνῳ [c], ἤδη τὲ σκευὴν ἡνιόχου [d] ἀ-

more dat tabellariis, igna-
11. ris, quid ferrent, ac consueta celeritate itineris illi usi, praesto sunt Antonino: iam que habitum aurigae

z) Colon in Pat. a) ὁδοιπορείας in Ms. Vi. sic semper. *Lec.* v. N. b) ἐπίσανται Ms. Ba. errore litterae, qualis iam 4, 11, 5. m. ut in hoc ipso v. variant π et φ alibi quoque, cf. ad Hes. 1, 1388. N. 17. c) Hoc comma etiam in Ms. Ba. cum edd. Bs. 1. pro colo Stp. rel. et puncto A. al. d) ἡνίοχον Ms. Ba. v. N.

ratio Lat., situm Nostri hunc particulae intra praep. et casum suum me non aliunde tenente, et super v. ἀποσ. tantum alias notiones in act. ap. Thuc. cum Abr. Dl. Ios. et Suid. sed in med. Hesy. Xen. Mor. Hell. cum Thom. M. p. 791. et Herodi. Gramm. p. 462., ut hic med. cum acc. γρ. per variationem et analog. ponatur pro κατασημηνάμενος τὸ γραμματεῖον 1, 17, 14., dum profert sub Lat. Bg. e P. tantum sic tum Bud. C. p. 919. i. „Herodi. ἀποσημαίνεται τὴν ἐπιςολὴν" tum Stp. Th. „ἀποσημήνασθαι τὰ γρ. vel τὴν ἐπις. ut est ap. Herodi." De distinctione, hic intactam reliqui illam Stp., dum pendet a mero arbitrio, unde Bg. Ms. nec post ἔθ. comma ostendit; vel sic, propter diversitatem, agnoscenda in Codd. interpunctionum absentia. In sqq. Bg. omnia e P., sed ordine meliore, ut partim Stp. Th. v. διακ. 2, 324. B. „perferendas dat tabellariis" cf. 3, 5, 8. et 2, 3, 23.

τῷ δὲ σ.) Oppressam a P. copulam cepit Bg. iterum pro τὲ, cf. 4, 10, 12., dum variatur ordine cum 3, 7, 17. ὁδ. τ. item addito hic artic. Sed ad analog. scribitur in συν. cum ταχ. et in hoc cum v. χρ., ferente G. Th. tantum *celeritatem — adhibere.* Super scriptura autem Ms. Vi. in ὁδοιπ. nihil tenebam, duplicem vocalem non plane respuente per se analogia subst. πορεία, (unde tamen non derivant, sed ὁδοιπόρος v. c. ab ὁδὸς et πείρω, cf. L. Ern.) sed illo Ms. duplicem praeferente iam in alio subst. §. 4. et in aliis retinente simplicem, cf. 4, 5, 6. et ad sq. ἐφ. Bg. 3, 14, 7., deserto P., quem et Sb. Ind. servarat.

σκευὴν) *cultum* aurigae *sumsit.* Sic Luc. in Herc. G. in. p. 365. ἔχει τὴν σκ. τοῦ Ἡρακλέους. *Leisn.*

Qui locus Luc. 3, 82. l. 11. classicus est pro σκευή, ut ponatur non modo de amictu, sed et praeterea de omnibus, quae quis gestat corpore, manibus rel., cum ibi sequatur Herculis pellis leonina a tergo, clava in dextra, pharetra appensa et arcus intentus in sinistra, cf. ib. 1, 308. N. 5. cum p. 862. l. 60. 2, 15. l. 51. p. 81. l 73. sed 1, 309. l. 25. 27. p. 478. l. 76. cum v. ἀναλαμβ. etiam, in quo variatur cum 1, 10, 14. i. ἀν. τὸ — σχῆμα, quod aeque late patet, ac σκ. ubi Stp. Th. sine Vs. v. i. cum lect. al. „τὴν σκ. ἡν. ἀνειληφὼς" cf. Schw. L. N. T. in N 1. „de aurigae vestibus et instrumentis usurpat Herodi." hinc sine Vs., supra 4, 10, 12. et ad Dion. C. p. 1030. ubi Nero dr. egisse currus, ornatus galea aurigarum et indutus veste prasina, quae in N. „tunica brevior et adstrictior erat, brachiis expeditis, medium corpus ambiebat fascia, cui

νειληφότι, καὶ τοῦ ἅρματος ἐπιβαίνοντι, προσκομίζουσι [e] πάντα τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστο- induto, currum que conscendenti reddunt totum fasciculum epistolarum, in qui-

e) προσκομίζουσί τε πάντα λ. Ms. Ba. v. N.

habenas longiores inserebant post tergum, ne impedimento essent" et ad textus στολῇ laudatur alius Dionis locus, ubi eadem vestis dr. σκευή, (cf. in hoc v. Ind. Xen. 'Ανβ. cum Rs. Or. V. 2. p. 55. N. 22.) sed N. sq. ad κράνος „alibi πέτασος, cassis. Erat ex panno eiusdem cum tunica coloris, et caput arcte cingebat. Saepius et ab aurium regione lacinia, per buculam annexa, descendebat, mentum que ambiebat, in modum cassidis militaris, scil. ne excuti facile posset" tum p. 917. 985. 1063. et 1287. sq. agitur de factionibus aurigarum quatuor „quorum vestes diversae. Panni coloribus distincti, quorum 1) πράσινος, viridis s. fulve s. saturate viridis, 2) κυάνεος, venetus, pallide virens colore maris s. caeruleo, 3) albus 4) ruber s. purpureus. Plerique imperatorum erant πρασιανοὶ s. βενετιανοὶ, i. e. Prasinae aut Venetae factioni addicti, nominatim Prasinae Caligula, Nero, Verus, Commodus, Avitus, sed Venetae Vitellius et Caracallus" cf. 4, 6, 3. et 1, 13, 17., rem hodie imitantibus Anglis Londini ac Vindobonae in certaminibus equestribus, sed me olim ad hanc §. signante e Beg. 3, 133. numum „Caracalla cum biga." Iam Ms. Ba. casus alius ἡνίοχον potius est lapsus in litteris iterum, cum accentu deinde mutato, quia etiam Mss. rel. servant vulg., quam illa appositio in subst. pro adi., qualis ἡνίοχος θεράπων ap. Hom. 'Ιλ. ν', 386. et in aliis subst. alibi, cf. Meurs. ad Lyco. v. 496. p. 72. Stanl. ad Aesch. Prom. v. 2. cum Abr. 1, 93. e. 199. m. Cup. Obs. p. 123., ad Luc. 2, 138. N. 67. p. 398. N. 31. p. 604. N. 37. it. 3, 177. N. 15. ad Diod. S. 1, 482. N. 96. ad Hes. 1, 143. N. 1. Barn. et Ern. ad Hom. 'Ιλ. ώ, 58. et ad Call. Di. v. 239. Krb. ad Hes. ἔργ. v. 189. Fi. ad Well. p. 297. cum Koen. ad Greg. p. 45. N. 76., aliorsum abeunte P. cum addito adv. μάλιστα, cf. 3, 11, 19. et quoque pron. αὐτῷ, cf. 4, 9, 4. it. remoto adv. ἤδη tantum ad sq. membrum, ubi cum 4, 7, 11. ἁρμ. ἐπ. variatur per adiectum artic.

προσκομίζουσι) Litterae solebant esse in scrinio aliquo, h. e. in loculo et receptaculo, cuius ope eas tabellarii sine damno perferrent. Huiusmodi scrinii mentio ap. Sall. Cat. 46, (6.) ubi v. Cort. *Leisn.*

Ibi etiam erat severius Lat. pro Bg. e P. ad v. πρ. *afferre*, sub quo et syn. *apportare* protulit Stp. Th. hunc locum sine Vs. (cf. Suid. Hes. cum Ind. Xen. Bach. et Geop., ut forte legendum προσκομίζεσθαι pro προσκομ. Ind. Hell. Xen.) quod per analog. copulatur cum συνδ. ut hoc cum ἐπ. maxime ad Lat. cf. G. Th. in Bg. diserte e Cic. it. in Sb. Ind. *fascis*, cf. L. N. T. Foes. Hesy. Ind. Luc. Long. Mor. et Thuc. v. ξυνδ. Sed in hoc membro additum a Ms. Ba. τὲ, per se elapsum ob pr. σι, procedit, sumto eiusdem Ms. commate post 'Αντων., et ad hunc dat., tanquam ad logicum subiectum, relatis membris duobus, ἤδη — ἐπιβ., et τὲ vulg. post ἤδη tracto ad sq. καὶ, ubi τὲ potest reputari pro redundante. Contra, si τὲ vulg. refertur ad pr. v. ἐφισ. et simul ad postr. v. προσκ., libenter carebimus cum Mss. rel. isto novo τὲ, in primis assumto mente pron. αὐτῷ ad datt. particip. ἀνειλ. et ἐπιβ., quo respexerit illud pron.

λῶν [f], ἐν αἷς ἦν καὶ τὰ τοῦ [g] Μακρίνου γράμματα. ὁ δ' Ἀντωνῖνος, τὴν ὁρμὴν ἤδη καὶ τὴν [h] γνώμην περὶ τὴν ἱπποδρομίαν ἔχων, κελεύει τῷ Μακρίνῳ, ἀποςάντι καὶ ἰδιάσαντι [i], ἐν-

bus erant etiam illae de
12. Macrino literae. At vero Antoninus ſtudio iam omni et animo ad aurigandum intentus, imperat Macrino, ut abſiſtens ſolus inſpi-

f) Hoc comma quoque in Bs. 1. R. cum Pat. pro colo Stp. rel. et puncto A. al. g) Mss. Ba. et Ve. καὶ τὰ κατὰ Μακρ. ſed ed. Ing. 1. καὶ τὰ κατὰ τοῦ M. at Ing. 2. καὶ κατὰ τοῦ M. v. N. h) ἤδη τὴν καὶ γν. Ing. mendoſe. i) Comma hic in Ms. Ba. cum A. al.

liberum *ille* P., rumpentis cum alia libertate periodum Noſtri maxime in regione membri προσκ. λ., dum Bg. ſequitur lectionem quidem vulg. at diſtinctionem poſt Αντ. maiorem, quae et ipſa iſtud aſſumtum pron. αὐτῷ requirat. Sed fides nulla eſt noſtro Ms. Ba., in primis, quia procedit lectio vulg., quo modo diximus.

καὶ τὰ τοῦ M. γρ.) Scribo τὰ κατὰ τοῦ Μακρ. litterae, *adverſus* Macrinum *ſcriptae*. Sic paulo poſt (§. 14.) τῇ καθ' αὐτοῦ θανατηφόρῳ, ſubint. ἐπιςολῇ. *Steph.* Aut κατὰ cum Stp. aut περὶ deeſt. *Reisk.*

Sic Leisn. in m. Ms. Bg. „ſupplet περὶ“ quod non pro certo dixerim, quia poteſt illum gen. modo interpretando ſic adiuviſſe per expreſſam aliquam praep., quo de genere ac leni medicamine ſubinde monuimus; ut tamen redeat res tandem ad ellipſin cuiusdam praep., quam Stp. in gen. ſupplent ſaepius, cf. L. Bos., ipſe Reisk. ad Polb. p. 519. e. Krb. L. N. T. v. βλασφ. p. 128. Abr. Dl. Th. p. 119. m. Weſſ. ad Diod. S. 2, 177. N. 90., utcunque expediente hinc ſeſe P., ſaltem non ferente lectionem Mss. duorum, quae gloſſam prodit, cum valeat per ſe vulgata, ſervata illa quoque ab uno Ms. Vi., et cum addita praep. vix lateat in eiecto rurſus artic. altero, cf. 3, 3, 9., ſed tamen ob pr. καὶ τὰ excidiſſe poſſit.

ὁ δ' Ἀντ.) Omnia Bg. e P., in δὲ, cf. 4, 9, 11., it. in addito adi. πᾶσαν, cf. 3, 2, 2. et 4, 5, 11. in iuncta ὁρμ. et γν., variante Noſtro tum ordine, tum adiunctis artic., it. cum 1, 6, 20. τὴν πρὸς τὰ — ὁρμ. per praep. it. cum 4, 11, 1. τὴν πρὸς τὸν γάμον σπουδὴν per ſubſt. ſyn., ſed dante pr. περὶ alteri ſubſt. γν. de ſuo, it. v. ἐχ. cum adiunctis.

κελεύει) Conſuetudo ſatis antiqua et in multis regnis uſitata eſt, ut ad praecipuum aliquem principis adiutorem, ſive is praefectus praetorio, ſ. praefectus ſecretorum, ſ. quocunque nomine ſit, litterae omnes referantur, is que principem, argumentis tantum enarratis, lectionis aſſiduae et prolixae onere ſublevet; quanquam non parum ſaepe in ea re periculi; quod prudenter conſiderat Barclai. Argen. 5. ſub perſona Meleandri, qui *poteſtatem praefecti ſecretorum animo volvens*, rel. Sed et de remediis huic periculo opponendis egregia cogitatio ſubiicitur. Ap. Tac. 4 A. 41, 3. Seianus, ut praecipuum momentum rerum novandarum captat, ſi *litterarum magna ex parte arbitrum* ſe facere poſſet, *eum per milites* commearent. *Boecl.*

Pro P. addito pron. αὐτῷ iterum et omiſſo particip. ἀπ. (ubi Sch. *digreſſo*) cum copula, videtur Bg. ſumere hendiad. in duobus particip.,

τυχεῖν τοῖς γράμμασι [k], καὶ, εἴ τι ἐπεῖγον εἴη, δηλῶσαι αὐτῷ, εἰ δὲ μὴ, τὰ ἐξ ἔθους αὐτὸν διοικῆσαι, ὡς ἔπαρχον. πολλάκις [l] δὲ τοῦτο κελεύειν ἦν σύνηθες αὐτῷ. καὶ ὁ μὲν, ταῦτα προςτάξας, εἴχετο τοῦ προκειμένου. ὁ δὲ Μακρῖνος, καθ' αὑτὸν [m] γενόμενος, τάς τε ἄλλας ἐπιλύεται [n] ἐπιςολάς [o].

ciat litteras, et, si quid, quod urgeat, sit, renuntiet sibi, sin minus, consueta officia ipse administraret, ut Praefectus.
13. (Saepe autem id mandare solitus erat.) Ac ipse quidem cum haec imperasset, intentus
14. erat proposito; Macrinus vero secum solus, cum ceteras solvit epistolas, tum vero inci-

k) Pro colo Stp. rel. et puncto A. al. comma erat nostrum etiam in Bs. 2. L. al. et sic quoque mox post αὐτ. per lenem omnium ed. l) πολλάκι A. cum Bss. cf. §. 3. m) ἑαυτὸν Ms. Ba. cf. 3, 2, 7. n) ἐπελύετο Ms. Ve. v. N. o) Comma hic in Bs. 2. L. sed colon in Stp. rel. et punctum in A. al. v. N.

mutato postr. in adi. s. adv., quasi varietur cum 3, 5, 8. m. αὐτὸν ἰδιαίτερον ἀποςάντα, recte comparante Sb. Ind. in „ἰδ. idem mox καθ' αὑτὸν γενόμενος“ §. 14. cf. Hes. cum Ind. Diod. S. Geop. et D'Orv. Ch. sed in v. ἐντ. Bg. e P. secus que ac 4, 10, 11. cf. Gat. ad Ant. p. 8. b. E. „*Macrinum* iubet, *ubi* secesserit, *litteras* ad se datas sibi que in manum traditas, *privatim* legere, *et* si *quid* contineant, *quod* properato *opus* sit, *id* sibi *indicare*“ qui bene sic per asperum reddit pron. ἁ., cum v. pr. κελ. cohaerens, a me que statim restitutum in Ms. Bg., quanquam et omiserat P. cf. 4, 11, 11., correctus et in rel. a Stp. m. ac servatus a Bg. tantum ad δηλ., cf. §. 15. e. qui potius e Sb. Ind. in „ἐπ. *urg.*“ (ut Stp. Th. praeter P. Vs. „magis *urgens*“) sed de suo ad ἐξ ἐθ. per adi., at cum P. suppleto subst. ad artic. τὰ, v. c. καθήκοντα s. δέοντα, quanquam sufficit commune illud πράγματα, quod potius est prae Sch. „quae *sunt* de *more*“ supplentis solum particip. ὄντα, cf. Phil. p. 752. i. τὴν ἐξ ἐθ. ἀργίαν et Luc. 2, 207. i. qua formula variatur cum §. 10. κατὰ τὸ ἔθος.

πολλάκις) Sine parenthesi, quae nec est necessaria, P. δὲ sumit iterum pro γὰρ, unde Bg. per syn. in formula ἦν σ. ἀ., magis adhuc discedente Sch. „*de* more *suo*“ cf. Dion. H. S. T. 1. ὅ περ ἐςὶν ἀεὶ ποιεῖν σοι συν.

εἴχετο τ. πρ.) Leisn. in m. Ox. „Kuhn. ad Paus. 4, 33.“ deferente Bg. tum hic P., tum in pr. δὲ, non item in ὁ, cf. 2, 3, 7. sed Ind. Polb. „ἔχεσθαι τῶν προκειμένων, urgere *proposita*“ cum pravis numeris, Rsk. ad eundem p. 182. m. de προκ. it. Heyn. ad Epict. p. 119. e. Ind. Luc. it. Suid. sed plene ap. Krb. Obs. p. 304. m. ἐπιτυχεῖν τοῦ πρ. κατὰ νοῦν et Diod. S. 2, 437. l. 3. ἔχων προκείμενον ἐν τῇ ψυχῇ τὸ καταπολεμῆσαι λ. me insuper sumente ellipsin subst. πράγματος s. ἔργου, quod infra adiicitur, cf. L. Bos. p. 289. e.

ἐπιλύεται) In commatio hoc suspecta est prior praep. ἐπὶ. *Sylb.* Thuc. λύει τὰς ἐπιςολὰς, Diod. S. ἀνοίγει τὰς ἐπις. Latini *vincula* epistolae *laxat* s. solvit. *Leisn.*

Sch. „*solvit*, resignat *epist.*“ sine Vs. dum profert Sb. Ind. et nihil

περιτυχὼν δὲ καὶ τῇ καθ' αὐτοῦ [p] θανατηφόρῳ, ὁρᾷ πρoῦπτον [q] κίνδυνον ἐπικείμενον. εἰδώς τε [r] τοῦ Ἀντωνίνου τὸν θυ-

dens etiam in illam, quae ipsi erat pestifera, videt manifestum 15. periculum imminere. gnarus que Antonini furoris et

p) ἀυτὸν Ms. Ba. v. N. q) Sic Stp. rel. sed πρoῦπτ. A. al. et προὔπτ. Par. al. v. N. r) Ms. Ba. εἰδώς τε καὶ τὸ φονικὸν τοῦ ἀντ. καὶ τὸν θυμ. sed Ms. Ve. εἰδώς τε καὶ τὸν φονικὸν τοῦ Ἀντωνίνου θυμὸν ἐπὶ τοιοῖς δε γρ. quae postr. divisio habetur etiam in Stp. ed. et al. cf. 1, 5, 4. e. cum N.

novans, sed Stp. Th. 3, 1004. F. „ἐπ. τὰς ἐπ. *solvit*, aperit, *resignat*, ut nimirum legat" et tantum e P. et Nostro in v. ἐπ. i. sed Poss. Call. p. 542. e. „ἐπιστολὴν λύειν s. ἐπιλύεσθαι, solvere, aperire s. resignare epistolam, Plutarch." nihil edicentibus Indd. cf. Rs. Or. V. 6. Luc. Loesn. p. 488. m. Fi. ad Plat. Crit. p. 110. et L. N. T. quorum Schw. „Μακρῖνος ἐπ. τὰς ἐπ. resignat *epist.*" G. Th. „epist. *solvere*, i. aperire" opprimente Bg. in pr. membro participium γεν., substituto adi. Lat., vel potius assumto ad formulam κ. ἀ., quam iungit per analog. cum v. γεν. cf. Ind. Dem. v. κ. Nr. 6. (cui add. 236, 24. et ἤδη καθ' ἑαυτὸν ὄντι 945, 20.) et tropice ap. D'Orv. Ch. p. 508. e. cum Krb. Decr. A. p. H. p. 395. e. ubi p. sq. „αὐτὴ πρὸς αὐτὴν, sola *mecum*" dum P. non modo opprimit δὲ, cf. 4, 10, 12. sed etiam copulas τὲ — δὲ, a Bg. clare expressas, quas sic iterum iunctas v. ap. Hom. Ὀδ. ε, 47. (nisi τὲ more Hom. sumatur pro γὲ) ut syn. τὲ — ἀλλὰ ap. Palaeph. 6, 2. Caeterum Ms. aliud tempus, impf. s. aor. 2. pro praes., fuerit vel ex errore in litteris ac finibus, vel ex ingenio, ut magis conveniret cum pr. γεν., cum tamen mox toleret secum eadem tempora diversi generis περιτ. — ὁρᾷ.

περιτυχὼν) Ad analog. modo cum dat. hoc, sc. ἐπιστολῇ, cf. §. 11. e. ubi et alii cum Bg. e P. vertunt, pro nactus, deprehendens, cf. Hes. 2, 924. e. Ind. Sb. Xen. M. S. et Ἀνβ. Dem. Luc. Ael. V. h. Hs. Aes. Fa. Abr. Dl. Th. Bud. C., variante Nostro cum 4, 10, 11. ἐντυχὼν λ. Sed in Ms. alio casu pron., contrariam in partem, ac §. 4., error sit in elemento potius, cum tolerarit eundem casum 3, 12, 21., quam glossa per comparationem cum 1, 9, 21. m.; ad θαν. regente Bg. e P. formulam hanc, mutatam in dat. simplicem, ut in aliis praep. cum casu aliquo, cf. 2, 15, 6. e. 2, 7, 4. e. 2, 9, 4. in quo fuerit peculiare quid Nostri, qui tamen et rexerit καθ' ἀ. modo cum τῇ elliptico, (sc. ἐπιστολῇ, e pr. plur. repetendo sing.) ad variandum cum §. 11. e., adiungens per se adi. θαν. per copiam quandam et explicat., ex analog., ubi Bg. severius, quam P., supplet tantum particip. οὔσῃ.

ὁρᾷ) Ut priorem enunciationem iunxerat P. cum praeced., sic hanc multo liberius copulat cum §. sq. ubi scripturam non reperi illam Var. L. προὖπτον, (mendosam e ratione accentuum,) sed nostram sine leni aeque, ac alteram cum leni simul, cf. Hes. Suid. 3, 212. i. φανερὸν, (sed p. 191. e., unde nostrum contractum, πρόοπτος, προφανὴς, πρόδηλος,) Schol. Aesch. S. c. Th. v. 854. Moer. p. 329. cum N. Ind. Dem. Iol. Luc. Dion. H. S. T. utr. (ubi et cum κινδ.) Eur. Hipp. v. 1366. ad quem laudatus locus Soph. est Oed. Col. v. 1507, reddente nostrum locum Poss. Call. p. 456. m. plane cum Bg. sed cum P. partim Stp. Th. 2, 166. F. „videt *quantum* periculi *impendeat*."

μὸν καὶ τὸ φονικὸν ἐπὶ τοιοῖσδε γράμμασι, καὶ πρόφασιν αὐτῷ εὔλογον ὑπάρξουσαν, τὴν μὲν ἐπιστολὴν ὑφαιρεῖται [f], περὶ δὲ	animi sanguinarii, atque ob tales literas causam ei probabilem datum iri; illam epistolam subtrahit, de caeteris

f) Ms. Ba. ἀφαιρεῖται· περὶ λ. quod colon etiam in ed. Ox., ut punctum in A. al. v. N.

εἰδώς τε) Mss. duo consentiunt primo in addito καὶ, sed diversae notionis, Ba. quidem ante subst. et aliud καὶ, pro mera copula forte, cf. 3, 6, 22. sed Ve. necessario pro *etiam*, respiciens similiter iuncta τὲ καὶ supra, cf. 4, 9, 15. Tum iidem Mss. conveniunt in ordine vocabulorum, per vim illatam hauddubie, id que dupliciter, tum in acc. duobus, cf. 3, 8, 9. e., tum in subst. duorum regimine, quod saepe tentant, cf. 4, 6, 7. sed hic non ad laevitatem maiorem. Denique discedit Ms. Ve. a Ba. in hoc, quod librarius sumsit hendiad. in subst., forsan e 3, 7, 6. e. θυμῷ φονικῷ, quae glossa e marg. in textum venerit; dum servat lectionem vulg. cum Ms. Vi. quoque P. sed Noster in τὸ φον. cum gen. pers. sequitur Ael. V. h., (cf. Ind. et τὰ φ. alio sensu Is. Pan. Mor. quod add. Stp. Th. et in ellipsin subst. ἦθος L. Bos. p. 132. i. quo et Bg. respexerit) peculiari ratione dans suis subst. praepositionem ἐπὶ, per analog. tamen illam, quod subst. habent rectionem et praep. suorum verborum, ut, quanquam ipsum thema θυμοῦσθαι non sic reperi, tamen usurpatur affine ἀγανακτεῖν cum ἐπὶ, it. cum syn. διὰ, περὶ, ὑπὲρ, cf. Stp. Th. qui 1, 1598. B. e. hinc sine Vs. post haec „Herodianus improprie mihi videtur usus esse hoc nomine, quum θυμὸν non pro excandescentia aut ira, sed pro iracundia s. iracunda mente dixit" quae tamen affinia sunt, cf. 1, 10, 5. 1, 17, 14. Sed Bg. tum in hoc subst. more suo reddit, tum omissa a P. ἐπὶ τ. γρ. (variata pro 4, 10, 11. τοιούτοις γραμμ.) restituens, tamen refert ad sq. membrum, commate facto post φον., deinde praemissa copula, quasi transposuerit καὶ, dum e vulg. textu verbum εἰδὼς habet rectionem dupl., primo acc. rei, cf. 3, 8, 3. 3, 11, 17. tum acc. particip. pro inf., ubi, suppleto ad προφ. pron. τούτου, scil. τοῦ φονεύειν s. φόνου, latente in pr. τὸ φον., aut τούτων, scil. τοῦ θυμοῦ καὶ τοῦ φόνου, procedet lectio vulg., nec opus erit, deleto commate post γραμμ., locato que potius cum Bg. post φον., sumere καὶ ante προφ. pro *etiam*, et asyndeton quoddam, coniecto in medium illo καὶ, aut putare elapsum τὲ post ἐπὶ vel τοιοῖσδε, dum Bg. alibi quoque illud καὶ cum particip. pro *etiam* convertit in meram copulam, cf. 2, 15, 9. sed P. per rel. libertatem nec in hanc partem dirimit, unde partim Stp. Th. 4, 1734. A. m. cum alia lect. „πρ. ὠ. ἰ. ὑπάρχουσαν, speciosum praetext." ubi Sch. „*praetextum* futurum *ei*" dum variatur cum εὔλογον αἰτίαν 3, 5, 6. cf. 2, 8, 4.

ὑφαιρεῖται) Ms. aliud iterum compos. fuerit hic vel e solenni vocalium errore, cf. 2, 13, 3. vel e glossa, dum retinet cum Mss. rel. e P. quoque Bg., ubi Noster ad analog. cum ἐπ., cf. Suid. Hes. Ind. Luc. Ael. V. h. Dem. cui add. 613, 23. 614, 6. 735, 3. 16. 736, 9. 7. 21. 788, 21. et 19. ὑφαιρεῖται τὸ γραμματεῖον. In sq. Sch. „λοιπ. absolute pro subst. Politianus tamen videtur accepisse in fem. et ad epistolas retulisse" sc. ἐπιστολῶν, sed pro neutro, ut τὰ λοιπὰ supra aliquoties, sc. πραγμάτων,

τῶν λοιπῶν ἀπαγγέλλει, ὡς εἶεν [t] σύνηθες.

Φοβηθεὶς δὲ, μὴ καὶ δεύτερον ταῦτα ὁ Ματερνιανὸς ἐπιστείλῃ, δρᾶσαί τι μᾶλλον ἠθέλησεν, ἢ ἀναμείνας [u] παθεῖν. τολμᾷ δὴ τοιοῦτο [x]: ἦν τις ἑκατον-

vero renunciat, ut consueverat.

Sed metuens, ne iterum eadem Maternianus scriberet, facere aliquid maluit, quam 2. expectando pati. Aggreditur ergo tale quid. Erat qui-

t) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. v. N. u) In Ms. Vi. ἀναμείνας deest. *Loc.* etiam in Mss. rel. v. N. x) Mss. Ve. et Vi. modo τοιοῦτον, sed Ms. Ba. τολμᾷ δή τι τοιοῦτο λ. v. N. sed mendose τοῦτο ed. Bc.

rem dubiam relinquente etiam Bg., qui e P. in v. ἀπ., cf. cum praep. Nostri ap. Dem. sine Ind. 188, ult.

εἶεν) Scribendum puto εἶχε συν. aut ἦν συν. *Steph.* Forte ὡς εἶχεν ἐν συνηθείᾳ. *Reisk.*

Etiam Sb. Ind. „εἶεν pro εἶχε vel ἦν" quorum alterutrum reddiderit Bg. per syn. P., cf. §. 13., quocum, omittens pron. αὐτῷ, variarit Noster, scribendo ὡς δὴ ἦν συν. (ut supra coniecimus confusum εἰ et δὴ, 4, 1, 10.) aut ὡς ἀεὶ συν., sicut ad §. 13. e Dion. H. attulimus, quocum et alia Noster habet communia; non placente mihi ἦεν, quanquam Atticum dicunt, cum in prosa non tenuerim, sed e Bibl. Coisl. p. 521. m., habere ed. ἦν, sed Cod. εἴην, quae corruptio non dissimilis multum praesenti, qua de expectandi sunt Mss. alii.

μὴ καὶ) E P. opprimit Bg. iterum καὶ, peculiari ratione a Nostro post μὴ adhibitum cum δευτ., post quod Lat. saltem dedissem, ne secundo *etiam*. Sed in rel. libertatem P. deserens Bg., non variantibus libris, et tacentibus N. omnium, legit ταυτὰ, quo de cf. 2, 3, 24. e. et 1, 9, 21. quo postr. loco vulgatum pro ἐκεῖνα cepimus, ut et hic poterit valere, respiciens ad pr. cap. §. 9. e.

δρᾶσαι) Admodum familiaris est Herodiano haec locutio. Sic supra l. 3. c. 11. (§. 1.) dixit δρᾶσαί τι μᾶλλον φθάσας ἢ παθεῖν ἀναμείνας, add. l. 1. c. 17. (§. 16.) l. 3. c. 2. (§. 10. e.) Similiter et in aliis opposita sibi invicem relata amat, ut l. 3. c. 7. (§. 3. e.) εὐτυχῶς μᾶλλον ἢ εὐβούλως c. 10. (§. 6.) θεάματα ἢ ἀκροάματα c. 11. (§. 17.) ψυχὴν ἢ γνώμην ib. (§. 21.) ὄφθη ἢ ἀκούσθη c. 15. (§. 14.) ἀνάγκῃ ἢ γνώμῃ l. 4. c. 3. (§. 8.) ἀπειλῶν μᾶλλον ἢ πείθων c. 4. (§. 16.) νοεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀκούεσθαι c. 6. (§. 4.) θέαμα ἢ ἄκουσμα etc. *Stroth.*

Mss. omissum particip. e glossa per comparationem 4, 4, 5. et quia hic non etiam in membro pr. est participium, ut alibi, cf. 3, 11, 1. e. quocum loco variatur praeterea per ordinem, dum contra Mss. sufficit Cod. P., unde Bg., etiam in μαλ. cum ἠθ., notante Leisn. in m. Ox. „illud ἢ omittitur 1 Cor. 14, 19." quum voluisset scribere μᾶλλον, cf. ib. Intp. et Lexx.

τολμ. δὴ τοι.) Fortasse legendum τοιοῦτό τι, ut Pol. quoque vertit *tale quiddam*. *Sylb.* qui et in Ind. „pro τοιοῦτό τι" quod pron. per se potuit excidere illo loco post το, sed et altero intra δὴ et τοι, quo Ms. Ba. diserte id praebet; ut que τὶ ante et post pron. τοι. positum alibi ostendi-

τάρχης [y], (Μαρτιάλιος δὲ [z] ὄνομα αὐτῷ,) τῶν [a] σωματοφυλάκων τοῦ [b] Ἀντωνίνου, ἀεὶ παρε- | dam centurio, Martialis nomine, unus ex custodibus corporis Antonini, semper

y) In Ms. Ba. modo colis includuntur verba haec pro parenthesi, cui commata substituunt A. al. z) In Ms. Vi. δὲ deest. *Loc.* etiam in Ms. Ba. it. in edd. A. Bss. et Par. v. N. a) Haec verba τῶν — αὐτῷ in Ms. Ba. desunt. *Mart.* versu uno aut altero omisso ob vocem αὐτῷ eandem, cf. 3, 13, 6. b) Ms. Vi. τῶν Ἀντωνίνου A. v. N.

mus, cf. 1, 8, 5. e., sic tamen ap. Nostr. quidem semper illi praeponitur, atque adeo Ms. ratio praevalere debet, si quid corrigendum, ut Fi. ad Plat. Theaet. p. 129. N. 8. et Z. ad Xen. M. S. 1, 3, 13. pro nudo τοιοῦτον corrigunt τὶ τοι. Atqui ap. Thuc. affine habetur tum τοιόνδε τὶ 146, 77. (pro quo τόδε tantum l. 89.) 266, 38. 344, 84. 407, 40. 413, 58. tum solum τοιόνδε 277, 55. 360, 86. it. ap. Herdt. 62, 95. 90, 51. 241, 35. sed τὶ τοιόνδε 9, 75. cf. supra 1, 10, 10. e. sicque ap. Nostr. promiscue ponitur τοιαῦτα solum et τοιαῦτά τινα, ubi similiter pro nudo alterum affert Ms. Vi. 4, 11, 1. per glossam e comparatione; qualis et hic sumi potest, tum propter illam monstratam analogiam, tum quia ad sensum parum interest, (cum quoque merum pron. cum Bg. e P. alii reddant, ut Gs. ap. Luc. 1, 770. l. 8.) tum denique quia tenent vulg. etiam rel. Mss., afferentes tantum aliam formam neutrius, e glossemate itidem per comparationem cum 2, 5, 16. ubi contra afferebat τοιοῦτο Ms. Ba. qui et hic discrepans ab illis retinet vulg., idque sequente vocali, ob quam et alibi ν ἐφ. obtruditur, cf. 3, 14, 12. e. 4, 2, 15. e. qui dissensus Mss. nostrorum et ipse parum fidei facit et momentum ad emendandum; ut P. potuit libere agere, sicut in ordine verborum hic, desertus a Bg. etiam in v. τολμ. cf. 2, 14, 3.

Μαρτ. δὲ) Schotti Ms. Μαρτιάλιος ἦν ὄνομα αὐτῷ, rectius. *Sylb.* E glossa addens v. subst. per comparationem cum 4, 10, 2. vel ut scriba hoc verbum legerit pro vulg. δὲ, quod rursus e glossa omittunt duo Mss. comparando 4, 12, 1. vel quod excidit intra vicinitatem, servatum rectius a Ms. Vc., cf. 1, 11, 3., libere agente P., etiam aliter Bg.

τῶν σωμ.) custodum corporis Antonini centurio, s. centurio ex praetorianorum numero. *Sylb.*

Contra P., quem tamen retinet Bg., re pendente a commate post ἑκατ. faciendo aut minus, at tandem redeunte eodem, et proposita sic aliter a Dione C. p. 1313. i. φοβηθεὶς ὁ Μακρῖνος, μὴ καὶ διαφθαρῇ ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοῦτο, — οὐκ ἀνεβάλετο, et l. 29. κἀκ τούτου, δύο τε χιλιάρχους τῶν ἐν τῷ δορυφορικῷ τεταγμένων, — καὶ Ἰούλιον Μαρτιάλιον, ἐν τοῖς ἀνακλήτοις στρατευόμενον, *inter* Evocatos *militantem*, παρασκευάσας, ἐπεβούλευσεν αὐτῷ, quo de tertio dissensu, quum Noster proferat solum Martialem, (hic quidem, cf. 4, 14, 4. secus etiam, ac Spart. in Car c. 6. e. p. 718.) cf. ib. N. ad §. 29. Ex eodem Bg. in sq. παρ. per auxiliare v. cf. 4, 4, 17. et in paupertatem Stp. Th. de re Ind. Long. Mor. Plut. Krg. cum Gs. Chr. ubi per Lat. simpl. sed cum notione secundaria Z. Xen. Pol. at cum Bg. etiam Gs. ad Luc. Caeterum in Ms. alio artic. τῶν Ἀντ. aeque fuerit lapsus in finibus e pr., cf. 2, 10, 4. ac ingenium exquisitioris formae substitutae, ut 4, 7, 5.

πόμενος αὐτῷ. τούτου τὸν ἀδελφὸν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀνῃρήκει, διαβληθέντα μὲν, οὐκ ἐλεγχθέντα [c] δέ. αὐτῷ τε τῷ [d] Μαρτιαλίῳ ἐνύβρισεν, ἄνανδρον αὐτὸν καὶ ἀγεννῆ [e] καλῶν καὶ Μακρίνου φίλον. τοῦτον ἐπιστάμενος ὁ Μακρῖνος ἀλγοῦντά τε σφοδρῶς ἐπὶ τῇ τοῦ ἀδελφοῦ ἀναιρέσει, μὴ φέροντά τε τὰς εἰς αὐτὸν ὕ-

3. illum affectari solitus. huius fratrem paucis ante diebus interfecerat, tantum delatum, sed minime redargutum; ipsum que Martialem per contumeliam, imbellem et ignavum appellaverat, et
4. Macrini amicum. Hunc sciens Macrinus dolere vehementer fratris nece, impatientem etiam propriarum con-

c) Ms. Ba. ἐλεχθέντα mendose, ut 3, 12, 11. et hic quoque in ed. Par. et Pat. d) In Ms. Vi. τῷ deest. *Loc.* Hauddubie per lapsum librarii ob simile pr. τε, quia tolerat iuncta αὐτῷ τῷ λ. alibi, cf. 4, 11, 13. 2, 12, 7. quanquam alias per libidinem articulum omittunt Mss. nostri ante nomen proprium, cf. 4, 12, 11. e. e) ἀγενῆ in una Ox. 2. v. N.

τούτου — ἐλεγχθ.) Hic evidens ex opposito, quid sit ἐλεγχθῆναι, v. ad 3, 12, 10. *Leisn.* E P. fere omnia Bg., non item obliquum pron. nec substitutum βασιλεὺς pro supplendo ad v. ἀνῃρ. pronomine αὐτὸς, cf. 1, 14, 14. 4, 2, 23. sed in σὺ — δὲ, 1, 13, 8. et in libere additum adv. μόνον 4, 10, 5. it. in eandem formulam πρ. ὀλ. ἡμ. cum iisdem Lat. Xiph. S. 437, 5. pro quo et alio Lat. ordine ap. Geop. 2, 15, 1. *paucis* diebus *ante*, dum quoque ordinem casum que legitimum habent Lat. cf. G. Th. 364, 3. sed 93. alio ordine, cf. Hor. T. p. 139. Nr. 10. it. p. 142. it. in ὀλ. ἡμ. 1, 5, 1. cum Rs. Or. V. 4. et Plut. Hs. Sic et ex eodem servatur hendiad. in v. duobus, non illis iunctis per copulam, sed diversorum temporum, ut mutetur finitum verbum ἐνυβ. in formulam e subst. cum praep. s. adverbialem, sed participium in tempus finitum, quasi inverso ordine fuerit ἐνυβρίζων — ἐκάλει, pro *ipsum que* Mart. *contumelia* affecerat, *vocans* s. vocando *eum* rel. Sed in utr. adi. Bg. deserit P., servatum a Stp. Th. cum alia lect. 1, 833. F. m. „ἀν. αὐτ. κ. ἀγενῆ κ.“ sub simplicis quoque litterae themate, quod L. Ern. censet i. q. duplicis, a Stp. Th. separatim tractatum p. 837. B., sed cum Lat. eodem, ubi locum Xen. Cyr. tamen per simplicem tenet Z. Ind. et textus sine N. it. et Mor. utr. p. 74. l. 4. et 70. l. 3. cf. D'Orv. Ch. p. 310. m. Fi. ad Plat. Euthyphr. p. 4. e. Schw. ad Onos. p. 66. N. 6. per Lat. Bg., ad Luc. 1, 192. N. 51. cum Ind. it. Sb. Ael. V. h. et cj. Dion. H. T. utr. Rs. Or. V. 4. Dem. Polb. Long. Mor. Diod. S. L. N. T. Suid. 1, 25. i.

τοῦτον ἐπισ.) Perinde sit, hoc pron. copulare cum proximo v. ἐπ., aut cum remoto v. μεταπ., dum in ratione alterutra supplendum pron. αὐτὸν, sed in postrema comma figendum post τοῦτον, cum ordine legitimo severius Lat. ad ἐπισ. tenente Bg., non item cum P. bina particip., (cf. v. ἀλγ. cum praep. eadem ap. Dem. ubi Ind. aliter, quam textus ipse, habet, sed cum syn. adv. σφόδρα, ap. Ael. V. h., ubi et Nostri alterum,

βρεις, μεταπέμπεται. ἐθάῤῥει δὲ [f] αὐτῷ, θεραπεύοντί τε [g] αὐτὸν ἄνωθεν, καὶ πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντι [h]. πείθει τὲ, καιρὸν ἐπιτήδειον παραφυλάξαντα, ἐπιβουλεῦσαι τῷ Ἀντωνίνῳ. ὁ δὲ [i], ταῖς τε [k] ὑποσχέσεσι [l] τοῦ Μακρίνου ἀναπεισθεὶς, μισῶν τε ἄλλως, καὶ

5. tumeliarum, arceſſit, (confidebat autem in illo ut ſui dudum ſtudioſo et multis beneficiis obſtricto) perſuadetque, ut tempore idoneo captato inſidiaretur Antonino.
6. Ille vero cum promiſſis Macrini adductus, infenſus alioquin etiam, tum poenas

f) τὲ Ms. Ba. v. N. g) θεραπεύοντι τὲ Ms. Ba. ut 3, 7, 2. ſecus ac 4, 12, 11. c. h) Comma hic in Bs. 1. quo et Bg. reſpexerit. i) Hoc comma quoque in Ms. Ba. cum ed. A. k) Hoc τε in Ms. Vi. deeſt. *Loc.* v. N. l) Ms. Ba. ὑποσχέσι per errorem. *Mart.*

it. ap. Xen. Bach., ſine auctore ap. Stp. Th.) ſed, praeter libera Lat. ad μὴ φ. et τὲ, cum eodem praepoſitionem cum pron., datam a Noſtro iterum ſubſtantivo, (cf. ſine Ind. Dem. 521, 7.) mutante in adi., cum aſpero e Lat. ratione, ubi peculiari modo τὲ, in ſecundo particip. tertium locum occupans, poſt neg., pro μήτε φερ., nec *ferentem* illas *in* ſe *contumelias.*

ἐθάῤῥει) Ms. copulam illam, iterum ut 4, 11, 5. nec a rel. Mss. agnitam, perimit P. cum parte hac omni, ut alteram Bg. in membro ſq. innoxie, qui ex illo fere ibi et in rel., ubi Sch. „ἄν. *a* multis *annis*, (e Sb. Ind.) antiquitus, εὐ. *affecto* multis *benef.*" ſed Schw. L. N. T. „*confidebat* vero *ei*, quia *eum* inde *a* multis *annis* coluerat, *multis* que *ab* eo *beneficiis* cumulatus *erat*" bene reſoluto particip. et vicinius quoque in v. paſſ. εὐ. cum π. ad analog., ut act. cum πλεῖστα ap. Diod. S. ſed cum praep. eadem ap. Luc., cf. de paſſ. Fi. The. et Aes. Fa. it. Stp. Th. 1, 230. H. hinc ſine Vs. ſed Dem. 67, 8. θαῤῥοῦντες καὶ πεπιστευκότες αὐτῷ λ. Caeterum Bg. parentheſin non neceſſariam crediderim, in continua rectione tertiae perſ. et quia impf. ἐθ. intra duo praeſ. μετ. et πειθ. ſaepe incedit; ad quod poſtr. verbum P. ſuppletum pron. αὐτῷ iterum oblique exprimit, peremta copula, liber idem in addito ad ſq. membrum adv. temporis, ſed contra oppreſſo adi. ἐπιτ., ut liber ipſe Bg. in Lat., non quidem (ut ille) ad v. ἐπιβ. ſed ad παρ. ubi Stp. Th. hinc oblique ſub ſevero *obſervare* et praeterea tantum e Plut. cum καιρ., cui add. non modo cum ſyn. τοὺς χρόνους ap. Dion. H. S. T. 2. ſed totam adeo formulam ſyn. ap. Ael. V. h. 2, 4. p. 75. c. παραφυλάξαι τὸν χρόνον τὸν ἐπιτηδ. *tempus* idoneum *obſervare*, cf. phyſice cum acc. perſ. ib. Ind. et Xen. Z. Pol. cum Epict. et Suid. ſed cum acc. rei Sb. it. ej. Di. H. T. 1. ſed tropice iterum Polb. Luc. et Dem. ubi bene „pro ſimpl. φυλ." ut varietur cum 1, 8, 11. καιρ. φυλαξ. — ἐπιτηδ., etiam ordine.

ὁ δὲ) Omiſſam copulam rurſus a P. ſervat Bg., ſed ex illo rel. pauca, non item eiusdem ad ſe aeque bene relata τὲ — τὲ, quod poſtr. potius in membro ſecundo participii reddit, ut §. 4., ad ſenſum que P. vere adv. ἀλλ., quod ſane reſpicit §. 4. e. τὰς εἰς ἀ. ὕβρ. et §. 3. ἐνυβρ. h. l.

τιμωρῆσαι [m] θέλων τῷ ἀδελφῷ, πάντα ποιήσειν ἀσμένως ὑπισχνεῖται [n], καιρὸν ἐπιτήδειον εὑρών. συνέβη δὲ μετ' οὐ πολὺ τῆς σκέψεως ταύτης, θελῆσαι τὸν Ἀντωνῖνον, διατρίβοντα ἐν Κάῤῥαις τῆς Μεσοπο-

ſumere cupiens pro fratre; omnia factum cupide pollicetur, occaſionem commo-
7. dam nactum. Evenit autem haud multo poſt hanc deliberationem, ut vellet Antoninus, qui Carris in Meſo-

m) Ms. Ba. τιμωρήσων θέλων λ. n) ὑπισχνεῖτο· καιρ. Ms. Ba. v. N.

alia de cauſa, ob iniurias in ſe. Sed res Ms. quidem Vi. levicula eſt in omiſſo τὲ primo innoxie ad ſenſum et ſeriem, ante aliud τὲ, cf. 2, 10, 3. fortaſſis ob duritiem quandam in tribus ſyllabis ſimilibus, quas tamen Noſter non refugit, cf. 1, 13, 7. m. 2, 9, 14. ſicut elabi τὲ potuit ob pr. artic., at alterius Ms. participium ortum eſſe e finitione vocis ſubſecutae, iam mente cogitata; quanquam et in marg. ſteterit τιμωρήσων, ut gloſſa utriusque τιμωρῆσαι θέλων, per comparationem 4, 14, 2. cum que v. θελ. cum inf. ſtet in periphraſi fut. ſ. ſupini, cf. 4, 8, 8. 3, 13, 3., nihil per libertatem ſuam edicente P., ſed brevius reddente Sch. „vindicare *fratrem*“ quam Bg. ad ſenſum et notationem, cf. de act. Stp. Th. hinc ſine Vs. 3, 1576. F. m. it. Bud. C. 1009, 38. ſed per textum liberum „τ. θελ. τῷ ἀναιρεθέντι ἀδ.“ Suid. non coll. ad Hes. Thom. M. p. 854. Ammon. L. N. T. O. M. N. T. 6. p. 506. Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. 1. Barn. Eur. Is. Pan. M. Rs. Or. V. 4. 6. cum V. 5. p. 205. N. 29. it. ad Polb. Ael. V. h. Luc. Dion. C. Xen. Cyr. Pol. et Bach. ſed ſine Ind. Dem. 628, 21. ap. Ioſ. 2, 55. ſ. 3. e. τιμωρήσων — τοῖς ἀδελφοῖς, alio tamen ſenſu, *fratribus* auxilium *laturus*, Diod. S. 1, 321. l. 54. βουλόμενος τιμ. τὸν λ. et Zos. 4, 26, 5. τιμ. τοῖς — διανοούμενοι, *cogitare* ſe, — *ulciſci*, it. 4, 44, 8. In tertia re Ms., tempore iterum (cf. 4, 12, 14.) impf. pro praeſ. ὑπισχν., contrarium eſt, quam 4, 11, 1. e., dum ſervat P. cum rel. Mss. vulg. et varia tempora hic quoque miſcentur, et ex illo loco gloſſa haberi poteſt per comparationem. In ἀσμ. cum v. π. Noſter ad analog., ſed Bg. aliter, quam 3, 14, 3. (quod adv. ſane ap. G. Th. cum v. *fac.*, non item *libenter*,) deſerto P., etiam ad ſq. εὑρ., quod regit ad pr. inf. ποι., pendens in Gr. a v. ὑπ., cf. Leisn. ad 4, 7, 3. e. ἐπιλεξ. et Ariſt. ep. 1, 2. e. p. 6. Abr. καιρὸν εὔκαιρον εὑροῦσαι, ſed Pav. p. 15. *occaſionem* commodam *nactae*, cum Zos. 2, 12, 7. καιρὸν εὑρόντες ἐπιτηδ. *occaſ.* nacti *idoneam*.

συνέβη) Bg. e P. modo Latt. tenet, non oppreſſo τ. σκ. τ., (ubi cum Sch.) nec v. θελ. ſed ex eodem in ſq. διατρ. aliter, quam 4, 11, 15. dum quarto loco Noſter diſcedit a Dion. C. p. 1313. e. ἐξορμήσαντα ἐξ Ἐδέσσης ἐς Κάῤῥας, quo de cf. ib. N. ad §. 31. „Herodianus minus vere Antoninum facit διατρίβοντα ἐν Κ. et inde ad templum, non procul urbe diſtans, profectum“ quocum Dione faciunt et Euſeb. et Aur. Vict. Ep. 21, 7. it. Spart. in Car. c. 6. p. 717. e. quum *hybernaret* Edeſſae, *atque* inde *Carras* Luni *dei* gratia *veniſſet*, ubi Cas. N. 7. hinc ſine Vs. ſed cum vitiato textu Gr., cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1064. w.

ταμίας, προελθεῖν τῆς βασιλείας[o], ἀπελθεῖν τε εἰς τὸν νεὼν τῆς Σελήνης[p], ἣν μάλιστα οἱ ἐπιχώριοι σέβουσιν. ἀφειστήκει δὲ τῆς πόλεως[q] ὁ νεὼς πολὺ,

potamia agebat, relicta regia proficisci in templum Lunae, quam praecipue in- 8. colae colunt. Distabat autem ab urbe templum longi-

o) Ms. Ba. προελθεῖν τῆς στρατοπεδείας ἀπελθεῖν τὲ λ. quo de postr. accentu v. 4, 11, 5. sed ut per inconstantiam §. pr. cum edd. dederit ταῖς τε et μισῶν τε. De rel. lectione cf. N. p) Colon in Ms. Ba. q) Ms. Ba. πόλεως κἀῤῥῶν ὁ νεὼς, πολὺ· ὡς λ. v. N.

τῆς βασιλείας) Suspecta est vox ista, quum *domus regia*, quae *regia* potius sine adiectione dicitur, non βασιλεία, sed τὰ βασίλεια, aut certe τὸ βασίλειον dicatur. *Steph.* Aptius legemus προελθεῖν τῆς πόλεως, ex Spartiano, e quo etiam loco intelliges, quo modo conciliari possit, quae inter Herodianum hic et Dionem videtur esse dissonantia. *Sylb.* sc. οἰκίας, frequentius est τῶν βασιλείων. *Stroth.*

Sch. „pro βασιλείας, *regia*, Stp. mavult legere βασιλείου s. βασιλείων" ubi debuit quoque de artic. cogitare, ut maneat τῆς βασιλείου, quomodo 1, 16, 8. ἐκ τῆς βασιλείου προελθεῖν οἰκίας, quod Strothus supplens ad vulg. βασιλείας, fecerit sine exemplo, cum, pro adi. sumtum vocabulum, semper ap. Nostr. sit cum subst. aliquo sexus fem. in sexu masc. s. communi, nec aliter ap. alios, quod notarim, cum que facilis lapsus fuerit in finibus ας et ου, ac per hanc medicinam lenissimam sic de regia s. imperatoria adhuc sede extra Romam intelligi queat per se cum Bg., dum P. opprimit totum hoc membrum, et Ms. novitas nimis discedit a litteris vulg., quam ut non sit vel glossa, vel corrupta vox e τοῦ στρατηγείου s. στρατηγίου, quae sunt syn. illi Ms., cf. Suid. 3, 381. m. στρατήγιον, τὸ στρατόπεδον, it. mox στρατήγιον, ὁ τόπος τοῦ στρατοῦ, aut τοῦ στρατηγοῦ, ut recte ib. emendatur, ob locum subiectum; liberius in v. πρ. versante Bg., quam supra, cf. 3, 12, 12.

τῆς Σελ.) Volebat enim religiosissimus videri, licet esset homo consceleratissimus, quod Dionis Excerpta per aliquot schemata eius simulationis et exempla declarant. De Luna, s. ut Carreni malebant, Luno v. Spart. in Car. c. 6. (p. 716. e.) et c. sq. (p. 719.) ubi N. Salm. et Cas. quibus add. G. I. Vossii theol. gent. 2, 5. fine cum additis in calce voluminis. *Boecl.*

Ad quem postr. locum in N. Salm. huc respicitur sine Gr. „nomen non habent Graeci, quo *Lunum* appellent. σέληνον enim minime dicunt, etsi alias disertissimi. Iraque Herodianus templum Luni ap. Carras (genere fem.) σελήνης vocat" cf. Fabr. ad Dion. C. p. 1311. §. 22. p. sq. §. 31. „Dei Luni templum volebat visere" et ap. Bg. 2, 701. numum primum, ubi in Antonini numis ille „Deus Lunus" variante Nostro per adv. cum 4, 8, 16. ὃν ἐκεῖνοι σέβουσιν ἐξαιρέτως, etiam ordine, quem turbat P.

ἀφειστήκει) Additus a Ms. gen. aliquis iterum nominis proprii (cf. 4, 8, 19.) a glossa est, tum quod non est in Mss. rel. et P. tum quod non facile elapsus est propter viciniam, tum quod carere eo possumus ob urbem non multo ante nominatam, et sumto artic. τῆς pro pron. de-

ὡς ὁδοιπορίας χρῄζειν [r]. σὺν ἱππεῦσιν οὖν ὀλίγοις [s] (ἵνα δὴ μὴ πάντα τὸν στρατὸν σκύλῃ [t]) τὴν ὁδοιπορίαν ἐποιεῖτο, ὡς δὴ, θύσας τῇ θεῷ, ἐπανέλ-

us, ita ut itineris apparatu opus eſſet. Cum equitibus igitur paucis (Ne ſcilicet totum exercitum vexaret) iter eo faciebat, ut, ubi ſacrificaſſet deae,

r) Sine iota iterum Bs. 2. al. cf. 4, 11, 10. ſ) Pro parentheſi in Ms. Ba. tantum commata ſunt. *Mart.* ut in A. al. t) In Ms. Ve. σκύλοι τὴν στρ. ſed in Ms. Vi. modo σκύλοι λ., optativus quidem iterum pro coni., cf. 4, 9, 9. m. ſed articulus mendoſus.

monſtr.; negligentiam Noſtri gratam in repetito ſubſt. ὁ νεὼς non ferente P. cf. in ἀφ. Schw. L. N. T. cum Ind. Thuc. et Abr. Dl. p. 647. i.

ὡς ὁδοιπ.) Cum hoc genitivo deeſſe quodpiam adiectivum videtur. *Steph.* Quod membrum Pol. omiſit, ſignificat, *ita*, ut *profectione* ſ. itinere, ad id viſendum, *eſſet opus*. Spart. (in Car. c. 7. i. p. 718. e.) medio inter Carras et Edeſſam itinere occiſum Antoninum, ſcribit. *Sylb.*

Sch. „ὁδ. *ut* ad *id* perveniendum *itinere* iuſto *opus ſit*" ſuppleto ſic aliquo adi., non item a Cas. ad Spart. p. 718. N. 7. nec a Bg., aliter expediente ſe Stp. in m. (addito tantum pron. τι) et tacente Sb. Ind. et omni alio in notionem Bg., et modo haec dante G. Th. 1239, 48. „*itineri* porta *longiſſima eſt* Varr. i. in apparatu et ingreſſu itineris rel." ut forte nihil ſupplerit, nec σκευὴν, ἀποσκευὴν, παρασκευὴν, caet. Suſpicabar quondam, excidiſſe adi. ὅλης ob ſqq. litteras ſimiles ὁδοιπ. aut ὅλης πορείας confluxiſſe in vulg. ὁδοιπ. ex ſq. Sed vel ſic non videbatur admodum iuvari ſenſus, et potius requiri aliud quod a v. χρ. et a ſerie et contextu, v. c. *ut* iter longius *futurum eſſet* ſ. *ſuſcipiendum*; quod ultimum Lat. ut in χρ. cogitari poſſet: tamen deſideravi adi. μακρᾶς aut πολλῆς, quod utr. cum ὁδὸς reperias ap. Luc., ut potuit elapſum eſſe poſtr. ob ſyllabas πορείας. Dum Codd. alii accedunt: nihil obtrudo.

σκύλῃ) Bergl. (e Stp. marg.) non male; ſi quidem τὸ *vexare* recte capiatur. Verte *ne totum* ex. *fatigaret*. Sic et 7, 3, 10. Τὸ σκύλλειν omnis generis turbas, vexationes, afflictiones et moleſtias comprehendit, v. Voſſ. Inſt. Or. 5, 6. n. 4. p. 345. (P. 2.) Gloſſ. *vexat*, ὀχλεῖ, σκύλλει, χειμάζει. Salm. de modo us. c. 17. p. 788. σκύλλειν tradit ea notione adhiberi, qua quis raptari ac ſpoliari, agi ferri que dicitur, poſtquam in ſuperioribus ſatis probaverat, *vexare* Latinis proprie ſignificare, quod Graecis ἄγειν καὶ φέρειν. *Leisn.*

Praeter variationem in σὺν ὀλ. pro μετ' ὀλίγων 3, 4, 12. et per ordinem cum σ. ὀλ. ἱπ. 3, 9, 20., Sch. „σκ. *vexaret* l. *fatigaret* exerc." et ſub utr. Lat. Sb. Ind. ſine Vs. at ſub poſtr. quoque Stp. Th. cum lect. alia memoriter „σ. ἱπ. ὀλ. πορεύεται, ἵνα λ." idem que in Exam. Intp. Pol. „noluiſſe totum exercitum fatigare eo, quod conficiendum erat, itinere. Sed Pol. (per totam §. liber) verbum illud non interpretatur; ſicut nec ea, quae illi adiuncta ſunt" tum Dres. de V. med. p. 451. e. „ne *univerſum* exercitum *longiore* itinere *fatigaret*" cf. Exc. L. N. T. cum Kypk. T. 1. Suic. Th., N. ad Hſy. it. Strodtm. ſpecim. diſſ. 1. p. 11. e. cum Ind. Luc., ſcribente Noſtro ad analog. cum στρ. ſed ſupplente Bg. e P. adv. loci, cf. 4, 4, 13. e., contra particulam δὴ, ante ſevere expreſ-

θοι [u]. κατὰ δὲ τὴν [x] μέσην ὁδὸν [y] ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς [z], ἀποστῆναί τε [a] πάντας κελεύσας, ἀνεχώρει σὺν ἑνὶ ὑπηρέτῃ, ἀποσκευασόμενος τὰ

9. reverteretur. In medio autem itinere urgente alvo, abſiſtere omnibus iuſſis, ſeceſſit cum unico famulo, exone-

u) ἐπανέλθῃ Ms. Ba. per inverſam, ac paulo ante, rationem, ut alibi, cf. 3, 12, 6. e. x) In Ms. Vi. τὴν deeſt. *Loc.* etiam in rel. Mss. v. N. y) Comma hic in Ox. al. z) στραγὸς A. 2. unde σγατὸς Bss. 1., cuius Reiskianae aliqua manus in marg. adſcripſit „γράφεται γαστρὸς" quaſi lectio eſſet varians nec vitium operarum. a) ἀποστῆναι τὸ Ms. Ba. cf. 4, 12, 5.

ſam, hic negligente, ubi variatur per ὡς pro pr. ἅμα, ſed manetur quoque per τῷ θεῷ in coepto §. 7. e. Σελ. ſexu fem. Caeterum parentheſis ſigna hic conſervavimus cum Stp., quia intra enunciationem logicam tota alia interiecta per finiti temporis verba duo.

κατὰ δὲ) Mss. omiſſus artic. poſt pr. κατὰ, ut 4, 10, 6. et 3, 8, 4., ſed hic forſan ob tres deinceps ſyllabas ſimiles, vel lapſu, vel ingenio faſtidiente, cf. hoc cap. §. 6., quo fit forma ſcribendi per ſe non deterior, quam illa cum artic. (tolerata a Mss. ſupra 4, 1, 2. et forte tentata hic etiam ad variandum,) cf. Thuc. 100, 99. et Luc. 2, 894. l. 74. καθ' ὁδὸν λ. ubi et tertia forma per artic. intra adi. et ſubſt. 1, 303. l. 42. κατὰ μεσ. τὴν ὁδ. *in* media *via*, cf. p. 755. l. 74. et Xen. Ἀνβ. 4, 6, 11. it. ſupra 1, 14, 8. cum Theogn. v. 221. μεσ. τὴν ὁδ. et v. 331. μεσσὴν ὁδ. et quarta forma τὴν μεσ., ſcil. ὁδὸν, ap. Plut. Hs. p. 79. N. 26. In ſqq. formulis, quibus Noſter opus naturae verecunde eloquitur, (cf. ad Luc. 3, 73. N. 50. et O. M. Nov. T. 3. p. 28. ubi et „Amm. M. *naturalis* cuiusdam *urgentis*" cf. Ind. Ern. v. *natur.*) pro P. liberiore, hic quidem Bg. deſerit et Sch. „*ſtimulatus* ab *alvo*" et Stp. Th. 1, 1207. H. „quum urgeretur deſidendi neceſſitate" ubi ſcribitur a Noſtro peculiari ratione ad analog., et vicinius fuit *coactus* a *ventre* ſ. *alvo*, quo neutro ſubſt. habet quid G. Th., niſi in poſtr. Nr. 5. huc trahas „alvus, pro excrementis alvi" ſ. iis, quae ſunt fuerunt ve in alvo, quia mox ap. Noſtr. ſubiiciuntur τὰ ἐνοχλ.; quanquam etiam alvo et ventri, ut parti hominis, h. e. inteſtinis, tribuitur recte vis talis agendi et cogendi, cf. Foes. v. γασ. et Luc. 1, 673. l. 78. πάλαι τῆς γαστ. ἐπειγούσης, *olim* urgente *ventre*, et in ſq. ἀποσ. 1, 17, 21. ſed in P. *reliquis* ad παντ., pro reliquis omnibus, praeter unum famulum, cf. 1, 9, 13. ubi Bg. omittit copulam ob particip. act. commutatum cum paſſ., deſerens item P. ad ſq. ἀνεχ., quo de verbi uſu, pro abire a reliquis hominibus e via que in peculiarem locum, nihil ap. Stp. et Gs. Th. ſed Sch. bene „*ſecedebat* ad opus naturae faciendum."

ἀποσκευασόμενος) Ἀποσκευάσασθαι eſt deponere, quidquid oneri eſt. Sic Polyb. ap. Wolf. in Curis ad Act. 21, 15. ubi ſi vulg. lectionem ἀποσκευασάμενοι admittas, ea hinc poterit illuſtrari. 1 Sam. 24, 4. Saul dicitur in ſpeluncam ingreſſus ad *tegendum pedes*. Ibi LXX. (βασιλ. α. 24, 3.) reddunt εἰς τὸ παρασκευάσασθαι (ed. Mill. tantum Σαοὺλ εἰσῆλθε παρ.) vel ut Theodoretus exhibet in Reg. 1. quaeſt. 56. εἰς τὸ ἀνασκευάσασθαι. Aquila εἰς τὸ ἀποκενῶσαι, ad *evacuandum*. Ioſeph. Ant. 6, 14. ἐπὶ τῶν κα-

ἐνοχλοῦντα. πάντες τοίνυν ἀπεστράφησαν, καὶ ὡς πορρωτάτω ἀπήεσαν [b], τιμὴν [c] καὶ αἰδῶ [d] τῷ γιγνομένῳ [e] νέμοντες. ὁ δὲ Μαρτιάλιος, τοὺς καιροὺς πάντας παραφυλάτ-

10. raturus urgentia. Omnes itaque averſi ſunt, et quam longiſſime receſſerunt, honorem et reverentiam ei rei
11. tribuentes; Martialis vero, occaſiones omnes ob-

b) Sine iota ſubſcr. A. 2. c) τιμήν τε καὶ λ. Ms. Ba. v. N. d) αἰδῶ A. al. cf. 2, 2, 1. 2, 3, 23. e. e) γινομ. Ms. Ba. cf. 3, 11, 19.

τὰ φύσιν, vel, ut Theodoretus, τὰς φυσικὰς ἐκκρίσεις ποιήσασθαι, *ut excretiones naturales faceret*, ut Zonaras εἰς ἀπόπατον (cf. Gat. Advers. p. 280. B.) Forte ibi LXX. ſcripſerunt cum Herodiano ἀποσκευάσασθαι. *Leisn.*

De loco N. T. cf. Suic. Th. it. ad Hes. 1, 1384. N. 20. ſed de loco LXX. ib. p. 483. N. 5. ubi hinc quoque ſine Vs. dum Sch. „*exoneraturus* onera *naturae*, onus ventris depoſiturus“ cf. Bud. C. 796, 46. ſine Vs. cum lect. alia memoriter „κ. δὲ τ. μ. ὁδ. ὑπαχθεὶς λ.“ ut Stp. Th. 3, 840. E. e. inſuper cum alia tali „κατὰ — ὑπαχθεὶς — γαστρὸς, ἀπεχώρει λ.“ de v. ἀπ. cum acc. rei Poll. 9, 155. 5, 91. Suid. 1, 256. m. 293. i. cum Krb. Obſ., ap. Ioſ. 2, 75. ſ. 1. e. p. 116. ſ. 4. m. p. 135. i. l. 6. ad quam analog. cum τὰ ἐνοχλ. ubi Stp. Th. 2, 1576. G. „ventris onus ἐνοχλεῖ, quum tamdiu *negotium faceſſit*, donec deponatur, Herodi. — ἀνεχώρει λ.“ ſine Vs. cf. Foes. L. N. T. Hes. Suid. Thom. M. p. 668. i. O. M. Nov. T. 6. p. 495. Iſ. Pan. Mor. p. 7. i. Poſſ. Call. et Sy. cum Gem. Pl. Ael. V. h. Plut. Krg. Rs. Or. V. 6. cum V. 5. p. 755. N. 43. Dem. cui add. 100, 7. 135, 7. 161, 17. 25. 189, 20. 622, 12. et med. 239, 4. pro pravis ibi numeris, it. in rem criticam D'Orv. Ch. at in ellipſin L. Bos. p. 85. e. aliunde „διαχωρήματα, *excrementa*, (ſ. ἐκχωρήματα p. 112. ſed p. 115. cum ad v. ἀποσκευάζεσθαι ſuppleta eſſent) ἐνοχλοῦντα, *impedientia*, (immo *moleſta*, onerantia, *oneroſa*, it. *onera*,) integre dixit Herodi. — ἀποσκευασάμενος λ“ cum pravo hoc tempore ſine Vs., dum G. Th. neſcit et illud Lampr. in Heliog. c. 32. i. p. 872. m. onus *ventris* auro *excepit*, ſed de praeſenti re Spart. in Car. c. 7. i. p. 718. e. *quum* levandae *veſicae* gratia *ex equo deſcendiſſet*.

πάντες) In P. τοιν. cf. 3, 14, 2., unde Bg. in ſqq. ex analog., ſeverior ad formulam ſq. νεμ. (praeter τῷ γιγν. cf. 4, 11, 3.) variatam cum compoſ. 2, 2, 1. 1, 8, 1., etiam per iuncta hic ſimul utr. ſubſt., ſed traductam a perſ. ad rem per analog., cf. v. νεμ. Ind. Sb. v. ἀπον. e Xiph. 362, 14. 599, 10. Dem. Abr. ad Aeſch. 2, 46. i. 91. e. Soph. Ai. v. 1368. cum Kypk. 2, 435. m., pro declarantes eo tempore et ea in re pudorem, ut non adſpicerent, ſed aliorſum interea oculos verterent; unde facilius aggredi Martialis poterat, quaſi nullis adſtantibus. Inſertum autem a Ms. τὰ ante vicinum καὶ, ut ſaepe, cf. 3, 1, 9., vix a vicinia elapſum, nec hic ſeriei nocens, nec agnitum a P. et Mss. rel., fuerit ab ingenio librarii. In ſq. §. libere P. contrahit periodos, omiſſo δὲ, ſed Bg. ſeverior eſt ad παρ. quam §. 5., pro quo variatur per numerum in καιρ. per analog.

των, ἰδών τε αὐτὸν μεμονωμένον, ὡς δὴ κληθεὶς ὑπ' αὐτοῦ νεύματι, ὁρῶν [f] τι ἢ ἀκουσόμενος, προστρέχει, ἐπιστάς τε [g] αὐτῷ, τὰς ἐσθῆτας τῶν μη-

servans, videns eum solum: quasi scilicet vocatus nutu ipsius, visurus aliquid aut auditurus, accurrit: superveniens que ipsi, vestes a femori-

f) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. aut edd. ubi τί iterum hoc accentu in A. 1. al. cf. 3, 11, 6. ut ὁρῶν τὶ A. 2. al. g) ἐπιστὰς τὲ Ms. Ba. cum tamen ante ἰδών τε nostro accentu dedisset, cf. 4, 8, 11.

μεμονωμένον) Μεμονωμένος habet et Anacr. od. 8. (pen.) Thuc. (v. Ind.) Hom. Ἰλ. λ', 470. 1 Tim. 5, 5. Eurip. Μόνη, μονωθεῖσ' ἀπὸ πατρὸς καὶ μητέρος. *Leisn.*

Cf. L. N. T. cum Kypk. 2, 359. et Munth. p. 410. m. Poll. 3, 45. μονωθεῖσα ἀπ' ἀνδρὸς, — χήρα, sola *relicta*, quae praep. per ellipsin deest in v. cum gen. nudo, ut ap. Eur. Rhes. v. 871., ad Ael. V. h. 9, 40. p. 638. N. 3. Abr. Dl. Th. p. 658. e. it. ad Aesch. 1, 228. e. O. M. V. 9. p. 432. cum Ind. Dion. C. Luc. et Xen. Pol. Z., reddente Bg. partim e P. ut Sch. „*solum*, ab arbitris remotum, κλ. vocatus *ab* ipso *nutu*“ sed cum Bg. ex eodem in v. νευμ., quod subst. cum v. κλ. iungitur ad discrimen *vocis* per que analog., cf. G. Th. e Cic. quos *saepe* nutu *significatione* que *appello*.

ὁρῶν) Suspicor, scriptum fuisse, ὡς ἄν τι ἀκουσόμενος. At Pol. vertit, quasi scriptum esset, ὡς ὀψόμενός τι ἢ ἀκουσ. *Steph.* Possis etiam legere, δράσων τι ἢ ἀκουσ. *Sylb.* Forte ὁρῶν pro δράσων. *Reisk.*

Quod si procedit, ut praes. sumatur pro fut., ut saepe (cf. 4, 11, 4.) habuimus: etiam hic vulg. capietur sic pro fut., ut Bg. diserte habet, quod etiam cum alio futuri participio simul stetit, cf. 2, 7, 11., quo tendit quoque P. oblique (desertus a Sch. „*videns* oculis“ qui in ἀκ. cum Bg.) liber deinde in addito adv. ad πρ. cf. 4, 4, 9. sed contra omisso membro ἐπ. τ. α., ubi Sch. „quum *accessisset* ad *ipsum*“ cf. Dion. C. 1313, e. κατελθόντα ἀπὸ τοῦ ἵππου, ὅπως ἀποπατήσῃ, προσελθὼν ὁ Μαρτιάλιος, ὡς γε εἰπεῖν τι δεόμενος, ἐπάταξε ξιφιδίῳ μικρῷ.

τὰς ἐσθῆτας) Verte *subligacula* sibi *detrahere*. Gatak. Advers. 2, 3. p. 279. sq. Ebraeis *pedes tegere* κατ' εὐφημισμὸν dicitur, pro eo, quod est ἀποπατεῖν, egerere, ventrem levare, alvum purgare, v. Iudic. 3, 24. 1 Sam. 24, 4. (Hactenus Gatak. qui ib. nostra sic reddebat.) Formulae rationem veram prodidit Cas. ad Suet. Aug. 82., tractam scil. partim a vestitus laxioris ac prolixioris ritu, quo non Ebraei soli, sed Romani Graeci que veteres etiam utebantur, partim a τῶν περὶ κοιλιολυσίαν ὄντων gestu. Quum enim eiusmodi vestes forent: necesse erat, ut, corpore ad ventris onus deponendum inclinato, defluentes laciniae pedes obtegerent. Hinc Graecis, in mentione ventrem levantium, vestis καθέλκεσθαι et ἀνέλκεσθαι dicitur. *Leisn.*

Ad Suet. l. l. feminalibus *et* tibialibus *muniebatur*, praeter Torrentii haec „nudis cruribus feminibus que incedebant Romani“ Cas. sic, „In vestitu veterum nihil tam alienum fuit a nostris moribus, quam, quod eorum usum ignoraverint, quae hodie appellamus *femoralia* et *tibialia*. Illis vocibus non intelligunt veteres Latini id, quod docti viri putant,

ρῶν καθέλκοντι [h], ἀπεστραμμένον παίει ξιφιδίῳ, ὃ μετὰ χεῖρας ἔφερε λανθάνων. καιρίου

bus detrahenti, aversum ferit gladiolo, quem in manibus
12. tulerat occultatum. Cum

h) Ms. Ve. καθέλκοντι, ἀπεστραμμένον παίει ξιφιδίῳ. ὃ λ. sed Ms. Bi. ἀπεστραμμένον, παίει λ. sic cum commate, denique Ms. Vi. nil, nisi ἀπεστραμμένον λ. pro edd. ἀπεστραμμένῳ v. N

sed fascias, quibus antiqui pedes, tibias, crura et femora s. femina involvebant. Nostras *braccas* non fuisse Graecis Latinis que in usu, eo probamus, quod nulla ap. ullum Gr. aut Lat. scriptorem vetustiorem extet mentio, ac ne appellatio quidem, nisi barbara. Alterum validissimum est argumentum, quod, breviore veste amicti, eas partes ostenderent, quae honeste nominari non possunt. Tertium, quod in mentione τῶν περὶ κοιλιολυσίαν ὄντων vestis semper καθέλκεσθαι καὶ ἀνέλκεσθαι dicitur. Hebraei honestissime *tegere pedes.* Herodianus τὰς ἐσθ. τ. μ. καθελκ. cuius loci interpretes non sunt interpretes. Non igitur braccas antiqui noverunt, sed earum loco, ut diximus, fascias, quibus varias corporis partes involvebant." Hic ap. Nostr. cum Gatak. iam P. vertit, dum Bg. manet severe in generis nomine, quod pro parte sumendum sit ex altera sententia, et forte pro braccis et femoralibus tamen sumi liceat in recentiore hoc tempore, cf. G. Th. v. *bracc* e. et in Caracallo nominatim, ut qui alio etiam vestitu barbaro ac peregrino usus, Macedonico et Germanico, cf. 4, 7, 4. sq. 4, 8, 5. et ad Lamprid. Alexandrum Severum c. 40. e. p. 978. Cas. N. 1. „docuimus ad Suet., Romanos quoque *braccas* gestasse, non illos quidem veteres, Ciceronis vel Augusti aequales, sed eos, qui proximo saeculo, aut altero saltem, vixerunt" quibus braccis et convenit bene v. καθελκ., quod ad analog. modo hic iungitur non modo cum subst. ἐσθ. (quo plur. accepto pro sing. et de una toga s. chlamyde Romana, valuerit pro retrahere ac removere ab anteriore corpore, ut nonnihil pateret venter, pectus ac iugulum,) sed etiam cum gen., nihil me reperiente, quam absolute ap. Hesy. et Abr. Dl. Th., ubi et cum dat. rei p. 92. e. sed cum praep. ap. Is. Pan. Mor. de navibus, ut cum acc. ap. Thuc. Dem. Xen. 'Αναβ., sicut syn. καθελκύειν ap. Xen. Hell. Polb. D'Orv. Ch. et Vig. sed aliter ap. Luc.

ἀπεστραμμένῳ) Pro hoc vulg. dat., orto illo e pr. et confusis iterum litteris, cf. 4, 12, 6., ut susciperem dudum accus., fecit tum Mss. auctoritas, fulta a P., tum clara Bg. interpretatio, tum denique, praeter rectionem verbi παίει, etiam illud, quod ita vitatur asyndeton in particip. non necessarium; dum et hic proprie opprimitur a Nostro pron. αὐτὸν, ob proxime praegressum αὐτῷ, cf. 7, 11, 18. nec copulantur hic diversi casus participiorum, ut 4, 12, 8. χρησ. λ., sed priores dat. pendent a v. pr. ἐπισ., et susceptus acc. ἀπεστ. a solo v. παίειν, quod cum ξιφ. est syn. illi antea ap. Dion. ἐπάταξε, sed cum syn. ξίφεσι usurpavit quoque Dion. H. S. T. 1. p. 534. e. cf. act. absolute ap. Hes. Suid. it. in iota demtum D'Orv. Ch. sed in rectionem cum acc. pers. et adv. Dem. it. Xen. 'Αναβ. ubi et cum acc. rei elliptico, cf. N. ad 5, 8, 12. sed cum pr. εἰς Luc. et Dion. H. S. T. 1. ubi et cum pr. κατὰ, ut et ap. Ael. V. h. ubi cum alio abl. instrumenti, cf. Soph. Ai. Fab. Aes. et Poll. Call. qualem abl. etiam assumas in illis L. N. T. e Marc. 14, 47. Io. 18, 10., re-

δὲ τῆς πληγῆς ἐπὶ [i] τῆς κατακλεῖδος γενομένης, ἀπροσδοκήτως [k] καὶ ἀφυλάκτως ὁ Ἀντωνῖνος | que lethale vulnus in iugulo factum esset, inopinanter et incautus Antoninus interiit.

i) ἐκ τῆς κατ. Ms. Ba. k) Ms. Ba. ἀπροσδοκήτως τε καὶ ἀφ. v. N.

petitum e pr., sed pro allidere cum praep. ap. Xen. Ἀνβ. In sq. ex analog. Bg. severior, quam P., ex quo tantum ad λ. pro consuetiori adv.

κατακλεῖδος) Forte legendum ἐπὶ τὰς κατακλεῖδας. Poll. 2, 4. ἀμοπλάται καταλήγουσαι μὲν ὑπὲρ τὰς ἀκρωμίας, ὑπερείδουσαι δὲ τὰς κλεῖδας. ἂν τὸ μέν τι μέρος τοῖς σφονδύλοις, ὑπὸ νεύρου τινὸς προσήρτηται· τὸ δὲ ὑπὸ τὸ στέρνον, εἰς τὸν τράχηλον παύεται, καὶ κατακλεὶς ὀνομάζεται. Suidas nihil aliud habet nisi κατακλεὶς, ἡ τοῦ τραχήλου. Est igitur κατακλεὶς pectoralis illa extremitas, ut Medici loquuntur, τῶν κλείδων f. clavicularum, *der Schlüsselbeine*, — quae et *iugula*, quorum que haec est figura S —, (f. figura litterae Romanae maiusculae S, cf. Stp. Th. v. κλεὶς) quae capitulo oblongo, crasso, cartilagine obducto, ossi pectoris innititur, et cum illo vinculo membranaceo unitur. *Stroth.*

Pollucis quendam etiam locum Latine dedit Stp. Th. cum Nostri in v. e. sine Vs., nec per Lat. Bg. nisi in plur. 2, 233. G. m., dum Sch. cum Bg. post P. Vs. „Iul. Poll. l. 2. c. 4. 29. scribit, κλεῖδες, claves in corpore humano sunt, quae a scapulis confirmantur: quarum clavium pars nervis quibusdam vertebris adhaeret, pars vero alia sub pectore in collum desinit et κατακλεὶς, *iugulum*, appellatur.“ Nec vero crisis Strothi, audienda est hic, quia vel ex hoc Pollucis loco, quem ipse Strothus respexit, dicitur singularis maxime de parte illa, quae hic valet, ut maxime letalis, qui numerus singularis, quanquam repertus mihi tantum nostro sensu ap. Ios. 1, 140. e. ὑπὲρ ἑκατέραν κατακλεῖδα, *super utramque scapulam*, et alio sensu ap. Call. h. Di. v. 82. it. ap. Spanh. ad h. l., tamen sustinebitur ab analogia hac, quod syn. adhibent etiam numero utr. κλεῖν et κλεῖδας, cf. Spanh. l. l. Stp. Th., ad Thom. M. p. 536. Moer. p. 230. Herodi. Gr. p. 467. N. 2. Ind. Rs. Or. V. 6. 8. And. Dem. Xen. M. S. et Lyco. Sed in Ms. alia praepos. ut saepe, hic non ita, ut in contraria ratione 1, 12, 17., procedit ob contextum, qui requirat v. c. *a* iugulo *confosso*, quod respexerit Sb. Ind. „κατακλεῖδος τρωθείσης“ si vel maxime ἐκ capiatur pro Lat. illa, i. e. propter; ut potius confusio inciderit, cum et in vulg. maneat P. cum Mss. rel., unde Stp. Th. oblique 2, 13. D. „καίριον πληγὴν“ sed Noster, per analog., cf. Aesch. Or. Rs. V. 4. πληγῆς τηλικαύτης γεγενημένης.

ἀπροσδοκήτως) Liberum P. castigarat Stp. non tantum in marg., sed multo pluribus in Exam. Intp. Pol., reddens ibi ἀφ. *absque custodia* f. *remotis custodibus*, potius, quam *custodibus* f. *custodia destitutus*, sed in Th. hinc tamen cum P., post cuius Vs. habet Sch. „nisi quis malit active, *cum* minime *cavendum* sibi *existimasset*“ pro quo melius Bg., mutato adv. in adi., in quo ipse Stp. Th. illud Lat. fert, adhibitum etiam ab aliis, etiam in adv., ut ad Dion. C. 279, 93. sed 461, 16. ἀφ. πᾶσιν ἡμῖν συνῆν, *sine satellitio*, sed ad Dion. H. ed. Rs. T. 3. 1793, 15. *incaute*, cf. ib. 502, 2. cum Ind. Sb., cj. Di. H. Dem. ubi 1451, 5. copulantur quoque ἀφύλακτον — ἀπροσδόκητον, Xen. Pol. et Cyr. it. Hell. et Ἀνβ. Zos. 2, 41, 1. ἀφυλάκτῳ — ἐπιθέσθαι, coll. §. 3. μὴ προσειδομένῳ τι τούτων, Thuc. cui add. 463, 90. ἀφυλάκτοις τε ἐπιπεσὼν καὶ ἀπροσδοκήτοις,

νῖνος ἀνῃρέθη. πεσόντος δὲ αὐτοῦ, πηδήσας[l] ἵππῳ[m] ἔφυγεν ὁ Μαρτιάλιος. Γερμανοὶ δὲ ἱππεῖς, οἷς ὁ[n] Ἀντωνῖνος ἔχαιρε,

13. Prolapſo autem ipſo, inſilit in equum et fugit Martialis. Sed Germani equites, quibus Antoninus de-

l) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec rel. Mss. et edd., praeter Ing. ἐπιπηδήσας λ. v. N. m) Comma hic in A. al. non bene in poſtpoſito nominativo ὁ Μαρτ. n) Ms. Ba. οἷς Ἀντων. ſine artic., prorſus ut 4, 12, 4. cum tamen hic §. pr. tenuiſſet.

Ael. V. h. Herdt. cum N., Luc. cui add. 2, 192. l. 98. cum Iens. Lect. p. 213. Zos. 2, 41, 1. coll. §. 3. ſed 4, 46, 3. ἀπροσδοκήτοις ἅμα καὶ ἀφυλάκτοις — ἐπιτίθεται, *nec* opinantes *ac* incautos *adoritur*, ap. Onos. p. 55. 75. N. 8. p. 110. Bud. C. 1157, 36. Heliod. p. 513. i. ſed in pr. ἀπρ. Poll. 6, 193. Ind. Dion. C. ſed ſine Ind. Dem. 1256, 4, 1380, 10. Tum a Ms. iterum additum τὲ, ut §. 10., per ſe a pr. ſyllaba excidere potuit, non comparens ap. P. et Mss. rel. Caeterum in Caracalli aetatem e N. Ox. huc transfero haec." Zonar. ζήσας ἔτη ἐννέα καὶ εἴκοσιν, αὐταρχήσας δὲ ἐκ τούτων ἐνιαυτοὺς ἕξ, addit Dion menſes duos dies que totidem" a quo diſcedunt Angli ap. Heyn. H. 4, 1064. e. Eutrop. Met. 8, 11, 4. Aur. Vict. Ep. 21, 7. et Spart. in Car. c. 8. p. 723. e. ubi v. N.

πηδήσας) Aut ἐπιπηδήσας ἵππῳ, aut ἐμπηδήσας ἵππῳ, Herodianum puto ſcripſiſſe. Alioqui dicitur etiam ἀναπηδᾶν ἐφ' ἵππον, cum ab aliis, tum a Xenoph. *Steph.*

Etiam Sb. Ind. „πηδ. ἵπ. pro ἐμπηδ." ſed Stp. Th. 3, 273. E. e. „Herodot. (ſic) πηδᾶν ἵππῳ pro *inſilire equo:* ſed conſtructionem illam cum dativo merito quis miretur" nec ego ſuſtinuerim vel Lat. per analog., ubi cum verbis, motum in locum habentibus, v. c. *clamor* it *coelo*, nec per hanc adeo Graecorum, qui noſtrum verbum ſimplex dederunt cum acc. loci, ut Soph. Ai. v. 30. πηδ. πεδία, ubi Stp. Th. ſupplet pr. κατὰ, ſed ἀνὰ Reisk. ad Max. Tyr. 313, 14. πηδ. κρημνούς. Sed ut, tacentibus Mss., in neutrum inclino iſtorum compoſ. (quorum alterutrum, deſerto P., ſpectarit Bg., et ad vicinitatem litterarum vulg. accedit magis ἐμπηδ., cum tres litterae debeant excidiſſe in vel ἐπιπηδ. vel ἀναπηδ.) ſic aeque fingi poſſe exiſtimo πηδήσας ἐς ἵππον, quaſi elapſa ſit praep. ob pr. ſimilem finem ας, et confuſum iterum ον et ω, cf. §. 11., reperiente me tantum v. πηδ. ap. Suid. Xen. Bach. Fa. Aes. Dion. H. S. T. 1. ſed ἐμπηδ. ap. Luc. et cum dat. ap. Hmſt. ad Ariſt. Plut. p. 431. a. e. it. ap. Suid. ubi et ἐπιπηδ. cum dat. aut acc., quo de cf. Luc. et in rem criticam confuſionem que ap. Abr. Dl. Th. Auct. ſed ἀναπηδ., praeter Suid., ap. Xen. Ἀνβ. et Cyr. it. Dem. abſolute, at cum pr. πρὸς ap. Gs. Chr. e Xen. Cyr. 1, 3, 9. ſed cum pr. ἐπὶ ib. 14, 4, 8. cum Ind. Rs. Or. V. 4., denique totam formulam ἀν. cum ἐπὶ τὸν ἵππον modo ap. Stp. Th. e Xen. ſine Ind., cui add. Diod. S. 2, 154. l. 86. ἐπὶ τὸν ἵππον ἀναπηδήσας, conſcenſo *equo*, qui hic intelligatur ipſe Caracalli, unde deſcendiſſe ſupra Dio narrarat. Caeterum liber P. in pr. πεσ.

Γερμανοὶ) Quintum et ultimum hic Noſter diſcrepat a Dione, qui Scythas potius nominat 1313, e. ſq. l. 49. καὶ αὐτὸς μὲν αὐτίκα ἀπέφυγε, καὶ διέλαθεν ἄν, εἰ τὸ ξίφος (i. q. ſupra ξιφίδιον, cf. 1, 8, 12. e.) ἀπεῤῥίφει· νῦν δὲ γνωρισθεὶς ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ ξίφους,) ὑπό τινος τῶν Σκυθῶν, τῶν σὺν

φρουροῖς τε τοῦ σώματος ἐχρῆτο [o], οὐ τοσοῦτον ἀφεστῶτες, ἐς ὅσον οἱ λοιποὶ, πρῶτοί τε [p] ἰδόντες τὸ γενόμενον [q], διώξαντες τὸν Μαρτιάλιον, κατηκόντισαν. ὡς δὲ καὶ ὁ λοιπὸς στρατὸς εἶδε τὸ πραχθὲν, πάντες συνέδραμον [r]. καὶ πρῶτος ὁ Μακρῖνος, ἐπιστὰς τῷ πτώματι, ὀλοφύρεσθαί τε καὶ θρηνεῖν προσεποιεῖτο. ὅ τε [s] στρατὸς πᾶς χαλεπῶς καὶ δυσφόρως ἤνεγκε

lectabatur et custodibus corporis utebatur, non tantum distantes, quantum caeteri, primi que conspicati facinus, consecuti Martialem, iaculis 14. conficiunt. Quod ubi reliquus exercitus vidit, omnes concurrerunt: primus que Macrinus, consistens ad cadaver, complorare et lamentari se simulabat: exercitus que omnis graviter moleste que

o) Ms. Ve. ἐχρῆτο· οὗ οὐ τοσ. ἀφ. sed Ms. Ba. modo οὗ οὐ τοσ. ἀφ. v. N. p) πρῶτοι τὲ Ms. Ba. cf. §. 9. q) τὸ γινόμενον Mss. Ve. et Vi. v. N. r) Hoc punctum in A. al. pro commate Bss. 1. et colo Stp. rel. s) Sic Ms. Ba. pro ὅ, τε cum commate Stp. rel. cf. 2, 14, 4.

Ἀντωνίνῳ ὄντων, κατηκοντίσθη· ἐκεῖνον (Antoninum) δὲ οἱ χιλίαρχοι, ὡς καὶ βοηθοῦντες, κατέσφαξαν, — καὶ γὰρ Σκύθας καὶ Κελτοὺς — ὡπλίκει, καὶ περὶ αὐτὸν εἶχεν, ὡς καὶ μᾶλλον αὐτοῖς, ἢ στρατιώταις, θαρσῶν, cf. ib. p. sq. in Var. Lect. N. n., dum Noster supra quoque satellites e Germanis dederat Caracallo 4, 7, 3. quocum variatur ordine, sed alio subst. cum 1, 11, 15. cf. Stp. Th. v. φρ. 2, 1500. i. sine Vs. et simile Dem. sine Ind. 81, 6. οἷς χρῆται φίλοις.

οὐ τοσ.) Mss. res est tantum e repetita sq. negativa, cum οὗ neque pro pron., neque pro adv. loci ὅπου (cf. Suid. 2, 726. m.) procedat e serie, quia nominativus Γερμανοὶ ἱππεῖς una cum interiectis participiorum membris ἀφ. et ἰδ. pendent ab infimo v. κατηκ. unde stultum etiam colon in Ms. post ἐχρ., manente cum Ms. Vi. quoque P. in vulg., qui liberior in sq. membro ἐς ὅσ. ubi contra credas e pr. sine repetitam esse praep., quia in vicinia tanta concurrit cum elliptico τοσ. unde et Bg. omittit, cf. 2, 11, 2. nisi copularit Noster iterum, quae alias per se dantur diversis locis.

τὸ γενόμ.) Mss. tempus aliud iterum, in eodem que particip., cf. 3, 4, 11. e., non definit P. liber, unde Bg., etiam in rel., praeter κατηκ. cf. 1, 15, 6., it. partim in sq. §., maxime in τὸ πρ., commutato cum simpl. pron. τοῦτο, et deinde cum δὲ per ὁ expresso, cf. 4, 4, 14., quo variatur cum pr. τὸ γεν., (utrinque per analog.) libere addente P. ad v. συν. adv. cf. §. 11. sed omittente Bg. ex eodem καὶ post δὲ, cf. 4, 12, 5.

ἐπιστὰς) Omissum a P. hoc particip. reddit Bg. aliter, quam §. 11. sed ut 3, 12, 2. et Sb. Ind. „*accedens* ad *cadaver*" deserto P. etiam in sqq. v., ubi iungitur ὀλ. (cf. Stp. Th. hinc sine Vs.) cum θρ. per copiam syn., ad variandum cum singulis supra, it. mox in adv. duobus pro uno 1, 8, 9. sq. sed Dion. H. S. T. 1. 188, 16. χαλ. φέροντες, et Stp. Th. 4, 84. E.

τὸ πραχθέν [t]. συστρατιώτην γὰρ καὶ κοινωνὸν τοῦ [u] βίου, ἀλλ' οὐκ ἄρχοντα, ᾤοντο ἀποβεβληκέναι [x], καὶ οὐδεμίαν [y] πὼ ἐπιβουλὴν ὑπώπτευον [z] ἐκ

ferebat id factum; commilitonem enim et convictorem, non vero principem se putabant amisisse. et nihil adhuc de insidiis Macrini su-

t) Colon in Stp. rel. u) In Ms. Vi. τοῦ deest. *Loc.* nulla de causa, si non excidit ob pr. litteras. x) Hoc comma in Bs. 1. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. y) οὐδεμίαν πῶς Ms. Ba. sed καὶ μὴ δὲ μίαν πῶς Ms. Ve. et μηδεμίαν πως Ms. Vi. v. N. z) ὑπώπτευεν Ms. Ve. vitiosa confusione vocalium iterum, cf. 4, 11, 4.

e. cum P. liberrimo, sed 2, 6, 3. in Bg. ad τὸ πρ. non variatum, cf. in rem ipsam et simulationem hanc Capit. in Macr. c. 4. p. 752. ubi Cas. N. 4. hinc sine Vs.

συστρατιώτην) Quippe, cum aliis hominibus hostem se praeberet, solis militibus comis erat, teste Dione (Xiph. Sb. 429, 27.) *Boecl.*

Cf. 4, 7, 11., contrahente P. tum periodos, tum κοιν. τ. β. unde Bg., ubi ad analog. Noster, (etiam in v. ἀπ. cum adiunctis,) cf. ap. Loesn. Obs. p. 438. e Phil. „de Abrah. τοιαύτην, γυναῖκα, ἀποβαλὼν κοινωνὸν τοῦ σύμπαντος βίου, amissa *tali* vitae *socia*" h. l. pro socium vitae militaris; libere addente P. pron. τινὰ, cf. 4, 11, 4. sed contra omittente sq. ἀλλ' cf. 2, 11, 14.

καὶ οὐδεμίαν) Mss. dissensus est primo in syn. pron., tum in eiusdem scriptura, (ubi Ms. Ve. illa hic mendosa, quanquam solennis, cf. 4, 12, 3.) denique in accentu novae voculae πῶς, quo de extra interrogationem, praeter Var. L. 3, 12, 21. 4, 9, 4. it. Exc. ad 1, 2, 8., cf. Stp. Th. 3, 652. G. Bud. C. 1547, 17. Thom. M. p. 732. Dev. p. 330. Op. Hoog. p. 1108. Nr. 12. it. 1115. e. Fi. ad Plat. Soph. p. 23. N. 4. Harl. Dem. p. Cor. p. 529. N. 65., variantibus quoque οὔπως et οὔπω ap. Thuc. 327, 52. et differentia inter eas particulas intercedente per se, ut πώς, quod sciam, nunquam dicatur de tempore, sed maxime de modo, at πώ de utroque, quae, de tempore accepta, redditur post negativas cum Bg. e P. vel per Lat. *dum*, aut per particulam aliquam augendi intendendique, v. c. *quaquam*, pro nequaquam s. minime, cf. Stp. Th. 2, 1508. D. cum Ind. Thuc., et Hoog. l. l. p. 1100. m., quanquam et redundare tum putant nec vertunt, cf. Stp. l. l. E. e. p. sq. B. Gs. ad Luc. 3, 205. l. 49. cum Hes. 2, 817. N. 11. et sic πὼς cum neg. similiter augendi vi ap. Suid. 2, 739. e. cum Ind. Thuc. et Schol. ad 327, 52. ut sit h. l. *nequaquam* ullas *insidias suspicabantur* s. non ullas prorsus s. nullas plane; etsi et ipsa putatur redundare, cf. Stp. Th. 3, 651. D. m. E. e. Videtur ergo hic esse iterum aut lapsus librarii, aut glossa, qua monuerit, πὼ hic non de tempore capiendum, quod tamen procedit. Sed Bg. partim e P. tractavit phrasin rel. Nostri in pr. ἐκ cum subst. pro periphrasi gen., cf. 3, 4, 17., sic iuncta cum subst. ἐπιβ., quanquam liceat quoque referre ad proximum v. ὑπ., per analog. iunctum, me quidem servaturo saltem *et* nullas *dum* insidias *suspicabantur* a *Macrino*, cf. 4, 10, 11. 4, 9, 10. et Phil. p. 758. E. e. διηγησαμένοις ἡμῖν τὴν ἐκ Φλάκκου γενομένην ἐπιβουλὴν, nobis *enarrantibus* edoctus *de* insidiis *per* Flaccum *paratis* rel.

τοῦ Μακρίνου [a], ᾤοντο δὲ, τὸν Μαρτιάλιον οἰκείαν ἔχθραν ἀμύνασθαι. καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς [b] τὰς σκηνὰς ἐπανῆσαν [c]. ὁ δὲ Μακρῖνος, πυρὶ παραδοὺς τὸ σωμάτιον, τήν τε κόνιν κάλπῃ [d] τινὶ ἐμβαλὼν, ἔπεμ-

spicabantur, sed putabant Martialem proprias inimiciti-
16. as persecutum. Atque illi quidem quisque in sua tabernacula revertebantur. At Macrinus tradito igni corpusculo, cineres in urnam quan-

a) Colon in Ms. Ba. ut punctum in A. al. b) Ms. Ba. ὡς τὰς σκ. attice ὡς pro πρὸς, non male. *Mart.* v. N. c) ἐπανήεσαν Ms. Ba. sed vulg. sine iota in ed. Bs. 2. R. et Pat. v. N. d) κάλπει Mss. Ba. et Ve. declinatione iterum alia, ut 4, 1, 6. e.

ᾤοντο δὲ) Anaphorae genus cum copula δὲ in repetito verbo non peremit Bg. cum P., servans ex isto rel., ubi Noster partim cum Rs. Or. Ant. V. 7. p. 627. l. 4. εἰκότως — ἀμυνόμενος τὴν ἔχθρ. (cf. G. Th. in Bg. „ulcisci") sed per analog. in οἰκ. cum ἐχθρ. cf. Dem. διὰ τὴν ἰδίαν ἔχθρ. 275, 22. etc.

καὶ οἱ μ.) Pro libero P. retinet Bg. duplices nominativos, pro τῶν μὲν ἕκαστος, cf. 2, 6, 5. In primo autem Ms. ὡς, pro ὡς εἰς s. ὡς πρὸς, contraria res est, quam 1, 11, 8. e. sed glossa tamen vel ex ingenio librarii obtrudentis exquisitius quid iterum, vel inde per comparationem, ubi erat cum nomine pers., sed hic cum rei inanimatae atque adeo loci quo de cf. ib. Deinde Ms. aliud plusq. aeque glossema habebitur ex alia forma frequentiore, qualis supra ἀπῄεσαν §. 10. it. εἰσῄεσαν 2, 12, 2 et συνίεσαν 1, 13, 10. ubi Ms. quoque συνήεσαν praebebat, etiam suo more sine iota, quo de cf. ad Hes. 1, 1610. N. 25. ubi pro ἤεσαν reponitur ᾔεσαν, allata etiam alia forma ᾔισαν, it. Hsth. ad Arist. Plut. v. 659 ad Cod. D'Orv., tum Gramm. March. p. 677. e. quae novit modo formas ᾔεσαν et ᾔεισαν, (de quibus in plusq. supra 1, 15, 2. e.) Fi. ad Well. p. 237. m. ubi tantum ἀπῄεσαν et προσῄεσαν, sed ap. Well. ipsum ed. noviss. p. 203. i. „pro ᾔεισαν dicitur etiam ᾔεσαν. — Pro ἀπῄειμεν per syncopen est ἀπῆμεν, ut ῆμεν pro ᾔειμεν, rel." cuius contractae formae aliud exemplum fert Ind. Arist. Kust. ut Dem. προσῆμεν, ubi V. L. προσῄειμεν unde analogiam saltem habeat forma hic vulg., cuius aliud in tertia quidem pluralis numeri exemplum non reperi, sed ap. Herdt. 685, 15. pro ἀπῆσαν variare quoque ἀπηΐσαν et ἀπίεσαν, ubi probatur media forma Ionica N. 17. cf. Ind. ib. v. ἰέναι et Suid. 1, 262. e. ἀπῄεσαν — καὶ ἀπῄει. — Κανὼν, εἴω, τὸ πορεύομαι, διαλύσει, εἴω, ἤϊον, ἤϊες, ἤϊκα, ἤϊα, ἠΐειν, καὶ ἐν συνθέσει, ἀπηΐειν, καὶ ἐν συναιρέσει, ἀπῄειν, sed Sb. Ind. hinc „ἐπανῄσαν pro ἐπανῄεσαν s. ἐπανῄεισαν" suo more, explicando aut corrigendo dum in scriptura vulg. comparet iota subscriptum pro postscripto in illa ap. Hes. forma ᾔϊσαν, it. ap. Herdt.

ὁ δὲ Μακρ.) Copulam, omissam in Ms. Bg. (quod signo innuerat etiam Leisn. in marg.) restitui e P. unde Bg. in sqq., etiam in τὲ oppresso, ut §. 9. cf. 3, 15, 16. quocum variatur ordine, non item in neglecto pron. sq. αὐτοῦ, discedens idem ad v. κατ. quo de cf. 4, 2, 2. et in sq. Dion. 1330, 55. ἡ δὲ Ἰουλία — ἔτυχε μὲν ἐν τῇ Ἀντ. οὖσα λ. sed 1317, 60. τὸ δ' οὖν Ἀντωνίνου τότε σῶμα ἐκαύθη, καὶ τὰ ὀστᾶ ἐν τῷ Ἀντωνινείῳ, κρύφα νυ

ψε τῇ μητρὶ αὐτοῦ καταθάψαι, ἐν Ἀντιοχείᾳ διατριβούσῃ. ἐκείνη δὲ ἐπὶ ταῖς τῶν παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς [e], εἴτε ἑκοῦσα, εἴτε κελευσθεῖσα, ἀπεκαρτέρησε. τοιούτῳ μὲν δὴ τέλει ἐχρήσατο ὁ Ἀντωνῖνος καὶ ἡ μήτηρ Ἰουλία [f], βιώσαντες, ὡς προείρηται.

dam coniectos, miſit matri eius ſepeliendos, Antiochiae 17.commoranti. Illa vero ob filiorum ſimiles calamitates, ſive ſponte, ſive alicuius imperio, 18. mortem ſibi conſcivit. Talem ſcilicet exitum habuit Antoninus et mater Iulia, cum vixiſſent, quemadmodum di-

e) Comma hoc et duo ſqq. erant quoque in Ms. Ba. ut in ed. Bs. 1. R. al.
f) Colon in Ms. Ba.

κτὸς ἐς τὴν Ῥώμην κομισθέντα, ἐτέθη, quod ſic concilio cum Noſtro, ut ea primum a Macrino miſſa ad matrem ſint, ſed deinde ab ea clam Romam, cf. Aur. Vict. de Caeſ. 21, 6. et Ep. 21, 8. it. Spart. in Car. c. 9. i. p. 724. i. et c. e. p. 729. it. Capit. in Macr. c. 5. p. 753. cum N. Cas. 3. et ſuper diſſenſum univerſum ſcriptorum de Caracallo Heyn. Hiſt. 4, 1065. N. t., ad analog. iunctis ἐπεμψ. λ. it. §. ſq.

ἐκείνη) Liber P. in addito adv. cf. 3, 9, 19. ſed contra omiſſo pron. ἐκ. cf. 4, 9, 5. it. adi. ὁμ., (de morte violenta cruenta que, cf. in variat. 3, 4, 7. e.) praeter alia deinde, unde Bg. in κελ. ubi Sch. „*iuſſa*“ ſcil. a Macrino, quale iuſſum affert aliud Xiph. S. 440, 41. ἐξελθεῖν ὅτι τάχιστα ἐκ τῆς Ἀντιοχείας, ὅποι βούλοιτο, αὐτὴν ἐκέλευσεν λ. unde potius ſuppleam ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ Μακρίνου, pro Bg. e P. aſſumto pron. τις, cf. §. 14.

ἀπεκαρτέρησε) Nimis brevis Herodianus eſt in exponendis rebus Iuliae poſt Antonini mortem. Plura ſuppeditabit Xiph. *Leisn.*

Noſter brevior e conſilio, opinor, quia ſcribebat de maribus, ne tacta quidem commodiſſimo quamvis loco hoc eiusdem conſecratione, qua de cf. 4, 9, 5. πρεσβ., P. retinente Bg. in hoc v. ubi Sch. „*ipſa* ſibi *mortem* inedia *conſcivit*“ ut alii etiam ſupplent; ſtatuente me ellipſin ſubſt. λιμῷ, addendam libro L. Bos., ex affini ap. Ael. V. h. 13, 23. e. αὐτὸν λιμῷ διακαρτερήσαντα — ἀποθανεῖν, periiſſe, *perſeverantem* in *inedia*, cf. ib. Ind. et p. 409. N. b. i. Suid. 1, 251. e. ἀπεκαρτέρησεν, ἑαυτὸν διεχρήσατο, et 275. e. ἀποκαρτερήσαντα, ἑαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ τοῦ βίου ἐξαγαγόντα, Foes. Ern. Cl. Cic. Ind. Gr. L. Cas. ad Ath. 2, 422. et ad Suet. Aug. c. 53. e. D'Orv. Ch. p. 233. Ind. Luc. cum 3, 222. N. 50. ubi in pr. l. 46. ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον, et p. 220. l. 21. ἀποσχόμενος σιτίων, ἐτελεύτησε, ſine Ind. ap. Diod. S. 1, 701. l. 78. pro quo et 2, 253. e. ἐγκαρτερεῖν, ſed cum Ind. ad Dion. C. p. 375. ad quem cum Sch. redditur noſter locus p. 1331. §. 119. ubi de noſtra perſona bis eodem Gr. uſus, cf. p. pr. e. ſed 1332, 8. ἑαυτὴν προσκατειργάσατο.

τοιούτῳ) Bg. in μ. δὴ ut 3, 4, 15. ſed in rel. e P. fere, cf. in πρ. 3, 7, 12. ſed in additum a P. adv. μόνον hoc cap. §. 3. it. pron. 4, 12, 11. ubi ad v. συνετ. Bg. cum Sch. „*totum* tempus, *quo* regnavit, *conſummatum eſt* ſex *annis*“ ſed Noſter peculiari ratione in v. cum pr. ἐν et de χρόνος, cf. Xiph. S. 437, 27. τοιούτῳ μὲν τέλει Ἀντωνῖνος ἐχρήσατο, βιοὺς ἔτη λ. Dion. Rm. p. 1315. §. 35. it. Aur. Vict. de Caes. 21, 5. anno *potentiae*

πᾶς δὲ ὁ χρόνος, ἐν ᾧ μόνος ἐβασίλευσεν ἄνευ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, ἐν ἓξ ἔτεσι συνετελέσθη.

Τελευτήσαντος δὲ τοῦ [g] Ἀντωνίνου, ἐν ἀφασίᾳ τὲ ἦν ὁ στρατὸς καὶ ἀπορίᾳ τοῦ πρακτέου [h]. ἔμεινάν τε ἡμέρας [i] δύο ἀβασίλευτοι [k], ἐζήτουν τὲ, ὃν ἐπι-

19. ctum eſt. Omne autem tempus, quo ſolus imperavit ſine parente ac fratre, ſex annis conſummatum fuit.

Mortuo autem Antonino incertus erat exercitus et ignarus, quid ageret: fuerunt que biduo ſine imperatore: et quaerebant, quem eli-

g) In Ms. Ba. τοῦ abeſt. *Mart.* cf. N. h) Hic comma fuit in Par. et Pat. ſed colon in Ed. i) ἡμερῶν δύο Ms. Ve. v. N. k) Colon in Ms. Ba.

ſexto *moritur*, qui adeo cum Noſtro etiam ſolos imperii annos memorat, alibi tamen quoque aetatis, cf. ſupra §. 12. e.

Τελευτήσαντος) Copulam omiſit P. iterum, cf. 4, 13, 6. 11. ut Ms. articulum, eiectum vi, ob faſtidium trium ſimilium, aut elapſum ob pr. cf. 4, 13, 9. ſed 1, 8, 17. in Bg. e P. aut Stp. Th. 3, 167. E. ad v. ἦν cum pr. ἐν per adi., ubi Noſter ad analog., varians ſic cum 2, 12, 5. καταλαμβανόμενος ἀφασίᾳ τὲ κ. ἀπ. ſed e Lat. Bg. copulans ſyn., ut in ἀπ. cum gen. per analog., cf. 1, 6, 21. in Bg. partim e P. ad τ. πρ. ſed Luc. 2, 65. i. ἀπορίᾳ τῶν λεκτέων, dicendorum *penaria*, ubi et phraſes ſyn. p. 214. l. 31. ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, *in* paupertate *conſtitutus*, it. 1, 725. l. 12. ἦν ὑπ' ἀπορίας, aeſtuabam *conſilii inopia*, et p. 749. l. 30. μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι, ne *inopes* vitam *agant.*

ἡμέρας) Dio ἔλαβε τὴν ἡγεμονίαν μετὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν. Ergo illud Capitolini, cum dicit, *ſtatim* arripuiſſe *imperium*, cum mora intelligendum eſt. *Boecl.*

Illa Gr. ſunt ap. Xiph. S. 439, 36. ſed e Dion. excerpſeram olim 1319, 24. τελευτήσαντος αὐτοῦ, φανερῶς μὲν οὔτ' ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, οὔτε ταῖς ἔπειτα ταῖς δύο, ἐπεβάτευσεν αὐτῆς (τῆς ἀρχῆς,) ἵνα μὴ ἐπὶ τοῦτ' αὐτὸν ἀπεκτονέναι δόξῃ· ἀλλ' ἄναρκτα παντελῶς τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἀπ' αὐτοτελοῦς ἄρχοντος τὰ τῶν Ῥωμαίων πράγματα — διεγένετο, ſed ap. Capit. duo ſunt loca in Macr. c. 2. i. p. 747. *Occiſo* ergo *Antonino* Baſſiano, *Opilius* Macrinus *praefectus* praetorio *eius*, qui *antea* privatas *curabat*, imperium *arripuit*, et c. 5. i. p. 753. ſtatim *denique* arripuit *imperium*, ubi Cas. N. 2. „non plane ſtatim, ſed quarto demum die, vel ſecundo, ut Herodi. ἐμ. — ἀβ.“ ſine Vs , cum Dione facientibus etiam Angl. ap. Heyn. H. 4, 1065. i., dum in Ms. caſu temporis alio contraria eſt ratio, ac 4, 8, 16. i., non tam e lapſu in finibus, cf. 1, 15, 11. e. 3, 12, 23. quam e gloſſa per comparationem 4, 2, 7. ἑπτὰ — ἡμερῶν et 1, 14, 9., ad quos numeros, niſi in aliis etiam diſſenſus eſſet Noſtro cum Dione, facile adderes particulam που, elapſam per ſe a pr. δύο, cf. 2, 12, 7., manente in vulg. etiam P., unde Bg., etiam in rel., ubi ſervaſſem ſaltem *manſerunt* dies *duo*, et Noſter per analog. in ἐμ. cum ἀβ. et hoc traduxit ad remp. Romanam, cf. de perſ. vel re Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. 1. Xen. Hell. Thuc. cui add. p. 150. i. Diod. S. ubi 1, 365. l. 8. εἰσὶ — ἀβ. vi-

λέξονται ἄρχοντα. καὶ γὰρ ἠγγέλλετο μετὰ πολλοῦ πλήθους καὶ δυνάμεως ἐπιὼν Ἀρτάβανος, δίκας ἀπαιτήσων, τιμωρήσων τὲ τοῖς ἐν σπονδαῖς καὶ εἰρήνῃ ἀνῃρημένοις. αἱροῦνται δὴ βασιλέα, πρῶτον μὲν Ἀδούεντον [l], ὡς στρατιωτικόν τε καὶ ἔπαρχον οὐ φαῦλον γενόμενον [m], (ὁ δὲ, γῆρας

2. gerent principem. Etenim nunciabatur cum magnis copiis et viribus adventare Artabanus, poenas exacturus, ulturus que caedem inter federa et pacem caesorum. 3. Eligunt ergo imperatorem primo quidem Audentium, ut militarem virum et praefectum non malum: (sed ille

l) Tacentibus hic Mss., modo in edd. erat Αὔδεντον cf. 4, 12, 1. m) Ms. Ba. pro parenthesi verba habet modo inclusa colis. *Mart.* ut Ox. 2.

vunt absque *regio dominatu*, Luc. et Dion. C. 1297, 67. sed in rectionem et consecutionem temporum v. impf. ἐξ. cum pron. et fut. indic. simile quid ap. Dem. 136, 13. μὴ — ζητεῖτε, ὅν τινα — μισήσετε λ., variante Nostro cum 3, 5, 5. et 2, 13, 13. ᾑροῦντο — ἀρχ., ut per id ipsum hic §. 3. et per subst. βασ., unde nec Bg. in Lat. variat.

καὶ γὰρ) Liber P. in his particulis et in omisso subst. δυν., quod cum πλ. iungitur per copiam, sed et per hendiad. pro 3, 7, 17. πλήθει δυνάμεως et 3, 13, 11. πλήθει στρατοῦ, it. 4, 15, 1. σὺν μεγίστῳ πλήθει στρατοῦ, dum et alibi interposita copula καὶ vitat continuos gen., cf. 3, 10, 4, (nobis *mit* grosser *Heeresmenge* s. *Heeresmacht*,) et in μ. δυν. ad 3, 6, 23. in que rem ipsam Dion. 1333, 63. Ἀρτάβανον δυνάμει πολλῇ ἐς τὴν Μεσοποταμίαν ἐμβεβληκότα, sed in variationem 2, 12, 1. ἀγγέλλεται — προσιὼν, ubi Bg. iterum e P. negligit rectionem cum particip. it. severam Lat. in sq. δικ. ἀπ. pro Liv. *poenas expetere*, cf. aliunde Stp. Th. 1, 1004. G. e. (cum Bud. C. 25, 27. et Loesn. Obs. p. 106. i.) sed 3, 1576. F. τιμ. hinc e P., quem deserens Bg., admittit aliquod paregmenon, vix probabile, pro *caesos*, vel saltem *sanguinem — caesorum*, ubi Noster ad analog., cf. 4, 13, 6. sed Stp. Th. 3, 939. i. partim e P. „*poenas* exacturus *de iis*, qui *inter* pacem *et* federa *caesi fuerant*" sed p. pr. e. ἐν σπ. e Thuc. sine Ind. ubi tamen alius locus ex 101, 19. stante *federe*, sed p. pr. l. 12. ἐν εἰρ. pacis *tempore*, cf. Luc. v. εἰρ. it. Dem. cui add. 212, 25. et in rem ipsam supra 4, 11, 6. sqq. et Capit. in Macr. c. 8. p. 758. m. Artabane *graviter* necem *suorum* civium *vindicante*.

ὡς στρατιωτ.) Contra hanc quidem laudem nihil reperi ap. Dionem, sed 1322, 42. et p. sq. i. illum non bene se gessisse in vel consulatu, vel praefectura tum praetorii, tum urbis, quod utrumque hic intelligas per absolute positum ἐπ., assumtis subst. τοῦ στρατοπέδου et τῆς πόλεως, quanquam et solum procedit primum, quia solum tactum est una cum laude τοῦ στρατιωτικοῦ supra 4, 12, 1., ad quod adi. Bg. e P. addit subst. ἄνδρα, (cf. 4, 7, 13. sed secus 4, 12, 3.) ut ex eodem opprimit particip. γεν. cf. 2, 1, 10., variante Nostro cum 3, 4, 15. μὴ φαῦλος λ.

ὁ δὲ) Consentit Dio p. 1322. τετολμήκει μὲν ὁ Ἀδούεντος τοῖς στρατιώ-

προϊσχόμενος, παρῃτήσατο,) μετ' ἐκεῖνον δὲ, τὸν Μακρῖνον, πειθόντων αὐτοὺς [n] χιλιάρχων, οἳ καὶ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Ἀντωνίνου συνωμόται καὶ κοινωνοὶ τοῦ Μακρίνου γεγενῆσθαι ὑ-

senectutem praetendens, re-
4. cusavit,) post illum autem Macrinum, suadentibus tribunis, quos etiam insidiarum adversus Antoninum et coniurationis participes ac socios

n) Ms. Ba. πειθ. αὐτὸν χιλιάρχων τὲ καὶ ἑκατοντάρχων, καὶ ὅσοι τῆς ἐπιβ. quorum pronomen sing. Bs. 2. L. per compendium αὐτ`` referat, v. N.

ταις, μετὰ τὸν τοῦ Καρακάλλου θάνατον, εἰπεῖν, ὅτι Ἐμοὶ μὲν ἡ μοναρχία, ἅτε καὶ πρεσβεύοντι τοῦ Μακρίνου, προσήκει· ἐπεὶ δ' ὑπέργηρώς εἰμι, ἐκείνῳ αὐτῆς ἐξίσταμαι, supplente P. ad v. παρ. subst. τὴν ἀρχὴν s. βασιλείαν, quae abstracta lateant in concretis pr. βασιλέα et §. 1. ἄρχοντα, ubi et sufficit commune illud pron. τοῦτο, sc. τὸ γενέσθαι ἄρχοντα s. βασιλέα, dum deserit Bg. etiam in altero v. πρ. ubi Sch. tenet Lat. utr. e Sb. Ind. cf. 2, 3, 7. et Stp. Th. 1, 1363. E. „ὁ δὲ τὸ γηρ. — παρ. *ipse* autem *senect.* excusans, *repudiavit*, deprecatus est“ quae, sumta e Bud. C. 679, 18., cum alia lect. et partim e P., repetit ib. p. 243. E. e. sed ad Capit. in Macr. c. 5. p. 754. Cas. N. 1. hinc sine Gr. „recusabat Adventus, praetextu aetatis usus.“

μετ' ἐκεῖν.) Dio 1319, 37. τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ — αὐτοκράτωρ ὑπ' αὐτῶν, ὡς καὶ καταβιασθεὶς, ἡρέθη, qui adeo electionem tribuit militibus, ut Noster non modo supra 2, 13, 3. sed etiam hoc cap. §. pr. et 1. et hic per plur. αὐτοὺς, referendum cum pr. v. αἱροῦνται et ἐζήτουν et ἔμειναν ad §. 1. sing, ὁ στρατὸς collectivum, per synesin, subaudito syn. στρατιώτας, pro quo pertineat sing. αὐτὸν in Ms. ad Macrinum, quod per se procedit, etiam ex istis antea Dionis ὡς — καταβ., dum P. cum Bg. omne pron. opprimit iterum, (hauddubie ob ambiguitatem, *suadentibus* ipsis *tribunis*, quod vitabitur sic, *hortantibus* ipsos *tribunis*,) et per se etiam lapsus incidere potuit in finibus ους et ον, cf. 1, 17, 3. Tamen, quum et Mss. rel. maneant in vulg., habeo lectionem Ms. Ba. pro opera librarii, etiam ob rel. novitates, nec a P. agnitas, tum subst. cum copulis τὲ καὶ ἑκατ., (ductum fortassis ex aliis Nostri locis, ubi est simul, cf. 2, 13, 3.) tum syn. pron. cum καὶ alius et loci et notionis, καὶ ὅσοι λ., in quibus tum vis est manifesta, tum aliquid contra Dionem, quem meminimus supra tantum narrasse χιλιάρχους, quos hic Noster demum addit, supra nondum tactos, (ut interdum quaedam ab initio tacentur, cf. 3, 7, 16.) 4, 13, 2. ἦν τις ἑκατοντάρχης λ. e quo ipso tamen loco firmari contra queat novitas haec Ms, sed et aeque illinc ducta. Verum maxime adversantur fidei illius Ms. illa καὶ ὅσοι, quia lapsus in his non cogitari potest, quanquam sunt ap. Nostr. alibi, cf. 1, 9, 1., et, licet taceat Dio, tamen alii, praeter memoratos tribunos et Martialem centurionem, etiam conscii caedis illius fuerunt, nominati a Spart. in Car. c. 6. e. p. 718. i. cf. 4, 13, 2.

χιλιάρχων) Rectius cum articulo legemus τῶν χιλιαρχ. Mox malim τῷ Μακρίνῳ, dandi casu. *Sylb.* Bene si habet τῆς ἐπιβ. τοῦ Ἀντ., idem valet, atque τῆς ἐπιβ. κατὰ τοῦ Ἀντ. *Reisk.*

Prima Sb. res de artic., per se elapso a pr. τους, saepe composita est, cf. 3, 8, 10. Alteram ipse Rsk. sibi confecit iam in Anim. ad Gr.

πωπτεύθησαν [o] μετὰ τὴν ἐκεί-νου τελευτὴν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ἐροῦμεν. παρέλαβε δὲ [p] τὴν βασιλείαν Μακρῖνος [q], οὐχ οὕτως εὐνοίᾳ καὶ πίστει τῶν

Macrini fuisse suspicio extitit post eius mortem, ut in sequentibus dicemus. Adeptus autem est imperium Macrinus non tam benevolentia erga se

o) Ms. Ba. ὑπωπτεύθησαν. ὕστερον γοῦν ἐκολάσθησαν μετὰ λ. sic et Ms. Vi. sed comma post ὑπωπτ. sed Ms. Ve. etiam sic, at post depravatum ὑποπτευθ. (solenni lapsu in vocali, cf. 4, 12, 7.) colon, v. N. p) παρέλαβέ τε τὴν λ. Mss. Ba. et Ve. ut A. Bs. Pat. et Par. 2. v. N. q) Mss. Ba. et Ve. ὁ Μακρ. v. N.

A. V. 1. ad Cas. Dion. p. 14. e. „Εὐμενοῦς ἐπιβουλαὶ sunt *insidiae* in *Eumenem*. Euseb. — μετὰ τὴν τῶν ἀποστόλων ἐπιβουλὴν, *post* commissum *in* apostolos *facinus*. ubi Valesius praeter rem κατὰ insertum ivit" quam per praep. adeo adiuverit gen. hic quoque Bg. (cf. 4, 12, 11. e.) qui, deserens P. tum hic, (servantem severe quidem gen., sed sine exemplo simili ap. G. Th. it. Schell. Lex. et per Indd. Lat. aliquot inspectos,) tum in rel. (etiam in secunda Sb. coniectura de dat. τῷ Μακρ., monstrato a P., et per se non improbabili a lapsu in vocalibus, ac pendente a v. sq. γεγεν.) versatur in συνωμ. cum gen. τῆς ἐπιβ. fere ut 1, 8, 11. συνωμότας τῆς βουλῆς, (ad quem locum diximus simul de hoc,) sed hic pro uno Gr. τῆς ἐπ. adhibens duplex subst. Lat. (cf. 2, 1, 14. ποθ.) hauddubie ad explicandam et molliendam rationem Nostri peculiarem. Sed in sq. ὑπ. pass. cum nominativo et inf. (e ratione Thuc. sine Ind. 416, 17. *in* suspicionem *venerunt*, cf. Stp. Th. ubi et alter modus syn. cum nominativo participii, e Dem. quidem sine Ind. 153, 12. cuius tertio rectionis generi cum pr. εἰς add. Phil. p. 757. E. e. cf. Ind. Xen. Cyr.) Bg. e P., non item Sch. „suspecti *fuerunt* coniurationis" pro quo liberiori adhibuerim pass. *suspectati sunt*, solenne historico Tac., cf. G. Th., vel *fuisse* suspecti *erant* cum Capit. in Macr. c. 12. m. p. 766. i. quum *quidam* milites *ancillae* hospitis *pudorem* depravasse *suspecti essent*, (quod et ipsum per se est participium pass., habitum deinde pro adi. cf. Schell. Lex.,) et ap. Lampr. in Diadum. c. 1. i. p. 771. occiso *Bassiano* factione *Macriniana*, it. c. 2. p. 794. e. occiso *Macrini* factione — *Antonino*, ad quem Macrinum refero Nostri illa hic adiuncta, μετὰ τὴν ἐκείνου τελ. ut sensus sit, postquam deinde agnitus esset Macrinus, ut auctor occisi Caracalli, et ipse Macrinus, ob id ipsum simul occisus, suspectos quoque fuisse tribunos, qui Macrino essent suasores ad imperium suscipiendum, atque adeo fautores eius; ut pertineat pron. ἐκείνου ad proximam pers. τοῦ Μακρ., non ad remotiorem τοῦ 'Αντων. Ea que rectio nostra manifesto est in Mss. supplemento, quod, per se elapsum ob similiter finiens, (cf. 3, 12, 15.) tamen nec in P. comparet, nec desideratur necessario ad sensum, tum habet aliquid redundantiae in adv. ὕστερον cum μετὰ τ. ἐκ. τελ., ductum fortassis e 3, 7, 3. ὕστερον γὰρ ἐκολάσθησαν. Caeterum ad sqq. ὡς — ἐρ., eadem cum illis 1, 14, 12. (ubi Bg. ut 2, 15, 13. sed hic e P.) Leisn. in m. Ox. „ubi haec dicit?" cum non deinde dixerit Noster, dicemus, id eum oblitum esse; qualis oblivio etiam in non longissimo opere, ut somnus, obrepere potest.

παρέλαβε) Praeter Mss. adiunctum iterum artic., (cf. 3, 7, 8. m. ubi excidere potuit, non item facile hic, veniens forsan e pr. §. et cap. to-

ϛρατιωτῶν, ὡς ἀνάγκη, καὶ χρεία τοῦ παρόντος [r] καιροῦ. τούτων δὲ πραττομένων, ἐφίϛαται ὁ Ἀρτάβανος μετὰ μεγίϛου πλήθους καὶ δυνάμεως, ἵππον τὲ πολλὴν [s] ἄγων καὶ τοξοτῶν μέγα τὶ πλῆθος [t],

militum et fide, quam necessitate, ac postulante praesenti
6. occasione. Haec dum aguntur, supervenit Artabanus cum maximis copiis et viribus, equitatum ingentem adducens et sagittariorum magnam multi-

r) In Excpt. Ms. Ba. erat sic. „τοῦ παρόντος καιροῦ — τοῦ καιροῦ" sed Leisn. in m. Ox. „Stp. addit καιροῦ." Scilicet modo χρεία τοῦ παρόντος fuit in edd. A. Bss. Par. Ox. et Pat. v. N. s) πολὺν Ms. Ba. mendose iterum, ut 4, 10, 7. e. t) Colon in Ms. Ba.

to praec., ubi tamen etiam sine artic. hoc nomen proprium ponitur §.
3. e.) copulam Ms. aliam, ut 4, 13, 5., respuit cum Mss. rel. etiam
P., qui liberior est in rel., maxime omisso subst. εὐν. ubi Bg. forsan sine
necessitate supplet quaedam, cf. 3, 11, 2. sed Lat. ad πις. pro fiducia ce-
pit aut fidelitate, (ubi Noster cum gen. τ. ϛρ. ad analog., respiciens,
quoad rem, sua illa 4, 12, 3. τοῦτον, ὡς μηδὲ ϛρατιωτικὸν, μηδὲ γενναῖον,)
sed in Lat. ad v. παρελ. liberior, quam P. et supra aliquoties, pro Lat.,
quod in N. sq. ap. Capit.

ἀνάγκῃ) Capit. (in Macr.) vi et fraude invasisse eum imperium, ali-
quoties ait. Inter alia c. 5. (i. p. 753. e.) *imperium*, quod *raptum* ierat,
sed quasi *invitus* acceperat. *Boecl.*

Cf. laudata e Capit. supra ad §. 1. ἡμέρας. Ad sq. P. deserit etiam
Sch. „hodie dicerent, *ratione* status *postulante*, etsi parum sit honestum"
quod particip. inde duxit Bg. ob pr. ἀν. syn. et paupertatem sermonis
Lat., dum explicatio hic sequitur illius ἀν., et scribitur modo ad ana-
log. in χρ. cum gen. aliquo; ubi subst. καιρ. potius capio proprie, pro
temporis rationibus (circumstantiis) s. statu, et totum reddo severius
usu praesentis *temporis*, e quadam Nostri Lat., junctis syn., sed facilio-
ri ac difficiliori, it. proprio et tropico, cf. G. Th. 1125, 49. „Tac. *ex*
usu *temporis*, i. quando tempus exigebat" cf. de χρ. pro necessitate Stp.
Th. 4, 610. G. Ind. Xen. Pol. Z. et in Schol. Thuc. cum Abr. Dl. A. et
Bauer. Or. sed in alias notiones Suid. Hes. L. N. T. Moer. p. 415. Thom.
M. p. 918. L. Bos. Obs. Misc. p. 106. Rsk. ad Polb. p. 38. in. 211. e. Abr.
l. l. p. 139. i. (ubi locus Soph. Oed. Col. v. 1838.) Ind. Sb. cum ej. Dion.
H. T. 1. Hesd. Soph. Ai. Rs. Or. V. 4. et Dem. cui add. 141, 7. 166, 7.
10. 169, 14. coll. 16. Xen. M. S. Aesch. Fi. et S. ep. it. Epict. cum N.
ad 33, 7. Fa. Aes. Luc. Diod. S. Ios. et Gat. Adv. sed in ἀν. cum gen.
Ael. V. h. Iam in Ms. omissum particip. (3, 9, 16. 3, 15, 10.) παρόντος
procedit per se et ex analog. illa Lat. ap. Tac. sed agnoscit cum Mss. rel.
etiam P., qui contra non habuerit gen. τοῦ κ., subintelligendum illum
quidem per ellipsin, cf. L. Bos. et 2, 5, 1. sed et recentum a Mss. rel
et ab aliis scriptoribus diserte additum, cf. 1, 14, 3. sed ap. Beg. 2, 708
in numis Macrini tertium, forsan huc pertinentem.

τούτων δὲ) Omissam a Bg. e P. iterum copulam, ut 4, 2, 20. 4, 13, 14.
sumo pro γὰρ, ut causa reddatur pr. §., variante Nostro cum §. 2. pe

καταφράκτους τὲ ἀπὸ καμή- tudinem, tum cataphractos
λων ἔξωθεν μακροῖς δόρα- desuper a camelis pugnantes

ſyn. et v. et adi. cum gradu alio, dum libere P. addit iterum adv., cf. 4, 11, 2. (unde Bg. in ſq. πολλ. et ἀγ. cf. 3, 9, 4. e.) ſed contra omittit μ. τὶ, ubi Bg. opprimit pron. ſecus ac 1, 10, 8. ſed Noſter variat per ſyn. adi. cum 3, 4, 11. πολύ τι πλῆθος, ſcribens per analog. in τουτ. πρατ., ubi P. ſeverius ap. G. Th. v. *actus* i. Caeterum in hoc bello diſcedit Noſter a Dione iterum quatuor partibus, deinceps a me proponendis, hic quidem primo, quod non habet, Macrinum miſiſſe Artabano captivos, et pacem ei obtuliſſe, ſed haec ab Artabano repudiata, et alias praeterea conditiones propoſuiſſe, cf. Dion. 1333, 65. ſqq.

καταφράκτους) Cum δόρασι ſubaudiendum μαχομένους, aut ſimile quodpiam participium, ut infra 4, 15, 4. *Sylb.* Pro ἔξωθεν legerem ἄνωθεν, ut 4, 15, 4. Dein putarem excidiſſe vocem μαχομένους aut ſimilem. *Leisn.* Subaudi (ad ἔξωθεν) τοῦ ἐφίκτου, *eminus*, aut *desuper*, quo gladii attingere non poſſent. Longiores enim erant ſariſſae Arabum, quam enſes Romani. Num etiam legendum ἀπό τε ἵππων καὶ καμήλων, ut 4, 15, 4. *Reisk.* Lego ανωθεν, *desuper*. Simul inſerere vellem adhuc μαχομενους aut ſimile quid, quanquam non omnino opus id eſt. Saepius vox ανωθεν hoc ſenſu ap. noſtrum occurrit. Sed quod maxime confirmat meam emendationem, c. 15. §. 4. de iisdem Cataphractis dicitur: μεγάλως ανωθεν εβλαπτον. — Hoc ipſum εξωθεν peſſime vertitur et explicatur a Pol. et Scheid. per *tantum*, (ad 4, 9, 14. quidem, non vero hic, v. N. ſq.) *Gedik.*

Sch. in rel. cum P. ſed in „ἐξ. *forinſecus*, incertum tamen, annon aliud ibi ſignificet" tum Leisn. in m. Ox. „f. ἐξωθοῦντας" denique ap. L. Bos. Ell. p. 443. i. „μάχεσθαι — deficit hoc v. in illis Herodiani l. 4. c. 28. §. 6. ἄγων καταφράκτους ἀπὸ καμ. ἐξ. μ. δορ. ſub. μαχομένους" ſine Vs. Iam, etſi Leisn. in m. Bg. Ms., ducta linea ſub Lat. *desuper* et ſcripta in marg. voce Gr. ἔξωθεν, innuere videtur, illum hoc Gr. ita reddidiſſe: tamen ego quidem non definire audeo, quid ille hic, tacens per Notam, voluerit, utrum verterit privam pr. ἀπὸ duplici Lat. *desuper a*, (in primis, quia iunxit haec et praepoſuit adv., quanquam et 2, 8, 3. e. in ἀπὸ προγόνων ἄνωθεν ordinem invertit *inde a maioribus*,) an pro ἔξωθεν correxerit μαχομένους, (quaſi ſyllaba θεν, per compendium ſcripta, tenuerit μενους, cf. 1, 6, 19. ἀρχομ. ſed confuſum ξ et χ, cf. 3, 6, 4. ὑπηρξ., denique ſyllaba μα lateat in ν et ε) poſtremo an illud particip. modo ſuppleverit; dum P. ſequitur aliam prorſus lectionem, ἐν καμήλοις ἑζομένους ſ. καθεζομένους, ſed libere, quippe habens tamen praeterea oblique illud particip. μαχομένους, quod, quia durior mihi quidem videtur illius ellipſis, niſi Mss. olim aliquid aliud ſuadeant, hic noſtris tacentibus, repoſiturus ſum aliquando aut ſolum pro ἔξωθεν, aut hoc adv. ſervato ſimul; quanquam nihil reperi, niſi illius notiones vulgares, cf. Foes. L. N. T. cum Kypk. Ind. T. 1. et 2, 198. Thuc. Rs. Or. V. 4. Dem. Fa. Aes. et Xen. M. S. nec adeo pro *desuper*, quo Lat. reddit Bg. 4, 15, 4. ἄνωθεν, a Leisn. et Gedik. propoſitum, quod ſane vicinum ad litteras vulg., et aptius quidem, quam vulg., nec tamen ita neceſſarium, ut participium aliquod, ad pingendos καταφράκτους, qui alias ſunt equites et equi, lorica ſquamata e ferro muniti, ſed hic, de Parthis itidem,

σιν [u]. ὡς δ' [uu] ἀπηγγέλη προσιὼν, συγκαλέσας τοὺς στρατιώτας ὁ Μακρῖνος, ἔλεξε τοιάδε [x]. „Ἀλγεῖν μὲν ὑμᾶς πάντας ἐπὶ „τοιούτου βασιλέως [y], ἢ, ἵνα „τἀληθῆ λέγοιμι, στρατιώτου „ἀποβολῇ, θαυμαστὸν οὐδέν.

7. longis haſtis. Ut autem nunciatum eſt, illum accedere, convocatis militibus, Macrinus dixit huiuscemodi quaedam. 8. *Dolere quidem vos omnes eiusmodi principis, aut, ut verum dicam, commilitonis amiſſione, minime mirandum;*

u) Ms. Ba. δέξασι. ὡς λ. depravato elemento ac demto ν ἐφελκ. ut 4, 2, 15. e. uu) δὲ ἀπ. Ms. Ba. plene, cf. 4, 10, 2. x) Cum novo verſu inſcriptio ſolennis δημηγορία Μακρίνου in ed. A. al. y) In Ms. Ba. βασιλέως θανάτῳ, ἢ ἵνα τἀληθῆ λέγοιμι συστρατιώτου ἀπ. non male, ſi quid video. *Mart.* De novis lectionibus his v. N. Sed parentheſis ſigna in Stp. rel. (ἵνα — λέγοιμι) abfuerunt quoque in ed. A. al. ut τ' ἀληθῆ in Ox. Pat. et Par. 2. cf. 4, 12, 7. denique ἀποβολῆ mendoſe ſine iota in Stp. cum Ing. 1.

diſtincti a reliquo equitatu, (in pr. ἵππον πολλὴν,) modo loricati in camelis, his que lorica pariter, opinor, tectis plumata, ut diſtinguuntur quoque 4, 15, 4. unde non opus fuerit Rsk. additamento, cum ſaltem e poſteriore loco res de camelis fiat certa, quanquam non alibi loricatos vidi memoratos eiusmodi, cf. Stp. Th. hinc ſine Vs., Suid. 3, 714. m. ad Heſy. N., ad Dion. C. p. 234. 584. Schm. ad Heliod. p. 456. Lipſ. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 130. i. cum imagine p. 136. Rhodig. L. A. p. 1198. D. Graev. ad Iuſt. 41, 2, 10. Cort. ad Sall. Heyn. ad Virg. A. 11, 770. Ern. Ind. Amm. M. v. *cat.* et *clibanarius*, et in utr. G. Th. (ubi tamen loca Livii confuſa ſunt et corrupta pro 35, 48. i. 37, 40. m. bis, *equitum* loricatorum, *cataphractos* ipſi *appellant*, it. 37, 42. i. ubi et *uſus* praelongarum *haſtarum*, — unde h. l. ad Gr. μακρ. duxit P. ſuum Lat. — quorum primus locus falſo numero eſt etiam ap. Stp. Th.) ap. Ioſ. 2, 345. m. ubi diſtinguuntur etiam ἱππεῖς, ſunt que pedites tales, cf. Ern. l. l. et Ind. Thuc. cum Schol.

ὡς δ') Variante Noſtro cum §. 2. ἠγγέλλετο — ἐπιὼν per compoſ. et ſyn. cf. 3, 7, 1., negligentius agit P., ſed Bg. ut §. 2. et in ſqq., ut ſupra, in cuius Ms. omiſſum §. ſq. adi. πάντ. reſtitui ſtatim e P.

στρατιώτου) Auctor συστρατιώτου ſcripſiſſe videri poteſt, ut ſupra 4, 13, 15. et 4, 7, 11. *Sylb.* utique συστρατ. ſcribendum videtur. *Stroth.* Melius ſane συστρατ. Sed et hanc coniecturam iam pridem a me factam praeripuit mihi Strothius, utrique tamen iam Sylburgius. Confirmatur ea exinde etiam, quod milites ipſi paullo ante dicuntur cenſuiſſe ſe συστρατιώτην amiſiſſe c. 13. §. 15. *Gedik.*

Etiam Leisn. in Ox. textu ſyllabam συ plumbo praefixerat, quae poteſt per ſe elapſa eſſe à pr. μι, et alio in vocabulo periiſſe putatur ad Thom. M. p. 829. N. 2. Tum ipſe Bg. exprimit συστρατ., ſive ſecutus Sb. ſive P., qui adeo praeterea coniecturam iſtam confirmet, ipſam que lectionem Ms. Ba. At Sch. „στρατιώτου, *commilitonis*, principis" nil, niſi P. refert Lat. De utraque voce Gr. nihil reperi ap. Grammaticos, de ſimplicibus et compoſ. in partem utramque cenſentes, Thom. M. p.

„Φέρειν δὲ τὰς συμφορὰς, καὶ 9. *sed tolerare calamitates*
„τὰ [z] προσπίπτοντα μετρίως *et tales casus moderate ferre,*

z) τὰ omissum mendose in Bs. 1. R.

207. sq. v. δημότης, p. 728. sq. v. πολίτης, it. Moer. p. 273. v. ὁμόδουλος, it. Herodi. Gramm. p. 475. sq. it. ad Luc. 3, 562. N. 78. et D'Orv. Ch. p. 704. m.; ut adeo de bonitate subst. συστρατ. nulla possit esse dubitatio, nec, altera ex parte, an στρατιῶται queant dici reddi que *commilitones* interdum, v. c. quum imperatores exercitum oratione alloquantur, etiam, ubi miles gregarius alios et socios vocet στρατιώτας, quos v. c. ap. Luc. 2, 612. l. 51. Gs. diserte interpretatur *commilitones*. Praeter quae et allata ad 2, 11, 4., non deprehendebam locum, ubi simplex στρατ. sic acciperetur, nec, quod maximum est, in tali contextu, qualis est hic, cum de imperatore ab imperatore sermo sit ad milites reliquos, adhibita que illa adiunctione atque correctione; ubi ad sustinendam lect. vulg. modo quatuor haec afferri posse mihi videntur; primum, quod sumi licet in laude, pro *miles* s. *bellator*; ut de rege ac principe quoque praedicare solent nostrates, *er* ist *Soldat* s. *ein Soldat*; patitur que pr. pron. τοιουτ., et ipsum in laudibus solenne, *talis*, tam egregii, *militis*, (eines *so* trefflichen *Soldaten*, Kriegers, *Streiters*, s. *Helden*;) tum secundum, quod manent in vulg. etiam Mss. rel., hoc est, eiusmodi, qui non ita sunt depravati a manu correctoris, quam tertio Ms. Ba., cuius fides suspecta est reddita iam quam plurimis glossis, et qui quarto loco hic etiam suspicionem talem praebet in addito subst. altero θανάτῳ, quod quippe non facile excidere potuit isto loco, et adeo violentiam prodit, nec ipsum conspicitur in Mss. rel., sed nec in P., qui tamen antea cum Ms. Ba. faciebat; ut adeo, tanquam glossa stans in marg., pertinens que ad subst. ἀποβολῇ, venerit in locum istum, aut etiam, tanquam pannus, assutus ab ingenio librarii, non ferentis hoc, ut distraheretur gen. βασ. ita interiectis aliis a suo altero casu ἀποβ. (quod genus orationis tamen Noster etiam adhibet alibi, ut in gen. pron. αὐτοῦ, divulso a suo subst. cf. 4, 8, 12.) vel quoque facturi maiorem concinnitatem e pari membro per gen. cum subst., quam aequabilitatem ille Ms. et alibi obtrudit, alio in genere, cf. 2, 6, 22., sed Noster non ubique venatur, cui hic sufficere potuit unum subst. ἀποβ., per analog. cum illis subst. iunctum, sed a Bg. potius cum Sch. redditum, pro liberiore P., cf. pauperem Stp. Th. et L. N. T. cum Krb. Obs. p. 263. e. per Lat. vicinius *iactura*, sed in formulam eandem τὰλ. λεγ. ap. Hoog. Op. p. 497. i. Fi. Aesch. 2, 9. i. cum Ind. Rs. Or. V. 4. sed syn. etiam ἀλ. λεγ. sine artic., absque discrimine, Luc. v. ἀλ. e. et sine Ind. Dem. 254, 26. it. ap. G. Th. v. *ut* 1116, 68. „sed *de* iudicibus, *et* (vere *ut* dicam) *de te futurum esse*" variante Nostro in ἀλγ. — θαυμ. cum 1, 4, 2. ἄχθεσθαι λ. ubi in θαυμ. οὐδ. Bg. e P.

φέρειν) Copiam Nostri in dupl. phrasi syn., variato tamen ordine, a P. non toleratam, servat Bg., sed liberius in duobus v. v. pro *ferre* — *sustinere*, et in τὰ πρ. partim modo e P., per adi. et subst. iterum, cf. 2, 7, 8. e. ubi Sch. „quaecunque *incidant*" sed Sb. Ind. „casus *adversos*" e contextu sic recte generis vocabulum intelligens in malam partem; ubi licet, tacente L. Bos., sumi ellipsin subst. πράγματα, et δεινὰ s. κακὰ, et Noster modo per analog., (cf., praeter Ind. Dem. Luc. et Long. Mor.,

„ὑπομένειν, ἀνθρώπων ἔργον *hominum officium est sano-*
„σωφρονούντων. ἡ μὲν γὰρ ἐκεί- *rum. Certe enim illius*
„νου μνήμη ἔν τε τοῖς ἡμετέροις[zz] *memoria in vestris pectoribus*

zz) Sic per edd. omnes, et tacite quoque in Mss. v. N.

propiora ap. If. Ev. 288, 53. περὶ τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην προσπιπτόντων, cum Ind. Fd. et Epict. 10, 1. i. ἐφ' ἑκάστου τῶν πρ. cum N. Heyn.) sed in formula pr. cum aliis, cf. sine Ind. Dem. 20, 24. φέρειν τὰς σ. — ἐθέλουσιν οἱ ἄνθρωποι, (it. 34, 7. οὔ τοι σωφρόνων, οὐδὲ γενναίων ἐστὶν ἀνθρώπων, — εὐχερῶς τὰ τοιαῦτα ὀνείδη φέρειν, et 258, 23. δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας — φέρειν, ὅ τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ, γενναίως,) tum Dion. H. S. T. 2. 179, 35. φέροντες τὰς σ. ἀνδρείως, e Plat., cf. Menex. Gottl. p. 59. N. 43. cum Ind., dum Noster adv., referendum ad pr. simul, addit tantum ad postr. v., celaturus forsan imitationem, reperiente me tantum v. ὑπομ. cum γενναίως τοὺς κινδύνους ap. Diod. S. sed cum alio adv. syn. ap. Plut. Krg. et ap. Xen. Hier. 7, 4. δοκεῖτε ταῦτα πάντα ὑπομένειν, ἃ φέρετε ἐν τυραννίδι, copulata adeo haec duo v. etiam pro syn., tum ap. Stp. Th. 2, 881. E. „Cic. *casus* fortuitos *magno* animo *sustinere*, (et p. 907. C.) dicitur *aliquis* ferre *aliquid* μετρίως, qui non nimia laetitia effertur aut nimio dolore deprimitur. Isocr. μετρίως καὶ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς εὐτυχίας φέρειν, — Herodi. l. 4. φερ. — καὶ προσπ. — σωφρ." sic sine Vs. et cum lect. alia per omissum artic. ut in Var. L., cf. Zos. 2, 53, 1. τὴν τύχην ἐνεγκεῖν μετρ. εὖ δυνηθέντι, cum Bg., deserto P., quod adv. adeo copulatur hic cum v. ὑπ. per analog., cf. in sententiam Nostri ipsam Gat. ad Ant. Ind. Lat. v. *calamitas*, et in rel. Dem. 97, 8. ταῦτ' ἦν εὖ φρονούντων ἀνθρώπων, it. 101, 3. sine Ind., etiam hic deprehendente me tantum analogiam, cf. Xen. M. S. 2, 8. ποτέρως — ἂν μᾶλλον ἄνθρωποι σωφρονοῖεν, Suid. L. N. T. Soph. Ai. Arist. Kust. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. Dem. Abr. Dl. Th. cum A. Ael. V. h. Plut. Krg. et Hs. cum N. (ubi et cum pr. πρὸς) Xen. Z. Pol. et Cyr. sed cum pr. περὶ M. S. it. Gs. Chr. et Dion. H. S. T. 1. ut cum ἐν Xen. Ag. 11, 10. et Rs. Or. V. 4. sed cum dat. pers. Luc. et in rem critic. D'Orv. Ch., deserente Bg. iterum P. (qui et libere addit pron., cf. 3, 15, 11. et adv.) it. in ἔργ. ubi Sch. „*est* prudentium *opus*" cf. 1, 5, 19.

τοῖς ἡμετ.) Pol. legit ὑμετ. Sed nostram lect. retinere malim. *Steph.* Pol. habet: *vestris* praecordiis. Legit igitur ὑμετ. Male vero. Memoria imperatoris ad omnes pertinebat. Sed saepius permutavit Pol. ἡμεῖς et ὑμεῖς, ἡμέτερος et ὑμέτερος, e. g. 2, 2, 12. 3, 6, 13. *Gedik.*

Res est eadem fere, quae 1, 5, 7. et 12. ubi Leisn. in Ms. Bg. „leg. ὑμετ." sed liber P. etiam aliter, addito adv. et in μὲν γ. per advers. δὲ, ut 1, 16, 1. Bg. qui videatur legisse ἦ μ. γ., formulam spondendi et iurandi s. confirmandi, omisso μὲν, de more ibi quorundam interpretum, aut libere supplevisse adv. affirmandi, ut *sane* syn. 1, 1, 4. e. 1, 6, 1. Pol. qui tamen ib. visus sic reddere μὲν, unde et Bg. id fecerit hic, deserens eundem in phrasi rel., servatum oblique ac clam a Stp. Th. 2, 164. F. e. „ἐγκ. in hoc autem loco redditur *insidere*, ἐγκείσεται ἐν τοῖς στέρνοις, (sic sine auctore, hinc hauddubie, ut 3, 1020. F. e.) l. 4. ἡ ἐκ. μν. ἐν τοῖς ὑμετ. σ. ἐγκ. *illius* mem. *vestris* in *praecordiis* s. vestro in pectore, *insi-*

„στέρνοις ἐγκείσεται, τοῖς τε εἰς „ὕστερον παραδοθήσεται[a], καὶ „δόξαν αΐδιον φέρουσα μεγά- „λων τε καὶ γενναίων ἔργων, ὧν „ἔδρασε, φίλτρων τε καὶ εὐνοί- „ας, καμάτων[b] τε κοινωνίας

haerebit, atque ad posteritatem propagabitur, gloriam sempiternam percipiens, cum ob ingentia et egregia facta, tum ob amorem et benevolentiam, laborum que commu-

a) Ms. Ba. παραδοθήσεται· καὶ δοξ. in qua lectione vocabulorum quidem Gr. conspirant etiam edd. sed tacite itidem Mss. rel. v. N. b) In Ms. Ba. καμάτω τε mendose.

debit" cum alia lect. in pron. et non necessario mutato plur. στερ. in sing., quia hic sermo de pluribus, secus ac 3, 12, 7., reperto mihi v. ἐγκ. in notionem huius loci, pro *positum* esse *in*, rel., praeter dubia loca ap. Herdt. et Di. H. S. T. 2., tantum physice, cum dat. rei s. loci de pers. ap. Hom. sed de re ap. Hsd. et Luc. at cum pr. ἐν modo ap. Stp. Th. l. l., ad quam analog. Noster scripserit hic, quoad rectionem, sed in tropo ad Lat. (cf. Gs. Th. 866, 83. Cic. Cat. memoria — *quae* in *omnium* gentium *sermonibus* ac *mentibus* semper *haerebit*, — pectore *haerent* infixi *vultus* verba *que* Virg. it. inhaerebat *oculis* memoria *imaginis*, — *nescio* quomodo *inhaeret* in *mentibus*, et 250, 18. memoria *consulatus* infixa *mentibus*, sed modo Schell. Lex. insidet *voluptas* in *mente*, Cic.) varians simul cum 2, 10, 7. οὐ τῆς ἀνδρείας — ἔτι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν μνήμη ἐνέσκηται, ubi subst. μν. etiam sine artic. datur, si forte Bg. ratio probetur alicui, ut ἡ et ῆ confusa per se fuerint, absentibus olim spiritibus et accentibus.

τοῖς τε εἰς ὕσ.) Bg. e P. libere reddens, poterat vicinius, servato saltem dat., *posteris*, ut 1, 1, 4. dedit in τοῖς ὕστερον, pro quo variarit Noster per additam praep., ut comparavimus ad 1, 4, 18., suppleturi hic, praeter subst. καιρὸν, χρόνον s. αἰῶνα, accepto ὕσ. pro masc., quoque particip. aliquod γινομένοις, γενησομένοις, ἐσομένοις, cum repertum sit ap. Xiph. S. 382, 31. αὐτὰ — τῇ μνήμῃ τῶν εἰς ἔπειτα ἐσομένων παραδοῦναι, *ea* posteris *memoriae* prodita *relinquere*, ubi (ap. Stp. Th. sine loco conversum *in posterum*) pr. εἰς cum adv. requirit aliud supplementum, v. c. εἰς ἔπειτα ἐρχόμενον χρόνον λ., quae, huc accommodata, sumto que ὕστερ. pro neutro, faciant plena haec, τοῖς εἰς ὕστερον ἐρχόμενον χρόνον γενησομένοις ἀνθρώποις s. τοῖς εἰς ὕστερον ἐρχόμενον μέρος τοῦ χρόνου ἐσομένοις ἀνθρώποις, per quam analog., tacente L. Bos. Ell., sustinebitur Nostri formula, nec putabitur εἰς otiose venisse e pr. syllaba simili, dum hic praeterea scribitur ad analog. maxime Lat. cf. G. Th. *tradere* sermonem *in* posteros, — *Romuli* auguratus *pastoralis* — posteris *traditus*, sed nihil in Bg. e P.

καὶ δόξαν) Particula καὶ, ut superflua, rectius expungetur. *Sylb.* Quasi repetita sit e pr. syllaba ται affini; ut tamen, quanquam omissa quoque a Bg. e P., se sustineat pro Lat. *id que*, cf. 3, 7, 16. e., delendo commate post φερ., ut δόξαν cohaereat cum sq. gen. ἔργων μ. τ. κ. γενν., quos gen. copulabat P. cum pr. μνήμη, unde aliam copulam deinde *praeterea* addebat, perturbato reliquorum ordine; dum Bg., liberior ad φερ. (ubi Sch. „*memoria* ferens *gloriam*, δοξ. *gloriam* sempiternam *rerum* gestarum *acquirens*") manifesto sic quoque iungit δοξ., resoluto gen. per praep.

„τῆς πρὸς ὑμᾶς [c]. νῦν δὲ [d] και-
„ρὸς, τιμήσαντας, ὡς χρὴ, τὴν
„μνήμην τοῦ τετελευτηκότος,
„ἀφοσιωσαμένους τὲ τὰ πρὸς

11. *nionem vobiscum. Nunc vero tempus eſt, honore habito, ut par eſt, memoriae defuncti, iuſtis que omnibus perſolutis,*

c) Sic per edd. et tacite quoque in Mss. v. N. d) Pro δὴ edd. et clam etiam Mss. Ve. et Vi. tamen Ms. Bá. νῦν δὲ καιρ. v. N.

aliquam, ſed omiſſo e P. membro illo ὧν ἐδρ. ubi licuit *facinora*, quae *edidit*, cf. 1, 10, 8. m. ubi Noſter de ſuo copulat γενν. cum ἐργ., quod ſubſt. ſupplebitur (tacente L. Bos. Ell.) ad plur. abſolutum γενναῖα et ad ſing. γενναῖόν τι ap. Ael. V. h. et Luc. Mox variatur cum 1, 17, 10. εὐνοίας τὲ καὶ στοργῆς per ordinem, numerum et ſyn., it. cum 4, 3, 6. εὔνοιαν καὶ φιλίαν, quoad plur. (ignorante Stp. Th.) e Ioſ. 1, 563. ſ. 4. e. τῶν πρὸς αὐτὰ φίλτρων ποιούμενοι πλείονα λόγον, ſuum *erga* illos *amorem*, quam praep. Noſter modo reiecit ad poſtr. ſubſt. ſed alio ſenſu, ut in affini adi. κοινὸς, et exemplo aliorum, cf. Stp. Th. et L. N. T. ſed per artic. ita poſtpoſitum etiam ap. Kypk. 2, 255. i. ubi e Dem. ſine Ind. 1174, ult. cui add. cum pr. κατὰ ap. Ael. V. h. ſed in κοιν. cum καμ. modo per analog., quo reſpicitur ad 4, 7, 6. ſq. 11. ſq.

πρὸς ὑμᾶς) Rectius forſan ἡμᾶς, prima perſona, ut ante. Politianus tamen utrobique ſecundam perſonam maluit. *Sylb.* recte ſe habet vulgata lectio, neque cum Sb. legendum ἡμᾶς, quamquam paulo ante dixerit ἐν τοῖς ἡμετέροις στέρνοις. Namque memoria Caracallae ad ipsum Macrinum quoque pertinebat, ſed labores, de quibus nunc ſermo, ad milites: quare legendum ὑμᾶς. *Stroth.*

Sane, quia in prioribus locis, laudatis in N. pr., non memoratum eſt, duces exercitus quoque laborum militarium participes factos eſſe, ſed ſolum Caracallum: quanquam Macrinus in toto itinere comes erat praeſens que, tamen ab iis abſtinuerit, nec iſtius ſecutus fuerit exemplum, per ſe imitabile, et cauſam aliquam praebens aeque pro Sb., quem tamen nec Bg. ſequitur, habens faventes libros omnino omnes.

νῦν δὴ) Cum Pol. melius legemus δέ. *Sylb.* Forte νῦν δὲ δή. *Reisk.* Propter P. et Ms. Bá. leniorem rationem in ſolo δὲ, id ſuſcepimus cum Bg. et Stp. in m. P. ut 2, 13, 16. i., iisdem que de cauſis, et quia copulandum videtur ad pr. §. μὲν, nimis abeunte P. in καιρ. elliptico, cf. 3, 11, 10., unde Bg. ad τιμ., aliter, quam 2, 9, 13., non tamen negligens in τετελ. (per merum pron. ἐκείνου expreſſo) nec plane omittens formulam ὡς χρ., (ut ὡς χρῆν Gs. ap. Luc. 1, 121. l. 19.) ſed liberius tamen converſam, pro *ut decet* ſ. *oportet*, ſicut ap. Ael. V. h. 2, 6. ὡς ἐχρῆν, ſicut *oportebat*, liberius in adv. Ego Noſtri illam in praeſ. ap. Dem. in loco, deinde proferendo, reperi ſic abſolute, ſed cum inf. ap. Stp. Th. 4, 620. E. Xen. Cyr. 1, 5, 11. cf. Abr. L. Ar. p. 118. In ſq. Bg. iterum e P. retinet adi. *omnibus*, cf. 4, 12, 12. ſed e Sb. Ind. ſaltem addit pron. dat. pro formula τὰ πρ. ἐκ., quam Sch. in „τὰ quae *ad* ipſum *pertinent*“ per ſe recte explet, quoad participium aliquod, veluti προσήκοντα, quod non tangitur ad L. Bos. Ell. p. 452. e. ſed altera modo ellipſis ſubſt. πράγματα in ſimili τὰ πρ. θεὸν p. 289. e., dum Bud. C. 394, 16. „νῦν δὴ —

„ἐκεῖνον, ἔχεσθαι τῶν [e] ἐπει-„γόντων. ὁρᾶτε [f] τὸν βάρβαρον „ἐφεστῶτα σὺν παντὶ τῷ τῆς ἀ-„νατολῆς πλήθει, καὶ δοκοῦν-„τα πρόφασιν εὔλογον ἔχειν [g] „ἔχθρας. ἡμεῖς γὰρ αὐτὸν

incumbere iis, quae urgent. 12. *Videtis barbarum adstare cum omni orientis multitudine, ac videri caussam iustam habere inimicitiarum:* 13. *nos enim illum lacessi-*

e) τὸ ἐπειγ. Bs. 1. R. vitiose. f) ὁρᾶται ed. Pat. mendose. g) Ms. Ve. ἔχθρας ἔχειν; sed Ms. Ba. modo cum commate, v. N.

ἐπειγ. cum *iusta* funeri *persolverimus*, incumbere *ad* ea *tempus* est, *quae* urgere *videntur*" quae una cum P. Vs. repetit Stp. Th. 2, 1519. D. cum simili in pr. loco ex Aesch. Or. cf. Rs. V. 4. πόλιν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶ, reddente me locum hic Nostrum, *quia* iam *coluimus*, coluistis (cf. Stp. in m. P.) *ut decet*, memoriam *mortui*, defuncti*que* sumus, *estis* officiis *erga illum*; quoniam sepultura illius et combustio iam peracta erat supra 4, 13, 16. quo respicitur; et capiente me ἀφοσ. λ. pro quadam explic. prioris enunciationis τιμ. τὴν μν. τοῦ τετ., cum memoria mortui partim declaretur isto honore et officio supremo, sed sane etiam ita, ut animo teneatur et ore omnis istius virtus et meritum; qua ex parte referetur illud membrum τιμησ. τετελ. ad §. pr. μνήμη λ. Caeterum ad v. ἀφοσ. nostro contextu, de mortuo adhibitum, comparo ad Ind. Dem. alia loca, ubi ponuntur formulae syn., 1161, 6. ἃ προσῆκε πρᾶξαι, it. 1168, 17. p. sq. l. 4. et 8. προσήκει θάπτειν τὸν τετελευτηκότα καὶ τἄλλα ποιεῖν τὰ νομιζόμενα, et ἐπειδὴ ἐποιήσαμεν ἅπαντα τὰ νομιζόμενα, it. 1171, 2. sed 1400, p. ὑμεῖς δὲ ἀποδυράμενοι, καὶ τὰ προσήκοντα, ὡς χρὴ, καὶ νόμιμα ποιήσαντες, ἄπιτε. Sed in postremis ἐχ. τ. ἐπ. quae ap. Stp. Th. 1, 1322. i. sine Vs. sunt, Bg. pro liberrimis P. etiam deserit illud compendium Sb. Ind. *pers.*, explicatum a Sch. „*perseverare* in *urgentibus*" sed aeque expediendum per v. *persequi*, ubi dederim *intentum* esse *urgentibus*.

ὁρᾶτε) Forte ὁρᾶτε γὰρ τὸν β. *Reisk.* Quam tamen particulam in demonstrando et narrando deesse, diximus ad 4, 9, 3. ut alibi similes, οὖν et δὴ, aeque hic valentes, sed pariter omissas a P., quem Bg. non sequitur in severo particip. ἐφ., ob sq. alterum δοκ. ubi P. liber, cf. ad τὸν β. 4, 11, 1. sed hoc cap. §. 6. in variationem cum ἐφ. μετὰ per syn. praep. et in formulam sq. Polb. 4, 4. e. οὐδεμίαν ἄλλην ἔχων εὐλ. πρ. cf. sine Ind. Dem. 138, 27. ubi Bg. in εὐλ. e P. sed in Mss. ordinem alium exempla supra alia, maxime in verbo, ad extrema remoto, 4, 8, 7. e. qui ordo, etiam in P. reperiendus, nihil lucratur ad laevitatem, modo rectionem scioli ostendens, ut gen. staret propius ad subst. suum πρ. Sed Ms. Ve. punctum interrogandi post v. ὁρᾶτε hic secus, ac 1, 4, 8. e., tolerabilem faciat orationem incitatiorem.

ἡμεῖς) Libere addidit P. adv. πρότερον, (mutatum in syn. adi.) unde Bg. in v. v. ut Stp. Th. in παρ. (cum al. lect. in προυκ. leni) cf. Suid., non adhibitus ad Hes., Bud. C., Z. ad Vig. Ind. Dion. C. et Hal. S. T. 1. Ios. Diod. S. Dem. cui add. 136, 6. et Ael. V. h. 6, 7. τοὺς ἱκέτας παρασπονδήσαντες ἀπέκτειναν, *contra* fidem *occiderunt*, ap. quem et sine Ind. 3, 18. p. 249. e. ἐν εἰρ. τε διάγειν καὶ πλούτῳ βαθεῖ, *in* pace *vitam* agere *et* am-

„προυκαλεσάμεθα [h] παρα-„σπονδήσαντες, καὶ ἐν εἰρήνῃ „βαθείᾳ πόλεμον ἠγείραμεν. „ἤρτηται δὲ νῦν [i] πᾶσα ἡ Ῥω-„μαίων ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας [k] „ἀνδρείας τὲ καὶ πίστεως. οὐ

vimus violato federe, et in alta pace bellum excitavimus.

14. *Pendet autem nunc totum imperium Romanum a vestra fortitudine et fide.*

h) προὐκαλ. cum leni A. al. cf. 4, 3, 6. i) Pro νῦν in Mss. Ba. et Ve. est ὡς vitio memorabili. k) ἡμετέρας Ms. Ba. et Ve. cum ed. Par. et Pat. v. N.

plissimis *divitiis*, (cum et ad pr. εἰρ. referri queat adi., quia componi solet cum postr. subst. masc. sexus potior modo post subst. fem.) sed ap. Luc. 2, 545. i. ἐν εἰρ. βαθείᾳ βιοῦσιν, cum Bg. (deserto P. gradu) et per syn. ap. Xen. Cyr. 6, 1, 18. ἐν εἰρ. πολλῇ, cf. supra §. 2. et 4, 10, 1. sed in rem sq. πολ. ἐγ. 4, 11, 8. sqq.

ἤρτηται) Neglecto iterum δὲ, cf. §. 1., liber P. etiam est in v. ἤρτ., ubi Bg. e Sb. Ind. sed Sch. „*dependet* a *virt. v.*" at sine Vs. Bud. C. 1031, i. sub „ἀρτῶμαι, pendeo animi, et spem meam in aliquo collocatam habeo" quae, una cum P. Vs., repetit Stp. Th. bona fide, cum ex sqq. οὐ γὰρ λ. non tropice formula sit accipienda de animo civium Romani imperii, sed ἀρχὴ ἡ Ῥ., ut alibi, de terris, quae dicuntur *pendere* a *fortitudine* exercitus, quatenus per fortes ac victores milites conservantur, manent que ap. dominos priores, et in potestate Romanorum, sed per timidos et victos amittuntur, in ditionem que alius veniunt; ut recte Gs. Th. „*pendere* res ab aliis, quas copulatas cum aliis indicare volumus, ut in iis rationem suarum mutationum et durationis adeo habeant" neque officiunt sqq. περὶ τοῦ παντὸς, in quibus est modo variatio pro πᾶσα ἡ Ῥ. ἀρ. Sic Stp. ib. nec de themate cogitabat alio, quam contractae formae, (dum sub ἀρτοῦμαι nostrum perf. tenent Ind. v. c. Z. Xen. Cyr.) nec de rectione per praeceptum aliquod, ut Suid. 2, 79. m. ἤρτηται, γενικῇ, κρέμαται, pendet, — ἐκείνων ἤρτητο, *in* ea *omnem* spem *collocabat*, qui casus, non tactus a Poss. Sy. de verbis *pendendi*, praeterea que repertus ap. Orph. Arg. v. 235. et 275. in πρυμνόθεν, poëtico gen., in privo verbo repetetur e praep. aliqua oppressa, quae alias diserte adiicitur, ut ἐκ, cf. ap. Herdt. 62, 35. 203, 54. 723, 56. cum N. et ad Luc. 3, 265. N. 35. e. Ind. Orph. Xen. Hell. Dem. ubi simile, quoad speciem tamen modo, ἡ ἀρχὴ τοῦ — ἐκεῖθεν ἤρτηται, cui add. 121, 10. it. Dion. C. et Hal. S. T. 2. (cum Bg. in nostro perf.) ubi et T. 1. cum altera pr. ἀπὸ, ut ap. Thuc., sed cum utr. simul ap. Luc. 1, 512. l. 20. cf. praeterea Suid. 1, 337. m. Hes. 1, 554. 1657. m. e. cum Ind. Abr. ad Aesch. T. 1. et Xen. Ἀνβ. sed G. Th. cum nudo etiam abl. 760, 41. quam rectionem Bg. poterat adhibere, at Noster ad analog. in adiunctis subst., varians cum 3, 5, 2. πᾶσαν τὴν ἀρχὴν Ῥωμ. per ordinem. Sed in alio pron. Mss. et edd. quarundam ἡμετ. non consentit Ms. Vi. et P., quod ortum aut per lapsum solennem, aut e §. pr. ἡμεῖς et prima pers. §. 15. verborum, nec tamen commodum ob alterum subst. πισ., quod ad solos milites pertinet, non item ad Macrinum, cf. §. 10.

„γὰρ περὶ ὅρων γῆς [1], οὐδὲ ῥεί- „θρων ποταμῶν ἡ φιλονεικία, „περὶ τοῦ παντὸς δὲ, πρὸς μέ- „γαν [m] βασιλέα, ὑπὲρ παί-

Neque enim de limitibus terrae, neque de fluminibus est hoc certamen, sed de summa rerum, adversus magnum regem, su-

l) Ms. Ba. γῆς· οὐδὲ περὶ ῥείθρων — φιλονεικίας· περὶ τοῦ λ. quod poſtr. colon etiam habetur in ed. Bs. 1. R. De rel. lectione nova v. N. m) μέγα βασ. Ms. Ba. mendoſe.

περὶ ὅρ.) Deſeritur P. in his, (cf. 1, 11, 4.) it. in ſuppleto pron. dat. ἡμῖν ad oppreſſum v. ἐςὶ, et in ἡ φιλ. non item in ῥ. ποτ. cf. 3, 4, 10., quocum variatur ſine artic., ubi contentio cogitabitur, cuius populi ſint flumina et quorum tranſitus horum, et quae flumina ſint termini terrarum, Euphrates et Tigris, quae malim, quam illud certamen, an, fluminis curſu mutato, mutentur et imperii fines, cf. Grot. de iure b. et p. 2, 2, 12. ſq. 2, 3, 7. ſqq. it. 16. ſq. et ſupra 4, 10, 5., ſine diſcrimine ad ſenſum totius aliquo, dum et P. repetit pr. περὶ cum Ms., quae vix exciderit, ſed Gloſſatoris fuerit, qui, quum ſupra repetitam aliquam pr. noluiſſet 3, 10, 14. e., contra vero paſſus eſſet non repetitam 4, 7, 4., hic tamen obtruſerit ob interiecta quaedam, cum vel ſic ſaepe regat ſqq., cf. 1, 17, 15. e., dante haec Sb. Ind. v. ῥεῖθρ. „ποτ. ubi poſterior genitivus per ἐξήγησιν irrepſiſſe videri queat. Si tamen vera eſt ſcriptura, ſenſus erit, *de* fluminum *rivis* ſ. *alveis*, qui ſcilicet interdum averti aut obſtrui conſueverunt“ ſed Noſtro forſan colorem orationis ducente e Dem. 10, 16. 187, 3. 195, 15. ſqq. ἔσθ' ὑμῖν ὁ πόλεμος — ὑπὲρ τίνων; — περὶ γῆς μέρους, ἢ ὅρων λ. cf. Liv. 21, 41. e.

περὶ τοῦ παντὸς) *de* ſumma *rerum*, v. Rz. ad Luc. Paras. c. 5. T. 2. p. 845. *Leisn.* Ibi potius p. 843. N. 32. haec Noſtri ſimiliter redduntur, qua de Bg. formula, deſerto P. (poſt cuius Vs. etiam Sch. in „παντ. *de* ſumma *rei*“) praeter allata ad 2, 15, 3. 4, 12, 7., v. Gron. ad Liv. 26, 10. N. 6. it. 38, 50. Graev. ad Cic. ep. 10, 8. p. 86. cum Cort. §. 11. it. Burm. ad Suet. Caes. c. 28. T. 1. p. 67. Gs. Th. v. *ſummus* 645, 9. 647, 25. et Oudp. ad Caes. b. Civ. 1, 21, 6. N. 5. it. b. Gall. 8, 6, 1. N. 3. Hic quidem, ut ante dicebam, τὸ πᾶν i. q. πᾶσα ἡ ἀρχὴ, ut ſit, certamen eſt hoc praeſens ſ. nunc certatur, belligeratur, non de limitibus terrae, et adeo de parte tantum una terrarum, ſed de toto imperio, de univerſis terris, ſ. de ſummo dominio, utrius populi et domini ditioni poſtea ſubiecta ſit noſtra terra vel utraque, uter populus et rex in alterum eiusque terras omnes habiturus ſit dominium; ſuppleto ſubſt. πράγματος, aut etiam ἀξιώματος, cf. 3, 11, 4. (tacente L. Bos. Ell. p. 33. e. 283. ſqq.) me quidem comparante tum illud Gr. ap. Stp. Th. 3, 49. E. ex Thuc. ſine Ind. 48, 16. περὶ τ. π. ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη λ. tum haec Lat. *de* ſumma *re* ap. Liv. et *de ſummis* rebus *dimicare*, it. *de ſumma* imperii *dimicare* ap. Corn. N. et Iuſt., dum Noſter in ſuam rem traduxit illud Thuc. pro aliorum περὶ τῶν ὅλων κινδυνος et διακριθῆναι, cf. Diod. S. Rs. Or. V. 4. Polb. Xen. Cyr. et ὑπὲρ ὅλων τῶν πραγμάτων, cf. Iſ. Pan. Mor. p. 35. ſ. 14. i. et in *ſummae res* Gron. ad Liv. 38, 50. Caes. b. G. 5, 28, 7. et ib. 1, 34, 1. cum N. Oudp. et G. Th. v. *ſummus* 647, 27.

πρὸς μεγ. β.) Abiit P. in ordine, (ubi μ. β. ſumi licet vel pro potens, vel pro titulo ſolenni, quo de, etiam absque articulo, per variationem, cf. 3, 9, 18. 4, 10, 4.) ſed magis ad ὑπὲρ λ., ubi et omittit copulam καὶ,

„δων καὶ συγγενῶν, οὓς ἐκεῖ-
„νος ἀδίκως καὶ παρὰ τοὺς
„ὅρκους οἴεται ἀνῃρῆσθαι.
„τά τε οὖν ὅπλα λαμβάνωμεν,
„καὶ τῇ συνήθει Ῥωμαίοις εὐ-
„κοσμίᾳ ταττώμεθα. ἐν γὰρ
„ταῖς παρατάξεσι[n] τὸ μὲν τῶν
„βαρβάρων ἄτακτον πλῆθος,
„καὶ προσκαίρως ὡρισμένον, αὐ-
„τὸ ἑαυτῷ ἴσως γένοιτ' ἂν[o] ἐν-

per liberis et consanguineis, quos ille nefarie et contra iusiurandum putat interfectos. 15. *Igitur arma capiamus, et more Romanorum bene ordinata acie consistamus.* 16. *In conflictu enim barbarorum incomposita multitudo, et ex tempore instituta ipsa sibi fortassis erit adver-*

n) Mss. Ba. et Ve. παρατάξεσι μὲν τῶν β. v. N. o) Mss. Ba. et Vi. γένοιτ' ἂν καὶ ἐναντ. ubi Ms. Ba. post ἂν habuit solenne suum comma, cf. 4, 9, 9. sed de lect. nova, ut et de commate post ἐν. in A. al. pro puncto Bs. 1. L. al. et colo Stp. rel. v. N.

per asyndeton, et pron. ἐκ. cf. 4, 13, 17. sed contra ad v. ἀνῃρ. addit ὑφ' ἡμῶν, ut ad συγγ. pron. possess., ubi Noster sumserit saltem in παιδ. plur. pro sing., innuens filiam; nisi tacuit supra de comitibus regiis aliis 4, 11, 4. sqq. ut in παρὰ τ. ὅρκ. respicit vel ad §. 1. ib. vel, de P. Vs., ad §. 6. et nostri cap. §. 2. 13., nesciente formulam illam Stp. Th. et Ind. Dem. 198, 16. 212, 24. 213, 2., quae per analog. iungitur cum v. ἀν. it. adv. ἀδ. cf. sine Ind. Dem. 231, 3. 1091, 4. p. sq. l. 7. sed in v. οἴετ. de re certa Abr. Dl. Th. p. 447. e. 717. e. cum A. p. 346. e. ut Bg. ap. G. Th. 1188, 53. et in P. i.

τά τε) Primam copulam et hic e P. omittit Bg. at in sq. membro partim orationem mutat, pro *solito* Romanis *ordine* locemur s. *nos locemus*, cf. G. Th. v. *ord.* Nr. 6. et 615, 57. et in notionem v. ταττ. Stp. Th. i. cum Bud. C. 891, 36. et lib. de V. med.

ἐν γὰρ) In Mss. exciderit articulus ob pr. σι, quia Ms. Vi. retinet, et, de more, refertur τὸ μὲν ad sq. τὸ δ', cf. similem aliorum barbarorum vituperationem ap. Thuc. 312, 44., tenente Stp. Th. 3, 1259. B. e. nostrum locum sine Vs. sed sub Lat. Bg. e P. in ἄτ. (ubi cum πλ. Noster per analog.,) ut aliunde in pr. παρ. Bg., deserto P.

προσκαίρως) Haud scio, an verius προσκαίρως ἠθροισμένον s. ὡπλισμένον quia scil. Parthus non conscriptos et ordinarios habebat exercitus, sed cum opus erat, subditos cogebat atque armabat 3, 1, 5. *Sylb.* προσκαίρως est *ex tempore*, brevi *tempore*. Sed pro ὡρισμ. legerem cum Sb. ἠθροισμένον, collecta *multitudo.* Sic intellexisse videtur Pol. (*barbarorum incomposita mult.* ac *tumultuaria.*) Ad h. l. Herodiani (cum Grr. partim depravatis, sed sine Vs.) Korte ad Sall. b. Iug. c. 80. p. 767. observat Romanos maximum in *ordinum* observatione, certe praeliorum, momentum posuisse. Quam in rem adducit locos Claud. et Liv. *Leisn.* valde mihi arridet Sb. ὡπλισμένον. *Stroth.*

Tamen videtur Bg. manere in vulg., quae, servata etiam a Cort. ad Sall. l. l., forte se sustineat per haec ap. Stp. Th. 2, 1469. F. [illegible]

„αντίον, τὸ δ' ὑμέτερον[p], εὔτα-
„κτόν τε ὂν καὶ συγκεκροτημέ-
„νον, μετά τε ἐμπειρίας μαχό-
„μενον, ὑμῖν τε[q] ἔσαι σωτήριον,

ſa; vos contra bene ordinati quod eſtis et compoſiti, ac perite pugnatis, id vobismet erit ſalutare, illis per-

p) ἡμέτερον Ms. Ba. v. N. q) ὑμῖν τὲ Ms. Ba., in accentu quidem de more, cf. 4, 13, 7. ſed §. 11. tamen ὁρῶν τι, at in pron. alio cum Mss. rel. et ed. A. al. v. N.

conglutinata, concreta, conſiſtentia, h. e. συνεστηκότα, λ." e Bud. C. 990, 5. quae ſi vera ſunt, comparabitur 3, 1, 5. μὴ συνεστὸς στρατιωτικὸν et 6, 7, 2. μηδὲ συνεστὼς στρατός. Sed e Sb. coniecturis, dum utraque prope accedit ad litteras vulg., neutra eligenda ſine Mss., quorum opem expecto, dum Sch. in „πρ. temere, *tumultuarie* definita *multitudo*" admittit forſan ſupplementum *ad bellum*, non me id adv. reperiente, niſi ap. Stp. Th. „*temporarie*, ex Theophili Inſtit. pro *ad tempus*" quae notio et ipſa convenit cum vulg. it. alia illa Leisn. in m. Ox. „*tempore* opportuno *ſeparatum*" ignorata quoque a L. Ern. In ſq. non agnoſcit P. inſertum a Mss. duobus καὶ, forte pro *etiam* ſ. etiam adeo, cf. 3, 9, 18. m., elapſum per ſe, ubi in tota formula Noſter modo ad analog.

τὸ δ' ὑμετ.) Pol. vertit, quaſi non habuerit particip. ὂν, ſumtis adi. pro ſubſt., quod procedat in rel., non item in extremo membro τὸ μετὰ ἐμ. μαχ. Unde Bg. diſcedit ſic, ut, praeter δὲ, cf. 3, 14, 9., abſtracta capiat pro concretis, mutato adeo pron. neutr. rei in pronomen perſ. poſſeſſ. ὑμεῖς, ac, praeter reſolutum particip. ὂν in cauſalem cum ſecunda v. ſubſt. perſona, expreſſo adi. εὔτ. etiam per particip., ſed poſtremo membro per finiti verbi perſonam ſecundam iterum, formulam ſimul μ. ἐμπ. commutans de more cum adv., quae ratio adiuvari poterit, quod neutrum pron. adi. admittit ellipſin ſubſt. πλῆθος, e pr., (ſumta tamen voce non ita ampliter, ſed anguſtius, pro numero quovis,) tum ſubſt. μέρος, quod et ſupplent alia in cauſa, cum deeſt ſimul pr. κατὰ, cf. L. Bos. Ell. p. 9. i. 196. m., ut Gs. ad Luc. reddit 1, 743. l. 69. τὸ ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ, *ipſe* nimis *adhuc* ſum *imbecillus*, et 2, 484. l. 5. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόν δέ ἐστιν, me *autem* ut *noris*, talis *ſum*, ſed ap. Thuc., ubi 46, 43. ſq. ad ſe relata eſſent οἱ μέν γε — ὑμεῖς δὲ λ., pergitur l. 46. αὖθις δὲ οἱ μὲν — τὸ δὲ ὑμέτερον, τῆς τε δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι λ., *veſtra vero* ratio *eſt*, (et) *res veſtris viribus inferiores* genere, *et* rel., ad quae Ind. v. ὑμ. „veſtra *conſuetudo*" ſuppleto ſubſt. ἔθος, dum manifeſto τὸ ὑμ. ibi reſpondet priori ὑμεῖς, quo Noſter reſpexerit, alias quoque illum imitatus; ubi debuit Bg. deinde in ſqq. ὑμῖν λ. addere pron. *id*, quia ſane ſevera interpretatio priorum duri quid habeat, etiam per ſupplementa noſtra, *ſed veſtra* multitudo, pars, acies, *cum* ſit *bene ordinata* et *compoſita*, perite *que* pugnans, *tum* vobis *erit* ſalutaris, *tum* illis *pernicioſa*; qua in parte poſtr., praeter ſuum *met* in pron., cf. 2, 12, 11., admittit Bg. aſyndeton, copulam utr. liberius verſam tenente P., poſt cuius Vs. Stp. Th. 2, 458. B. m. „poſſet tamen hic et aliter accipi, videlicet ut ap. Dem. συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, (E.) inſtructi copiis bellicis, et egregie armati apparatu que praediti" quo de cf. Ind. Rsk. idem que ad Polb. p. 47. e. ſqq cum Ind. Ern. it. Luc. (ubi et 2, 911. l. 20. συνεστηκὼς καὶ συγκεκροτημένος, *conſiſtentem* et *compactum*, quo uta-

„κἀκείνοις[r] ὀλέθριον. μετ' ἀγαθῆς σὺν τῆς ἐλπίδος ἀγωνίζεσθε, ὡς Ῥωμαίοις πρέπει[s] καὶ σύνηθες. οὕτω γὰρ τούς τε βαρβάρους ἀπώσεσθε ὑμεῖς[t],

17. niciosum. Bona igitur cum spe dimicate, ut Romanis conveniens est et solenne. 18. Ita enim et barbaros repelletis vos, et gloriam in-

r) Sine iota subscr. in A. al. cf. 3, 10, 11. s) Ms. Ba. πρέπον καὶ συν. sed Ms. Ve. ὡς Ῥωμαίοις τε καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις δεῖξαι τε τὴν προτέραν νίκην πιστώσασθε λ. v. N. t) In Ms. Ba. ὑμεῖς abest. *Mart.* v. N. sed ἡμεῖς in Par. mendose. Sed ἀρὰμ. sine iota per edd. cf. 4, 2, 8.

ris ad Nostri prius πρ. ἀριςμ., ut hic quoddam oppositum sit,) it. Xen. Hell. ubi „Herodian. coniungit πλῆθος εὔτ. καὶ συγκ." sine Vs. at e nostro supplemento, quod et distinctionem maiorem post ἐναντ. respuit; variante Nostro cum αὐτὸς ἀυτῷ 2, 2, 12. et cum 3, 1, 7. ἐμπείρως, per analog. modo, cf. G. Th. *arte* pugnandum *est*, et 3, 4, 3. sed sine Ind. ap. Dem. 71, 25. ὃ πᾶσι μὲν ἐςιν ἀγαθὸν καὶ σωτ. cui opponit Noster de suo ὀλ. Denique Ms. pron. bis aliud primae pers. ἡμ., nec in P. deprehendendum, per se consistit cum §. pr. ταττωμ., ut vulg. cum §. sq. ἀγων. cf. §. 14.

μετ' ἀγαθ.) Variatur cum 2, 13, 4. e. μετ' ἀγαθῶν ἐλπίδων ἐλθεῖν per numerum et artic. it. cum pr. §. μαχ. per syn. ἀγων. et in hoc cum adiunctis scribitur ad analog., ubi Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) potius cum Sch. pro syn. modo P., etiam liberi in rel.

πρέπει) Congruentius, Ῥωμ. πρέπον καὶ σύνηθες. *Sylb.* quem cum πρέπον pro πρέπει legit, probo. *Stroth.*

Cum praebeat Ms. unus idem, ac per se in finibus confusio possit cogitari: tamen, cum libri rel. et P. in vulg. maneant, glossa erit et ingenium librarii, volentis id, quod Sb., ut copulentur secum duo eiusdem generis vocabula, h. e. duo adi., quum tamen frequens sit enallage haec s. inconstantia, qua iunguntur privum v. et phrasis, (qualis hic est elliptica, ad variandum cum 4, 12, 13. 15. pro συν. ἐςι) nec solennis modo ap. Thuc. et Sallust. (quos inconstantissimos in scribendo constat,) sed et ap. Cic. cf. Niz. *quid* deceat *et* quid *aptum* sit *personis*; unde Bg. fuerit liberior in hoc v., ut contra P. in adi., etiam in addito adv., cf. 2, 1, 10. sed in Ms. formam aequalem 4, 5, 11., iungente haec argumenta duo Nostro de suo. Altera autem res Ms. Ve. manifesto est a lapsu scribae, ob eandem vocem Ῥωμαίοις ab ὡς transeuntis ad postr. Ῥωμ., praeter quem saltum deinde mendosa sunt rel., confusis iterum αι et ε, cf. 2, 10, 3. it. α et ε in aor. πις. pro fut. cf. 1, 6, 21. e. 3, 12, 2. una cum divisa male voce, et omisso τὲ, ut alias, sed hic ob pr. artic. cf. 4, 13, 6. 12.

οὕτω) In Ms. Bg. omissum pron. ὑμ. restitui, cum procedat cum verbo eiusdem pers., etsi ad variandum modo hic additur, oppressum in pr. §. ἀγων., (quo et respexerit Ms. Ba. Glossator,) et quanquam neglexit quoque P. cf. 2, 10, 10., libere adiungens contra aliud pron. ad βαρβ. cf. 4, 11, 4., quos per analog. Noster iungit cum v. ἀπ. ubi Stp. Th. aliunde per Lat. Bg. e P. it. Dres. lib. de V. med. p. 211. cf. Bud. C. Poll. 1, 166. Suid. 1, 254. i. 275. i. 302. e. sq. m. non coll. ad Hes. 1, 448. i. 462. m.

„καὶ, δόξης κλέος ἀράμενοι μέ-„γα, Ῥωμαίοις τε καὶ πᾶσιν „ἀνθρώποις δείξετε u, τήν τε

gentem adepti, Romanis et omnibus hominibus ostendetis, priorem que victoriam vobis

u) Colon in Ms. Ba. ut punctum in A.

507. m. Thuc. 201, 26. ὑμεῖς ἀπεώσασθε, ubi Vs. quoque negligit pron. hoc, cum Ind. it. Sb. Luc. Xen. Bach. et Cyr. Dem. M. O. Nov. T. 6. p. 496. Phil. p. 750. i. et act. de hostibus itidem Xen. Z. Pol.

δόξης κλ.) Uno tantum subst. reddit Bg. e P. duo haec, de quibus miror neminem quid per Notas monuisse, et solum Stp. Th. 2, 269. E. e. „Herodi. δόξης et κλέους copulavit: alicubi vero dixit δόξης κλέος“ quae sustineantur per analog. illam, cum in regimine iunguntur subst. notionis cognatae, h. e. genus et species, s. pars et totum, s. minus et maius, ut in Gr. ap. Eur. Rhes. v. 392. νεῶν πρήσων σκάφη, incensurus *naves*, et Troad. v. 538. νεὼς ὡς σκάφος κελαινὸν, navis *veluti* scapham *nigram*, ubi *σκ. alveus*, cf. L. Ern., sed in Lat. ap. Cic. p. leg. Man. c. 7. e. gloria *nominis*, quod non tenet G. Th. sed tamen *laudum gloria* 817, 95. et cum explic. quadam 45, 71. e Cic. ep. fam. 2, 4, 6. ubi v. Cort. cui add. ap. Virg. A. 2, 82. *inclyta* fama *gloria*, ubi tamen est casus alius simul sextus, cf. Heyn. et Metaphr. Ru., dum per se distinguuntur nostra subst. Gr., cf. Eur. Iph. in Aul. v. 566. τὸ δέον, ἔνθα δόξα φέρει κλέος, (quod, pro libera Vs. Barn., reddiderim, *cuius* fama *affert gloriam*, i. quae res ubi per famam et sermones hominum diffunditur, parit gloriam et honorem,) et Thom. M. p. 247. it. Ammon. p. 45. et de κλ. ad Orph. Arg. v. 3. cum Heyn. ad Virg. A. 6, 197. Ut adeo hic dederim e Cic. illo *laudum* gloriam *adepti*, et, quum tolerarit quoque Sb. Ind. sine Vs., nondum crediderim ex altero Nostri loco 6, 3, 12. δόξης καὶ κλέους ἐπιθυμήσατε per glossam e marg. in textum venisse δόξης, cum olim fuisset ἀρετῆς κλέος ἀρ. μέγα, aut ἀνδρείας κλέος λ. cf. 1, 5, 24. τὴν δόξαν — ἀνδρείας ἀπολέσεσθε, et formulam ipsam κλ. ἀρ. ap. Bud. C. v. αἴρ. et Stp. Th. 1, 208. B. ex Hes. ἀ. v. 107. cui add. ap. Hom. 'Οδ. ν', 422., quam in Nostri poëticis ponam, repertis praeterea his, μέγιστον κλ. ap. Lyco. et Dion. H. S. T. 1. sed μέγα κλ. Rs. Or. V. 6. et ap. Theogn. v. 865. ἀρετῆς μέγα κλ. οὔ ποτ' ὀλεῖται, (partim ex Hom. 'Ιλ. β', 325.) it. ἀρετῆς κλ. ap. Dion. H. I. l. it. sine Ind. ap. Polb. 2, 579. e. τὸ κλ. τῶν ἰδίων πράξεων λ. *rerum*, a *se* gestarum, *gloriam*, et syn. ap. Orph. h. 32, 9. αἰεὶ ἐπ' εὐδόξοις κλέος ἔργοις ἐσθλὸν ἄγουσα, cf. L. N. T. Poll. 5, 158. i. Hsy. cum N., Ind. Vig. Hom. cui add. 'οδ. γ', 83. Hesd. Orph. Soph. Ai. Lyco. Theog. Thuc. cum Bauer. Or. Ael. V. h. Luc. cum 1, 183. N. 27. et sine Ind. ap. Dem. 617, pen. sed in rem criticam Abr. ad Aesch. 1, 390. i.

δείξετε) Simul cum hac enunciatione abit P. aliorsum, non tantum oratione contracta, sed etiam mutato ordine, sed ut nulla lectio inde fieri nova queat, prope accedens ad textum vulg., ille autem hinc sese expedierit iterum utcunque. Sed Bg., retinens lectionem vulg., non certo ostendit, quo retulerit membrum pr. et v. δειξ., ad pr. subst. κλέος, (quod innuerint edd. per punctum post δειξ.) an ad sq. subst. νικ., aut ad postr. membrum et particulam ὡς, quia hanc aliter expressit, quam pro ὅτι, Lat. *quod*, commutando cum inf. Et tamen potissimum sic se-

„προτέραν νίκην πιστώσεσθε, ὡς „μὴ δόλῳ καὶ ἀπάτῃ παρασπονδήσαντες ἠδικήσατε [x], „ἀλλὰ δι' ὅπλων νικήσαντες „ἐκρατήσατε." Τοιαῦτά τινα εἰπόντος αὐτοῦ, οἱ στρατιῶται, τὴν ἀνάγκην τοῦ πράγματος ὁρῶντες, παρετάττοντο, κἀν [y] τοῖς ὅπλοις ἦσαν.

asseretis, *quia non dolo et fraude*, *nec violato foedere iniurii*, *sed armis superan-*
19. *tes viceritis.* Talia quaedam locuto illo, milites necessitate cognita in aciem consistebant, et in armis erant.

x) In Ms. Ba. ἠδικήσατε abest. *Mart.* v. N. y) Sic Bs. 2. L. Stp. rel. pro κἀν sine iota, in A. al. cf. 4, 6, 3. 1, 13, 16.

cerim rectionem, ut ὅτι ista notione pertineat ad v. utr. δειξ. et πιστ. sed δειξ. absolute stet, ac membrum totum τήν τε — πιστ. interiectum sit obiter iterum, cf. 3, 11, 3. Sic videtur et Stp. Th. rexisse 3, 146. C., servata partim Vs. P. „*fidem facietis* priori *victoriae*, nimirum *non dolo* ullo *aut* fraude, *sed* virtute *eam* a *vobis* partam *esse*." Et si in formula hac, ad analog. a Nostro conficta, sumamus, Attico more praemissum acc. τὴν πρ. νικ., cum pertinuerit ad sq. membrum, v. c. δι' ὅπλων τὴν προτ. νίκην νικήσαντες ἐκρ., quam phrasin alibi habemus: multo magis rectio patet mea, sensus que conficitur idem, qui et in vulg. lectione debet esse, opinor, *Romanis* que *et* omnibus *hominibus* ostendetis *et* comprobabitis, *vos* in priori victoria *non* dolo *ac* fraude *contra* fedus *deliquisse*, sed *armis* superando *vicisse*, proprie quidem, de priori victoria certo quodam argumento declarabitis; quae sententia an sit in Bg. Vs., nescio, nihil edicente G. Th. sed Nostro respiciente ad 4, 11, 9. usque ad §. 15.

ὡς μὴ) Addiderat P. ad subst. iterum pron. τινὶ, cf. 4, 10, 5., ut Bg. e pr. repetit neg. μηδὲ ad particip. παρ., quod vitari potuit, ut in N. pr. ostendimus, reddendo per praep. et subst., vel per ger. transpositum, *deliquisse* violando *federe*, cf. §. 13., ut concinnitas Nostri servaretur, quae necatur a Ms., (cf. 2, 15, 11. hic verbo ἠδικ. omisso sine idonea caussa, ut alibi aliis, sed nec in P. comparente,) et est aliqua etiam in formula δι' ὅπλ. (qua variatur cum διὰ τῶν ὅπλων 2, 6, 7. e. omisso artic. it. cum superioribus ὅπλοις et τοῖς ὅπλ. ap. Bg. e P.) relata nudis abl. δόλῳ κ. ἀπ., quibus variatur cum μετὰ πανουργίας ἢ δόλου 2, 9, 15. e., iunctis et ap. alios, cf. D'Orv. Ch. p. 392. e. cui add. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Theogn. v. 67. it. cum syn. τέχνη et alio Ind. Dem. sed per syn. formulam δι' ἀπάτης Ael. V. h.; libere addente P. aliud subst., v. c. δι' ἀνδρείας καὶ ὅπλ., ut compar plenius esset, et in secundo membro etiam duplex subst., cum tamen concinnitas summa et alibi negligatur a Nostro, copulante hic de suo per discrimen aliquod verba νικ. et ἐκρ., quae alias sunt syn. (ut Lat. Bg. cf. G. Th. v. *sup.* 660, 35.) et per analog. δι' ὅπλ. cum v. νικ., cf. 1, 3, 12. et Dem. 171, 2. 4.

τοιαῦτα) Omittente P. duo pron. severior est Bg., cf. 4, 9, 6., qui opprimit tamen ex eodem gen. τοῦ πρ., ad Lat. rationem, saltem e G.

Ἅμα δὲ ἡλίῳ ἀνίσχοντι ἐφάνη Ἀρτάβανος σὺν μεγίστῳ πλήθει στρατοῦ. ἀσπασάμενοι δὲ τὸν ἥλιον, ὡς ἔθος αὐτοῖς, οἱ βάρβαροι, μεγίστῃ τε[z] κλαγγῇ[a] βοήσαντες, ἐπέδραμον τοῖς Ῥωμαίοις τοξεύοντές τε καὶ κα-

Mox autem sole oriente apparuit Artabanus cum in-
2. gentibus copiis. Salutato autem sole, de more, barbari maximo clamore vociferantes ingruunt Romanis, sagittis petentes et equis in-

z) τὲ omissum mendose in ed. Bss. 2.

a) κλαγκῇ Ms. Ba. vitiose, confusis iterum litteris, cf. 3, 12, 10. et N.

Th. et Indd. inspectis, ut addiderit Noster modo per analog., dum nihil reperi, quam ap. Niz. fatalis *necessitas* rerum *futurarum*, cf. cum gen. aliis ap. Luc. Ios. Thuc. cum Abr. Dl. p. 186. e. it. sine Ind. ap. Is. Pan. Mor. p. 59. i. cf. de ἀν. in alios usus ib. p. 56. e. L. N. T. in primis Schw. cum N. Foes. Suid. Hes. cum Indd. Hom. Orph. Call. Tyrt. Theogn. Valck. Eur. Ph. Abr. ad Aesch. T. utr. Thuc. Herdt. Diod. S. Luc. Ael. V. h. Aes. Fa. Xen. Z. Rs. Or. V. 4. 7. 8. And. Dem. ap. quos nec cum v. δρ. (ut nec ap. G. Th. in Bg. e P.) iuncto illo adeo ad analog. modo. In rel. Bg. deserit P. ut Sch. in „παρ. *in* acie *stabant*" quod novit Stp. Th. aliunde, non illud Bg., pro *se* in aciem *locabant*.

ἅμα δὲ) Adv. temporis addit Bg. iterum, cf. 2, 11, 2., reddens cum P. formulam ἅ. ἡ. ἀν. cf. 3, 4, 8., it. partim in πλ. στρ., brevius, quam 3, 13, 11., variante rursus Nostro cum 4, 14, 2. 6. 12.

ἀσπασάμενοι) Ut *autem* solem *consalutarunt* s. adorarunt. *Sylb.* v. Lips. ad illud Tac. 3. hist. 24, 5. *orientem solem*, (ita *in* Syria *mos est*,) *tertiani* salutavere. *Boecl.*

Ibi Lipsium habere etiam locum nostrum de Parthis, (ritum ac cultum hunc a Persis, vel cum iis saltem communem habentibus, ut alia, cf. Heyn. Hist. 2, 421. i.) notaram quondam, non item, an cum Vs. ubi liberior P. et altera Sb. convenit cum alia phrasi ap. Arist. Plut. v. 771. καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον, nihil tenente in rem et formulam nostram Stp. et Gs. Th., sed Heyn. H. l. l. p. 266. m., et libera P. retinente Bg. in sq. ὡς ἔθ. α., cf. 1, 5, 2. 1, 16, 8. 3, 8, 5. quo cum extr. loco variatur per oppressum iterum v. subst. Ad sqq. de aliis barbaris quoque ap. Thuc. 312, 40. πλήθει ὄψεως δεινοὶ, καὶ βοῆς μεγέθει ἀφόρητοι, et p. sq. i. πολλῇ βοῇ καὶ θορύβῳ προσέκειντο, sed de aliis 260, 12. βοῇ ἐπέκειντο, ut ad Herdt. 720, 42. βοῇ — ἐπήϊσαν in N. e Plut. ἐπεφέρετο τοῖς — βοῇ πολλῇ καὶ πατάγῳ τῶν βαρβάρων, pro quo Noster utitur phrasi, ad analog. facta, v. c. N. T. φωνῇ μεγάλῃ βοᾷν et Luc. φωνῇ μεγάλῃ ἀναβοᾷν, reperiente me praeterea βοάσομαι τὰν βοὰν λ. ap. Suid. 1, 439. m. ex Arist. it. βοᾷν μέλος λ. ap. Soph. Ai., tum in alios usus v. β. Moer. Hesy. L. N. T. Hom. Hesd. Call. Lyco. Herdt. Dem. Rs. Or. V. 6. Diod. S. Luc. Fi. The. et Aesch. Abr. Dl. Th. cum D'Orv. Ch. sed in rem criticam ap. Call. ep. 44, 5. porro in subst. κλ. ap. Stp. Th. 2, 227. i. de hominibus ex Hom. cui add. Ἰλ. κ', 523. „sic utuntur etiam quidam prosae scriptores, Herodi. l. 4." sine Vs., praeter quem Nostrum tamen non deprehendi, ut eius poëticis apposuerim, hoc sensu quidem et usu,

θιππεύοντες. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, εὐτάκτως τὲ καὶ ἀσφαλῶς συςήσαντες τὰς φάλαγγας, ἑκατέρωθέν τε[b] τοὺς ἱππεῖς καὶ τοὺς Μαυρουσίους παρατάξαντες, τά τε κενὰ πληρώσαντες

3. cursantes. At Romani bene ordinata et caute instructa acie, ac utrinque equitibus Mauris dispositis, cum et intervalla replevissent ve-

b) Hoc τὲ omissum in edd. Par. Ox. et Pat. mendose.

cf. Suid. non coll. ad Hes. κλ., φωνὴ, — βοὴ, cum Poll. 5, 86. 89. et Foes. it. de canibus Xen. Z. P. et Lyco. ubi pro κλαγγάζουσι quoque Var. L. κλαγκαῖσι et γλαγγ., addente P. iterum adv., cf. 4, 13, 14. qui et liber in rel., desertus a Bg. per exquisitius Lat. ad ἐπ. ubi Stp. Th. 3, 1660. D. sine Vs., qui in sq. καθ. 1, 1710. E. „in vulg. lex. *contra* aliquem *equitare*" sine exemplo, quod hic fuerit, ubi Bg. cum Ind. Sb. sed Noster ad analog. scripserit, oppresso acc. pers. pron. αὐτοὺς, quem habet syn. καθιππάζεσθαι, cf. Aeschy. Stanl. cum Suid., ut hoc etiam acc. rei s. loci ap. Diod. S., sicut nostrum infra.

εὐτάκτως) Liberum P. deseruit Bg. partim, etiam Sch. in „εὐτ. decenti ordine, ἀσφ. *magna* cum *cautione*" quorum ad primum adv. cf. Heyn. Epict. p. 91. e. cum Arist. K. Rs. Or. V. 4. Dem. Xen. Cyr. et Bud. C. unde Stp. Th. qui in altero 3, 1172. G. e. hinc „acie instructa et firmatis ordinibus ita, ut tuto pugnare liceret" cf. 4, 9, 8. ubi nescio, an laudati in σ. φ. habeant phrasin hoc sensu, de exercitu quidem in pugna collocando, (pro καθιστάναι τὴν φαλ. ap. Xen. Ἀνβ. 10, 1, 10.) qui sensus tamen in principe latet, cf. Grab. de Protect. p. 5. m.

ἑκατέρωθεν) atque *equitibus* et *Mauris* utrinque *dispositis*. Pol. autem vertit, quasi legerit, aut legendum censuerit, τοὺς ἱππεῖς τοὺς Μαυρ. s. τοὺς Μαυρ. ἱππεῖς. *Steph.*

Etiam Bg. Ms. omisit copulam secundam καὶ, sed forte culpa scribae, quia libri retinent omnes, et, quanquam Mauri s. Numidae laudantur, ut equites, infra 7, 9, 3. 13. et ap. Zos. 1, 52, 10., tamen etiam ab equitibus distinguuntur 8, 1, 5. in loco simili ἑκατέρωθεν παρέθεον αἵ τε τῶν καταφράκτων ἱππέων ἶλαι, καὶ Μαυρούσιοι ἀκοντιςαὶ, qui quidem ἀκοντιςαὶ, vel etiam simul τοξόται, cf. 7, 2, 2., hic intelligentur in equis, ut saepe ap. Nostrum, et adeo per copulam illam iungentur tum universi equites, tum maxime equites cum iaculis et sagittis, sive potius duae species equitum, gravium ac levium, quos proprie nullos habuisse dicunt, nisi Numidas, cf. Lips. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 146. et de loco horum in cornibus (indicatis hic per ἑκατ. et oblique a P.) p. 157 sq. 185. quanquam isti Latt. Intpp. potuere quoque sumere καὶ pro explicante particula, *idque* s. *et quidem*; quo sensu licuit omitti et statui hendiad., unde nondum volui restituere in Bg. Vs., quae est partim e P. ad sq. παρ., ubi cum Xen. Cyr. 4, 2, 27. e. τοὺς δὲ ἱππέας ἑκατέρωθεν, ὥσπερ εἰκὸς, παρέταξε, ed. Th. V. 1. p. 218. l. 13. e. equites *ex* utroque *latere*, ceu *par* erat, *disposuit*, cf. de act. Abr. Dl. Th. Xen. Ag. 2, 15. it. Cyr. 3, 3, 43. et cum pr. εἰς Rs. Or. V. 8. Din.

τά τε κενὰ) Cum Lat. Bg. e P. tenet Sch. modo „κ. pro subst." ubi

τῶν κούφως καὶ εὐσταλῶς ἐκτρέχειν δυναμένων, δεξάμενοι τοὺς βαρβάρους, ἐμάχοντο. καὶ οἱ μὲν βάρβαροι τῷ πλήθει τῶν τόξων [c], τοῖς τε ἐπιμήκεσι δό-

litibus expeditis ad excurrendum; excipiebant bar-
4. baros et dimicabant. Ac barbari quidem multitudine sagittarum, et praelongis ha-

c) τῶν τοξευμάτων Mss. Ve. et Vi. v. N.

ſupplebitur διαστήματα ſ. χωρία, ſcil. inter ſingula agmina ſ. corpora manipulorum, aut etiam intra ordines et acies, (ellipſes has neſciente L. Bos.) cf. Lipſ. l. l. p. 152. m. 157. ſq. et de Gr. neutro abſolute Ind. Luc. (ubi 1, 461. l. 9. Gs. Vs. κενὰ, ſpatia *vacua*) Ael. V. h. Suid. 2, 295. m. Foes. p. 203. a. e. cum p. pr. e. ſq. ubi et plene τὸ κενὸν χωρίον, ſed cum gen. Diod. S. Abr. Dl. Th. et D'Orv. Ch. p. 550. at per ellipſin aliam in L. N. T. Krb. Nr. 2. it. in εἰς κενὸν, quo de cf. Diod. S. et Lyc. v. 1191. it. ἐν κενοῖς ap. Soph. Ai. v. 986. ubi ſuppleas ἔπεσι ſ. ῥήμασι, it. in fem. διὰ κενῆς Abr. ad Aeſch. 1, 71. e. it. Lect. Ar. p. 317. i. Suid. 1, 555. m. Hes. 1, 945. i. cum N. it. Vig. et L. Bos. Ell. in utr. ubi et ſupplebitur αἰτίας, ſed maſc. de perſ. abſolute Luc. 1, 553. l. 45. cum Hom. Polb. et Xen. M. S. denique per ſexum varium cum ſubſt. aliquo Soph. Ai. (cum Suid. 2, 295. m. non coll. ad Hes. 2, 227. N. 9.) Orph. Hesd. Lyco. Call. Abr. ad Aeſch. T. 1. D'Orv. Ch. Rs. Or. V. 4. Dem. Xen. 'Ανβ. Luc. Dion. H. S. T. 1. Plut. Krg. Fa. Aes. ſed in rem criticam et confuſionem cum καινὸς et κοινὸς D'Orv. Ch. Abr. Dl. Th. Geop. et Lyco. v. 1191., ſcribente Noſtro forſan ad analog., etiam cum v. πληρ., dum Bg , praeter mutatam copulam τὲ iterum, cf. 2, 15, 7., deſerit P. etiam in ſqq. ubi videntur a Noſtro per periphraſin indicari *velites*, ii que vel in equis, vel ſolum pedites, intra equitum turmas aut ordines diſpoſiti, cf. Lipſ. l. l. p. 100. ſqq. ubi p. 101. e. e Liv. „de pugna Africana Scipionis in Annibalem, velitibus — *ea* tunc *levis* armatura *erat* — vias *complevit*" Noſtri τὰ κενὰ πληρ. unde et Bg. proprium expreſſit, etiam e P. ſumtum de iisdem ſolenne epitheton *expeditis*, quod tamen ſimul vicem ſuſtinet adiuncti particip. δυναμ., pro quibus licuit *velitibus*, qui *facile* et *expedite* excurrere *valerent*; copulatis iterum per copiam ſyn. adv. cf. de κ. tropice Abr. ad Aeſch. 1, 97. e. ſed phyſice Thuc. Xen. M. S. et Foes., ubi et εὐσ. cum Lat. noſtro, etiam ap. Poll. 7, 43. Sb. Ind. et Stp. Th. hinc cum P. Vs. it. in v. ἐκτρ. quo cum ſunt iſta adv. per analog., (cf. G. Th. celeriter *et* expedite *percipere*, it. *pervenire* facilius *et* proclivius *ad laudem nobilitatis*,) ubi Sch. „de equitibus, ex acie excurſionem facientibus" reperiente me id v. tropice de re cum pr. ἐς, pro evenire, ap. Lyco. ſed de perſ. phyſice, extra bellum, ap. Luc. at de militibus ap. Xen. 'Ανβ. et Ind. Hell. v. ἔκδρομος (quo de cf. Abr. Dl. Th.) „in re militari οἱ ἔκδρομοι ſunt, qui, cum ſteterint hactenus intra ordines aciei, nunc repente excurrunt, procurrunt, ut ſumma vi impetum faciant. — Ita ἐκτρέχειν, *vorrücken*, bis 4, 3, 10. (ἀντεξέδραμον et τῶν συνεκδραμόντων) et Herodi. 4, 15." quod adeo fiat etiam de peditibus, cf. de velitibus Lipſ. l. l. In rel. liberrimus P.

καὶ οἱ μ. β.) Omiſſo hoc ſubſt. (quod repetit Noſter in vicinia per ſimplicitatem ſuam) ſubſtituerat P. pron. relat., oppreſſa ſimul copula, ad-

ρασι τῶν καταφράκτων, ἀπό τε ἵππων καὶ καμήλων τιτρώσκοντες αὐτοὺς, μεγάλως ἄνωθεν ἔβλαπτον. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τῶν μὲν συσταδὸν [d] μαχομένων

stis cataphractorum ex equis et camelis vulnerando ipsos maiorem desuper affligebant; Romani autem eos quidem, qui cominus pugna-

d) συστάδην Mss. Ba. et Ve. ut 4, 7, 2. e.

dens contra suum adv. cf. 4, 14, 6. et in glossam Mss. in vocabulo τόξων ambiguo, praeter 1, 14, 18. e. similem, quoque Hes. 2, 1401. i. τόξον, κυρίως αὐτὸ τόξον· δηλοῖ δὲ καὶ τὴν τοξικὴν ἐμπειρίαν, καὶ αὐτὰ τὰ βέλη, forte sic legenda αὐτὸ τὸ τόξον, — καὶ αὖ τὰ β. quarum notionum media respiciat Hom. illud Ἰλ. β', 718. τόξων εὖ εἰδὼς, cf. Schol. ad Ὀδ. φ', 90. ubi est quarta, pro pharetra cum telis et arcu, cf. v. 53. sq. 59. sq. vel etiam arcus cum telis tantum, cf. v. 74. sqq. 81. 97. 124. 135. et 148. ubi est *arcus* simpliciter, sed in Nostri sqq. 4, 14, 6. e. pro μακροῖς δορ. ad variandum, ubi Bg. e P., et super κατ. Boch. Hier. P. 1. l. 2. c. 2. p. 78. „quale est, quod in Artabani Parthorum regis copiis, in praelio adversus Macrinum, barbari cataphracti Romanos sagittis et contis graviter affligebant ἀπό τε ἵπ. κ. κ. τιτρ. αὐτοὺς, ab *equis* et *camelis* eos *vulnerantes*, ut habet Herodi. l. 4. In Africa etiam idem usurpatum ex Veget. scimus.“

τῶν καμήλων) Usum olim camelorum in militia fuisse ap. aliquot gentes, Vegetius auctor est l. 3. c. 23. ubi v. N. Stew. et praesertim Herm. Hugo de milit. equestri l. 1. c. 5. *Boecl.* Ex h. l. it. §. sq. 6. et 4, 14, 6. patet, Artabanum adversus Macrinum Camelos produxisse. Produxerat etiam contra Lucullum Mithridates, contra Scipionem Antiochus, v. Plut. in Lucull. et Front. Strateg. 2, 4, 12. *Leisn.*

Turbat P. ordinem orationis et seriem, ob contractam periodum, deserta quoque severitate in vocabulis reddendis, ubi Leisn. supra Bg. Ms. „f. maiorem in modum“ quod olim recepturus sum, quia Bg. pro pos. etiam alibi adhibet comparat. gradum, tum in hoc ipso adv. 2, 3, 17. et quia tota illa formula Lat., a G. Th. non explic. 179, 14., non magis pro aliquo adv. privo superl. gradus valere potest, quam pro aliquo positivi, ut diserte Lex. Apin. „i. e. vehementer“ quo sub Lat. etiam in Gr. μεγ. Stp. Th. tenuit nostrum locum, et alii vertunt, cf. 2, 3, 17., me quidem, ut propius ad Gr., reddente *magnopere*, sed liberius P. qui plane neglexit alterum adv. ἄνωθ., ubi Bg. cum Gedik. supra 4, 14, 6. quod sic physice cum pr. ἀπὸ procedet ad analog. eiusdem formulae de tempore 2, 8, 3. e., quanquam videtur et hic valere pro superne, i. in summis corporum partibus, in capite; nisi etiam legendum ἄπωθεν, *eminus*, quod ipsum Stp. Th. habet cum pr. ἀπὸ, cf. Ind. Z. Xen. Pol. v. ἄποθεν, cum N. et supra ad 1, 12, 17. e Dion. H., dum P. in pr. substituit pro pron. αὐτ. nomen proprium e §. pr., nunc ipse tolerans proxime seq. Ῥωμ.

τῶν μὲν συσ.) Discedit hic secundo Noster a Dione, qui 1334, 81. simpliciter ait, Romanos esse victos, pugna commissa de aquis; nisi ibi narratur levis velitatio, a Nostro praeterita; ubi liberior iterum P., etiam

ῥᾳδίως ἐκράτουν [e]. ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς [f] ἥ τε ἵππος, πολλὴ οὖσα, καὶ τὸ τῶν καμήλων πλῆθος ἐλυμαίνετο, προςποιούμενοι ἀναχωρεῖν [g], τριβόλους τὲ [h] καὶ

6. rent, facile vincebant. sed ubi ipsos equitatus nimius et camelorum multitudo infestare coepit; simulantes se recedere, tribulos alia que

e) Hoc punctum in A. al. pro colo Stp. rel. et commate Bs. 2. L. f) In Ms. Ba. αὐτοὺς abest. *Mart.* v. N. g) ἀνεχώρουν· τριβ. Ms. Ve. v. N. h) τὲ abest mendose in Par. cf. §. 3.

addito suo adv., ut §. pr. sed in ῥ. cum ἐκρ. ut Luc. 1, 398. l. 67. τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, cf. G. Th. in v. *fac.* et *supero* 660, 35.

αὐτοὺς) Omissum a Ms. sine causa probabili pron. nec comparet in P., aliorsum flectente orationem et contrahente etiam in πολ. ὁ. ubi ad Bg. Lat. cf. 1, 2, 3. 1, 17, 24. it. ad periphrasin in v. ἐλ. 4, 10, 1. sub cuius Lat. Stp. Th. 2, 738. A. m. hinc sine Vs. profert aliam lect. τῶν καμηλιτῶν, forsan e P. *camelitarum* s. *chamelitarum*, quod vocabulum, ignotum G. Th. et L. Schell., in Vs. quibusdam erat, ut A. 2., non item in illa Antverp. cf. Ios. 2, 60. s. 4. i. τὴν στρατιὰν — πλήθει καμήλων συντριβεῖσαν. Alterum Ms. Ve. tempus aliud impf. ἀνεχ., procedens sic, ut, per se sumto particip. προςπ., pro adv. *simulate* s. syn. formula *per simulationem*, cohaereat cum inferiori tempore eodem v. ἐρρ. per sq. τὲ, (quod in vulg. lectione ad subst. τριβ. pertinebat, in Vs. cum Bg. e P. per se omittendum,) tamen videtur potius prodere librarii errores in litteris, tum in α et ε, cf. 4, 14, 18. tum in ου et ει, cf. 3, 14, 4. cum maneant in vulg. cum Mss. rel. quoque P. oblique, ubi per analog.

τριβόλους) Simili stratagemate usus Miltiades ap. Nepot. c. 5. (ubi tamen nihil de tribulis,) Cleomenes ap. Frontin. 2, 9. *Leisn.* Forte σιδηρίων. *Reisk.* Congruentius fortassis ὀξυτάτας ἐξ. *Sylb.* mallem ἔξοχα, alioquin transpositis vocibus sic legendum videretur: τριβόλους τε καὶ σιδήρων ὀξυτάτων ἐξοχὰς, καὶ πολλὰ ἄλλα τεχνάσματα περικείμενα. *Stroth.*

Primo Mss. lectio fuerit orta vel per confusionem vocabulorum, vel per ingenium librarii, offendentis in πολλὰ, quasi praeter veritatem dicto, ut substituerit lenius τινὰ, vel denique sic, ut, cum olim fuisset πολλὰ ἄλλα τινὰ, (ut supra copulatum pron. postr. cum primo adi. 1, 12, 2. πολλή τε τὶς λ.) excideret πολλὰ ob simile ἄλλα, vel violenter extruderetur, ut supra cum alia adi. cf. 2, 13, 5. 3, 6, 10. 3, 14, 17. tum πολλὴ 3, 2, 4. et τὶ et ἄλλων 3, 4, 11., sicut consentire videtur P. cum Mss. in *tribulos* alia *que* rel., si oppresserit pron. τινὰ, ut 4, 14, 19., sed contra, oppresso adi. πολλὰ, cf. 4, 7, 12., manere in vulg., quam Bg. premit, ut per se probam, et in sermone utr. obviam, cf. vel Dem. 514, 8., nec rei ipsi repugnantem, in primis si adi. πολλὰ crassius sumatur, nec de maximo numero; quem numerum, etsi non definire possum, absentibus in hanc rem libris, ac tacente Lips. in de milit. Rom., tamen nec oppugno, habens ad τριβ. modo alia notione L. N. T. Ind. Geop. sed nostra ap. Wess. ad Diod. S. 2, 310. N. 12. it. e Plut. τριβόλους σιδηροῦς ap. Stp. Th. qui eadem fere profert, quae ap. G. Th. v. *murex*, sed in v. τεχν. hinc „*tribolos* alia *que* acuminata *machinamenta*" partim e P., quo sensu physico tantum e Nostro notat, reperiendum forsan ap. Luc.

πολλὰ [i] ἄλλα τεχνάςματα [k] σιδήρων, ὀξυτάτας ἐξοχὰς πε- multa machinamenta ferrea, acutissimis angulis praedita,

i) In Ms. Ba. abest πολλὰ, et legitur ἄλλα τινὰ τεχν. *Mart.* Et sic quoque in Mss. rel. v. N. k) Praeter comma hic in ed. Bs. 2. L. al., erat in edd. omnibus, et tacite in Mss. σιδήρων ὀξυτάτων ἐξ. v. N.

ut tropico ap. Suid. Ammon. Thom. M. p. 845. i. cum Ind. Xen. Hell. et Fa. Aes. sed plur. σιδ., tacente Stp. Th., tantum ap. Schol. Eur. Hec. v. 536. at sing. ap. Hom. Hesd. Call. Orph. Soph. Ai. Eur. Hipp. Phoc. Rs. Or. V. 4. 6. Dem. Luc. Geop. Plut. Hs. et Krg. Fi. Pal. et Fa. Aes. cum Abr. Dl. Th. et L. N. T. (ubi et adi. affine cum Suid. Hesy. Dem. Luc. it. Fi. Aesch. et Pal.) sed cum alio subst. in regimine forsan ap. Call. ἔργα σιδήρου et Aesch. Fi. 2, 24. m. τῷ ἀρχείῳ τοῦ σιδήρου, quomodo hic iungo et sumo pro subst. et adi. cum Bg. e P. ubi Noster modo per analog., per quam et aliquoties usurpabat duo subst., cf. 3, 8, 14. e. 3, 6, 23. unde non opus sit emendatione Rsk., pro cuius privo nomine (cf. Ind. Herdt. et Geop.) hic est periphrasis per τεχν. σιδ. In sqq. brevior est P., quam ut liqueat, quid in Cod. suo habuerit, ubi brevissima et lenissima medendi ratio est a me dudum suscepta cum Bg. e Sb. per accus. in ἐξ. quia vulg. gen., ortus e pr. finitione iterum, cf. 1, 1, 3. e. 1, 10. 4. 1, 15, 11. e. 2, 5, 12. e solenni que confusione istorum finium ac litterarum, cf. 4, 14, 1., non ita necessarius est cum pr. σιδ., ut accus. cum sq. ἐξ., quae ad nocendum in re praesenti debebant epitheton tale quod habere; dante Sb. Ind. modo per compendium ambiguum „ἐξοχαὶ σιδήρων ὀξυτ." sed cum lect. vulg. Stp. Th. in v. ἐξ. „*in* quibus *ferra* acutissima *prominerent*" me autem deprehendente praeterea ἐξ. cum gen. aliquo physice ap. Diod. S. sed tropice ap. Long. Mor. cum L. N. T., iterum scribente Nostro tantum ad analog., ubi Bg. perite huc accommodat rem geometrarum, quorum anguli sane sunt etiam *eminentiae*, quoad extrinsecus spectantur, ut nostratium *Ecken*. Sic et modo est analogia in particip. περ. cum adiunctis, ubi, tacente P., sensum quoque vidit Sch. „machinamenta, *circumcirca* habentia *cuspides*" sed ex Ind. Sb.; quibus omnibus nihil Noster, quam periphrasi eloquitur genera prioris vocis τριβ. et nostrorum *Fussangeln* s. *Fusseisen*. Ultima hic res in ultimo v. est, ubi edd. simplex canina littera (cf. 3, 6, 10.) prodat lectionem duorum Mss., quae habet aliam formam verbi contracti, cf. 4, 12, 4. e. ἀμφ., quod thema ῥιπτέω et ipsum habemus infra ap. Nostr. bis, inductum h. l. a librario aut per lapsum in vocalibus, aut per glossam e comparatione illorum ap. Nostr. locorum alius thematis ac formae, vel aliorum scriptorum, aut denique tanquam exquisitius et rarius, (qualia saepe obtrudunt Mss. nostri,) quippe repertum mihi solum modo ap. Ael. V. h. Luc. Dion. H. S. T. 1. Dem. Xen. Z. Pol. Sy. Cyr. et Ἀνβ. 3, 3, 1. (ubi diserte nostrum tempus ἐῤῥίπτουν, sed altero Ind. loco 1, 5, 8. modo ῥίψαντες, quod aeque sit alterius thematis, usurpati sine Ind. ap. Xen. M. S. 3, 1, 7. cf. D'Orv. Ch. p. 309. m.) cum canone ap. Thom. M. p. 783. ῥίπτω μὲν τὸ ἁπλῶς ῥίπτω, ῥιπτῶ δὲ — τὸ μετὰ σφοδρότητος, fere ut Schol. Soph. Ai. v. 239. ubi pro particip. ῥίπτειν — τὸ ἁπλῶς ῥιπτὸν forte leg. quoque in inf., quod vanum discrimen potius illuc revocandum, ut non contractum sit frequentius, ut γράφω, quam γραφῶ, quod cum ῥιπτῶ comparat Bud. C. 813, 15.

ῥικείμενα, ἔρριπτον [l]. παραλανθάνοντα δὲ ἐν ταῖς ψάμμοις, καὶ οὐ καθορώμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἢ τῶν καμηλιτῶν [m], ὀλέθρια ἦν αὐτοῖς. πατοῦντες γὰρ οἱ ἵπποι, αἵ τε κάμηλοι μάλιστα, ἔχουσαι ἁπαλὰ τὰ πέλματα, ὤκλαζον [n] καὶ ἐχώλευον, τούς τε ἐπιβάτας, οὓς

7. spargebant. quae latentia sub arena, nec conspecta ab equitibus et camelorum inſeſſoribus, peſtifera erant
8. ipſis. Quippe illis calcatis, equi, ac cameli praecipue, quibus tenerae ſunt plantae, lapſabant et claudicabant, ſeſſores que, quos geſtabant,

l) Mss. Ba. et Ve. ἐῤῥίπτουν· λανθάνοντα δὲ λ. quod colon quidem habetur quoque in ed. Stp. rel. pro puncto A. al. De rel. v. N. ut de ἐρίπτουν A. cum Bs. 1. m) καμιλιτῶν Ms. Ba. mendoſe, ut καμιλητῶν ed. Bss. 1. n) Stp. et B. addunt καὶ ἐχώλευον. *Leisn.* Nempe in A. fuit ὤκλαζον. καὶ τούς τε ἐπιβ. it. in Bss. Par. et Pat. ſed ut haberent nihil poſt ὠκλ. Bs. 2. R. at comma rel. unde tantum ἐχώλευον acceſſit in edd. caeteris, quarum Boecleri per compendium ſuum innuerit Leisn. cum iſto v. caruerint Bss. cum rel. vitioſe, ut mox ἀπεπεσεῖοντο Par. utr.

παραλανθάνοντα) Mss. ſimplex pro comp. gloſſa eſt, ut ſaepe, cf. 4, 9, 10. et in eadem praep. 4, 3, 15. e. ſicut reddunt etiam Intpp. Lat. per ſimplex, it. Stp. Th. „π. *lateo*, Herodi. l. 4. de tribulis et ferramentis quibusdam acutis, quae ad hoſtium exitium diſpergebantur, παρ. — αὐτοῖς, ſub arenis latentia, et quae non conſpiciebantur" cf. Ind. Dem. cuius ſolam auctoritatem ad Stp. ex Iſocr. addere per Indd. potui, redditurus Lat. *delitere* ſ. *delitescere*, quanquam ap. G. Th., praeter alia, διαλανθ. pro quo 3, 14, 19. et pro ſimpl. aliorum locorum per rarius variatur, et peculiari ratione iungitur cum pr. ἐν, it. per copiam ſubiicitur ſyn. phraſis et explic., cf. G. Th. 36, 36. omnia *latere* cenſebant *in occulto*, neque *eſſe* quidquam, *quod* cerni *aut* intelligi *poſſit*; ſine neceſſitate P. deſerente Bg. in numero ψ. quem plur. Stp. Th. modo tenet ex Athen., reperto mihi tantum ſing., cf. Suid. non coll. ad Hes. Thom. M. cum Moer. Hom. Lyco. Herdt. et Luc., ſed in ſq. καθ. (ubi rurſus variatur cum ſimpl. et ad analog. in paſſ. cum praep.) de perſ. L. N. T. ſed act. Hom. h. in Apoll. v. 136. cum Xen. M. S. at cum adv. ἀκριβῶς Luc. cui add. 2, 233. l. 99., cum pr. ἐν Orph., pro deſpicere e loco editiori Hom. Ἰλ. λ', 337. et Xen. Cyr. ſed de re Theogn., qui add. loco D'Orv. Ch. denique med. de perſ. Hom. Ἰλ. ν', 4., nihil me reperiente ad καμ. ubi Stp. Th. ex Ariſtot. et hinc ſine Vs. et Bg. e P. qui liber in ἐλ. λ. unde et Bg. ad pr. παρ. ſuppletum pron. αὐτὰ mutat in pron. relat. cf. 4, 11, 9.

πατοῦντες) Bg. e P., praeter ſuppletum idem pron., mutat caſum particip. et genus act., deſerens tamen in copula τὲ et rel. unde Sch. partim in „π. *habentes* ungulas *molliſſimas* ſ. ſoleas pedum" hoc ex Ind. Sb. ut Poll. 7, 90. quos deſerit Bg. ut Stp. Th. hinc ſine Vs. poſt Gr. addens „propterea εὔτρωτοι, ſi calcent murices et tribulos" et quia ibant ſine ſoleis ferreis, quae tum in uſu nondum erant, cf. ad Diod. S. 2, 233.

ἔφερον, ἀπεσείοντο. οἱ δὲ ἐπέκεινα βάρβαροι, ἐς [o] ὅσον μὲν ἐποχοῦνται ἵπποις ἢ καμήλοις, γενναίως μάχονται [p]· ἢν δὲ ἀποβῶσιν αὐτῶν ἢ κατενεχθῶσι, ῥᾶστα [q] ἁλίσκονται, μὴ φέροντες τὴν ἐκ συστάσεως μά-

9. excutiebant. Ceterum ulteriores illi barbari, quamdiu invehuntur equis aut camelis, ſtrenue praeliantur; ſi vero deſcendant ex iis aut deiiciantur, facillime capiuntur, haud ferentes ſtatariam

o) In Ms. Vi. ἐς deeſt. *Loc.* Sic habent Ms. Ba. ſine praep. illa ὅσοι μὲν λ. et Ms. Ve. βάρβαροι, ὅσον λ. v. N. p) Comma in Bs. 1. L. pro puncto A. al. et duobus punctis Par. 2. q) Sine iota in una Lugd. cf. 4, 8, 18. 1, 17, 17.

N. 97. it. p. 310. N. 12. et p. 383. N. 13. cf. Hes. Foes. cum Ind. Geop. Polb. et Ael. V. h. et ib. N. quocum Noſter dat peculiari ratione adi. ἀπ. (cf. G. Th. *a teneris unguiculis*,) it. ὀκλ. cum ἐχ. per ſyn. copiam, ab explic. ſ. adiuncto, ſ. genere ac ſpecie, cf. Suid. 2, 675. i. ὀκλάζει, χωλεύει, λ. 754. m. Hes. 2, 737. m. 1587. e. Poll. 10, 47. N. 58. it. 3, 90. N. 5. Foes. Ind. Sb. Luc. Ioſ. Xen. Z. Pol et Ἀνβ. Abr. Dl. Th. D'Arn. L. Gr. Orph. p. 67. N. v. 435. Valck. Eur. Phoen. v. 642. ſed in χωλ. Heſy. Suic. Th. Ind. Hom. Luc. quod peculiari modo de animantibus hic, ut variatum pro 1, 12, 18. e. ὠλισθ. (cf. G. Th. „labor, ὀλισθαίνω, — ὀκλάζω") ut pro mero ib. ἐπιβ. per additamentum οὓς ἐφ. peculiare, it. pro v. ib. ἀπωθ. per ſyn. ἀπεσ. cf. 2, 9, 7. et Dion. H. S. T. 1. 289, 38. οἱ ἵπποι — ἐπὶ τοῖς ὀπισθίοις ἀνίστανται ποσὶν, καὶ τοὺς ἐπ. ἀποσείονται, ſeſſores *excutiunt*. Caeterum Leisn. in m. Ox. ad ὀκλ. „inflexis pedibus procubuerunt. Pauſan. 7, 26."

οἱ δ' ἐπ.) Rectiora pro P. dedit Bg., cf. 2, 9, 1. 3, 4, 18. e. In Mss. lectionibus iam diſſenſus ſuſpicionem facit corruptelae, quae eſt in elapſa pr. ἐς ob ſq. ſyllabam ὅσ., aut extruſa vi, ad variandum per ellipticum genus (cf. 2, 11, 11.) pro pleno proximo 4, 8, 9. unde deinde manſit in Ms. Ve. aliquid veri, ſed ex hoc ortum illud Ms. Ba. per lapſum ſolennem in litteris ι et υ, cf. 3, 11, 6. vel ex ingenio, dum per ſe nominativus ille ad ſenſum redit eundem cum lect. vulg. (cf. 8, 6, 1.) in qua et manet P. unde Bg. cum Stp. Th. in v. ἐποχ. non item in ſq. ubi ille ſuum adv. iterum infercit, cf. §. 5. ſed Noſter γενν. cum μ. per analog., quod adv. modo repertum mihi in Dem. Ind., cf. G. Th. in Bg. cum *acriter*, ſed in v. *pugnare* cum *fortius*.

ἀποβῶσιν) Omiſſum in Bg. Ms. gen. pron. reſtitui ſtatim cum praep. cf. 4, 11, 6. etſi et neglectum a P., qui contra addidit adv. cf. 4, 12, 1., deſertus in v. κατ. ubi cum Bg. aliunde Stp. Th. ſed Noſter ad analog., etiam in ſq. ῥ. ἁλ., cf. G. Th. *facillime* capi *oratione* rel.

ῥᾶστα) Schotti Ms. ῥᾳδίως ἁλ. *Sylb.* Ms. Schotti ῥᾳδ. minus recte. *Stroth.* Conſentit cum illo Ms. etiam P. cf. 2, 11, 4. ſed libere, ut ad ἁλ., ſicut, cum vix confuſio litterarum ac vocum inciderit, in poſit. iſto tantum videtur gloſſa eſſe, cf. 1, 3, 15. 1, 17, 17.

μὴ φερ.) Liberrimum P. deſerit Sch. modo in „ἐκ *ex* congreſſu *pugna*, h. e. quae cominus fit" cf. Bud. C. 697, 19. „σύστασις praelium collato pede pugnatum. Herodi. μ. φ. — μ. i. e. τὴν σταδιαίαν ſ. τὴν συστάδην μά-

χην [r], πρός τε τὸ φυγεῖν ἢ διῶξαι [ſ], εἰ δέοι, ὑπὸ τῆς περὶ τοῖς σκέλεσιν ἐσθῆτος χαύνως παρῃωρημένης ἐμποδίζονται. πρώτης μὲν οὖν καὶ δευτέρας πάσης [t] ἡμέρας, ἐξ ἑωθινοῦ εἰς ἑσπέραν, ἐμαχέσαν-

pugnam: tum etiam ad fugiendum aut inſequendum (ſi opus ſit) circa crura veſte laxe dependente praepediuntur. Primo quidem ac ſecundo die toto, a mane ad veſperam pugnatum, et nox

r) Hoc comma fuit in Bss. 1. pro puncto A. al. vel colo Stp. rel. ſ) Mss. Ve. et Vi. τὸ διῶξαι ἢ φυγ. ſed Ba. τὸ δ. ἢ φυγεῖν εἰ δέοι, ὑπὸ λ. praeter lectionem novam, qua de v. N., etiam ſine Stp. rel. parentheſi (εἰ δέοι) ut in A. al. t) In Ms. Vi. πάσης deeſt. *Lec.* etiam in Ms. Ba. v. N.

χην, ſtatariam *pugn.*" quorum prima repetit Stp. Th. 1, 1794. C. e. ut ſine Vs. Sb. Ind. „ἡ συσταδὸν μάχη, — idem ἡ ἐκ σ. μ." recte comparantes, dum variat Noſter pro adv. iſtis ſupra intra artic. et ſubſt. μαχ. per formulam e praep. cum ſubſt., reſolvendam in adi. et ex analog. tantum confictam, cf. Vig. p. 152. i. ſine Vs. ap. Thom. M. p. 806. σταδαία μάχη, ἡ κατὰ σύστασιν γινομένη, καὶ οὐ κατὰ δίωξιν, ad Dion. C. 1, 33. ἐν σταδίᾳ μάχῃ, „ſtabilis ſ. ſtataria pugna, quae cominus firmo et collato pede fit, oppoſita levibus praeliis, ubi celeri excurſione item que fuga et receptu res agitur, — σταδία μάχη et διαδρομαὶ oppoſita" quo pertinent ap. Noſtr. §. 3. ἐκτρέχειν λ. et clarius infra 6, 3, 14. cf. de v. συσ. Foes. Suid. non coll. ad Hes. Ind. Thuc. v. ξυσ. cum Schol. ſed συσ. Ind. in N. cum Abr. Dl. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. Xen. Z. Pol. Long. Mor. Polb. Dem. cui add. 324, ult. Sed variatur quoque cum 4, 12, 5. οὐ φερ. in pr.

πρός τε τὸ φυγ.) Aut *labentis* equo *deſcribes* vulnera *Parthi.* Horat. (ſerm. 2, 1, 15.) *Memm.*

Ad quem loc. cf. Inttp., nominatim Lambin., ſuper Parthis in bello equitibus; manente P., quanquam cum libertate multa, in vulg. ordine, quem mutant Mss. ſine lucro ad laevitatem, ubi de ſuo Noſter in copulatis his v. ut Bg. in τὲ et in ſq. membro, ſed in ἐμπ. cum P., qui rurſus addit adv. ſuum *ſcil.*, ut paulo ante, neglecto contra particip. παρ., ubi Leisn. in m. Ox. „laxe *ſuſpenſa*" ut Sch. „*pendente* ſ. *ſuſpenſa* laxe *veſte* circa *crura*" ſed modo ad analog. cum pr. περὶ, (cf. Stp. Th. cum παρὰ,) it. cum χ., quod adv. non praeterea reperi, et hinc modo tenet Stp. Th. partim e P. „*laxa* ſ. *fluxa* veſte *praeped.*" nec G. Th. ferente, niſi illud Hor. calceus *laxus* male *haeret* in *pede*, cf. in variationem 4, 11, 10.

πρώτης) Liberrimus P. ſervatur a Bg. tantum in v. ἐμ. et formula ἐξ ἑωθ. (allata ap. Stp. Th. 1, 629. i. ſic „μέχρις δείλης, ἐξ ἑ. a *mane* ad *veſp.* Xen." cuius Indd. nihil praebuerunt, ſed Ael. V. h. modo ἐξ ἑ. *a* ſummo *mane*, cf. Phil. p. 756. F. i. ſed Di. H. S. T. 1. v. ἐξ „ἑ. *a* matutino *tempore*" cui add. 367, i. συμπεσόντες ἐξ ἑ. μέχρι μεσούσης ἡμέρας ἀντεῖχον, *a* mane *usque* ad *meridiem*, it. Euſ. H. E. Re. 2, 201. l. 38. ἀπὸ ἑωθινῆς ἕως ἑσπέρας, a *prima* luce *usque* ad *veſperam*, it. in ellipſin ſubſt. χρόνου L. Bos. p. 377. e. „*a* tempore *matutino*" ſed aliam ap. Stp. Th., tum in ἑωθ. Hes. Suid. Diod. et Luc. ut Noſter per analog. coniunxerit cum εἰς ἑσπ.) neſcio, an et in omiſſo adi. πασ. cf. 14, 11, 13. quod in Mss. ex-

το· καὶ νὺξ ἐπελθοῦσα διέλυσε[u] τὰς μάχας[x], ἑκάτεροί τε[y] ἐπανῆλθον[z] εἰς τὰ ἑαυτῶν στρατόπεδα, νικᾶν[a] ἀξιοῦντες. τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ συνῆλθον εἰς τὸ αὐτὸ πεδίον μαχόμενοι[b].

ſuperveniens diremit praelia, ac utrique reverſi ſunt in ſua caſtra, victores ſe
11. eſſe putantes; tertio vero die convenerunt in eundem campum pugnaturi.

u) διέλυε Mss. tres v. N. x) Colon in Ms. Ba. ut punctum in A. cum Lugd. y) Hoc accentu etiam in Ms. Ba. ſecus ac 4, 13, 5. z) ἐπανήρχοντο ἐς τὰ λ. Mss. Ba. et Ve. quorum de praep. ſyn. cf. 1, 11, 9. ſed de rel. lect. v. N. a) Sine iota in A. al. cf. 3, 9, 13. b) μαχούμενοι Mss. Ba. et Vi. ſed Ms. Ve. μαχούμενοι καὶ σαγηνεῦσαι· οἱ δὲ Ῥωμ. omiſſis rel. per ſaltum librarii ſine cauſa conſpicua, cf. 4, 13, 2. 4, 14, 17. ſq. et de lect. rel. v. N.

cidit ſine idonea cauſa, ut alia adi. cf. §. 6. aut vi extruſum eſt, quaſi ſufficerent ἐξ — ἐσπ., cum tamen univerſum definiatur ſic magis; ut recte ſervarit Ms. Ve. et ego in Vs. Bg. reſtituerim.

καὶ νὺξ) Omiſſa a P. copula cf. 4, 3, 18. et particip. ἐπ. cf. 4, 12, 12. non item a Sch. „*quum* ſuperveniſſet *nox*“ cf., praeter v. ἐπ. cum aliis rebus e notione temporis ap. Theogn. et Mus., maxime Herdt. 624, 51. τοὺς ἀγωνιζομένους νὺξ ἐπ. διέλυσε, *interventu* noctis *diremti ſunt*, p. 339. N. 52. cum Ind. „de nocte ingruente“ quo de Lat. et Bg. alibi, Luc. 1, 7. l. 66. ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, λ. primis *tenebris*, ſed alio ſenſu ap. Stp. Th. 1, 1270. A. m. „ἐπερχομένῃ νυκτὶ, nocte *ſequenti*, (2, 753. E. e.) in illo διαλύειν τὰς μαχ. ap. Herodi. libenter verbum *dirimere* retinuerim“ clam e P., ut alii alias, cf. Ind. Xen. Z. Pol., ubi Noſter ad analog., Gr. quidem illorum διαλ. πόλεμον, quo de infra, et cum aliis acc. rei, tropice maxime, Geop. Is. Pan. Mor. cui add. p. 125. i. Gottl. Plat. Menex. Fi. Pal. et Rs. Or. V. 4. (quem et de act. cf. ad Polb.) Dem. Di. H. S. T. 1. ſed Lat. maxime, cf. G. Th. „Plaut. — ſed *praelium* id *tandem* diremit *nox* interventu ſuo“ Caes. b. Alex. 46, 7. cum *praelium* nox *dirimeret* et b. Civ. 1, 40, 7. *quarum*, legionum, *adventu* praelium *dirimitur*, cum Cort. ad Sall. Iug. 60, 8. ubi et e Stat. *haec alterna* ducum *nox* interfuſa *diremit*. Sed ap. Caes. l. l. poſtr. ſequebatur etiam, *ac* ſuas *uterque* legiones *reducit* in *caſtra*. Tum tempus aliud Mss., impf. ſ. aor. 2. pro aor. 1., ut ſaepe, cf. 3, 6, 4. 2, 13, 6., reſpuit hic P., atque etiam in ſq. v. ubi Gloſſatoris operam vincit tum diſſenſus Ms. Vi., tum hoc, quod confuſio litterarum incidere non potuit, mutato forſan tempore hic, ne mox ſimile quid, etiam adeo in praep., συνῆλθον εἰς λ. rediret, aut, cum prius impf. διέλυε placuiſſet, ut ſibi librarius conſtaret; nec frequenter obvio illo Mss. tempore in compoſ., quanquam ſimplici ἤρχοντο, cf. Ind. Dem. Nr. 1. e.; libero P. in ordine, it. omiſſo pron. ἑαυτ., it. in formula νικ. ἀξ., ubi et Bg. liberior, pro ſeveriori Sch. in „ἀξ. *putantes*, ſe *viciſſe*“ ut tamen Bg. voluerit aſſequi tempus praeſ., ſaepe pro perf. capiendum, ut mixtum hic quoque cum pr. aor., variante per analog. Noſtro cum 3, 7, 14. οἰόμενοι, ἤδη νενικηκέναι, cuius pugnas memoratas credam etiam ap. Dion. 1334, 83. ſqq.

μαχόμενοι) Scribo μαχούμενοι. *Steph.* Aliud tempus Mss. etiam Bg. exprimit e P., qui ſaepe conſentit cum Codd. noſtris, vel per libertatem,

ἐπειρῶντο δὲ οἱ μὲν βάρβαροι, πολύ τι [c] τῷ πλήθει τούτων ὑπερέχοντες, κυκλώσασθαι τοὺς

Conabantur autem barbari, multitudine longe ſuperiores, circumvenire Romanos et

c) πολὺ τῷ πλ. Ms. Ba. v. N.

(perſpicuitatis cauſa, quae hic in fut. maior, ap. lectores quidem,) vel etiam e Ms. ſuo, ſed illo etiam correcto manu alia. Ego quidem non diffiteor, potuiſſe confuſas eſſe iterum vocales, cf. 1, 13, 12. ὑψ., ſcioque, ap. Thuc. 232, 18. pro textus παρεσκευάζοντο, ὡς μαχούμενοι eſſe in Var. L. e Cod. μαχόμενοι, ſed et contra novi, tum noſtros Mss. a librariis depravatos, tum praeſ. cum verbis *eundi* occurrere alibi aeque, ac fut. cf. Fd. ad Is. Ev. p. 9. N. 4. et praeſ. pro fut. ſaepe poſitum, quo de ſubinde ſupra, tum noſtri verbi hoc participium praeſ. pro fut. toleratum ab aliis, cf. Ern. ad Xen. M. S. 3, 4, 4. e. denique eiusdem verbi noſtri inf. praeſ. manifeſto ſtare pro inf. fut. infra 6, 5, 6. et 7, 4, 13. e. per quam analog. ſuſtentari poterit lectio vulg. et in Mss. nihil putari, niſi gloſſa et ſcribae ſapientia. Sed Berglerum, qua fuit peritia tum ſermonis Gr., tum critices, non credam, textum e Stp. voluntate tentaturum fuiſſe, (quod putabat tamen Leisn., ſcribens in m. Ms. Bg. „leg. cum Stp. μαχούμενοι") ſed, quod monebam ante, in Vs. ſpectaſſe perſpicuitatem, cum ſaepius demittat ſe ad lectorum commoditatem, et ad cavendam ambiguitatem liceat diſcedere interpretibus a ſeveritate; quanquam hic nec in Vern. praeſ. ambiguitas eſt, nec ſi quis reddat, ut alibi fit, particip. per ſupin. *pugnatum*. Caeterum alterum fut. praebet Suid. 2, 715. m. v. ὁρμητήριον, — ὅθεν — ἔξίασι μαχεσόμενοι, unde *exeunt*, ut *pugnent*.

ἐπειρῶντο) Praeter rel. libera P., quoque Bg. omittit tria, primo μὲν iterum, (referendum ad ſq. §. οἱ δὲ Ῥ., ſed per inverſum ordinem ſubiecti, quod vocant, dialectici, ob copulam δὲ ſimul adhibitam, ubi Lat. habent ſevera, v. c. *ſed* barbari *quidem* conabantur rel.) deinde adi. τὶ, ut 3, 7, 8. (ubi Ms. id tenebat, hic per inconſtantiam aut lapſum eo carens, ut 4, 3, 15.) denique pron. gen. τούτων, qui, pendens a praep. in v., debet referri ad ſq. τοὺς Ῥωμ. ſic, ut ſit praemiſſum ante ipſum ſubſt. nomen proprium, per inverſum ordinem, pro τῶν Ῥωμαίων ὑπερέχοντες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς καὶ σαγ. vel ſic, ut tota enunciatio πολὺ — ὑπερεχ., ut cauſam continens, (quam refert P. clare,) in medium coniecta ſit, per ſe poſtponenda, ἐπειρῶντο κυκλ. τ. Ῥ. καὶ σαγ., ὑπερέχοντες λ. quem in ſitum fortaſſis licet accommodare praeceptum illud, ut pronomen ponatur caſu nominis, et nomen caſu pronominis, cf. Abr. Dl. Th. Ind. v. *pronom.* nec proinde opus fuerit pro vulg. pron. corrigere στρατοῦ ſ. στρατῶν, ut ſupra bis erat πλήθει στρατοῦ §. 1. et 3, 13, 11., nihil tale P. oſtendente, cf. in v. ὑπερεχ. phyſice de perſ. cum gen. perſ. et acc. rei ap. Luc. 1, 119. l. 82. Ioſ. 1, 314. ſ. 2. m. et Hom. Ἰλ. ι, 420. cum ſyn. ω, 374., cum gen. rei ſolo Stp. Th. 1, 1360. i. Ind. Xen. Cyr. Luc. 2, 107. l. 92. Hom. Ἰλ. β', 426. et ſimul cum acc. perſ. et adv. Luc. 2, 258. l. 93. ſed ſimul cum acc. rei ib. 1, 118. N. 82., porro cum acc. rei ib. et Stp. Th. 1, 1359. F. ſed ſimul cum dat. perſ. Hom. Ἰλ. δ', 249. ε, 433. Ὀδ. ξ', 184. et Ind. Polb. ſed cum acc. rei per ellipſin pr. κατὰ Stp. Th. l. l. H. ex Hom. Ἰλ. γ', 210. tum de re abſolute L. N. T. Ind. Xen. Hell. Geop. Ael. V. h. cum Is. Pan. Mor. p. 68. m. Luc. 2, 498. i. ſed

Ῥωμαίους καὶ σαγηνεῦσαι[d]. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι οὐκέτι τὰς Φάλαγγας ἐς βάθος συνίστασαν, εἰς μῆκος δ' ἐκτείνοντες[e], ἀεὶ

12. circumretire. Sed Romani haud amplius aciem profundam constituebant, verum in longitudine extenden-

d) Colon illud ante Ms. Ve. hic quoque in ed. Stp. rel. pro puncto A. al.
e) μῆκος δὲ διεκτειν. Ms. Ba. sed μῆκος διεκτειν. Ms. Ve. v. N.

cum gen. rei Xen. Ἀνβ. et simul cum adv. μικρὸν Stp. Th. 1, 1360. i. tum tropice de pers. absolute Hesych. 2, 1459. m. L. N. T. cum Obs. Loesn. et Krb. p. 282. e. it. ap. Luc. 2, 479. l. 59. it. in bello Ind. Sb., porro cum nominativo participii Luc. 2, 646. l. 80. et p. 669. l. 6. ubi et 1, 751. l. 70. cum adv. παραπολὺ, sic uno vocabulo, quae praep. vel syn. κατὰ omissa ap. Diod. S. 1, 500. l. 83. cum πολὺ et simul cum abl. rei τοῖς πλήθεσιν, sed cum nudo abl. rei alio ap. L. Bos. Ell. p. 499. m. et simul cum elliptico acc. rei s. modi τοσοῦτον Xen. Z. Pol. Ven. 1, 7. sed cum gen. rei Stp. Th. 1, 1360. B. m. et Suid. 3, 540. e. sq. ubi et p. sq. i. cum acc. rei, sed cum gen. pers. ib. et L. N. T. ex Phil. 2, 3, sed simul cum abl. rei nostro τῷ πλ. Diod. S. 2, 340. l. 16. *numero* superiores *adversariis*, sed cum alio Poss. Call. p. 137. m. et simul cum adv. Ind. Dem. it. simul cum elliptico acc. rei s. modi πολὺ, ap. Stp. Th. l. l. i. e Xen. Z. Pol. e Ven. 1, 11. porro cum acc. pers. Stp. Th. 1, 1360. B. m. sed simul cum abl. rei Valck. Eur. Hipp. p. 312. i. et Diod. S. 1, 191. l. 76. (cf. in rem criticam et confusionem ib.) sed tropice de re cum gen. rei Xen. Z. Pol. Stp. Th. 1, 1360. A. e. (it. syn. Hom. Ἰλ. λ', 734. Suid. 3, 540. e. Hes. 2, 1459. i.) sed simul cum abl. rei τῷ πλήθει Stp. Th. l. l. B. it. cum alio abl. et acc. elliptico πολὺ, Diod. S. 1, 61. l. 88. sed cum gen. rei et ellipt. τοσοῦτον ib. 1, 7. l. 63. at simul cum pr. ἐν Is. Pan. Mor. p. 62. m. porro cum nudo abl. rei Fi. Pal. et pass. de re absolute ap. Stp. Th. l. l. e., fingente adeo Nostro formulam maxime ad analog. locorum ap. Diod. S.

σαγηνεῦσαι) Flor. *indagine* concludere. *Leisn.* cf. ib. Ind. ex 3, 6, 11., quae phrasis hic ap. P., desertum a Bg., qui brevior, quam 2, 13, 9., non tenente id Lat. Stp. Th. sed syn. et per epistolam olim notante Zanetti „glossema forsitan s. tenebras in voce σαγ. quis invenisse crediderat; et ideo addidit interpretationem. Eiusmodi sunt ea, quae e marg. in textum calligraphorum inscitia solent irrepere" dum scriba Cod. Ve. per saltum omisit iterum duo versus, quanquam hic sine causa conspicua, cf. 4, 13, 2. 4, 14, 17. sq. quia in istius lectione nec sensus est nec series, sed Noster per copiam syn. iungit tum proprium v. cum tropico, tum talia, quae alias separatim et singula dantur, cf. 6, 5, 21. 2, 13, 8. 4, 9, 10, e., sed in v. tropico opprimit particulam comparativam, cf. 2, 14, 6., a P. libere additam.

οἱ δὲ Ῥωμ.) E P., libero per ordinem et alias, servat Bg. modo quaedam Lat., ut Sch. partim in „βαθ. confertam, *densam*, aciem *constituere*, ἐκτ. aciem *extendentes* in *longitudinem*" ubi Noster, praeter variatam praep. ἐς in vicinia, cf. 4, 4, 12. et de σ. φ. §. 2. hoc cap. cum Grab. l. l. ib. p. 5. N. c), per analog. partim intelligens ἐς β. in *latitudinem* s. *altitudinem*, ordines milites que a fronte ad tergum locatos plures dein

τὸ κυκλούμενον ἐνεπόδιζον [f]. πλῆθος δὲ τοσοῦτον ἀνδρῶν τε [g] καὶ κτηνῶν ἐφονεύθη, ὡς πᾶν πληρωθῆναι τὸ πεδίον, μεγίστους τὲ σωροὺς πτωμάτων εἰς ὕψος ἀρθῆναι, καὶ

tes, ſemper circumventionem
13. impediebant. Tanta autem multitudo hominum iumentorumque caeſa, ut totus compleretur campus, maximique acervi cadaverum in altum attollerentur, praeſertim ca-

f) ἐνεμπέδιζον Ms. Ba. v. N. g) ἀνδρῶν καὶ κτ. Ms. Ba. v. N.

ceps, ſed εἰς μ. in *longitudinem*, lineam militum a cornu uno ad alterum, cf. Stp. Th. v. βαθ. (qui in μηκ. modo „φάλαγγος μῆκος ap. Herodi. ſicut βάθος“) Suid. 1, 409. e. 2, 550. e. 3, 713. b. m. Ind. Xen. Mor. Hell. et Cyr. cum p. 364. i. it. Z. Cyr. et Pol. it. Thuc. ἐπὶ βάθος ἐτάξαντο (cum p. 499. N. 89.) quod et ap. Dion. H. S. T. 1. ut ap. Luc. 1, 846. l. 61. ἐπὶ μετώπου μὲν — ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, *in* fronte — *introrſus* vero *et* in *verſum* ſtantes *in* acie *vicenos* quaternos *armatos*, cum N. et Zos. 4, 39, 1. τὸ μὲν βάθος — μήκους — πλείονος λ. *latitudinem* aciei — *longitudinis* et §. 4. τοῖς εἰς μῆκος — πλοίοις, porrectas *in* longitudinem *naves*, Ind. Amm. M. *extenduntur* ad *latitudinem* nimiam *incolae* rel. et Diod. S. v. ἐκτ. cum acc. perſ. al. ſed Xen. Cyr. ex 8, 5, 15. εἴ τις ἐκτεῖναι φάλαγγας — δύναιτο, ἢ βαθῦναι, ἢ ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι, et ap. Xen. Hell. 4, 2, 7. ἐς ὁπόσους δέοι τάττεσθαι πᾶν τὸ στράτευμα, ὅπως μὴ, λίαν βαθείας τὰς φαλ. ποιούμενοι, κύκλωσιν τοῖς πολεμίοις παρέχοιεν, pro quo ſubſt. Noſter adhibet per analog. ſuum neutr. particip. ubi Stp. Th. 2, 504. E. cum alia lect. „εἰς βαθ. λ. ſemper impediebant hoſtem, circumvenire eos conantem“ ubi Bg. ſubit. habet G. Th. nec per auctoritatem veterem, nec phyſica notione hac, et Noſter per analog. quoque cum v. ἐνεπ. pro quo novum v. affert Ms. Ba., habens analogiam illius ἐνεμφύομαι in L. Stp. et Ern., caeterum mihi non repertum alibi, ſed prius duorum Mss. διεκτείνειν in L. Ern., habens et ipſum quidem analogam compoſitionem e duabus praep., ſed ortum fortaſſis e figura illa vetere ꝺ, unde coaluit, et deinde ſeparatim addita advers. δὲ, ſerie poſcente.

ἀνδρῶν) Copulam τὲ, omiſſam in Ms. iterum ante vicinum καὶ, cf. 4, 4, 6., nec Bg. e P. refert, ſalvo ſenſu, deſerens cum eo ordinem, ſed etiam e . Lat. in v. ἐφ., non item in ſubſt. κτ. ubi Stp. Th. per idem Lat. aliunde, hic e §. 8. equi et cameli, cf. Suid. non coll. ad Hes. L. N. T. ubi Apoc. 18, 13. diſtinguuntur a πρόβατα et ἵππων, Ind. Hom. Call. Phoc. (ubi N. de maſcul. accipit, quo de nihil in L. Stp. et Ern. nec alibi, ut nec opus eſt,) Gs. Chr. ex Herdt. ſine Ind. 121, 44. Diod. S. Geop. de canibus, Luc. 2, 363. l. 66. ubi poſt generale ζῶα ſequuntur τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ δὲ κτηνέων, *marina* alia, *alia* vero *hominum*, alia *beſtiarum* (ferarum, in terra,) volucrium *alia*, alia *iumentorum*, Xen. Ἀνβ. Cyr. Bach. ubi Oec. 7, 19. oppon. τοῖς ἀνθρώποις, ut quoque N. T. 1 Cor. 15, 39. et infra ap. Noſtr. qui cum Aeſch. ep. S. p. 81. e. ἀνδρῶν — τοσ. πλῆθ. per ordinem modo

μάλιστα τῶν καμήλων ἐπαλλήλων [h] πιπτουσῶν. πρός τε οὖν τὸ διατρέχειν ἐνεποδίζοντο οἱ μαχόμενοι [i]. οὐκέτι δὲ οὐδὲ καθεώρων [k] ἀλλήλους, μεγάλου ὄντος τοῦ [l] χώματος ἐν μέσῳ, καὶ δυσβάτου ὑπὸ τῶν σω-

melorum, aliis super alias ca-
14. dentibus. Ergo et cursus impeditus erat pugnantibus, et iam haud amplius adspiciebant inter se, quod magnus esset agger in medio ac vix pervius, cadaveribus

h) ἐπαλλήλων sic una voce ed. Ing. et Ms. Ba. sed rel. Mss. tacite dividendo ἐπ' ἀλλ. cum edd. A. Stp. al. v. N. i) Punctum in A. al. k) καθ' ἑώρων ἀλλ. Ms. Ve. mendose dividens, cf. 4, 14, 18. l) Mss. tres μεγάλου εἶναι χωμ. v. N.

alium, sed de suo hic ad analog. iungit ἀνδρ. eodem sensu, (cf. 3, 1, 10. e. it. G. Th. 1256, 73. ut *hominum*, ita *armentorum* rel.) it. in sq. σωρ. cum πτωμ. et μεγ. it. ἀρθ. λ. (ubi Bg. e P. severior, quam supra,) cf. Hesy. Ind. Hesd. Gs. Chr. cum Plut. Krg. sed cum alio gen. Xen. Z. Pol. et Arist. Plut. v. 804. it. G. Th. *acervi* corporum *exstructi*, — ingentem *farris acervum.*

ἐπ' ἀλλήλων) Aut ἐπαλλήλων, aut ἐπ' ἀλλήλαις, scribendum puto. Si ἐπαλλήλων scribas: intelliges, crebros lapsus fuisse s. casus, aliis post alias, sine intermissione, cadentibus. *Steph.*

Sic et Sb. Ind. „ἐπαλλήλων πιπτ. s. ἐπ' ἀλλήλαις" sine Vs. qua de, ut et scriptura, cf. 1, 12, 14. e. 2, 7, 9., notante Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. cum Stp. ἐπαλληλ." quod e Vs. eius non dirimas, libere omittentis copulam καὶ ante μαλ., cf. 1, 8, 2. quam P. rursus convertit in δὲ, cf. §. 8. αἵ τε κάμηλοι μάλ. quo cum variatur.

διατρέχειν) Non sequitur Bg. castigatam a Stp. in m. versionem P. sed veterem potissimum, ubi Sch. „*discurrere* inter pugnandum" forsan e Stp. Th. „impediebantur, *quo minus* discurrere *possent*" quod hic potius fuerit invadere s. pervadere acervos cadaverum s. campum et intervallum, interiectum inter utrumque exercitum, ad invadendum et aggrediendum; ubi cum pr. πρὸς in v. ἐμπ. analogia est Lat. ap. G. Th. *impeditissimus* ad *iter* faciendum *locus* Cic. ep. fam. 11, 13, 5. et Gr. ap. Epict. c. 4. e. ἄν τι πρὸς τὸ λούσασθαι γένηται ἐμποδὼν, ubi et v. de pass. tum absolute, tum per acc. elliptic. e pr. κατὰ 48, 2. et ap. Herdt. 308, 44. sed de act. cum inf. Ind. Dem., cum dat. rei Polb. et Geop. ubi et cum acc. rei, ut Diod. S. et Rs. Or. V. 4. sed cum acc. pers. Xen. Cyr. at tropice M. S. Tum in relatis ad se τὲ — δὲ Bg. pro τὲ — τὲ, partim e P., cf. 4, 12, 14., sed assumto adv. temporis, cf. 2, 15, 7., ubi licebat sic, *igitur* tum *ad* incurrendum s. *concurrendum* impediebantur *pugnantes*, tum *vero* ne *amplius* quidem *adspiciebant* s. *videbant* se *invicem*; in qua parte errabat Stp. in Vs. ad m. P. unde Bg. per praep. ad ἀλλ., forsan e v. καθ. quod tamen pro simpl. valet, cf. §. 7., rem utr. propositam Nostro confirmante denuo post §. pr. nunc in sqq. per repetitionem e copia syn., sed cum variatione per enunciationes generis universi; ubi P., praeter pron. τινὰς, cf. 4, 11, 4., addit iterum particulam comparandi aliquam, cf. hoc cap. §. 11. ad συγ., sed hic cum Mss., consentiens quoque in

μάτων σεσωρευμένων m. ὑφ' οὗ κωλυόμενοι τοῖς ἄλλοις ἐπιέναι, ἕκαστοι ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἑαυτῶν στρατόπεδα n. ὁ δὲ Μακρῖνος, συνεὶς, ὅτι οὐκ ἄλλως Ἀρτάβανος ἐκθύμως τε μάχεται o, καὶ προσμένει p, ἀλλ' ἢ

coacervatis: quo prohibente tranſitum ad reliquos, ſinguli redierunt in ſua caſtra. 15. At Macrinus intelligens, haud alia de cauſa Artabanum deſperate pugnare ac permanere, niſi quia

m) Mss. tres σεσωρευμένου, niſi quod in Ms. Vi. nulla diſtinctio hic, pro Ms. Ve. colo cum Stp. rel. et puncto Ms. Ba. cum ed. A. al. v. N. n) στρατεύματα Mss. Ve. et Vi. v. N. o) Comma hoc omittunt Bas. 1. L. et Ed. v. N. p) προσμένοι mendoſe A. al. ut Leisn. in m. A. utr. „alii rectius προσμένει."

alio numero participii, relati ſic ad pr. ſubſt. χωμ., dum per ſe lapſus poteſt incidiſſe in οἱονεὶ et ὄντος, it. in ſinibus particip. ων et ου, cf. 4, 13, 2. et tolerari tropica phraſis, χώματος, ὑπὸ τῶν σωμάτων σεσωρευμένου, agger, *a* corporibus *coacervatus*, quo redit brevitas P. *aggere* cadaverum *exſtructo*, qui tamen ſuſpectus fit iterum ob libertatem in transpoſitis ἐν μέσῳ, ut in lectione vulg. nihil eſt vitii, primo ſic, quod ſaepe opprimitur comparandi illa particula in tropicis verbis, (quale hic ſubſt. χωμ., variatum pro §. pr. σωρ.) deinde quia adi. δυσβ. exquiſite ſecum habet pr. ὑπὸ, per variationem pro 3, 3, 1. m. δυσβάτου διὰ στενότητα, ad analog. tum Gr., cf. Xen. Cyr. 8, 7, 22. τάξιν — ὑπὸ κάλλους — ἀδιήγητον, tum Lat. maxime, qui multa adi. ſic habent cum pr. *a* pro ob, cf. G. Th. Nr. 33. ſq. cum Cort. ad Sall. p. 934. b. m. Gallia — *quae a paludibus* invia *fuit* „per, h. e. propter paludes" pro qua formula Bg. adeo non neceſſario ſumſit abl. conſq., ſed cum Stp. Th. e P. notionem voculae δυς, cf. 4, 1, 9. e. Caeterum non repugno, ſi quis putet, οἱονεὶ vocem ob ὄντος excidiſſe, quam receperim, ubi Codd. alii eam ſimul attulerint.

ὑφ' οὗ) Repetente iterum Noſtro priorem rem per copiam cum variatione per ſyn. v. pro §. pr. ἐμποδ., liberior eſt Bg. e P. (qui et ſuum *ſcil.* iterum inſercit, cf. §. 9.) retinens Lat. ad ἀλλ., hic pro §. pr. ἀλλήλοις, et pro reliquis, praeter ſui exercitus homines, i. e. hoſtibus, (quorſum tendat Leisn. in m. Ox. „*ad reliquos*, ſcil. homines tranſire") ut hic v. ἐπ. variatum pro διατρ. ib., reddente me, *a quo* impediti *tranſire* ad *rel.* ſ. *invadere reliquos*. In ſq. membro (quod ipſum variatur cum §. 10. e. in pron. ἑκάτεροι λ.) ſeverius P. in εἰς τ. ἑ. ſed Mss. gloſſema ineptius eſt, quam 4, 3, 13. 4, 12, 1., ad variandum ſcil. cum iſto loco, cum στράτευμα ſignificet modo perſonas ſ. exercitum, non item ſimul locum, quem et P. tenet.

συνεὶς) In hoc v. (cum ὅτι quoque ap. Ariſtaen. p. 188. i.) Bg. ſeverior, quam ſupra 4, 5, 11. cf. 3, 3, 13. ad P., e quo ille ad ſq. ἀλλ., cf. Abr. ad Aeſch. 1, 455. e. it. ſupra 1, 2, 8. Sed Leisn. in ſq. ad m. Ms. Bg. „omittit καὶ προσμένει" reſtituta a nobis ſtatim, cum tenuerit et P. oblique in adv. „*tam* acriter *ac* pertinaciter *pugnare*" unde Sch. „*conſtans* ſ. pertinax *eſt* in pugna" ubi Noſter de ſuo in rectione, de hoſte, pro manere in campo nec cedere ac terga vertere, cf. L. N. T. cum

οἰόμενος, Ἀντωνῖνον [q] μάχε-σθαι, εἰωθότων [r] ἀεὶ τῶν βαρ-βάρων ῥᾷστα ἀποκάμνειν ἐθε-	putaret, Antoninum pugnare; solitis alias barbaris facillime fatiscere et tergiversari, nisi

q) Ἀντωνίνῳ Mss. tres, v. N. r) Signa parenthesis ab εἰωθ. — ad §. sq. αἴτιον in edd. Ox. et Ed. v. N.

Krb. Obs. Ind. Abr. ad Aesch. T. 1. Fa. Aes. et Aesch. ep. S. sed tropice cum acc. rei pro expectare ap. Theogn. sed per analog. in ἐκθ. cum μ. (cf. cum ἀντέχεσθαι et ἀγωνίζεσθαι Abr. L. Ar. p. 260. e. sq. it. ap. Suid. 1, 692. m. et sine Ind. Diod. S. 2, 46. e. Polb. 2, 290. e. sed cum κινδυνεύειν ib. p. 483. e. sed cum aliis v. ap. Polb. et Luc. sed ap. Stp. Th. hinc e P. clam,) it. in οὐκ ἀλ. cum ἀλλ' ἤ, ubi Bg. e P. sed Sb. Ind. per syn. „nisi quod putaret" cf. If. Pan. Mor. p. 6. e. μηδαμῶς ἀλ. — ἀλλ' ἤ λ. cum Ind. it. Dev. p. 27. m. et supra 1, 13, 2. e., per comma editoribus separantibus adv. ἐκθ. ab altero v. προςμ., quia sane potius convenit cum v. μαχ.

Ἀντωνῖνον μαχ.) Etiam P. habet alium casum Mss. „se pugnare contra Antoninum" qui dat. perf. cum v. μαχ. adfuit supra bis, proprie in Lat. reddendus per cum, ob ellipsin pr. σὺν, (tacente L. Bos.) quae deinde par est ad sensum isti P. μάχεσθαι πρὸς λ. ut hic sententia quidem discrepat in utravis lect. sed sine momento magno, dum vulg. sequitur et Bg., ac facilis lapsus esse potuit in finibus, cf. 4, 12, 6. e. ut saepe per ingenium librarii casus in Codd. nostris mutantur, praesertim, ubi in vicinia occurrunt phrases eaedem, cf. 2, 14, 7. m.

εἰωθότων) De Gallis hoc fere idem Liv. 10, 28. *ita persuasum erat duci*, et *Samnites* et *Gallos* primo *impetu* feroces *esse*, quos *sustineri satis sit*. Longiore *certamine* sensim *residere* Samnitium *animos*. Gallorum *quidem etiam corpora intolerantissima laboris atque aestus fluere*, prima*que* eorum *praelia* plus, *quam* virorum, *postremo* minus, *quam* feminarum, *esse*. Ita Cassius ap. Tac. 12, 12. monet Meherdaten, *barbarorum* impetus acres *cunctatione* languescere, *aut in perfidiam* mutari. *Leisn.*

De aliis barbaris Thuc. 313, 69. idem tradit, ubi quoque τῇ πρώτῃ ὁρμῇ παρὰ γνώμην ἀντέστησαν λ., hic omittente P. adv. ἀεὶ, cf. 3, 13, 8. sed et forte Bg., dum eius *alias* non exacte respondet Gr. voci isti, etiamsi pro *interdum* capitur, cf. G. Th. ubi nihil de *semper* aut simili adv. cum v. *solere*, ut per Indd. Gr. de ἀεὶ cum εἰωθ. nihil quoque, sed habui tamen cum alio temporis adiuncto ex If. Ev. Fd. p. 33. l. 9. εἰθισμένων τὸν ἄλλον χρόνον τῶν βασιλέων, ed. W. p. 296. i. superiori *tempore*, et e Xen. Cyr. 1, 4, 23. i. ὥσπερ τὰ πλεῖστα εἰώθεσαν ποιεῖν, sine Ind., qui tamen omissum in Vs. ed. Th. τὰ πλ recte vertit *plerumque*, pro adv., per ellipsin pr. κατὰ et illorum μέρη τοῦ χρόνου, cf. 1, 11, 15. et 1, 2, 8. ubi sic reddit Bg. Gr. ἀεὶ cum syn. v. φιλεῖ, ad quam analog. hic scribitur, cf. Exc. ad 4, 2, 14. In sq. ῥ. ad sensum P., unde, omissis istius particulis comparandi, (cf. §. 11. it. §. pr.) Bg. modo ad ἀπ., (ut et Stp. Th.) ap. Gs. Th. pro fatigari, de militibus in pugna (forte pro ἀπειπεῖν, ἀπερεῖν, ἀπαγορεύειν per variationem, cf. 3, 3, 9. 3, 9, 12.) non repertum, nisi, praeter Hes. 1, 434. i. N. 19. et Poll. 4, 127. e. *defatigari*, semper extra bellum, de perf. ap. Xen. M. S. cum Gs. Chr. et pass. cum pr. πρὸς ap. Abr. Dl. Th. p. 234. m. sed de re ac viti act. Ind. Geop., quod Notter

λοκακεῖν τε [s], *εἰ μή τι ἐν ταῖς πρώταις ὁρμαῖς κατορθώσουσι* [t], *τότε δὲ* [u] *προσμενόντων, ὡς ἂν τὴν μάχην ἀνανεώσαιντο, μετὰ τὴν τῶν νεκρῶν ἀναίρεσιν*

meliuſcule in primis congreſ-
ſibus rem geſſerint: tunc
16. vero durantibus, ut proeli-
um redintegrarent poſt ca-
daverum ſublationem et com-

ſ) *ἐθελοκακεῖν τὲ λ.* Ms. Ba. cf. 4, 14, 16. e. t) *κατορθώσωσι* Ms. Ve. v. N. ut et de commate hic in A. pro colo Stp. rel. et puncto al. u) *τότε δὴ πρ.* Ms. Ba. v. N.

de ſuo copulat cum ſq. *ἐθ.* ad quod Leisn. in m. Ox. „de induſtria ſegnius pugnare" e Sch. qui reddebat ſic e Stp. Th., ubi Noſter laudatur obiter, ſed in Bud. C. 26, 16. per Gr. libera „*εἰ - ἀπ. καὶ ἐθ.* cum barbari *ſoliti* ſemper *ſint* fatiſcere *facillime* et *quaſi* ſponte *cedere*" quo de cf. Poll. 8, 143. cum Suid. Ind. Dion. H. S. T. 1. cum pr. *ἐν*, ſed abſolute ap. Ios. Diod. S. et Polb. ubi et cum pr. *περὶ* 1, 558. i. cum Phil. p. 751. e. 761. D. m. 764. B. i. et ap. Luc. 1, 715. l. 63. *ἐθελοκακήσαντα καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα*, *ſuccumbere* et *tergum praebere*, (quod hic Bg., e conſequenti, etiam in L. Ern.) ſed ib. p. 23. l. 72. *εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ*, *animo deficiat*, ut reddunt illa antea comparata *ἀπειπεῖν*, *λ.* unde et hic copulentur ſyn. per copiam, e diverſo tropo. Caeterum parentheſis in edd. quibusdam forſan e P. Vs. ducta, locum non habet ob periodi artificium, e Lat. ratione etiam, maxime Livii, ſubiectum nominativi *ὁ δὲ Μακρῖνος* a praedicato *πέμπει πρεσβ. λ.* diſtrahens per interiecta particip. caſuum diverſorum, nominativi quidem, et gen. conſq, ſed horum ſine copula quadam in primo membro, quocum alterum per *δὲ* cohaeret, et ipſum poſt *κατορθ.* flagitans modo minimam propterea diſtinctionem, a quo deinde particip. *προσμ.* pendet, tanquam cauſa, ultimum particip. *οὐκ οἰομ.* eiusdem caſus; unde olim removebitur numerus §. novae.

εἰ μή τι) Idem de Turcis ac aliis orientis populis hodie etiamnum valet. *Stroth.* Hic P., ſervatum a Stp. Th. 2, 144. F. m. in v. *κατ.*, deſerit Bg. per Lat. formulam aliam, quam ſupra, confictam modo ex analog., ad quam et Noſter in v. iſto cum pr. *ἐν*, cf. Ind. Dion. H. S. T. 2. ſed ſine Ind. ap. Dem. 156, 3. 23. ubi de Ms. coniunctivo, et quidem fut. temporis, poſt *εἰ*, ad Lat. rationem hic forte inducto, v. ſupra 1, 9, 11. e. ut 4, 8, 19. de Ms. *δὴ*, quod librarius in apodoſi ſumſerit, niſi et lapſus eſt in litteris iterum, tenente P. vulg. cum Mss. rel., quem deſerit Bg. ad ſq. *πρ.* (cf. §. pr. et 2, 5, 4. m.) et partim in v. *ἀν.* quam formulam v. ap. G. Th. v. *prael.* ubi vero et ſeverior, prael. *renovare*, prolata Gr. a Stp. Th. ſine Vs. oblique „*ἀνανεώσασθαι τ. μ.*" hinc modo, ſed mihi reperta tantum ap. Met. Eutr. 2, 5, 1. *τ. μ. ἀνενεώσαντο*, reparato *bello*, ut vel ſic tamen fluxerit forſan e Lat., per analog., (cf. med., praeter Suid. et Thom. M., cum acc. rei aliis Dem. Luc. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Thuc. cum Abr. Dl. et L. Ar. it. Ioſ. ſed cum acc perſ. Thuc. et act. ap. Gat. ad Ant. et in rem criticam Geop. ut paſſ cum abl. rei in L. N. T. ſed in forma *τὴν τ. ν. ἀν.* prorſus cum Diod S. 1, 71. l. 70. 2, 47. l. 12. p. 567. l. 8. ubi et alia *τὴν ἀν. τῶν ν.* 1, 310. l. 88. it. 2, 384. e. ſed rurſus alia, ſine omni artic., *νεκρῶν ἀν.* ap. Thuc. 234.

τε καὶ κατάφλεξιν, οὐκ οἰομένων, τεθνηκέναι τὸν τῆς ἔχθρας αἴτιον, πέμπει πρεσβείαν [x], ἐπιστέλλει [y] τε τῷ Παρθυαίῳ, λέγων [z], τὸν μὲν περὶ [a] τὰς σπονδὰς καὶ τοὺς ὅρκους ἀδικήσαντα βασιλέα τεθνηκέναι [b], δίκας [c] τε ἀξίας, ὧν ἔδρασε, δεδωκέναι [d], Ῥωμαίους δέ, ὧν

bustionem; nec suspicantibus, mortuum inimicitiarum auctorem; mittit legationem et epistolam Partho,
17. indicans, *illum imperatorem, qui fedus et iusiurandum temeraverat, esse mortuum, poenas que dignas pro suis*
18. *factis dedisse: Romanos*

x) Colon in Ms. Ba. cum ed. Pat. ut punctum in Bs. 2. L. y) ἐπιστέλλει Stp. et Ing. z) Colon in Ms. Ba. a) παρὰ Mss. Ba. et Vi. v. N. b) Colon in Ms. Ve. c) δίκας — δεδωκέναι absunt in Ms. Ba. *Mart.* etiam in Ms. Ve., vitio librarii, saltum facientis ob similes inf. cf. 4, 14, 17. sq. d) Comma hoc in Bs. 2. L. pro colo Stp. rel. et puncto al.

64. et alia ἀν. τῶν v. ib. p. 236. i. pro quibus simpl. ἀναιρ. ib. 117, 50. cum Ind. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. cum N. et Dem. cf. ad Herdt. p. 704. N. 70. D'Orv. Ch. p. 291. i. et Ind. Is. Pan. Mor. v. ἀναιρ. et de hoc v. ista notione Gottl. Pl. Men. p. 48. N. 70. cum Ind. it. Abr. Dl. Th. Rs. Or. V. 7. Is. Xen. Hell. et 'Ανβ. it. Dion. H. l. l. et Fi. Pal. sed de suo Noster in pr. μετὰ λ. it. in subst. κατ., non amplius reperto, sed tantum ap. G. Th. in v. *deflagratio*, et inter quaerendum modo v. affine καταφλεγ. ap. Hom. Hesd. Call. Luc. et Ael. V. h.

οὐκ οἰομ.) Contra Bg., qui copulam aliquam assumit iterum, cf. 4, 12, 1. 7., et quasi οὔτ', valebit tum series, a nobis in N. pr. demonstrata, tum ipse P., desertus ab illo in rel. cf. 1, 13, 8. (ubi analogia modo in τὸν αἰτ. cum τ. ἐ.) sed servatus in brevitate quadam, in v. ἐπισ. commutato cum affini subst. et ad pr. v. πεμπ. accommodato, ubi Sch. in „λεγ. per litteras *declarans*" quo variatur cum 3, 14, 1. sq. ἐπισ. — φάσκων λ. (ut cum 4, 10, 2. ἐπισ. τῷ βασιλεῖ Παρθυαίων — πέμπει τε πρεσβ. per ordinem,) pro *dat que* litteras *ad* Parthum, *dictitans*, s. *scribit que* Partho *his verbis*, cf. de λεγ. L. N. T. cum Krb. Obs. p. 98. e. sed in rem ipsam Dion. 1333, c. cum Xiph. S. 441, 4. 16. ubi videntur binae memorari epistolae, tempore missae diverso, ut et ad sqq. ap. Nostr. §. §. causae pacis ap. Macrinum et Parthum aliae ib. 1335, 12. sqq.

περὶ τὰς σπ.) Excepto P. ordine alio, retinet inde Bg. ad v. ἀδικ. plusqf. indicat., accipiendo melius, opinor, pro plusq. coniunct., qui referatur ad sententiam ipsius epistolae et Macrini scribentis, sicut eodem sensu P. adhibet coniunctivum in sq. §. ad v. ἐσὴν, cum Gr. non observent ubique talem temporum consecutionem, qualem Lat. post acc. cum inf., sed, si aor. pro plusq. valet, ut sane alias valet, e contextu definiendum sit, utrum participium eiusmodi reddi debeat per indicat., an per coniunct. Sed Mss. alia praep., ut 3, 2, 11. m., hic aut orta e litteris confusis, cf. ib. aut ducta forsan ex 4, 14, 14. e. παρὰ τοὺς ὅρκους — ἀνῃρῆσθαι, non mihi est reperta cum v. ἀδικ., at vulg., cf. Stp. Th. 1, 1006. E. H. it. sine Ind. ap. Dem. 259, 10. ut cum affini subst.

ἐστιν ἡ ἀρχὴ, ἑαυτῷ τε [e] τὰ τῆς βασιλείας ἐγκεχειρικέναι [f], μή-τε δὲ [g] ἀρέσκεσθαι τοῖς πραχθεῖσιν [h], αἰχμαλώτους τὲ	porro, quorum est imperium, sibi summam rerum delegasse. 19. non placere autem sibi facta illa: captivos, qui su-

e) In Ms. Ba. ἑαυτῷ τὰ τῆς λ. abest τε, quod Stp. volebat. *Mart.* Pro vulg. τε edd. rel., modo γε habuere Ing. v. N. f) Hoc comma in A. al. pro colo Ox. 2. sed puncto Stp. rel. g) μήτε γὰρ ἀρ. Ms. Ba. v. N. ut et de δὲ omisso in ed. A. al. h) Punctum hic in Ox. sed colon in Pat.

ἀδίκημα 79, 4. et Ind. Polb., ad quam analog. hic scribitur cum adiunctis, cf. in rem 4, 11, 6. 4, 14, 2. sed in plenam formulam, ad variandum, 4, 14, 10. ἔργων, ὧν ἔδρασε, agente hic Bg. melius, quam P., dum assumtum pron. αὐτὸς mutat in pron. possess., pro *dignas* poenas *eorum*, quae *fecisset* s. *fecerit*, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i. eodem modo cum accipiendus sit hic quoque aor., ac prior ἀδικ., qui et verti poterit per perf. coniunct. Ad sententiam sq. Ῥωμ. λ. cf. 2, 8, 6. 2, 13, 12. ubi P. liber tum in omissa copula, (ubi de Bg. cf. 4, 11, 10.) tum in addito pron. αὐτῇ et adv. aliquo, cf. 4, 14, 18.

ἑαυτῷ τε) Particula τὲ expungenda, aut in γὲ est mutanda. *Steph.* Retineri potest, si particulam δὲ in sq. membro post μήτε cum utraque Bas. edit. omittamus. *Sylb.*

Copulam cum Ms. nec P. prodit, perverso ordine usus, nec patitur series; unde et Bg. omisit, nec secutus idem fortassis alterum Stp. γὲ, quanquam alias quoque id opprimens, cf. 4, 4, 18., non quidem omnino alienum, saepe que usitatum post pron., ut confusum cum vulg., quod, in Mss. rel. adhuc exstans, videatur venisse hic in locum alienum e marg., cum stetisset pro glossa prioris δὲ, cf. in τὰ τ. β., variato pro pr. ἀρχὴ, 2, 12, 7. e. ut 4, 14, 14. in Bg. e P., quem partim et Sch. deserit in „ἐγκ. *tradidisse* summam *imperii*“ per analog. iuncto ad variandum cum 2, 9, 16. ἐγχ. τὴν ἀρχὴν, tenente G. Th. notionem tantum „*delegare*, — demandare, committere, dicimur, quum id, quod nostrum est, ad alium transferimus.“

μήτε δὲ) In copulatis his Bg. hic fere cum P., sed severius supra 2, 6, 2. 2, 14, 7. it. 2, 11, 11. 4, 2, 6. tum potius cum Sch. in „ἀρ. grata habere, *quae* acta *sunt*, placere *sibi*“ retento pron. ad vim med., cf. 3, 10, 6. 3, 11, 6. quod per analog. copulatur cum τ. πρ. ubi Bg. de suo in artic., cf. 2, 5, 15. m. sed 2, 10, 5. 1, 3, 15. in Ms. glossam non necessariam de γὰρ pro δὲ, quod ob pr. vocem facile omissum in edd. cf. 4, 8, 18. 4, 1, 1. cum retineant Mss. rel.

αἰχμαλ. τὲ) Pro libero P. in τὲ per δὴ, cf. 3, 9, 12., omittit hanc copulam Bg. iterum non bene, servans fere ex illo rel., etiam ista liberrima ad ὅσ. ἡρπ., ubi Sch. „raptae *sunt*, pecuniae“ ubi Bg. universe in χρ., forsan ob supra memorata, quae respiciuntur, 4, 11, 11. 13. λείαν τὲ καὶ αἰχμαλώτους λ. et ἁρπάζειν — ὃ δύναται καὶ ὃ βούλεται λ. ubi et de caede multorum, quo pertinet hic τοὺς περιοντ. qui simpliciter opponuntur occisis tunc, non vero sic, quasi e captivis aliqui postea sint occisi; praeeunte P. in temporibus Lat. ad v. περ. in praef. per impf. coniunct. cf. 4, 1, 7. et in ἀποδ. aor. 2. per fut. cf. 3, 4, 11. e. γενομ. unde et Bg. sic in sq. ἀπετ., quod v., per copiam, non servatam a P., ad-

τοὺς περιόντας ἀποδοῦναι [i],	*peressent, redditurum, et res*
χρήματά τε, ὅσα ἥρπαγη, ἀ-	*omnes raptas soluturum. ami-*
ποτίσαι [k], φίλῳ τε ἀντὶ ἐχθροῦ	*cum se ex inimico illum habi-*
χρῆσθαι, καὶ τὴν εἰρήνην ὅρκοις	*turum, pacemque iureiuran-*

i) Colon in Ms. Ba. k) Hoc comma in A. et Bss. pro puncto Lu. et colo Stp. rel.

iunctum, ut ap. Hom. Ἰλ. γ', 286., et per syn. aliquod, cf. Hes. 1, 491. c. ἀποτῖσαι, ἀποδοῦναι, (cum Suid. 1, 298. m.) sed nostro accentu, per omnes edd. obvio, etiam per Mss. clam, ap. Xen. Oec. 11, 25. cum M. S. et Ael. V. h., sane de pecunia proprium, cf. cum nostro subst. χρ. Xen. Ages. Rs. Or. V. 6. 7. Is. sed sine Ind. ap. Dem. 1291, 6. 1294, 9. coll. l. 14. ἀποδιδ. χρημ. 1296, 18. et cum acc. syn. s. pretii alicuius Rs. Or. V. 4, et 7. Ant. it. Arist. Plut. v. 1060. ubi Schol. D'Orv. „ἀπότισον) ἀπόδος" it. ἀργύριον Poss. Call. p. 681. e. sed tropice cum acc. alius generis, εὐεργεσίας Hom. Ὀδ. χ', 235. it. χάριν Ael. V. h. Aesch. ep. S. et Call. it. ἀτασθαλίας Hesd., et τὴν ἀξίαν, sc. δίκην, ap. Luc., ut plene est ap. Poss. Call. p. 437. m. ubi et cum affini subst. τίσιν p. 681. e. (cf. de med. Hes. l. l. Nr. 1. 11. Ind. Hom. Theogn. Dem. Xen. Cyr. et Ἀνβ.) unde χρημ. cum Sch. accipientes, statuemus, Nostrum hic unum maxime rapinae genus modo repetiisse e superioribus locis, cf. 4, 2, 21. ad θυμ. et in χρ. cum v. pr. ἁρπ. Theogn. v. 677. Fi. Pal. 6, 4. cum Abr. Dl. Th. p. 837. m.

φίλῳ) Bg. e P. servat modo duo, primo suppleta pron. ἑαυτὸν et αὐτῷ, deinde Lat. ad ἀντὶ, in quo Noster variat de suo per ordinem cum 3, 6, 11. ἐχθρὸς ἀντὶ φίλου, cf. de χρ. cum ἀντὶ 1, 11, 10. sed de χρ. cum φ. Ind. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. cum Valck. Eur. Hipp. p. 270. 1. e. sq. ubi Bg. perspicuitatis ergo deserit eandem phrasin Lat., comparatam quoque a Stp. Th. 4, 588. C., nec per Bg. explicatam in G. Th. 1123, 13. sed a Cort. ad Sall. Cat. 26, 1. et Iug. 31, 23. hostibus *pro* sociis *utuntur*, quae praep. valebat et hic, ut Bg., conficta per analog., pertinebit ad transitum e conditione in aliam ap. G. Th. 440, 85. 443, 9. 13. 46. 446, 89. quibus add. Sall. Iug. 10, 2. et Wsth. Ter. Andr. 1, 1, 10. cum Corn. N. 2, 9, 4. non minus *me* bonum *amicum* habebis, *quam* fortem *inimicum* ille *expertus est*, it. syn. ap. Abr. Dl. Th. A. p. 292. πόλεμον ἀντ' εἰρήνης ἔχειν, λ. Sed in sq. formula βεβ. λ. iterum est modo analogia, cf. G. Th. 675, 22. *his rebus* pace *firmata*, it. 1138, 24. pax — *confirmata est*, et ap. Abr. L. Ar. p. 273. m. sqq. ὅρκοις ἐμπεδοῦν τὴν ἐπαγγελίαν it. ὅρκοις ἐνδῆσαι τὰς ὁμολογίας et ἐμπεδοῦν τὴν εἰρήνην, sed v. βεβ. in act. absolute ap. Hesy. et Bud. C. 1044, 27., sed de re cum acc. rei ib. 1043, 52. cum Ind. Thuc. et Dem. ex 237, 11. 636, 3. ut simul cum dat. pers. Dion.-H. S. T. 1. (quae profuerint ad 1, 6, 16.) tum de pers. absolute Xen. Cyr. 8, 8, 2. Abr. L. Ar. p. 272. e. sed cum acc. rei τὴν διαθήκην Rs. Or. V. 7. Is. cum N. ad Herodi. Gr. post Moer. p. 463. i. sed cum aliis acc. ap. Diod. S. 1, 9. l. 34. it. p. 255. l. 93. Ind. Dem. ex 383, 20. 539, 12. Luc. 2, 169. l. 83. ubi et cum pr. ἐν p. 265. i. sed simul cum particula ὡς pro ὅτι Plut. Krg. §. 49. ut simul cum dat. pers. Rs. Or. V. 6. 7. Is. Dem. 524, 13. Luc. 1, 858. i. porro cum acc. rei et inf. ap. Dion.

καὶ σπονδαῖς [l] βεβαιῶσαι. ὁ δὲ Ἀρτάβανος, ταῦτά τε ἀναγνοὺς, καὶ διδαχθεὶς ὑπὸ τῶν πρέσβεων περὶ τῆς Ἀντωνίνου ἀναιρέσεως, αὐτάρκη τιμωρίαν τὸν παρασπονδήσαντα δεδωκέναι νομίζων [m], τουτέστι θα-

do et libaminibus firmaturum.

20. Quibus lectis Artabanus, edoctus que a legatis de Antonini caede, satis supplicii foedifragum dedisse

l) In Ing. sic „σπονδαῖς (βούλεσθαι) βεβ.“ v. N. m) Ms. Ba. οἰηθεὶς, τόντε αὐτοῦ στρατὸν τετρυχομένον ὁρῶν, ἀγαπῶν λ. sed Ms. Ve. τουτέστι τοῦ αὐτῷ τετρυχωμένου, λ. sed in edd. nil, nisi vitia lectionis vulg, non commemoranda, v. N.

H. l. l. et Dem. 79, 5. sed sensu forensi cum acc. rei Rs Or. V. 8. Din. at simul cum dat. pers. ib. V. 4. 7. Is. et Bud. C. 1043, 40. sed med. cum acc. rei ib. p. 1045. i. et Dem. 79, 12. it. cum acc. pers. Thuc. ubi et pass. de re cum adv. et pr. ἐν, sed absolute Luc. 1, 88. i.

βεβαιῶσαι) Deesse videtur βούλεσθαι, quod iungatur cum hoc inf. et praecedentibus. *Steph.*

Qui clam e P. iterum tentat, (ut clare in Th. cum illo reddit,) fortassis modo innuens ellipsin illius v., qua de iam alii egerunt, cf. L. Bos. p. 409. m. e D'Arn. L. Gr. cui add. Fi. ad Plat. Apol. p. 93. cum Wess. ad Herdt. p. 552. N. 63. et p. 692. N. 17. it. Abr. Dl. Th. Auct. p. 395. m. quo praesidio interpretandi adhibito, carebimus illa enallage temporum, quae, supra assumta in inf. aor., hic nominatim in praes. χρ. pro fut. valeat, a Bg. quoque demonstrata, sed subinde a nobis etiam in superioribus, et sic habebimus saltem in inf. adiunctorum verborum causam aliquam, unde ponantur; quanquam enallage illa tamen manebit in aliis locis, ut praes. stet pro fut. v. c. tum in singulis quibusdam verbis, ut εἶμι, tum ibi maxime, cum iunguntur cum alio fut. per copulam καὶ aliam ve, cf. 4, 13, 11. ὁρῶν ἢ ἀκουσόμενος, ubi ellipsis istius v. Stp. piane non procedit; unde celeriter nimis Ingolst. obsecuti sunt.

ὁ δὲ Ἀρτ.) Omnia Bg. e P., tum per ordinem alium, tum per contractiorem orationem, cf. 1, 17, 14. pro *sed* Artabanus, *tum* his *lectis*, tum *doctus* rel. quod Lat. aut Bg. sequitur Noster in tota formula, cf. G. Th. et *doc.* 247, 1. cum Indd. Corn. N. Iust. Flor. Amm. M. Liv. Iul. C. v. utr. et Cort. ad Sall. Iug. 13, 3. legatos *miserat*, qui *senatum* docerent *de* caede *fratris*, sed de Gr. cum pr. ὑπὸ Diod. S., reddente etiam Stp. Th. cum P. in adi. αὐτ., ubi licuit *iustam poenam*, ut variarit Noster cum §. 17. δίκας ἀξίας, etiam in adi., ut de suo iungit cum τιμ., et hoc cum v. δεδ. ex analog.

τουτέστι) Verba haec τουτ. — τετρυχωμένου, valde mihi suspecta sunt. *Steph.* Pro τετρ. aptius fortasse legerimus ἐπηρτυμένου. Schottus legendum coniicit, θανάτῳ τῷ ἀξίῳ τετρυχωμένον, *digna* extritum *morte*. Sed, ne quid dissimulem, glossema esse hoc membrum, innuit declarativum τουτέστι. *Sylb.* Forte τῷ τε θανάτῳ τῶν αὐτοῦ τετρυχωμένος, attritus, *fractus* caede *militum* suorum. *Reisk.* Recte iudicavit Sylb. glossema haec verba esse. *Stroth.*

Post N. Ox. „Stephano valde suspecta sunt haec verba, quorum nec

νάτου τοῦ αὐτῷ τετρυχωμένου, exiſtimans morte tali: con-

ipſe, nec Pol., verſionem fecit" Leisn. dederat ſic „Stp. tamen et Sb. legere malunt ἐπηρτυμένου, *impendente* ei *morte*, vel θανάτῳ αὐτοῦ τετρυχωμένου, *morte* eo *abſumto*. Kuhnius ad Pauſ. 7, 16. p. 561. legit τοῦ τε ϛρατοῦ αὐτῷ τετρυχωμένου, *quum* que *eius* exercitus *male* acceptus *eſſet*" ſed Sch. in „τετρυχωμένου αὐτῷ θανάτου, *attritae* ipſi *mortis*. Locus Stp. et Sb. ſuſpectus mendi; quem malunt legere, (poſt quae ſequebantur eadem illa Leisn. usque ad *abſumto*,) θανάτου τετρυχωμένου, Stp. morte *acerba* „me quidem reperiente haec, primum in Sb. Ind. in v. τρ." θανάτου τοῦ αὐτῷ τετρυχωμένου, pro ἐπηρτυμένου, *mach*. vel leg. θανάτῳ αὐτοῦ τετρυχωμένου „deinde ap. Stp. Th. in v. τρ. 3, 1323. G." Herodi. ſub finem l. 4. αὐτ. τιμ. τὸν π. ὀεδ. νομίζων, τουτέϛι τοῦ θανάτου, ἀυτῷ τετρυχωμένῳ, ſibi *exhauſto*, (ſed ib. p. 1575. i. v. τιμ.) Herodi. l. 4. αὐτ. τιμ. τὸν παρ. ὀεδ. νομίζων, τουτέϛι θανάτου „cum Vs. P., qui ſane ſuper hoc loco nil dedit, ut Bg. nil Notarum, nec in Vs. tantum, quantum ſufficiat ad coniiciendum, quid legerit, niſi quod videtur ſuſtuliſſe τουτέϛι, in quo corrupto cum aliis coniecturae atque emendationes fieri hic non debent per ſolum ingenium, quia ſubſidii quid ad lectionem conſtituendam et modo refingendam (quam enim durum ſit et audax, tot verba omnino tollere!) praebetur a Ms. Ba. Nam quod Ms. Vi. clam tenet totam lect. vulg.: cum ea ſtulta ſit ac nullius ſententiae, ille Ms. modo hactenus prodeſt, ut ne totus locus, pro gloſſemate habitus, deleatur. Sed Ms. Ve. lectio, omiſſo θανάτου, videatur continere lectionem Kuhn., dum τουτεϛι του facile ortum e τοῦ τε ϛρατοῦ, tum male et iunctis et ſeparatis litteris, olim una ſcriptis ſerie, tum confuſo facile ι maiuſculo et P, ubi, ſic correcto iſto Cod., bene habet non tantum rectio in ϛρ. cum dat. ἀ., pro gen. αὐτοῦ, ſed quoque ſeries, i. e. gen. conſq. iunctus cum nominativo participii. Sed in Mss. Ba. allatis primo eſt gloſſa manifeſta ad particip. νομ., multiplicis notionis, quanquam hic e contextu non ambiguae, cf. Hes. 2, 686. m. νομίζειν, οἴεσθαι et p. 731. e. οἴομαι, νομίζω, cum Suid. 2, 629. m. 670. m. Reliqua iſtius Ms., praeter apertum vitium in vocali ο participii τετρ., (cf. 4, 14, 4.) habent lectionem quidem bonam, et contextui aeque, ac linguae, accommodatam, *ſuum* que *exercitum* attritum *videns*, at non ſatis conſpirantem cum litteris vulg. lectionis, dum prima quidem τόν τε ἀυτοῦ ϛρατὸν reperias in του τε ϛι θανατου, iunctis iterum ſeparatis que male vocibus, et confuſis elementis pluribus, (ν et υ, cf. 4, 12, 14. it. αυτου cum ϛι et θα ſ. αυ cum ϛι et του cum θα, it. ϛρατὸν cum νατου ſ. ϛρα cum να et τον cum του ſ. rurſus modo ν et υ, et ſic quoque in fine participii τετρ.) ſed contra deprehendas nihil pro vulg. τοῦ αὐτῷ, verum potius poſt particip. τετρ. additum ὁρῶν. Hoc novum v. poteſt putari elapſum ob pr. μενον aut ſqq. αγαπ. Certe id, aut ſimile *videndi* participium, deſideratur a contextu, nec commode repetitur, tanquam latens, ex pr. νομίζων, cf. 4, 8, 15. 3, 11, 13. Verbo, quoniam ſeveri critici eſt, non ſinere perire aliquid elementorum vulg., ſi poſſunt ſervari ingenio: ego quidem legerim ſic, ὁρῶν δὲ τὸν ϛρατὸν αὐτῷ ſ. ἀυτῷ, aut αὐτοῦ ſ. ἀυτοῦ τετρυχωμένον, vel ὁρῶν δὲ στρατὸν (ſic ſcripto vocabulo per ſingulas litteras) τὸν ἀυτοῦ τετρυχωμένον, vel ἰδὼν δὲ τὸν στρατὸν αὐτοῦ ſ. αὐτῷ τετρυχωμένον, ubi participium novum reponam alio loco, (quia librarii noſtrorum Codd. ſaepe mutant verborum ordinem, et nominatim participiorum,

ἀγαπῶν τε, τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τὰ χρήματα ἀναιμωτὶ ἀπολαβεῖν, σπεισάμενος εἰρήνην πρὸς τὸν Μακρῖνον, εἰς τὰ ἑαυ- | tentus, si captivos et res sine sanguine recipiat; fedus et pacem init cum Macrino, atque in proprias sedes re-

cf. 4, 11, 10. 3, 12, 21., hic vero, quia et in pr. membro νομίζων enunciationem claudebat,) sed pro Ms. ὁρῶν sumam syn. ἰδών, quia Glossator noster saepe substituit aliud syn., ut hoc ipso loco ad νομιζ., hic autem fortassis e 4, 13, 11. per comparationem. Tamen poterit sufficere ὁρῶν, sic transpositum, it. Ms. τὲ, nec opus alio hoc ingenio, ὁρῶν δὲ τὸ στρατόπεδον αὐτῷ s. αὐτοῦ τετρυχωμένον, quasi librarius illud subst. per glossam mutarit in τὸν στρατὸν, ut supra in syn. στράτευμα §. 14. E que Ms. Ba. delecta prior aliqua lectio praeferetur illi e Ms. Ve. propterea, quia vicinior est ad litteras textus vulg., ubi Noster, e correcta lect., dederit v. τετρ. cum στρ. per analog., pro debilitatus et minutus, cf. laud. ad 1, 3, 1. et ap. Thuc. 81, 77. τρυχόμενοι τῇ προσεδρείᾳ, *attriti* diuturna *obsidione*, unde Glossator praef. pro impf. s. perf. scripserit, et sine Ind. ib. 272, 90. ὅταν γνῶσιν ἡμᾶς τετρυχωμένους, ubi *nos* afflictos *cognoverint*, e quo aeque hic legas γνοὺς δὲ τὸν στρατὸν λ., quasi librarius pro eo ὁρῶν per glossema posuerit, cf. in rem ipsam et iacturam exercitus Parthorum supra §. 7. sqq.

ἀγαπῶν) Neque numerus novae §., qui ap. Bc. erat, locum habet in continua oratione et pendente adhuc, neque (quod Bg. innuere videatur punctis duobus et omissa copula, secus ac P.) apodosis hic in periodo e participiis fieri potest, e correcta etiam lectione, sed demum post ἀπολαβεῖν, ubi praemittitur iterum ex arte enunciatio per participii nominativum eundem sine copula, et subiectum ὁ Ἀρτάβανος, instructum multis causis, redit ad praedicatum εἰς τὰ ἑ. ἐπαν., sed post membrum σπεισ. λ., quia et hoc tempore praecedit, ubi Bg. e P. male resolvit participium; dum variat Noster cum 2, 15, 8. ἀγαπήσας λ. (ubi Bg. deserit P. inf. per conditionalem, et ipsam alias in hoc v. solennem, ut alibi dedimus,) et rerum partes modo repetit iterum, ut §. pr., in αἰχμ. λ., ubi Bg., ut ibi, in χρ. sed P. aliter, (cum libere addito πάντα, cf. 4, 12, 7.) etiam in adv. ἀν., sed negligentius ad v. ἀπ. ubi Bg. e Sch. et similiter Zos. 3, 4, 6. τοὺς αἰχμ. ἀπολαβεῖν, captivos *recuperasset*, at cum hoc acc. pers. et adv. per analog. modo, cf. Xen. Cyr. et Ἀνβ. it. Ios. et Dion. H. S. T. 1. sed cum eodem acc. rei χρημ. Dem. at cum al. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Is. 8. And. et Lyc. Xen. Ἀνβ. Ael. V. h. Luc. Fi. The. Fa. Aes. Is. Pan. Mor. p. 16. m. sed cum adv. πάλιν Evag. Fd., et simul cum gen. rei s. pers. Xen. M. S. et Abr. ad Aesch. T. 1. at in usus al. Suid. L. N. T. cum Kypk. T. 1. Ind. Thuc. cum Gs. Chr. Diod. S. Polb. Xen. Hell. in que rem criticam Herdt. Geop. et D'Orv. Ch. ubi et de pass. cum Heyn. Epict. Hst. ad Ar. Plut. et Gottl. Plat. Menex. Sic et mera analogia habetur in sq. v. σπ. cum acc. εἰρ., cf. alibi laud., pro *libando* pacem *facere* s. *pangere*, ubi Bg. per duo iterum subst., servans primum simul e P., ut plene Lat. ad sq. formulam εἰς τὰ ἑ. ἐπ., quae Lat. respiciunt proprie aliam Gr. illam N. T. Io. 1, 11. εἰς τὰ ἴδια (ad quam v. Lexx. Inttp. et Obs. Krb. et Kypk.) vel Nostri 1, 17, 21. εἰς τὰ οἰκεῖα ἀπιέναι, pro qua variatur hic partim cum Herdt. 30, 98. ἀπιέναι ἕκαστος ἐπὶ τὰ ἑωϋτοῦ, ad *sua* quemque *abire*, quae sine Vs. lau-

τοῦ ἐπανέρχεται. ὁ δὲ [n], τόν τε ςρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ διατριβῆς, εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἠπείγετο [o].

21. vertitur. Iſte autem exercitu ſoluto commoratione in Meſopotamia, Antiochiam contendebat.

n) In Ms. Ba. τόν τε ςρατὸν, abeſt ὁ δὲ *Mart.* Sic in Excpt. Ms. Ve. reperi „ἐπανέρχεται· τον τε ςρατὸν λ.“ et deinde in Excpt. Ms. Ba. ſequebatur διατριβῆς ὁ μακρῖνος, εἰς τὴν λ. Sed Ing. ed. ὁ δὲ τόν γε ςρατ. v. N. o) Secus ac in ſuperioribus, nihil hic ſubſcripſerunt edd., praeter A. I. Ηρωδιανου της μετα Μαρκον βιβλιον τεταρτον.

dantur ap. L. Bos. Ell. p. 99. i. ubi ſupplentur δώματα ſ. οἰκήματα ſ. οἰκία, ut hic quoque procedent βασίλεια, cf. 4, 11, 4. et in aliam variationem ἐπανελθεῖν 1, 6, 16. ſed ſyn. ap. Fa. Aes. 14, 1. πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθών. Caeterum Xiph. S. 441, 15. de Macrino, ὥςε ἠναγκάσθη — πολλῶν πάνυ χρημάτων τὴν εἰρήνην ὠνήσασθαι, quocum conſentiunt illa e Zon. allata ab Oxon. in N. ad §. 15. i., a nobis non repetenda, ſed ab Angl. ap. Heyn. H. 4, 1067. i. expreſſa per finitam pecuniae ſummam, quae tamen intelligenda videtur e Noſtri narratione de pecunia, data ad damnum pro rapina reſarciendum, quod ipſe aeſtimarit Artabanus.

τόν τε ςρατ.) Scribo τόν γε ςρ. *Steph.* Leniſſima haec medicina, ut alibi, ſane eſt; etſi non ſequitur, quo referatur ita circumſcripta vox ςρατ. aut tota enunciatio, niſi libri ſq. §. 2., quanquam interpoſita tota §. 1. iſtius libri. Et ὁ δὲ ſic ſolitarium, reſpiciens §. pr. τὸν Μακρῖνον, at implicatum alteri perſonae Artabani ἐπανερχ., defendetur ſubito tranſitu a perſ. ad aliam, cf. 2, 14, 7. 3, 13, 6. quia, praeter Ms. Vi., tenere lectionem rel. vulg. videtur quoque P., cum libertate tamen, (non tantum addito καὶ, pro *etiam*, cf. 4, 9, 5. 4, 12, 7. ſed mutato quoque pron. ſimpl. ὁ in βασιλεὺς ὁ Ῥωμαῖος ſ. τῶν Ῥωμαίων, ut alibi in αὐτὸς facit per ſyn. cf. 4, 2, 23. 4, 12, 3. 4, 13, 3.) et quia in nova lect. Mss. violentia apparet, tum in eiectis ὁ δὲ, tum in inſerto ὁ Μακρῖνος, quod extr. non probabili cauſa elapſum eſt; ut non poteſt coniici, unde ὁ δὲ venerit, ſi non ab initio adfuit: ut contra dici licet, cur librarius delerit ὁ δὲ, (quia pertinebat ad pr. §. τὸν Μακρ. ſed cum altera Artabani perſona,) et ſimiliter, cur addiderit ὁ Μακρῖνος, quia pro ὁ δὲ alia perſona e contextu requirebatur, et alias quoque id nomen proprium dabat Noſter in enunciatione extrema, cf. 4, 14, 5. 7. Cum que difficilior ſit vulg., et ab ipſo Bg. tolerata: pro Gloſſatoris opera illa Mss. habebitur, ademto ὁ δὲ, ſic tota legenda, τόν τε ςρ. ἀπ. τῆς ἐν Μ. διατριβῆς ὁ Μακρῖνος, εἰς τὴν λ. dum variat Noſter parum cum 1, 7, 1. per act. ubi Sch. partim e P. „*poſtquam* deduxiſſet *exercitum* a *commoratione*“ quo ſub Lat. huc reſpicit ſine Vs. Stp. Th. 3, 1335. G. e. per τὸν ςρ. λ. omiſſo τὲ illo, it. 1, 347. G. per „ὁ δὲ τὸν ςρ. λ. quum *exercitum* Meſopotamia *ſummoviſſet*“ cf. in Bg de ſuo ad ſq. ἠπ. 3, 10, 1. Caeterum ad hanc §. forte pertinent ap. Beg. 2, 708. e numis Macrini quartus et quintus.

EXCVRSVS AD LIBRVM IV.

4, 2, 14.

Super adv. ἀεὶ hic complectimur, quae reperimus universe, quaerentes proprie in hunc locum. Primo igitur ad vulgarem notionem temporis, pro semper, rel., praeter L. N. T., cf. Call. Rs. Or. V. 6. Il. Ev. Diod. S. Aes. Fa. et ep. Aesch. S., ut adhibitum sive ἀεὶ s. αἰεὶ, (cf. 2, 2, 13. 2, 10, 9.) ap. Thuc. Ind. v. utr. it. Herdt. Lyc. Hsy. et Suid. sed αἰεὶ aut αἰὲν ap. Theogn., quae et sunt ap. Hom., quamvis tacente Ind., cf. N. ad Hsy., tum tria ista ap. Mus. sed, quatenus copulatur cum aliis particulis, ut ἀεί πως, sine Ind., ap. V. Eur. Hipp. 237. 2. E. cf. Exc. ad Nostri 1, 2, 8. sed cum praep., ut εἰς ἀεὶ s. ἐςαεὶ, Thom. M. p. 13. Thuc. v. ἀεὶ, Soph. Ai. et Luc. ubi et intra artic. et subst. 3, 357. 1. πρέσεισιν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον, *procedit* iste *quotidiano more indutus.* Qui locus proprie pertinet ad illa, ubi stat pro adi., quo de, praeter dicta ad 1, 8, 4., cf. Ind. Thuc. et Xen. Cyr. Z. ex 8, 1, 39. it. sine Ind. Sb. Xiph. 315, 23. et 432, 22. τῶν ἀειπαρθένων, *Vestalibus*, et Zos. 5, 47, 3. e. κατὰ μὲν τῶν στρατηγῶν ἀειφυγίας, exilio *perpetuo*, cum Ind. Cell. Quam scripturam iunctam in aliis compos., praeter Suid. Hsy. Suic. Th. et Lexx. alia, v. ap. Moer. Call. Orph. Harl. Chr. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Ant. Dem. Xen. Pol. Z. et Bach. Di. H. S. T. 1. Plut. Krg. et Geop.

Sed notionum reliquarum classes fecerim modo has, primam quidem, quae respiciat tamen simul aliquod tempus, ubi et propterea valet Lat. *semper*, etsi alia adhibentur Lat., ad notionem magis definiendam declarandam que, ut, cum redditur 1) *identidem*, a Bg. ad 3, 13, 8. et 6, 4, 3. e. cum L. N. T. Schw., pro quo Fi. *saepissime*, 2) *subinde*, ut a Bg. ad 6, 5, 16. cf. ad 6, 4, 3. e Ios. cum Xen. Cyr. Z. 3) *plerumque*, ut *plurimum*, saepe, *vulgo*, ut a Bg. ad 1, 2, 8. cf. Thom. M. p. 391. N. 5. Abr. Dil. Th. Auct. p. 214. i. et ad Aesch. 1, 178. m. quo et referam *fere* Fi. Theo. 4) *usque*, pro Gr. ἕως, in formula illa δεῦρ' ἀεὶ, huc *usque*, cf. Hsy. 1, 104. i. N. 13. Aeschyl. Pav. et V. Eur. Ph. p. 413. 5) *donec*, ap. Foes. v. αἰεὶ, pro ἕως itidem, sed alio sensu; etsi ib. sine exemplo loco que aliquo ipso; dum et L. Ern. Nr. 3. tenet „usque *ad*, donec." Denique cum 6) *alias* Bg. vertit ad 4, 15, 15.: pro eo valebit illud *plerumque*, aut severum *semper*, quoties quidem in pugna versantur.

Verum de secunda classe Sch. „ἀεὶ notat etiam continuationem non tam *temporis*, quam *magnitudinis*" ex loco ipso hoc, quem numeri in fronte disputationis referunt. Ibi Sch. tum errat in parte extr., cum debuerit potius dicere *ordinis*, s. *consecutionis*, s. *successionis*, tum nullum adiicit Lat. aliud, quo notio ista declaretur breviter ac perspicue. Scilicet de *tempore* manifestum est ibi non agi, at nec de *magnitudine*, ob adiunctum μεῖον, in quo demum oblique inest illa magnitudo, ut opposita parvitati et brevitati. Quoniam ibi potius sermo est de unius aedificii pluribus tabulatis ac partibus, supra se positis: patet illa notio altera, quam proposui; ubi valeant Lat. singula *continuo* s. *deinceps*, it. syn. *ordine*, it. plura, *ex serie*, it. *quovis loco*, it. *aliud* ex *alio*.

Haec quidem notio ducta est a Nostro per analog. et ad rem translata suam, atque adeo ad aediculam istam, ab illa, quae alias de pers. adhibetur aut etiam de aliis rebus, cum ἀεὶ valet de perpetua quadam successione, s. de succedentibus sibi invicem serie continua, ubi plerumque, maxime in pers., cogitari potest tamen etiam tempus aliquod; unde et reddunt quidam illis Lat. *quovis* s. *quoque tempore*, it. *unus* post *alium*, aliis ve, singulis aut pluribus Lat., cf. Cas. ad Ath. 2, 411. e. sq. „οἱ ἀεὶ ὕπατοι, *consules* cuiusque *temporis*, s. *singuli* consules" Wolf. ad Rs. Or. V. 3. p. 517. N. 2. V. ad Herdt. p. 353. N. 16. Wess. ad Diod. S. 2, 456. N. 12., ad Thuc. Duk. p. 277. N. 78. cum Abr. Dl. A. p. 218. m. it. Ind. Bau. Or. Sb. et Xen. Z. Cyr. it. Ἀιβ. Gottl. Plat. Men. p. 31. b. N. 74. et Pericl. Or. 78. N. 24. cum Ind. et L. Ern., ut ap. Hsy. v. αἰεὶ est nominatim συνεχῶς, quod comparavimus ad 6, 4, 3. e.

4, 2, 19.

πυῤῥίχῳ ὄρχῳ καὶ ῥυθμῷ.

Πυῤῥίχιος, a πυῤῥίχη, species saltationis, ita dictae a Pyrrho, auctore eius. Iul. Poll. Onom. 4, 14. πυῤῥίχη τὲ καὶ τελεσίας, ἐπώνυμοι δύο κριτῶν ὀρχηστῶν, Πυῤῥίχου τὲ καὶ Τελεσίου, *Pyrrhicha* et *Telesias*, cognomina *sunt* duorum *saltationis* iudicum, *Pyrrhichii* scilicet *et Telesii*, et c. 13. πυῤῥίχη εἶδος ἐνόπλου ὀρχήσεως, *Pyrrhichia* s. tripudiatio, *species* est *saltationis*, quae *in* armis *fit*. Ind. *Scheid.* (cum Vs. P.) De πυῤῥίχῃ v. Spanh. ad Callim. p. 22. sq. (Ern. ed. T. 2. p. 50. i.) et ad Arist. Nub. 651., de rhythmo idem ib. v. 638. et Gesner. ad Quintil. 9, 4. p. 465. Isidorus Orig. 1, 16. *Pyrrhichius* dictus est, quia hic assidue vel in certamine, vel in ludo puerili saepius frequentabatur: sive ab igne appellatur, qui graece πῦρ dicitur, quia veluti ignis celeriter labitur. Hinc ludum puerilem glossae B. interpretantur πυῤῥίχην. inscite. Hesych. in πυῤῥιχίζειν. τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν καὶ σύντονον πυῤῥίχην ἔλεγον, οἱ μὲν ἀπὸ Πυῤῥίχου τοῦ Κρητὸς, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ διάπυρον εἶναι, οἱ δὲ ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ Ἀχιλλέως· ἐφησθέντα γὰρ τῶν Εὐρυπύλου φωνῶν, ὀρχήσασθαι φησὶν Ἀρχίλοχος, ὅθεν καὶ ὁ πυῤῥίχιος ποὺς ὠνομάσθη, *cum* armis *saltare*. Armatam saltationem et contentam Pyrrhichen dixerunt, alii a Pyrrhicho Cretensi, alii, quod sit calida, alii a Pyrrho, Achillis filio. Delectatum quippe Eurypyli vocibus saltasse eum dicit Archilochus. Unde et Pyrrhichius pes est *nominatus*, v. et Suid. et Hephaest. Schol. Aristides Quintil. 1. p. 37. προκελευσματικὸς δὲ, ὁ καὶ πυῤῥίχιος, ἀπὸ τοῦ κἀν ταῖς πυῤῥίχαις, κἀν τοῖς ἀγῶσιν αὐτοῖς χρῆσθαι, *proceleusmaticus*, qui et pyrrhichius, quod cum in bellicrepis saltationibus, tum in certaminibus eo *utantur*. Aristid. Quintil. 1. p. 31. ῥυθμὸς τοίνυν καλεῖται τριχῶς. λέγεται γὰρ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων σωμάτων, ὡς φαμὲν εὔρυθμον ἀνδριάντα, κἀπὶ πάντων τῶν κινουμένων. οὕτω γὰρ φαμὲν, εὐρύθμως τινὰ βαδίζειν. καὶ ἰδίως ἐπὶ φωνῆς, περὶ οὗ νῦν πρόκειται λέγειν. ῥυθμὸς τοίνυν ἐστὶ σύστημα ἐκ χρόνων κατά τινα τάξιν συγκειμένων. καὶ τὰ τούτων πάθη καλοῦμεν ἄρσιν καὶ θέσιν, ψόφον καὶ ἠρεμίαν etc. *rhythmus* appellatur tripliciter. Nam et de immobilibus corporibus dicitur, ut *eurhythmon* — affabre factam — appellamus statuam, tum de omnibus, quae moventur. Ita enim dicimus, composite aliquem incedere: at proprie de voce. De quo rhythmo nunc dicere est propositum. Rhythmus igitur est, qui constat ex temporibus aliquo ordine coniunctis. Huius affectiones dicimus elationem et positionem, strepitum et *quietem* etc. *Leisn.* Lucianus de salt. c. 9. εἰπεῖν ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικό-

τα, Πυῤῥίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. Eundem enim Pyrrhum vocatum esse, tirones vel ex Virg. scire possunt. Alii Pyrrhicho cuidam Cretensi inventionem armatae huius saltationis tribuunt, in quibus est Eustathius ad Il. I. τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν, ἥτις ὑπὸ Κουρήτων κατεδείχθη, Πύῤῥιχος συντάξας, πυῤῥίχην ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκάλησεν, et Nicol. Damascenus ap. Stobaeum p. 292. οἱ δὲ κρητῶν παῖδες ἀγελάζονται κοινῇ μετ' ἀλλήλων σκληραγωγούμενοι — καὶ τὴν ἐνόπλιον πυῤῥίχην ἐκπονοῦντες, ἥν τινα πρῶτος εὗρε Πύῤῥιχος Κυδωνιάτης, Κρὴς τὸ γένος. Alii vero eundem Lacedaemonium dixerunt, in quibus fuit Aristoxenus quem laudat Athenaeus Deipn. l. 14. p. 630. Saltationem eiusmodi in sacris ac caerimoniis adhibitam esse a Romanis testatur simul que eam depingit Dionysius Hal. Ant. Rom. l. 7. c. 72. ἠκολούθουν δὲ τοῖς ἀγωνισαῖς ὀρχηςῶν χοροὶ, τριχῇ νενεμημένοι, πρῶτοι μὲν ἀνδρῶν· δεύτεροι δὲ ἀγενείων· τελευταῖοι δὲ παίδων· οἷς παρηκολούθουν αὐληταὶ ἀρχαϊκοῖς ἐμφυσῶντες αὐλίσκοις βραχέσιν, ὡς καὶ εἰς τόδε χρόνου γίνεται, καὶ κιθαρισαὶ λύρας ἑπταχόρδους ἐλεφαντίνας, καὶ τὰ λεγόμενα βάρβιτα κρέκοντες. — Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἐν ἁπάσαις φυλάττεται ταῖς ἀρχαίαις θυηπολίαις. σκευαὶ δὲ τῶν ὀρχηςῶν ἦσαν χιτῶνες φοινίκεοι, ζωςῆρσι χαλκέοις ἐσφιγμένοι, καὶ ξίφη παρηρτημένα, καὶ λογχαὶ βραχύτεραι τῶν μετρίων· τοῖς δ' ἀνδράσι καὶ κράνη χάλκεα, λόφοις ἐπισήμοις κεκοσμημένα καὶ πτεροῖς. ἡγεῖτο δὲ καθ' ἕκαστον χορὸν εἷς ἀνὴρ, ὃς ἐνεδίδου τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὀρχήσεως σχήματα πρῶτος, εἰδοφορῶν τὰς πολεμικὰς καὶ συντόνους κινήσεις ἐν τοῖς προκελευσματικοῖς ὡς τὰ πολλὰ ῥυθμοῖς. Ἑλληνικὸν δ' ἄρα καὶ τοῦτο ἦν ἐν τοῖς πάνυ παλαιὸν ἐπιτήδευμα, ἐν ὅπλοις ὄρχησις ἡ καλουμένη Πυῤῥίχη. Speciem ac gesticulationes corporum que motus saltantium optime describit Plato de leg. l. 7. p. 638. Lugd. ed. τὴν πολεμικὴν — ὄρχησιν — πυῤῥίχην ἄν τις ὀρθῶς προσαγορεύοι· τάς τε εὐλαβείας πασῶν πληγῶν καὶ βολῶν ἐκνεύσεσι καὶ ὑπείξει πάσῃ καὶ ἐκπηδήσεσιν ἐν ὕψει καὶ ξὺν ταπεινώσει μιμουμένην, καὶ τὰς ταύταις ἐναντίας, τὰ ἐπὶ τὰ δραςικὰ φερομένας αὖ σχήματα, ἔν τε ταῖς τῶν τόξων βολαῖς καὶ ἀκοντίων καὶ πασῶν πληγῶν μιμήματα ἐπιχειρούσας μιμεῖσθαι. Saltatores quoque nonnunquam videntur gesticulationibus fabulas vetustas retulisse. Certe Torrentius sic explicat Suetonii locum l. 6. c. 12. *Inter Pyrricharum argumenta, taurus Pasiphaën ligneo iuvencae simulacro abditam iniit, ut multi spectantium crediderunt. Icarus primo statim conatu iuxta cubiculum eius decidit, ipsum que cruore respersit.* Cantus ad quem saltabant, s. ῥυθμὸς lyrici generis erat, ut testatur Athenaeus l. c. τρεῖς δ' εἰσὶ τῆς σκηνικῆς ποιήσεως ὀρχήσεις, τραγικὴ, κωμικὴ, σατυρικὴ. ὁμοίως δὲ καὶ τῆς λυρικῆς ποιήσεως τρεῖς, πυῤῥίχη, γυμνοπαιδικὴ, ὑπορχηματικὴ· καὶ ἔςιν ὁμοία ἡ μὲν πυῤῥίχη τῇ σατυρικῇ· ἀμφότεραι γὰρ διὰ τάχους· πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ πυῤῥίχη. Bellicum quid etiam carmina ipsa sonabant, quare Phrynichus quum eiusmodi carmina τοῖς πυῤῥιχιςαῖς ἐπιτήδεια καὶ πολεμικὰ composuisset, dux exercitus electus est, quia credebant, ὅτι τῶν πολεμικῶν ἔργων ἡγήσεται καλῶς, ὅπου μὴ ἀπάδοντα τοῖς ἐνοπλίοις ἀνδράσιν εἰργάσατο τὰ ἐν τῷ δράματι μέλη τε καὶ ποιήματα, teste Ael. V. h. 3, 8. Videant, qui plura cupiunt ex veteribus in primis Platonem et Athenaeum ll. cc. porro Strabon. l. 10. p. m. 468. Xenoph. Exped. Cyri l. 6. c. 1. Dionem Chrysostomum Orat. 2. de regno, Agathiam Hist. Iust. l. 2. Heliodorum Aeth. 3. Ulpianum Enarr. in Demosth. Olynth. 2. Scholiasten Lycophr. ad Alex. 249. Suetonium l. 1. c. 39. Plinium H. N. 7, 56. Solinum c. 17. Ammianum Marc. l. 16. ubi ait: *artem modulatius incedendi per pyrrhicham concinentibus discere fistulis*, Spartianum in Adriano c. 19. et Apuleium Miles. 10. cuius inter alia haec: *Pyrrhicham saltantes — nunc in orbe rotarum flexuo-*

si, nunc in obliquam seriem connexi, et in quadratum patorem cuneati, et in catervae dissidium separati etc., ex recentioribus praesertim Alexandrum ab Alex. Genial. dier. 6, 19. Salmasium Plin. Exercit. p. 119 sq. et ad Spartianum, Meursium Miscell. Lac. l. 2. c. 12. Comment. in Lycophr. Cassandr. p. 57. et in Orchestr. p. 63. Scaligerum Poët. 1, 18. Causabonum ad Athen. et Spartian. Lindenbrogium ad Ammian. Marc. Iungermannum ad Polluc. ac Perizonium ad Aelian., ut multos alios taceam. Hoc loco autem non de ipsa saltatione, sed potius de motu illi simili sermo esse videtur. *Stroth.*

Ego vero haec notaram, Gs. Chr. Ind. „saltationi armatae, quae πυῤῥίχη similis" Poll. 4, 96. πυῤῥίχη, εἶδος ἐνόπλου ὀρχήσεως, iterum que 4, 99. ad quem cf. N. 6. Suid. 3, 244. m. Hes. 2, 1088. m. cum N., Stp. Th., Athen. l. 14. p. 630. D. cum Cas. N. 1, 799. et 2, 902. i. Xen. Ἀν. 6, 1, 7. ed. Mor. cum N. et Ind. it. ed. Z., Dion. H. Rs. V. 3. 1488, 6. cum Ind. Sb. T. 1. it. Lat. v. *Curetes*, Ael. V. h. 3, 8. p. 211. N. 5. cum Ind. v. πυῤῥ. it. μέλος, Luc. 1, 226. N. 21. it. 2, 273. l. 83. Heliod. p. 193. cum N. Schmid., Diod. S. 1, 382. N. 42. Dion. Cas. p. 946. ubi Fabr. N. „pyrrhicha genus saltationis lusus que belligeri armatorum iuvenum, qui iam insurgendo, iam subsidendo, modo provolando cum saltu, mox iterum resiliendo, ictum intentantes vel declinantes imitabantur, atque inter saltandum arma et clypeos concutiebant, rel." cum bibliogr. antiq. p. 994. m. Callim. h. in Iov. v. 52. sq. et in Di. v. 240. sq. cum Intrp. et maxime Spanh., it. Meurs. ad Lyco. v. 249. p. 56. Grut. Lamp. T. 2. p. 545. c. 26. Palm. Ex. p. 669. e. cum Ind. it. Buleng. in Th. Graev. T. 9. p. 933. F. et 948. C. p. sq. Rhodig. Lect. Ant. p. 236. E. sqq. 237. sq. Ovid. Fast. 4, 209. cum N., Virg. A. 5, 545. sqq. cum Heyn. Exc., it. ad Suet. Caes. c. 39. Patin. ed. Burm. T. 2. p. 171., tum ad Tac. Ann. 2, 7. e. Lips. et 2, 55. e. cum Gs. Th. v. *pyrrhicha*, et nuperrime ad *Meisners Alcibiades* in der Sammlung der besten deutschen prosaischen Schriftsteller und Dichter 112 Theil, p. 314. N. 2., ubi locus e *Guys* litterar. Reise nach Griechenland habetur P. 1. p. 173. tum L. Bos. Ell. p. 248. c. it. in v. ἐνοπλος s. ἐνόπλιος Stp. Th. cum Indd. Xen. Ἀν. Diod. S. et Aristoph.

4, 5, 2. sq.

ἔλεξε τοιάδε.

Eiuscemodi orationem hauddubie aliquis eorum principi formavit, qui omne honesti inhonesti que discrimen confundere solent, ut dominorum vitiis per adulationem adrepant. Id quod eo libentius annoto, ut cum adulatoribus aulicis Papinianum illum, verum scilicet gravem que consultorem, qui semper meliora et praesertim fratrum concordiam suaserat, contendam. Tradunt enim quidam, *noluisse Papinianum dictare orationem, qua invehendum erat in fratrem, ut causa eius melior fieret, qui occiderat*, quin etiam respondisse, *Aliud est parricidium, accusare innocentem occisum*, sive, ut aliorum narratio habet, *Non tam facile parricidium excusari posse, quam fieri.* Spartianus in Carac. c. 8. (p. 722. m. e.) add. et Sever. c. 21. (p. 635. m.) duplicem narrationem distinguit, quam Victor confundere videtur de Caesar. 2. (immo 20, 34. sq.) Uterque illud de oratione concinnanda refellit, eo quod Papinianus praefectus praetorio fuerit, neque ad eum pertinuerit formare principis orationes. Quae ratio tanta existimari non potest, ut rem statim pro refutata accipiamus. Videtur enim Antoninus Papiniano extra ordinem id voluisse obtrudere, primo quidem, ut auctoritate tanti viri abu-

teretur ad velandam ſceleris atrocitatem, deinde, ut nolentem volentem quaſi cogeret approbare ea, quae hactenus magno ſtudio diſſuaſerat; denique ab ingenio eius et eruditione ſingulari facilius forte ſperabat artificia velandi facinoris, ſ. σοφὰ φάρμακα. Fuiſſe Papinianum appellatum de velando parricidio, Spartianus non dubitat, quidquid ſit de oratione dictanda, magnifice que hinc elogii materiem ſumit Iacobus Lectius in gravi de vita et ſcript. Papiniani oratione, ubi, quod obiter noto, μνημονικὸν ἁμάρτημα eſt, cum Herodianum pro Victore adducit. *Boecl.*

Hic poteſt ſufficere, orationem a Noſtro tantum confictam eſſe.

4, 6, 10.

τὸ δὲ τελευταῖον καὶ μήποτε γενόμενον ἔργον. ἱπποδρομίαν μὲν ἐθεᾶτο λ.

In N. ad h. l. tria breviter iam monuimus, primo quidem, ſic eſſe diſtinguendum, per punctum poſt ἔργον, deinde, in ſeparata ita enunciatione ſq. ſumendum eſſe μὲν pro μὲν οὖν ſ. μὲν γὰρ, (quo redit, ſi quis malit, oppreſſas eſſe particulas iſtas οὖν et γὰρ in demonſtrando et exponendo, cf. 1, 15, 14.) denique in prima enunciatione eſſe τὸ pro pron. demonſtr. τοῦτο, aut, ſi illud τὸ proprie accipiatur ac pro artic., ſubintelligi id ipſum pron. τοῦτο, ſed et ſimul v. ſubſt. ἐςὶ ſ. ἦν.

Iam hic adiungimus locum Noſtri ex

6, 6, 11.

δεῖγμα δὲ τοῦτο οὐ μικρὸν τῆς βαρβάρων κακώσεως. ἐτῶν γοῦν τριῶν λ. ubi in prima enunciatione deſit modo v. ſubſt. ἐςὶ, a P. ſtatim expletum, ſed ſecunda enunciatio cum pr. iungitur aliter, quam in priori loco, atque adeo per γοῦν, notione cauſae, et pro γὰρ vulgari.

Sed in oratione ſic conformanda ſequitur Noſter tum analogiam, tum auctoritatem optimorum Graecorum, qui iungunt enunciationes duas et ipſi ſimiliter, ſic que, ut in prima quidem enunciatione ſtet vel aliquod ſubſt., vel adi. quoddam, vel denique verbum, quod in arte nominamus, ſed in ſecunda enunciatione reperiantur particulae cauſales aliquae, vel minus.

Quorum generum exempla ſubiuncturi deinceps, monemus in univerſum, in copulandis talibus enunciationibus editores partim nobiſcum uti diſtinctione iſta maxima, h. e. puncto, partim minori, ſ. colo ſ. ſemicolo, i. e. puncto, ad apicem litterae ſummum locato in fine enunciationis primae, partim inconſtanter agere, adhibito quippe interdum puncto, interdum ſemicolo, partim minimam uſurpare interpunctionem, atque adeo comma tantum, partim denique plane nullam interponere diſtinctionem, una ſerie omnia ſcribendo atque edendo; in quo nos relinquere cuique morem ſuum et arbitrium, caeterum ipſos conſtantiam et in hac re obſervare.

Igitur in exemplis, ubi prima enunciatio habeat ſubſtantivum aliquod, non eſt genus unum, ſed diverſum, ut ſit iſta enunciatio vel plena, vel manca, tenens aut partes omnes, aut aliquot tantum, quas in propoſitione quadam requirunt dialectici; unde eadem enunciatio exiſtit longior aut brevior.

E primo genere ponimus haec, ap. Xen. Oec. 6, 6. τεκμήριον δὲ σαφέστατον γενέσθαι ἂν τούτου ἔφαμεν, εἰ λ. it. ib. Ἀπ. 1, 9, 30. μέγα δὲ τεκμ. καὶ τὸ ἐν τῇ τελευτῇ τοῦ βίου αὐτῷ γενόμενον, ὅτι λ. *magnum* et *illud* argumentum *eſt*, quod *in* exitu *vitae* ipſi *accidit*; rel., ap. Thuc. 3, 36. καὶ παράδειγμα τόδε τοῦ λόγου οὐκ ἐλάχιστόν ἐςι, διὰ τὰς μετοικίας ἐς τὰ ἄλλα μὴ

ὁμοίως αὐξηθῆναι. ἐκ γὰρ λ. it. ap. Herdt. p. 609. i. μαρτύριον δέ μοι καὶ τόδε οὐκ ἐλάχιστον τούτου πέρι γέγονε. οὐ γὰρ λ. it. line Ind. ap. Lyſ. R. Or. V. 5. p. 763. i. μέγα μὲν οὖν ἡγοῦμαι τεκμήριον εἶναι, ὅτι λ. ed. Marb. p. 389. e. *illud* autem *non* vulgare *argumentum* exiſtimo, *quod*.

Sed alterius generis habuimus plura, ex Hom. Ἰλ. ά, 525. τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον Τέκμωρ· οὐ γὰρ λ. hoc *enim* a *me* inter *immortales* maximum *ſignum*; non *enim* rel., tum ex Ael. V. h. 2, 5. μαρτύριον τούτου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο. Ἀκούσαντες οἱ ἔφοροι λ. huius *rei* teſtimonium *praeter* caetera *etiam* illud *eſt*. Audientes *Ephori*, rel., ubi ſecunda enunciatio caret copula cauſali, ſed ex Iſ. Ev. Fd. c. 10. i. μέγιστον δὲ τεκμήριον καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῆς ὁσιότητος τῆς ἐκείνου· τῶν γὰρ Ἑλλήνων πολλοὶ λ. W. 292, 13. illud *autem* certiſſimum *ſignum* eſt *et morum et ſanctitatis eius*, quod *Graecorum complures*, qui Intp. cauſalem mutat in ὅτι, etiam in Annot. ib. p. 605. i., tum ex eodem Ev. Fd. c. 11. i. καὶ τούτου μέγιστον τεκμήριον. τοῦ μὲν γὰρ λ. W. 293, 22. *cuius* rei *hoc* maximum *ſignum* eſt, *quod* rel., porro ex ej. Pan. Mor. p. 60. m. σημεῖον δὲ τοῦ τάχους καὶ τῆς ἁμίλλης· τοὺς μὲν γὰρ λ. ſed W. 83, 29. per punctum, *ſignum* autem *celeritatis* eorum *et* contentionis *illud* eſt, *quod* rel., porro ap. Lyſ. Rs. O. V. 5. p. 92. l. 4. τὸ δὲ μέγιστον σημεῖον τοῦ πλήθους· ἐξὸν γὰρ λ. quem locum, proxime ad Noſtri primum accedentem ab initio, cum e Taylori Vs. non potuiſſem comparare, brevius, quam in Vs. Rsk. V. 6. p. 369. e., converſum vidi in ed. Marb. p. 502. l. 8. maximum *autem* multitudinis *ſignum* eſt, *quod* rel., Xen. Ἀνβ. 1, 9, 29. τεκμήριον δὲ τούτου καὶ τόδε· παρὰ μὲν Κύρου λ. Th. V. 2. p. 68. m. *cuius* rei *hoc* quoque *argumentum* eſt, *quod* ab Cyro rel. it. Herdt. 131, 86. τεκμήριον δέ μοι τούτου τόδε· αἱ μὲν γὰρ λ. cuius *rei* hoc *apud* me *argumentum* eſt, *quod* rel.

Item per breviores enunciationes ap. Polb. 3, 149. e. σημεῖον δὲ τούτου μέγιστον· ὃς πρῶτον μὲν λ. cuius *rei* argumenta *ſuperſunt* certiſſima. *Qui* primum *quidem* rel. ſed 1, 496. e. σημεῖον δὲ τούτου. ἐκ Χαλκηδόνος γὰρ λ. *quod* hoc *etiam* argumento *probatur*. Qui *Chalcedone* rel. it. Iſ. Pan. W. p. 92. i. σημεῖον δὲ τούτων. ἔχοντες γὰρ λ. quarum *rerum* illud *ſignum* eſt, *quod* rel., ſed ap. Mor. p. 77. e. per colon, at ej. Ev. W. 277, 50. σημεῖον δὲ μέγιστον· περὶ μὲν γὰρ ἄλλων λ. *cuius* rei *ſignum* illud *eſt* maximum, *quod* rel., pro quo punctum fert Fd. p. 7. c. 3. i., cf., praeter rhet. ſel. p. 22. ſ. 31. i. ed. Fi., quoque ej. Plat. Symp. p. 117. l. 5. τεκμήριον δὲ τούτου· γονεῖς γὰρ λ. it. p. 144. e. μέγα δὲ τεκμήριον. καὶ γὰρ λ.

Tum per breviſſimas enunciationes Thuc. 8, 38. μαρτύριον δέ. Δήλου γὰρ λ. cum Vs. liberrima, at 108, 97. τεκμήριον δέ· τὰ γὰρ λ. huius *autem* rei *manifeſtum* argumentum *hoc* eſt. *Nam* rel., it. p. 121. i. τεκμήριον δέ· οὔτε γὰρ λ. huius *autem* rei *hoc* eſt *argumentum*. Neque *enim* rel., ubi ap. Bauer. in Phil. Paul. p. 297. m. poſt δὲ nulla eſt diſtinctio, at 130, 34. minima, τεκμήριον δὲ, τῶν μὲν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις σαφὴς ἐγένετο, λ. *argumento* autem *hoc* eſt, *quod* rel., qui locus commune cum Noſtri primo habet in ſecunda enunciatione μὲν, ſine γὰρ, relatum ad ſq. δὲ, it. Fi. The. 28, 2. σημεῖον δὲ, τῇ γὰρ λ., quod comma et in ed. Cas. cum Vs. liberrima, it. Luc. 3, 621. l. 17. τεκμήριον δὲ τῶν γοῦν θεῶν ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ Διόσκουροι, λ. *argumentum* huius *rei* hoc *eſto*. In *numero* enim *Deorum*, qui *ex* Heroibus *facti ſunt*, *Hercules* eſt *Iovis* filius, *et Caſtores*, rel., qui locus, deſtitutus poſt δὲ omni diſtinctione, ſimilis eſt Noſtri ſecundo ob particulam γοῦν in enunciatione ſecunda, ut, quoad ſententiam, ille Iſ. P. M. p. 49. m.

δῆλον δὲ τὸ μέγεθος τῶν κακῶν τῶν γενομένων ἐκείνοις· οὐ γὰρ λ. W. 77, 47. cladis *autem* illius *magnitudo* ex *eo* perſpicitur, *quod* rel. cum puncto.

Verum exempla, ubi enunciatio prima teneat aliquod adi. merum ſine ſubſt., ſubiicimus haec, Polb. 2, 341. i. *τὸ δὲ δὴ πάντων μέγιστον, ἤδη γὰρ — φησὶ λ.* omnium *vero* abſurdiſſimum *eſt* hoc. *Ait* rel. it. Iſ. Pan. W. 69, 20. *δῆλον δὲ ἐκεῖθεν. οἱ γὰρ λ.* per Vs. liberrimam, ſed cum colo ap. Mor. p. 29. l. 6. et Thuc. 10, 31. *ἐπειδὴ δὲ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν, δῆλον δέ. τὸ γὰρ λ.* poſtquam *autem* ad agrum Troianum *appulerunt*, *beſtem* proelio *vicerunt*, hoc *autem* eſt *manifeſtum*, nec *enim* rel., ubi recte Stp. poſt *ἐκρ.* voluit punctum.

Denique exempla, ubi in enunciatione prima habeatur ſolum verbum finiti temporis, ſunt illa, ap. eundem Thuc. 95, 65. *σκέψασθε δέ. εἰ γὰρ λ.* cf. Bauer. Phil. p. 158. m. 297. e. it. ap. Lyſ. R. Or. V. 5. p. 364. i. *δηλώσει δέ. οἰχήσεται γὰρ ἀπιὼν λ.* cum N. et Ind. V. 6. p. 927. e. tum ap. Xen. M. S. 1, 2, 32. *ἐδήλωσε δέ. ἐπεὶ γὰρ λ.* ubi v. N. Z., ut ſuper univerſum orationis ſic iunctae genus eundem ad Xen. de re Equ. 10, 4. et cum Bach. ad Sy. 4, 17. Mor. ad Iſ. Pan. p. 49. N. e.), Vig. p. 139. cum N. Bud. C. 921, i. 1375, 27. Stp. Th. 3, 768. A. e. v. *σημ.* et *τεκμ.* ib. p. 1365. F., qui pauper in v. *μαρτυρ.* 2, 795. D., ut de ellipſi vel pron. alicuius in gen., vel verbi ſubſt. L. Bos. p. 339. cum Dev. p. 102. m. et per aliquam Vs. Ind. Dem. v. *σημ.*, cui add. 320, 24. 359, 13. 372, 15. 525, 17. et per ſubſt. *τεκμήριον*, quod Ind. plane ignorat, 617, 12. it. 97, 22. *αἴτιον δὲ τούτων· παρεσκεύασεν ὑμᾶς λ.* ubi iterum in ſecunda enunciatione nulla copula cauſalis, ut ſupra ap. Ael., et iterum ap. Phil. p. 755. e. *ἔστι δ', εἰ καὶ μικρὸν, ἀλλ' οὐ μικρᾶς δεῖγμα κακονοίας. τῶν μαστίγων λ.* per Vs. liberrimam, cf. ap. laudatos quoque exempla per ſubſt. alia, et univerſe quid in ſcribendi hanc rationem ſupra 1, 14, 3.

4, 13, 8.

ἵνα δὴ μὴ πάντα τὸν στρατὸν σκύλῃ.

Ad hunc locum dabimus primo, quae nobiſcum olim benevole communicavit Loesnerus, Profeſſor Lipſicae Academiae Longe Doctiſſimus, omnibus que, Graeca vel ſcientibus, vel amantibus, in primis carus cultus que. „Ex Sigism. Frider. Dreſigii diſſertatione philologica *de vera notione verbi* Σκύλλω etc. reſpondente Ioh. Iacob. Boſſo, Lipſienſi, tandem Archidiacono Thomano Lipſ. 1734. p. 34. Herodi. 3, (4,) 13, 8 — quem locum Angelus Politianus ita vertit, ut verba, ad quae reſpeximus, plane omiſerit. — Paullo melius reddidit Stephanus Berglerus in nondum edita Herodiani nova interpretatione, quae preſſius ſemper graeca, quam Politianus, ſequitur. ita autem habet. „Diſtabat autem ab urbe templum longius, ita ut itineris apparatu opus eſſet. Cum equitibus igitur paucis, ne ſcilicet totum exercitum vexaret, iter eo faciebat, ut, ubi ſacrificaſſet deae, reverteretur.“ Quamvis vero hic Bergleri, Henr. Stephanum forte ſecuti, mox citando loco interpretatio, qua *σκύλῃ* reddidit per *vexaret*, tolerari poſſet, propterea quod — verbum *vexo* ap. Latinos etiam interdum de itinere collocatur, tamen noſtra ſententia clarius hic locus verteretur, *ne totum exercitum fatigaret.* Alter locus Herodiani habetur 7, 3, 8. (10.) *σκύλας δὲ καὶ ὑβρίσας, φυγαῖς ἢ θανάτοις ἐζημίου.* Turpiter hic ſeſe dedit iterum Politianus, illud *σκύλας* vertens, *ſpoliatos*, ſed repugnante analogia grammatica, quod vitium iam notavit in eo H. Stephanus *in praef. ad Herodi.* p. 457. *Tom.* 3. *Frid. Sylburgii Scriptor. Rom. Graec. minor.* et Ioh. Boiſius *ad*

Chryſoſtomum p. 883. *Tom.* VIII. edit. *Savilii.* Longe melius et prorſus ad mentem Herodiani atque egregie tranſtulit Steph. Berglerus in laudata interpretatione. „Plurimus ergo, — Poſtquam autem eos defatigaſſet ac contumeliis affeciſſet, exilio vel morte puniebat.“

His adiungantur, quae Wunderus, quondam noſter diſcipulus, nunc amicus, et in ſacro munere, haud procul ab urbe Lipſia, propter litteras priſcas etiam in fama, honore ac pretio, excerpta miſit. „Locus ipſe Chryſoſt. ex edit. Savilii eſt in Tom. VII. p. 107. 3. et Nota Boiſii. ad Chryſoſt. a Dreſigio excitata, eſt haec. οὐκ ἂν ἔσκυλά σου τὴν. εὐλάβειαν) i. *non te* fatigaſſem *tam moleſto* itinere: *non paſſus fuiſſem, ut moleſtiae tibi aliquid crearetur, tam difficili itinere ſuſcipiendo.* Tot enim opus eſt vocabulis, ut unum Graecum verbum plene et γνησίως exprimatur. Σκύλλω enim proprie ſignificat *vexo*, *fatigo*, nec quovis id modo, ſed longitudine et difficultate itineris. — Herodi. l. 4. p. 105. σὺν ἱππεῦσιν οὖν ὀλίγοις (ἵνα δὴ μὴ πάντα τὸν στρατὸν σκύλῃ) τὴν ὁδοιπορίαν ἐποιεῖτο, i. ex interpretione marginali H. Stephani. (Nam Politianus notis parentheſis incluſa omittit.) *Cum paucis igitur equitibus* (*ne totum exercitum vexaret*) *iter faciebat.* Idem l. 7. p. 149. σκύλας — ἐζημίου, i. *poſtquam vero fatigaſſet* (ſcil. longis et moleſtis itineribus) *et contumeliis affeciſſet, exilio vel morte multabat.* Male ibi Politianus σκύλας interpretatus eſt *ſpoliatos*, cum debuiſſet potius *fatigatos*, ſicut eruditiſſime annotatum eſt ab H. Stephano, praefatione Herodiani a ſe edita.“